

LIVIU PLEȘCA

DEGENEROLOGIA ȘI PRACTICA ASCETISMULUI CREȘTIN ORTODOX

VERSIUNE TEXT ONLINE DIN:

15 mai 2024

Înainte de a citi cartea, verificați ultima versiune disponibilă:

- pe blogul autorului: <https://issossproject.wordpress.com>
- pe canalul telegram: <https://t.me/issossproject> (conține aprox. 1700 cărți ortodoxe)
- pe scribd: <https://www.scribd.com/user/156977018/ahnupublishing>

BUCUREȘTI, 2024

EDITURA AHNU PUBLISHING SRL

ISBN 978–606–92147–3–2

CUPRINS

PARTEA I – CUNOAȘTEREA DE SINE ȘI A FENOMENULUI DEGENERĂRII, CA PROTECȚIE ÎMPOTRIVA DEGENERĂRII PERSONALE

Capitolul 1

INTRODUCERE ÎN DEGENEROLOGIE.....5

Capitolul 2

CE ESTE DEGENERAREA. FORME ALE DEGENERĂRII. CLASIFICAREA DEGENERĂȚILOR.....45

Capitolul 3

FACTORI CARE ÎȚI VOR SUSȚINE PSIHICUL ȘI SUFLETUL ÎN LUPTA CU INFANTILIZAREA ȘI DEGENERAREA.....318

Capitolul 4

FACTORI CARE FAVORIZEAZĂ PROCESUL DE DEGENERARE.....889

Capitolul 5

RISUL DE DEGENERARE ȘI DEMONIZARE LA INDIVIZII NORMALI, INFANTILI ȘI SOCIOPAȚI.....1062

Capitolul 6

DEGENERAREA FEMEILOR.....1068

PARTEA II – CUNOAȘTEREA EXTERIOARĂ A DEGENERĂȚILOR

Capitolul 7

INTRODUCERE ÎN PSIHOLOGIA EULUI INFANTIL. 31 TRĂSĂTURI PENTRU A IDENTIFICA UN INDIVID INFANTIL.....1139

Capitolul 8	
COMPORTAMENTUL ECONOMIC AL EULUI INFANTIL. 21 TRĂSĂTURI PENTRU A IDENTIFICA UN INDIVID INFANTIL.....	1196
Capitolul 9	
INFORMAȚII SISTEMICE PENTRU NIVELUL AVANSAT. CONSECINȚELE ORGANIZAȚIILOR DEGENERATE PRIN INFANTILIZARE ASUPRA INDIVIZILOR ȘI ECONOMIEI.....	1231
Capitolul 10	
DECODAREA ȘI INFRASTRUCTURA PLANULUI HARVARD.....	1249
Capitolul 11	
AL DOILEA NIVEL AL PLANULUI HARVARD – DEGENERĂȚII, ARMATA PRIVATĂ A RĂULUI PE PĂMÂNT.....	1378
Capitolul 12	
DEGENERAREA ÎN MASĂ A POPOARELOR ȘI PLATA. POCĂINȚA CARE NE POATE SALVA.....	1409
Capitolul 13	
DIN PSIHOLOGIA INDIVIZILOR DEGENERĂȚI.....	1429
Capitolul 14	
PROFILUL INDIVIDULUI DEGENERAT. 100 TRĂSĂTURI PENTRU A IDENTIFICA UN INDIVID DEGENERAT.....	1440
Capitolul 15	
TEHNICI DE MANIPULARE SPECIFICE DEGENERĂȚILOR.....	1710

PARTEA III – TERAPIA DE REVENIRE LA NORMALITATE PENTRU VICTIMELE DEGENERĂȚILOR: ÎNDEPĂRTAREA DE EI ȘI COMPLETA REFACERE PSIHICĂ–SUFLETEASCĂ PRIN DOBÂNDIREA HARULUI SFÂNTULUI DUH

Capitolul 16	
RAPORTAREA LA DEGENERĂȚI.....	1761
Capitolul 17	
CÂND ȘI CUM PLEACĂ DEGENERĂȚII DE LÂNGĂ NOI.....	1781
Capitolul 18	
DESPĂTIMIREA. ȘTIINȚA ELIBERĂRII DE PATIMI A SINELUI, SUFLETULUI, GÂNDIRII ȘI TRUPULUI.....	1881
Capitolul 19	
SALVEAZĂ-ȚI VIAȚA, SUFLETUL ȘI TRUPUL PRIN DOBÂNDIREA HARULUI SFÂNTULUI DUH.....	2067
Capitolul 20	
ROLUL DEGENERĂȚILOR ÎN ECONOMIA LUI DUMNEZEU DE SALVARE A SUFLETELOR „CĂLDICEILOR“.....	2288
ANEXA 1 – „Psaltirea binecuvântărilor“ a Sf.Arsenie Capadocianul.....	2302
REFERINȚELE CĂRȚII.....	2313

PARTEA I – CUNOAȘTEREA DE SINE ȘI A FENOMENULUI DEGENERĂRII, CA PROTECȚIE ÎMPOTRIVA DEGENERĂRII PERSONALE

Capitolul 1

INTRODUCERE ÎN DEGENEROLOGIE

Problematica răului începe să ne apară în minte ca o preocupare constantă după ce am trecut de prima tinerețe. În funcție de experiențele de viață avute, de cât de mult am suferit până atunci, de obicei după 40 de ani începem să ne gândim și să luăm în serios realitatea răului.

Este o realitate care nu poate fi contestată, negată sau trecută cu vederea. Niciun om sănătos psihic nu poate contesta realitatea răului și avansul deosebit pe care acesta l-a obținut în societate. Diferențele majore însă apar atunci când este vorba de a interpreta răul, de a-i da o semnificație, un sens.

În cartea de față am încercat să surprind aspecte ale răului pornind de la premise teologice și să descriu modalități de exprimare a răului și chiar mai mult. Ca o continuare a unor cărți apărute în diferite colțuri ale lumii, scrise de autori care nu sunt teologi, cartea de față își dorește să analizeze și să descrie lucrarea răului într-un mod cât mai metodic și obiectiv. Atenția maximă am acordat-o degenerării, ca o consecință a acțiunii sistemice coordonate de distrugere a indivizilor și popoarelor. Mai stringent decât în alte vremuri, acum este timpul pentru o știință a răului. O știință care să-și propună să înțeleagă și să analizeze într-un mod coerent și metodic lucrarea răului în lume, oameni care sunt de partea răului, strategii aplicate, scopuri urmărite și modalități de apărare.

În momentul de față, cel mai mult se apropie de o știință a răului teologia. De sute de ani teologii – preoți și călugări, scriu, descriu și explică cel mai mult și mai profund problematica răului: origini, sens, motivații, raportul răului cu Binele și oamenii, modalitățile de luptă și sustragere din puterea întinericului, arătând că obiectul de studiu al unei științe poate fi și spiritual, nu doar material. Dar teologia nu este strict o știință despre Rău, ea privește ansamblul aspectelor spirituale.

O problemă pe care o are teologia în explicarea realităților răului este cea care ține de credibilitatea însăși a teologilor. În zilele noastre călugării și teologii creștini sunt din start desconsiderați și decredibiliți de către oamenii „moderni” ai societății tehnologizate. Teologii sunt din start lipsiți de credibilitate și necitiți de oamenii atei și de toți aceia care sunt prizonierii mentali ai tot felul de „isme” și reduc complexitatea Realității la paradigme prestabilite și scheme mentale: scientism, pozitivism, modernism, psihologism, raționalism etc.

Pentru toți aceștia nu are nicio valoare o carte despre Rău dacă este scrisă în limbaj

teologic, având ca autor un om al Bisericii. Indiferent ce adevăruri spune și cât de bine ar fi scrisă o astfel de carte, pentru oamenii descriși mai sus ea nu va avea nicio credibilitate.

Toți acești pozitivști nu au doar o problemă de credibilitate față de cărțile teologice. Pentru acești oameni, soluția de a ieși din schemele mentale scientiste despre Dumnezeu și Viață este de a li se oferi cărți care să trateze problematica răului, dar care să fie scrise din interiorul sistemului lor raționalist de gândire.

Ateii și raționaliștii vor da atenția potrivită unei cărți care le vorbește pe înțelesul lor. Științistii vor reuși să iasă din capcana raționalismului în care se află, în măsura în care vor vedea negru pe alb și li se va dovedi prin argumente raționale că lucrurile stau altfel decât cred ei.

Unul din motivele pentru care am scris această carte este de a oferi o viziune rațională asupra răului, din interiorul sistemului raționalist de percepere și înțelegere a vieții. În acest mod, toți aceia care au îndoieli cu privire la cărțile de teologie, vor putea avea o lectură inteligibilă și compatibilă cu viziunea raționalistă asupra vieții.

Acest lucru se întâmplă începând cu anul 1986, când în Grecia teologul Hierotheos Vlachos scrie cartea *Psihoterapia creștin-ortodoxă. Știința Sfinților Părinți¹*, (urmată de *Psihoterapia creștin-ortodoxă. Continuare și dezbatere²*) – prima tentativă de abordare științifică a răului, care prezintă într-o manieră rațională și obiectivă stările de boală ale sufletului, eliberarea de patimi și găsirea interioară a lui Dumnezeu.

Cartea este un demers care stabilește totodată și o metodă de abordare științifică a răului: cunoașterea este din dogmatica și practica teologiei, iar metoda și abordarea științifică-rațională-obiectivă este preluată din psihologie.

Cunoașterea aplicată monahal-teologică și metoda psihologiei, iată care pare să fie abordarea de succes în dezvoltarea unei științe a răului.

Cunoașterea despre degenerați este pentru uz personal și acțiune individuală, nu pentru acțiuni sociale, politice sau judiciare în masă. În momentul de față nu există legi, organisme, instituții sau o recunoaștere socială a problemei degeneraților, care să te apere de ei.

Să nu te aștepti ca altcineva să-ți facă treaba îndepărtării degeneraților din viața ta. În general degenerații acționează în medii cu oameni care le sunt superiori în inteligență, educație, pregătire profesională, aptitudini, gândire, determinare. Este doar un context permis de Dumnezeu ca acești ne-oameni să se impună în fața oamenilor normali.

Oamenii informați pe această temă nu vor avea nicio problemă de a-i identifica, izola și îndepărta pe degenerați din viața lor familială, profesională sau socială. Tebuie atenție, timp, preocupare, răbdare și diplomație, dar nu este imposibil. Cartea de față este un îndemn la încredere în sine, în propriile evaluări și la acțiunea de a te elibera de sub controlul lor.

Identificarea și respingerea lor printr-o atitudine politicoasă, hotărâtă și rece va avea efecte diferite. Unii se vor ascunde și mai tare și-și vor continua acțiunea sabotoare pe un alt nivel, mai greu de depistat. Paradoxal, pentru unii degenerați, identificarea și respingerea lor prin strategia „nimic împreună” va fi un lucru bun. În acest mod, vor ieși din somnul dulceag-narcotizant al răului din ei, li se va trezi conștiința de sine și-și vor începe propriul drum al pocăinței.

Cartea de față este un manual–avertisment adresat în special tinerilor care trebuie să știe ce–i așteaptă în viață, dacă vor desconsidera realitatea războiului duhovnicesc din propriul suflet și din exteriorul lor.

Este de asemenea o pregătire necesară pentru confruntările decisive dintre Bine și Rău care se vor da în anii care urmează.

Am început să scriu această carte pornind de la patologia organizațională și „cancerul” organizațional ascuns în firme și corporații: infantilizarea în masă a angajaților și „reeducarea” subtilă a credințelor civice, politice, sociale și politice.

Am descris cum aceste subtile procese de infantilizare și reeducare au loc datorită acțiunii coordonate și ascunse a indivizilor nativ infanțili, degenerați și demonizați.

Am continuat apoi cu înțelegerea și descrierea distopiei „statului” modern „democratic” post–comunist, care este în realitate o fațadă pentru a ascunde realitatea unui stat totalitar, stalinist, represiv, criminal, ateu, condus ierarhic de clanurile de indivizi degenerați și demonizați.

Am prezentat în câteva capitole dedicate modalitățile concrete prin care putem să identificăm în exteriorul nostru clanurile de degenerați și demonizați care ne–au „încercuit” viețile.

În final, am încheiat cu înțelegerea și explicarea procesului complex al degenerării sufletului și psihicului uman, oferind și soluțiile concrete pentru a reveni la normalitate din capcana degenerării personale.

Sistemul utopic comunist, în esența lui, a urmărit pervertirea sufletului prin atacul frontal primitiv asupra trupului și sufletului: înfometare, bătăi, întemnițare, tortură, distrugerea bisericilor, interzicerea accesului la cultură, interzicerea brutală a accesului la Dumnezeu.

Sistemul post–comunism este în realitate o distopie machiavelică, mai perversă și mai periculoasă decât utopia comunistă declarată. În esența ei, distopia post–comunistă urmărește pervertirea sufletului și demonizarea Sinelui, prin îndeplinirea tuturor poftelor trupului și a tuturor patimilor sufletești.

În multe aspecte, ambele sisteme au reușit în scopurile propuse. Dar nu integral și nu în toate. De aceea sunt mulți oameni informați care ne atenționează că în viitor se va pune la punct un sistem social care nu va mai permite nici cea mai mică scăpare de libertate individuală.

Pentru crearea „de facto” a acestui sistem de falsă libertate a NOM (Noua Ordine Mondială), milioane de indivizi degenerați și demonizați „muncesc” în subteranele organizațiilor economice, politice și militare.

În consecință, cunoașterea despre degenerați este implicit o cunoaștere de deprogramare mentală și eliberare (strict mentală și sufletească) din distopia în care ne trăim viețile.

Nu este nici o exagerare, pentru omul modern cunoașterea procesului degenerării și identificarea rapidă în exterior a degenerațiilor (și demonizațiilor) sunt condiții fundamentale ale supraviețuirii sociale, biologice, libertății interioare, independenței materiale și evoluției duhovnicești.

Aceasta este în principal o carte de autocunoaștere, despre cunoașterea de sine, despre răul bine ascuns din interiorul fiecăruia dintre noi. Implică multe idei incomode, adevăruri personale și îndepărtarea treptată a straturilor de fals existențial.

Este o carte care poate fi citită de orice om, dar nu la orice moment al vieții. Dacă nu vă regăsiți în paginile acestei cărți, dacă răsfoind pe sărite câteva pagini simțiți că trăiți blocaje psihice majore, atunci citiți doar acele capitole sau paragrafe care vi se par mai acceptabile.

Cartea are 4 nivele de folosire a informațiilor prezentate: citire, înțelegere, acceptare și aplicare. Primele 2 nivele (citire, înțelegere) sunt accesibile oricărui cititor, intenția mea a fost de a prezenta informațiile într-o manieră foarte clară și bine structurată. Unii cititori vor întâmpina probleme la nivelul 3, prin neacceptarea a cel puțin unele dintre ideile prezentate.

Cele mai mari dificultăți vor interveni pe nivelul 4, când majoritatea cititorilor vor trebuie să pună în practică un adevărat program de rugăciune, despățimire și trezire la realitatea duhovnicească.

Deoarece în această carte vorbim despre identificarea și exorcizarea răului ascuns din adâncul sufletului, lucrurile nu sunt simple și nici nu trebuiesc grăbite. Nimeni nu ne zorește, cartea în sine nu trebuie să prezinte un element de presiune, blocaj, tensiune psihică sau nemulțumire. Acceptați din ea cât doriți și aplicați cât sunteți dispuși.

Întrerupeți cititul ei oricând doriți și reluați-o doar când credeți că doriți să continuați.

Parcurgeți procesul de autocunoaștere, exorcizare, curățire și vindecare sufletească câte puțin, cât considerați Dvs. că puteți duce la un anumit moment dat.

Apoi faceți o pauză și reluați atunci când vă simțiți suficient de puternici, pentru a nu cădea în înțristare și deznădejde. Altfel, dacă vă forțați și creați o presiune peste puterile Dvs. psihice și sufletești, riscați să vă blocați în stări de nemulțumire, acedie, deznădejde și mânie.

O abordare sistemică a tematicii răului are și o conotație geostrategică și culturală pe termen lung, deoarece **polul viitor de dezvoltare continentală a zonei Eurasia se va structura în jurul aceluși spațiu cultural care își va organiza spațiul public punând în centrul preocupărilor problematica răului și exorcizarea acestuia la nivel individual și colectiv.**

Așa cum țările occidentale au organizat spațiul public în jurul ideii de dialog politic și al tehnologiilor, **viitorul va aparține Estului doar în măsura în care acesta va organiza spațiul public în jurul lui Dumnezeu, a ideii de exorcizare a răului și va dezvolta „tehnologii” duhovnicești (ale sacralului).**

Estul Europei și în general zona continentală geostrategică Eurasia se va dezvolta în mileniul al III-lea ca pol civilizator major în măsura în care vor fi capabile să-și pună în valoare moștenirea spirituală superioară Occidentului.

Asta înseamnă **crearea unui model organizațional statal care să se fundamenteze pe „tehnologiile” sacralului și organizarea spațiului public în jurul lui Dumnezeu, exorcizarea răului individual și colectiv.**

Instinctul metaistoric ne îndeamnă să credem că aceasta este de fapt și singura șansă geostrategică pe termen lung a Estului Europei. Cu Europa Occidentală îmbătrânită și SUA care treptat își pierd avansul tehnologic și accesul la resurse energetice ieftine, cu țările BRICS (Brazilia, Rusia, India, China, Africa de Sud) în plină ascensiune, Europei de Est nu-i mai rămâne de jucat decât cartea spiritualității.

Nu arme, nu tehnologii industriale, nu exploatarea miniere, nu diplomație internațională conflictuală, nu finanțe internaționale speculative. Centrarea trebuie să fie pe Spirit.

Adică dezvoltarea „tehnologiilor” sacralului, respectarea tradițiilor creștine milenare, credința în Mântuitorul Iisus Hristos, dezvoltarea unor societăți cu scop și finalitate clar menționate în Constituție.

Ca un fapt bizar, în momentul de față nici o Constituție nu prevede care este scopul și finalitatea metaistorică și spirituală a unui popor. Orice formă de organizare umană (firmă, fabrică, partid, instituție, grup de muncă, etc.) are scopuri, obiective și finalitate clar enunțate și scrise, dar nu și organizația colectivă a unui popor.

Toate acestea înseamnă pe scurt teocrație. **Europa de Est va avea viitor, în măsura în care statele ei vor reuși să-și implementeze o teocrație veritabilă, inspirată din cel mai profund și curat creștinism.**

Nu democrație demagogică, nu autoritarismul familiilor oligarhice, nu dictatura vreunui om paranoic adulat ca un zeu, nu monarhie cu regi manipulați sau șantajați de camarile însetate de exploatarea oamenilor, nu „creștinism” promovat în scopuri de cucerire ideologică.

Ca orice disciplină subsumată teologiei sau psihologiei, degenerologia are nevoie de scop, obiect și metodă.

1.1. Obiectul de studiu al degenerologiei.

Obiectul acestei discipline este căutarea interioară a lui Dumnezeu și relaționarea individuală și colectivă cu El, prin exorcizarea răului la nivel individual și colectiv, folosind metodele descrise de teologie, psihologie și practica monahală creștin-ortodoxă.

În legătură cu obiectul de studiu al degenerologiei, trebuie să înțelegem arealul în care răul poate fi identificat, găsit și alungat/exorcizat. După cum știm, lumea și universul în care trăim nu este alb sau negru, ci gri.

Răul este prezent peste tot, amestecat cu binele în proporții diferite. Răul se găsește în atmosferă, aer, apă, interiorul pământului, în planul astral, în spațiul cosmic, în fiecare dintre noi. Această carte se limitează la a identifica prezența conștientă a răului în oameni.

Primul obiect de studiu al răului suntem noi înșine, fiecare dintre noi. Acest aspect este imposibil de cuantificat din exterior, deoarece ține de conștiința, voința și dorința fiecăruia de a parcurge procesul despătimirii.

Al doilea obiect de studiu al răului este prezența conștientă a acestuia în ceilalți oameni. O știință a răului are drept principal scop creșterea capacității oamenilor de a identifica și a se apăra de Răul care sub formele cele mai perfide vrea să le intre în viață.

Răul nu se arată niciodată în „persoană” oamenilor obișnuiți și nici nu acționează direct. Întotdeauna Răul acționează prin oameni, Răul vine în viețile oamenilor prin alți oameni, care pot fi identificați în baza unor profile precise.

Dacă Răul nu poate ajunge la noi decât prin alți oameni, atunci putem să ne întrebăm cât de mulți oameni pot fi purtătorii răului. Cât de atenți trebuie să fim și care este probabilitatea ca Răul să ne intre în viață printr-o altă persoană?

Atunci se pune întrebarea: câți oameni au trecut de partea răului în mod voluntar și conștient, prin liberă alegere ?

Un răspuns foarte simplu și pertinent la această întrebare îl oferă monahul

Nicolae Steinhardt, care, pornind de la situația apostolului trădător, evaluează realist că unul din 12 oameni poate fi în mod conștient în slujba răului.

Situația de acum 2000 ani este valabilă și azi, din totalul oamenilor avem (cel puțin) 8,33% indivizi care servesc cauza răului în mod conștient.

Cifra de 8,33% nu este departe de studiile clinice, care considera că aproximativ 6% dintre oameni au tendințe psihopate, iar 1% sunt în mod esențial psihopați care au o agendă premeditată de a face rău altor ființe umane.

Aceștia sunt oameni care știu exact ce alegere au făcut și de partea cui lucrează. Toți cei care s-au vândut răului, au făcut acest gest în cunoștință de cauză. Știu exact că s-au vândut pe ei înșiși, că și-au vândut sufletul divin, că și-au vândut promisiunea veșniciei pe bani și o viață bună aici, pe pământ.

Sentimentul primar al acestor ne-oameni este ura ființială față de Dumnezeu (Părintele Ilarion Argatu ne spunea că aceasta este o „ură de duh“).

Din neputință, această ură este convertită în ura față de oameni: apropiați, rude, prieteni, colegi de serviciu, parteneri de afaceri sau simpli necunoscuți.

Cei care s-au vândut răului își descarcă în societate ura din suflet în mod ascuns, prin: resentiment, viclenie, invidie, răutate, sabotaj, trădare, corupție, calomnie, clevetire, teroare psihică, etc.

Așa se face că, deși viața le este bună din punct de vedere material, acești oameni sunt veșnic frustrați, nemulțumiți, negativști, agresivi, invidioși, ranchiunoși, sabotori, răi, cu tendințe criminale și suicidare.

În plus față de cei 8,33% indivizi potențial vânduți prin proprie alegere, tot de partea răului sunt și așa numiții „căldicei“, adică toți acei oameni care se consideră buni, dar care nu luptă activ împotriva răului (patimilor) din ei.

Aceștia sunt potențiali „agenți” în slujba răului. De la o patimă, la a te vinde cu totul răului nu este decât un pas. Pe care foarte mulți oameni îl fac.

În acest ring existențial nu există neutralitate. Mântuitorul Iisus Hristos ne-a spus clar:

„Cine nu este cu mine este împotriva mea“.

Acest procent de 8,33% oameni potențial vânduți răului este foarte mare.

Acest lucru înseamnă că este o foarte mare probabilitate ca în timpul vieții răul să încerce să ajungă la Dvs., printr-unul din oamenii lui. Și cu cât mai apropiat vom fi de această persoană, cu atât pagubele pe care vi le va face vor fi mai mari.

Aceasta este de altfel și recomandarea Sfinților Părinți: să fim foarte atenți în exterior la oamenii cu care avem relații și în special la cei care vor să ne fie tovarăși apropiați, deoarece Răul nu doarme și nu iartă.

Foarte mulți oameni sunt deja de partea răului: trădarea, înșelarea, perfidia, răutatea, ura ascunsă și invidia sunt aspecte foarte concrete ale vieții cotidiene.

Citind această carte și profilele descrise, veți avea neplăcuta surpriză să descoperiți că unii oameni despre care credeți că gândesc și „văd” viața la fel ca Dvs., în realitate sunt vânduți cu bună știință răului și ne sunt cei mai ascunși, perfizi și periculoși dușmani.

1.2. Scopul degenerologiei.

Scopul fundamental al acestei cărți și al acestei discipline neconvenționale este de a identifica și neutraliza răul, oriunde s-ar afla el.

1.2.1. Primul scop al degenerologiei este de a identifica și exorciza răul din tine însuși.

În mod fundamental, o știință a răului trebuie înțeleasă ca un efort de a-L descoperi pe Dumnezeu în interiorul tău și implicit de a conștientiza și exorciza răul din tine însuși. O abordare științifică a răului trebuie să treacă de o capcană fină, aceea de a studia și a combate Răul din ceilalți, în loc de a studia Răul din interiorul nostru.

În teologie Răul este un dat complementar, deoarece „studiul” principal este cel al lui Dumnezeu. Studiem și înțelegem Răul ca scop secundar.

Studiem Răul pentru a învăța cum să luptăm cu Răul din noi (patimi, păcate de moarte). Dar scopul principal al acestui demers este acela de a-L descoperi în interiorul nostru pe Dumnezeu.

Știința răului ar trebui să aibă drept scop final descoperirea Lui Dumnezeu din interiorul fiecăruia, nu de a căuta Răul din ceilalți.

O știință a răului trebuie să fie eminentemente introspectivă, un demers științific de autocunoaștere și căutare a lui Dumnezeu și în noi înșine. Acesta trebuie să fie obiectivul principal al oricărui individ care pornește pe drumul înțelegerii răului.

Nu ne interesează o știință a răului „în sine”, prin care să luptăm cu ceilalți.

O știință a răului nu trebuie să devină pretext pentru a lupta, persecuta și a ne descotorosi de oamenii care nu ne plac. Ne interesează o cercetare științifică a răului care să pornească de la Dumnezeu și care să conducă la Dumnezeu.

Iată de ce în momentul de față teologii sunt cei mai în măsură să se apropie competent de problematica răului într-un mod științific, inteligibil, metodic, pe care să-l poată înțelege orice om.

Cunoașterea răului are și caracter practic personal. Identificarea și exorcizarea răului din tine însuși poate fi mult accelerată dacă ești atent și iei în considerare manifestările răului care apar la alți oameni.

În multe situații, Dumnezeu permite manifestarea răului într-un anume om în scop didactic, pentru ca cei din jurul său să-l observe, să tragă învățăminte de rigoare și să se autocunoască pe sine, fără a ajunge la simptomele înfricoșătoare ale experienței răului în ei înșiși.

Astfel poți cunoaște răul și poți identifica formele lui de manifestare de care să te dezici, fără ca tu însuși să mai trebuiască să treci prin experiența acestui rău.

În acest sens, iată ce ne spunea ieromonahul Serafim Rose, de la Mănăstirea Platina, din California:

„Sfinții Părinți spun că pomul cunoștinței binelui și răului este doar pentru oamenii maturi. Având libertate, nu e cu putință să nu avem cunoștință despre rău. Singura alegere este între a cunoaște răul prin greșelile altora sau prin ridicarea noastră deasupra lui.

Spre a deveni creștini maturi și a ne statornici în calea săvârșirii binelui, fiecare dintre noi trebuie să știe despre rău. Trebuie să

știe ce anume este ceea ce a ales să nu facă. Iar această cunoaștere o poate avea fără a cădea în păcate mari – dacă vrea să ia pildă de la ceilalți. Dacă atunci când altcineva săvârșește un păcat cumplit ești în stare să-l vezi aproape ca pe propria experiență, și dacă ești în stare să vezi urmările acelui păcat, atunci îl poți face să devină parte a experienței tale fără a cădea în păcat.⁴³ (boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

1.2.2. Al doilea scop al degenerologiei este identificarea răului din exteriorul nostru și căpătarea deprinderilor de a evita oamenii care sunt purtători ai răului.

Scopul acestei cărți este și să te ajute la identificarea acestor oameni, neștiuți, necunoscuți, ruinați de cariere și vieți, care reușesc să înșele chiar și vigilența psihologilor experimentați. Acești oameni doresc să-i manipuleze și exploateze emoțional și financiar pe ceilalți, să distrugă cariere și vieți.

Scopul fundamental al acestei cărți nu este îndemnul la luptă și învingerea tuturor celorlalți, pe care îi vom identifica că ne aduc în viață problemele și necazurile.

Scopul acestei cărți este de a te învinge pe tine însuși, să identifici și să elimini prin pocăință răul din interior, care atrage spre tine răul din exterior.

Știința și psihologia degenerării este o cunoaștere indirectă a ta însuși. Tot ce fac degenerații, tot rostul existenței și acțiunii lor este neîncetat corelat cu aspecte ale sufletului, gândirii și mentalității tale.

Folosește-te de cunoașterea despre degenerați prezentată în această carte, învață despre ei, dar nu cu scopul de a-i provoca sau învinge, ci pentru a te accepta pe tine însuși, pentru a te cunoaște pe tine însuși și pentru a te confrunta cu Adevărul vieții tale.

În această carte vei vedea cum indivizi degenerați devin, conștient sau inconștient, agenți ai răului, neștiuți, necunoscuți. Însă după ce vei citi această carte, vei fi mult mai capabil să identifici din timp indivizii degenerați care doresc să-ți intre în viață. Și vei descoperi care din persoanele din anturajul tău actual merită o atenție sporită.

Nu este indicat să te preocupe subiectul răului din societate într-o măsură categorică. Nu fă din studiul răului un aspect fundamental al vieții tale.

Identifică degeneratul, vezi ce vrea el de la tine, înțelege care deficiențe sufletești îți arată el că trebuie să ți le corectezi și ia măsurile necesare. Dar nu mai mult de atât. În niciun caz nu încerca să-l provoci.

Este suficient să abordezi acest fenomen tangențial, doar din ceea ce citești și doar în măsura în care te afectează personal. Nu te implica personal în activitatea de înțelegere, identificare și dezvăluire a acțiunilor răului în lume.

Chiar și în cele mai primare forme, răul are conștiință de sine și ia măsuri ferme de oprire a oamenilor care doresc să-i înțeleagă și dezvăluie public secretele.

Studiul sistematic și dezvăluirea răului este o activitate de risc maxim, care poate fi făcută doar de anumiți oameni, în anumite circumstanțe deosebite, sub protecția deosebită a lui Dumnezeu. Dacă nu simți că ai „chemare” pentru acest studiu nu-l urma, deoarece consecințele personale pot fi deosebit de grave.

Așa cum am spus în ultimele fraze ale cărții, orientarea atenției către Răul din exterior este de fapt o manipulare de distragere a atenției indivizilor inteligenți și educați de la adevăratele experiențe interioare de găsire și relaționare cu Dumnezeu.

Trebuie să evităm această capcană. Ceea ce ni se prezintă în sute de cărți și documentare disponibile gratuit pe internet este o falsă știință a răului și urmărește căutarea răului în ceilalți, nu urmărește ca scop final relaționarea individuală cu Dumnezeu din interior.

După ce ai identificat care oameni sunt purtători de rău, nu deveni un „războinic“, nu-i provoca și nu manifesta bravadă, deoarece aceștia îți pot fi superiori din multe puncte de vedere.

Dar doar să te ferești de degenerați nu este suficient. După ce identifici degeneratul din anturajul tău, obligatoriu, întreabă-te ce căuta acest om la tine, de ce dorea să facă parte din viața ta, ce anume din sufletul tău l-a atras spre tine.

Identifică-ți toate mizeriile sufletului care sunt magneți pentru degenerați și ia măsuri pentru a te curăți sufletește. Altfel asaltul degeneraților asupra ta va fi cu neputință de oprit.

Oprește răul din tine, scoate afară răul din tine prin pocăință, mărturisire și smerenie și doar astfel vei opri asaltul exterior al degeneraților asupra ta.

1.3. Scurt istoric al degenerologiei.

Care poate să fie istoria unei discipline de studiu științific al răului? Cine s-a ocupat până acum de acest subiect, cine a avut curajul să aducă în discursul public o descriere a răului sub semnul obiectivității științei.

Fără a avea pretenția că am epuizat aceasta temă, în paginile următoare puteți găsi o scurtă selecție a unor autori care s-au ocupat de problematica degenerării.

1.3.1. Anul 1872, Sankt Petersburg, Rusia.

În anul 1872 scriitorul rus M. Feodor Dostoievski publică cartea *Demonii*, care poate fi considerată piatra de temelie a unei noi discipline: știința răului sau degenerologia.

Înainte de această carte și după ea, Dostoievski scrie cărți inspirate din propria sa realitate psihică, din realitatea vieții sale personale și din situațiile concrete ale Rusiei țariste. Personajele sale sunt complexe, în care cititorul poate regăsi răutate, invidie, resentiment, frică, ură, demonizare, dar și iubire, sfințenie, umilință, smerenie, credință, mântuire.

Este esențială și încă de actualitate **constatarea practică a lui Dostoievski, cu privire la calitatea de semidocti invidioși ai membrilor frățiilor secrete oculte, nihiliste, revoluționare: „cimentul este incapacitatea ideilor personale“.**

Trăinicia și stabilitatea acestor organizații subversive revoluționare și progresiste era asigurată de fapt de mediocritatea, invidia și dorința de parvenire a majorității membrilor lor.

Pe bună dreptate s-a spus că din punct de vedere spiritual Dostoievski a scris câteva cărți mai speciale, cu rolul de a-și exorciza răul din el însuși, dintr-un suflet contaminat în tinerețe de idei demonice, camuflate sub masca nihilismului și anarhismului.

Demonii este o lucrare centrată exclusiv pe tematica răului și a identificării acestuia în oameni. Poate fi deci considerată o carte de „psihologie aplicată“, prin care însuși cititorul poate avea o întâlnire directă „de gradul trei“ cu răul din el însuși.

Dostoievski stabilește astfel și pattern-ul, metodică scrierii unei cărți eficiente terapeutic, care își propune ca scop exorcizarea răului individual și colectiv:

ea trebuie să fie o carte auto-exorcizantă pentru autor și în același timp exorcizantă pentru publicul cititor. Terapia identificării și exorcizării răului din autor are valoare terapeutică și pentru publicul cititor.

Dostoievski anticipează temele fundamentale ale degenerologiei : normalitatea „binelui“ degenerat și exportul lui în societate, preocuparea demonizațiilor de a contamina cu boala lor spirituală păturile sănătoase ale populației, identificarea indivizilor-demonizați sub masca normalității, demonizarea oamenilor normali fără ca aceștia să-și dea seama, factorii care fac imposibilă revenirea la vechea personalitate normală și blocajul în interiorul personalității demonice, ura demonizațiilor pentru Dumnezeu și oamenii normali, abuzul liberului arbitru, războiul personal cu Dumnezeu și ispitirea Lui prin repetarea unor crime premeditate, conștiința fariseică a „căldiceilor“ care trebuiesc mântuiți, libertatea care prin nepăsare și trândăvie duce la demonizare, viața trăită în raționalism steril, crearea politică a distopiei numită comunism ca soluție provizorie pentru a ascunde procesul avansat de demonizare în masă a oamenilor, etc.

Practic Dostoievski dezvăluie fără perdea toate mecanismele demonice și planificările viitoare ale promovării în masă ale acestei degenerări. Dezvăluirile sunt cu atât mai semnificative și demne de toată atenția cu cât știm că sursele lui Dostoievski pentru crearea personajelor din carte nu sunt niște reverii ale autorului, ci sunt inspirate din existența unor oameni reali, pe care autorul i-a cunoscut.

Astfel răul are trup, chip, nume și existență concretă în lumea noastră materială.

Se pare totuși că expunerea planurilor degenerative cu privire la Rusia nu sunt doar rodul intuiției lui Dostoievski, personal cred că autorul a avut cumva acces la cunoașterea unor planuri pe termen lung (50–100 ani) deosebit de secrete.

În anul 1880 Dostoievski finalizează de scris romanul Frații Karamazov.

În cadrul acestui roman apare un paragraf autonom și imposibil din punct de vedere teologic, denumit Marele Inchizitor. Este un text foarte apreciat de către pasionații de literatură și teologie, deoarece acesta descrie o inoportună re-venire pe pământ a Mântuitorului Iisus Hristos, care se finalizează cu o nouă condamnare a Sa la moarte. Din perspectiva degenerologiei textul Marelui Inchizitor este interesant și important, deoarece **descrie procesul de degenerare și demonizare în masă al oamenilor prin refuzul oamenilor de a-și exercita cea mai mare libertate pe care o are o ființă umană – libertatea voinței/conștiinței**, libertate adusă omului de către Mântuitorul Iisus Hristos.

În loc să-și folosească libertatea voinței pentru a-și urma drumul propriei mântuiri, oamenii preferă să se supună automat și cu totală obediență „mântuirii“ dictate (gândite) de oricine altcineva.

Rezultatul acestui refuz personal de a-și folosi libertatea voinței este prompt speculat de către unele instituții religioase (în special de Biserica Catolică), care transmit omului o viziune pseudo-creștină în care libertatea voinței personale este exclusă, accentul punându-se pe obediență, frică, înregimentare, ierarhie strică, pedepse, supunere oarbă, disciplină impusă din exterior.

Rezultatul concret al acestei politici instituționale represive se reflectă în obediența

unor prelați catolici, care au o gândire de genul „mai bine împreună cu papa în iad decât cu Hristos în Rai“.

Cărțile și temele abordate de Dostoievski sunt atât de reale, actuale și profunde, încât nu este de mirare că despre personajele lui Dostoievski s-au scris sute de cărți.

Printre autorii români care au scris despre Dostoievski amintesc aici pe:

Nichifor Crainic (Dostoievski și creștinismul rus), Valeriu Cristea (Tânărul Dostoievski, Dicționarul personajelor lui Dostoievski) și Ion Ianoși (Poveste cu doi necunoscuți. Dostoievski și Tolstoi).

1.3.2. Anul 1947, Berlinul de Est, Germania.

Un tânăr diplomat, angajat al administrației militare sovietice din Germania fuge în Berlinul de Vest, controlat la acel moment de americani.

La numai 29 ani, datorită cunoștințelor sale despre organizarea internă a structurilor de putere sovietice, tânărul Gregory Klimov devine rapid pentru americani un activ prețios, pe care îl trimite să lucreze în cadrul Institutului Harvard, la un program top secret comandat de CIA.

Între 1949 și 1950 lucrează pentru CIA în cadrul „**proiectului Harvard**“, **care a avut ca scop crearea unei strategii pe termen lung, prin care sistemul comunist să fie distrus „din interior“ prin promovarea în funcțiile de conducere** (politică, administrativă, economică, instituții militarizate) **a statelor comuniste a indivizilor degenerați, care aveau probleme psihice, devieri sexuale sau malformații organice native.**

A fost unul din programele de succes ale CIA, care probabil nu s-a încheiat nici în ziua de astăzi. Oricum, până în anii 1990 strategia gândită a dat roade, sistemul comunist din Europa de Est prăbușindu-se „din interior“ în anul 1989.

Gregory Klimov a rămas toată viața un apropiat al serviciilor secrete și al planurilor tenebroase. Dar spre sfârșitul vieții, dezamăgit să descopere degenerarea societății capitaliste, G. Klimov devine un defector al Occidentului.

În urma experienței sale în cadrul CIA pentru proiectul Harvard, G. Klimov a scris și câteva cărți⁴ care descriu avansarea răului în lume sub forma indivizilor degenerați.

În cărțile sale G. Klimov practic dezvăluie public amploarea planului Harvard, precum și metodologia de lucru, know-how-ul acestuia: concepte, profile psihologice, identificarea și selecția degeneraților, diverse planificări gândite de CIA pe termen lung.

După 50 ani de studiu al fenomenului degenerării, Gregory Klimov a fost și încă este autoritatea cea mai competentă în materie de degenerare și observare a indivizilor degenerați.

Studiile și observațiile sale sunt corecte și pertinente. Singura obiecție care i se poate aduce lui Klimov este modul personal în care a dat un sens și o explicație apariției indivizilor degenerați.

Klimov explică degenerarea în termeni ciudați. Mai întâi degenerarea este un proces natural, un fel de darwinism, apoi este o expresie a voinței lui Dumnezeu.

Explicația lui Klimov asupra degenerării este un fel de „darwinism divin“, oricât de ciudată ar putea să pară această caracterizare.

1.3.3. Anul 1968, Cracovia, Polonia.

Tânărul psihiatru polonez Andrzej Lobaczewski începe să sintetizeze studiile și cercetările unui grup conspirativ de psihiatri și psihologi polonezi, cu privire la natura umană a răului și totalitarismului politic.

Însă studiul secret al psihiatrilor polonezi despre psihopați și natura psihiatrică a răului politic este interceptat de către poliția secretă comunistă. Grupul își încetează colaborarea și unii dintre psihiatri mor brusc în circumstanțe suspecte.

Rămâne însă liber și în viață un tânăr colaborator al acestui grup de cercetători, tânărul psihiatru Andrzej Lobaczewski (specializat pe comportamentul psihopaților), care decide să facă publice rezultatele cercetărilor întreprinse.

Se pare însă că primele materiale scrise în anul 1968 au fost arse chiar de către autor, pentru a nu deveni material de probă acuzativ la adresa sa.

După câteva arestări și distrugerii ale documentațiilor inițiale, psihiatru Andrzej Lobaczewski emigrează în SUA și acolo scrie în anul 1984 cartea cu titlul: *Political Ponerology: A Science on the Nature of Evil Adjusted for Political Purposes*.

Se naște astfel prima carte coerentă despre **ponerologie politică**, considerată drept o **știință inter-disciplinară de studiu a răului, care conține studii și informații** (din psihologie, psihiatrie clinică, psihosociologie, istorie, politologie, teologie, antropologie) **cu privire la natura și avansul în oameni a răului spiritual**.

Însă cartea nu va fi publicată de nicio editură americană și timp de ani de zile ea va circula doar în mediul academic american, sub forma unor exemplare xerox.

Până la urmă manuscrisul scris de Andrzej Lobaczewski în SUA va vedea lumina tiparului în Polonia natală, în anul 1995. În SUA cartea vede în sfârșit tiparul zilei în anul 1998, iar în anul 2007 autorul se stinge din viață.

Un alt aspect tragic al acestei zbuciumate și nedrepte vieți pe care a avut-o psihiatru polonez este faptul că exact în anii în care el emigra în SUA pentru a scăpa de poliția politică comunistă, CIA era în plin proces de implementare mondială a numitului „program Harvard“.

Care program Harvard urmărea exact ceea ce psihiatru polonez dorea să împiedice: răspândirea globală a demonizării ființei umane. Nu este de mirare că lucrarea sa despre ponerologie a avut neoficial interdicție de publicare în SUA timp de 14 ani (!).

Cartea lui Andrzej Lobaczewski despre ponerologia politică este considerată de specialiști drept una dintre cele mai reușite descrieri ale procesului de degenerare și demonizare a psihicului uman, proces văzut din perspectivă clinică psihiatrică.

Deși autorul știe și recunoaște că există mai multe tipologii psihiatrice care sunt corelate cu geneza răului spiritual, în lucrarea sa s-a focalizat aproape exclusiv pe profilul psihiatric psihopat și a subestimat alte profile degenerative extrem de periculoase: nativ infantil, sociopat, tulburările de personalitate.

Tema fundamentală generală a muncii psihiatruului Andrzej Lobaczewski (studii de psihiatrie, documentații, observații clinice, studiile interdisciplinare de istorie, psihologie, antropologie, psihosociologie) este faptul că el nu s-a limitat doar la cunoașterea medicală a unor profile psihiatrice.

În spatele acestor profile psihiatrice clasice psihiatru Andrzej Lobaczewski a avut curajul să observe și să documenteze existența unui rău spiritual, a celui „rău“ pe care îl găsim documentat și expus în Biblie, teologie și practica monahală.

Pentru el nu putea exista un tratament adecvat pentru psihopați fără abordarea și cunoașterea răului spiritual care a determinat și precedat genetic această boală psihiatrică.

O opinie curajoasă a psihiatrului polonez ține de experiența și observațiile sale clinice directe: faptul că **tipologia psihopată apare datorită acțiunii directe a răului spiritual care produce o anomalie genetică, care la rândul ei va duce la dezvoltarea unei ființe umane văduvită de conștiință.**

Mai mult, se pare că această anomalie genetică care duce întotdeauna la apariția unei psihopatii incurabile are capacitatea de a se transmite ereditar pe cale maternă (doar pe cale maternă, niciodată paternă). Astfel răul spiritual se poate perpetua și transmite ereditar mai departe în ființele umane.

Astfel că geneza răului uman ar fi următoarea:

1. găsierea unor „portite” prin care răul spiritual poate crea o anomalie genetică (la nivelul ADN) în dezvoltarea unei ființe umane;
și

2. transmiterea ereditară pe cale maternă a acestei anomalii genetice.

Deși psihopații sunt într-adevăr cei mai vizibili și mai ușor identificabili purtători de rău spiritual, rămâne o provocare pentru psihiatria modernă să confirme, infirme sau completeze observațiile clinice ale distinsului psihiatru Lobaczewski.

Sunt probabil sute de psihiatri care au aceleași concepții, dar nimeni nu-și riscă cariera și reputația pentru a spune public că psihopatia incurabilă este efectul și consecința acțiunii directe a răului spiritual.

Adică mai concret, niciun psihiatru experimentat nu-și riscă reputația pentru a spune public ceea ce el știe foarte bine, faptul că psihopatia este (poate fi) rezultatul unei îndrăcirii a omului, adică omul are demoni în creierul său.

Din păcate poziția psihiatriei occidentale actuale este neo-stalinistă și progresistă: așa-numitul rău spiritual pur și simplu nu există, iar toți aceia care mai cred în astfel de idei medievale ar fi de fapt bolnavi psihici aflați (încă) în libertate, indivizi care trebuie tratați chimic pentru boala gravă de „schizofrenie cu delir mistic agravant”. La fel ca toți autorii care s-au ocupat de tematica degenerării, psihiatru Andrej Lobaczewski considera că este o necesitate absolută informarea și avertizarea populației cu privire la geneza și evoluția răului spiritual.

Credo-ul său de medic psihiatru era următorul: **psihiatru trebuie să apere populația de prădătorii sociopați (psihopați) și cunoașterea psihiatrică tehnică de specialitate cu privire la psihopați trebuie adaptată și „tradusă” pentru populație în cărți și materiale ușor inteligibile.**

1.3.4. Anul 1976, Madrid, Spania.

Încă afectat de moartea recentă a soției, Principele Mihail Sturdza, fostul Ministru de Externe din Guvernul României, din anul 1940, scrie în anul 1976 cartea cu titlul *Betrayal by Rulers (Trădarea cârmuitorilor)*, în care descrie detaliat modul perfid în care a fost planificată instaurarea comunismului în lume și efectele de degenerare în masă pe care le-a produs la toate popoarele subjugate.

Dar mai mult decât ca pe o conspirație, fostul diplomat reușește să înțeleagă

comunismul ca pe o perdea de fum menită să ascundă adevăratele intenții.

Planul secret este de fapt intenția de a-L înlocui în credința oamenilor pe Dumnezeu cu „Răul în sine”, expresie care concret desemnează ne-ființa răului suprem din Univers:

„Există o conspirație comunistă, există o conspirație a unui guvern mondial, există puteri sordide și organizate pe plan mondial care activează în lumea noastră. Dar chiar toate acele elemente de influență nu par a fi suficiente pentru ca să explice infamia, răutatea și demența pe care atât de mulți dintre noi le-au acceptat în cele din urmă.

Trebuie să existe ceva în spatele acestor manifestări, ceva mai universal, mai diabolic, mai apropiat de RĂUL ÎN SINE, decât oricare dintre cauzele individuale ale uimirii, disperării și temerilor noastre.

Este imposibil să nu ne ducă gândul la o lume posedată și la secta satanică denunțată de către Papii de demult la toate curțile Europei pentru că urmăreau exact aceleași scopuri pe care le vedem atât de aproape de a fi realizate astăzi.(...) Această contopire globală după modelul marxist înspre care suntem împinși cu forța și în care nu numai numele Lui Dumnezeu, dar însuși Dumnezeu va fi eliminat și înlocuit”.⁵

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

1.3.5. Anii 1981–1984, București, România.

Fostul deținut politic Ioan Ianoș scrie două cărți fundamentale pentru înțelegerea sistemului comunist și a viitorului care urmează în întreaga lume. Este vorba despre cărțile *Deținutul profet și Înțoararea la Hristos. Document pentru o lume nouă*.

După 23 ani de nevoită relaționare cu temniceri și alți condamnați, Ioan Ianoș își folosește experiența din închisoare pentru a înțelege că procesul de demonizare al ființei umane nu este limitat doar între zidurile închisorilor politice.

Înțelege cu precizie că practic întreaga societate românească comunistă era în realitate un azil psihiatric în aer liber, un spațiu unde oamenii normali erau neîncetat monitorizați, supravegheați și conduși de către indivizi sociopați, profund demonizați. Cel mai grav lucru este însă faptul că **mulți dintre acești indivizi demonizați nici măcar nu-și dădeau seama de adevărata lor stare psihică și duhovnicească, nu mai puteau percepe faptul că se demonizaseră pe sine, adică deveniseră adevărați demoni în trup de om.**

Indivizii demonizați observați de Ioan Ianoș erau ferm convinși că ei sunt adevărații oameni normali (patrioți, cinstiți, responsabili, civilizați, etc) și este datoria lor fundamentală de a fi mereu vigilenți și în neîncetată luptă de clasă cu „burghezimea exploatoare” și „elementele contra-revoluționare”.

El identifică foarte precis și succint care era de fapt realitatea ascunsă a societății moderne: satanizarea indivizilor și „satanizarea colectivă organizată politic”.

Cauzele pentru care Dumnezeu permite acest lucru sunt în principal două: necredința (uitarea de Dumnezeu) și starea de păcat în care trăiesc oamenii.

Ioan Ianolide face profeția că direcția spre care se îndreaptă civilizația umană este una de demonizare organizată și generalizată a întregii populații a planetei.

În cei peste 30 ani scurși de la scrierile sale putem constata faptic și concret că Ioan Ianolide a avut perfectă dreptate, în acest timp mii de oameni (doar din România) s-au demonizat parțial sau complet, fără să perceapă sau înțeleagă acest lucru.

Așa cum alți duhovnici ne-au avertizat, **vor scăpa de acest proces insinuos al demonizării Sinelui numai acei indivizi care se vor întoarce la Dumnezeu**, vor îndeplini în mod disciplinat o pravilă de rugăciune și vor face un scop personal fundamental din primirea și păstrarea Harului Sfântului Duh.

Iată un citat reprezentativ din cartea *Deținutul profet* a lui Ioan Ianolide:

„Satana este prima creatură ce s-a opus lui Dumnezeu. Păcatul originar a început prin ispitirea omului de către satana.

Satana a iscat în om „eu”, tentându-l cu orgoliul și plăcerea și ispitindu-l să se despartă de Dumnezeu. Așa a ajuns omul „eu fără Dumnezeu”, sau chiar „eu împotriva lui Dumnezeu”.

Duhul satanic ispitește din afară pe om, se strecoară într-un gând și în cele din urmă umple omul în toată ființa lui sufletească și trupească.

Oamenii satanizați folosesc magia neagră, dar de multe ori nu mai au conștiința satanizării lor, ba chiar îl neagă pe satana, însă sfârșitul lor este nebunia și sinuciderea.

Satana ajunge să stăpânească omul, apoi îl face agent al său, al răului comunitar și al răului politic.

OMUL SATANIZAT ESTE UN PERICOL SOCIAL, CULTURAL, POLITIC ȘI SPIRITUAL.

Satanizarea colectivă și organizată politic este un monument de răutate, ce se asemuiește sfatului satanic din iad, oștirilor demonilor și ordinii demonice din iad.

SATANIZAREA AJUNSĂ STARE DE LEGE, DE ORDINE ȘI DE GUVERNARE CREEAZĂ O ATMOSFERĂ SATANICĂ, O PSEUDO-SPIRITUALITATE ȘI O MODALITATE DE VIEȚUIRE SATANICĂ.

Sunt astăzi organizații omenști satanizate ce răspândesc satanismul. Satanizarea e mai rea decât păgânismul.

CÂND FORȚELE SATANICE AJUNG SĂ CUCEREASCĂ PUTEREA ÎN LUME, ELE ÎȘI FAC OȘTIRI CA SĂ LE APERE, LEGI CARE SĂ LE ORGANIZEZE, IDEOLOGII CARE SĂ LE JUSTIFICE ȘI CHIAZ RELIGII CA SĂ-I ÎNȘELE PE OAMENI.

Guvernarea puterilor satanice se justifică prin starea de păcat și necredință, și ea are o durată corespunzătoare iconomiei lui Dumnezeu, prin care lumea își va plăti rătăcirile ei până ce se va pocăi și va reintra în rânduiala dumnezeiască a vieții.

CREȘTINII NU TREBUIE SĂ LASE FORȚELE SATANICE SĂ CUCEREASCĂ PUTEREA; IAR DACĂ AU CUCERIT-O, EI TREBUIE SĂ-ȘI ORGANIZEZE FORȚELE ȘI SĂ O ÎNVINGĂ ÎN NUMELE LUI HRISTOS. CREȘTINISMUL E VEGHEA ȘI PUTEREA SFÂNTĂ CARE RĂSPUNDE DE MÂNTUIREA LUMII.

Și vai de creștinii ce nu corespund sfintei misiuni ce le este încredințată, căci Dumnezeu va ridica și din pietre pe alți aleși ai Săi, care să-I zidească Împărăția!⁶⁶

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Cât despre comunism, fostul deținut politic Ioan Ianolide ne spune cu multă claritate **ce însemna (și ce înseamnă) de fapt comunismul: o anumită formă degenerată de organizare economică și politică a societății, care are drept scop tainic demonizarea oamenilor.**

Nu trebuie uitat faptul că **în esența sa comunismul a fost (este și va fi) un sistem economic, social și politic care a avut în mod esențial misiunea primă de a normaliza și legaliza degenerarea și demonizarea umană.**

În esența sa comunismul a fost (este și va fi) forma de organizare ideală pentru degenerați, un sistem complet politic și economic creat de degenerați și pentru degenerați.

Comunismul a dat legile și cadrul politic–legislativ, a creat mediul economic și instituțiile statale în care degenerații să muncească, prospere, trăiască o viață normală. Comunismul a fost sistemul lor și statul lor, pe care restul oamenilor obișnuiți erau obligați să–l suporte.

Cine avea probleme de adaptare la acest sistem degenerat era rapid eliminat prin „tratamente“ psihiatrice, accidente diverse sau cancere galopante. Iată un citat reprezentativ despre comunism din cartea sa

Întoarcerea la Hristos. Document pentru o lume nouă:

„Marxism–leninismul îl declară pe om Dumnezeu. Natura, viața, societatea și sufletul trebuie supuse legilor materialismului istoric. Cei mai mari dușmani ai materialismului istoric sunt Dumnezeu și sufletul.

*Acestea trebuie în primul rând distruse. Repetăm, și nu vom repeta niciodată îndeajuns, că **dincolo de dominația economică, politică și militară, comunismul urmărește dominația asupra sufletului.***

Sufletul trebuie distrus pentru că nu poate fi supus. Religia, arta, știința, ideile, idealurile, sentimentele, toate trebuie distruse și înlocuite cu ideile, legile și știința materialismului istoric.

Rezultă astfel un om–monstru, un om–caricatură, un om–demon. Numai demonii și oamenii, conștienți de nimicnicia lor, se proclamă totuși dumnezei.

*Prin urmare **educarea în spiritul materialismului istoric – adică « reeducarea » – este demonizarea omului, mutilarea sufletului, moartea lui Dumnezeu, mecanicizarea conștiinței, anularea personalității, dispariția libertății, robia absolută, teleghidarea psihică, condiționarea mentală pe bază de reflexe.**“⁴⁷*

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

1.3.6. Anul 1983, New Milford, Connecticut, SUA.

În anul 1983 apare cartea psihiatrului american Scott Peck, cu titlul sugestiv *People of the lie. The Hope for Healing Human Evil (Psihologia minciunii. Speranța de a vindeca răul uman).*

Este una dintre cele mai uimitoare și incredibile cărți scrise de un psihiatru american, inițial educat în spiritul pozitivist, ateu.

Cartea este cea mai profundă și serioasă mărturie a unui psihiatru american asupra modului în care Răul apare în ființele umane.

Poate părea incredibil pentru colegii săi psihiatri, dar după 20 ani de psihiatrie, Scott Peck vorbește fără perdea despre Rău, demoni, degenerați, descrie chiar o exorcizare la care a luat parte personal.

Este descrisă destul de detaliat și o psihologie a tipului de individ degenerat, tipologie care nu are încă o denumire omologată în DSM (Manualul de diagnostic și statistică a bolilor mentale).

Este în același timp o convertire la credința în Dumnezeu, o mărturie și o spovedanie a unui psihiatru care descoperă, la sfârșit de carieră, că Răul într-adevăr există și are forme incredibil de insinuoase și perfide de ascundere și manifestare.

Scott Peck recunoaște smerit că i-au trebuit peste 20 ani de carieră în psihiatrie până să accepte și să înțeleagă natura eminentemente demonică a unor boli psihice grave, specifice multor oameni aparent normali și „de bine”, cetățeni cu educație și recunoaștere publică, care nu-i erau pacienți.

Pacienții săi erau oameni care veneau benevol, conștienți că sunt bolnavi și că starea lor nu este una normală. În schimb, degenerații înțelegeau bine faptul că s-au vândut răului din proprie voință și în consecință nici nu aveau intenția unui tratament psihiatric sau religios.

Degerații sunt oameni aparent normali, aparent responsabili, care își cresc „responsabil” copiii și ne dau tuturor lecții de viață, economie, finanțe sau politică. Deși numărul acestor oameni în societatea modernă este foarte mare, sunt destul de greu de depistat. Unii dintre ei nu înțeleg gradul de degenerare în care se află și nu sesizează nevoia de a apela la un consult specializat. Iar cei care înțeleg că sunt degenerați și grav alienați sufletește au o capacitate foarte mare de a-și ascunde boala.

Deși este o carte deschizătoare „de drum” a tematicii degenerării în psihiatrie, Scott Peck reușește să identifice câteva trăsături fundamentale ale omului degenerat, precum sunt și următoarele:

a. Psihiatru american face observația pertinentă că oamenii aflați pe panta degenerării nu pot fi încadrați în lista de termeni medicali clasici: nu sunt doar nevrotici, doar paranoici, ori obsesiv-compulsivi, schizofrenici, nu au „doar” tulburări de personalitate și comportament, etc.

Degerații reprezintă în realitate un profil psiho-duhovnicesc distinct, la care pot fi recunoscute simptomele mai multor boli psihice: nevroze, psihoze, demență, diverse tulburări de personalitate.

Degeratul are câte ceva din toate acestea, dar un psihiatru nu poate descrie un degenerat ca fiind strict nevrotic sau psihotic. Pentru ei nu există niciun tratament psihiatric sau psihologic, deoarece starea lor psihică alterată nici nu este recunoscută în mod oficial.

De fapt, majoritatea acestor oameni nici nu calcă vreodată pragul unui psihiatru a unui cabinet de psihoterapie. Toți acești oameni rămân nedetecțati, neștiuți, deoarece sunt incredibil de abili de a-și ascunde boala, demența, degenerarea, demonizarea. Dacă unor specialiști psihiatri le trebuie 20 ani ca să-i descopere și să-i înțeleagă, ce pretenții putem să avem de la ceilalți oameni.

b. Scott Peck face corect distincția pur teoretică dintre „răul demonic” și „răul uman”, constatând faptul că oamenii posedați „din exterior” de răul demonic sunt puțini, dar

oamenii „converțiți“ la interior de răul uman sunt foarte mulți.

Din punct de vedere teologic, „răul demonic“ corespunde posedării de către demoni a câmpului biofizic al omului, în timp ce „răul uman“ corespunde procesului interior de demonizare a Sinelui omului. De obicei un om care degenerază este victima ambelor forme de rău: omul este posedat de demoni corespunzător cu păcatele săvârșite și simultan, prin această influență demonică din interior, își demonizează Sinele.

c. Scott Peck constată autismul psihic–spiritual inexpugnabil al oamenilor răi, incredibila îndreptățire de sine, incapacitatea lor fundamentală de a–și pune întrebări pertinente cu privire la realitatea existențială a propriei vieți.

Oamenii purtători ai răului au o evaluare morală complet denaturată asupra faptelor și acțiunilor lor. Pentru mulți degenerați cauza acestei erori morale constă în lipsa sentimentului de vinovăție, de rușine cu privire la faptele rele pe care le comit.

d. Viața acestor oameni este în esență un fals existențial, compus din sute și sute de minciuni stratificate.

Ei se mint pe sine și pe cei din jur cu privire la natura demonică a identității lor spirituale, la faptul că sunt fie posedăți demonic, fie sunt deja „converțiți“ într–o identitate demonică.

e. Esențială este și incapacitatea oamenilor degenerați de a–și recunoaște răul din ei înșiși, conținutul acestui „rău“ fiind sistematic proiectat în exterior. În consecință, prin fenomenul clasic al proiecției psihice, alții, apropiații și colegii acestuia devin cei răi, ceilalți sunt degenerații și demonizații.

Prin proiecție psihică ceilalți sunt percepuți de omul rău ca fiind răi, mincinoși, jignitori, paraziți, sociopați, impostori, exploataatori, alienatori, răzbunători, sabotori, trădători, incapabili, etc. Imediat apoi individul degenerat începe un război secret cu „ținta“ asupra căreia și–a proiectat răul personal. Scott Peck face constatarea practică că oamenii răi își protejează identitatea demonică și răul din interior prin persecuția, lupta și distrugerea oricui apropiat care ar putea produce o exorcizare a acestui rău.

f. Alte constatări practice esențiale făcute de Scott Peck despre degenerați sunt următoarele: au o plăcere sociopată/psihopată de a controla și minți pe oameni, obediența lor uluitoare la autoritate în lipsa oricăror scrupule morale elementare, acțiunea distructivă vicleană asupra propriilor copii, etc.

Cărțile scrise pe această temă în ultimii 20 ani sunt cunoscute de specialiști, dar sunt prea puține pentru a genera o schimbare semnificativă în concepțiile majorității populației.

Iată câteva din aprecierile lui Scott Peck despre Rău și gradul de cunoaștere al acestuia de către psihiatrie:

„Răul este, de asemenea, ceea ce ucide spiritul. Există mai multe atribute esențiale ale vieții – în special ale vieții umane – precum facultatea de a simți, mobilitatea, conștientizarea, creșterea, autonomia, voința. Este posibil să ucizi sau să încerci să ucizi unul din aceste atribute fără a distruge, de fapt, corpul.

(...)

Răul este deci, pentru moment, acea forță ce rezidă în interiorul sau în exteriorul ființelor umane, care caută săucidă viața și faptul de a trăi. Iar binele este opusul său. Binele este ceea ce promovează viața și ființele vii.”

(...)

„...**definesc răul ca fiind un exercițiu de putere politică – ca o impunere a propriei voințe asupra celorlalți, printr-o coerciție fățișă sau mascată – pentru a evita.... dezvoltarea spirituală.** Cu alte cuvinte, cei răi îi atacă pe ceilalți în loc să se confrunte cu propriile eşecuri. Dezvoltarea spirituală necesită recunoașterea nevoii de dezvoltare. (...)

„Pe vremea când am lucrat cu Charlene, nu știam practic nimic despre răul uman fundamental. **Nu credeam nici în existența diavolului, nici în aceea a fenomenului posedării. Nu asistasem niciodată la o ședință de exorcism. Nu auzisem niciodată cuvântul eliberare. Chiar și numele de Rău era absent din vocabularul meu profesional.** Nu primisem nicio instruire în privința acestui subiect. Acesta nu era un câmp recunoscut pentru psihiatrie sau pentru oricare om de știință. Fusesem învățat că toată psihopatologia poate fi explicată în termenii bolilor cunoscute sau ai psihodinamicilor și că era etichetată și cuprinsă în întregime în Manualul de diagnostic și statistică standard. Faptul că psihiatria americană a ignorat aproape în întregime chiar realitatea fundamentală a voinței umane nu mi s-a părut încă atât de ridicol. (...)

Cum se face că psihiatrii nu au reușit până acum să recunoască un tip atât de distinct și rigid de personalitate? Deoarece persoanele afectate au pretenția de a fi respectabile. Medicii psihiatri au fost amăgiți de ceea ce Harvey M. Cleckley numea masca sănătății. Așa cum spunea prietenul meu preot, răul este boala absolută. În ciuda pretenției că sunt sănătoși, cei răi sunt cei mai bolnavi.”⁸

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

1.3.7. Anul 1986, Nafpaktos, Grecia.

Anul 1986 va rămâne în istoria cunoașterii umane un an de referință și va fi considerat drept începutul sfârșitului psihoterapiei clasice, așa cum o știm noi acum.

Asta deoarece în anul 1986 Hierotheos Vlachos, mitropolit al orașului Nafpaktos și profesor de etică creștin-ortodoxă, licențiat în teologie și psihologie, scrie o carte fundamentală, cu titlul „Psihoterapia creștin-ortodoxă. Știința Sfinților Părinți” (vezi referința 1).

Cartea este exact ceea ce se anunță în titlu, o carte care tratează tema psihoterapiei, dar din perspectivă teologală, creștin-ortodoxă. Este o carte care abordează problematica bolilor sufletești dintr-o perspectivă științifică și teologală.

Este una din primele cărți care refundamentează teologia din perspectiva științei și știința din perspectiva teologiei. Este o carte încă neprocesată complet de licențiații în teologie și practic necunoscută licențiaților în psihologie și psihiatrie.

Este vorba despre curentul de cunoaștere care unifică știința cu teologia.

În această carte, ca și în cealaltă care i-a urmat⁹, Hierotheos Vlachos anunță răspicat că obiectul de studiu al psihologiei poate fi oricare, dar nu sufletul, deoarece psihologia operează cu un concept și o înțelegere trunchiate ale termenului de „suflet”, care nu au legătură cu realitatea spirituală și energetică a omului.

Psihologia are competența să studieze memoria, caracterul, atenția, personalitatea, reacțiile fiziologice etc., adică să se rezume la originile ei fiziologice și neurologice de la

începutul secolului XX.

Neurologia și psihiatria sunt acceptate și recunoscute ca având valoare științifică, nu și psihologia, care, printr-o falsă înțelegere, a preluat abuziv din teologie noțiunea de suflet și a dezvoltat-o într-o manieră raționalistă, limitată.

Dacă teologia preia „obiectul” de studiu și metoda terapeutică a psihologiei, în următorii ani riscă să ajungă în „groapa” uitării sute de nume grele ale psihologiei, precum și ramuri întregi ale psihologiei, în frunte evident cu întreaga psihanaliză freudiană. Tot ce înseamnă problemă sufletească și boală sufletească va fi regândit și re-evaluat în cadrul noii teologii științifice.

Abordarea mitropolitului H.Vlachos este un atac pozitiv asupra psihologiei, cu scopul declarat de a reșeza psihologia pe fundamente spirituale.

Profesorul H.Vlachos arată că în realitate în spatele problemelor psihice stau de fapt aspecte de natură spirituală. Bolile psihice nu sunt cauza primă pentru neplăcerile individului, ci sunt deja efectul unor probleme sufletești, de natură spirituală.

Abordarea și tratamentul simptomelor trebuie să meargă la rădăcină, la cauza ultimă, la păcate, la patimi, la puterile sufletului.

Sunt luate în colimator toate patimile grele care produc boli psihice: ura de sine și de ceilalți, invidia cronică, orgoliul, mândria, trufia, răutatea, lăcomia, desfrânarea etc.

Mitropolitul H.Vlachos descrie cu acuratețe psihoterapia creștin-ortodoxă, ca pe orice știință care se respectă.

Descrie care sunt cauzele generale ale problemelor sufletești, consecințele lor psihice și evident „tratamentul” creștin, de inspirație isihastă.

De exemplu, conform Sfinților Părinți, o banală timiditate, pentru care psihologia actuală are o abordare rațională, lejeră, de cabinet, este o reacție-răspuns psihic pentru a bloca și avertiza exprimarea unui suflet care are patima mândriei.

Acestui om toate îi ies anapoda, toate tentativele de relaționare cu semenii sunt stângăcii și toate acestea nu din întâmplare.

Aceste nereușite nu sunt rodul unei lipse de experiență cum se crede în psihologie, ci consecința măsurilor Lui Dumnezeu pentru a corecta un suflet mândru și foarte orgolios.

Tratamentul este simplu: identifici și elimini mândria/orgoliul și toate îți vor reuși.

Efectul – timiditatea – va dispărea. Dacă mândria și orgoliul nu vor fi tratate la timp, individul ajunge la timiditate sistemică și apoi la nevroză.

Psihologia clasică „vede” timiditatea și traseul ei spre nevroză, dar nu înțelege că în spatele acestui parcurs sunt manifestările unui om mândru și orgolios. Timidul nu este deci un inocent și un suflet curat, așa cum suntem înclinați să credem.

Din punct de vedere spiritual timiditatea este un simptom, o consecință a unei probleme sufletești grave, pentru care Dumnezeu ia măsuri.

Schimbarea acestei perspective de la simptomul psihic la cauza spirituală originară și aplicarea unui tratament isihast este una din revoluțiile anunțate de H. Vlachos.

În această privință mitropolitul grec nu este singur.

Alături de el este Jean-Claude Larchet, unul din marii teologi contemporani, care scrie două cărți în domeniul psihoterapiei.

Prima este *Terapeutică bolilor spirituale*¹⁰, o adevărată biblie în psihoterapia creștin-ortodoxă.

A doua carte de răscruce în domeniu este *Inconștientul spiritual. Adâncul neștiut al inimii*¹¹, în care, printre altele, autorul deoalează sursele profund atee și anticreștine ale „psihologiei” titanilor Sigmund Freud și CG Jung.

Pe aceeași linie cu H.Vlachos, dar venind dinspre perspectiva psihiatrică, este și psihiatrul rus Dmitri Avdeev, care scrie cărți despre nervozitatea copiilor, depresia sufletului, psihiatrie creștin–ortodoxă, boli ale sufletului¹².

Viziunea lui Jean–Claude Larchet este identică cu cea a lui H.Vlachos. Bolile psihice sunt în esența lor „boli” spirituale, pentru care ortodoxia și isihasmul au metode de diagnostic și tratament foarte adecvate. Evident, vizate sunt patimile și reunificarea puterilor sufletului.

A doua revoluție pe care o va genera curentul inițiat de H. Vlachos va fi de natură juridică. În momentul în care se va accepta ideea și realitatea că în spatele bolilor psihice stau de fapt determinări sufletești, spirituale, patimile vor primi încadrare juridică.

În acel moment patimile umane vor fi evaluate ca un pericol social. Patimile fac din om neom, îi pervertesc conștiința, îl demonizează, îl schimbă fundamental. În ultimă instanță, patimile îl transformă pe om într–un pericol real pentru familie și societate, chiar dacă în exterior nu dă semne vizibile de boală psihică.

Astăzi nicio lege nu obligă o instituție să izoleze și să ia măsuri contra unui individ bolnav de orgoliu, trufie, răutate sau invidie. Excepții există, dar ele țin de conștiința și puterea fiecărui psihiatru în parte.

Nu există însă nicio formulă juridică prin care o patimă poate fi evaluată juridic, încadrată ca speță și nicio instituție care să fie obligată să ia măsuri. Bolile psihice sunt cele evaluate și identificate, nu și patimile ascunse care au generat aceste boli psihice. Cartea lui Hierotheos Vlachos pune în centrul psihoterapiei ortodoxe lupta cu Răul din noi înșine. Este descris detaliat modul în care ne–am pierdut unitatea energetică, cum au fost denaturate energiile fundamentale ale Ființei noastre divine, cum ajungem în robia unor patimi grele.

Orice problemă sufletească vine din pierderea unității energetice dintre minte și inimă, refacerea echilibrului psihic–sufletesc făcându–se printr–o terapie/asceză creștin–ortodoxă–isihastă de despățimire, prin: post, rugăciune, atenție asupra gândurilor.

Din punctul meu de vedere, **cartea Mitropolitului Hierotheos Vlachos își aduce serios aportul la fundamentarea științei degenerării, iar autorul poate fi considerat, împreună cu Gregory Klimov, drept unul dintre fondatorii acestei noi științe – degenerologia, esențială pentru o viitoare civilizație creștin–ortodoxă.**

Rămâne de văzut în ce măsură psihoterapia creștin–ortodoxă a mitropolitului grec va reuși să întoarcă teologia la începuturile ei, când cuvintele preoților erau vindecătoare. Esențială în acest demers este deschiderea preoților tineri spre zona psihologiei și pregătirea lor pentru a „prelua” sufletul din practica psihologilor.

Probabil în viitorul apropiat mii de psihologi vor face și facultatea de teologie, iar absolvenții de teologie vor învăța și psihologie.

Totul pentru un singur scop: **recâștigarea de către teologie de la psihoterapie și psihologie/psihiatrie a exclusivității dreptului de a folosi noțiunea de suflet.**

Puțini par să fie conștienți de revoluția realizată de mitropolitul Hierotheos Vlachos.

Dar așa cum se va vedea în viitor, acest om a scris nu numai o carte, ci și o pagină de istorie.

În viitorul apropiat va dispărea acea parte din psihologie născută din mândrie, trufie și ateism, cu pretenția de a înțelege și trata bolile sufletești.

Va rămâne psihologia strict științifică, ancorată în realitățile fiziologice și neurologice ale organismului uman. Psihoterapia va fi regândită pe fundamente teologice și psihologul–teolog va ști că în spatele oricărei probleme psihice majore stau patimi sufletești.

În spatele problemelor psihice stau probleme spirituale, împătımirea sufletului, cu apogeul ei înfricoșător: pervertirea conștiinței, când omul nu–și mai vede propria stare, își externalizează patimile și începe „cruciada Binelui”, lupta înverșunată contra altor oameni.

1.3.8. Anul 1998, Los Angeles, California, SUA.

Scurtă introducere: Brighton, Anglia, anul 1999.

Turan Rifat, un expert în practicile paranormale ale serviciilor secrete britanice face public faptul că în cadrul serviciului de spionaj englez MI–6 există o divizie ultra secretă, specializată în războiul psi, formată din indivizi cu abilități paranormale deosebite.

Acești paranormali practică ritualuri bizare iraționale și muncesc nu pentru binele Angliei sau al cetățenilor englezi, ci pentru scopurile oculte mondiale.

Mai mult, Turan Rifat face dezvăluirea uluitoare că agenții din această divizie ultrasecretă se antrenează folosind ca manuale de instrucție cărțile publice ale lui Carlos Castaneda, un renumit antropolog american, decedat în anul 1998.

În urma acestor dezvăluiri și a altora care arătau subordonarea umilitoare a britanicilor față de oculta financiară mondială, Turan Rifat intră în anul 1999 în colimatorul MI5, serviciul secret intern al Angliei, care îi administrează Dlui Rifat un tratament special, de patru arestări surpriză succesive, fără mandat și fără acuzații, cu bătăi, amenințări și teroare psihică, în urma cărora Turan Rifat este nevoit să ceară azil politic în Rusia. Siteurile web pe care le administra Turan Rifat sunt mutate pe domenii internet din Rusia¹³.

Dar atunci cine este acest Carlos Castaneda și ce a scris el, de merită o asemenea apreciere din partea diviziei speciale de paranormali a MI–6?

Universitatea UCLA, Los Angeles, California, SUA.

Tânărul Carlos Castaneda, încă student al Facultății de Antropologie al UCLA, publică trei cărți, în care descrie practicile șamanice toltece învățate personal în deșertul Sonora, Mexic, de la doi șamani locali: Juan Matus și Genaro Flores.

Foarte repede, Carlos Castaneda devine autor de bestseller, dar în același timp și unul din teoreticienii mișcării New Age.

Începând cu anul 1968, timp de 30 ani, Carlos Castaneda scrie 10 cărți în care descrie străvechea metodologie șamanică toltecă de relaționare cu universul, lumea și forțele care o compun.

Doctrina toltecă promovată timp de 30 de ani de Carlos Castaneda are aspecte

comune cu budismul foarte la modă în SUA în acei ani: la moartea omului sufletul său se dizolvă în Marele Tot, doar câțiva indivizi (șamanii inițiați) reușind să scape de această dizolvare, transformându-și trupul fizic în lumină (energie pură) și plecând în altă dimensiune a Universului.

În tot acest timp Castaneda nu vorbește absolut nimic despre creștinism și temele fundamentale ale creștinismului. Nimic despre nemurirea sufletului, mântuire, judecata sufletului etc. Nicio vorbă despre Mântuitorul Iisus Hristos și mesajul Său. Deși nu a exprimat poziții anticreștine clare, viziunea șamanică transmisă de el era de natură să inducă în eroare și să creeze confuzii. Puțini au înțeles substratul profund din opera lui.

Majoritatea intelectualilor americani au remarcat temele șamanice și budiste „revelate”, pe care le-au considerat superioare temelor creștine.

În anii 1970 toată lumea era fericită, mișcarea New Age ia avânt, anticreștinismul nedeclarat din cărțile lui Carlos Castaneda fiind totuși mai mult decât evident. Castaneda descrie lumi spirituale, entități anorganice, o viziune metafizică asupra Universului care aparent nu are nicio legătură cu paradigma creștină, mântuire, demoni, scopul existenței, viața de după moarte.

Nu este de mirare că ideile și realitățile descrise de acesta au devenit la sfârșitul anilor 1970 pentru mulți atei sau pozitiviști fundamentul religios de care aveau nevoie pentru a trăi o viață religioasă din altă perspectivă decât cea creștină.

C.Castaneda devine un fel de somitate religioasă, care alături de alții, pune bazele nucleului doctrinar al noii religii New Age.

Ajungem însă în anul 1998, când Carlos Castaneda, bolnav de cancer, scrie cea de-a 11-a carte, autobiografică, cu numele *The active side of infinity (Latura activă a infinității)*, care va apărea după moartea lui. Cartea este un adevărat testament doctrinar și religios.

În această carte C.Castaneda are o serie de dialoguri cu maestrul său Juan Matus, prin care sunt făcute descrieri clare despre demoni, ființe anorganice pur malefice, denumite, conform doctrinei șamanice toltece „zburători”.

DEMONII DIN CREDINȚA CREȘTINĂ = „ZBURĂTORII” DIN CREDINȚA TOLTECĂ.

Din dialogurile cu maestrul său, reiese o asemănare a concepției șamanice toltece cu cea creștină, cu privire la ce a însemnat „căderea”, cum acționează și cine sunt demonii.

Juan Matus îi dezvăluie că de fapt **scopul antrenamentului său este de a lupta și a se elibera de „instalația străină”, de gândirea negativă uzuală care „ne trăiește” viețile. Iar metoda cea mai rapidă și eficientă de a scăpa de „instalația străină” este disciplina mentală și disciplinarea totală a vieților noastre.**

GÂNDIREA DEMONICĂ (gândirea umană naturală + gândurile–sugestie de ispitire demonică) = „INSTALAȚIA STRĂINĂ” UMANĂ–MENTALĂ CREATĂ DE „ZBURĂTORII” (DEMONI) = ESTE DEFINITIV OPRITĂ DOAR PRIN DISCIPLINA GÂNDIRII (atenție, paza minții, voință pentru neîncetată rugăciune a minții).

De remarcat este faptul că **disciplina despre care ne vorbește Carlos Castaneda, ca soluție pentru a scăpa de „instalația străină” din mintea noastră, NU se referă la supunerea, ascultarea, obediența automată la unele cerințe venite din exterior, fără a înțelege rostul și sensul acestor cerințe.**

Disciplina lui Castaneda este de fapt ceea ce în teologia creștin-ortodoxă se numește paza minții (trezvie): permanenta prezență conștientă, trezvia minții, neîncetată supraveghere de sine, neîncetată stăpânire de sine, respingerea dialogului cu gândurile care ne apar mereu.

Adică este capacitatea și determinarea individului de a decide în mod autonom, prin voință liber asumată, respectarea anumitor norme: de gândire, vorbire, alimentare sau sexuale.

După 30 ani de șamanism toltec ateu, idolul pozitivistilor și progresiștilor new-age vorbește despre demoni în același mod cum ar vorbi un călugăr de la muntele Athos. Incredibil și inadmisibil, pentru unii. Șocul este maxim.

C.Castaneda ajunge să spună clar și răspicat, fără metafore sau sensuri ambigui lucruri pe care nici călugării creștini nu le spun niciodată deschis, ci și le transmit doar între ei prin tradiția orală.

Ceea ce spune Castaneda este într-adevăr șocant și stupefiant. Șocul psihic a fost probabil cumplit pentru un ateu sau pozitivist care a crescut și s-a maturizat intelectual odată cu cărțile lui. Ce spune C.Castaneda la sfârșit de viață este înspăimântător chiar și pentru un om care are credință.

Deși cartea este apărută postum, Carlos Castaneda este urgent dat jos de pe soclul pe care era așezat de 30 ani și începe rapid o procedură specială de decredibilizare a imaginii sale publice.

Apar imediat cărți defăimătoare, diverși indivizi cu certificare academică spun că antropologul fusese un șarlatan. Manevra ține desigur la indivizii semidocti, nu și la oamenii instruiți.

Turan Rifat, prin dezvăluirile sale din 1999 a confirmat de fapt valoarea și unicitatea operei lui Carlos Castaneda, care pentru aceste texte a fost declarat „eretic”, trădător al doctrinei New Age.

Și în prezent imaginea și cărțile sale sunt supuse unui atac sistematic de decredibilizare și denigrare. Însă în niciun caz paranormalii din MI-6 care îi folosesc cărțile drept manuale de instrucție nu cred că ar fi un scriitor de proză fantastică.

Iată mai jos doar câteva dintre descrierile sale, care au fost de ajuns să distrugă o distinsă „carieră” de 30 ani în slujba satanismului New Age:

„Una este mintea noastră adevărată, produsul tuturor experiențelor noastre de viață. Această minte ne vorbește foarte rar pentru că a fost înfrântă și ascunsă în obscuritate.

Cealaltă minte, pe care o folosim zilnic pentru tot ce facem, este o instalație străină.
(...)

REZOLVAREA CONFLICTULUI CELOR DOUĂ MINȚI ȚINE DE VOINȚĂ, a mai spus el.

Vrăjitorii își cheamă intenția spunând clar și răspicat cuvântul „intenție”. Intenția este o forță extraordinară a universului. Atunci când vrăjitorii cheamă intenția, se stabilește

o cale de realizare a sa, ceea ce înseamnă că vrăjitorii realizează întotdeauna ceea ce își propun.(...)

Vrăjitorii Mexicului antic au fost primii care au văzut aceste umbre mișcătoare și le-au urmat. Le vedeau așa cum le-ai văzut și tu, ca energie care se răspândește în univers. Și au descoperit, astfel, ceva transcendental.

Tăcu și se uită la mine. Pauzele pe care le făcea erau perfect regizate. Se oprea întotdeauna în momentul culminant.

– Ce-au descoperit, don Juan? am întrebat.

– Au descoperit că, de fapt, nu suntem niciodată singuri, îmi răspunse cât putu de clar.

SUNTEM ÎNSOȚIȚI DE UN ANIMAL DE PRADĂ VENIT DIN NEGURA UNIVERSULUI, CARE A PRELUAT CONTROLUL ASUPRA VIEȚILOR NOASTRE. OAMENII ÎI SUNT PRIZONIERI. ANIMALUL DE PRADĂ ESTE STĂPÂNUL ȘI DUMNEZEUL NOSTRU. NE-A FĂCUT ASCULTĂTORI ȘI NEAJUTORAȚI.

Dacă vrem să protestăm, ne înăbușă protestele. Dacă vrem să acționăm independent, ne impune să nu facem asta.(...)

– De ce au preluat controlul animalele de pradă, don Juan? Trebuie să existe o explicație logică.

– Există o explicație, replică Don Juan, care este cea mai simplă din lume. **Au preluat controlul pentru că noi reprezentăm hrana lor, ne storc fără milă fiindcă noi îi susținem.** La fel cum noi creștem pui în cotețe – gallineros – animalele de pradă ne cresc pe noi în humaneros. Astfel, mâncarea le este tot timpul la îndemână.

Simțeam cum îmi scuturam capul, cu violență, dintr-o parte în alta. Nu eram capabil să-mi exprim starea de disconfort și neliniște, dar corpul meu se zbătea să o facă evidentă. Tremuram fără să vreau din cap până-n picioare.

– Nu, nu, nu, m-am auzit zicând. Este absurd, Don Juan! Ceea ce spui este de-a dreptul monstruos. Pur și simplu, nu poate fi adevărat, pentru vrăjitori sau pentru omul obișnuit, pentru nimeni.

– De ce nu? m-a întrebat don Juan calm. De ce nu? Pentru că te enervează pe tine?

– Da, mă înfurie, am replicat. Ideile astea sunt monstruoase. (...)

– Gândește-te puțin și spune-mi cum ai explica contradicția dintre inteligența inginerească a omului și stupiditatea sistemului lui de credințe sau stupiditatea comportamentului lui contradictoriu.

Vrăjitorii cred că animalele de pradă ne-au constituit sistemul de valori, noțiunile de bine și rău, moravurile sociale. Ei sunt cei care ne-au inoculat speranțele și visele de mărire sau eșec.

Ei ne-au dat avariția, lăcomia, lașitatea. Animalele de pradă sunt cele care ne determină să fim complezenți – satisfăcuți de noi înșine, banali, egocentrici.

– Dar cum reușesc să facă lucrul ăsta, don Juan? l-am întrebat enervat parcă și mai mult de ceea ce spunea. Ne șoptesc la ureche în timp ce dormim?

– Nu, nu fac așa. Ce idioțenie! îmi răspunse zâmbind. Sunt mult mai eficienți și organizați. Ca să ne păstreze ascultători și slabi, animalele de pradă s-au angajat în strategii extraordinare, evident, din punctul de vedere al unui strateg militar, în schimb, groaznice din punctul de vedere al celor care suferă de pe urma lor.

NE-AU DAT MINTEA LOR! ÎNȚELEGI? ANIMALELE DE PRADĂ NE-AU DAT MINTEA LOR, CARE A DEVENIT MINTEA NOASTRĂ.

*Mintea lor este barocă, contradictorie, posacă, plină de teama de a fi oricând descoperiți. Știu că, deși nu ai fost niciodată înfometat, continuă el, **SUFERI DE FRICA FOAMEI, CARE NU ESTE NIMIC ALTCEVA DECÂT ANXIETATEA ANIMALULUI DE PRADĂ**, neliniștit că în orice moment poate fi descoperit și nu va mai avea mâncare. **PRIN INTERMEDIUL MINȚII, CARE ESTE, LA URMA URMEI, MINTEA LOR, ANIMALELE DE PRADĂ INJECTEAZĂ ÎN VIAȚA FIINȚELOR UMANE TOT CEEA CE AU ELE NEVOIE. ȘI SE ASIGURĂ ASTFEL CĂ NOI VOM FI CA UN TAMPON ÎNTRE ELE ȘI FRICA LOR.***

– Nu că nu pot accepta toate astea la justa lor valoare, don Juan, numai că sunt atât de odioase, încât mă înspăimântă. Mă forțează să trec în partea adversă.

Dacă e adevărat că ne mănâncă, cum reușesc să facă asta?

*Don Juan zâmbi larg. Era foarte mulțumit. Mă lămuri că vrăjitorii văd ființele umane–copii ca pe niște mingi ciudate, luminoase, de energie, înconjurate din cap până–n picioare de o aură ca o manta ajustată pe coconul de energie. Spunea că **mantaua luminoasă a conștientizării este hrana animalelor de pradă** și că atunci când ființa umană ajunge la maturitate, din mantaua luminoasă a conștientizării nu mai rămâne decât o fâșie îngustă care merge de la pământ până în vârful degetelor. Acea fâșie îi permite omenirii să trăiască în continuare, dar la limită.*

Ca prin vis, îl auzeam pe don Juan Matus explicându–mi că omul este singura specie care, după câte știe el, are mantaua luminoasă a conștientizării în afara coconului luminos. Prin urmare, el a devenit o pradă foarte ușoară pentru un tip de conștientizare de o altă natură, cum este cea a animalului de pradă.

*Îmi spuse apoi cel mai dureros lucru dintre toate cele de până acum: cum că acea fâșie îngustă de conștientă este epicentrul autorefecției unde oamenii sunt blocați pe vecie. **Jucându–se cu autorefecția noastră, care este, de fapt, singurul dram de conștientă care ne–a rămas, animalele de pradă creează momente de conștientizare pe care le consumă apoi fără scrupule.***

NE CREEAZĂ FALSE PROBLEME PENTRU A NE FORȚA SĂ GENERĂM ACESTE MOMENTE DE CONȘTIENTIZARE ȘI ASTFEL NE ȚIN ÎN VIAȚĂ PENTRU A–I HRĂNI CU ENERGIA AȘA–ZISELOR NOASTRE GRIJI.

(...)

– Dar de ce vrăjitorii Mexicului antic, ca și toți cei de azi, deși văd aceste animale de pradă, nu reacționează?

– Noi doi nu putem face nimic, spuse grav, trist chiar, don Juan.

TOT CEEA CE PUTEM FACE ESTE SĂ NE DISCIPLINĂM ÎNDEAJUNS DE MULT ÎNCÂT ELE SĂ NU NE POATĂ ATINGE.

Cum să le ceri semenilor tăi să se supună rigorilor disciplinei? Ar râde și și–ar bate joc de tine, iar cei mai agresivi te–ar bate de ț–ar suna apa în cap. Iar asta nu neapărat pentru că nu te–ar crede. În adâncurile oricărei ființe umane sălășluiește credința ancestrală, viscerală, că aceste animale de pradă există. (...)

– Vrăjitorii Mexicului antic, spuse, au văzut animalul de pradă. L–au numit zburătorul fiindcă sărea prin aer. Nu este o priveliște frumoasă. Este o umbră uriașă, impenetrabilă și întunecată care sare prin aer, apoi aterizează pe pământ.

Vrăjitorii Mexicului antic au fost destul de supărați când și-a făcut apariția pe pământ. S-au gândit că omul trebuie să fi fost o ființă completă cândva, cu intuiții extraordinare, momente de conștientizare, care s-au dezvoltat în mituri în zilele noastre. Și, apoi, totul a dispărut, iar astăzi avem un om sedat. (...)

– Spun că povara noastră nu este un simplu animal de pradă. Este foarte inteligent și organizat. Urmărește metodic să ne facă inutili. Omul, această ființă magică, încetează brusc să mai fie așa. Nu mai există alte vise pentru om decât visele unui animal care este crescut pentru a deveni hrană: convențional, imbecilizat.

Cuvintele lui don Juan îmi creau o reacție fizică ciudată, comparabilă cu greața. Era ca și cum mi se făcea greață din nou. Dar greața izvoră din adâncul ființei mele. Fără să vreau, m-am contorsionat. Don Juan m-a scuturat cu forță. Îmi simțeam gâtul zvâcnind sub forța strânsorii lui. Gestul lui m-a calmat imediat. M-am simțit mult mai stăpân pe mine.

– Acest animal de pradă, care este, bineînțeles, o ființă netrupească, nu este chiar invizibil cum sunt alte Ființe netrupești.

Când suntem copii îl vedem și ni se pare atât de îngrozitor, încât decidem să nu-l mai vedem. Copii, evident, ar vrea să insiste asupra acestei imagini, dar lumea din jurul lor îi convinge să nu facă asta.

SINGURA ALTERNATIVĂ A OMENIRII ESTE DISCIPLINA. DISCIPLINA ESTE SINGURA REȚINERE.

Prin disciplină nu înțeleg rutina nemiloasă: mă trezesc în fiecare dimineață la cinci și jumătate și mă spăl cu apă rece până mă învinețesc. Vrăjitorii înțeleg disciplina drept capacitatea de a te confrunța cu seninătate, cu situații care nu și-au găsit locul între așteptările noastre. Pentru ei, **disciplina este o artă: arta de a te confrunța cu infinitatea fără a da vreun pas înapoi, nu pentru că sunt mari și tari, ci pentru că sunt plini de teamă și de respect.**

– În ce fel este disciplina vrăjitorilor o piedică în calea animalului de pradă? am întrebat eu.

– Vrăjitorii spun că **disciplina face ca mantaua luminoasă a conștientizării să nu mai fie pe gustul zburătorului**, mi-a zis don Juan, cercetându-mi atent figura ca și cum ar fi încercat să descopere vreun semn că nu l-aș crede. Zburătorii sunt, astfel, bulversați. Probabil că o manta luminoasă a conștientizării pe care să nu o poată devora scapă sistemului lor de cunoaștere.

După momentul de bulversare, nu mai au altă soluție decât să pună punct faptelor lor nefaste. Dacă un timp animalele de pradă nu ne devorează mantaua luminoasă a conștientizării, aceasta va continua să crească, mi-a mai spus don Juan.

Pentru a simplifica această problemă la maximum, putem spune că vrăjitorii, **prin disciplina lor, țin animalele de pradă la distanță îndeajuns de mult timp pentru ca mantaua luminoasă a conștientizării care le aparține să crească dincolo de degetele de la picioare. O dată ce trece de acestea, revine la dimensiunea sa firească.**

Vrăjitorii Mexicului antic spuneau că mantaua luminoasă a conștientizării este aidoma unui copac. Dacă nu este tuns, revine la dimensiunile sale firești, în momentul în care conștientizarea depășește nivelul degetelor de la picioare, manevrele extraordinare ale percepției devin un lucru obișnuit.

MARELE SECRET AL VRĂJITORILOR TIMPURILOR APUSE, A CONTINUAT DON JUAN, ERA SĂ ÎNFRÂNEZE MINTEA ZBURĂTORULUI CU DISCIPLINĂ. AU DESCOPERIT CĂ DACĂ ÎNCĂRCAU MINTEA ZBURĂTORULUI CU TĂCEREA INTERIOARĂ, INSTALAȚIA STRĂINĂ ABANDONEAZĂ TERENUL, CONFERIND ORICĂRUJA DINTRE PRACTICANȚII IMPLICAȚI ÎN ACEASTĂ MANEVRĂ CERTITUDINEA TOTALĂ ASUPRA ORIGINII STRĂINE A MINȚII.

Instalația străină se întoarce, n-ai nicio grijă, dar revine slăbită și procesul gonorii instalației străine devine rutină, până când aceasta abandonează cu totul.

Tristă zi! Este ziua când trebuie să te bazezi pe propriile tale puteri, care sunt aproape nule. Nu mai există nimeni care să-ți spună ce să faci. Nu mai există nicio minte străină care să-ți dicteze imbecilitățile cu care ești obișnuit. Învățătorul meu, nagualul Julian îi prevenea pe toți discipolii săi, a continuat don Juan, că aceasta este cea mai grea zi din viața unui vrăjitor, pentru că mintea adevărată, cea care ne aparține, suma tuturor experiențelor noastre a devenit sfioasă, nesigură și capricioasă după o viață în care a fost dominată.

Eu, unul, ți-aș zice că acela este momentul în care începe adevărata luptă pentru un vrăjitor. Restul nu este decât punerea în scenă.

Am început să mă agit cu adevărat. Doream să aflu mai multe, dar un sentiment ciudat mă îndemna să mă opresc. Aveam un sentiment confuz, legat de rezultate nefaste și pedepse groaznice, ca și cum mânia lui Dumnezeu s-ar fi abătut asupra mea, pentru că aș fi încercat să violiez ceva acoperit chiar de mâna Domnului. Am făcut un efort uriaș pentru a permite curiozității să învingă:

– Ce... ce vrei să spui, m-am auzit spunând, prin luarea minților zburătorului.

*– **Disciplina încarcă mintea străină până la refuz, mi-a răspuns. Deci prin disciplină, vrăjitorii înving instalația străină.** (...)*

Mintea zburătorului fuge definitiv atunci când un vrăjitor reușește să prindă în mâini forța vibrantă care ne ține laolaltă ca pe un conglomerat de câmpuri de energie. Dacă un vrăjitor reușește să strângă această forță în mâini îndeajuns de mult, mintea zburătorului abandonează lupta. Iar tu vei face exact cum ți-am spus eu: vei apuca energia care te ține laolaltă.

Am avut cea mai bizară reacție pe care mi-aș fi putut-o imagina. Ceva s-a zgâlțâit în interiorul meu, ca și cum primisem o lovitură. Am fost imediat copleșit de o frică nejustificată pe care am asociat-o imediat cu fondul meu religios.

Don Juan m-a măsurat din priviri:

– Te temi de mânia lui Dumnezeu, nu-i așa? mi-a zis. Stai liniștit, aceasta nu este frica ta. Este, de fapt, frica zburătorului, care știe că vei face exact ce îți spun eu.

Cuvintele sale nu au reușit să mă calmeze vreun pic. Mă simțeam și mai rău. Tremuram din tot corpul și nu aveam nicio posibilitate de a opri această stare.

– Să nu-ți faci nicio grijă, mi-a zis don Juan calm.

Știu sigur că aceste atacuri trec foarte repede. Mintea zburătorului nu este capabilă de concentrare.(...)

În sinea ta, știi că accepți ideea că o parte importantă din tine, mantaua luminoasă a conștientizării, o să servească drept hrană unor entități incompreensibile. Și, în același

timp, o altă parte din tine se opune cu toată forța acestei idei. Revoluția vrăjitorilor, continuă el, constă în faptul că ei refuză să onoreze înțelegeri la care nu au luat parte. Nu m-a întrebat nimeni dacă vreau să fiu mâncat de ființe dotate cu un alt tip de conștientizare. Am fost adus pe lume de părinții mei ca să fiu, ca și ei, hrană și cu asta basta.[...]

– Nu te-a lăsat mintea zburătorilor, spuse don Juan. A fost grav afectată. Acum încearcă să reconstruiască relația cu tine. Dar ceva în tine s-a rupt pe vecie. Zburătorul știe asta.

Adevăratul pericol este ca mintea zburătorilor să nu câștige obosindu-te și forțându-te să renunți la a mai alege între ceea ce îți spun eu și ceea ce îți spune el. Vezi tu, mintea zburătorilor nu are concurenți, continuă Don Juan. Când își propune ceva, este de acord cu propria-i propunere și te face să crezi că ai făcut ceva de valoare.

Mintea zburătorilor te va face să crezi că, de fapt, ceea ce îți spune don Juan Matus este o prostie. «Da, bineînțeles că este o prostie», vei spune tu. Țasta e modul în care ne subjugă.

Zburătorii sunt o parte esențială a universului, continuă el, și trebuie să fie luați ca atare: monstruoși, dar îți inspiră respect în același timp. **Prin ei universul ne încearcă.** Noi suntem niște sonde energetice create de univers, spuse el, ca și cum ar fi făcut abstracție de prezența mea, și asta pentru că **noi suntem posesorii unei energii care are capacitatea de conștientizare a faptului că noi suntem mijlocul prin care universul devine conștient de el însuși.**

Zburătorii sunt adversari implacabili, nu pot fi considerați altceva. Dacă reușim să înțelegem asta, universul ne va permite să mergem mai departe.¹⁴

(majusculele, boldirile și sublinierile din citate îmi aparțin)

1.3.9. Anul 2005, Boston, Massachusetts, SUA.

Mergând pe urmele lui Scott Peck și probabil familiarizată cu scrierile lui, în anul 2005, psihiatrul american Martha Stout scrie cartea *The sociopat next door (Psihopatul de alături. Cum să-l recunoști și să te aperi de el)*¹⁵, care tratează problematica degenerațiilor.

Cartea este o descriere înfiorătoare a câtorva cazuri concrete de sociopați (degenerați) cu care s-a confruntat autoarea.

Unul din cazurile cele mai emblematice pentru tema degenerațiilor este cel al unui psihopat invidios, o femeie (cazul Doreen Littlefield), care a reușit timp de 14 ani să înșele vigilența unui colectiv de psihologi și psihiatri experimentați (!).

Această femeie bolnavă psihic și-a falsificat CV-ul și s-a angajat psiholog la un spital de psihiatrie. Mai mult decât o simplă procedură de angajare, timp de 14 ani de zile (!) această femeie a trăit zilnic printre psihologi și psihiatri experimentați, care nu și-au dat seama că colega lor de muncă este o impostoare bolnavă psihic, o psihopată cu intenții deucidere.

Printre alte monstruoziități mentale, printre zâmbete și finețuri colegiale, **psihopata invidioasă Doreen avea fantezii deucidere a unei kolege de muncă, psihiatru cu**

experiență, care printr-o intuiție feminină instinctivă (nu prin cunoaștere de specialitate) bănuiește că Doreen este o impoastore.

Doreen este un pericol social teribil, ascuns exact în locul în care acești oameni sunt identificați, izolați și puși sub tratament.

Martha Stout, la fel ca Scott Peck, se arată șocată și uimită de gradul ridicat de contaminare a societății americane cu boala degenerării. Este o carte mult mai temperată, comparativ cu abordarea religioasă deschisă a psihiatrului Scott Peck. Martha Stout nu vorbește deschis și clar despre demoni, demonizați și nici nu arată acuzator către limitările psihiatriei americane, probabil și datorită educației și formării sale profesionale la Harvard Medical School.

Ceea ce este totuși de apreciat este faptul că autoarea (la fel ca Scott Peck) recunoaște că i-au trebuit mulți ani de experiență clinică să identifice și să definească coerent un tip de individ cu probleme/devieri psihice majore (adică degeneratul), despre care DSM-ul american nu spune nimic.

La fel ca Scott Peck, Martha Stout se arată surprinsă că DSM-ul american – „biblia” și „perna” oricărui psihiatru care se respectă – ignoră sistematic evaluarea și luarea în colimator a indivizilor–demonizați/degenerați, despre care teologia scrie de sute de ani.

Deși cunoașterea psihiatrică despre degenerați este disponibilă public începând din anii 1960, de peste 50 ani DSM-ul american ignoră sistematic luarea în colimator a acestor indivizi ascunși și deosebit de periculoși.

În schimb, în DSM-ul nr.5/2013, este incriminată psihiatric pentru prima dată devierea psihică denumită ODD, adică „Oppositional Defiant Disorder”.

În realitate, ODD este un eufemism pentru incriminarea psihiatrică a creativității (!), adică a independenței în gândire și non-conformismului.

Mai pe înțelesul tuturor, **din anul 2013, incredibil dar adevărat, în SUA (prin manualul DSM) creativitatea este considerată o boală psihiatrică care în viitor va trebui cumva tratată**, probabil prin pastile și vaccinuri care conțin nanotehnologie sau reprogramarea genetică a ADN-ului copiilor.

Fără nicio glumă sau ironie, însăși această șocantă noutate în DSM-ul nr.5/2013 cu incriminarea psihiatrică a creativității este ea însăși o „creativitate”. Noutățile psihiatrice aberante, închipuite, semidocte sau insuficient dovedite științific nu sunt altceva decât o „creativitate” științifică.

Adică chiar cei care au inventat această nouă „boală” (ODD, Oppositional Defiant Disorder) sunt ei înșiși acuzabili că suferă psihic de ODD. Creativitatea fals științifică, semidoctă sau închipuită este ea însăși tot o „creativitate” specifică ODD.

Implicit, psihiatrii care au acceptat „boala” ODD și vor dori să identifice și să trateze oamenii de „boala” creativității (ODD) vor fi ei înșiși primii acuzați de îmbolnăvire cu ODD și vor trebui puși sub tratament specific.

Conform definiției „boli” psihice ODD, implicit cine caută în jur „bolnavii” de ODD este prima dată el însuși un bolnav de ODD. După tratamentul psihiatrilor înșiși va putea urma tratamentul „bolnavilor” închipuiți care suferă de ODD.

Această incredibilă incriminare a creativității se face în pofida faptului recunoscut public și statistic că societatea în care trăim este practic clădită de oamenii creativi și non-conformiști, care reprezintă sub 3% din populația activă a lumii.

Sunt milioane de invenții care efectiv au împins omenirea înainte prin creativitatea, rebeliunea, încăpățânarea și non-conformismul acestei mici elite de oameni creativi. Dacă pentru psihiatria americană creativitatea este o problemă psihiatrică, atunci nu trebuie să ne mire faptul că cei mai periculoși indivizi din societate, degenerații, sunt lăsați în pace. Suportul psihiatriei americane pentru „botnița gândirii” și instaurarea unei societăți totalitare este mai mult decât evident.

Însă desconsiderând tematica degenerării, se întâmplă exact ceea ce au pățit cei din spitalul de psihiatrie amintit.

Exact peste psihiatrii și oamenii care desconsideră tema degenerării vin degenerații cei mai periculoși, care sunt capabili să păcălească și să manipuleze psihiatrii cei mai experimentați. În fața unui degenerat cu grad înalt de demonizare cunoașterea psihiatrică și psihologia sunt neputincioase în a-l identifica, reține și trata.

Cazurile concrete incredibile de degenerații sociopați descrise de Martha Stout arată clar că fără o abordare interdisciplinară psihologie–psihiatrie–teologie, degenerații sociopați nu pot fi nici identificați, nici opriți.

De una singură, psihiatria este neputincioasă la acțiunea acestor oameni periculoși, care au o capacitate deosebită de a-și ascunde adevărata lor natură demonică.

Și lucrurile nu se vor schimba, până când nu vom include în psihologie și psihiatrie realitatea energetică, spirituală și ființială a existenței răului.

Degerații periculoși își vor bate joc și vor râde în primul rând de psihologi și psihiatri, de la care societatea în ansamblul ei așteaptă să-i identifice și să-i oprească.

Cine are dreptate? Psihiatria care nu crede în existența energetică și spirituală a unor ființe anorganice pur malefice, sau teologia care are sute de ani și zeci de autori care descriu complet profilul acestor indivizi posedați?

1.4. Alte surse de informare cu privire la tema degenerării.

În afara cărților de referință prezentate mai sus, pentru cititorii interesați de tematica degenerării există o lungă listă de materiale text, audio și video care pot fi consultate public.

1.4.1. Descrieri și dezvoltări despre degenerare disponibile în cărți.

a. În anul 1813 autoarea Jane Austen publică romanul *Mândrie și Prejudicată*, care are un puternic mesaj anti-degenerativ datorită evoluției caracterului personajului masculin Fitzwilliam Darcy.

Fitzwilliam Darcy este un bărbat autoizolat în propriul „turn de fildeș”, dar care cumulează câteva calități deosebite, specifice oamenilor deosebiți, elitiști: pasiunea pentru cititul și colecționarea cărților de calitate, colecționarea obiectelor de artă și aprecierea frumosului, preocuparea generală pentru neîncetată auto-educare în tainele artei și frumosului, tăcerea, înfrânarea de a vorbi mult și fără rost, disponibilitatea de a vorbi doar atunci când trebuie și doar pentru subiecte care merită osteneala, are libertatea voinței (alegerea interioară de a nu se simți tachinat, jignit sau provocat de cuvinte nesăbuite), calm, stăpânire de sine, neîncetată luate aminte la propriile gânduri și stări emoționale, preocuparea generală pentru neîncetată auto-educare și perfecționism.

Probabil nu a fost intenția autoarei, dar toate aceste trăsături și preocupări definesc

aproape complet stări mentale deosebit de apreciate de practica monahismului: „prezența conștientă” și „trezvia minții”. Din lista acestor însușiri psihice deosebite lipsește însă una singură, care este esențială: smerenia (smerirea de sine) sau dragostea.

Precum un autentic duhovnic de la Athos, autoarea Jane Austen descrie magistral ce se întâmplă atunci când un om dezvoltă calități și virtuți seci, „în sine”, doar pentru a—și satisface amorul propriu, superioritatea conștiinței morale și egoismul: un astfel de om dezvoltă puternic patima mândriei.

În acel moment, sensul spiritual al vieții lui Darcy era în jos, spre o continuă creștere a mândriei, superiorității de sine și egoismului. Cu toate calitățile și virtuțile sale bune, în timp acest personaj ar fi devenit un adevărat monstru, strict cerebral și lucid, complet lipsit de empatie, dragoste, înțelegere a oamenilor simpli.

Pentru ca să iasă din mândria în care se auto—izolase, este nevoie ca în viața acestui bărbat superior să intervină dragostea sa pentru o femeie excepțională, care îi era inferioară din punct de vedere social și financiar, dar egală la nivel intelectual.

Pentru a câștiga dragostea acestei femei deosebite, mândrul Darcy este nevoit să facă câteva fapte care în propria evaluare erau considerate ca fiind o umilire de sine.

De asemenea, trebuie să—și declare public dragostea, ceea ce iarăși este resimțit de el ca o umilire de sine.

Cu aceste ocazii, prin aceste aparente umiliri de sine, Darcy practic se smerește pe sine și reușește să spargă crusta mândriei care îl izola de oameni (și de Dumnezeu).

Datorită smeririi de sine și a dragostei, Darcy reușește să dea un sens spiritual pozitiv tuturor celorlalte calități și virtuți pe care deja le avea. În acest moment el devine cu adevărat un om superior psihic și duhovnicește, orientat spiritual spre un trend ascendent.

b. În anul 1942 autorul Clive Staples Lewis publică o carte imposibilă, cu titlul *The Screwtape Letters* (publicată în România la Editura Humanitas cu titlul *Sfaturile unui diavol mai bătrân către unul mai tânăr*).

Cartea are caracter de satiră și cuprinde 31 de scrisori ale unui demon bătrân și experimentat către un diavol mai tânăr, care este nepotul său. Scrisorile conțin sfaturi concrete, care să—l ajute pe diavolul mai tânăr să—l facă pe un anumit om să—și piardă mântuirea.

Sfaturile demonului bătrân privesc acțiuni care pot fi efectuate prin intermediul gândurilor de sugestie și privesc teme precum pierderea credinței, căderea în păcate, dobândirea dependenței de patimi, pierderea dragostei de Dumnezeu, mândrie, sex, căderea în erezie, etc.

Sfaturile demonului bătrân sunt deosebit de subtile și ne arată că autorul, un convertit târziu la creștinism, a dobândit o mare cunoaștere practică cu privire la modul de gândire și acțiune al dușmanului omului.

Lectura cărții lui CS Lewis este foarte recomandată pentru înțelegerea concretă a modului subtil în care demonii încearcă să ne îndepărteze de la credință și dragostea pentru Dumnezeu.

c. În anul 1980 apare romanul *Cel mai iubit dintre pământeni*, scris de autorul Marin Preda.

Este un roman care aparține aceleiași specii literare nedefinite ca și romanul

Mândrie și prejudecată al scriitoarei Jane Austen. Adică acestea sunt romane care dincolo de o interesantă intrigă lumească, ascund învățăminte și lecții profund spirituale.

Se pare că scriitorii unor astfel de romane cripto-teologice nu trăiesc mult. Precum Jane Austen, și Marin Preda va muri prematur, în circumstanțe neclare, în plină maturitate literară.

Personajul principal al romanului este Victor Petrini, asistent universitar la catedra de filosofie, care în perioada stalinistă (aproximativ anii 1950) este condamnat abuziv la 10 ani de muncă silnică. După ce—și efectuează condamnarea, Victor revine în orașul natal, unde încearcă să—și refacă viața.

Cu această ocazie fostul asistent universitar are mai multe șocuri existențiale, care toate au menirea de a—l scoate din minciuna existențială profundă în care își trăise viața înainte de condamnare și din minciuna existențială în care risca să se reîntoarcă după revenirea în societate:

- familia în care se născuse și crescuse era una bazată pe aparențe, fals și minciună între proprii părinți;
 - fosta soție dorea rapid divorțul. Real femeia nu îl iubise niciodată, ci îl disprețuia și îl ura profund;
 - relația cu femeia actuală cu care vroia să se căsătorească era una de fals și minciună. Femeia îl mințea că îl iubește, în realitate ea iubind sincer un alt bărbat;
 - un ofițer al Securității îl șantajază să devină turnător, adică să—și transforme propria viață într—un fals existențial organizat;
 - descoperă că dovada pentru condamnarea penală din trecut se baza pe falsul (înscenarea) unui fost coleg de școală, care ajunsese ofițer în Securitate.
- Într—un final intelectualul Victor Petrini înțelege minciuna și falsul în care își trăise întreaga viață, că are deasupra capului amenințarea pierderii liniștii conștiinței (prin rolul de trădător—turnător cu care este șantajat) și că niciodată în viața lui nu a avut parte de iubire sinceră și dezinteresată.

Cu excepția propriei mame, nimeni în această lume nu îl iubise sincer și adevărat, în realitate în viață avusese parte doar de minciună, fals, prefăcătorie, impostură, invidie, răutate și ură, de oameni care doar s—au folosit de el.

În disperare Victor Petrini ajunge într—un final la Biserică, acolo unde cere ajutorul lui Dumnezeu pentru a—l salva de rolul de turnător, pentru a primi dragostea sinceră a Creatorului și pentru a putea avea acces la o viață sinceră și curată, trăită în Adevăr.

Prin epopeea lui Victor Petrini, scriitorul Marin Preda descrie practic metodologia duhovnicească clasică aplicată de Dumnezeu pentru mântuirea și salvarea sufletelor unui anume profil de intelectuali: elitiști, inteligenți, educați, superiori, orgolioși, mândri, cu slavă deșartă, care nu trăiesc o viață creștin—ortodoxă în Biserică, nu sunt creștini practicanți, dar care au un suflet curat și sincer, care iubesc Adevărul și urăsc minciuna, care nu doresc să facă rău semenilor lor.

Această metodologie divină este simplă, aparent cinică și nedreaptă, dar care întotdeauna duce la „trezirea” individului „căldicel”: ani peste ani de nedreptăți și abuzuri, falsuri juridice, înscenări, muncă silnică, durere sufletească și psihică peste limitele obișnuite, trădare din partea tuturor celor apropiați, șocuri existențiale neîncetate.

Intelectualul elitist și „căldicel“ Victor Petrini care se întoarce la Dumnezeu și la Biserica lui Hristos este un exemplu clasic în acest sens.

Mai mult decât o lecție duhovnicească despre prezență conștientă, trezvia minții și smerire de sine (precum în romanul *Mândrie și prejudecată* al scriitoarei Jane Austen), romanul *Cel mai iubit dintre pământeni* are profunde lecții spirituale despre necesitatea iubirii și Adevărului în viața cotidiană a omului.

Dragostea și Adevărul nu sunt doar niște concepte filosofice abstracte, bune doar pentru cărțile oamenilor deștepți, ci sunt necesități psihologice și duhovnicești absolut esențiale în viața omului. Dragostea și Adevărul trebuie să trăiești de om în ambele planuri: lumesc/cotidian și transcendent.

Pentru omul lumesc „căldicel“ (care nu are preocupări religioase), lipsa de iubire omenească autentică, minciuna și falsul (relațional, sentimental, existențial, politic, ideologic) sunt factori existențiali care golesc viața de „conținutul“ ei autentic: bucurie, împlinire, sens, scop, speranță, nădejde, etc.

Fără dragoste și înconjurat de fals, minciună și impostură, viața omului rămâne mereu blocată la partea „goală a paharului“: necazuri, boli, suferințe, durere, lipsuri, neîmpliniri, speranțe zdrobite, oboseală, chin, invidie, ură, răutate, impostură, viclenie, trădare. În plan lumesc nu poate exista o „așezare“ normală a vieții și echilibru psihic pentru omul care trăiește fără iubire, în minciună, fals și impostură.

Pentru intelectualul elitist și pentru omul religios, apare în plus și necesitatea împlinirii unor nevoi spirituale transcendente. Pentru acești oameni nu poate exista împlinire în viață și sens existențial fără a cunoaște și trăi personal Dragostea lui Dumnezeu și Adevărul lui Dumnezeu.

După multe suferințe dureroase dar necesare, fostul asistent universitar Victor Petrini ajunge într-un final să descopere că **singurul „loc/spațiu“ unde Adevărul și Dragostea pot fi găsite, înțelese și trăite este Biserica Ortodoxă a Mântuitorului Iisus Hristos:** în slujbele celor 7 Taine, în cuvântul Mântuitorului Iisus Hristos (în Evanghelii), în Viețile Sfinților, în dogmele și canoanele stabilite prin Har de către Sfinții Părinți, în pravilele de rugăciune personale, în trăirea personală a Sfântului Duh.

d. În anul 1999 apare celebra carte *The deliberate dumbing down of America*, scrisă de Charlotte Thomson Iserbyt, cu care este continuat drumul expunerii degenerării planificate a Americii, drum deschis de Elizabeth Dilling în anul 1934 cu a sa carte *The red network*.

Cartea lui Charlotte Thomson Iserbyt are peste 700 pagini și impresionează prin calitatea scrisului, munca titanică depusă, profesionalismul și acuratețea informațiilor prezentate.

Autoarea consemnează meticolos și cronologic toate inițiativele și planificările pentru distrugerea sistemului de educație american, derulate între anii 1762 (!) și 1999.

e. O abordare individuală și organizațională a fenomenului degenerării este descrisă în anul 2006, în cartea *Snakes in suits. When psychopaths go to work*¹⁶, autorii fiind

expertul în psihologie organizațională și industrială Paul Babiak și profesorul de psihologie Robert D. Hare, specializat în identificarea psihopaților corporatiști;

f. O altă carte bună despre sociopații și psihopații ascunși printre noi este cea scrisă de scriitorul Texe Marrs cu titlul *Psychopaths: Yesterday, Today, and Tomorrow*;

g. Autoarea americană Gillian Schieber Flynn scrie în anul 2012 cartea *Gone Girl*¹⁷,

care a cunoscut ulterior o ecranizare sub același nume.

Gillian Flynn reușește în cartea sa o descriere detaliată, șocant de realistă, a procesului de alienare de sine și a comportamentului sociopat și psihopat al unei femei moderne, educată și respectabilă.

Autoarea atrage atenția că procesul de degenerare (și chiar de demonizare) nu este unul imposibil de detectat. Degenerarea oamenilor educați are loc sub ochii noștri, în plină expunere publică, prosperă și crește la umbra lipsei generale de preocupare asupra acestor aspecte.

Foarte probabil scenariul cărții se inspiră din situații reale; de altfel la finalul cărții autoarea mulțumește pentru colaborare unor persoane care muncesc în sfera justiției și combaterea infracționalității.

Notă: Trebuie menționat faptul că Gillian Schieber Flynn se înscrie cu această carte în clubul foarte select al femeilor americane care au scris cărți bine documentate, în care au demască planificarea degenerării din SUA.

Din start trebuie observat și recunoscut faptul că femeile au fost și sunt cele mai tenace, înverșunate, perseverente, hotărâte, inteligente și perspicace scriitoare în ceea ce privește demascarea conspirației degenerării.

Calitatea și cantitatea scrierilor realizate de scriitorii femei este net peste valoarea și importanța textelor scrise de către bărbați. Aceste femei curajoase nu s-au speriat de atacul presei feministe sau înregimentate și au pus înaintea de toate datoria lor sfântă de mame, față de proprii copii.

h. În anul 2022 este publicată în România cartea „Paranormalul în criminalistică”, care este scrisă de polițistul și criminalistul Traian Tandin.

Este o carte foarte bine documentată, pe parcursul a peste 900 pagini cititorul având posibilitatea să citească despre zeci de cazuri (foarte) interesante din zona criminalisticii și „inexplicabilului”.

Din păcate cartea este scrisă dintr-o perspectivă așa-zis „științifică” (paranormalul nu este știință), în realitate aproape toate cazurile prezentate în sfera „paranormalului” fiind perfect explicabile din perspectivă teologică, bisericească, monahală.

Cazurile de clarviziune, teleportare, spiritism, etc. prezentate ca fiind „paranormal” sunt de fapt manifestări ale puterilor demonice care sunt în oameni și lângă oameni.

Recomand citirea acestei cărți nu pentru a afla cazuri senzaționale de „paranormal”, ci pentru a lua aminte la nesfârșitele posibilități și înșelări pe care le fac demonii în lupta lor cu neamul omenesc.

1.4.2. Descrieri și dezvoltări despre degenerare disponibile în filme.

a. Fenomenul degenerării și demonizării oamenilor este regăsit din ce în ce mai des în filme, dintre care menționez aici doar câteva:

300, Rise of An Empire (2014), Horror Express (1972), The Chronicles of Riddick (2004), Idiocracy (2006), The Number 23 (2007, despre ritualurile cu scop de auto-demonizare), The Girl with the Dragon Tatoo (2011), Lucy (2014), Stonehearst Asylum (2014), Gone Girl (2014, cu descrierea detaliată a vieții reale a unei femei demonizate), 1984 (1984), Shutter Island (2010), Silence (2016), The Fourth Kind (2009, inspirat din cazuri reale de posesie demonică care poate apare în ședințele de

regresie hipnotică), *The First Purge* (2018, despre legalizarea uciderii), *The Ninth Gate* (1999, despre dobândirea unei identități demonice prin curvia cu un individ demonizat), *The Wind* (2018, despre indivizii banali demonizați), *Disclosure* (1994, despre prădătoarea sexuală corporatistă), *Men in Black* (2019), *Deliver Us from Evil* (2014, inspirat din cazuri reale de îndrăcire), *Captured* (2019, despre comportamentul sociopat viclean și rafinat), *Death Clique* („Prietenie Mortală”, 2014, despre un caz real de crimă sociopată).

b. În anul 2010 este lansat filmul *Shutter Island*, care este bazat pe cartea cu același nume a lui Dennis Lehane.

Printre alte idei psihiatrice, scenariul filmului include faptul că un respectabil azil psihiatric din SUA este în realitate condus de medici care în secret efectuează lobotomii și alte experimente neurologice de tip nazist.

Interesant la acest film este că pune în discuție fragilitatea identității de sine și autoritatea morală care ar fi în măsură să stabilească care identitate este cea corectă. Protagonistul filmului este fie agent FBI, fie pacient în azil, ambele ipostaze fiind susținute prin elemente de identitate puternice și credibile.

Interesant este că psihiatri cu practici discutabile au autoritatea de a stabili care identitate a omului este cea „corectă” și de a distruge psihic individul care nu le acceptă decizia.

La nivel subliminal filmul induce ideea că în societate indivizi educați dar cu practici păgâne, decid care este identitatea pe care trebuie să ne-o asumăm, pentru a nu risca izolarea și pedepsirea.

c. În anul 2011 apare filmul *Anotimpul Vrăjitoarei (Season of the Witch)*, în care doi cavaleri cruciați și alții ajung să transporte o posibilă vrăjitoare la o mănăstire de călugări, pentru a fi judecată pentru posibile fapte de vrăjitorie.

În timpul zilelor de mers până la mănăstire se arată că tânăra vrăjitoare era în realitate îndrăcită, posedată de un demon foarte puternic.

Prin intermediul tinerei vrăjitoare, în film se arată câteva dintre tehnicile de bază ale indivizilor care sunt îndrăciți (posedați demonic): victimizarea în fals, aflarea de informații personale și folosirea lor în scop manipulativ, influențarea comportamentului animalelor, dulcegării inocente urmate de planificarea uciderii paznicilor ei, fals și minciună, charismă sociopată, zâmbet sociopat, ascunderea existenței și puterii demonului care parazitează o ființă umană. Practic paznicii descoperă la final că au de a face cu un demon puternic, ascuns în trupul adolescenței acuzate de vrăjitorie.

De asemenea, este arătată imposibilitatea demonului de a face răul prin propriile puteri, pentru acest scop el având nevoie de implicarea, ascultarea și cooperarea unor oameni care sunt fie posedăți, fie cumpărați, fie înfricoșați.

d. În anul 2014 apare filmul *Stonehearst Asylum*, bazat pe nuvela *The System of Doctor Tarr and Professor Fether*, scrisă de Edgar Allan Poe.

Filmul prezintă cum nebunii dintr-un azil de psihiatrie preiau conducerea și atribuțiunile de funcționare ale azilului (medic, administrativ, pază, aprovizionare) și schimbă radical modul de abordare a tratamentelor psihiatrice.

Datorită tratamentelor inumane aplicate pe pacienți, bolnavii care preiau conducerea azilului îi consideră pe psihiatrii originali cruzi și îi închid pe aceștia în subsolurile

clădirii.

Situația prezentată în acest film ne pune la grea încercare capacitatea de percepție și evaluare a realității în care concret trăim. În acest film avem de a face cu oameni sociopați care se știu sociopați, dar care vor să fie umani și avem oameni care se cred „normali”, dar în realitate sunt cruzi și inumani deoarece nu știu că sunt sociopați.

Cine este mai periculos? Sociopatul (psihopatul) care are conștiința propriei existențe și vrea să fie protector și uman, sau omul așa-zis „normal”, care nu are conștiința răului din el și face rău datorită patimilor sale sufletești.

Dacă privim azilul ca fiind societatea în întregul ei, filmul ne transmite câteva mesaje interesante.

Instituții și organizații preluate în secret de sociopați, care simulează normalitatea și le conduc printr-o combinație de fals existențial, minciună profesională, teroare aplicată subordonaților și crimă la adresa opozanților?

Indivizi sociopați care se cred mai umani și mai capabili de cât oamenii „normali”?

Indivizi sociopați care se cred „salvatori”, care cred că menirea lor existențială este de a salva prin teroare și crimă lumea de „normalitatea” indivizilor cruzi și răi care se cred „normali”?

Oameni care se cred „normali”, dar care consideră ca „normale” comportamentele deviate și crude, motivate de orgoliul unui război secret cu semenii?

Oameni „normali” care consideră normalitate comportamentele deviate/degenerate motivate de orgoliu, răutate, invidie, agresivitate?

Cruzime și răutate a oamenilor „normali”, ascunsă sub motivații profesionale?

Oameni competenți și capabili care sunt dați afară din instituțiile și organizațiile preluate de sociopați, profesioniști izolați, desconsiderați și marginalizați?

Degenerați buni, care la rândul lor vor să-i salveze pe „normalii” cruzi de criminalitatea sociopaților?

Filmul *Stonehearst Asylum* este o copie în miniatură a societății în care real trăim.

Realitatea socială și profesională a zilelor noastre este rezultatul dinamicii a două „clase sociale”: sociopații cinstiți care se știu pe sine cine sunt, versus oamenii „normali”, în realitate degenerați care își îndreptățesc cruzimea și pornirile sociopate/psihopate prin diferite scuze.

Pe de o parte avem sociopații (bolnavii psihici) care prin impostură, conspirație, teroare și ucidere au preluat controlul instituțiilor militarizate și organizațiilor economice private. Aceștia sunt preocupați doar să salveze aparențele, nu să ascundă complet cine sunt ei de fapt. Credința sociopaților care ne conduc societatea este că ei pot realiza un management mai corect, uman și mai performant decât indivizii așa-zis „normali”.

De partea cealaltă avem oamenii care se consideră pe sine „normali”, dar care în realitate sunt degenerați care își ascund ura (dorința de a face rău), răutatea, orgoliul, cruzimea, răzbunarea și patimile sufletești sub masca cerințelor profesionale.

Faptul că nebunii conduc azilul este deconspirat destul de ușor și previzibil, încă de la începutul filmului. Dar nu aflarea acestui adevăr este problema.

La fel și în viața reală, întrebarea este ce faci după ce descoperi adevărul. Denunțarea și detronarea psihopaților de pe pozițiile de conducere nu pare să fie cea mai bună soluție. Filmul ridică la fileu ideea că deși criminali și nebuni, conducerea acestora ar fi

de fapt mai umană, capabilă și mai tolerantă cu slăbiciunile omenești, decât fosta conducere a doctorilor autentici.

Finalul filmului ne prezintă o soluție de compromis, azilul fiind condus atât de nebuni, cât și de personalul medical calificat.

Subliminal se transmite ideea că cel mai bun „pachet” managerial al societății umane este compus din manageri sociopați, care se știu pe sine că sunt sociopați, dar fac eforturi să simuleze normalitatea și profesioniștii adevărați, care își subordonează activitatea unei conștiințe morale.

Nu prea mai este „loc” pentru oamenii care se cred „normali” și își ascund degenerarea sub masca necesității îndeplinirii unor sarcini profesionale.

Ideea fundamentală a filmului Stonehearth Asylum este confirmată de medicul psihiatru Aurel Romilă, care în anul 2014 ne spunea următoarele:

„Aproape o treime din populație suferă într-o formă sau alta de depresie.

*Însă nu pentru ei mă îngrijorez eu, ci **pentru cei de deasupra stratului fin al normalității, pentru psihopați, care au ocupat toate posturile-cheie în țară.***

De aia nu avem sănătate mentală în țara asta, că populația se împarte în mare măsură între opresori (psihopați) și oprimați (depresivi).

***Ăsta e un adevărat război social, dar cine recunoaște?**”¹⁸*

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

e. În anul 2019 apare filmul *Invasion Planet Earth*, care face parte din propaganda scenariului extraterestru, care urmează să se deruleze peste câțiva ani.

În acest film este arătat cum în timpul WW3 specia umană este salvată de către extraterestrii „cei buni”.

Realitatea care urmează va fi complet diferită: **pe cer (în atmosferă) vor apărea simultan câteva zeci de nave militare avansate (reale) și câteva mii de false nave militare, care în realitate sunt holograme create de către drone și sateliți.**

Navele militare reale și navele militare false (hologramele) vor crea pe cer (în atmosferă) scenariul invaziei unor extraterestri răi. „Salvarea” noastră a pământenilor vine datorită intervenției unei flotile galactice a extraterestrilor „buni”, care în realitate vor fi demoni întrupați în corpuri umane.

Și această flotilă galactică a extraterestrilor „buni” la fel va fi creată din câteva zeci de nave militare avansate (reale) și câteva mii de nave militare false (holograme).

Desigur, în realitate nu există nicio flotă galactică venită de undeva din spațiu.

Navele reale tip OZN ale extraterestrilor „buni” (demoni) sunt în realitate construite aici pe pământ, în locații izolate (Alaska, Sahara, Antarctica), folosindu-se toate tehnologiile secrete inventate în ultimii 100 ani.

f. În anul 2021 apare filmul *Don't look up*, care este o reușită parodie a societății actuale, mare iubitoare de bani nemuncați și „știri” de senzație, condusă implacabil spre auto-distrugere de politicieni, miniștri, bancheri și miliardari iresponsabili.

Filmul se dorește a fi o trezire la realitate în special a elitei iresponsabile care conduce destinele planetei pământ: politicieni, oameni de stat, generali, miliardari, mass-media, bancheri.

În film întreaga societate manifestă o uluitoare lipsă de realism și luciditate (lumească,

religioasă) cu privire la posibilitatea distrugerii vieții pe pământ. Oameni de afaceri, mass-media aservită și mulți oameni simpli sunt mai preocupați de oportunitatea câștigurilor la bursă și de joburile potențiale, desconsiderând pericolul real al cometei care se îndreaptă spre pământ.

În tot acest ocean de inconștiență colectivă există doar o mână de oameni (astronomi, jurnaliști, oameni simpli) care sunt lucizi și recunosc grozăvia care urmează. Din păcate atenționările lor nu reușesc să trezească la realitate politicienii, generalii și miliardarii care conduc instituțiile statului.

Finalul este cel evident: cometa rămâne intactă și impactul cu pământul are loc, ducând la o catastrofă globală. Din „fericire“, câteva sute de oameni politici și miliardari bătrâni, trădători criminali care au contribuit esențial la dezastru, se salvează cu o navă spațială pregătită în secret.

Prin scenariu, muzică și jocul actorilor, filmul este o reușită imitație satirică a societății contemporane.

Precum în film, în lumea reală statele lumii și instituțiile statelor sunt conduse iresponsabil și implacabil spre evenimente grave. În lumea reală nu avem o cometă care se îndreaptă spre pământ, dar avem pregătite „să vină“ peste noi multe altele: colapsul economic-financiar, falimentul băncilor, falimentul industriei, pandemia bolilor grave din trecut (ciumă, tifos, holeră), războaie locale (Coreea, Iran, Ucraina), manipularea climei pentru foamete (secetă, exces de ploi și umezeală), revolte sociale înscenate care vor duce la „necesitatea“ unor regimuri autoritariste militariste, în final posibil război mondial.

De asemenea, există o mână de oameni lucizi (jurnaliști, bloggeri, preoți, duhovnici, oameni simpli, politicieni, foști ofițeri de informații), care ne atrag atenția că deja suntem în anii Apocalipsei și că sfârșitul civilizației umane este aproape.

Precum în film, avertismentele acestor oameni sunt desconsiderate și luate în râs de marea majoritate a populației civilizate, care nu își dorește altceva decât o viață „normală“: mall, supermarket, shopping, vacanțe, joburi bine plătite, fără stress existențial, în care Dumnezeu are un rol minimal.

g. Filme cu efect anti-degenerare.

Nu trebuie să ne rezumăm doar la filmele care prezintă degenerați, demonizați și sociopați. Acestea chiar trebuie evitate. Mai multe sunt filmele din care putem învăța lecții spirituale, familiale și de viață, în care putem regăsi personaje și acțiuni care au efect anti-degenerare.

În acest sens vă recomand să vizionați și următoarele filme:

Gaslight (din 1940 și 1944, care prezintă viclenie, fals existențial și tehnici de manipulare specifice degeneraților);

They live (1988, care prezintă o remarcabilă asemănare cu lumea reală a îndrăciților);

The Grandmaster (2013, despre onoare, dragoste familială, dragoste de țară, refuzul trădării, respect, statornicie, continuitate);

Ostrov (2006, despre gravitatea păcatului trădării aproapelui și iertarea păcatului prin lungă și mare pocăință);

Moana (2016, desene animate, despre crearea pământului și super-giganții din trecut care după moartea lor s-au pietrificat în dealuri);

The Croods (2013, desene animate, terapie anti-stress);
Flatliners (1990, cu experimente de moarte clinică indusă realizate de medici rezidenți);
Fight Club (1999, despre ieșirea din starea de „căldicel” prin voință, perseverență și dedicație);
Peaceful Warrior (2006, despre re-descoperirea realității prin prezență conștientă);
Dances with Wolves (1990, despre redescoperirea adevăratelor valori fundamentale ale vieții);
Child 44 (2015, despre corectitudine, profesionalism, dedicație, curaj și dragoste în instituția serviciilor secrete/poliție);
People like us (2012, despre refacerea relației dintre frații vitregi);
Pride & Prejudice (2005, despre orgoliu, mândrie, prejudecată și elitism intelectual);
The notebook (2004, despre puritatea, puterea și dănuirea primei iubiri a vieții tale);
The Jane Austen Book Club (2007, adevărat medicament anti-depresie și anti-deznădejde);
The Divine Fury (2019, despre pericolul cluburilor de noapte, muzicii satanice și drogurilor, care pot duce la o gravă posesie demonică a tinerilor);
Gray State: The Rise (2015, despre deconspirarea viitorului comunist-totalitar al SUA);
A good year (2006, despre re-descoperirea adevăratelor valori ale pământului, vieții rurale, dragostei curate și vieții de familie);
Dark Waters (2019, despre conștiința și lupta avocaților care se luptă să oprească otrăvirea premeditată a populației cu materialul chimic Teflon și criminalitatea corporațiilor producătoare de substanțe chimice);
An Education (2009, despre adevăratele valori ale vieții și despre amăgirile, capcanele și ispitele care apar în calea indivizilor elitiști, a celor care doresc să se perfecționeze prin studiu și educație);
The Serpent and the Rainbow (1988, despre un caz real de zombificare prin vrăjitorie voodoo);
Official Secrets (2019, despre importanța conștiinței personale, care trebuie să lucreze doar pentru cauza binelui);
A Bronx Tale (1993, despre pericolul anturajului viclean și importanța ascultării de sfaturile părintești);
A Family Man (2016), The Family Man (2000), Stalker (1979), Andrei Rublev (1966), Life is beautiful (1997);
How to Become a Tyrant (2021, cu 6 episoade);
How to Become a Mob Boss (2023, cu 6 episoade);
How to Become a Cult Leader (2023, cu 6 episoade);
Zodia Fecioarei (1966, film românesc, despre păcatele ascunse și nepocăite ale părinților care afectează grav viețile propriilor copii);
Un oaspete la cină (1986, film românesc, despre valorile care stau la baza unei relații de durată);
După dealuri (2012, despre îndrăcire ascunsă și exorcizare prin ritual religios creștin-ortodox).

Capitolul 2

CE ESTE DEGENERAREA. FORME ALE DEGENERĂRII. CLASIFICAREA DEGENERĂȚILOR.

„În contextul actual, numai un om cu totul întunecat nu-și dă seama că vom fi satanizați. Creierile spălate sunt, de fapt, creațiuni ale diavolului.”
(Aspazia Oțel Petrescu, 14 ani închisoare politică, boldirile din citat îmi aparțin)

„Și se vor face oamenii mai vicleni decât dracii, fiindcă dracii n-au trup ca să curvească și să ucidă, ci numai gânditor îndeamnă pe oameni.”
(profeția Sfântului Nil Athonitul, boldirile din citat îmi aparțin)

Până în acest moment am vorbit despre termenul „degenerare”.

Ce înseamnă mai exact acest lucru?

Ce înseamnă în esență termenul și degenerarea ca fapt uman?

Care este definiția fenomenului?

2.1. Interpretări limitate ale fenomenului degenerării omului.

2.1.a. Când auzim despre indivizi demonizați și degenerați, gândul ni se duce imediat la imaginile și situațiile clasice ale posedatilor îndrăciți, prezentați în înregistrările disponibile pe internet, în cărțile de practică monahală sau în cărțile bisericești mai vechi.

În percepția uzuală a fenomenului, degenerații sau demonizații sunt acei indivizi aduși cu forța la biserică (sau mai nou la psihiatrie), pentru a li se citi rugăciunile speciale de dezlegare ale Sf.Vasile cel Mare. De obicei acești oameni au o putere fizică deosebită și de aceea trebuie imobilizați de mai mulți bărbați puternici.

Când începe sluja de dezlegare a Sf.Vasile cel Mare, posedatii strigă, scuipe, fac spume la gură, blasfemiează, eventual levitează, demonul din ei amenințând că el are dreptul să posede acel suflet, că omul va muri și nu va pleca din el de bună voie.

Aceste scene impresionante se petrec tot mai puțin în bisericile creștine din întreaga lume, în mintea multor oameni „moderni” aceasta reprezentând o tortură primitivă specifică Evului Mediu, pentru niște oameni suferinzi psihic, care au nevoie de sprijin psihiatric. În ziua de azi aceste situații nu mai sunt tratate cu rugăciunile de dezlegare ale Sf.Vasile cel Mare nici măcar în bisericile ortodoxe, acești oameni fiind de obicei îndrumați spre tratamentul psihiatric. Dacă psihiatria (care nu recunoaște oficial existența demonilor și a fenomenului posedării demonice) are într-adevăr o abordare și o „terapie” funcțională pentru aceste cazuri, este o altă discuție.

Situația descrisă mai sus este reală, specifică în cazurile spectaculoase ale indivizilor

posedați demonic „din exterior“, adică fără voia și acceptul lor. În aceste cazuri avem de a face cu un tip de posesie demonică „prin forță“, prin încălcarea liberului arbitru al omului. În aceste cazuri, omul plătește fără voia sa din păcatele sale sau ale altora, însă fără a fi afectat Sinele său, identitatea sa spirituală profundă.

Deoarece posedarea individului are loc fără libera sa alegere, această situație se poate schimba prin intervenția Bisericii și rudelor, care pot ține posturi, slujbe de dezlegare și ritualuri de exorcizare. Odată exorcizat, scos demonul din om, acesta poate revine la normalitatea unei vieți creștine.

Această imagine stereotipă a individului degenerat trebuie să se schimbe. În zilele noastre acest tip de degenerare prin posedarea trupului și creierului (îndrăcirea) este o situație tot mai des întâlnită, dar nu este singura formă a degenerării.

În ziua de astăzi cazurile existente de posedare (îndrăcire) ajung de obicei în răspunderea medicului psihiatru și nu a preotului. Evident urmează medicația puternică, serii de injecții dureroase, izolare, regim alimentar și privarea omului posedat de libertățile și plăcerile lumii. Contrar așteptărilor, se pare însă că și acest „tratament“ psihiatric de izolare și „pedepsire“ a „boliilor“ funcționează, în decursul a câteva săptămâni sau luni de zile pacientul se eliberează de stările de posedare.

2.1.b. Este de asemenea neobservată îndrăcirea și demonizarea completă a unui număr mare de oameni responsabili, civilizați, educați, moderni.

Îndrăcitul modern fie s-a supus cu bună știință voinței demonului care îl controlează, fie a devenit el însuși un demon prin propria voință, prin demonizarea Sinelui.

Demonizarea în masă din ziua de azi nu are formele de manifestare specifice îndrăciților duși la o biserică sau mănăstire. Îndrăcitul modern, nu strigă în biserică cu spume la gură, ci este individul educat, aparent responsabil, cu diplomă universitară, cu familie și serviciu onorabil, care nu duce lipsă de mai nimic.

Demonizatul modern, îndrăcitul modern este individul perfect adaptat și integrat în societate, care nu lasă deloc să se vadă în exterior adevăratele sale trăiri demonice: ura demonică pentru Dumnezeu–Creatorul, ura demonică pentru oameni și societate în general, ura demonică specială pentru propria familie și proprii copii, războiul feroce dus contra Vieții, invidia, răutatea, încăpățânarea, prostia, mânia, desfrânarea, lăcomia de bani, mândria, slava deșartă, sabotajul, trădarea, căutarea premeditată de ceartă și clevetire, nemulțumirile suflatești permanente, bucuria și plăcerea din suferința celorlalți.

Sunt ne–oameni foarte bine adaptați și ascunși în societate, care au ca strategie de existență inclusiv rolul de „victimă“ nevinovată. Poți să stai o viață lângă un astfel de om și să nu știi cu cine ai de fapt de a face. Rarele cazuri de descoperire accidentală a adevăratei identități a unui astfel de demon ascuns produce oamenilor șoc psihic, deznădejde, auto–culpabilizare, întristare, neîncredere sau negare.

Percepția comună cu privire la demonizații ascunși dintre noi este naivă, strâns legată de anumite elemente exterioare, vizibile, pe care el, demonizatul și îndrăcitul, trebuie să le manifeste.

Pentru marea masă a oamenilor, fenomenul de îndrăcire și demonizare este automat corelat cu următoarele aspecte: boli psihiatrice „evidente“ de tip sociopat și psihopat, vrăjitoria, muzica rock satanică, participarea la practicile oculte satanice, cititul

lecturilor satanice, dependența de pornografie, asocierea cu criminalitatea interlopă, consumul anumitor substanțe halucinogene, etc.

Pur și simplu oamenii simpli nu pot accepta și înțelege faptul că aproximativ 1% din populația matură a oricărui stat este deja complet demonizată, că sute de mii de oameni anonimi, civilizați și educați, sunt deja complet demonizați, fiind în realitate ne-oameni cu identitate pur demonică, adică sunt demoni în trup de om.

Oamenii nu pot înțelege faptul că demonizații sunt nu doar super-elita politico-bancară trans-națională care participă periodic la ritualuri satanice nocturne, ci armata demonizaților este formată de fapt din sutele de mii de cetățeni anonimi, respectabili, responsabili, educați, civilizați, etc., care trăiesc zilnic printre noi.

Sunt oamenii care nu au nimic de a face cu aspectele vizibile și cunoscute ale degradării ființiale înspre rău: vrăjitorie, muzică rock satanică, ritualuri satanice nocturne, dependența de pornografie, consumul de substanțe halucinogene, criminalitate interlopă, etc.

Din păcate, în cazul acestor lupi ascunși, aspectul comportamentului exterior normal este cea mai mare sursă de eroare. Oamenii se întrebă și gândesc ceva de genul:

„Cum să fie X un îndrăcit, un demonizat? Imposibil. Persoana X nu merge la vrăjitoare, nu practică magia, nu merge la adunările sataniștilor, nu participă la ritualuri deucidere, nu ascultă muzică satanică, nu participă la orgii sexuale, nu merge la concerte de preaslăvire a lui Lucifer, nu se îmbracă ciudat, nu practică pornografia, nu citește lecturi sataniste, etc.

Dimpotrivă, persoana X este educată, politicoasă, are ca noi toți credite la bancă, muncește din greu pentru a-și crește copiii, merge duminica la biserică, botează, cunună, face milostenie la săraci, donează icoane, vorbește cu blândețe și înțelegere, etc.

Deci de unde până unde ca persoana X să fie un îndrăcit sau chiar, Doamne ferește, un demonizat sociopat/psihopat?”

Evident, toți acești demonizați anonimi și ascunși pot fi identificați, dar acest lucru necesită timp, răbdare, cunoaștere, preocupare, atenție și ajutorul lui Dumnezeu.

În această carte veți citi cum oameni cândva normali se pot îndrăci și demoniza complet surprinzător de rapid, în relativă tăcere, sub masca unui om perfect integrat social.

Estimările neoficiale ne arată faptul că un procent de până la 1% din populația totală a unei țări (inclusiv copiii peste 7 ani) este într-o stare avansată de demonizare.

Acest procent de aproximativ 1% se referă exact la indivizii care s-au demonizat în liniște, despre care nu avem statistici și profile și care nu se regăsesc în cadrul criminalității identificate de structurile judiciare ale unui stat.

Acest procent nu include criminalitatea penală a celor deja condamnați la detenție, a mafiilor interlope, a mafiilor profesionale sau criminalitatea „gulerelor albe”.

În această carte veți citi și învăța cum să recunoașteți rapid și precis pe toți acești indivizi care se „vând” public drept victime, normali, responsabili, educați, muncitori, integrați social, dar care în realitate sunt lupi ascunși deosebit de periculoși.

2.2. Ce este degenerarea.

2.2.a. Degenerarea este în esență sa procesul sufletesc–duhovnicesc subtil și general de uitare a lui Dumnezeu, de îndepărtare de Dumnezeu, de pierdere a valorilor morale și spirituale ale Ființei noastre divine, de alienare de Sine, de pierdere a identității noastre spirituale divine, de pierdere a potențialului de îndumnezeire care există în fiecare dintre noi, de pierdere a legăturii cu noi înșine, cu sufletul și Ființa noastră interioară, de pierdere a legăturii cu Însuși Dumnezeu.

Pierderea legăturii personale cu Dumnezeu duce la golirea omului de „ființa“ pe care o are în el, la golirea completă de „substanța“ spirituală (Harul) care îi conferea chipul lui Dumnezeu. Odată cu golirea de „ființa“ din el, omul trece în neființă, în inexistență, în imposibilitatea existenței „în sine“.

Indivizii goliți de „ființă“ dezvoltă automat o identitate de sine demonică, caracterizată esențial prin: minciună, fals, mândrie, lipsa scopurilor existențiale personale, inexistența unui conținut existențial propriu, obsesia și grija pentru viața celorlalți oameni, viclenia și ura de a distruge viețile oamenilor normali.

2.2.b. Un rol important în această degenerare subtilă prin îndepărtarea de Dumnezeu este conștiința religioasă fariseică, care prevede cunoașterea dogmelor, învățăturilor, canoanelor, ritualurilor religioase exterioare, etc., simultan cu lipsa trăirii religioase autentice interioare: pocăință, smerire de sine, evlavie, blândețe, iertarea greșelilor și răutăților aproapelui, dragoste pentru Dumnezeu, dragoste pentru aproapele, etc.

Conștiința religioasă fariseică implică câteva aspecte:

– este ne–cunoașterea corectă și reală a „cuvântului“ (a Legilor lui Dumnezeu, a poruncilor lui Iisus Hristos, a poruncilor bisericești, a canoanelor Sfinților Părinți, etc.), datorită necredinței, nepăsării, disprețuirii Bisericii, îndreptăririi de sine și mândriei. Astfel omul ajunge ușor o pradă „ortodoxiei“ ereziilor, sectelor și „creдинței“ creștine moderne de tipul „new age“. Conștiința fariseică duce rapid la căderea omului din dreapta credință creștin–ortodoxă, păstrată și transmisă de Apostoli și Sfinții Părinți.

– este cunoașterea „cuvântului“ (a Legilor lui Dumnezeu, a poruncilor lui Iisus Hristos, a poruncilor bisericești, a canoanelor Sfinților Părinți, etc.) concomitent cu neaplicarea și netrăirea lor în viața de zi cu zi a omului datorită îndreptăririi de sine, nepăsării, trândăviei și necredinței.

– este cunoașterea „cuvântului“ (a Legilor lui Dumnezeu, a poruncilor lui Iisus Hristos, a poruncilor bisericești, a canoanelor Sfinților Părinți, etc.) simultan cu aplicarea lui publică, cu scopul de a impresiona pe ceilalți. Adică de fapt ajungem să aplicăm „cuvântul“ pentru a ne crește la interior închipuirea de sine, îndreptățirea de sine, slava deșartă și mândria.

– este limitarea de sine și îndreptățirea de sine prin limitarea vieții duhovnicești la nivelul elementar al unui comportamentism social, corespunzător conștiinței morale. Deci sunt posesori ai unei conștiințe fariseice toți aceia care își „odihnesc“ gândul, îndreptățindu–se pe sine prin comportamentul lor moral: sunt corecți, sunt cinstiți, sunt drepecți, nu fură, nu „răpesc“ bunurile și proprietățile altora, fac milostenie, țin posturile, respectă femeile, ajută sărmanii, etc.

Exact în acest mod se îndreptătea pe sine și se auto–înșela fariseul din pilda Mântuitorului Hristos (din *Sf.Evanghelia după Luca*, cap.18, versetele 10–14). În timp ce își „odihnea“ gândul cu faptele lui morale cunoscute și apreciate de oameni, în

sufletul său creșteau liber slava deșartă și mândria.

Se cunosc cauzele generale care duc la conștiința religioasă fariseică și la înșelarea/închipuirea omului că are o viață creștinească reală (cauze care implicit duc la degenerare): iubirea de sine, închipuirea de sine, mintea captivă în reverii și imaginație, îndreptățirea de sine, iubirea de slavă deșartă, comoditatea, trândăvia, inexistența nevoițelor de rugăciune, inexistența osteneții pentru trezvia minții, frica cunoașterii de sine, frica de adevărul propriei Ființe, necunoașterea adevărului despre Sine, alienare de Sine, uitarea de Sine, frica de Adevăr, falsa credință, falsa evlavie, viața trăită dulce în minciună, fals și impostură, lipsa curajului duhovnicesc, etc. Este înfricoșător să trăiești în închipuirea de sine că ești creștin practicant, să te crezi asigurat cu locul în Rai, dar în realitate să fii de partea celor cărora Mântuitorul Iisus Hristos le va spune următoarele: „Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea“.

„21. Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din Ceruri.

22. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut?

23. Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.“

(în Sf.Evanghelie după Matei, cap.7, versetele 21–23)

2.2.c. Degenerarea înseamnă și dez-îmbisericirea, împătimirea (îndrăcirea) sufletului, îndrăcirea trupului și demonizarea Sinelui. Degenerarea omului este de fapt exact același proces de transformare interioară al Ființei divine pe care l-au suferit și duhurile rebele la „căderea“ lor. Oamenii devin „la interior“ demoni, așa cum foștii îngeri rebeli au devenit demoni.

Oamenii care degenerază își re-crează treptat la interior aceeași identitate de „satan/demon“ (rebel, neascultător, mândru, trufaș, orgolios, invidios, revanșard, mânios, lacom, desfrânat, trădător, sabotor, cu ură, cu porniri de ucidere, etc.), pe care și-au recreat-o duhurile rebele la căderea lor din Ceruri.

Chiar darwinistul ateu și fostul expert al CIA Gregory Klimov ne vorbea despre definirea degenerării în termeni duhovnicești. În interviurile sale ne dezvăluie faptul că în anii 1950 psihologii de la Institutul Harvard au înțeles foarte bine că degenerarea omului este realizată de către „demonii degenerării“.

Această expresie conține acțiunea realizată asupra gândirii și sufletului oamenilor de duhurile răutății și atributele psihice-sufletești proprii omului, care pot fi convertite/schimbate în registul demonic.

Degenerarea nu înseamnă numai posedarea și controlarea omului de către „demonii degenerării“. Până la un anumit moment dat demonii susțin procesul degenerării, dar ulterior nu mai este nevoie de serviciilor lor, deoarece omul însuși devine un demon. Încă din anii 1950 psihologii de la Institutul Harvard au descoperit faptul că prin degenerare oamenii se îndepărtează de Dumnezeu și se „apropie“ treptat de identitatea demonilor, într-un final devenind „la interior“ la fel ca aceștia.

Punctul final al degenerării este transformarea interioară a omului într-o identitate ființială specific demonică. Omul demonizat devine el însuși un demon în trup de om, având o identitate „normală” constituită din ură, mândrie, invidie, răutate, patimi, gândire negativă, atitudini agresive, instincte denaturate, „morală” denaturată, etc. Pe scurt, omul care s-a demonizat dobândește un mod de ființare, o trăire ființială, un mod de existență specifică demonilor.

Astfel că degenerarea este în esența sa întreg procesul de demonizare a ființei umane. Când omul începe să degenereze, să se îndepărteze de Dumnezeu, să se piardă pe sine, în același timp are loc și procesul complementar de demonizare a identității omului. Când vorbim despre degenerare, vorbim de fapt și despre procesul implicit al demonizării identității omului.

Demonizarea Sinelui este un proces care se poate situa pe diferite nivele și care evoluează odată cu procesul general de degenerare.

Orice pas spre degenerare înseamnă în același timp un pas spre demonizarea Sinelui. Orice aspect al vieții care duce la degenerare duce implicit și la demonizarea Sinelui.

DEGENERARE PRIN UITAREA ȘI ÎNDEPĂRTAREA DE DUMNEZEU = DUCE LA DEMONIZAREA IDENTITĂȚII UMANE = DUCE LA DEMONIZAREA SINELUI = OMUL DEVINE LA INTERIOR UN DEMON.

Individul degenerat își pierde și identitatea de sine, rolul și rostul lui pe acest pământ. Devine o masă amorfă, care se identifică pe sine prin profesie, funcție socială sau politică. Degeneratul este individul care nu se mai identifică pe sine prin raportarea la Dumnezeu și la cerințele propriului suflet, ci este individul care se identifică pe sine prin raportarea la lumea exterioară: mașini, haine, bani, statut, profesie, funcție. În acest mod, identitatea lui nu mai este spirituală, de făptură creată de Dumnezeu, ci identitatea lui este una umană, creată din valorile sistemului creat de om.

În cazul indivizilor complet posedați de patimile slavei deșarte, mâniei și mândriei, aceștia își re-crează/asumă o identitate demonică și în final ajung să încorporeze întreaga esență a demonilor.

„Demonii degenerării” de care voiau să se folosească cei din CIA prin anii 1950 au o reprezentare foarte precisă și concretă, ei sunt chiar demonii religiei creștine, sunt duhurile căzute din Cer datorită răzvrătirii, mândriei și nesupunerii. Degenerarea are loc concret prin intenții, gânduri, decizii, păcate, patimi, vorbire și fapte care duc la contaminarea sufletului cu „păcate” și în special cu așa numitele „păcate de moarte”. Toate păcatele duc la pierderea harului lui Dumnezeu și implicit la pierderea protecției lui Dumnezeu.

2.2.d. Practica creștină a identificat corect că în spatele actelor care duc la degenerare avem de-a face neîncetat cu aceeași garnitură de patimi și păcate făcute cu gândul, fapta și cuvântul. Indiferent de ce act degenerativ vorbim, neîncetat în spatele lui vom găsi un suflet bolnav, căzut într-o patimă.

De obicei aceste patimi care țin sufletul în robia care duce la degenerare, autodistrugere și moarte prematură sunt următoarele: ură de Dumnezeu, ură de sine, ură pentru semenii, răutate, invidie, viclenie, fals, minciună, dorință de răzbunare, mândrie, slavă deșartă, invidie, avariție (iubirea de bani), desfrânare, preacurvie,

lăcomia pântecelui, mânie, trândăvie, lene, nepăsare, vorbire în deșert, clevetire, etc. La aceste păcate de moarte ale sufletului se pot adăuga alte câteva patimi ale sufletului, la fel, cu maximă putere de degenerare: lipsa de credință în Dumnezeu, lipsa de încredere în Dumnezeu, orgoliul, prostia, persistența în atitudini infantile, autosuficiența și izolarea, slava de sine, dorința de mărire, parvenitismul, dorința de control asupra celorlalți.

2.2.e. Tot acest tăvălug al uitării lui Dumnezeu nu este o întâmplare sau un efect colateral al civilizației noastre. Degenerarea, ca un efect al demonizării în masă a oamenilor este un proces gândit, planificat, urmărit, studiat, finanțat, este un mix criminal special creat și finanțat pentru distrugerea statelor și popoarelor creștine. Și asta deoarece în această lume neîncăpătoare cineva are o problemă cu creștinismul, cu Mântuitorul Iisus Hristos, cu ideile de mântuire, libertate, eliberare de patimi, atenția gândurilor și altele similare. Și nu există pedeapsă mai mare și criminalitate mai mare concepută contra statelor (și a celor creștin-ortodoxe în special) decât planul global de a produce degenerarea în masă a indivizilor și popoarelor lumii.

Din punctul de vedere al degenerării, un om tânăr la 17–27 ani este mai integru și mai complet din punct de vedere spiritual, decât același individ la 35–75 ani. Cu cât înaintăm în vârstă, cu cât ne îndepărtăm de identitatea noastră spirituală profundă și ne construim o identitate lumească, cu atât degenerăm mai mult.

Putem vedea acest lucru în deciziile importante ale tinerilor, care surprinzător, la 20 ani fac alegeri mai corecte și mai mature decât la 30 sau 40 de ani. Pentru același tip de evenimente, un tânăr de 20 ani va lua din perspectiva vieții decizii mai bune decât o va face același individ matur, după vârsta de 35 ani. Cine este corect cu sine însuși, va recunoaște că majoritatea deciziilor importante luate în jurul vârstei de 17–27 ani sunt superioare calitativ și spiritual deciziilor luate după vârsta de 35 ani.

Degenerarea este inamicul nr. 1 al individului, creștinismului și al umanității în general. Rezistența contra degenerării planificate poate avea loc și are loc în special în cadrul Bisericii, culturii și educației.

Iată de ce aceste trei instituții sunt în toate țările atacate, subfinanțate, decredibilizate, subminate, corupte, distruse chiar din interiorul lor, de miniștri, secretari de stat, consilieri, politicieni și trădători de profesie. Asupra acestor instituții atacul este maxim și oamenii care lucrează în ele sunt soldații din linia întâi în războiul nevăzut contra civilizației și umanității.

2.3. Forme ale degenerării umane.

Practica psihologică, bisericească și monahală ne învață că procesul de degenerare are șase forme principale de manifestare:

2.3.1. Îndrăcirea pasivă–potențială a trupului omului (doar în exteriorul „inimii”), ca stare duhovnicească inițială existentă la fiecare om care s-a botezat creștin-ortodox.

2.3.2. Degenerarea lentă, prin posedarea/parazitarea demonică a câmpului biofizic al omului.

Degenerarea lentă prin posedarea câmpului biofizic exterior este de multe ori un proces cauzator, simultan și complementar cu demonizarea Sinelui (cazul 4), dar nu și obligatoriu. Sunt multe situații și multe cazuri de parazitism demonic a câmpului biofizic exterior, care nu au declanșat și procesul complementar de demonizare al

Sinelui.

2.3.3. Îndrăcirea activă a trupului omului, adică degenerarea prin posesia demonică din exterior a trupului.

Demonii capătă dreptul de a sta în trupul omului: în exteriorul „inimii”, în creierul omului (la nivel neurologic) și apoi în „inimă”, de unde fuseseră scoși prin Sf.Botez. Degenerarea prin îndrăcirea activă este de multe ori un proces cauzator, simultan și complementar cu demonizarea Sinelui (cazul 4), dar nu și obligatoriu. Sunt multe situații și multe cazuri de îndrăcire activă, care nu au declanșat și procesul complementar de demonizare al Sinelui.

2.3.4. Demonizarea graduală a însăși Sinelui omului, prin demonizarea identității sale spirituale (în–drăcirea Sinelui, devenirea ființială a Ființei umane în demon);

2.3.5. Demoni în trup de om (zombificarea), prin îndrăcirea trupului și înlocuirea sufletului omului cu ne–ființa unui demon.

2.3.6. Demoni în trup de om clonat, prin înlocuirea completă a trupului și sufletului unui om.

Estimare.

a. O estimare personală (subiectivă) ar fi că în prezent, în România, aproximativ 90% din populația peste 7 ani este încadrabilă într–una din forme de degenerare prezentate la secțiunile 1–5.

Dintre aceștia, ponderea degenerațiilor este următoarea: 38% persoane au demoni doar în câmpul biofizic extern (cu sau fără demonizarea Sinelui), 60% sunt îndrăciți (au demoni în creier și „inimă”, cu sau fără demonizarea Sinelui), 2% sunt cazurile de zombificare.

b. Această realitate duhovnicească se schimbă rapid de la o zi la alta. Estimarea mea personală este că peste numai 3 ani, în România aproximativ 90% din populația peste 7 ani va fi încadrabilă într–una din secțiunile 1–5.

Dintre aceștia, procentele degenerațiilor vor fi următoarele: 17% vor avea demoni doar în câmpul biofizic extern (cu sau fără demonizarea Sinelui), 80% vor fi îndrăciți (cu demoni în creier și „inimă”, cu sau fără demonizarea Sinelui), 3% vor fi cazurile de zombificare.

c. Finalul procesului de degenerare ne este cunoscut din Apocalipsă: până în anul 2030 aproape toți oamenii vor fi demonizați, cu Sinele demonizat (cu identitate ființială demonică) și în același timp vor fi îndrăciți (posedați demonic, având demoni în creier și „inimă”).

Doar un foarte mic procent (sub 0.5% din populație) vor mai fi real–funcționali din punct de vedere spiritual.

2.3.1. Îndrăcirea pasivă–potențială a trupului omului (doar în exteriorul „inimii”), ca stare duhovnicească inițială existentă la fiecare om care s–a botezat creștin–ortodox (Taina Sf.Botez + Taina Mirungerii).

Din start trebuie spus și recunoscut faptul că absolut toți creștinii botezați creștin–ortodox se regăsesc în acest stadiu de îndrăcire pasivă–potențială a trupului lor.

Sfinții Părinți ne-au învățat care este realitatea duhovnicească a omului care s-a botezat creștin-ortodox, Sfânt Botez realizat fără viclenie, perfidie și gânduri ascunse. Această realitate duhovnicească ne-a fost explicată de mulți Sfinți Părinți, începând cu Sf. Diadoh al Foticeii.

În acest sens, referințele explicite al Sf. Diadoh pot fi găsite în *Filocalia vol.1*, în *Cuvânt ascetic despre viața morală, despre cunoștință și despre dreapta socoteală duhovnicească, împărțit în 100 de capete*, cu deosebire în capetele 76–82.

Conform cu Sf. Diadoh, în urma botezului creștin-ortodox (Taina Sf. Botez + Taina Mirungerii) se întâmplă trei lucruri fundamentale și simultane:

a. Demonii sunt complet scoși din întreg sufletul și în special din „inima” omului (adică din centrul sufletului său situat lângă organul fiziologic inimă).

În urma Sf. Botez sufletul rămâne complet curat, restaurându-se astfel în om „chipul” lui Dumnezeu.

b. Harul Sfântului Duh pătrunde în întreg sufletul, în „inimă” (centrul sufletului) și în adâncul minții (conștiința de sine);

c. Harul ajuns în „inimă” și în „adâncul minții” se face ascuns oamenilor, urmând a fi revelat acestora ulterior, pe măsura alegerilor făcute și a creșterii duhovnicești.

Prin Sf. Botez se face scoaterea completă a demonilor din „inima” omului (suflet) și se primește Harul Sfântului Duh, adică se realizează identitatea perfectă a sufletului omului cu „chipul” lui Dumnezeu.

Identitatea prin „asemănare” cu Dumnezeu urmează să fie obținută/câștigată de către om prin propriile sale osteneli, suferințe, fapte și alegeri cu liberă voință.

Trebuie făcută diferența dintre:

– „chipul” lui Dumnezeu în om („chip” care „în sine” este veșnic nescricăcios) reprezentat de sufletul rațional și Harul Sfântului Duh;

și

– „asemănarea” omului cu Dumnezeu, care se referă la identitatea Sinelui natural stricăcios (pătimaș) al omului cu Sinele divin transcendent („identitatea” lui Dumnezeu).

„CHIPUL” LUI DUMNEZEU ÎN OM = SUFLETUL RAȚIONAL + HARUL SFÂNTULUI DUH =

1. DIN PRIMA SECUNDĂ A ZĂMISLIRII OMUL PRIMEȘTE SUFLETUL RAȚIONAL, necesar pentru existența vieții, pentru dezvoltarea trupului și minții omului;

2. PRIN SF. BOTEZ CREȘTIN-ORTODOX + TAINA MIRUNGERII, OMUL PRIMEȘTE HARUL BOTEZULUI, CARE „LUMINEAZĂ” (schimbă calitativ, întărește, accentuează) TRĂSĂTURILE, ALCĂTUIREA ȘI PUTERILE SUFLETULUI: voința, silirea de sine, libertatea voinței, conștiința („con-știința”, adică „împreună-știința” cu voia/legea lui Dumnezeu), gândirea (rațiunea), sfânta frică pentru Dumnezeu, dragostea pentru Dumnezeu, iertarea, răbdarea, înfrânarea, bunătatea, blândețea, smerenia (smerirea de sine, smerita cugetare), bucuria, pacea, dorința de a-L căuta pe Dumnezeu, dorul pentru Dumnezeu (dorința de întoarcere la Sursă), etc;

3. PRIN SF. BOTEZ CREȘTIN-ORTODOX + TAINA MIRUNGERII, OMUL PRIMEȘTE ÎN „INIMĂ” SEMINȚELE HARISMELOR DUHULUI SFÂNT (vezi în cadrul capitolului 19 paragraful 19.6.14);

4. PRIN SF. BOTEZ CREȘTIN-ORTODOX + TAINA MIRUNGERII, OMUL PRIMEȘTE ÎN „INIMĂ” SEMINȚELE CELOR 3 TIPURI DE HAR, necesare pe drumul duhovnicesc al îndumnezeirii Sinelui

natural: HARUL CURĂȚĂTOR (pentru despățimire), HARUL LUMINĂTOR (pentru iluminare), HARUL DESĂVÂRȘITOR (pentru îndumnezeire);

5. PRIN SF.BOTEZ CREȘTIN–ORTODOX + TAINA MIRUNGERII, OMUL PRIMEȘTE ÎN „INIMĂ” UN AL DOILEA SINE, UN SINE DIVIN TRANSCENDENT, CARE REPREZINTĂ (LIMITAT) IDENTITATEA FIINȚIALĂ LUI ÎNSUȘI DUMNEZEU.

„ASEMĂNAREA” OMULUI CU DUMNEZEU = prin asceză creștin–ortodoxă trăsăturile și puterile Sinelui natural al omului pot deveni identice cu Sinele divin transcendent, cu „identitatea” lui Dumnezeu în om.

În urma Sf.Botez (Taina Sf.Botez + Taina Mirungerii) demonii sunt ființial complet scoși din „inimă” și din întreg sufletul omului, dar nu complet și din trupul (mădularele) omului.

În continuare ei ființial sunt lăsați „să petreacă în adâncurile trupului”, mai exact în apropierea „inimii”, de unde își continuă lucrarea de ispitire a minții:

„Învăluind prin mustul trupului mintea, ca într–un fum, în dulceața poftelor neraționale”.

(citatele sunt succesiv din capetele 82+76 ale Sf.Diadoh)

Adică mai direct spus, **demonii sunt scoși ființial din „inimă” dar sunt încă lăsați în trupul omului, pentru a–l ispiți prin gânduri tip sugestie, imaginație și cele 5 simțuri: văz, auz, gust, miros, tactil (atingere).**

Dacă se poate, **prin păcatele repetate ale omului nepăsător și neglijent, ei chiar încearcă să reintre ființial în „inimă” (centrul sufletului), de unde fuseseră scoși prin Sfântul Botez.**

Astfel că încă din pruncie și apoi pe toată durata vieții omului, putem din start vorbi de o formă de îndrăcire pasivă–potențială, de o formă de posesie demonică elementară. Acesta este deci motivul pentru care demonii nu sunt scoși complet (ființial) din trupul omului la Sfântul Botez: pentru ca omul să fie testat și ispitit, să i se dea toate ocaziile pentru a–și manifesta libertatea voinței, pentru a lua (sau nu) mii de decizii bune sau rele, pentru a face (sau a nu face) mii de fapte bune sau rele, pentru a se lăsa (sau nu) pradă dulceții demonice a patimilor, pentru a–și accepta (sau nu) drumul mântuitor prin suferință al crucii, pentru a alege calea diavolului sau calea lui Dumnezeu.

O multitudine de demoni mititei sunt încă lăsați să existe în trupul omului, pentru a testa dacă Sinele său (și implicit sufletul) rezonază cu dulceața demonică a vreunei patimi.

Părintele Ilie Cleopa ne învață foarte potrivit și adevărat că denumirea acestor duhuri (demoni) lăsate ființial în trupul omului pentru a–l testa este „furnico–leul” (din Sf.Iov, Sf.Nil Ascetul, Sf.Nicodim Aghioritul).

Se consideră că până la 7 ani Harul Botezului oprește testarea și ispitirea copilului, dar după aceea duhurile acestea tip „furnică” sunt lăsate să „lucreze”. De aceea începând cu vârsta de 7 ani copiii trebuie să se spovedească periodic, pentru a anula păcatele făcute cu sau fără înțelegere.

În general oamenii știu că sunt testați prin demonii „grosieri”: ai poftelor alimentare,

poftei pentru alcool, poftelor sexuale, iubirii pentru posesia de bunuri, iubirii pentru bani, etc., dar desconsideră lucrarea permanentă a celor mai periculoase duhuri considerate „subțiri“: duhul mândriei, al orgoliului, al slavei deșarte, al mâniei, al urii, al invidiei, al nedreptății, al vicleniei, al perfidiei, al minciunii, al falsului, al răutății, al trădării, al răzbunării, al ținerii de minte a răului, al vorbirii în deșert, al clevetirii, al judecării aproapelui, al trândăviei, etc.

Mai departe sunt posibile câteva variante:

a. Puterea acestor duhuri demonice lăsate să existe în trupul omului după Sf.Botez este aceea unei „furnici“, dar care „furnică“ poate ajunge la nivelul de „leu“ prin învoirea omului spre păcat, datorită însoțirii cu gândurile de sugestie trimise de către demon.

Deci prin păcat omul crește această „furnică“ (demon cu putere mică) până când ajunge un „leu“ (demon cu putere mare) care îl „înghite“/„mănâncă“ pe om din interiorul său.

Un demon crescut de om la puterea unui „leu“ înseamnă că acest om este deja complet în puterea unei patimi ajunsă cronică. Când demonul ajunge la nivelul de „leu“, el capătă puterea și dreptul de a reintra în „inima“ omului, acolo de unde a fost scos la Sf.Botez. În plus, el capătă dreptul de a se fixa și în creierul omului, creând la nivel neurologic dependențe chimice și hormonale deosebit de puternice.

Ajuns la acest moment critic, omul poate rămâne pentru întreaga lui viață controlat de „leul“ (demonul) pe care el însuși l-a hrănit prin păcatele sale repetate. Sau poate decide să redevină un om liber, să-și înceapă lunga luptă a eliberării din robia demonului, în acest sens apelând la toate formele de ajutor posibile.

b. Un număr mic de oameni decid din copilărie și tinerețe să lupte permanent cu aceste „furnici“, să nu le crească să ajungă la nivelul de „lei“ (demoni puternici). Acest lucru se realizează în principal printr-o continuă și permanentă asceza creștin-ortodoxă: post, rugăciune, permanentă trezvie a minții (implicit prezență conștientă, atenție conștientă), înfrânare prin proprie voință, împotrivire prin *rugăciunea lui Iisus*, stăpânie de sine, răbdare, luare aminte la sine (atenția la sine), etc.

Și nu numai atât. Aceste „furnici“, acești demoni „mici“ nu numai că nu trebuie crescuți și lăsați să reintre în „inima“ din care au fost dați afară la Sf.Botez, dar ei trebuie să fie complet expulzați și din trupul omului.

Astfel trebuie complet stopată orice posibilitate a „furnicilor“ (demonilor) de a influența mintea, „inima“ și senzațiile fiziologice ale omului.

Acest lucru îl poate face doar puterea Harului Sfântului Duh, ca urmare a rugăciunilor (în special *rugăciunea lui Iisus*), voinței, alegerilor și ostenețelor omului. În acest moment, când au fost dați complet afară din trupul omului toți micii demoni lăsați după Sf.Botez, omul ajunge să fie după „asemănarea“ cu Creatorul său.

Pentru a înțelege cum puteți descoperi, dobândi și păstra Harul Sfântului Duh, puteți citi capitolul dedicat din această carte, intitulat „Salvează-ți viața, sufletul și trupul prin dobândirea Harului Sfântului Duh“.

c. Un caz foarte grav este acela al oamenilor care pierd complet valoarea Sf.Botez, adică pierd Harul Sfântului Duh, cu toate cele aduse de El: „luminarea“ sufletului, harul curățitor, harul luminător, harul desăvârșitor, semințele harismelor, semințele

virtuților, Sinele transcendent divin.

Există mai multe situații care pot duce imediat la pierderea completă a valorii duhovnicești a Sf.Botez (pierderea completă a Harului Sfântului Duh primit la Sf.Botez), dintre care menționez aici doar câteva:

- trădarea de aproapele și/sau trădarea de neam, în orice formă, aspect, intenție, acțiune;
 - colaborarea voluntară directă sau indirectă, știută sau neștiută, cu ocupantul (ocupanții) care distrug valorile fundamentale milenare ale neamului românesc: rasa albă, identitatea sexuală (femeie, bărbat), Biserica Ortodoxă, credința în Sfânta Treime (și Maica Domnului, Sfânta Cruce, Sfintele Cereștile Puteri, Sfinți, Mucenici, etc.), educația creștină ortodoxă, familia creștin–ortodoxă (femeie, bărbat și copii lor naturali/adoptați), creșterea și educarea copiilor, învățământul, agricultura, cultura (tradițiile, folclorul, literatura, muzica populară), moralitatea, puterea și independența justiției, istoria națională și personalitățile reprezentative din trecut (Decebal, Mihai Viteazul, Avram Iancu, Ștefan cel Mare, M.Eminescu, domnitori, voievozi, mitropoliți, comandanți militari, etc.), meritocrația și personalitățile reprezentative din prezent (scriitori, ingineri, medici, ofițeri, monahi, episcopi, istorici, politicieni, etc.), sensul și scopul vieții prin mântuirea sufletului;
 - înțelegerile individuale mentale directe și secrete cu demonii;
- De exemplu, omul face premeditat o formă de rău celor din jur, pentru ca apoi demonii să îl ajute cu ceva: banii, serviciul, funcția, promovarea, succesul la femei, etc. Exemple de rău premeditat făcut altor oameni, cu scopul de a primi apoi un ajutor demonic: clevetire, instigare la ceartă, trădare, șantaj, victimizare în fals, viclenie, otrăvire, declarație în fals, minciună, distrugere de bunuri, furt, instigare la crimă, instigare la lovire, crimă directă cu premeditare, viol, tâlhărie, loviri, incendiere, folosirea unor vrăjitorii, împiedicarea de a merge la Biserică, etc.
- practicarea unor ritualuri de inițiere și înregimentarea în societăți satanice, care venerază demonii și slujesc demonilor;
 - practicarea unor ritualuri de ucidere ritualice satanice;
 - instigarea și conspirația pentru declanșarea unor războaie civile și/sau militare externe;
 - orice formă de practicare, plată, comandare, folosire, beneficiere a vrăjitoriei;
 - reluarea unui al doilea „botez”, cu ocazia lepădării de Sfânta Biserică Ortodoxă Strămoșească și afilierea la oricare alt cult religios creștin (erezii, schismă) sau necreștin;
 - prin jurăminte demonice și/sau prin jurământul lui Hipocrate.

În cazul săvârșirii acestor păcate grave, pentru a reprimi Harul Sfântului Botez, omul care se pocăiește (pocăință, spovedanie, canon realizat) trebuie să reia procedura completă a Sf.Botez sau trebuie doar să refacă Taina Mirungerii.

În aceste cazuri preotul trebuie să ia decizia corespunzătoare, în funcție de gravitatea păcatelor realizate de om.

2.3.2. Degenerarea lentă, prin parazitarea demonică a câmpului biofizic exterior al omului.

Prima formă de degenerare activă este o „posedare” (parazitare) fină, treptată, fără

zgomot, prin care cel supus atacului demonic observă nepăsător cum propria sa voință este influențată și eventual supusă voinței unui duh al răutății.

La acest nivel încă nu vorbim despre îndrăcire, adică despre posesia demonică a trupului și creierului omului. Este de fapt vorba despre un proces de parazitare demonică a câmpului biofizic exterior omului, care este vizibil prin prisma a mai multe consecințe: influențarea gândirii individului, controlul prin atacul gândurilor de împrăștiere, „însoțirea“ cu gândurilor patimilor, acceptarea unor idei sugerate, acceptarea unor gânduri directe.

Nu trebuie să desconsiderăm demonizarea prin patimi și acceptarea gândurilor de împrăștiere ca fiind nepericuloase. Prin acest tip de „posedare“, prin dependența totală de o patimă, se poate ajunge până la situația ca un demon să preia controlul asupra minții și voinței omului.

a. Avem astfel în Sf.Evanghelii prezentat un caz clasic de parazitare demonică al câmpului biofizic exterior al omului.

Este atunci când Sf.Apostol Petru, aflând despre Patimile care vor urma, îl sfătuiește pe Învățătorul său Iisus Hristos să nu mai meargă la Ierusalim și să-și schimbe planurile.

Răspunsul Mântuitorului Iisus Hristos la aceste sfaturi „de bine“ este surprinzător: „*Mergi înapoia Mea, satano! Sminteală Îmi ești*“.

Iată care este textul din Sf.Evanghelie:

„20. Atunci a poruncit ucenicilor Lui să nu spună nimănui că El este Hristosul.

21. De atunci a început Iisus să arate ucenicilor Lui că El trebuie să meargă la Ierusalim și să pătimească multe de la bătrâni și de la arhierii și de la cărturari și să fie ucis, și a treia zi să învieze.

*22. Și Petru, luându-L la o parte, a început să-L dojenească, zicându-I: **Fie-Ți milă de Tine să nu Ți se întâmple Ție aceasta.***

*23. Iar El, întorcându-se, a zis lui Petru: **Mergi înapoia Mea, satano! Sminteală Îmi ești; că nu cugeți cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor.**“*

(în Sfânta Evanghelie după Matei, capitolul 16, versetele 20–23, sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

Este important de înțeles, pe cine numea Mântuitorul Iisus Hristos că este „satana“ (diavol). Cine era diavolul aici? Cumva diavolul era chiar Sf.Apostol Petru? În niciun caz.

În acest dialog Mântuitorul Iisus Hristos a certat demonul care stătea lângă

Sf.Apostol Petru, care îi influențase gândirea și care îi sugerase Sf.Apostol Petru ideea de sfătuire lumească a Învățătorului său.

Dacă Sf.Apostol Petru în prezența Mântuitorului Iisus Hristos fiind, încă era supus influențării gândirii din partea demonilor de lângă el, ce putem spune despre realitatea vieții oamenilor obișnuiți.

Înseamnă că mereu avem demoni lângă noi, care încontinuu încearcă să ne transmită (sugereze) idei și gânduri, mai bune sau mai rele, mai lumești sau mai duhovnicești, pe care să le considerăm că sunt ale noastre. Parazitarea demonică a câmpului biofizic exterior al omului înseamnă exact acest lucru.

Omul primește, își însușește, acceptă, dialoghează și consideră că sunt ale sale aspecte care de fapt (în mare parte) aparțin demonilor care stau neîncetat lângă noi:

înțelesuri, gânduri tip sugestie, gânduri directe, idei, sentimente, stări de vinovăție (false muștrări de conștiință), dorințe, poftes trupesti, „harisme“ (false harisme), vise, reverie, imaginație, etc.

Oamenii au foarte clară conștiința acestor fenomene psihice, sunt foarte atenți și receptivi la existența lor, dar în aparatul psihic uman NU există nicio facultate care să ne poată ajuta, să ne dăm seama de sursa/proveniența lor: sunt ale noastre (propriei duhului nostru, gândirii noastre), sunt ale demonilor care stau mereu lângă noi, sau aparțin demonilor care sunt deja în trupul nostru.

De cele mai multe ori, situația este complicată și imposibil de clarificat la nivel psihic, deoarece avem de a face cu un „ghiveci“ psihic, o complexă asociere compusă din: gândurile proprii, gânduri demonice, memorie senzorială (amintirea unor senzații), amintirile proprii ale unor situații, imaginație în care apar personaje care real sunt o creație demonică, etc.

Am putea spune că avem discernământul firesc, dar el nu poate opera cu o asemenea complexitate de trăiri umane și demonice. Soluția la această problemă nu este omenească. Fără trezvia minții și dobândirea unor harisme specifice ale Sf.Duh, omenește nu putem să facem diferența între ce este al nostru și ce ne este insuflat prin sugestie demonică.

Vedem din această situație cum demonul aflat lângă Sf.Apostol Petru i-a transmis acestuia un gând tip sugestie (o idee), despre care Sf.Apostol Petru credea că îi aparține.

Demonul aflat lângă Sf.Apostol Petru i-a transmis (sugerat) acestuia o idee (un gând), care la prima vedere era desigur o idee bună, o sfătuire plină de grijă și ocrotire a unui om pe care îl iubea.

Dar din punct de vedere duhovnicesc era o idee lumească și chiar mai mult, era o idee demonică, care avea un scop precis: Învățătorul Iisus Hristos să nu mai plătească prin moartea sa păcatele poporului. Implicit poporul trebuia să rămână legat cu „lanțurile păcatului“ de stăpânii lui, care erau demonii.

Important, acest dialog a avut loc cu 6 zile înainte de Schimbarea la Față, adică cu 46 zile înainte de Răstignirea Mântuitorului. Este șocant să descoperim influențarea demonică a gândirii Sf.Apostol Petru după 3 ani de conviețuire alături de Mântuitorul Iisus Hristos, timp în care învățase și făcuse multe fapte duhovnicești „peste fire“.

Sf.Apostol Petru era ferm convins că ceea ce spune îi aparținea lui, gândirii și sufletului său, nicio secundă nu a bănuțit că ceea ce el spune era de fapt o idee demonică.

La acest moment Sf.Apostol Petru încă nu era la nivelul de „Apostol“, dar totuși deja era la o distanță duhovnicească uriașă față de restul poporului neștiutor.

b. Întotdeauna demonii aflați lângă noi ne transmit și gânduri directe, exprimate la persoana I-a.

Când ne trimit gândurile directe, demonii nu ne vorbesc ca fiind o „persoană“ separată, distinctă, din exterior. Ca de exemplu, nu vom auzi direct mental gânduri demonice de genul:

„Acum du-te și fă“

„Acum mergi și-i spune“

„Acum uită-te la predica“

„Acum vei fi mânios“

„Crezi că“

Pentru a ne înșela, **demonii ne trimit gândurile directe doar la persoana I-a (Eu)**, astfel încât să credem că aceste gânduri sunt ale noastre.

Ca de exemplu, vom auzi direct mental gânduri demonice de genul:

„Acum mă duc și fac “

„Acum merg și-i spun “

„Acum mă uit la predica “

„Acum sunt mânios“

„Cred că“

Doar din aceste scurte exemple se poate constata că ne trebuie multă trezvie a minții și harisma discernământului, pentru a putea deosebi gândurile noastre de cele care ne sunt trimise de demonii de lângă noi.

Discernământul firesc psihic–omenească nu este același lucru cu harisma discernământului, care un dar al Sf.Duh (vezi în capitoul 19, paragraful **19.6.13**).

Gândul la persoana I-a (Eu): „Acum mă duc și fac “, poate fi real al nostru emis de propria gândire, dar poate fi și un gând demonic transmis direct mental de un demon aflat lângă noi.

Prin mijloace psihologice–omenești (atenție, luare aminte la sine, etc.) NU se poate face o deosebire corectă între gânduri, care sunt ale noastre și care ne sunt trimise direct mental de către demoni.

De aceea **toți Sf.Părinți ne avertizau să nu avem încredere în gânduri**, că nu știm care sunt de fapt ale noastre și care sunt gânduri demonice. Sf.Paisie Aghioritul ne avertiza următoarele: „Încrederea în gânduri este începutul înșelării“.

Pentru a putea face deosebirea corectă dintre gânduri (omenești versus demonice), trebuie să primim de la Dumnezeu o harismă specială a Sfântului Duh (harisma deosebirii gândurilor). Dar nu oricine primește această harismă, ci doar aceia care s-au luptat timp de ani de zile cu propriile gânduri și au lucrat neîncetat trezvia minții.

c. Trebuie însă subliniat faptul că niciun om nu se demonizează și nu se supune voinței demonice fără ca el să știe și să accepte acest lucru.

De asemenea, împătimirea este un proces care are loc datorită faptului că ți-ai pierdut protecția lui Dumnezeu, ai pierdut Harul ocrotitor al Duhului Sfânt, ca plată pentru păcate, nepăsare, lipsă de atenție, lipsă de credință, lipsă de smerenie și desconsiderarea Sfințelor Taine.

În acel moment ești singur împotriva puterii heruvimilor și îngerilor căzuți, este mintea ta de om contra puterii lor mentale de îngeri căzuți. Rezultatul este previzibil, fără protecția lui Dumnezeu omul întotdeauna pierde bătălia mentală și ajunge robul voinței demonice.

Influența demonilor asupra sufletului (gândirii) omului nu este deci directă, ci indirectă.

Putem deci spune fără ezitare că suferă de o formă oarecare de posesie demonică biofizică toți oamenii care sunt stăpâniți de frică, mândrie, necredință, nu au paza minții, sunt robii patimilor și gândurilor de împrăștiere, reverie, imaginație,

îndreptățire, slavă deșartă, etc.

Cum și când are loc procesul de posesie demonică a câmpului biofizic exterior al omului.

Cum poate un om să-și dea seama că suferă de o formă oarecare de parazitism demonic? Când sunt demonii în câmpul tău biofizic?

Există mai multe răspunsuri la această întrebare:

2.3.2.1. Parazitarea de către demoni a câmpului biofizic exterior al omului este posibilă datorită idolatriei, conform principiului rezonanței spirituale.

Adică omul va atrage în câmpul său biofizic demonii corespunzători tendințelor și slăbiciunilor propriului suflet. Orice gânduri, preocupări și patimi idolatre atrag automat în câmpul biofizic demonii corespunzători.

Gândurile și preocupările idolatre sunt toate acelea care sunt mai importante decât gândurile și preocuparea pentru Dumnezeu.

Astfel, gândurile proprii de lăcomie vor atrage lângă tine un demon al lăcomiei, care concret se „hrănește” prin poftele alimentare pe care ți le satisfaci (și pe care el ți le transmite mental).

La fel, toate gândurile de ură, invidie, desfrânare, răzbunare, răutate, îndreptățire, mânie, trădare, trândăvie, acedie, slavă deșartă, mândrie, iubire de bani, iubire pentru bunuri materiale, etc., etc., vor atrage lângă om (în câmpul lui biofizic exterior) demonii corespunzători. Ulterior acestei atracții, omul va crede că gândurile de sugestie care îi apar în minte sunt „produsele” minții sale.

Odată ajunși în câmpul biofizic al omului, demonii nu pot schimba calitativ sufletul omului printr-o acțiune directă, dar își pot începe lucrarea directă de influențare și stricare a minții omului.

Când ai un astfel de gând, trebuie să înțelegi că efectiv lângă tine este un duh al răutății. Când ești dependent de o patimă care te determină la comportamente automate peste voința ta, trebuie să înțelegi că un duh al răutății a căpătat dreptul de a sta neîncetat, zi și noapte, în câmpul tău biofizic.

Căderea minții și stricarea gândirii duce apoi la căderea calitativă a sufletului în patimi și la acțiuni care îndeplinesc voința demonului existent în câmpul biofizic exterior.

De aceea, toți monahii și preoții ne învață că prima bătălie a omului este pentru controlul și influențarea minții sale. Odată căzut centrul de comandă, gândirea, toate celelalte puteri ale omului se prăbușesc inevitabil: voința și dorința se rup de gândire, sufletul se împătimizește, Sinele se demonizează.

GÂNDURI ȘI PREOCUPĂRI IDOLATRE = DUCE LA POSESIA DEMONICĂ A CÂMPULUI BIOFIZIC EXTERIOR OMULUI = ARE LOC ACȚIUNEA „MINȚII” DEMONILOR ASUPRA GÂNDIRII OMULUI = DUCE LA CĂDEREA/ÎMPĂTIMIREA SUFLETULUI = POATE DUCE ȘI LA DEMONIZAREA SINELUI.

ÎMPĂTIMIREA SUFLETULUI CU GÂNDURI DE REVERIE, IMAGINAȚIE, SLAVĂ DEȘARTĂ, CEARTĂ MENTALĂ, INVIDIE, ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE, etc. = INFLUENȚAREA GÂNDIRII ȘI VOINȚEI OMULUI = UN DUH AL RĂUTĂȚII ESTE ÎN CÂMPUL TĂU BIOFIZIC.

2.3.2.2. Practica monahală consemnează faptul că parazitarea de către demoni a câmpului biofizic exterior al omului este posibilă datorită existenței unor condiții fundamentale de slăbiciune (eventual nepăsare) sufletească și psihică ale omului, care manifestă următoarele: nepăsare, trândăvie, neștiință, mândrie (implicit dorință pentru slava deșartă a oamenilor), frică (datorită agresiunilor fizice, agresiunilor sexuale, amenințărilor, bătăilor corporale, terorii psihice, stress-ului), lipsă de credință în Dumnezeu (implicit nepăsare pentru lupta contra patimilor și păcatelor), uitarea lui Dumnezeu.

Pe principiul rezonanței, omul atrage în câmpul său biofizic extern demonii corespunzători acestor tendințe și slăbiciuni. Conform învățăturilor Sfinților Părinți, aceștia sunt „uriașii” care duc la împătımirea sufletului și pierderea mântuirii. Prin nepăsare, trândăvie, mândrie, frică, uitarea lui Dumnezeu, necredință și neștiință omul parcurge rapid toate treptele păcatului, descrise detaliat de Arhimandritul Ilie Cleopa.

2.3.2.3. Parazitarea de către demoni a câmpului biofizic exterior al omului apare în cazul în care omul săvârșește păcate mai mici sau mai mari „fără voie” (din nepăsare, obișnuință sau deprindere), într-un mod automat, fără a implica voința și alegerea conștientă a omului.

Pe principiul rezonanței, omul atrage în câmpul său biofizic extern demonii corespunzători acestor păcate făcute „fără voie”, adică făcute din nepăsare, obișnuință sau deprindere. Datorită acțiunii demonilor atrași și „cazați” în câmpul biofizic, tendințele incipiente către anumite păcate/patimi se pot rapid transforma în păcate/patimi grave și greu de stopat.

Este cazul patimilor care sunt în curs de „cazare”: lăcomie alimentară, lăcomie pentru bani, curvie, preacurvie, hoție, malahie, trândăvie, beție, invidie, slavă deșartă, sabotaj, mânie, vorbire în deșert, clevetire, răzbunare, ucidere, etc.

Această posesie demonică externă duce treptat la împătımirea sufletului și trupului omului, conform cu cele 12 trepte detaliate de Părintele Ilie Cleopa, pe care le puteți găsi în aceeași carte la capitolul dedicat despătimirii.

Pentru împătımirea sufletului deosebit de grave sunt acceptarea și dialogul cu gândurile patimilor, nepăsarea și acceptarea gândurilor de imaginație, reverie, slavă deșartă.

Omul nu înțelege, nu știe și nici nu își poate da seama că toată imageria și ideile care îi vin în minte nu sunt ale sale, ci ale unui demon care este „cazat” în câmpul său biofizic.

În mod obișnuit oamenii cred că toată imageria și ideile uzuale gândite sunt ale lor, ale minții, dorinței și voinței lor, dar în realitate acestea sunt gânduri tip-sugestie, produse de „mintea” unui demon.

Așa cum ne învața marele duhovnic și arhimandrit Ilie Cleopa, pe primele trepte ale împătimirii se află și „dialogul” cu idei sau chipuri din „memorie”, care se activează prin imaginație. În realitate tot acest dialog interior (susținut de imaginație) din mintea omului are loc între mintea omului și „mintea” unui demon, care există în câmpul biofizic al omului.

Arhm. Ilie Cleopa ne învața să nu ne lăsăm păcăliți de îndemnurile, ideile și imaginile

care iau loc „spontan“ în mintea noastră, deoarece în mod uzual toată această „producție“ și imagerie mentală este de fapt creația „minții“ unui demon aflat în câmpul nostru biofizic exterior (sau a unui demon tip „furnică“ lăsat în trupul nostru după Sf.Botez).

Acest demon ne parazitează gândirea și ne trimite toate ideile de sugestie, pe care le credem ca fiind ale noastre.

„Diavolii iau fața celui care ne urăște sau ne-a ocărât sau ne-a făcut vreun rău, și răscolesc amintirea răului care ni l-a făcut și însoțesc ținerea în minte a răului cu imaginația și dau război sufletului grozav, ori cu fața aceea ce-a iubit-o cu patimă, din partea poftitoare a sufletului, ori pe aceea pe care a urât-o sau te-a urât pe tine și ți-a făcut necaz. Sau cu banul, dacă-ți place.

Îți înfățișează punga de-acum, lădița cu parale, haine multe, slavă deșartă, boi mulți, oi multe, cai mulți, avere multă, și așa mai departe. Dacă l-ai scăpat din treapta învoielii, el de acum imaginează, că dracul se numeste «zugrav vechi».

*Știe să zugrăvească mult mai mult decât știi tu. Până ce i-ai dat voie. Zugrăvește și femeii și oamenii și târguri, ce vrei. Când vei vedea că vin acestea prin imaginație, începe să-ți dea război cu idolii păcatului.*⁴¹

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Există și un nivel superior în cadrul procesului de împătımire, când omul depășește treapta acceptării ideilor și imaginilor din exterior. După căpătarea obișnuinței și deprinderii păcatului, toate gândurile, vorbele și faptele negative pe care le generăm sunt integral păcatele noastre.

În acest moment nimeni nu ne mai trimite idei și imagini, nimeni nu ne mai sugestionează sau presează să facem păcatul cu vorba sau cu fapta. Datorită dependenței trupului sau psihicului de o patimă, păcatul devine o „normalitate“ a firii, o „alegere“ automată.

2.3.2.4. Parazitarea de către demoni a câmpului biofizic exterior al omului apare imediat în cazul în care omul săvârșește păcate mai mici sau mai mari, dar prin proprie voință, premeditat, prin exercitarea în mod conștient și lucid a libertății sale de alegere.

Pe principiul rezonanței, omul atrage în câmpul său biofizic extern demonii corespunzători acestor păcate făcute „cu voie“, prin propria alegere liberă și voință conștientă.

Ca urmare a unui păcat făcut „cu voie“, un demon oarecare capătă dreptul de a intra în câmpul biofizic al omului, de unde ulterior poate influența ușor gândirea individului. Când facem păcatele din proprie voință, chiar dacă acestea sunt mici, ele au un efect major asupra sufletului. Un furt minor, o amenințare oarecare sau o clevetire (bârfire) aparent nesemnificative, dacă sunt comise cu premeditare, din proprie voință, au consecințe mari asupra curățeniei sufletului. Pe principiul rezonanței, consecința imediată este atragerea în câmpul biofizic al unui demon corespunzător păcatului făcut.

PĂCATE FĂCUTE DIN PROPRIE VOIŢĂ, DIN PROPRIA ALEGERE = POT DUCE LA PARAZITAREA DEMONICĂ A CÂMPULUI BIOFIZIC EXTERIOR AL OMULUI.

Cel mai grav este când facem păcate contra altor oameni cu intenție premeditată, prin propria voință și liberă alegere.

În acest caz sufletul nostru este complet expus unui proces rapid de îndrăcire și demonizare. Întotdeauna actul de „lovire” a altuia în exterior este însoțit de un proces de alienare de sine, de demonizare în interior.

Când cineva face cu bună știință rău altcuiva (bârfire, preacurvie, furt, minciună, trădare, delațiune, sabotaj, ucidere, fals existențial, exploatare, neplata muncii, prefăcătorie, iubire condiționată, răzburnare, agresivitate verbală emoțională, țipete, urlete, căutare de ceartă, îndreptățire de sine, nemulțumire cronică, criticism sever, etc.), demonii îi intră imediat în câmpul biofizic și omul are senzații fiziologice, sufletești și mentale dizarmonice foarte clare și puternice.

Fiziologic se pot resimți clar senzații de rece și durere în piept, o senzație de gheață sufletească, ca și cum în interiorul plămânilor s-ar agita o bulă de aer arctic. Poate să apară și o senzație stomacală continuă de a vomita, dar fără a se ajunge efectiv la golirea stomacului.

Sufletește se resimt senzații clare de alienare de sine, pierdere de sine, durere sufletească, greutate și apăsare sufletească.

Toate aceste stări și senzații sunt create de energia demonică care ți-a intrat în câmpul biofizic, sunt atenționarea că ai încălcat legile lui Dumnezeu. Din acest moment este timpul să iei măsuri foarte hotărâte să revii înapoi pe linia de plutire și să scoți din tine însuși demonii, să exorcizezi răul care te chinuie.

Un păcat făcut prin deplina consimțire a omului, prin propria lui voință, este un păcat cu mult mai grav decât aceeași faptă comisă în mod repetitiv, când omul nu mai are libertatea voinței sale (cazul deprinderilor, patimilor sau al forțării din exterior).

Gândul și ispita păcatului vine apoi din exterior, de la demon, dar omul este acela care decide pentru respingerea păcatului sau pentru comiterea lui.

2.3.2.5. Parazitarea de către demoni a câmpului biofizic exterior al omului apare imediat în cazul în care omul face jurăminte de închinare demonice: direct la demoni sau la zeii din Antichitate (care sunt tot demoni).

Demonii vor veni imediat în câmpul biofizic al oamenilor care fac jurăminte de închinare la demoni: Baal (Moloch), Belzebuth, Baphomet, Belial, Jahbulon, Lucifer.

De asemenea, demonii vor veni imediat în câmpul biofizic al oamenilor care fac jurăminte de închinare la zeii antichității, care în realitate sunt tot demoni.

Un exemplu de închinare la zeii antichității (demoni) prin jurământ puteți vedeți mai departe în acest capitol la paragraful **2.3.3.50**.

2.3.3. Îndrăcirea activă a trupului, adică posedarea demonică a trupului omului (organe, creier, „inimă”).

În acest moment vorbim despre o „preluare”, o „luare în posesie” demonică a trupului omului. Îndrăcirea înseamnă că diavolul (diavoli, legiunile de diavoli) nu mai stau în

câmpul biofizic exterior omului, ci au primit dreptul de a intra în trupul, creierul și „inima” omului, de unde anterior fuseseră scoși prin Taina Sf. Botez și Taina Mirungerii.

Câți oameni sunt de fapt posedați demonic prin îndrăcire activă?

În urmă cu aproximativ 20 ani, Sf. Paisie Aghioritul estima că în realitate numărul celor posedați demonic era de numai 5 LA MIE, din totalul celor considerați „îndrăciți”. Restul celorlalți de 995 indivizi care aveau comportamente evidente și vizibile de „posedați” erau în realitate doar degenerați, adică indivizi la care de-abia începuse procesul de îndrăcire a sufletului și demonizare a Sinelui.

„Dintr-o mie care vin aici și cred că sunt îndrăciți, numai cinci au cu adevărat diavol. Ca să intre diavolul în cineva trebuie să fi dat drepturi mari (să fi făcut păcate mari). Pe copiii mici îi ajută exorcismele și Sfânta împărtășanie pentru că ei nu sunt responsabili. Pentru cei mari însă nu este la fel. Mai întâi să se afle pricina și după aceea preotul să citească exorcisme pentru a-l ajuta.”⁴²
(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

În ultimii 20 ani procentul de indivizi îndrăciți estimat de Sf. Paisie Aghioritul (5 la mie) a fost cu mult depășit, lucrurile au evoluat rapid spre creșterea procentului de indivizi real-îndrăciți, care au demoni în trupul lor.

Probabil Sf. Paisie Aghioritul nu dorea să ne sperie, sau se referea doar la îndrăciții care colaborează conștient și voluntar cu demonii, deoarece Sf. Siluan Athonitul are o altă perspectivă asupra procesului de îndrăcire al oamenilor.

Conform cu scrierile sale, îndrăcirea oamenilor este un proces generalizat și aproape „natural”, oamenii îndrăcindu-se de fiecare dată când fac anumite păcate. Ulterior demonii intrați în trupul omului pot fi exorcizați (scoși din trup) prin căință, pocăință, spovedanie, smerire de sine.

Iată în acest sens un citat din scrierile Sf. Siluan Athonitul:

„30. Suntem în tot ceasul războiți. Dacă a căzut cineva în păcat, să meargă iute la duhovnicul său și să-i mărturisească toate, sub patrafir. Și crede că vei fi iertat, iar demonul care a intrat în tine din pricina greșelii tale se va duce de la tine. Dacă însă nu te căiești, nu te vei îndrepta până ce vei intra în mormânt.

Dracii intră și ies din trupul nostru. Dacă omul e mândros, intră dracul în el, iar dacă se smerește, dracul iese.

31. Dacă la vremea rugăciunii dracul se aține înaintea ta și nu te lasă să te închini înaintea lui Dumnezeu, smerește-te și zi: «Nimeni altul pe lume nu-i mai rău decât mine!», iar dracul va pieri îndată.

El se teme de smerenie și de cel care se întristează pentru păcatele sale și de mărturisirea făcută din inimă. Dacă-i auzi pe draci vorbind unul cu altul în tine, să nu te temi: ei se mișcă în trupul tău, dar nu în sufletul tău. Smerește-te, iubește postul și înfrânarea, și să nu bei nici vin, nici vodcă.

32. În mine se sălășluiseră demoni, dar nu știam cât sunt de mulți. Mai târziu am aflat câți demoni sunt în om.

Când furi și nu-ți mărturisești păcatul, ai în tine un demon. Dacă ai ucis și n-ai

mărturisit, mai este unul. De bei, ai trei demoni. De nu-l ascuți pe duhovnic sau pe stareț, patru draci sunt în tine. **Dacă strângi bani, vor fi mulțime.**

33. Cel care-și împlinește voia sa și nu mărturisește toate câte a făcut îi va vedea pe demoni sălășluindu-se în trupul său și chinuindu-i mintea, chiar de se va împărtăși de Sfintele Taine.

De vrei ca demonii să iasă din tine, smerește-te, fă ascultare, nu strânge bani, fă-ți cu drag slujba ta, întocmai cum ți s-a cerut, și mărturisește-ți deplin greșelile.⁴³

(sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

Îndrăcirea este un fenomen psihic și duhovnicesc deosebit de grav și apare ca urmare a comiterii unor păcate grave, personale sau moștenite de la părinți.

Dacă omul moare în această situație, având păcate grave nepocăite (îndreptate, spovedite, făcut canonul pentru ele), după moarte sufletul acestui om ajunge inevitabil în iad. În cazul păcatelor făcute contra Sfântului Duh, sufletul va rămâne tot acolo și după Judecata de Apoi.

Tocmai pentru a avertiza omul că deja este cu un picior în iad, Dumnezeu poate permite îndrăcirea acestuia. Concret, ca urmare a unui păcat făcut, un demon primește dreptul de a intra în trupul omului.

Acest proces al îndrăcirii nu este niciodată singular: pe lângă demonii din creier poate exista simultan și o posesie demonică a câmpului biofizic extern al omului și simultan poate avea loc procesul de demonizare al Sinelui (demonizarea identității/ființei omului).

Din păcate, de mult timp îndrăcirea în masă a oamenilor nu mai este un proces „natural”, determinat de păcatele pe care oamenii le comit în timpul vieții în mod obișnuit.

De peste 50 ani îndrăcirea și demonizarea oamenilor este un proces finanțat, studiat, gândit, înțeles, conceptualizat și planificat în mod științific, până la ultimul detaliu.

Adică este realizată o planificare științifică a modului în care oamenii să facă cât mai multe păcate grele și să-și piardă protecția Harului Sfântului Duh, cu cele 2 consecințe majore: îndrăcirea trupului omului și demonizarea Sinelui natural. În acest sens puteți citi capitolele **10** și **11** din prezenta carte.

Consecința acestei îndrăcirii (posesie demonică) este imediat resimțită de către om sub forma unor stări ciudate, nefirești, străine existenței umane firești:

- a.** Stări sufletești nefirești și dureroase: frică, groază, ură, tremur, înspăimântare, gheață/răceală sufletească, răutate, invidie, crize de tristețe demonică, crize isterice de deznădejde sfâșietoare, permanentă agitație sufletească printr-o multitudine de emoții negative intense, completa epuizare sufletească;
- b.** Stări organice nefirești: tremurul mâinilor și al degetelor, pierderea controlului tactil (scăparea obiectelor din mâini, strângerea prea tare a obiectelor), probleme de echilibru, privire tip „alien”/nepământeană, pielea devine alb-intensă spre transparentă, tremurul imperceptibil al respirației, răceala trupului (scăderea temperaturii trupului cu 0.5–1 grad), completa epuizare organică;
- c.** Stări psihice generatoare de durere psihică: crize de isterie agresivă (necontrolabile), ură demonică, dorința de ucidere a apropiaților, invidie cronică, dorința obsesivă de răzbunare, clevetire cronică necontrolabilă, mândrie demonică, patimă nestăvilită

pentru desfrânare, poftă alimentară irezistibilă, agitație psiho-motorie permanentă, stare permanentă de stress cronic, comportamente impulsive, nevroză obsesiv-compulsivă (boală psihică obligatorie în toate stările de îndrăcire), idei de sinucidere, completa epuizare psihică, etc.

d. La nivel mental pot apărea și următoarele: o stare de semiconștiință asemănătoare visului lucid, o senzație de „ceață mentală“, de neclaritate a gândirii, o senzație de pierdere de sine, dificultatea de concentrare, depresie, perturbarea percepției și atenției exterioare ca și cum te-ai prăbuși într-un abis și nu mai poți să te reîntorci la suprafață.

O consecință importantă a afectării mentalului omului este imposibilitatea de a te ruga. Starea de „ceață mentală“ și imposibilitatea concentrării la rugăciune apare în special dacă răul din interiorul omului este consecința unui rău comis în exterior cu bună știință. Până când Dumnezeu nu va interveni să te elibereze de răul din interior vei avea mari dificultăți să spui chiar și rugăciuni simple.

În paralel cu toate acestea încep să apară gândurile de autocompătimire și îndreptățire de sine, pentru a narcotiza toate aceste stări mentale nefirești.

Îndrăcirea activă a trupului (creier, „inimă“) are și alte consecințe deosebit de grave:

a. Demonii care intră în trupul omului se fixează în special în „inimă“ și în creier și apoi secundar în orice zonă a organismului.

Creierul omului este vizat de către demoni, deoarece astfel pot influența deosebit toate procesele asociate gândirii: gândurile, percepția și înțelegerea realității, intențiile, planurile, stările psihice diverse, cunoașterea de sine, conștiința de sine, etc. Inima omului este vizată de către demoni deoarece aici este situat centrul sufletului și aici este situată conștiința, adică „vocea“ lui Dumnezeu.

În urma îndrăcirii omul pierde legătura cu Dumnezeu: cu voia sa, cu îndrumarea sa, etc.

b. Prin intrarea demonilor în „inimă“ și creier au loc concomitent mai multe procese psihice și duhovnicești:

– are loc pierderea accesului la conștiință, iar omul nu mai simte avertizările conștiinței atunci când face păcate grave;

– are loc pierderea accesului la conștiința de sine, implicit la percepția corectă despre sine;

– se pierde simțul realității, este complet denaturată percepția realității exterioare (oameni, fapte, idei, intenții, locuri, lucruri, evenimente, peisaje, natură) și mai ales este denaturată percepția impactului propriilor fapte asupra realității exterioare;

– se pierde instinctul de conservare: în conștiința îndrăcitului este o totală nepăsare, nu mai există nici o legătură/corelație între gravitatea faptelor (interioare și exterioare) comise și consecințele (personale, familiale, afective, profesionale, juridice) care urmează obligatoriu în această lume și „dincolo“, în veșnicie;

– sunt denaturate toate procesele normale ale gândirii.

c. Pierderea accesului la muștrările de conștiință.

Rostul conștiinței este să fie neîncetat de „gardă“ și dacă este nevoie, să-l facă pe om să trăiască o anumită durere psihică, prin care acesta să fie avertizat că a făcut un păcat și corespunzător o anumită energie demonică a primit dreptul să-i intre în

câmpul biofizic și/sau în trup.

Acest drept al demonilor de a intra în trupul oamenilor și suferința psiho–emoțională pe care aceștia o produc sunt lăsate de Dumnezeu ca fiind atenționări date omului că a încălcat una din Legile sale.

Omul poate face păcate din mândrie, slavă deșartă, orgoliu, trândăvie, neștiință, uitare sau ignoranță, etc., dar datorită conștiinței, prin suferință psihică și emoțională omul este întotdeauna avertizat că a încălcat o Lege a Lui Dumnezeu.

Întotdeauna conștiința ne avertizează când „călcăm pe bec”: atunci când gândim greșit, când vorbim greșit, când avem intenții și scopuri greșite, când urmează să facem păcate, după ce am făcut păcate. Această avertizare omul o resimte imediat, printr–un disconfort psiho–emoțional variabil: teamă (frică), rușine, vinovăție, frică de moarte, neliniște sufletească, tristețe, stress (neliniște a gândirii), durere sufletească. Prima dată omul este avertizat printr–o stare de disconfort psihic sau suferință psihică, provocate de activarea conștiinței și apariția sentimentelor de teamă, vinovăție și rușine.

A doua oară omul este avertizat prin suferința sufletească pe care i–o transmite asupra sufletului său „parazitismul” demonilor care au căpătat dreptul să intre în câmpul biofizic și/sau trupul omului.

AVERTIZĂRILE PENTRU ÎNCĂLCAREA LEGILOR LUI DUMNEZEU (PĂCATE) = MISTRĂRILE DE CONȘTIINȚĂ (durere psihică) PENTRU PĂCATELE COMISE + SUFERINȚĂ SUFLETEASCĂ CÂND O ANUMITĂ ENERGIE DEMONICĂ A INTRAT ÎN CÂMPUL BIOFIZIC.

Și la omul îndrăcit are loc automat această avertizare a conștiinței, atunci când acesta face păcate. Dar trăirile lui sufletești și mentale sunt nefirești, narcotizate de puterea demonică din el.

În consecință, omul îndrăcit nu va simți clar și conștient (sufletește și mental) această avertizare a conștiinței și va continua nepăsător să facă multe și grave păcate, precum: trădare (a familiei, de neam, a colegilor de muncă), sabotaj (al familiei, al firmei, al partidului, al instituției), curvie, prea–curvie, clevetire, judecare, victimizare, exploatare, șantajare, fapte abominabile contra copiilor, terorizare, extorcarea banilor nemunciți, proxenetism, homosexualitate, intenție de ucidere, conspirație pentru război, etc.

În cazul omului îndrăcit avertizările conștiinței și stările psihice dureroase (sentimente de vinovăție, rușine, durere sufletească) nu vor trece de „pragul” conștiinței, dar ele vor rămâne stocate și vii în subconștient, de unde vor răbufni neîncetat sub forma unor boli psihice (nevroze, tendințe obsesiv–compulsive, depresii, deznădejde, tristețe inexplicabilă), proiecții psihice, diverse boli organice, vise chinuitoare, vise cu caracter obsesiv.

În acest sens vedeți în cadrul capitolului 14 paragraful 89.

d. În cazul îndrăcirii are loc și stoparea completă a dezvoltării (personalității, psiho–emoționale) normale, omul rămânând blocat în stadiul de dezvoltare existent în momentul posesiei demonice (în engleză *arrested development*).

Dacă posesia demonică are loc în timpul vieții intrauterine (îndrăcire de la naștere) sau la o vârstă fragedă, atunci omul va rămâne blocat într–un stadiu nativ infantil de

evoluție (psihică, al personalității), dezvoltând parțial sau total o personalitate infantil–histeroidă.

Deci mulți dintre adulții nativ infanți sunt de fapt victimele unei îndrăcirii realizate în timpul vieții intrauterine (îndrăciți de la naștere), în perioada timpurie (0–5 ani) sau în perioada copilăriei.

Foarte dureros este faptul că acești nefericiți sunt perfect conștienți nu numai de realitatea posesiei demonice, dar și de faptul că îndrăcirea le determină și retardul dezvoltării normale a personalității.

Lună după lună ei observă cu groază că ceilalți copii (tineri) se dezvoltă psiho–emoțional normal, în timp ce dezvoltarea lor rămâne complet blocată, la nivelul existent la momentul îndrăcirii.

Psihiatrul Scott Peck ne prezintă cazul unui individ care s–a îndrăcit la vârsta de 12 ani. Rezultatul acestei posesii demonice a fost faptul că dezvoltarea psiho–emoțională a acestui om a rămas blocată în stadiul infantil, specific vârstei de 12 ani.

Deși avea 32 ani, acest nefericit avea o funcționare psiho–emoțională infantilă, specifică vârstei de 12 ani, atunci când avusese loc îndrăcirea.

Adică gândirea, percepția și înțelegerea realității obiective, cunoașterea de sine, dorințele, scopurile, ideile, idealurile, preferințele, relaționarea socială, nevoia de a fi iubit, nevoia de a fi drăgălit, instinctele sexuale, etc., toate rămăseseră cele specifice unui copil de 12 ani. Îngrozitor și înfricoșător.....

Trebuie însă atenție, nu trebuie generalizată această realitate psihică: NU orice individ rămas fixat într–un stadiu infantil de dezvoltare este automat îndrăcit, adică posedat demonic.

Infantilismul psihic și implicit retardul dezvoltării personalității poate fi datorat și altor aspecte: unei mândrii deosebite moștenite, unor păcate de neam moștenite, părinților care au conceput copilul fiind într–o stare de beție, etc.

e. În cazul unei îndrăcirii ușoare omul simte și știe cu claritate că are un demon în trupul și creierul său, că toate stările sale emoționale și psihice sunt demonice și că trupul său a devenit un mijloc de susținere și exprimare a „personalității” unei ne–ființe venite din iad.

Mesajul îndrăcirii este simplu și clar: dacă nu se iau imediat măsurile de recunoaștere a păcatului făcut, de pocăință și îndreptare a lui, chinul existențial început acum aici pe pământ va continua în iad, în veșnicie.

f. Psihiatrul Scott Peck a constatat că din punct de vedere psihologic indivizii îndrăciți suferă de nevroză, existența unor personalități multiple și de diverse tulburări de personalitate.

Pe lângă personalitatea umană autentică, în același om poate fi observată cu claritate și existența unei „personalități” demonice. „Personalitatea” demonică devine dominantă, iar personalitatea umană secundară, în general omul fiind coordonat și condus de către demonul care îl parazitează.

„Personalitatea” demonică „iese la iveală” fără voia omului și se exprimă prin aspecte străine firii naturale a omului: agresivitate crescută, mânie, determinare, stil de relaționare aprig, criticism cronic, nemulțumiri cronice, clevetire cronică, minciună și fals cronice, totală impostură, invidie obsesivă, dorința de ucidere, ținerea de minte a răului, dorința obsesivă pentru răzbunare, viclenie, obsesia pentru sabotaj și trădare,

tendințe spre parazitism și exploatare, tendința obsesivă pentru ucidere, etc. În același timp cu aceste aspecte exterioare și vizibile, „personalitatea” demonică are exprimări interioare, afectând grav modul de gândire și simțire al omului. Fără să generalizez, analiza cazurilor de indivizi îndrăciți ne arată că personalitatea umană este dominantă în timpul zilei și la locul de muncă, iar „personalitatea” demonică se activează imediat în viața de familie și în special la venirea serii. Ca un exemplu în acest sens, de obicei indivizii îndrăciți suferă de o tulburare de personalitate de tip borderline și fac dese crize demonice noaptea. Ei devin brusc agresivi, amenință, hărțuiesc, țipă, fac crize de nervi, au amintiri negative, caută pretexte pentru ceartă, își exprimă ura și răutatea, caută sub orice chip să facă rău celor din jur.

g. În predica sa despre vindecarea demonizaților din Gadara (în duminica a cincea după Rusalii), Mitropolitul Bartolomeu Anania ne avertiza că în cazul indivizilor puternic îndrăciți nu mai putem vorbi despre o personalitate umană, ci doar de o „personalitate” demonică.

Expresia folosită de Mitropolitul Bartolomeu Anania este foarte clară, **în cazul indivizilor puternic îndrăciți este vorba despre „o substituie de personalitate”, adică „personalitatea” demonică ia locul personalității umane autentice.**

Putem să înțelegem că este vorba despre două situații:

g.1. Avem „o substituie de personalitate” parțială, variabilă, când omul încă are conștiință de sine.

În mod variabil, în funcție de fiecare caz, o parte dintre manifestările psihice și duhovnicești ale omului sunt de fapt expresia existențială și ființială a unor demoni care „locuiesc” în mintea și „inima” sa.

x. În unele cazuri această substituie de personalitate este atât de fin realizată, încât omul nu—și dă seama că o parte sau toate exprimările sale sunt de fapt ale demonilor din el.

Omul are conștiință de sine, dar nu înțelege că de fapt o parte sau toate motivațiile, percepțiile, acțiunile, îndreptățirile, gândirea, deciziile, vorbele, acțiunile pe care le are (face) nu sunt ale sale, ci sunt ale demonilor din el.

Specifice demonilor din om și nu omului sunt în special următoarele trăiri, trăsături și comportamente: victimizarea (credința profundă că individul este o victimă nedreptățită a vieții, statului, sistemului, firmei, familiei, a lui Dumnezeu), atitudinea agresivă, mânia, criticismul cronic, contrazicerea, căutarea de ceartă, hipersensibilitatea, clevetirea, calomniile, stilul relațional războinic, dorința obsesivă pentru răzbunare, ținerea de minte a ofenselor trecute, lăcomia pentru bani, ura, invidia, răutatea, încăpățânarea, viclenia, minciuna, falsul existențial, fățărnicia. Făcând toate aceste comportamente, omul este ferm convins că toate acestea sunt ale sale, că pornesc din Ființa lui și nu poate crede că ele – până la un punct, sunt de fapt trăiri, motivații și comportamente ale demonilor care sunt în el.

De asemenea, omul îndrăcit are gata pregătite pentru el însuși și pentru victimele sale toate îndreptățirile necesare pentru a crede cu tărie în justetea, corectitudinea sau necesitatea unor astfel de comportamente demonice.

Inițial, până la un punct, comportamentul demonic este specific demonilor care îl parazitează pe om, dar după ce are loc procesul de demonizare al Sinelui toate aceste

comportamente demonice devin ale omului însuși care s-a demonizat, care și-a demonizat Ființa (Sinele).

xx. În alte cazuri, omul are conștiință de sine și înțelege perfect că o parte sau toate motivațiile, percepțiile, acțiunile, îndreptățirile, gândirea, deciziile, vorbele, acțiunile pe care le are (face) nu sunt ale sale, ci sunt ale demonilor din el.

În plus față de aceste acțiuni spontane și aparent „naturale”, în multe astfel de cazuri omul aude direct în mintea sa ordinele demonilor din el și le execută întocmai, cu multă viclenie, răutate, ură, fățarnicie și premeditare. Este vorba despre o colaborare între om și demonii din el, realizată din partea omului cu liberă alegere, cu propria sa voință și dorință.

Cele mai grave consecințe apar atunci când omul colaborează cu demonii din el în mod conștient și voluntar, cu propria voință, pentru scopul ascuns (subversiv) de a distruge și falimenta „din interior” tot ceea ce contează într-o realitate națională și creștină: viețile indivizilor meritocrației, familii, educație, școlarizare, cariere, firme, media (presă, TV), organizații (politice, ONG-uri), instituții, bănci, fabrici, economii, sisteme militare (armată, servicii secrete), religia creștin-ortodoxă, Biserica Ortodoxă strămoșească, cultura națională, identitatea de rasă, identitatea de gen, state naționale creștine.

În aceste situații îndrăcirea este deosebit de puternică, practic acești ne-oameni devin gazda și agentul manifestării a sute de demoni foarte periculoși.

Ca un exemplu în acest sens, cu ceva timp în urmă un individ grav îndrăcit îmi spunea:

„uită-te la tine, nu te vezi?, colcăie dracii pe tine”.

În realitate această evaluare era o proiecție psihică și duhovnicească, în fapt el era persoana pe care colcăiau dracii.

g.2. Avem „o substituire de personalitate” completă, totală, când omul nu mai are conștiință de sine.

În acest caz conștiința de sine și personalitatea originară a omului intră într-o stare de „hibernare” psihică și duhovnicească, ele nu mai participă la existența și ființarea individului. Individul puternic îndrăcit nu mai are conștiința faptelor sale, nu mai are conștiința existenței proprii vieți, nu mai are conștiința propriei deveniri ființiale.

În general, toate manifestările psihice și duhovnicești ale omului bine „pătruns” sunt de fapt expresia existențială și ființială a unor demoni.

Vorbim practic despre un demon care are un trup de om, Sinele originar al omului fiind în dormitare, într-o veritabilă anestezie psihică și duhovnicească. Este cazul multor exorcizări făcute de Biserică, atunci când oamenii exorcizați se „trezeau” plini de uimire, neavând memoria și conștiința perioadei în care au fost posedați demonic.

Puteți citi în **capitolul 14** o listă de trăsături de manifestare, specifice unei „personalități” demonice. Sunt comportamente demonice, care fie sunt expresia ființială a unor demoni care parazitează un om, fie sunt expresia unei „personalități” demonice, a unui om care și-a demonizat Sinele, fie este vorba despre ambele situații care coexistă în același timp.

Cum și când are loc procesul de îndrăcire activă a trupului omului (posesia demonică a creierului și „inimii“).

Cum poate ajunge un om să fie trupește „posedat“ de un duh al răutății?

Când pierde un om apărarea lui Dumnezeu și devine efectiv „parazit“ de un duh al răutății?

Există mai multe răspunsuri la această întrebare:

2.3.3.1. Realitatea obiectivă a arătat faptul că de multe ori îndrăcirea activă a trupului (existența unui demon în creierul și „inima“ omului) este o formă de plată a unor diverse păcate grave, personale sau din neam (moștenite de la părinți și înaintașii din neam):

- vrăjitorie: practicarea sau plata/comandarea acestor servicii;
- participarea la inițieri, adunări, practici și ritualuri de: spiritism, ocultism, ezoterism, bioenergie, reiki, radiestezie, vrăjitorie, oculte–satanice, idolatre (care sunt date anatema de către Biserica Ortodoxă);
- citirea unor lecturi de: spiritism, ocultism, ezoterism, bioenergie, reiki, radiestezie, vrăjitorie, oculte–satanice, idolatre;
- pasiunea pentru muzica rock și ascultarea de muzică rock, participarea la concerte cu muzică rock;
- aderarea la organizații, cluburi, secte de: spiritism, ocultism, ezoterism, bioenergie, reiki, radiestezie, vrăjitorie, oculte–satanice, idolatre;
- participarea la orgii sexuale;
- orice tip de infracțiune gravă (tâlhărie, furt, loviri, viol, ucidere, înscenare juridică, declarație în fals, fals juridic, justiție făcută „după dictare“) nepedepsită juridic;
- strategia existențială premeditat vicleană, care pervertește complet gândirea și existența omului într–un continuum de fals, impostură, minciună, trădare, viclenie, sabotaj, invidie, răutate, duplicitate, prefăcătorie, ură, intenție de ucidere. În acest caz îndrăcirea este obligatorie și are loc progresiv, pe măsura faptelor comise;
- avortul neplătit duhovnicește prin: pocăință și lacrimi, botezarea copiilor săraci, milostenii către copii săraci, rugăciuni, postire, metanii mari;
- viclenie și fals în dragoste cu scopul obținerii relațiilor sexuale din partea femeilor naive (specifică bărbaților de profesie impostori);
- exploatarea nemiloasă în muncă a angajaților și/sau subordonaților, concediere nejustificată, nedreptate pentru plata muncii prestate;
- carierism și parvenitism feroce;
- realizarea mentală cu bună știință a unor înțelegeri/parteneriate demonice, în scop de răzbunare, parvenire, îmbogățire, căsătorie, succes juridic, etc. În aceste cazuri îndrăcirea este obligatorie și imediată!;
- dorința premeditată de a face rău altui om;
- răzbunarea de tip existențial–sociopat, fără cauze și motivații reale, pentru a distruge viața familială (profesională, socială, etc.) a unui om, prin orice mijloc posibil;
- strategia premeditată de „ucidere prin cuvânt“ (transmiterea energiei demonice prin cuvânt, crearea și menținerea unui neîncetat stress cronic psiho–emoțional) prin: limbuție neostoită, țipete premeditate, neîncetat calomnii și jigniri, insinuări, criticism cronic, nemulțumiri cronice, victimizarea în fals, iritabilitate, hipersensibilitate,

amenințări, blesteme, crize de nervi, permanenta căutare de ceartă, neîncetată contrazicere, clevetirea cronică, judecarea, osândirea, orice exprimare negativă, etc. și toate acestea realizate cu deosebită încrâncenare, încăpățânare, ură, viclenie și răutate;

În acest caz îndrăcirea este obligatorie și imediată.

– extorcarea de bani, bunuri și idei;

– strategia premeditată de ucidere „soft“, prin: sabotaj alimentar, sabotaj profesional, sabotaj financiar, sabotaj educațional, trădare și delațiune, minciună, înscenări juridice, continuu stress psihic–emoțional etc;

Etc.

Astfel de păcate grave se pot plăti prin suferința psihică și sufletească deosebită produsă de îndrăcire. Existența unui demon în trupul și creierul unui om nu înseamnă altceva pentru acest om decât o continuă și sfâșietoare suferință psihică și sufletească. Dacă prin îndrăcire se plătesc astfel de păcate grave, demonul are dreptul să chinuie psihic și sufletește omul ani de zile, până când este plătit în fața lui Dumnezeu păcatul făcut sau moștenit.

Plata păcatelor prin îndrăcire este deosebit de severă și dureroasă pentru omul posedat demonic și reprezintă în același timp o avertizare majoră pentru ceilalți oameni de a NU face astfel de păcate grave.

Atenționare: Îndrăcirea activă a trupului este aproape inevitabilă, obligatorie și imediată, dacă la orice păcat grav comis repetat și premeditat, se adaugă minim un alt păcat dintre următoarele: prea–curvie (trădarea în fața lui Dumnezeu a Tainei Cununiei), patima alcoolului, strategia existențială vicleană de răzbunare, trădarea de aproapele și trădarea de neam, „uciderea prin cuvânt“, intenția de ucidere „soft“, vrăjitoria, orice păcat comis împotriva Sfântului Duh.

Soluție: Această parazitare demonică nu este o situație fără ieșire, energia demonică aflată în trupul nostru poate fi oricând scoasă în afara trupului prin: metanii mari, rugăciuni canonice individuale (psalmi, rugăciunea Tatăl Nostru, Paraclisul Maicii Domnului, citit Acatiste, etc.), participarea individuală la slujbele bisericești (Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Molitfele Sf.Vasile cel Mare), post, pocăință, spovedanie și împărtășanie.

2.3.3.2. Îndrăcirea activă a trupului omului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) este inevitabilă și obligatorie în toate cazurile și situațiile de împătımire a sufletului și minții.

Îndrăcirea și posesia demonică a omului are adeseori loc datorită împătimirii sufletului și minții cu diverse patimi crescute la nivel cronic.

Concret este fie vorba despre intrarea în trupul omului a demonilor patimilor care până atunci stăteau în câmpul biofizic exterior al omului, fie este vorba despre „creșterea“ demonilor mici tip „furnică“ (lăsați în trupul omului după Sf.Botez) la nivelul de „leu“ imposibil de stopat.

În ambele cazuri de împătımire cronică demonul primește dreptul de a sta în trupul, „inima“ și mintea omului.

În toate aceste cazuri de „posedare“ demonică sufletul omului este încă prezent în

trupul omului, fără să se amestece cu „ființa” demonilor.

Se pare că energia din care sunt alcătuite „animalele de pradă” nu este de aceeași natură cu energia sufletului omului, dar are aspecte comune cu câmpul mental al omului.

Deci aceste idei spre păcate și patimi omul le primește fie dinspre demonii patimilor care până atunci stăteau în câmpul biofizic exterior al omului, fie dinspre demonii mici tip „furnică”, lăsați dinadins în trupul omului după Sf. Botez pentru ispitirea voinței omului.

Se ajunge la această situație datorită nepăsării, neștiinței și trândăviei duhovnicești a omului, care timp de luni și ani de zile acceptă, se însoțește și dă curs faptic la toate gândurile de momeală care îi trec prin minte. Concret, prin acceptarea și însoțirea cu gândul de momeală inițial, capul șarpelui care până atunci stătea în exteriorul trupului, acum primește dreptul de a intra complet în mintea și inima omului.

Îndrăcirea activă a omului se poate realiza de către toți demonii:

– de tipul „grosier”: duhul poftelor alimentare, duhul poftelor pentru alcool, duhul poftelor sexuale, duhul iubirii pentru posesia de bunuri, duhul iubirii pentru bani, etc.;

– de tipul „subțiri”: duhul mândriei, duhul orgoliului, duhul slavei deșarte, duhul mâniei, duhul urii, duhul invidiei, duhul nedreptății, duhul vicleniei, duhul perfidiei, duhul minciunii, duhul falsului, duhul răutății, duhul trădării, duhul răzbunării, duhul tinereții de minte a răului, duhul clevetirii, duhul vorbirii în deșert, duhul trândăviei, etc. Ca un scurt exemplu, duce la îndrăcirea activă nepăsarea pentru perseverarea în patima alcoolului (alcoolismul), în special dacă este combinată cu păcatul curviei (prea-curviei, etc.).

Din combinația „alcoolism + curvie/prea-curvie” nu prea se mai scapă, îndrăcirea acestui om nepăsător este practic inevitabilă.

a. Părintele Rodion ne explica cu multă claritate cum are loc procesul de îndrăcirea activă cu duhurile (demonii) patimilor și care este diferența dintre îndrăcirea (posesia demonică a creierului) și parazitarea câmpului biofizic exterior al omului.

Îndrăcirea prin patimi este un proces evolutiv și are loc într-un timp variabil, de câteva zile sau câteva săptămâni: mai întâi demonul intră parțial în trup, apoi parțial intră și în „inimă”, apoi ajunge și în creier și într-un final demonul capătă dreptul să intre complet în tot trupul omului.

Iată care este învățătura Părintelui Rodion:

„Demonii intră înăuntrul corpului omenesc cu toată esența lor volatilă, așa cum ar intra aerul. [...]

DEMONUL, INTRÂND ÎN OM, NU SE AMESTECĂ CU SUFLETUL, CI TRĂIEȘTE ÎN TRUP, POSEDÂNDU-I ÎN CHIP FORȚAT SUFLETUL ȘI TRUPUL. [...]

*Duhurile necurate nu pătrund în trupurile celor posedăți de ele altfel decât **PUNÂND MAI ÎNTÂI STĂPÂNIRE PE MINEA ȘI GÂNDURILE LOR.** [...] și, în cele din urmă, se **încuibează în ei**, ca și cum aceștia li s-ar da în posesie. [...]*

Despre aceleași lucruri vorbește și Sfântul Grigorie Teologul: «Diavolul nu poate pune stăpânire pe noi în întregime prin niciun fel de mijloace; dacă stăpânește puternic pe unii, este pentru că aceștia s-au lăsat stăpâniți de bună voie, fără să se împotrivescă

(cf. Iac. 4,7)».

În felul acesta se poate trage concluzia că instalarea directă a duhului necurat în om se produce numai cu slobozenie specială de la Dumnezeu, constituind adesea o urmare a vieții desfrânate și ușurate a celui păcătos.

De remarcat însă, că **mai des se întâlnește nu instalarea diavolului în om, nu îndrăcirea, ci posedarea omului prin subordonarea sufletului său voinței demonice.** Drept un exemplu caracteristic în acest sens ne poate servi Iuda. Cuvintele din Evanghelie «a intrat satana în Iuda» nu vor fi înțelese așa că Iuda s–ar fi îndrăcit în sensul deplin al acestui cuvânt.

Sfântul Apostolul Ioan Teologul spune că **satana a pătruns mai întâi în sufletul ucenicului datorită lăcomiei de bani a acestuia** (cf. Ioan 12,6), **după aceea a pus stăpânire pe inima lui** (cf. Ioan 13,2) și, în cele din urmă, **a intrat cu desăvârșire în el** (cf. Ioan 13, 27).

Avem de față un exemplu grăitor de posedare treptată de către demon a sufletului celui păcătos datorită poftelor mereu crescânde pentru înavuțire a acestuia din urmă. [...] Fiind inaccesibili pentru simțurile fizice ale omului, **DEMONII, ACȚIONÂND ASUPRA MINTII LUI, ÎI INSUFLĂ DIFERITE IDEI, PE CARE INDIVIDUL, netrăind o viață neprihănită, LE IA DREPT IDEI PROPRII.**

Si dacă le primește, le acceptă, devine astfel un promotor al relei voințe străine, care încetul cu încetul îl domină în întregime.⁴⁴

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

b. Părintele Ilie Cleopa ne spunea direct, fără ocolișuri sau menajamente, că o „patimă” înseamnă faptul că ai „crescut” (sau ai „primit”) în tine un demon, mai mare sau mai mic.

Iată care este învățătura esențială a Părintelui Ilie Cleopa:

„Starețul: **OARE ÎȚI VINE GREU, FRATE IOANE, SĂ CREZI CA NOI SÎNTEM ÎNDRĂCIȚI ?** Oare nu ai auzit frăția ta la biserică, ori de câte ori se citește Acatistul Mântuitorului, cum zicem: «Iisus, miluiește–mă, că nu frică de trup, care cumplit se îndrăcește cu patimile și cu urgie este aprins»? (Condacul 11).

Ce crezi, frăția ta, că cel ce a alcătuit acest Acatist, nu a știut ce vorbește? Iar dacă totuși nu crezi, ascultă–l și pe Sfântul Diadoh al Foticeii, care zice despre acest lucru așa: «Mai înainte de botez, dumnezeiescul har îndeamnă pe om la cele bune din afară, iar satana este încuiat în adîncurile sufletului și al inimii; iar după ce se botează omul, dracul stă afară din inimă, iar harul lui Dumnezeu înlăuntru.

Însă și după botez, dracii rămân înlăuntru, nu în inimă ci în adîncul trupului său, cum ar zice cineva, în fața inimii, și de acolo afumă mintea cu umezeala dulceților trupești».

Că dracii se află înlăuntru nostru, aceasta o mărturisește și cuvântătorul de Dumnezeu, Sfântul Grigorie, care zice: „la cu sine alte șapte duhuri și iarăși intră și locuiește în el», aceasta se întâmplă după botez.

Dumnezeu slobozește pe draci să intre în cel botezat, din pricina gândurilor viclene, a cuvintelor și a lucrurilor pe care le–a făcut omul după botez.

Și măcar că vrăjmașii noștri draci se află ascunși înlăuntru inimii noastre cu lucrarea

și nu cu ființa, precum învață marele Grigorie al Tesalonicului, totuși, de acolo ne războiesc pe noi prin patimile lor, și de nu ne vom sili să-i scoatem afară, prin chemarea deasă și din inimă a numelui lui Hristos Iisus, apoi ei ne vor stăpîni pe noi și în veacul de acum și în cel viitor !

Fratele: Dar oare sînt, Prea Cuvioase Părinte, draci care ne dau război nouă din lăuntru nostru?

Starețul: **PATIMILE NOASTRE CELE DE MULTE FELURI DE CARE AM VORBIT MAI ÎNAINTE, FRATE IOANE, ACEȘTIA SÎNT DRACII CARE NE RĂZBOIESC PE NOI DINLĂUNTRU ȘI DIN AFARĂ.**

Fratele: Dar oare, Prea Cuvioase Părinte, patimile și păcatele noastre se pot numi și draci?

Starețul: Sfinții și dumnezeieștii Părinți ai Bisericii au înțeleș, frate Ioane, că **ORICE PATIMĂ CARE NE LUPTĂ PE NOI, ESTE UN DRAC!** De aceea, dumnezeiescul și Sfîntul Părinte Efrem Sirul zice: „**CĂ OMUL ARE ATÎȚIA DRACI, TOT ATÎȚIA, CÂTE PATIMI ARE**” și tot așa spun și alți mulți Sfinți Părinți.

De aceea, adeseori găsim în sfintele lor învățături, că **PATIMILE LE NUMESC DRACI, și cînd voiesc să spună pentru cineva că este luptat de vreo patimă, nu numesc patima, ci pe dracul acelei patimi**, zicînd: «Pe cutare l-a luptat dracul curviei» (Pateric, cap. 6, 5); pe cutare dracul mîndriei (Scara 23, 19); în alt loc vorbește de dracul trîndăviei (Scara 22, 27); și că dracul hulei năvălește asupra celor simpli cu inima (Scara). Și marele Apostol Pavel ne arată că lupta pe care o ducem cu patimile, nu este împotriva duhurilor răutății din văzduh (Efes. 6, 12). Iar Cuviosul Părinte Nicodim Aghioritul, zice așa: «Înarmați-vă cu armele cu care vă învăț pe voi, ca să omorîți cu ele pe vrăjmașii cei gîndiți și nevăzuți, care sînt patimile cele stricăcioase de suflet și pe ziditorii acestor patimi, care sînt dracii».

Deci precum vezi, frate Ioane, **PATIMILE NOASTRE NU SÎNT ALTCEVA, DECÎT NIȘTE DRACI RĂI, CARE NE DAU RĂZBOI ÎN TOATĂ VREMEA, DINLĂUNTRU ȘI DIN AFARĂ.**

Fratele: Dar care sînt, Prea Cuvioase Părinte, armele cele mai puternice cu care putem noi izgoni dracii din sufletul nostru?

Starețul: Ascultă, frate Ioane: **arma cea mai puternică și mai înfricoșată prin care omul poate scoate și izgoni din inimă pe draci este numele cel prea înfricoșat al Domnului Dumnezeuului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, pe care dacă îl va chema cineva din inimă și cu smerenie și cât mai des, unul ca acela, cu darul lui Hristos, va scoate și va izgoni de la sine pe dracii care îi dau război și îi va risipi pe ei ca praful spulberat de vînt și se vor stinge ca fumul.**

Ceea ce adeverește și Sfîntul Isihie Sinaitul, zicînd: «**Cela ce se luptă înlăuntru trebuie să aibă în acea clipă, aceste patru virtuți: smerenia, atenția deplină, împotrivirea, rugăciunea.**”

(pentru acest citat vedeți la capitolul 18 referința 1; majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

c. Același proces de îndrăcire îl descrie și **Părintele Constantin Sârbu**, dar atenționările lui sunt mai severe.

Lucrurile sunt foarte serioase cînd este vorba despre gânduri acceptate cu proprie voință, care presupun o intenție premeditată de a face rău altor oameni.

c.1. Orice formă de încuviințare, acceptare și lucrare (dialog mental, imaginație) a unor gânduri de momeală demonică, chiar dacă aceste gânduri nu au fost urmate de fapte împlinitoare, dau demonului care a trimis gândurile dreptul să intre în trupul, creierul și „inima” omului care a primit (acceptat) acele gânduri de momeală.

Starea de așteptare pentru împlinirea unor gânduri demonice acceptate cu proprie voință este în realitate o stare de ființare (existență) demonică și în consecință, în aceste minute, ore sau zile, demonul primește dreptul de a intra în trupul aceluia care i-a primit gândul ucigaș.

c.2. Părintele Constantin Sârbu ne-a explicat taina îndrăcirii (și demonizării) prin trădarea de aproapele.

x. Ori de câte ori credem că suntem inteligenți, vicleni, duplicitari, șmecheri, manipulatori, profitori, etc., ÎN REALITATE PĂCĂLICIUL SUNTEM CHIAR NOI ÎNȘINE, prin îndrăcire și aplicarea imediată a dreptății lui Dumnezeu.

Trădarea de aproapele este întotdeauna de fapt o vindere pe sine.

Prețul trădării aproapelui este de fapt „prețul” cu care te vinzi pe tine însuși demonilor și muncilor iadului.

Prețul trădării aproapelui este de fapt „prețul” cu care îți vinzi sufletul demonilor.

Cu cât te vinzi pe sine? Care este „prețul”, „valoarea” ta?

Pentru câți bani ești dispus să-l „vinzi” pe aproapele/„fratele” tău (trădezi, sabotezi, otrăvești, distrugi, corupi, înșeli, etc.)?

Cât „valorează” sufletul pe care îl ai, care de fapt nici nu este al tău.

xx. Situația de îndrăcire apare și dacă participăm/asistăm pasiv la o discuție, unde doar auzim de la altcineva, ni se propune personal și/sau suntem de acord (mental, verbal) cu diferite idei și acțiuni propuse, care concret înseamnă realizarea unor acțiuni/forme de rău asupra altor oameni.

ÎNDRĂCIRE IMEDIATĂ PRIN =

- 1. Orice formă de acceptare și lucrare (dialog mental, imaginație) a unor gânduri de momeală demonică, chiar dacă aceste gânduri nu au fost urmate de fapte împlinitoare;**
- 2. Starea de așteptare pentru împlinirea unor gânduri demonice acceptate cu proprie voință;**
- 3. Participăm/asistăm pasiv la o discuție, unde doar auzim de la altcineva, ni se propune personal și/sau suntem de acord (mental, verbal) cu diferite idei și acțiuni propuse, care concret înseamnă realizarea unor acțiuni/forme de rău asupra altor oameni.**

Oare se poate compara un oarecare rău, mai mare sau mai mic, pe care îl facem cu premeditare unui apropiat (sau Doamne ferește!, unui casnic) și pedeapsa pe care o vom primi imediat prin îndrăcire și apoi „dincolo” prin muncile iadului?

Iată care este textul învătăturii Părintelui Constantin Sârbu:

„Ce vrei să faci, fă repede!

Domnul Iisus i-a răspuns lui Ioan, care întrebase în șoaptă: «Doamne, care este acela care Te va vinde?»: «Acela căruia îi voi întinde bucățica de pâine și i-o voi da» ...

Îndată ce i-a fost dată bucățica, satana a intrat în Iuda, iar Iisus i-a mai zis apoi lui Iuda doar atât: «Ce vrei să faci, fă repede!».

Fiindcă atunci când vezi că nu mai poți împiedica o faptă, nu mai dorești nimic decât să

trecă mai repede. Orice amânare este o chinuitoare otravă a întregii ființe care așteaptă.

De multe ori amânarea e mai grea decât însăși durerea pe care o pregătește.

ÎN IUDA, GÂNDUL TRĂDĂRII STĂRUIA DE MULT. Înștiințările cutremurătoare și mișcătoare ale Domnului nu-i zdrobiseră inima. În loc să se oprească din drumul primejdios pe care apucase, mergea cu și mai mare îndrăzneală pe el.

lată grozăvia: **PE URMA GÂNDULUI SATANIC INTRĂ ȘI SATANA ÎNSUȘI ÎN INIMA CARE I-A FOST DESCHISĂ.**

Gândul ascuns, păcatul ascuns este solul care îi pregătește intrarea și stăpânirea inimii.

PE URMĂ, OMUL NU MAI E DECÂT UN POSEDAT TOTAL, UN ASOCIAT NELEGIUIT, O UNEALTĂ BLESTEMATĂ ÎN MÂNA DUHULUI care de la început a fost ucigaș (Ioan 8, 44).

DE LA ÎNCEPUT, DE CÂND NU FUSESE ÎNCĂ DECÂT UN GÂND, O UMBRĂ, O IMPRESIE DOAR, ACEST GÂND ERA UCIGAȘ FIINDCĂ, TOT CE LUCRA, ȚINTEA SĂ AJUNGĂ ÎN FINAL LA UCIDERE.

lată unde duce un gând rău pe care l-ai primit în inimă!

TE POATE DUCE LA IAD UN GÂND DE DESFRÂNARE, DE FURT, DE VÂNZARE, DE RĂZBUNARE, pe care și tu, și tu (enumerare care are rolul de a arăta persoane din mulțime) SE POATE CĂ L-AȚI PRIMIT ÎN INIMA VOASTRĂ ȘI-L MAI PURTAȚI ÎNCĂ, AȘTEPTÂND DOAR PRILEJUL DE A-L ÎNDEPLINI.

Aștepți poate să plece soțul de acasă? Sau să vină noaptea, când trecătorii se vor rări, sau să-ți vină la îndemână o clipă prielnică, pe care satana ți-o va pregăti, după ce mai întâi te-a orbit și ți-a întunecat mintea, ca să nu-ți dai seama ce faci?

Apoi cu mare ușurință te va arunca în prăpastie dintr-o dată și se pune întrebarea: cum vei mai ieși?!

Când Dumnezeu îți pune în inimă un gând bun, ai grijă și împlinește-l cât mai repede, până nu vine satana să-l ia din inima ta, dacă tot amâni împlinirea lui (Luca 8, 12).

Dar când în inimă ți-a fost pus un gând care este îndoielnic, nu te grăbi să-l ascuți, căci de firul acestui gând este legată sabia cu care satana te poate ucide pe tine și pe mulți alții.

Suflete care auzi aceste înștiințări, oprește-te o clipă aici, lângă Hristos și ascultă-L cum te întreabă: Ce vrei să faci? Ce gând ai în inima ta? Ce gând ți-ai pus în inimă să înfăptuiești? Ce îndemn stăruie acum în inima ta?

Ți-a venit gândul să o rupi cu satana și să-l alungi cu totul din inima ta și din viața ta? Hotărăște-te odată pentru Domnul și intră cu totul îndată în oastea Lui cea sfântă și ascultătoare! Fă repede, cât mai repede acest lucru, chiar acum! Ascultă-L pe Domnul Iisus, vino și rămâi apoi cu El până la moarte! Vei fi fericit pe veci. Sau **nu cumva ți-a pus și ție satana în inimă vreun gând rău și ți-l împinge mereu în față ca să-l împlinești?**

O, dragul meu, nu-l asculta, căci tot ce îți promite este minciună și te va nenoroci și pe tine pe veci de veci!⁴⁵

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

În citatul de mai sus, **Părintele Constantin Sârbu ne arată această realitate duhovnicească a îndrăcirii imediate în cazul acceptării gândurilor de trădare („vânzare de fratele“), chiar fără a ajunge să faci real faptele trădării, care deocamdată sunt la nivelul de gânduri, intenții, planuri.**

Există multe alte gânduri demonice, a căror simplă primire/acceptare mentală au același rezultat de îndrăcire imediată:

- gândurile de ucidere, torturare, schingiuire, maltratare, bătăi crunte, desfigurare;
 - gândurile de exploatare, folosire, șantaj, sabotaj, înscenare juridică;
 - gândurile de hoție, fals, înșelare, păcălire, furt, tâlhărie;
 - gândurile de viol, răpire, șantaj sexual, abuz sexual, vindere de droguri, vindere de arme, cămătărie impusă, încasare de taxe de protecție, etc.;
 - gândurile de cămătărie legală (activitatea de creditare bancară, comercială și imobiliară), de falimentare legală (prin legi);
 - gândurile de viclenie, prefăcătorie, fățarnicie, minciună, fals, impostură, orice formă de manipulare, orice formă de ascundere a adevărului, orice formă de propagandă mincinoasă;
 - gândurile de distrugere premeditată a vieții cuiva, indiferent de mijloace;
 - gândurile de apostazie, de lepădare de Sf.Biserica Ortodoxă Strămoșească;
 - gândurile de ecumenism creștin și/sau ecumenism generalizat a tuturor religiilor lumii (este unire satanică);
 - gândurile de folosire sau plată a vrăjitoriei, indiferent de scop;
 - gândurile de trădare, delațiune, turnătorie, monitorizare, tragere de limbă, raportare, informare, montaj/folosire de tehnică audio–video, etc.;
 - gândurile de prea–curvie, și eventual de distrugere a căsniciei altei femei;
 - gândurile de vânzare de arme, generarea de războaie militare externe, generarea de războaie civile;
 - gândurile de lăcomie de bani, pământ, active imobiliare, mijloace de producție, etc. (preluarea proprietăților altor oameni/firme prin mijloace ne–cinstite);
 - gândurile de „ucidere prin cuvânt“, prin: căutarea de ceartă, criticismul cronic, jigniri, țipete, calomnieri, victimizare, acuze non stop, „vânătoarea“ oricărei greșeli, menținerea stării de stress cronic, înscenări de agresiune, înscenări juridice, reclamații juridice în fals, tonalitatea agresivă a vocii, atitudinea plină de ură, atitudinea plină de invidie, atitudinea plină de răutate, etc.;
 - gândurile de ucidere prin agresiune fizică, otrăvire, vrăjitorie, accidente auto, înscenări juridice false, plata unor killeri, tratament medical greșit, atac psi, atac psihotronic, etc.;
 - gândurile de ucidere prin otrăvirea alimentației, aerului, apei, recoltelor agricole, etc.;
 - gândurile de ucidere prin vânzarea de medicamente și vaccinuri contrafăcute;
 - gândurile de ucidere prin infecții post–operatorii, septicemie generalizată (așa a fost ucis Părintele Constantin Sârbu);
 - gândurile de ucidere prin oboseală cronică (așa a fost ucis Sf.Ioan Gură de Aur);
 - gândurile de ucidere prin promovarea avortului, a urii de rasă contra creștinilor albi, a urii contra familiei tradiționale, etc.;
- etc.

Atenționare: Îndrăcirea activă a trupului este gravă și completă, dacă la orice patimă cronică instalată, se adaugă minim un alt păcat dintre următoarele: strategia existențială vicleană de răzbunare, trădarea de aproapele și trădarea de neam, „uciderea prin cuvânt”, intenția de ucidere „soft”, vrăjitoria, orice păcat comis împotriva Sfântului Duh.

Soluție: Această parazitare demonică nu este o situație fără ieșire, energia demonică aflată în trupul nostru poate fi oricând scoasă în afara trupului prin: metanii mari, rugăciuni canonice individuale (psalmi, rugăciunea Tatăl Nostru, Paraclisul Maicii Domnului, citit Acatiste, etc.), participarea individuală la slujbele bisericești (Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Molitfele Sf.Vasile cel Mare), post, pocăință, spovedanie și împărtășanie.

2.3.3.3. Îndrăcirea activă a trupului omului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate apărea în toate cazurile și situațiile de trădare a aproapelui, trădare de neam și/sau trădare de țară, premeditarea acțiunii de șantaj.

a. În contul păcatelor de trădare și premeditare a șantajului se pot înscrie și fapte foarte grave, precum următoarele: turnătorie și delațiune pentru distrugerea vieții personale a celor apropiați, turnătorie și delațiune în scop de șantaj, înscenări juridice și falsuri juridice în scopul distrugerii vieților celor apropiați, înscenări juridice și falsuri juridice în scop de șantaj, înscenarea unor false conspirații, monitorizări ilegale, înregistrări audio/video ilegale, declarații mincinoase în fals, strategia familială și profesională de fals existențial, impostură, inducere în eroare, mințire cu premeditare, șantaj ordinar pentru bani și/sau funcții, trădare/vindere pentru bani, trădare din răzbunare sau răutate, trădare din invidie, slujirea unor interese dăunătoare neamului și țării, sabotajul intereselor instituției statului, conspirație pentru ucidere, conspirație pentru distrugerea vieții familiale și/sau profesionale, realizarea scopurilor organizațiilor satanice–oculte, etc.

În toate aceste cazuri îndrăcirea este obligatorie și are loc imediat, pe măsura faptelor comise.

Orbiți de motivații lumești (bani, funcție, siguranță, carieră, sex, ură, invidie, răutate, răzbunare, căutarea de senzații, mândrie, slavă deșartă, mărire de sine, etc.), **și datorită uitării lui Dumnezeu, oamenii nu realizează faptul că trădarea aproapelui și trădarea de neam este o dublă trădare, care include trădarea lui Dumnezeu.**

Și care poate fi pedeapsa pentru trădarea lui Dumnezeu? Evident, îndrăcirea din timpul vieții și apoi muncile iadului, alături de marele trădător al istoriei, Iuda Iscarioteanul.

Îndrăcirea lui Iuda este clar menționată în *Sf.Evanghelie după Ioan* (cap.13:27):

„Și după îmbucătura a intrat satana în el. Iar Iisus i-a zis: Ceea ce faci, fă mai curând.”
(boldirile din citat îmi aparțin)

Toți marii duhovnici estimează că **un motiv principal al îndrăcirii de masă al oamenilor (alături de lipsa de credință lucrătoare) este trădarea de neam și trădarea aproapelui.**

UITAREA LUI DUMNEZEU + MOTIVAȚII LUMEȘTI = DUCE LA TRĂDAREA DE APROAPELE, TRĂDAREA DE NEAM = INSEAMNĂ AUTOMAT ȘI PĂCATUL TRĂDĂRII LUI ÎNSUȘI DUMNEZEU = ÎNSEAMNĂ LEPĂDARE DE DUMNEZEU = PEDEAPSA PENTRU ACEST PĂCAT ÎNFRICOȘĂTOR ESTE ÎNDRĂCIREA IMEDIATĂ.

b. Printre cele mai grave forme de trădare se află trădarea de aproapele în scopul șantajului.

Pentru a realiza șantajarea și distrugerea vieții unui apropiat, pe lângă trădare individul trădător trebuie să „lucreze” neîncetat multe alte păcate adiacente: minciună, manipulare, fals (verbal, existențial, juridic, declarații audio), impostură, viclenie, invidie, răutate, sabotaj, agresivitate fizică, agresivitate verbală, curvie, prea-curvie, hărțuire sexuală, viol, înregistrări audio–video (reale sau falsificate software), să ofere tentația corupției și lăcomiei de bani, etc.

Realitatea tristă ne arată că doar în țara noastră sunt sute de mii de oameni care zilnic lucrează premeditat și conștient trădarea, în scopul clar al șantajării unor apropiați.

Adică există o mică armată conspirativă de trădători de neam, informatori coordonați de alți trădători de neam infiltrați în serviciile secrete, care fac orice mizerie posibilă pentru a determina ca alți oameni apropiați lor să devină șantajabili și trădători de neam, așa cum sunt deja ei înșiși.

O FORMĂ PERICULOASĂ ȘI GRAVĂ DE TRĂDARE DE NEAM = ACTIVITATEA PREMEDITATĂ ÎN SCOPUL ȘANTAJĂRII APROPIAȚILOR = TRĂDĂTORUL FACE ORICE ESTE POSIBIL PENTRU CA APROPIAȚII LUI SĂ DEVINĂ ȘANTAJABILI ȘI TRĂDĂTORI DE NEAM, AȘA CUM DEJA ESTE EL ÎNSUȘI.

Nu contează mijlocul și metoda prin care oamenii devin șantajabili, dacă este vorba despre fapte reale imputabile sau dacă este vorba despre fapte inventate.

Haita de trădători îndrăciți care atacă țintele stabilite nu are scrupule: se folosesc înscenări juridice, declarații în fals, se realizează atragerea spre fapte de corupție evidente, se realizează atragerea copiilor țintelor spre fapte imputabile (consum de droguri, loviri, relații cu minore, accidente auto simulate), se organizează petreceri cu alcool, substanțe psihotrope și prostituate, etc.

Acești îndrăciți, informatori și trădători de neam care urmăresc premeditat șantajarea oamenilor, sunt precum o cangrenă socială care treptat–treptat se întinde, distruge „țesuturi” și alte structuri sănătoase, până când în final va produce „moartea” întregii societăți.

c. Păcatul trădării aproapelui este atât de mare, încât pentru plata acestui păcat Dumnezeu permite inclusiv îndrăcirea copiilor celor care trădează.

Există un mare număr de copiii cu vârsta peste 5 ani care sunt deja complet îndrăciți. Acești copiii plătesc prin îndrăcirea lor păcatul grav al părintelui (părinților) care fac trădare de aproapele și trădare de neam în mod continuu și premeditat.

De asemenea, se îndrăcesc imediat și copiii (5–18 ani) care sunt păcăliți, convinși, șantajați sau cointeresați să devină informatori sau turnători pentru serviciilor secrete.

Chiar dacă sunt copiii, păcatul trădării aproapelui este atât de grav, încât Dumnezeu pentru a le salva sufletele permite plata miilor de păcate care decurg din trădare prin îndrăcirea rapidă a acestora.

d. O exemplificare concretă a îndrăcirii celor care devin trădători de neam și ca o avertizare pentru oricine altcineva, Sf. Paisie Aghioritul ne spunea viziunea sa personală cu privire la un important politician care era complet posedat demonic (îndrăcit). Deranjat de puternicele rugăciuni ale Sfântului Paisie (care citea 7 catisme de psalmi în fiecare noapte), demonul din trupul acestui politician i-a apărut Sf. Paisie Aghioritul amenințător, în chipul politicianului pe care îl controla.

„Atunci când Grecia trecea printr-o perioadă de instabilitate politică, din pricina slăbirii sistemului de conducere, Starețul suferea pentru aceasta și se ruga mult. Când s-au făcut alegerile pentru a treia oară s-au întâmplat următoarele:

«Era în ajunul alegerilor, spunea Starețul. Stăteam pe patul de lemn din arhondaric și rosteam Rugăciunea.

Deodată mi-a apărut diavolul în chipul lui (persoana politică cea mai de văză a acelei vremi, ale cărei acțiuni distrugătoare Starețul le condamna) și mă amenința.

Voia să se năpustească asupra mea, dar îl oprea o putere nevăzută».⁶⁶

(boldirile din citat îmi aparțin)

Notă:

Am putea spune că este o exagerare faptul că trădarea de aproapele duce (aproape) întotdeauna la îndrăcirea omului. Dar faptele obiective dovedesc acest lucru.

Ne aflăm cu toții în aceeași „barcă”, la sfârșitul unei epoci istorice grozave care va culmina cu Al Treilea Război Mondial și dictatura planetară neo-comunistă (chinezească) a personajului antihrist. Practic cu toții suntem deja în groapa morții până la nivelul ochilor, în următorii 2–5 ani, conform cu profețiile marilor Sfinți, pe planeta Pământ vor muri peste 7 miliarde oameni.

Cu toții suntem la un pas de moartea individuală și de Judecata Particulară care urmează, unde ne va fi evaluat „la sânge” fiecare aspect al vieții noastre: fiecare gând, intenție, atitudine, dorință, poftă, acțiune, cuvânt, patimă. În funcție de viața pe care am avut-o, unii vor merge în Rai, dar alții vor merge la înfricoșatele munci ale iadului. Pornind de la această perspectivă și realitate obiectivă a veșniciei, care este bine cunoscută de toți creștinii, care este „răspunsul” celor care fac fapte de trădare? Cumva se „trezesc”, se sperie de consecințe, se pocăiesc, refuză trădarea, etc.? Nu. Deși și ei sunt practic în gheara morții ca și noi toți ceilalți, aproape toți aceștia continuă cu inconștiență faptele lor de trădare, șantaj, viclenie, etc. Și foarte probabil le vor face în continuare, până în ultima secundă a vieții lor.

Nu este acesta un caz evident de „întunecare a minții”, de nepăsare înfricoșătoare la ceea ce îi așteaptă în veșnicie? Iar cauza pentru această uriașă și incredibilă „orbire” (nepăsare) a minții este tocmai îndrăcirea lor.

Acești oameni au demoni în creier, care le „anesteziază” conștiința: sentimentele de vinovăție, sentimentele de rușine și sfânta frică de Dumnezeu, care sunt refulate în inconștient (vezi în cadrul capitolului **14** paragraful **89**).

Un om normal, care nu este îndrăcit, văzând moartea inevitabilă care se apropie, s-ar

speria și ar lua imediat măsuri pentru a se „salva“ în veșnicie, chiar acum în ceasul al 12-lea în care ne aflăm.

Concret acest om s-ar pocăi, spovedi la un preot și ar refuza categoric să mai facă orice fapte anti-sociale și fapte de viclenie, inclusiv toate faptele trădării de aproapele. Dar așa cum bine vedem zilnic în jurul nostru, trădătorii de aproapele nu se sperie, nu se pocăiesc, nu se opresc din nebunia faptelor lor și nu încearcă să se „salveze“ în veșnicie.

Doar pentru România putem vorbi de 3–4 milioane de oameni îndrăciți, care realizează sistematic și continuu faptele trădării de aproapele. Să nu ne mai mirăm atunci că toate profețiile înfricoșătoare despre poporul român se vor realiza punctual, și poate chiar mai mult decât atât.

Atenționare: Îndrăcirea activă a trupului este aproape inevitabilă, obligatorie și imediată, dacă la acest păcat grav al trădării (de familie, colegi, neam, premeditarea șantajului, fals, înscenare, etc) se adaugă minim un alt păcat dintre următoarele: prea-curvie (trădarea în fața lui Dumnezeu a Tainei Cununii), lăcomia pentru bani nemunciți, patima alcoolului, „uciderea prin cuvânt“, intenția de ucidere „soft“, vrăjitoria, participarea voluntară la ritualuri satanice.

2.3.3.4. Îndrăcirea activă a trupului omului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate apărea în cazul în care omul săvârșește așa numitele „păcate de moarte ale sufletului“.

Practica monahală ne învață că „păcatele de moarte“ ale sufletului, făcute cu liberă voință, pot duce la posesia demonică a trupului și creierului omului, implicat la demonizarea Sinelui natural al omului.

Aceste 7 „păcate de moarte“ ale sufletului sunt următoarele:

a. mândria, cu toate vlăstarele ei principale: trufia, orgoliul, slava deșartă, încăpățănarea, iubirea de sine, părerea de sine, hulirea, uitarea lui Dumnezeu;

b. trândăvia;

c. desfrânarea, cu toate formele ei principale: imaginația (păcatul cu gândul), pornografia, curvia, prea-curvia, malahia, incestul, sodomia, pedofilia, zoofilia;

d. mânia, cu toate formele ei de manifestare: prin gând, cuvânt, intenție, faptă;

e. invidia, cu toate vlăstarele ei principale: ura, viclenia, perfidia, dușmănia, răutatea, criticismul, negativismul, clevetirea, jignirea, calomnia, căutarea de ceartă, judecarea, osândirea, trădarea, turnătoria, delațiunea, ostilitatea;

f. lăcomia de bani (inclusiv zgârcenia);

g. lăcomia alimentară (poftele pântecelui).

Acestea sunt considerate păcate „de moarte“ ale sufletului, deoarece comiterea lor presupune folosirea voinței și a liberului arbitru ale omului pentru păcat. Adică în mod conștient și prin liberă alegere omul își dă acordul pentru a realiza aceste păcate grave. Vorbim de fapt de o alegere a răului și o respingere a dragostei lui Dumnezeu.

Rezultatul este imediat: Harul divin se retrage, în apărarea câmpului biofizic apar „breșe“ de intrare, iar omul este în mod fizic invadat de către demoni.

Câteva explicații și detalieri despre aceste „păcate de moarte ale sufletului“:

a. Pot duce la o imediată îndrăcire toate formele de mândrie.

Foarte periculoase sunt mai ales gândurile omului de mândrie și hulire. Multe gânduri

de hulă care apar omului în minte sunt în realitate ale unor demoni, dar uneori hulirea aparține gândirii și intenției omului.

b. Trândăvia este o formă de manifestare a egoismului și a iubirii de sine. Nu este o exagerare faptul că mulți Sfinți și Cuvioși au văzut trândăvia ca fiind cea mai periculoasă fiică a mândriei, ea fiind rădăcina a multe alte patimi grave care se pot dezvolta ulterior.

Trândăvia este deosebit de periculoasă mai ales dacă se combină cu invidia și fățărnicia (minciuna, falsul, viclenia, răutatea), deoarece toate acestea formează un mix demonic, care în cele mai multe cazuri duce la trădarea de aproapele și trădarea de neam (vezi paragraful anterior **2.3.3.3**). Uciderea de aproapele nu este exclusă. Numărul uriaș de oameni trădători de aproapele și trădători de neam, care cu bună-știință s-au lepădat de Dumnezeu, se poate explica și prin împătımirea lor cu trândăvie, lăcomie, invidie și fățărnicie (fals, minciună, viclenie, perfidie, răutate).

UITAREA LUI DUMNEZEU + TRÂNDĂVIA + INVIDIA + FĂȚĂRNICIA (FALSUL, MINCIUNA, VICLENIA, RĂUTATEA, PERFDIA) = DUCE LA TRĂDAREA DE APROAPELE + TRĂDAREA DE NEAM + POSIBILE INTENȚII/FAPTE DE UCIDERE = ÎNSEAMNĂ LEPĂDAREA DE DUMNEZEU = DUCE LA PIERDEREA HARULUI SFÂNTULUI DUH = DUCE LA O RAPIDĂ ȘI PUTERNICĂ ÎNDRĂCIRE + DEMONIZAREA SINELUI NATURAL AL OMULUI.

Realitatea neplăcută este faptul că mulți oameni, din toate țările lumii, și-au dezvoltat o strategie existențială a unei vieți „călduțe” peste medie, în care trândăvia, lăcomia și viclenia au un rol central.

Exemple de strategii existențiale bazate pe trândăvie și fățărnicie, care pot duce la îndrăcire:

– muncim și obținem venituri în mod corect și cinstit, dar doar cu munca minim posibilă, strict cât este necesară pentru impresia socială.

În mentalitatea multor contemporani este o dovadă de inteligență, eficiență și superioritate faptul că obțin venituri peste medie, cu puțină muncă cinstită.

– muncim cinstit și corect 8–12 ore pe zi, dar prin anumite influențe oculte, secrete sau discrete căutăm să ocupăm doar job-urile bune, „călduțe”, unde stressul este suportabil, nu există umilințe și nedreptăți, iar recompensarea financiară este excelentă. Cu această ocazie primim job-uri pe care în mod normal nu am putea să le ocupăm prin concurs direct corect, fiind net sub pregătirea umană și profesională a altor candidați.

– muncim cinstit și corect 8–12 ore pe zi, derulăm activități care implică stress și multă responsabilitate. Adică primim job-uri de conducere executivă și management mediu (middle manager), pe care în mod normal nu am putea să le ocupăm prin concurs direct corect, fiind net sub pregătirea umană și profesională a altor candidați.

În realitate, funcțiile de conducere și joburile bine plătite care aduc venituri superioare și viața bună sunt direct și inseparabil legate de alte aspecte, care nu au legătură cu munca cinstită și corectă: viclenie, fățărnicie, invidie, sabotaj, trădarea colegilor de muncă, trădarea superiorilor și/sau a subalternilor, prea-curvie, seducție (căsătorii avantajoase), corupție (mită), trafic de influență prin folosirea relațiilor politice și/sau de rudenie, înregimentarea în secțiunile globalist-marxiste ale serviciilor secrete

(implică trădare de aproapele, trădare de neam), înregimentarea în organizații satanice (implică lepădarea directă a lui Dumnezeu), etc.

Fără aceste înregimentări secrete, trădări de aproapele, trădări de neam și viclienii, viața acestor oameni ar fi fost cu totul alta: muncă multă și prost plătită, doar job-uri de bază fără atribuții de conducere, umilințe și nedreptăți, viață grea, stress, oboseală cronică, etc.

Realitatea este că majoritatea celor care au ocazia unei ascensiuni sociale și economice rapide nu refuză tentația trândăviei și cedează compromisurilor. Foarte puțini sunt aceia care au ocazia unei ascensiuni sociale și economice rapide dar o refuză, preferând veniturile modeste, umilințele, nedreptățile și recompensarea incorectă a muncii prestate.

c. Consecința păcatului de desfrânare făcut din proprie voință, prin proprie alegere liberă, este că imediat un demon capătă un anumit drept asupra noastră, în funcție de păcatul comis.

Sf. Iosif Isihastul ne avertiza despre nepăsarea de a lucra gândurile de desfrânare, care de obicei sunt însoțite de orgoliu, mândrie, slavă deșartă, etc. Rezultatul acestei nepăsări și lucrări demonice mentale poate fi îndrăcirea omului.

Iată în acest sens un citat de referință:

„Lași ușor dracii să intre și să strice gardurile. Să vedem, însă, cum mai ies după aceea! Ușor primești gândurile rușinoase, dar ia aminte să nu te îndrăcești. Nimic altceva nu urăște Dumnezeu ca necurăția trupului. Și cel care desfrânează cu gândurile rușinoase, omul acela pute în întregime, ca un câine mort. În timp ce cel care se luptă și își păstrează trupul curat și mintea neîntinată de gânduri rușinoase, ca tămâia bine-mirositoare urcă la ceruri. Am văzut lucrul acesta în fapt, eu însumi. Nu există altă jertfă mai bine-mirositoare către Dumnezeu, decât curăția trupului, care se dobândește cu sânge și înfricoșătoare luptă.

[...]

Siliți-vă să vă curățați mintea și trupul. Nu primiți nicidecum gânduri murdare și veți vedea acestea pe care vi le spun și cu siguranță vă veți încredința de cuvintele mele. Câte v-am scris până astăzi, probați-le și veți afla în fapt că spun adevărul din experiență. Ascultare, smerenie și luptă.

Demonii nu au putere niciodată să înrobească pe om. Învințirea, neascultarea și mândria nasc acedia și nepurtarea de grijă, când vin toți demonii și fac latrină și staul în sufletul omului. Și nu se liniștesc până când nu-l fac vinovat și nu îl înrobesc desăvârșit.”

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Îndrăcirea poate să fie cauzată și de vrăjitorie, care este lăsată de Dumnezeu să se împlinească/realizeze ca o formă de plată a unor păcate ale desfrânării, păcate pentru care nu s-a realizat iertarea și pocăința.

Iată ce exemplu ne dădea în acest sens Sf. Paisie Aghioritul, despre un tânăr care era îndrăcit datorită vrăjitoriei. Aparent nu este nicio legătură/justificare între îndrăcirea tânărului și vrăjitoria făcută.

Însă în acest caz, îndrăcirea prin vrăjitorie era permisă de Dumnezeu deoarece acest tânăr înșelase o fată cu promisiuni de căsătorie și astfel aceasta acceptase să aibă cu el relații de curvie.

„Ai diavol, i-am spus, pentru că i-ai dat drepturi să intre în tine. «Nu am făcut nimic», mi-a spus. «Nu ai făcut nimic?» îl întreb. Nu ai înșelat o fată? Ei, ea s-a dus și ți-a făcut vrăji.

Du-te și cere iertare de la fată, apoi spovedește-te și să-ți citească exorcisme ca să-ți afli sănătatea. Dacă tu nu-ți dai seama de greșala ta și nu te pocăiești, toți duhovnicii lumii de s-ar aduna și s-ar ruga pentru tine, diavolul tot nu va pleca.¹⁸
(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Această parazitare demonică nu este o situație fără ieșire, energia demonică aflată în trupul nostru poate fi oricând scoasă în afara trupului prin: metanii mari, rugăciuni canonice individuale (psalmi, rugăciunea Tatăl Nostru, Paraclisul Maicii Domnului, etc), participarea individuală la slujbele bisericești (Sf.Liturghie, Sf.Maslu, rugăciuni de dezlegare), pocăință, spovedanie și împărtășanie.

Atenționare: Îndrăcirea activă a trupului este aproape inevitabilă, obligatorie și imediată, dacă la aceste păcate „de moarte“ ale sufletului se adaugă minim un alt păcat dintre următoarele: patima alcoolului, strategia existențială vicleană de răzbunare, trădarea de aproapele și trădarea de neam, „uciderea prin cuvânt“, intenția de ucidere „soft“, vrăjitoria, orice păcat comis împotriva Sfântului Duh.

Soluție: Această parazitare demonică nu este o situație fără ieșire, energia demonică aflată în trupul nostru poate fi oricând scoasă în afara trupului prin: metanii mari, rugăciuni canonice individuale (psalmi, rugăciunea Tatăl Nostru, Paraclisul Maicii Domnului, citit Acatiste, etc.), participarea individuală la slujbele bisericești (Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Molitfele Sf.Vasile cel Mare), post, pocăință, spovedanie și împărtășanie.

2.3.3.5. Îndrăcirea activă a trupului omului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate oricând apare în cazul în care omul a făcut unul dintre cele 6 păcate grave împotriva Sfântului Duh.

Mântuitorul Iisus Hristos ne-a avertizat că păcatele făcute împotriva Sfântului Duh nu vor fi iertate la Judecata de Apoi, dacă în viața omului nu intervine pocăința pentru ele. Cele 6 păcate împotriva Sfântului Duh sunt următoarele:

- a. O prea mare încredere și nădejde în bunătatea și iertarea lui Dumnezeu** pentru propriile păcate, ceea ce duce la nepăsarea nerușinată pentru comiterea continuă a păcatelor (practic astfel îl ispitești/testezi pe Dumnezeu, să vezi care sunt limitele Sale pentru iertare);
- b. O prea mare neîncredere și deznădejde** în ceea ce privește bunătatea și iertarea lui Dumnezeu a unor păcate grave;
- c. Împotrivirea față de Adevărurile și învățăturile enunțate de Mântuitorul Iisus Hristos și Sfinții Părinți.**

Este neacceptarea, împotrivirea, schimbarea și falsificarea Adevărurilor și învățăturilor Mântuitorului transmise nouă prin Evangheliile, Epistolele și Faptele Apostolilor.

Este neacceptarea, împotrivirea, schimbarea și falsificarea Adevărilor și învățăturilor enunțate de Sfinții Părinți și consemnate în canoane și dogme.

O consecință a împotrivirii față de Adevărurile enunțate de Mântuitor este apostazia, adică lepădarea din Credința Creștin–Ortodoxă a celor botezați și crescuți în ea. Formele de lepădare din dreapta–credință Creștin–Ortodoxă sunt următoarele: trecerea la alte credințe existente în lume, trecerea la ereziile/sectele creștine, pierderea credinței (ateismul), lupta activă contra dreptei credințe creștin–ortodoxe (satanismul, ocultismul, vrăjitoria).

d. Invidia cronică față de apropiații noștri (implică patima urii și răutatea), pentru orice aspect existențial posibil: situația lor materială, situația financiară, situația familială, situația profesională, situația politică, situația socială, situația duhovnicească;

e. Perseverarea în răutate și fapte comise cu invidie, ură și răutate (faptele/păcatele „strigătoare” la Cer);

f. Lipsa de pocăință și nepăsarea pocăinței pentru păcatele comise în timpul vieții.

Atenționare: Îndrăcirea activă a trupului este aproape inevitabilă, obligatorie și imediată, dacă la orice păcat comis repetat și premeditat împotriva Sfântului Duh, se adaugă minim un alt păcat dintre următoarele: prea–curvie (trădarea în fața lui Dumnezeu a Tainei Cununii), patima alcoolului, strategia existențială vicleană de răzbunare, trădarea de aproapele și trădarea de neam, „uciderea prin cuvânt”, intenția de ucidere „soft”, vrăjitoria.

Soluție: Această parazitare demonică nu este o situație fără ieșire, energia demonică aflată în trupul nostru poate fi oricând scoasă în afara trupului prin: metanii mari, rugăciuni canonice individuale (psalmi, rugăciunea Tatăl Nostru, Paraclisul Maicii Domnului, citit Acatiste, etc.), participarea individuală la slujbele bisericești (Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Molitfele Sf.Vasile cel Mare), post, pocăință, spovedanie și împărtășanie.

2.3.3.6. Îndrăcirea activă a trupului omului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) este imediată și obligatorie, atunci când omul dorește și acceptă în mod conștient, prin propria sa voință liberă, un parteneriat existențial–demonic.

Niciun om nu ajunge demonizat și posedat prin forța sau presiunea demonului. Acesta nu are voie să facă ce dorește cu un om. În acest caz, îndrăcirea are loc treptat, în decurs de doar câteva luni de zile, ca urmare a voinței omului.

Psihiatrul Scott Peck considera această formă de îndrăcire ca fiind un proces gradual și rezultatul inevitabil al unei „vinderi de sine” repetate. În esență, exact așa este: omul devine posedat demonic prin „vinderea de sine”, adică omul cu bună știință se „vinde pe sine” unui demon care îi va controla viața.

Ce poate fi mai nebunesc și mai înfricoșător?

De exemplu, demonii de invidie, ură, ucidere devine stăpâni pe om doar prin dorința acestuia de a face rău altui om și ulterior prin acceptarea mentală a „parteneriatului” demonic, prin care demonul ajută omul să–și termine „ținta”.

Demonul invidiei nu vine și nu ispitește pe oricine, nu are timp de pierdut. El este atent doar la oamenii care au în suflet ură, răutate, orgoliu, dorință de răzbunare, dorință de

parvenire și care doresc în mod conștient să facă rău altui om.

În acel moment demonul invidiei merge la acest sociopat/psihopat și–și oferă serviciile, sub forma ajutorului de a face un rău sporit și garantat „țintei“ dorite. Primele servicii și ajutor pentru răutate sunt gratuite, ulterior însă demonul invidiei își cere plata, adică să devii cu bună știință servitorul și sclavul său.

De cele mai multe ori, parteneriatul existențial–demonic care duce la îndrăcirea completă cu demoni foarte periculoși este „semnat“ de către om prin: vrăjitorie (practicarea sau plata acestor servicii), necromanție, practicarea unor ritualuri de inițiere oculte–satanice, citirea unor cărți oculte–satanice, ucideri ritualice, dorința exprimată mental de a fi ajutat financiar (și relațional, profesional, comercial, informativ) de către demoni, etc.

Acest tip de posesie demonică este una gravă, demonii nu vor pleca cu ușurință din trupul omului care cu bună știință a realizat un parteneriat demonic. Pentru aceasta este nevoie de multă implicare din partea familiei, pentru: exorcisme, spovedanii, moliște, milostenii, pelerinaje la mănăstiri, implicarea unor duhovnici experimentați, etc.

În cazul de „vindere pe sine“ demonilor prin parteneriat mental–existențial, (premeditat, conștient, prin proprie voință), automat se activează câteva procese complementare:

- îndrăcirea (posesia demonică) imediată și completă a omului cu demoni foarte periculoși, ceea ce duce la motivații, gânduri și stări „ființiale“ demonice: de invidie demonică, ură și dorință de răzbunare demonică (existențială, gratuită), dorință de ucidere demonică, mândrie demonică, mânie/agresivitate demonică, părere de sine demonică, îndreptățire de sine demonică, clevetire demonică, etc.;
- Toate acestea nu sunt ale omului, ci ale demonilor care au ajuns să paraziteze complet mintea celor posedați.
- demonizarea Sinelui omului (demonizarea identității/ființei omului).

2.3.3.7. Îndrăcirea activă a trupului omului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) este imediată și obligatorie, atunci când omul practică premeditat, prin propria sa voință liberă, un ritual de inițiere ocult–satanic (luciferian).

Se pare că de–a lungul secolelor s–au păstrat și aplicat ritualuri egiptene și babiloniene, care au scopul de a determina direct posesia demonică la nivel neurologic a creierului și chiar înlocuirea sufletului uman cu ne–ființa unui demon.

Din punct de vedere psihologic, acești indivizi au o personalitate dedublată sau suferă de o tulburare de personalitate bipolară sau borderline. Simptomele personalității demonice tip borderline ies la iveală în special noaptea, atunci când demonii preiau complet controlul psihicului și acțiunilor acestor indivizi.

Personalitatea oamenilor educați și respectabili din timpul zilei „dispare“, trupul și mintea fiind „preluate“ în timpul nopții de către demoni. În acest mod „omul–demon“ este capabil de orice rău posibil: crime ritualice asupra copiilor, abuzuri și orgii sexuale, canibalism, etc.

Aceeași personalitate dedublată și crizele demonice corespunzătoare o au și indivizii care și–au demonizat complet Sinele, prin: patimile „de moarte“ ale sufletului, păcate grave premeditate, împătimirii grave, răzbunare de tip infantil, etc.

Deci „în spatele“ evaluării psihologice a unei personalități demonice dedublate, bipolare sau borderline, este posibil să avem de a face cu un individ care a trecut printr-un ritual de inițiere satanică (Luciferiană), care l-a dus la îndrăcire sau la un fenomen de tipul „soul scalping“ (cazul „soul scalping“ îl puteți găsi descris la paragraful 2.3.5).

Și în acest caz se întâmplă cele descrise mai sus la punctul 2.3.3.6, are loc îndrăcirea (posesia demonică) imediată și completă a omului cu demoni foarte periculoși, ceea ce duce la motivații, gânduri și stări „ființiale“ demonice: de invidie demonică, ură și dorință de răzbunare demonică (existențială, gratuită), dorință de ucidere demonică, mândrie demonică, mânie/agresivitate demonică, părere de sine demonică, îndreptățire de sine demonică, clevetire demonică, etc.

Toate acestea nu sunt ale omului, ci ale demonilor care au ajuns să paraziteze complet mintea celor posedați.

2.3.3.8. Îndrăcirea activă a trupului omului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate apare prin consumul mâncării și băuturilor care au fost spurcate prin vrăjitorie.

În sensul cel mai elementar, vrăjitorie înseamnă procedura de atașare (introducere) a unor demoni și/sau entități de boală de un „mediu de transmitere“. Apoi acest „mediu de transmitere“ este pus în mâncarea și băuturile persoanei-țintă, este purtat și/sau este folosit de aceasta.

Această combinație de demoni plus „mediul de transmitere“ poartă denumirea de „necurăție“ sau „necurății“.

„Mediul de transmitere“ al demonilor poate fi și următorul:

a. „Apa de la mort“;

Nu orice apă/lichid poate „primi“ orice demoni și/sau orice entități de boală.

Mediul preferat de vrăjitori pentru a transmite demonii și entitățile de boală este „apa de la mort“, adică apa în care se spală trupurile persoanelor decedate, înainte de a fi îmbrăcate și puse în sicriu.

„Apa de la mort“ este preferată de vrăjitori, deoarece este mediul care poate „primi“ cei mai periculoși demoni: de ură, mândrie, erezie, schismă, apostazie, ucidere, trădare de aproapele, trădare de neam, sabotaj, prea-curvie, sodomie, căutarea de ceartă, mânie, fățărnicie, clevetire, calomnie, instigarea la război, etc.

Este suficientă o sticlută cu 10 ml de apă de la un mort, pentru a putea „primi“ în ea câțiva demoni deosebit de periculoși. Apoi această soluție este turnată (pusă) în mâncarea și/sau băuturile pe care le va consuma persoana-țintă.

Astfel demonii din soluție (apa de la mort) vor ajunge în trupul și creierul persoanei-țintă, care va începe să aibă o gândire și comportamente nefirești, specifice demonilor cu care a fost „infectat“. Doar în anumite cazuri acești oameni grav îndrăciți vor începe să aibă simptome vizibile: spasme de epilepsie, spume la gură, urlă, țipă, se aruncă pe jos, devin agresivi, amenință, înjură, au privire demonică, etc.

Când nu se poate ajunge fizic la mâncarea persoanei-țintă, soluția cu demoni este stropită peste animalele de companie, animalele de curte, bunurile, obiectele și alimentele cu care victima intră în contact: pisică, câine, păsări și animale de curte,

haine, obiecte de igienă personală, patul și cearșafurile, pereții casei, ușa de intrare în casă, fructele din copaci, legumele din grădină, etc.

b. Pe locul doi în preferințele vrăjitorilor—femei (și clientelor lor) este cafeaua, în care se pot pune necurății foarte periculoase: sânge de la menstruația femeilor, „apă de la mot“, pulberi toxice (mercur, aluminiu, poloniu), droguri psihotrope, etc.

b.1. În cafea se poate pune și sânge menit, luat de la unele păsări și mamifere mici: prepeliță, porumbel, vrabie, nevăstuică.

b.2. Poate fi folosit ca „mediu de transmitere“ al vrăjitorilor orice lichid pe care îl consumăm: apă simplă, vin, țuică, bere, sucuri, orice băutură care aparent este sigilată (real este resigilată), apă murdară cu care s-a preparat cafeaua, etc.;

c. Resturi de la igiena personală (persoane vii): fire de păr, unghii, tampoane pentru curățirea feței (îndepărtarea machiajului), tampoane intime, vată (feșe) de la curățirea și dezinfectarea unor tăieturi (răni);

De aceea este recomandat ca aceste resturi să fie imediat aruncate în foc, sau le punem într-un sac de gunoi pe care îl ducem imediat la pubelă.

d. Diverse obiecte personale: săpunuri, dinți de la pieptăn/perii de păr (deci atenție când vă dispar dinții periiilor de păr), fire luate de la peria de dinți, pastă de dinți, apă de gură, siropuri medicinale, tampoane, creme, prosoape, cearșafuri, tricouri, bluze, chiloți, eșarfe, fesuri, mănuși, etc.;

Acestea sunt luate din locuința victimei, sunt spurcate cu demoni, apoi sunt aduse rapid înapoi. Sau pot fi spurcate cu demoni și apoi oferite cadou, etc.

Toate aceste obiecte personale pot fi nu doar spurcate cu necurății, ci și otrăvite radioactiv. Este cunoscut cazul președintelui Hugo Chavez din Venezuela, care a făcut cancer în zona pelviană (testicule, colon, prostată, vezică urinară), deoarece a purtat o pereche de chiloți radioactivi furnizați de CIA. Cu toate operațiile făcute, președintele Hugo Chavez a murit în urma acestui cancer pelvian, care s-a generalizat în tot corpul.

e. Diverse obiecte din apartament (gospodărie): flori naturale, flori de plastic, scule și unelte de muncă (topor, ciocan, sapă, greblă, coasă, etc.), clești de rufe, lighean de plstic/tabla, lemne de foc, vase și tacâmuri de bucătărie, icoane, mici tablouri, fotografiile de birou, perne, jucării și rechizite ale copiilor, haine ale copiilor, animaluțe de pluș, etc.

Acestea sunt luate în ascuns din locuința victimei, sunt spurcate cu demoni, apoi sunt aduse rapid înapoi.

f. Mici scame și moșmoane colorate din fibre textile (dimensiuni 1–2 milimetri) de diferite culori, care sunt foarte greu de observat: se pun în covoare, în șuruburile/îmbinările mobilei, în buzunarele hainelor, în prosoape, în perne, în peria de păr, în tampoanele femeilor, în pampersii copiilor mici, etc.;

De exemplu, demonii de curvie sunt atașați de fire și bucățelele textile de culoare roșie. Acestea sunt apoi ascunse în scaunul și/sau patul victimei (în pernă, saltea, pătură, la îmbinările mobilei), care apoi va avea pasiuni sexuale (aproape) imposibil de stăpânit.

g. Materiale luate din cimitire: pământ de pe morminte, mici firimituri de ciment, capete de lumânări arse, flori de pe morminte (flori de plastic, flori naturale), cuiele de la sicrie, cenușă de la incinerări, bucățele de oase ale morților, etc.;

h. Obiectele materiale și corporale ale unui om mort: legătoarea de la picioare, hainele cu care a fost îmbrăcat, batista, eșarfa, firele de păr, unghiile, etc.;

i. Bijuterii și orice obiecte (din aur, argint, metal, os, material textil) care se poartă la gât, la urechi, în păr, la încheietura mâinii, la gleznă, la haine, etc;

j. Cernelurile folosite la tatuaje, care pot fi spurcate cu demoni direct din fabrică, de la producător;

Aceste cerneluri de tatuaje pot reprezenta o necurăție care nu se poate „trata” cu Agheasmă Mare. Adică dacă cernelurile speciale pentru tatuaje conțin din fabrică demoni, aceste cerneluri nu se pot „curăța” prin adăugarea de Agheasmă Mare, concret demonii nu vor fi exorcizați.

k. Alimente crude: ouă, orice fructe, orice legume;

l. Material genetic (organic) uman:

– material organic recoltat de la cadavre: păr, unghii, bucăți de piele;

– material organic recoltat de la copii avortați;

– sângele creștinilor (copiilor) care au fost torturați și uciși în cadrul ritualurilor de jertfire satanică;

– sângele creștinilor (copiilor) care este recoltat medical: cu ocazia donării de sânge, cu ocazia analizelor medicale periodice.

Sunt multe acțiuni de vrăjitorie care se pot face cu acest sânge: este consumat direct, cu el sunt stropite diverse bunuri ale victimei, cu el se stropesc vrăjitorii, cu el se stropesc beneficiarii vrăjitoriei, etc.

În acest sânge pot fi înmuiate mici bucăți textile, care sunt luate din lenjeria care aparține personal victimei (tricou, cearșaf). Apoi aceste bucăți de textile îmbibate cu sânge sunt arse, iar cenușa rezultată este consumată de către vrăjitori și/sau de beneficiarii care au plătit aceste vrăjitorii.

m. Fumul rezultat în urma unor arderi:

– fumul toxic rezultat în urma arderii țigărilor;

Se expun îndrăcirii cu demoni toți aceia care fumează țigări care au fost spurcate prin vrăjitorie. În plus, dacă aceste țigări au fost spurcate cu vrăjitorii, demonii vor intra și în trupul celor care stau lângă fumător și inspiră involuntar din fumul de țigară.

– fumul toxic rezultat în urma arderii de cauciucuri și vopseluri;

– fumul toxic rezultat în urma arderii diverselor mase plastice vechi și/sau uzate (sticle, haine, termopane, pungii, găleți, borcane, farfurii, etc.);

– fumul extrem de toxic rezultat în urma arderii maselor plastice dure, care se folosesc la fabricarea interioarelor mașinilor auto (bordul, plafonul, căptușeala ușilor, etc.);

– fumul rezultat în urma arderii resturilor vegetale uscate (iarbă, paie, trifoi, etc.);

– fumul și aburii rezultați în urma producerii de alcool (mai ales în cazul alcoolului produs de persoanele fizice în propria gospodărie);

– fumul rezultat în urma arderii de hârtie, carton;

– fumul rezultat în urma pârlirii porcului și altor animale cu păr;

– fumul și aburii rezultați în urma arderii grăsimilor animale;

– fumul și aburii rezultați în urma arderii grăsimilor umane (în urma incendiilor, bombardamentelor, la crematorii, la gropile comune, etc.);

– fumul rezultat în urma arderii balegilor uscate de la animale;

– fumul rezultat în urma arderii mâncării la aragaz (plită, direct pe foc);

– fumul rezultat în urma arderii/coacerii la foc a cărnurilor (la grătar, la proțap);

– fumul rezultat în urma arderii hainelor vechi și/sau uzate;

- orice fum care are un miros neplăcut;
- fumul foarte plăcut la miros, rezultat în urma arderii bețișoarelor aromate, indiferent de aromă;
- fumul foarte plăcut la miros, rezultat în urma arderii unor mici bucățele de lemn parfumat (santal, pin, brad, cedru, etc.);
- fumul foarte plăcut la miros, rezultat în urma arderii unor bucăți de ceară parfumată, indiferent de aromă.

n. Substanțe chimice toxice pentru organismul uman:

- pulberi de mercur și aluminiu (puse în alimente, vaccinuri, pulverizate în atmosferă prin chemtrails, etc.);
- soluție lichidă radioactivă de poloniu, care nu are gust și este ne–detectabilă cu aparatul Geiger.

Picăturile de poloniu se pun în cafea (sau ceai, vin, bere, etc.) și duc la decesul victimei prin cancer generalizat (vezi în acest sens cazul spionului Alexander Litvinenko).

p. Animalele de casă și din gospodărie: iepure, pisică, câine, hamster, canari, peruși, orice păsări din gospodărie, orice animale din gospodărie.

r. Codurile de bare ale produselor cumpărate din comerț.

Stareții „văzători cu duhul“ ne–au avertizat că pe fiecare cod de bare, al oricărui produs, este pus prin vrăjitorie un demon.

Demonii trebuie alungați de pe produsele cumpărate imediat când ajungem acasă și neapărat înainte să consumăm aceste produse. Altfel consumarea acestor produse va duce implicit la îndrăcirea noastră, demonii care stau pe codurile de bare ale produselor vor intra în corpul nostru.

s. Alte materiale diverse:

șnururi de măștișoare, hârtie creponată (care este cusută cu ațe de diverse culori), bani de argint/aur, ceapă zdrobită în cantul ușii, oase și pulberi de oase de la păsări și mamifere mici, etc.

t. Poțiunile magice ale șamanilor și vracilor, care în prezent au fost „transformate“ în soluții și substanțe chimice farmaceutice.

Astfel avem:

- substanțe (droguri) psihotrope care sunt administrate în ascuns victimei;
- medicamente psihiatrice legale;
- soluțiile lichide ale siropurilor, vitaminelor și suplimentelor alimentare, care se găsesc de cumpărat „la liber“: în supermarketuri, farmacii, unități tip plafar.

Sfântul Porfirie Kavsokalivitul atenționează pe fiii săi duhovnicești că toate soluțiile (lichidele, siropurile) medicamentelor și suplimentelor alimentare realizate în fabricile din Occident au parte din producție de o procedură de vrăjitorie.

Adică încă din fabrică, din procesul de fabricație, aceste soluții sunt spurcate cu demoni, concret aceste siropuri conțin în ele demoni: de curvie, ceartă, erezie, apostazie, mânia, etc.

Sf. Porfirie Kavsokalivitul nu interzicea folosirea acestor siropuri (suplimente alimentare sau antibiotice), dar ne sfătuia **să luăm următoarele măsuri elementare și obligatorii:**

x. Imediat după desigilare să punem în aceste sticle puțină Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare pentru un copil de până la 7 ani).

Apoi deasupra sticlei vom spune rugămintea Sfintei Cruci și rugăciunea Tatăl Nostru, timp în

care vom face încontinuu semnul Sf.Cruci.

La final ne vom ruga simplu de 3 ori:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește acest sirop, pentru Sfânt numele Tău. Slavă Ție Doamne, Slavă Ție.” – de 3 ori

xx. De fiecare dată înainte de a consuma din sirop, deasupra sticlei vom spune rug.Sfintei Cruci și rugăciunea Tatăl Nostru, timp în care vom face încontinuu semnul Sf.Cruci.

Exemple concrete de folosire a vrăjitoriilor:

a. Îndrăcirea poate apare prin vrăjitoriile, legăturile și farmecele care se fac pe mâncarea și băuturile pe care le consumăm.

În urma vrăjitoriilor făcute, demonii vor putea să se „lipească” de aceste produse alimentare care vor fi consumate. De asemenea, demonii vor putea să se „lipească” și de obiectele folosite pentru prepararea și consumarea alimentelor: ustensile, cratițe, tacâmuri personale.

Putem avea mai multe situații, precum sunt și următoarele:

– vrăjitorii (și/sau otrăvirile) făcute pe Sfântul Potir și pe lingurița cu care se ia Sf.Împărtășanie;

Unii oameni se simt rău după Sf.Împărtășanie, deși sunt vrednici: au ținut post, s-au spovedit, au primit dezlegare de la preot. Desigur nu Sf.Împărtășanie este problema, ci vrăjitoriile (și/sau otrăvirile) care se fac asupra linguriței, asupra vasului (Sf.Potir) sau asupra micului prosop roșu (sau batistă roșie) care este folosit(ă) cu această ocazie.

– vrăjitorii făcute pe mâncarea servită la parastase, pe mâncarea servită în Biserică după terminarea unei slujbe importante (Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Privegheri), pe mâncarea oferită ca pomană de sufletele morților;

– vrăjitorii (și/sau otrăvirile) făcute pe orice formă de băutură cu care suntem serviți: apă, ceai, cafea, suc, vin, țuică, etc;

– vrăjitorii (și/sau otrăvirile) făcute pe mâncarea cu care ești servit când ești într-o vizită particulară, la un restaurant, etc.;

– vrăjitorii (și/sau otrăvirile) făcute pe mâncarea de acasă: care este în frigider (pivniță, debara, cămară) și/sau pe care o mâncăm în casa noastră împreună cu o altă persoană (care lucrează pentru vrăjitoare);

Când te-ai ridicat de la masă sau pleci undeva prin casă, persoana invitată în casa ta (sau musafirul inopinat) îți toarnă soluția cu spurcăciuni în farfurie, în băutură, sau direct în oala cu mâncare. Sau cu această soluție cu spurcăciuni îți stropește patul, tavanul și pereții (de preferință cei din jurul patului unde dormi). Nu se vede nimic, nu miroase nimic și în zilele următoare poți muri noaptea în somn.

b. Îndrăcirea poate apare prin vrăjitoriile, legăturile și farmecele care se fac pe carnea macră și pe produsele care conțin carne: shaorma, pizza, fripturi, salamuri, tobă, cârnați, orice preparat făcut cu carne, etc.

Îndrăcirea poate apare direct, ca urmare a consumării produselor care conțin carne. Adică demonii existenți pe produsele alimentare vor intra imediat în corpul nostru, odată cu consumarea respectivelor preparate.

c. Îndrăcirea poate apare și indirect, prin inspirarea fumului rezultat în urma arderilor diferitelor produse alimentare, animale, chimice, etc. (vezi mai sus paragraful m). Îndrăcirea poate apărea la toți oamenii care ajung în preajma arderilor și inspiră aburii și fumul rezultat în urma acestor arderi.

x. Care este explicația acestei forme de îndrăcire: **demonii sunt fie „legați” prin vrăjitorie de bunurile și/sau produsele care vor fi arse, fie demonii stau liberi în jurul zonelor de ardere.**

Deoarece demonii au capacitatea de a se „lega” de atomii de fum rezultați în urma arderilor, rezultatul este că orice om care inspiră involuntar acest fum va introduce în corp și demonii care s-au „lipit” de fum.

xx. **Mai ales în urma preparării la foc a produselor din carne, demonii (și duhurile de boală) din jurul oamenilor se vor putea „lipi” de particulele de fum rezultate.** Ca rezultat, demonii (și duhurile de boală) vor putea intra în oamenii care stau în apropiere și involuntar inspiră acest fum.

xxx. **Acesta este motivul pentru care în trecut mucenicii creștini refuzau chiar și simplul gest de a arunca tămâie în focul folosit pentru jertfele de carne menite idolilor (demonilor).**

Dacă ar fi făcut acest gest, demonii care se „lipeau” de fumul rezultat arderii tămâii ar fi putut intra involuntar (prin inspirație) în corpul celui care ar fi făcut această jertfă. De aceea mucenicii au preferat să moară, decât să se îndrăcească cu acești demoni, care erau mai ales demoni arhiconi (teologi) specifici ereziilor, schismelor, idolatriei și satanismelor.

d. Vrăjitoriile se pot face și asupra animalelor vii, care urmează să fie mâncate la un moment dat în viitor: găini, cocoși, porci, oi, iepuri, alte păsări de curte, etc.

Demonii (și duhurile de boală) atașați de aceste animale vor intra în corpul omului odată cu sacrificarea și consumarea mâncării făcute cu carnea acestui animal.

Pentru a produce îndrăcirea acestor animale, vrăjitoarea trebuie să aibă acces la acest animal, pe care îl stropește cu o soluție plină de demoni sau căruia îi spurcă apa de băut.

În acest scop vrăjitoarea fie intră în curtea omului când acesta nu este acasă, fie are un colaborator care intră în curtea omului, fie cel mai probabil printr-o altă terță persoană vrăjitoarea face cadou (sau milostenie) un astfel de animal persoanei-țintă. Sau este o persoană oarecare care îți dorește răul și care apelează la serviciile unei vrăjitoare și îți face cadou o pasăre de curte în care au fost introduși demoni. De exemplu, tu crezi că ai primit milostenie un cocoș de la o persoană de încredere și nu știi că în acest cocoș au fost introduși demoni. Când tai cocoșul și îl mănânci demonii din el ajung în trupul tău.

Nu contează când este realizată procedura de spurcare a animalului, demonii (și duhurile de boală) atașați de el vor rămâne în acestea un timp nedefinit, până la sacrificarea și consumarea animalului.

Nu contează că îndrăcirea animalului este realizată azi și sacrificarea animalului are loc peste câteva luni de zile, îndrăcirea omului are loc odată cu consumul mâncării făcute cu carnea acestui animal.

Demonii (și duhurile de boală) atașați de animalul sacrificat vor intra în corpul omului, unde își vor realiza acțiunea pentru care au fost trimiși (apostzie, cădere în erezie, ură,

boală, ceartă, oprirea inimii, diverse dureri, etc.).

Ce facem pentru a nu ne îndrăci (și îmbolnăvi) prin consumul de alimente spurcate cu vrăjitorie (demoni, duhuri de boală):

– tot ce aducem acasă (cumpărat, primit) va fi stropit cu Agheasmă Mare. Nu consumăm nimic până ce noile alimente aduse în casă nu sunt stropite cu Agheasmă Mare;

– orice lichid, băutură și soluție aducem acasă (apă, vin, bere, sucuri, vitamine, antibiotic, sirop, etc.), imediat după desigilare și înainte de consumare, punem în ea puțină Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare, dacă siropul sau antibioticul va fi consumat de un copil sub 7 ani);

– periodic (luni, miercuri, vineri) sfințim cu Agheasmă Mare bucătăria, debaralele, cămărilor, frigiderule, pivnița, hambarul, etc., toate locurile în care depozităm mâncare și provizii alimentare;

Procedura completă de sfințire a unui spațiu poate fi găsită în capitolul 3, la paragraful **3.7.9.**

– ne spovedim și împărtășim periodic, la maxim 30–40 zile;

Dacă nu avem dezlegare de la preot pentru Sf.Împărtășanie, vom consuma Agheasmă Mare, după cum spune preotul. Ne spovedim cât de des putem, chiar și săptămânal, indiferent dacă apoi ne vom împărtăși sau nu.

– dacă este posibil, la masă vom stropi (pulveriza) cu Agheasmă Mare peste alimentele (inclusiv băuturile) pe care le vom consuma și vom spune cu voce tare rugăciunea Sfintei Cruci și rugăciunea Tatăl Nostru, rugându-L să „curețe” mâncarea pe care o vom mânca.

În timp ce spunem rugăciunile, vom face peste farfuriile cu mâncare semnul Sfintei Cruci.

– dacă la masă nu este posibil să stropim alimentele (inclusiv băuturile) cu Agheasmă Mare, vom spune în minte rugăciunea Sfintei Cruci, rugăciunea Tatăl Nostru și în mod imperceptibil vom sufla aer peste mâncarea din farfurie, realizând astfel asupra mâncării semnul Sfintei Cruci.

Apoi îl rugăm pe Dumnezeu să ne „curețe” mâncarea pe care o vom mânca.

Practic **nu este voie să consumăm ceva**, chiar și un simplu pahar cu apă dintr-o sticlă îmbuteliată, **decât după ce am făcut (cu mâna, suflând aer, mental) semnul Sfintei Cruci** și ne-am rugat lui Dumnezeu să „curețe” alimentul de demoni și duhuri de boală.

CURĂȚIM ALIMENTELE SPURCATE PRIN VRĂJITORIE (ȘI PENTRU ORICE ALIMENT PE CARE ÎL CONSUMĂM) =

- 1. PULVERIZĂM PESTE ALIMENTE AGHEASMĂ MARE (ȘI/SAU PUNEM ÎN MÂNCARE PUȚIN ULEI SFINȚIT LA SF.MASLU) +**
- 2. FACEM SEMNUL SFINTEI CRUCI PESTE ALIMENTE (FARFURIE, PAHAR, CRATIȚĂ, BOL, ETC.) +**
- 3. SPUNEM RUGĂCIUNEA TATĂL NOSTRU +**
- 4. SPUNEM DE 3 ORI O RUGĂCIUNE PERSONALĂ LUI DUMNEZEU, PENTRU CURĂȚIREA ALIMENTELOR DE DEMONI ȘI DUHURI DE BOALĂ.**

Ne vom ruga simplu de 3 ori (toate rugăciunile de curățire trebuiesc repetate de 3 ori):

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește acest aliment (mâncare, lichide), pentru Sfânt Numele Tău. Mulțumesc. Amin.” – de 3 ori

- eventual nu mâncăm deloc alimentele (inclusiv băuturile) cu care suntem serviți, folosindu-ne de un pretext credibil;
- nu stăm lângă carnea preparată și nu inspirăm fumul rezultat din urma preparării la foc (jar, cărbuni) a produselor din carne;
- pentru a îndepărta demonii din fumul rezultat în urma arderilor și de pe codurile de bare ale produselor cumpărate, citiți în capitolul 3, la sub-capitolul **3.7.3**.

Notă:

Îndrăcirile prin vrăjitorie (cu demoni de ură, mândrie, mânie, erezie, schismă, apostazie,ucidere, trădare de aproapele, fățarnicie, clewetire, calomnie, etc.) sunt de o gravitate deosebită, practic din acest moment omul trăiește cu sufletul în „iad”, ca o arvună pentru iadul veșnic care îl așteaptă.

Cei îndrăciți prin vrăjitorie au mintea „închisă” de demonii din creier și fac cu maximă seninătate și încontinuu păcate foarte grave, pentru care nu au pocăință, spovedanie, canon, înțelegerea consecințelor în veșnicie. Practic în mod normal, „drumul” acestor oameni este veșnicia iadului.

Doar mila lui Dumnezeu datorită rugăciunilor rudelor în viață și a rudelor din rai, le mai pot schimba acestora viitorul unei cazări vremelnice sau definitive în muncile iadului.

Dumnezeu îi lasă pe unii oameni să „cadă” în această ispită existențială grozavă (îndrăcirea gravă prin vrăjitorie), deoarece mai înainte aceștia au făcut deja păcate deosebit de grave (cu liberă alegere a voinței lor).

Exemple de păcate făcute cu liberă voință, deosebit de grave, pentru care Dumnezeu poate permite apoi îndrăcirea gravă prin vrăjitorie:

- acceptarea înregimentării în structuri de putere și informație oculte–satanice, cu executarea ordinelor criminale venite pe această filieră;
- participarea la ritualuri satanice: de ucidere, sex în grup, pedofilie, etc.;
- acceptarea înregimentării în structuri de putere și informație securitice trădătoare de neam și țară, cu executarea ordinelor trădătoare–criminale;
- O mare parte dintre trădătorii de neam ajung ei înșiși să practice vrăjitoria în mod constant, din necesitate, pentru a putea transfera de la casa lor demonii care au dobândit drepturi asupra lor (datorită activităților de raportare, „tragere de limbă”, trădare, turnătorie, sabotaj, șantaj, înscenare, otrăvire, etc. pe care le fac).
- activitatea pentru distrugerea Bisericii Ortodoxe strămoșești: uciderea duhovnicilor, uciderea monahilor și monahiilor, infiltrarea Bisericii cu agenți, înregistrarea tehnică a spovedaniilor, turnătorie, sabotaj, înregistrarea tehnică a spovedaniilor, schimbarea Sfintelor Canoane, falsificarea cărților și învățăturilor ortodoxe, împreună–slujirile cu ereticii, etc.;
- practicarea și plata serviciilor de vrăjitorie;
- realizarea de otrăviri pentru uciderea unor persoane;
- distrugerea, uciderea, trădarea și sabotarea vieților celor apropiați, prin: turnătorie, tragere de limbă, înregistrări audio/video din viața personală, mărturii juridice false,

atragerea în fapte penale, sabotaj financiar, sabotaj profesional, etc.;

- gândirea, finanțarea, planificarea, participarea la declanșarea unor războaie, revolte, revoluții, lovituri de stat și epidemii planificate;
- participarea conștientă la promovarea și implementarea plandemiei criminale covid;
- avorturi făcute (femei, medici), legi și propagandă pro-avort;
- gândirea, finanțarea, planificarea, implementarea, pentru otrăvirea alimentelor, băuturilor, medicamentelor și siropurilor fabricate în fabrici;
- gândirea, finanțarea, planificarea, implementarea, pentru otrăvirea Naturii și Creației lui Dumnezeu: otrăvirea atmosferei (pulverizările chemtrails), tăierile ilegale de pădure, deversările ilegale de poluanți în ape, uciderea animalelor, etc.;
- gândirea, finanțarea, planificarea, implementarea acțiunilor de criminalitate interlopă: răpiri de copii, prostituție forțată, trafic de droguri, taxe de protecție, etc.;

Etc.

2.3.3.9. Îndrăcirea activă a trupului omului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate apare și prin slăbirea puterii de protecție a câmpului biofizic, datorită slăbirii puterii mentale și a sufletului, prin diverse aspecte:

- unde electromagnetice, care se găsesc peste tot: din televizoare, în semnalul radio și wireless al telefoanelor mobile, la routerile wireless casnice, la sateliții de comunicații și antenele urbane care preiau și transmit semnalele GSM, etc.;
- tristețe și deznădejde de natură demonică;
- oboseală cronică datorită muncii, problemelor și programului încărcat;
- pasiunea pentru muzica rock și ascultarea de muzică rock, participarea la concerte cu muzică rock;
- pecetluirea izotopică invizibilă prin laser a frunții și/sau antebrațului, realizată în mod ascuns de aparatele foto, atunci când se face amprenta facială (fotografia biometrică) a oamenilor, cu ocazia obținerii noilor acte care conțin chip biometric.

Pecetluirea izotopică în ascuns se poate face oricând și involuntar, prin scanarea/fotografierea feței de către orice dispozitiv care conține un emițător laser ascuns: banale telefoane personale smartphone (practic te auto-pecetluiești când îți faci un nevinovat selfie), diverse dispozitive de gaming care presupun scanarea cu lumini a feței și trupului, diverse proiectoare video, etc.;

- otrăvirea organismului cu substanțe toxice, care se găsesc în alimentele și apa pe care le consumăm.

Exemple de substanțe toxice pentru organismul uman: zahărul alb industrial (în sucuri, conserve, băuturi alcoolice, băuturi carbogazoase, dulciuri), E-uri alimentare (în conserve, preparate din carne, sare), alcool, cofeină, sirop de porumb (în bere, băuturi tip cola), fluoruri (în apa rece menajeră, apa îmbuteliată), inithium (în vin, pâine), cianuri, cloruri, ioduri, glifosat (în cereale), sulfuri, aluminiu, mercur, imazalil (pe mere), contaminare radioactivă (în zahăr, votcă), etc.

Toate aceste substanțe toxice sunt profund dăunătoare creierului omului și intră în organismul uman prin alimente, conserve, băuturi alcoolice, sucuri dulci carbogazoase, vaccinuri și aerul respirat.

2.3.3.10. Îndrăcirea activă a trupului omului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate apare datorită acțiunii complexe derulate din exterior, care combină: slăbirea câmpului de protecție, atacul prin vrăjitorie, atacul psi, atacul psihotronic, folosirea substanțelor psihotrope.

Mai întâi are loc slăbirea câmpului de protecție prin metode diverse, în funcție de situație: alimentație toxică, boli, frig, izolare, încarcerare, înfometare, lipsa apei, bătaie, lipsa luminii zilei, lipsa soarelui, lipsă de somn, oboseala cronică prin muncă, hărțuire, terorism psihic, alcoolism, curvie, prea-curvie, păcate împotriva Duhului Sfânt, dorință de răzbunare, invidie, ură, parteneriate demonice realizate cu propria voință, etc.

Ulterior slăbirii rezistenței câmpului biofizic, posesia demonică poate fi efectul unor acțiuni complexe derulate din exteriorul omului, prin:

curvie/prea-curvie (+ alcool) + substanțe psihotrope + vrăjitorie;

curvie/prea-curvie (+ alcool) + substanțe psihotrope;

curvie/prea-curvie (+ alcool) + vrăjitorie;

curvie/prea-curvie (+ alcool) + atac psihotronic;

curvie/prea-curvie (+ alcool) + hipnoză telepatică;

dorința de răzbunare + substanțe psihotrope + vrăjitorie;

substanțe psihotrope + hipnoză telepatică + vrăjitorie;

substanțe psihotrope/droguri + muzică rock;

droguri + vrăjitorie + muzică rock;

curvie/prea-curvie (+ alcool) + substanțe psihotrope/droguri + muzică rock;

curvie/prea-curvie (+ alcool) + muzică rock;

dorința de răzbunare + atac psihotronic + substanțe psihotrope + hipnoză telepatică + vrăjitorie;

etc.

Îndrăcirea indirectă prin atacul psihotronic.

Deși nu pare, atacul psihotronic duce inevitabil și la o îndrăcire (demonizare) indirectă a oamenilor.

În cartea sa *Dumnezeu nu folosește armament psihotronic* (din 2011), fostul colonel în contrainformații militare Pavel Coruț explică cum poate avea loc fenomenul de schimbare a credințelor, ideilor și personalității umane, datorită unei agresiuni psihotronice.

Din păcate lucrurile nu se opresc la aceste aspecte tehnice și neurologice descrise în această carte. În plus există și consecințe duhovnicești. Concomitent cu atacul psihotronic derulat, procesul de îndrăcire este doar o chestiune de timp.

Cum funcționează agresiunea psihotronică.

În timpul nopții când oamenii dorm, se realizează o emisie de unde ELF (extremely low frequency) prin folosirea unor mijloace tehnice (antene 3.6 G, drone militare, sateliți, tun psihotronic, tun sonic, calculator, televizor, telefon mobil, radio, router, etc.).

Aceste unde ELF pătrund în creierul oamenilor și afectează în special informația neuronală aflată în neuronii care formează sistemul limbic.

În general nu este vorba despre o afectare fiziologică a neuronilor, ci este vorba despre afectarea informației care este stocată în acești neuroni. La nivel profesional și militar există însă și agresiuni psihotronice grave, care afectează (distrug) inclusiv structurile fiziologice ale creierului uman.

x. Începând cu anii 1930, timp de decenii s-au studiat „profilele neurologice“ ale unor oameni profund degenerați, îndrăciți și demonizați: criminali, hoți, exploataitori, nemiloși, trădători, sabotori, conspirativi, dereglați sexual (dezinhibați, agresivi, cu porniri nefirești), dependenți de droguri, dependenți de pornografie, alcoolici, agresivi, cu nervozitate crescută, creduli, suspicioși, negativști, fricoși, lași, temători, proști, idioți, mândri, orgolioși, semidocti, superficiali, imorali (mincinoși, falși, vicleni, incorecți, necinstiți, iresponsabili, fără conștiinciozitate, leneși, trândavi, lacomi de bani, ariviști, fără umanism, cinici, fără scrupule), etc.

xx. Aceste „profile neurologice“ au fost apoi sistematizate (codate) în programe software denumite „amprente neuronale“ (anumite trăsături de personalitate) și „clone neuronale“ (tipuri complete de personalitate), care sunt stocate pe servere puternice.

xxx. Folosindu-se serverele-sursă, rețeaua de cabluri (TV, internet), antenele GSM (3...6 G) și echipamentele tehnice casnice (calculator, televizor, telefon mobil, radio, router, etc.), aceste „profile neurologice“ degenerative sunt emise în timpul nopții asupra populației.

Rezultatul este că în decurs de câțiva ani o parte din populație va fi afectată psihic-neurologic, adică va începe să dezvolte trăsăturile de personalitate degenerate, specifice indivizilor degenerați care au fost studiați inițial.

Gradul de afectare neurologică cu undele psihotronice ELF (și riscul de îndrăcire) este mult accentuat pentru următoarele categorii de oameni: care au o continuă nervozitate (agresivitate, mânie, nemulțumiri, criticism, căutare de ceartă, clevetire cu invidie, etc.), alcoolici, dependenți de droguri, consumatori de pornografie, consumatori de filme cu violență și traumatice (horror), care folosesc intensiv echipamente tehnice casnice (TV, telefon mobil, router), copiii și adolescenții care au sistemul neurologic și de valori în formare, care trăiesc în stress continuu, care au suferit șocuri emoționale grave.

Problema nu este doar faptul că oamenii vor dezvolta la nivel simplu sau cronic unele trăsături și defecte de personalitate, care le vor afecta viața socială, profesională, familială, intimă, etc. Finalul acestui atac este îndrăcirea și demonizarea celor afectați de emisiile psihotronice.

Dezvoltarea unor „amprente neuronale“ degenerative va duce la o ființare (viețuire) degenerată a oamenilor afectați. Concret gândirea, atitudinea, motivațiile, percepțiile, faptele acestor oameni vor constitui neîncetate păcate grave, iar demonii vor primi dreptul să intre în creierul, „inima“ și trupul acestor nefericiți.

PRIN UNDE PSIHOTRONICE ELF SE TRANSMITE POPULAȚIEI O „AMPRENTĂ NEURONALĂ“ DEGENERATĂ = ÎN TIMP CREIERUL OAMENILOR ÎNCEPE SĂ DOBÂNDEASCĂ TRĂSĂTURI DE PERSONALITATE DEGENERATE = OAMENII AU O FIINȚARE DEGENERATĂ (GÂNDURI, IDEI, PERCEPȚII, MOTIVAȚII, FAPTE DEGENERATE) = OAMENII COMIT ÎNCONTINUU GRAVE PĂCATE = DEMONII DIN EXTERIORUL CÂMPULUI BIOFIZIC PRIMESC DREPTUL DE A INTRA ÎN TRUPUL OAMENILOR (CREIER, „INIMĂ“).

Soluții de limitare a undelor psihotronice ELF și implicit de evitare a îndrăcirii.
Nu trebuie desconsiderate aceste aspecte, emisiile psihotronice cu unde ELF au

contribuit decisiv la procesul de îndrăcire și demonizare a populațiilor lumii.

În mod simplu, vom reduce puterea undelor psihotronice ELF, dacă vom face următoarele:

- nu consumăm alcool și droguri, mai ales seara înainte de culcare;
- nu privim la materiale media pornografice, mai ales seara înainte de culcare;
- nu privim la filme care conțin multă violență, nu vizionăm filme traumatice (horror), mai ales seara înainte de culcare;
- folosim limitat TV-ul (2–4 ore în timpul zilei) și în restul timpului îl scoatem din priză; Obligatoriu noaptea când dormim vom scoate din priză alimentarea televizorului. Deci nu doar îl oprim din telecomandă, ci chiar scoatem alimentarea lui din priză (ștecher).
- folosim limitat telefonul mobil și în restul timpului îl vom ține la distanță de noi în altă cameră;

Vom folosi telefonul mobil limitat, doar pentru știri, poze, telefonie clasică și mesagerie text (whatsapp), nu pentru facebook (meta) și vizionarea de materiale media. În mod ideal, nu vom mai folosi deloc telefonul mobil după orele 20. Nu vom păstra telefonul mobil peste noapte în camera unde dormim.

- folosim limitat notebook-ul și în restul timpului îl vom ține la distanță de noi în altă cameră;
- nu folosim router-ul cu semnal wireless, ci toate dispozitivele le vom conecta la router prin cabluri;

În mod ideal, nu vom mai folosi deloc router-ul după orele 20, în plus îi vom scoate alimentarea din priză.

- încercăm să locuim departe de antene și turnuri GSM;
- în general suntem foarte atenți și limităm la maximum folosirea echipamentelor tehnice;

În mod ideal, orice echipament tehnic (electronic) din casă trebuie scos din priză după orele 20. Dacă nu le scoatem din priză, le vom acoperi cu o „husă” confecționată din folie alimentară de aluminiu.

În special telefonul mobil, router-ul și televizorul trebuiesc acoperite pe timpul nopții cu o astfel de „husă”, confecționată din folie de aluminiu.

- suntem foarte atenți la schimbările în rău ale personalității noastre și mai ales la schimbările de dispoziție (idei, gândire, atitudini, stări sufletești) pe care le constatăm dimineața, după somnul de noapte;
- încercăm să ne auto-controlăm: să reducem nivelul de stress cotidian (social, profesional, familial, emoțional, etc.);
- încercăm să ne auto-controlăm: să fim echilibrați emoțional, să nu suferim mult timp de tulburări și șocuri emoționale grave;
- încercăm să ne auto-controlăm, să nu avem o continuă nervozitate (agresivitate, mânie, nemulțumiri, criticism, căutare de ceartă, clevetire cu invidie, calomnie, etc.);
- avertizăm copiii și tinerii asupra pericolului pe care îl reprezintă echipamentele tehnice uzuale;
- suntem atenți să insuflăm celor din jurul nostru un sistem de valori tradițional, bazat pe: sfântă frică de Dumnezeu, credință în nemurirea sufletului, muncă cinstită, dezvoltarea aptitudinilor native, severă moralitate (cinste, corectitudine, dreptate, pasiunea pentru adevăr, responsabilitate, conștiinciozitate, cuminenție, umilință),

asceză creștin–ortodoxă (atenția asupra gândurilor, vigilența de sine, disciplină, dezvoltarea virtuților, post, rugăciune, milostenii, viață liturgică).

2.3.3.11. Îndrăcirea activă a trupului omului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate apare datorită acțiunii complexe derulate din exterior, care combină: tortura fizică, substanțe psihotrope, atacul psihotronic, sugestia hipnotică demonică directă (popular numită „deochi”).

La început, un scurt istoric:

x. În cartea sa *Mărturisiri din mlaștina disperării*, fostul deținut politic Dumitru Bordeianu avertizează că unul dintre motivele îndrăcirii studenților din închisoarea Pitești a fost sugestia demonică pe care o exercitau tortionarul Eugen Turcanu și complicii săi.

În acei ani (1949–1952) îndrăcirea se realiza în principal prin lepădarea formală–verbală de Dumnezeu, Biserică, rugăciune, neam românesc. **Dar a existat și această formă mai brutală de îndrăcire, prin torturi fizice sistematice combinate cu sugestie demonică.**

TORTURĂ FIZICĂ + SUGESTIE DEMONICĂ = POATE DUCE LA ÎNDRĂCIRE.

Așa cum anumiți „preoți” (pastori) realizează în ziua de astăzi sugestia demonică, în anii 1950 tortionarul îndrăcit Eugen Turcanu se uita fix și insistent în ochii și fruntea celor pe care îi torturau.

Senzația provocată de această privire demonică insistentă era una de presiune fiziologică asupra frunții și creierului victimei.

xx. După experimentul de tortură și sugestie demonică din anii 1950, următoarea planificare a îndrăcirii prin sugestie demonică a avut loc între anii 1977–1982.

Sub numele atractiv de „meditație transcendențială”, câteva sute de intelectuali de bună credință au fost atrași în cadrul unor ședințe de așa–zisă relaxare și meditație. În spatele scopurilor frumoase declarate, în realitate cei atrași erau îndrăciți prin tehnici de sugestionare demonică.

Fenomenul nu a luat amploare datorită intervenției prompte (și pe alocuri abuzive) a Securității comuniste, care a interzis adunările adepților. Cu tot ateismul lor, acei oameni din Securitatea comunistă au aflat și înțeles gravele pericole la care se expuneau cei care practicau ședințele de „meditație”.

xxx. În ziua de astăzi lucrurile s–au schimbat, tortura fizică nu mai este posibilă și nici necesară.

Dar tehnicile oculte–satanice, finanțările, centrele de comandă/coordonare (din occident) și scopurile subversive au rămas aceleași. Singura diferență constă în oamenii–țintă vizați pentru îndrăcire.

În locul intelectualilor vizați în anii 1980, în ziua de astăzi avem propovăduitorii activi ai ereziilor creștine (pastori), care se folosesc de sugestie demonică și îndrăcire, pentru a–i face pe credincioșii creștin–ortodocși din mediul rural să se lepede de sfânta credință strămoșească (apostazie).

2.3.3.11.a. Etapizarea îndrăcirii prin sugestie hipnotică demonică directă.

x. Cu ocazia unor vizite personale la domiciliu, mai întâi victimei i se administrează în băuturi unele substanțe psihotrope (fără gust), care au rolul de a-i „deschide” mintea (inconștientul) și anihila voința.

Este posibil ca pentru aceleași scopuri subiectul să fie supus și unui atac psihotronic.

xx. Cu ocazia acestei vizite personale sau după câteva zile **un pastor** (școlit de obicei în vrăjitorie–satanism în Anglia, Austria, Germania sau SUA) **vine la un moment dat lângă tine, se uită fix și insistent în fruntea ta și cu o voce joasă–litanică începe să–ți spună un text pregătit**, care are menirea să–ți relaxeze mintea în starea alfa.

Iată de exemplu un astfel de text real, care este livrat victimelor care trebuiesc îndrăcite:

„Știi, la noi este mult mai bine decât la voi la ortodocși, noi avem bani, ne ajutăm între noi, suntem o comunitate creștină autentică nu precum la ortodocșii care se invidiază între ei, avem suport de la Londra și din Germania. Dumnezeu este același pentru toți, dar cu noi poți avea o viață mult mai bună decât la ortodocși. Etc.”

În timp ce gura „preotului” (pastorului) vorbește litanic–suav aceste fraze amăgitoare, **când se uită insistent și fix la fruntea ta, el mental își imaginează un fel de burghiu mental cu care îți „forează” fruntea și pătrunde prin frunte direct în creierul tău.** Sau poate „preotul” (pastorul) **îți suflă aer în dreptul frunții, realizând prin aerul suflat în fruntea ta diverse simboluri satanice.**

Este vorba despre o metodă profesională de a penetra în mintea omului, prin străpungerea câmpului biofizic de protecție.

Scopul privirii fixe, al burghiului „mental” și al aerului suflat/aplicat pe fruntea victimei este nu doar pătrunderea în creier (inconștient) a frazelor spuse, ci și pătrunderea imediată în creierul nefericitului a demonilor teologi.

Toată treaba durează maxim 2–3 minute, timp suficient ca unui om simplu să i se planteze în creier câteva idei tip sugestie și câțiva demoni teologi.

xxx. Au loc ședințe comune (sau private) de îndrăcire, care poartă tot felul de nume cu rezonanță pozitivă: inițieri, „botez” creștin, ședințe de perfecționare, workshop–uri, adunări pentru a repeta mental mantră „creștine”, invocații pentru a primi Harul Sf.Duh, etc.

Un aspect important al acestor ședințe și inițieri este că un „preot” sau „inițiat” ajunge și îți pune mâna pe creștetul capului sau pe partea din spate a capului (zona occipitală).

Sau îți atinge fruntea cu un deget, care eventual anterior a fost înmuiat într–un ulei „sfințit” sau altă soluție „sfințită”, în realitate ambele lichide fiind pline de demoni (demonii ajung în uleiul „sfințit” și/sau în soluția „sfințită” prin ritualuri de vrăjitorie). Deși par inofensive, prin aceste mișcări este deschis câmpul de protecție și demonii teologi (și alții) din uleiul „sfințit” pot pătrunde în creierul omului.

Pe internet există mărturiile unor oameni de bună credință dar naivi, care s–au îndrăcit grav (demonii le–au intrat în corp) deoarece un „preot” sau un „inițiat” le–a pus mâna pe cap sau le–a atins fruntea cu ulei „sfințit”.

iv. Ulterior, cu ocazia unor alte vizite personale la domiciliu, au loc alte ședințe de

administrat substanțe psihotrope, sugestie hipnotică demonică și introdus demoni teologi în creier.

Există pericolul ca în timpul acestor „discuții duhovnicești”, indivizii școliți în țările ne-ortodoxe să încerce să vă pună în băuturi (cafea, suc, vin, bere, apă) soluții lichide sau pastile, care conțin substanțe psihotrope și demoni teologi. Deci mare atenție la „discuțiile duhovnicești” pe care le aveți cu „preoții” care au făcut cursuri speciale prin afara țării.

Deoarece este complet îndrăcit cu demoni teologi, în doar câteva săptămâni acest individ își va schimba complet modul de gândire religios, va interpreta Scripturile așa cum spun demonii teologi din el și în final va abandona Biserica Ortodoxă strămoșească, trecând la noua „biserică” (erezie, schismă).

Pentru omul îndrăcit prin sugestie demonică adularea și venerarea lui antihrist va fi o normalitate, oricine se va împotrivi acestei „credințe” va fi considerat un eretic,

necredincios, terorist, un pericol care trebuie eliminat prin orice mijloace posibile.

Deci în aceste cazuri nu există nicio libertate de alegere religioasă, real este vorba despre victime îndrăcite (posedate demonic) care și-au pierdut voința, gândirea critică și gândirea personal-autentică.

Trebuie spus că toate acestea au loc încalcând liberul arbitru, trecând peste voința individului. În acest caz posesia demonică (îndrăcirea) are loc un timp determinat (luni, ani) și nu activează și procesul complementar de demonizare al Sinelui.

v. Îndrăcirea forțată din închisori.

Îndrăcirea demonică se va întâmpla cu cei care vor ajunge în noile închisori și lagăre de muncă ale statului totalitar neo-marxist, prizonierii vor fi supuși unor proceduri forțate de sugestie demonică.

Ce vom face atunci?

Cum vom rezista la sugestie demonică în condițiile lagărelor de muncă: epuizare fizică, lipsă de somn, frig, foame, boli, izolare, bătaii.

Cum vom rezista la sugestie demonică în condiții de tortură: privare de somn, legați de paturi (sau scaune), cu ochii larg deschiși.

De unde vom mai avea voința, rezistența și puterea mentală pentru a rezista?

Părintele Justin Pârvu ne avertiza că vor veni vremuri în care se va încerca prin forță îndrăcirea și satanizarea omului.

Îndrăcirea forțată se va putea realiza în închisori și lagăre de muncă, pe oamenii slăbiți de boli, frig și foame, legați și izolați, asupra cărora se vor aplica procedee combinate.

Concret, pentru îndrăcirea se vor folosi aparate de emisie psihotronică, substanțe psihotrope puse în mâncare și ședințe de sugestie demonică aplicate asupra unor oameni legați (posibil cu ochii deschiși forțat).

De asemenea, vor fi lăsate la liber îndrăcirile prin relațiile sexuale cu parteneri îndrăciți (vezi mai departe paragraful **2.3.3.35**).

Iată mai jos ce ne avertiza Arhimandritul Justin Pârvu cu privire la planificarea proceselor de îndrăcirea și demonizare a oamenilor:

„Prigoane, pușcării, laqăre, temnițe, izolări, înfometări, schingiuiri, umiliri, astea le-am trecut și noi. Nu mai sînt atît de grozave. Dar, prin ce veți trece voi, aceasta nu a mai fost de la începutul lumii pînă azi. Păi nu vedeți că lumea întreagă e un Pitești uriaș?”

Dacă pînă acum slugile diavolului au vrut să ne lepădăm de credință, de Adevăr, CEEA CE VA URMA VA FI SATANIZAREA OMULUI. Acum e încă o oarecare pace. Dar vor veni zile cînd SE VOR STRĂDUI DIN TOATE PUTERILE SĂ ÎNDRĂCEASCĂ, SĂ SATANIZEZE OMUL. ȘI EI ȘTIU DE ACUM CUM S-O FACĂ. ȘI CINE ȘI CÎT SE VA PUTEA ÎMPOTRIVI ÎNDRĂCIRII FORȚATE?

Aceasta este plinirea cuvîntului pe care l-a zis Mîntuitorul:

*«Căci va fi atunci strîmtorare mare, cum n-a fost de la începutul lumii pînă acum și nici nu va mai fi. Și, de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup, dar pentru cei aleși se vor scurta acele zile».*⁴⁹

(în Sf.Evanghelie după Matei 24: 21–22, boldirile, sublinierile și majusculele din citat îmi aparțin)

2.3.3.11.b. Soluții de protecție la atacul de sugestie hipnotică demonică directă.

Este foarte important să nu cădeți în aceste capcane de sugestie demonică și să nu fiți îndrăciți cu demoni teologi, deoarece apoi nu veți mai putea reveni la normalitate prin propriile forțe, idei și puteri.

Deoarece aveți un comportament social impecabil și nu ieșiți cu nimic în evidență, nimeni (inclusiv dvs) nu bănuiește că sunteți îndrăcit cu demoni, că aveți demoni în creier. În consecință, chiar rudele apropiate nu vor face demersuri pentru a vă ajuta. O problemă în plus este că toți acești oameni îndrăciți nu mai au intimitatea gândirii, demonii, „preotul” și indivizi paranormali cunosc gândurile lor. Orice gânduri de independență și revenire la normalitate au acești îndrăciți, ele vor fi imediat cunoscute și se vor lua măsurile necesare pentru ca omul să nu-și realizeze intențiile sale. La orice gânduri de independență, imediat va veni la el acasă „preotul” sau alt specialist în sugestie demonică, care va avea grijă (cu substanțe psihotrope, discuții, bani) ca omul îndrăcit să rămână sclavul lor.

Concret ce putem face:

x. Pentru a nu cădea victimă acestor proceduri de sugestie hipnotică demonică directă, **este OBLIGATORIU ca de fiecare dată când ieșim din casă să ne facem pe frunte și la spatele capului semnul Sfintei Cruci cu mir sfințit**, care se poate cumpăra de la orice biserică și mănăstire.

Facem cu mir sfințit semnul Sfintei Cruci pe mai multe locuri ale corpului: **frunte, spatele capului (zona occipitală)**, creștetul capului, tâmple, la baza gâtului, la ceafă, la încheieturile mâinilor, în palme.

În lipsa acestui mir sfințit, vom face cu mâna dreaptă semnul Sfintei Cruci (2 Sf.Crucii mai mici) pe frunte și la spatele capului și ne vom ruga lui Dumnezeu pentru apărare și protecție.

Cu câteva închinăciuni mici vom spune în gând trei rugăciuni simple:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă, apără-mă și mă păzește de tot răul, să mă întorc cu bine și sănătos înapoi acasă”.

Mai multe detalii cu privire la acest gen de protecție puteți citi în capitolul 3, la paragraful **3.7.4**, punctul **b**.

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici, vedeți în cadrul capitolului 3

paragraful 3.4.1.1.

xx. Nimeni nu are voie să pună un deget, mâna sau vreun obiect pe capul dvs., indiferent de zonă: frunte, creștetul capului, spatele capului, tâmple, față, etc.

Nu lăsați pe nimeni să facă aceste „inițieri” sau „botezuri” asupra dvs., copiilor dvs. și asupra celor dragi, deoarece se vor îndrăci grav. Apoi nu îi veți mai „recunoaște”, vor avea complet schimbate gândirea, convingerile, percepțiile despre dvs., înțelegerea vieții, conștiința morală, dreapta credință ortodoxă, etc.

xxx. Nu lăsați pe nimeni să se uite insistent la fruntea și la spatele capului dvs. (zona occipitală), nici măcar pentru câteva SECUNDE.

În aceste situații IMEDIAT feriviți—vă imediat capul și plecați de lângă acest ne—om. Nu tratați cu ușurință pericolul de a fi îndrăcit prin sugestie hipnotică demonică, deoarece în ultimii 30 ani zeci de mii de români au devenit victimele unor astfel de proceduri, s—au îndrăcit cu demoni teologi și în consecință s—au lepădat de Sfânta credință strămoșească (Biserica Creștin—Ortodoxă, cu toate canoanele ei).

Această situație de îndrăcire prin sugestie demonică era bine cunoscută de marii noștri duhovnici (Părintele Ilie Cleopa, Părintele Justin Pârvu). Din păcate, în ziua de astăzi nimeni din mediul bisericesc sau monahal nu mai avertizează oamenii cu privire la pericolul îndrăcirii prin sugestie demonică.

Și această tăcere vinovată care are valoare de complicitate (trădare de aproapele indirectă) este doar unul dintre motivele pentru care Dumnezeu a permis și încă va permite uciderea atâtor monahi, stareți și episcopi vrednici.

Ce scuză și îndreptățire poate exista pentru o astfel de tăcere vinovată? Frica de moarte? Frica de caterisire? Astfel de scuze lumești pot fi acceptate la mirenii care au familie și copii de crescut, în niciun caz la monahii (preoți, stareți, episcopi) care și—au dedicat viața slujirii lui Dumnezeu și protecției oamenilor simpli.

Arhimandritul Ilie Cleopa ne învâța ca atunci când stăm de vorbă cu cetățeni îndoielnici de genul „preoți” eretici și oricând suntem forțați să ascultăm șerpeasca unui hipnotizator demonizat, atunci să spunem încontinuu *rugăciunea lui Iisus* în mintea și inima noastră:

„Un alt frate a zis bătrânului:

– Părinte, dacă o să fim în închisoare pentru credință, dacă ni se schimbă gândirea prin hipnoză, avem vreo vină?

– Nu te poate schimba nimeni dacă ai în inima ta pe «Doamne Iisuse...».

Când zici «Doamne Iisuse...» se cutremură tot iadul, numai să zici din inimă!”¹⁰

(sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

iv. Evitați la maxim întrunirile, petrecerile și adunările, private și publice.

Părintele Ilie Cleopa ne recomanda să evităm la maxim întâlnirile sociale, petrecerile și adunările private, care oferă ocazii ideale pentru îndrăcirea oamenilor. La aceste adunări și petreceri oamenii pot fi drogați cu substanțe psihotrope și apoi îndrăciți rapid prin proceduri de sugestie demonică.

În acest sens, Părintele Ilie Cleopa ne dădea ca exemplu adunările private de la „oastea Domnului”, în timpul cărora multe femei au fost îndrăcite prin proceduri viclene (substanțe psihotrope în băuturi, sugestie demonică). La adunările private (din locații

particulare: case, apartamente, pensiuni) de la „oastea Domnului“ au fost vizate și s-au îndrăcit mai ales femeile, deoarece la aceste întruniri de obicei participă aproape exclusiv femei.

Rezultatul șocant al acestor adunări creștin-ortodoxe a fost că femeii ultra-ortodoxe și credincioase au devenit brusc și „inexplicabil“ eretice, lepădându-se de Biserica Ortodoxă strămoșească a părinților lor.

Cum este posibil ca cele mai bune femei ortodoxe din sate și orașe să se lepede de Biserica Ortodoxă strămoșească și să ajungă să creadă în „adevărul“ și „credința“ unor secte dubioase, despre care toată lumea știe că sunt finanțate din occident și au scopuri subversive. Nu trebuie să fii un geniu în teologie sau intelligence, pentru a înțelege că ceva „pute“ maxim în aceste mii de cazuri de bruscă conversiune religioasă. Ulterior, prin relațiile sexuale cu soții lor, demonii teologi din trupul acestor femei îndrăcite a trecut și în corpul bărbaților și le-a schimbat și lor gândirea religioasă pe care o aveau de la părinții lor ortodocși.

Aceste familii (soție plus bărbat) îndrăcite cu demonii teologi în scurt timp s-au lepădat de Biserica Ortodoxă strămoșească și au „descoperit“ o nouă „credință“ și un nou „adevăr“, considerând că sunt „biserici“ mișcări schismatice și eretice care au ca punct final muncile iadului.

v. Dați periodic televizorul cu Agheasmă Mare și ulei sfințit la slujba Sf.Maslu.

Această operație o facem când aparatul este închis și scos din priză.

Uleiul sfințit îl vom da pe televizor față-verso, făcând pe el semnul Sfintei Cruci.

Motivul acestei operații este că în televizor pot „locui“ demonii foarte periculoși, de tipul celor care sunt folosiți de „preoții“ (predicatorii) îndrăciți în procedurile lor de sugestie demonică.

Note:

x. Nu doar adunările de la „oastea Domnului“ pot duce la îndrăcirea cu demonii teologi, ci orice fel de adunare și petrecere, publică ori privată: aniversări, botezuri, petreceri de Anul Nou, invitații la cină, invitație pentru prânz, invitații pe restaurant, invitații la o bere la terasă, ședințe la firmă, etc.

La aceste adunări procedurile satanice (punerea de substanțe psihotrope în băuturi, sugestia demonică) sunt realizate de persoane care oficial sunt ortodoxe, catolice, care au o bună reputație socială.

Pot fi oameni pe care îi cunoști de o întreagă viață, dar care în ascuns (pentru bani și datorită propriei lor îndrăciri) au ajuns să muncească pentru scopurile subversive de a distruge unitatea de credință a Bisericii Ortodoxe.

Este deci bine să urmărim recomandarea Părintelui Ilie Cleopa, care cunoștea mult mai multe aspecte decât putea să spună el public: trăim vremuri foarte ciudate și nesigure, nu vă jucați cu mântuirea voastră, deoarece suntem practic infiltrați de „lupi“ în piei de oaie (indivizi îndrăciți, demonizați).

xx. După cum observați, de la Părintele Ilie Cleopa încoace, absolut nimeni din Biserica Ortodoxă nu mai vorbește oamenilor despre acest război subversiv, care este purtat împotriva Bisericii Ortodoxe, împotriva neamului românesc.

Această tăcere cu valoare de complicitate arată că instituția BOR (și Mitropoliile, Episcopiile), SRI și alte instituții vitale ale statului român sunt de fapt deținute de

trădători și indivizi infiltrați, îndrăciți, care nu au nicio legătură cu neamul românesc. Concret, în aceste cazuri nimeni din statul român nu vă îndrumă, informează, atenționează, protejează, ajută, salvează, etc., practic fiecare este pe cont propriu, fiecare se apără și se păzește individual, doar cu informațiile și procedurile disponibile public.

xxx. Nu (mai) participați la petreceri, adunări și întruniri, publice sau private, doar decât atunci când este o situație specială și trebuie să fiți prezenți.

În aceste ședințe, adunări și petreceri unde neapărat trebuie să mergeți respectați următoarele proceduri:

– la plecarea din casă faceți pe corp câteva Sf.Crucii și rugați-vă lui Dumnezeu să vă apere și păzească de orice viclenie. Faceți și câteva mici închinăciuni în fața unei icoane;

– la plecarea din casă dați-vă cu mir sfințit (sau faceți câte o Sf.Cruce micuță) pe câteva zone importante: frunte, tâmple, creștetul capului, ceafă, baza gâtului, încheieturile mâinilor;

– nu consumați deloc alcool;

– nu beți nicio băutură din pahare, chiar dacă aceasta este pusă din sticle desigilate sub ochii dvs., nu beți decât apă din sticle mici desigilate cu mâinile dvs.

Deschideți o sticlă sigilată de apă de 0.5 l și nu o lăsați din mână până plecați de acolo. Este posibil ca unde mergeți, dacă există vreo viclenie pregătită, să nu existe sticle mici cu apă îmbuteliată. De aceea este bine să vă cumpărați dvs. și să mergeți la întruniri cu propria sticlă de apă. Veți bea apă doar din această sticlă pe care ați cumpărat-o. În caz că sunteți întrebati, explicați că veți conduce mașina peste câteva ore și/sau că vă doare ficatul.

Cea mai simplă soluție este ca la aceste adunări să nu beți și să nu mâncați absolut nimic, nu este nicio tragedie dacă nu mâncați și nu beți nimic timp de 3–4 ore.

Eventual mâncați și beți ce doriți înainte de a merge acolo, pentru a nu avea nicio poftă. În caz că sunteți întrebati, eventual explicați că urmați un tratament medical.

– nu lăsați pe nimeni să se uite insistent spre fruntea dvs. nici măcar pentru câteva secunde, nu lăsați pe nimeni să vă pună mâna pe frunte sau pe creștetul capului;

– suflați cu buzele semnul Sf.Crucii peste orice farfurie cu mâncare pe care trebuie să o mâncați și în minte spuneți o scurtă rugăciune: „Doamne, te rog curățește și sfințește această mâncare de orice viclenie pe care ar pute-o conține“.

iv. Nu vă fie rușine să urmați aceste sfaturi aparent „băbești“, deoarece vă expuneți inutil riscului de îndrăcire. Riscați să ajungeți „sclavul“ mental al unui semidoct cu 10 clase, dar care are în buzunare pliculețe cu pulberi psihotrope și care a făcut în occident un curs de sugestie satanică.

Nu-i subestimați acești oameni, deoarece nu cu puterea lor vă luptați, iar puterea substanțelor psihotrope și puterea sugestiei demonice este mai puternică decât propriile atuuiri: experiența de viață, rezistența psihică, experiența profesională, diplomele universitare, cărțile citite, relațiile și protecțiile, funcțiile deținute în firme sau instituții.

Nu vă jucați cu aceste proceduri demonice, deoarece directori, intelectuali de top și oameni cu mare rezistență psihică au fost „făcuți“ de analfabeți cu 8 clase, în care colcăie demoni periculoși.

2.3.3.11.c. Îndrăcirea prin regresie hipnotică.

Prezintă risc sever de îndrăcire terapeuții (psihologii, psihiatrii) și pacienții lor, care practică ședințe de regresie hipnotică, în care este scanată „memoria” unor evenimente din trecut sau chiar „memoria” unor evenimente din alte vieți (?!).

Acești oameni nu par să fie conștienți de faptul că starea de hipnoză, de șuntare a conștiinței, este una favorabilă îndrăcirii cu demoni periculoși.

Nu trebuie să insist prea mult spunând că nu există „memoria” sau „amintirile” unor alte vieți. În acest caz, toate „amintirile” altor vieți descoperite prin regresie hipnotică sunt în realitate creații mentale ale demonilor care parazitează creierul acestor nefericiți (îndrăciți).

În cazul „memoriei” și „amintirilor” din trecutul vieții actuale descoperite prin regresie hipnotică, acestea foarte bine pot să fie în realitate o memorie/amintiri false, de asemenea creații mentale ale demonilor care parazitează creierul acestor nefericiți (îndrăciți).

În acest sens, mai multe cazuri tragice reale sunt prezentate în filmul *The Fourth Kind* (din 2009), care prezintă înregistrări video reale cu ședințe de „terapie” de regresie hipnotică realizate asupra unor indivizi grav îndrăciți. În timpul ședințelor de „terapie” de regresie hipnotică unii pacienți încep să urle de groază. Sub acțiunea demonului care îl posedă, un pacient începe să leviteze și demonul vorbește prin gura lui.

Filmul prezintă și înregistrări video reale, de „terapie” prin regresie hipnotică realizate chiar asupra unui medic psiholog (femeie), care ea însăși practică această „terapie” cu alți oameni (pacienți). Din înregistrările video reale se poate observa că doctorița era grav îndrăcită, la un moment dat prin gura ei vorbind un demon.

Este neclar dacă îndrăcirea pacienților și a doctoriței—psiholog a avut loc datorită ședințelor de regresie hipnotică practicate anterior sau este datorată unor alți factori. Este însă cert că demonii din mintea și trupul acestor oameni pot deveni foarte activi în timpul acestor „terapii” realizate prin ședințe de regresie hipnotică.

2.3.3.12. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate oricând apare datorită exorcizărilor bisericești, realizate din orgoliu (mândrie) și fără experiență.

Sunt cunoscute multe cazuri din trecut și prezent, când s-au îndrăcit grav mireni și monahi, ca urmare a efectuării unor exorcizări nesăbuite.

a. Când are loc exorcizarea unui demon (legiune) dintr—un om, intenția imediată a demonului este de a părăsi trupul—gazdă actual și de a intra în trupul preotului care realizează exorcizarea, sau de a intra în trupul unui mirean din apropiere.

În mod normal niciun demon nu poate intra într—un preot creștin—ortodox în timpul unei exorcizări, harisma preoției este pentru demoni un „foc” duhovnicesc de care nu se pot apropia.

b. Există însă și cazuri excepționale, în cazul preoților creștin—ortodocși fără experiență în exorcizări și care nu s—au pregătit ei înșiși corespunzător pentru acest ritual: post, spovedit, împărtășit, lipsa oricărui gând de mândrie și slavă deșartă, etc.

În plus, din mândrie și nesăbuintă, crezându—se puternici precum Sfinții Părinți, au spus la exorcizări cuvinte nesăbuite și ne—canonice, precum:

„diavole, pleacă din acest om și intră în mine! Eu te las să intri în mine. Vino în mine“.

Iar diavolul exact asta a făcut, a intrat în nesăbuitul preot creștin–ortodox care făcea exorcizarea. Rezultatul evident a fost declanșarea unor grave probleme psihice și fiziologice, internări ale preotului la psihiatrie, lungi ani cu sute de slujbe de dezlegări, spovedanii și împărtășiri.

c. În mod obișnuit, demonii pot intra oricând în orice „preot“ (pastor) aparținând unei erezii creștine: catolic, protestant, penticostal, iehovist, adventist, etc.

În zilele noastre, în Africa plină de vrăjitori puternici, sunt multe cazurile în care demonii au ucis sau au intrat în „preoți“ catolici, protestanți, penticostali, iehoviști, adventiști, etc., care făceau exorcizări.

Explicația este foarte simplă, prin exorcizări acești pastori ies la război direct cu demonii, dar fără să aibă real harisma preoției și fără să aibă protecția Harului Sf.Duh. Rezultatele unei asemenea nesăbuițe sunt imediate, acești pastori sunt fie uciși de demoni, fie dobândesc forme severe de îndrăcire.

2.3.3.13. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) apare obligatoriu în cazul oamenilor care s-au „rupt“ de Biserica Ortodoxă Strămoșească (prin erezie, schismă, apostazie).

În România, țară majoritar creștin–ortodoxă, este de așteptat ca probabilistic cel mai mare număr de indivizi îndrăciți să fi aparținut cândva de Biserica Ortodoxă. Din diverse motive oamenii au „plecat“ din Biserică, realizând astfel situații de erezie, schismă sau apostazie.

Această „plecare“ nu trebuie să fie neapărat fizică, ci poate să fie la nivelul credinței și respectării dogmelor și canoanelor. Astfel s-au îndrăcit episcopii care s-au lepădat de Mântuitorul Iisus Hristos la Creta (în anul 2016), deși ei formal au rămas în funcțiile deținute în cadrul Bisericii Ortodoxe.

Dar acest lucru nu înseamnă că nu pot apărea forme grave de îndrăcire și în cadrul celorlalte culte religioase acceptate legal.

Fără a intra în prea multe detalii cantitative și calitative și fără a face nici o comparație, aș dori doar să reamintesc faptul că îndrăcitul care a terorizat cu crimele sale orașul Cluj–Napoca în anii 1972–1973 aparținea cultului penticostal (cazul „omul cu ciocanul“, rezolvat de comisarul Dumitru Ceacanica).

Criminalul era un individ complet îndrăcit, posedat demonic, care „vorbea“ mental direct cu diavolii și le executa ordinele. Evident, la nivelul concepției comuniste atee din acei ani, a fost declarat bolnav psihic iresponsabil pentru actele sale și a fost internat pentru tot restul vieții sale într–un spital de psihiatrie.

Procuratura comunistă atee din acele timpuri nu a luat în serios adevărul pe care acest individ îl declara anchetatorilor: el chiar era un îndrăcit (complet posedat demonic) și chiar „auzea“ în mintea sa ordinele demonilor „cazați“ în mintea lui.

2.3.3.14. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate oricând apare și în cazul oamenilor care au luat în ascuns decizia (de tip sociopat) pentru răzbunare existențială.

Indiferent de cauze, justificate sau nu, decizia secretă și vicleană pentru răzbunare existențială duce imediat la îndrăcirea trupului.

Este o măsură obligatorie împotriva unor oameni care și-au făcut legământ cu ei înșiși ca scopul vieții lor să fie răzbunarea, concret înfăptuirea răului asupra semenilor.

Nimeni nu—și poate face iluzii că viața sa mai poate fi normală, atunci când obsesia cronică a vieții sale este distrugerea vieților semenilor.

Nu mai poate fi normală viața unui om care premeditat, prin proprie voință, se străduie ca în viața sa să lucreze neîncetat ura, viclenia, invidia, răutatea, trădarea,uciderea, lăcomia, desfrânarea, sabotajul, clevetirea, calomnia, etc.

Pentru un om normal nu poate exista nici un motiv care să genereze o astfel de decizie premeditată, planificată și subversivă pentru răzbunare existențială de tip sociopat.

Și totuși, contrar așteptărilor a ceea ce cred oamenii obișnuiți, „acolo” în lume există suficienți indivizi complet îndrăciți (cu demoni în creier și „inimă”), care au decis că tot ce pot face pe această lume este să distrugă cu viclenie viețile celor de lângă ei.

Motivele pentru decizia de răzbunare existențială—sociopată pot fi și următoarele: exploatarea în muncă în copilărie (adolescență, tinerețe), copilărie trăită în stare de sărăcie cruntă și cu mari lipsuri, moartea timpurie a părinților și statutul de orfan privat de dragostea părintească, părinți care își abandonează copilul în orfelinat, copilărie traumatică trăită în orfelinate, copilărie traumatică trăită în centre sociale, copilărie traumatică trăită cu părinți adoptivi, copilărie și adolescență „de iad” prin plasarea copilului în rețele internaționale de pedofilie, suportarea unor abuzuri sexuale în cadrul familiei (de la tată, frați, veri, unchi, vecini), asistarea la bătăile sistematice administrate de tată propriei mame, asistarea la prea—curviile și desfrânarea făcută de propria mamă, bătăile sistematice suportate în copilărie, moartea/lipsa părinților, moartea unui frate (unei surori), moartea logodnicului/soțului mult iubit, moartea logodnicei/soției mult iubite (cazul tânărului Stalin), moartea a 1—X copii, abandonul familiei de către un părinte, părăsirea pentru o altă fată, părăsirea pentru un alt băiat, suportarea unor abuzuri și înscenări juridice, nedreptate și umilire în relațiile de muncă/sociale, existența unor infirmități fizice definitive native sau dobândite prin accident, conștiința retardului intelectual (prostie, semidoct, „analfabet” universitar), conștiința incapacității profesionale, imposibilitatea împlinirii viselor materiale și relaționale din tinerețe, frustrările sexuale, existența unui retard intelectual și psihic—afectiv nativ și definitiv (infantilism psihic), etc.

De remarcat este faptul că în general este vorba despre traume, exploatare și nedreptăți severe și reale, suferite în copilărie, adolescență și tinerețe, care au avut un puternic impact asupra personalității în formare.

La aceste vârste sensibile, pe lângă decizia conștientă (secretă, vicleană) de răzbunare existențială se adaugă și existența unor predispoziții native: ură, resentiment, viclenie, fățărnicie, răutate, invidie, prostie, orgoliu, mânie (agresivitate), îndreptățire de sine, mândrie, orgoliu, dorința de îmbogățire (lăcomia de bani), dragostea fățarnică, plăcerea pentru fals și impostură, plăcerea de a minți și înșela, înclinația pentru desfrânare, etc.

Toate acestea duc la neinspirata decizie pentru răzbunare existențială de tip sociopat, care duce automat la îndrăcirea activă, la starea de posesie demonică a „inimii” și creierului omului.

În acest caz se întâmplă cele descrise la punctul **2.3.3.6**, are loc îndrăcirea (posesia demonică) imediată și completă a omului cu demoni foarte periculoși, ceea ce duce la motivații, gânduri și stări „ființiale” demonice: de invidie demonică, ură și dorință de răzbunare demonică (existențială, gratuită), dorință de ucidere demonică, mândrie demonică, mânie/agresivitate demonică, părere de sine demonică, îndreptățire de sine demonică, clevetire demonică, calomnie demonică, etc.

Toate acestea nu sunt ale omului, ci ale demonilor care au ajuns să paraziteze complet mintea celor posedați.

2.3.3.15. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate oricând apare și în cazul oamenilor care manifestă nepăsare față de obiectele și practicile religioase.

a. Practica monahală și bisericească atrage atenția asupra îndrăcirii unor oameni obișnuiți, dar care au fost neatenți și nepăsători cu obiectele și practicile religioase. Iată câteva astfel de situații care au dus la îndrăcirea (posesia demonică a trupului) omului:

– au purtat Sfinte Moaște și cruciulițe în buzunarele de la spatele blugilor (în buzunarele situate în dreptul fundului);

Este un mare risc de îndrăcire în cazul lipsei de atenție și de cuviință, manifestat față de Sfinte Moaște și cruciulițe. Sf. Paisie Aghioritul era de părere ca niciun mirean să nu dorească să poarte cu sine părticele din Sfinte Moaște, indiferent ale cărui Sfânt aparțin acestea, până când mireanul nu ajunge la măsura duhovnicească de a le cinsti și respecta așa cum se cuvine.

Sfintele Moaște și cruciulițele se poartă doar la gât prinse de un șnur și ca excepție în buzunarele cu fermoar existente la haine (bluze, cămăși, geci) în dreptul pieptului.

– au lipit icoane stând cu fundul pe ele (pentru a prinde lipiciul);

– au aruncat Agheasma Mică/Mare la canal sau chiuvetă.

Agheasma nefolosită se poate pune doar la copaci, flori, iarbă curată, plante utile (viță de vie, cartofi, grâu, etc.), în zone curate, care nu au fost murdărite de câini, pisici și alte animale domestice (sălbatic).

– au fost afumate icoane cu lumânări ținute prea aproape;

– au fost afumate icoane cu fumul de la țigări (nu se fumează în camera unde există icoane);

– au aruncat icoane vechi la gunoi (icoanele vechi se recondiționează sau se donează, niciodată ele nu se aruncă);

– au urinat pe verighete, au aruncat verighetele la gunoi (sfaturi primite de la vrăjitoare);

– femei care au intrat în Sfântul Altar din Biserică;

– femei care au intrat în mănăstirile de călugări, unde nu aveau voie;

etc.

b. Se îndrăcesc toți aceia care fură din biserici: bani, icoane, ulei, Sfinte Moaște, vase din Sf. Altar, veșminte, diverse obiecte.

În cazul furtului vaselor folosite în biserici, mânia lui Dumnezeu va fi asupra tuturor membrilor unei familii care folosesc (sau cumpără) aceste vase furate. Generație după generație, toți cei care vor folosi vase furate din biserici vor avea în viață mari necazuri,

boli și probleme. Acestea trebuie duse înapoi, la prima biserică din apropiere.

c. Un risc ridicat de îndrăcire apare în cazul mirenilor care citesc slujbe și rugăciuni, din cărțile bisericești care sunt strict specifice preoților și/sau călugărilor.

Mirenii nu pot citi orice rugăciune, din orice carte. Un exemplu cunoscut este al mirenilor care se îndrăcesc deoarece citesc rugăciunile din Molitfelnic, care pot fi citite (cu serioasă pregătire anterioară) doar de către preoți sau ieromonahi.

d. Un risc ridicat de îndrăcire apare în cazul mirenilor care desconsideră participarea la Sfintele Taine ale Bisericii: Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Sf.Spovedanie, etc.

Lipsa îndelungată de la aceste Sf.Taine favorizează procesul de îndrăcire.

e. Un risc ridicat de îndrăcire apare în cazul mirenilor care desconsideră zilele de duminică și sărbătorile menționate în Calendarul Creștin–Ortodox.

Concret se expun îndrăcirii mirenii care în aceste zile muncesc, fac cumpărături, petreceri, etc.

Mirenii care trebuie să muncească în aceste zile datorită obligației impuse de serviciu, vor face milostenie cu banii corespunzători pentru munca depusă în ziua de duminică. Ideea este simplă: nu ne folosim în casă cu banii câștigați prin muncă cinstită în zilele de duminică. Cu acești bani facem milostenii la cine are nevoie.

2.3.3.16. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate oricând apare și în cazul oamenilor care practică la nivel competițional sporturi de contact.

În mod obișnuit sporturile de contact au ca scop principal creșterea spirituală: autodisciplinarea, căpătarea stăpânirii de sine, dobândirea smereniei, dobândirea milostivirii, sacrificiul de sine în serviciul celor care au nevoie de apărare, dobândirea curajului spiritual, dobândirea bărbăției spirituale, etc. În plan secundar este interesul pentru dobândirea calităților de luptă fizică, reală și dobândirea banilor prin participarea la turnee competiționale.

Aceasta este teoria și „drumul“ maestrului, a celor care în primul rând văd sportul de contact ca o formă de creștere spirituală. Dar evident nu toți practicanții unui sport de contact înțeleg și văd acest „drum“ al maestrului și al creșterii spirituale. Unii văd un sport de contact doar ca o oportunitate de a–și exprima legal furia, răutatea, invidia, ura, dorința de răzbunare, agresivitatea, etc.

Problema majoră apare în cazul luptelor reale competiționale, unde se încasează puternice lovituri la corp. Pe lângă impactul asupra organismului, prin menirea lor aceste lovituri sunt purtătoarele energiei emițătorului.

Adică orice lovitură încasată înseamnă și pătrunderea în trupul luptătorului a unei forme de energie negativă, specifică celui care trimite lovitura: mânie, răutate, ură, intenția de lovire, intenția de a face rău, eventual intenția de ucidere. Aceste lovituri fizice (proiecții energetice) primite în trupul sportivului înseamnă implicit „spargerea“ câmpului biofizic extern de protecție și crearea unor „breșe“ energetice direct în trupul luptătorului.

Mai departe, prin rezonanță și atracție cu propriul suflet, prin aceste „breșe“ energetice pot pătrunde demoni și se realizează astfel o formă de posesie demonică (îndrăcire). Riscul de îndrăcire apare doar la acei sportivi care încasează lovituri la corp și care prin rezonanță cu propriul suflet (Sine) pot atrage duhuri de răutate, invidie,

ură, lăcomie, etc.

EXISTENȚA UNOR PREDISPOZIȚII SUFLETEȘTI SPRE RĂUTATE + EXISTENȚA LOVITURILOR FIZICE ÎNCASATE = ESTE PENETRAT CÂMPUL BIOFIZIC EXTERN + SE FAC „BREȘE“ ENERGETICE ÎN TRUPUL SPORTIVULUI = PRIN REZONANȚĂ ARE LOC ÎNDRĂCIREA SPORTIVULUI CU DUHURILE CORESPUNZĂTOARE.

În acest mod se ajunge la scopul complet opus al „drumului“ maestrului, adică se ajunge la înderăcire. Vedem astfel realitatea incomodă că unii foști sportivi de performanță, foști și actuali instructori, posesori de centuri negre cu X DANI sunt în realitate înderăciți (posedați demonic, cu demoni în creier și „inimă“).

În privirea, exprimarea și atitudinea acestor înderăciți se pot sesiza cu ușurință instincte și reacții specifice demonilor combativi: mânie, predispoziția pentru agresivitate fizică (dorința de a lovi), dorința de a face rău, răutate, ținerea de minte a răului, dorința de răzbunare, dorința de ucidere, ură pentru aproapele, impostura de oameni normali.

2.3.3.17. Înderăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) apare obligatoriu și imediat în cazul oamenilor care au trăiri, gânduri și scopuri de tip demonic, care apoi se concretizează în voința și dorința conștientă de a face rău semenilor.

a. Înderăcirea cu demoni pe principiul rezonanței (atracției echivalente). Voința de a face rău celor din jur.

Pot duce la o rapidă și ireversibilă înderăcire toate trăirile omenești de tip demonic: ura nestinsă (și ascunsă) pentru Dumnezeu, ura nestinsă (și ascunsă) pentru semenii, dorința de răzbunare, falsul existențial, fățărnicia, invidia, răutatea, viclenia, mândria, dorința de răzbunare, etc.

Apoi toate aceste trăiri de tip demonic se concretizează în voința și dorința conștientă a omului de a face rău celor apropiați, în orice formă posibilă: trădare, șantaj, curvie, prea-curvie, otrăvire, vrăjitorie, înscenarea unor falsuri, victimizare, criticism cronic, țipete, etc.

Trăirile omenești de tip demonic și voința conștientă a omului de a face rău celor apropiați (implicit faptele comise) duc în final la înderăcirea omului cu demonii echivalenți trăirilor proprii și faptelor comise.

Sf.Siluan Athonitul ne atenționează că gândirea de rău despre oameni arată o formă de înderăcire. Omul care are această „gândire rea“ (ură, răutate, viclenie, fals, fățărnicie, minciună, orgoliu, impostură, mânie, invidie, dorință de răzbunare, intenția/voința de a face rău semenilor) este în realitate un înderăcit, posedat demonic de către un duh al răutății:

„Dacă gândești rău despre oameni, aceasta înseamnă că un duh rău viază în tine și îți însuflă gânduri rele împotriva oamenilor.“

(sublinierile din citat îmi aparțin, Sf.Siluan Athonitul în lucrarea „Între iadul deznădejzii și iadul smereniei“)

Cum a primit acest duh rău dreptul să intre în creierul și „inima“ omului?

Datorită rezonanței duhului rău cu omul care are în mintea și sufletul său aceleași trăiri de tip demonic: mândrie de tip demonic, ură existențială, răutate, viclenie, fals, impostură, minciună, mânie, invidie, dorință de răzbunare, intenția de a face rău semenilor, etc.

Chiar și în acest caz grav îndrăcirea nu are loc în câteva clipe, ci în 3–6 săptămâni. Dumnezeu lasă chiar și acestui om timpul necesar pentru a se decide, să fie complet sigur că acesta este drumul pe care vrea să-l urmeze în viața sa pământească.

De aceea în aceste 3–6 săptămâni, omul care se îndrăcește are senzații fiziologice, psihice și sufletești clare, care îi „spun” că are loc îndrăcirea lui, că în aceste zile un demon îi intră (posibil definitiv) în trup (creier, „inimă”).

Este decizia lui, a omului, dacă continuă cu ura și voința de a face rău semenilor (și implicit cu statutul de îndrăcit posedat demonic), sau se sperie, își dă seama în ce grozăvie tocmai se introduce și își schimbă planul de a face rău (implicit nu mai are loc posedarea demonică completă).

Realitatea înfricoșătoare ne arată însă faptul că majoritatea celor porniți pe drumul urii (implicit vicleniei, răutății, invidiei, imposturii, falsului, premeditării de a face rău semenilor) nu se opresc și nu se sperie de posibila lor posedare demonică.

Aceștia desconsideră toate avertismentele oferite de îndrăcirea în curs și „se vând” pe sine complet, până la capăt.

Pentru a–și urma pornirea spre ură și răzbunare, cu bună știință, de la bun început, acești nesăbuiți acceptă să devină pentru totdeauna cârpele și slugile demonilor care îi posedă.

În acest caz se întâmplă cele descrise la punctul **2.3.3.6**, are loc îndrăcirea (posesia demonică) imediată și completă a omului cu demoni foarte periculoși, ceea ce duce la motivații, gânduri și stări „ființiale” demonice: de invidie demonică, ură și dorință de răzbunare demonică (existențială, gratuită), dorință de ucidere demonică, mândrie demonică, mânie/agresivitate demonică, părere de sine demonică, îndreptățire de sine demonică, clevetire demonică, calomnie demonică, etc.

Toate acestea nu sunt ale omului, ci ale demonilor care au ajuns să paraziteze complet mintea celor posedați.

b. Îndrăcirea cu demonii motivaționali.

Cele descrise mai sus sunt doar o parte a poveștii de groază.

Odată cu îndrăcirea lor variabilă pe principiul rezonanței cu demonii corespunzători (echivalenți) pornirilor lor demonice, oamenii se îndrăcesc automat și cu o serie completă de demoni motivaționali, precum sunt și următorii: demonii de orgoliu, părere de sine, închipuire de sine, invidie, răutate, lăcomie, ură față de aproapele, etc. În acest mod cei deja îndrăciți capătă o disponibilitate multiplicată și înverșunată de a face rău celor din jurul lor. Gândirea și trăirile lor devin complet supuse demonilor care îi posedă.

De exemplu, un rău gratuit va fi făcut prin motivația demonilor (gândurilor) de orgoliu și invidie: „*Dar ce, eu sunt mai prost, mai prejos decât el? Cu ce drept X este superior mie?*”

Demonii de ură îi vor transmite celui îndrăcit o pornire și o înverșunare deosebite de a face răul în mod ascuns, viclean, perfid, fățarnic, sau dacă este posibil în mod deschis, „la vedere”.

c. Apoi în toată această situație de îndrăcire intervine și procesul psihic de proiecție, prin care cel îndrăcit va „vedea” în ceilalți propriile sale porniri și trăiri demonice. Prin proiecția psihică, ceilalți sunt criminali, trădători, plini de ură, vor să-i facă rău, etc., deci preventiv trebuie luate măsuri împotriva lor. Cine „lovește” și atacă primul, acela supraviețuiește.

d. Combinația dintre gândurile și pornirile demonilor atrași prin rezonanță (cazul x), plus gândurile și pornirile demonilor motivaționali (cazul xx), la care se mai adaugă și propriile proiecții psihice (cazul xxx), face ca în final acești îndrăciți să se comporte preventiv și gratuit ca adevărate bestii umane: complet sabotori și trădători, agresivi, bestiali, ucigași, răi, persecutori, plini de victimizare, vânători neobosiți ale celor mai mici greșeli ale celor de lângă ei, mereu gata de certuri și crize de isterie, complet mincinoși, sociopați, cu o completă disponibilitate de a face orice formă de rău posibilă în registrul demonic.

Experimentul Pitești dovedește acest proces complex de îndrăcire cu demoni prin rezonanță și demoni motivaționali. Tinerii care la început erau agresivi de nevoie, după îndrăcirea lor erau agresivi în mod înverșunat, fiind motivați de demonii motivaționali.

Gândirea celor îndrăciți cu demonii motivaționali era următoarea:

– bestialitatea motivată de demonii motivaționali de părere de sine, orgoliu, invidie și ură era următoarea:

„Cumva tu te crezi mai bun și mai rezistent decât mine?

Crezi că eu pot face compromisuri și tu vei rămâne onorabil, vertical și integru?

Dacă eu am căzut și m-am dat de partea torționarilor (diavolului), atunci așa ai să faci și tu. Dacă eu am cedat la compromisuri, așa vei face și tu.

Să nu crezi cumva că eu sunt slab, laș, fără credință și trădător, în scurt timp și tu vei deveni exact la fel ca mine. Să nu crezi că tu vei rămâne un martir și mucenic iubit și respectat, iar eu voi trăi precum un câine.

Și tu te vei lepăda de credință, Dumnezeu, camarazi, onoare, demnitate, patrie, așa cum am făcut-o eu și mulți alții înaintea mea. Stai tu liniștit că intri pe mâinile mele și va fi vai de tine, am eu grijă de asta.

Nu scapi de aici până când nu devii exact la fel ca mine.”

– și la final bestialitatea motivată de proiecțiile psihice era următoarea:

„În realitate tu ești mai monstruos decât mine, doar că trebuie să-ți scot la iveală răul pe care îl ai ascuns în tine. Nu scapi de aici până când nu-ți scot la iveală adevărata ta identitate de criminal.”

2.3.3.18. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate oricând apare și în cazul oamenilor care practică un „creștinism” modern, de tipul new age.

2.3.3.18.a. Îndrăcirea prin practica tehnicilor new age.

Creștinul modern de tipul new age combină într-un „ghiveci” existențial variabil tot felul de învățături și practici ante–creștine (zamolxianism, animism, șamanism), neo–păgâne, tibetane, budiste, hinduse, babiloniene, vrăjitorești, atee, satanice, etc.

Părintele Dan Popovici descrie creștinul modern ca fiind „creștino–magul“, omul care „la suprafață“ pentru societate are o spoyală de moralitate și practici bisericești, în restul existenței sale dezvoltându–se toate ideile și practicile păgâne posibile.

Ca de exemplu:

merge duminica la Biserică + ține posturi + se spovedește, împărtășește + citește Sf.Evanghelii, etc. +
are credința în Zalmoxis, are credința că Mântuitorul Iisus Hristos a fost un mare inițiat/yoghin (la egipteni, tibetani, budiști, hinduși) +
are credința în horoscoape, numerologie, astrologie, ghicit în palmă, etc. +
citește cărți de ezoterism tibetan, teosofie, spiritism, șamanism, etc. +
practică spiritismul (vorbește cu dracii care preiau forma și vocea celor adormiți) +
practică tehnici yoga +
practică tehnici budiste, tehnici mindfulness +
merge la cursuri și „workshop–uri“ de inițieri budiste, are credința în reîncarnare +
practică tehnici de bioenergie, radiestezie, reiki +
citește cărți șamanice, merge la cursuri și „workshop–uri“ de inițieri șamanice +
practică în modul autodidact „terapia“ transpersonală +
practică „terapia“ prin hipnoză, plătește să facă „terapie“ prin hipnoză +
așteaptă extraterestrii civilizatori din spațiu sau de pe continentele ascunse ale pământului plat (adică așteaptă dracii în formă umanoidă) +
are preocuparea pentru magie albă și vrăjitorie albă +
are preocuparea pentru magie neagră și vrăjitorie neagră +
practică cea de–a „patra cale“ (rătăcirile budiste–tibetane–sufiste ale lui George Ivanovich Gurdjieff) +
crede în parapsihologie, face experimente de parapsihologie +
etc.

Oficial un astfel de rătăcit prin universul new–age este duminica un „smerit“ creștin–ortodox, dar în tot restul timpului, în mare secret, în nebunia mândriei lui, se crede simultan și câte ceva din următoarele: maestru yoga, maestru budist, maestru în meditație (Mind Control), maestru șaman, maestru druid, maestru mason, maestru radiestezist, maestru reiki, inițiat în călătoriile cu OZN–urile, cunoscător al cunoașterii oculte secrete, maestru în teosofie, mare „cunoscător“ al tainelor Universului (știe pe de rost rătăcirile spiritiste ale lui Scarlat Demetrescu), cunoaște psihologie transpersonală (meditații, reîncarnare), cunoaște cea de–a „patra cale“ (rătăcirile budiste–tibetane–sufiste ale lui G.I.Gurdjieff), vorbește cu demonii (prin jocul „Charlie Charlie“, joaca cu placa Ouija), etc.

Și în tot acest timp dracii râd de el și se distrează împreună cu el.

2.3.3.18.b. Îndrăcirea prin practica pozițiilor yoga.

Există 84 poziții corporale tradiționale de yoga (cunoscute sub numele de asane), care sunt menționate în manuscrisele vechi din secolele 10–11.

Ulterior în secolul 20, în scopul promovării yoga în țările creștine (în special SUA), aceste asane tradiționale au fost combinate cu alte sute de poziții de gimnastică obișnuite, care în sistemul yoga tot „asane“ se numesc.

Astfel că în prezent există aproximativ 1300 asane și variații ale acestora. Se știe că cele 84 asane tradiționale au fost dezvăluite unor asceți direct de către „zeul Shiva”, dar este o informație discretă (nu secretă) pentru creștini scopul pentru care „zeul Shiva” i-a învățat pe asceții din vechime aceste poziții.

Oficial scopurile și rațiunile moderne de a practica yoga sunt cele lumești (medicale, psihologice, neurologice, hormonale): creșterea flexibilității musculaturii, îmbunătățirea metabolismului, reglajul hormonal, reducerea stressului, reducerea diabetului, eliminarea insomniei, creșterea creativității, etc.

Deci aparent sunt numai aspecte pozitive. Dar nu trebuie uitat, scopurile și rațiunile autentice ale practicării yoga sunt cele spirituale.

Până la urmă, care este scopul pentru care „zeul Shiva” i-a învățat pe asceții din vechime să practice anumite asane (poziții corporale)?

„Zeul Shiva” i-a învățat pe asceții din vechime pozițiile yoga (asanele de bază), pentru 2 scopuri:

- pentru ca oamenii să poată avea cu el o rezonanță telepatică directă, adică comunicarea directă la nivel mental a gândurilor între om și „zeul Shiva”;
- pentru ca astfel oamenii să se închine „zeului Shiva” (deci asanele sunt și forme de închinare/venerare față de „zeul Shiva”).

Pentru un creștin, în acest moment deja apar câteva semne de întrebare: cine este acest „zeu Shiva”?

De ce oamenii au nevoie de „zeul Shiva”: să-l adore (venereze), să-i dorească prezența, să comunice direct mental cu el, să-l asculte, etc.

Ce fel de „zeu” este acesta, de a putut să se materializeze în fața unor asceți, să capete o formă corporală umană?

De ce sunt necesare practica unor poziții corporale ascetice destul de grele, pentru a intra în rezonanță telepatică directă cu „zeul Shiva”.

Și cel mai intrigant aspect, ce folos ar putea avea unii oameni (mai ales creștinii !) din comunicarea mentală directă (telepatică) cu „zeul Shiva”?

Din perspectivă creștină lucrurile sunt foarte clare: acest „zeu Shiva” este un demon puternic care a dorit să fie zeificat, respectat, adorat, temut și ascultat, etc., precum erau în antichitate zii păgânismului mediteranean și european: egiptean, grec, roman, fenician, cananean, sumerian, celtic, etc. Nu este nicio diferență în acest sens.

Prin practica pozițiilor yoga tradiționale (cele 84 asane) au loc schimbări la nivelul glandelor endocrine ale corpului uman și are loc îndrăcirea celor care le practică.

În momentul în care îndrăcirea este suficient de puternică, practicantul asanelor poate auzi direct mental ordinele și sfaturile demonului, eventual poate chiar să-l vadă.

Pe lângă exercițiile de gimnastică, yoga modernă păstrează practica acestor asane tradiționale care au fost dezvăluite direct de către „zeul Shiva”, deci și pentru practicantul modern de yoga există riscul îndrăcirii cu demoni.

2.3.3.18.c. Îndrăcirea prin practicarea budismului.

Foarte atractivă pentru creștinii căldicei este cunoașterea și practica budismului, care la prima vedere are multe aspecte comune cu creștinismul.

În realitate budismul este un satanism frumos cosmetizat, care „la vedere” combină mai multe elemente aparent minunate: moralitatea corectă, scopuri personale și sociale frumoase, dezvoltare personală armonioasă, tehnici anti-stress, tehnici de

auto-control, tehnici de meditație, cunoaștere spirituală secretă (o combinație de adevăruri și minciuni).

În țările creștine budismul este promovat în special în rândul intelectualilor creștini atei și căldicei, care sunt atrași spre budism prin cunoașterea spirituală secretă, tehnici de meditație, istorii secrete, mirajul templelor tibetane, mirajul filmelor, etc.

Astfel, nu este de mirare că milioane de creștini bine intenționați au căzut în plasa acestui satanism frumos ambalat.

Iată doar câteva elemente care ne arată că trebuie să evităm la maxim tot ce are legătură cu budismul:

x. Budismul are o concepție religioasă non-teistă, adică din start respinge existența lui Dumnezeu, ca Putere, Ființă și Persoană atot-creatoare, atot-țiiitoare, milostivă, milosârdă, dincolo de puterea umană de înțelegere, etc.

Din punct de vedere creștin, budismul este un ateism auto-declarat, adică este satanism.

xx. Budismul a preluat din hinduism și yoga pozițiile (asanele) tradiționale, ceea ce pentru practicanți are același efect: îndrăcirea cu demoni.

xxx. Budismul a preluat din tradițiile locale adorarea a tot felul de zei și zeițe, care conform cu păgânismul european antic sunt demoni în formă travestită.

iv. Budismul promovează teoria re-încarnării, care este o imensă minciună demonică (prin demonul amânării).

v. Pentru marea masă a practicanților naivi și de bună credință, budismul este prezentat ca fiind un sistem psihologic-social-religios util, bun, frumos, etc., dar în mare secret lucrurile stau complet diferit.

Marii maeștri budiști din toată lumea, șefii templelor budiste tibetane și indiene (inclusiv Dalai Lama) și cardinali catolici se întâlnesc periodic în locații secrete, unde se închină personal demonilor care le apar direct în fața lor și preiau ordinele pe care acești demoni le dau.

Știm despre aceste aspecte demonice secrete ale budismului din cartea autorului grec Ioannis Kotzabasis, cu titlul „Din Tibet în Sfântul Munte la Bătrânul Pasie“ (cartea este disponibilă pe internet pentru achiziție și/sau download).

În luna februarie 1976 autorul a făcut un pelerinaj la Mt.Athos, ocazie cu care în Mănăstirea Simonopetra (Simonos Petras) a cunoscut pe tânărul grec Gheorgaki M., în vârstă de 16 ani, care timp de 14 ani (de la 2 ani la 16 ani) fusese crescut și inițiat într-un templu budist din Tibet.

Proaspăt scăpat din capcana satanismului budist, acest tânăr grec a povestit stareților din Mt.Athos ce se întâmplă de fapt în templele budiste din Tibet (și din întreaga lume), precum sunt și următoarele aspecte:

– practicanții budiști din temple primesc pe viață pecetluiri demonice, devin grav îndrăciți, capătă puteri „peste fire“ datorită energiilor demonice, dobândesc capacitatea de a vedea și vorbi direct cu demonii, etc.;

Exemple de puteri „peste fire“ ale budiștilor, care toate sunt datorate îndrăcirii cu demoni și folosirii energiilor demonice: levitație, postiri grele, vederea directă a demonilor, vorbirea limbilor străine neînvățate în mod conștient, uciderea oamenilor printr-o singură lovitură, deplasarea obiectelor, spargerea unor obiecte, capacitatea de efort fizic și intelectual supra-prelungit, parcurgerea personală rapidă a unor

distanțe uriașe de mii de km (folosirea unor „porți” de transport spațio-temporale), influențarea comportamentului unor animale, etc.

- prin pecetluiri demonice, practicanții budiști din temple sunt slujiți individual de demoni de grad mic (prin formule verbale de vrăjitorie);
- practicanții budiști din temple sunt învățați tehnici de luptă (sporturi de contact), cu scopul de a ucide oameni;
- șefii/maestrii budiști se închină personal demonilor și execută ordinele demonilor de grad înalt;
- curieri special antrenați merg din Tibet peste tot în lume la centrele satanice, să livreze direct mesajele/ordinele pe care demonii le-au transmis șefilor budiști.

Sf. Paisie Aghioritul și călugării din Mănăstirea Simonopetra duceau „meciuri” grele cu demonii care nu voiau să-și abandoneze controlul asupra tânărului Gheorgaki.

În concluzie, pentru un creștin autentic nu este deloc recomandat să practice budismul, deoarece există riscul îndrăcirii cu demoni.

2.3.3.18.d. Îndrăcirea subtilă prin practica tehnicilor de mindfulness.

O îndrăcire foarte subtilă poate apare în timp prin practica tehnicilor de „mindfulness”, care își au originea și puternice influențe din practicile yoghine și budiste.

În spațiul culturii și civilizației creștine, un termen aproximativ echivalent pentru „trezvie” este cel de „mindfulness”, care este importat din practicile asiatice budiste și yoghine.

„Mindfulness” înseamnă o stare de prezență continuă și conștientizare a prezentului, o conștientizare continuă de tipul „acum și aici”: care este realitatea obiectivă înconjurătoare detaliată, care sunt propriile emoții și sentimente, care sunt propriile gânduri, care sunt senzațiile celor 5 simțuri, etc.

În modul simplist și elementar, conceptul de „mindfulness” are la bază același principiu fundamental ca și „trezvia” creștină: **mintea omului trebuie să lucreze (îndeplinească) un anumit timp o activitate conștientă și continuă.**

Mulți creștini—ortodocși căldicei (sau atei) sunt atrași de tehnicile asiatice budiste și yoghine și consideră că nu (mai) are rost să înțeleagă și să practice în viața lor și „trezvia” creștină, deoarece tehnicile de „mindfulness” (cred ei) sunt mult mai eficiente, simple, ușoare, atractive și populare.

Tehnicile de „mindfulness” sunt într-adevăr (mult) mai simpliste, populare și mai promovate (pe internet, în cărți, seminarii, etc.) decât „trezvia” creștină, dar acestea nu sunt mai ușoare și eficiente decât „trezvia” creștină, din niciun punct de vedere.

Pe internet există zeci de site-uri de psihologie care propun celor doritori multe tipuri de „exerciții de mindfulness”, care din punct de vedere strict psihologic au utilitatea și valoarea lor. Dar în același timp nu există niciun site (sau blog) ortodox care să explice celor doritori „exercițiile pentru trezvia minții” din perspectivă creștin-ortodoxă.

Această avalanșă de „mindfulness” (seminarii, cărți, ședințe, filme) desigur nu este o întâmplare, „cineva” are grijă de acest lucru.

Putem spune fără a greși că există o preocupare evidentă, de a înlocui în spațiul creștin valoarea, „bogăția” și lucrarea psihologică-spirituală completă a trezviei creștine, cu „sărăcia” psihologică a exercițiilor mentale de „mindfulness”.

Se pot constata cu ușurință diferențele uriașele dintre „trezvia minții” și

„mindfulness“, prin citirea cu atenție a sub–capitolului 3.5.2, care detaliază ce înseamnă „trezvia minții“.

Deși se dorește intens acest lucru, exercițiile așa–zis psihologice de „mindfulness“ nu vor putea înlocui niciodată conceptul și practica creștină a „trezviei minții“.

Există câteva diferențe majore dintre „trezvia“ creștin–ortodoxă și tehnicile de „mindfulness“:

x. Din punct de vedere practic și spiritual, comparativ cu „trezvia“ creștină, exercițiile de „mindfulness“ sunt o formă de amatorism psihologic, mental și spiritual. „Mindfulness“ este pentru amatorii în cele psihologic–spirituale, „trezvia“ creștină este pentru începători și pentru cei avansați, care au de la sineși pretenții mai mari.

Concret:

Putem constata acest fapt din simpla lor durată: exercițiile de „mindfulness“ pot dura maxim 10–30 minute, pe când „trezvia“ creștină își propune să dureze 24 ore din 24. Și „trezvia“ creștină nu doar că își propune să realizeze acest obiectiv aparent inuman – de atenție conștientă și continuă a minții timp de 24 ore din 24, ci chiar și reușește acest lucru pentru cine are voința necesară.

xx. În timp ce exercițiile de „mindfulness“ în mod natural epuizează atenția și energia mentală a practicanților în maxim 30 minute, „trezvia“ creștină dimpotrivă, generează continuu pentru practicant atenție și energie mentală.

Cu cât practici mai mult și mai intens „trezvia“ creștină (adică conștient și continuu lucrezi în minte *rugăciunea lui Iisus*, psalmul 50, orice psalmi, alte rugăciuni), cu atât vei fi mai proaspăt, tonic, plin de energie, plin de vitalitate, permanent atent/racordat la realitățile obiective înconjurătoare și la realitățile interioare (sufletești și trupești).

Concret:

– După un exercițiu de „mindfulness“ serios de 30 minute, probabil îți vor trebui minim 1–2 ore de relaxare (sau somn) pentru recuperare.

– După o „trezvie“ (rugăciune a minții) serioasă de 30 minute, probabil vei primi de la Sf.Duh energie mentală echivalentă cu un somn profund de 2 ore.

xxx. În timp ce exercițiile de „mindfulness“ au efecte doar asupra minții omului și doar pentru timpul apropiat când ele sunt practicate, practica „trezviei“ creștine are efecte complete asupra minții și duhului (Sinelui natural al) omului, generând un proces permanent de despătimire și îndumnezeire a Sinelui natural al omului.

Deci exercițiile de „mindfulness“ nu au ca efect despătimirea și îndumnezeirea Sinelui natural al omului pentru veșnicie, așa cum o face practica „trezviei“ creștine.

Concret:

– Dacă te silești pentru exercițiile de „mindfulness“ timp de 30 minute, efectele vor fi doar asupra minții și doar pentru ziua în curs (în cel mai bun caz).

– Dacă te silești pentru „trezvia“ minții timp de 30 minute, efectele asupra minții, sufletului și duhului (Sinelui natural) vor fi permanente, pentru întreaga viață.

Acele 30 minute de „trezvie“ creștină sunt efectiv o investiție pentru veșnicie.

iv. Exercițiile de „mindfulness“ sunt doar simple exerciții mentale–psihologice care au scopuri limitate, psihologice (atenție, relaxare, anti–stress, etc.). Ele nu „duc“ nicăieri în afara minții și trupului propriu.

Practica „trezviei“ creștine (prin *rugăciunea lui Iisus* și alte rugăciuni simple) conține în sine un element excepțional, ea te pune în comuniune directă și continuă cu Însuși

Dumnezeu—Creatorul.

Prin practica „trezviei“ creștine nu urmărim doar atenția, relaxarea, anti stress—ul, etc., ci incomparabil mai mult, de a fi în permanentă comuniune cu Dumnezeu—Creatorul. Condiția pentru „trezvia“ creștină este a spune aceste rugăciuni nu doar cu atenția minții, ci și cu trăire sufletească.

Vom repeta mental rugăciunile trezviei având și trăirile sufletești corespunzătoare:

– rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu („*Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție*“) o vom însoți de o stare sufletească de: **recunoștință**, evlavie, adâncă smerenie, sfântă frică, dragoste, cumințenie a duhului, umilință a duhului, „întristarea cea bună“;

– rugăciunile adresate Mântuitorului Iisus Hristos, Sfântului Duh și Sf. Maicii Domnului le vom însoți de o stare sufletească de: căință, pocăință, „dulce durere“, recunoștință, evlavie, adâncă smerenie, sfântă frică, dragoste, cumințenie a duhului, umilință a duhului, „întristarea cea bună“;

– rugăciunile adresate Sfinților le vom însoți de o stare sufletească de: recunoștință, sinceritate, respect, evlavie, „dulce durere“, „întristarea cea bună“, dragoste.

2.3.3.18.e. Îndrăcirea subtilă prin folosirea spațiilor unde se practică yoga, budismul, reiki, radiestezia, spiritismul, bioenergia, hipnoza, vrăjitoria, etc.

Un risc ridicat de îndrăcire și accidentare apare și dacă stăm o perioadă de câteva ore în spațiile unde s—au făcut ședințe (tehnici, meditație, inițiere, asane, etc.) de yoga, budism, reiki, radiestezie, spiritism, vrăjitorie (albă, neagră), bioenergie, hipnoză, etc.

Aceste spații pot fi și următoarele: săli de curs în facultăți, săli de clasă în școli/licee, săli de sport din școli (licee, facultăți, cluburi profesionale), sălile cluburilor sportive (orice sport, de amatori și/sau profesioniști), diverse spații rămase temporar goale (comerciale, de producție, de depozitare, administrative, distractive), cluburi de noapte tip discotecă, restaurante, teatre, cinematografe, biblioteci, etc.

Demonii rămân și sunt activ prezenți în toate spațiile unde s—a practicat yoga, budismul, reiki, radiestezia, spiritismul, hipnoza, vrăjitoria, bioenergia, etc.

De aceea în aceste spații apar frecvent situații/activități, precum sunt și următoarele:

– accidentări sportive grave, care practic încheie cariera unor sportivi de performanță: ruperi de ligamente (tendoane, mușchi, oase), accidentări ale genunchilor (coatelor, umerilor, gâtului), accidentări la coloana vertebrală, ruperi de degete (la mâini, picioare), tăieturi pe corp, afectarea ochilor/vederii, etc.;

– accidente de muncă grave (dacă în spațiul respectiv există și o activitate comercială, de producție, de depozitare, etc.);

– diverse accidentări ușoare, dureri de cap, inexplicabilă stare generală de rău, stări de leșin, dezvoltarea unor boli cronice, etc.;

– stare inexplicabilă de neliniște, frică, nervozitate;

– certuri, neînțelegeri, nemulțumiri, jigniri, conflicte nejustificate;

– dobândirea unor patimi cronice: lăcomie alimentară, alcoolism, jocuri de noroc, pariuri, desfrânare, consumul de droguri, fumat, etc.;

– dorința de a practica serios contra cost tehnica respectivă (yoga, reiki, etc.);

– incendii, ruperea țevilor la baie și inundații, spargerea geamurilor, diverse distrugerii;

– inițierea unor activități infracționale grave: pornografie, rețele de hoție, rețele de prostituție, trafic de droguri, răpiri de persoane, trafic de organe, etc.;

– practicarea ritualurilor satanice;

etc.

În cazul spațiilor goale disponibile pentru închiriat (comerciale, de producție, etc.), în mod „inexplicabil“ va apare lipsa clienților, lipsa altor doritori să închirieze spațiul rămas gol, etc., astfel încât spațiul respectiv va putea fi folosit în continuare doar pentru practicarea acestor tehnici satanice tip new age.

Pentru îndepărtarea demonilor din aceste spații și a consecințelor, trebuie luate câteva măsuri elementare, precum sunt și următoarele:

- încetarea contractului de închiriere (și interzicerea practicării tehnicilor new age);
 - chemăm de câteva ori preotul pentru a face în acest spațiu câteva sfințiri (Sfeștanie);
 - personal facem în aceste spații sfințiri cu Agheasmă Mare (vezi în capitolul 3 sub–capitolul 3.7.9);
 - trimitem la biserică pe cei care folosesc curent aceste spații (elevi, studenți, sportivi, muncitori, etc.), pentru a se spovedi, împărtăși, participa la slujba Sf.Maslu, participa la Sf.Liturghie, etc. În plus aceste persoane își vor sfinți și domiciliul personal.
- Dacă suntem elevi, studenți, sportivi, salariați, etc. și trebuie să mergem în aceste spații unde se practică tehnici satanice new age, obligatoriu ne vom da cu Agheasmă Mare (peste tot corpul, geantă, rucsac) când plecăm din casă și când ne întoarcem acasă.

2.3.3.19. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate oricând apare pe fond de frică și în cazul copiilor (mici, preșcolari, adolescenți, tineri), care au suferit puternice traume psihice–emoționale.

Experiența unei puternice și bruște traume emoționale poate duce la situația de îndrăcire activă a trupului copilului.

a. Frica și lipsa curajului (duhovnicesc, lumesc) sunt elemente de fond puternic favorizante ale îndrăcirilor evidente, care au o cauză clară.

Întotdeauna în cazul unei îndrăciri evidente, în ascuns vom găsi o formă de frică care a favorizat îndrăcirea evidentă.

Exemple de frici inconstiente și constiente, care favorizează îndrăcirile cu cauze evidente:

- frica de înfometare, care duce la îndrăcirea cu demonii lăcomiei alimentare;
- frica de a nu fi abuzat sexual, exploatat, folosit, manipulat, trădat, șantajat, amenințat, hărțuit, calomniat, jignit, ucis;
- frica de a lupta cu tine însuși, cu propriile defecte, slăbiciuni, pre–dispoziții, patimi înnăscute;
- frica de a te lupta cu demonii patimilor din tine, pe care i–ai crescut prin plăcere, trândăvie, nepăsare și obișnuință;
- frica de singurătate, de a nu fi iubit, dorit, admirat, apreciat, stimat, respectat;
- frica de sărăcie, a lipsurilor materiale;
- frica de a nu–ți pierde banii, serviciul, mașina, casa, livada, grădina, proprietățile, bunurile de valoare personale, etc.;
- frica de a nu cădea în nebulie, depresie, tristețe, deznădejde, sinucidere;
- frica de a nu fi alungat, respins, jignit, calomniat, făcut de rușine în public;
- frica de a–ți pierde soțul, soția, copiii, părinții, rudele, prietenii dragi, colegii de muncă, șefii protectori, etc., prin deces sau despărțire;

- frica de a nu cădea în crize necontrolate, specifice patimilor pe care le avem: mânie, agresiuni, scandal, certuri,ucidere, furt, beție, abuz sexual, etc.;
- frica de a-ți accepta realitatea propriului trup, psihic, suflet;
- frica de a accepta realitatea externă a vieții: familială, profesională, politică, socială, economică, militară, religioasă, etc.;
- frica de moarte, de a accepta realitatea veșniciei, a iadului și raiului, etc.

b. Există o sumedenie de motive care pot determina un copil mic (și un preșcolar, adolescent) să trăiască un puternic șoc emoțional: a văzut ceva peste puterile lui psihice, a vizionat noaptea un film horror deosebit de violent, brusc a fost atacat de un animal, a fost amenințat și agresat, a fost lovit/bătut puternic, s-a țipat la el, brusc/neașteptat a auzit un zgomot puternic, brusc a fost trezit brusc din somn de zgomote puternice, este martor direct la țipete sau scene de violență, brusc a fost aruncat de un perete (explozie, violență), a căzut în gol de la înălțime (copac, acoperiș, scară, etc.), a fost implicat direct într-un accident de circulație (cu mașina, bicicleta, etc.), a fost implicat direct într-un grav accident de mișcare (cu schiurile, sania, patinele, la călărie, alergare, etc.), vede sânge și oase de la oameni grav vătămați (arși, explozii, accidente rutiere), vede sânge și oase de la animale sacrificate, este martor direct la moartea violentă a unui membru al familiei (tatăl, mama, un frate, o soră), este martor direct la moartea violentă a unui om oarecare pe stradă, este martor direct la torturarea unui om, participă la înmormântarea unui membru al familiei (tatăl, mama, un frate, o soră), etc.

Pentru exorcizarea acestor cazuri de îndrăcire a copiilor mici, Arhimandritul Ilarion Argatu recomanda ca întreaga familie să țină 3 zile de post „negru” în zilele de luni, miercuri și vineri.

Dacă copiii sunt mai mari, se țin 7, 9, 16 sau 40 zile de post negru. Nu se țin zile continui de post „negru”, ci succesiv doar în zilele de luni, miercuri și vineri.

În același timp cu aceste zile de post „negru”, în casa acestei familii trebuie făcută Agheasmă cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare. Cu această Agheasmă se stropește zilnic prin casă. Periodic întreaga familie se spovedește și împărtășește. În mâncarea copilului se pune zilnic puțină Agheasmă Mare.

Pentru toate detaliile de rezolvare ale acestor situații puteți citi cărțile scrise de Arhimandritul Ilarion Argatu și fiul său, preotul Alexandru Argatu.

c. Îndrăcirea poate să fie și rezultatul unei strategii demonice, aplicată de un individ (tânăr, adult) care este deja îndrăcit.

Timp de câțiva ani, individul îndrăcit aplică copilului (adolescentului, tânărului, adultului) un regim demonic, premeditat, sistematic și continuu de: teroare, bătăi animalice, loviri și agresiuni nejustificate, hărțuiri, amenințări cu pumnul/cuțitul, șantaj și amenințarea uciderii fraților și/sau a părinților, expunerea la pericole nejustificate, criticism cronic, nemulțumiri cronice, jigniri publice, umiliri publice, crize de nervi, țipete, reacții agresive neprevăzute, expunerea la agresarea fizică brutală a altor copii, înfometare (subnutriție), expunerea la frig, imobilizarea corpului în poziții fixe timp de câteva ore, forțarea la abuzuri/perversiuni sexuale, forțarea consumului de droguri și/sau alcool, forțarea consumului de mâncare stricată, forțarea de a agresa (lovi, bate, jigni, umili) alți copii, forțarea de a fura, forțarea de a minți, etc.

Toate aceste comportamente sunt gândite, studiate și premeditate și au câteva

scopuri precise:

- de a crea (adolescentului, tânărului, adultului) deprinderea inconștientă pentru completă supunere, docilitate, conformism, obediență, ascultare „orbească”, executarea imediată a ordinelor primite;
- de a induce copilului (adolescentului, tânărului, adultului) o permanentă stare de emotivitate, nesiguranță, frică instinctuală, teamă de a fi ucis, traumă emoțională, stress, senzație de hăituire.

Această stare psiho–emoțională este exact ceea ce trebuie pentru a produce îndrăcirea copilului (adolescentului, tânărului, adultului) cu demoni de obediență, supunere, docilitate, slugărnicie, ascultare, trădare, apostazie (arhiconi), frică, lașitate, ură, răzbunare, mânie, viclenie, etc.

După câțiva ani de teroare programată tânărul nostru nu mai este cazul să fie bătut și vânat și tot ce face, în continuare el va face ascultare „orbească” în tot ce i se spune și va comite orice faptă i se cere.

De data aceasta ascultarea „orbească” nu va mai avea loc datorită fricii inconștiente, ci datorită acțiunii paralizante a demonilor cazați în creierul victimei.

d. Un caz special de îndrăcire este cel al copiilor care sunt abuzați sexual (și uciși) sistematic în orfelinate, în rețelele de pedofilie și în cadrul ritualurilor oculte satanice.

Motivul acestor fapte înfricoșătoare vrednice de veșnicia iadului nu este doar realizarea unui anumit scop ocult. Un scop declarat al acestor abuzuri sexuale este puternica îndrăcire a acestor copii.

Prin violul sistematic realizat, demonii din trupul adulților–îndrăciți ajung în trupul copiilor abuzați. Astfel ei vor crește având în corpul (mintea) lor tot felul de demoni, care le vor afecta viața.

Practic acești copii vor crește fiind în ascuns plini de ură, având puternice resentimente și dorință existențială pentru răzbunare, fiind adevărate „bombe” sociale cu declanșare întârziată. În viața lor adultă ei vor trăda, sabota și distruge cu premeditare indivizi, familii, instituții, firme, proiecte, planificări, investiții, colective de muncă, organizații statale, organizații mass–media, sisteme de educație, sisteme de informație, sistemul legal–juridic, sistemul moral, cultura, religia, etc., întreg poporul în cadrul căruia trăiesc.

De aceea această obsesie pentru abuzul sexual sistematic al copiilor nu este o preocupare umană–penală, ci este o preocupare direct demonică. Nu oamenii fac astfel de fapte, ci demonii în trup de om.

Cele mai grave fapte se petrec în cadrul ritualurilor oculte satanice, unde are loc abuzul sexual, traumatizarea și apoi la final uciderea copiilor.

Pentru faptele demonice (abuz sexual, trădarea de aproapele, trădarea de țară, șantajul, viclenia pentru a distruge vieți și cariere, viclenia pentru a distruge preoți, etc.), toate pedepsele din codul penal sunt simple glume, pentru ei singurele pedepse adevărate vor fi în iadul veșnic. De aceea preocuparea noastră principală față de acești demoni în trup de om trebuie să fie grija de a–i trimite la judecata lui Dumnezeu. Este mult mai greu de readus la normalitate astfel de copii care au fost abuzați sexual sistematic. Pe lângă exorcizările din Biserică, ei trebuie să aibă parte și de un ajutor psihologic calificat gratuit, care se va întinde pentru mulți ani.

De asemenea, ei trebuie să beneficieze de un ajutor material–financiar constant din partea statului, pentru întreaga lor viață. Nu este vina acestor copii că statele lumii (sistemele de poliție, serviciile secrete, procurorii, judecătorii) nu sunt capabile să oprească activitatea criminală înfricoșătoare a unor adulți–îndrăciți, care pur și simplu „vânează” copii.

Pentru toți acești demoni în trup de om, legislațiile trebuie schimbate, pentru acești demoni în trup de om nu poate exista noțiunea de milă.

Toți indivizii care comit astfel de fapte, îndrăciți sau nu, trebuie identificați și condamnați imediat la moarte, împreună cu toți aceia care cunosc și protejează (la ordin, pentru bani) astfel de acțiuni criminale–demonice: miliardari, politicieni, miniștri, secretari de stat, șefi în poliție, directori în serviciile secrete, procurori, judecători, șefi ai unor culte religioase, directori de orfelinate, directori în sistemul de protecție al copiilor, directori în organizații neguvernamentale (ONG–uri), șefi ai unor societăți oculte–satanice.

Este bine cunoscut faptul că în unele state Occidentale sistemul statal de protecție al copiilor, orfelinatele și înfierile funcționează ca niște afaceri personale profitabile (cu venituri de miliarde de dolari pe an), cu scopul ascuns de a „furniza” copii rețelelor de pedofilie, societăților oculte satanice și rețelelor criminale care vând organe. Sunt vâdate tot felul de „fapte” ale părinților, copii sunt practic răpiți din familii (sau direct de pe stradă), pentru ca apoi aceștia să dispară în clinicile de recoltare a organelor și în lumea subterană a pedofiliei organizate.

Deocamdată structurile statale ale lumii moderne sunt prea slabe, corupte și degenerare, pentru a putea stopa aceste fapte demonice de abuz sexual și ucideri ritualice ale copiilor, dar avem speranța că după „curățenia” exemplară a sistemului liberal occidental și aristocratic ocult–satanic care controlează acum planeta Pământ, lucrurile se vor schimba drastic și în această privință.

Toate afacerile criminale cu copiii trebuie pedepsite imediat, prompt și exemplar, fără nicio excepție, prin condamnarea la moarte a făptuitorilor.

Moartea este încă ceva prea ușor pentru a plăti astfel de fapte criminale–demonice, dar avem nădejdea că în iadul veșnic dreptatea lui Dumnezeu le va răsplăti cu adevărat și corespunzător cu gravitatea faptelor demonice comise în timpul vieții.

2.3.3.20. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate oricând apare și în cazul copiilor mici, care au avut parte de O SLUJBĂ INCOMPLETĂ A SF.BOTEZ.

x. Datorită neputinței personale, bolilor, oboselii sau grabei, este posibil ca în zilele de duminică după–amiază unii preoți să scurteze slujba Sf.Botez și să nu spună toate enunțurile canonice obligatorii.

Pentru a nu se ajunge la această situație, Arhimandritul Ilarion Argatu recomandă ca botezul copiilor mici (sau al tinerilor, al adulților, etc.) să se facă sâmbătă după–amiază și când nu este zi de sărbătoare.

El nu recomandă ca slujba Sf.Botez să se facă duminică după–amiază sau într–o zi de sărbătoare, deoarece în aceste zile preoții sunt inevitabil obosiți și poate apare această ispită, de a nu citi complet slujba Sf.Botez.

xx. Cel mai periculos pentru copil este ca preotul să nu rostească integral toate cele

4 lepădări de satana, care sunt prevăzute în slujba Sf.Botez.

Rezultatul este că demonii pot căpăta dreptul de a rămâne în trupul acestui copil. Dacă se observă comportamente ciudate și „puteri“ paranormale ale copilului, atunci trebuie reluat Sf.Botez, preotul având în special atenție pentru lepădările de satana. **xxx.** Această îndrăcire rămasă de la Sf.Botez poate continua de-a lungul întregii vieți și poate determina tot felul de probleme, situații și evenimente dintre care mai variate: probleme medicale (ticuri, dureri articulare, dureri de inimă, deficit de atenție, etc.), probleme de relaționare, dificultăți în rugăciune, desconsiderarea Sf.Taine ale Bisericii, idei și concepții eretice/schismatice.

2.3.3.21. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) copilului poate apare oricând, CHIAR DIN TIMPUL CELOR 9 LUNI DE VIAȚĂ INTRAUTERINĂ.

Îndrăcirea copiilor în timpul vieții intrauterine poate avea mai multe cauze:

a. Îndrăcirea activă a trupului (creierului, „inimii“) copilului în formare poate apare datorită păcatelor părinților, care în momentul concepției copilului sunt în stare de ebrietate.

Anticii (grecii, iudeii, perșii) făcuseră de mult observația practică că copiii făcuți la betie ajung în viață oameni: fără caracter, răutăcioși, invidioși, lipsiți de conștiință morală, trădători, bețivi, curvari, lași, eventual bolnavi de lepră, etc.

Alcoolismul, conceperea copilului în stare de ebrietate avansată, poate duce cu o mare probabilitate la fenomenul îndrăcirii copilului și al infantilismului psihic definitiv.

Dacă momentul conceperii copilului a fost marcat de alcoolism, chiar dacă acești părinți se iubesc, datorită îndrăcirii sunt șanse foarte mari ca copilul să se nască cu un suflet rudimentar, din care nu va mai evolua un psihic matur. Alcoolismul părinților este o cauză direct răspunzătoare pentru nașterea unor copii, care toată viața lor nu vor putea evolua psihic.

b. Îndrăcirea activă a trupului (creierului, „inimii“) copilului în formare poate apare datorită păcatelor părinților, pentru care concepția unui copil este doar practicarea un „sport“, un fel de antrenament tip cardio, fără implicare emoțională a sentimentelor de dragoste.

c. Îndrăcirea activă a trupului (creierului, „inimii“) copilului în formare poate apare datorită păcatelor părinților, care zămislesc copilul în zile complet interzise păcatului. În cadrul familiei, canoanele creștin–ortodoxe menționează obligativitatea înfrânării în anumite zile de la păcatul sexual.

Indiferent de vârstă, în familia creștin–ortodoxă nu este voie să existe păcat în familie și nici zămislire de copii în anumite zile. Cine nu respectă aceste zile de completă interdicție a păcatului, riscă să aibă durerea aducerii pe lume a unui copil cu grave malformații organice sau cu retard neurologic–psihologic, recuperabil sau definitiv.

x. Zilele de FERMĂ INTERDICȚIE a relațiilor legitime intime în familia creștină sunt următoarele:

– în toate zilele de miercuri, vineri și duminică, din fiecare săptămână a anului.

Trebuie atenție, deoarece „ziua“ de duminică începe sâmbătă seara după apusul soarelui (după Vecernia de seară, aproximativ orele 18) și se încheie duminică noaptea la orele 24.

Trebuie mare atenție la interdicția relațiilor conjugale mai ales pentru **sâmbătă seara, în noaptea de sâmbătă spre duminică și apoi în toată ziua de duminică**, indiferent de situație sau motiv **în această perioadă de aproximativ 30 ore sunt complet interzise relațiile legitime între soți.**

În fiecare săptămână rămân la dispoziția soților 4 zile pentru păcat și zămislirea copiilor: luni, marți, joi și sâmbătă doar până spre seară (până la aproximativ orele 18). Aceste 4 zile pentru păcat sunt valabile (acceptate) și în timpul celor 4 mari posturi ale anului, cu excepția zilelor importante care sunt marcate în Calendar cu Cruce roșie și cu excepția zilelor dinainte de Sf.Împărtășanie.

Pentru cei care sunt mai acrivști și care doresc să respecte cu mare strictețe canoanele, în timpul posturilor mari de peste an zilele permise pentru relații legitime între soți sunt doar două: marți și joi.

Există o mare pedeapsă de la Dumnezeu pentru toți aceia care îndrăznesc să aibă relații legitime și să conceapă copii în această perioadă (sâmbătă seara, în noaptea de sâmbătă spre duminică și apoi în toată ziua de duminică), chiar dacă cei în cauză nu știu despre existența acestei interdicții ferme. Precum legile juridice omenești, nu este motiv de iertare necunoașterea legilor lui Dumnezeu.

Indiferent de educația părinților și școlarizarea făcută, mulți copii concepuți sâmbătă seara sau duminică au devenit: criminali ocazionali, criminali în serie, asasini plătiți, tâlhari, interlopi, lacomi de bani nemuncați, afaceriști desperați după căpătuială, trădători de aproapele (informatori, turnători), trădători ai neamului românesc, trădători ai Bisericii Ortodoxe strămoșești, distrugători de familii, sataniști, s-au ocupat cu activități infracționale grave (trafic de droguri, prostituție, răpiri de copii, șantaje, taxe de protecție), alcoolici, depravați sexuali, dependenți de pornografie, au dobândit devianțe sexuale, au făcut fapte prin care și-au făcut familia de rușine, s-au prostituat și/sau au devenit amante pentru bani (copilul fată), nu și-au respectat familia (părinții, frații, surorile), foarte cheltuitori și risipitori, împătimiți cu jocurile de noroc și/sau pariurile sportive, au fost neascultători, au făcut doar ce au vrut ei, au fost de mici răi, violenți, obraznici și agresivi, și-a violat sora (copilul băiat), și-a corupt sexual proprii frați (copilul fată), și-a ucis proprii părinți, au devenit turnători ai propriei familii la organele de securitate, au înscenat crime și fapte penale grave, au făcut mărturii mincinoase și și-au băgat la închisoare propria familie (părinții, fratele, sora, soția, soțul, etc.), ca adulți au devenit neserioși în relații și căsnicii (cu divorțuri, certuri pentru avere, procese, scandaluri publice, etc.).

Pe scurt, acești copii au fost încontinuu o mare durere pentru părinți, care apoi au regretat amarnic nepăsarea făcută la tinerețe, adică desconsiderarea legilor și interdicțiilor date oamenilor de Biserică și Dumnezeu. Ca urmare, mulți din părinții unor astfel de copii au murit prematur de supărare, durere sufletească, rușine și „inimă rea“.

– în zilele dinainte de Sf.Împărtășanie;

Înainte de Sf.Împărtășanie înfrânarea de la relațiile conjugale legitime între soți este variabilă, în funcție de vârsta oamenilor. Evident interdicția este mai de lungă durată pentru cei (mai) în vârstă și (mai) de scurtă durată pentru soții (mai) tineri.

Nu există canonic un număr stabilit de aceste zile, acest lucru se stabilește împreună cu preotul.

Dar în niciun caz (fără nicio excepție posibilă), nu este voie să existe relații legitime între soți (tineri sau maturi) în seara/noaptea de sâmbătă spre duminică, indiferent dacă duminică dimineață ne împărtășim sau nu.

– în Săptămâna Patimilor, în cele 7 zile de dinainte de Sfintele Paști;

Aceste zile sunt deosebit de importante pentru creștini, copiii concepuți în aceste zile neapărat vor suferi în viața lor de tot felul de probleme, mai mari sau mai mici: deformații organice, probleme neurologice definitive, orice boli grave; retard psihic, probleme de vorbire, probleme sexuale, infertilitate definitivă; predispoziția pentru agresivitate, ucidere, bătăi, consum de droguri, abuzuri; obsesii sexuale, devianțe sexuale; etc.

– în toate zilele marilor sărbători creștine, menționate în Calendarul Creștin–Ortodox cu cruce roșie: Nașterea Domnului, Învierea Domnului și Sfintele Paști, Nașterea Maicii Domnului, Adormirea Maicii Domnului, Buna Vestire, etc.

Dintre toate aceste zile marcate în Calendar cu cruce roșie, **în timpul anului sunt deosebit de importante și ESTE COMPLET INTERZIS PĂCATUL LEGITIM în familie în zilele celor 12 praznice împărătești.**

În plus, este foarte recomandată înfrânarea de la păcat câteva zile (1–2 zile) înainte de marile praznice împărătești și în cele câteva zile (1–2 zile) care urmează lor.

Cele 12 praznice împărătești sunt următoarele (în ordinea lor, începând cu Buna Vestire):

1. 25 martie, Buna Vestire (Blagoveștenia);
2. „Intrarea Domnului în Ierusalim“, Duminica Floriilor (cu dată variabilă);
3. „**Învierea Domnului**“, Sfintele Paști (cel mai important praznic împărătesc, denumit „praznicul praznicelor“, cu dată variabilă);
4. „Înălțarea Domnului“, Patruzeci de zile după Paști (cu dată variabilă);
5. „Pogorârea Duhului Sfânt“, Cincizeci de zile după Paști (Cincizecimea sau Rusaliile, cu dată variabilă);
6. 6 august, Schimbarea la Față (40 zile înainte de Înălțarea Sfintei Cruci pe 14 sept.);
7. 15 august, Adormirea Maicii Domnului.
8. 8 septembrie, Nașterea Maicii Domnului;
9. 21 noiembrie, Intrarea Maicii Domnului în Biserică;
10. 25 decembrie, Nașterea Domnului (Crăciunul);
11. 6 ianuarie, Botezul Domnului (Epifania sau Teofania);
12. 2 februarie, Întâmpinarea Domnului;

– în toate cele 7–8 zile lunare de necurăție ale femeilor;

În trecut era bine știut, pedeapsa lui Dumnezeu pentru conceperea copiilor în zilele de necurăție a femeii, era moartea lentă a copilului prin boala incurabilă numită lepră.

În mod natural și individual, lepra apărea doar la copii zămisliți în cele 7–8 zile de scurgere a femeii. În acest mod era pedepsit și făcut de rușine public cuplul care avea un astfel de copil bolnav, sortit morții garantate.

În mod limitat, în anumite sate și localități lepra putea apare și prin epidemii create de indivizi îndrăciți (demonizați), care intenționat infectau (otrăveau) fântânile, izvoarele

de apă și produsele alcoolice (pe care le fabricau) cu părți organice luate de la leproși. Dumnezeu îngăduia astfel de epidemii locale de lepră ca fiind o formă de plată a păcatelor desfrânării, pe care oamenii din acele localități le făceau.

Trebuie luate foarte în serios aceste interdicții de zămislire a copiilor (beție, zilele de necurăție a femeii), deoarece tocmai pentru nepăsarea acestor interdicții, în zilele noastre au reapărut tulpini/variații noi de lepră, care nu mai pot fi tratate cu niciun medicament existent.

Notă:

În afară de oprirea relațiilor legitime între soți, mai există câteva interdicții pentru femeile aflate în aceste zile sensibile. În aceste zile femeile nu pot consuma acasă: Agheasmă Mare, Agheasmă Mică, Anafură (dimineața sau seara), orice produs sfințit la slujba Sf. Maslu (pâine, biscuiți, făină, ulei).

De asemenea, în aceste 7–8 zile femeile nu au voie: să intre în orice biserică (implicit să participe la orice slujbă, să se împărtășească), să sărute sfintele icoane (acasă, în biserică).

Consecințe ale nerespectării acestor zile de interdicție a păcatului legitim în familie.

x. Întotdeauna există consecințe pentru nerespectarea acestor zile de fermă interdicție a păcatului legitim în familie, precum sunt și următoarele:

- accidente casnice, accidente cu mașina, accidente sportive, etc.;
- copii bolnăvicioși, tot felul de probleme în legătură cu copii;
- probleme cu banii, serviciul, avansările, pensionarea, etc.;
- pierderi de bani, investiții păguboase, lipsuri, sărăcie, etc.;
- certuri în casă între soți, neînțelegeri, criticism, victimizare, jigniri, etc., care pot merge până la divorț;

Deci „crucea“ grea a căsniciei, de care se plâng unii soți cu femeia lor care brusc a devenit rea, criticistă, pretențioasă, neînțelegătoare, mereu pusă pe ceartă și scandal, „neprietenosă“ seara, etc., se datorează nerespectării acestor zile.

Concret, în aceste cazuri Dumnezeu retrage de la femeie din Harul său protector și aceasta începe să primească câteva influențe demonice. Astfel între soți încep variabil (după caz) certurile, neînțelegerile, criticismul, etc. și astfel implicit se oprește săvârșirea păcatului legitim cu nepăsare, în orice zi.

xx. Aceste zile de fermă interdicție a păcatului sexual sunt desigur valabile nu doar pentru cuplurile/femeile tinere care pot zămisli copii, ci și pentru:

- soții tineri, dar care medical nu (mai) pot să zămislească copii;
- cuplurile trecute de 50–60 ani care biologic nu (mai) pot să zămislească copii;
- bărbații văduvi, singuri, divorțați, părăsiți, alungați;
- femeile văduve, singure, divorțate, părăsite, alungate.

Toată lumea știe și vorbește despre curviile și prea-curviile celor mai tineri, dar puțin se vorbește despre desfrânarea pe care o practică bărbații și femeile trecuți de 50 ani. Surprinzător de multe femei peste 50 ani (văduve, singure, etc.) consideră oprirea funcției reproductive ca fiind o eliberare pentru desfrânare nelimitată.

Fără niciun scrupul, rușine sau frică de Dumnezeu, aceste femei peste 50 ani își iau amanți de 30–50 ani, căsătoriți sau singuri, cu care fac păcate nelegitime în orice zi a săptămânii.

Totți aceștia care nu respectă zilele religioase de fermă interdicție pentru păcat, riscă să le plătească sever prin:

- necazuri ale copiilor (și/sau ale nepoților): diverse boli, accidente casnice, accidente rutiere, loviri, probleme la școală, limitare intelectuală, lipsa aptitudinilor și calităților deosebite, eșecuri la examene, relații emoționale nefericite, căpătarea unor patimi puternice (alcoolism, fumat, pornografie, jocuri de noroc, etc.), lipsa banilor, concedieri, joburi prost plătite, etc.;
- boli personale cronice, moarte prematură;
- pierderi de bani, pierderi imobiliare, lipsuri materiale, sărăcie;
- prescrieri greșite de medicamente, tratamente clinice greșite, operații medicale eșuate, etc.;
- tâlhării, jefuiri, bătăi, agresiuni stradale, etc.;
- accidente casnice, accidente cu mașina, accidente pe scări, accidente pe stradă, etc.;
- depresie, tristețe, acedie, deznădejde, gânduri de sinucidere.

xx. Zile în care NU ESTE RECOMANDAT să existe relații legitime între soți (mai ales dacă există intenția și/sau posibilitatea conceperii unui copil):

– în orice zi și în orice moment al oricărei zile, dacă un partener este în stare de ebrietate.

Niciodată copiii nu se concep în stare de beție, eventual în aceste momente este permis doar un pahar de vin, pentru „încurajare“.

– în orice zi și în orice moment al oricărei zile, dacă un partener este încă sub impresia unor evenimente traumatice: accidente, mutilări corporale, crime, bătăi, război, condamnări juridice, viol, concediere, moartea unui apropiat, participarea la o înmormântare, pierderea casei (rate neplătite), vizionarea unor filme horror, foamete–canibalism, avort spontan, vederea sângelui uman, etc.

Până la păcat, este bine să treacă cel puțin câteva zile de la evenimentul traumatic la care am asistat sau care ne-a vizat direct. În caz de război și/sau foamete, este recomandat să treacă câteva luni de zile, pentru atenuarea impresiilor trăite direct.

– chiar dacă nu există ferme interdicții medicale și/sau religioase, și chiar dacă posibilitatea apariției unei noi sarcini este în mod natural mai redusă, nu este indicat să avem relații sexuale în primele 6 luni de alăptare a unui copil nou născut.

În acest caz totuși există posibilitatea unei noi sarcini, iar copilul care acum crește în burtica mamei nu va putea fi hrănit corespunzător de corpul mamei. În multe astfel de cazuri de copii concepuți imediat după o naștere, copiii născuți apoi au fost insuficient dezvoltăți, slabi, bolnăvicioși, apatici, pasivi, fără energie, anemici, cu diverse malformații.

d. Îndrăcirea activă a trupului (creierului, „inimii“) copilului în formare poate apare datorită păcatelor părinților, care au continuat relațiile sexuale în timpul sarcinii.

Îndrăcirea copilului în dezvoltare poate apare dacă părinții continuă să aibă relații sexuale (de orice tip: normale, sodomie, orale) chiar și o singură dată după începutul sarcinii.

Unul dintre canoanele fundamentale ale femeii însărcinate (și ale partenerului ei) este stoparea imediată și completă a oricărei forme de relație sexuală.

Din acest moment, pentru următoarele 15 luni (9 luni sarcina + 6 luni alăptarea

copilului), tot ce mai poate exista între parteneri sunt îmbrățișările de dragoste, bucurie, alinare, de încurajare și susținere emoțională.

Imediat, de la prima constatare fiziologică a posibilității de a fi însărcinată, femeia trebuie să oprească imediat orice formă de relație sexuală: orală, normală, contra firii, joaca sexuală, fantezii nevinovate, mângâierile „nevinovate”, excitațiile, etc.

Din acest moment se opresc nu doar actele sexuale propriu-zise, ci se opresc și toate fanteziile, jocurile sexuale, atingerea sexuală, etc. Dacă bărbatul nu poate fi oprit de la acestea, atunci femeia trebuie să doarmă singură, în altă cameră.

Imediat, de la prima constatare fiziologică a posibilității de a fi însărcinată, femeia trebuie să oprească imediat toate acestea. Nu are voie să existe nicio delăsare, niciun compromis, de genul:

„Nu se vede încă sarcina, de-abia ai câteva zile de sarcină, hai să o mai facem măcar o singură dată, după aceea gata, promit, 9 luni nu mai cer nimic.”

De ce Biserica și practicile lumeste opresc imediat și categoric femeia însărcinată chiar în câteva zile de la orice fel de relație sexuală? Dacă femeia însărcinată încă are relații sexuale, atunci există un risc major ca copilul care se formează să se îndrăcească încă din timpul formării lui intrauterine. Este un risc major, pe care și-l asumă un cuplu, partenerii și în special femeia, viitoarea mamă.

Realitatea ne arată că într-adevăr, deși majoritatea cuplurilor nu opresc imediat și complet relațiile sexuale pe perioada sarcinii, copiii care se nasc sunt totuși sănătoși, normali, fără probleme organice și fără deficiențe psihice. Acest lucru este însă doar o dovadă de milă și iconomie din partea lui Dumnezeu. Multe alte cupluri nu sunt așa norocoase și pentru aceleași păcate sexuale din timpul sarcinii consecințele sunt grave sau foarte grave.

Deci nu vă bazați pe comportamentul de turmă sau pe sfaturile din cărți, care garantează că din punct de vedere medical femeia poate avea relații sexuale până la luna X de sarcină. Aceste cărți nu vă garantează că copilul care se va naște va fi normal dezvoltat.

Lumea este plină de părinți doctori și intelectuali care chiar au crezut în aceste cărți „științifice”, nu au oprit relațiile sexuale în timpul sarcinii și apoi s-au trezit cu surpriza unui copil cu grave deficiențe organice și/sau psihice. Apoi părerile de rău sunt tardive. Nu știm precis care sunt cauzele genetice și duhovnicești, de ce la aceleași păcate sexuale din timpul sarcinii unii copii se nasc normali, iar alții se nasc cu grave deficiențe organice și/sau psihice.

Posibil aici intervin cauze precum sunt și următoarele: lipsa de spovedire și pocăință a păcatelor părinților, existența unor grave păcate de neam (de la bunici, străbunici, etc.), este o atenționare pentru cei care desconsideră canoanele Bisericii, existența unor nivele diferite de stress existențial în viața femeii, modalitatea de raportare psihică la stress-ul cotidian al femeii însărcinate, etc.

e. Îndrăcirea activă a trupului (creierului, „inimii”) copilului în formare poate apare datorită păcatelor părinților, care în momentul concepției au sentimente deosebit de negative unul față de celălalt: ură, dorință de răzbunare, intenție de ucidere, invidie, ranchiună, fals existențial (simularea iubirii), viclenie, perfidie, minciună, dispreț, dezgust, răutate, etc.

În aceste cupluri fiecare se minte pe sine și pe partenerul de viață în toate aspectele

majore ale înțelegerii vieții. Sunt oameni duplicitari în tot ceea ce gândesc, spun și fac. Acești oameni una gândesc și altceva spun, au obiective și agende personale de viață distincte de ale partenerului.

Cauza apariției acestor familii care—și trăiesc o viață clădită pe minciună și fals existențial este lipsa iubirii autentice dintre tineri. Motivația întemeierii unei astfel de familii nu este dată de dragoste, respect reciproc, înțelegere și acceptare, ci de interesele materiale, obișnuință, dorință de parvenire, obligații sociale, viclenie, scopuri sociopate (ucidere, trădare, delațiune, monitorizare, fals juridic, șantaj, sabotaj), etc.

În aceste familii dragostea reciprocă nu (mai) există, copilul fiind rezultatul unui act hormonal de rutină, fără implicarea sentimentelor. Este foarte posibil ca acești copii îndrăciți să fie concepuți de părinți care se urăsc inconștient sau nedisimulat „pe față“.

f. Îndrăcirea activă a trupului (creierului, „inimii“) copilului în formare poate apare datorită atitudinii bărbatului, care înțelege concepția unui copil ca fiind un fel de răzbunare, o „punere la punct“ a unei femei bârfitoare, clevetitoare, infidelă (prea—curvie), rea, invidioasă, trădătoare, sabotoare, cicălitoare, leneșă, mincinoasă, lașă, perfidă, atee, vrăjitoare.

g. Îndrăcirea activă a trupului (creierului, „inimii“) copilului în formare poate apare datorită părinților, care au grave păcate nespovedite, nepocăite și fără canon realizat pentru ele: crimă, trădare de aproapele (familie, colegi de muncă, firmă, partid, neam), împărtășanie fără vrednicie, curvii și prea—curvii, alcoolism, viclenii, fățărnicie, exploatare în muncă, carierism, arivism, fals juridic, șantaj, distrugerea premeditată a vieții altor oameni, comiterea unor grave nedreptăți, participarea la ritualuri satanice, aderarea la organizații satanice, blasfemii, lupta activă contra Bisericii (distrugerea clădirilor, producerea de erezii și schisme, ecumenism, propagandă media), vrăjitorie, etc.

h. Îndrăcirea activă a trupului (creierului, „inimii“) copilului în formare poate apare datorită păcatelor indirecte, moștenite: din propria familie, din propria comunitate, păcate de neam.

i. Îndrăcirea activă a trupului (creierului, „inimii“) copilului în formare poate apare datorită părinților, care prin nepăsare și lipsa fricii de Dumnezeu au dezvoltat patimi puternice. De obicei aceste patimi se transmit de la părinți la copiii lor, adică demonii „migrează“ de la părinte la copil.

Se pot îndrăci copiii în formare, ai căror părinți au patimi precum următoarele: mândrie, slavă deșartă, orgoliu, trufie, clevetire, calomnie, criticism, judecarea aproapelui, răutate, invidie, orice formă de desfrânare, avariție, obsesia pentru posesiuni și bunuri materiale, minciună, viclenie, fariseism, dorință de răzbunare, ținerea de minte a răului, trădare, sabotaj, trândăvie, nepăsare, alcoolism, dependența jocurilor de noroc, etc.

j. Îndrăcirea activă a trupului (creierului, „inimii“) copilului în formare poate apare datorită păcatelor părinților, care au furat din biserică bani, icoane, veșminte, scaune, diverse obiecte de cult.

Deci nimeni nu are voie să ia nimic dintr—o biserică, indiferent ce lipsuri avem. Dacă preotul împrumută sau face milostenie (donează) alimente, diverse obiecte și/sau bani, atunci este altceva.

k. Îndrăcirea activă a trupului (creierului, „inimii“) copilului în formare poate apare datorită unor blesteme realizate în familie.

Astfel, copilul se poate naște îndrăcit dacă a fost blestemat chiar de mama care îl naște. Există astfel de cazuri de „mame“ care își blestemă copilul pe care nu l-au dorit sau care le crează probleme de sănătate (dureri de spate, grețuri, dureri de cap, îngrășare, etc.)

Copilul se poate naște îndrăcit ca urmare a blestemului făcut de bunici asupra părinților săi. Există cazuri de tinere sau tineri care (din diferite motive) în copilărie, adolescență sau tinerețe au fost blestemați de proprii părinți. Au fost blestemați ei și copiii lor. Ca urmare a unui astfel de blestem, după ani de zile, când tânărul (sau tânăra) se căsătorește și are copii, există o probabilitate ca cel puțin 1 copil să se nască îndrăcit.

l. Îndrăcirea activă a trupului (creierului, „inimii“) copilului în formare poate apare datorită unor blesteme preoțești și mirenești, făcute cu dreptate asupra: bunicilor și/sau părinților copilului, casei și gospodăriei unde se naște copilul, averii bunicilor și/sau părinților.

Este posibil ca părinții sau bunicii copilului să aibă asupra lor blestemele unor mireni și/sau preoți, datorate unor fapte grave comise în trecut de părinți (sau bunici): delațiune către securitate, trădare de aproapele, trădare de neam, șantaj, mărturie mincinoasă în justiție, decizii juridice cu nedreptate, abuzuri ale poliției, exploatarea oamenilor din subordine, prea-curvie, viol, amăgirea cu căsătoria a unor fete tinere, înșelătorii cu pământul (pădurea, livezi, fânețe), trafic de influență și/sau corupție (cumpărarea unei funcții) pentru a genera concedierea sau blocarea avansului în carieră a unor oameni capabili, crimă nepedepsită, promisiuni importante ne-onorate, ne-rambursarea unor sume mari de bani, uciderea premeditată a unor animale: câine, cal, vacă, porc, oi, etc. și ne-repararea prejudiciului, sabotarea și distrugerea premeditată a unor echipamente și scule de muncă (tractor, combină, căruță, topor, etc.), incendierea premeditată a unei case (sau anexe), controale și impunerea de penalități/amenzi abuzive, sechestrarea abuzivă a unor active imobiliare sau mijloace de producție, concedierea abuzivă a oamenilor, confiscarea abuzivă a alimentelor și rezervelor de hrană, otrăvirea premeditată a unei surse de apă potabilă (fântână, izvor, lac, rezervor), distrugerea mormintelor din cimitir, furt din biserică, accidente de mașină ascunse, etc.

Oamenii fac ușor blesteme, mai ales dacă sunt păgubiți și au dreptate. De aceea este bine să evităm să facem fapte grave păgubitoare, premeditat și/sau din greșeală. Dacă totuși fără voie am generat o situație dureroasă, să facem tot ce este posibil pentru a repara prejudiciul făcut. În acest caz un eventual blestem nu va mai avea efect asupra noastră.

Repararea unor prejudicii prezente nu este însă suficientă, asupra noastră pot fi blesteme puternice făcute în trecut (asupra bunicilor, părinților), pentru fapte despre care nu știm nimic.

Pentru a nu avea asupra noastră puterea unor blesteme preoțești sau mirenești, singura soluție este ca viitorii părinți să participe obligatoriu în fiecare săptămână la slujba Sf.Maslu și cât de des posibil la slujba Sf.Liturghii.

PENTRU A ÎNDEPĂRTA DE LA NOI BLESTEME PREOTEȘTI ȘI/SAU MIRENEȘTI DATORATE UNOR FAPTE GRAVE DIN TRECUT, PENTRU A NU AVEA COPII ÎNDRĂCIȚI DIN NAȘTERE, ESTE OBLIGATORIE PARTICIPAREA SĂPTĂMÂNALĂ A VIITORILOR PĂRINȚI LA SLUJBA SF.MASLU.

Care este consecința înderăcirii copilului în faza de dezvoltare intrauterină? Ce înseamnă înderăcirea copilului în faza de dezvoltare intrauterină?

Pentru păcatul și nesăbuița părinților, diverși demoni primesc dreptul de a intra chiar în trupul copilului care se formează.

De la Sfântul Diadoh știm că la Sf.Botez demonii cu care copilul s-a înderăcit în timpul dezvoltării intrauterine sunt scoși din „inima” copilului (vezi în cadrul acestui capitol paragraful **2.3.1**).

Din păcate acest lucru nu este suficient, cele 9 luni de parazitare demonică a copilului în formare pot avea urmări grave, definitive și iremediabile, pentru întreaga viață a copilului. Odată ce primesc dreptul de a parazita organic noua ființă în formare, demonii vor face toate „daunele” posibile care le sunt încă permise.

Un exemplu în acest sens este retardul neurologic și psihologic definitiv produs creierului copilului, care întreaga lui viață va avea un psihic infantil, retardat (vezi indivizii cu Eu infantil permanent, descriși în capitolele **7,8 și 9**).

Un alt exemplu. Deși după Sf.Botez demonii sunt scoși din „inima” copilului, acesta va avea totuși condiționări neurologice și psihologice puternice spre împlinirea patimilor moștenite/transmise de la părinți.

Înderăcirea (parazitarea demonică a) fătului în perioada de dezvoltare intrauterină poate genera diverse situații complet nedorite, precum sunt și următoarele:

a. Dezvoltarea și nașterea unui copil cu diverse malformații organice: la oasele și ligamentele picioarelor (mâinilor), la inimă, lipsa vederii, diverse paralizii locale, etc., care cu toate trebuiesc vindecate de urgență, din primele luni (sau ani) de viață ale copilului.

Cel puțin în cazul malformațiilor inimii se pornește un adevărat cronometru de luptă pentru viață, lipsa operației chirurgicale adecvate și la timp duce aproape inevitabil la moartea copilului. Nici un medic din lume nu garantează rezolvarea completă și definitivă a acestor probleme organice, care nerezolvate vor duce la un complex de inferioritate psihică a copilului, pentru întreaga lui viață.

b. Dezvoltarea și nașterea unui copil care are diverse tipuri de retard neurologic–psihologic, recuperabil sau permanent: sindrom Down parțial recuperabil, retard psihic definitiv prin infantilism psihic irecuperabil în timpul vieții, debilizm, schizofrenie, diferite afecțiuni neurologice și/sau psihiatrice.

Doar în unele cazuri mai norocoase este vorba despre copii cu handicap psiho–neurologic, care eventual mai poate fi recuperat în mulți ani de tratamente și educație școlară specială.

În cadrul capitolelor **7,8 și 9** puteți citi câteva trăsături psihologice elementare ale indivizilor cu Eu infantil permanent, care s-au născut înderăciți și care în toată viața lor vor rămâne la un stadiu infantil de dezvoltare al psihicului.

Plata pentru păcatele sexuale ale părinților este lungă și grea: suferința emoțională a copilului purtat cu anii prin spitale, operații chirurgicale complicate, bani cheltuiți, stress uriaș.

Notă la cazurile a+b:

De obicei copii se nasc cu malformații organice și retard neurologic–psihologic (recuperabil sau definitiv) datorită îndrăcirii fătului, situație cauzată de păcatele de natură sexuală ale părinților: zămisirea copilului în zilele de post (în fiecare zi de miercuri și vineri a săptămânii), zămisirea copilului în zile de mare importanță religioasă (în seara/noaptea de sâmbătă spre duminică, în ziua de duminică, în toate sărbătorile creștine marcate în Calendar cu cruce roșie, în zilele dinainte de Sfânta Împărtașanie), zămisirea copilului în stare de ebrietate, acte sexuale realizate în timpul celor 9 luni de sarcină, prea–curvie (copilul este conceput în afara căsătoriei, cu un alt bărbat).

Prin nașterea acestor copii este „pedepsită“ în special femeia, mama acestui copil, care nu a avut educația religioasă, morală, rușinea și înfrânarea de a nu zămisli copii oricând, oriunde și cu orice bărbat.

c. Nașterea unui copil perfect sănătos organic, dar care va dezvolta rapid de mic patimi cronice.

Cele mai dese sunt cazurile în care demonii influențează formarea creierului copilului, astfel încât el va dezvolta de timpuriu înclinații spre patimi foarte puternice.

De obicei acești copiii au puternică dezvoltată patima mâniei și a urii pentru oameni, care se concretizează în următoarele aspecte existențiale: dorința cronică de a face rău semenilor, dorința de a bate, impulsivitatea de a fura și tâlhării, dorința de a ucide, ținerea de minte a răului, îndreptățire de sine, invidie cronică, victimizare cu viclenie și impostură, fals, viclenie, minciună, impostură, trădare, delațiune, etc.

Combinat cu lipsa sentimentului de milă și lipsa empatiei, rezultatul final al unor astfel de determinări neurologice este dezvoltarea unor copii sociopați și psihopați deosebit de periculoși, care de bunăvoie vor fi instrumentele demonilor pentru întreaga lor viață.

Alte situații foarte frecvente sunt aducerea pe lume a unor copiii care au deja puternice înclinații neurologice pentru patimi precum: alcoolism, fumat, curvie, jocuri de noroc, hoție, înșelăciune, tâlhărie, lăcomie de bani, lăcomie alimentară, etc. De obicei acești copii dezvoltă aceste patimi brusc și foarte de timpuriu, luând total prin surprindere proprii părinți.

Nu este nici aceasta o situație definitivă, știința a descoperit modalitatea prin care se pot vindeca dependențele neurologice ale patimilor. Pentru aceste informații puteți citi întreg capitolul 18 și în special paragraful **18.3.4.**

2.3.3.22. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) apare OBLIGATORIU în cazul oamenilor care se împărtașesc cu nevrednicie cu Sfântul Trup și Sfântul Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos.

Nu este voie să ne împărtașim cu viclenie și impostură, fără sfântă frică de Dumnezeu, fără ca imediat mai înainte să nu ne fi spovedit cu multă seriozitate și luare aminte toate păcatele noastre: cele ușoare și grele, cele mici și mari, cele cu voie, cele fără voie. Altfel, consecințele duhovnicești și lumești vor fi foarte grave, pentru toți aceia care au această îndrăzneală.

a. Avem astfel atenționarea și avertizarea gravă a fostului stareț de la Muntele Athos, Părintele Emilianos Simonopetritul.

În cartea sa „Tâlcuiri la Filocalie vol.3 – Sfântul Isihie. Cuvânt despre trezvie“, el ne spune clar că **îndrăcirea apare de fiecare dată când realizăm o împărtășire cu nevrednicie.**

x. Pentru fiecare împărtășire cu nevrednicie, imediat un demon primește dreptul de a intra în trupul nostru.

Apoi sub influența acestor demoni vom ajunge să facem păcate grave, pentru care nu ne vom face pocăința obligatorie. Consecința finală a acestui fapt este că păcatele pe care le vom face, le vom „plăti dincolo“ în muncile iadului.

PENTRU FIECARE ÎMPĂRTĂȘIRE CU NEVREDNICIE, IMEDIAT UN DEMON PRIMEȘTE DREPTUL DE A INTRA ÎN TRUPUL NOSTRU.

Iată care este textul acestei învățături a Părintelui Emilianos Simonopetrul:

„După cădere, omul are caracteristici demonice. Ca să înțelegem acest lucru, să dăm un exemplu: zici o minciună. Biblia însă spune că tatăl minciunii este diavolul. Când eu te aud mințind, îți spun: «Ești un drac». E normal să-ți spun așa, pentru că minciuna are ca obârșie pe diavol. El a spus prima minciună în rai și a ajuns tatăl minciunii (Fc. 3, 4–5). Prin urmare, nimeni nu zice vreo minciună în veac, dacă nu e purtat de draci. MAI ALES CÂND OMUL SE ÎMPĂRTĂȘEȘTE, ATUNCI FIECARE ÎMPĂRTĂȘANIE PRIMITĂ ADUCE UN DRAC ÎN PLUS. În cele din urmă, omul acesta devine atât de sălbatic, atât de înfricoșător, atât de mândru, atât de nepocăit, se îndreptățește într-atât pe sine însuși, încât nimeni nu se mai poate înțelege cu el. Crede că are toate drepturile și îi trece pe toți prin sabie, îi osândește pe toți, și el singur este nevinovat, el singur vrea mântuirea lui și a celorlalți. Prin urmare, minciuna este însușirea demonului, și de aceea spunem că omul care minte e un demon.“⁴¹

(boldirile, sublinierile și majusculele din citat îmi aparțin)

Putem completa atenționarea Părintelui Emilianos Simonopetrul cu învățătura altui mare duhovnic și luptător al ortodoxiei, care este Părintele Ilarion Argatu.

Iată ce ne spunea în acest sens Arh. Ilarion Argatu, ce se întâmplă de fapt atunci când ne împărtășim fără vrednicie:

„– La împărtășirea celor nevrednici, Flacăra Sfântului Duh, pleacă din linguriță și se ridică, așezându-se la piciorul Sfintei Cruci sus de pe Catapeteasma Sfântului Altar. – Când se împărtășesc cei cu păcate grele, cum ar fi: păcatul uciderii, avortului, a răpirii, curviei, preacurviei, vrăjitoriei, ghicitului, și alte păcate de moarte, pe care le-au ascuns și nu le-au mărturisit sau sunt opriți de la împărtășanie, la aceștia Flacăra Sfântului Duh din Sfânta Împărtășanie, le arde în gât, nici nu intră și nici nu iese din gât. Aceștia se îmbolnăvesc.

– Când se împărtășesc cei stăpâniți de diavol și patimi și locuiește în ei diavolul, când se apropie Sfânta Împărtășanie de gura lor, diavolul suflă în linguriță, iar Flacăra Sfântului Duh, pleacă la piciorul Sfintei Cruci de deasupra Sfântului Altar.“

(pentru acest citat vedeți la capitolul 14 referința nr.3, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Deci la împărtășirea fără vrednicie nici măcar nu avem parte de Sfântul Duh, de o adevărată Euharistie (Sf.Trup și Sf.Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos), ci avem parte doar de o simplă linguriță cu vin.

Atunci s-ar putea întreba unii, dacă real nu există nicio împărtășanie, de ce mai este omul pedepsit cu îndrăcire, cu demonii care primesc dreptul de a-i intra în trup? Această pedeapsă este dată pentru lipsa sfintei frici de Dumnezeu, pentru îndrăzneală și cutezanță de a te apropia de sfântă curăție fiind plin de necurăție (lipsă de postire, spovedanie, canon), pentru îndrăzneală și cutezanță la nivelul de hulire a divinității. Deci în concluzie:

PENTRU FIECARE „ÎMPĂRTĂȘANIE“ CU NEVREDNICIE, AU LOC URMĂTOARELE FAPTE:

- 1. REAL NU EXISTĂ NICIO ÎMPĂRTĂȘANIE, OMUL NEVREDNIC VA CONSUMA DOAR O SIMPLĂ LINGURIȚĂ DE VIN, CARE NU ARE NICIO VALOARE DUHOVNICEASCĂ;**
- 2. CA PEDEAPSĂ, IMEDIAT UN DEMON PRIMEȘTE DREPTUL DE A INTRA ÎN TRUPUL OMULUI NEVREDNIC.**

xx. Părintele Emilianos Simonopetrul ne spune că ne vom îndrăci imediat pentru fiecare împărtășanie pe care o facem cu nevrednicie, datorită păcatelor legate de minciună: mințire, intenție de manipulare, tănuire, omisiune, tăcere, falsitate, fățărnicie, viclenie, răutate, fapte bune făcute cu scop viclean, „tragere de limbă“, trădarea de aproapele, etc.

Pentru 2 împărtășiri făcute fără vrednicie, 2 demoni primesc dreptul de a intra în trupul nostru, pentru 20 împărtășiri făcute fără vrednicie, 20 demoni primesc dreptul de a intra în trupul nostru, etc.

Această îndrăcire este desigur realizată și pentru toate celelalte împărtășiri nevrednice, când încă suntem „legați“ de alte păcate mari, grave, nespovedite și/sau nepocăite: avorturile, trădarea de aproapele, trădarea de țară, vrăjitoria (plata serviciilor, practicarea ei), exploatarea aproapelui, înșelarea aproapelui, hoția, furtul, lovirea, vandalizarea, amenințarea, tâlhăria, hărțuirea, teroarea psihică, violul, concedierile nejustificate, lăcomia de bani, lăcomia de bunuri și posesiuni, înșelarea în afaceri, minciuna și falsul existențial în relațiile de cuplu, înscenarea unor fapte, mărturia mincinoasă, justiția nedreaptă „după dictare“ pentru a distruge viețile și carierele oamenilor corecți (profesori, magistrați, medici, ingineri, scriitori, jurnaliști, primari, etc.), justiția „după dictare“ pentru deposedarea întreprinzătorilor români de afacerile și activele/bunurile de valoare (prin activitatea unor procurori și judecători șantajabili), șantajul, corupția, coruperea, înregimentarea în societăți oculte–demonice, păcatele de vorbire (clevetire, judecare, osândire, criticism, nemulțumire, țipete, căutarea de ceartă, luarea în răs, etc.), intenția de ucidere (și faptul de a ucide), intenția de otrăvire (și faptele de otrăvire), toate păcatele desfrânării (pornografie, incest, curvie, prea–curvie, malahie, pedofilie, etc.), înscenarea de războaie, participarea la genocidul prin vaccinuri, tăcerea (din lașitate, frică, pentru bani) cu privire la faptele grave care au loc în societate, justiție și în cadrul Bisericii Ortodoxe, protecția activităților infracționale interlope (cei din SRI, poliție),

invidie, răutate, viclenie, fățărnicie, lipsa faptelor bune, lipsa milosteniilor, etc.

xxx. Este complet interzis să ne împărtășim cu Sf.Taine, având păcate deosebit de grave, ne-pocăite, ne-spovedite, ne-plătite, ne-iertate (de la victime) și ne-stopate, precum sunt și următoarele: trădarea de neam, trădarea de aproapele, inexistența cererii de iertare adresată celor pe care i-am trădat, inexistența iertării de la cei cărora le-am afectat negativ viața (cu premeditare, fără intenție conștientă), inexistența „plătii” faptelor comise (metanii mari, milostenii, botezuri, apărare, consiliere, etc.), avortul, prea-curvia, sabotajul premeditat,uciderea soft „prin cuvânt” (ură, căutarea de ceartă, nemulțumiri cronice, jigniri, hărțuire, clevetire cronică, calomnie cronică), viclenia, falsul existențial, impostura, răutatea, orgoliul încâpățânat, conspirația pentru distrugerea vieții aproapelui, înregistrări audio-video și înscenări juridice în scop de șantaj, raportare și turnătorie despre viața aproapelui, minciună și fals juridic, conspirația pentru distrugerea preoților și călugărilor vrednici, conspirația pentru distrugerea copiilor și tinerelor fete prin răpiri, abuzuri sexuale și teroarea bățăilor, finanțarea traiului bun din fapte anti-sociale grave (prostituție, droguri, șantaje, extorcări, ucideri, etc., etc.), tolerarea și protecția informativă, polițienească și judecătorească a faptelor anti-sociale grave, falimentarea cu premeditate a firmelor și a economiei naționale, împiedicarea accesului oamenilor la serviciile Bisericii, votarea politică a unor legi, reglementări și măsuri economice anti-naționale cu caracter de trădare de neam, etc.

Deși toate acestea sunt aspecte bine cunoscute, realitatea incredibilă ne arată că există sute de mii de oameni care fac astfel de fapte grave și apoi îndrăznesc să se împărtășească cu Sf.Taine. Rezultatul imediat este îndrăcirea lor, demoni periculoși capătă dreptul să intre în trupul, creierul (fiziologic, la nivel neuronal) și „inima” lor.

ÎNDRĂZNIM SĂ LUĂM SFINTELE TAINÉ (SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE) AVÂND GRAVE PĂCATE NEPOCĂITE, NESPOVEDITE, NEPLĂTITE, NEIERTATE DE CEI AFECTAȚI = PEDEAPSA PENTRU ACEASTĂ INCREDBILĂ ÎNDRĂZNEALĂ ESTE ÎNDRĂCIREA GRAVĂ.

În România sunt sute de mii de oameni care se împărtășesc fără vrednicie datorită păcatelor făcute, mai mari sau mai mici, pentru care nu există spovedanie corectă, și/sau pocăință adevărată, și/sau canon realizat.

Să nu ne mirăm atunci că acești oameni, în timp ce ei se cred credincioși și „bine” în fața lui Dumnezeu, fac sistematic cu maximă nepăsare și seninătate fapte (deosebit de grave, strigătoare la Cer (menționate în paragrafele imediat de mai sus).

Explicația nepăsării pentru continuitatea faptelor/păcatelor grave strigătoare la Cer (care se vor pedepsi cu grele munci în iad), este starea de îndrăcire generalizată, care în parte este datorată și acestor împărtășiri realizate cu nevrednicie.

b. Deoarece preoții și episcopii sunt cei care se împărtășesc cel mai des (practic în fiecare săptămână), să nu ne mirăm atunci că **în România majoritatea preoților și arhierilor sunt grav îndrăciți, iar unii dintre ei realizând sistematic și cu seninătate fapte deosebit de grave, strigătoare la Cer (pe care le vor plăti prin grele chinuri în iad):** trădarea de aproapele (raportarea, înregistrarea spovedaniilor, tragerea de limbă), monitorizarea securistică a vieților enoriașilor, activitate ecumenistă, împreună-sluji și simpozioane cu ereticii (catolici, anglicani, protestanți,

neo–protestanți, etc.), prea–curvii, sodomii, coruperea sexuală a liceenilor seminariști, lăcomia de bani, primirea de bani de la mireni eretici, cumpărarea funcțiilor administrative, cumpărarea harisimei preoției, cumpărarea harisimei episcopiei, cumpărarea funcției mitropoliei, schimbarea Sfintelor Dogme și Canoane (vezi pseudo–Sinodul eretic din 16–27 iunie 2016 din Creta), participarea la falsificarea învățăturilor fundamentale ale ortodoxiei (vezi scoaterea botuzului prin Sf.Duh din învățătura Părintelui Ilie Cleopa), re–înhumarea unor mari sfinți ai ortodoxiei (vezi re–înhumarea Părintelui Ilarion Argatu la Măn.Boroaia), deturnarea banilor primiți ca milostenie pentru folosul bisericii/mănăstirii, ascultare fără discernământ papistă de episcopi eretici/ecumeniști, otrăviri, slujiri de vrăjitorii preoțești, plata unor vrăjitoare sataniste, înscenări de accidente rutiere (vezi moartea suspectă a Părintelui Alexandru Argatu și Părintelui Antim Gâdioi), episcopii, mănăstiri și parohii devenite adevărate cuiburi de „securistan“ (cu zeci de camere video, microfoane, informatori), distrugerea carierelor preoților vrednici prin coruperea preoteselor (prea–curvii, lăcomie de bani, turnătorie, trădarea soțului), distrugerea vieților monahilor vrednici, agresarea și alungarea monahiilor din mănăstiri, etc.

Apoi, peste toate păcatele de preot/episcop, se adaugă și păcatul lor personal, cumplit, înfricoșător, al tăcerii față de distrugerea planificată a Bisericii Ortodoxe și a neamului românesc (distrugere realizată prin faptele grave, enumerate mai sus).

Din punct de vedere duhovnicesc, această tăcere are valoare de apostazie (lepădare de Dumnezeu), trădarea lui Însuși Dumnezeu și complicitate directă cu sataniștii care fac „crimele“ și crimele din parohii, mănăstiri, episcopii, protopopiate.

Pe toate aceste păcate, preoții și episcopii vinovați de ele, le vor plăti prin grele munci ale iadului.

TĂCEREA DUHOVNICEASCĂ = ARE VALOARE DE APOSTAZIE + TRĂDAREA LUI ÎNSUȘI DUMNEZEU + COMPLICITATE DIRECTĂ CU SATANIȘTII CARE DISTRUG BISERICA LUI HRISTOS ȘI NEAMUL ROMÂNESC.

c. Un exemplu–școală în acest sens este îndrăcirea gravă și sinuciderea apostolului informator Iuda, care la Cina cea de Taină a cutezat să se împărtășească cu Sf.Trup și Sf.Sânge ale lui Iisus Hristos.

În acea zi informatorul Iuda tocmai făcuse o altă trădare („vânzare“) de aproapele, prin raportarea sa zeloasă de tip informator către reprezentantul Sanhedrinului și prin planificarea prinderii Mântuitorului. La Cina cea de Taină apostolul Iuda avea asupra sa prețul trădării, banii pe care îi primise în schimbul serviciilor sale de informator devotat.

Deși Mântuitorul știa ce făcuse și știa că avea asupra sa banii trădării, Iuda a primit toate drepturile pe care le–au primit și ceilalți Sf.Apostoli. Mântuitorul Iisus Hristos l–a lăsat să stea cu ei la masă, i–a spălat și șters picioarele (spovedirea și iertarea păcatelor lumești), l–a atenționat că pâinea și vinul nu sunt lumești–materiale, ci real sunt Sfântul Trup și Sângele Lui.

Cu toate că a primit toate șansele salvării sale, Iuda s–a dovedit a fi un trădător, impostor, informator și viclan până la capăt, până în ultimul minut al posibilei sale salvări. Până în ultimul minut apostolul Iuda a ales să fie de partea celui rău, prin

trădare, viclenie, impostură, minciună, lăcomie de bani.

Mulți teologi au comparat lepădarea lui Iuda cu cea a Sf. Apostol Petru. Diferă însă motivația din spatele acestei lepădări.

Lepădarea Sf. Apostol Petru s-a datorat fricii omenești de moment, frică de tipul presiune–amenințare care este normală și nu corespunde cu caracterul omului. De aceea cu prima ocazie Sf. Apostol Petru s-a pocăit în sine și apoi și-a cerut iertare de la Mântuitorul Iisus Hristos.

Lepădarea lui Iuda nu s-a făcut prin frică, amenințare sau presiune, ci ca urmare a liberei lui alegeri a unui caracter (Sine, Duh) deja stricat de patimi grele: trădarea de aproapele, lăcomia de bani, plăcerea minciunii și a falsului existențial, impostură și viclenie.

De mulți ani normalitatea vieții lui era trădarea de aproapele, lăcomia pentru bani, minciuna, falsul, impostura, viclenia. De aceea ultima trădare făcută, cea a Învățătorului său, nu i-a produs nicio impresie, el executând până la capăt instrucțiunile primite.

Rezultatul acestei alegeri definitive făcute de Iuda a fost imediată, grava și definitivă sa îndrăcire, demoni periculoși primind dreptul de a intra în creierul (fiziologic, la nivel neuronal) și „inima” sa.

În scurt timp el va pleca de la Cina cea de Taină, va băntui pe străzile orașului, iar după trădarea completă din Grădina Ghetsimani voința demonică care îl controla îl va duce direct spre spânzurătoare.

A fost finalul inevitabil al unui om care până în ultimul minut al conștiinței sale libere a ales să fie informator, raportor, ascuns, trădător, viclean, impostor, fals, mincinos, lacom de bani, fără nici cea mai mică urmă de pocăință a trădărilor sale făcute de-a lungul anilor.

2.3.3.23. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate oricând apare și în cazul oamenilor care au fost supuși unor proceduri sistematice de tortură psihică, fizică, emoțională, sexuală.

Pot duce la o îndrăcire involuntară teroarea psihică, teroarea fizică, abuzurile sexuale, agresivitatea verbală, orice formă de agresivitate premeditată, etc., care se derulează în formă continuă și neîncetată timp de luni de zile, timp în care omul trăiește cu teroarea unei frici animalice, instinctuale.

În aceste cazuri nefericite, prin frică și suferințe apare obligatoriu slăbirea rezistenței psihice și căderea câmpului biofizic de protecție al omului, iar riscul de îndrăcire involuntară este deosebit de mare.

Este documentată îndrăcirea indivizilor în procedurile criminale ale programelor MK–ULTRA (derulate în locațiile CIA, din SUA), de creare a unor sclavi docili, complet controlați mental.

Subiecții cetățeni americani răpiți sau voluntari erau supuși unei proceduri de 23 zile de somn continuu indus, timp în care ascultau încontinuu (24 ore din 24) benzi de magnetofon care conțineau printre altele și anumite mesaje ordin tip sugestie, ca de exemplu: „Când auzi la radio melodia X, în acel moment mergi imediat și îl ucizi pe politicianul (bancherul, generalul, profesorul) Z”.

Altă procedură era privarea de somn a subiecților timp de 23 zile, timp în care la fel

erau obligați să asculte încontinuu mesaje tip ordin.

Este estimat că aproximativ 2 milioane de americani (majoritate copii și adolescenți răpiți de pe stradă) au trecut prin astfel de proceduri de control mental tip MK–ULTRA, mai simple sau mai complexe.

De ce procedura prevedea exact 23 zile și nu 22, 24, 25 zile, etc.?

Deoarece originea acestor proceduri inumane erau testele efectuate de psihiatrii naziști din SS, în spitalele „speciale” din Germania. Acești psihiatri naziști (care ulterior au fost salvați după război în SUA în cadrul operațiunii Paperclip) erau membri ai cultului satanic secret, la care se închina elita ofițerilor SS.

Ce făceau acești psihiatri naziști în acele spitale și clinici „speciale” din Germania nu avea nici o legătură cu psihiatria clinică. În mod real ei perfecționau metodele de a se obține cel mai rapid completa posesie demonică (îndrăcire) a oamenilor. Vorbim deci nu de proceduri „psihiatrice” de creare a unor „personalități multiple”, ci de realizarea unei posesii demonice a subiecților umani.

Cele 23 zile era de fapt timpul necesar pentru a se realiza completa posesie demonică (îndrăcire) a creierului și „inimii” acestor nefericiți.

2.3.3.24. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) apare obligatoriu în cazul oamenilor care practică idolatria demonică: se închină la alți oameni care sunt îndrăciți, fac diverse jertfe demonilor, se îmbrățișează cu demonii, se împărtășesc de la demoni, etc.

a. Autorul Dionysios Farasiotis descrie în cartea sa *Marii inițiați ai Indiei și Părintele Paisie* diverse cazuri de oameni (creștini ortodocși, catolici, protestanți, hinduși) care s-au îndrăcit grav, deoarece nu au respectat poruncile lui Dumnezeu:

„1. Grăit–a Domnul toate cuvintele acestea, zicând:

2. Eu sunt Domnul, Dumnezeu tău, Cel ce te–a scos din țara Egiptului, din casa robiei.

3. **Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.**

4. Să nu–ți faci chip cioplit, și nici vreo asemanare cu ceva din câte sunt în cer, acolo sus, ori din câte sunt pe pamânt, aicea jos, ori din câte sunt în apele de sub pamânt.

5. **Să nu te închini lor, și nici să le slujești;** că Eu, Domnul, Dumnezeul tău, Eu sunt un Dumnezeu gelos, Cel ce vina părinților o dă pe seama copiilor pân’la al treilea și–al patrulea neam pentru cei ce Mă urăsc,

6. dar Mă milostivesc pân’la al miilea neam spre cei ce Mă iubesc și–Mi păzesc poruncile.”

(în Biblia Ortodoxă redactată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012, în *Leșirea*, capitolul 20, versetele 1–6, boldirile din citat îmi aparțin)

Concret, îndrăcirile se datorau următoarelor fapte de idolatrie satanică (închinare la demoni):

– oamenii se închinau și venerau alți indivizi, lideri religioși care erau grav îndrăciți;
Din punct de vedere duhovnicesc, închinarea la un om îndrăcit înseamnă implicit închinarea la demonii care există în acel individ îndrăcit. Adică se încalcă direct

porunca dată nouă de Dumnezeu, cu pedeapsa corespunzătoare (îndrăcirea).

– oamenii aruncau tămâie, ierburi și alte ofrande în focul închinat unor idoli (zei) umani sau zoomorfi;

Îndrăcirea avea loc imediat, prin inspirarea involuntară a fumului care rezulta în urma arderii în foc a tămâii, deoarece demonii existau în acel fum.

– oamenii se închinau la „amintirea” și obiectele unor foști indivizi îndrăciți, care au decedat: la morminte, urne funerare, cenușă, poze, haine, diverse obiecte personale; Aceste obiecte erau încă impregnate de demonii care posedaseră pe cei răposați, deci închinarea și venerarea unor astfel de obiecte înseamnă implicit închinarea la demonii din ele.

– oamenii citeau, venerau și se închinau la diferite cărți „sfinte”, scrise de idoli (zei) umani sau zoomorfi;

Aceste cărți „sfinte” (magice, eretice, demonice, de vrăjitorie) sunt pline de demoni, deci venerarea acestor cărți înseamnă implicit venerarea demonilor existenți în ele.

– oamenii practicau diverse activități cu caracter idolatru, care au fost în trecut instituite de idoli (zei) umani sau zoomorfi: meditație, practici yoga, dansuri, cântece, tămâieri, ofrande, citirea cărților „sfinte”, etc.

Pentru îndrăcirea prin practica pozițiilor yoga vedeți anterior paragraful **2.3.3.18.b**.

Notă: Aceste fapte de idolatrie erau făcute fără a exista o înțelegere duhovnicească a lor, oamenii nu știau că ei venerau demoni și astfel încălcau o poruncă a lui Dumnezeu. Acest lucru însă nu îi scutea de pedeapsa pentru închinarea la demoni, cu toții aceștia dobândeau forme grave de posesie demonică (îndrăcire).

Niciodată nu vă închinați, nu venerați, nu idealizați și nu ascultați de indivizi îndrăciți, deoarece acestea sunt implicit forme de idolatrie satanică, de venerare a demonilor care există în acei oameni îndrăciți.

Pentru aceste fapte și atitudini riscați pedeapsa îndrăcirii, adică demoni periculoși vor primi dreptul să intre în trupul Dvs. (organe, creier, „inimă”).

b. În același mod, se vor îndrăci imediat:

- toți aceia care vor crede în predicile lui antihrist;
- toți care vor crede în „minunile” lui antihrist;
- toți cei care vor crede în „dumnezeirea” lui antihrist;
- toți cei care se vor închina personal individului demonizat numit antihrist;
- toți cei care se vor închina în biserici „icoanelor” care îl vor reprezenta pe individul demonizat numit antihrist.

c. Se vor îndrăci imediat toți aceia care se vor supune reprezentanților „legitimi” ai sistemului statal (sau globalist) antihristic: primari, consilieri, prefecți, inspectori, miniștri, politicieni, generali, președinți, directori, „preoți”, „episcopi”, etc.

Toți aceștia vor fi îndrăciți și ascultarea de ei înseamnă implicit ascultarea de demonii care sunt cazați în ei.

Indivizii care reprezintă autoritatea statală (globalistă) din anii antihristului vor fi îndrăciți și oricine va asculta de ei se va considera că este o formă de idolatrie a demonilor din acești ne-oameni.

Ită ce ne spunea Sfântul Ierarh Ermoghen al Tobolskului și Siberiei:

„În vremurile antihristului, locul idolilor va fi luat de stăpânire, care va cere închinare pentru sine, iar cel ce va respecta legile civice ale societății, deși fără a aduce direct vreo atingere credinței, va fi părtaș al acestei stăpâniri.

Atunci se va face despărțirea celor buni de cei răi, potrivit voii lui Dumnezeu, a urmașilor lui Hristos de slugile lui antihrist.

Adevărații credincioși din împărăția antihristului – societatea vremurilor din urmă – vor viețui în singurătate, departe de lume. Ei nu se vor supune nici unor legi civice ale societății, nu vor avea niciun fel de obligații civice.

Cei ce vor recunoaște legile societății și se vor supune, chiar cu neplăcere, se vor face părtași antihristului prin aceasta și vor fi lepădați de la fața lui Dumnezeu.“

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Acum înțelegem pe deplin de ce Sfântul Ierarh Nou Mucenic Ermoghen al Tobolskului și Siberiei ne atenționa că adevărații creștini ai vremurilor din urmă vor trebui să caute izolarea, fuga de societate: „locul idolilor va fi luat de stăpânire, care va cere închinare pentru sine“.

Acum știm că „închinarea pentru sine“ înseamnă supunerea la sistemul statal (globalist) al antihristului, iar cine va face acest lucru va încălca porunca directă dată nouă de Dumnezeu.

d. În vremurile din urmă demonii în trup de om (cu înfățișare reală/autentică de om) vor umbla liberi printre oameni și vor avea cu ei relații „sociale“: dat mâna, îmbrățișări tovarășești, băut, luat masa, discutat, etc.

Se vor expune îndrăcirii toți aceia care vor face „socializare“ cu acești demoni cu trup de om.

e. În vremurile din urmă demonii în trup de om (cu înfățișare reală/autentică de om), îmbrăcați ca preoți, vor umbla prin păduri și alte locuri ascunse, să-i găsească pe adevărații creștini.

Scopul demonilor nu este acela de a-i ucide, ci de a-i „împărtăși“ cu o soluție drăcească plină de otrăvuri și demoni.

Creștinii care se vor auto-izola de statul antihristic vor trebui să aibă mare grijă și atenție, **să-i pună la testare pe toți preoții care vor veni în ascuns să-i spovedească și împărtășească. Există marele risc ca demonii să ia chipul unui preot cunoscut și să vă „împărtășească“ cu otrăvuri și alte necurății.**

2.3.3.25. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate oricând apare și în cazul oamenilor care sunt dependenți de pornografie.

a. Consumul regulat al materialelor pornografice (și/sau al aparent inofensivelor materiale sexy) duce aproape inevitabil la îndrăcirea cu demonii desfrânării. Ca urmare a acestei îndrăcirii, veți avea gânduri, imaginație, poftă sexuale și posibil chiar veți realiza fapte de curvie, prea-curvie, malahie, incest, zoofilie, etc.

b. De la pornografie la homosexualitate.

Dar povestea cu pornografia nu se oprește aici, ea este doar începutul coborârii pe topoganul îndrăcirii. Demonii dobândiți cu ocazia consumului de pornografie nu se vor limita doar a vă crea o dependență (adicție) severă–neurologică de pornografie. Partea

urâtă și periculoasă de—abia acum începe.

După crearea dependenței neurologice pentru vizionarea materialelor pornografice, mintea acestor oameni este în mod obișnuit asaltată de gânduri, impulsuri și „atracții” homosexuale. Care evident nu sunt ale lor, ci ale demonilor care le parazitează creierele.

Oamenii deja obișnuți cu pornografia vor accepta foarte ușor gândurile demonilor pentru a realiza acte sexuale denaturate: perversiuni sexuale, sodomie, etc.

Oamenii a căror gândire este deja obișnuită cu pornografia nu pot discerne faptul că gândurile (impulsurile, „atracțiile”) homosexuale NICIODATĂ nu sunt aspecte naturale ale propriului lor corp, ci în realitate ÎNTOTDEAUNA acestea sunt gânduri, pofte, impulsuri și „atracții” demonice, ele sunt trăiri ale demonilor pe care oamenii deja îi au în corp.

Dumnezeu nu a creat omul cu astfel de atracții sexuale nefirești.

Gândurile și „atracțiile” homosexuale (și/sau de sodomizare a femeii) sunt întotdeauna transmise nouă de demonii care sunt deja în corpul nostru, ele niciodată nu sunt un aspect natural (înnăscut, firesc) al organismului nostru.

Deci toți aceia care vă surprindeți pe sine că aveți gânduri și „atracții” homosexuale sau idei de perversiuni sexuale, liniștiți—vă și respingeți aceste impulsuri, deoarece acestea nu sunt ale corpului dvs. și nu vă reprezintă, ele sunt gânduri și impulsuri hormonale generate de demonii pe care deja îi aveți în corpul dvs.

Este simplu. Nu mai priviți la materiale pornografice și/sau sexy, scoateți din corpul dvs. acești demoni și nu veți mai avea astfel de ispite demonice.

Cunoaștem foarte bine propaganda subversiunii sociale și ideologice care spune că homosexualitatea este un aspect natural al omului, dar demonii și bancherii „din umbră” care finanțează această propagandă (subversiune socială) cunosc foarte bine adevărul scris mai sus: **gândurile și „atracțiile” homosexuale sunt întotdeauna doar ale demonilor care parazitează trupul și creierul acestor oameni.**

Este ușor de verificat relația dintre pornografie și homosexualitate (și perversiunile sexuale): populațiile mari consumatoare de pornografie au și procente ridicate de populație homosexuală (SUA, Australia, Italia) și procente mari de cupluri tradiționale (femeie și bărbat) care practică în mod obișnuit sodomizarea femeii.

Concluzia este simplă: pentru a nu vă expune inutil gândurilor demonice spre homosexualitate, fiți atenți și evitați în mod conștient să consumați materiale pornografice sau sexy.

c. Atenție la relaționarea cu oameni dependenți de pornografie.

Nu este o întâmplare faptul că dormitoarele și sălile din unitățile militare (poliție, jandarmi, etc.) sunt burdușite de poze sexy și pornografice. În unitățile militarizate, niciodată un ofițer sau responsabil nu se va opune acestor poze sau consumului media de filme pornografice. Oare de ce?

Pornografia este aproape obligatorie în mediul militar dintr—un motiv surprinzător, care nu are nici o legătură cu dorința normală a soldaților privați de relații sexuale.

Explicația reală este că pornografia duce la îndrăcirea cu periculoșii demoni ai mâniei și desfrânării. Indivizii care consumă regulat pornografie devin impulsivi, agresivi, irascibili, nemulțumiți, agitați, au tendința inconștientă de a bate, lovi și ucide.

Oameni care în mod normal sunt politicoși, amabili, civilizați și pașnici, datorită unor

motive puerile (inventate, convingerea unor bârfe, impresia unor jigniri, orgoliu rănit, etc.) în câteva secunde aceștia devin de nerecunoscut, „fiare“ care au intenția de a bate, lovi, ucide.

Deci pentru a nu avea surprize traumatice, este bine să aveți mare grijă la relaționarea cu colegii și prietenii Dvs., care sunt consumatori obișnuiți de pornografie.

2.3.3.26. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate oricând apare și în cazul oamenilor care se tatuează.

a. Nu este o întâmplare faptul că războinicii din toate timpurile și din toate culturile se tatuează, adică își fac pe piele desene, semne și simboluri cu zei, animale, personaje mitologice și personaje războinice.

În trecut, rezultatul urmărit era chiar îndrăcirea acestor războinici cu periculoșii demoni ai mâniei. În consecință, indivizii care se tatuau cu imaginea și simbolurile „zeilor“ (demonilor) războiului deveneau războinici periculoși, luptători plini de energie combativă și neînfricați.

În ziua de astăzi tatuarea corpului cu imagini, semne și simboluri poate duce la îndrăcirea definitivă cu orice tip de demon, nu numai cu demonii mâniei.

Desigur, contează și ce tatuaje facem: una este să avem tatuaje neutre cu flori, munți, peisaje, simboluri creștine, persoana iubită, etc. și cu totul altceva este să avem tatuaje cu arme (cuțite, săbii, tancuri, etc.), demoni, balauri, extraterestri (sunt demoni cu trup umanoid), diverse simboluri satanice (pentagrama, svastica, crucea întoarsă, etc.), țăpul Baphomet, figurile unor indivizi demonizați, imagini din filme horror, etc.

b. Un alt aspect grav este faptul că cernelurile folosite la tatuaje pot fi din fabrică spurcate cu demoni, adică prin ritualuri de vrăjitorie în aceste cerneluri sunt introduși demoni periculoși.

Când aceste cerneluri sunt folosite, demonii din ele vor intra în corpul celor care se tatuează, indiferent ce model al tatuajului este realizat.

Aceste cerneluri de tatuaje pot reprezenta o necurăție care nu se poate „trata“ cu Agheasmă Mare. Adică dacă cernelurile speciale pentru tatuaje conțin din fabrică demoni, aceste cerneluri nu se pot „curăța“ prin adăugarea de Agheasmă Mare, concret demonii nu vor fi exorcizați.

Notă:

Tatuajele pot apare „din senin“ la persoanele posedate demonic, fără a se folosi specialiștii și tehnologia necesară pentru realizarea tatuajelor: cerneluri, ace, etc. Astfel, „din senin“ pot apare tatuaje pe pielea oamenilor care au participat în mod conștient și voluntar la ritualuri satanice, care conțin o combinație de: abuzuri sexuale, tortură fizică, invocarea demonilor (incantații satanice), uciderea unor copii (sacrificii umane), consumarea sângelui uman, etc.

Tatuajele apar „din senin“ pe pielea omului, după câteva ore sau zile de la realizarea ritualului satanic.

Modelele și desenele acestor tatuaje care apar „din senin“ pe pielea celor posedați demonic reprezintă tot felul de simboluri satanice, „zei“ antici (demoni), imaginea directă a unor demoni, imaginile unor animale (reale sau fantastice), incantații satanice (texte), etc.

2.3.3.27. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate oricând apare și în cazul oamenilor care fac păcate (grave) prin vorbire.

Riscă îndrăcirea cu demonii corespunzători toți aceia a căror limbaj cotidian înseamnă exprimarea ocazională a unui comportament verbal denaturat.

Sunt deja îndrăciți cu demonii corespunzători toți aceia a căror limbaj cotidian înseamnă exprimarea continuă a unui comportament verbal denaturat.

Comportament verbal denaturat pot fi și următoarele manifestări (în funcție de situație):

- vorbire în deșert (sporovăială și pălăvrăgeală fără rost, inutilă), clevetire (bârfire), judecare, osândire;
- comentarii, contraziceri, cârtiri, critici, nemulțumiri cărcoteală, căutarea de ceartă;
- înjosiri, umiliri, batjocoriri, ocări, insinuări, luarea în râs, faci bășcălie de persoana X, îți bați joc de persoana X, te distrezi pe seama lui X;
- calomnii, defăimări, insulte, jigniri, înjurături, blesteme, disprețuiri, ofensări;
- amenințări, hărțuiri, șantaj, intimidări;
- agresivitatea verbală la primirea de sfaturi și povețe (denotă patimi grele: mânia, slavă deșartă, părere de sine);
- vorbirea de rău în lipsa omului: defăimări, clevetiri (bârfiri), judecare, osândiri, calomnii, insulte, jigniri, înjurături, blesteme, etc.;
- toate formele și exprimările de drăcuire;
- hulă împotriva lui Dumnezeu.

Notă: toate acestea pot avea un caracter ocazional, întâmplător sau pot fi: sistematice, cronice (neîncetate, permanente), obsesive, compulsive, impulsive, conștiente și premeditate pentru un scop viclean–criminal.

Oamenii cu educație deficitară sau care nu se pot controla riscă îndrăcirea cu acești demoni grosieri.

Toate aceste exprimări verbale negative sunt de obicei însoțite de expresii faciale care denotă trăiri demonice: invidie cronică (ură de aproapele), răutate, dorința de a face rău, dorință de răzbunare de tip existențial–sociopat, desconsiderare, impostură, fals, minciună, mărire de sine, slavă deșartă, mândrie, iubire de sine, orgoliu.

x. Un risc ridicat de îndrăcire îl au oamenii care practică conștient și sistematic calomnia și defăimarea (pentru un scop viclean–criminal), adică sunt afirmațiile și/sau acuzele mincinoase despre care emitentul știe foarte bine că reprezintă falsuri.

Calomnia sistematică prezintă un risc mare de îndrăcire și datorită motivației demonice care stă în spatele ei: ură, invidie, dorință de răzbunare, dorință de sabotaj, distrugerea onoarei și reputației personale, fățarnicie (viclenie, duplicitate), diverse interese materiale meschine, distrugerea unor idei sociale (politice, economice, etc.). Oamenii care deja manifestă acest comportament verbal denaturat arată simplu că sunt îndrăciți, în creierul lor deja există demonii urii, invidiei, răutății, dorinței de răzbunare, imposturii, falsului, minciunii, fățarniciei, slavei deșarte, orgoliului, mândriei.

xx. Un risc mare de îndrăcire îl prezintă toți aceia care „lucrează“ sistematic, cronic, în mod conștient și premeditat, vorbirea de rău în lipsa omului: defăimări, clevetiri (bârfiri), judecare, osândiri, calomnii, insulte, jigniri, înjurături, blesteme, etc.;

Toate formele vorbirii de rău sunt desigur verbalizate prin cuvinte, dar tot „vorbire de

rău“ este și dialogul mental negativ, cu privire la o anumită persoană sau situație. În acest caz dialogul mental are loc cu demonii din noi sau de lângă noi. Marele nostru duhovnic, Părintele Arsenie Papacioc era de părere că cei mai mulți oameni ajung în iad datorită păcatelor de vorbire și în special datorită vorbirii de rău. Din punct de vedere duhovnicesc, vorbirea de rău (verbală și/sau mentală) este o formă de „ucidere“ duhovnicească și ființială a aproapelui, de aceea pedeapsa pentru acest păcat nepocăit, ne–controlat și ne–stopat se face în muncile iadului.

2.3.3.28. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate oricând apare și în cazul oamenilor care lucrează premeditat ura, minciuna, falsul, impostura, viclenia, fățărnicia.

Se îndrăcesc foarte rapid toți aceia care lucrează conștient, continuu și premeditat ura, minciuna, impostura, falsul, manipularea, perfidia, fățărnicia, viclenia, prin fapte precum următoarele:

– orice formă de minciună, necesară sau nu, justificată sau nu;

Se acceptă minciuna doar în cazurile excepționale, când este necesară și folosită într–un mod diplomatic, pentru a face un bine urgent și necesar: pentru a salva viața unui om urmărit, pentru a salva un copil, pentru a salva o situație care poate degenera în conflicte și ucidere, pentru a salva o căsnicie, pentru a salva activitatea unei firme și implicit locurile de muncă, etc;

– prefăcătorie, fals „de salon“ pentru a face conversație, fals existențial permanent;

– impostură de moment, impostură existențială permanentă;

– perfidie, viclenie: răutate, invidie și ură ascunse și prezentate într–o formă de fals bine;

– orice intenție de răutate, orice intenție de a face direct sau indirect orice formă de rău unui om, animal sau plantă;

– orice formă de manipulare: tăcerea vinovată și ascunderea completă a adevărului care trebuie spus, tăcerea vinovată și ascunderea parțială a adevărului care trebuie spus complet, spunem adevărul combinat cu minciuna, spunem doar adevărul dar îl prezentăm ca o minciună, etc.

Acestea își au sursa direct în mândrie și slavă deșartă, iar rezultatul este pierderea completă a oricărui simțământ legat de frica de Dumnezeu. Prin lipsa fricii de Dumnezeu este apoi astfel deschis drumul lucrării tuturor patimilor, faptelor și păcatelor ascunse și vizibile.

În acest caz se întâmplă cele descrise mai sus la punctul **2.3.3.6**, are loc îndrăcirea (posesia demonică) imediată și completă a omului cu demoni foarte periculoși, ceea ce duce la motivații, gânduri și stări „ființiale“ demonice: de invidie demonică, ură și dorință de răzbunare demonică (existențială, gratuită), dorință de ucidere demonică, mândrie demonică, mânie/agresivitate demonică, părere de sine demonică, îndreptățire de sine demonică, clevetire demonică, calomnie demonică, etc.

Toate acestea nu sunt ale omului, ci ale demonilor care au ajuns să paraziteze complet mintea celor posedați.

2.3.3.29. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate oricând apare și în cazul oamenilor care atunci când cască (de somn, alt motiv)

nu–și pecetluiesc gura deschisă cu semnul Sfintei Sruci (x3).

La prima impresie este imposibil ca demonii să intre în trupul omului folosind ca „poartă de intrare” gura care în mod natural se deschide în timpul căscatului. Dar acest lucru este arătat de mari Sfinți din vechime, care aveau harisma de a „vedea” demonii și mișcările lor.

De exemplu, Sf. Macarie Egipteanul își povătuia fii duhovnicești să–și facă rapid semnul Sfintei Cruci în dreptul gurii care se deschide în timpul căscatului.

În acest mod este blocată îndrăcirea trupului omului prin pătrunderea prin gura deschisă a demonilor care stau în apropierea noastră.

Iată care este textul de referință pentru această învățătură monahală deosebită:

„Unii dintre demoni stau pururea în preajma celor ce citesc și încearcă, luînd adesea motive din chiar Sfintele Scripturi, să le distragă mintea și să le strecoare gînduri viclene. Uneori îi împing la căscat și la somn greu, mai mult ca de obicei...”

În gura lărgită, împotriva firii, ca o prăpastie, intră, subțindu–se, diavolul... Acestea îmi spunea Sfîntul Macarie și aducea ca dovadă faptul că, (pentru a evita acest lucru), cei ce cască, își pecetluiesc gura cu semnul Sfintei Cruci, urmînd o veche tradiție...⁴²
(sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

Notă: precum în orice altă situație, pentru a avea „putere” de curățire, exorcizare, protejare, etc., semnul Sf. Cruci trebuie făcut de 3 ori.

2.3.3.30. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) apare imediat și obligatoriu în cazul preoților care trădează Sf. Taină a Spovedaniei.

Spovedania omului este și trebuie să rămână o taină, un secret definitiv, o pecetluire între pocăința omului și Dumnezeu.

De fapt omul se spovedește lui Dumnezeu și iertarea păcatelor o capătă de la Dumnezeu și Iisus Hristos. Preotul este un mediator între om și Hristos, el are rolul să ajute omul în pocăință și să spună rugăciunile finale de dezlegare.

De asemenea, preotul este judecătorul păcatelor omului, el aici pe pămînt ține locul de Judecător al lui Dumnezeu. În funcție de gravitatea faptelor, canoanele stabilite de Sfinții Părinți și de iconomia/îngăduința preotului, acesta poate stabili omului „pedepse” variabile, mai mari sau mai mici.

Aceste „pedepse” se concretizează în pocăință personală, pravile de rugăciune, metanii mari, milostenii, donații, posturi, cereri de iertare personale, reparații de natură materială sau bănească. Desigur, întotdeauna cel mai mare canon („pedepsă”) dat omului este silirea de sine de a nu mai face niciodată păcatul spovedit.

Întotdeauna „pedepsa” stabilită omului de către preot este mai ușoară de îndeplinit aici decât „dincolo”. Cele stabilite de preot la spovedanie trebuie îndeplinite întocmai și complet, altfel există riscul major ca „plata” păcatelor să fie făcută „dincolo”.

Sub nicio formă și sub niciun motiv un preot nu are voie să trădeze, să rupă legământul tainic al spovedaniei făcut de om cu Dumnezeu.

a. Trădarea omului și vorbirea (bârfirea, clevetirea, raportarea, turnătoria) de către preot a păcatelor auzite este un grav păcat în fața lui Dumnezeu.

Preotul nu are voie să vorbească ABSOLT NIMIC din cele auzite, nici mult, nici puțin.

Preotul nu are voie să dea altora nici cel mai mic indiciu, referință, idee, sfat, etc. din cele auzite la Sf. Spovedanie, deoarece orice indiciu dat, oricât de mic, se poate folosi apoi pentru a distruge viața omului.

Astfel de indicii complet interzise preoților pot fi și următoarele: cuvinte rupte din context, jocuri verbale, cuvinte scrise pe hârtie, gesturi non-verbale, priviri, expresie emoțională, oftat, referințe/trimiteri la pasaje din cărți, referințe/trimiteri la citate celebre, referințe/trimiteri la articole pe internet, referințe/trimiteri la alți oameni, referințe/trimiteri la știri apărute la TV (internet, radio), etc.

Preoții care vorbesc și/sau oferă orice indiciu (gest non-verbal, privire, expresie emoțională, etc.) din faptele mărturisite de om la Taina Spovedaniei se îndrăcesc imediat și la moartea lor se duc definitiv direct în iadul „cel mai din adânc“.

În plus, multe din păcatele oamenilor pe care ei le vorbesc vor cădea asupra lor și asupra propriilor lor familii.

b. De asemenea, preoții trebuie să aibă grijă ca spovedaniile oamenilor să nu fie înregistrate cu mijloace tehnice existente în biserică.

Se cunoaște faptul că există multe biserici și mănăstiri care au beneficiat de lucrări de reparație, consolidare și reconstrucție majore, până la cărămida din pereți. Un număr neprecizat dintre aceste biserici au pereții burdușiți cu microfoane performante de înregistrare a spovedaniilor, care se transmit în timp real (LIVE, în timpul spovedaniei) direct spre sateliți și servere de stocare. La alte biserici sunt montate microfoane deosebit de performante în prizele din pereți, în prelungitoare, în boxele audio, în camerele video de supraveghere situate în Sf. Altar și în zonele unde se fac spovedaniile.

Scopul acestor microfoane este a înregistra audio toate discuțiile care au loc în Sf. Altar și toate spovedaniile făcute de oameni. Prin înregistrările video realizate de camerele video din biserică se poate identifica cu precizie individul care tocmai s-a spovedit. Astfel mărturisirea înregistrată audio „primește“ o imagine, o față care deja există într-o bază de date.

Sunt trădători în fața lui Dumnezeu și se vor duce în iadul „cel mai din adânc“ toți preoții care nu trădează direct și personal spovedaniile, dar cunosc faptul că acestea sunt înregistrate tehnic.

Datoria unui preot este de a face tot posibilul de a păstra Taina Spovedaniei, mărturisirea omului să nu fie înregistrată de microfoanele montate în biserică. Practic preotul are datoria de a se asigura că nimeni altcineva nu poate ajunge să cunoască mărturisirea făcută de om.

Astfel, preotul poate spovedi oamenii în zone din biserică care nu sunt în apropierea pereților, prizelor de perete, camerelor video, boxelor audio sau prelungitoarelor. De asemenea, acolo unde este posibil, preotul poate spovedi oamenii în afara bisericii, în aer liber, la cel puțin 50 metri distanță de orice clădiri, mașini, camere video, trasee de cabluri (electrice, de telefonie, de internet).

2.3.3.31. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate oricând apare în cazul oamenilor care doresc să dobândească abilități și harisme (psihice, duhovnicești) deosebite.

a. Se expun riscului ridicat de îndrăcire toți aceia care:

- practică exerciții și tehnici de yoga;
- practică exerciții și tehnici de reiki;
- practică exerciții și tehnici de radiestezie;
- practică exerciții și tehnici de ezoterism;
- practică exerciții în scopul extracorporalizării, pentru a putea ieși cu sufletul din trup, în planul astral;
- practică exerciții pentru a–și deschide „vederea” celui de–al treilea ochi;
- practică exerciții pentru a dobândi „vederea” la distanță în timp real;
- practică exerciții pentru a dobândi „vederea” în viitor;
- practică exerciții pentru a dobândi „vederea” evenimentelor trecute, care sunt stocate în apă, pietre, stânci, case, spații și biserici;
- practică exerciții pentru a putea auzi îngerii și alte ființe interdimensionale;
- practică exerciții pentru a putea „auzi” în timp real gândurile oamenilor;
- practică exerciții pentru a–și putea crea în lumea materială o dubură cuantică (prin fenomenul de bilocație);
- practică exerciții și tehnici nerecunoscute de practicile monahale și bisericesti creștin–ortodoxe, pentru a dobândi tot felul de capacități și harisme „peste fire”, care sunt daruri ale Sfântului Duh.

Toate aceste abilități sunt interesante și tentante pentru unii oameni, dar în același timp sunt capcane abil create, pentru a genera îndrăcirea celor care practică astfel de exerciții. Întotdeauna drumul către iad începe cu intenții bune și cu dorința de a dobândi puteri „peste fire”. Desigur, toată lumea dorește astfel de „puteri” doar pentru a face Binele, precum în filmele din seria X–Men.

b. Se expun riscului de îndrăcire în special monahii care doresc harisme și puteri, fără a avea o „acoperire” de smerenie pentru ele.

Sunt astfel monahi care știu multe, au sute de cărți citite (sunt „tobă” de carte), cunosc bine teologia dogmatică și practică, cunosc Patericele, cunosc Sfintele Canoane, etc., dar sunt deficitari la partea de asceză personală, nu au smerenia corespunzătoare și implicit au crescute în ei patimi sufletești grave, precum: slavă deșartă, mândrie, mărire de sine, părere de sine, închipuire de sine, etc.

Cu cât mai importantă este mănăstirea sau locația de nevoință a monahului intelectual, cu atât mai mare este ispita mândriei și a doririi de „puteri” dumnezeiești (înainte vedere, cunoașterea gândurilor, prorocii, etc.).

Acesta nu este un caz teoretic, am observat că la Muntele Athos există astfel de monahi intelectuali „tobă” de teologie, dar plini de mândrie, părere de sine și chiar îngâmfare, care în nebulia închipuirii lor chiar își doresc cu putere (dar au durerea neprimirii) tot felul de „puteri” dumnezeiești.

De obicei acești monahi care doresc puteri și harisme sunt lăsați de Dumnezeu să fie ispitiți direct de către demoni, care iau forma unor îngeri, sfinți, a Mântuitorului Iisus Hristos, etc. Monahii care cred în aceste apariții și acceptă să se închine demonilor travestiți în lumină riscă îndrăcirea sau chiar moartea.

În concluzie.

Nu trebuie forțată dobândirea unor astfel de abilități și harisme. Știe Dumnezeu cine le merită, cui folosec, când trebuiesc permise și mai ales cine le poate „duce” fără să

apară riscul de înnebunire, îndrăcire sau creștere a mândriei.

Ca un fapt elementar, Dumnezeu nu permite dobândirea unor astfel de abilități și harisme la oamenii care prin aceste „super–puteri” s–ar pierde duhovnicește prin mândrie, slavă deșartă, mărire de sine, fapte fără discernământ.

Pentru a–i smeri și stopa, Dumnezeu permite îndrăcirea tuturor celor care nu au acceptul Său pentru dobândirea unor astfel de „puteri” dar insistă, insistă și practică tot felul de exerciții psi (paranormale) luate din cărți.

2.3.3.32. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate oricând apare și în cazul oamenilor care obțin bani, venituri și bunuri materiale în mod ilegal și/sau imoral.

Există un risc ridicat de îndrăcire pentru toți aceia care obțin venituri, bani, protecție, avantaje și diverse bunuri materiale prin acte ilegale și/sau imorale: fals juridic, înscenări juridice, plantarea de probe mincinoase, declarații mincinoase, furturi, tâlhărie, lovire, agresiune, înșelăciune, șantaj, amenințare, teroare fizică, teroare psihică, hărțuire, răpiri, vrăjitorie, taxe de protecție, trafic de droguri, trafic de copii, prostituție, crime la comandă, etc.

De asemenea, pot ajunge la forme de îndrăcire gravă toți responsabilii din firme și organizații (CEO, manageri HR, manageri de departamente, decidenți, acționari, etc.) care dispun realizarea unor acte ilegale și/sau imorale legate de munca și plata oamenilor: înșelarea/păcălirea omului să accepte de bunăvoie o salarizare inferioară muncii prestate, obligarea omului să accepte o salarizare inferioară muncii prestate, exploatarea în muncă (legală sau ilegală), tăieri abuzive din salarii, abuzuri în muncă față de oameni, neplata corectă a muncii depuse de subordonați (plata parțială a muncii), blocarea accesului angajaților la promovări, prime și sporuri meritate, orice faptă care înseamnă incorectitudine și necinste față de oamenii care muncesc, sabotajul și trădarea proceselor de plată și/sau muncă (din orgoliu, invidie, răutate, trădare), etc.

Ca urmare a faptelor enumerate mai sus, se pot îndrăci nu doar cei care comit direct aceste fapte, ci și copiii lor (vezi în acest sens mai departe paragraful **2.3.3.35.b**, cazul tinerei cananeence care era grav îndrăcită, ca plată pentru desfrânările făcute de mama ei).

2.3.3.33. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) apare imediat și obligatoriu în cazul oamenilor care fac diverse vaccinuri care au fost fabricate folosind celule de la copii avortați.

a. Există o gamă largă de vaccinuri care sunt produse folosind celule luate din țesutul organic al copiilor avortați. Astfel de vaccinuri există pentru: rujeolă, rotavirus, rabie, varicelă, citomegalovirus (CMV), diverse gripe sezoniere, virus gripal COVID, etc. Rezultatul efectuării unui astfel de vaccin este pierderea Harului Sfântului Duh primit la Taina Botezului Creștin–Ortodox, „încărcarea” cu păcatul avortului și îndrăcirea cu periculoșii demoni arhiconi.

Deci este foarte indicat ca înainte de efectuarea oricărui vaccin, obligatoriu sau opțional, să căutați informații despre modalitatea în care a fost fabricat acel vaccin.

În niciun mod și sub niciun motiv nu acceptați vaccinarea cu astfel de seruri dubioase,

care duc la pierderea Harului primit la Sf.Botez creștin–ortodox.

b. O altă problemă majoră în cazul acestor vaccinuri este faptul că oamenii sunt puși să semneze o declarație „pe propria răspundere“, care are o anumită valoare juridică și duhovnicească.

x. Prin semnarea acestei declarații oamenii preiau asupra lor toată responsabilitatea, pentru toate implicațiile medicale care ar putea surveni. Nimeni nu are răspunderea medicală și legală a vaccinului: statul, guvernul, firmele producătoare, clinicile și spitalele unde se fac vaccinurile, personalul medical, etc.

Dar în același timp, din punct de vedere duhovnicesc, aceste declarații reprezintă o lepădare de Dumnezeu, o ieșire voluntară de sub grija și ocrotirea lui Dumnezeu.

Prin semnarea acestei declarații, practic omul consideră și decide că răspunderea și autoritatea pentru sănătatea lui nu mai este a lui Dumnezeu, a Creatorului său, ci a unui ser produs în laborator.

Acest fapt înseamnă o lepădare voluntară de Dumnezeu, iar consecința imediată este retragerea Harului Sf.Duh și îndrăcirea omului care a semnat această declarație.

xx. Este util să observăm că aceste declarații „pe propria răspundere“ nu sunt o noutate în practica statului ateu–antihristic.

În anii 1950–1960 țărani care erau forțați să intre în C.A.P. (Cooperativa Agricolă de Producție) erau de asemenea puși să semneze o declarație, prin care declarau că sunt în incapacitatea de a–și administra pământul, pădurea, animalele și activele de muncă (căruța, moara, batoza, tractorul, etc.).

În consecință, țărani decidea că cel mai bun lucru care trebuia făcut era donarea acestor proprietăți și active de muncă către Stat. În anii 1950 mulți țărani nu știau să scrie și să citească, iar cei care știau nu au înțeles consecințele duhovnicești ale declarației pe care o semnau.

Precum în declarațiile pentru vaccinul COVID, practic omul consideră și decide că răspunderea și autoritatea pentru bunurile și viața sa nu mai sunt ale lui Dumnezeu, ci ale Statului comunist ateu. Practic declarația semnată era o formă voalată de lepădare de Dumnezeu, care a dus la o formă de îndrăcire în masă a țărănimii.

c. De ce nu trebuie să ajungem îndrăciți cu acești demoni arhiconi?

De ce nu trebuie să semnăm declarații de auto–preluare a responsabilității vaccinurilor?

În urma îndrăcirii cu demonii arhiconi/teologi, imediat omul începe să–și schimbe gândirea și dreapta–credință creștin–ortodoxă, el începe o interpretare personală schismatică de natură demonică a canoanelor, dogmelor și Adevărului stabilite de Sfinții Părinți și Mântuitorul Iisus Hristos.

Evident, omul îndrăcit este ferm convins de „adevărul“ părerilor sale și este ferm convins că „teologia“ sa inovatoare este rezultatul propriei gândiri și nu efectul acțiunii unor demoni care au ajuns în creierul său.

Omul îndrăcit cu demonii arhiconi începe să aibă tot felul de idei năstrușnice, păreri de sine, convingeri eretice și schismatice vrednice de iad, precum sunt și următoarele: Sf.Cruce nu este bună și trebuie eliminată, Biblia „pute“ și trebuie schimbată „pe ici pe colo și anume în punctele esențiale“, cinstirea Sf.Maicii Domnului este o practică fără rost, Sf.Liturghie este prea lungă și trebuie scurtată, catapetasma din Biserici este inutilă și trebuie demontată, lingurița de la Sf.Împărtășanie poate

transmite boli, icoanele pot transmite boli, postul este periculos deoarece slăbește trupul, pocăința și credința în viața veșnică sunt comportamente specifice bolilor psihice, înfrânarea sexuală duce la nevroză și alte boli psihice, ascultarea de Mântuitorul Iisus Hristos și nu de statul antihristic este nebunie, vaccinurile care modifică ADN-ul sunt bune și necesare, transhumanismul este „evoluția” naturală a omului, tot ce apare dinspre știință trebuie acceptat și primit ca de la Dumnezeu, canoanele și dogmele Sfinților Părinți trebuiesc schimbate și adaptate la timpurile moderne, Sfintele Taine sunt ritualuri primitive mistice fără valoare, Sfintele Moaște sperie copii și trebuiesc reînhumate, avortul nu este uciderea unui copil ci doar un act medical, curvia și promiscuitatea sunt de preferat unei relații binecuvântate prin Sf.Cununie, etc., etc.

2.3.3.34. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate oricând apare în cazul oamenilor care vorbesc și ascultă bancuri de natură sexuală și comedie stand-up.

Există bancuri de bună calitate: neutre, realiste, fără trimiteri personale, care se referă strict la o anumită realitate socială, economică sau politică. Dar ne plac mai mult bancurile hazlii, care conțin trimiteri personale: despre blonde, politicieni, polițiști, angajați, șefi, germani, englezi, propria naționalitate, propriile tradiții, obiceiuri, etc.

a. Îndrăcirea prin participarea la comedia de tipul stand-up.

Aceiași realitate este și în cazul comediei de tipul stand-up. Există o comedie stand-up de bună calitate, care nu conține trimiteri personale, aceasta se referă la realități obiective ale naturii și ale mediului geografic, social, politic, economic.

Comedie stand-up de bună calitate și foarte apreciată de public este în special aceea care combină umorul neutru cu magia, dansul, pictura, jocurile, ghicitorile, testele de cultură generală, etc.

În multe cazuri, aceste discursuri umoristice realiste sunt singura modalitate de a înțelege, accepta și tolera o anumită realitate negativă a societății în care trăim. Deci există un rol pozitiv și chiar necesar al acestui tip de discurs umoristic.

Dar există și discursuri umoristice care se bazează pe trimiteri la anumite persoane sau grupuri. Este vorba despre observarea, analiza și comentarea cu ironie și malițiozitate a vieții altor oameni: atitudini, prezentare, mimică, gestică, fizionomie, reacții, comportamente, ce vorbesc, ce fac, cum gândesc, cum muncesc, ce citesc, sexualitate, cosmetică, obiceiuri alimentare, obiceiuri familiale, tendințe educaționale, comportament profesional, parfumuri folosite, cum cântă, cum se îmbracă, gândirea religioasă, nivelul de inteligență, nivelul de educație, preferințe politice, tradiții, obiceiuri, etc.

Din punct de vedere religios-duhovnicesc, acest tip de discurs umoristic bazat pe analiza ironică a vieții altor oameni prezintă riscul îndrăcirii.

Motivul este simplu. Chiar dacă comedia stand-up prezintă texte reușite și o necesară auto-ironie (auto-critică) a prezentatorului, din punct de vedere duhovnicesc acestea sunt – după caz, forme evidente de vorbire în deșert, clevetire, comentare, cântire, critică, judecare, osândire a aproapelui.

Ca urmare, toți cei care spun și ascultă, rezonează mental-emoțional cu aceste texte, se pot îndrăci cu demonii corespunzători: vorbire în deșert, clevetire, comentare,

cârtire, critică, judecare, osândire a aproapelui, nemulțumire, slavă deșartă, orgoliu, mândrie, trufie.

Chiar dacă par specifice textului spus, prezentatorii de comedie stand-up au vizibile la nivel personal multă mândrie, orgoliu, slavă deșartă, trufie, superioritate și mărire de sine. Iar textele de comedie stand-up care analizează ironic viețile altor oameni sunt doar forme mascate de creștere a acestor patimi subtile.

De departe, cele mai multe bancuri și comedie stand-up au o tematică sexuală, dar există și bancuri hulitoare care iau în râs Sfânta Treime, Puterile Cerești, îngerii, etc. Nu este nici o surpriză că oameni care spun și ascultă în mod curent (zilnic) bancuri cu tematică sexuală rezonează prin amuzament și la bancurile hulitoare, care privesc aspectele sfinte.

De la câteva „nevinovate” glume sexuale la o glumă de hulire a lui Dumnezeu distanța poate fi foarte mică. După 20 bancuri bune „nevinovate” cu blonde și polițiști, se acceptă mai ușor și un banc demonic, care conține hulirea directă a lui Dumnezeu, a Mântuitorului Iisus Hristos, a Maicii Domnului, a Sfintelor Cereștilor Puteri, a Arhanghelilor, etc.

Toate bancurile care privesc cele Sfinte sunt forme directe de blasfemie și hulire a Sfintei Treimi, iar cei care le spun și toți aceia care le ascultă se îndrăcesc cu demoni de ură, hulă, blasfemie și demoni arhiconi.

b. Îndrăcirea prin demonii de curvie.

x. Este un aspect puțin cunoscut de oameni: toată activitatea umoristică este o inspirație și influențare directă din partea demonilor desfrânării. De aceea, nu este o întâmplare faptul că peste 90% din bancuri și textele umoristice au o conotație (încadrare) sexuală.

De aceea, în jurul celor care spun bancuri și fac comedie stand-up cu tematică sexuală roiesc demonii desfrânării: de curvie, prea-curvie, malahie, incest, sodomie, etc.

Toți cei care spun bancuri și fac comedie stand-up cu tematică sexuală și toți aceia care ascultă și rezonează mental-emoțional cu acest tip de divertisment riscă îndrăcirea cu demoni de curvie.

Dacă rezonați la aceste bancuri și vă plac, acești demoni de curvie vor primi dreptul de a sta lângă Dvs., sau chiar de a vă intra în trup (creier, „inimă”).

ACCEPȚI, REZONEZI, ÎȚI PLACE UN TEXT/BANC UMORISTIC CARE ARE O CONOTAȚIE SEXUALĂ = APARE RISCUL CA DEMONII DESFRÂNĂRII SĂ ÎNTRU ÎN TRUPUL TĂU.

c. Expunerea la vrăjitorie.

Trebuie atenție față de acești oameni și trebuie evitată prezența lor, deoarece **indivizii îndrăciți cu demoni de curvie apar brusc de multe ori în preajma/viața oamenilor care sunt vizați pentru vrăjitorie.**

Vrăjitoriile se „prind” imediat și foarte puternic de oamenii care cad în păcate de natură sexuală: gândire, imaginație, malahie, fapte sexuale de curvie (relațiile sexuale ale oamenilor care nu au cununie religioasă), fapte sexuale de prea-curvie (păcatele oamenilor care au cununie religioasă, dar au relații sexuale cu alt partener), incest, sodomie, etc.

BANCURI ȘI AMUZAMENT DE NATURĂ SEXUALĂ = DUCEREA LA PĂCATE DE NATURĂ SEXUALĂ (imaginație, malahie, curvie, prea-curvie, etc.) = EXPUNERE FAȚĂ DE PUTEREA VRĂJITORIIILOR = ÎN CAZ DE ATAC, OMUL VA FI LOVIT PUTERNIC DE VRĂJITORII GRELE (adică demonii își vor putea face lucrarea, scopul lor).

Ca urmare a vrăjitoriilor făcute pe fondul amuzamentului bancurilor și păcatelor sexuale, pot apărea „din senin” incidente foarte grave precum următoarele: rupturi de oase și ligamente, accidente casnice, distrugerii de bunuri, accidente de mașină, certuri, bătăi, agresiuni, dureri puternice de ficat și stomac, dureri puternice de inimă, crize de inimă (infarct miocardic), dureri puternice de cap, atac ischemic (neurologic), amorteala creierului, imposibilitatea gândirii, moartea.

Ori de câte ori ajung în viața Dvs. oameni sociabili care știu să spună bancuri cu tematică sexuală, dacă veți rezona la aceste glume aparent inofensive, să știți că veți trece prin mari ispite (pofte, gânduri) de curvie și veți fi (complet) descoperiți în fața puterii demonice a vrăjitoriilor.

Ori de câte ori ajung în viața Dvs. oameni sociabili care știu să spună bancuri cu tematică sexuală, să știți că probabil deja sunteți ținta unei vrăjitorii (accident, deces) și trebuie imediat să luați măsurile necesare pentru a vă salva.

Dacă nu vă treziți la timp și rezonați cu aceste bancuri cu tematică sexuală, Dumnezeu vă poate lăsa să încasați o doză serioasă din vrăjitoria sau planurile criminale care vă vizează. Inevitabil va urma durere și suferință și vă va dispărea cheful de poftă prin curvie.

Același lucru se întâmplă și dacă rezonați la bancurile blasfemiatoare care privesc aspectele sfinte, monahale, duhovnicești, bisericesti. Pentru un astfel de păcat grav Dumnezeu poate lăsa să încasați o doză serioasă din vrăjitoria sau planurile criminale care vă vizează. Inevitabil va urma durere și suferință și vă va dispărea cheful de a mai râde de cele sfinte.

În locul bancurilor și a comediei de tipul stand-up vă recomand să citiți din cele 10 volume de proverbe românești, adunate de inginerul și folcloristul Iuliu A. Zanne în seria *Proverbele românilor*. (https://ro.wikipedia.org/wiki/Iuliu_A._Zanne)

2.3.3.35. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate oricând apărea în cazul desfrânării și al oamenilor care au relații sexuale cu un partener îndrăcit.

a. Pot duce la îndrăcirea activă a trupului toate formele de desfrânare personală: reverii mentale sexuale, poftire în „inimă”, provocarea lascivă intenționată a bărbaților, malahie, dependența de pornografie, etc.

Pot duce la îndrăcirea activă toate păcatele asociate desfrânării care nu sunt pocăite și spovedite în fața lui Dumnezeu, pentru care nu s-a realizat un canon de plată a acestor păcate: pocăință, metanii mari, pravilă de rugăciuni de noapte (orele 22–4 dimineața), post, citit acatiste, citit săptămânal „*Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos*” (ideal vineri între orele 12–15, se citește în genunchi), făcut milostenie, stoparea completă a clevetirii, făcut fapte bune, etc.

b. Pot duce la îndrăcirea activă a copiilor toate formele de desfrânare nepocăite ale părinților.

O astfel de situație o găsim relatată în *Sf.Evanghelie după Matei*, în cap.15, versetele 21–28.

Să nu uităm că fiica femeii cananeence era grav îndrăcită (posedată demonic), ca o „trezire“ pentru nenumăratele desfrânări făcute de mama ei (!).

FIICA ERA GRAV POSEDATĂ DEMONIC ȘI CHINUITĂ DE DEMONI PENTRU DESFRÂNĂRILE FĂCUTE DE MAMA EI.

Nu ea, fiica greșise, nu ea, fiica se împătimise cu desfrânare și nu ea, fiica stricase căsniciile altor femei, ci mama ei făcuse toate aceste fapte grave.

Doar chinul îndrăcirii produs asupra fiicei sale a trezit—o pe această femeie plină de răutate și mândrie, care în viața ei stricase premeditat căsnicii și schimbase bărbații precum ciorapii. Într—un final Mântuitorul Iisus Hristos a eliberat demonul din trupul fiicei sale, ca urmare a smereniei, umilinței, răbdării și insistențelor sale.

c. Îndrăcirea cu demonii partenerului are loc întotdeauna în cazul curviei și prea—curviei, când un partener (sau ambii) trădează Sfânta Taină a Cununii.

Curvia este relația sexuală între parteneri necununați, care nu au făcut jurăminte de credință în Biserică în fața lui Dumnezeu.

Prea—curvia este atât trădarea partenerului de viață, dar mai ales este trădarea jurământului făcut în Biserică, în fața lui Dumnezeu. Deoarece este un păcat grav, Dumnezeu va permite îndrăcirea rapidă a ambilor parteneri.

Se va face schimb reciproc cu demonii existenți în trupul oamenilor, dar în plus aceștia se vor îndrăci și cu demoni care nu există la partener.

Păcatul și îndrăcirea este cu atât mai mare cu cât partenerii sunt adulți, căsătoriți și au puternice legături de rudenie sau legături duhovnicești: naș cu fina de cununie/botez, nașă cu finul de cununie/botez, cumnați între ei, frați între ei, soacră cu ginere, socru cu noră, etc.

Deoarece vorbim despre un păcat de trădare al aproapelui și de trădare a lui Însuși Dumnezeu, indivizii care au practicat chiar și o singură dată prea—curvia se îndrăcesc imediat cu demoni periculoși, care practic le vor schimba viața.

În general oamenii care au făcut păcatul prea—curviei se îndrăcesc cu demoni „zgomotoși“, care vor aduce în viața celor doi oameni situații de viață „zgomotoase“.

Păcatul făcut în ascuns prin trădarea partenerilor legitimi va duce la multe și mari păcate exterioare, complet vizibile: mult „zgomot“ prin vorbire și mânie, fapte de trădare făcute la vedere.

Cei care fac prea—curvie se îndrăcesc imediat cu demoni „zgomotoși“, precum sunt și următorii: demonii trădării, demonii mâniei, demonii de ură, demonii clevetirii, demonii minciunii, demonii fățărniciei, demonii vicleniei, demonii zavistiei (căutarea de ceartă și scandal), demonii invidiei, demonii răutății, demonii răzbunării, demonii tinerii de minte a răului, demonii orgoliului, demonii prostiei, etc.

Așa se face că **oameni care înainte aveau o viață liniștită, după prea—curvie au o viață plină de certuri, scandaluri, mânie, agresivități, invidie, ură, răzbunare, clevetire, calomnie, trădare, impostură, fals, etc.**

Viața de dinainte trăită în adevăr, după prea—curvie devine un „iad“ al vieții trăite în minciună, agresivitate, fals, viclenie, neîncetată trădare, impostură, sabotaj, nesfârșite

certuri, neîncetată prea-curvie.

Cei care fac prea-curvie ajung astfel să comită cu seninătate grave fapte de trădare de neam (de țară), în toate formele posibile.

Faptele de trădare sunt deosebit de grave, dacă cel care a comis prea-curvia are profesii de importanță critică pentru buna funcționare a societății: educator, învățător, profesor, ofițer de informații, ofițer de armată, polițist, doctor, procuror, judecător, politician, inginer, primar, birocrat în administrația locală și/sau centrală a statului, activist în ONG-uri, preot, scriitor, ziarist, regizor, scenarist, producător de materiale TV.

O singură prea-curvie din tinerețe poate determina un om să devină trădător de neam pentru tot restul vieții sale. Iată cât de periculoasă este această formă de îndrăcire cu demonii trădării.

Desigur, soluția de a nu se ajunge la aceste îndrăciri „zgomotoase” este imediată pocăință și căință în fața lui Dumnezeu pentru fapta comisă, spovedania la un preot vrednic și discret (care nu este informator) și realizarea canonului primit.

Un caz-școală de gravă îndrăcire prin prea-curvie este exemplul public al Elenei Ceaușescu, cea care în perioada 1973–1989 a sabotat și distrus conștient România.

Câteva idei în această perspectivă puteți găsi în capitolul 14, la paragraful **83.c**.

d. Îndrăcirea cu demonii partenerului are loc întotdeauna, în toate cazurile de incest.

Incestul este relația sexuală între membrii aceleiași familii: între frați (caz mai des întâlnit), între părinte și copil (caz rar întâlnit).

În general tinerii și adulții sunt destul de conștienți cu privire la gravitatea păcatelor asociate desfrânării, dar nu copiii și adolescenții frați, care ajung cu ușurință la incest. Realitatea ne arată că în România există un număr neprecizat de fete copii, adolescente, tinere și femei adulte complet îndrăcite (o estimare subiectivă este de 3–5.000 cazuri), ca plată pentru păcatul incestului realizat în copilărie, adolescență și tinerețe cu proprii frați.

Vorbesc despre fete, adolescente, tinere și femei mature, cuprinse între vârsta de 7–X ani, aparținând tuturor profesiilor și situațiilor existențiale posibile.

Aceste grave păcate asociate incestului cu proprii frați sunt de obicei complet tănuite, nespovedite și nepocăite pentru întreaga lor viață.

Rezultatul este aproape obligatoriu: pentru a le obliga pe aceste femei să se pocăiască, spovedească și să-și plătească aceste vechi și ascunse păcate de incest, Dumnezeu permite forme grave de îndrăcire a acestor femei.

Mai mult, precum în exemplul de mai sus al femeii cananeence, pentru „trezirea” lor, Dumnezeu poate permite îndrăcirea gravă a propriilor fiice ale acestor femei care au la activ incesturi nespovedite și nepocăite.

e. Îndrăcirea cu demonii partenerului are loc întotdeauna în cazul căsătoriei cu un partener îndrăcit (indiferent de motiv).

În timpul unui act sexual are loc și un transfer reciproc de demoni: demoni din bărbat pătrund în trupul (creierul) femeii și invers.

Chiar dacă vorbim de o relație sexuală legitimă și realizată în cadrul căsătoriei, demonii din partenerul îndrăcit vor trece și la celălalt.

De obicei trec de la îndrăcit la partenerul său demonii lăcomiei (poftelor) alimentare, demonii curviei, orgoliului, slavei deșarte, mândriei, mâniei, trândăviei.

f. Un caz foarte obișnuit este îndrăcirea unui individ–țintă, care se căsătorește cu un partener grav îndrăcit.

Este un caz întâlnit mai ales în cazul căsătoriilor aranjate de serviciile secrete și care vizează indivizii cu mare potențial de influențare a opiniei publice: ziariști, scriitori, regizori, scenariști, actori, politicieni, medici, procurori, judecători, polițiști, ofițeri din serviciile secrete, ofițeri din armată, preoți, primari, etc.

Scopul este ca în mintea (creierul) acestor oameni cu potențial deosebit să ajungă demoni care le vor schimba și denatura modul normal și firesc al gândirii.

În urma îndrăcirii creierului, gândirea și concepțiile lor de viață vor fi complet schimbate, în sensul acceptării și slujirii nebuliei lumii moderne: totalitară, comunistă, neo–marxistă, genocidară, eugenică, exploatare, criminală, denaturată sexual, falimentară, înrobitoare, științifică, robotizată, transhumanistă, anti–hristică, cu o religie mondială satanică, etc.

Care sunt scenariile „de lucru” cu indivizii–țintă.

x. Încă din tinerețe indivizii cu mare potențial sunt vizați pentru a fi căsătoriți cu parteneri informatori și care deja au fost puternic îndrăciți prin diferite metode. De multe ori indivizii–țintă sunt bărbați tineri, care ajung să se căsătorească cu femeii deja puternic îndrăcite, datorită comiterii sistematice a unor păcate grave:

avorturi, vrăjitorie (practicare, plata serviciilor), trădare de țară, incest, curvie, prostituție, delațiune, sabotaj (al firmei, instituției, partidului), conspirație la crimă, mărturie mincinoasă, participarea la ritualuri de inițiere oculte–satanice, trafic de copii, trafic de droguri, exploatarea legală a angajaților, alcoolism, practica tehnicilor yoga, practica tehnicilor reiki, radiestezie, etc.

Dacă căsătoria aranjată reușește, atunci acești tineri deosebiți se vor îndrăci încă din tinerețe, prin relațiile sexuale legitime cu soțiile vor prelua în corpul și mintea lor toți demonii care existau în trupul femeii.

În scurt timp acești tineri promițători vor ajunge de nerecunoscut în gândire și convingeri și vor deveni trădători de neam, muncind vizibil, discret sau secret pentru realizarea scopurilor lumii totalitare, globaliste, neo–marxiste, anti–hristice.

xx. Dacă tânărul X scapă de plasele/capcanele relaționale din tinerețe și se căsătorește cu o persoană oarecare, atunci peste ani lucrurile devin ceva mai grave.

Dacă persoana vizată X are într–adevăr o evoluție socială, politică sau profesională deosebită, atunci pe la 30–40 ani partenerul din prima tinerețe (soțul, soția) va suferi o moarte bruscă, „inexplicabilă”.

De obicei partenerul legitim din tinerețe va muri datorită unui cancer galopant sau unui accident de mașină. În doar câteva luni de zile partenerul țintei X va muri, lăsând în urmă ținta X neconsolată și predispusă la o nouă căsătorie.

O altă variantă folosită este folosirea unei „honey trap”, prin care partenerul țintei vizate ajunge să comită prea–curvie. În consecință ținta vizată va cere divorțul și separarea de partenerul infidel.

După ce individul–țintă redevine singur (prin decesul partenerului sau divorț), se va avea grijă să nu mai existe niciun risc și persoana X vizată se va re–căsători cu un partener îndrăcit dinainte pregătit.

Care este scopul unei astfel de strategii de îndrăcire a unor ținte X folosindu–se parteneri legitimi, dar îndrăciți?

Așa cum vedem în realitatea publică, există un număr de oameni deosebiți, educați, bine informați, cu o carieră profesională de excepție, dar care manifestă „inexplicabile” și ferme convingeri degenerare în plan religios, politic, social, educațional.

Exemple de indivizi care au ferme convingeri degenerare, datorită îndrăcirii lor prin relații sexuale legitime (căsătorie) sau ilegiteime (curvie, prea-curvie, incest):

x. În mod „inexplicabil” pentru capacitatea lor intelectuală, acești oameni au credințe religioase (publice) degenerare: sunt de acord cu schisme și erezii creștine, cred că Dumnezeu este același pentru toate „religiile” pământului, desconsideră Sfintele Canoane Ortodoxe, sunt de acord cu pan-ecumenismul global (unirea mondială a religiilor), cred că Mântuitorul Iisus Hristos nici nu a existat, cred că Mântuitorul Iisus Hristos a fost doar un alt profet precum Buddha sau Mithra și nicidecum unicul Fiu a lui Dumnezeu, credința lor în Dumnezeu este „științifică”, sunt ferm convingși că demonii nu există, cred că preoții sunt niște șarlatani-paraziți care mănâncă banii poporului, individul demonizat antihrist este Mesia care ne va salva de conspirația vaccinurilor și de război, etc.

xx. În mod „inexplicabil” pentru capacitatea lor intelectuală, acești oameni au credințe social-politice (publice) degenerare: sunt de acord cu criminalitatea economică a legilor UE, sunt de acord cu noul comunism (neo-marxismul), sunt de acord cu noua propagandă comunistă (corectitudinea politică), sunt de acord cu legi anti-naționale, sunt de acord cu monitorizările ilegale în masă, sunt de acord cu justiția făcută „după dictare” din umbra serviciilor secrete, sunt de acord cu conducerea țării în mod exploatare-colonial, sunt de acord cu libertățile sexuale deviate, etc.

xxx. În contrast șocant cu educația și pregătirea lor intelectuală, în mod „inexplicabil” acești oameni comit voluntar, din convingere, fapte grave de trădare de neam: devin informatori și colaboratori ai serviciilor secrete străine, colectează date și informații despre indivizi-ținte în vederea racolării ulterioare, protejează rețele de trădători de neam, devin turnători ai serviciilor secrete locale, vând hărți militare strategice, vând hărți ale resurselor minerale ale statului, devin membrii unor organizații oculte satanice, participă la ritualuri satanice, sabotează premeditat firmele, instituțiile și partidele unde activează, comit crime, fac înregistrări în scop de șantaj, înscenează farse juridice, falsifică dovezi și evidențe, participă direct sau indirect la șantaje, practică minciuna și viclenia, fac protecție legală rețelilor interlope (trafic de droguri, cămătărie, taxe de protecție), etc.

iv. În mod „inexplicabil” pentru capacitatea lor intelectuală, acești oameni au credințe educaționale (publice) complet degenerare: se implică în traficul legal de copii către indivizi homosexuali și/sau pedofili, sunt de acord cu educația sexuală în școli, distrug familii onorabile, fac protecție legală rețelilor de pedofili și proxeneți, scriu cărți și manuale degenerare (cu vrăjitorie, curiozități și libertăți sexuale), scriu cărți și manuale generatoare de traume emoționale (personajele principale copii sau pui de animale rămân orfane din copilărie), militează politic pentru legi care să schimbe cadrul legal al familiei compuse din bărbat și femeie, militează politic pentru legalizarea devianțelor sexuale, militează pentru libertatea absolută a avortului, etc.

v. În mod „inexplicabil” pentru capacitatea lor intelectuală, acești oameni au inversat sistemul de apreciere-evaluare al patimilor, care devin „virtuți”.

Pentru acești îndrăciți patimile sunt (devin) „virtuți” și adevăratele virtuți sunt slăbiciuni.

Astfel, pentru ei este ceva „normal” și chiar o „virtute” (un merit) libera lucrare a unor patimi: orgoliul, lăcomia alimentară, lăcomia de avere, desfrânarea, mândria, slava deșartă, invidia, viclenia, minciuna, ura, răutatea, încăpățănarea, părerea de sine, prostia, nepăsarea, trândăvia, lăncezeala, carierismul (arivismul), etc.

Atenționare: Îndrăcirea activă a trupului este aproape inevitabilă, obligatorie și imediată, dacă la orice patimă asociată desfrânării se adaugă minim un alt păcat dintre următoarele: orice păcat comis împotriva Sfântului Duh, patima alcoolului, strategia existențială vicleană de răzbunare, trădarea de aproapele și trădarea de neam, „uciderea prin cuvânt”, intenția de ucidere „soft”, vrăjitoria.

Soluție: Această parazitare demonică nu este o situație fără ieșire, energia demonică aflată în trup poate fi oricând scoasă în afara trupului prin: metanii mari, rugăciuni canonice individuale (psalmi, rugăciunea Tatăl Nostru, Paraclisul Maicii Domnului, citit Acatiste, etc.), participarea individuală la slujbele bisericești (Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Molitfele Sf.Vasile cel Mare), post, pocăință, spovedanie și împărtașanie.

Notă la paragraful 2.3.3.35.

Deci trebuie bine înțeles că absolut toți trădătorii de neam, care fac faptele trădării din convingere, sunt îndrăciți, posedați demonic. Nu mai este mintea și voința omului acolo, ci în cazul acestor oameni avem de a face cu „mintea”, viclenia, voința, inteligența și intențiile unor demoni, care controlează/parazitează o ființă umană. Trădarea de neam, în orice aspect al său, este doar o altă manifestare a unui război nevăzut, duhovnicesc.

De aceea, în mod „natural” activitățile de trădare de neam sunt completate cu activitățile de vrăjitorie. Astfel:

- Nu este deloc o întâmplare faptul că mulți din acești trădători de neam au drept „duhovnici” preoți, care în ascuns sunt ofițeri de informații coordonatori ai rețelelor de trădători;
- Trădătorii de neam au ca „duhovnici” prin mănăstiri și parohii preoți–vrăjitori, care fac vrăjitorii preoțești (printre altele citesc unele acatiste, prin care realizează „transferul” păcatelor trădătorilor către alte persoane vii);
- Trădătorii de neam merg regulat la vrăjitoarele care colaborează cu demonii și le plătesc acestora servicii de vrăjitorie, pentru diverse scopuri: să aibă bani, să aibă imunitate (protecție, acoperire) față de activitățile de contra–spionaj, să–și realizeze scopurile de trădare (infiltrare, obținere de informații, manipulare, intoxicare, influențare, trafic de influență, corupție, sabotaj, ucidere, etc.), copiii lor să aibă bani și funcții bune, copiii lor să se căsătorească avantajos, distrugerea psihică (îmbolnăvirea, uciderea) a celor care îi monitorizează și ar putea să îi aresteze/deconspire, etc.

Când relaționăm (monitorizăm, urmărim, etc.) cu un cu un trădător de neam, practic avem de a face cu un demon în trup de om, nu doar cu un om, care aparent trădează pentru bani, pentru funcție, din convingere, din șantaj emoțional, din șantaj sexual, etc. Inteligența demonică este următoarea: este lăsată impresia unui om slab, corupt,

lacom, desfrânat, etc., pentru a se ascunde îndrăcirea demonică, adevăratele intenții și motivații demonice, care nu sunt lumești.

Aceasta este una din explicațiile pentru care în România (și oriunde în lume, cu excepția statelor Rusia și Israel), trădătorii de neam sunt peste tot și au preluat controlul instituțiilor, firmelor și organizațiilor.

În Israel și Rusia trădătorii „nu mișcă în font” deoarece acolo orice formă de trădare, oricât de mică, este imediat identificată și pedepsită prin uciderea făptuitorului. Cei din contra-spionaj însărcinați cu identificarea și monitorizarea trădătorilor nu reușesc să le facă acestora față, deoarece în mod fundamental nu înțeleg natura războiului în care sunt implicați.

Contra-spionajul crede că „luptă” contra unor oameni, când în realitate au de a face cu demoni în trup de om, care demoni pur și simplu se joacă cu ei. Explicația este simplă: niciun om niciodată nu poate egala un demon în ascundere, camuflare, disimulare, înșelătorie, viclenie, minciună, răutate, perversitate, diplomație, inteligență, etc.

In orice formă de război lumesc, demonii care coordonează viața trădătorilor de neam pot fi real și eficient învinși doar prin „armele” duhovnicești:

– dimineața pe stomacul gol se ia Agheasmă Mică, Anafură cu puțin ulei sfințit la slujba Sf.Maslu;

– postire (luni, miercuri, vineri), trezvia minții (neîncetată vigilență, atenție, neîncetată rugăciunea lui Iisus);

– pravilă de rugăciuni personale între orele 22–4 dimineața, zilnic–seara pravilă de metanii mari, zilnic–seara citire la Psaltire;

– sfințirea spațiilor cu Agheasmă Mare (în fiecare săptămână, miercuri, vineri și duminică);

– participarea săptămânală la Sf.Maslu (cu acatist pentru vii), participarea săptămânală la Sf.Liturghie (cu acatist pentru vii și adormiți), spovedire la maxim 30 zile (chiar săptămânal), împărțășire la maxim 20–30 zile;

– acatiste la Sf.Proscomidie (pentru vii și adormiți), acatiste la mănăstiri la Psaltire (pentru vii și adormiți);

– facerea de cât de multe milostenii posibile (zilnic), etc.;

Etc.

2.3.3.36. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) apare în toate cazurile femeilor care fac avort (uciderea propriilor copii).

Toate femeile care fac avorturi suferă de o formă oarecare de îndrăcire. Chiar și un singur avort duce la îndrăcirea femeii care l-a realizat. Aceeași realitate este desigur valabilă și pentru bărbații care sunt responsabili de aceste situații.

Îndrăcirea este variabilă, în funcție de multe elemente: pocăința personală, condițiile de viață, aspecte care țin de condiția medicală, numărul de copii deja născuți, numărul de avorturi deja realizate, relația existentă cu soțul și părinții, presiunile sociale, situația religioasă (există făcută cununie sau nu), etc.

O situație va fi la o femeie care a făcut 1–X avort(uri) după 4 copii deja născuți, altă situație este la o femeie care a făcut 1–X avort(uri) după 1 copil născut și altceva va fi la o femeie care a făcut doar avorturi.

2.3.3.36.a. Consecințele familiale și sociale ale primului avort.

Deși toate avorturile au pentru femei aceleași consecințe grave și toate înseamnă aceeași crimă cu premeditare, totuși cel mai grav avort este cel realizat asupra primului copil (prima sarcină).

x. Acest avort este cel mai nefast, deoarece de obicei (99% din cazuri) Dumnezeu înzestrea cu mari daruri, talente și harisme mai ales pe primul născut.

Primul născut trebuie să fie înzestrat cu daruri, talente, harisme, etc., pentru a putea fi de ajutor fraților mai mici care vor urma după el și pentru a fi primul ajutor la bătrânețe al părinților.

Dacă acest prim copil este ucis/avortat, talentele și harismele care reveneau lui nu vor fi trecute/date de Dumnezeu la următorul copil care va fi născut, ci ele vor fi pierdute definitiv pentru acea familie, și pentru întreaga societate în ansamblul ei.

Deoarece va fi fratele/sora cea mare, pentru a fi de ajutor părinților și fraților care urmează după el, de obicei acest prim copil este înzestrat de Dumnezeu cu harisme și talente care pot fi ușor cuantificate în bani.

De obicei acest prim copil are spor la bani, face banii cu ușurință, banii sunt „prieteni” lui. Implicit uciderea/avortul acestui prim copil condamnă părinții și frații care se vor naște apoi la lipsă de bani, sărăcie, diverse lipsuri materiale.

xx. Deși desigur sunt multe excepții, majoritatea marilor inventatori, oameni de știință, artiști, oameni de stat, ingineri, scriitori, medici, sportivi, juriști, etc., au fost primii născuți în familiile lor.

Uciderea primului copil într-o familie oarecare modestă, poate însemna faptul că acel popor nu va mai beneficia prea curând de o descoperire medicală, de inginerie, de matematică, de fizică, de chimie, de farmacie, de istorie, de economie, de politică, de științe juridice, etc., care ar fi putut schimba viețile a milioane de oameni.

De exemplu, **știm că Dumnezeu a dat de mai multe ori unor copii harisma/talentul descoperirii tratamentului contra cancerului, dar de fiecare dată acești copii au fost uciși/avortați de mamele lor.** În consecință acest tratament nu a mai „ajuns” la milioanele de bolnavi de cancer.

xxx. Deci nu este o întâmplare faptul că activiștii civici pro-avort și personalul medical plătit de fundațiile pro-avort (cu susținere financiară ocultă-satanică) insistă asupra tinerelor însărcinate, le manipulează și le sperie, etc., pentru ca tinerele mame să-și ucidă/avorteze în special primul lor copil.

Când este vorba despre o femeie care are deja avorturi și/sau copii acești activiști ai iadului sunt aproape pasivi, dar iau „foc” și nu au liniște până când nu fac toate demersurile pentru ca tinerele mame să-și ucidă/avorteze primul copil (prima sarcină).

2.3.3.36.b. Consecințe personale, familiale și sociale ale avortului.

x. Indiferent însă de circumstanțe un lucru este sigur, pe termen mediu și lung avortul realizat (1 avort) va afecta negativ și permanent toată viața femeii, în toate aspectele ei. Femeile care fac chiar și 1 avort suferă pentru întreaga viață de diverse neazuri, precum sunt și următoarele:

sunt (mai, foarte) bolnăvicioase;

fac boli cronice grave (cancer uterin, cancer la sân/sâni, dezechilibre hormonale, etc.);

au mereu (mari) dureri de cap;

au încontinuu mari necazuri cu ceilalți copii născuți (bolnăvicioși când sunt mici, neascultători și răi când devin mari);
au mari probleme de relaționare cu soțul (certuri, bătaie, divorț, soțul le înșeală, soțul devine bețiv, soțul cheltuie banii la jocurile de noroc, soțul le părăsește, etc.);
au dezechilibre emoționale, suferă de depresie prelungită, au gânduri de sinucidere, sunt hipersensibile, negativiste, criticiste;
au adeseori probleme cu banii, suferă perioade de sărăcie severă;
sunt foarte expuse atacurilor prin vrăjitorie (mai ales realizate de alte femei);
trăiesc mai puțin decât alte femei din generația lor care nu au făcut avorturi.

xx. Avortul (1 avort) afectează variabil și pe toți ceilalți copii pe care femeia îi lasă să trăiască: pe copiii născuți anterior unui avort și pe copiii născuți după un avort.

Deci este posibil ca o femeie să aibă deja 1–3 copii sănătoși, toate să fie bune și frumoase în viața ei și apoi să facă un avort.

Această crimă va afecta sever sănătatea și viețile celor 1–3 copii deja născuți iar viața frumoasă a acestei femei se va schimba semnificativ spre boli, probleme, lipsuri, necazuri, dureri, nefericire.

Copiii unei femei care a făcut un avort (anteriori avortului sau născuți după avort) sunt mai predispuși la evenimente nedorite, ca de exemplu: abuz sexual, boli sezoniere, epidemii cu boli transmisibile (gripă, meningită, boli pulmonare, hepatite), nedreptăți la locul de muncă, eșec profesional, examene ratate, neplata corectă a muncii prestate, probleme financiare, sărăcie (lipsa banilor), dificultăți în relațiile personale, nefericire în dragoste, divorț, trădare din partea celor apropiați, vor avea la rândul lor copii bolnăvicioși și nefericiți, etc.

xxx. Avorturile multe și nepocăite vor afecta foarte grav viețile copiilor lăsați să trăiască.

Multe și mari necazuri vor veni asupra copiilor lăsați în viață și născuți, deoarece păcatele de neam care trebuiau plătite de X copii pe care femeia trebuia să-i nască și crească prin voia lui Dumnezeu, vor fi plătite sever de către copiii pe care femeia îi lasă în viață prin voia sa.

Femeile care au mai multe avorturi nepocăite, nespovedite și fără canon făcut, își expun copiii lăsați să trăiască unor situații și pericole deosebit de grave, precum sunt și următoarele:

– accidente (foarte) grave: rutiere, profesionale, sportive, casnice;

Aceste accidente grave pot duce la paralizii, amputări, arsuri, deces.

– moarte timpurie, când copilul(copii) va(vor) muri de timpuriu, înainte de a ajunge la 20 ani;

Nu Dumnezeu decide acest lucru, ci păcatele de neam moștenite (ale familiei femeii și familiei bărbatului), care în loc să fie plătite în timp și suportabil de toți cei 4–X copii lăsați de Dumnezeu, vor fi plătite doar de cei 1–2 copii pe care femeia a decis să-i aibă. Evident 1–2 copii nu pot plăti prin suferințe păcatele de neam care trebuiau plătite de 4–X copii și atunci tragedia se produce, unul sau ambii copii mor prematur în împrejurări de neevitat.

– răpiri și dispariții, cu sau fără abuz sexual, cu sau fără ucidere;

În majoritatea cazurilor, acești copii nu mai sunt găsiți niciodată.

Această situație poate apare mai ales dacă:

copilul pleacă din casă fără să aibă la gât o Sf.Cruce micuță (din lemn sau lână împletită, costă 5 RON la orice biserică);
fără să se închine la o icoană (cu 3 Sf.Cruci + 3 închinăciuni mici);
fără să fi fost binecuvântat de părinți;
fără să se miruiască pe frunte, tâmple, creștetul capului, ceafă, încheieturile mâinilor (cu mir sfințit, costă 5–7 RON sticluța la orice biserică/mănăstire);
fără să fi fost pulverizat cu Agheasmă Mare (din cap până jos, pe haine, rucsac, etc.).
– înscenări juridice cu consecințe civile sau penale severe;
– degenerare sexuală severă;

Este o realitate duhovnicească puțin expusă public, faptul că mulți indivizi (bărbați, femei) suferă din adolescență de înclinații (îndrăcire) homosexuală datorită avorturilor făcute de mamele lor, crime pentru care nu există căință, pocăință, spovedanie, canon realizat.

În majoritatea cazurilor, acești tineri chiar devin homosexuali activi, continuând apoi o viață în afara normalității, societății, Bisericii, mântuirii. Revenirea lor la normalitate și alcătuirea de familii heterosexuale este mult influențată de pocăința mamelor lor, pentru crimele de avort comise.

Nu există un număr precis/evident de avorturi comise și nepocăite, care au ca urmare directă tendințele (îndrăcirea) homosexuale a copiilor lăsați să trăiască, acest fapt depinde de foarte multe aspecte care țin de păcatele personale și de neam ale întregii familii.

Unii tineri au ajuns homosexuali pentru 3 avorturi nepocăite ale mamelor lor, alții după 15 avorturi făcute de mamele lor, alții după 20 sau 30 avorturi.

Ideea fundamentală este că nu au voie să existe deloc avorturi, iar dacă există, pentru acestea trebuie făcute toată pocăința și canonul necesare.

Etc.

Concluzia este simplă: nu este permis niciun avort, chiar dacă aveți deja 1–X copii născuți, deoarece veți afecta sever viețile copiilor deja născuți și viețile copiilor pe care îi veți avea în viitor. Cu cât mai multe avorturi sunt făcute, cu atât mai grav vor fi afectate viețile copiilor deja născuți și ale celor care se vor naște în viitor.

Viețile copiilor deja născuți înainte de un avort pot fi „salvate” dacă: femeia nu mai face niciun avort, nu mai folosește măsuri contraceptive, femeia aduce pe lume toți copiii lăsați de Dumnezeu, femeia face toată pocăința necesară pentru avortul făcut.

iv. Casa și bunurile femeii care a făcut 1 avort sunt mai predispușe la pierderi și distrugeri prin:

cutremur, alunecare de pământ, incendii, inundații, vandalism, tâlhărie, furt, pierdere prin cămătărie, pierdere prin rate bancare neplătite, pierdere prin patima jocurilor de noroc (a soțului, copiilor).

v. Poporul care nu limitează juridic, religios și medical numărul de avorturi, suferă de la Dumnezeu orice pedeapsă posibilă, chiar peste limita suportabilității climatice, psihologice și economice:

– grindină asupra culturilor și pomilor înfloriți, pierderea recoltelor, secetă, inundații, alunecări de teren, foamete;

– cutremure, război civil, război militar extern;

– mare număr de incendii (păduri, case private, depozite, fabrici, ferme);

- număr mare de accidente rutiere grave;
 - epidemii umane grave (gripă, meningită, boli pulmonare, hepatite), epidemii grave în rândul animalelor (care trebuie sacrificate cu zecile de mii);
 - falimente economice și șomaj, lipsă de bani și sărăcie;
 - mulți copii bolnăvicioși;
 - tăierea legală și ilegală a zeci de mii de hectare de pădure sănătoasă;
 - uciderea animalelor mari: urșii, lupii, cerbii;
 - nedreptăți și multă injustiție în sistemul juridic;
 - îndrăcirea în masă a populației, cu demoni de: vorbire în deșert, clevetire, calomnie, judecare, răutate, invidie, trândăvie, mândrie, slavă deșartă, lăcomie alimentară, alcoolism, desfrânare, lăcomie de bani, avariție, prostie.
- Etc.

vi. Dacă poporul care se leapădă de Dumnezeu prin crimele avorturilor tot nu înțelege atenționările deja trimise, atunci pentru plata avorturilor comise Dumnezeu poate permite dispariția biologică completă a unui popor, indiferent de religia lui.

Pedeapsa pentru avorturi este și mai mare în cazul unui popor creștin, precum este poporul român.

Deoarece poporul român are realizate în ultimii 30 ani peste 25 milioane avorturi, nu trebuie să ne mire măsurile criminale genocidare care se aplică neîncetat asupra noastră:

- falimente economice, achiziția pământului și industriei de către străini (peste 40% din pământul arabil al României a fost deja cumpărat de străini);
- distrugerea premeditată a infrastructurii industriale productive a țării;

Acest lucru este evident în corelație cu numărul de avorturi dintr-o țară, Dumnezeu reglează capacitatea de producție a unei țări în funcție de emigrație (și imigrație) și de copii care sunt lăsați să trăiască. Dacă oamenii ucid copii care ar fi trebuit să se nască (prin avorturi), atunci și Dumnezeu va îngădui reducerea potențialului de producție al țării.

Din păcate românii încă nu au făcut legătura causală duhovnicească între cele (peste) 25 milioane avorturi realizate în perioada 1990–2022 și distrugerea (și înstrăinarea) infrastructurii industriale a României. Chiar și determinările cauzale duhovnicești aparent de neînțeles, conțin de fapt inclusiv o logică rațională și lumească ușor de înțeles.

Dumnezeu nu a lăsat ca un popor creștin ajuns la aproximativ 15 milioane de oameni să mai aibă o putere industrială capabilă să hrănească 23–30 milioane oameni, diferența uriașă de 8–15 milioane de oameni lipsă (prin emigrație, avort) a determinat îngăduința lui Dumnezeu de transfer al producției și proprietăților industriale spre statele care au un surplus de populație (prin imigrație, mai puține avorturi). Este perfect logic și de înțeles, Dumnezeu are grijă de copiii Lui oriunde se nasc aceștia pe glob, în Europa, Africa, Asia sau America de Sud. Acolo unde există imigrație și multe nașteri de copii, Dumnezeu va genera și resursele agricole și industriale pe măsură.

De exemplu, boom-ul de copii din Africa din ultimii 30 ani a determinat masivele investiții chinezești, care în parte asigură suportul acestui spor demografic.

Descoperirea surprinzătoare a unor mari rezerve de resurse naturale completează

suportul economic necesar. Crede cineva că aceste resurse naturale și investiții de producție chinezești au ajuns în Africa plină de copii și tineri din pură întâmplare? Este grija lui Dumnezeu faptul că în ultimii 30 ani Africa are un spor demografic net de sute de milioane de tineri și acolo nimeni nu moare de foame. O situație de spor demografic fără probleme este și în America de Sud, India, Asia, Orientul Mijlociu.

- externalizarea sistemului bancar;
- otrăvirea pânzei freatice (vezi exploatarea gazelor de șist la Pungești–Vaslui);
- folosirea legală a unor aditivi alimentari cancerigeni (E-uri alimentare);
- folosirea legală în agricultură a unor substanțe cancerigene: initium, glifosat, etc.;
- creșterea legumelor în sere folosind excesiv substanțe chimice;
- chimicalizarea alimentelor produse pentru copii;
- folosirea zahărului radioactiv din zona Ucraina–Cernobîl la fabricarea unor produse alimentare de larg consum: dulciurile pentru copii (ciocolată, bomboane, napolitane, prăjituri), produse de patiserie, produse de panificație, orice fel de sucuri, băuturi alcoolice (vodcă, țuică, vin, cidru), conserve (bulion, de carne);
- punerea cu premeditare a unor viruși patogeni în dezinfectantele produse pentru spitale;
- comercializarea legală de obiecte și produse (tigăi, oale, sandwich–maker, vopsele lavabile) care sunt fabricate cu substanța teflon, care este cancerigenă;
- promovarea consumului de bere, în condițiile în care mari cantități din această băutură este fabricată folosind siropul de porumb.

Există studii care arată că ficatul este afectat pe termen lung de alcoolul care este combinat cu siropul de porumb și celelalte substanțe chimice care se adaugă în bere. Consecința este reducerea capacității ficatului de a procesa și elimina toxinele din organism, care astfel își pierde din alcalinitatea naturală.

Este foarte recomandat de a consuma berea care respectă rețeta naturală și nu conține sirop de porumb. O alternativă la berea de calitate este consumul (moderat) al băuturilor care conțin alcool simplu, necombinat cu siropul de porumb: țuică, pălincă, vodcă, cidru, vin, lichior, etc.

- comercializarea legală de conserve de pește și pește înghețat, care provine din zone de recoltare oceanice radioactive (zone din Oceanul Pacific);
- vinderea unor medicamente de import sau fabricate local, care nu respectă formula chimică originală;
- generare de poluare wireless masivă (GSM, 5G, 6G);
- producerea și/sau importul de mașini nesigure tehnic sau constructiv;
- uciderea individuală a meritocrației (intelectuali, din servicii secrete, din poliție, ingineri, doctori, profesori, senatori, deputați, primari, țărani, patrioți, naționaliști), prin măsuri directe: accidente rutiere, otrăvire, vrăjitorie (moartea noaptea în somn prin tahicardie indusă), stress și înscenări juridice, crime directe prin înscenarea unor sinucideri;
- corupție și trădare de neam calificată în instituțiile statului: poliție, servicii secrete, jandarmerie, magistratură, bănci, inspecții financiare, parlament, guvern, ministere, agenții guvernamentale.

vii. Fără limitarea uciderii copiilor prin avort, extincția poporului român va fi realizată în timpul WW3 (al treilea război mondial), prin:

- îndrăcirea în masă a populației cu demoni periculoși: de ucidere, ură, mânie, răutate, invidie, arhiconi, mândrie, orgoliu, trădare, viclenie, perfidie, fariseism, minciună, lăcomie de bani;
 - foamete severă prin secetă și invazia unor dăunători: furnici, gândaci, lăcuste, șoareci;
 - boli și epidemii devastatoare: gripă modificată genetic, ciumă, holeră, tifos;
 - război militar extern cu alte state, invazie militară din exterior, detonarea unor bombe nucleare, ploaie de bombe cu neutroni;
 - cutremure devastatoare și scufundarea în adâncuri a unor mari zone de pământ care „plutesc” pe uriașe mlaștini subterane (vezi profeția pentru România a Părintelui Arsenie Boca);
 - imigrație masivă, legală și ilegală (vezi planul Kalergi de metisare al Europei) și repopularea spațiului România cu cetățeni veniți din alte zone: arabi, chinezi, indieni, evrei, africani, etc.
- Cu privire la începerea WW3 în anul 2023 vezi profeția Schiarhimandritului Hristofor din Tula (Rusia), în capitolul 10, la paragraful **10.6.7** intitulat „Războiul militar extern WW3”.

viii. De ce Dumnezeu pedepsește atât de sever avortul, atât la nivel personal/familial, cât și la nivel colectiv?

De ce avortul trebuie limitat prin măsuri religioase, legale și medicale.

În primul rând, avortul este o crimă deosebit de gravă, este crimă ca o femeie să–și ucidă propriul copil.

Este un tip de crimă care nu este pedepsită de legile penale în vigoare și chiar mai mult, este o crimă care este lăsată „la liber”. În aceste condiții, deoarece omul nu este pedepsit juridic pentru fapta comisă, atunci intervine ispășirea pedepsei pe termen mediu și lung, conform cu iconomia lui Dumnezeu.

În al doilea rând, mai există un aspect, mai puțin evident dar deosebit de grav. Crima prin avort nu este o crimă oarecare, prin imprudență, ci este o crimă realizată la cel mai înalt nivel de premeditare: este o crimă care implică viclenia și trădarea de aproapele.

Pe lângă păcatul unei crime grave (uciderea propriului copil), avortul conține și păcatul unei grave trădări de aproapele: femeia/mama își trădează propriul copil. Crima avortului se face prin trădarea vieții și existenței propriului copil. Femeia își trădează propriul copil și prin viclenie îl ucide.

Așa cum am spus într–un paragraf anterior (**2.3.3.3**), trădarea de aproapele este un păcat deosebit de grav, care înseamnă inclusiv păcatul trădării lui Însuși Dumnezeu. Prin trădarea de aproapele, omul practic se leapădă de Dumnezeu, de ajutorul și protecția Sa.

În rezumat:

AVORTUL = CRIMA DE UCIDERE A PROPRIULUI COPIL + PĂCATUL TRĂDĂRII VIEȚII PROPRIULUI COPIL = ÎNSEAMNĂ TRĂDAREA LUI ÎNSUȘI DUMNEZEU = ÎNSEAMNĂ LEPĂDARE DE DUMNEZEU = DUCE LA ÎNDRĂCIREA IMEDIATĂ (VARIABILĂ) A FEMEII ȘI BĂRBATULUI RĂSPUNZĂTORI (cu demoni de zavistie/ceartă, mânie, răutate, invidie, viclenie, fariseism, minciună, trădare, prostie, orgoliu, mândrie, desfrânare, avariție, lăcomie alimentară, lăcomie

de bani, arhiconi, etc.)

2.3.3.36.c. Pocăința pentru crima de avort.

x. Uciderea copilului prin avort trebuie neapărat plătită încă timpul vieții pe pământ, prin: nașterea tuturor copiilor lăsați de Dumnezeu (nu se folosesc măsuri contraceptive), multă pocăință și lacrimi, multă milostenie, botezarea multor copii săraci (se botează cel puțin tot atâția copii avortați), ajutorarea multor copii săraci, nașterea tuturor copiilor lăsați de Dumnezeu, interdicția pentru Sf.Împărtășanie, participarea la slujbele Bisericii, deasa spovedanie (chiar dacă nu există dreptul pentru Sf.Împărtășanie), facerea zilnică a unui canon de metanii mari (minim 100), îndeplinirea riguroasă a posturilor alimentare, realizarea de posturi „negre”, postul tăcerii (limitarea strictă a vorbirii, nu clevețești, nu judeci, nu osândești), ai o viață morală exemplară (cinste, dreptate, corectitudine, onoare, demnitate), etc.

xx. Cu privire la botezarea copiilor, în general se consideră că trebuie botezați toți atâția copii, câte avorturi au fost făcute.

Adică pentru X avorturi făcute, se vor face X botezuri de copii.

Dar există duhovnici care atrag atenția că pentru fiecare avort făcut trebuie botezați 4 copii, după cum a spus Mântuitorul nostru Iisus Hristos:

„8. Iar Zaheu, stând, a zis către Domnul: Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit.

9. Și a zis către el Iisus: Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam.”

(în Sfânta Evanghelie după Luca, capitolul 19, versetele 8–9, boldirile din citat îmi aparțin)

Conform cu această învățătură, **orice formă de afectare a Legilor Vieții trebuie reparată prin efort împătrit, cu o valoare de 4 ori mai mare decât prejudiciul creat.**

Păreră mea este că așa este cel mai corect și cel mai ușor de a se șterge acest păcat, de a se face 4 botezuri pentru fiecare avort făcut.

Cei care fac doar 1 botez pentru 1 avort realizat, vor avea încă de plătit păcatul crimei cu multe dureri, suferințe, lipsuri, boli, trădări, etc.

xxx. În lipsa botezului altor copii, vom avea grijă de copiii nevoiași, săraci, bolnavi, singuri, abandonati, orfani, bătuți, abuzati, terorizati, exploatați, etc.

Este posibil să dorim să botezăm copiii săraci, dar să nu avem pe cine.

În această situație vom face sistematic, neîncetat, orice formă de milostenie posibilă, pe care o vom oferi (dona) copiilor și familiilor care au nevoie:

mâncare, haine, plata facturilor, consiliere juridică, protecție și apărare, consultații medicale, plata unor operații medicale, medicamente, suplimente alimentare, meditații școlare, activități tip after-school, plata studiilor, achiziții de cărți și rechizite, aparate electrocasnice, animale de curte (găini, vacă, porc, cal, pisici, câțel, etc.), transport gratuit dus-întors la școală și/sau la locul de muncă, transport gratuit la mănăstiri, lucrări de amenajare în casă, ajutor la munca câmpului, unelte de lucru (lopată, hârleț, topor, sapă, scară, foarfecă pentru pomi, ciocan, cuie, etc.), bunuri utile pe termen lung (lemne de foc, ulei, orez, mălai, făină, săpunuri, spirt, haine și încălțăminte de iarnă, pulovere din lână, pături, canistre cu motorină, cuie, sare,

detergent, plăci de teracotă, sculuri de lână pentru tricotat, scânduri și cherestea, etc), etc.

Notă:

Când cumpărăm toate aceste obiecte și bunuri pentru milostenie nu le alegem pe cele mai ieftine și de proastă calitate, crezând că gata, am rezolvat „problema” și Dumnezeu ne-a iertat crima avortului.

Pentru a fi iertați de Dumnezeu, vom cumpăra obiecte și bunuri de bună calitate, ca și cum le-am fi cumpărat pentru propriul nostru copil pe care l-am ucis.

Doar așa ne va ierta Dumnezeu fapta/crima comisă.

iv. Acatiste (pomelnice) de iertare ale părinților pentru 40 zile, de la Sfintele Paști până la Înălțarea Domnului.

În plus față de toate cele deja scrise mai sus, o procedură necesară pentru ca Dumnezeu să ierte crima de ucidere a copilului (un avort sau mai multe), este de a plăti la o mănăstire un acatist (pomelnic) cu numele bărbatului și al femeii care au conceput copilul (copii).

Acest pomelnic va fi dat pentru 40 zile, de la Sfintele Paști până la Înălțarea Domnului, pentru ca părinții copilului ucis (avortat) să fie pomeniți zilnic în timpul Sf.Liturghii.

Adică concret părinților li se va citi rugăciunea de dezlegare a blestemelor făcute de copii uciși prin avort (copii uciși prin avort se află în iad și blestemă neîncetat pe părinții lor criminali care le-au luat dreptul Vieții și pe frații/surorile lor, care au fost lăsați să trăiască).

Facem acest acatist (pomelnic) indiferent dacă unul dintre părinți (soți, iubiți, parteneri) a murit și altul trăiește. În acest caz vor fi 2 hârtii, un „acatist” cu numele persoanei vii și separat un „pomelnic” cu numele persoanei care a adormit.

De asemenea, acatistul (pomelnicul) poate fi dat la mănăstire de orice rude, indiferent de situație: dacă ambii parteneri sunt vii sau ambii au murit, dacă un părinte este în viață și celălalt este adormit.

Acest acatist (pomelnic) trebuie repetat timp de 7 ani, sau într-un an se dau simultan 7 acatiste (pomelnice) la 7 mănăstiri. Trebuie atenție unde mergeți, deoarece există schituri sau mănăstiri unde nu se slujește zilnic Sf.Liturghie. Căutați și dați aceste acatiste (pomelnice) doar la mănăstirile unde se slujește zilnic Sf.Liturghie.

Acatistul (pomelnicul) se duce la mănăstiri cu 1–2 săptămâni înainte de Sfintele Paști, împreună cu o lumânare pentru Sfântul Altar.

Concret nu cumpărăm aceste lumânări de la pangar, ci doar le scriem pe acatistul (pomelnicul) pe care îl dăm. Vom scrie pe acatist (pomelnic), în partea de jos a paginii (format A5):

„ACEST ACATIST (POMELNIC) CONȚINE ȘI X LUMÂNĂRI MARI DE SF.ALTAR PENTRU X COPII AVORTAȚI, PENTRU A SE FOLOSI ÎN NOAPTEA DE ÎNVIERE”.

Se scrie pe acatist (pomelnic) și se plătește și câte o lumânare mare de Sf.Altar, pentru fiecare copil ucis prin avort. Deci în loc de „X” vom scrie numărul de copii pe care i-am ucis prin avort: 1, 2, 3, etc.

Lumânarea pentru Sf.Altar nu este același lucru cu lumânările care se vând în mod obișnuit la pangare. Aceste lumânări pentru Sf.Altar sunt ceva mai mari și costă ceva

mai mult decât o lumânare obișnuită.

Pentru a avea reușită, această procedură de a merge și da acatiste (pomelnice) pentru avorturi la mănăstiri trebuie făcută în mare taină, nimeni nu trebuie să știe de planurile dvs. Trebuie să vă pregătiți cu bani de drum și bani pentru a plăti aceste pomelnice (50 ron pentru 40 zile în vara anului 2022, deci pentru 7 mănăstiri vă costă $50 \times 7 = 350$ ron).

De asemenea, trebuie să vă înarmați cu răbdare și hotărâre, pentru a trece de micile ispite (greutăți, lipsuri, probleme) pe care demonii vi le vor pregăti, pentru a nu mai pleca la drum sau pentru a nu ajunge la toate cele 7 mănăstiri: brusc apar cheltuieli urgente pentru casă, brusc rude și prieteni vă cer bani cu împrumut, vă îmbolnăviți (dvs, copiii), apar probleme tehnice cu mașina, în zilele planificate pentru drum neîncetat plouă și este frig (sau este neașteptat de cald), brusc și inexplicabil vi se face rău în mașină (dvs, copiii), la mănăstiri nu au de unde să vă dea rest la bani (plecați la drum cu bani schimbați de câte 10 și 50 ron), vă rătăciți pe drum, dați de blocaje rutiere și de drumuri blocate (în reparație), ziua de concediu aprobată este brusc anulată, în week-endul planificat pentru drum sunteți chemați la serviciu, exact în dimineața zilei de plecare apar probleme cu țevile și instalațiile (de apă, gaz, curent electric), primiți vești tulburătoare și dureroase care vă vor întrista, etc.

Se cunoaște faptul că acest acatist (pomelnic) de iertare a părinților (soților, iubiților, partenerilor) responsabili pentru 1–X avorturi este valabil doar pentru cele 40 zile care urmează Sfințelor Paști (până la Înălțarea Domnului), dar în mare mila Sa, Dumnezeu va primi această pocăință și în restul zilelor din an, mai ales în timpul posturilor canonice ale anului.

Aceasta este doar o părere personală, procedura canonică cunoscută și descrisă este valabilă doar pentru cele 40 zile care urmează Sf.Paști.

Aceste acatiste (pomelnice) și lumânări date la Sf.Altar trebuie însoțite în toate zilele anului de orice formă de milostenie posibilă, pe care o vom oferi (dona) copiilor și familiilor care au nevoie.

Notă:

Toate cele descrise mai sus pentru avortul premeditat sunt valabile și pentru celelalte 4 cazuri de copii care mor nebotezați: avort spontan, moartea copilului în pânțece, nașterea prematură și moartea copilului, moartea înainte de Sf.Botez a unui copil născut sănătos (boală, accident).

Orice copil care moare nebotezat trebuie considerat o formă mai ușoară de avort și pentru acel copil se vor face toate cele deja scrise: botezul altor copii, milostenii, lumânare la Sf.Altar și acatist (pomelnic) pentru 40 zile (de la Învierea Domnului la Înălțare).

2.3.3.37. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate apare în cazurile în care omul uită de Dumnezeu și se leapădă public și/sau în ascuns, formal și/sau din convingere, de următoarele aspecte existențiale fundamentale: de rugăciune, Dumnezeu, Biserică, neamul din care provine, propria familie, propria identitate.

Unul dintre scopurile experimentului Pitești (1949–1951) a fost acela de a se face constatări practice cu privire la îndrăcirea indivizilor creștini–ortodocși care se leapădă

public de Dumnezeu (Maica Domnului, Mântuitorul Iisus Hristos), ca urmare a încălcării liberului arbitru (libertății de alegere).

Experimentul Pitești a fost o situație unică doar din punctul de vedere al metodelor aplicate (tortură fizică sistematică), în plan teoretic și aplicativ el a făcut parte dintr-o vastă operațiune globală, „științifică” și strict secretă de studiere a îndrăcirii și demonizării oamenilor.

Astfel, între anii 1947–1950 agenția americană CIA a demarat „Proiectul Harvard”, care în primă fază a avut ca scop ocult înțelegerea fenomenului îndrăcirii (demonizării) oamenilor. Ulterior, toate informațiile dobândite în acest scop au fost aplicate pentru a genera îndrăcirea în masă a infrastructurii umane militarizate din țările comuniste. Pentru mai multe detalii în acest sens puteți citi integral **capitolul 10** din această carte, intitulat „Decodarea și infrastructura Proiectului Harvard”.

Așa cum se știe, în timpul Experimentului Pitești aproximativ 5000 studenți creștini au fost supuși unui regim inuman de abuzuri fizice și psihice, care avea ca scop oficial re–educarea în noua mentalitate comunistă, atee, satanică. Un alt scop important dar ascuns la prima vedere era determinarea îndrăcirii și demonizarea tinerilor supuși torturilor.

Din acest punct de vedere, experimentul satanic Pitești a fost inițial un succes. Datorită torturilor inumane, mulți dintre tineri și–au pierdut credința și s–au lepădat formal (verbal) de Dumnezeu, rugăciune, propria familie, neamul românesc, Biserică, propria identitate. Însă lucrurile nu au rămas așa cum erau planurile, avem exemplul unor supraviețuitori care ulterior prin pocăință și rugăciune au fost exorcizați de energia demonică care îi controla.

Esențială pentru reușita procesului de îndrăcire a fost slăbirea fizică și sufletească a tinerilor, prin înfometare, expunerea la frig, torturile fizice sistematice, lipsa încrederii în aproapele, lipsa puterilor pentru rugăciune, deznădejdea ieșirii din infernul creat.

FACTORI CARE DUC LA ÎNDRĂCIRE = SLĂBIREA FIZICĂ ȘI SUFLETEASCĂ = CONTINUĂ ÎNFOMETARE + CONTINUĂ EXPUNERE LA FRIG + TORTURI FIZICE SISTEMATICE + PIERDEREA ÎNCREDERII ÎN APROAPELE + LIPSA DORINȚEI ȘI VOINȚEI PENTRU RUGĂCIUNE + DEZNĂDEJDEA DE A SCĂPA DIN INFERNUL VIEȚII.

În închisoarea Pitești tinerii au fost bătuți sistematic, puși să stea în frig, să se denunțe reciproc, să stea multe ore într–un singur picior, să bea rapid băuturi fierbinți, au fost obligați să execute orice ordin abominabil primit. Toate torturile fizice au fost folosite sistematic: smulgerea unghiilor, strivirea degetelor, lovirea capului de pereți, bătăi la tălpi, lovituri cu ciomagul peste față și cap, lovituri dure cu pumnii și picioarele peste cap și corp, etc. În urma acestor torturi și bătăi mulți tineri au fost uciși.

Foarte important, tinerii erau obligați să se lepede de Dumnezeu (Maica Domnului, Mântuitorul Iisus Hristos), credința ortodoxă, de Biserică, de valorile neamului românesc, de propria familie, de istoria națională, de propriul trecut. Ca urmare a acestor coerciții și a lepădării publice de Dumnezeu unii dintre tineri s–au îndrăcit, dar majoritatea nu.

Procesul îndrăcirii a fost aplicat „științific” și cu metodă. Lepădarea finală de Biserică, Dumnezeu și rugăciune venea la final, după luni de zile de torturi, denunțuri și alte

forme de lepădare. Inteligența demonică a celor care au gândit această monstruoșitate știa că pentru fiecare lepădare omul pierde câte puțin din Harul protector primit la Sf.Botez.

De asemenea, se știa că lepădarea formală-verbală (doar cu gura, fără să crezi ce spui) are aceeași valoare ca lepădarea din convingere: omul realizează astfel o formă de hulire și implicit pierde din Harul protector primit la Sf.Botez.

Scopul final al acestor lepădări și al pierderii Harului Sfântului Duh era îndrăcirea, pătrunderea demonilor în trupul (mintea, „inima“) acestor tineri. Se dorea astfel obținerea unor ne-oameni apatrizi, atei, schismatici, eretici, trădători de aproapele, trădători de neam, trădători de Biserică, trădători de neam românesc, globaliști, comuniști, marxiști.

LEPĂDAREA VERBALĂ-FORMALĂ DE RUGĂCIUNE, DUMNEZEU, BISERICĂ, NEAM, FAMILIE, PROPRIA IDENTITATE (MEMORIE, TRECUT) = ARE VALOAREA UNEI LEPĂDĂRI DIN CONVINGERE, ESTE O FORMĂ DE HULIRE A DIVINITĂȚII = OMUL PIERDE PARȚIAL HARUL PROTECTOR AL SFÂNTULUI DUH = OMUL SE ÎNDRĂCEȘTE IMEDIAT = REAL/FAPTIC DUCE LA LIPSA RUGĂCIUNII ȘI A ASCEZEI (gândire, postire, pocăință) CĂTRE DUMNEZEU = DUCE LA UITAREA LUI DUMNEZEU = DUCE LA COMPLETA ÎNDRĂCIRE + DEMONIZAREA SINELUI.

în rezumat:

LEPĂDAREA VERBALĂ-FORMALĂ DE RUGĂCIUNE, DUMNEZEU, BISERICĂ, NEAM, FAMILIE, PROPRIA IDENTITATE = DUCE LA UITAREA LUI DUMNEZEU = DUCE LA COMPLETA ÎNDRĂCIRE + DEMONIZAREA SINELUI.

Concret, în închisoarea Pitești formele de lepădare formală-verbală și/sau din convingere impuse tinerilor au fost următoarele:

- lepădarea de propria familie: propria soție, proprii copii, părinți, frați, surori, nași, fini, cumnați, etc.;
- lepădarea de propria comunitate: de satul de origine, de orașul în care s-a născut, de locurile în care a copilărit, etc.;
- lepădarea de oamenii cunoscuți, de aproapele, prin denunțuri, turnătorii și demascări: de colegii din școala generală și liceu, de colegii din facultate, de prietenii din copilărie, de colegii de muncă, de șefi, de subalterni, vecini, de camarazii din armată, de preoți, de duhovnici, de orice om care te-a ajutat în trecut (alimente, bani, haine, informații);
- lepădarea de aproapele (colegii din închisoare), prin participarea directă la torturile fizice aplicate celor care trebuiau re-educați;
- lepădarea de organizația politică naționalist-creștină în care erau înscriși: de valori, idealuri, scopuri, obiective, sigle, credințe, luptă;
- lepădarea de propria identitate de individ naționalist creștin-ortodox: valori morale, tradiții practicate, credințe politice, credințe religioase, aptitudini, memorie, amintiri, vise, speranțe, dorințe, idealuri, iubiri, modul de gândire și existență specific românesc etc;
- lepădarea de neamul românesc: de istoria neamului, de personajele istorice

(domnitori, voievozi), de pământ, de munți, de mare, de păduri, de tradiții, de obiceiuri, de folclor, artizanat, de modul de gândire și existență specific românesc, de metafizica existențială specific românească, etc;

– lepădarea de oameni cunoscuți și/sau necunoscuți personal, de mare valoare profesională, morală, științifică, artistică, politică: proprii șefi politici, educatori, formatori de opinie, comandanți militari, profesori, medici, învățători, scriitori, muzicieni, ingineri, arhitecți, oameni politici naționaliști și patrioți, de preoții cunoscuți, duhovnici, stareți, etc;

Această lepădare includea și disprețuirea muncii acestor oameni: marile valori intelectuale, de marile valori artistice, de marile valori științifice, cărți de teologie, cărți de medicină, cărți cu legi juridice, poezie, orice literatură, tablouri, muzică, proiecte de inginerie, lucrări de construcții, etc.

– lepădarea de Biserica Ortodoxă: simpla declarare (promisiune) verbală că nu vei mai merge la slujbe, declararea lipsei de credință în Harul Sfântului Duh, declararea necredinței în Sfintele Taine, desconsiderarea spovedaniei și a Sf.Împărtășanii, desconsiderarea Sfintei Cruci, desconsiderarea obiectelor de cult, etc;

– lepădarea de credința și puterea rugăciunii: de rugăciunile personale, de rugăciunile canonice de rugăciunile pentru tine însuși, de rugăciunea pentru aproapele, de rugăciunile cu un anumit scop;

În urma lepădării formale–verbale de rugăciune, de obicei acești tineri nici nu se mai puteau ruga efectiv, rugăciunea dispărea din existența lor. Lepădarea formală–verbală are efect la nivelul minții și sufletului, care nu mai pot transmite omului dorința, voința și puterea pentru rugăciune.

– la final tinerilor torturați li se cerea lepădarea verbală de credința și nădejdea în Dumnezeu–Tatăl, Mântuitorul Iisus Hristos, Maica Domnului, Sfintele Cerești Puteri.

În cartea sa *Mărturisiri din mlaștina disperării*, fostul deținut politic Dumitru Bordeianu recunoaște că datorită torturilor, a realizat formal–verbal aproape toate formele de lepădare enumerate mai sus. Singura lepădare pe care nu a acceptat–o nici măcar la nivel formal–verbal a fost lepădarea de Dumnezeu.

Dar dintre toate formele de lepădare, Dumitru Bordeianu ne atenționează că el a pierdut Harul protector și s–a îndrăcit ca urmare a realizării următoarelor două lepădări: participarea la lovirea (torturarea) unui coleg de închisoare și lepădarea formală–verbală de rugăciune.

a. Prima cădere din Har a fost datorită participării la lovirea unui coleg de celulă:

„Știu că am lovit, dar nu din cauza amenințării, ci a confuziei care mă învăluise, incapabil fiind de a mai raționa. Că am lovit tare sau nu, nu mai are nici o importanță, ci faptul că am lovit pe omul cel mai drag, de la care învățasem atâtea. Am lovit omul pentru care aș fi fost altfel capabil să merg la moarte. De aici a început căderea.”

(sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

b. Apoi, atunci când după alte luni de zile de torturi sistematice și multe alte lepădări a fost întrebat dacă mai are credință, în minte i–a venit un gând demonic, pe care l–a acceptat în conștiința sa și l–a crezut salvator. Acest gând demonic era următorul:

„Spune că nu te mai rogi lui Dumnezeu“.

Ca urmare a acestui gând, Dumitru Bordeianu s-a lepădat formal-verbal de rugăciune, spunând anchetatorilor săi următoarele:

„Nu mai fac rugăciunea, nu mă mai rog lui Dumnezeu“.

Rezultatul acestei lepădări verbale-formale de rugăciune a fost îndrăcirea sa timp de 3 ani:

„Urmarea ruperii comuniunii cu Dumnezeu prin rugăciune, a fost că duhul satanei a intrat în mine și m-a torturat și m-a muncit, din august 1951 până la Paștile anului 1954. Țin să precizez că am spus că nu-mi mai fac rugăciunea, nu că nu mai cred în Dumnezeu. Marele meu păcat însă a fost că nu mi-am mai făcut rugăciunea, cu adevărat. Greșeală cu atât mai gravă, cu cât trebuia să mă gândesc la cuvintele Sfinte: «Privegheați și vă rugați ca să nu vă ispitească satana».“
(sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

în rezumat:

LEPĂDAREA FORMAL-VERBALĂ DE RUGĂCIUNE + ÎN MOD REAL/FAPTIC OMUL NU S-A MAI RUGAT LUI DUMNEZEU, NU A MAI AVUT GÂNDIREA ȘI PREOCUPAREA PENTRU DUMNEZEU = OMUL A UITAT DE DUMNEZEU = INDIVIDUL S-A ÎNDRĂCIT.

2.3.3.38. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate apare în toate cazurile în care omul nu are credință și uită de Dumnezeu.

Uitarea lui Dumnezeu și îndrăcirea pot avea loc nu doar datorită lepădării formale-verbale de rugăciune, de Dumnezeu și lipsei efective a rugăciunii, precum este arătat mai sus în paragraful **2.3.3.37**.

Uitarea lui Dumnezeu, pierderea Harului protector și îndrăcirea apar de multe ori datorită următoarelor aspecte:

- lipsa de credință în Dumnezeu, în iertarea și puterile Sale;
- trândăvia și nepăsarea pentru asceză creștin-ortodoxă: rugăciune, trezvia minții, postire;
- trândăvia și nepăsarea pentru pocăință și realizarea canonului corespunzător păcatelor;
- asceza creștin-ortodoxă făcută cu mândrie și slavă deșartă;
- trândăvia și nepăsarea pentru a lucra patimile;
- trândăvia și nepăsarea pentru a îndeplini poruncile Mântuitorului Iisus Hristos;
- nepăsarea pentru a face păcate ale vorbirii: vorbire în deșert, clevetire, calomnie, cârtire, comentare, nemulțumiri, victimizare, judecare, osândire;
- trândăvia și nepăsarea pentru a participa la slujbele Bisericii;
- trândăvia și nepăsarea pentru spovedanie și împărtășanie;
- trândăvia și nepăsarea pentru milostenie;
- lepădarea formală-verbală și/sau din convingere de Biserică, Dumnezeu, rugăciune, Mântuitorul Iisus Hristos, Maica Domnului, Sfintele Cereștile Puteri;
- lepădarea (trădarea) formală-verbală și/sau din convingere de propriul neam în care te-ai născut;

- lepădarea formală-verbală și/sau din convingere de propria ta identitate: valori morale, tradiții practicate, credințe politice, credințe religioase, aptitudini, memorie, amintiri, vise, speranțe, dorințe, idealuri, iubiri, modul de gândire și existență specific românesc;
- lipsa efectivă a rugăciunii (personale, canonice), lipsa gândirii la Dumnezeu;
- lipsa „dialogului” mental cu Dumnezeu, pentru orice aspect lumesc al vieții cotidiene;
- lipsa sfintei frici de de Dumnezeu și a curajului duhovnicesc (vezi în cadrul capitolului 19 paragraful 19.4.4).

ACȚIUNEA TRÂNDĂVIEI ȘI NEPĂSĂRII + ASCEZA FĂCUTĂ CU MÂNDRIE + LEPĂDĂRILE FORMALE-VERBALE ȘI/SAU DIN CONVINGERE DE BISERICĂ, RUGĂCIUNE, DUMNEZEU + LIPSA REALĂ A RUGĂCIUNII + LIPSA SFINTEI FRICI DE DUMNEZEU + etc. = DUCE LA UITAREA LUI DUMNEZEU = DUCE LA PIERDEREA PROTECȚIEI HARULUI SFÂNTULUI DUH = DUCE LA ÎNDRĂCIREA TRUPULUI („inimă, minte) + DEMONIZAREA SINELUI NATURAL AL OMULUI.

2.3.3.39. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate apare în toate cazurile în care omul manifestă față de Dumnezeu obrăznicie, cârtire, hulire a divinității, îndreptățire, nerecunoștință, apostazie.

2.3.3.39.a. Un risc de îndrăcire sever și de durată poate apare în cazul oamenilor care fac osteleni duhovnicești, milostenii, participă la Slujbe, ajută Biserica, au un comportament moral, se roagă mult pentru ca Dumnezeu să le îndeplinească anumite dorințe, etc., dar cu toate acestea din motive doar de El știute aceste dorințe nu se îndeplinesc.

Motivele acestor neîndepliniri ale dorințelor oamenilor pot fi variate: trebuiesc plătite grave păcate de neam și/sau personale, ai păcate datorate vorbirii (clevetire, vorbire în deșert, judecare), sunt blocaje datorate vrăjitoriei, ai beneficiat de bani nemuncați cinstit, Dumnezeu vrea să te smerești peste puterile tale de rezistență, Dumnezeu vrea să-ți lepezi orgoliul și mândria, Dumnezeu vrea să te despățimești, etc.

De multe ori oamenii mor în tristețe, fără să-și vadă îndeplinite dorințele, dar ostelenile lor sunt apoi recompensate de Dumnezeu prin beneficii aduse copiilor și nepoților acestor oameni.

Dar după un anumit timp unii își pierd răbdarea și cred că au „drepturi”, se consideră îndreptățiți ca Dumnezeu să le îndeplinească dorințele, justificate sau nu, legitime sau nu, necesare sau nu.

În consecință, acești oameni își încep un mic „război” personal cu Dumnezeu, mental și/sau verbal. Concret, **acești oameni încep să-și îndreptățesc ostelenile, să cârtescă, hulească, să fie obraznici și nerecunoscători față de Dumnezeu.**

În nebunia lor, acești oameni cred că acestea sunt elemente de convingere corecte, care în cele din urmă Îl vor îndupleca pe Dumnezeu să le împlinescă cererile. Dar prin aceste defăimări ei doar Îl provoacă și ispitesc gratuit pe Dumnezeu. Pedepsa pentru această necuviință, îndrăzneală și obrăznicie poate fi îndrăcirea celor care sunt nemulțumiți și cred că au „drepturi”.

Mulți dintre noi uităm că indiferent câte osteleni, milostenii, rugăciuni, etc. facem, Dumnezeu nu este dator cu nimic față de noi. Dumnezeu nu are nevoie de rugăciunile

și ostenele noastre, ci doar noi avem nevoie de El. Noi suntem doar nimicul și lutul din care am fost creați, iar nimicul și lutul nu pot emite pretenții și „drepturi” asupra Creatorului. Dacă Dumnezeu—Creatorul acceptă să ne dea ce dorim bine, altfel nu avem voie să cântim, hulim, să ne obrăznicim față de El.

2.3.3.39.b. Multe gânduri de hulă care apar omului în minte sunt în realitate ale unor demoni, dar uneori hulirea aparține gândirii și intenției omului.

x. Omul care hulește, indiferent de motiv și necaz, riscă imediat o lungă și grea îndrăcire.

Există cunoscute exemple de mireni, care fiind la supărare au hulit pe Dumnezeu și s—au îndrăcit imediat, în doar câteva minute. Îndrăcirea a fost pentru lungi perioade de timp, chiar dacă ulterior acești mireni au devenit monahi și/sau au participat la multe Sf.Molithe și slujbe de exorcizare.

xx. Duce la îndrăcire și hulirea făcută într—o limbă străină, fără să știi că faci hulirea dumnezeirii.

Este când cineva te pune să spui cuvinte de hulire într—o limbă străină, fără să știi înțelesul cuvintelor pe care le spui. Tu poți crede că ești pus să înjuri un politician, etc., când în realitate ești pus să spui cuvinte de hulă la adresa lui Dumnezeu.

În acest caz îndrăcirea are loc, indiferent dacă ai fost forțat sub amenințare să spui aceste cuvinte de hulire a dumnezeirii și posibil nu ai știut înțelesul cuvintelor pe care le—ai spus.

Deci trebuie mare atenție la ce cuvinte spunem, chiar dacă sunt într—o limbă străină necunoscută și nu înțelegem sensul cuvintelor pe care le spunem.

2.3.3.39.c. Hulirea Sfinei Treimi poate fi ușor ascunsă în cadrul bancurilor și comediei de tipul stand—up.

Pentru această situație vedeți anterior paragraful **2.3.3.34.**

2.3.3.39.d. Se îndrăcesc în timp toți mireni și preoții (și toți ierarhii Bisericii) care sunt adepți ai ideilor sataniste ecumeniste, fie că le propovăduiesc sau nu.

Fac hulire a divinității toți mireni, ziaristi, toate gradele bisericești și monahicești (monahi, diaconi, preoți, stareți, duhovnici, episcopi, etc.) care:

- au convingeri personale ecumeniste;
- fac propagandă satanistă—ecumenistă în mod direct: prin cuvânt, prin scris, prin participarea la simpozioane și conferințe, prin participarea la activități culturale, etc.;
- realizează (participă la) fapte aparent bune, dar care au scop satanist—ecumenist: „dialoguri” inter—confesionale, slujbe în comun cu ereticii, simpozioane, lansări de carte, întruniri, pseudo sinoade, acordări de diplome și medalii, acte de caritate, etc.;
- fac propagandă satanistă—ecumenistă în mod indirect, prin tăcere: tăcere din neștiință, tăcere din nepăsare, tăcere de frica caterisirii, tăcere de frica pierderii serviciului, tăcere de frica exmatriculării din Facultatea de Teologie, etc.;
- fac propagandă satanistă—ecumenistă în mod indirect, prin tăcere tăcere cumpărată cu bani (caz foarte grav, înseamnă că ești împreună—părtaș și direct complice la activitatea eretică—ecumenistă);
- în ascuns ascultă de ordinele unor grade ierarhice aparținând unor erezii creștine sau altor religii;
- intră de curiozitate, sau ascultă, sau vorbesc, sau slujesc în lăcașuri de cult care nu sunt ortodoxe: catolice, protestante, neo—protestante, moschei, sinagogi, temple

budiste, temple hinduse, corturi șamanice, corturi vrăjitoarești africane, corturi de slujire a păgânismului antic, etc.;

– „pe față” și/sau în ascuns fac persecuția mirenilor, monahilor și clericilor care au o poziție anti-ecumenistă, și nu fac ascultări bisericești și monahicești ecumeniste.

2.3.3.39.e. Se îndrăcesc toți preoții care în timpul slujbelor din biserică (Sf.Liturghie, etc.) pomenesc și se roagă lui Dumnezeu pentru episcopii trădători, care s-au lepădat de neamul românesc, de Mântuitorul Iisus Hristos și de Biserica Lui Ortodoxă, cu ocazia pseudo-sinodului antihristic din Creta (16–27 iunie 2016).

În cadrul acestui Sinod eretic, toți episcopii români participanți au semnat apostazia și hulirea că toate celelalte religii, credințe, erezii și schisme existente oriunde în lume sunt „biserici”, adică implicit au lucrarea Sf.Duh și Sfinte Taine mântuitoare.

Episcopii români prezenți în Creta au realizat cu bună știință această hulire a divinității, deși în Crezul de Credință al Ortodoxiei (stabilit de Sfinții Părinți în anii 325, 381, 451) se spune clar:

„Întru UNA, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”

Bisericile lui Hristos nu sunt două, 5, 10, 20, etc., ci doar UNA și aceasta este Biserica Ortodoxă.

Preoții ortodocși care nu pomenesc la sfintele slujbe pe episcopii apostatați și hulitori ai divinității sunt amenințați cu caterisirea, deoarece episcopii slujitori ai diavolului știu acest adevăr: preoții care pomenesc la sfintele slujbe pe episcopii apostatați și hulitori ai divinității se îndrăcesc inevitabil dar variabil, în funcție de pocăința fiecăruia.

O îndrăcire mai mică va fi în cazul unui preot care de frica caterisirii pomeneste la sfintele slujbe pe episcopul său hulitor al divinității, dar conștient fiind de acest uriaș păcat își face în fața lui Dumnezeu pocăința lui personală de preot.

O îndrăcire mai mare va fi în cazul unui preot care consideră normală pomenirea la sfintele slujbe a episcopilor ecumeniști, apostatați și trădători ai Bisericii lui Hristos.

Notă:

Desigur, acestea sunt situații și consecințe care privesc strict relația personală a preotului cu Dumnezeu, care nu afectează slujirea lui pentru oameni și harisma preoției pe care o are. Pentru această faptă (pomenirea la sfintele slujbe a episcopilor ecumeniști, apostatați) toate actele liturgice ale preotului din Biserică sunt încă valabile, este o altă discuție pentru ce situații preotul poate pierde harisma preoției.

2.3.3.40. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate apare în toate cazurile în care omul citește, ascultă (audiobook) și/sau arde cărți eretice, schismatice, atee, satanice, literatură „de consum”.

a. Este un lucru cunoscut, cărțile eretice, schismatice, atee, satanice conțin demoni foarte periculoși: arhiconi, teologi, de hulă, mânia, necredință, ură, slavă deșartă, mândrie, trândăvie, desfrânare.

x. Există mulți mireni și chiar preoți care au o concepție ecumenistă-naivă despre cărțile eretice și mai ales despre Bibliile sectare protestante și neo-protestante.

Deși au paragrafe întregi eliminate din textul original ortodox, unii preoți recomandă să păstrăm aceste Biblii sectare, cu condiția de a face pe copertile lor semnul Sf.Crucii.

Doamne ferește, nu faceți așa ceva, refuzați să primiți aceste Biblii sectare, iar dacă descoperiți una prin casă aruncați-o imediat la gunoi.

Motivul este simplu: problema acestor Biblii sectare nu este semnul Sf. Cruci care lipsește de pe coperti și eliminarea unor paragrafe, ci faptul că **aceste Biblii sectare au trecut prin procedee de vrăjitorie și sunt pline de demoni teologi, arhiconi, eretici, de apostazie, hulă, lăcomie de bani, etc.**

Concret, se pot îndrăci toți cei care primesc, păstrează, citesc, ascultă audio astfel de Biblii sectare, și de obicei oamenii se vor îndrăci cu demonii teologi care stau cazați în ele.

Rezultatul este că într-un timp mediu (doar câteva luni) oamenii îndrăciți cu acești demoni cad în apostazie, descoperă „adevărul bisericii” care i-a dat respectiva Biblie și „inexplicabil” pentru preoți și rude, aceștia se leapădă de Biserica strămoșească creștin-ortodoxă a părinților, bunicilor și strămoșilor lor.

xx. Sub nicio formă și sub niciun motiv, nici măcar din curiozitate, NU citim (ascultăm) astfel de materiale de propagandă eretice: cărți, borșuri, pliante, reviste.

Nu le acceptați, nu le primiți, nu le luați din locurile publice unde sunt dinadins lăsate. Imediat ce ajung la dvs. aceste cărți/materiale eretice, rupeți-le și aruncați-le la gunoi. Singurele cărți pe care le putem citi fără riscuri sunt cele ale ortodoxiei: de cateheză, dogmatică, teologie generală, predici, sfaturi, practică bisericească, monahism aplicat. Chiar și în cazul cărților creștin-ortodoxe, datorită modificărilor viclene realizate în timp asupra textelor, este de preferat să citim cărțile tipărite înainte de anul 1914.

b. De asemenea, ne putem îndrăci foarte ușor dacă ardem cărți eretice, schismatice, atee, satanice.

Nu contează cum realizăm această ardere (focuri mari „de tabără” în natură, sobă, plită, etc.), riscul îndrăcirii este mereu prezent.

Mulți oameni s-au îndrăcit cu demoni teologi deoarece au ars cărți eretice (schismatice), fără să fi realizat o minimă protecție.

Pe lângă îndrăcire, putem avea și mari probleme din partea demonilor arhiconi care „locuiau” în aceste cărți eretice pe care le ardem. Este un lucru bun arderea acestor cărți eretice, nu trebuie să ne fie teamă de ele, dar este bine să fim precauți.

Concret ce vom face:

- opțional, pentru această lucrare este bine să avem binecuvântarea unui preot;
 - înainte de a arde aceste cărți eretice vom ține post, ne spovedim și împărtășim;
 - dăm cu Agheasmă Mare în camera (spațiul, locul) unde ardem cărțile eretice;
 - imediat înainte de a începe operațiunea ne dăm cu Agheasmă Mare peste tot corpul: cap, mâini, picioare, trunchi, haine;
 - în timp ce punem cărțile pe foc și supraveghem arderea lor vom spune de 10 ori rugăciunea Tatăl Nostru și apoi încontinuu spunem cu voce tare *rugăciunea lui Iisus*;
 - imediat după arderea cărților eretice (schismatice) sfințim camera și toată casa;
 - imediat după arderea cărților eretice (schismatice) facem curat în sobă și luăm de acolo toată cenușa rezultată. Apoi sfințim inclusiv soba unde am ars aceste cărți;
- Cenușa de la ardere o aruncăm la gunoi (în exteriorul locuinței/gospodăriei), pe o apă curgătoare, sau o îngropăm în pământ cât mai departe de casă, într-o zonă neumblată și greu accesibilă. Vom sfinți cu Agheasmă Mare locul unde am îngropat această cenușă. Sub nicio formă nu folosim această cenușă în scopuri de grădărit sau pentru

păstrarea peste iarnă a fructelor și legumelor uscate.

– imediat în zilele următoare arderii cărților, din nou vom ține post, ne spovedim și împărtășim.

Nu este recomandat să ardem cărți eretice, schismatice, atee, satanice, dacă nu realizăm formele de protecție menționate mai sus.

Cel puțin trebuie să sfințim spațiul cu Agheasmă Mare, ne dăm cu Agheasmă Mare peste tot corpul, spunem de 10 ori *rugăciunea* Tatăl Nostru și apoi încontinuu spunem cu voce tare *rugăciunea lui Iisus*.

La final, după ce am ars toate cărțile eretice, sfințim toată casa, inclusiv soba unde am ars aceste cărți. Îndepărtăm din casă cenușa rezultată. Altfel riscăm ca demonii din aceste cărți să intre în trupul nostru: minte, orice parte a corpului.

Procedura completă de sfințire a unui spațiu poate fi găsită în capitolul 3, la paragraful **3.7.9.**

c. Ne vom îndrăci cu demonii care stau „cazați” în anumite cărți și materiale pe care le-am cumpărat, primit, împrumutat, citit, recitat.

Când citești („consumi”) o carte scrisă de un autor aflat sub influența unor demoni, atunci acei demoni au dreptul să stea „cazați” în cărțile pe care le-au influențat sau creat indirect, prin sugestie mentală.

Apoi prin citirea acestor cărți, demonii din ele vor ajunge la/în tine, cel care le citești, apreciezi și ești încântat de o „creație” demonică.

Concret:

– ne vom îndrăci cu demoni de desfrânare (curvie, prea-curvie), dacă citim cărți de „literatură” al căror subiect principal (nedeclarat) este descrierea detaliată a scenelor de sex (de exemplu, cazul Sandra Braun);

– ne vom îndrăci cu demoni de ucidere, mânie, curvie, beție, fumat, clevetire, viclenie, trădare, etc., dacă citim cărți de „literatură” al căror subiect principal este războiul, crima, intriga polițistă;

– ne vom îndrăci cu demoni de hulă, apostazie, ucidere, mânie, curvie, viclenie, etc., dacă citim cărți de „literatură” al căror subiect principal este satanismul, vrăjitoria, ecumenismul, orice tematică new-age;

– ne vom îndrăci cu demoni de lăcomie de bani, ucidere, mânie, prea-curvie, viclenie, etc., dacă citim cărți de „literatură” al căror subiect principal este viața socială și personală a vedetelor, familiilor de milionari/miliardari, etc.;

– ne vom îndrăci cu demoni de lăcomie de bani, ucidere, mânie, prea-curvie, viclenie, apostazie, hulire, fățarnicie, etc., dacă citim cărți de „literatură” al căror subiect principal este reușita de afaceri a unor oameni care au creat mari corporații de nivel mondial;

– ne vom îndrăci cu demoni de mândrie, părere de sine, slavă deșartă, judecare, orgoliu, osândire, clevetire, apostazie, trădare, etc., dacă citim cărți de parapsihologie, psihologie atee, șamanism, orice tematică new-age, orice tematică budistă, orice tematică hindusă, etc.;

Etc.

2.3.3.41. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate apare în toate cazurile în care omul nu are disciplina unei continuități a unei pravile zilnice de rugăciune.

Importanța unei minime pravile de rugăciune zilnică nu este doar un sfat teoretic și pedagogic al duhovnicilor pentru mireni. Inclusiv călugării din mănăstiri au pravile de rugăciuni deosebit de grele, tocmai pentru a evita prăbușirea lor în patimi (îndrăcire). În acest sens, avem o idee puternic subliniată de Arhimandritul Teofil Părăian, de la Mănăstirea Brâncoveanu, din localitatea Sâmbăta de Sus.

În interviurile sale, el ne povestește despre sfatul primit de Părintele Serafim Popescu (Mănăstirea Brâncoveanu), de la Părintele Antipa Dinescu (de la Schitul Sfântul Ipatie, Mănăstirea Vatopedu, Sfântul Munte Athos):

„Să te ții de pravilă că dacă nu, te îndrăcești!“

(pentru acest citat vezi referința 1, de la capitolul 3)

Pentru a evita îndrăcirea, o pravilă zilnică minimă de rugăciune trebuie să cuprindă următoarele rugăciuni: rugăciunile începătoare, rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori, rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori, 2–3 psalmi. Apoi tot zilnic vom face 10–X metanii mari.

Cel puțin o dată pe săptămână trebuie citite 1 Acatist al Maicii Domnului (la alegere) și Paraclisul Maicii Domnului. Modele de pravile de rugăciune puteți găsi la capitolul 3, în cadrul sub-punctului **3.3**.

Notă: pentru a evita îndrăcirea, pravila zilnică de rugăciune trebuie completată cu citirea cărților de calitate.

Citirea cărților de calitate duce nu numai la cunoaștere (lumească, teologică), ci și la auto-cunoașterea de sine, ceea ce duce la pocăință și implicit la dorința de exorcizare a răului din interior.

În acest sens citiți la capitolul 3 paragraful **3.2**, intitulat „Protecția anti-degenerare și salvarea sufletului prin asceza/disciplina cititului“.

2.3.3.42. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate apare în toate cazurile în care omul are împrăștierea minții, nu are luare aminte la sine: la gânduri, imaginație, reverii, fantezii, pofte, dorințe, etc.

Există câteva situații:

a. Prezintă risc ridicat de îndrăcire toți oamenii care nu sunt atenți la sine și se asociază mental cu gândurile demonice.

Nu sunt gânduri speciale, este vorba despre tornada miilor de gânduri banale care ne vin încontinuu în minte. La început este vorba doar despre simple gânduri „de momeală“ ale demonilor din exteriorul nostru, dar dacă în mod repetat primim și dezvoltăm cu proprie voință aceste gânduri, demonii emitenți vor primi dreptul a ne ispiti în continuare din „interior“, direct din creierul (trupul) nostru.

O listă orientativă a acestor gânduri demonice pe care trebuie să le respingem imediat din prima secundă poate fi găsită în capitolul 3, în cadrul sub-capitolului **3.5.2**.

Modalitatea de ademenire, primire și dezvoltare a acestor gânduri demonice este

explicată detaliat într-un citat al Arh. Ilie Cleopa **la începutul capitolului 18**, în cadrul paragrafului intitulat „Înțelegerea procesului de împătımire”.

b. Toți Sfinții lui Dumnezeu au atras atenția că deosebit de periculoase sunt gândurile de slavă deșartă, care dacă sunt primite și „lucrate” cu nepăsare, vor duce cu siguranță la îndrăcirea celui care le lucrează.

Concret, primirea și „lucrarea” gândurilor de slavă deșartă duce la îndrăcirea cu demonii de slavă deșartă.

De-a lungul acestui capitol sunt prezentate o sumedenie de posibilități (situații) care duc la îndrăcire și care au printre cauzele primare lucrarea slavei deșarte.

c. Foarte periculoasă este imaginația, prin care dezvoltăm mental (cu proprie voință) unele gânduri demonice „de momeală” pe care ni le trimit demonii.

Sfinții Părinți au numit imaginația ca fiind un „pod al dracilor”. Nu este o expresie gratuită, prin imaginație demonii dobândesc „podul” (dreptul, mijlocul de trecere) pentru a ajunge în mintea și „inima” omului.

Cu cât mai multă imaginație avem (și reverii, fantezii), cu atât ne creștem inutil riscul de îndrăcire cu diverși demoni: de părere de sine, slavă deșartă, uitare, mânie, desfrânare, etc.

De exemplu, **ne vom îndrăci cu demonii corespunzători imaginației pe care o lucrăm mental**: dacă ne imaginăm lupte sângeroase atunci ne îndrăcim cu demoni de mânie și ucidere, dacă imaginăm certuri mentale atunci atragem în mintea noastră demoni de clevetire, dacă „visăm” frumos la imagini sexy/porno atunci ne vom îndrăci cu demonii desfrânării, dacă ne imaginăm mâncăruri ne îndrăcim cu demonii lăcomiei alimentare, dacă visăm bogății și lux ne îndrăcim cu demonii lăcomiei de bani, dacă mental dorim funcții și recunoaștere publică ne vom îndrăci cu demonii slavei deșarte, dacă „visăm” și dorim putere (politică, ocultă, financiară) ne vom îndrăci cu demoni de apostazie, ură, viclenie, trădare, ucidere.

d. Foarte periculoasă este imaginația creștină pe care o avem în timpul rugăciunii.

În scrierile sale despre înșelări și vedenii, Sf. Ignatie Briancianinov ne prezintă cazuri de creștini (chiar monahi) grav îndrăciți, care în timpul rugăciunilor își imaginau Cerurile, Sfinții, pe Sfânta Maica Domnului, pe Mântuitorul Iisus Hristos, îngerii, arhanghelii, etc. la care se rugau.

Mai mult, unii aveau reverii cu situații descrise în Vechiul și Noul Testament: își imaginau că sunt observatori și văd aieva scenele sau că sunt participanți direcți la evenimentele descrise.

Imaginația din timpul rugăciunii duce negreșit la îndrăcirea cu demoni de slavă deșartă, părere de sine, mândrie, orgoliu, îndreptățire de sine, trufie, aroganță, mărire de sine, închipuire de sine, etc.

Mulți dintre aceștia au căzut apoi în ispite grele și s-au închinat demonilor care au luat chipuri de lumină.

Conform Sfinților Părinți, în timpul rugăciunii sunt complet interzise imaginația (reveria, fantezia) și raționamentele duhovnicești, mintea trebuie să fie „închisă” în/de cuvintele rugăciunii.

Mai multe aspecte în această privință puteți citi mai departe în capitolul 3, la paragraful **3.4.1.IC**.

2.3.3.43. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) apare în toate cazurile în care omul este hrăpăreț și lacom de bani.

Explicații cu privire la această formă de îndrăcire pot fi găsite la capitolul 14, în cadrul paragrafului 91, intitulat „Indivizii îndrăciți și demonizați pot fi identificați prin lăcomia lor pentru bani“.

2.3.3.44. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate apare în toate cazurile în care omul practică îmbuibarea pânteceleui, abuzul de somn și trândăvia.

Practica monahală ne învață că oamenii nepăsători prezintă un risc ridicat de îndrăcire. Această nepăsare se manifestă concret prin: îmbuibarea pânteceleui (lăcomie alimentară), excesul de somn și trândăvie (lene, lăncezeală).

NEPĂSARE DUHOVNICEASCĂ = ÎMBUIBAREA PÂNTECELEUI + ABUZUL DE SOMN + TRÂNDĂVIA (LÂNCEZEALA, LENE) = POATE DUCE LA ÎNDRĂCIREA TRUPULUI.

2.3.3.45. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) apare în toate cazurile în care omul blestemă sau se auto-blestemă.

a. Învățătura duhovnicească interzice cu desăvârșire practica de a blestema.

x. Însuși Mântuitorul Iisus Hristos interzice blestemarea, interzicând Apostolilor să blesteme (să se coboare foc din Cer) și să pedepsească satul de samarineni, care nu a vrut să-i primească:

„51. Și când s-au împlinit zilele înălțării Sale, El S-a hotărât să meargă la Ierusalim.

52. Și a trimis vestitori înaintea Lui. Și ei, mergând, au intrat într-un sat de samarineni, ca să facă pregătiri pentru El.

53. Dar ei nu L-au primit, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim.

54. Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan l-au zis: «Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din Cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?»

55. Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască.

56. Și s-au dus în alt sat.“

(în Sf.Evanghelie după Luca, capitolul 9, versetele 51–56, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

xx. Tot Mântuitorul Iisus Hristos ne arată care trebuie să ne fie comportamentul față de ceilalți oameni care ne blestemă pe noi, oferindu-ne și explicația pentru acest comportament:

„43. Ați auzit că s-a zis: «Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău».

*44. Iar Eu zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, **binecuvântați pe cei ce vă blestemă**, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc,*

45. Ca să fiți fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele și peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.

46. Căci dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată veți avea? Au nu fac și vameșii același lucru?

47. *Și dacă îmbrățișați numai pe frații voștri, ce faceți mai mult? Au nu fac și neamurile același lucru?*

48. *Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este.*“

(în Sf.Evanghelie după Matei, capitolul 5, versetele 43–48, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

b. În cartea sa *Din Ierihon către Sion.Trecerea de la pământ la Cer*, Sfântul Ioan Iacob Românul (Hozevitul) ne învață care sunt consecințele duhovnicești ale blestemului. Blestemul izvorăște din patima mâniei, care este unul dintre cele 7 păcate de moarte ale sufletului.

Conform cu cele scrise anterior la punctul **2.3.3.4**, cultivarea patimii mâniei cu toate odraslele sale poate duce la îndrăcirea trupului omului. Implicit păcatul de blestemare poate duce la îndrăcirea celor care îl practică.

Concret, blestemul înseamnă orice exprimare verbală prin care se arată (dorește) intenția ca o persoană să aibă ceva de suferit: moartea cuiva drag, o durere, un necaz, boală, un abuz, accident, lipsa dreptului pentru a avea copii, neputință sexuală, lipsa de cununie, lipsa dreptului pentru bani, lipsa locului de muncă, delațiune, trădarea din partea casnicilor, nedreptate juridică, pierderea unor obiecte sau bani, moartea unor animale, apariția unor incendii, neputrezirea trupului celui decedat, Dumnezeu să nu ierte păcatele, demonii să capete drepturi asupra vieții unui om, etc.

x. În special se împlinește blestemul făcut de femeile văduve și sărace, care vor să le fie răzbunate fapte reale (nedreptăți, crime, abuzuri, etc) săvârșite asupra familiei lor.

xx. Nu se împlinește blestemul făcut cu nedreptate, din ură, răutate, invidie, prostie, informații eronate, clevetire, etc., fără existența reală a unor fapte incriminatoare. Dimpotrivă, în aceste cazuri blestemul se „întoarce“ și se împlinește asupra vieții celui care l-a făcut.

xxx. În caz că blestemul este rostit cu dreptate (există faptele incriminante), acesta se va împlini întocmai sau parțial, după îngăduința lui Dumnezeu, care astfel permite pedepsirea unor grave păcate.

Însă apoi cel care a realizat blestemul va plăti din păcatele personale și de neam ale celui blestemat, care afectat fiind de blestem nu va mai putea face acest lucru.

Deci în final chiar și cel care blestemă cu dreptate va fi afectat în continuare de boli, nedreptate, moarte, necazuri și dureri.

Deci indiferent de situație, nu avem voie să blestemăm: să-ți fie, să pățești, să ai parte, etc.

c. Sfântul Ioan Iacob Românul (Hozevitul) ne învață că există și situații când oamenii se blestemă singuri (auto-blestem):

x. Când fac nedreptate și se răzbună singuri pentru umilințe și nedreptăți suportate. Auto-blestemarea apare când acești oameni citesc Psaltirea, la psalmul 7, versetele 3–5:

*„3. Doamne, Dumnezeul meu, de am făcut aceasta, de este nedreptate în mâinile mele,
4. De am răsplătit cu rău celor ce mi-au făcut mie rău și de am jefuit pe vrăjmașii mei fără teamei,*

5. Să prigonească vrăjmașul sufletul meu și să-l prindă, să calce la pământ viața mea și mărirea mea în țărână să o așeze.“

(sublinierile din citat îmi aparțin)

Ca urmare a acestui auto-blestem, demonii vor primi (după îngăduința lui Dumnezeu) drepturi asupra vieții și bunăstării acestui om.

xx. Când omul are dușmănie și neiertare cu alți oameni și spune rugăciunea

Tatăl Nostru.

În lipsa iertării personale, când omul spune „*Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri*“, această rugăciune devine un fel de auto-blestem:

„*Doamne, nu mă ierta pe mine, după cum nici eu nu îl iert pe aproapele meu*“.

Rezultatul acestui auto-blestem va fi faptul că Dumnezeu nu ne va ierta păcatele noastre.

xxx. O formă de auto-blestem cu efect de îndrăcire este obiceiul verbal de a drăcu situații, obiecte, oameni, vremea, natura, etc.

Oamenii nu înțeleg faptul că drăcuirea este un auto-blestem care duce la îndrăcire.

Toți acești oameni care drăcuiesc sunt rapid „preluați“ de demoni.

Deci indiferent de situație, nu avem voie să drăcuim, ca de exemplu:

„luate-ar dracu

„du-te dracului

„ce dracu ai făcut

„ce mama dracului se întâmplă

„unde dracu este/mergi

„unde dracu pleci/ai fost

Etc.

2.3.3.46. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate apare în toate cazurile în care omul consumă băuturi alcoolice.

Avem în Paterice exemple de monahi sporiți, care puteau „vedea“ care sunt locurile mirenești unde se adună cei mai mulți demoni, pentru a putea intra ușor în trupurile oamenilor.

Aceste locuri mirenești care sunt cele mai pline de demoni sunt următoarele:

– cârciumile (și baruri, restaurante, cluburi unde se beau băuturi alcoolice);

– locuințele private ale vrăjitoarelor;

– casele publice de toleranță (și locuințele private în care se practică curvia, prea-curvia, prostituția, alte forme de desfrânare).

Pentru Sfinții Părinți, consumul băuturilor alcoolice era considerat ca fiind un aspect deosebit de primejdios, care poate oferi demonilor multe drepturi.

Prin consumul regulat al băuturilor alcoolice riscăm să ne îndrăcim foarte ușor cu demoni foarte periculoși: de ură, ucidere, răzbunare, invidie, mânie, viclenie, răutate, tinere de minte a răului, lăcomie de bani, etc.

Practica monahală și bisericească permite consumul doar a 2 pahare medii de vin, deja cel de-al treilea pahar fiind considerat că este o ispită a demonilor.

Dar și aceste 2 pahare medii sunt o mare excepție permisă de doar 1–2 ori într-un an

întreg, în mod obișnuit (lunar, săptămânal) este permis consumul a doar 1 pahar mediu de vin.

Pentru a nu se da drepturi demonilor, consumul unui pahar mediu de vin era urmat de o zi întreagă (24 ore) în care nu se bea absolut nimic, nici măcar apă.

PENTRU A NU SE DA DREPTURI DEMONILOR = SE BEA CEL MULT 1 PAHAR MEDIU DE VIN PE SĂPTĂMÂNĂ + CONSUMUL UNUI PAHAR MEDIU CU VIN ESTE URMAT DE O ZI ÎNTREAGĂ (24 ORE) ÎN CARE NU SE BEA NICIUN LICHID, NICI MĂCAR APĂ.

În general oamenii iau în seamă doar efectul alcoolului asupra creierului, uitând sau desconsiderând că în aceste situații cele mai mari daune le vom face datorită acțiunii directe a demonilor. Nu trebuie niciodată desconsiderat sau uitat acest aspect:

CONSUMUL BĂUTURILOR ALCOOLICE = POATE DUCE LA ÎNDRĂCIRE (DEMONI PERICULOȘI INTRĂ ÎN TRUPUL ȘI CREIERUL OMULUI).

a. Un lucru destul de cunoscut dar desconsiderat este faptul că consumul băuturilor alcoolice duce la „deschiderea” câmpului de protecție biofizic al omului. Consecința acestui fapt este că demoni foarte periculoși pătrund în corpul și mintea noastră: demoni de ură, ucidere, curvie, trădare, mânia, etc.

Lucrurile sunt și mai grave dacă se ajunge rapid la beție, prin combinarea a diverse băuturi alcoolice. Nu trebuie consumat mult alcool pentru a se ajunge rapid la beție, mai ales dacă facem greșeala să combinăm băuturile alcoolice.

Pentru cine nu are experiență și nu „rezistă” la alcool, lucrurile pot deveni destul de problematice după doar: 100 ml țârie (țuică, votcă) și o doză de bere, sau 200 ml vin și o doză de bere, sau 100 ml țârie (țuică, votcă) și 200 ml vin.

Așa se face că oameni pașnici, liniștiți și educați au ajuns ca la beție să comită fapte grave și chiar deosebit de grave: și-au bătut crunt familia (soția, copii), au agresat vecinii, viol, hoții, tâlhării, agresiuni fizice spontane, bătaii cu persoane necunoscute din apropiere, agresiuni asupra polițiștilor, tentative de sinucidere, crimă, ucideri de animale, incendieri de bunuri, distrugerii de bunuri, conducerea mașinii personale publice, etc.

Evident acești cetățeni pașnici nu au înțeles că faptele lor grave din timpul beției s-au datorat demonilor care le-au intrat în trup. De aceea s-au mirat foarte tare a doua zi, că ei au fost în stare să comită acele fapte.

b. Consumul băuturilor alcoolice poate duce la eliberarea „puterii” demonilor pe care deja îi avem, care stau bine ascunși în trupul (creierul) nostru.

Prin consumul de alcool se activează imediat toți demonii patimilor pe care deja le avem bine „crescute”: lăcomie alimentară, slavă deșartă, mărire de sine, mânia, desfrânare, lăcomia pentru bani, răutate, ura, invidie, etc.

Așa se face că oameni pașnici, liniștiți și educați au ajuns ca la beție să aibă brusc toate poftele corespunzătoare patimilor pe care deja le au: vor să mănânce mult și bine (lăcomie alimentară), au pofte pentru desfrânare, încep discursuri despre ce mari și importanți sunt ei (slava deșartă), gândesc planuri de viitor utopice și prostești (păreră de sine), au dorință de răzbunare pe vecin (soție, copii, frați, cumnați, șefi,

etc.), au intența să bată pe un anume individ X (mânie), brusc devin „eroi” importanți față de persoane necunoscute (mândrie), brusc au idei pentru trădare (de aproapele, de neam), brusc au idei cum să facă ușor bani mulți (lăcomie de bani), încep să aibă îndoieli despre credința creștin–ortodoxă (erezie), etc.

2.3.3.47. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate apare în toate cazurile în există tentativa și/sau intenția pentru sinucidere.

Sinuciderea este un fapt de maximă gravitate, care are drept consecință muncile iadului și lunga „tovărășie” cu demonii din iad.

De aceea Dumnezeu poate permite îndrăcirea lor, pentru a–i avertiza pe posibilitii inconștienți (doritori) de efectele acestei fapte irecuperabile și ireversibile. Ca aceștia să vadă încă de pe acum, din această viață, pentru ce fel de „tovărășie” se pregătesc dincolo, în eternitatea iadului.

În aceste cazuri îndrăcirea va fi dureroasă și neplăcută, omul având gânduri și stări psihice–emoționale tip „alien” (ne–firești, ne–umane, demonice), pentru a „trezi” la realitate pe acela (acea) care a avut o tentativă de sinucidere sau care are o astfel de intenție.

Nu este exclus ca Dumnezeu să permită ca acești inconștienți să vadă periodic lângă ei un demon adevărat, pentru a înțelege cine îi va stăpâni în iad dacă vor mai continua cu astfel de idei și preocupări. Evident demonii se vor arăta într–o formă limitată pentru a nu provoca decesul imediat prin șoc al persoanei, dar va fi o înfățișare (apariție) destul de impresionantă pentru a nu fi ușor uitată.

2.3.3.48. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate apare în toate cazurile expunerii la atmosfera otrăvită cu gaze chemtrails.

Am scris în paragraful anterior **2.3.3.8** că îndrăcirea activă a trupului omului poate apare și indirect, fără voia omului, prin inspirarea fumului rezultat în urma arderii produselor din carne.

În urma preparării la foc a produselor din carne, demonii din jurul oamenilor se vor putea „lipi” de particulele de fum rezultate. Ca rezultat, demonii vor putea intra în oamenii care stau în apropiere și involuntar inspiră acest fum.

Acesta este motivul pentru care în trecut mucenicii refuzau chiar și simplul gest de a arunca tămâie în focul folosit pentru jertfele de carne menite idolilor (demonilor). Dacă ar fi făcut acest gest, demonii care se „lipeau” de fumul rezultat arderii tămâii ar fi putut intra involuntar (prin inspirație) în corpul celui care ar fi făcut această jertfă. De aceea mucenicii au preferat să moară, decât să se îndrăcească cu acești demoni, care erau mai ales demoni arhiconi (teologi) specifici erezilor, schismelor, idolatriei și satanismelor.

Exact aceeași situație este și în cazul gazelor chemtrails (denumite popular killtox) care otrăvesc atmosfera pământului. Aceste gaze pulverizate din avioane conțin tot felul de nano–particule periculoase (sulf, bariu, aluminiu, mercur, stronțiu, grafen, smart dust–„praf inteligent”, etc.) de care se pot „lipi” demonii aflați în atmosfera pământului.

Ca urmare a inspirării naturale a aerului, odată cu gazele din atmosferă vor intra în corpul nostru și o serie de demoni, cu toate „calificările” posibile.

Este posibil ca aceste substanțe din chemtrails să aibă parte din fabrică și de o etapă de vrăjitorie și „încărcare” cu demoni.

În acest caz nu vorbim de o greșeală sau un păcat anume făcut de oameni, practic fără voia noastră suntem expuși îndrăcirii involuntare toți oamenii de pe pământ, deoarece cu toții respirăm acest aer contaminat chimic și plin de demoni.

Soluția în acest caz constă într-o neîncetată preocupare pentru a scoate încontinuu demonii din corpul nostru: zilnic dimineața pe stomacul gol bem Agheasmă Mică și luăm Anafură, luăm câteva picături de ulei sfințit la slujba Sf.Maslu, la fiecare 2 săptămâni ne împărtășim cu Sfintele Taine. Cine nu are dezlegare pentru împărtășanie va lua Agheasmă Mare, conform cu indicațiile preotului.

Câteva aspecte importante cu privire la împărtășirea cu Sfintele Taine:

x. Mă refer aici la împărtășania autentică, care este oferită oamenilor vrednici DOAR într-o biserică creștin-ortodoxă, unde slujesc DOAR preoți ortodocși, care nu au căzut în erezie sau schismă: preoți ruși, ucraineni, bieloruși, sârbi, greci, macedoneni, ciprioți, români, bulgari, georgieni.

Este strict interzisă împărtășania într-o biserică ortodoxă unde slujesc în comun preoți ortodocși împreună cu alte confesiuni creștine eretice și/sau schismatice:

catolici, protestanți, anglicani, calviniști, iehoviști, pentecostali, etc.

Canoanele Ortodoxe ale Sfinților Părinți elaborate după Marea Schismă din anul 1054 interzic categoric participarea la aceste „adunări” ecumeniste, care nu au nicio legătură cu credința ortodoxă apostolică și strămoșească.

Despre împărtășirea cu Sfintele Taine făcute de aceste „adunări” ecumeniste nici nu poate fi vorba, această „împărtășanie” nu are absolut nicio valoare duhovnicească, în afara „încărcării” cu un grav păcat.

xx. Dintre toate Bisericile Creștin-Ortodoxe, nu este recomandată împărtășania într-o Biserică rămasă în erezia monofizită. Este cazul bisericilor armenesti și bisericilor copte (din Egipt). În aceste cazuri fiecare face cum dorește.

Pentru exorcizarea demonilor din trupul nostru vedeți mai departe în acest capitol paragraful **2.4.**

2.3.3.49. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) apare obligatoriu în toate cazurile de canibalism.

Canibalismul este o situație care apare cu regularitate în cazurile de mare foamete, din păcate unii care se cred creștini ajung și la acest grav păcat.

Exemple de situații când unii „creștini” au practicat canibalismul: în timpul asediului Constantinopolului (1453), în timpul foametei din Ucraina (1932–1933), în timpul asediului orașului Leningrad (1941–1944), în timpul foametei din zona Moldova din România (1946–1947).

Nu are relevanță dacă omul fierbe și mănâncă din trupul unui om care a decedat din motive naturale, credința creștină interzice strict această practică.

Mai degrabă binecuvântezi (cu rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc) și mănânci pământ umed de lângă sălcii, decât să mănânci din carnea unui om decedat.

Este profețit că în anii din urmă va fi mare secetă și foamete și mulți oameni vor deveni canibali–criminali și implicit îndrăciți, urmărind să ucidă oameni în viață pentru a-i mânca.

Fotografiile unor canibali „creștini“ din trecut (din Ucraina în 1933 și din Leningrad între 1941–1944) ne arată că aceștia nu mai aveau o expresie firească–omenească a feței și ochilor, privirea lor devenind una demonică (rece, criminală). Ei se uitau la oameni într–un sens demonic și având un scop demonic: uciderea oamenilor, pentru a–i putea mânca.

Trebuie să avem mare grijă la cele mai mici semne că cei de lângă noi ar putea deveni canibali în caz de mare foamete, deoarece „semințele“ (înclinațiile ascunse ale) unor asemenea obiceiuri demonice pot fi depistate mai devreme prin diverse comportamente degenerate.

În acest sens citiți cu atenție în toate profilele indivizilor degenerați din capitolul **14**.

2.3.3.50. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) poate apare în cazul celor care fac jurăminte demonice și/sau au făcut jurământul lui Hipocrate.

a. Demonii intră obligatoriu și imediat în trupul (creierul, „inima“) oamenilor care fac jurăminte de închinare la demoni: Baal (Moloch), Belzebuth, Baphomet, Jahbulon, Belial, Lucifer, etc.

Dacă cei care fac jurămintele demonice sunt deja botezați creștin–ortodox, demonii vor re–intra în „inima“ acestor oameni datorită pierderii Harului Sf. Botez (vezi anterior în acest capitol paragraful **2.3.1**).

b. De asemenea, riscă îndrăcirea toți aceia care fac jurăminte de închinare la zeii antichității, care în realitate sunt tot demoni.

Concret, riscă îndrăcirea toți absolvenții din sistemul medical care rostesc jurământul lui Hipocrate (medici, farmaciști, asistenți). Începutul jurământului lui Hipocrate este următorul:

„Jur pe Apollo medicul, pe Esculap, pe Higea și Panacea și pe toți zeii și zeițele, pe care îi iau ca martori, că voi îndeplini acest jurământ și poruncile lui, pe cât mă ajută forțele și rațiunea [...]“

(sursa citat: https://ro.wikipedia.org/wiki/Jur%C4%83m%C3%A2ntul_lui_Hipocrate)

În acest caz îndrăcirea este posibilă, deoarece jurământul lui Hipocrate este tot o formă directă de închinare la idoli (demoni): Apollo, Esculap, zeii, zeițele, etc., nefiind altceva decât demonii la care se închinau oamenii antichității, demoni care au fost alungați de creștinism (prin puterea Mântuitorului Iisus Hristos).

Cei care au făcut acest jurământ trebuie să se dezlege de el prin spovedanie la preot (real este dezlegarea de demonii cu care omul s–a „legat“ prin jurământul făcut).

2.3.3.51. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) apare obligatoriu în toate cazurile de dezbinare premeditată a oamenilor.

Se îndrăcesc toți aceia care au o agendă conștientă, premeditată și vicleană de dezbinare a oamenilor.

Pentru această situație vedeți în cadrul capitolului **14** paragraful **65**.

2.3.3.52. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) apare obligatoriu în toate cazurile de practicare sistematică a jocurilor de noroc.

Toate cazurile de practicare sistematică a jocurilor de noroc prezintă riscul de îndrăcire cu demoni specifici: ai norocului, lăcomiei de bani, de zgârcenie, de lene, trândăvie, viclenie, minciună, etc.

Îndrăcirea este garantată și foarte gravă, dacă omul cere ajutorul demonilor pentru a câștiga bani la aceste jocuri de noroc.

Jocurile de noroc sunt și următoarele: jocurile loto legale, pariurile legale, pariurile ilegale, pariurile sportive, pariurile personale, jocurile de cărți, jocurile de noroc cu zarurile, jocurile la păcănele (slot machine), jocurile de noroc la ruletă, orice formă de întrecere care are ca miză banii, jocurile tip alba–neagra, etc.

2.3.3.53. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) este (aproape) garantată când facem compromisuri lumești și/sau duhovnicești.

a. Pericolul compromisurilor verbale–formale lumești.

x. Practica relațiilor umane impune practica unei diplomații lumești elementare, practic nu poți avea relații sociale normale dacă nu poți exersa această diplomație.

La nivelul cel mai elementar și mai practic, această diplomație socială înseamnă practica unui compromis verbal, care este rezumat de următoarele dictoane:

„Zi ca el, dar fă ca tine“;

„Zi ca ei, dar fă ca tine“;

„Limba nu are oase, se îndoaie după gând“;

„Limba nu are oase, dar oase poate frânge“.

Acest compromis verbal înseamnă că ești formal de acord cu o persoană, doar la nivel declarativ, în mintea/sufletul tău tu având (complet) alte dorințe, sentimente, idei, păreri, concepții, gândire, viziune, înțelegere, planuri de acțiune, altă experiență.

Diplomația prin compromisul verbal are certe avantaje în plan social, profesional, politic, pentru a nu se ajunge la certuri, polemici, conflicte inutile, blocarea unor acțiuni/inițiative, etc.

Dacă tu ai alte idei, păreri, altă experiență, altă cunoaștere, ai orgoliul și mândria ta care nu poate da înapoi, iar celălalt insistă, ordonă, este rigid, ferm, păgubos, inflexibil, disprețuitor, superior, are și el orgoliul și mândria lui, etc., oare ce rost are să duci cu el „muncă de lămurire“, să-l convingi că el nu are dreptate și că dreptatea este de partea ta.

Chiar dacă practic ai posibilitatea să te exprimi și să arăți valabilitatea gândirii tale, și chiar dacă demonstrezi acest lucru, de (cele mai) multe ori părerea ta nu va fi acceptată. Poziția ierarhică artificial superioară, orgoliul, mândria, părerea de sine, poate chiar îndrăcirea celui din fața ta, vor face ca gândirea ta rațională, economică, justificată, benefică, etc. să nu fie acceptată, aplicată, folosită.

În aceste cazuri pur și simplu spui „da bine, așa facem cum spui tu“ și apoi imediat faci ce trebuie făcut: repede, bine, profesional, corespunzător cu experiența și cunoașterea ta, care sunt superioare celui cu care discuți.

Până aici lucrurile sunt clare, bune și folositoare.

xx. Nu trebuie însă să uităm că practica compromisului lumesc are rolul, locul și limitele sale.

În afara situației descrise mai sus, nu avem voie să facem niciun fel de compromisuri, deoarece acestea „toces” din valoarea clară a unor concepte și dogme fundamentale ale vieții moral–creștine: Bine/Bun, rău, Adevăr, minciună, Frumos, urât, Dreptate, nedreptate/injustiție, Fericire, nefericire, Dragoste, ură (răutate, invidie, etc.), acceptabil, inacceptabil, etc.

Orice compromis pe care îl facem înseamnă că sfera personală de existență și manifestare a Binelui, Frumosului, Adevărului, Dreptății, Fericirii, Dragostei, etc. va fi imediat invadată de lucrările demonilor: rău, minciună, urât, nedreptate, injustiție, etc. Concret, orice formă de compromis este o permisiune (un drept) acordat demonilor de a intra în viața/existența noastră: de a ne influența, controla, folosi, manipula, împătimi, distruge, demoniza.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne–a avertizat cu privire la **riscurile diplomației și compromisurilor lumești și duhovnicești**, spunându–ne cu mare fermitate că **aceste idei, cuvinte, atitudini, comportamente, decizii, etc. sunt realizate sub o influență demonică**.

Pentru binele nostru, Mântuitorul Iisus Hristos ne–a interzis cu fermitate compromisul lumesc și religios (duhovnicesc, bisericesc).

Iată care este textul acestei învățături:

„33. Ați auzit ce s–a zis celor de demult: «Să nu juri strâmb, ci să ții înaintea Domnului jurămintele tale».

34. Eu însă vă spun vouă: Să nu vă jurați nicidecum nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu,

35. Nici pe pământ, fiindcă este așternut al picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetate a marelui Împărat,

36. Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poți să faci un fir de păr alb sau negru.

*37. Ci cuvântul vostru să fie: **Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.**”*

(în Sfânta Evanghelie după Matei, capitolul 5, versetele 33–37, boldirile din citat îmi aparțin)

xxx. Un exemplu elementar de compromis lumesc care duce la îndrăcire este acceptarea jobului de trădător de aproapele, trădător de neam, trădător de, etc. Pentru bani sau din șantaj, unii acceptă (în mintea lor) această activitate numai formal, la nivel declarativ, fără a avea intenția reală de a face faptele trădării.

În realitate și această formă de compromis declarativ este considerată o trădare reală și duce la îndrăcire.

b. Pericolul compromisurilor verbale–formale duhovnicești.

Lucrurile sunt și mai grave, atunci când diplomația și compromisul verbal sunt aplicate în domeniul religios, teologic, duhovnicesc, dogmatic, bisericesc.

La fel precum în sfera lumească a existenței, cine face compromisuri verbale–formale în sfera Bisericii (Adevăr, Canoane, Sinoade, dogme, practică bisericească, texte corecte/originalne ne–falsificate, etc.), practic face o invitație diavolului de a–și face în Biserică lucrările lui.

Consecințele inevitabile sunt deosebit de grave: apostazii, erezii, schisme, ecumenism, (satanism deghizat), desfrânare, corupție, trădare, vrăjitorie, îndrăcirii, demonizare.

În acest domeniu compromisul verbal–formal este complet interzis, întotdeauna ce este negru trebuie să rămână negru, iar ceea ce este alb trebuie să rămână alb. În domeniul religios–teologic este complet interzis să spui „da bine, (poate) așa este cum spui tu“ când este vorba despre erezii, schisme, ecumenism, spovedire, practică bisericească, inovații de credință, inovații de practică, adaptarea credinței la degenerarea lumească, etc., iar tu să știi pre–bine că ceea ce afirmi/confirmi la nivel verbal contrazice grav Predania ortodoxă, Sfintele Canoane, Sinoadele ecumenice și/sau locale, dogmele credinței creștin ortodoxe (Adevărul de credință).

c. Care sunt consecințele compromisului duhovnicesc–religios?

Cei care practică compromisul verbal în zona religioasă–ortodoxă, în primul rând încalcă porunca Mântuitorului Iisus Hristos, menționată în citatul de mai sus.

În consecință, Dumnezeu retrage parțial de la acest om din Harul Său protector, ceea ce face ca „diplomatul“ religios să sufere influențe demonice directe.

Există câteva rezultate finale concrete ale acestei situații de „diplomație“ religioasă:

x. Afectarea variabilă a discernământului religios;

După doar câteva luni, „diplomatul“ religios nu mai poate face distincția clară:

între sfera Binelui și sfera răului;

între sfera Adevărului și sfera minciunii (manipulării, fățărniciei, vicleniei, falsului, etc.);

între sfera Dragostei și sfera urii (răutății, invidiei, lăcomiei, desfrânării, etc.);

între sfera Dreptății și sfera nedreptății (exploatării, corupției, injustiției, falsului, etc.);

între sfera Frumosului și sfera urâtului;

între ceea ce este bun și ceea ce este rău;

între ceea ce este (parțial, posibil) acceptabil și ceea ce este complet inacceptabil;

între ceea ce este (parțial, posibil) admisibil și ceea ce este complet inadmisibil;

etc.

Binele nu mai este clar bine/bun, și răul nu mai este clar rău. În mintea „diplomatului“ religios lucrurile se amestecă: ce este complet bine este oarecum și rău, iar ceea ce este complet rău (de refuzat, respins, inacceptabil) devine și parțial acceptabil, scuzabil, tolerabil, iertabil.

Păcatele grave „de moarte“ ale sufletului și faptele înfricoșătoare devin relative, posibile, scuzabile, lesne „rezolvabile“ prin ceva pocăință, spovedanie și poate ceva milostenii.

Pentru „diplomatul“ religios Dumnezeu este bun, lesne iertător și tolerează orice păcat. Aici desigur apare și vina unor preoți, care dau foarte ușor „dezlegare“ unor păcate repetate, mari și grave.

xx. Datorită influențelor demonice directe, prin relativizarea Adevărului și Dreptății lui Dumnezeu și prin afectarea/pierderea conștiinței dogmatice ortodoxe, în continuare „diplomatul“ religios va face prostii și păcate duhovnicești tot mai mari și mai grave: orice formă de trădare, vrăjitorie, șantaj, turnătorie, apostazie, ecumenism (satanism deghizat), curvii, prea–curvii, sodomie, grave păcate împotriva Sf.Duh.

În timp ce acești oameni fac sistematic păcate demne de veșnicia iadului, ei trăiesc într–o „nebie“ existențială–duhovnicească: sunt ferm convinși că „se spovedesc“, „se împărtășesc“, „sunt ortodocși practicanți“, „sunt în Biserică“, „fac ascultare duhovnicească“, „păstrează pacea în Biserică“, „au conștiința vremurilor“, „au realism religios“, „sunt mântuiți“, „au conștiința trează“, etc.

xxx. Această fină situație de îndrăcire este specifică tuturor acelor (mireni, monahi, preoți, stareți, ierarhi) care cred că se joacă cu poruncile și avertismentele Mântuitorului Iisus Hristos.

Concret, se expun acestei forme de îndrăcire toți aceia care cu buzele, gura, mintea, tăcerile și prezența lor slujesc idei și fapte precum sunt și următoarele: trădarea de aproapele, vrăjitoria, apostazia, așa-zisa ascultare, ecumenismul, „rugăciunile în comun” cu ereticii, acceptarea actelor biometrice (genetice), negarea venirii lui antihrist, negarea Apocalipsei care deja a început, negarea pecetluirilor antihristice, negarea pericolului așa-ziselor vaccinuri anti-covid, etc.

Și care în naivitatea lor cred că sunt iertați de Dumnezeu, pentru că în „inima” și mintea lor ei știu prea-bine că toate acestea sunt minciuni, iar conștiința lor cunoaște Adevărul, Predania, Canoanele, Sinoadele.

Dar pe de altă parte avem mărturia mucenicilor din trecut, care chiar cu prețul vieții lor, nu au acceptat compromisul de a mărturisi verbal-formal credința în idolii diavolești.

Creștinilor de demult li se spunea: „nu ne interesează ce credeți în mintea voastră, cui vă rugați în casele voastre, doar vă cerem ca public să vă declarați credința formală în idolii imperiului”.

Adică li se cerea să aibă o minimă diplomație religioasă, pur formală, ceea ce creștinii refuzau. Pentru ei nu exista posibilitatea unui compromis verbal religios, indiferent cât de mic sau formal era el. Rezultatul intransigenței a fost moartea și exemplul lor valabil peste milenii.

2.3.3.54. Îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii”) poate apare și în următoarele cazuri:

- facem baie și folosim apa în care deja s-a spălat un îndrăcit;
 - ne ungem pe corp cu nămol care conține mult sulf;
 - avem vise erotice, pe care apoi le continuăm în timpul zilei cu desfrânare conștientă;
 - ascultăm muzică rock;
 - inevitabil călcăm încontinuu pe Sf.Cruce existentă pe modelul tălpii încălțămintei;
 - inevitabil călcăm încontinuu pe Sf.Cruce existentă în ascuns pe brânțul încălțămintei;
 - din neștiință călcăm pe Sf.Cruce care este ascunsă în ciment/ipsos sub intrarea și/sau pardoseala unor case, camere, încăperi;
 - din neștiință călcăm pe Sf.Cruce care este ascunsă sub covoare;
 - ținem în casă cu rol decorativ statui, măști, fesuri, eșarfe, costume, bastoane, cărți, figurine, simboluri, imprimeuri, tatuaje, steaguri, suveniruri, obiecte de cult, etc., care sunt specifice altor religii: budiste, hinduse, antice-egiptene, antice-grecești, șamanice, iudaice, musulmane, etc.;
- De remarcat este faptul că nu contează mărimea acestor statui, măști, figurine, obiecte de cult, ele pot fi de numai 1–2 centimetri.
- ținem în casă cărți care conțin învățături new age: de astrologie, yoga, ocultism, teosofie, spiritism, satanism, reiki, radiestezie, vrăjitorie, interpretare vise, sectante, eretice, etc.;
 - ținem în casă cărți și materiale pornografice (video, reviste);
 - ascultăm muzică, ținem în casă CD-uri sau DVD-uri cu muzică, care au fost

create/fabricate în Occident: muzică techno, rap, disco, uşoară, etc.;

Motivul este faptul că imediat după crearea discului „master“, acesta este dus la vrăjitoare profesionale, care ataşează demoni de compozițiile muzicale.

Implicit, apoi se vor îndrăci cu demoni toți aceia care ascultă piesele muzicale multiplicat pornind de la acel „master“.

Vorbim aici despre o îndrăcire de masă, la nivel de milioane de oameni, care funcționează și are efect.

– ne mutăm într-o casă/firmă nouă și nu facem curățirea imediată a spațiului acesteia; Nu știm ce fapte au fost făcute anterior în acel spațiu, implicit nu știm ce soiuri de demoni stau pe acolo.

Toți acești demoni trebuie alungați prin:

Sfeștanie (chemăm preotul în fiecare lună);

personal sfințim spațiul cu Agheasmă Mare de 3 ori pe săptămână;

personal citim Psaltirea, 1 catismă de psalmi pe zi;

toată familia se spovedește în fiecare lună.

– din lene, nepăsare, frică, etc., nu mai facem/realizăm o acțiune (faptă, asceză, etc.) pentru care am cerut și am primit binecuvântarea unui preot/episcop.

Odată primită binecuvântarea unui preot/episcop, aceasta trebuie realizată.

2.3.4. În-drăcirea Sinelui, devenirea demonică a Sinelui omului, adică demonizarea „în sine“ a identității/Ființei sale spirituale.

2.3.4.1. Ce înseamnă „în-drăcirea“ (demonizarea) Sinelui.

În limbajul popular și în majoritatea cărților teologice ortodoxe (teoretice–dogmatice sau practice–monahale) se folosește adeseori termenul de „îndrăcire“, cu sensul unei posesii demonice „fizice“ a trupului unui om.

Îndrăcirea este procesul gradual (lent sau rapid) de posedare demonică, de natură fizică, de intrare a unui demon în trupul unui om. Urmează parazitarea demonică a creierului (gândirii), parazitarea demonică a inimii (pierderea conștiinței, a legăturii cu Dumnezeu) și eventual afectarea demonică a oricărei părți a organismului (dureri, umflături).

Dar toată această posesie demonică a trupului unui om, aceasta îndrăcire a trupului nu reprezintă esența procesului de „în-drăcire“. Practica bisericească și monahală cunoaște însă întregul adevăr.

Esența procesului de „în-drăcire“, adevărata „în-drăcire“, este în-drăcirea Sinelui omului, este devenirea demonică a Ființei spirituale a omului, este transformarea Ființei spirituale a omului într-o identitate demonică.

„ÎN-DRĂCIREA“ SINELUI OMULUI = DEMONIZAREA SINELUI OMULUI = DEVENIREA, TRANSFORMAREA DEMONICĂ A SINELUI NATURAL AL OMULUI = ÎN ULTIMA SA EXPRESIE EXISTENȚIALĂ, OMUL DOBÂNDEȘTE O IDENTITATE ONTOLOGIC –FIIȚIALĂ DEMONICĂ, SPECIFICĂ DEMONILOR = OMUL DEVINE UN DEMON ÎN TRUP DE OM.

Prin procesul/devenirea de „în-drăcire“ a Sinelui, omul devine practic un demon ascuns într-un trup vizibil, o ciudățenie care nu mai are nici o legătură cu identitatea spirituală și psihologică de om.

În această ciudată ne-ființă de fost om devenit demon toate sunt pervertite și demonice: gândirea, percepția, simțirea, intențiile, planurile, atitudinile, reacțiile, senzațiile, instinctele, patimile, etc. Absolut tot ce ținea de structura spirituală și psiho-fiziologică a omului care era cândva, este schimbat și pervertit într-un sens demonic, spre crearea unei noi identități demonice.

În-drăcirea, devenirea demonică a Sinelui omului nu este obligatoriu legată și de îndrăcirea trupului, de posesia demonică a trupului.

De fapt, de cele mai multe ori, atunci când îndrăcirea trupului (posesia demonică a creierului) se face FĂRĂ voința și acordul omului, atunci NU are loc și procesul complementar, de în-drăcire a Sinelui. Poate părea incredibil ca omul să aibă un demon în creierul său (în „inima“ sa) și cu toate acestea Sinele său, centrul și identitatea ființial-ontologică a Ființei sale, să rămână „neatins“ (neschimbat).

Dar dacă îndrăcirea trupului (posesia demonică a creierului) se face CU voința și acordul omului, atunci DA, are loc imediat și procesul complementar, de în-drăcire (demonizare) al Sinelui omului. În acest caz are loc adevăratul proces de „în-drăcire“, de devenire demonică existențială a însuși Sinelui, a centrului Ființei spirituale.

Nu trebuie confundat Sinele natural al omului care se poate complet îndrăci, cu „chipul“ lui Dumnezeu existent în fiecare om, care nu poate suferi nici o schimbare.

Indiferent de gradul de îndrăcire al Sinelui omului, niciodată nu se va schimba în om „chipul“ lui Dumnezeu, adică trăsăturile, alcătuirea și puterile sufletului: voința, libertatea voinței, conștiința morală („con-știința“, adică „împreună-știința“ cu voia/legea lui Dumnezeu), gândirea (rațiunea), simțirea (dragostea, iubirea, bucuria, pacea), iertarea, răbdarea, bunătatea, blândețea, smerenia, dorința de cunoaștere, creativitatea, dorința de a-L căuta pe Dumnezeu, dorința de întoarcere la Sursă, etc. Singurul lucru care se poate face negativ cu aceste puteri ale sufletului este reaua lor folosire, pentru alte scopuri decât cele pentru care ne-au fost date (lupta cu demonii, despățimire, îndumnezeirea Sinelui natural).

INDIFERENT DE ÎN-DRĂCIREA (DEMONIZAREA) SINELUI OMULUI, „CHIPUL“ LUI DUMNEZEU (puterile sufletului) EXISTENT ÎN OM RĂMÂNE NESCHIMBAT.

Notă: Acest lucru înseamnă că orice om care și-a demonizat Sinele are încă o conștiință morală funcțională, adică este deplin responsabil pentru faptele și alegerile sale, concret este judecabil și va răspunde în fața dreptății lui Dumnezeu.

Așa cum vom vedea mai departe în acest capitol, în-drăcirea (demonizarea) Sinelui natural poate avea loc în mai multe situații.

2.3.4.2. Structura duhovnicească elementară a omului.

Să pornim de la suflet, care poate fi o cauză majoră în procesul de demonizare al Sinelui. Ce este sufletul și ce rol are el?

1. Sufletul uman, care este o energie necreată a Sfântului Duh.

Este „puterea“ divină dată omului de către Dumnezeu cu rol de intermediar, pentru a

face legătura dintre realitatea materiei (trupul) și realitatea spirituală a lumii de „dincolo“.

Sufletul este „energia“ provenită de la Dumnezeu, care face posibilă funcționarea trupului și comunicarea dintre Sinele natural și Sinele transcendent.

În scrierile Sf.Părinți, sufletul are 3 părți:

- partea rațională a sufletului, care este mintea;
- părțile iraționale ale sufletului, care sunt cele mânietoare și poftitoare.

MINTEA OMULUI = ESTE PARTEA RAȚIONALĂ A SUFLETULUI = ESTE LOCALIZATĂ ÎN CREIER.

„INIMA DUHOVNICEASCĂ“ A OMULUI = ESTE PARTEA IRAȚIONALĂ A SUFLETULUI = CONȚINE ASPECTELE POFTITOARE ȘI MÂNietoARE ALE SUFLETULUI = ESTE LOCALIZATĂ ÎN PARTEA STÂNGĂ, PUȚIN MAI SUS FAȚĂ DE INIMA ORGANICĂ.

Relații ale sufletului:

– sufletul este acela care face legătura dintre trup și Sinele natural al omului, astfel că toate trăirile trupului (pofte, patimi, plăceri, obiceiuri) se vor „imprima“ pentru veșnicie în trăirile ființiale ale Sinelui natural, vor deveni în veșnicie trăiri ființiale ontologice ale Sinelui natural.

– sufletul este „energia“ specifică Sfântului Duh, care face legătura dintre „Sinele natural“ al omului și „Sinele transcendent divin“ din om, care reprezintă (atât cât este posibil) identitatea ființială a lui Însuși Dumnezeu.

– sufletul este acela care conține și transferă Sinelui natural calități și trăiri psihice–ființiale esențiale: voința, răbdarea, milostenia, înfrânarea, conștiința, etc. De exemplu, conștiința (de sine, morală) este un aspect psihic–ființial care este transferat din suflet și „imprimat“ pentru veșnicie în Sinele natural al omului.

Caracteristici ale sufletului uman sunt și următoarele:

a. În plan psihologic, sufletul omului se exprimă prin conceptul extins de

„personalitate“: conștiința de sine, o structură a Eului funcțională și unitară, temperament, memorie, caracter, aptitudini și înclinații (native, dobândite), capacitatea intelectuală, inteligență intelectuală, inteligență sistemică, inteligență emoțională, inteligență duhovnicească, capacitatea de a relaționa, etc.

b. Sufletul conține toate puterile necesare îndumnezeirii „Sinelui natural“ al omului și pe care le transferă în timpul vieții Sinelui natural: mintea (gândirea), afectivitatea, conștiința de sine, conștiința morală, voința, răbdarea, sfânta frică de Dumnezeu, dragostea pentru Dumnezeu, dorința (dorul) pentru Dumnezeu, dragostea pentru oameni, pocăința, curajul (duhovnicesc și lumesc), bărbăția duhovnicească, iertarea, râvna pentru perfecțiune, înfrânarea, cumpătarea, efortul conștient, milostenia, mila, toleranța, ascultarea, disciplina, răbdarea, evlavia, sfânta mânie de luptă împotriva păcatului, silirea de sine pentru despățimire, dorința pentru sfințenie, smerenia (smerita cugetare, smerirea de sine), etc.

Sufletul conține toate puterile și funcțiile importante ale omului, psihice și duhovnicești: mintea (originea și procesarea gândurilor, imaginația), voința, afectivitatea (sentimentul, dorința), conștiința de sine, conștiința morală, voința, răbdarea, sfânta frică de Dumnezeu, dragostea pentru Dumnezeu, pocăința, etc.

Sufletul este „energia“ (mediul) care preia puterile Sinelui divin transcendent și le „împrumută“ Sinelui natural al omului, Sine care (în trupul omului) în mod natural este instinctual, pătimăș, amoral, amorf, amnezic și fără conștiință de sine.

Unele din aceste atribute sunt specifice sufletului, iar unele sunt în mod „natural“ preluate de la Sinele transcendent.

c. Sufletul omului este situat în tot trupul, dar mai mult în „inima duhovnicească“ și în sângele omului.

Suflet este inclusiv în părul și unghiile omului, chiar dacă ele sunt tăiate și desprinse de trup, de aceea aceste componente ale trupului sunt foarte căutate în activitatea de vrăjitorie. În mod ideal, pentru a nu ajunge obiecte pentru vrăjitorie, părul și unghiile tăiate se aruncă în foc.

Centrul sufletului este „inima duhovnicească“, situat în partea de stânga–sus a organului inimii (la două degete deasupra sânelui stâng). În multe scrieri teologice vechi acest centru al sufletului este denumit „duhul sufletului“.

SUFLETUL OMULUI = ESTE SITUAT ÎN TOT CORPUL OMULUI =

ÎN „INIMA DUHOVNICEASCĂ“ (în organul fiziologic inimă și în special în partea de stânga–sus a organului inimii) + ÎN SÂNGE + ÎN CREIER + ÎN TOT RESTUL CORPULUI.

Aici trebuie să ajungă mintea prin *Rugăciunea inimii*, deoarece **unirea minții (rugăciunii) cu dorința (sentimentul) și voința duce la curățirea întregului suflet al omului.**

Acesta este motivul pentru care isihăștii spun *rugăciunea lui Iisus* concentrându–și atenția minții către acest loc (în partea de stânga–sus a organului inimii, la două degete orizontale deasupra sânelui stâng).

d. Sufletul este hrana demonilor care trăiesc lângă noi și în noi.

Demonii primesc dreptul de a ne lua (consuma) din energia sufletului cu ocazia păcatelor pe care le facem, cu voie sau fără de voie.

Cele mai mari drepturi pe care le acordăm demonilor sunt atunci când facem păcate repetate, cu proprie voință, din proprie alegere liberă: trădare de aproapele, curvie, prea–curvie, slavă deșartă, viclenie, poftă alimentară, alcoolism, avariție (iubire de bani), gândire împrăștiată (griji, frici, stress, diverse idei), minciună, fals, etc.

Deci sufletul este inclusiv o energie „cantitativă“, care descrește odată cu păcatele, patimile, etc., și crește odată cu disciplina, asceza, postirea, rugăciunea, spovedania, Sf.Împărtășanie, milostenia, etc.

Un om pătimăș sau un om „obișnuit“ va avea un suflet limitat la marginile trupului său, pe când un Sfânt poate avea un suflet de dimensiunea unui județ, a unei țări sau a unui continent.

e. Sufletul rațional este chipul lui Dumnezeu în om, deci „în sine“ este veșnic nesticăcios și neschimbător.

Putem însă vorbi despre o „degenerare a sufletului“, în sensul schimbării sensului folosirii puterilor sufletului, care acționează dinspre îndumnezeirea Sinelui natural al omului înspre demonizarea acestuia.

Se poate astfel ajunge la starea de „moarte a sufletului“, datorită perseverării în „păcatele de moarte“ ale sufletului (vezi anterior paragraful **2.3.3.4**). „Moartea

sufletului“ arată că puterile active ale sufletului sunt momentan înghețate, blocate, nu-l mai pot ajuta pe om în procesul îndumnezeirii.

f. Sufletul rațional există doar în om, din câte cunoaștem această energie dumnezeiască nu este prezentă în niciuna dintre ființele umanoide inteligente, create de Dumnezeu pe alte planete ale Universului material.

Demonii nu au suflet, de aceea sunt atât de disperăți și înverșunați pentru a captura sufletele oamenilor.

Dar nici îngerii nu au suflet, deoarece nu au nevoie de el, nu au nevoie să fie ajutați de un suflet pentru a avea un trup, pentru a-și despătimi și îndumnezei Duhul (Ființa).

Îngerii și demonii sunt dhuri pure, care nu au nici trup și nici suflet.

Și îngerii și demonii pot lua forma aparentă a unui trup omenesc, dar acest lucru nu înseamnă că duhurile pot dobândi trupuri autentice și/sau suflete.

ÎNGERII ȘI DEMONII = SUNT DOAR DUH (FIINȚĂ, SINE), NU AU TRUPURI ȘI NICI SUFLETE + NU POT DOBÂNDI TRUPURI UMANE AUTENTICE ȘI/SAU SUFLETE.

2. „Sinele natural al omului“, care este Ființa noastră adevărată, este Identitatea ontologic–ființială primordială (spirituală) a omului.

a. „Sinele natural al omului“ este starea ființială „naturală“, proprie și specifică omului, este modul nostru „natural“ în care gândim, simțim și ne comportăm atunci când nu mai există lângă noi limitele/restricțiile (sociale, familiale, profesionale, politice, legale penale ale) celor din jur: legi, familie, colegi de muncă, vecini, oamenii de pe stradă, etc.

De exemplu, atunci când suntem singuri în casă, de capul nostru, în mod firesc vom pierde timpul cu ceea ce-i place „Sinelui natural“: ne vom uita la filme (de acțiune, telenovele, romantice, horror, sexy, de spionaj, etc.), ne vom uita la reclame și comedie stand-up, vom bea ceva alcool, ne vom juca la consolă, vom dormi, vom face planuri de shopping, vom spiona vecinii din blocul apropiat, vom avea reverii sexuale, ne vom gândi cum să facem rapid bani fără muncă, ne vom gândi cum să-i mințim (manipulăm, exploatăm) pe cei din jur, eventual vom citi ceva lecturi, vom asculta ceva muzică, vom face ceva mișcare cardio, etc.

Nu vom avea preocupări să ne rugăm, să citim lecturi serioase, să ajutăm vecinii, etc.

În limba engleză acest sine natural este denumit „lower self“, pentru a-l deosebi de Sinele transcendent–divin, care este denumit „higher Self“.

SINELE NATURAL AL OMULUI = REALITATEA/IDENTITATEA ONTOLOGIC–FIINȚIALĂ PRIMARĂ ADEVĂRATĂ A OMULUI = IDENTITATEA „DE SINE“ A OMULUI = ESTE CINE SUNTEM NOI DE FAPT. (este modul nostru „natural“ în care gândim, simțim și ne comportăm atunci când nu mai există lângă noi limitele/restricțiile celor din jur)

PENTRU A SE SCHIMBA ONTOLOGIC (ÎNDUMNEZEI), SINELE NATURAL ARE NEVOIE SĂ „ÎMPRUMUTE“ ÎN TIMPUL VIEȚII VALORILE SUFLETULUI.

SINELE TRANSCENDENT DIVIN DIN OM = „IDENTITATEA“ FIINȚIALĂ A LUI ÎNSUȘI DUMNEZEU ÎN OM = REALITATEA ONTOLOGIC –FIINȚIALĂ DIVINĂ CARE POATE FI „CUNOSCUȚĂ“ ȘI

ÎNȚELEASĂ DOAR INDIRECT PRIN INTERMEDIUL SUFLETULUI, PRIN CARE „ÎMPRUMUTĂ” SINELUI NATURAL PRIMAR ELEMENTELE NECESARE ÎNDUMNEZEIRII: conștiința de sine, pocăința, dragostea, răbdarea, voința, curajul, înfrânarea, cumpătarea, blândețea, bunătatea, iertarea, mila, milostenia, smerita cugetare, jertfirea, etc.

b. Acest „Sine natural al omului” este situat/localizat între oasele bazinului, sub buric. Știm acest lucru datorită experiențelor de moarte clinică, când a avut loc extracorporalizarea Sinelui și sufletului unor oameni.

Oamenii au povestit că întoarcerea în trup a avut loc undeva în zona abdomenului, iar după „înviere” timp de câteva ore au avut puternice dureri trupești în zona abdomenului și în interiorul zonei bazinului.

Avem de asemenea disponibile și surse certificate, nu doar senzații subiective ale unor oameni, experiențe personale care pot să nu fie crezute de publicul critic (ateu).

Sf. Iosif Isihastul descrie într-o scrisoare o criză de mânie care își are sursa în Sinele natural. Energia de mânie este generată de mândrie, orgoliu, părere de sine, egoism, etc., toate aceste degenerări ființiale (spirituale) făcând parte din Ființa noastră, din Identitatea noastră ființială, din starea „naturală” a Sinelui omului.

Sursa acestei energii negative este în Ființa noastră, în identitatea noastră ființială, în Sinele natural al omului, care este situat între oasele bazinului, sub buric.

Notă: să nu confundăm mânia „naturală” care aparține Sinelui natural al omului cu mânia care poate proveni de la un demon care este situat în trupul nostru.

Iată mai jos un citat foarte explicit în acest sens:

„Și dacă te arăți fără bărbăție în ispita aceasta, atunci și în toate celelalte ispite te vei dovedi tot fără bărbăție. Deoarece ispita este înlăuntrul nostru. Nu o vezi, copilul meu? Ia aminte la ea! Ispita urcă de la buricul pântecelui spre inimă, o înfierbântă pe aceasta, încălzește sângele și urcă după aceea pe gât în sus, lovește capul, întunecă mintea și ca un nod se așază în gâtleej. Și taie chiar și respirația și îl înăbușă pe om.”¹³
(sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

c. Din punct de vedere psihologic, realitatea „Sinelui natural” corespunde în mare parte inconștientului.

În trupul uman, identitatea „Sinelui natural al omului” este aproximativ următoarea: fără conștiința de sine a stării sale păcătoase (corupte), fără conștiință morală (imoral, amoral), fără conștiința originii sale divine, fără dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu (sau pentru aproapele), amorf, amnezic, îndărătnic, încăpățânat, naiv, leneș, trândav, nepăsător, haotic, dezorganizat, mincinos, laș, trădător de aproapele, trădător de Dumnezeu, acuzator, cu răutate, mândru, orgolios, gelos, cu mare iubire de sine, plin de importanță de sine, mare iubitor de libido/plăcere trupească (pofte alimentare, fumat, băuturi alcoolice, curvie, prea-curvie, malahie, reverie erotică, pornografie, etc.), predispus la orice formă de păcat și împătımire, predispus la hoție și căpătuială fără muncă, parazită, profitor, oportunist, degrabă împlinitor al propriilor dorințe și pofte, nerăbdare, impulsivitate, nedoritor pentru disciplină și efort conștient, predispus la imaginație, reverie și împrăștiere, predispus la resentimente și răzbunare (orientarea vieții spre trecut), predispus la aflarea viitorului (orientarea

vieții spre viitor), doritor de slavă deșartă și recunoaștere socială, fără o prea mare înțelegere a realităților spirituale (naivitate, simplitate, dezinteres, dispreț), instinctual, complet predispus aspectelor legate de supraviețuirea biologică și perpetuarea speciei (somn, agresiv, ostil, impulsiv, încremenire sau fugă, preocupare pentru sex, obținerea mâncării, rezerve de mâncare, obținerea căldurii, asigurarea spațiului, protejarea copiilor), complet predispus aspectelor legate de securitatea socială (lașitate, agresivitate, putere, carierism, integrare socială, lăcomie de bani, conformism social-cultural, obediență, slugărnice, trădare, viclenie, fals, minciună, crimă), orientat spre negare, victimizare și îndreptățire de sine, orientat strict spre propriile interese, dorințe și nevoi (egoism, egocentrism), inteligență speculativă și folosirea forței orientate pentru folosirea (manipularea, exploatarea, trădarea, șantajarea, sabotarea, coruperea, distrugerea) celor din jur înspre propriul beneficiu, lipsa preocupării (interesului, dragostei) pentru binele celorlalți oameni, nu este jertfitor, etc.

d. Tot în „Sinele natural al omului“ se găsește în mod original iubirea de sine, care este „mama“ și „tatăl“ oricărui patimi și căderi ale omului.

lubirea de sine este o ispită de „dreapta“, care duce la multe alte ispiti secundare, care la rândul lor sunt mari generatoare de slavă deșartă și mândrie: închipuirea de sine, înălțarea de sine, admirația de sine, cruțarea de sine, îndreptățirea de sine, mila de sine, părerea de sine (înșelarea după părere), auto-suficiența de sine în aspectele lumești și duhovnicești (eventual și cu îndreptățire, trândăvie), autocompătirea de sine, mulțumirea de sine, lauda de sine, trâmbițarea de sine, plăcerea de sine, năluca de sine, prețuirea de sine, încântarea de sine, înfumurarea de sine, îngâmfarea de sine, cinstea de sine, semeția de sine, bizuirea pe sine, rezemarea pe sine, nesimțirea de sine, încrederea în sine, bizuirea pe sine.

(pentru această listă vedeți la capitolul 3, referința 16)

e. Datorită existenței „energiei“ sufletului, lucrării Harului Sfântului Duh și lucrării conștiinței a omului (smerită cugetare, post, neîncetată rugăciune, despățimire), în timpul vieții „Sinele natural al omului“ poate „împrumuta“ calitățile Sinelui divin transcendent: conștiința de sine, conștiința morală, voința, preocuparea (interesul, dragostea) pentru oameni, curajul (duhovnicesc și lumesc), bărbăția duhovnicească, iertarea, răbdarea, râvna pentru perfecțiune, înfrânarea, cumpătarea, efortul conștient, milostenia, mila, toleranța, ascultarea, disciplina, răbdarea, pocăința, sfânta mânie de luptă împotriva păcatului, silirea de sine pentru îndumnezeire, dorința pentru sfințenie, etc.

Prin exersarea virtuților primite de la Sinele transcendent, acest „Sine natural al omului“ se schimbă, transformă, devine, salvează, mântuiește, etc., pe scurt se îndumnezeiește. Odată ce aceste virtuți sunt repetate și exersate în timpul vieții, Sinele natural al omului începe să „evolueze“, să se transforme „în sine“, să se îndumnezeiască.

De asemenea, prin repetarea virtuților sufletului, „Sinele natural“ începe să dobândească „în sine“ (în Ființă) aceste virtuți și nu mai este necesar împrumutul lor de la Sinele transcendent.

În ani și ani de osteneală duhovnicească, „Sinele natural al omului“ devine el însuși precum este Sinele divin: răbdător, curajos, cu dragoste pentru Dumnezeu, înfrânat, bun, blând, hotărât, determinat, milostiv, cumpătat, disciplinat, ascultător, cu mânie

pentru păcat, cu pocăință pentru păcat, jertfitor, etc.

Dar aceste virtuți ale Sinelui transcendent nu trec către Sinele natural în mod automat și obligatoriu. Un om poate trăi zeci de ani și cu toate acestea virtuțile Sinelui transcendent să nu se atingă de Sinele natural, iar la sfârșitul vieții omul să aibă aceeași identitate de Sine precum în tinerețea sa.

Deci există o condiționare fundamentală a acestui proces de transformare a Sinelui natural al omului și această condiționare este neîncetată trezvia minții. Iar elementul central al trezviei minții este unitatea dintre frica de Dumnezeu, neîncetata rugăciune, curajul, voința, hotărârea (determinarea), răbdarea și smerita cugetare (smerirea de sine).

TOATE VIRTUȚILE NECESARE MÂNTUIRII/ÎNDUMNEZEIRII SINELUI NATURAL AL OMULUI SUNT ÎMPRUMUTARE DE LA SINELE TRANSCENDENT, PRIN MIJLOCIREA SUFLETULUI, PRIN LUCRAREA HARULUI ȘI PRIN OSTENEALA CONȘTIENȚĂ A OMULUI (curaj, voință, hotărâre, smerită cugetare, răbdare, înfrânare, neîncetată rugăciune).

În diferite ocazii Însuși Dumnezeu a transmis monahilor și mirenilor același îndemn: să aibă neîncetat determinare, luare aminte la sine și smerită cugetare.

Atenția, preocuparea, grija omului trebuie să fie la propriul Sine natural, la propria realitate existențială, la dorința de a schimba starea naturală a Sinelui natural amorf, trândav și înclinat spre păcat într-un Sine puternic, îndumnezeit.

Doar când omul are trezvia minții și smerita cugetare, atunci are loc „lucrarea” Harului Sf.Duh asupra „Sinelui natural al omului”, atunci Sinele transcendent din „inimă” și Harul Sf.Duh determină schimbarea ființială a „Sinelui natural al omului”.

EXISTENȚA TREZVIEI MINȚII + SMERITA CUGETARE = HARUL LUI DUMNEZU POATE SĂ „LUCREZE” FIINȚIAL (ONTOLOGIC) ASUPRA SINELUI NATURAL PRIMAR AL OMULUI = REALITATEA FIINȚIAL-ONTOLOGICĂ A SINELUI TRANSCENDENT DIVIN ESTE TRANSFERATĂ/COPIATĂ CĂTRE SINELE NATURAL AL OMULUI = SE ÎMPLINEȘTE „ASEMĂNAREA” OMULUI CU DUMNEZEU = SE REALIZEAZĂ ÎNDUMNEZEIREA OMULUI.

„ASEMĂNAREA” OMULUI CU DUMNEZEU = trăsăturile, alcătuirea și puterile „Sinelui natural primar al omului” devin identice cu Sinele divin transcendent, cu „identitatea” lui Dumnezeu.

f. Fără trup și suflet nu mai poate exista nicio legătură ființială între „Sinele natural al omului” și Sinele transcendent, nicio posibilare de educare și transformare ontologic-ființială a Sinelui omului prin acțiunea Sf.Duh.

De aceea **procesul de transformare/schimbare a Sinelui natural al omului poate avea loc doar în trupul unui om și doar prin mijlocirea „energiei” sufletului.** În lumea de „dincolo” sufletul nu mai creează încă un „trup”, următorul „trup” pe care îl vor primi oamenii va fi cel din veșnicie, „trup” veșnic nestrucăcios.

„Dincolo” nu mai există posibilitatea de a transfera realitatea ontologic-ființială a Sinelui transcendent către „Sinele natural al omului”.

Note:

a. Trebuie atenție când citim scrierile vechi (ex. Filocalia, Everghetinos, etc.).

În multe scrieri duhovnicești (ex. Filocalia, Everghetinos, etc.) și în cărți de practică monahală „Sinele natural al omului” este prezentat prin termenii arhaici de „Duh” sau „Fire”.

În scrierile teologice vechi, în multe situații cuvântul „Duh” înseamnă „Spiritul divin” sau „Ființa ontologică” a omului.

Dar uneori în aceste cărți ori termenul „Duh” desemnează centrul sufletului din „inimă”, adică nu are nicio legătură cu „Duhul” (Spiritul divin) sau „Sinele natural al omului”.

De multe ori, în aceste cărți termenul „fire” nu desemnează „Duhul” („Sinele natural al omului”), ci trupul omului.

b. Din punct de vedere lingvistic și duhovnicesc este mai corect, complet și mai bogat ca sensuri să folosim termenul bisericesc arhaic de „Duh”, decât expresia „Sinele natural al omului”.

Problema este că în limbajul curent (aproape) nimeni nu mai vorbește despre „Duh” (Spiritul divin, Ființa ontologică) cu sensul de Sine, sau despre Sine cu sensul de „Duh”.

În majoritatea cazurilor în ziua de astăzi, termenul de „Sine” (alături de Eu și Supraeu) are o valoare limitată psihologică–psihanalitică și se referă la o structură psihică inconștientă, alcătuită din impulsuri și instincte.

Deoarece suntem oameni moderni pătrunși de noile exprimări psihologice, pentru a nu exista confuzii despre ce înseamnă „Duh”, în această lucrare totuși am folosit expresia modernă de „Sinele natural al omului”.

Este evident că atunci când mă refer la „Sinele natural al omului” NU este vorba despre o structură psihologică–psihanalitică, ci mă refer la „Duh”, la „Spiritul divin”, la Identitatea ontologic–ființială primordială (spirituală) a omului.

În această carte,

„SINELE NATURAL AL OMULUI” = FIINȚA, „DUHUL”, SPIRITUL DIVIN, IDENTITATEA ONTOLOGIC –FIINȚIALĂ PRIMORDIALĂ (SPIRITUALĂ) A OMULUI.

3. Sinele transcendent–divin.

„Sinele transcendent divin” din om nu este al omului, nu este/reprezintă identitatea omului, ci reprezintă (atât cât este posibil) identitatea ființială a lui Însuși Dumnezeu. De aceea este corect ceea ce spun toți Sfinții Părinți, că tot ceea ce este bun în noi nu este ființial al nostru, ci este de la Dumnezeu.

Deoarece „ajunge” în om odată cu sufletul, acest Sine transcendent–divin este situat/localizat în centrul sufletului, care este situat în „inimă” (în partea stânga–sus a organului fiziologic inimă).

Pentru cine dorește o reprezentare mai simplă–vizuală, virtuțile duhovnicești existente în Sinele transcendent care „locuiește” în „inimă” sunt transferate prin intermediul sufletului către „Sinele natural”, care „locuiește” în zona oaselor bazinului.

Sinele transcendent divin este prezent și „funcțional” în toate ființele umane, deoarece cu toții am primit de la Dumnezeu un suflet, începând cu prima secundă a zămislirii copilului.

Dar acest Sine transcendent este mult mai puternic „activat” (și ulterior „folosit”) cu ocazia Sf. Botez creștin–ortodox, botez realizat fără viclenie (vezi în cadrul acestui capitol paragraful **2.3.1**).

4. Trupul, care se formează simultan ca efect și cauză a formării sufletului.

Datorită existenței trupului poate apare sufletul și implicit se poate face transferul de „identitate” spirituală de la „Sinele divin transcendent” către „Sinele natural al omului”.

Deci fără trupul omului nu poate exista suflet și implicit nu poate exista îndumnezeirea „Sinelui natural al omului”.

5. Starea de „trezvie a minții”, care aduce Harul în om și face posibilă trecerea virtuților de la Sinele transcendent divin la „Sinele natural al omului”.

6. Harul Sfântului Duh, care vine în om și El realizează transformarea ontologic–ființială a „Sinelui natural al omului”, pentru a dobândi aceeași identitate ontologic–ființială ca aceea a Sinelui transcendent divin.

Să facem distincția dintre suflet și „Sinele natural al omului” (Duhul omului, Ființa).

Nu trebuie făcută confuzia între suflet și „Sinele natural al omului”, deși relația dintre acestea este atât de puternică, imediată, continuă și reciprocă, încât ușor duce la ideea greșită că în om nu există decât trup și suflet.

Însă este vorba despre două realități duhovnicești și ontologic–ființiale distincte, cu rol, scop și „existență” distincte.

Există o permanentă relație între trup, suflet și „Sinele natural al omului”, care se concretizează și în următoarele aspecte (consecințe):

a. Inițial din identitatea ontologic–ființială a „Sinelui natural” fac parte doar slăbiciunile, defectele, înclinațiile spre plăcerea patimilor, înclinațiile spre parazitism și folosirea (exploatarea, manipularea) celor din jur.

La început absolut nimic ce este bun în noi nu este al nostru, nu ne aparține.

Toate virtuțile și calitățile pe care le avem nu sunt de fapt ale noastre, ale „Sinelui natural (original)”, ci sunt ale sufletului și ale Sinelui divin transcendent existent în om.

Aceste virtuți ale sufletului pot face parte din identitatea ontologic–ființială a Sinelui natural, dar după multă osteneală, silire de sine, rugăciune și neîncetată trezvie a minții.

Chiar Mântuitorul Iisus Hristos ne spunea acest lucru:

„18. Și El le–a zis: Așadar și voi sunteți nepricepuți? Nu înțelegeți, oare, că tot ce intră în om, din afară, nu poate să–l spurce?”

19. Că nu intră în inima lui, ci în pântece, și iese afară, pe calea sa, bucatele fiind toate curate.

20. Dar zicea că ceea ce iese din om, aceea spurcă pe om.

*21. Căci dinăuntru, **din inima omului**, ies cugetele cele rele, desfrânările, hoțiile, uciderile,*

22. Adulterul, lăcomiile, vicleniile, înșelăciunea, nerușinarea, ochiul pizmaș, hula, trufia, ușurătatea.

*23. **Toate aceste rele ies dinăuntru și spurcă pe om.**”*

(în „Sf. Evanghelie după Marcu”, cap.7, versetele 18–23, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Această „inimă“ și acest „dinăuntru“ a omului din care iese toată necurăția desigur nu este inima de carne, cea biologică și nu este nici sufletul omului.

Nu sufletul este plin de toate spurcăciunile demonice. Această „inimă“ din care ies toată necurățiile, vicleniile și spurcăciunea este de fapt „Sinele nostru natural“, original al omului.

„INIMA“ și „DINĂUNTRU“ DESPRE CARE NE VORBEA MÂNTUITORUL NOSTRU IISUS HRISTOS, DIN CARE PORNESC TOATE NECURĂȚIILE, VICLENIILE ȘI SPURCĂCIUNEA = ESTE DE FAPT SINELE NOSTRU NATURAL, ORIGINAL AL OMULUI.

În toate predicile auzim despre importanța și valoarea extraordinară a sufletului. Așa este. Nu trebuie să uităm că sufletul nu este al nostru, nu ne reprezintă pe noi înșine, el este doar o „energie“ pe care ne-o „împrumută“ Dumnezeu prin Sfântul Duh, pentru a putea avea viață și pentru a ne realiza scopul vieții: îndumnezeirea Sinelui natural.

Acest „împrumut“ numit suflet la sfârșitul vieții trebuie „restituit“ lui Dumnezeu și încă la aceeași valoare (curăție, puritate).

b. O altă relație directă între suflet și Sinele natural este aceea că păcatele făcute de Sinele natural (prin gândire, intenții, vorbire, fapte, etc.) se depun pe „exteriorul“ sufletului sub forma unor „pete“ închise la culoare.

Spunem atunci că „haina sufletului“ este murdată de păcate. Practic „haina sufletului“ este ceea care dă la iveală imediat, vizibil, păcatele făcute de Sinele natural, de adevărata noastră identitate ființială.

Trebuie să avem mare grijă de această „energie“ numită suflet, deoarece la moartea trupului va trebui să o „returnăm“ înapoi lui Dumnezeu așa cum ne-a fost dată, adică impecabilă și perfect „curată“, fără nici o „pată“ de păcat.

Curățirea sufletului de „pete“ (păcate) se face printr-o acțiune conștientă și sinceră a celui care le-a generat, adică prin pocăința Sinelui natural care se concretizează în câteva aspecte exterioare și interioare: pocăință interioară, spovedanie la preot, lupta „cu sine“ pentru a nu mai repeta faptele trecute, împlinirea unui canon de pocăință. Dacă moartea ne găsește cu sufletul „curat“, atunci acesta automat se întoarce la Sursă, din „locul“ de unde a plecat.

Cu această ocazie, **în „drumul“ său de întoarcere spre Sursă („Vultur“), sufletul va „trage“ automat după el și pe „Sinele natural al omului“. Atunci „Sinele natural al omului“ va ajunge în Rai. Spunem atunci că omul „s-a mântuit“.**

O persoană nebotezată ortodox care poate „vedea“ dincolo (precum sunt șamanii) vede cum sufletele oamenilor decedați se întorc la Sursă, care este „văzută“ sub forma unui spațiu plin de lumini și străfulgerări, care se prezintă sub forma unui „contur“ asemănător unui Vultur.

Ei văd cum acest „spațiu luminos“ („Vultur“ – Persoana Duhului Sfânt) „consumă“ („mănâncă“) sufletele oamenilor care au decedat.

Deci în lumea de „dincolo“ șamanii vedeau un „spațiu“ luminat, pe care îl interpretau ca fiind un „Vultur“. Nefiind botezați creștin–ortodox, șamanii nu pot „vedea“ și nu pot înțelege în mod corect procesul pe care îl observă. Aceasta este de fapt explicația de

ce șamanii și multe popoarele ne–creștine consideră Vulturul ca fiind o pasăre sacră.
c. Există o consecință deosebită a faptului că Sinele omului și sufletul său ajung acum împreună în Rai: deoarece Sinele natural beneficiază în continuare de toate puterile sufletului său, până la Judecata de Apoi (în Rai) se continuă procesul de devenire (evoluție, transformare, îndumnezeire) al Sinelui natural.

Deci în Rai procesul de „devenire“ (îndumnezeire) al Sinelui omului este continuat neîncetat, până la Judecata de Apoi.

d. Dacă sufletul nu este perfect curat și nu se poate întoarce la Dumnezeu, atunci nu se poate întoarce la Dumnezeu nici Sinele natural al omului.

Dacă sufletul nu este perfect „curat“ de păcate, el nu se poate întoarce la Sursa care l–a creat, la Dumnezeu (Persoana Duhului Sfânt), ci este „capturat“ de către demoni. În acest caz apare o consecință automată.

În picturile mănăstirilor se poate vedea cum demonii capturează „oameni“ albi, pe care îi duc în iad. Acești „oameni“ albi sunt de fapt sufletele oamenilor păcătoși care nu s–au pocăit la timp, suflete pe care demonii le–au capturat.

De asemenea, monștrii uriași care înghit acești „oameni“ albi sunt balaurii (Baphomet, Leviathan, alții), care sunt întemnițați în adâncurile pământului.

Evident demonii și balaurii din pământ nu mănâncă oamenii trupești și nici Sinele lor natural (identitatea ontologic–ființială a omului), este vorba despre o reprezentare simbolică a unui proces spiritual care are lor „dincolo“, imediat după moartea omului. Balaurii din iad „mănâncă“ doar din sufletele oamenilor, energia divină pe care oamenii o pierd datorită păcatelor lor nepocăite.

Fără suflet, „Sinele natural al omului“ nu poate face singur călătoria către Rai. Dacă omul pierde sufletul pe care l–a primit în beneficiul demonilor, atunci „Sinele natural al omului“ va ajunge în dimensiunea inferioară numită „iad“.

În iad „Sinele natural al omului“ își va ispăși pedeapsa pierderii sufletului încredințat lui de către Dumnezeu, conform cu păcatele nepocăite și cu păcatele pocăite (dar cu canonul nerealizat) din timpul vieții. În iad „Sinele natural al omului“ nu mai are ajutorul și suportul tuturor puterilor sufletului, așa cum îl avea în timpul vieții pe pământ.

Consecințele acestei situații sunt cu adevărat dramatice: cu sufletul său pierdut, în iad procesul de devenire (evoluție, transformare, îndumnezeire) al Sinelui este complet stopat, Sinele natural rămâne strict la nivelul de evoluție pe care l–a obținut în timpul vieții pe pământ.

În lipsa sufletului, în iad procesul de „devenire“ (îndumnezeire, evoluție) al „Sinelui natural“ este complet stopat, până până la Judecata de Apoi.

Singura șansă a „Sinelui natural“ de a–și continua procesul de îndumnezeire este aceea de a fi scos din iad, prin mila lui Dumnezeu, rugăciunile Bisericii, milosteniile și rugăciunile rudelor.

În iad fiind, fără puterile sufletului, „Sinele natural al omului“ redevine la starea lui ontologică inițială: amorf, instinctual, pățimaș, fără capacitatea de pocăință, fără răbdare, voință, înfrânare, etc.

e. În iad Sinele natural al omului păstrează „în sine“ trăirile specifice patimilor trupești pe care le–a lucrat în timpul vieții.

De exemplu, deoarece în iad Sinele natural nu mai are parte de înfrânarea și voința

oferite de suflet (precum era în timpul vieții), pofta temporară pentru alcool sau sex din timpul vieții va deveni în iad o poftă neîncetată, continuă. Bineînțeles în iad nu mai există posibilitatea de a primi satisfacerea acestor pofte, ceea ce se traduce într-o continuă suferință.

Deci prima suferință a iadului este dată de trăirea neîncetată și permanentă a nesatisfacerii poftelor patimilor, care acum există „în sine” și fac parte din realitatea ontologic–ființială a Sinelui natural.

Mai multe detalii cu privire la aceste aspecte pot fi citite pe la începutul capitolului **18**, în cadrul paragrafului intitulat „De ce trebuie neapărat să ne despătimim de patima lăcomiei alimentare”.

f. O altă suferință este dată de starea Sinelui natural, care acum nu mai are parte de trăirile oferite de suflet.

Printre altele, fără suflet Sinele natural are trăirea pierderii legăturii cu Dumnezeu. Atunci omul redus la realitatea sa ființială (Sinele natural) trăiește cu o neîncetată deznădejde starea lui de însingurat și izolat de Dumnezeu.

g. O neîncetată suferință este și aceea a cunoașterii directe de Sine.

Deși nu mai are susținerea sufletului, „Sinele natural al omului” păstrează „în sine” multe aspecte din ceea ce a primit în timpul vieții de la suflet, printre care și conștiința de sine (cunoașterea de sine).

Acum Sinele natural stă „față în față” cu el însuși, acum nu mai există un suflet plin de calitate despre care omul să creadă că sunt ale lui, că îl reprezintă. De asemenea, în iad nu mai există ideile înșelătoare ale îndreptării de sine.

Acum în iad omul descoperă brutal că toate acele trăiri și calități frumoase din timpul vieții nu erau ale lui, ale Sinelui său, ci erau trăiri și valori ale sufletului care îi fusese „împrumutat” de Dumnezeu.

În iad Sinele natural nu mai are un suflet cu rol de protecție la cunoașterea de sine, acum Sinele natural are parte doar de trăirile lui directe.

Acum apare o conștiință de sine (cunoaștere de sine) directă și totală, Sinele natural trăiește direct și neîncetat toată mizeria care o are „în sine” și pe pe care a lucrat–o în timpul vieții: răutatea, invidia, ura, clevetirea, calomnia, mânia, falsul, minciuna, răzbunarea, uciderea, trădarea, patima, etc.

Această grozavă conștiință de sine este „viermele neadormit”, este una dintre muncile iadului: „Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (în Sfânta Evanghelie după Marcu, capitolul 9, versetul 44).

De exemplu, în iad Sinele natural nu mai poate lucra invidia (ura, viclenia, trădarea, curvia, lăcomia, etc.) și apoi să se bucure de un asfințit de soare, precum se întâmpla în timpul vieții. Bucuria aceea a apusului soarelui nu era a lui (a Sinelui natural), ci era furnizată de sufletul care atunci era cu el.

Fără suflet, în iad Sinele natural va avea „în sine” neîncetat doar otrava invidiei (urii, vicleniei, trădării, curviei, lăcomiei, etc.), va avea neîncetat trăirea dureroasă a acestor stări ființiale corupte.

Există multe „munci” în iad, unele mai grozave decât altele și toate ne sunt cunoscute, datorită scrierilor duhovnicești și relatărilor făcute de cei care au avut experiențe de moarte clinică și au ajuns temporar „dincolo”.

Toate această realitate trebuie să ne aducă aminte de valoarea sufletului pe care

Dumnezeu ni l-a „împrumutat“ temporar și pe care trebuie să-l returnăm înapoi la sfârșitul vieții.

Sufletul trebuie înapoiat lui Dumnezeu așa cum l-am primit, fără nicio „pată“, fără niciun păcat. Altfel urmează în iad realitatea directă și dureroasă a trăirilor neîncetate pure ale Sinelui pătimăș.

Notă:

Din textele Părinților reiese o diferență, Raiul și „Împărăția Cerurilor“ nu au fost, nu sunt și nu vor fi aceleași realități spirituale.

x. „Împărăția Cerurilor“ reprezintă cele 10 Ceruri, 10 dimensiuni spirituale de „Lumină“ care există dincolo de Universul material (galaxiile, spațiul inter-stelar).

„Împărăția Cerurilor“ este locul de ființare a Sf.Cereștilor Puteri:

Începătorii, Arhangheli, Îngeri;

Domnii, Puteri, Stăpâni;

Heruvimi, Serafimi, Tronuri.

Primele 6 Sf.Cete Îngerești stăpânesc, coordonează și au în răspundere 10 Ceruri, 10 dimensiuni spirituale de „Lumină“, care la rândul lor coordonează viața și existența Creației universurilor materiale.

Heruvimii, Serafimii și Tronurile nu stau doar în cele 10 Ceruri, ci stau și „peste Ceruri“, undeva „în preajma“ lui Dumnezeu. Aceste 3 Sf.Puteri Cerești primesc voia lui Dumnezeu, îi ascultă poruncile, etc., dar niciodată nu Îl pot vedea pe Dumnezeu ființial, în toată puterea și slava Sa.

Când vorbim despre cele 10 „Ceruri“, acest lucru trebuie nuanțat, în realitate fiecare „Cer“ (dimensiune spirituală) este format din alte sute de sub-Ceruri (sub-dimensiuni spirituale). Deci până să ajungem la Cerul 10 avem de „trecut“ de sute și sute de sub-dimensiuni spirituale de „Lumină“.

xx. Raiul este o dimensiune spirituală complet separată de „Împărăția Cerurilor“.

Aici ajung duhurile (sufletele) oamenilor care s-au mântuit, în urma vieții avute pe pământ.

În timpul adamic, Raiul era un spațiu spiritual-geografic pământean, aflat între râurile Tigru și Eufrat din Mesopotamia, astăzi majoritar în Iraq, parțial Siria, parțial Turcia.

xxx. După Judecata de Apoi va exista o diferență, în sensul următor:

– Raiul va fi din nou un spațiu spiritual-geografic, așa cum era el la începuturi, dar va avea alte „dimensiuni“.

După Judecata de Apoi, Raiul va fi format din tot Universul material cu miliardele sale de galaxii, a cărui materie va fi transfigurată, înnoită.

În acest Univers colosal vor trăi veșnic în pace și dragoste majoritatea oamenilor mântuiți, care vor fi formați din duh, suflet și un „trup“ schimbat, transfigurat.

– Împărăția Cerurilor va fi formată din cele 10 Ceruri, dimensiuni spirituale de „lumină“, unde în Cerul 10 va fi reformată complet Ceata a Zecea, din duhurile oamenilor care au avut o viață duhovnicească.

După Judecata de Apoi, duhurile acestor oameni duhovnicești vor deveni îngeri, arhangheli, heruvimi, serafimi, etc., toate gradele Sf.Cereștilor Puteri care existau cândva în Ceata 10 a lui Lucifer.

De asemenea, după Judecata de Apoi, vor fi completate și celelalte 9 Cete Îngerești,

variabil cu duhurile (gradele) îngerești pe care le-au pierdut la „cădere” și l-au urmat în rebeliune pe Lucifer.

Vor primi grade îngerești în Cerul 10 în principal oamenii Bisericii, care și-au dedicat întreaga viață lui Dumnezeu: preoții, preotesele, diaconii, arhierii, monahii, monahiile, toate gradele călugărești, toate gradele bisericești.

Desigur nu orice „față” bisericească și monahală se mântuiește și va primi grad îngeresc, ci doar cei vrednici de o asemenea cinstire dumnezeiască.

În secundar vor primi grade îngerești mirenii foarte sporiți, care și-au dedicat întreaga viață lui Dumnezeu.

2.3.4.3. Scopul și sensul vieții omenești.

a. Putem spune că prin **1. lucrarea omului (TREZVIA MINȚII ȘI SMERITA CUGETARE:** prezență/atenție conștientă, neîncetată luare aminte la sine, silire de sine, voință, curaj, răbdare, neîncetată rugăciune, pocăință, post, dorință de evoluție, ascultare și dobândirea Harului Sfântului Duh, etc.) și **2. lucrarea Harului Sfântului Duh,** „Sinele natural al omului” se „virusează” de îndumnezeire, devine la fel precum „Sinele transcendent divin”.

Prin permanenta legătură cu Dumnezeu (rugăciunea minții, rugăciune canonică, trezvia minții), omul poate renaște într-o nouă identitate Hristică, dumnezeiască. Atunci omul devine „dumnezeu” după Har, apropiindu-se (în limitele ființiale îngerești) de identitatea ființială a lui Însuși Dumnezeu.

Acesta este de fapt scopul și sensul vieții omenești: îndumnezeirea „Sinelui natural al omului”, transformarea „Sinelui natural al omului” (duhului, identitatea naturală a omului), astfel încât acesta să capete (pe cât este ființial posibil) o cât mai mare asemănare cu „identitatea” ontologic-ființială a lui Însuși Dumnezeu.

De aceea, acesta este adevăratul război duhovnicesc ascuns al vremurilor noastre: împiedicarea sub orice formă ca identitatea Ființei umane (duhul omului, Sinele) să capete o ființare îngerească-dumnezeiască, adică o cât mai mare asemănare cu „identitatea” ontologic-ființială a lui Însuși Dumnezeu.

Dimpotrivă, în mod ascuns se fac toate eforturile posibile ca identitatea ființei umane (Ființa, duhul omului, Sinele) să capete o ființare demonică, să dobândească un Sine (o neființă) specific demonilor.

Foarte pe scurt, acest proces de îndumnezeire a Sinelui natural al omului are loc prin păstrarea/continuitatea unei permanente relații (legătură, rezonanță) cu Dumnezeu și Harul Sfântului Duh (reprezentat în om de Sinele transcendent situat în „inimă”), continuitate care are lor prin: atenție/prezență conștientă, trezvia minții, neîncetată pocăință și smerită cugetare (smerire de sine).

În acest mod, prin această legătură neîncetată cu Dumnezeu (real cu Sinele transcendent situat în „inimă”), au loc câteva lucrări simultane și complementare: despățimirea completă a minții și sufletului, transformarea „Sinelui natural al omului” pentru a deveni ființial una (la fel) cu Sinele transcendent.

Harul Sf.Duh vine și „muncește” pentru tine, El realizează toate aceste lucrări de despățimire a sufletului și îndumnezeire a Sinelui natural al omului.

Această îndumnezeire a Sinelui natural al omului implică mai multe aspecte precum: primirea și păstrarea Harului Sfântului Duh, „moartea” falsului Eu care ne dă iluzia unei

false identități de sine, „consumarea” (disparația) completă a inconștientului individual, recrearea noului centru psihic în Sinele natural al omului.

EDUCAREA, TRANSFORMAREA, ÎNDUMNEZEIREA „SINELUI NATURAL PRIMAR AL OMULUI” = SINELE OMULUI DOBÂNDEȘTE O NOUĂ REALITATE ONTOLOGIC-FIINȚIALĂ = RENAȘTEREA ÎN DUH A „OMULUI NOU” HRISTIC.

b. Aceasta este povestea frumoasă, pe care ar trebui să o parcurgă existențial orice om. Dar realitatea ne arată că există posibil și celălalt proces: în loc de îndumnezeirea Sinelui natural al omului, avem de a face cu demonizarea lui.

Mulți dintre noi considerăm că „împătımirea” sufletului nu ne poate afecta identitatea spirituală. Realitatea însă ne arată că procesul de împătımire al minții și trupului duce la un anumit moment dat și la începutul unui proces de demonizare al Sinelui natural.

Patimile nu înseamnă numai posedarea biofizică a sufletului de către demoni, patimile înseamnă degradarea/alterarea parțială calitativă a puterilor sufletului omului.

De exemplu, datorită parazitării câmpului biofizic al unui om cu un duh al lăcomiei, în timp, prin comiterea repetată a păcatului lăcomiei, Sinele natural al acestui om va avea înclinații și deprinderi specifice lăcomiei.

În același timp cu împătımirea Sinelui și cu degradarea calitativă a puterilor sufletului omenesc, are loc procesul de demonizare a Sinelui natural, a centrului Ființei noastre divine. Prin demonizarea Sinelui natural esența noastră spirituală profundă se schimbă, se „virusează” cu răutate și ură, se îndepărtează ființial „în sine” de Dumnezeu.

POSEDAREA BIOFIZICĂ A OMULUI DE CĂTRE DUHURILE RĂUTĂȚII = INFLUENȚAREA GÂNDIRII OMULUI PENTRU SATISFACEREA UNEI PORNIRI = COMITEREA ÎN MOD REPETAT A ACȚIUNII DE SATISFACERE A PORNIRII = ÎMPĂTIMIREA (DEMONIZAREA) SINELUI CU SLAVĂ DEȘARTĂ, MÂNDRIE, RĂUTATE, DORINȚĂ DE RĂZBUNARE, INVIDIE, PREACURVIE, ORGOLIU, LĂCOMIE = DUCE LA DEMONIZAREA SINELUI NATURAL AL OMULUI.

DEMONIZAREA SINELUI NATURAL AL OMULUI = OMUL DOBÂNDEȘTE O CONȘTIINȚĂ (FIINȚARE) DEMONICĂ.

Împătımirea (demonizarea) Sinelui natural înseamnă implicit parazitarea câmpului biofizic al omului de către demoni, în sensul explicat de Părintele Rodion (vezi paragraful anterior **2.3.3.2**).

În cazul îndrăcirii, demonii ajunși în trup nu se „amestecă” cu sufletul, dar prin patimile Sinelui natural îl pot determina pe acesta să-și schimbe „proprietățile calitative”. Implicit are loc și procesul mai sensibil, dar sesizat de conștiința omului, de pierdere treptată a identității sale spirituale.

Posedarea biofizică cu demonii patimilor activează automat și procesul lent al demonizării Sinelui.

Când suntem sufletește și mental robii unei patimi (precum lăcomie alimentară, lăcomie pentru bani, curvie, preacurvie, hoție, malahie, trândăvie, nepăsare, beție, invidie, bârfire, clevetire, slavă deșartă, mândrie, etc.), implicit ne schimbăm

(demonizăm) la interior și Sinele, Focul, Lumina, forul divin cel mai adânc și mai ascuns al ființei noastre spirituale.

Deci realitatea degenerării umane conține 3 aspecte distincte. În mod simultan și corelat cu posedarea demonică a câmpului biofizic extern, pot avea loc și următoarele 2 procese: împătımirea minții (și trupului) și demonizarea (uneori ireversibilă a) Sinelui natural al omului.

Teologia și practica duhovnicească descrie această formă de demonizare a Sinelui, prin expresia/sintagma de „unire în duh” cu un demon.

„UNIRE ÎN DUH” CU UN DEMON = DEMONIZAREA SINELUI NATURAL AL OMULUI = OMUL DOBÂNDEȘTE O CONȘTIINȚĂ (FIINȚARE) DEMONICĂ.

Deși nu se contopesc și nu se unifică, are loc un proces distinct de contaminare și „virusare” a „Sinelui spiritual natural al omului”.

Deși este de origine divină, „Sinele spiritual natural al omului” (Duhul omului) poate deveni în esența sa, în „duh”, unul și același cu esența (duhul) demonului, adică capătă aceeași identitate (realitate) ființială spirituală profund malefică.

Se cunoaște foarte bine faptul că în prezent suntem la cea de-a treia revoltă demonică împotriva lui Dumnezeu, prima fiind rebeliunea din Ceruri iar cea de-a doua fiind rebeliunea de pe pământ a ne-oamenilor demonizați care au construit Turnul Babel.

De data asta, în nebunia lor, indivizii—demonizați au decis ca pământul însuși să le aparțină și ei să fie „dumnezei” aici pe pământ, mintea lor urmând să fie amplificată (upgradată) prin apartenența la o rețea neuronală globală.

Deși de obicei se vorbește deschis doar despre îndrăcirea fizică a oamenilor, despre posesia fizică a oamenilor (demoni care au intrat în trupul oamenilor), **mediul monahal și bisericesc știe foarte bine și de existența procesului de în—drăcire (demonizare) a Sinelui, de devenire (transformare) demonică a Sinelui natural al omului.**

Într—un mod discret și tăcut, mediul monahal și bisericesc cunoaște foarte bine despre existența indivizilor demonizați, care și—au re—creat Sinele într—o identitate demonică specifică diavolilor nevăzuți.

Iată ce ne spunea în acest sens Arhimandritul Justin Pârvu:

„Însă la ora aceasta trebuie să lupti și cu cel văzut și cu cel nevăzut, să lupti cu tine, să lupti cu lumea, să lupti și cu dracul. Diavolul, faci Sf.Cruce, se mai depărtează, măi.

Ăștia văzuți nu se depărtează, ba te asaltează și—ți mai pun în cârcă și altele: ba vine cu 666, ba vine cu cărțile de identitate, cu cardurile, cu tractorul, cu motorul, cu cipuri, cu radiațiile, holocaustul, toate se răsfrâng asupra ta.”

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Expresiile „cel văzut” și „ăștia văzuți” exact la acest lucru se referă, la ne—oamenii care și—au demonizat cu bună știință Sinele natural, care și—au pierdut identitatea divină și la interior au dobândit o identitate demonică, identică cu diavolii cei nevăzuți.

Dacă mediul monahal știe de „unirea în duh” a unui om cu un demon, „virusarea” și demonizarea identității spirituale profunde a omului (a Sinelui, a Ființei) este pentru

mulți intelectuali un subiect tabu. Cum se poate demoniza Sinele, Ființa, particula de dumnezeire pusă în om de către Însuși Dumnezeu? Aparent este imposibil. Din punct de vedere psihologic demonizarea Sinelui natural este o idee foarte îndrăzneată, dacă nu chiar eretică. Profesorul Vasile Dem Zamfirescu a reușit să genereze în mediul intelectual multe dialoguri spornice datorită cărții sale *Filosofia inconștientului*, în care vorbește despre contaminarea (impuritatea) spiritului. Această formă de degenerare extremă a Sinelui natural este un proces eterogen și complex, prin care ființa umană își pierde practic identitatea divină. Prin „unirea în duh” cu un duh al răutății se întâmplă un lucru înfricoșător. Această „unire în duh” cu un demon este de fapt pervertirea însăși a ființei umane, a esenței sale spirituale.

Sinele natural al omului devine unul demonic, voința, intențiile și „personalitatea” sa devin specifice identității demonice. Acum gândirea și voința omului nu sunt doar influențate de un demon, ci chiar ele însele devin ființial demonice.

**DEMONIZAREA SINELUI NATURAL = OMUL DOBÂNDEȘTE O CONȘTIINȚĂ (FIINȚARE)
DEMONICĂ = AI DE A FACE CU UN DEMON ÎN TRUP DE OM.**

În esența sa omul devine un ne-om, o fiară, un demon în trup de om. Odată încheiat procesul demonizării Sinelui natural, demonii pot pleca liniștiți de la el, treaba lor este încheiată.

De-acum încolo, pentru veșnicie, acest ne-om este practic o dublură demonică, va avea intenții, comportamente și gânduri specifice unui duh al răutății.

Trăirea ființială a celor care și-au demonizat Sinele (și au devenit „în duh” precum demonii) este neîncetat lucrarea urii de tip demonic: de sine, Dumnezeu, Viață, Natură, Adevăr, Dreptate, Frumos, oameni, etc.

Mai multe aspecte în acest sens puteți citi în capitolul 14, la paragraful 77.

2.3.4.4. Modalitățile concrete prin care are loc procesul de îndumnezeire al Sinelui natural al omului.

Există multe posibilități pentru ca Sinele natural al omului să „devină” (se schimbe) ființial, pentru a dobândi (pe cât posibil, variabil în funcție de om) aceeași realitate ontologic-ființială cu Dumnezeu.

Trăirea ființială a celor care și-au îndumnezit Sinele (și au devenit „în duh” precum îngerii) este neîncetat lucrarea dragostei harice: de Dumnezeu, Viață, Natură, Adevăr, Dreptate, Frumos, oameni, etc.

Modalitatea principală de îndumnezeire a Sinelui omului este dată de osteneala sa, orientată spre un scop clar: atenție/prezență conștientă, trezvia minții, smerenie, smerire de sine și smerită cugetare.

Această osteneală cu scop precis pentru smerirea de sine cuprinde și următoarele aspecte:

- existența unei neîncetate legături (rezonanță sufletească) între Sinele natural al omului și Sinele transcendent divin situat în „inimă”;
- menținerea conștientă și voluntară a omului într-o permanentă stare de tensiune

psihică—emoțională și duhovnicească (prezență conștientă);

– tăcerea, neîncetată trezvia minții și scoaterea din funcțiune a „aparaturii” mental al gândurilor de natură demonică;

– continuitatea unei asceze duhovnicești auto—stabilite, prin disciplină: silire de sine, voință, stăruință, perseverență, hotărâre, osteneală, dăruire, evlavie, râvnă;

– trăirea sufletească adusă de rugăciunea de calitate;

Aici se include și asceza isihastă pentru rugăciunea minții și *Rugăciunea inimii*.

– pocăința, pentru a ne curăța sufletul de păcatele făcute;

– osteneala pentru completa despățimire și stoparea păcatelor „de moarte” ale sufletului;

– participarea calitativă (cu atenție, trezvia minții) la Sfintele Taine ale Bisericii Ortodoxe;

– asceza trupului: toate formele de postire, metaniile mari, lipsa somnului;

– acceptarea fără cărtire și/sau comentare a suferinței dată de Dumnezeu.

– curajul și determinarea de a participa la războiul duhovnicesc;

– sărăcia de voie sau fără de voie;

Practica monahală și bisericească știe că sărăcia are o capacitate de a smeri sufletul și gândirea mai mare decât au osteneala răbdării, rugăciunea cu durere pentru aproapele sau osteneala conștientă pentru smerita—cugetare.

Nu degeaba toți sfinții ne atrag atenția că Mântuitorul Iisus Hristos iubește mult pe aceia care iubesc sărăcia de bună—voie și primesc fără comentarii sărăcia cea fără de voie.

– starea generală sufletească de întristare, dar care nu trece în necredință și deznădejde;

– dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu.

Voi detalia mai jos câteva dintre aceste aspecte:

1. Îndumnezeirea Sinelui natural al omului presupune existența unei neîncetate legături (rezonanță sufletească) între acesta și Sinele transcendent divin situat în „inimă”.

Procesul de îndumnezeire a Sinelui natural al omului are loc prin păstrarea (continuitatea) unei permanente relații sufletești (legătură, rezonanță) cu Dumnezeu și Harul Sfântului Duh (reprezentat în om de Sinele transcendent situat în „inimă”), continuitate care are lor prin practica stărilor trezvitoare:

– **practica conștientă a stărilor trezvitoare necesare pentru smerenia minții și sufletului:**

calm și relaxat, tăcere exterioară, tăcere interioară a gândurilor, simplitate, răbdare, blândețe, smerită cugetare, întristarea „cea bună”, hotărâre (determinare) și seriozitate pentru *rugăciunea lui Iisus*, cumiștenia duhului, umilișta duhului, pocăință, postire, ascultare, evlavie, dragostea pentru Dumnezeu, dragostea pentru aproapele.

– **practica conștientă a stărilor trezvitoare necesare pentru trezvia minții:**

calm și relaxat, tăcere exterioară, tăcere interioară a gândurilor (prin *rugăciunea lui Iisus*), luarea aminte la sine (atenția conștientă la sine „acum și aici”, supravegherea de sine, stăpânirea de sine), răbdare, voință, hotărâre (determinare) și seriozitate pentru *rugăciunea lui Iisus*, curaj duhovnicesc, libertatea voinței, postire, pacea minții,

bunătate, seriozitate, preocuparea de a nu sminti pe ceilalți, înfrânare și cumpătare generală în toate aspectele vieții psiho–emoționale și cotidiene, prezență de spirit la ispite (calm, răbdare, stăpânire de sine și atenție anticipativă a răspunsului).

Pentru „prezență conștientă” și trezvia minții vezi în capitolul 3 sub–capitolul 3.5, cu toate paragrafele sale.

Pentru neîncetată trezvia minții și scoaterea din funcțiune a „aparaturii” mental de natură demonică sunt absolut necesare: calm, tăcere, răbdare, blândețe, rugăciunea minții, smerită cugetare.

1.1. Tăcerea este esențială pentru a ne păstra mintea în starea de „trezvie a minții”.

Prin tăcere devenim conștienți de noi înșine, de cine suntem noi de fapt. Prin tăcere devenim de fapt conștienți de noi înșine, de Sinele natural primar, de realitatea ontologic–ființială a cine suntem noi de fapt.

Prin tăcere ne dăm seama că identitatea noastră ființială nu este aceeași cu „substanța” sufletului nostru, Sinele nostru natural nu este același lucru cu sufletul nostru.

Prin tăcere ne dăm seama că de fapt nu suntem buni, milostivi, smeriți, etc., ci că de fapt acestea sunt trăsături ale sufletului „împrumutate” nouă, pentru a ne îndumnezei Sinele natural.

TĂCEREA ȘI TREZVIA MINȚII = DUCE LA AUTOCUNOAȘTEREA DE SINE (VALORILE FRUMOASE ALE SUFLETULUI NU SUNT SPECIFICE SINELUI NOSTRU NATURAL, IDENTITĂȚII NOASTRE ONTOLOGIC –FIINȚIALE PRIMARE) = FACEM OSTENEALA PENTRU SCHIMBAREA/DEVENIREA SINELUI NATURAL = DUCE LA ÎNDUMNEZEIREA SINELUI NATURAL AL OMULUI.

Din toate timpurile au practicat tăcerea asceții, mirenii și călugării care doreau să cunoască și să trăiască adevărul incomod al realității proprii ființe (propriului Sine). Tăcerea și solitudinea sunt practici obligatorii pentru oricine dorește să înainteze rapid pe drumul dureros al autocunoașterii de Sine și îndumnezeirii Sinelui natural.

1.2. Tăcerea și în general trezvia minții sunt esențiale pentru a scoate din funcțiune „instalația străină”, care credem că este mintea noastră, intermediarul mental prin care ne trăim viețile (pentru „instalația străină” vedeți în cadrul capitolului 1 paragraful 1.3.8).

„Instalația străină” este mintalitatea noastră, modul nostru obișnuit de gândire, este aparatul mental de care ne folosim în fiecare minut al zilei.

Însă acest aparat mental cu care operăm zilnic are o funcționare demonică, el funcționează la fel precum „mintea” unui demon. Mintea noastră originală, naturală, cea pe care a creat-o Dumnezeu stă „în umbră”, nefolosită.

Aparatul nostru mental obișnuit este evident o „instalație străină” de natură demonică, din mai multe motive (pentru expresia „instalație străină” vezi în capitolul 1 citatele din Carlos Castaneda):

x. În primul rând, dacă este lăsată nesupravegheată, această „instalație străină” pervertește toate puterile sufletului.

În loc să ne fie instrumente de ajutor pentru a lupta cu ispitele, patimile și păcatele, puterile sufletului sunt denaturate, pervertite și slujesc impulsurilor demonice: mândrie, slavă deșartă, orgoliu, invidie, răutate, viclenie, minciună, răzbunare, etc. Exemple simple de folosire a puterilor sufletului în mod denaturat, pentru a sluji

mentalității demonice:

Mânia pe care o avem este o putere a sufletului, care este dată nouă pentru a ne putea lupta contra gândurilor demonice și patimilor. Dar mintalitatea noastră artificială („instalația străină“) face ca mânia să fie folosită spre exterior, pentru a ne putea lupta verbal, fizic și psihic cu semenii.

Câți oameni nu sunt răbdători și înfrânați din viclenie, timp de ani de zile, în scopul trădării, răzbunării sau crimei?

Câți oameni nu sunt înfrânați și cumpătați, pentru a ascunde cu viclenie patimile zgârceniei, lăcomiei, slavei deșarte, mândriei?

Câți oameni nu sunt înțelegători, toleranți, iertători, iubitori, milostivi și blânzi timp de ani de zile, pentru a—și realiza diferite scopuri ascunse, motivate de trăiri demonice: răutate, ură, invidie, perfidie, viclenie?

xx. Acest aparat mental demonic blochează accesul omului la unele puteri ale sufletului absolut esențiale.

De exemplu, orgoliul demonic blochează complet accesul către sfânta frică de Dumnezeu, care alături de curaj este unul dintre motoarele/motivațiile principale ale începutului luptei duhovnicești.

Nu ai sfânta frică de Dumnezeu, atunci nu ai nici voința de a lupta. Nu ai voința de a lupta, atunci nu poți lucra virtutea răbdării și nicio altă virtute.

Așa cum ne învață practica monahală și antropologul Carlos Castaneda, **această mintalitate de tip demonic cu care operăm zilnic poate și trebuie scoasă din funcțiune.**

Pentru început, obiectivul nostru duhovnicesc fundamental trebuie să fie îndepărtarea aparatului mental de natură demonică și descoperirea, activarea, folosirea aparatului mental natural, original, cel creat de Dumnezeu.

Singura modalitate de a scoate din funcțiune aparatul mental demonic este să „încărcăm“ această minte demonică cu disciplina rugăciunii, adică prin voință și silire de sine să obligăm mintea obișnuită ca neîncetat să spună rugăciuni. Pur și simplu disciplinăm mintea ca întotdeauna (oriunde, oricând) să „macine“ gândul unor mici rugăciuni.

În acest mod ne vom putea păstra mintea în starea de „prezență conștientă“ și „trezvie a minții“. **Secretul este că mintea demonică cu care operăm zilnic nu poate suporta gândurile neîncetate de rugăciune și în câteva luni va face „implozie“.**

Sunt multe rugăciuni simple care pot fi folosite neîncetat de—a lungul întregii zile și nopți, pentru a păstra neîncetat mintea în starea de trezvie. În acest sens puteți citi în cadrul capitolului 3, la paragraful 3.5.1.

TĂCERE + ÎNCĂRCĂM MINEA DEMONICĂ CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII (neîncetat avem gândurile unor rugăciuni simple) = SCOATEM DIN FUNCȚIUNE APARATUL MENTAL DEMONIC CU CARE OPERĂM ÎN MOD OBIȘNUIT = DESCOPERIM CARE ESTE FUNCȚIONAREA APARATULUI MENTAL NATURAL ȘI ORIGINAL CREAT DE DUMNEZEU = NE PUTEM DESCOPERI ADEVĂRATA IDENTITATE DE SINE = NU MAI TRĂIM ÎN FALSUL DE SINE, MINCIUNA DE SINE, ETC = PUTEM LUCRA ÎNDUMNEZEIREA SINELUI.

2. Menținerea conștientă și voluntară a omului într-o permanentă stare de tensiune psihică–emoțională și duhovnicească, prin calm, hotărâre, curaj și răbdare.

Primul impuls al oricărei creșteri duhovnicești este calmul, curajul și sfânta frică de Dumnezeu, care duc la voință, hotărâre, sfântă mânie și în final la răbdare și la celelalte virtuți ale sufletului care ne stau la dispoziție.

Deci în primul rând ne trebuie calm, curaj și sfântă frică de Dumnezeu, pe care le avem în noi, în suflet. Prin calm, curaj și sfântă frică de Dumnezeu vom avea motivația de a începe lupta duhovnicească, prin voință și sfântă mânie. De asemenea, voința și sfânta mânie le avem în interiorul nostru, în suflet.

Apoi voința și mânia (neperversită de mândrie) vor putea face luptătoare răbdarea și toate celelalte puteri ale sufletului.

CAUZALITATEA PRIMARĂ A ORICĂREI CREȘTERI DUHOVNICEȘTI ESTE ACTIVAREA CALMULUI + CURAJULUI DUHOVNICESC + SFÂNTA FRICĂ DE DUMNEZEU = DUCE LA VOIŢĂ + HOTĂRĂRE + SFÂNTĂ MÂNIE (mânie neperversită de mândrie) = DUCE LA LUCRAREA RĂBDĂRII + LUCRAREA VIRTUŢILOR SUFLETULUI.

În mod esențial, **menținerea conștientă și voluntară a omului într-o permanentă stare de tensiune psihică–emoțională și duhovnicească are loc prin folosirea VOIŢEI, pentru a accepta cu RĂBDARE toate ispitele, situațiile și necazurile trimise asupra vieții noastre de voia lui Dumnezeu.**

În mod esențial, îndumnezeirea Sinelui omului are loc prin folosirea conștientă (prin voință) a virtuții sufletești a răbdării și a celor asociate ei: calm, tăcere, neîncetată înfrânare, neîncetată smerită cugetare, libertatea voinței.

Nu degeaba Mântuitorul Iisus Hristos ne-a avertizat cu privire la importanța folosirii conștiente a răbdării:

„întru răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre“.

(în Sf.Evanghelie după Luca, 21:19)

ÎN MOD CONȘTIENT NE FOLOSIM VOIŢA = AVEM RĂBDARE.

NE MENȚINEM CONȘTIENT–VOLUNTAR ÎNTR–O STARE DE TENSIUNE PSIHO–EMOȚIONALĂ ȘI DUHOVNICEASCĂ = ACCEPTĂM FĂRĂ CĂRTIRE ISPITILE TRIMISE DE DUMNEZEU = FOLOSINDU–NE DE VOIŢĂ NEÎNCETAT AVEM RĂBDARE + ÎNFRÂNARE, CALM, TĂCERE, SMERITĂ CUGETARE, LIBERTATEA VOIŢEI = DUCE LA ÎNDUMNEZEIREA SINELUI.

Pe lângă răbdare ne gândim, alegem și ne ostenim să dezvoltăm în mod conștient (prin folosirea voinței) virtuți ale sufletului precum sunt și următoarele: tăcerea, libertatea voinței, iertarea oamenilor care ne provoacă/ispitesc, rugăciunea către Dumnezeu pentru oamenii îndrăciți care ne provoacă/ispitesc, încărcarea minții cu disciplina rugăciunii, dragostea pentru Dumnezeu, smerita cugetare, prezența conștientă, luarea aminte la sine, supravegherea de sine, stăpânirea de sine, ne–îndreptățirea de sine, curajul, blândețea, evlavia, etc.

Obiectivul nostru zilnic fundamental trebuie să fie impecabilitatea duhovnicească și

impecabilitatea morală, nimic mai puțin.

3. Viața trăită în Adevăr: neparticiparea la minciună, refuzarea falsului existențial personal, statal, social, organizațional.

3.1. O altă consecință a scoaterii din funcțiune a mintalității artificiale de natură demonică este descoperirea de sine, aflarea a cine suntem noi cu adevărat.

Pentru îndumnezeirea Sinelui este obligatoriu să ne trăim viețile în adevărul de sine, să știm cu adevărat cine suntem și să acceptăm cine suntem. Pornirea în creșterea

duhovnicească și îndumnezeirea Sinelui începe evident prin cunoașterea și acceptarea adevărului cu privire la nivelul spiritual la care ne aflăm de fapt.

Dacă trăim într-o minciună de sine și ne credem avansați, atunci ce rost ar mai avea atâta osteneală pentru îndumnezeirea Sinelui.

Îndumnezeirea Sinelui nu poate avea loc dacă ne trăim viețile într-un fals de sine, într-o minciună de sine în care ajungem să credem.

Îndumnezeirea Sinelui nu poate avea loc prin îndreptățirea de sine, prin autojustificarea intențiilor și faptelor noastre.

Îndumnezeirea Sinelui nu poate avea loc prin autocompătirea de sine, victimizarea de sine și complacerea în această suferință de tip masochist, eventual prin găsierea unor persoane vinovate de starea în care ne găsim.

BLOCAJE ÎN CALEA ÎNDUMNEZEIRII SINELUI = TRĂIREA VIEȚII ÎN FALSUL DE SINE ȘI MINCIUNA DE SINE + ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE + COMPLACEREA ÎN AUTOCOMPĂTIMIREA DE SINE ȘI VICTIMIZAREA DE SINE.

3.2. Este foarte important să nu participăm în niciun fel la mascarada minciunii societății neo-marxiste globaliste spre care ne îndreptăm.

Vom suporta cu răbdare propaganda comunistă modernă („corectitudinea politică”) impusă prin legi totalitare, dar în același timp vom căuta neîncetat în rugăciune toate cele esențiale unei vieți normale: Adevărul, Libertatea (în rugăciune), Dragostea, Frumosul.

De asemenea, **NU vom sluji în mod conștient minciunii medicale, educaționale și religioase, NU vom promova mai departe în mod conștient și voluntar niciun aspect al minciunii economice, politice și sociale neo-marxiste în care ne trăim viețile.**

Fostul deținut politic și scriitor Aleksandr Isaievici Soljenițin enumera câteva aspecte concrete, prin care NU vom promova/transmite mai departe în mod conștient minciuna totalitară la care suntem supuși.

lăți mai jos o parte din acest eseu „**Nu trăi în minciună**”, care cuprinde enunțurile psihologice-spirituale esențiale (în traducerea mea aproximativă din limba engleză):

„Nu va scrie, semna și nu va publica în niciun fel, o singură propoziție care distorsionează adevărul, atât cât îl poate el înțelege;

Nu va pronunța o astfel de propoziție într-o conversație privată sau publică, nici nu o va citi dintr-o foaie și nici nu o va rosti din rolul de educator, agitator, profesor, actor; Nu va descrie, susține sau difuza un singur gând fals, o singură denaturare a adevărului pe care îl discernе în pictură, sculptură, fotografie, tehnologie sau muzică;

Nu va menționa în scris sau în discurs un singur citat «îndrumător» pentru satisfacție, asigurare, pentru succesul său la locul de muncă, cu excepția cazului în care împărtășește pe deplin gândul citat și crede că se potrivește exact contextului dat; Nu va fi forțat să participe la o demonstrație sau un miting dacă acesta contravine dorinței și voinței sale; nu va prelua și ridica un banner sau un slogan în care nu crede pe deplin;

Nu va ridica mâna să voteze pentru o propunere pe care nu o susține sincer; nu va vota deschis sau în vot secret pentru un candidat pe care îl consideră dubios sau nedemn; Nu va fi obligat să meargă la o întâlnire în care se așteaptă la o discuție forțată și denaturată;

Va ieși imediat dintr-o sesiune, întâlnire, prelegere, piesă sau film de îndată ce îl aude pe vorbitor pronunțând o minciună, un discurs ideologic sau o propagandă nerușinată; Nu se va abona și nu va cumpăra un ziar sau o revistă care distorsionează sau ascunde realitatea și adevărul;

Aceasta nu este în niciun caz o listă exhaustivă a modalităților posibile și necesare de a ne sustrage minciunii. Dar cel care începe să se curețe pe sine va discerne cu ușurință prin percepția adevărului și alte oportunități.⁴¹⁴

4. Continuitatea unei asceze duhovnicești auto-stabilite, prin disciplină: silire de sine, voință, stăruință, perseverență, hotărâre, osteneală, dăruire, evlavie, râvnă.

Este foarte important să ne stabilim un program duhovnicesc, o anumită asceză, dar pentru care să avem o neîncetată continuitate.

Continuitatea în asceză este mai importantă decât orice. Degeaba ne stabilim o pravilă grea, pe care o putem face doar o dată la 2–3 zile. Trebuie să ne stabilim pravile în funcție de capacitatea noastră de a avea o continuitate zilnică în îndeplinirea ei.

Putem face 100 metanii mari zi de zi, încontinuu în fiecare zi a vieții noastre? Atunci foarte bine, din start începem cu 100 metanii mari.

Putem face 10 metanii mari zi de zi, încontinuu în fiecare zi a vieții noastre? Atunci din start începem doar cu 10 metanii mari.

Nimeni nu ne cere sau impune să facem de prima dată lungi pravile de noapte și 1000 de metanii mari pe zi. Vom putea să avem o continuitate zilnică a acestor pravile peste medie doar dacă la început vom avea o continuitate în pravile mici, pe care să le putem duce.

Efectul de îndumnezeire al Sinelui apare doar dacă există o continuitate zilnică în asceza duhovnicească propusă: posturi trupești, metanii mari, pravile de rugăciune, trezvia minții, participarea la slujbe la Biserică, muncă fizică, folosirea conștientă a unor virtuți sufletești (răbdare, înfrânare, tăcere, smerită cugetare, etc).

Iar continuitatea în asceză se obține prin discernământ în stabilirea unei asceze potrivite și auto-disciplina zilnică de a o respecta.

NE STABILIM O ASCEZĂ POTRIVITĂ CU CAPACITATEA NOASTRĂ DE A AVEA O CONTINUITATE ÎN RESPECTAREA EI + AVEM DISCIPLINA ZILNICĂ PENTRU CONTINUITATEA ASCEZEI STABILITE, PRIN: SILIRE DE SINE, VOINȚĂ, STĂRUINȚĂ, PERSEVERENȚĂ, HOTĂRÂRE, OSTENEALĂ, DĂRUIRE, EVLAVIE, RÂVNĂ = DUCE LA ÎNDUMNEZEIREA SINELUI.

Nu degeaba Sinaxarul este plin de sfinți, cuvioși, mărturisitori și mucenici care au fost soldați sau comandanți militari. Prin natura profesiei lor, aceștia au învățat disciplina (silirea de sine, voința, stăruința) pentru îndeplinirea cu continuitate (zilnică) a unei asceze duhovnicești.

În chilia Părintelui Cleopa de la Mănăstirea Sihăstria, pe lângă icoane și cărți sunt păstrate și expuse publicului 2 obiecte pe care le folosea cu regularitate în timpul zilei: metanierul de 300 boabe și ceasul.

Aceste obiecte arată o strictă disciplină în realizarea unui program de rugăciune, o mare silire de sine pentru îndeplinirea unei asceze duhovnicești. Nici un minut din viața Părintelui Cleopa nu era irosit, prin disciplină și silire de sine toate minutele erau folosite pentru creșterea duhovnicească.

5. Trăirea sufletească adusă de rugăciunea de calitate. Asceza isihastă pentru Rugăciunea minții și Rugăciunea inimii.

Rugăciunea este „hrana” sufletului și în același timp rugăciunea este „hrana” care duce la îndumnezeirea Sinelui. Nu poate exista îndumnezeirea Sinelui fără respectarea unui program de rugăciuni canonice, realizate în cel mai calitativ mod posibil.

Pentru explicații cu privire la rugăciunea de calitate și asceza isihastă puteți citi în cadrul capitolului 3, paragraful **3.4.**, cu toate sub–paragrafele sale.

6. Citim zilnic din Psaltire.

Aspecte practice cu privire la citirea psalmilor puteți găsi în capitolul 3 la paragraful **3.3.1.d**, în capitolul 18 la paragraful **18.2.16** și în capitolul 19 la paragraful **19.4.30**.

7. Asceza trupului.

Asceza trupului înseamnă osteneala trupului în timpul căreia putem avea starea de „trezvie a minții”, adică este doar efortul fizic care este mental dublat de Rugăciunea minții.

Deci este asceză a trupului orice activitate depusă cu mâinile, picioarele, gura, întreg corpul, în timpul căreia mintea noastră neîncetat lucrează *rugăciunea lui Iisus*: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește–mă”.

Tipuri de asceză a trupului sunt și următoarele:

– postul alimentar (vezi în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.6**. intitulat „Jertfa postului trupesc și sufletesc”);

– stăm în picioare la slujbe în Biserică și acasă la pravilele de rugăciune;

– spunem încontinuu cu gura în șoaptă *rugăciunea lui Iisus*: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește–mă”;

O asceză mai bună este ca în timp ce cu gura spunem neîncetat *rugăciunea lui Iisus*, cu mâna dreaptă să facem pe corp neîncetat în mod corect sute de Sfinte Cruci. Când obosim să facem Sfinte Cruci cu mâna dreaptă, le vom face cu mâna stângă, apoi iar folosim mâna dreaptă, etc.

– facem corect pe trup cu mâna dreaptă semnul Sf. Cruci (vezi în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.3**);

– facem închinăciuni (mici, mari) și metanii mari;

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici și/sau mari, vedeți în cadrul capitolului 3 paragraful **3.4.1.1**.

– mergem pe jos: înspre și de la serviciu, la cumpărături, la plimbare, facem marșuri militare, etc;

- munca fizică realizată doar cu mâinile (rucodelia);
- somnul polifazic;

Este variabil, în funcție de puterile și programul fiecăruia: 5–6 ore de somn noaptea/dimineța și 3–4 ore de somn după-amiaza.

– munca fizică a întregului trup, pentru folosul propriu și/sau în folosul altor oameni: orice activitate în agricultură, orice activitate industrială, spargem lemne, cărăm saci, activități de construcție și reparație, etc;

– slujirea și ajutorarea altor oameni: bolnavi, neputincioși, paralizați, bătrâni, copii mici, etc;

– efortul fizic de a sta la birou pentru a realiza orice munci intelectuale, dar în timpul cărora putem avea starea de „trezvie a minții” (mintea poate lucra în acest timp *rugăciunea lui Iisus*: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”).

– boala fără de voie, când nu realizăm postire cu proprie voință.

8. Pocăința, pentru a ne curăța sufletul de păcatele făcute.

Deoarece sufletul este „energia” esențială pentru îndumnezeirea Sinelui, acesta trebuie păstrat cât mai curat posibil, fără „petele” și limitările aduse de păcate.

Modalitatea de a ne curăța sufletul de păcate și implicit eliberarea întregului potențial de îndumnezeire a Sinelui se realizează prin pocăință.

Conform cu Sf.Nicodim Aghioritul, toate păcatele cotidiene și toate păcatele asociate lucrării patimilor pot fi anulate doar prin POCĂINȚĂ. Aceasta înseamnă realizarea a 4 lucrări, dintre care trei sunt ale omului: zdrobirea inimii (conștiința păcatelor, durerea și căința personală), mărturisirea (spovedania cu sinceritate și căință), rugăciunea de dezlegare (pe care o face preotul), realizarea canonului duhovnicesc (corespunzător cu păcatele făcute).

LUCRĂRILE POCĂINȚEI (după Sf.Nicodim Aghioritul) = 1.ZDROBIREA INIMII + 2.MĂRTURISIREA PĂCATELOR (SPOVEDANIA) + 3.RUGĂCIUNEA DE DEZLEGARE A PREOTULUI + 4.ÎNDEPLINIREA CANONULUI PRIMIT.

Foarte importantă este realizarea canonului pe care îl dă preotul (duhovnicul) omului. Indiferent de gravitatea păcatelor, primul canon pe care omul trebuie să îl realizeze este osteneala, nevoința și silința de a nu mai face/repeta păcatul.

Apoi urmează variabil (în funcție de gravitatea păcatelor și de iconomia preotului) realizarea unor diferite aspecte duhovnicești: milostenie, donații, botezarea de copii, adoptarea de copii, post, pravile de rugăciune, metanii mari, oprirea de la Sfânta Împărtășanie, etc.

9. Osteneala pentru completa despătimire și stoparea păcatelor „de moarte” ale sufletului.

Trebuie să avem o atenție deosebită pentru a stopa imediat, complet și definitiv lucrarea celor 7 patimi „de moarte” ale sufletului, cu toate vlăstarele lor: mândria, mânia, trândăvia, invidia, desfrânarea, lăcomia de bani, lăcomia alimentară (poftele pântecelui).

Nepăsarea și lucrarea unei singure patimi „de moarte” duce la imposibilitatea îndumnezeirii Sinelui. De asemenea, trebuie să avem osteneala zilnică conștientă pentru despătimirea TOTALĂ de TOATE patimile existente: alcoolism, jocuri de noroc,

shopping, carierism, etc.

Păcatele asociate cu mândria sunt și următoarele: trufia, orgoliul, slava deșartă, încăpățănarea, iubirea de sine, părerea de sine.

Păcatele asociate cu desfrânarea sunt și următoarele: promiscuitatea sexuală, curvia, toate păcatele trupești de natură sexuală realizate în afara căsătoriei–cununiei (prea–curvia), poftirea cu imaginația, orice fel de păcat sexual făcut cu orice parte a trupului, autosatisfacerea (malahia), citirea/vizionarea materialelor „sexy“, xxx și/sau porno, sodomia, pornografia, pedofilia, etc.

Păcatele asociate cu invidia sunt și următoarele: ura, viclenia, perfidia, dușmănia, răutatea, criticismul, negativismul, clevetirea, jignirea, căutarea de ceartă, judecarea aproapelui, osândirea aproapelui, trădarea, turnătorie, delațiunea, ostilitatea.

Păcatele asociate cu clevetirea sunt și următoarele:

- vorbirea de rău folosind doar răutate, invidie și ură;
- vorbirea de rău folosind combinat răutatea, dreptatea și adevărul;
- bârfirea ca vorbire în deșert;
- comentarea obiceiurilor de viață și de muncă ale altuia;
- grija și preocuparea (eventual cu invidie și răutate) pentru viața altuia;
- judecarea oricărui aspect al vieții altuia;
- disprețul și desconsiderarea opiniilor celorlalți;
- osândirea cu răutate a aproapelui;
- evaluarea ce ar trebui să facă sau să nu facă alt om;
- judecarea mentală în mintea noastră cu gândul a aproapelui, gândirea negativă pentru vorbe și faptele altora, ținerea de minte și ulterior „rumegarea“ mentală a opiniilor și faptelor apropiatilor;
- interpretarea negativ–subiectivă a părerilor altora.

Păcatele asociate cu mânia sunt și următoarele manifestări prin gând, cuvânt, intenție, faptă: ranchiuna, dușmănia, toate formele de exprimare ale resentimentului, răutatea, lipsa de ajutorare, reaua voință, dorința și preocuparea de a face rău, dorința de a ucide, invidia, viclenia, ostilitatea și invidia deghizate în bunăvoință și amabilitate, nerăbdarea, răceala, disprețul ascuns sau ostentativ, nepăsarea la durerea altui om, bucuria la necazul altuia, dorința de a umili, dorința de a–ți bate joc, dorința de răzbunare, dorința de a controla viețile semenilor, dorința de a obține nejustificat bunurile altuia, dorința de a exploata munca altui om (neplată), stare de neîncetată iritare, indispoziție, acreală și irascibilitate (care duce la reducerea percepției realității), stilul relațional arțăgos, obrăznicia, criticismul (preocuparea constantă și obsesivă pentru vânarea greșelilor altora, preocuparea permanentă de a găsi motive de reproș și imputare), starea de nemulțumire cronică (totul „pute“, nimeni și nimic nu este bun), preocuparea și plăcerea degenerată de a contrazice totul și orice de dragul contrazicerii (fără motiv, din răutate și fără a urmări un rezultat pozitiv), preocuparea conștientă de a crea ocazii favorabile pentru discuții în contradictoriu, căutarea de ceartă și scandal din orice ocazie, neîncetată opoziție și negativism, preocuparea conștientă pentru a inventa/dezvolta războaie personale între oameni, ținerea de minte a răului, aducerea aminte a răului, cearta mentală de unul singur pentru situații trecute, impresionabilitatea negativă, permanenta suspiciune, neîncrederea, conformismul negativist, auto–izolarea cu îndreptățire de sine, dorința de posesie,

preocuparea pentru control, preocuparea permanentă pentru judecarea semenilor, atitudinea de desconsiderare ostentativă, negarea celor auzite, împotrivire verbală la cele auzite, refuzul de a asculta etc.

10. Lipsa de reacție a mâniei față de ispitele și provocările din exterior. „Moartea” față de lume prin libertatea voinței.

O învățătură monahală fundamentală este aceea că omul trebuie să fie „mort față de exterior”. Procesul de îndumnezeire al Sinelui necesită ca omul să fie „mort față de lume”.

Pentru a se îndumnezei Sinele natural are nevoie de lipsa agitației exterioare, tihnă, calm, liniște, tăcere, pace, singurătate, izolare, de o anumită așezare simplă și cumpătată a vieții, diverse elemente care să facă posibilă lucrarea smereniei.

Pentru a se îndumnezei, Sinele natural trebuie să stea mereu cu el însuși, într-o stare de smerire de sine, cu atenția întoarsă spre el însuși, să aibă o neîncetată luare aminte la el însuși, să aibă o neîncetată supraveghere de sine, să aibă o neîncetată vigilență asupra gândurilor.

Pentru a se îndumnezei, Sinele natural trebuie permanent ocupat cu lucrarea interioară a smereniei, rugăciunii și răbdării, Sinele nu trebuie să fie agitat, zăpăcit și împrăștiat cu sute de reacții de agitație, nervi, mânie, griji, clevetire, apărare, atac, vorbire în deșert, supărări, etc. Concret acest lucru înseamnă ca omul să-și limiteze la maxim reacțiile sale care ar putea urma în urma situațiilor de viață.

Pentru a ne putea păstra Sinele la adăpost de tornada experiențelor cotidiene trebuie multă tăcere, atenție, vigilență de sine, luare aminte la sine, supraveghere de sine, stăpânire de sine, răbdare, voință, libertatea voinței.

Decizia conștientă de a nu ne lăsa pradă reacțiilor exterioare și de a oferi întotdeauna la exterior un răspuns înțelept este un efort al voinței dar mai ales este o ante-alegere prin libertatea voinței.

Prin voință și prin libertatea voinței, dinainte vom alege și ne vom „programa” mental care trebuie să fie întotdeauna răspunsul nostru la problemele și situațiile vieții: tăcere (limitarea vorbirii), simplitate, calm, liniște, pace, cumpătare, înfrânare, smerire de sine, înțelegere, iertare, răbdare.

Prin libertatea voinței vom tăia răul de la rădăcină. Prin alegerile făcute prin activarea libertății voinței pur și simplu nu ne vom mai „încărca” mintea și sufletul cu trăiri de mânie. Este bine să avem un autocontrol și să nu lăsăm mânia să se exteriorizeze, dar este posibil ca nici măcar să nu mai ajungem să ne „încărcăm” cu mânie. Acest fapt se poate realiza dacă ne folosim de libertatea voinței și ne silim să punem în practică alegerile făcute prin folosirea libertății voinței.

În primul rând, este vorba despre limitarea la maxim a reacțiilor noastre automate de mânie și clevetire, motivate de aspecte personale din interior: griji, orgoliu, mândrie, invidie, răutate, slavă deșartă, alte patimi.

Nimic din „interiorul” nostru nu trebuie să ne scoată din starea noastră dinainte aleasă prin folosirea libertății voinței: tăcere (limitarea vorbirii), simplitate, calm, liniște, pace, cumpătare, înfrânare, smerire de sine, înțelegere, iertare, răbdare.

În al doilea rând, absolut nimic din exterior nu trebuie să ne scoată din starea noastră dinainte aleasă prin folosirea libertății voinței . Orice vine spre viața noastră din exterior nu trebuie întâmpinat cu reacții de mânie și agitație, ci cu simplitate, răbdare,

calm, liniște și pace.

Este simplu de înțeles în teorie dar greu de pus în practică. Important este ca măcar să fim atenți și pe cât putem să încercăm să avem acest răspuns înțelept.

Alte detalii cu privire la libertatea voinței puteți citi în cadrul capitolului 15, la paragraful **15.7.1**.

11. Respectarea cu cât mai mare strictețe a Sfințelor Canoane și dogme ale Bisericii Ortodoxe.

Toate acestea nu sunt voia unor oameni, ci sunt voia lui Dumnezeu care a fost transmisă oamenilor prin intermediul Sfinților Părinți.

12. Participarea calitativă (cu atenție, trezvia minții) la Sfințele Taine ale Bisericii Ortodoxe.

Toate slujbele Bisericii sunt importante, toate își au rolul lor. Dintre acestea importantă este mai ales participarea la slujba Sf.Maslu și slujba Sf.Liturghii.

13. Citirea cărților de teologie și monahism aplicat.

Cărțile și textele cu cel mai puternic efect de îndumnezeire al Sinelui sunt acelea care sunt „sfințite“, adică au fost scrise prin iluminarea și influența Sfântului Duh.

Astfel de cărți sunt și următoarele: Biblia, Paterice, Filocalia, Evangheliile, Everghetinos, toate cărțile Noului Testament, cărțile Vechiului Testament, Psaltirea, Acatiste, Canoanele Maicii Domnului, Theotokarion (Canoanele aghiorite ale Maicii Domnului), Viețile Sfinților, cărțile scrise de Sfinții Părinți (monahi, monahii, stareți, avva, stareți, episcopi, sfinți recunoscuți).

În cazul cărților canonice este de preferat folosirea edițiilor din 1914 sau dinainte.

14. Dezvoltarea și folosirea conștientă a valorilor morale. Marea atenție acordată conștiinței morale.

Ne gândim, alegem și ne ostenim să dezvoltăm în mod conștient valori morale: cinstea, corectitudinea, devotamentul, responsabilitatea, sentimentul datoriei, dreptatea, adevărul, frumosul, iertarea, impecabilitatea morală, etc.

15. Acceptarea fără cârtire și/sau comentare a suferinței dată de Dumnezeu.

Exemple de suferință care ne poate îndumnezei Sinele: orice boală, durerile sufletești, necazurile, neputințele, întristările, lipsurile, umilințele, nedreptățile, injustiția, relaționarea cu un degenerat (un timp limitat), etc.

Este bine să primim și să acceptăm toate formele de suferință pe care ni le trimite Dumnezeu în viața aceasta, pentru a nu ajunge să avem „dincolo“ suferințe mult mai mari și mai îndelungate.

Așa cum bine știm, nimic „necurat“ nu poate ajunge în „Împărăția Cerurilor“. Este simplu: Sinele natural care nu s-a curățat de patimi și instincte prin suferințele vieții, se va purifica complet „dincolo“ prin suferințele iadului.

Psihiatrul Carl Gustav Jung ne vorbea despre „suferința legitimă“ psihologică pe care fiecare individ trebuie să o trăiască în procesul de „devenire“ a Sinelui natural. Refuzul acestei „suferințe legitime“ duce la suferința cea fără de voie: boli psihice (nevroze), accidente, boli organice, diverse necazuri și probleme.

CG Jung nu știa că „devenirea Sinelui“ prin „suferința legitimă“ psihologică este doar o parte din procesul mai larg de „îndumnezeire a Sinelui“, proces binecunoscut la adevărata dimensiune în practica monahală.

16. Trăirea sufletească (prin sentimentele religioase și morale) a Adevărului,

Dragostei și Frumosului, prin „consumul” lucrărilor de artă.

Adevăr, Dragoste și Frumos se găsesc doar în „lucrările” oamenilor care „au pus suflet” în munca lor. Exemple de „lucrări” a căror „consum” ne poate îndumnezei Sinele: literatura (proza, poezia), folclorul, teatrul, muzica, cinematografia, fotografia, pictura, arhitectura, sculptura, dansul.

17. Trăirea sufletească (prin sentimentele religioase și morale) a Adevărului, Dragostei și Frumosului, prin contemplarea naturii.

Contemplarea trebuie înțeleasă ca o formă de slavoslovire a lui Dumnezeu, Cel care a creat toate aceste frumuseți ale Naturii.

18. Slujirea și ajutorarea aproapelui cu dragoste, devotament, corectitudine, pă sare.

Sunt nenumărate formele de slujire ale aproapelui: a soției, a soțului, a copilului, bunicilor, fraților, surorilor, cumnaților, bătrânilor, vecinilor, colegilor de muncă, prietenilor din copilărie, etc.

19. Îndeplinirea cu dragoste pentru Dumnezeu a tuturor activităților cotidiene: profesionale, sociale, familiale, etc.

2.3.4.5. Posesia câmpului biofizic versus îndrăcirea trupului (posesia demonică a trupului/creierului) versus în-drăcirea Sinelui (demonizarea Sinelui).

În aproape toate cazurile, demonizarea Sinelui este însoțită și precedată de fenomenul îndrăcirii (posesiei demonice la nivelul neurologic al creierului).

Pentru creștinii ortodocși păcatele grave făcute cu proprie voință (prin liberă alegere) determină pierderea valorii Sf.Botez, adică omul pierde Harul Sf.Duh primit la Sf.Botez și pe Sf.Înger Păzitor primit la Sf.Botez.

Fără Sf.Înger Păzitor și fără Harul Sf.Duh, fostul „creștin” devine rapid o „cocină” a demonilor, care fac din el o cârpă ascultătoare a planurilor lor viclene și criminale.

Fără Sf.Înger Păzitor și fără Harul Sf.Duh, fostul „creștin” își va demoniza rapid Sinele, adică va deveni ontologic-ființial un demon în trup de om.

Cu privire la pierderea valorii Sf.Botez puteți citi în capitolul 19 paragraful **19.4.1**.

Este totuși de notat faptul că demonizarea Sinelui nu presupune obligatoriu și etapa de îndrăcire a omului, adică de posesie demonică la nivelul neurologic al creierului.

Deși este o situație foarte rară, unii oameni se demonizează (își demonizează Sinele) fără să fie afectați de îndrăcirea trupului, adică fără să aibă în trupul (creierul) lor o entitate demonică.

Această situație este o dovadă a faptului că **demonizarea Sinelui prin păcatele făcute cu proprie voință (prin liberă alegere) este o situație cu mult mai gravă decât îndrăcirea** (posesia demonică a trupului și creierului).

Din îndrăcire se poate scăpa (depinde, funcție de caz), există metode bisericesti clare prin care demonii pot fi scoși din trupul omului, dar **procesul de demonizare a Sinelui este de multe ori ireversibil.**

Din experiența exorcizărilor indivizilor îndrăciți, se poate constata faptul că **posesia demonică a creierului nu afectează Sinele natural al omului, identitatea sa ființială ontologică-divină. În identitatea sa ființială ontologică-divină, omul rămâne același.** Posesia demonică a trupului, sufletului și creierului este resimțită de om ca o formă continuă de suferință psihică și sufletească, iar plecarea demonului din trupul omului

este resimțită ca o eliberare, o „renaștere“ la o viață normală.

Omul eliberat de demonul din interior, omul redevine normal, se comportă conform cu identitatea sa ființială naturală, nu mai are pornirile specifice demonului care îi trăia viața, îl posedă și influența: o atitudine aprigă și plină de mânie, mândrie și slavă deșartă, porniri pătimase, războinic și plin de îndreptățire, plin de ură revanșardă, invidie, dorință de răzbunare și clevetire obsesivă.

În-drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) poate apare prin următoarele trasee:

a. parazitarea câmpului biofizic extern al omului – împătımirea trupului și a sufletului (patimi „de moarte“ sau păcate împotriva Duhului Sfânt) – lenta demonizare a Sinelui. Este un caz foarte frecvent, de lentă demonizare a Sinelui datorată parazitării câmpului biofizic (împătimirii trupului și sufletului), lucrării demonice a patimilor „de moarte“ și comiterii unor păcate împotriva Duhului Sfânt.

În acest caz nu are loc și îndrăcirea activă a trupului, demonii nu au primit dreptul de „cazare“ în „inima“ și creierul omului.

b. parazitarea câmpului biofizic extern al omului – împătımirea trupului și a sufletului (patimi „de moarte“ sau păcate împotriva Duhului Sfânt) – demonizarea Sinelui + puternica și rapida îndrăcire activă a omului (posesia demonică a „inimii“ și creierului). Este o situație specifică și posibilă în toate situațiile de îndrăcire prezentate anterior, în cadrul paragrafelor **2.3.3.1 – 2.3.3.54.**

Este cazul cel mai frecvent, când datorită patimilor „de moarte“, a păcatelor grave și/sau a păcatelor contra Sfântului Duh, simultan are loc demonizarea Sinelui și îndrăcirea omului.

Omul face păcate grave care duc direct la demonizarea Sinelui și la îndrăcire, pătrunderea demonilor în mintea și „inima“ omului. Desigur, procesul de demonizare al Sinelui este puternic accelerat prin îndrăcire și reciproc, îndrăcirea este accelerată prin demonizarea Sinelui.

De exemplu, dacă la început omul și-a demonizat Sinele în procent de 5% prin păcate grave derulate timp de 15 ani, după îndrăcire (pătrunderea demonilor în mintea omului) demonizarea Sinelui va ajunge în următorii 15 ani la un procent de 70–90%.

c. parazitarea câmpului biofizic extern al omului – îndrăcirea activă a omului (posesia demonică a „inimii“ și creierului) – împătımirea trupului și a sufletului (patimi „de moarte“ sau păcate împotriva Duhului Sfânt) – graduala demonizare a Sinelui.

Este cazul clasic de îndrăcire și demonizare al Sinelui, valabil pentru toți oamenii care nu fac în mod conștient și premeditat grave păcate „de moarte“ și/sau păcate împotriva Duhului Sfânt.

În acest caz are loc mai întâi îndrăcirea omului și apoi are loc comiterea de păcate „de moarte“ și/sau păcate împotriva Duhului Sfânt, care vor duce la treptata demonizare a Sinelui.

d. îndrăcirea activă a omului (posesia demonică a trupului/creierului) – împătımirea trupului și a sufletului (patimi obișnuite, patimi „de moarte“ sau păcate împotriva Duhului Sfânt) – rapida demonizare a Sinelui.

Este un caz tot mai des întâlnit, de posesie demonică (îndrăcire a trupului/creierului) și împătımire a sufletului (cu mândrie, curvie, trădare, invidie, slavă deșartă, etc), care

combinate duc la o rapidă demonizare a Sinelui.

2.3.4.6. Factori care pot duce la „în-drăcirea“ Sinelui (devenirea demonică a Sinelui omului, demonizarea Sinelui).

Demonizarea Sinelui este un fenomen psihologic și ontologic–ființial care apare în urma îndepărtării omului de Dumnezeu.

Demonizarea Sinelui este un fenomen mult mai periculos decât toate formele de îndrăcire menționate anterior în acest capitol.

x. Îndrăciții au manifestări mai mult sau mai puțin vizibile, au stări psihice–emoționale anormale, dureroase, creează mari probleme celor din jurul lor, ceea ce inevitabil la un moment dat duce la necesitatea exorcizării demonilor din trupul (creierul) lor.

Însă cei care își demonizează Sinele fac acest lucru în completă tăcere, păstrând în același timp față de exterior și față de ei înșiși (!) o perfectă și falsă imagine de oameni de societate, responsabili, cetățeni–model, familști convinși, credincioși convinși, etc.

Concret, am cunoscut oameni care au fost mulți ani grav îndrăciți și care au avut tot felul de comportamente ciudate, violente, parazitare, greșite, etc., dar pe care pe toate le–au lepădat de la ei odată cu exorcizarea demonilor din ei.

În același timp am cunoscut oameni „perfecti“ de lume, oameni–model, cu un comportament profesional, social și familial ireproșabil, dar care în tăcere și–au demonizat Sinele, au ajuns demoni în trup de om.

xx. Trebuie mare atenție, deoarece demonizarea Sinelui este un proces profund, care afectează însuși duhul omului, Ființa ontologică divină a omului.

După exorcizări și alungarea demonilor din corpul lor, îndrăciții redevin oameni normali pentru relaționare socială, autonomi, perfect funcționali psihic, etc.

Dar înfricoșător, acest proces duhovnicesc nu se mai aplică celor care își demonizează Sinele: indiferent câte slujbe și rugăciuni se fac pentru ei, rămân neschimbați în duh, păstrând aceeași identitate demonică.

xxx. Una dintre revelațiile nefericite ale cunoașterii degenerologiei este radicala reevaluare a devenirii oamenilor. Pe termen mediu și lung, daunele produse societății de acești „cetățeni–model“ care și–au demonizat Sinele, sunt de zeci și sute de ori mai mari decât acelea care au fost generate de niște îndrăciți zgomotoși.

Sunt multe cauze care duc la această situație, printre care sunt și următoarele: viața trăită în minciună, slujirea cu proprie voință a răului, comiterea cu nepăsare a păcatelor „de moarte“, slujirea conștientă a oricărui tip de păcat, etc.

Situații concrete care pot duce la o rapidă și uneori ireversibilă în–drăcire a Sinelui (demonizare a Sinelui) sunt și următoarele:

2.3.4.6.A. În–drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) poate avea loc în oricare din situațiile prezentate anterior la fenomenul îndrăcirii, în cadrul paragrafelor 2.3.3.1 – 2.3.3.54.

x. Este cazul cel mai frecvent, când datorită patimilor „de moarte“, a păcatelor grave și/sau a păcatelor contra Sfântului Duh, simultan are loc demonizarea Sinelui și îndrăcirea omului.

Omul face păcate grave care duc direct la pătrunderea demonilor în mintea și „inima” omului (îndrăcire), simultan cu demonizarea Sinelui.

În aceste cazuri demonizarea Sinelui apare pe următorul traseu:

parazitarea câmpului biofizic extern al omului – împătımirea trupului și a sufletului (patimi „de moarte” sau păcate împotriva Duhului Sfânt) – demonizarea Sinelui + puternica și rapidă îndrăcire activă a omului (posesia demonică a „inimii” și creierului).

xx. Îndrăcirea și demonizarea Sinelui (devenirea ființială demonică) sunt mai grave și mai rapide, când omul manifestă fățarnicie existențială și duhovnicească (față de Biserică și Dumnezeu).

Este situația curentă în care se găsesc mulți români:

1. Prima dată oamenii își fac/împlinesc fără nicio reținerere:

– toate plăcerile, poftele, desfrânările, perversiunile, clevetirile, sabotajele, trădările, ambițiile, fanteziile, orgoliile, lăcomiile, răutățile, invidiile, ilegalitățile, nedreptățile, nelegiuirile, uciderile, etc.;

– toată exploatarea, lăcomia, ambiția, carierismul, minciuna, viclenia, duplicitatea, fățarnicia, etc.

Și oamenii fac toate acestea zilnic, cu maximă nepăsare, nesimțire, dispreț, desconsiderare a propriei conștiințe morale, canoanelor și legilor bisericești.

Concret, mulți români slujesc zilnic diavolului, făcând cu seninătate fapte deosebit de grave, strigătoare la Cer:

prea-curvii, avorturi, trădarea de aproapele (a propriei familii, a cunoscuților), trădarea de neam românesc (slujirea multinaționalelor, serviciilor de informații străine), înregimentarea în organizații satanice–oculte și executarea ordinelor criminale anti–românești trasate de acestea, punerea în case de dispozitive de ascultare, monitorizarea vieții private a cetățenilor, turnătorii și înregistrarea spovedaniilor, slujirea statului satanic anti–românesc, șantaj, înscenări juridice, furt, corupție, practicarea „vrăjitoriei băbești” (menirea milosteniilor și ajutorului oferit), plata vrăjitoriei (vrăjitorie demonică, vrăjitorie preoțească), răzbunarea personală în ascuns, justiția „după dictare”, protecția statală a activităților criminale interlope (trafic de droguri, răpiri și violuri pentru prostituție și șantaj, cămătărie, taxe de protecție, extorcări, crime, etc.), spălarea de bani, cămătărie legalizată (activitatea de creditare bancară), exploatarea legală a angajaților (subordonaților), uciderea premeditată fără urme (prin otrăviri, atac psihotronic, vaccinări, stress, înscenări juridice, vrăjitorii), etc.

2. Apoi aceiași oameni se marketează public și față de ei înșiși (în fals) că sunt

„creștini”: sunt episcopi, sunt stareți, ei merg periodic la Biserică, botează, cunună, fac milostenii, fac cadouri, fac pelerinaje la mănăstiri, fac pelerinaje la Muntele Athos, țin posturi, se „spovedesc”, se „împărtășesc”, au în casă candela aprinsă la icoana Sf. Maicii Domnului, fac metanii mari, fac pravile de rugăciune, îți vorbesc de Dumnezeu, îți vorbesc de morală, sunt cetățeni civilizați–model, îți dau lecții de educație, îți vorbesc de valorile patriei, îți spun ce patrioți și naționaliști sunt ei, îți dau sfaturi bisericești, fac parte din consilii parohiale, sunt epitropi și administratori, etc.

Evident toți acești oameni se păcălesc serios pe sine, **nepăsarea pentru slujirea diavolului (pofte, patimilor) și simultan simularea în fals a comportamentului de creștin este o ofensă gravă adusă lui Dumnezeu, care este sever pedepsită.**

Este o mare naivitate pentru cineva să creadă că o astfel de „viață împlinită” prin nepăsare, poftă, plăceri, orgolii, ambiții, lăcomie, patimi, păcat, etc., combinată cu duplicitate, viclenie și fățărnicie, poate rămâne duhovnicește nepedepsită de Dumnezeu.

Rezultatul acestei fățărnicii existențiale este că tocmai acești oameni care se cred „creștini” și fac aparente fapte creștinești sunt cei mai îndrăciți și mai demonizați dintre toți.

Care este explicația?

Ca o consecință a acestei fățărnicii existențiale și duhovnicești față de Dumnezeu, rapida îndrăcire și demonizare a Sinelui natural al omului are loc datorită unui „fenomen” duhovnicesc excepțional: **datorită păcatelor comise (slujirii diavolului) și simultan a fățărniciei, Dumnezeu retrage de la om Harul Sfântului Duh.**

Fără protecția Harului Sf.Duh, demonii se pot apropia de om, pot intra în trupul (și creierul) omului și îl pot înșela să facă fapte tot mai grave și mai grave.

În timp ce face încontinuu cu nepăsare și viclenie fapte demonice strigătoare la Cer, conștiința lui este adormită de faptele creștinești „la vedere” pe care le face. Astfel este rapid pornit procesul de demonizare a Sinelui natural al omului.

Într-un timp relativ scurt (1–2 ani), omul acesta va ajunge un demon cu trup de om: o ființă trupească care are o identitate ființială demonică.

PĂCATE COMISE NEÎNCETAT (CU NEPĂSARE) ÎN CADRUL CAZURILOR DESCRISE (2.3.3.1 – 2.3.3.54) + FĂȚĂRNICIA/VICLENIA DE A SIMULA UN COMPORTAMENT CREȘTINESC = DUMNEZEU RETRAGE DE LA OM HARUL SFÂNTULUI DUH =

1. DEMONII SE POT APROPIA DE OM +

2. DEMONII POT INTRA ÎN TRUPUL OMULUI (CREIER, „INIMĂ”) +

3. DEOARECE SUNT GRAV ÎNDRĂCIȚI, FĂRĂ SĂ AIBĂ DEPLINA ÎNȚELEGERE OAMENII FAC ÎNCONTINUU FAPTE DEMONICE TOT MAI GRAVE, STRIGĂTOARE LA CER +

4. ÎNCEPE PROCESUL DE DEMONIZARE AL SINELUI NATURAL AL OMULUI =

ÎN TIMP OMUL AJUNGE UN DEMON ÎN TRUP DE OM, O FIINȚĂ TRUPEASCĂ CARE ARE O IDENTITATE FIINȚIALĂ DEMONICĂ.

2.3.4.6.B. În–drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) are întotdeauna loc în cazul GÂNDIRII DE PĂREREA DE SINE + ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE a propriilor păcate (gânduri, cuvinte, fapte/acțiuni, intenții), greșeli, patimi, înclinații, slăbiciuni, rătăcirii.

Indiferent de cauzele prime care duc la demonizarea Sinelui, există opțional o clauză care „are grijă” ca acest proces să fie rapid și ireversibil.

Există un factor opțional care face de neoprit topoganul demonizării Sinelui și acesta este gândirea demonică a îndreptăririi de sine.

Prin gândirea demonică a părerii de sine și îndreptăririi de sine omul nu mai are pocăință, el își refuză sieși acceptarea și asumarea greșelilor și păcatelor personale comise, implicit își refuză acceptarea adevărului despre Sine. Astfel el pierde accesul la

adevărul său existențial, trăiește într-un fals existențial și duhovnicesc complet.

PĂRERE DE SINE + ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE = ESTE O GÂNDIRE DEMONICĂ, SPECIFICĂ IDENTITĂȚII FIINȚIALE DEMONICE = DUCE LA IMPOSIBILITATEA CĂINȚEI ȘI POCĂINȚEI PENTRU RĂUL ADUS ÎN LUME = NU MAI EXISTĂ RECUNOAȘTEREA, ASUMAREA ȘI IERTAREA PENTRU PĂCATELE FĂCUTE = OMUL PIERDE ACCESUL LA ADEVĂRUL SĂU EXISTENȚIAL = OMUL TRĂIEȘTE ÎNTR-UN FALS EXISTENȚIAL (DUHOVNICESC) COMPLET = DUCE LA DEMONIZAREA SINELUI, OMUL DEVINE UN DEMON ÎN TRUP.

PĂRERE DE SINE + ÎNDREPTĂȚIREA SISTEMATICĂ A PROPRIILOR PĂCATE, GREȘELI, PATIMI, RĂTĂCIRI = NU MAI EXISTĂ POCĂINȚĂ, ASUMARE ȘI IERTARE PENTRU PĂCATELE FĂCUTE = NU MAI ARE LOC PROCESUL DE EXORCIZARE AL DEMONILOR DIN TRUP = ÎN TIMP OMUL CAPĂTĂ O GÂNDIRE DEMONICĂ = TREPTAT OMUL CAPĂTĂ O TRĂIRE „FIINȚIALĂ“ DEMONICĂ = SINELE NATURAL AL OMULUI DOBÂNDEȘTE O FIINȚARE (IDENTITATE) DEMONICĂ = DUCE LA DEMONIZAREA SINELUI, OMUL DEVINE UN DEMON ÎN TRUP.

Orice păcat care duce la demonizarea Sinelui poate fi – până la o limită, anulat prin pocăință și canon. Cu o singură condiție: omul să nu se îndreptățească pe sine prin gândire satanică, adică să nu-și acopere propriile păcate prin mândrie, fals, viclenie, fariseism, orgoliu, fățarnicie, egoism, îndreptățire de sine și autovictimizare.

Iată ce ne spunea Sf.Paisie Aghioritul despre puterea gândirii demonice a îndreptătirii de sine:

„– Am observat că astăzi ȘI CEI MICI ȘI CEI MARI PE TOATE LE JUSTIFICĂ CU O GÂNDIRE SATANICĂ. Diavolul pe toate li le explică în modul său personal și astfel se află în afara realității. ÎNDREPTĂȚIREA (DE SINE) ESTE O TÂLCUIRE SATANICĂ.

– Și cum se face, Părinte, că unii la fiecare cuvânt află replică?

– O, este înfricoșător să discuți cu un om care s-a obișnuit să se îndreptățească! Este ca și cum ai vorbi cu un îndrăcit. Cei care se îndreptătesc – Dumnezeu să mă ierte – îl au de stareț pe diavolul. Sunt niște oameni chinuți. Nu au pace înlăuntrul lor. Iar din aceasta au făcut o știință. Adică precum un hoț nu doarme toată noaptea și se gândește cum poate reuși să fure, tot astfel și aceștia se gândesc mereu cum să-și îndreptățească o greșală sau alta a lor. Sau precum cineva se gândește cum să afle ocazia de a face un bine sau cum să se smerească, aceștia, dimpotrivă, se gândesc cum să justifice pe cele ce nu se pot justifica. Se fac avocați! N-o poți scoate la capăt cu unii ca aceștia. Este ca și cum ai vorbi cu diavolul însuși.

[...]

– Părinte, cred că în niciun caz nu ați vrea să fiți nepăsător.

– Măi copile, cel puțin cel nepăsător nu se consumă așa, fără rost. Să suferi pentru un îndurerat, aceasta are sens. Dar ca să te topești cu acesta, să-i spui atâtea și atâtea și în cele din urmă să-ți spună «Nu mi-ai spus ce să fac», și să justifice cele ce nu se pot justifica! În felul acesta din om se face diavol. Înfricoșător! Dacă s-ar gândi numai la osteneala pe care o faci – ca să nu mai vorbim de durere – ca să-l ajuți, s-ar schimba puțin. Deși te vede că suferi, te ostenești, te chinuiești, nu ia în seamă nimic.

– Părinte, atunci când cineva se îndreptățește pentru o neorânduială pe care a făcut-o

și-i spui: «Aceasta este îndreptățire», dar acela continuă să se îndreptățească, încercând să demonstreze că aceea nu este îndreptățire, oare este cu puțință ca unul ca acesta să se mai îndrepte?

– Cum să se îndrepte? Își dă seama că greșește, pentru că se chinuiește, dar din egoism nu vrea să recunoască. Este foarte înfricoșător!

– Da, dar acela spune: «Nu mă ajuți. Vreau să mă ajuți. Nu m-ai chemat ca să discutăm? Pentru ce mă disprețuiești?».

– Ei, aceasta tot de la egoism pornește. Adică este ca și cum ar spune: «Eu nu sunt vinovat, tu ești vinovat că nu merg bine». Acolo ajunge. Lasă-! Nu trebuie să te preocupi de el, pentru că nu poate fi ajutat. Pentru un astfel de suflet duhovnicul sau starețul nu are nicio răspundere. Acesta este egoism satanic, nu omenesc. Egoism omenesc are și acela care nu se va smeri să spună „iartă-mă”, dar cel puțin nu va vorbi ca să se îndreptățească. Cel care se îndreptățește pe sine atunci când greșește își schimbă inima sa în refugiu diavolesc. Dacă nu-și va zdrobi eul său, va continua să greșească mai mult și se va zdrobi fără folos de însuși egoismul său. Când cineva nu știe ce mare rău este îndreptățirea, are circumstanțe atenuante. Dar când știe sau i-o spun alții, atunci nu are circumstanțe atenuante.

Este trebuință de multă atenție atunci când mergi ca să ajuți pe cineva care a învățat să se îndreptățească, pentru că uneori se întâmplă următorul lucru: dacă se îndreptățește înseamnă că are mult egoism, iar când îi vei spune că ceea ce a făcut nu este corect, va spune alte minciuni și alte îndreptățiri, până ce îți va dovedi și aceea și cealaltă, ca să apară nevinovat.

*Dar în felul acesta tu, care ai mers să-i dovedești că greșește, te faci pricina să se facă mai egoist, mai mincinos. Din clipa în care vei vedea că își continuă îndreptățirile, nu mai este nevoie să-i dovedești nimic. Fă numai rugăciune ca să-l lumineze Dumnezeu.*¹⁵

(boldirile, sublinierile și majusculele din citat îmi aparțin)

Mai multe detalii despre demonizarea Sinelui prin îndreptățirea de sine pot fi citite în cadrul capitolului 14, la paragraful 89.

2.3.4.6.C. În-drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) poate avea loc prin răutate, invidie și încăpățănare.

Este o situație care apare mai frecvent la femei decât la bărbați.

Femeile au o răutate variabilă, firească, naturală și necesară, care le este folositoare în viață pentru a-și îndeplini rolurile existențiale fundamentale: să-și apere și crească copiii, să-și păzească soții de alte femei cu moral îndoielnic, să-și apere casa și proprietatea, să apere drepturile copiilor lor, să apere drepturile civile ale familiei ei în cadrul comunității, să ia apărarea familiei ei în cadrul clevetirii sociale, să-și apere familia de vrăjitorie, să ajute și să apere alte femei și copii lor, etc.

Din păcate, pe lângă această răutate sănătoasă și necesară, multe femei dezvoltă din mândrie și ură revanșardă o răutate și o invidie puternice, care foarte ușor pot duce la demonizarea Sinelui. Așa se face că în societate sunt mii de femei demonizate, ne-oameni care din mândrie demonică își îndreptățesc propriile comportamente sociopate/psihopate.

lată ce ne învâța Sfântul Paisie Aghioritul despre demonizarea femeilor prin răutate, încăpățănare și invidie:

„M-am temut întotdeauna de răutate, căci, atunci când ea este împletită cu invidia și încăpățănarea, poate duce la o stare demonică.

După aceea omul nu mai ține cont nici de Dumnezeu și devine demon în toată regula. Îi chinuiește și pe alții, se chinuiește și el și se va chinui veșnic – ferească Dumnezeu! –, dacă nu leapădă invidia.

Femeia trebuie să fie foarte atentă la patima invidiei. Se impune să golească dragostea ei de orice urmă de egoism, pentru ca dragostea cea multă pe care o are să rămână curată.“

(boldirile din citat îmi aparțin, pentru sursa citatului vedeți capitolul 6, referința 2)

MÂNDRIE + MÂNIE + URĂ REVANȘARDĂ + ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE = DUCE LA LIPSA DE POCĂINȚĂ, ASUMARE ȘI IERTARE A PĂCATELOR COMISE = DUCE LA ÎNCĂPĂȚĂNARE + INVIDIE + RĂUTATE = DUCE LA DEMONIZAREA SINELUI.

Încăpățănarea este una dintre „codițele de drac“ cele mai evidente/vizibile ale comportamentului degenerat. Să aveți mare atenție la încăpățănarea (căpoșenia) celor care insistă să stea blocați într-o „poziție“ (idei, atitudini, comportamente, decizii) ilogică, pierzătoare și chiar prostească, deoarece în spatele acestei ciudate încăpățănări se poate ascunde mândria, orgoliul și ambiția demonică:

MÂNDRIE DEMONICĂ = DUCE LA AMBIȚIE DEMONICĂ + ORGOLIU DEMONIC = DUCE LA ÎNCĂPĂȚĂNARE ILOGICĂ, PIERZĂTOARE, PROSTEASCĂ.

Ce înseamnă această expresie a Sf.Paisie Aghioritul: omul „**devine demon în toată regula**“?

Înseamnă cumva că omul devine cu trupul o arătare ciudată, cu coarne, coadă, ochi roșii, privire „dementă“ (criminală), picioare de țap, etc? În niciun caz, astfel de transformări spectaculoase ale trupului uman vor fi posibile în viitorul apropiat, datorită vaccinurilor care conțin seruri capabile să modifice ADN-ul.

Înseamnă cumva că sufletul omului se demonizează? În niciun caz, această idee nu este doar o neștiință, ci chiar o hulă la adresa lui Dumnezeu. Sufletul omului este o energie necreată a Sf.Duh, care în trupul omului nu poate suferi schimbări „calitative–ființiale“ (vezi paragraful anterior **2.3.4.2**).

Expresia „devine demon în toată regula“ se referă la devenirea/transformarea demonică a Sinelui omului, adică este vorba despre procesul de demonizare al Sinelui natural al omului.

EXPRESIA OMUL „DEVINE DEMON ÎN TOATĂ REGULA“ = ÎNSEAMNĂ DEMONIZAREA SINELUI NATURAL AL OMULUI (NU SCHIMBAREA TRUPULUI ȘI/SAU A SUFLETULUI OMULUI).

Prin demonizarea Sinelui natural omul devine un ne–om, din Ființă devine ne–ființă. Omul capătă o identitate ființială demonică, adică spiritual devine un demon în trup

de om.

Sunt deosebit de periculoși acești ne—oameni care și—au demonizat Sinele prin încăpățănare, invidie și ură, în multe aspecte aceștia au un comportament mai nebunesc decât chiar demonii.

Demonii se tem de iad și de chinurile iadului, ei se tem de puterea și mânia lui Dumnezeu, dar nu și acești indivizi demonizați. Spune—i unui astfel de demonizat că îl așteaptă o înfricoșată pedeapsă „dincolo” și va râde de tine, îndreptându—și toată nebunia vieții: curvie, trădare, viclenie, avariție, invidie, ură, răzbunare, etc.

De exemplu, îl avertizam pe un astfel de demonizat că își va plăti „dincolo” toate mizeriile și vicleniile făcute cu premeditare în timpul vieții și el îmi răspundea nepăsător că tot ceea ce face este justificat în fața lui Dumnezeu prin munca depusă și prin banii câștigați prin muncă cinstită.

Acest nefericit avea îndreptățirea de sine că munca sa și banii obținuți sunt o dovadă a „normalității” vieții sale. Deci nicio teamă de iad și de pedepsele de acolo. În același timp, acest nebun se străduia conștient (cu proprie voință) ca zilnic să aducă în lume cât mai multă viclenie, ură, răutate, invidie, lăcomie, minciună, fals, fariseism, trădare și delatune.

2.3.4.6.D. În—drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) poate avea loc prin aplicarea „la vedere” a unor forme de umilire psihică colectivă. Cum duce la o perfidă demonizare colectivă propaganda neo—marxistă modernă a „corectitudinii politice”.

Într—un interviu din 31 august 2005 (în revista FrontPageMagazine), psihiatrul englez Anthony Malcolm Daniels (cu pseudonimul de scriitor Theodore Dalrymple) făcea următoarea observație pertinentă:

„Political correctness is communist propaganda writ small. In my study of communist societies, I came to the conclusion that the purpose of communist propaganda was not to persuade or convince, nor to inform, but to humiliate; and therefore, the less it corresponded to reality the better.

When people are forced to remain silent when they are being told the most obvious lies, or even worse when they are forced to repeat the lies themselves, they lose once and for all their sense of probity.

TO ASSENT TO OBVIOUS LIES IS TO CO—OPERATE WITH EVIL, AND IN SOME SMALL WAY TO BECOME EVIL ONESELF. *One's standing to resist anything is thus eroded, and even destroyed. A society of emasculated liars is easy to control.*

I think if you examine political correctness, it has the same effect and is intended to.¹⁶

(boldirile, sublinierile și majusculele din citat îmi aparțin)

În traducerea mea aproximativă textul este următorul:

„Corectitudinea politică este propagandă comunistă realizată în mod ascuns. În studiul meu asupra societăților comuniste, am ajuns la concluzia că scopul propagandei comuniste nu era să convingă, nici să informeze, ci să umilească; și prin

urmare, cu cât corespundea mai puțin realității, cu atât mai bine.

Când oamenii sunt forțați să tacă când li se spun minciunile cele mai evidente, sau chiar mai rău atunci când sunt forțați să repete singuri minciunile, își pierd odată pentru totdeauna simțul probității (cinstei, integrității).

ACCEPTAREA MINCIUNILOR EVIDENTE ÎNSEAMNĂ A COOPERA CU RĂUL ȘI ÎNTR–O MICĂ MĂSURĂ ÎNSEAMNĂ A DEVENI TU ÎNSUȚI UN DIAVOL.

O persoană care vrea să reziste este astfel erodată și chiar distrusă. O societate de mincinoși impotenți este ușor de controlat. Cred că dacă examinați corectitudinea politică, aceasta are același efect premeditat (adică controlul societății).“ (boldirile, sublinierile și majusculele din citat îmi aparțin)

Deși autorul acestui citat se referă în principal la definirea corectitudinii politice ca fiind o formă de propagandă comunistă, este exprimată și o altă idee deosebit de importantă.

Oamenii capătă o identitate demonică (își demonizează Sinele), dacă sunt forțați să participe la un sistem politic–social bazat pe minciună și a cărui principală funcție psihologică este umilirea individului.

Psihiatrul Anthony Daniels ne spune că scopul propagandei comuniste era cu mult mai pervers decât se putea crede. Mecanismul secret era următorul: scopul propagandei comuniste nu era acela de a manipula, re–educa, convinge sau informa oamenii, ci de a–i umili și a–i menține cu forța într–un sistem al minciunii generalizate. Doar o mică parte dintre oameni erau păcăliți și chiar credeau în propaganda comunistă, dar cea mai mare parte a populației trebuia să o îndure cu stoicism, propaganda fiind resimțită psihologic ca o continuă umilire personală.

În ascuns, scopul acestei existențe pervertite de minciună și umilire era de fapt demonizarea Sinelui oamenilor, devenirea demonică a indivizilor. Vroiau sau nu, știau sau nu, în planul ontologic–ființial efectul unei astfel de existențe saturată de minciună era demonizarea lentă a oamenilor, adică în timp insesizabil oamenii căpătau o identitate demonică.

Propaganda comunistă le spunea oamenilor încontinuu minciuni evidente, pe care aceștia trebuiau să le suporte sau chiar să le repete ei înșiși. Suportarea și repetarea acestor minciuni ale propagandei comuniste erau resimțite de oameni ca fiind forme de consimțire și colaborare cu propaganda, erau resimțite ca fiind forme ale trăirii unui fals existențial, care duceau la pierderea integrității psihice și a demnității personale.

Suportarea și repetarea acestor minciuni grețose erau în fapt forme pasive de colaborare cu răul, care în timp duceau individul la a deveni el însuși rău.

Cu cât mai evidente erau minciunile, cu cât mai mare era consimțirea și suportarea pasivă a răului, cu cât mai mare era falsul existențial resimțit de oameni, cu atât mai rapidă era demonizarea lor.

Oamenii își pierdeau demnitatea, integritatea psihică și începeau să devină ei înșiși nepăsători, răi, degenerați. Deci în final, prin aparent inofensiva propagandă ideologică și politică oamenii se înrăiau, adică degenerau.

PROPAGANDA COMUNISTĂ = MINCIUNĂ EXISTENȚIALĂ IMPUSĂ PRIN FORȚĂ + PARTICIPAREA LA MINCIUNA EXISTENȚIALĂ + UMILIREA OAMENILOR = AVEA EFECT DE

DEMONIZARE AL SINELUI OAMENILOR = TREPTAT OAMENII DEVENEAU DEMONI ÎN TRUP DE OM.

Nu trebuie ignorată informația esențială oferită la finalul textului de către psihiatrul englez: același efect de insesizabilă degenerare în masă îl are în ziua de astăzi propaganda „corectitudinii politice“, urmașa „de facto“ a propagandei comuniste.

PROPAGANDA MINCINOASĂ IREALĂ + FALSĂ A SISTEMULUI COMUNIST = A FOST ÎNLOCUITĂ CU „CORECTITUDINEA POLITICĂ“ IMPUSĂ PRIN LEGILE SOCIETĂȚII TOTALITARE GLOBALISTE NEO-MARXISTE = DUCE LA CONSIMȚIREA/SUPPORTAREA PASIVĂ A UNUI SISTEM SOCIAL ȘI POLITIC BAZAT PE MINCIUNĂ + UMILIREA PSIHOLGICĂ A OAMENILOR + OBLIGAREA TRĂIRII UNEI VIEȚI DE FALS EXISTENȚIAL + LIMITAREA GÂNDIRII ÎN ADEVĂR = PIERDEREA INTEGRITĂȚII PSIHICE + VIAȚĂ TRĂITĂ ÎN MINCIUNĂ ȘI FALS EXISTENȚIAL + INTERZICEREA GÂNDIRII ANCORATE ÎN REALITATE + DENATURAREA PERCEPȚIEI REALITĂȚII ADEVĂRATE = DEMONIZAREA SINELUI CA UN EFECT DE DEGENERARE (INSESIZABIL) ÎN MASĂ AL OAMENILOR.

2.3.4.6.E. În-drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) poate avea loc datorită slavei deșarte și mândriei, prin auto-amăgirea de sine a conștiinței fariseice (fals ontologic-ființial).

În textul „*Despre felul de a fi al vameșului și cel al fariseului. Predică în Duminica Vameșului și Fariseului*“, Sf. Ignatie Briancianinov ne descrie cu mare claritate ce înseamnă conștiința fariseică și cum aceasta are puterea de a determina demonizarea Sinelui oamenilor care lucrează fariseismul și fățarnicia.

Iată cum mândria, slava deșartă, trândăvia și îndreptățirea de sine duc la conștiința fariseică, părere de sine, închipuire de sine, fățarnicie, trufie, moartea sufletului și în final la demonizarea Sinelui:

„Doi oameni s-au suit în templu să se roage, începe Domnul pilda Sa: unul fariseu, iar celălalt vameș. După aceasta, Domnul, Cunoșcătorul inimilor, arată prin ce gânduri se vădea așezarea de taină a inimii fiecăruia dintre cei doi care se rugau, prin ce gânduri închipuia fiecare dintre ei așezarea sa față de Dumnezeu.

Fariseul era mulțumit de sine, se socotea vrednic de Dumnezeu, bineplăcut lui Dumnezeu. «Dumnezeule, mulțumescu-Ți», spunea el întru sine, adică vorbea în gând potrivit felului în care se vedea pe sine în taina sufletului său.

Pentru ce mulțumește fariseul lui Dumnezeu? Oare din pricina necuprinsei măreții a lui Dumnezeu, ce face să se minuneze și să se uimească toată făptura înțeleghătoare? Oare din pricina neurmărilor și negrăitei milostivirii a lui Dumnezeu, Care îngăduie unei făpturi nimicnice cum este omul să stea de vorbă cu El? Oare din pricina nenumăratelor faceri de bine dumnezeiești, celor revărsate asupra omenirii?

*Nu! Mulțumescu-Ți, grăiește fariseul, că nu sunt ca ceilalți oameni. **În orbirea sa, fariseul mulțumește lui Dumnezeu pentru starea sa de mulțumire de sine și amăgire de sine. Obraznic și viclean fel de îngâmfare!***

*Mulțumire adusă lui Dumnezeu, însă nevrednică de Dumnezeu! Mulțumire adusă lui Dumnezeu, dar plină de defăimări asupra lui Dumnezeu! **Nu Dumnezeu i-a dat***

fariseului cea așezare a sufletului cu care se laudă el: aceasta s-a alcătuit în urma primirii și însușirii unor concepții mincinoase. Părintele acestor concepții, care omoară sufletul cu moarte veșnică, este arhanghelul căzut (Ioan 8, 44). Iată sub a cui înrâurire a luat naștere așezarea sufletească a fariseului!

[...]

Amăgirea de sine este întotdeauna îmbinată cu așa-numita de către Sfinții Părinți înșelare drăcească: ea stă în primirea minciunii drept adevăr, în atragerea de către minciună, întunecat privește fariseul omenirea din amăgirea lui de sine! «Nu sunt ca ceilalți oameni», spune el, «răpitori, nedrepti, preacurvari, sau ca și acest vameș». De unde a primit el cunoașterea aceasta, pe care o vădește cu atâta încredințare și hotărâre? Cum putea el cunoaște limpede și în amănunt faptele și conștiința tuturor oamenilor, ca să arunce asupra lor o învinuire atât de grea și atotcuprinzătoare? Cum putea el cunoaște faptele și conștiința vameșului care intrase împreună cu el în templu, care nu vorbise cu el nimic, care nu îi povestise nimic despre sine?

Fără îndoială că fariseul și-a rostit această judecată în pripă, și nu pentru că ceilalți oameni și vameșul cu pricina ar fi fost așa cum îi arată fariseul, ci fiindcă boala amăgirii de sine și mulțumirii de sine îi înfățișa astfel în ochii lui.

În continuare, fariseul își înșiră virtuțile: postesc de două ori în săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig. Pentru fariseu, faptele sale erau niște jertfe, niște merite înaintea lui Dumnezeu: acest fel de a vedea lucrurile este propriu tuturor fariseilor.

Pentru aceștia, în zadar vestește Dumnezeu atât în Vechiul, cât și în Noul Testament: «milă voiesc, iar nu jertfă» (Matei 9, 13; Os. 6, 6). Domnul le-a făcut nu o dată trimitere la această arătare a voii lui Dumnezeu de către Sfânta Scriptură. El le-a spus că niciodată nu ar fi căzut în păcatul osândirii celor nevinovați de ar fi priceput această vestire a voii lui Dumnezeu (Matei 16, 6): fiindcă mila nu numai că nu-i osândește pe cei nevinovați, ci și pe cei vinovați îi privește cu împreună-pătimire; ea le face pogorământ cât poate, ca unor mădulare neputincioase și bolnave, se îngrijește nu de pedepsirea, ci de tămăduirea lor.

Fariseii împietriți, orbi, lepădând cu îndărătnicie mila, vor cumva să facă silnicie Dumnezeirii, aducându-i jertfe pe care Ea nu are cum să le primească.

Ei vor aceeași purtare și de la ceilalți oameni; nevăzând-o, se smintesc și osândesc. Este propriu fariseilor să se smintească de cei în care nu văd fariseism; le este propriu să se smintească de cei care, dezgustați de iubirea de sine și de dorința de a plăcea oamenilor, se străduiesc să placă lui Dumnezeu întru simplitate, în taina inimii lor; le este propriu să vadă păcat și gând rău acolo unde nu este nici urmă de așa ceva; le este propriu să-i osândească, să-i urască și să prigonească pe adevărații slujitori ai lui Dumnezeu.

De cine se sminteau ei, pe cine osândeau, în cine vedeau păcat, pe cine prigoneau cu răutate înverșunată? Cercetând ce ne istorisește Evanghelia, ne vom încredința că **prigoanelor și urii lor le-au fost supuși mereu fie păcătoșii pocăiți, care s-au împăcat cu Dumnezeu și s-au făcut drepti în urma pocăinței, fie ucenicii și următorii lui Dumnezeu înomenit – dar mai mult decât toți însuși Dumnezeu înomenit, Cel atot-desăvârșit.**

[...]

Fariseii aveau despre Legea lui Dumnezeu o concepție strâmbă, îndeletnicindu-se cu cercetarea și învățarea Legii doar după slovă, nu prin cercare, nu prin plinirea ei, își agonisneau nu smerenia, în care îl aduce pe om la adevărata cunoștință de Dumnezeu, ci o neobișnuită îngâmfare și semeție.

Rânduieilor rituale, care preînchipuiau tainic cele ce aveau să fie în Noul Testament, ei le dădeau o însemnătate mult mai mare decât se cuvenea, dar nu băgau în seamă poruncile lui Dumnezeu, care alcătuiesc miezul Legii. Schimonosind înțelesul Legii potrivit științei lor cu nume mincinos și inimii lor stricate, ei se înfățișau în ochii lor și în ochii altora ca slujitori ai lui Dumnezeu și ca bine-plăcuți Lui, în vreme ce slujeau și făceau pe plac doar părerii de sine.

Ei năzuiau să îi slujească și să îi facă pe plac lui Dumnezeu prin împlinirea voii lor și gândirii lor, socotindu-le pe acestea neîndoielnic bune și adevărate – cum nu sunt, potrivit firii omenirii căzute – iar nu prin cercetarea și împlinirea osârdnică a voii lui Dumnezeu.

Lucrând în acest fel, omul face aproape mereu rău socotindu-l drept bine, și chiar dacă face vreodată binele, îl face ca de la sine, care îl și pune pe seama sa, nu pe seama lui Dumnezeu, așa cum a făcut și fariseul. Așa stând lucrurile, însuși binele se face în el pricină a răului, aducând în om părerea de sine, sădind, hrănind și făcând să crească cea mai pierzătoare din toate patimile: trufia.

[...]

Părerea de sine și trufia stau de fapt în lepădarea de Dumnezeu și închinarea la sine.

Ele alcătuiesc o închinare la idoli subțire, pe care omul și-o recunoaște cu greu și de care se lasă greu. Pe dinafară, fariseii erau cei mai apropiați și mai neabătuți slujitori și râvnitori ai adevăratei cinstiri de Dumnezeu, însă, de fapt, erau înstrăinați de El cu desăvârșire, se făcuseră vrăjmași ai Lui, fii ai satanei (Ioan 8, 44).

Când Mesia Cel făgăduit, pe Care omenirea pătimitoare L-a așteptat câteva mii de ani, S-a arătat între ei cu mărturii neîndoielnice ale Dumnezeirii Sale, fariseii nu L-au primit. Dându-și seama cine era, întru cunoștință, L-au dat unei morți de ocară, s-au făcut ucigași de Dumnezeu (Matei 27, 42).

[...]

Otrava care otrăvește pe de-a-ntregul lucrarea fariseilor stă în aceea că ei fac toate lucrurile lor ca să fie văzuți de oameni (Matei 23, 5). **Temeiul lucrării lor este căutarea slavei de la oameni; mijlocul de care ei se folosesc ca să-și atingă scopul este fățărnicia. Fățărnicia alcătuiește felul de-a fi al fariseilor.**

Domnul a numit fățărnicia aluatul fariseilor (Luca 12, 1). **Toată lucrarea fariseilor mustește de fățărnicie; fiecare faptă a lor are ca suflet fățărnicia. Fățărnicia născută fiind din slava deșartă, adică din căutarea laudei și slavei de la oameni, hrănește prin izbânzile sale slava deșartă; iar când slava deșartă ajunge la măsura sa deplină, lucrarea ei se preschimbă din izbucniri care apar când și când într-o năzuință neîncetată.**

Atunci, din slava deșartă se plăsmuiește o patimă oarbă și nebunească: trufia.

Trufia este moartea sufletului în privința duhovnicească: sufletul cuprins de trufie nu e în stare nici de smerenie, nici de pocăință, nici de milostivire, nici de gânduri ori simțăminte duhovnicești, ce ne aduc cunoașterea cea vie a Răscumpărătorului și ne fac să devenim ai Lui.

Pentru a ne feri de această otravă cumplită pe care o împărtășește aluatul fariseilor, să ne străduim, după îndemnul Evangheliei (Matei 6), să împlinim poruncile dumnezeiești doar pentru Dumnezeu, ascunzând cu toată osârdia această împlinire de privirile omenești, care nu fac decât să dăuneze.

Să lucrăm pe pământ pentru Dumnezeu și pentru cer, nu pentru oameni! Să lucrăm și pentru oameni, dar nu pentru a smulge de la ei laude, ci pentru a le aduce adevărată slujire și adevărat folos – lucruri pentru care ei deseori își sfâșie binefăcătorii, așa cum fiarele sălbatice și proaste îi sfâșie deseori pe cei ce le hrănesc și le îngrijesc. Așa s-a întâmplat cu Sfinții Apostoli și cu mulți alți oameni ai lui Dumnezeu.

Să ne urmărim fără încetare, să băgăm de seamă neajunsurile și neputințele noastre! Să îl rugăm pe Dumnezeu ca El să ne descopere căderea și păcătoșenia noastră!

***Năzuința statornică spre împlinirea voii lui Dumnezeu** nimicește puțin câte puțin în noi mulțumirea de sine și ne înveșmântează în fericita sărăcie cu duhul, îmbrăcați în această sfântă haină a harului, ne vom deprinde starea înaintea lui Dumnezeu cea plăcută Lui, pentru care a fost lăudat de către Evanghelie vameșul cel smerit.*

Rugându-ne lui Dumnezeu din recunoașterea adâncă și nemincinoasă a păcătoșeniei noastre, vom primi fără îndoială iertarea păcatelor și îmbelșugarea adevăratelor bunătăți, atât vremelnice cât și veșnice: că tot cel ce se smerește va fi înălțat de atotputernica și atotbuna dreaptă a Domnului, Dumnezeului, Făcătorului și Mântuitorului nostru. Amin.⁴⁷

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

În rezumat:

PĂREREA DE SINE + ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE + SLAVA DEȘARTĂ + MÂNDRIA + TRÂNDĂVIA = DUC LA CONȘTIINȚA FARISEICĂ (FĂȚĂRNICIE, VICLENIE, ÎNCHIPUIRE DE SINE, ETC.) = OMUL TRĂIEȘTE ÎNTR-UN FALS ONTOLOGIC-FIINȚIAL, ESTE LUCRAREA REALĂ A FAPTELOR RĂULUI SUB AMĂGIREA DE SINE A LUCRĂRII BINELUI = DUC LA TRUFIE + FAPTE ALE RĂUTĂȚII NEPOCĂITE + LUCRAREA CONȘTIENTĂ A PATIMILOR = DUC LA DEMONIZAREA SINELUI.

Tot dintr-o conștiință fariseică provine și strategia existențială a vicleniei, care este un mix demonic de trândăvie, părere de sine, nepăsare față de Dumnezeu (uitarea lui Dumnezeu) și fariseism aplicat (fals, minciună, impostură, viclenie, invidie, răutate, perfidie). Această strategie existențială demonică duce la dezvoltarea patimilor și la pervertirea gândirii omului. Conform cu Sfinții Părinți, în acest caz mintea omului devine fie dobitocească, fie drăcească.

UITAREA LUI DUMNEZEU (NEPĂSAREA FAȚĂ DE DUMNEZEU, LIPSA FRICII DE DUMNEZEU) = DUC LA STRATEGIA EXISTENȚIALĂ A VICLENIEI = TRÂNDĂVIE + FARISEISM (FALS, MINCIUNĂ, IMPOSTURĂ, VICLENIE, INVIDIE, RĂUTATE, PERFIDIE) = DUC LA LUCRAREA CONȘTIENTĂ A PATIMILOR = MINEA OMULUI DEVINE DOBITOCEASCĂ SAU DRĂCEASCĂ.

Atenționare: În-drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui) este aproape inevitabilă, obligatorie și imediată, dacă la conștiința fariseică (strategia existențială vicleană) se adaugă minim un păcat dintre următoarele: prea-curvia (trădarea în fața lui Dumnezeu a Tainei Cununiei !), patima alcoolului, strategia existențială vicleană de

răzbunare, trădarea de aproapele și trădarea de neam, „uciderea prin cuvânt“, intenția de ucidere „soft“, vrăjitoria, orice păcat comis împotriva Sfântului Duh.

2.3.4.6.F. În–drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) poate avea loc datorită „virusării“ puterilor sufletului.

Sunt mai multe elemente care acționează simultan și cumulativ în procesul degenerării complete a omului. Sinele natural al omului se poate demoniza și indirect, prin „contaminarea“ lui cu energia demonică a patimilor.

x. Întotdeauna mai întâi are loc procesul de completă împătımire a organismului, „inimii“ și creierului (gândirii) omului.

xx. Apoi, așa cum am arătat în paragraful anterior **2.3.3.2**, demonii nu se combină cu energia sufletului, dar „din exteriorul“ sufletului (în trup sau din afara trupului) pot să genereze decăderea Sinelui natural în patimi. Acest lucru are loc prin schimbarea sensului, valorii și rostului puterilor sufletului.

Întotdeauna „îmbolnăvirea“ sufletului (schimbarea sensului și rostului puterilor sufletului) duce obligatoriu și la „îmbolnăvirea“ (împătımirea) Sinelui natural al omului.

La demonizarea Sinelui prin patimi nu se ajunge niciodată în mod direct, ci indirect, în timp, prin „virusarea“ puterilor sufletului.

De exemplu, sfânta mândrie și orgoliul (energii „naturale“ și firești ale sufletului) necesare pentru eliberarea Sinelui natural de relele înclinații, pot fi folosite în sens demonic, pentru a determina demonizarea Sinelui natural cu mândrie și orgoliu. Orgoliul care ne este dat pentru a lupta contra demonilor este folosit ca „armă“ (motivație) de luptă contra altor oameni.

În sensul mai larg, în loc ca puterile sufletului să fie folosite pentru a lucra îndumnezeirea Sinelui natural al omului (completă despătımire, creștere în dragostea pentru Dumnezeu), acestea sunt folosite pentru a lucra păcatul în exterior și „în sine“, ceea ce echivalează cu demonizarea Sinelui natural.

Practica monahală cunoaște împătımirile avansate, de tip demonic ale Sinelui natural, prin expresii de tipul: „mândrie demonică“, „lăcomie demonică“, „răutate demonică“, „slavă deșartă demonică“, etc.

Când spunem despre un om că „are o mândrie demonică“, acest lucru înseamnă că el a depășit nivelul de împătımire normal al Sinelui cu mândrie, deja a trecut dincolo de un anumit „prag calitativ“ ireversibil, de unde începe un proces de împătımire de tip demonic.

Dacă ajung la acest nivel de tip „demonic“, toate puterile „virusate“ (inversate) ale sufletului au puterea de a determina procesul de demonizare al Sinelui. Orice tip de păcat, oricât de mic, dacă este repetat încontinuu, ajunge la nivelul de „patimă omenească“ a Sinelui, apoi evoluează spre nivelul de „patimă demonică“ a Sinelui.

PATIMĂ OMENEASCĂ A SINELUI = TRECE ÎN PATIMĂ DE TIP DEMONIC, IREVERSIBILĂ A SINELUI = ÎNCEPE PROCESUL COMPLEMENTAR DE DEMONIZARE A SINELUI.

Există însă variații în ceea ce privește timpul demonizării Sinelui. Acest proces are loc într–un timp variabil, de la doar câteva luni de zile în cazul infantilor nativi, la câțiva ani de zile în cazul oamenilor normali.

La demonizarea Sinelui natural se ajunge inevitabil prin împătımirea totală și demonică a Sinelui, cu toate patimile „de moarte”, care duc la „moartea sufletului”: mândria (trufia), lăcomia, invidia (inclusiv: ura, viclenia, perfidia, neascultarea, dușmănia, ostilitatea), iubirea de bani (inclusiv zgârcenia), desfrânarea (curvia, preacurvia, malahia, sodomia, pornografia, lipsa de înfrânare), trândăvia și mânia (ținerea de minte a răului, agresivitatea în toate formele), toate patimile vorbirii (turnătorie, delațiunea, vorbirea în deșert, comentarea, cârtirea, nemulțumirile, criticismul, jignirile, căutarea de ceartă, clevetirea, bârfirea, judecarea, osândirea), etc.

Deci patimile „de moarte” ale sufletului, care duc la „moartea sufletului” nu reprezintă în fapt o stare de împătımire a sufletului propriu-zis. Este vorba despre o atât de puternică degenerare (împătımire) a Sinelui natural, încât chiar și sufletul este blocat să-și mai îndeplinească funcțiile.

SINELE NATURAL AL OMULUI ESTE PUTERNIC ÎMPĂTIMIT CU PATIMI GRAVE „DE MOARTE” = SUFLETUL NU-ȘI MAI POATE ÎNDEPLINI FUNCȚIILE („MOARTEA SUFLETULUI”).

La procesul de demonizare a identității spirituale a omului prin împătımirea Sinelui natural contribuie factori diverși, precum: libera alegere și libera voință, trândăvia, nepăsarea în satisfacerea fără opreliști a patimilor sufletești (lăcomie, slavă deșartă, mândrie, preacurvie, mânie, etc), dorința de răzbunare pe Dumnezeu pentru handicapuri cronice (fizice și psihice) din naștere, dorința și voința de a face rău altor oameni, ascultarea de gândurile de sugestie ale demonilor, uitarea de Dumnezeu, lipsa fricii de Dumnezeu.

LIBERĂ ALEGERE ȘI LIBERTATEA VOINȚEI + NEPĂSARE + TRÂNDĂVIE + LIPSA DE POCĂINȚĂ + LIPSA FRICII DE DUMNEZEU + UITAREA LUI DUMNEZEU + DORINȚA DE RĂZBUNARE PE DUMNEZEU = DORINȚA ȘI VOINȚA DE A LUCRA PĂCATELE ȘI PATIMILE = INIȚIAL ARE LOC ÎMPĂTIMIREA NORMALĂ A SINELUI, PRIN: mândrie, slavă deșartă, lăcomie, invidie, răutate, iubire de bani, desfrânare, trândăvie, mânie, minciună, fals, fariseism, etc. = ULTERIOR PRIN LIPSA DE POCĂINȚĂ ȘI REPETAREA PĂCATELOR SE AJUNGE LA O ÎMPĂTIMIRE DEMONICĂ A SINELUI = SE TRECE DINCOLO DE UN „PRAG CALITATIV” AL ÎMPĂTIMIRII SINELUI = APARE FENOMENUL DE DEMONIZARE A SINELUI = VOINȚA, GÂNDIREA, DORINȚA, INTENȚIILE, PERSONALITATEA OMULUI CAPĂTĂ O IDENTITATE DEMONICĂ, SUNT SPECIFICE „NE-FIINȚEI” DUHURILOR CĂZUTE = OMUL DEVINE UN DEMON ÎN TRUP DE OM.

Atenționare: În-drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui) este aproape inevitabilă, obligatorie și imediată dacă se adaugă minim un păcat dintre următoarele: prea-curvia (trădarea în fața lui Dumnezeu a Tainei Cununii !), patima alcoolului, strategia existențială vicleană de răzbunare, trădarea de aproapele și trădarea de neam, „uciderea prin cuvânt”, intenția de ucidere „soft”, vrăjitoria, orice păcat comis împotriva Sfântului Duh.

2.3.4.6.G. În-drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) poate avea loc datorită împătimirii demonice a Sinelui cu mândrie și slavă deșartă, prin dorirea, primirea și acceptarea unei „cunoașteri” avansate, oculte, esoterice,

magice.

Identitatea spirituală a omului (Sinele natural al omului) poate fi schimbată, alterată și demonizată datorită „cunoașterii superioare“, prin îmbolnăvirea demonică a Sinelui natural cu mândrie și slavă deșartă.

DORINȚA PENTRU „CUNOAȘTERE“ SUPERIOARĂ, DE TIP MAGICĂ–OCULTĂ = ÎMPĂTIMIREA SINELUI CU PATIMELE MÂNDRIEI ȘI SLAVEI DEȘARTE + POSESIA DEMONICĂ BIOFIZICĂ = SCHIMBAREA „CALITATIVĂ“ A SINELUI PRIN MÂNDRIE, SLAVĂ DEȘARTĂ, ORGOLIU, RAȚIONALISM = SCHIMBAREA „CALITATIVĂ“ SPRE DEMONIZARE A SINELUI NATURAL AL OMULUI.

Din mândrie și/sau curiozitate, unii oameni doresc să intre în posesia unei „cunoașteri“ secrete, magice, oculte, etc., chiar cu prețul demonizării de sine. Se pare că pentru unii oameni drogul cunoașterii oculte este mai important decât identitatea de sine.

Nu este deci de mirare că atâția oameni inteligenți se demonizează prin proprie voință, din dorința de a deveni un fel de „zei“, posesori ai unei „cunoașteri“ superioare.

De aceea practica monastică spune că mai întâi trebuie curățit Sinele natural de mândrie și slavă deșartă și apoi omul poate să primească prin revelație dumnezeiască toată cunoașterea cea Adevărată, pe care o poate el duce.

Îți dă Dumnezeu toată cunoașterea cea Adevărată și revelată pe care o poți tu duce și chiar mai mult decât poți tu visa, cu condiția ca mai întâi să-ți cureți Sinele de mândrie, slavă deșartă, mânie, trândăvie, curvie, invidie, răutate, lăcomie, etc.

Dumnezeu cunoaște slăbiciunea și neputința omului „căzut“. Dacă El ar da cunoaștere revelată oricui o cere, consecința previzibilă ar fi prăbușirea psihică a omului în slavă deșartă și mândrie.

Dacă mai întâi omul primește cunoașterea cea Adevărată, se îmbolnăvește de mândrie și slavă deșartă iar procesul curățirii Sinelui natural de patimi devine imposibil. Odată cu „înghețarea“ Sinelui în patimi mărețe implicit apare și riscul „virusării“, a demonizării Sinelui.

Atenționare: În–drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui) este aproape inevitabilă, obligatorie și imediată dacă la acest păcat (împătimirea Sinelui natural cu mândrie demonică) se adaugă minim un păcat dintre următoarele: prea–curvia (trădarea în fața lui Dumnezeu a Tainei Cununii !), patima alcoolului, strategia existențială vicleană de răzbunare, trădarea de aproapele și trădarea de neam, „uciderea prin cuvânt“, intenția de ucidere „soft“, vrăjitoria, orice păcat comis împotriva Sfântului Duh.

2.3.4.6.H. În–drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) poate avea loc în timp, insesizabil, datorită funcționării psihicului cu energie/libido de tip demonic, prin trăirea sufletească și mentală a patimilor mândriei, orgoliului, mâniei și slavei deșarte.

Demonizarea Sinelui are loc întotdeauna atunci când, prin nepăsarea omului, psihicul se obișnuiește să–și procure energia/libido–ul de funcționare prin trăirea ființială (a Sinelui natural) și sufletească a patimilor mândriei, orgoliului, mâniei și slavei deșarte. Așa cum am precizat la paragraful anterior **2.3.4.6.F**, întotdeauna împătimirea se

referă la Sinele natural, nu la suflet.

Nu sufletul se împătumește, nu doar sufletul „trăiește“ plăcerea patimii, ci și Sinele natural al omului. Împătumirea Sinelui natural duce și la o oarecare formă de „trăire“ pătimășă a sufletului. Într-o oarecare măsură și sufletul „trăiește“ o stare de ființare (plăcere) pătimășă.

Realitatea sufletească și psihologică nu este de tipul alb–negru, cu aspecte categorice și distincte pentru suflet, sau pentru Sinele natural al omului.

De obicei este vorba de un proces insesizabil la nivelul conștiinței, deoarece aceste patimi sunt bine ascunse în Sinele natural, în spatele autocompătumirii, tristeții de tip demonic, îndreptățirii de sine și convingerii superiorității morale personale.

AUTOCOMPĂTUMIRE + TRISTEȚE DE TIP DEMONIC + CONVINGEREA SUPERIORITĂȚII MORALE PERSONALE + ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE = NEPĂSAREA (ne–acceptarea, ne–conștientizarea, ne–asumarea, lipsă de preocupare) PENTRU TRĂIREA FIINȚIALĂ (A SINELUI) ȘI SUFLETEASCĂ A PATIMILOR DEMONICE MÂNDRIE, ORGOLIU, MÂNIE, SLAVĂ DEȘARTĂ = PSIHICUL FUNCȚIONEAZĂ CU UN TIP DE LIBIDO/PLĂCERE DE TIP DEMONIC.

TRĂIREA SUFLETEASCĂ ȘI MENTALĂ A PATIMILOR MÂNDRIE, ORGOLIU, MÂNIE, SLAVĂ DEȘARTĂ = PSIHICUL SE OBIȘNUIEȘTE SĂ FUNCȚIONEAZE ÎN BAZA UNEI PLĂCERI PSIHICE (ENERGIE PSIHICĂ, LIBIDO) DE TIP DEMONIC = INSESIZABIL APARE PERICOLUL DEMONIZĂRII SINELUI ȘI DEMONIZĂRII IDENTITĂȚII DE SINE A OMULUI = FĂRĂ SĂ REALIZEZE OMUL DEVINE UN DEMON ÎN TRUP UMAN.

Atenționare: În–drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui) este aproape inevitabilă, obligatorie și imediată dacă la acest păcat (împătumirea Sinelui cu mândrie demonică) se adaugă minim un păcat dintre următoarele: prea–curvia (trădarea în fața lui Dumnezeu a Tainei Cununii !), patima alcoolului, strategia existențială vicleană de răzbunare, trădarea de aproapele și trădarea de neam, „uciderea prin cuvânt“, intenția de ucidere „soft“, vrăjitoria, orice păcat comis împotriva Sfântului Duh.

2.3.4.6.1. În–drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) poate avea loc datorită dorinței și voinței de a face rău altui om, în mod conștient și premeditat.

Procesul împătumirii Sinelui natural al omului cu invidie ne poate lumina și în această problemă fundamentală.

Din observarea oamenilor demonizați și din analiza invidiei, răspunsul este următorul: în mod fundamental, un om pierde protecția lui Dumnezeu și este lăsat demonizării în momentul în care (din ură și răutate) are dorința și voința activă de a face rău altui om și/sau când ascultă cu bună știință de gândurile de sugestie ale unui duh rău.

URĂ PERSONALĂ FIINȚIALĂ A SINELUI NATURAL (de sine, pentru lume, pentru Dumnezeu) + EVENTUAL URĂ DEMONICĂ = MÂNIE + INVIDIE + RĂUTATE + ÎNCĂPĂȚÂNARE + PROSTIE = DORINȚA ȘI VOINȚA DE A FACE RĂU ALTUI OM = ASCULȚI CU BUNĂ ȘTIINȚĂ DE GÂNDURILE DE SUGESTIE ALE UNUI DUH RĂU = VOINȚA OMULUI ESTE SUBORDONATĂ VOINȚEI DEMONICE = FAPTE CONTRA SEMENILOR, PREMEDITATE, COMISE CU PROPRIE VOINȚĂ, CU

LIBER ARBITRU = AU LOC SIMULTAN URMĂTOARELE: POSEDARE BIOFIZICĂ A OMULUI DE CĂTRE UN DUH RĂU + PARAZITARE DEMONICĂ LA NIVEL NEUROLOGIC + DEMONIZAREA SINELUI.

De aici pleacă totul. Dorința și voința de a face rău altui om, ascultarea de un duh al răutății indiferent de motive, este o formă de alegere personală, de abandonare a dumnezeirii din om, pe care Dumnezeu le respectă. Rezultatul nu poate fi decât unul singur: omul se „pierde“ pe sine demonului și devine un simplu instrument de promovare a răului în lume.

Atenționare: În-drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui) este aproape inevitabilă, obligatorie și imediată dacă la acest păcat (voința de a face rău altui om) se adaugă minim un păcat dintre următoarele: prea-curvia (trădarea în fața lui Dumnezeu a Tainei Cununii!), patima alcoolului, strategia existențială vicleană de răzbunare, trădarea de aproapele și trădarea de neam, „uciderea prin cuvânt“, intenția de ucidere „soft“, vrăjitoria, orice păcat comis împotriva Sfântului Duh.

2.3.4.6.J. În-drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) poate avea loc datorită acceptării unui parteneriat demonic, pentru a reuși în viață profesional, sexual, social, politic ori financiar.

În cazul oamenilor care s-au demonizat prin nepăsare, proprie voință și alegerea cu bună știință a parteneriatului demonic, nu mai există cale de întoarcere. Alegerea lor de partea revoltei contra lui Dumnezeu și lupta lor înverșunată cu oamenii lui Dumnezeu va avea efecte în veșnicie.

Pentru ei nu mai au nicio valoare posturile rudelor, slujbele de dezlegare de la mănăstiri sau ritualurile de exorcizare. După cum ne spun Sfinții Părinți, în aceste cazuri, nici măcar Sfinții din ceruri nu mai pot salva un astfel de ne-om.

ALEGEREA CU BUNĂ ȘTIINȚĂ A UNUI PARTENERIAT DEMONIC = URA PENTRU DUMNEZU ȘI OAMENI = POSEDARE BIOFIZICĂ + DEMONIZAREA SINELUI = PIERDEREA DE SINE, ALIENAREA DE SINE, ABANDONUL DE SINE = PERVERTIREA IDENTITĂȚII SPIRITUALE A OMULUI = DEMONIZAREA SINELUI.

Păcăleala este că omul nu știe și nu bănuiește care este consecința și plata pentru ajutorul primit în cadrul primei etape, de posedare biofizică. Invidioșii și în general oamenii care fac trocuri demonice sunt surprinși de faptul că un ajutor demonic nu este o relație temporară, ci una definitivă, în veșnicie.

Un troc demonic nu înseamnă numai avantaje materiale și intrarea în câmpul biofizic al omului, ci și pervertirea a însăși voinței și identității sale spirituale.

Mulți cred că sunt ei mai deștepți și că ajutorul demonic primit este gratuit și pe termen limitat. Invidioșii cred că după ce își vor atinge scopurile se vor putea întoarce la viața și personalitatea lor inițială.

Total greșit, un parteneriat demonic are efecte grave și ireversibile. Pentru că te-ai vândut cu bună știință demonilor, Dumnezeu își va retrage protecția Sa de pe tine și te va lăsa pradă lor. Iar demonii nu se mulțumesc niciodată cu puțin sau cu jumătăți de măsură, ei întotdeauna vor totul și îți iau totul. Adică îți „iau“ sufletul, te „virusează“

spiritual, te transformă într-unul de-al lor.

În aceste momente, cu ultimele momente de luciditate, omul înțelege cu groază ce troc a făcut: pentru nebunia de a face rău altui om și/sau pentru parvenire, s-a lepădat de Dumnezeu, și-a vândut viața veșnică și îndumnezeirea din el.

Din acest moment este pierdut, nu mai are nici o scăpare din capcana demonizării Sinelui natural.

În acest caz se întâmplă cele descrise mai sus la punctul **2.3.3.6**, are loc îndrăcirea (posesia demonică) imediată și completă a omului cu demoni foarte periculoși, ceea ce duce la motivații, gânduri și stări „ființiale” demonice: de invidie demonică, ură și dorință de răzbunare demonică (existențială, gratuită), dorință de ucidere demonică, mândrie demonică, mânie/agresivitate demonică, părere de sine demonică, îndreptățire de sine demonică, clevetire demonică, etc.

Toate acestea nu sunt ale omului, ci ale demonilor care au ajuns să paraziteze complet mintea celor posedați.

2.3.4.6.K. În-drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) poate avea loc datorită deciziei și dorinței secrete, viclene și sociopate pentru răzbunare existențială.

Indivizii nativi infantili sunt aceia care rămân toată viața „handicapați” psihic, blocați definitiv în stadiul de evoluție psihică specifică unui copil de 5 ani. Neputința și implicit durerea acestor oameni este deosebit de mare, deoarece deja în jurul vârstei de 15–20 ani sunt pe deplin conștienți că ei nu mai evoluează psihic-sufletește, ca ceilalți tineri „normali” din jurul lor. Ei sunt pe deplin conștienți de faptul că în întreaga lor viață vor fi definitiv și iremediabil „handicapați” psihic și sufletește, incapabili să trăiască și să se bucure de viață precum ceilalți.

Rezultatul acestei conștiințe a handicapului psihic-afectiv definitiv, a complexului de inferioritate și a suferinței psihice permanente, este nașterea unei puternice uri revanșarde la adresa lui Dumnezeu și a tuturor celorlalți oameni normali, a căror sistem psihic-afectiv s-a maturizat în mod normal, depășind stadiul infantil. Ura această revanșardă și arzătoare este sursa unor puternice patimi demonice: invidie, răutate, încăpățănare, prostie, dorință pentru răzbunare existențială obsesivă-cronică, de tip sociopat.

Stadiu de blocaj/retard infantil al psihicului nu duce în mod automat sau natural la demonizarea Sinelui, aceasta este o consecință a unei decizii premeditate și conștiente, cu liber arbitru, pe care o iau indivizii infantili.

Problema este că majoritatea indivizilor nativ infantili își aleg în viață o strategie existențială bazată pe răzbunarea cronică, obsesivă, de tip sociopat/psihopat, asupra celorlalți oameni.

Această decizie existențială fundamentală reprezintă începutul procesului de degenerare al infantililor nativi. Dar deoarece „punctul de plecare” în degenerare este un „psihic” incipient, indivizii nativ infantili au întotdeauna surpriza existențială a unei demonizări rapide, totale, definitive și ireversibile, de maxim 1 an de zile.

SUFERINȚA PSIHICĂ ASOCIATĂ CONȘTIINȚEI HANDICAPULUI PSIHIC-AFECTIV INFANTIL DEFINITIV = URA REVANȘARDĂ LA ADRESA LUI DUMNEZU ȘI A ÎNTREGII SOCIETĂȚI A

OAMENILOR NORMALI = ÎMPĂTIMIREA SUFLETULUI CU PATIMI CRONICE–DEMONICE: MÂNIE + INVIDIE + RĂUTATE + ÎNCĂPĂȚÂNARE + PROSTIE = DECIZIA ȘI DORINȚA PENTRU RĂZBUNARE EXISTENȚIALĂ OBSESIVĂ–CRONICĂ, DE TIP SOCIOPAT /PSIHPAT = DEMONIZAREA RAPIDĂ A SINELUI.

Evident, cine să–i avertizeze pe acești tineri nativi infantili, cu handicap psihic definitiv, că decizia existențială pentru răzbu­nare cronică este punctul de plecare spre propria lor ne–ființă, spre demonizarea Sinelui, către o nouă identitate demonică?

Dintre infantili nativi, cel mai rapid își demonizează Sinele tinerele fete. Deja când ies în lume, pe la 17–20 ani, multe dintre ele au luat deja decizia vieții lor: să se răz­bune cât mai bine și mai în secret pe toți oamenii normali pe care îi întâl­nesc.

Cu cât sunt mai capabili, buni și „normali” oamenii întâl­niți în viață, cu atât este mai secret, crunt și obsesiv războiul menit de a–i distruge.

Consecința acestei decizii grave este imediată și ireversibilă: până la 20 ani, toate aceste tinere fete sunt deja demonizate, în profunzimea ființei lor au o identitate demonică.

Nimeni nu scapă răz­bunării secrete a acestor tinere femei: profesori, vecini, proprii părinți, frații și surorile, colegii de școală, propriul soț, proprii copii, colegii de muncă, etc., etc.

În mod obișnuit, toată „viața” acestor femei este un șir interminabil de păcate grave și premeditate: trădarea propriei familii (turnătorie ordinară, prea–curvie, persecutarea copiilor, sabotaj financiar, ucidere prin sabotaj alimentar, sabotaj educațional), curvie, criticism cronic, sabotaj la locul de muncă și falimentarea firmei „din interior”, ucidere prin oboseală cronică, distrugerea carierelor oamenilor capabili, activism civic neo–comunist progresist, activism politic neo–marxist, bolșevism ascuns, obsesia pentru clevetire și delaționi, înregimentarea voluntară ca turnătoare a serviciilor secrete, etc, etc.

Și tinerii infantili bărbați se demonizează, dar mai târziu și în procent mai mic decât tinerele infantile. Infantili bărbați ajung până la 25–30 ani, ca să realizeze că sunt victimele unui handicap psihic–existențial definitiv și iremediabil. Pe fondul lipsei de credință în Dumnezeu, majoritatea tinerilor infantili iau de asemenea decizia existențială ca viața lor să fie o continuă, vicleană și premeditată pedepsire a oamenilor „normali”.

În acest caz se întâmplă cele descrise mai anterior la punctul **2.3.3.6**, are loc îndrăcirea (posesia demonică) imediată și completă a omului cu demoni foarte periculoși, ceea ce duce la motivații, gânduri și stări „ființiale” demonice: de invidie demonică, ură și dorință de răz­bunare demonică (existențială, gratuită), dorință de ucidere demonică, mândrie demonică, mânia/agresivitate demonică, părere de sine demonică, îndreptățire de sine demonică, clevetire demonică, etc.

Toate acestea nu sunt ale omului, ci ale demonilor care au ajuns să paraziteze complet mintea celor posedați.

2.3.4.6.L. În–drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) poate avea loc datorită lucrării conștiente (premeditate) a minciunii, falsului, imposturii, vicleniei.

a. Mântuitorul Iisus Hristos ne-a avertizat cu privire la pericolul lucrării minciunii personale, conștiente, premeditate.

Lucrarea premeditată a minciunii (falsului, manipulării, imposturii) pervertește însuși Sinele omului, însăși identitatea lui ființială divină.

Omul care și-a demonizat Sinele natural nu mai are „în sine” adevăr, ci doar minciună, fals, impostură, care sunt puse în lucrare prin viclenie și fățarnicie. Adică acest ne-om dobândește o identitate demonică, în care nu mai există nici o urmă de adevăr, realism lumesc, realism duhovnicesc, Ființă.

Practic în acest mod Mântuitorul Iisus Hristos ne-a avertizat și de faptul că în lume există astfel de ne-oameni, indivizi care și-au demonizat Sinele natural și au dobândit o identitate ființială (ontologică) demonică.

Acesta este sensul profund al următorului verset:

„44. Voi sunteți din tatăl vostru Diavolul, și poftele tatălui vostru vreți să le faceți. El de la'nceput a fost ucigător de oameni și nu a ramas întru adevăr, pentru că adevăr nu este întru el.

Când el grăiește minciuna, dintr'ale lui grăiește, fiindcă el mincinos este, și tatăl minciunii.”

(în Sf. Evanghelie după Ioan, cap.8, versetul 44, în Biblia Ortodoxă redactată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Părintele Ciprian Negreanu ne „traduce” să înțelegem ce înseamnă aceste versete ale Mântuitorului Iisus Hristos: **„ceea ce faci, te face!”**.

Cine pune în lucrare viclenia și fățarnicia prin minciună, fals și impostură, își dobândește sieși o identitate demonică, indiferent de motivul aparent necesar al acestei lucrări.

Nu este deci de mirare că întotdeauna față de fățarnici Mântuitorul Iisus Hristos a fost întotdeauna foarte sever și categoric.

VICLENIE ȘI FĂȚĂRNICIE = DUCE LA LUCRAREA PREMEDITATĂ ȘI CONȘTIENTĂ A MINCIUNII (FALS, MANIPULARE, IMPOSTURĂ) = DUCE LA DEMONIZAREA SINELUI NATURAL = INEXISTENȚA „ÎN SINE” A ADEVĂRULUI („nu a ramas întru adevăr, pentru că adevăr nu este întru el”) = STAREA FIINȚIALĂ A SINELUI NATURAL DEMONIC ESTE DATĂ DE MINCIUNĂ ȘI FALS („el mincinos este, și tatăl minciunii”).

Deci își demonizează rapid Sinele natural toți aceia care lucrează conștient, continuu și premeditat minciuna, impostura, falsul, manipularea, perfidia, viclenia, prin fapte precum sunt și următoarele:

– orice formă de minciună, necesară sau nu, justificată sau nu;

Se acceptă minciuna doar în cazurile excepționale, când este necesară și folosită într-un mod diplomatic, pentru a face un bine urgent și necesar: pentru a salva viața unui om urmărit, pentru a salva un copil, pentru a salva o situație care poate degenera spre conflicte și ucidere, pentru a salva o căsnicie, pentru a salva activitatea unei firme și implicit locurile de muncă, etc;

– prefăcătorie, fals „de salon” pentru a face conversație, fals existențial permanent;

- impostură de moment, impostură existențială permanentă;
- perfidie, viclenie: răutate, invidie și ură ascunse și prezentate într-o formă de fals bine;
- orice intenție de răutate, orice intenție de a face direct sau indirect orice formă de rău unui om, animal sau plantă;
- orice formă de manipulare: tăcerea vinovată și ascunderea completă a adevărului care trebuie spus, tăcerea vinovată și ascunderea parțială a adevărului care trebuie spus complet, spunem adevărul combinat cu minciuna, spunem doar adevărul dar îl prezentăm ca o minciună, etc, etc.

Acestea își au sursa direct în mândrie și slavă deșartă, iar rezultatul este pierderea completă a oricărui simțământ legat de frica de Dumnezeu. Prin lipsa fricii de Dumnezeu este apoi astfel deschis drumul lucrării tuturor patimilor, faptelor și păcatelor ascunse și vizibile.

În acest caz se întâmplă cele descrise anterior la punctul **2.3.3.6**, are loc îndrăcirea (posesia demonică) imediată și completă a omului cu demoni foarte periculoși, ceea ce duce la motivații, gânduri și stări „ființiale” demonice: de invidie demonică, ură și dorință de răzbunare demonică (existențială, gratuită), dorință de ucidere demonică, mândrie demonică, mânie/agresivitate demonică, părere de sine demonică, îndreptățire de sine demonică, clevetire demonică, etc.

Toate acestea nu sunt ale omului, ci ale demonilor care au ajuns să paraziteze complet mintea celor posedați.

b. Scriitorul rus Aleksandr Isaievici Soljenițin observase demonizarea Sinelui oamenilor care trăiau în regimul comunist, caracterizat de o „cultură a minciunii”: minciună și fals existențial pe toate palierele existenței.

Doar bine ascuns în ungherele conștiinței, oamenii mai știau cine sunt ei de fapt și care este adevărul vieții lor.

De aceea, **pentru a nu ne demoniza Sinele, este foarte important să nu participăm în niciun fel la „cultura minciunii”, la mascarada minciunii societății neo-marxiste globaliste spre care ne îndreptăm.**

Adică concret ce vom face?

Vom suporta cu nesfârșită răbdare propaganda neo-comunistă modernă („corectitudinea politică”) impusă prin legi satanice-totalitare, dar în același timp **vom căuta neîncetat în rugăciune toate cele esențiale unei vieți normale:** Adevărul, Libertatea (în rugăciune), Dragostea, Frumosul.

De asemenea, NU vom sluji în mod conștient minciunii medicale, educaționale și religioase, NU vom promova mai departe în mod conștient și voluntar niciun aspect al minciunii economice, politice și sociale neo-marxiste în care ne trăim viețile.

În anul 1974 fostul deținut politic Aleksandr Isaievici Soljenițin enumeră și precizează câteva aspecte concrete, prin care **NU vom promova/transmite mai departe în mod conștient „cultura minciunii” la care suntem supuși prin:** politică, sistemul administrativ statal, mediul economic, sistemul educațional și mass media oficială.

În acest sens, iată ce ne învâța să facem zilnic scriitorul rus Aleksandr Isaievici Soljenițin în eseul său „**Nu trăi în minciună**”, din februarie 1974.

Acest text este ceva mai mult decât un simplu eseu, este practic o mică „evanghelie” de atenționare, pentru a nu cădea în capcana demonizării Sinelui. Impactul psihologic

și spiritual al acestui mic eseu a fost însă rapid și bine înțeles de oculta satanică care conducea în acei ani KGB-ul din URSS.

Așa se face că în mai puțin de 24 ore de la apariția acestui eseu, pe 12 februarie 1974 scriitorul Aleksandr Soljenițin era expulzat din URSS, pus „pachet” în avion cu destinația Germania de Vest. În acea zi telefoanele roșii din Moscova au sunat doar pentru acest scop, alungarea din țară a lui Aleksandr Isaievici Soljenițin.

Este de remarcat că impactul politic al acestui eseu despre minciună l-a depășit pe cel al cărții „Arhipieleagul Gulag”, pentru care autorul nu a fost expulzat din URSS.

Iată mai jos o parte din acest eseu „**Nu trăi în minciună**”, care cuprinde enunțurile psihologice–spirituale esențiale (în traducerea mea aproximativă din limba engleză):

„Nu va scrie, semna și nu va publica în niciun fel, o singură propoziție care distorsionează adevărul, atât cât îl poate el înțelege;

Nu va pronunța o astfel de propoziție într-o conversație privată sau publică, nici nu o va citi dintr-o foaie și nici nu o va rosti din rolul de educator, agitator, profesor, actor;

Nu va descrie, susține sau difuza un singur gând fals, o singură denaturare a adevărului pe care îl discerne în pictură, sculptură, fotografie, tehnologie sau muzică;

Nu va menționa în scris sau în discurs un singur citat «îndrumător» pentru satisfacție, asigurare, pentru succesul său la locul de muncă, cu excepția cazului în care împărtășește pe deplin gândul citat și crede că se potrivește exact contextului dat;

Nu va fi forțat să participe la o demonstrație sau un miting dacă acesta contravine dorinței și voinței sale; nu va prelua și ridica un banner sau un slogan în care nu crede pe deplin;

Nu va ridica mâna să voteze pentru o propunere pe care nu o susține sincer; nu va vota deschis sau în vot secret pentru un candidat pe care îl consideră dubios sau nedemn;

Nu va fi obligat să meargă la o întâlnire în care se așteaptă la o discuție forțată și denaturată;

Va ieși imediat dintr-o sesiune, întâlnire, prelegere, piesă sau film de îndată ce îl aude pe vorbitor pronunțând o minciună, un discurs ideologic sau o propagandă nerușinată;

Nu se va abona și nu va cumpăra un ziar sau o revistă care distorsionează sau ascunde realitatea și adevărul;

Aceasta nu este în niciun caz o listă exhaustivă a modalităților posibile și necesare de a ne sustrage minciunii. Dar cel care începe să se curețe pe sine va discerne cu ușurință prin percepția adevărului și alte oportunități.“

(pentru acest citat vezi anterior în acest capitol **referința 13**)

c. Aceași realitate a demonizării „Sinelui natural” al oamenilor prin participarea la „cultura minciunii” este prezentată de englezul George Orwell, în cartea sa „1984”. În această carte este prezentată o viitoare și planificată societate distopică, unde aparent toată lumea este fericită: toți au de muncă, toată lumea are de mâncare, mereu sunt creșteri de producție, mereu sunt victorii pe front, există o perfectă coeziune socială, etc.

Personajul principal Winston Smith înțelege că dincolo de organizarea socială și politică aparent normală, societatea este construită („funcțională”) pe bază de minciună și teroare, prin: crime, lipsuri materiale, viclenie, fals existențial, fățarnicie, impostură, represiune totalitară, falsificarea trecutului, venerarea morții eroice în războaie inventate.

Deoarece este un funcționar inteligent al guvernului care se ocupă cu falsificarea adevărului, undeva în jurul la 40 ani el înțelege toate aceste aspecte discrete ale societății.

Dar cu toată inteligența lui, nu poate înțelege perspectiva spirituală–duhovnicească a ceea ce se întâmplă. Permanent simte că ceva îi scapă din înțelegere.

De aceea el își spune mereu: **„Înțeleg ce se întâmplă, dar de ce?”**

Adică Winston Smith înțelege minciuna stratificat organizată, manipularea premeditată, falsul existențial, etc., dar nu poate înțelege de ce societatea este premeditat construită în acest mod.

Cine a gândit această monstruoasă de fericire bolnavă, căreia i se spune „viață”? De ce este așa și nu altfel?

De ce societatea trebuie să fie „funcțională” prin falsificarea trecutului, minciună, fals și teroare nevăzută și de ce nu este funcțională pe baze normale, prin respectarea adevărului trecutului, normalitate, realitate, drepturi cetățenești.

Răspunsul la această întrebare îl va realiza cu groază atunci când va fi arestat și torturat de către Poliția Gândirii, ca instituție a Statului totalitar.

Winston Smith înțelege într–un final că societatea este organizată cu scopul de a produce schimbarea ființială a Spiritului oamenilor (demonizarea lor), prin: războaie, crime, lipsuri materiale, minciună, fals existențial personal, falsificarea trecutului, falsificarea relațiilor dintre oameni, fățarnicie (dualitatea și duplicitatea gândirii), stress existențial.

Deci întreaga societate era (este) astfel organizată, încât sub aparența normalității să genereze demonizarea oamenilor, transformarea oamenilor în demoni vii.

Într–o societate distopică, oamenii căpătau pe nesimțite o identitate ființială demonică, în care dragostea naturală pentru Dumnezeu era schimbată în venerarea conducătorului suprem („Fratele mai mare” sau „Big Brother”).

Cine rezista la acest program de demonizare pașnică, era identificat și trecut la nivelul următor, adică învingerea Spiritului omului prin tortură fizică.

Agenții statului totalitar și ai Poliției Gândirii nu erau real oameni, ci demoni în trup de om, erau „oameni” care își demonizaseră „Sinele natural” (Ființa ontologică, Spiritul divin). Trupul lor era de om, dar în rest toată gândirea, scopurile, interesele, motivațiile, etc. erau demonice.

De remarcat este că în timpul torturării, agentul (demonizatul) care ordonă chinuirea lui Winston are mereu frica că într–un final Spiritul omului se va revolta și elibera din

acea uriașă capcană statală—existențială.

Deși practic întreaga masă a oamenilor era complet controlată până la nivelul gândirii, totuși demonizații din Poliția Gândirii simțeau că „ceva“ le scapă, că „ceva“ important din Ființa (Spiritul divin al) omului nu-l vor putea controla niciodată.

Demonizații din Poliția Gândirii voiau să înțeleagă ce este acel „ceva“ din Ființa (Spiritul divin al) omului, pentru a-l distruge sau perverti, dar structural—ființial erau incapabili să-l înțeleagă deoarece ei înșiși erau demonizați. Iar demonizații nu pot niciodată înțelege care este puterea Spiritului divin al omului.

Este de notat faptul că toate ideile ale acestui roman sunt luate dintr-o realitate planificată, din planurile oculte—satanice pe care G.Orwell le-a aflat în tinerețea lui de polițist petrecută în Burma (1922—1927).

Aceste planuri nu sunt niște „conspirații“, deoarece ele chiar au fost puse în practică.

Concret în România între anii 1949—1952 a fost derulat „experimentul Pitești“, care avea exact același scop pe care l-a descris G.Orwell în romanul său: lepădarea de Dumnezeu și demonizarea Sinelui oamenilor prin tortură fizică.

Adică practic ideile oculte—satanice gândite undeva prin Asia în anii 1920 au fost practic testate pe elita legionarilor creștini din România în anii 1950.

Experimentul Pitești a fost un eșec duhovnicesc complet al forțelor satanice, deoarece cu această ocazie demonii (și slugile lor din Partidul Comunist și Securitate) au aflat următoarele aspecte:

– oamenii care se leapădă de Dumnezeu prin tortură fizică (este încălcarea liberului arbitru) și mor în chinurile torturilor se mântuiesc și ajung în Rai;

– toți cei care s-au lepădat de Dumnezeu prin tortură fizică (este încălcarea liberului arbitru) și au rămas în viață s-au reîntors mai târziu la Dumnezeu prin pocăință.

Adică apostazia și toate păcatele făcute în timpul torturilor au fost anulate prin pocăință și dreptatea (și milostivirea) lui Dumnezeu.

2.3.4.6.M. În—drăcirea Sinelui (devenirea demonică a Sinelui, demonizarea Sinelui) poate avea loc datorită consumului drogurilor și substanțelor psihotrope legale, care creează dependența neurologică de patimile trupești.

Pentru creștinii care sunt atenți la aspectele deja enunțate până aici, sistemul satanic a avut grijă să creeze o formă vicleană a demonizării Sinelui.

Concret, este vorba despre folosirea în masă a drogurilor și substanțelor psihotrope de adicție, care creează **o dependență și o stimulare hormonală—neurologică pentru dezvoltarea patimilor trupești**: lăcomie alimentară, fumat, consumul de alcool, desfrânare (curvie, prea—curvie, etc.).

Datorită acestei dependențe neurologice, în timp omul ajunge să dezvolte cu putere aceste patimi (demoni), care apoi îi vor subjuga voința.

Drogurile și substanțele psihotrope de adicție sunt generalizate și legale, ele se pun din fabrică în produsele finale alimentare pe care creștinii le consumă (folosesc):

– conserve, produse derivate din carne, creme, sosuri;

– țigări, băuturi carbogazoase;

– bere, vin, orice băutură care conține alcool;

– dulciuri, produse derivate din cafea;

– orice produs care este fabricat cu sirop de porumb, zahăr alb, monoglutamat de

sodiu;

– orice produs care este fabricat cu aditivi alimentari legali care dau dependență (adicție neurologică).

Notă: la nivelul hormonal–neurologic, efectele consumului de zahăr alb sunt aceleași cu efectele consumului moderat de cocaină, care este un drog ilegal.

Deci mai întâi are loc învingerea voinței omului prin consumul acestor produse, apoi apare dependența pentru consumul lor continuu. În același timp, are loc un proces concomitent de creștere a unor puternice patimi trupești: lăcomie alimentară, fumat, alcoolism, desfrânare (curvie, prea–curvie, malahie, etc.).

După dependența hormonală–neurologică, când apoi omul susține aceste patimi prin propria voință, aceste patimi trupești duc negreșit la coruperea (demonizarea) Sinelui.

CONSUMUL ALIMENTELOR CARE CONȚIN DROGURI LEGALE = DUCE LA DEPENDENȚĂ ALIMENTARĂ ȘI STIMULAREA HORMONALĂ = DUCE LA DEPENDENȚA HORMONALĂ PENTRU PLĂCERILE PATIMILOR TRUPEȘTI (LĂCOMIE ALIMENTARĂ, FUMAT, CONSUMUL DE ALCOOL, DESFRÂNARE) = ÎN TIMP NE PREDĂM ACESTOR PATIMI TRUPEȘTI CU PROPRIA NOASTRĂ VOIŢĂ = DUCE LA DEMONIZAREA SINELUI.

2.3.4.7. Consecințe ale în–drăcirii Sinelui (devenirii demonice a Sinelui, demonizării Sinelui).

Demonizarea unui om nu are loc de azi pe mâine, brusc peste noapte, ci este un proces care se desfășoară într–un timp variabil, în funcție de mai mulți factori.

2.3.4.7.A. Consecințe psihologice ale în–drăcirii Sinelui (devenirii demonice a Sinelui, demonizării Sinelui).

Degenerarea realității ontologice a Ființei (Sinelui natural) determină întotdeauna diferite probleme și boli în realitatea psihologică: diverse tulburări de personalitate (anti–socială, disociață, paranoică, narcisică, etc), nevroze, psihoze, schizofrenie, retard în dezvoltarea neuro–psihică, parafrenie.

DEGENERARE =

- 1. PARAZITAREA DEMONICĂ A CÂMPULUI BIOFIZIC EXTERIOR AL OMULUI +**
- 2. ÎNDRĂCIREA (posedarea demonică a trupului și creierului) +**
- 3. ÎN–DRĂCIREA SINELUI, DEMONIZAREA IDENTITĂȚII SPIRITUALE A OMULUI (DEMONIZAREA SINELUI NATURAL AL OMULUI).**

a. Un efect principal al degenerării este infantilismul psiho–emoțional dobândit.

Degenerarea datorată infantilizării psiho–emoționale poate fi observată cel mai ușor la indivizii nativ infanțili și la cei infantilizați, aceștia manifestând variabil o personalitate de tip infantil–histeroidă.

Indiferent de perioada istorică, infanțilii sunt fanatizații vremurilor în care trăiesc.

La acești oameni apare o neîncetată alternanță între comportamentul infantil vădit iresponsabil cu comportamentul infantil iresponsabil ascuns în atitudinile zeloase de hiper–responsabilitate, hiper–grijă, hiper–preocupare, hiper–ocupare, hiper implicare.

Indivizii degenerați prin infantilizare fie joacă deschis rolul de copii care iau totul în joacă și—și permit orice prostie, fie sunt oamenii „mari” care vor să impună tuturor excesul de zel, râvna, agitația, preocuparea, disciplină, reguli, norme și autoritate.

O alternanță este normalitatea versus comportamente sociopate/psihopate, iar alta este alternanța neîncetată dintre proiecția umbrei și percepția reală a celor din jur.

Alternanța infantilism (Eu slab)—Supraeu puternic este șocantă. Degeneratul infantil sau infantilizat nu are echilibru, o linie medie de comportament și stabilitate.

El mereu oscilează, pendulează între comportamente extreme. La el nu apare puternic elementul central, Eul, care să le ofere stabilitatea. Ei sunt mereu pe lângă situație, pe lângă înțelegerea reală a unui context.

Eul fiind slab, refulează orice imagine negativă despre sine, cu rezultatul creșterii unei umbre inconștiente și a unei proiecții psihice pe măsură. Nu au capacitatea de a construi un sistem personal de valori, de aceea ei au nevoie de un Supraeu puternic care să le spună ce să facă și cum să facă, ce este permis și ce este acceptat, etc. Aceasta este tragedia oricărui Eu slab: umbra și supraeu puternice, alternanța comportamentelor, lipsa unei poziții stabile, echilibrate.

b. Realitatea ne arată că degenerații (îndrăcității, demonizații) nu manifestă un tablou psihologic și psihiatric simplu, clasic tip șablon precum în manuale, ci sunt combinații de aspecte din mai multe boli psihice grave.

În general în conștiința publicului larg degenerații pot fi cu ușurință etichetați drept sociopați, psihopați și schizofrenici. Așa este, degenerații manifestă parțial sau total aceste boli psihice grave, dar aceste evaluări sumare nu sunt totul.

b.1. În general **este neînțeleasă și neobservată relația dintre degenerarea care apare la nivelul ontologic al Ființei (Sinelui) și proiecția acestei degenerări în planul psihologic, sub forma unor schimbări psihologice: tulburări de personalitate, nevroze, psihoze, schizofrenie.**

Concret, atunci când la nivelul ontologic al Ființei apare fenomenul de demonizare al Sinelui, această realitate ontologică se reflectă în plan psihologic printr-o tulburare de personalitate (anti—socială, disociată, paranoică, narcisică, etc.).

Acesta este și înțelesul duhovnicesc al acestei explozii de tulburări de personalitate observate de psihologi în ultimii 30 ani. Adică în spatele acestor nenumărate forme de tulburări de personalitate individul se în—drăcește, Sinele capătă o identitate de sine demonică. În ultima sa realitate ontologică ființială acest „cineva” devine un demon viu în trup de om.

Spre diferență de îndrăcire (demoni în trupul omului), **demonizarea Sinelui se reflectă psihologic printr-o tulburare de personalitate care NU este resimțită de individ ca o trăire ființială și psihologică ne—naturală.**

Tulburarea de personalitate arată o schimbare a Sinelui care are loc pe tăcute, fără suferință psihică și fără exprimări exterioare vizibile. Prin demonizarea Sinelui natural practic omul devine un demon pe nesimțite, foarte fin, fără să—și dea seama de schimbarea sa.

LA NIVEL ONTOLOGIC ESTE DEMONIZAREA SINELUI NATURAL AL OMULUI = LA NIVELUL PSIHOLOGIC APAR TULBURĂRI DE PERSONALITATE, CARE NU SUNT RESIMȚITE CA O TRĂIRE FIINȚIALĂ PATOLOGICĂ.

Schimbarea ființială ontologică a Sinelui natural duce în plan psihologic la schimbarea insesizabilă și definitivă a tot ceea ce numim noi conceptul extins de „personalitate“: temperament, caracter, aptitudini, sistem de valori, conștiință morală, percepția realității, percepția de sine, gândire, comportament, creativitate. Această diferență majoră în plan psihologic dintre tulburările de personalitate și restul bolilor psihice „clasice“ a fost bine observată de psihanalistul Petros Hartokollis, profesor al Facultății de Psihiatrie din Patra:

„În tulburările de personalitate, problemele comportamentale care le conturează se reflectă în caracterul omului. Caracteristic lor este faptul că omul nu suferă de pe urma gândului că este bolnav, precum nevroticul sau psihoticul.

Atunci când însă își dă seama, aruncă responsabilitatea simptomelor sale asupra celorlalți, după cum face și cu problemele pe care i le provoacă propriul comportament inadecvat....

De regulă, aceste tulburări sunt cronice, în sensul că atunci când încep să se manifeste, lucru care apare foarte repede – cel târziu în perioada de pubertate –, continuă pentru o lungă perioadă din viața omului, dacă nu pentru totdeauna.”¹⁸

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Individul care își demonizează Sinele este ferm convins de normalitatea sa ființială, de normalitatea gândirii sale și normalitatea/necesitatea planurilor sale. Chiar dacă el planifică lucruri abominabile pentru restul oamenilor, el are întotdeauna gata pregătită o formă de gândire (neo-marxism, comunism, erezii religioase, mistică religioasă, „adevăruri“ revelate, îndreptățire de sine, diverse raționalizări, etc.) care să-i justifice acțiunile.

În mintea sa, întotdeauna crimele pe care le planifică educatul demonizat sunt bune, folositoare, normale, necesare, firești, neplăcute dar obligatorii, sunt „voința“ lui Dumnezeu, sunt revelarea „umbrei“ lui Dumnezeu (!), etc.

Astfel, este cunoscut faptul că cei mai periculoși și demonizați oameni sunt cetățenii model. Sunt oameni educați, civilizați, cu maniere ireproșabile. Ei nu strigă, nu țipă, nu înjură, nu sunt impulsivi, nu sunt agresivi, nu sunt instabili emoțional, nu se refulează în alcool, nu-și exprimă deloc nemulțumirile și supărările, etc., precum fac de obicei nevroticii și psihoticii.

Dar în același timp, de la înălțimea birourilor lor elegante, acești oameni educați și manierați planifică în secret războaie, otrăvire, falimente, șomaj, boli, trafic de copii, trafic de droguri, trafic de organe, falsificări de medicamente, vaccinuri contaminate, etc., adică toate monstruoșitățile care pentru omenire înseamnă moarte, boli, lipsuri, sărăcie, suferințe uriașe, traume psihice–sufletești majore.

Dincolo de aparența lor de oameni responsabili, educați și civilizați, realitatea ființială a acestor ne-oameni este starea lor ființială pur demonică: viclenia, ura, invidia, răutatea, desfrânarea, minciuna, falsul existențial, dorința de răzbunare, dorința de ucidere, mândria, slava deșartă, etc.

De cele mai multe ori această schimbare ființială a Sinelui este ireversibilă și acești indivizi înaintează doar spre completa identitate demonică. Implicat în planul

psihologic, de cele mai multe ori tulburarea de personalitate instalată (anti-socială, disociață, paranoică, narcisică, etc.) devine o „normalitate” definitivă și ireversibilă. O altă caracteristică fundamentală a celor care au tulburări de personalitate este inacceptarea răspunderii pentru propriile fapte și victimizarea. Ei întotdeauna au dreptate și sunt doar victime, iar ce au planificat și finanțat se datorează dezechilibrelor create de oameni. Ei doar sunt aceia care trebuie să „corecteze” greșelile omenirii. Deci pentru acești demonizați este clar: oamenii sunt de vină, iar tot ce au făcut ei era normal, firesc, justificat, necesar.

b.2. Când la nivelul ontologic al Ființei este vorba doar despre îndrăcire, despre parazitarea demonică a creierului și „inimii” omului, atunci în planul psihologic apar bolile psihice clasice: nevrozele, psihozele și formele de schizofrenie.

Desigur, nu doresc să fac aici un soi de psihologism, toate aceste boli psihice (nevroze, psihoze, schizofrenie) pot foarte bine apare și din cauze exogene (exterioare vieții omului), fără să existe fenomenul interior de îndrăcire demonică.

În plan ontologic este o mare diferență dintre demonizarea Sinelui și simpla îndrăcire (parazitare demonică), deci vor apare mari diferențe și în cazul schimbărilor apărute la nivel psihologic.

LA NIVEL ONTOLOGIC ESTE ÎNDRĂCIREA BIOFIZICĂ A OMULUI = LA NIVELUL PSIHOLOGIC APAR BOLI PSIHICE CLASICE: NEVROZE, PSIHOZE, ETC., CARE SUNT RESIMTITE CA O TRĂIRE FIINȚIALĂ PATOLOGICĂ.

Parazitarea demonică (îndrăcirea) este resimțită clar de om sub forma unei nevroze sau psihize, ca o formă de alienare psihică aducătoare de durere și suferință. În aceste cazuri omul caută soluții, terapie și ajutor pentru revenirea la normalitate.

Specific îndrăcirii (demoni în trupul omului, în minte și „inimă”) este exprimarea exterioară, vizibilă și zgomoasă, a unor boli psihice precis identificate și identificabile de către psihologie și psihiatrie (psihologi, psihiatri).

Identitatea nevrotică și/sau psihotică aduce cu ea exploziile de mânie, instabilitatea emoțională, complexe de inferioritate, greșita percepție a realității, greșita cunoaștere a oamenilor, infantilism psihic și emoțional, reprimarea conținuturilor negative refulate, minciuna existențială, falsa cunoaștere de sine, etc., toate compensate corespunzător: agresivitate anticipativă, impulsivitate, erupții de mânie, carierism, proiecții psihice, autosuficiență morală și intelectuală, nevoia cronică pentru ierarhie și subordonare, etc.

b.3. Când la nivelul ontologic al Ființei este vorba despre o situație duală concomitentă de îndrăcire plus demonizare a Sinelui, atunci în plan psihologic tabloul este complet.

Individul suferă un proces ireversibil al unei tulburări de personalitate, care este însoțită în plus de manifestările specifice oricărei forme de boală psihică: nevroză, psihoză, schizofrenie, parafrenie.

LA NIVEL ONTOLOGIC ESTE DEMONIZAREA SINELUI + ÎNDRĂCIREA BIOFIZICĂ A OMULUI = LA NIVELUL PSIHOLOGIC APAR TULBURĂRI DE PERSONALITATE + BOLI PSIHICE CLASICE: NEVROZE, PSIHOZE, ETC.

Exemple de exprimări psihologice ale realităților ontologice degenerare (îndrăcire plus demonizarea Sinelui natural):

- Un degenerat poate fi la bază un sociopat pe fondul unei tulburări de personalitate de tip borderline, la care se adaugă aspecte din: psihoză infantilă, nevroză obsesiv–maniacoală, schizofrenie și tulburări delirante de tip parafrenie.
- Alt degenerat poate fi la bază un psihopat pe fondul unei tulburări de personalitate de tip anti–social, la care se adaugă aspecte din: personalitate infantil–histeroidă, schizofrenie, nevroză isterică, personalitate tip borderline și tulburări delirante de tip parafrenie.
- Un degenerat poate fi la bază un sociopat pe fondul unei tulburări de personalitate de tip paranoic, la care se adaugă aspecte din psihoză infantilă, nevroză obsesiv–maniacoală, schizofrenie și tulburări delirante de tip parafrenie.
- Alt degenerat poate fi la bază un psihopat pe fondul unei tulburări de personalitate de tip narcisic, la care se adaugă aspecte din: personalitate infantil–histeroidă, nevroză obsesiv–maniacoală și tulburări delirante de tip parafrenie.

Și exemplele pot continua....

Ce se poate spune din punct de vedere psihologic despre un individ bine adaptat în societate, aparent responsabil în familie și la locul de muncă, cu funcții publice sau private, aparent plin de morală și etică creștină, absolvent de facultate, cu rate la bancă, mașină, familie și copii, etc.

Dar care individ manifestă permanent următoarele: mândrie, completă slavă deșartă, orgoliu nefiresc de mare, ură gratuită și cronică cu intenție deucidere, dorință obsesivă pentru răzbunare, fals existențial, ținerea de minte a răului, atitudini și concepții profund infantile, completă nepăsare pentru faptele comise, completă iresponsabilitate existențială, criticism cronic, nemulțumiri cronice, obsesia cronică de a face rău altor oameni, obsesia cronică pentru trădare și șantaj, obsesia cronică subversivă pentru a distruge în ascuns vieți, destine, firme, instituții, valori.

Și să continui spunând că un astfel de individ nu își trăiește viața sa autentică, ci el se crede un personaj viclean dintr–o carte sau vre–un film, reluând în viața sa reală acțiunile criminale ale vreunui personaj virtual.

Care în cel mai mare secret se crede un fel de geniu, super–agent James Bond, super–erou, super–inteligent, super–manipulator, super–cultivat, colaborator direct al demonilor și/sau al ființelor superioare din alte dimensiuni, etc.

Individ care este impulsiv, agresiv, plin de prejudecăți, plin de viclenie existențială, plin de mărire de sine, ferm convins că are un rol măreț ascuns în societate. Și descrierea incredibilă ar trebui să continue pe alte 5 pagini.....

Ce se poate spune despre un astfel de individ care manifestă toate aceste trăiri? Unde poate fi el încadrat din punct de vedere psihologic și psihiatric?

Totuși câteva lucruri sunt clare și certe. În toate crimele grave fără motivație, făcute de indivizi bolnavi psihici și cercetate de criminalistul Dumitru Ceacanica, evaluările psihiatrice au arătat că criminalii făptași aveau grave tulburări de personalitate, erau psihopați, sociopați și grav afectați de parafrenie (tulburare delirantă).

c. Din păcate, personal constat cu o oarecare tristețe faptul că unii oameni bine pregătiți în domeniul științelor psihosociale își „odihnesc” cu o oarecare suficiență de

sine gândul, experiența, talentul și inteligența, limitându-se întreaga viață doar la realitățile psihologice clasice.

Adevărul este că mulți psihologi și psihiatri reușesc să „vadă” și să perceapă faptul că mai există o realitate dincolo de „zidul” auto-suficienței științifice. Dar cei care „văd” și știu nu vorbesc nimic public despre acest lucru.

Este vorba despre realitatea ontologică, acolo unde avem de a face cu structurile ființiale transcendente, a căror acțiune are valoare și efect în veșnicie: Sine natural, Sine transcendent, suflet, demoni, îngeri, libertatea voinței, aptitudini native, păcate personale, păcate ereditare, etc.

Una este „realizarea Sinelui” în limbaj psihologic și cu totul altceva înseamnă „realizarea Sinelui” din perspectiva teologiei sau a psihologiei pastorale.

Deci ce facem cu realitățile ontologice, cu structurile transcendente puse în om de Dumnezeu și care reprezintă cauzalitatea primă a oricărei realități psihologice.

Unii psihologi nu întrezăresc faptul că întreg tabloul psihic (psihanalitic, psihiatric) al unor bolnavi psihici nu reprezintă decât partea vizibilă a unui iceberg ontologic urât mirositor. Citesc evaluări și analize psihiatrice pertinente ale unor personalități din istorie, dar în care analize se vede dureros atât o mulțumire de sine a psihologului, cât și grava necunoaștere a unor aspecte ontologice elementare.

Ca de exemplu, citesc despre analiza psihologică profesională (conform DSM IV) a dictatorului I.V. Stalin. Totul este clar și frumos expus: tulburare de personalitate paranoică, cu disociere de personalitate, mânie, complexe, abuzuri fizice (bătăi) suferite în copilărie de la părinți, tatăl alcoolic, mama practica prea-curvia, etc. Din punct de vedere psihologic analiza este gata, toate au fost spuse, aparent știm totul despre acest individ. Realitatea este că analiza psihologică și psihiatrică a individului Stalin nu este deloc capabilă să ne explice trăirile, motivațiile și deciziile sale criminale.

Din punct de vedere al degenerologiei, individul Stalin era un îndercăt (posedat demonic la nivelul creierului și „inimii”) și mai mult decât atât, el având finalizat procesul de demonizare al Sinelui natural.

Adică fostul om cu porecla Stalin a căpătat o identitate de sine de tip demonic, specifică duhurilor răutății. Cetățeanul I.V.Stalin care conducea uriașul URSS era de fapt un demon în trup de om.

Declanșatorul acestor procese (de posesie demonică și demonizare a Sinelui) au fost inițierile, practicile de magie și „căutările” spirituale parcurse de I.V.Stalin în tinerețe alături de mentorul său, neo-păgânul (îndercătul) George Ivanovich Gurdjieff.

Individul Stalin era complet dominat de patima mâniei, care ajunsese o patimă de tip demonic. Iar patima demonică a mâniei avea ca izvoare alte patimi de tip demonic: mândrie, ură pentru oameni, ură față de Dumnezeu, dorință de răzbunare obsesivă, invidie, dorință de ucidere.

Atunci, despre ce fel de „personalitate paranoică” mai putem vorbi în cazul unui om care a dobândit o identitate demonică?

Ce fel de „personalitate paranoică” mai poate avea un demon în trup de om?

Ce „personalitate paranoică” mai poate avea neființa?

Analiza trăirilor și motivațiilor unui individ demonizat nu mai are legătură cu conceptele psihologiei, ci cu mecanismele descrise de practica monahală și

bisericească.

Și în general este vorba despre analiza și identificarea patimilor crescute la nivel demonic. Atât și nimic mai mult în cazul acestor indivizi care au trecut de vii, din timpul vieții lor pământene, în neființa devenirii demonice.

2.3.4.7.B. Consecințe duhovnicești ale în-drăcirii (demonizării) Sinelui natural al omului.

Toți oamenii care s-au demonizat cu bună știință prin păcate „de moarte” știu exact ce se întâmplă cu ei, sunt observatorii propriului proces de demonizare.

Dumnezeu le acordă acestor oameni posibilitatea de a se opune acestui proces și libertatea de a se demoniza singuri, prin proprie alegere. Astfel, la Judecata de Apoi, nimeni nu va mai avea nimic de comentat în privința la ce va urma, deoarece este urmarea strict a alegerilor personale luate în timpul vieții.

Timp de zile și săptămâni, ca niște spectatori din tribună, oamenii demonizați se uită la propriul lor spectacol, chiar ei înșiși fiind uimiți ce stări malefice nefirești pot să le apară în suflet. Toți observă cum în mintea și în sufletul lor iau naștere gânduri și trăiri tip „alien”, „extraterestre”, străine de condiția firii umane. La un anumit moment dat, cu toții înțeleg că toate aceste trăiri nu sunt ale lor, ale fostei lor identități spirituale divine, ci ale noii lor identități spirituale demonice.

Unii evident se sperie și încearcă să scape de demon, dar fără a cere iertare și ajutorul lui Dumnezeu. Rezultatul este previzibil: orgolios și mândru, fără ajutorul lui Dumnezeu, demonizatul nu are nicio șansă să revină la normal și prin deznădejde se abandonează total procesului de demonizare. În final invidiosul ajunge o ființă jalnică, răul din el îl autodistruge, iar omul are conștiința clară a faptului că și-a distrus viața și și-a pierdut divinitatea din dorința obsesivă de a face rău altui om.

Ce poate fi mai îngrozitor decât căderea sufletului în cele mai înfricoșătoare patimi: ura de sine, invidia, mânia, uciderea și transformarea însăși a Ființei omului într-un demon. Din acest moment din care aparții răului, începe lupta ta cu ceilalți oameni și, cel mai îngrozitor, începe lupta ta cu Dumnezeu.

Ce poate fi mai înfricoșător și mai demn de milă la o ființă umană decât să-și urască Creatorul, să-L urască pe Dumnezeu, să înceapă războiul personal cu Dumnezeu? Și pentru că nu poate lupta cu Dumnezeu, din neputință, degeneratul își redirecționează ura de Dumnezeu către oameni și începe lupta și războiul cu oamenii, cu cei din jur. Sunt sute de mii de oameni anonimi care urăsc pe Dumnezeu, prin demonizare liber consimțită și căderea în patimi grele precum invidia, răzburarea, mânia, mândria, slava deșartă, orgoliul. Sunt sute de mii de oameni care se urăsc pe sine, urăsc lumea în care trăiesc și urăsc oamenii cu credință în Dumnezeu.

Peste tot în lume, războiul degeneraților demonizați cu cei din jurul lor este realitatea ascunsă „la vedere” a societății moderne.

Deci inițial oamenii nu se nasc plini de ură, invidie, răutate, încăpăținare, prostie. Ura (pentru Creator, de sine, pentru alții) și invidia de tip demonic nu apar ca urmare a unor păcate făcute în mod repetat, ci sunt consecințe ale deciziei conștiente a omului deficitar de a se vinde răului.

Ura și invidia sunt patimi îngrozitoare, care au în ele toată răutatea demonică. Și cum am spus, este plata lui Dumnezeu pentru că ți-ai vândut sufletul, ți-ai vândut

îndumnezeirea din tine.

Oamenii căzuți în patima invidiei se autodistrug pe îndelete și își fac singuri viața un iad. Pentru oamenii care s-au lepădat prin liberă alegere de Dumnezeu, iadul începe imediat, chiar din viața aceasta. Și acest iad și-l creează ei înșiși.

2.3.4.7.C. Consecințe în veșnicie ale în-drăcirii (demonizării) Sinelui natural al omului.

Când un om se demonizează, consecințele sunt nu numai aici, pe pământ, ci inclusiv în veșnicie.

x. Când își demonizează Sinele natural, omul nu-și mai aparține siesi, nu mai are o identitate spirituală distinctă, nu mai are voință și dorințe proprii, conform libertății și liberului său arbitru acordate de Dumnezeu la crearea sa.

Voința și gândirea sunt ale omului, dar ele sunt complet „virusate” de o esență demonică. Modul de gândire devine unul specific demonilor neîntrupați, voința omului se pune în slujba războiului contra lui Dumnezeu.

În cadrul creștinismului există o descriere a consecințelor demonizării identității spirituale a unui om. Demonizarea unui om aici și acum, pe pământ, în această viață, va avea consecințe și în veșnicie.

Prin procesul de demonizare al unui individ, încă din timpul vieții sale Sinele (ființa, duhul), identitatea lui spirituală se „virusează” prin mândrie, slavă deșartă, lăcomie, răutate, invidie, ură și viclenie, etc., transformându-se într-un Sine demonic (duh demonic).

Pot spune că într-adevăr, oamenii care degenerază capătă treptat – și doar până la un anumit moment dat – o reversibilă identitate demonică. Gândirea, ideile, acțiunile, intențiile, plăcerile acestor ne-oameni devin treptat, zi după zi, specifice cu cele ale ființării unui duh căzut.

xx. Nichifor Crainic are o concepție mistică cu privire la răul din om.

În cartea sa, *Dostoievski și creștinismul rus*, acesta ne vorbește despre „răul imanent”, care zace în fiecare om. Adică în fiecare om există un „rău” structural, intrinsec, legat de însăși condiția ființei umane „căzute”, un rău care oricum există în fiecare, fără nicio condiționare din partea omului.

Deci la Nichifor Crainic răul imanent al duhului uman este o consecință a duhului degenerat al părinților care concep copilul, care degenerare provine de la căderea adamică.

La căderea adamică singura degenerare („cădere”) apare doar asupra duhului lui Adam, nu există degenerare („căderi”) asupra sufletului și trupului său.

xxx. Discuția teologică cu privire la transformarea în demoni „clasici” (cu aripi) a indivizilor care în timpul vieții și-au demonizat Sinele natural este susținută de unii monahi care, în urma rugăciunilor și cererilor personale, au primit vedenii duhovnicești.

Părintele Ilarion Argatu ne-a lăsat o explicație destul de detaliată cu privire la „viitorul” în veșnicie al indivizilor care în timpul vieții și-au demonizat Sinele.

Realitatea înfricoșătoare este că oamenii care s-au demonizat în timpul vieții lor pe pământ (și-au demonizat Sinele natural) au posibilitatea ca imediat după moarte, prin propria alegere, să devină pentru veșnicie demoni.

Acești ne-oameni deveniți în lumea de dincolo demoni (prin propria alegere) nu mai participă la Judecata de Apoi, nu mai au nicio șansă pentru mântuire, viitorul „existenței” lor fiind situat pentru veșnicie în iad.

Iată un text reprezentativ pentru această realitate duvnicească:

„În clipa morții, sufletul vrăjitorilor, fermecătorilor, descântătorilor și ghicitorilor este întâmpinat de diavoli și dus direct în iad. Nu mai trec pe la Creatorul. Nu mai văd fața lui Dumnezeu și nici frumusețea raiului, așa cum sunt duse toate sufletele după moarte în intervalul celor 40 de zile.

Judecata sufletului i se face în clipa morții. Ajuns la iad, **sufletul lor este întâmpinat de tartarul iadului** batjocorindu-l, nu pentru că nu i-ar fi slujit cu credință, ci **pentru că încă mai poartă chipul lui Dumnezeu.**

I se pune în față să aleagă una din două variante:

1. I se arată o mare de foc cu vâlvătaie înfricoșat de mare, fără margini și i se spune: «Poți alege această mare de foc, loc de chin, unde te vei chinui până la a Doua Venire a Mântuitorului Iisus Hristos și apoi veșnic, pentru că al nostru ești»;

2. «Dacă nu vrei să fii chinuit în foc, atunci să lepezi Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu după care ai fost creat și să te faci după chipul și asemănarea noastră, luând chip diavolesc: cu copite, cu coarne, cu coadă, cu păr, pentru că pe noi nu ne atinge marea aceasta de foc..!»

Văzând sufletul cât de urât și înfricoșat este chipul diavolesc, se îngrozește și atunci se uită la marea cea de foc, căutând să accepte focul. Însă, din foc iese vrăjitorul care l-a învățat și l-a pus să facă vrăji, și-i spune:

«Nu veni aici, pentru că n-am văzut ca până acum să fi scos Mântuitorul Iisus Hristos pe cineva de aici! Mai bine ia chipul diavolesc!»

Iată că și după moarte sufletul care este sub stăpânirea diavolului, este amăgit și înșelat. Astfel, neavând de ales, **acceptă să ia chip diavolesc. Atunci, tartarul iadului îi schimbă chipul în chip diavolesc, îi dă în mână o lopată cu jar din marea de foc a iadului și îl trimite să-și ardă trupul din mormânt.**

Așa se explică faptul că, la dezgropăminte de 7 ani, unii sunt găsiți în mormânt cu trupul ars și negru ca tăciunea și funinginea.

Vrăjitorii care și-au schimbat chipul în chip diavolesc și au ars trupul cel făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, nu mai au parte de judecată, ci vor fi judecați ca dracii și aruncați în «iezerul cel de foc pregătit diavolului și îngerilor lui.» (Mat.25,41).

Sufletele care au acceptat marea cea de foc și au stat în flăcările iadului până la a Doua Venire a Mântuitorului Iisus Hristos, vor fi scoase și vor participa la Judecata Înfricoșată cu șansa de a fi iertate.⁴⁹

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Demontarea obiectivă a doctrinei re-încarnării.

În Biserica Creștină ideile despre re-încarnare au fost introduse de către Origene, care pentru inovațiile (erezile) sale a fost condamnat ca fiind eretic.

Se pare că Origene a fost adeptul doctrinei lui Platon privind pre-existența sufletului, ceea ce i-a făcut pe mulți dintre adepții săi să cadă în erezia re-încarnării sufletului.

Acești oameni căzuți în erezie cred că duhurile răutății sunt obligate să se încarneze în trupuri de oameni la nesfârșit, până la completa lor re-naștere spirituală. De aceea ÎPS Mitropolitul Serafim de Pireu atenționează foarte clar și serios asupra acestor erezii (pre-existența sufletului și re-încarnarea), când îi condamnă ferm pe origeniștii (preoți, călugări, teologi, psihologi, etc.) care cred în re-încarnare:

„Origeniștilor și celor dimpreună cu ei: anatema, anatema, anatema“.

Realitatea spirituală a degenerării și demonizării Sinelui natural ne arată cu claritate, în mod obiectiv, că re-încarnarea Sinelui natural al omului (sau a unui duh căzut) nu este justificată sau posibilă.

În realitate fiecare Sine (duh) are o singură viață și o singură șansă la mântuire.

Oamenii care degenerază sunt posedați de duhuri ale răutății și se înrăiesc continuu în ură, invidie, răutate, mândrie, slavă, lăcomie, curvie, comit acte din ce în ce mai josnice.

Acești oameni își pierd identitatea lor spirituală, se alienează de sine, își demonizează Sinele, se demonizează în însăși esența condiției lor de ființe create.

Deci pentru degenerații avansați viața nu le este spre mântuirea lor, ci invers, spre deplina și neconținută lor înrăire și îndepărtare de Dumnezeu. Odată pornit pe topoganul demonizării, drumul este unul singur: spre înrăirea și pierderea continuă a identității spirituale divine.

Un alt aspect care stă ferm împotriva ideilor despre re-încarnare este arătat clar de către Sf. Paisie Aghioritul²⁰: **nu numai oamenii fac păcate și se demonizează, ci chiar și demonii fac păcate și se „demonizează“, chiar și demonii continuă procesul de îndepărtare de Dumnezeu.**

Răutatea și „căderea“ unui demon în urmă cu 1000 ani nu este aceeași cu cea din prezent, procesul de „cădere“ al demonilor este continuat prin miile de păcate pe care ei le fac zilnic, prin miliardele de gânduri de sugestie pe care le transmit oamenilor în fiecare secundă.

Când omul primește în mintea sa gânduri de hulă, răutate, invidie, ucidere, lăcomie, exploatare, curvie, beție, etc., toate acestea sunt în primul rând păcate ale demonilor, apoi sunt păcate ale oamenilor. Toată munca diavolească pentru căderea, împătimirea și uciderea oamenilor tot păcat se numește.

În esența lui de ființă creată, chiar și demonul are încă loc și spațiu să „cadă“, din ce în ce mai jos. „Munca“ pe care o face un demon, efortul lui neobosit de a distruge oamenii și ucide viața tot păcat se numește și toate aceste acțiuni nu rămân și nu vor rămâne nepedepsite.

Pentru „munca“ și efortul lui de a bloca mântuirea oamenilor, chiar și demonul se „demonizează“, având o și mai mare invidie, răutate, ură, disperare, viclenie, dorință de ucidere. Deci un demon din prezent este cu mult mai „rău“ decât același demon în urmă cu 1000 ani.

Din moment ce sensul evoluției spirituale al duhurilor căzute și al oamenilor care în timpul vieții și-au demonizat Sinele este încontinuu spre autodistrugerea completă, nu există nicio motivație de a permite acestor duhuri sau oamenilor demonizați să se re-încarneze.

Adeptii re-încarnării susțin că la o nouă viață memoria trecută se șterge, dar starea demonizată a Sinelui (duhului) acestor oameni nu poate fi schimbat. Cu ce Sine (duh) demonizat au murit, cu exact același Sine demonizat ar trebui să se re-încarneze. Dacă duhurile răutății sau Sinele oamenilor deja demonizați s-ar fi putut re-încarna din nou în oameni, atunci planeta noastră ar fi fost de mult distrusă, societatea umană nici nu ar fi putut să existe. Războaiele, nedreptățile și crimele ar fi făcut imposibilă existența oamenilor pe pământ.

2.3.5. Demoni în trup de om, prin îndrăcirea activă a trupului (posesia demonică a trupului) și pierderea sufletului uman (zombificarea).

Există clase întregi de ne-oameni care au ajuns la un stadiu complet demonic, fără a mai trece printr-un stadiu (lent sau rapid) de degenerare psihică-sufletească și demonizare a Sinelui. În cazul acestora, nu mai putem vorbi de un proces în timp de degenerare a sufletului și psihicului, sau de demonizare a Sinelui natural.

a. Fenomenul de „pierdere al sufletului“ (zombificare) era și încă este bine cunoscut de toate societățile tribale. În cadrul acestor triburi, o sarcină importantă a șamanului era să aducă înapoi sufletul care și-a părăsit trupul.

Oamenii acestor triburi își „pierdeau“ adeseori sufletul, ca urmare: a unor dureri organice insuportabile, experiențe bruște sau premeditate de extra-corporalizare a sufletului în astral, stări de tristețe și durere cauzate de decesul copiilor, șocuri psihice cauzate de lupte, șocuri psihice datorate expunerii la fenomene neașteptate și necunoscute, a abuzurilor de otrăvuri și substanțe psihotrope.

Când apăreau astfel de incidente grave, șamanul începea o procedură clasică care conținea dansuri rituale și consumarea de substanțe psihotrope. În final **șamanul ieșea cu sufletul său din trup, se ducea în lumea „de dincolo“ (în planul astral) și căuta sufletul celui în cauză.**

După ce șamanul găsea în astral sufletul rătăcitor, îl convingea să revină în trup, fie pentru ca acesta să poată muri cu trupul, fie pentru ca omul să-și continue obligațiile sale familiale în cadrul tribului.

În ziua de astăzi situația este aceeași, sunt foarte mulți oameni care din diferite motive naturale își pierd sufletul și devin un fel de indivizi-zombie. Singura diferență față de realitatea tribală este faptul că în anumite cazuri, datorită unor tehnici și ritualuri satanice, sufletul omului este forțat să plece din trupul omului, iar acesta devine posedat, „animat“ de un „animal de pradă“ (demon).

Deoarece în trup nu mai există suflet, duhul (Sinele natural al) omului nu mai are conștiință de sine, devine amorf, amnezic, inconștient, și este incapabil să controleze coerent trupul omului.

În consecință, trupul omului devine controlat de demonul care „locuiește“ în creierul acestui trup.

INDIVID ZOMBIE (ZOMBIFICAT) = SUFLETUL OMULUI A PLECAT DIN TRUP (Sinele natural este în trup, dar este amorf, amnezic și inconștient) + ARE LOC FENOMENUL DE ÎNDRĂCIRE (POSESIE DEMONICĂ) A TRUPULUI (CREIERULUI) OMULUI = ESTE/AVEM UN TRUP UMAN PARȚIAL FUNCȚIONAL ȘI SUBORDONAT VOINȚEI UNUI DEMON.

Posedarea demonică a trupului este totală în momentul în care omul își pierde sufletul pe care l-a primit de la Dumnezeu în momentul concepției părinților.

b. Sufletul unui om poate fi furat sau pierdut nu numai prin cauze naturale, ci și prin acțiunea unor oameni cu puteri magice și vrăjitorești deosebite.

Un suflet astfel pierdut de trupul său își continuă existența: ajunge în iad, devine un rătăcitor sau un prizonier în „lumea de dincolo“ (universul astral). În această situație trupul devine doar o „haină“ care adăpostește unul sau mai mulți demoni.

Acum nu mai putem vorbi despre posesia câmpului biofizic, deoarece sufletul este un rătăcitor în astral. Gândirea, intențiile, cunoașterea acestui ne-om sunt de fapt ale demonilor care trăiesc în trupul acestui fost om.

În mediul virtual internet există numeroase mărturii și articole cu privire la fenomenul pierderii sufletului și preluarea trupului unui om de către un demon. Prin expresia „soul scalping“ pot fi găsite explicate tot felul de tehnici șocante prin care un demon poate captura trupul unui om.

Exemple de situații care pot duce pe omul modern la fenomenul de extra corporalizare forțată, de „pierdere al sufletului“ în iad sau universul astral și preluarea trupului de către un demon:

– prin slăbirea puterii de protecție a câmpului biofizic al omului, datorită unor șocuri emoționale și psihice deosebite;

– prin practicarea voluntară a vrăjitoriei;

– prin practicarea voluntară a ritualurilor satanic-oculte, cu invocarea de posedare a trupului din partea duhurilor răutății;

– datorită agresiunilor de tip magie și/sau parapsihologie, efectuate din exterior;

– prin slăbirea puterii de protecție a câmpului biofizic al omului, prin boli organice cronice, suferințe fizice insuportabile;

– prin consumul de substanțe psihotrope, otrăvuri și plante, care aduc trupul foarte aproape de moarte, când parametrii bio-fizici și chimici ai trupului sunt la cel mai mic nivel cu putință (cazul zombificărilor prin vrăjitorie voodoo);

– prin durere sufletească insuportabilă și șocuri psihice deosebite, datorate pierderii propriilor copii sau a unor pierderi de natură financiară;

– prin abuzuri sexuale repetate care duc la traume psihice și disocierea conștiinței;

– prin traume emoționale datorită șocurilor psihice puternice;

– prin practicarea unor tehnici tip yoga pentru „ieșirea din trup“, extracorporalizarea sufletului în universul astral;

– prin acțiuni de introducere în corpul omului a unor molecule genetice artificiale programabile (nano-roboti), care afectează funcționarea naturală a creierului și trupului;

(cum va fi în viitorul apropiat cazul de zombificare a persoanelor vaccinate și moarte, a căror trupuri vor fi re-animat din morminte de creierul artificial al nano-robotilor și de demoni)

– prin operații chirurgicale asupra creierului și oaselor craniului.

Toate aceste variante sunt deosebit de periculoase, deoarece pot duce la „pierderea“ sufletului uman în iad sau universul astral, și posedarea demonică totală a trupului.

c. Starea de zombificare, de posesie demonică a unui trup care și-a „pierdut“ sufletul

în iad sau universul astral, este mai cunoscută publicului larg prin eufemismul de „soul scalping“.

Indivizii suspecți că au fost victima unei proceduri de „soul scalping“ prezintă o anumită degenerare organică a mușchilor feței și degetelor, pe față le apar „pete“ de culoare, de la albastru-violet spre maro și negru.

Adeseori acești ne-oameni (demoni în trup de om) pot fi depistați prin sclipiri rapide ale privirii lor, care trădează o identitate demonică.

Este ceva complet neomenesc în aceste licăriri ale privirii lor, care în cel mai bun caz poate fi caracterizată prin: completă lipsă de empatie, completă răceală emoțională, ură, viclenie, răutate pură, sadism, dorință pentru ucidere.

De asemenea, acești indivizi au o temperatură a corpului mai scăzută decât în mod normal (sub 37 grade Celsius), au mereu mâinile foarte reci, aspect pe care ei nu îl resimt ca fiind ceva deranjant.

Dar comportamentul acestor ne-oameni este acela care șochează pe toți cunoscuții acestor indivizi. În numai câteva săptămâni, din oameni normali, victimele unui „soul scalping“ devin posesorii unui comportament specific demonic.

Existența acestor demoni în trup de om este o neîntreruptă înșiruire de ură, invidie sociopată/psihopată, porniri de ucidere, otrăvire, răutate, clevetire cronică, viclenie, minciună, fals, porniri spre curvie și preacurvie, trădare, sabotaj, șantaj, exploatare sexuală, control sociopat/psihopat, lăcomie, victimizare, dorință obsesivă pentru parvenire și înavuțire, etc.

2.3.6. Demonii în trup de om clonat, prin înlocuirea completă a trupului și sufletului unui om.

Acestea sunt situațiile când este impropriu să vorbim despre o degenerare a omului. Când ne referim la clone, acestea sunt copiile (dublurile) perfect identice a unor oameni reali, care au existat în trecut sau trăiesc în prezent. Aceste organisme umane duplicate (clone) sunt create și crescute în laboratoare prin inginerie genetică. Clonele au la bază același ADN cu al persoanei originale, la care eventual s-au făcut unele modificări genetice.

În unele situații, pentru a crea o clonă cu trăsături de personalitate cât mai autentice, este folosit chiar sângele persoanei inițiale care a fost clonată (ucisă). Acest sânge este folosit deoarece conține o parte din sufletul persoanei inițiale care a fost clonată.

Ca urmare a procesului de clonare și prin folosirea sângelui persoanei inițiale se păstrează toate aspectele personalității individului clonat, dar într-o formă veștejită, indiferentă, tristă.

Clonele umane au doar o vagă conștiință de sine (datorită folosirii sângelui persoanei inițiale) și nu pot înțelege că reprezintă doar dublurile unor foști oameni reali.

Unde sunt adevărații indivizi originali după care s-au realizat clonele este un total mister, probabil după extragerea sângelui acești indivizi originali au fost uciși.

Aceste clone umane nu au conștiință morală deoarece corpurile umane ale acestor clone au „viață“ prin posedarea demonică a clonei cu entitățile unor demoni.

Sunt estimări neoficiale că începând cu anii 1970 sute de oficiali (în special americani și europeni din zona politică, bancară și militară) au fost înlocuiți în viața lor publică de astfel de clone umane, acționate de către demoni întrupați.

La nivelul anului 2023, estimările neoficiale spun că în toate statele lumii aproximativ 50–100.000 oameni importanți au fost uciși și înlocuiți cu clonele lor.

Aceste clone funcționează mai ales în zona parlamentară, politică, administrativă, mass-media, divertisment, conducerile serviciilor secrete și ale armatelor.

Există suspiciunea că după WW3 și epidemiile de holeră (și ciumă), o bună parte din omenirea care va fi supusă antihristului va fi formată din clone, adică dubluri organice fără suflet ale oamenilor reali care au existat cândva în trecut.

Odată cu plandemia covid s-au putut recolta de la oameni sute de milioane de mostre ADN, care în viitor pot fi folosite pentru scopul creerii unor clone perfect identice. De aceea este bine să ne învățăm să identificăm clonele umane în mulțimea oamenilor autentici.

Aceste clone umane pot fi identificate cu destulă dificultate, prin multă atenție acordată celor mai mici detalii fizice și psihice, precum în cazul anterior de „soul scalping“:

– lipsa transpirației normale în condiții de stress, emoție intensă, efort fizic, căldură (dar trebuie atenție deoarece există și oameni care transpiră foarte puțin sau chiar deloc);

– inexistența unei clipiri normale a pleoapelor ochilor;

Un om autentic clipește de 10–15 ori pe minut, o clonă clipește de 0–5 ori pe minut.

– răceala trupului, care are mai puțin de 37 grade Celsius (cât are un om sănătos);

– au erori în senzațiile fiziologice ale simțurilor: văz, auz, miros, gust, tactil.

clonele „văd” oameni, ființe și obiecte acolo unde real nu se află nimic și invers, nu văd oameni și obiecte care real există;

clonele aud sunete care de fapt nu există și invers, nu aud sunete care real există;

clonele miros ceva atunci când nu este nimic de mirosit, și invers;

clonele nu simt și/sau confundă cele 5 gusturi de bază: amar, dulce, acru, sărat, umami;

clonele nu simt sau au erori ale simțului tactil: ce este cald, fierbinte, rece, dur, aspru, moale, plăcut, tăios, etc.;

– au momente de „erori” și de bruscă pierdere a conștiinței: fie subit nu știu unde sunt și ce fac, fie brusc timp de 2–5 secunde își pierd complet conștiința și par adormiți;

De aceea de obicei clonele au asupra lor foi zilnice „de parcurs”, unde citesc mereu ce trebuie să spună, ce trebuie să facă, unde se află, etc., până la cel mai mic detaliu.

– au erori grave de vedere și reprezentare a realității, confundă reprezentarea obiectelor și a ființelor vii;

de exemplu văd un simplu geam și spun că văd o oglindă, văd un porumbel și spun că văd un avion, etc.;

etc.

Esențială este identificarea lipsei sufletului uman autentic, care se arată prin lipsă de: conștiință morală, vitalitate, bucurie, viață autentică, dorințe, speranțe, vise, gândire normală, creativitate, acțiune de partea Binelui, gândire normală, expresie omenească în privire, infantilism psihic.

În concluzie, acolo, afară, când ieși din casă, există tot felul de oameni și de ne-oameni:

- sunt oameni care se luptă cu patimile și au ales calea Mântuitorului Iisus Hristos ;
- sunt cei care au degenerat într-o oarecare măsură și se luptă să revină la normal;
- sunt unii care acceptă posedarea demonică a minții lor pentru avantajele vieții lumești și la care a început procesul complementar de demonizare a Sinelui;
- sunt cei care acceptă posedarea demonică neurologică a minții lor și la care s-a încheiat procesul de demonizare a Sinelui;
- există specii periculoase de ne-oameni, demoni în trupul unui fost om, al cărui suflet original răătăcește prin întinderile universului astral.

Despre „răul uman” și „răul demonic”.

Deși psihiatrul american Scott Peck nu a avut o cunoaștere a practicii monahismului creștin–ortodox, acesta a avut totuși finețea să constate existența a două tipuri de rău care poate exista într-o ființă umană. A numit cele două tipuri ca fiind „răul uman” și „răul demonic”.

Răul dintr-un om nu este doar răul exprimat al unui demon, ci poate fi și răul omului însuși. Viața ne-a demonstrat că există și situații în care răutatea unui om poate să o întrecă pe cea a unui demon.

„Răul demonic” este evident cel al unui demon, care trăiește în câmpul biofizic a unui om. **„Răul uman” se referă la răutatea demonică a omului care și-a demonizat Sinele.** „Răul uman” se referă la răutatea însăși a omului, la răutatea care pornește din propria sa identitate spirituală decăzută.

Diferența dintre cele două expresii arată doar sursa răutății, nu și modul de manifestare al acestei răutăți. Răutatea unui om care și-a demonizat Sinele are o natură perfect demonică cu răutatea unui demon. Trăirile „răului uman” specifice omului demonizat, pornirile sale de a face rău (precum tendințele sociopate/psihopate, ura, invidia sociopată/psihopată, dorința obsesivă pentru răzbunare, etc.), sunt perfect identice cu trăirile „răului demonic”, ale unui demon adevărat.

Dar și în acest aspect „viața bate filmul”. Pare incredibil, dar există și cazuri în care răutatea unui om care s-a demonizat întrece răutatea unui duh al răutății.

Când este vorba despre „cădere”, se pare că un om poate să „cadă” chiar mai jos decât un duh al răutății.

Demonizarea unui om poate să fie chiar mai profundă decât „demonizarea” unui duh al răutății. Astfel se explică de ce unii ne-oameni sunt în realitate chiar mai ucigași, invidioși și plini de ură decât demonii.

2.4. Cum exorcizăm demonii din trupul nostru.

Până acum am scris în acest capitol despre multele situații și posibilități care pot duce la îndrăcirea trupului oamenilor. Așa cum am descris, practic viața obișnuită a omului modern duce la îndrăcirea garantată cu tot felul de demoni, mai mult sau mai puțin periculoși.

Am putea spune că fenomenul de îndrăcire este ceva atât de răspândit și inevitabil, încât pare ceva „natural” și obișnuit, deci aparent nu trebuie să ne facem griji. În realitate însă trebuie să depunem toate eforturile pentru a limita situațiile care duc la

îndrăcire și pentru a exorciza imediat din trupul (creierul) nostru pe demonii deja intrați. Locul demonilor nu este în trupul nostru și acest lucru se va simți imediat și încontinuu.

x. Dacă suntem nepăsători să-i scoatem din trupul nostru (creier, organe), de la bun început demonii ne vor crea mari daune neurologice, organice și duhovnicești:

- vom avea dureri de cap insuportabile, insomnii, oboseală cronică, atacuri cerebrale urmate de paralizii și/sau pierderi de memorie, boli neurologice degenerative, orbire treptată, țiuitori în urechi, etc;
- vom auzi direct în mintea noastră cum demonii din creier ne vorbesc, ne dau ordine, sfaturi, informații, idei, etc;
- vom auzi direct în mintea noastră pe demonii din creier cum vorbesc între ei;
- vom avea boli cronice ale organelor;
- vom avea în corp tot felul de dureri, frisoane, senzații de rece, senzații de cald, stări de rău, stări de leșin, etc.;
- vom avea zbateri, contracții necontrolate și zvâcniri ale mușchilor, ligamentelor, tendoanelor (când conducem mașina, când dorim să dormim, când muncim, când facem un lucru care necesită finețe și coordonare);
- vom avea puternice gânduri și poftes specifice patimilor trupești: lăcomie alimentară, alcoolism, jocuri de noroc, curvie, prea-curvie, malahie;
- vom avea neîncetat gânduri generate de demoni periculoși: slavă deșartă, mândrie, orgoliu, mânie, dorință de răzbunare, invidie, ură, dorință de ucidere, răutate, viclenie, fals, minciună, trădare, lăcomie pentru bani, gelozie, victimizare în fals, trândăvie, etc.;
- vom face cu înverșunare neîncetat păcate ale vorbirii: vorbire în deșert, căutare de ceartă, contrazicere, judecare, osândire, criticism cronic, clevetire;
- vom avea stări emoționale tip „alien“, nefirești ființei umane: frică îngrozitoare, ură înverșunată, dorință de ucidere, deznădejde, crize de groază;
- vom avea mii de gânduri de sugestie pe care le vom crede că sunt ale noastre și astfel vom face nenumărate păcate;
- vom genera la cei din jurul nostru puternice stări instinctuale de: mânie (agresiune), frică, repulsie, respingere, fugă, încremenire, dispreț, greață la stomac;
- vom ajunge să facem cu ușurință fapte deosebit de grave: vrăjitorie, trădare de aproapele (în propria familie, la locul de muncă, între vecini), trădare de neam (în cadrul instituțiilor, ministerelor, firmelor, partidelor politice), trădarea Sfintei Biserici Ortodoxe strămoșești (ecumenism, simonie, aderarea la organizații satanice);
- vom avea o gândire schimbată, demonică și astfel ne vom îndreptăți cu seninătate toate faptele grave descrise mai sus: vom fi fermi convinși că ceea ce facem este normal și necesar, deci vom avea toată motivația de a continua în nebunia noastră, până în ultima secundă a vieții noastre;
- vom simți o ciudată și inconștientă împotrivire de a merge la spovedanie și la sfintele slujbe ale Bisericii Ortodoxe, vom simți o împotrivire inconștientă de a face milostenii, vom desconsidera Sfânta Biserică Ortodoxă strămoșească și mesajul Mântuitorului Iisus Hristos, în general vom deveni oameni „lumești“ fără nicio legătură cu aspectele duhovnicești ale vieții.

xx. În plus, dacă suntem nepăsători să-i scoatem din trupul nostru, lăsăm cale liberă altui proces mult mai grav, care este demonizarea Sinelui. Adică omul îndrăcit capătă o

identitate demonică, practic devine un demon în trup de om.

Iată mai jos câteva soluții pentru a realiza procesul complet de exorcizare al demonilor din trupul nostru.

Prima dată vom menii aceste rugăciuni și osteneți, adică cu propriile gânduri și cuvinte îl vom ruga pe Bunul Dumnezeu să ne exorcizeze toți demonii din trupul nostru.

2.4.A. Măsurile concrete pentru exorcizarea demonilor din trupul nostru (creier, „inimă“):

1. Spunem seara o rugăciune personală de pocăință și spovedanie, pentru păcatele (greșalele) făcute în timpul zilei care a trecut. Spunem și o rugăciune de iertare a greșelilor celorlalți oameni.

a. Zilnic înainte să adormim, mai întâi vom spune o rugăciune personală de pocăință, pentru ca Dumnezeu să ne ierte păcatele (greșalele) făcute în timpul zilei.

În timpul acestei rugăciuni, starea sufletească trebuie să fie de responsabilitate și luciditate (asumarea păcatelor), pocăință, căință, smerire de sine, părere de rău și durere pentru păcatele făcute, dorința și voința de a nu le mai repeta și în ziua următoare. Toate greșelile și păcatele asumate anterior acum le spovedim și le mărturisim în fața lui Dumnezeu, cu dorința de a ne fi iertate și cu intenția (voința) de a le corecta, de a nu le mai face a doua zi.

Fiecare se roagă lui Dumnezeu cu propriile cuvinte și gânduri, pentru ca Dumnezeu să-i ierte toate păcatele făcute, cele „cu voie” și cele „fără voie”, realizate cu: gândul, imaginația, intenția, cuvântul, fapta, scrisul, privirea, consimțământul, intuiția, înțelegerea, delăsările, trândăvia, acceptările făcute.

Rugăciunea de pocăință (spovedanie) personală NU se face stând în picioare, ci se face stând în genunchi și cu mâinile întinse în sus. Doar în cazurile de neputință organică justificată vom spune aceste rugăciuni stând într-un scaun sau întinși pe pat. Prin înngenunchiere și această rugăciune personală de pocăință, prin iertarea acordată de Dumnezeu, o mulțime de demoni vor pleca din trupul nostru.

DEMONII PLEACĂ DIN TRUPUL NOSTRU PRIN CĂINȚA PENTRU FAPTELE COMISE = STĂM ÎN GENUNCHI CU MÂINILE ÎN SUS + SPUNEM RUGĂCIUNEA PERSONALĂ DE MĂRTURISIRE, SPOVEDANIE, POCĂINȚĂ ȘI IERTARE PENTRU PĂCATELE (GREȘALELE) FĂCUTE.

b. Imediat apoi vom spune o rugăciune personală de iertare a greșelilor celorlalți oameni, care au fost făcute asupra noastră.

Concret, îi iertăm pe toți cei care ne-au greșit cu ceva în ziua care a trecut și în toate zilele vieții noastre. În acest mod și Dumnezeu ne va ierta din greșalele pe care le-am făcut în viața noastră, cu voie și fără voie.

Fiecare se roagă așa cum crede și cum simte. Iată mai jos un model orientativ al acestor rugăciuni personale, de pocăință pentru păcatele făcute și de iertare a greșelilor celorlalți:

rugăciunea de mărturisire, pocăință și iertare pentru păcatele personale:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog să-mi ierți toate păcatele pe care le-am făcut în această viață, în toate zilele mele până în acest ceas al vieții mele. Te rog să mă ierți de toate păcatele și greșalele pe care le-am făcut și de tot răul pe care l-am adus în lume, cu voie și fără voie, cu: gândul, imaginația, intenția, cuvântul, fapta, scrisul, privirea, consimțământul, intuiția, înțelegerea, delăsările, trândăvia, acceptările făcute.

Te rog să mă ierți de toate păcatele făcute și de care îmi pare rău: (enumerăm concret toate faptele și gândurile pentru care avem conștiința încărcată).

Te rog să mă ierți și de toate păcatele făcute datorită patimilor pe care le am: (enumerăm concret care patimi avem).

Te rog iartă de toate păcatele și pe toți cei ai casei mele: X, Y, Z, etc.

Te rog să ai grijă de mine și de familia mea în timpul nopții, să ne ții în viață și să ne păzești de tot răul, invidia, viclenia, vrăjitoria, boala, de atacuri tâlhărești, atacuri demonice, de toată intenția cea rea, de cutremur, foc, incendii, inundații, fulgere, boală, accidente casnice.

Slavă Ție Dumnezeu meu, slavă Ție“

rugăciunea de iertare a greșelilor celorlalți oameni:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, îi iert pe toți cei care au greșit față de mine și în ziua care a trecut mi-au adus necazuri, clevetire, nedreptate, dureri, lipsuri, pagubă, boală. Îi iert de tot răul făcut asupra mea pe toți aceia care m-au furat, jignit, agresat, lovit, bătut, hărțuit, calomniat, exploatat, abuzat, trădat, mințit, viclenit, nedreptățit, înșelat.

Îi iert și pe toți aceia care au făcut toate acestea în trecut în toată viața mea, până în acest ceas al vieții mele, pentru ca și tu Doamne, te rog să-mi ierți păcatele mele.“

2. Respectăm cu disciplină și continuitate o prăvilă zilnică de rugăciune.

Îndrăcirea este inevitabilă și posibil definitivă dacă nu avem disciplina unei pravile zilnice de rugăciune.

Toate rugăciunile canonice individuale au puterea de a exorciza demonii din trupul nostru, dar unele rugăciuni sunt mai puternice și trebuie citite neapărat:

toți psalmii (3 psalmi pe zi, fără limită cu binecuvântarea preotului), rugăciunea Tatăl Nostru (minim de 10 ori pe zi), rugăciunea Împărate Ceresc (minim de 10 ori pe zi), Paraclisul Maicii Domnului (minim o dată pe săptămână), rugăciuni către Maica Domnului (zilnic), Acatistele (zilnic un Acatist la alegere), psalmul 50, psalmul 26.

Pentru modele de pravile de rugăciune și rugăciunea de calitate vă recomand să citiți la capitolul 3 sub-punctele 3.3 și 3.4., cu toate paragrafele lor.

3. Citim din Psaltire.

Alături de spovedanie, slujba Sf. Maslu și Molitfele Sf. Vasile cel Mare, Psaltirea este „arma“ preferată de mireni, monahi și preoți pentru a realiza exorcizarea demonilor din oameni.

Părintele Paisie Olaru ne învață că Psaltirea are o putere mare de exorcizare și curățire, dacă este combinată cu postirea și smerenia.

Deci indiferent de metoda folosită (câți, când, cum citim psalmii), această asceză a psalmilor trebuie însoțită de post și smerenie (smerită cugetare, smerire de sine).

În acest scop, iată mai jos doar câteva variante de folosire a Psaltirii:

a. Citim psalmul 26.

Dacă suntem puternic afectați de demonul unei patimi, de vrăjitorie (demoni, duhuri de boală, etc.), dușmani văzuți și nevăzuți, vom face următoarele lucruri:

– permanent în casa noastră vom ține lângă candela Sf.Maicii Domnului mereu

Psaltirea deschisă la psalmul 26;

După ce terminăm de citit din Psaltire, o vom pune înapoi lângă candelă, cartea să fie mereu deschisă la psalmul 26.

– Sf.Pelaghia din Reazan ne învâța că putem realiza exorcizarea demonilor patimilor din trupul nostru (și din trupul îndrăciților de lângă noi), dacă timp de 40 zile citim psalmul 26, de 40 ori noaptea între orele 22–4 dimineață și de 3 ori în timpul zilei.

TIMP DE 40 ZILE CITIM PSALMUL 26 DE 3 ORI ZIUA + DE 40 ORI NOAPTEA (ORELE 22–4 DIMINEAȚA) = PENTRU PROTECȚIA DE VRĂJITORIE PUTERNICĂ + APĂRAREA DE DUȘMANII VĂZUȚI ȘI NEVĂZUȚI + DESPĂTIMIREA (EXORCIZAREA) DE DEMONUL UNEI PUTERNICE PATIMI + EXORCIZAREA DEMONILOR DIN ÎNDRĂCIȚII DE LÂNGĂ NOI.

Pentru această prăvilă de noapte trebuie să îndeplinim câteva condiții elementare și ajutătoare: să avem binecuvântarea preotului, să ne spovedim în fiecare săptămână, să ținem zilele de post ale fiecărei săptămâni (luni, miercuri, vineri), în fiecare duminică să mergem la Sf.Liturghie, să sfințim casa (și toată gospodăria) cu Agheasmă Mare de 2–3 ori pe săptămână (ideal în zilele de luni, miercuri, vineri).

Dacă realizăm pravila psalmului 26 doar în timpul zilei (orele 6 dimineață–22 seara) nu avem nevoie de binecuvântarea preotului, dar trebuie să le realizăm pe toate celelalte menționate.

b. Facem individual o prăvilă de psalmi, rugăciunea lui Iisus, închinăciuni mici și Sfinte Cruci.

Demonii vor pleca din noi și/sau dintr-o anumită persoană X, dacă citim Psaltirea cu acest scop (menim citirea psalmilor).

Concret ce vom face:

- 1. Stăm în picioare în fața unei icoane**, obligatoriu este aprinsă candela cu ulei la icoana Sf.Maicii Domnului.
- 2. Citim cu multă atenție și trăire 1 catismă de psalmi.**
- 3. Ajutându-ne de un metanier, facem 100 închinăciuni mici cu rugăciunea lui Iisus și câte o Sf.Cruce** (în total 100 Sf.Crucii făcute corect).
- 4. Apoi iar facem punctele 2+3, citim 1 catismă de psalmi și facem 100 închinăciuni mici, cu rugăciunea lui Iisus și câte o Sf.Cruce.**
- 5. Repetăm această procedură (punctele 2+3) până citim minim 10 catisme de psalmi sau chiar întreaga Psaltire.**

Rugăciunea lui Iisus folosită în acest caz este următoarea:

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul (patima X)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu meu / dezleagă (izbăvește) pe robul tău X de duhul (patima W)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă duhul necurat din făptura Ta“
(este rugăciunea Sf.Paisie Aghioritul când se ruga să exorcizeze demonii din cei îndrăciți)

În rezumat:

ALUNGĂM DEMONII DIN NOI ÎNȘINE (PERSONA X) =

1. STĂM ÎN PICIOARE ÎN FAȚA UNEI ICOANE +

2. FACEM MENIREA RUGĂCIUNILOR, SPUNEM SCOPUL LOR, ADICĂ EXORCIZAREA DEMONILOR DIN NOI ÎNȘINE SAU PERSONA X +

3. CITIM 1 CATISMĂ DE PSALMI +

4. SIMULTAN FACEM: 100 DE ÎNCHINĂCIUNI MICI + 100 DE SFINTE CRUCI + SPUNEM MENTAL 100 RUGĂCIUNI ALE LUI IISUS.

(„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă duhul necurat din făptura Ta“)

Repetăm această procedură până citim minim 10 catisme de psalmi sau chiar întreaga Psaltire.

Note la această procedură:

– psalmii se citesc ziua, nu noaptea;

– pentru a face această procedură noaptea (orele 24–4 dimineața) este recomandat să avem binecuvântarea preotului;

– persoana care face procedura este recent spovedită și sunt recent spovediți toți cei din familie (eventual cu excepția unui apropiat care este cel îndrăcit);

– trebuie să sfințim casa (și toată gospodăria) cu Agheasmă Mare de 2–3 ori pe săptămână (ideal în zilele de miercuri și vineri dimineață, duminica la amiază după ce venim de la Sf.Liturghie);

Procedura de sfințire a unui spațiu poate fi găsită în capitolul 3, la paragraful 3.7.9.

– Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici și/sau mari, vedeți în cadrul capitolului 3 paragraful 3.4.1.1.

c. Preotul și mirenii din comunitate fac împreună o asceză de 3 zile: post „negru“, citit psalmi, metanii mari, rugăciunea lui Iisus cu închinăciuni mici și Sfinte Cruci.

Părintele Ioanichie Bălan ne învăța cum putem ajuta preotul să exorcizeze demonii dintr-o persoană X. Deși nu pare, asceza mirenilor din comunitate poate ajuta foarte mult preotul, în efortul său de exorcizare a demonilor dintr-o persoană X.

Pentru exorcizarea demonilor din persoana X, mirenii participanți din comunitate și preotul vor face următoarea asceză:

1. Mirenii participanți vor ține post „negru“ (ajunare) timp de 3 zile.

Cei care nu pot ține post „negru“ vor ține un post obișnuit.

2. Mirenii participanți vor citi încontinuu la Psaltire timp de 3 zile, ziua și noaptea.

Fiecare mirean va citi întreaga Psaltire la fiecare 24 ore, deci în 3 zile fiecare mirean va citi întreaga Psaltire de 3 ori.

- 3.** Mirenii participanți sporiți vor face timp de 3 zile și alte osteneli, după puteri:
- vor citi zilnic Acatiste (la alegere) și Paraclisul Maicii Domnului;
 - vor face metanii mari (cu metanier, 100–1000 metanii mari pe zi, după puteri);
 - vor face pravile combinate: *rugăciunea lui Iisus* cu închinăciuni mici și Sfinte Cruci (în picioare cu metanier, 100–1000 rugăciuni pe zi, după puteri).

Rugăciunea lui Iisus folosită în acest caz este următoarea (vezi anterior punctul **3.b**):

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul (patima X)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă duhul necurat din făptura Ta“
(este rugăciunea Sf.Paisie Aghioritul când se ruga să exorcizeze demonii din cei îndrăciți)

iv. În cele 3 zile preotul va face zilnic dimineața în biserică Sf.Litughie și apoi va citi din Psaltire. Toți mirenii participanți la cele 3 zile de asceză vor lua parte în fiecare dimineață la slujba Sf.Liturghii.

De asemenea, în acest zile preotul va face la domiciliul îndrăcitului X o spovedanie generală detaliată pentru fiecare membru al familiei îndrăcitului (din fragedă copilărie și până în prezent) și va face Slujba Sfeștaniei.

v. La sfârșitul celei de-a treia zi de post „negru“, mirenii participanți din comunitate și în prezența îndrăcitului X vor participa în biserică la slujba Sf.Maslu și la Molitfele Sf.Vasile cel Mare.

Dacă exorcizarea nu reușește după cele 3 zile de asceză, se va relua procedura cu încă alte 3 zile de asceză.

Pentru a ajuta preotul la exorcizarea unui îndrăcit X, mirenii participanți din comunitate trebuie să îndeplinească câteva condiții elementare:

- înainte de cele 3 zile de asceză, preotul va spovedi pe fiecare mirean participant și pe toți membrii familiei sale;
- în funcție de aceste spovediri, preotul va da (sau nu va da) binecuvântare mirenilor din comunitate să ia parte la cele 3 zile de asceză;
- înainte de cele 3 zile de asceză, fiecare mirean participant își va sfinți temeinic spațiul locativ cu tămâie și Agheasmă Mare;
- în cele 3 zile de asceză, permanent ziua și noaptea mirenii participanți nu vor avea relații intime legitime;
- în cele 3 zile de asceză, permanent ziua și noaptea mirenii participanți vor fi foarte atenți la păcatele vorbirii: vorbire în deșert, clevetire (bârfire), judecarea aproapelui, osândire;
- în cele 3 zile de asceză, permanent ziua și noaptea mirenii participanți se vor sili să îndeplinească asceza stabilită de preot: participarea dimineață la slujba Sf.Liturghii, postirea, citirea din Psaltire, facerea de metanii mari, *rugăciunea lui Iisus* cu închinăciuni mici și Sfinte Cruci, etc.

Notă: Pentru a realiza exorcizarea completă și definitivă a demonilor dintr-un om, asceza trebuie să fie realizată atât de preoți, cât și de mireni.

Dacă efortul este făcut doar de către mireni (citit din Psaltire, făcut metanii mari,

închinăciuni, etc.), exorcizarea demonilor va fi incompletă și temporară, cel îndrăcit având doar câteva ore de luciditate și normalitate a gândirii.

Avem astfel exemplul Sf. David, care prin citirea psalmilor realiza o exorcizare temporară a regelui Saul. După câteva ore de gândire normală, regele Saul revenea sub influența puterii demonice și căuta neîncetat posibilitatea să-l ucidă pe David, adică pe binefăcătorul său.

d. Citim Psaltirea noaptea în grup organizat.

x. Mirenii dintr-o comunitate își vor împărți în mod democratic psalmii între ei, astfel încât în 24 ore să fie citită toată Psaltirea.

Unii vor citi 3 psalmi, iar alții vor citi 2 catisme, în funcție de programul de muncă al fiecăruia și de experiența duhovnicească.

Nu este obligatoriu ca Psaltirea să fie citită noaptea, dacă se dorește acest lucru, **psalmii vor fi citați noaptea doar în echipe de câte 2 oameni** și doar de către cei mai experimentați.

Dacă în comunitate nu există un preot și/sau mireni experimentați, atunci Psaltirea se va citi doar ziua, de la orele 7–8 dimineața (după răsăritul soarelui) și până la orele 18–20 (până la apusul soarelui).

Important este ca în 24 ore Psaltirea să fie citită integral.

xx. O metodă foarte eficientă de a exorciza demonii dintr-un anumit spațiu geografic (din oameni, clădiri, automobile, munți, câmpuri, păduri, livezi, ape, etc.) este de a citi Psaltirea noaptea, în grup organizat, între orele 24–4 dimineața.

Cu cât mai mare este distanța dintre persoane și acoperirea geografică, cu atât este mai bine, astfel se vor exorciza și îndepărta demonii de pe zeci și sute de kilometri pătrați. Pentru România, în mod ideal ar trebui să existe acești credincioși în toate colțurile țării.

Aceste proceduri de a citi Psaltirea noaptea în grup organizat (preotul + monahi + fii duhovnicești + mireni sporiți) se fac sub conducerea și coordonarea unui preot (duhovnic), care dă participanților binecuvântarea sa pentru această lucrare.

Tot preotul stabilește canonul de rugăciune unic, care se va citi de către fiecare participant (psalmi, alte rugăciuni canonice).

EXORCIZAREA DEMONILOR DINTR-UN SPAȚIU GEOGRAFIC = SE CITEȘTE PSALTIREA NOAPTEA ÎN GRUP ORGANIZAT = PARTICIPĂ PREOTUL (DUHOVNICUL) + MONAHI (MONAHII) + UCENICI + FII DUHOVNICEȘTI + MIRENI SPORIȚI.

Pentru a participa la aceste rugăciuni de noapte trebuie să îndeplinim câteva condiții elementare:

– avem binecuvântare de la preotul care organizează aceste rugăciuni de noapte;
– suntem spovediți periodic, minim la fiecare 30 zile;

În mod ideal, se vor spovedi periodic și regulat toți membrii familiei.

– ținem strict toate posturile canonice (în fiecare luni, miercuri, vineri, etc.);

O zi de post înseamnă că luăm 1 singură masă după orele 15, cu 1 singur fel de mâncare. Ne sculăm de la masă înainte să apară senzația de sațietate.

– periodic sfîntim bine spațiul locativ (1–2 ori pe săptămână) cu tămâie și Agheasmă Mare;

– facem periodic (minim la 1–3 luni) o sfințire a casei (preotul face slujba Sfeștaniei); În mod ideal, această slujbă este făcută miercuri sau vineri, când familia ține post.

– suntem atenți la zilele de interdicție a relațiilor intime legitime;

Zilele interzise sunt miercuri, vineri, întreaga zi de duminică (toată perioada de 28 ore de sâmbătă seara până luni noaptea);

– permanent ziua suntem foarte atenți la păcatele vorbirii: vorbire în deșert, clevetire (bârfire), judecarea aproapelui, osândire;

– în fiecare zi ne facem cu mare perseverență canonul obișnuit de rugăciuni;

– în mod normal psalmii vor fi citați noaptea doar în echipe de câte 2 oameni, dar se acceptă să se citească doar de câte 1 om noaptea din Psaltire dacă acesta are multă experiență duhovnicească (nu poate fi înșelat și/sau speriat de demoni).

Pentru exorcizarea demonilor patimilor prin citirea psalmilor noaptea, vă recomand să citați în capitolul 18 paragraful **18.2.16** și în capitolul 19 paragraful **19.4.30**.

e. Spunem psalmi din memorie și simultan facem metanii mari.

x. Unii monahii sporiți din trecut își propuneau ca de-a lungul a 24 ore (ziua și noaptea) să facă toată Psaltirea cu metanii mari.

Adică știau pe de rost toată Psaltirea și pentru fiecare verset din Psaltire făceau câte o metanie mare. Se ajungea la câteva mii de metanii mari pe zi, timp în care mintea lucra neîncetat psalmii din Psaltire.

Evident acești monahi sporiți nu făceau acest lucru în fiecare zi, ci în mod excepțional, punctual: pentru pocăința (iertarea) unui păcat personal, pentru pocăința (iertarea) păcatului unui frate monah, pentru iertarea unor păcate grele ale mirenilor, pentru împlinirea unei dorințe, pentru sănătatea unor monahi și/sau mireni, pentru a alunga dintr-un spațiu (familie, biserică, sat, județ) ispitele unor demoni puternici, pentru a alunga demonii dintr-un om posedat (cu scop de exorcizare), etc.

Deoarece această asceză produce demonilor un deranj maxim, pe timpul serii și nopții (între orele 21–6 dimineața) acest canon al metaniilor mari combinate cu întreaga Psaltire spusă din memorie, este făcut mai ales în biserică și chiar în Sfântul Altar, nu în chilia personală.

xx. O variantă ceva mai ușoară este de a se face canonul obligatoriu de psalmi cu metaniile mari. Adică se fac cu metaniile mari doar 2–4 catisme de psalmi, care sunt știuți pe de rost.

xxx. Cine nu știe toată Psaltirea pe de rost, va memora obligatoriu psalmul 50.

Se vor face metaniile mari împreună cu psalmul 50, spus mental de 50 ori.

Pentru fiecare verset al psalmului 50 se face o metanie mare, însoțită de o Sf.Cruce făcută corect.

Deoarece psalmul 50 are 20 versete (propoziții), **50 repetări ale psalmului 50 înseamnă 20 x 50 = 1000 versete spuse mental, cu 1000 metanii mari și 1000 Sf.Crucii.**

Această asceză de a face metaniile mari împreună cu psalmul 50 are o putere deosebită de a „scoate” (alunga, exorciza) demonii din oameni (noi înșine, cei apropiați nouă, persoana X), animale, spații, case, locuri, ținuturi, ape, păduri, etc. Efectul exorcizării demonilor este mai puternic dacă facem metaniile mari seara și noaptea (între orele 22–4 dimineața).

f. Puterea citirii Psaltirii noaptea este atât de mare, încât predania monahală consideră că **1 catismă de psalmi citită noaptea între orele 24–4 dimineața de mireni sporiți și**

monahi poate avea valoarea duhovnicească a Molitfelor Sf.Vasile cel Mare.

Dar pentru a se ajunge la această performanță extraordinară, mireanul sau monahul trebuie să fie spovedit și în ziua precedentă trebuie să fi ținut post ajunare („negru“) cel puțin până la orele 15. Apoi nu se mai mănâncă absolut nimic până a doua zi dimineață.

1 CATISMĂ DE PSALMI CITITĂ NOAPTEA ÎNTRE ORELE 24–4 DIMINEAȚA POATE AVEA VALOAREA DUHOVNICEASCĂ A MOLITFELOR SF.VASILE CEL MARE.

4. Zilnic dimineața (și seara) ne stropim corpul și casa cu Agheasmă Mică, Agheasmă Mare sau Agheasmă făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare.

a. Prima dată, stropim cu Agheasmă Mare tot ce cumpărăm și aducem în casă, toate mâncărurile pe care le gătim, tot ce punem în farfurie să mâncăm.

b. Este recomandat ca în fiecare zi să „curățăm“ casa în care trăim (și anexele casei) de energiile negative ale cuvintelor spuse, energiile create de stările noastre emoționale negative, dureri, entități, gânduri negative, etc.

Este foarte recomandat ca procedura de sfințire a casei (și anexelor) să aibă loc dimineața pe stomacul gol, după ce în prealabil am consumat Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare dacă avem dezlegare de la preot), Anafură și/sau ulei sfințit la Sf.Maslu.

Procedura completă de sfințire a unui spațiu poate fi găsită într-un paragraf distinct la capitolul 3, în cadrul sub-capitolului **3.3.3** intitulat „Rugăciunile din timpul zilei“.

5. Zilnic dimineața pe stomacul gol consumăm Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare, Agheasmă făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare) și câteva picături de ulei sfințit la slujba Sf.Maslu.

Uleiul sfințit la Sf.Maslu și Agheasma Mică se pot consuma în fiecare dimineață pe stomacul gol, fără a fi necesară binecuvântarea preotului.

Agheasma făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare (și slujba Sf.Maslu) se poate consuma doar cu binecuvântarea preotului, în zilele indicate de el.

Exceptând zilele rânduite canonic din luna ianuarie, Agheasma Mare se poate consuma și în celelalte săptămâni ale anului când avem dezlegare de la preot, de obicei zilele cu dezlegare fiind luni, miercuri și vineri.

În anumite cazuri însă Agheasma Mică (Mare) sau Agheasma făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare nu pot fi consumate voluntar dimineața, pe stomacul gol.

Sf.Paisie Aghioritul recomanda punerea în ascuns de Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare) în mâncarea și băutura indivizilor puternic îndrăciți (sau demonizați), care nu mai au o gândire personală normală și discernământ.

Prin acest fapt se mai oprește din puterea demonilor situați în creierul omului și care controlează gândirea acestui nefericit.

Consumul zilnic de apă potabilă și/sau mâncare în care a fost pusă Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare, Agheasmă făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare) și ulei sfințit la slujba Sf.Maslu oprește procesul general de îndrăcire (demonizare) al unui om și limitează drastic puterea de influențare psihică a demonilor (prin gânduri tip sugestie, stări de mânie, ură, răutate, ucidere, mândrie, etc).

După 1–2 săptămâni de „tratament” cu Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare, Agheasmă făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare), dacă se observă schimbări spre normalitate, se poate tatonata terenul pentru a vedea dacă înderăcitul acceptă să meargă de bunăvoie la Biserică, pentru a participa la slujba Sf.Maslu sau slujbele de dezlegare ale Sf.Vasile cel Mare.

Trebuie însă atenție și perseverență, deoarece fără Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare, Agheasmă făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare) pusă zilnic în mâncare și băutură, demonii vor prelua imediat înapoi controlul gândirii omului înderăcit.

Este suficientă o zi fără tratamentul cu Agheasmă Mare și omul înderăcit va anula toate planurile anterioare de a merge la slujbe la Biserică.

Fără consumul de Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare, Agheasmă făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare) imediat vor reîncepe crizele, certurile, mânia, lovirile, jignirile, nemulțumirile, comentariile negative, gelozia, acuzele, răutatea, invidia, viclenia, minciuna, victimizarea în fals, ura, mândria, etc., toate cele specifice unui om înderăcit care are demoni în trupul său.

Note:

– Agheasma făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare (și slujba Sf.Maslu) se face în Biserică, dar mai ales în casele oamenilor care solicită preotului acest lucru.

Este un caz mai deosebit, când în familie există un înderăcit (demonizat), care necesită respectarea unei proceduri stricte: zile de post negru din partea întregii familii și din partea preotului, spovedirea generală a întregii familii și a preotului, împăcarea (iertarea) cu toate rudele și vecinii, etc.

Procedura completă pentru acest caz se poate găsi în cărțile scrise de Sf.Ilarion Argatu.

– Agheasma Mică făcută în casele oamenilor la Slujba Sfeștaniei are efect mai mare, dacă cei din familie au ținut anterior 1–3 zile de post și chiar ore/zile de post „negru” (până la orele 12, 15, 18, 21 sau 24).

– Agheasma Mică făcută în casele oamenilor la Slujba Sfeștaniei va avea o „putere” de curățire și exorcizare deosebită, dacă preotul va aduce cu sine și va adăuga (în ascuns) puțină Agheasmă făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare.

6. Zilnic facem metanii mari și îngenunchieri în fața unei icoane.

6.1. Exorcizarea prin metaniile mari.

Metaniile mari sunt absolut esențiale pentru procesul de exorcizare, scoatere a demonilor din trupul nostru. Practic nu poate exista exorcizare completă până când nu facem zilnic minim 100–150 metanii mari.

Cel mai potrivit moment pentru a face metaniile mari este dimineața după trezire, pe stomacul gol și înainte de micul dejun.

Putem face metaniile mari în timp ce bem un ceai cald (ceai verde, anghinare cu lămâie, etc.), dar nu în timp ce mâncăm alimente solide. Pe lângă folosul duhovnicesc, ceaiul cald și metaniile mari ne vor pune în mișcare sistemul limfatic și astfel vom elimina mai rapid toxinele acumulate în timpul nopții.

Fiecare face câte metanii mari poate, 1–X metanii, dar acestea trebuiesc făcute sistematic, zilnic, cu trăire și în mod corect.

Mirenii începători pot face doar 1–10 metanii mari pe zi, mirenii mai avansați fac zilnic

minim 150–200 metanii mari pe zi, iar călugării din mănăstiri ajung să facă zilnic (noaptea) 1–3500 metanii mari.

Practic nimeni niciodată nu a fost și nu este scutit de a face metanii mari, indiferent de avere, funcția și poziția religioasă, socială, administrativă, economică deținută.

Au făcut metanii mari împărați, episcopi, patriarhi, generali de armată, miniștri, consilieri, politicieni, negustori, toți Sfinții Părinți, nobili și clerici, mari duhovnici și stareți, monahi și monahii, preoți și simpli țărani.

Și în ziua de astăzi metaniile mari sunt o formă de smerire de sine absolut obligatorie pentru oricine dorește să–și exorcizeze demonii din trup.

Singurii scutiți să facă metaniile mari sunt doar oamenii foarte bătrâni (neputincioși) și cazurile medicale: aceia grav bolnavi imobilizați la pat (temporar, definitiv), paralizați, cei din spitale, cei după operații chirurgicale, cei în perioadele de convalescență, care au probleme grave în zona lombară a coloanei vertebrale, cei grav supraponderali.

Realizarea concretă a metaniilor mari poate fi citită la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.3.5**. Detalii cu privire la realizarea metaniilor mari pot fi găsite la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.4.1.m**.

6.2. Exorcizarea prin îngenunchieri (statul în genunchi) în fața unei icoane și a Sfintei Cruci (crucifixe, troițe).

Demoni nu suportă ca un om să stea în genunchi în fața unei icoane, sau dacă nu există nicio icoană să îngenunchieze spre răsărit, având mintea la o icoană.

În special demonii de mândrie nu suportă acest lucru, deoarece corpul uman care îngenunchează obligă la „îngenunchiere“ (ascultare, smerenie) și pe demonii din el.

În consecință, atunci când stăm în genunchi și ne rugăm, o mulțime de demoni vor pleca din trupul nostru.

a. Este foarte recomandat ca o bună parte din rugăciunile noastre personale de acasă să le facem stând în genunchi, în fața unei icoane a Sf.Maicii Domnului și/sau a Mântuitorului Iisus Hristos.

Rugăciunile de pocăință personale și cele de pocăință „de tipic“ obligatoriu le vom face în acest mod, stând în genunchi în fața unei icoane.

Nu are relevanță mărimea icoanei la care ne închinăm, atâta timp cât aceasta este creștin–ortodoxă, canonică și sfințită, ea poate să fie una mică de doar câțiva centimetri.

b. Un efect mai puternic de exorcizare a demonilor este când mergem în pelerinaje la schituri și mănăstiri și îngenunchiem (și ne rugăm) o perioadă în fața icoanelor principale care există acolo.

Acest lucru îl vom face nu în biserica principală, ci în paraclisul care de obicei este situat aproape de biserica principală.

Acesta este și rostul unui paraclis la un schit/mănăstire, de a oferi credincioșilor un spațiu de rugăciune liniștit, mai retras, unde credincioșii se pot ruga mai mult timp în fața sfintelor icoane.

c. Exorcizarea demonilor apare și când omul stă în genunchi în fața Sfintei Cruci: crucifixe și troițe ortodoxe.

Efectul de exorcizare al demonilor este puternic atunci când omul se roagă și îngenunchează în biserică (sau oriunde altundeva) în fața unei troițe, și sărută picioarele Mântuitorului Iisus Hristos care este răstignit pe Sf.Cruce de lemn a troiței.

Demoni efectiv nu suportă ca un om să stea în genunchi în fața Sfintei Cruci (crucifixe și troițe ortodoxe), să se roage la Mântuitorul Iisus Hristos, să-l sărute picioarele. De aceea o perioadă de timp ei vor pleca din trupul nostru.

Notă:

Dacă nu vom avea o continuitate în pravila de rugăciune personală (când ne vom ruga în genunchi și în picioare), nu vom face zilnic metanii mari, nu vom citi zilnic psalmi, etc., demonii se vor reîntoarce în trupul nostru.

7. Zilnic „încărcăm mintea“ cu rugăciunea lui Iisus și facem corect pe corp semnul Sfintei Cruci.

Rugăciunile minții sunt absolut obligatorii pentru a scoate demonii din creierul nostru. Acestea trebuiesc completate de facerea corectă a semnelor Sfintei Cruci.

Cele mai eficiente rugăciuni personale de exorcizare a demonilor din mintea noastră sunt: rugăciunea Tatăl Nostru, *rugăciunea lui Iisus* și rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu.

Dacă vom spune aceste rugăciuni cu gura (cu voce normală), în plus față de exorcizarea trupului vom realiza și exorcizarea demonilor din jurul nostru, din spațiul în care trăim (muncim).

Demonii pleacă din casa și spațiul unde oamenii spun aceste rugăciuni în mod verbal.

EXORCIZĂM DEMONII DIN MINTEA NOASTRĂ = SPUNEM MENTAL RUGĂCIUNEA LUI IISUS + PENTRU FIECARE RUGĂCIUNE FACEM CORECT SEMNUL SFINTEI CRUCI.

EXORCIZĂM DEMONII DIN SPAȚIUL LOCATIV UNDE TRĂIM = SPUNEM VERBAL RUGĂCIUNEA LUI IISUS + PENTRU FIECARE RUGĂCIUNE FACEM CORECT SEMNUL SFINTEI CRUCI.

Rugăciunile pe care le putem spune mental în timpul unei zile pot fi găsite la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.5.1**.

Pentru practica Sf. Cruci vedeți în capitolul 3 paragraful **3.7.3**.

8. Practica de isihastă a rugăciunii lui Iisus.

Pentru a exorciza definitiv din trupul și „inima“ noastră demonii patimilor, trebuie să practicăm minim 1 oră în fiecare seară și noapte (oricând între orele 21–4 dimineața) rugăciunea lui Iisus cu tehnica isihastă de „coborâre a minții în inimă.“

Puteți găsi explicațiile necesare la capitolul 3 în cadrul sub–capitolului **3.4.1**. cu toate paragrafele sale și în cadrul capitolului 18, la paragraful **18.2.12**.

9. Zilnic realizăm o formă de postire alimentară.

Vom ține post în zilele de luni, miercuri, vineri și în toate zilele posturilor canonice.

Tuturor demonilor le plac mâncarea, băutura, împlinirea poftelor, rafinamentele gastronomice, lipsa de înfrânare, îmbuibarea, etc. și evident nu vor pleca din trupul acestor oameni, indiferent la câte slujbe ale Bisericii vor participa.

Demonii pleacă singuri DOAR din trupul omului care se nevoiește cu postul, din trupul care este „uscat“ de post, foame și sete, din omul care nu–și împlinește poftele alimentare.

DEMONII PLEACĂ DIN TRUPUL OAMENILOR = PRIN POSTIRE + NEÎNCETATĂ SENZAȚIE DE FOAME + SENZAȚIE DE SETE + NEÎMPLINIREA POFTELOR ALIMENTARE.

Părintele Proclu Nicău ne învătă că omul trebuie:

„să se culce flămând, cu stomacul cât mai gol și să se trezească tot flămând“.

Detalii generale despre postire pot fi găsite la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.7.6**.

Detalii specifice cu privire la importanța postului „negru“ pentru despățimire (exorcizarea demonilor patimilor) pot fi citite în capitolul 18, la paragraful **18.2.10**.

10. Avem căință, pocăință și spovedim periodic la preot păcatele făcute.

Prin căința și pocăința personală, spovedire și realizarea canonului făcut, Dumnezeu va scoate din trupul nostru demoni mai puternici, corespunzători unor păcate ușoare, grave sau deosebit de grave.

Este foarte indicat să ne spovedim cel puțin în timpul celor 4 mari posturi canonice ale anului, chiar dacă nu vom putea primi dezlegare pentru a ne împărtăși cu Sfintele Taine.

Nu există restricții în acest sens: în unele mănăstiri călugării se spovedesc zilnic seara, unii mireni mai sporțiți se spovedesc în fiecare săptămână, alți mireni se spovedesc oricând pot și au ocazia.

PRIN CĂINȚĂ, POCĂINȚĂ ȘI SPOVEDANIE LA PREOT (ÎN GENUNCHI SUB EPITRAHIL) = DEMONII IES DIN TRUPUL NOSTRU.

Pentru ce facem pocăință și ce păcate vom spovedi:

a. În primul rând, este vorba despre **pocăința pentru toate păcatele noastre cotidiene**, făcute cu voie sau fără de voie: cu gândul, imaginația, cuvântul, intenția, fapta (intenția împlinită prin faptă), atitudinea, acceptările.

b. În mod deosebit, **trebuie să avem o atenție, căință, pocăință și spovedanie hotărâtă pentru toate patimile pe care le avem/lucrăm.**

Foarte eficiente pentru exorcizarea din trupul nostru a demonilor patimilor sunt spovedirile dinaintea de slujba Sf. Maslu și apoi participarea la această slujbă.

Mai multe explicații în acest sens puteți citi în capitolul **18**, la paragraful **18.2.9**.

EXORCIZĂM DEMONII PATIMILOR = SPOVEDIM PĂCATELE ASOCIATE CU O PATIMĂ ÎNAINTE DE SLUJBA SF. MASLU + APOI PARTICIPĂM LA SLUJBA SF. MASLU.

c. Trebuie să avem o atenție, căință, pocăință și spovedanie hotărâtă pentru a stopa imediat, complet și definitiv, lucrarea celor 7 patimi „de moarte“ ale sufletului, cu toate vlăstarele lor: mândria, cu toate vlăstarele ei principale: trufia, orgoliul, slava deșartă, încăpățănarea, iubirea de sine, părerea de sine, etc.;

mânia, cu toate formele ei de manifestare: prin gând, cuvânt, intenție, faptă; trândăvia, cu toate vlăstarele ei principale: lăncezeala, lenea, moleșeala, acedia, întristarea demonică, deznădejdea;

invidia, cu toate vlăstarele ei principale: ura, viclenia, perfidia, dușmănia, răutatea,

criticismul, negativismul, clevetirea, jignirea, căutarea de ceartă, judecarea, osândirea, trădarea, turnătoria, delațiunea, ostilitatea;
desfrânarea, cu toate formele ei principale: curvia, prea-curvia, malahia, incestul, sodomia, pornografia, pedofilia, lipsa de înfrânare în imaginație;
lăcomia de bani, cu toate formele ei: avariția, zgârcenia, arivismul, dorința de căpătuială;
lăcomia alimentară, poftele pântecelui.

Nepăsarea și lucrarea unei singure patimi „de moarte” duce la „pierderea” tuturor faptelor/lucrărilor bune făcute și la imposibilitatea primirii Harului.

Conform cu Sf.Nicodim Aghioritul, toate păcatele cotidiene și toate păcatele asociate lucrării patimilor pot fi anulate doar prin POCĂINȚĂ. Aceasta înseamnă realizarea a 4 lucrări, dintre care trei sunt ale omului: zdrobirea inimii (conștiința păcatelor, durerea și căința personală), mărturisirea (spovedania cu sinceritate și căință), rugăciunea de dezlegare (pe care o face preotul), realizarea canonului duhovnicesc (corespunzător cu păcatele făcute).

LUCRĂRILE POCĂINȚEI (după Sf.Nicodim Aghioritul) =

- 1. ZDROBIREA INIMII (CĂINȚA, POCĂINȚA) +**
- 2. MĂRTURISIREA PĂCATELOR (SPOVEDANIA) SUB EPITRAHILUL PREOTULUI +**
- 3. RUGĂCIUNEA DE DEZLEGARE A PREOTULUI +**
- 4. RĂBDAREA ȘI VOIŢA PENTRU ÎNDEPLINIREA CANONULUI PRIMIT DE LA PREOT.**

Foarte importantă este realizarea canonului pe care îl dă preotul (duhovnicul) omului. Indiferent de gravitatea păcatelor, primul canon pe care omul trebuie să îl realizeze este osteneala, nevoița și silința de a nu mai face/repeta păcatul.

Apoi urmează variabil (în funcție de gravitatea păcatelor și de iconomia preotului) realizarea unor diferite aspecte duhovnicești: milostenie, donații, botezarea de copii, adoptarea de copii, post, pravile de rugăciune, metanii mari, oprirea de la Sfânta Împărtășanie, etc.

d. Trebuie să spovedim neapărat toate faptele care indirect înseamnă lepădarea de Dumnezeu: acceptarea vaccinurilor, primirea actelor de identitate biometrice.

La paragraful **2.3.3.33** am arătat că se îndrăcesc toți aceia care acceptă vaccinurile moderne care sunt realizate cu material genetic luat de la copii uciși (avortați).

Cei care fac aceste vaccinuri se încarcă cu păcatul avortului și al lepădării de Dumnezeu, concret demoni periculoși primesc dreptul de a le intra în trup și creier.

Exorcizarea acestor demoni se face în primul rând prin căință, pocăință și spovedirea acestor păcate la preot.

VACCINAREA ȘI PRIMIREA ACTELOR BIOMETRICE SUNT PĂCATE CARE TREBUIESC SPOVEDITE LA PREOT SUB EPITRAHIL.

11. Facem fapte bune și milostenie.

Pentru milosteniile făcute, Dumnezeu ne va ierta din păcate și implicit va determina plecarea unor demoni din trupul nostru.

Faptele bune și milosteniile sunt absolut necesare, mai ales atunci când suntem

puternic îndrăciți cu demonii unor patimi și voința noastră nu ne mai poate ajuta pentru a exorciza acești demoni.

Practic suntem prea împătimiți, prea incapabili să mai luptăm cu noi înșine și cu demonii acestor patimi.

Dar făcând fapte bune și milostenii, Dumnezeu vede intenția noastră bună și limitează puterea demonului patimii, până la nivelul când putem să ne luptăm cu el.

Despre formele de milostenie puteți citi la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.7.5**.

12. Dezvoltăm în mod conștient virtuțile opozabile patimilor pe care le avem.

Fiecare virtute dezvoltată în mod conștient va duce la exorcizarea din trupul nostru a demonului corespunzător unei anumite patimi.

Este aici un adevăr duhovnicesc puțin conștientizat și înțeles de către mireni:

DEZVOLTĂM ÎN MOD CONȘTIENT ANUMITE VIRTUȚI ALE SUFLETULUI = VOM PRIMI DE LA DUMNEZEU HARUL SFÂNTULUI DUH, CARE VA ALUNGA DIN TRUPUL NOSTRU DEMONII CORESPUNZĂTORI.

a. Pentru a scoate din trupul nostru demonul patimii alimentare, virtuțile corespunzătoare principale opozabile care trebuie dezvoltate și folosite sunt următoarele: atenția (vigilența, luarea aminte la sine), cumpătarea, înfrânarea și împotrivirea, voința, hotărârea (determinarea), răbdarea, smerirea de sine, curajul duhovnicesc, *rugăciunea lui Iisus*.

Patima lăcomiei alimentare poate fi învinsă doar dacă avem preocuparea conștientă pentru a ne dezvolta și folosi neîncetat de aceste virtuți.

Mai precis, este vorba despre cumpătarea și înfrânarea față de gândurile „senzației” de foame, înfrânarea față de poftele alimentare, înfrânarea gândurilor de slavă deșartă, înfrânarea gândurilor de împrăștiere, înfrânarea vorbirii în deșert, înfrânarea obiceiului de a comenta, înfrânarea clevetirii.

Alte virtuți importante necesare pentru a exorciza demonul lăcomiei alimentare sunt și următoarele: sfânta mânie, tăcerea, sfânta frică de Dumnezeu, dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu.

b. Pentru a exorciza demonul răspunzător de patima mâniei trebuie să practicăm în mod conștient tăcerea, înfrânarea, *rugăciunea lui Iisus*.

c. Pentru a exorciza demonul răspunzător de păcatele desfrânării trebuie să dezvoltăm paza simțurilor, înfrânarea, voința, hotărârea (determinarea), lipsa de trândăvie, lipsa de judecare a aproapelui, sfânta frică de Dumnezeu, *rugăciunea lui Iisus*.

d. Pentru a exorciza demonul răspunzător de păcatele vorbirii trebuie să dezvoltăm în mod conștient următoarele virtuți: atenție (vigilență, luare aminte la sine), înfrânare, tăcere, lipsa de judecare a aproapelui, sfânta frică de Dumnezeu, *rugăciunea lui Iisus*.

Păcatele vorbirii sunt și următoarele: vorbirea în deșert, comentarea, cârtirea, contrazicerea, critica (criticismul), nemulțumirile, căutarea de ceartă (zavistia), clevetirea, judecarea, osândirea, trădarea, delațiunea, jignirile, calomnierea, amenințările, ironizarea, miștocăreala, zeflemisirea, luarea în răs, deșteptăciunea, minciuna, hulirea, blasfemia.

e. Trebuie să ne dezvoltăm voința și hotărârea (determinarea), pentru a exorciza

demonii răspunzători de lăncezeală, trândăvie, nepăsare, acedie.

13. Rugăciunea personală de pocăință din noaptea Învierii Mântuitorului Iisus Hristos. Exorcizarea demonilor prin acțiunea Harului Învierii.

Unele forme severe de îndrăcire (posedare) pot fi exorcizate printr-o puternică rugăciune de pocăință realizată în noaptea Învierii Domnului.

În noaptea Învierii Domnului, fiecare om care se roagă cu durere, căință, pocăință, smerire de sine, evlavie și recunoștință Mântuitorului Iisus Hristos, va primi fără alte osteneți Harul Învierii.

O condiție a primirii Harului Învierii, este ca înainte de noaptea Învierii Domnului să ne spovedim unui preot (ideal ne spovedim în timpul zilei de sâmbătă). Dacă nu avem posibilitatea de a ne spovedi canonic unui preot, ne vom „spovedi“ direct și personal lui Dumnezeu, acasă în genunchi, în fața unei icoane.

Spovedania și rugăciunea personală pot fi făcute oriunde ne aflăm în noaptea Învierii Domnului: în biserică, acasă, pe câmp, pe munte, în temniță, în aer liber, etc. Dacă sunt făcute cu trăire duhovnicească, Mântuitorul Iisus Hristos ne va auzi și împlini cererea făcută. Dacă nu suntem în biserică, vom spune această spovedanie și rugăciune stând în genunchi.

În noaptea Învierii Domnului, datorită Harului Învierii pot fi exorcizați din trupul nostru demonii corespunzători unor păcate deosebit de grave, pentru care nu am făcut spovedanie și canon: vrăjitorie (producere, folosire), avort, trădare (de aproapele, de neam), turnătorie, înregistrări audio/video în ascuns, lepădare publică (gândită) de Dumnezeu, lepădare publică (gândită) de Biserică și rugăciune, hulire, participarea la propagarea unor minciuni (politice, medicale, economice, ideologice, etc.), colaborarea conștientă și voluntară cu demonii din tine, păcatele împotriva Duhului Sfânt, cele 7 păcate „de moarte“ ale sufletului, falsul și fățărnicia în căsnicie, strategia existențială vicleană (trândăvie, viclenie, fals, minciună, trădarea de aproapele), păcatele grave ale desfrânării (pornografie, sodomie, prea-curvie, incest, zoofilie), exploatarea de aproapele (angajați, subordonați, membri ai familiei), crima ascunsă, „uciderea prin cuvânt“, intenția de ucidere „soft“, strategia vicleană femeiască de alungare a soțului de acasă.

Notă: cu prima ocazie și posibilitate, pentru iertarea acestor păcate grave vom face spovedanie și vom îndeplini canonul dat de preot.

Avem astfel exemplul deținutului politic Dumitru Bordeianu, care a fost eliberat (exorcizat) de demoni chiar în celula închisorii unde se afla, ca urmare a unei rugăciuni de pocăință și iertare realizată la miezul nopții, în noaptea Învierii Domnului.

Întâi cum descrie Dumitru Bordeianu rugăciunea și exorcizarea sa de demonul care îl chinuia:

„Era în Sâmbăta Paștelui. Cu o zi înainte mă rugasem, atât de adânc, cum poate nu am făcut-o niciodată în viața mea; în același timp, trăiam însă și disperarea că rugăciunea nu-mi e ascultată.

Sâmbătă seara deci, pe la orele zece, când a sunat stingerea, m-am întins pe prici. De câteva nopți nu-mi mai găseam somnul. Spre miezul nopții, ceva m-a îndemnat să mă dau jos și să mă mișc prin cameră. M-am apropiat de geam și în clipa aceea am auzit

clopotele bisericii din Gherla sunând orele douăsprezece, anunțând slujba Învierii. Sunetul clopotelor mi se părea venind din altă lume, atât era de armonios.

Am căzut în genunchi în fața ferestrei și, **cu mâinile încrucișate pentru rugăciune, am strigat din adâncul sufletului meu: «Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, mărturisesc că Te-am ofensat, dar Tu Doamne, știi că am ajuns la marginea suferinței și răbdării. Nu mai pot! Fă cu mine ce vrei Tu! Eu am fugit de la Tine, Doamne, dar mă rog Ție din toată ființa mea, de este cu putintă, iartă-mă și învie sufletul meu pentru că eu cred nelimitat în Învierea Ta».**

În clipa aceea, cum stăteam în genunchi cu mâinile încrucișate și ochii ațintiți printre gratii, toată ființa mea s-a cutremurat și din ochi au început să-mi curgă șiroaie de lacrimi.

Printre lacrimi, atât doar am mai putut rosti: «Doamne, fie-Ți milă de mine!». N-am apucat să termin aceste cuvinte, că **TOT TRUPUL MI-A FOST CUPRINS DE UN TREMUR ȘI O ZVÂRCOLIRE CA A POSEDAȚILOR ȘI AM SIMȚIT CUM DIN SUFLETUL ȘI TRUPUL MEU A IESIT ȘI M-A PĂRĂSIT O PUTERE STRĂINĂ. ERA DUHUL SATANEI, CARE MĂ MUNCISE ȘI MĂ STĂPÂNISE, TIMP DE PATRU ANI DE ZILE.**

Asemăn vindecarea mea, pentru că vindecare a fost, cu ispășirea unui om care duce o mare povară în spate, până cade sub greutatea ei și nu se mai poate ridica; atunci cineva îi ia greul și el se simte după aceea, dintr-o dată, atât de ușor de parcă ar zbura. Așa m-am simțit și eu îndată ce forța aceea satanică m-a părăsit.

Am căzut cu capul pe ciment, leșinat, cu cămașa udă de transpirație și lacrimile nu mai încetau să-mi curgă șiroaie. Mi-am simțit fruntea udată de lacrimile căzute pe cimentul rece pe care l-am sărutat. Erau lacrimile căinței pe care Dumnezeu binevoise să le primească, iertându-mi ofensa pe care i-o adusesem. În patru ani de chin, nu vărsasem o lacrimă, dar acum sufletul îmi era scaldat în baia căinței și a minunii lui Dumnezeu.

Târziu, m-am ridicat, nemaiștiind unde mă aflam; **mă simțeam un alt om și eram atât de ușor, de parcă pluteam în alte sfere. DE ÎNVIERE, DUMNEZEU MĂ VINDECASE ȘI MĂ ÎNVIASE ȘI PE MINE.**

Am îngenuncheat din nou și, întins cu fața la pământ, am strigat din toată suflarea mea: «Doamne, ești atât de bun și de milostiv cu cei păcătoși, încât nu știu cum aș putea să-Ți mulțumesc!». Și atunci mi-au venit în minte cuvintele lui Iisus vindecându-l pe cel îndrăcit: «**Lată, te-ai făcut sănătos, mergi și de acum să nu mai păcătuiești!**». Și inima mea a simțit o bucurie care nu se poate înțelege decât de cel ce a trăit-o. Dacă până atunci fusesem în iad, în acel moment simțeam că fericirea raiului nu era departe de sufletul meu.

M-am ridicat de pe ciment; ca o apariție din lumea visurilor, în fața mea stătea Jimboiu. L-am îmbrățișat, spunând din toată inima: «Hristos a înviat!». «Adevărat a înviat!», mi-a răspuns, plin de duioșie. Am plâns o vreme, amândoi. În viața mea n-am simțit pe nimeni așa de aproape ca, în acea clipă, pe Jimboiu. Trăiam amândoi bucuria învierii mele. Am vrut să-i mulțumesc pentru îndrumare dar el s-a multumit să zică: «Lacrimile tale au fost primite de Dumnezeu și mila Lui te-a vindecat. De când te-ai dat jos de pe prici am văzut tot; nici eu nu dormeam. Mă bucur din toată inima pentru tine».

Se făcuse ziuă și cei din cameră s-au sculat. Pe mine, lumina Învierii mă scălda în razele ei. Eram un alt om, pentru că: «pierdut am fost și m-am aflat, mort am fost și-am înviat.

Am revenit pe prici, m-am întins și m-a cuprins un somn profund, încât abia la masa de seară au reușit camarazii să mă trezească. Nu mai dormisem așa de patru ani de zile.

Paștele lui 1954 au fost pentru mine adevărata naștere și înviere; un eveniment crucial pentru credința și gândirea mea.

Se instalase în sufletul meu, în locul groazei și fricii pe care o trăisem timp de patru ani, o putere care făcea să nu mă mai tem de nimic, decât de Dumnezeu.

De-acum, pentru mine, închisoarea nu mai era încâtușare, ci libertate deplină. Cu toate că trupul îmi rămăsese în lanțuri, sufletul era liber de orice m-ar fi atras în viața aceasta pământească. Era libertatea dată de Fiul lui Dumnezeu, când a spus: «Eu vă dau adevărata libertate». Zidurile închisorii, lacătele și lanțurile care ne strângeau și ne zăvorau, pentru mine aveau mai puțină importanță; eu trăiam pe alte coordonate ale existenței. Nu numai sufletul, gândirea, înțelegerea și trăirea mea erau altele, dar și neputinciosul meu trup, slăbit aproape până la distrofie, se întărise.

Aceia ce vor citi cu bunăvoință și răbdare acest capitol, vor cunoaște – cred – de ce gândesc și trăiesc așa cum am arătat în mărturisirile mele.⁴²¹

(majusculele, sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

În general experimentul Pitești a fost un eșec al forțelor satanice, care sperau într-o îndrăcire (și demonizare) completă și ireversibilă a tinerilor supuși torturilor.

În final a fost încă o confirmare a faptului că îndrăcirea omului este un proces reversibil prin iertarea lui Dumnezeu, ca răspuns la căința și pocăința omului.

Îndrăcirea de durată, eventual definitivă, implică realizarea conștientă cu proprie voință liberă a unor păcate grave și lepădarea de Dumnezeu prin proprie alegere liberă, nu prin înșelare, viclenie, șantajare, trădare, coerciție, abuzuri, teroare, tortură. Exorcizarea trăită de Dumitru Bordeianu în noaptea Învierii Domnului nu este o excepție, ci o regulă.

Noaptea Învierii Domnului este specială și acum (sau ulterior) prin Harul Învierii omul poate primi daruri deosebite, care nu se primesc în tot restul anului: iertarea de păcate (vii, adormiți), exorcizarea demonilor din trupul credincioșilor care doresc acest lucru (demoni ai patimilor, demoni de ură, hulă, răutate, erezie, etc), dezlegarea de vrăjitorii, primirea de harisme, ieșirea din necazuri grele, depășirea unor boli grele, dobândirea de copii, dobândirea unui soț (unei soții), indicii pentru aflarea adevărului, indicii pentru găsirea unor persoane, indicii pentru căi de urmat în viitor, etc. Desigur, condiția fundamentală pentru toate aceste daruri este rugăciunea personală de iertare profundă, cu multă pocăință, căință, umilintă, durere, nădejde, credință, evlavie.

În noaptea de Învieria Domnului nu stau acasă decât cei care sunt (foarte) bătrâni, neputincioși, paralizați, bolnavi cronici, cu probleme medicale grave, cei care au copii mici, cei care îngrijesc pe alți oameni, cei care sunt la serviciu la gărzile de noapte, cei din spitale, cei din închisori.

În noaptea de Înviere cu toții cei care putem, trebuie să mergem la o Biserică

Ortodoxă (parohia locală, mănăstire, schit) pentru a lua Lumina Învierii și Harul (Harisma) Învierii, care ne poate ajuta foarte mult în orice aspect al vieții noastre lumești și duhovnicești:

- iertarea parțială a unor păcate mari, grele și posibil tainice: avorturi făcute (responsabilii sunt: bărbatul, femeia, medicul care face uciderea), ucidere, trădare de aproapele, furt, viol, prea–curvie, fals existențial, dobândirea de bunuri prin viclenie, șantaj, minciună, clevetire cu intenție, orice formă de rău făcut cu premeditare, etc.; (iertarea completă pentru aceste păcate se primește după spovedirea păcatelor la preot + realizarea canonului obligatoriu)
- exorcizarea parțială sau totală a demonilor din noi înșine, din cei apropiați; (în mod obișnuit în condițiile de viață normale, exorcizarea completă se primește după o spovedire generală din copilărie la preot + realizarea canonului obligatoriu)
- despățimirea parțială de orice patimi și adicții: fumat, alcoolism, lăcomie alimentară, lăcomie de bani, jocuri de noroc, shopping, desfrânare, invidie, clevetire, mânie, trădare, etc.;
- (despățimirea completă se primește după spovedirea păcatelor patimii la preot + realizarea canonului obligatoriu)
- dobândirea de sănătate, ajutor la examene, reușită pentru serviciu, cumpărarea unei case, cumpărarea unei mașini, etc.;
- găsirea unui soț, găsirea unei soții, dobândirea de copii, găsirea copiilor pierduți, primirea de vești de la rude plecate departe (dacă trăiesc sau au plecat „dincolo“);
- obținerea dreptății dumnezeiești, stoparea nedreptăților;
- obținerea îndrumării dumnezeiești, pentru rezolvarea unei anumite probleme X;
- obținerea îndrumării dumnezeiești, pentru ce să facem mai departe în viață;
- etc.

ÎN NOAPTEA DE ÎNVIERE NEAPĂRAT MERGEM LA O BISERICĂ ORTODOXĂ PENTRU A LUA LUMINA ÎNVIERII + HARISMA ÎNVIERII, CARE NE POATE AJUTA ÎN ORICE ASPECT AL VIEȚII NOASTRE LUMEȘTI ȘI DUHOVNICEȘTI (doar dacă participăm la slujba Sf.Liturghii până la finalul ei, până la miruirea de la final).

Imediat după ce am luat Lumină, neapărat vom merge la Sf.Altar să dăm un acatist (pentru vii) și un pomelnic pentru adormiții din familie și din neam. Apoi asistăm și participăm (mental, sufletește) la slujba Sf.Liturghii, până la finalul ei. (din motive practice acatistul pentru vii și pomelnicul pentru adormiți se scrie pe aceeași hârtie)

Note:

x. Harul Învierii se acordă doar dacă în noaptea de Înviere participăm la slujba Sf.Liturghii până la finalul ei, până la miruirea de la final.

Dacă știm că nu rezistăm de la început până la finalul slujbei (aproximativ orele 4 dimineată), mai degrabă ne odihnim puțin înainte și mergem apoi la biserică.

Nu are valoare pentru Harisma Învierii dacă mergem la slujbă și apoi plecăm acasă înainte de finalul ei, dar vom primi Harisma Învierii dacă din motive justificate mergem la biserică puțin mai târziu și stăm la slujba Sf.Liturghii până la finalul ei, până la

miruirea de la final.

xx. Neapărat vom da preotului la Sf. Altar acest acatist (pentru vii) și pomelnic (pentru adormiți), chiar dacă pentru milostenii anterioare în mod obișnuit preotul ne pomenește automat la fiecare Sf. Liturghie (ești ctitor, donator, binefăcător, etc.). Pentru a primi Harisma Învierii, nu are valoare această pomenire regulată a preotului și în noaptea de Înviere, dacă nu duci personal la Sf. Altar „darul” tău: lumânarea aprinsă, acatistul, pomelnicul, bănuțul, rugăciunea personală.

Pentru a primi Harisma Învierii în noaptea de Înviere, iertarea de păcate, exorcizarea demonilor (din noi înșine, din cei apropiați), alte scopuri, indiferent ce statut aveți în cadrul parohiei dvs. (donator, ctitor, binefăcător, consilier, etc.), obligatoriu personal trebuie să mergeți să duceți la preot la Sf. Altar „darul” dvs: o lumânare aprinsă, acatistul, pomelnicul, bănuțul și rugăciunea dvs. personală.

În momentul când dăm preotului lumânarea aprinsă, acatistul pentru vii (unde este trecut și numele nostru) și pomelnicul pentru adormiți, imediat vom spune în gând o mică rugăciune personală, ca de exemplu:

„Doamne, Sfinte, Stăpâne, te rog iartă-mi păcatele și scoate toți demonii din trupul meu (mintea mea). Slavă Ție Doamne, slavă Ție“.

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul (patima X)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă duhul necurat din făptura Ta“ (este rugăciunea Sf. Paisie Aghioritul când se ruga să exorcizeze demonii din cei îndrăciți)

Dacă ne rugăm pentru altcineva (persoană în viață care este trecută în acatist), vom spune în gând o mică rugăciune personală, ca de exemplu:

„Doamne, Sfinte, Stăpâne, te rog iartă păcatele lui X și scoate toți demonii din trupul (mintea) lui X. Slavă Ție Doamne, slavă Ție“.

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul meu / dezleagă (izbăvește) pe robul tău X de duhul (patima W)“

Să ne folosim acum de iertările care se dau în timpul slujbei Sf. Liturghii din noaptea Învierii Domnului, cât încă mai putem. Cu toții avem în „contul” duhovnicesc mari datorii duhovnicești: păcate de neam, păcate personale, tot felul de lepădări (verbale, din convingere), tot felul de trădări, tot felul de desfrânări, etc.

Iertarea pentru toate acestea le putem primi **cel mai ușor** doar în noaptea Învierii Mântuitorului Iisus Hristos.

Pentru un mic efort de câteva ore (în principiu orele 23–4 dimineață) Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne poate ierta mari păcate, trădări, îndrăcirii, căderi și lepădări, pe care în mod normal ar trebui să le „plătim” mult mai greu prin: moarte prematură (a noastră, a copiilor), dureri sufletești, mari suferințe și necazuri, sărăcie (lipsa banilor),

accidente, boli cronice, realizarea canonului primit la spovedanie.

14. Rugăciunea personală de pocăință și exorcizare, în fața unei icoane a Mântuitorului Iisus Hristos și/sau a Sf. Maicii Domnului.

Este posibil să nu putem ajunge la o slujbă a Bisericii (Sf. Liturghie, Sf. Maslu), este posibil să nu putem să ne spovedim, este posibil să nu putem beneficia de ajutorul unui preot, este posibil ca noaptea de Înviere să fie „departe“.

a. Ce facem în aceste cazuri pentru a scoate demonii din trupul nostru?

În aceste cazuri nu stăm trândavi și nepăsători cu demonii în noi, ci ne adresăm pentru ajutor direct Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Demonii trebuiesc exorcizați, alungați din trupul nostru, imediat cum ne dăm seama de acest lucru.

În orice zi dorim și putem, vom face următoarele:

- vom ține o zi de post obișnuit (fără carne, lactate, ouă) în care vom mânca minim necesar;
- vom sta în fața unei icoane a Mântuitorului Iisus Hristos;
- aprindem o lumânare (candelă) și o menim pentru Mântuitorul Iisus Hristos;
- vom face 40 metanii mari calitative (vezi în cadrul capitolului 3 paragraful **3.4.1.m**);
- citim la alegere un acatist dedicat Mântuitorului nostru Iisus Hristos:

„Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos “,

„Acatistul Sfintei Învieri a Domnului“,

„Acatistul Sfintelor Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos“,

sau

„Acatistul de mulțumire Slavă lui Dumnezeu pentru toate“.

– citim *„Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos“* (se citește în genunchi);

– în fața icoanei, în genunchi și cu mâinile ridicate în sus, spunem o rugăciune personală către Mântuitorul Iisus Hristos, pentru ca El să scoată demonii din noi.

Fiecare se roagă cu cuvintele și gândurile sale, potrivit cu starea sa duhovnicească.

Ne rugăm cu multă evlavie, credință, pocăință, sfântă frică, nădejde, durere.

La final Îi mulțumim Mântuitorului Iisus Hristos pentru iertare și ajutor.

– în fața icoanei, în genunchi și cu mâinile ridicate în sus, spunem o rugăciune personală de exorcizare, ca de exemplu:

„Demonilor care ați intrat în mine fără voia, alegerea și voința mea, cu puterea și în numele Fiului lui Dumnezeu Iisus Hristos, vă spun să plecați acum din mine, din trupul și mintea mea. Nu aveți ce căuta în mine, plecați și duceți-vă în pustie, unde vă este locul.“

Repetăm această rugăciune de mai multe ori.

b. Este știut faptul că anumite icoane ale Sf. Maicii Domnului au o mare putere de exorcizare a demonilor din oameni.

În România aceste icoane se găsesc la Mănăstirea Bistrița, Mănăstirea Neamț,

Mănăstirea Rarău, la Biserica din Trifești (jud.Neamț, lângă Roman), la Biserica din Rădășeni (jud.Suceava, lângă Fălticeni), etc.

Concret trebuie mers la aceste mănăstiri (biserici) și la Paraclisul mănăstirii vom face la fața locului pravila menționată mai sus la punctul a.

Singura diferență este că în locul acatistului dedicat Mântuitorului Iisus Hristos, vom citi un acatist dedicat Sf.Măicii Domnului.

Notă:

Rugăciunea personală de pocăință și exorcizare în fața unei icoane NU se face stând în picioare, ci se face stând în genunchi și cu mâinile întinse în sus. Doar în cazurile de neputință organică justificată vom spune aceste rugăciuni stând într-un scaun sau întinși pe pat.

15. Participăm la Sfintele Slujbe și Taine ale Bisericii Ortodoxe: Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Molitfele Sfântului Vasile cel Mare, rugăciunile de dezlegare.

Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh și exorcizează demonii din trupul acelor care participă cu vrednicie în Biserică la aceste slujbe: Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Molitfele Sfântului Vasile cel Mare, rugăciunile de dezlegare.

Mai multe detalii despre participarea la sfintele slujbe ale Bisericii Ortodoxe puteți citi la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.7.7**.

Sunt câteva situații pentru a fi exorcizați de demoni în timpul acestor slujbe:

a. Existența unei pocăințe personale.

Nu poate exista nicio exorcizare la slujbele Bisericii, dacă mai întâi nu există căință și pocăință personală pentru păcatele făcute, pentru tot răul adus în lume. Dumnezeu nu face nimănui binele cu forța (adică exorcizarea de demoni), chiar dacă acest bine duhovnicesc îi este absolut necesar.

Deci înainte de a participa la slujbele Bisericii cu scopul exorcizării demonilor din noi, să realizăm pocăința necesară, adică să împlinim punctele 1 și 8 descrise mai sus în acest sub-capitol.

b. Dorința pentru a fi eliberat de demoni.

Înainte să înceapă aceste slujbe vom duce la Sf.Altar o lumânare aprinsă, o prescură, un mic acatist cu numele nostru și un bănuț (după posibilități).

Când dăm preotului lumânarea aprinsă și acatistul, vom spune în gând o mică rugăciune personală, ca de exemplu:

„Doamne, Sfinte, Stăpâne, te rog iartă-mi păcatele și scoate toți demonii din trupul meu (mintea mea). Slavă Ție Doamne, slavă Ție“.

Dacă ne rugăm pentru altcineva (persoană în viață care este trecută în acatist), vom spune în gând o mică rugăciune personală, ca de exemplu:

„Doamne, Sfinte, Stăpâne, te rog iartă păcatele lui X și scoate toți demonii din trupul (mintea) lui X. Slavă Ție Doamne, slavă Ție“.

c. Punerea pe capul credinciosului a Sfintelor Daruri.

Un moment important în timpul Sf.Liturghii este Vohodul Mare, atunci când preotul

iese din Sf. Altar și vine în fața credincioșilor ținând în mâinile sale Sfintele Daruri (Sf. Trup și Sf. Sânge ale Mântuitorului Iisus Hristos).

În unele parohii și mănăstiri este păstrată tradiția bisericească, când preotul atinge cu Sfintele Daruri capul credincioșilor aflați în apropiere (care în acest moment stau în genunchi).

În acest moment în chip nevăzut mâna Mântuitorului Iisus Hristos binecuvântează capul credinciosului. Dacă acesta suferă de o formă de îndrăcire, prin această binecuvântare divină demonii vor ieși din trupul (creierul) celui îndrăcit.

Notă:

Este riscantă această procedură în cazul unor îndrăciți, bolnavi psihici (care sunt imprevizibili), persoane agitate, persoane foarte stresate, persoane impulsive, persoane care s-au certat recent, etc.

Deși au stat cuminți în biserică, în mod surprinzător aceștia pot lovi Sf. Potir care li se pune pe cap, pot ataca preotul, etc., ceea ce are consecințe serioase. În aceste cazuri preoții vor merge pe varianta pomenirii prenumelui nefericitului la Sf. Proscomidie.

d. Pomenirile la Sf. Proscomidie.

În cazul unor îndrăciți, bolnavi psihici (care sunt imprevizibili), persoane agitate, persoane foarte stresate, etc., preoții vor merge pe varianta pomenirii lor la Sf. Proscomidie.

În acest sens vedeți în cadrul capitolului 3, la sub-capitolul 3.7.7.A, paragraful c.2.

16. Acatiste pentru Psaltire, Sf. Maslu și Sfânta Proscomidie (pentru persoane vii).

a. Pentru binele nostru și/sau al unei alte persoane, vom merge la o mănăstire unde se citește zilnic Psaltirea.

La această mănăstire vom da un acatist cu numele nostru (și al altor persoane vii), pentru a fi citit(e) la Psaltire și în timpul slujbei Sf. Maslu.

PENTRU EXORCIZAREA DEMONILOR DIN NOI ÎNȘINE ȘI/SAU DIN ALTE PERSOANE = MERGEM LA O MĂNĂSTIRE UNDE SE CITEȘTE PSALTIREA ȘI DĂM UN POMELNIC CU NUMELE PERSOANELOR VII (AL NOSTRU, AL PERSOANELOR DORITE), PENTRU A FI POMENITE ÎN TIMPUL CITIRII PSALTIRII.

Pomelnicele pentru slujba Sf. Maslu pot fi date nu doar la mănăstiri, ci la orice biserică locală care realizează această slujbă. Niciun preot de mănăstire nu are voie să refuze un pomelnic pentru exorcizarea/îndepărtarea vrăjmașilor (demonilor), pentru a fi citit la Psaltire și/sau slujba Sf. Maslu.

b. Putem vorbi cu preotul (la o mănăstire, la biserica de parohie) dacă ne primește un acatist pentru exorcizarea/îndepărtarea din noi a vrăjmașilor (demonilor), pentru a fi citit la Sf. Proscomidie.

Unii preoți de parohie vor accepta acest acatist mai special pentru Sf. Proscomidie, dar alții îl vor refuza (au acest drept) și vă vor recomanda să duceți acest acatist la o anumită mănăstire X, pentru a fi citit la Sf. Proscomidie, la Psaltire și la Sf. Maslu.

Pentru mai multe detalii practice despre acatistele pentru Sf. Proscomidie, vedeți în capitolul 3 la paragraful 3.7.7.A și în capitolul 17 la paragraful 17.10.4.

17. Pelerinajele și închinarea la Sfinte Moaște.

Foarte eficiente pentru exorcizarea demonilor sunt pelerinajele și închinăciunile la Sfinte Moaște, mai ales dacă aceste pelerinaje au fost însoțite de spovedanie, împărtășanie, post, milostenii și citirea Acatistului sfântului la care ne închinăm (dacă acest Acatist există).

Sfintele Moaște se sărută cu buzele, eventual peste ele se trec haine (curate) pe care apoi le vom purta: tricou, fes, bluză, eșarfă, curea, fular, șnur (pentru purtat în jurul taliei), etc.

Cu uleiul din candela care arde alături vom umezi și păstra puțină vată, cu care ne vom unge pe frunte, cap, locurile dureroase (cu excepția locurilor intime), la baza gâtului. Mai multe aspecte în acest sens puteți citi în capitoul 3, la sub-capitolul **3.7.12**.

18. Suferințele organice–trupești.

Provocarea durerii fizice este una dintre modalitățile elementare și fundamentale de exorcizare a demonilor.

Demonii din trupul nostru simt durerea fizică și evident nu le place acest lucru.

Durerea fizică intensă duce la stoparea ispitirii mentale prin gânduri și chiar la alungarea demonilor din trupul omului.

Putem avea mai multe situații:

a. Durerea de bună voie.

Practica monahală și Patericele sunt pline de suferințele pe care monahii și Sfinții și le provocau singuri, pentru a opri ispita poftelor trupești și ispita gândurilor (de slavă deșartă, mândrie, invidie, trândăvie, viclenie, trădare, neascultare, etc.).

În trecut monahii și mirenii credincioși luau foarte în serios ispita acestor gânduri de momeală demonică și reacționau foarte sever la ele. Pentru astfel de gânduri demonice creștinii se băteau imediat pe sine fără milă.

În acest mod, prin durerea fizică resimțită „loveau“ indirect și în demonii din trupul lor, care le aduceau ispita gândurilor. Creștinul se bătea fizic atât de sever, încât ajungea să ia bățul în mână și trupul său începea involuntar să-i tremure.

Nu era niciun efect fiziologic inconștient aici, era pur și simplu reacția demonilor din trupul creștinului, cărora nu le plăceau „tratamentul“ dureros care urmează.

x. În trecut, în primii 1000 ani ai creștinismului, suferințele fizice auto-provocate erau șocante pentru înțelegerea noastră de astăzi: creștinii se aruncau goi în tufele cu spini mari și/sau tufele cu urzici, se lăseau de vii înțepați de mii de țânțari înfometaji, se tăiau pe corp cu cuțitul, se înțepau pe corp cu țepușe (ace), își puneau degetele deasupra focului unei lumânări, își provocau mici arsuri cu fier înroșit în foc, se auto-flagelau cu cravașe de piele, își strângeau de coapse lanțuri care aveau mici țepușe, se puneau singuri în lanțuri și cătușe specifice criminalilor, nu beau apă timp de zile întregi, mâncau o dată pe săptămână, lăseau să fie mușcați de animale (câini, șerpi, șacali), se loveau cu putere peste tibii (oasele gambelor), etc.

xx. În ziua de astăzi monahii practică suferințe fizice auto-provocate cu impact vizual mai mic, dar la fel de eficiente precum erau cele din trecut: se lovesc cu putere cu băte peste coapse și gambe, se lovesc cu putere peste fluierile (tibiile) picioarelor, își fac pe corp mici tăieturi, se înțepă pe corp cu țepușe (ace), țin degetele deasupra focului unei lumânări, stau în picioare zile întregi, etc.

b. Boala cea fără de voie.

De multe ori Dumnezeu exorcizează demonii din oameni prin boli grave și situații medicale grave, la limita morții: atacuri cerebrale, paralizii, gripe, hemoragii, infarct miocardic, diverse boli cronice (cancer, hepatite, etc).

Acestea nu trebuiesc dorite, ele apar doar ca urmare a iconomiei lui Dumnezeu, pentru oamenii care desconsideră exorcizările făcute de bună voie (celelalte cazuri din acest sub-capitol).

c. Bruște și intense dureri organice–trupești.

La decizia lui Dumnezeu, demonii sunt exorcizați din oameni prin situații bruște și intense, care determină puternice (intense) dureri organice–trupești: pierderea (scoaterea) unui ochi (sau ambilor ochi), amputarea unui deget (sau mai multor degete), amputarea unui braț (picior), ruperi de oase (ale brațelor, picioarelor, clavicule, coaste, vertebre), vătămări ale genunchilor, ruperi ale ligamentelor (mușchilor, tendoanelor), tăieturi (răni) puternice oriunde pe corp, distrugerea oaselor feței (nas, maxilar, dinți), leziuni grave ale oaselor craniului, etc.

De obicei toate aceste situații critice duc la necesitatea unor intervenții medicale de urgență, care presupun operații chirurgicale, tăieturi, cusături, injecții, hemoragie, mari dureri, etc., urmate de o lungă perioadă de recuperare.

De exemplu, Sf.Apostol Pavel a fost exorcizat de demonii teologi care îi parazitau mintea de o durere foarte puternică în zona ochilor (pe drumul spre Damasc) și de cele 3 zile de post „negru” care au urmat (datorită durerii și șocului, nu a băut și mâncat nimic timp de 3 zile).

Aceste bruște și intense suferințe trupești subite pot fi provocate prin: război militar, război civil, accidente (casnice, auto, profesionale, etc.), cutremure, ploi, vijelii, tornade, inundații, incendii, incidente agresive pe stradă (bătăi, tâlhării, atacuri, jefuire, intenție deucidere), incidente agresive în familie (la locul de muncă, etc.), incidente agresive în închisori, expunerea la frig, expunerea la căldură, abuzul de muncă (fizică, intelectuală), abuzul de antrenament sportiv, expunerea (in)voluntară la tot felul de riscuri.

Notă: Este deci bine să fim atenți, ca Dumnezeu să nu trebuiască să ne exorcizeze demonii din trup prin aceste situații medicale critice. Să avem grijă să realizăm la timp noi înșine exorcizarea demonilor din trupul nostru prin celelalte metode nedureroase fizic (dar variabil dureroase psihic–sufletește), care sunt descrise în acest sub-capitol.

19. Relația de duhovnicie.

Demonii pleacă de la om (ucenic, fiu duhovnicesc) la duhovnicul pe care îl are și îl „muncesc” pe acesta, pe duhovnic. În schimbul acestui transfer de demoni, ucenicului i se cere ascultarea față de duhovnic.

Un duhovnic adevărat preia asupra sa toți demonii ucenicilor, până la nivelul în care aceștia nu mai au războiul gândurilor și al patimilor pe care le-au crescut. În mintea, sufletul și trupul ucenicului se face „liniște”, acesta putând să crească duhovnicește ușor, pe un „drum” eliberat de obstacole (demoni și ispite). Brusc dispar demonii mândriei, slavei deșarte, desfrânării, lăcomiei, etc., care munceau încontinuu pe om.

Aceste lucruri deosebite se pot întâmpla deoarece un duhovnic adevărat are harisma duhovniciei. Este harisma și darul Sf.Duh de a „crește” ucenici și fii duhovnicești,

monahi și mireni deopotrivă.

Această harismă a duhovniciei conține „în sine” mai multe harisme: harisma preoției, harisma postirii, harisma rugăciunii, harisma răbdării, harisma dragostei, harisma mângâierii, sfătuirii și îndrumării, harisma buneicuvieții, harisma catehezei, harisma înțelepciunii, harisma discernământului, harisma acriviei și iconomiei, harisma tainei, harisma curajului duhovnicesc, harisma de a lupta cu demonii patimilor, harisma paternității, ocrotirii și apărării, harisma deosebirii duhurilor, etc. Harisma duhovniciei poate conține și harisma isihiei, harisma clarvederii, harisma străvederii, etc. Problema este că în acești ani de pe urmă sunt unii preoți care solicită de la mireni și ucenicii monahi ascultări „orbești” (fără discernământ) și în schimb ei nu își îndeplinesc partea lor de „contract”, adică nu preiau demonii ucenicilor asupra lor. Ucenicii trebuie să facă ascultare fără discernământ și în același timp au în continuare întreg războiul gândurilor și patimilor.

Părintele Antim Gâdioi ne învață să fim deosebit de atenți, să facem diferența dintre „sfânta Ascultare” și „oarba Ascultare”, dintre ascultarea conformă cu Sfintele Canoane stabilite de Sfinții Părinți și ascultarea fără discernământ („orbească”), care se face inclusiv prin nerespectarea acestor Sfinte Canoane.

În rezumat:

DUHOVNIC ADEVĂRAT = PREIA DE LA UCENICI DEMONII PATIMILOR, DUHURILE BOLILOR, ÎNTREG RĂZBOIUL GÂNDURILOR + SOLICITĂ „SFÂNTA ASCULTARE” (CU DISCERNĂMÂNT, CU STRICTA RESPECTARE A SFINTELOR CANOANE).

FALS DUHOVNIC = NU PREIA DE LA UCENICI DEMONII PATIMILOR, DUHURILE BOLILOR, ÎNTREG RĂZBOIUL GÂNDURILOR + SOLICITĂ „OARBA ASCULTARE” (FĂRĂ DISCERNĂMÂNT, CHIAR CU NE-RESPECTAREA SFINTELOR CANOANE) + FACE „SPĂLARE DE CREIER” CU TEORIA PĂMÂNTULUI PLAT (PERICOLUL INVAZIEI EXTRATERESTRE, ETC.)

a. Trebuie să fugiți efectiv de preoții care se cred „duhovnici”, solicită cu autoritate ascultări „orbești” (fără discernământ) și în același timp nu au măsura duhovnicească autentică a duhovniciei.

Acești falși duhovnici sunt aceia care își vor conduce cu viclenie turma obedientă în iad, în timp ce propovăduiesc Sf.Evangheliile modificate.

Decât un fals duhovnic, este mai sigură relația cu un „simplu” preot, care nu are pretenții de duhovnic și nu cere ascultări obediente pentru iad.

Spre exemplu, un astfel de preot nesăbuit îmi puneă cândva o condiție:

„să faci ascultare de mine ca de Dumnezeu !?!”.

Era un „simplu” preot dintr-o parohie de oraș, om cu familie, copii, etc. și fără a avea real calitățile de duhovnic (preluarea demonilor patimilor, preluarea războiului gândurilor, etc.).

Și totuși incredibil, acest „simplu” preot familist de la oraș avea curajul, cutezanța, nesăbuița și inconștiența de a cere mirenilor o ascultare „orbească” (fără discernământ) care cu raritate se mai practică în mediul monahal. Trebuie ca un preot să fie efectiv la nivelul de „sfânt”, pentru a putea avea îndrăzneala canonică și justificată de a cere o astfel de ascultare. Desigur preotul din acest caz numai sfânt nu

era.

De aceea am fost efectiv uimit de o asemenea solicitare și am „fugit“ de un astfel de fals duhovnic, care cerea de la simplii mireni din oraș o ascultare „orbească“ (fără discernământ), care cu raritate se mai practică doar în mediul monahal.

b. Mai mult chiar, unii „duhovnici“ sunt în realitate în slujba serviciilor secrete (statului ateu–antihristic) și real muncesc pentru acestea:

x. Fac raportări și înregistrări tehnice cu ce spovedesc oamenii.

Ulterior folosindu–se aceste informații obținute din spovedanii, oamenii sunt șantajați, mituiți, amenințați, sunt distruși familial, profesional, etc.

xx. Fac „spălare de creier“ cu teoriile necesare pregătitoare venirii lui antihrist.

O altă teorie necesară pregătirii venirii lui antihrist este teoria pământului plat, care desigur contrazice toate evidențele fizice–matematice care arată forma sferică (elipsoid) a Pământului.

Mai multe aspecte în această privință pot fi citite în capitolul 10, la paragraful **10.6.8.b.**

20. Exorcizarea demonilor din femeile și bărbații responsabili pentru avorturi.

Toate femeile și toți bărbații responsabili de avorturi (uciderea propriilor copii) sunt îndrăciți în măsuri variabile, după caz.

În acest caz se vor face cele deja scrise anterior în acest capitol la paragraful **2.3.3.36.**

21. Tunderea în monahism și Schima mare.

Multe situații de demonizare (îndrăcire) au fost rezolvate prin tunderea în monahism a celui îndrăcit. În alte situații îndrăcirea a continuat și după botezul călugăriei, dar a încetat după primirea Schimei mari.

22. Exorcizarea demonilor din femeile și bărbații care fumează (și exorcizarea altor tipuri de demoni).

22.a. Precum în cazul tuturor patimilor trupești, dependența de patima/viciul fumatului este datorată nu doar drogurilor (substanțelor de adicție) legale care sunt adăugate în țigări (care droguri ajung inspirate de fumători), ci este datorată și acțiunii unui demon specific.

Concret, pofta și nevoia de a fuma este generată nu doar pe fond chimic–neurologic, ci provine și de la acest demon specializat.

Problema fumatului este foarte mare, deoarece conform canoanelor fumătorii au următoarele interdicții:

– în casa fumătorilor nu se poate face slujba Sfeștaniei (sau se poate face, dar nu are niciun efect);

– fumătorii nu pot primi dezlegare pentru Sf.Împărtășanie nici măcar de la episcop (sau dacă primesc dezlegare de la preot/episcop, fumătorii real nu se împărtășesc, Harul Sf.Duh plecând din linguriță);

– fumătorii nu se pot mântui, cei care totuși ajung până la Vama fumatului, de aici sunt aruncați direct în iad.

Conform cărții „Vămile Văzduhului“ scrisă de Părintele Nicodim Mândiță, vama fumatului este nr.23, de aici sufletul mai are de trecut doar vama 24 a simoniei (cumpărarea harismelor pe bani, specifică slujitorilor din Biserică) și apoi sufletul se

poate considera ajuns la porțile Raiului, unde pentru a intra sufletul va spune rugăciunea „Ușa milostivirii“.

Rugăciunea „Ușa milostivirii“ adresată Sf.Maicii Domnului este următoarea (trebuie bine memorată):

„Ușa milostivirii deschide—o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădăjduim în tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu ești mântuirea neamului creștinesc.“

În timpul vieții trebuie făcute milostenii și multe fapte bune, pentru a putea „plăti“ la vama 23 toate păcatele asociate cu fumatul.

De aceea este obligatoriu să ne despățim definitiv de obiceiul fumatului, implicit trebuie să exorcizăm/alungăm din trupul nostru demonul specializat al fumatului. Și acest lucru trebuie făcut acum, cât suntem încă în viață.

Concret cum exorcizăm din trup demonul fumatului.

Metoda duhovnicilor din trecut prevedea ca omul împătimit să spună câteva rugăciuni simple, înainte de a aprinde și fuma 1 țigară:

rg.Tatăl Nostru x10, rg. Împărate Ceresc x10, opțional *rugăciunea lui Iisus*.

După ce spunem acest rugăciuni, vom putea fuma liniștiți țigara dorită.

Deci pentru primele 10 zile nu există limite de a fuma, omul poate să fumeze în continuare 1–2 pachete de țigări pe zi, dar cu condiția ca pentru fiecare țigară fumată mai întâi omul să spună mental cele 20 rugăciuni menționate.

În scurt timp, după maxim 10 zile, chiar și fumătorii cei mai înrăiți vor constata că „inexplicabil“, spunând mereu rugăciunile, pofta și nevoia lor de a fuma va scade considerabil, ajungând destul de repede la doar câteva țigări pe zi.

La acest proces „natural“ va contribui și voința activă a omului, care va reduce treptat fumatul cu câte 1–2 țigări pe săptămână.

Dacă omul este disciplinat și perseverent în a-și spune rugăciunile, în maxim 1–2 luni de zile viciul se va stinge de la sine, omul nemaivând pofta și dorința de a mai fuma.

Explicația dispariției poftei și nevoii de a fuma este că în acest moment demonul fumatului a fost alungat/exorcizat din trupul nostru.

Dar „povestea“ despățimirii nu se termină aici, dacă suntem nepăsători demonul fumatului va reveni înapoi în trupul nostru, ocazie cu care va mai aduce cu el câțiva „prieteni“ (vezi în capitolul 18 paragraful **18.4**).

Întotdeauna înainte de a fuma 1 țigară, neapărat omul se va strădui și va spune mental următoarele rugăciuni:

rg.Tatăl Nostru – de 10 ori

rg.Împărate Ceresc – de 10 ori

Opțional pentru cei silitori, în timp ce fumează aceștia vor spune mental neîncetat doar *rugăciunea lui Iisus*.

x. Rugăciunea Tatăl Nostru este următoarea:

Tatăl nostru Care leiești în ceruri, (x10)

sfințească-se numele Tău: (x10)

vină împărăția Ta; (x10)

facă-se voia Ta, (x10)

precum în Cer, așa și pe pământ. (x10)

Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi; (x10)

și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri; (x10)

și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean. (x10)

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, (x10)

a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. (x10)

Amin. (x10)

xx. Rugăciunea Împărate Ceresc este următoarea:

Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, (x10)

Care pretutindenea ești și toate le-implinești, (x10)

Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, (x10)

vino și Te sălășluiește întru noi oamenii, (x10)

și ne curățește pe noi de toată stricăciunea, (x10)

și mântuiește, Bunule, sufletele noastre. (x10)

Amin. (x10)

sau putem spune **rugăciunea Împărate Ceresc** de 10 ori în forma ei scurtă:

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată stricăciunea“

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului“ (pe inspirație), urmată imediat de „curățește-mă de toată stricăciunea“ (pe expirație)

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de patima fumatului“

(sau spunem „curățește-mă de patima X“)

sau

„Duhule Sfinte / curățește-mă de toată stricăciunea“

sau

„Duhule Sfinte curățește-mă“ (pe inspirație), urmată imediat de „Duhul Adevărului curățește-mă“ (pe expirație)

xxx. Rugăciunea lui Iisus pentru această situație este următoarea:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“

22.b. Exorcizarea altor tipuri de demoni.

Aceeași metodologie simplă o vom aplica în toate situațiile când avem de a face cu poftele, impulsurile și ispitele demonilor trupești și sufletești.

Practic nu există limite impuse pentru a consuma ceea ce ne place și/sau să facem

ceea ce suntem obișnuiți, cu condiția ca prima dată să spunem cele 20 rugăciuni.
Ne continuăm tabieturile, patimile și deprinderile, dar fără nicio excepție, mai întâi spunem cele 20 rugăciuni simple (rg. Tatăl Nostru x10, rg. Împărate Ceresc x10).
Cei silitori nu se vor rezuma doar la cele 20 rugăciuni obligatorii. Cei care dorim puternic să scăpăm de poftă, adicții, deprinderi și patimi alimentare, **vom spune aceste rugăciuni nu doar înainte de a ne satisface plăcerea, ci și încontinuu în timp ce facem actul în sine. Apoi cei silitori vor spune mental neîncetat doar rugăciunea lui Iisus.**

PENTRU CEI SILITORI ȘI RĂVNITORI =

- 1. ÎNAINTE DE A DA CURS ORICĂREI FORME DE POFTĂ/DORINȚĂ (trupească, sufletească, mentală), VOM SPUNE RUGĂCIUNEA TATĂL NOSTRU x10 + RUGĂCIUNEA ÎMPĂRATE CERESC x10 +**
- 2. ÎN TIMP CE DĂM CURS POFTEI/ADICȚIEI (alimentare, de fumat, alcoolism, droguri, jocuri de noroc, păcate de vorbire), VOM SPUNE RUGĂCIUNEA TATĂL NOSTRU x10 + RUGĂCIUNEA ÎMPĂRATE CERESC x10 +**
- 3. ÎN TIMP CE DĂM CURS POFTEI/DORINȚEI (alimentare, de fumat, alcoolism, droguri, jocuri de noroc, păcate de vorbire), VOM SPUNE MENTAL NEÎNCETAT RUGĂCIUNEA LUI IISUS.**

Vom spune de 10 ori rugăciunea Tatăl Nostru și de 10 ori rugăciunea Împărate Ceresc înainte (și dacă este cazul, în timpul) de a consuma/face următoarele, ca de exemplu:

– ne facem pofta/adicția alimentară de dimineață:

bem 1 cafea (bere, votcă, etc.) + fumăm 2 țigări;

bem 1 ceai cu cognac + fumăm 2 țigări;

bem 1 cola cu votcă + fumăm 2 țigări;

etc.

– luăm orice mic dejun dorim, cu sau fără țigări, alcool;

– oricând dorim să bem 1 cafea, ness, cappuccino, etc., cu sau fără țigări;

– oricând dorim să bem:

1 sticlă de vin (+ eventual fumăm 2 țigări);

1 doză de bere (+ eventual fumăm 2 țigări);

100 ml de votcă/țuică/cognac/cidru (+ eventual fumăm 2 țigări);

etc.

Dacă vrem să mai consumăm încă o cantitate de vin, bere, votcă, țuică, cognac, cidru, etc., imediat înainte vom spune din nou cele 20 rugăciuni.

– înainte și în timpul meselor regulate ale zilei;

– oricând dorim să ne satisfacem micile poftă/plăceri alimentare ale vieții;

– oricând dorim să ne satisfacem orice poftă alimentară: mâncăm 1 ciocolată, mâncăm friptura preferată, bem 100 ml din băutura alcoolică preferată, mâncăm prăjitura preferată, mâncăm preparatul preferat, etc.;

– oricând dorim să consumăm droguri, indiferent de cantitate și indiferent de tipul drogului;

– oricând vrem să jucăm jocuri de noroc (pe telefonul mobil, la aparate păcănele, pariuri sportive, loz în plic, etc.);

– vrem să facem o vizită amantei (sau amantului), vrem să facem o faptă a desfrânării

(curvie, prea-curvie, malahie, incest, fantezii/imaginație erotică, etc.);

- vrem să ne uităm la materialul pornografic zilnic, de care suntem dependenți;
- vrem (gândim, planificăm, premedităm) să facem păcate grave ale vorbirii: căutare de ceartă, victimizare în fals, criticism cronic, clevetire, vorbire în deșert, judecare, cârtire, comentare, planificarea unui sabotaj, înscenare, manipulare, mințire, trădare, declarații juridice în fals, jignire, drăcuire, provocări și înscenări verbale pentru a realiza înregistrări audio/video (pentru șantaj, influențarea unor decizii, distrugere de vieți, scop juridic, obținere de bani, foloase sexuale);
- vrem să facem păcate grave: avort, otrăvire, trădare, plata serviciilor de vrăjitorie, practicarea vrăjitoriei, înscenare juridică, apostazie, erezie, schismă, etc.;
- vrem (gândim, planificăm, premedităm) să facem o faptă care ține de patimi sufletești: orgoliu rănit, mândrie afectată, părere de sine nesuștinută, invidie, răzbunare, mânie (orice formă de agresivitate), dragoste pătimășă neîmplinită, trădare, plata vrăjitoriei, folosirea vrăjitoriei, lăcomie de bani, lăcomie de bunuri, lăcomie de pământ, ură, dorință de ucidere, etc.
- vrem să facem diverse activități lumești plăcute, utile și/sau necesare, dar care peste o anumită limită înseamnă o pierdere de timp (concret este pierderea legăturii cu tine însuși, este pierderea legăturii tale cu Dumnezeu):
 - facem abuz de muncă, muncim 10–14 ore pe zi (cu alegerea/voia noastră);
 - muncim sistematic pentru un hobby oarecare;
 - mergem în oraș pentru plimbare, socializare, întâlniri romantice, întâlniri cu prietenii;
 - citim intensiv literatură, nu ne dezlipim de cărți;
 - suntem cinefili, nu ne dezlipim de ecrane și filme;
 - suntem dependenți de activitatea pe internet, whatsapp, telegram, facebook, tik-tok;
 - suntem excesiv de preocupați de grija pentru sănătate (pierdem timpul pe internet citind articole și prospecte, urmărim materiale video, pierdem timpul vorbind ore peste ore cu colegii, abuzăm de abonamentele medicale oferite de firmă);
 - suntem excesiv de preocupați de grija pentru curățenie;
 - suntem excesiv de preocupați de grija pentru shopping;
 - suntem excesiv de preocupați de grija pentru carieră și bani;
 - suntem excesiv de preocupați de grija pentru relații sociale;
 - suntem excesiv de preocupați de grija pentru cum arătam;
 - etc.

Înainte de a face aceste activități vom spune cele 20 rugăciuni, apoi neîncetat vom spune *rugăciunea lui Iisus*.

23. Exorcizarea demonilor prin consumul zilnic de sare care a fost sfințită la slujba Sf.Maslu (popular – slujită).

23.a. Persoanele care au fost zombificate și îndrăcite cu demoni prin proceduri de vrăjitorie voodoo își pot reveni treptat la normalitate (își pot redobândi sufletul) dacă consumă sare alimentară care este sfințită cu semnul Sf.Cruci, sau care a fost sfințită la slujba Sf.Maslu.

Uleiul și sarea care au fost slujite la slujba Sf.Maslu sunt cele mai puternice alimente pentru a realiza exorcizarea demonilor și duhurilor de boală din trupul nostru.

Recomandarea este de a se sfinți și consuma doar sare naturală simplă, care nu are ca

adaos antiaglomerant cancerigen E536.

Pentru sfințirea alimentelor la slujba Sf.Maslu citiți în capitolul 18 paragraful **18.2.18**.

SFINȚIM SAREA ALIMENTARĂ NATURALĂ ÎNAINTE DE A O CONSUMA =

1. ACASĂ FIIND, FACEM PESTE SARE SEMNUL SF.CRUCI ȘI SPUNEM RG.TATĂL NOSTRU, RG.ÎMPĂRATE CERESC, RG.SFINTEI CRUCI, O RUGĂCIUNE DE CERERE;

și/sau

2. IDEAL PENTRU SFINȚIRE, ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ MERGEM CU SAREA DE CONSUM LA BISERICĂ LA SLUJBA SF.MASLU + CONSUMĂM DIN ACEASTĂ SARE ÎN CELE 7 ZILE CARE URMEAZĂ DUPĂ SLUJBA SF.MASLU;

= ÎN URMA CONSUMULUI ZILNIC DE SARE SFINȚITĂ, DEMONII PATIMILOR ÎȘI VOR REDUCE DIN PUTERE ȘI ÎN TIMP ALĂTURI DE ALTE MĂSURI (VEZI TOT CAP.18) VOR FI COMPLET EXORCIZAȚI/ALUNGAȚI DIN TRUPUL NOSTRU.

23.b. Efect de exorcizare al demonilor îl are nu doar sarea de bucătărie, ci și orice produs alimentar care a fost sfințit în timpul slujbei Sf.Maslu și care este consumat zilnic, în primele 7 zile după slujire:

ulei, zahăr, orez, fasole, linte, făină de grâu, făină de porumb, fulgi de ovăz, fructe, biscuiți, ceaiuri, etc.

23.c. Efect de exorcizare al demonilor îl au Agheasma Mică și Anafura, care se consumă în fiecare dimineață pe stomacul gol.

24. Exorcizarea demonilor are întotdeauna loc dacă spunem rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu.

Demonii nu pot sta în omul care slavoslovește pe Dumnezeu—Creatorul nostru.

Ne vom ruga simplu:

„Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție“

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție“

x. În primul rând, aceste rugăciuni le vom spune mereu mental în mintea noastră, cel puțin 1 oră pe zi, de preferat dimineața după trezire.

xx. Sau aceste rugăciuni le vom lucra stând în picioare, împreună cu Sf.Crucii și închinăciuni mici.

Concret, pentru fiecare rugăciune spusă mental/verbal, vom face câte o Sf.Cruce și o închinăciune mică în fața unei icoane.

Ne vom asuma/mobiliza să facem zilnic un canon de 100–1.000 rugăciuni.

Note la procedurile de exorcizare a demonilor:

1. Toate acestea descrise mai sus se referă la exorcizarea celor îndrăciți, posedați trupește de demoni, nu la „purificarea“ Sinelui demonizat.

Nu este o garanție faptul că exorcizarea demonilor din trup va duce și la stoparea procesului de demonizare a Sinelui natural al omului. Demonizarea Sinelui natural al omului poate continua (sau poate avea loc) independent de starea de

îndrăcire–exorcizare a trupului omului.

Tot ce se poate spune în această privință este că măsurile luate pentru exorcizarea demonilor pot avea și un oarecare efect de stopare (amânare) a demonizării Sinelui. Pentru a face reversibil procesul de demonizare a Sinelui natural trebuie mai mult decât o „simplă” exorcizare. În acest sens vedeți anterior în acest capitol paragraful **2.3.4.4.**

2. În unele cazuri, după ce am exorcizat demonii din trupul nostru, trebuie să reluăm Taina Mirungerii (cu Sfântul Mir) de la Sf.Botez.

Altfel există riscul ca demonii să poată intra iarăși în trupul omului.

Aceste situații le veți discuta cu preotul și după caz acesta va decide ce trebuie făcut în continuare, dacă pentru cei deja botezați creștin–ortodox este nevoie sau nu să fie reluată Taina Mirungerii.

3. Aproape toate procedurile de exorcizare presupun folosirea semnelor Sf.Cruci.

Sf.Cruce are valoare de curățire și exorcizare cu 2 condiții: trebuie făcută corect și trebuie să avem credință în puterea ei.

Sf.Cruce făcută de formă, fără credință și convingere nu are valoare duhovnicească, în acest caz ea rămâne un simplu exercițiu de gimnastică în aer a mâinii drepte.

Toate detaliile necesare despre Sf.Cruce se găsesc în capitolul 3, la paragraful **3.7.3.b.**

4. Toate procedurile de exorcizare scrise mai sus (citirea zilnică de psalmi, mii de metanii mari, mii de Sfinte Cruci, spovedanie, etc.) **NU au nicio valoare dacă persoana în cauză (noi înșine, X) este îndrăcită ca pedeapsă, datorită unor păcate grave făcute altor persoane:** fals juridic, fals existențial, trădare, sabotaj, nedreptăți, exploatare, prea–curvie, influențare pentru avort, viol, crimă, furt, concediere abuzivă, vrăjitorie, otrăvire, intenție de ucidere, etc.

Sunt sute de preoți–informatori care real slujesc statului satanic anti–creștin și anti–românesc și aceștia îi înșeală cu luciditate pe cei pe care îi spovedesc (trădători de aproapele, trădători de neam, slujitori ai statului satanic, etc.), spunându–le că prin câteva spovedanii, citire de psalmi, metanii mari, milostenii făcute, etc., gata, și–au rezolvat „problemele” cu persoanele cărora le–au distrus (inflențat negativ) viețile. Aparent toate sunt bune și rezolvate, fără a avea niciun cuvânt direct rostit față de persoana căreia i–am făcut răul.

Această abordare este „nebuie” duhovnicească și garanția continuării îndrăcirii.

Ce trebuie real să facem pentru ca spovedaniile (și psalmii, metaniile mari, etc.) să aibă valoare duhovnicească și efect:

4.a. Ca o condiție esențială, **mai întâi trebuie să ne cerem personal iertare de la persoana (persoanele) față de care am greșit, apoi să facem toate reparațiile necesare și posibile** (financiare, materiale, morale, psihologice, juridice, profesionale, civile, sociale) și **APOI** la final vom merge pentru spovedanie la preot.

x. Mai întâi trebuie să ne cerem personal iertare, **APOI** ne rugăm lui Dumnezeu pentru exorcizarea demonilor, ne spovedim, facem metanii mari, facem canoane de Sfinte Cruci, facem milostenii, etc. Altfel rugăciunile noastre NU sunt primite de Dumnezeu.

xx. Avem astfel exemplul Regelui Saul, care datorită păcatelor sale era grav îndrăcit cu demoni de ură, mânie, invidie, ucidere. Atât de puternică era îndrăcirea sa, încât periodic făcea crize de epilepsie, în care nu mai avea conștiința (luciditatea) a ceea ce spune și face.

Tânărul David îi cânta psalmi din harpă și exorciza temporar demonii din Saul, care astfel devenea lucid și conștient, dar când re—începeau crizele demonii care erau „arși“ de psalmii lui David cereau prin gura regelui uciderea imediată a lui David.

Întrebarea logică care se pune este de ce demonii odată alungați/exorcizați din Saul de cântările de psalmi, primeau apoi dreptul de a re—întra în trupul Regelui Saul.

Sf. Ion Gură de Aur ne explica că exorcizarea făcută de David nu putea fi definitivă, deoarece în perioadele sale de luciditate Regele Saul nu—și cerea iertare personal de la David pentru planurile sale din trecut de a—l ucide.

Este deci vorba nu despre ordinele de ucidere a lui David când Saul era în timpul crizelor de posesie demonică (epilepsie), este vorba despre ordinele din trecut de ucidere a lui David, imediat după ce David căpătase stima poporului ca urmare a uciderii lui Goliat (care de fapt a fost ucis nu de tânărul David cu praștia lui, ci de sabia nevăzută a Arhanghelului Mihail).

În mod normal regele Saul trebuia să scape definitiv de demoni după doar 1 ședință de exorcizare cu psalmi, dar cu condiția de a—și cere iertare personal de la David pentru răul pe care i—l provocase în trecut.

Dar când era lucid regele Saul nu se pocăia pentru intențiile sale trecute de ucidere a lui David, astfel că demonii primeau de la Dumnezeu dreptul de a re—întra înapoi în trupul lui Saul și de a—l chinui în continuare cu crize de epilepsie.

xxx. Ce facem dacă nu (mai) este posibil să ne cerem personal iertare de la persoana (persoanele) față de care am greșit, fie pentru că persona a murit, fie ne este rușine, fie aducerea la lumină a adevărului ar avea consecințe negative deosebite și ar distruge viețile multor oameni.

În acest caz, pentru a fi iertați de Dumnezeu, **toate reparațiile necesare și posibile** (financiare, materiale, morale, psihologice, juridice, profesionale, civile, sociale) **vor fi făcute „în ascuns“ la o valoare de 4 ori mai mare decât daunele pe care noi le—am provocat.**

4.b. Ca o condiție esențială, trebuie să—i iertăm din „inimă“ pe toți aceia care ne—au făcut vreodată rău, orice formă de rău.

Desigur există forme de rău de o gravitate deosebită, pe care oamenii nu le pot ierta „din inimă“, dar măcar trebuie să avem disponibilitatea sufletească pentru a fi iertători.

4.c. O situație mai gravă este când nu putem acoperi prin reparațiile materiale—financiare daunele existențiale făcute altor persoane (comunități).

Nu pot fi plătite cu bani aspectele fundamentale, definitive și ireversibile ale vieții, precum sunt și următoarele:

anii de viață „furați“ (prin viața familială trăită în minciună și fals existențial, prin condamnări juridice în fals/ilegale/imorale, prin folosirea vrăjitoriilor, prin turnătorie, etc.), căsniciile distruse și implicat copiii pe care victima nu i—a mai avut, moartea unui copil, influențarea pentru avort, educația pentru fals și viclenie, falsificarea Adevărului (religios, lumesc, juridic), re—educarea civilă (educațională, politică, sexuală, etc.), apostazia și lepădarea de Dumnezeu (prin sugestia hipnotică demonică directă), distrugerea neurologică a creierului (folosind substanțe psihotrope, arme psihotronice), impunerea vaccinurilor cu nanotehnologie, distrugerea sănătății, morții din războaiele organizate de sistemul bancar satanic, etc.

În aceste cazuri facem toate reparațiile posibile (financiare, materiale, morale, psihologice, juridice, profesionale, civile, sociale), facem pocăința necesară și restul rămâne la mila lui Dumnezeu.

2.4.B. Efecte și consecințe ale exorcizării demonilor din trupul oamenilor.

De remarcat este faptul că peste 90% dintre exorcizări au loc acasă sau la Biserică, sunt neștiute, nevăzute, tainice, accidentale, fără a fi vorba de cazuri spectaculoase de oameni puternic demonizați (epileptici, agresivi, legați, cu spume la gură), cărora li se citesc Molitfele Sf.Vasile cel Mare.

În Paterice și cărți (monahale, bisericesti) sunt descrise detaliat multe exorcizări, împreună cu efectele (consecințele) acestei situații:

– în toate cazurile oamenilor conștienți de ei înșiși, exorcizarea demonilor este resimțită ca o eliberare sufletească, ca și cum o „negreală” (greutate, energie negativă) apăsătoare a ieșit din trupul omului;

Omul se simte ușor și liber, ca și cum ar putea să zboare. Este un proces tainic al omului, din exterior nu se vede și nu se înțelege nimic: nu există nervi, crize, țipete, amenințări, etc. Nu există consecințe grave la nivelul neurologic al creierului.

– procesul de exorcizare al demonilor poate duce la dureri de cap foarte puternice, dureri de ochi, dureri de dinți, stări de rău, stări de leșin, dureri organice, nervozitate, stări de frică și panică, blocaje de gândire, vise urâte (coșmaruri), etc.;

Acestea sunt manifestări naturale și obișnuite, nimeni din exterior nu ar putea să bănuiască că aceste simptome sunt asociate cu exorcizarea unor demoni.

– exorcizarea demonilor poate duce la moartea subită și imediată omului posedat;
– exorcizarea demonilor poate însemna un șoc psihic major, care duce la pierderea vitalității și puterii/dorinței de a trăi;

În consecință omul „se stinge” treptat, moare în decurs de câteva săptămâni sau luni de la exorcizare;

– exorcizarea demonilor poate duce la afectarea stării de conștiință și identitate a omului, care duce la variate consecințe psihice;

Omul exorcizat poate suferi perioade (ore, zile) de pierdere a conștiinței de sine, a identității de sine, a memoriei: nu mai știe cine este, nu este conștient ce face, nu recunoaște locuri și oameni, merge ore întregi fără scop, etc.

Omul exorcizat își poate construi personalități multiple, cu conștiință de sine și identitate de sine complet distincte. Omul exorcizat nu este conștient că își trăiește simultan 2–3 vieți.

– exorcizarea demonilor poate duce la puternice și violente crize de epilepsie, în timpul cărora conștiința omului alternează cu episoade de control demonic asupra corpului victimei;

– în multe cazuri, exorcizarea spontană a demonilor duce la daune neurologice (infarct cerebral, hemoragii cerebrale), care pot avea diverse consecințe: zbaterea necontrolată a unor mușchi, paralizii parțiale definitive (paralizia unei mâini și/sau a unui picior), paralizii totale definitive (paralizia tuturor membrilor), pierderea capacității de a citi și/sau de a scrie, pierderea capacității de a vorbi, pierderea parțială sau totală a memoriei, pierderea totală sau parțială a simțurilor (vederii, auzului, gustului, tactilului, mirosului), etc.;

– pentru cei care rămân cu creierul funcțional, exorcizarea demonilor duce la schimbarea modului de a gândi, la schimbarea percepției și înțelegerii realității înconjurătoare și a oamenilor din viața omului;

În urma acestor schimbări de percepție și înțelegere, de obicei urmează decizii importante care vor schimba profund viața omului.

– exorcizarea demonilor duce la limitarea puterii gândurilor patimilor (dar nu și la completa lor îndepărtare).

2.5. Definirea etapelor procesului de degenerare.

Putem defini degenerarea prin prisma mai multor factori, care definesc două „momente calitative“, cu rol de evaluare a profunzimii acestui proces. Un „moment calitativ“ se referă la stadiul degenerării, a îndepărtării graduale de Dumnezeu, iar alt „moment calitativ“ se referă la demonizare, la alienarea totală și începutul războiului personal al omului cu El, Viața, ceilalți oameni.

2.5.1. Definirea unei degenerări „naturale“, lente, prin prisma gradului de îndepărtare de propriul Sine natural, implicit de Dumnezeu.

Aici găsim factorii care definesc o perioadă de timp în care putem vorbi de o degenerare „naturală“, mai mult sau mai puțin acceptabilă. În timpul vieții, datorită „prinderii“ omului în angrenajul societății, cedării treptate a patimilor și săvârșirii răului, are loc înstrăinarea conștiinței omului de esența lui spirituală, de identitatea lui spirituală.

Omul care degenează insesizabil se alienează în raport cu propriul Sine natural și treptat pierde contactul cu realitatea propriului suflet. Alienarea și îndepărtarea de propriul Sine spiritual este un proces echivalent cu pierderea accesului la relația cu Dumnezeu.

DEGENERAREA „NATURALĂ“ = PROCES DE PIERDERE DE SINE, ALIENAREA DE SINE, ÎNDEPĂRTAREA DE REALITATEA SUFLETULUI = ÎNDEPĂRTAREA ȘI ALIENAREA FAȚĂ DE DUMNEZEU.

Cauzele care determină acest proces subtil de alienare de sine și implicit pierderea contactului cu Dumnezeu sunt numeroase și le vom găsi descrise detaliat într-un capitol distinct.

Motive principale care determină această alienare „de sine“ sunt: împătımirea „omenească“ a Sinelui, împătımirea „demonică“ a Sinelui, nepăsarea, orientarea atenției strict spre aspectele lumești, nerespectarea unei pravile zilnice de rugăciune, încălcarea cu bună știință a legilor morale, exprimarea în mod voluntar a răului în exterior spre alți oameni, lipsa de credință în Dumnezeu, schimbarea conștiinței morale și credința în valorile unui bine degenerat, etc.

Degenerarea „naturală“ este invariabil însoțită de un proces de posedare și demonizare a câmpului biofizic al individului, așa cum o descrie Părintele Rodion în citatul anterior.

Concret, în câmpul biofizic al individului ajunge „răul“, tot felul de energii și entități

negative, care nu au ce căuta acolo. De aceea, un aspect semnificativ al degenerării „naturale“ este creșterea treptată a „urii de sine“. Această „ură de sine“ nu este o trăire proprie a omului, ci este o trăire inumană, bolnavă, sociopată/psihopată a „răului“ care a intrat în câmpul biofizic al omului.

Trăirea de către om a „urii de sine“ este implicit o pedeapsă dată omului pentru nepăsarea, necredința și faptele sale rele. Trăirea „urii de sine“, a demonului care îl parazitează pe om, înseamnă pentru acesta o mare durere sufletească, un chin psihic de nedescris. „Ura de sine“ este o trăire care chinuie sufletul și psihicul omului, schimonosindu-i viața într-un mod îngrozitor. Așa îmi spunea odată un degenerat cu chipul desfigurat de suferință psihică, într-un rar acces de mărturisire: *„Am în mine atâta ură că nimeni și nimic nu mi-o mai poate stinge“*.

Cu cât individul se depărtează cu conștiința sa de Centrul său spiritual, de identitatea sa spirituală, cu atât mai mult el se încarcă cu agresivitate și ură de sine. La început, în primele faze ale degenerării această ură de sine este orientată spre propriul trup și propria viață al omului. Ulterior, când individul trece de un anumit prag al degenerării, ura de sine este proiectată în exterior, spre ceilalți oameni, animale, Natură, Dumnezeu.

Avem aici un „moment calitativ“ specific mării majorității a oamenilor, care poate dura, în funcție de individ, de la doar câteva luni la întreaga viață. Oamenii aflați în interiorul acestui „interval calitativ“ pot încă oricând să-și revină la identitatea lor profund spirituală prin iertarea cerută lui Dumnezeu și dorința sinceră de pocăire pentru păcatele lor.

Descrierile și profilele din această carte nu sunt despre oamenii obișnuiți, aflați pe un traseu natural reversibil de alienare spirituală. Dar cunoașterea profilului degeneraților terminatori este de folos tuturor oamenilor, pentru a înțelege și a vedea ce i-ar putea aștepta în viitorul apropiat, ce pot „deveni“ dincolo de „point of no return“.

2.5.1.a. Abandonarea identității spirituale de sine prin frică, neștiință, trândăvie, nepăsare și uitare de Dumnezeu.

În esență degenerarea înseamnă pierderea identității spirituale divine și deraierea spre forme de identitate lumești sau chiar demonice. Individul nu mai este copilul lui Dumnezeu, nu-și mai recunoaște îndumnezeirea din el, ci își construiește o identitate de sine pe baza carierei, banilor, funcțiilor pe care le are, demonilor care îl conduc. Foarte important este însă procesul prin care are loc pierderea contactului cu propria identitate spirituală, implicit cu Dumnezeu. În esență, degenerarea și demonizarea omului are loc ca urmare a neștiinței, trândăviei și nepăsării omului, care uită de Dumnezeu. Urmarea este pierderea harului protector al Sfântului Duh și împătımirea sufletului și a trupului.

Fiecare păcat, fiecare patimă deschide Sinele natural puterilor demonilor, care desigur nu au nevoie de o invitație specială. În acest mod, prin păcatul conștient acceptat și tolerat, Răul crește în interiorul nostru, sufletul îl uită pe Dumnezeu. Harul vine, te cercetează și pleacă, lăsându-te să faci față singur puterii psihice superioare a demonilor căzuți. Urmarea este procesul de degenerare și demonizare a Sinelui Natural, pierderea identității spirituale divine.

Harul Sfântului Duh este protecția obligatorie de care are nevoie orice om, pentru a nu se demoniza. De unul singur, autonom, niciun om nu poate rezista atacului demonic.

Iar Harul Sfântului Duh se obține și se păstrează prin respectarea unei discipline zilnice, a unei pravile duhovnicești, care înseamnă rugăciune, post, atenția asupra gândurilor, prezență conștientă, înfrânare, participarea la Liturghie, milostenie, etc.

Călugării și mirenii credincioși știu cu teamă și înfricoșare că pierderea harului Sfântului Duh echivalează cu demonizarea. De aceea nu stau în nepăsare, ci fiecare respectă cu strictețe, după puterea sa duhovnicească, pravila și canonul zilnic. Pe de altă parte, pentru milioane de oameni este valabilă nepăsarea și pierderea protecției harului lui Dumnezeu.

2.5.1.b. Ura pentru Dumnezeu.

Oamenii se îndepărtează și uită de Dumnezeu încetul cu încetul, treptat, până când în sufletul omului ia naștere un simțământ uluitor, inuman și nepământean: ura de Dumnezeu.

Este incredibil, dar așa este. Între miile de oameni din jurul nostru, în degenerații de lângă noi crește și se dezvoltă un sentiment primar nepământean: URA DE DUMNEZEU. Ura de Dumnezeu este cea care apoi generează păcatele de moarte ale sufletului: mândria, orgoliul, trândăvia, slava de sine, etc.

Este o realitate înspăimântătoare și mintea ne îngheață. Cum este posibil să apară în oameni, în creatură, ura față de Ființa inimaginabilă care a creat universul, galaxiile, soarii, planetele, viața? Cum poate fi posibil să apară în oameni ura față de Ființa însăși care îi susține, hrănește și le acceptă existența? Este șocant, uluitor și înspăimântător. Ura de Dumnezeu este sentimentul și motorul prim al acțiunilor și decăderii acestor oameni. Individul degenerat se află de fapt în război declarat cu Dumnezeu. Există oare nebunie mai mare? Să declari război și să te lupți cu Dumnezeu, Creatorul tuturor celor văzute și nevăzute?

Deși este o realitate aparent imposibilă, ura de Dumnezeu ia naștere în sufletele oamenilor datorită unor aspecte de viață foarte concrete, toate activate prin lipsa de credință: neîmplinirea unor dorințe fundamentale ale vieții, lipsă de sănătate, bani, bunuri materiale, decesul unor persoane dragi, infantilism nativ, malformații organice din naștere, exploatare, sărăcie, boală, nedreptate și in Justiție socială, lipsă de calitate personale și profesionale, probleme majore în căsătorie sau în legătură cu copiii, etc. În funcție de lipsa de credință a omului și de lipsa unei paradigme religioase despre Viață, sunt suficienți 2–3 factori pentru a genera în sufletul omului o ură implacabilă contra Creatorului.

De exemplu, istoria ne învață că a trăit un om care în toată copilăria lui a fost aspru și dur bătut de tatăl lui, cu mult peste nivelul de rezistență psihică al unui copil. Apoi a fost exmatriculat din școală. Înghităndu-se cu alți infractori, a executat jafuri armate, crime comandate și a extorcat bani pe bază de șantaj criminal. În consecință a devenit client fidel al poliției și serviciilor secrete și abonat al închisorilor.

A executat ani de închisoare și diverse forme de privare de libertate. În tinerețe soția lui, femeia pe care o iubea mai presus de viața lui a murit de tuberculoză, lăsând un copil sugar orfan de mamă. Toate acestea au fost mai mult decât suficient.

După cum știm, acest om plin de ură și-a luat mai târziu numele de „Stalin” (înseamnă „omul de oțel” în limba rusă) și a fost cel mai mare criminal al istoriei umane, fiind responsabil de un număr uriaș de crime contra umanității.

În realitate, tot ceea ce Stalin și alți criminali mai mari și mai mici fac împotriva altor

oameni este expresia urii de Dumnezeu. Ura de Dumnezeu și dorința de a se răzbuna pe Dumnezeu pentru neîmplinirile lor este cea care îi determină pe acești neoameni să comită agresiuni contra altor oameni.

Evident consecințele acestei nesăbuițe sunt pe măsură. Ulterior urii de Dumnezeu și războiului declarat lui Dumnezeu apar în sufletul omului trufia, mândria, mânia, orgoliul, ura de sine și cea mai îngrozitoare patimă: invidia cronică. În foarte multe cărți sunt explicate patimile umane și cauzele care le generează. Se vorbește despre mândrie, trufie, invidie și orgoliu și păcatele de moarte, fără să se spună esențialul și adevărul îngrozitor.

Adevărul este înfiorător, dar acest adevăr are putere de eliberare. Adevărul este că invidia și mândria își au originea în trăirea originară care este ura pentru Dumnezeu și în declararea războiului contra lui Dumnezeu. Deci ori de câte ori auzim de orgoliu, invidie sau mândrie, să ne cutremurăm, deoarece omul care are aceste patimi își urăște Creatorul și își duce propriul război nebunesc cu Dumnezeu.

2.5.1.c. Degenerarea prin autism spiritual, negarea existenței răului din interior datorită falsului existențial.

Degenerarea este incapacitatea de a vedea Răul din tine însuși, lipsa introspecției, lipsa de acceptare de sine, lipsa sentimentului vinovăției. Fundamentală pentru degenerare nu este prezența conștientă a răului în sufletul individului, ci negarea lui.

Specific răului este capacitatea lui de a distruge în om mecanismele conștiente de detecție prin care Răul poate fi identificat. Răul produce în mintea omului o amețeală, o narcotizare demonică prin plăcerile și iluziile lumii materiale, în urma căreia individul nu mai este capabil să se opună patimilor.

Cel mai important aspect al patimilor grele, precum invidia, orgoliul și mândria, este că acestea se ascund fantastic de bine și produc individului posedat de ele incapacitatea de a le recunoaște în propriul suflet. Urmarea este că individul degenerat începe să dezvolte strategii de viață prin care urmărește să se mintă pe sine, să evite conștientizarea răului din el însuși, să ascundă fața de el însuși și față de ceilalți răul din Sinele natural.

Strategiile cele mai folosite de degenerați pentru a se convinge pe sine că sunt normali, pentru a se minți pe ei înșiși și pe cei din jur înseamnă: dezvoltarea unei cariere profesionale, recunoașterea unui statut social, să aibă o familie model, să dezvolte un business din perspectiva responsabilității sociale, să devină un birocrat important, să aibă o carieră politică.

Mii de oameni muncesc zilnic pentru cariere, apreciere socială și profesională, putere și respect pentru a fugi de fapt de Răul din ei înșiși. Acești oameni fug de ei înșiși, fug de recunoașterea răului din ei. Ei preferă lupta exterioară cu cei din jur decât să intre în ringul luptei interioare cu patimile și Răul din ei.

2.5.1.d. Împătımirea graduală a sufletului.

Momentul final al primei etape de degenerare este îmbolnăvirea sufletului cu diverse patimi (precum mânie, lăcomie, slavă deșartă, trândăvie, curvie, beție, jocuri de noroc, arivism, clevetire, etc), care prin trăirea lor îi pot procura individului un libido psihic demonic, implicit o energie psihică cu care își poate ține în funcțiune sistemul psihic. Situația este specifică indivizilor nativ infantili și tuturor oamenilor trândavi și nepăsători, care s-au obișnuit cu „dulceața” libidoului ușor obținut, pe calea patimilor.

2.5.2. Definirea unei degenerări totale, prin prisma demonizării ireversibile a Sinelui natural al omului, prin războiului personal declarat lui Dumnezeu, Vieții și celorlalți oameni. Momentul de „point of no return“ („pragul de trecere“).

Începând cu acest „moment calitativ“ avem alți factori care definesc o stare de degenerare profundă, când individul începe să lupte împotriva Vieții și a semenilor săi. În această carte veți găsi diverse denumiri pentru acest tip de degenerați: demonizați, terminatori, ne-oameni, ne-ființe, sociopați, psihopați, criminali, lupi, trădători.

Cea mai mare parte a cărții, toate profilele și descrierile din această carte vizează în special această minoritate specială și periculoasă, de aproximativ 2% din populația unei națiuni (copiii, adolescenți, maturi, seniori), care s-au demonizat în esența ființei lor (și-au demonizat Sinele natural), au trecut dincolo de „point of no return“ și care și-au început războiul personal cu Dumnezeu, natura, viața, toți ceilalți oameni.

În cadrul procesului de degenerare scriitorul rus Fiodor Dostoievski identifică apariția unui moment de „point of no return“, care poate fi caracterizat prin următoarele aspecte: îndreptățirea păcatelor trecute, falsul existențial, lipsa iubirii, incapacitatea fundamentală a omului pentru iubire, dependența de plăcerea de a face rău semenilor, ura față de oamni de calitate, agresivitatea în formă continuată, dorința de sinucidere.

Psihiatrul american Scott Peck evaluează și el existența unui profil stabil de personalitate a „omului rău“, adică a individului care și-a demonizat Sinele natural.

Acest profil cuprinde următoarele caracteristici fundamentale: lipsa sentimentului moral de vinovăție, pierderea responsabilității personale, agresivitatea în formă continuată și găsirea de vinovați de tipul „țapi ispășitori“ pentru faptele proprii, excesiva sensibilitate și intoleranța la critică, fals existențial compus din sute de minciuni alocate oricărui aspect al vieții, preocuparea constantă și grija pentru a „vinde“ celorlalți o imagine socială de om responsabil, dorință obsesivă pentru răzbunare, intoleranță la stress, schizofrenie intelectuală și autism psihologic ca o inadaptare structurală la cerințele morale ale vieții.

Apariția momentului de „point of no return“ (demonizarea ireversibilă a Sinelui natural al omului) poate fi evaluat printr-un cumul mai larg de factori, dintre care nu pot lipsi următorii: incapacitatea fundamentală a omului pentru iubire, ura pentru Dumnezeu, ura pentru Viață, lipsa de credință și nădejde în Dumnezeu, lipsa de încredere în iertarea pe care Dumnezeu o oferă tuturor oamenilor care se pocăiesc sincer, îndreptățirea de sine pentru păcatele făcute, neacceptarea suferinței legitime obligatorie în procesul de despățimire, frica de demoni și de suferința psihică pe care o implică lupta cu aceștia, nepăsare și trândăvie, abandonul luptei de despățimire, slujirea conștientă a patimilor, lipsa de împotrivire la gândurile tip sugestie ale demonilor, deznădejde, respingerea lui Dumnezeu prin decizie liber consimțită, alegerea existențială conștientă de slujire și înfăptuire a răului (înfăptuirea răului cu proprie voință, prin propria libertate de alegere), falsul existențial promovat în mod conștient (prin viclenie, fățarnicie, fals, minciună, impostură), acceptarea conștientă a procesului de demonizare a Sinelui, asumarea și credința în „binele“ și „adevărul“ degenerat oferit de demoni, invidia, desfrânarea, mânia, invidia cronică, dorința pentru sinucidere, dorința psihopată pentru răzbunare, dependența de plăcerea de a

face rău semenilor, ura față de oamni de calitate, trădarea în toate formele ei. Ne putem da seama cu ușurință când un om a trecut dincolo de „point of no return“. Dacă în primele faze degenerarea era un aspect strict personal, din acest moment degenerarea devine o „revelație existențială“ care trebuie neapărat externalizată pe orice cale spre semeni. Dincolo de „pragul de trecere“ apare lupta nemiloasă cu ceilalți, pentru re-educarea oamenilor la „adevărul“ și „binele“ degenerat al demonilor.

2.5.2.a. Raportarea la păcat prin mândrie, îndreptățirea de sine și judecarea aproapelui. Imposibilitatea exorcizării răului prin pocăință.

Ca fin cunoscător al sufletului demonizaților, Dostoievski ne arată că **în procesul de degenerare apare un moment calitativ, un „point of no return“ („prag de trecere“), dincolo de care întoarcerea la Sinele natural original este imposibilă.**

În întreaga operă a lui F.Dostoievski, plină de personaje ciudate și odioase, există un singur personaj care trece de acest „point of no return“ și se demonizează definitiv și iremediabil.

Este vorba despre Piotr Stepanovici Verhovenski, individul educat și respectabil din romanul Demonii, care fără să iasă în evidență cu ceva special anume, este totuși mai monstruos decât toți ceilalți demonizați între care trăiește.

Pentru Dostoievski (ca de altfel și pentru învățătura creștin-ortodoxă) starea de demonizat ireversibil nu era în legătură cu gravitatea păcatelor comise, ci în mod fundamental era legată de modalitatea în care omul se raportează la aceste păcate trecute, în prezent și în perspectivă.

Personajul Verhovenski era prezentat de Dostoievski ca fiind un adevărat monstru nu pentru păcatele și faptele sale, ci pentru modul denaturat în care acesta se raportează la ele. Pentru acest personaj educat faptele antisociale comise sunt justificate prin prisma unei „necesități“ superioare, dincolo de scrupulele oamenilor obișnuiți.

FAPTE ANTI-SOCIALE ÎNDREPTĂȚITE PRIN RAPORTAREA LA NORMALITATEA UNUI „BINE“ SUPERIOR SCRUPULELOR = DEGENERARE IREVERSIBILĂ = TRECEREA DINCOLO DE „PRAGUL DE ÎNTOARCERE“ = DEMONIZAREA IREVERSIBILĂ A SINELUI NATURAL AL OMULUI.

Specific degenerării definitive nu este faptul că omul începe să comită răul, nici faptul că individul nu ar înțelege că el face rău, ci este auto-justificarea acestui rău comis într-un registru al unei „nevoi“ sociale sau politice superioare conștiinței și moralității umane.

Astfel răul devine o necesitate, un „bine“, pe care îl înțeleg doar ei, degenerații. Răul produce în oameni o „orbire“ mentală și spirituală în urma căreia oamenii nu mai pot identifica răul în ei înșiși. Degenerații ajung astfel să gândească și să exprime răul, fiind pe deplin convinși că ceea ce fac ei este fie bine, fie necesar și/sau util.

Toți oamenii avem răul în noi și toți facem păcate, dar doar degenerații neagă existența acestui rău interior și doar ei caută pretexte și raționalizări pentru a-și justifica patimile într-un registru al normalității. Individul nu mai are puterea psihică și emoțională să accepte și să vadă în ce măsură Răul l-a invadat și nici nu mai dorește să lupte cu Răul din el.

Nepăsarea, trândăvia și lipsa de atenție asupra gândurilor, patimile, orgoliul și

neștiința sunt cauzele principale pentru care oamenii nu au chef și nici voința de a identifica răul din ei și de a începe lupta cu acesta. Este refuzul total al individului de a—și accepta propriile defecte, deficiențe și de a lupta pentru a le remedia.

2.5.2.b. Proiecția urii de sine în exterior și apariția invidiei cronice.

Este important de stabilit momentul calitativ în care individul trece cu bună știință dincolo de „pragul de trecere” și devine un lup ascuns, un demon în haină de om. Există o modalitate prin care ne putem da seama dacă la un individ a început procesul ireversibil de demonizare a Sinelui natural, de demonizare a însăși identității sale spirituale. Este vorba despre începutul procesului de proiecție a „urii de sine” în exterior, către oameni, animale, plante, Natură, Viață, Dumnezeu. Apar agresivitatea gratuită, toate formele de exprimare a mâniei, invidia cronică, manifestările patologice sociopate/psihopate. Putem lesne observa invidia cronică (de tip demonic) la degenerații care suferă un proces ireversibil de demonizare a Sinelui natural.

URA DE DUMNEZEU = URA DE SINE = PROIECTAREA URUI DE SINE = INVIDIE „NORMALĂ” ATAȘATĂ DE UN SUBIECT = DEMONIZAREA SINELUI NATURAL AL OMULUI = APARIȚIA INVIDIEI CRONICE.

Probabil te întrebi de ce patima invidiei cronice este întotdeauna asociată cu degenerarea ireversibilă, cu demonizarea completă—ireversibilă a Sinelui natural, a identității spirituale a omului. Răspunsul este că sentimentul primar din spatele invidiei este ura de Dumnezeu, care este o stare specifică îngerilor căzuți din ascultare. Psihologia ne învață că sursa invidiei este resentimentul. Dar resentimentul este doar o exprimare a urii pentru altcineva, care la rândul ei are sursa în ura de sine. În final, descoperim că în spatele urii de sine și a urii față de oameni este un sentiment neomenesc, ura de Dumnezeu. Iată de ce invidia are un potențial deosebit de mare pentru a produce demonizarea Sinelui individului.

2.5.2.c. Proiecția și externalizarea suferinței psihice personale. Războiul extern cu semenii și Viața. Nevoia unui „țap ispășitor”.

Degenerarea ajunge la momentul pervertirii puterilor sufletului: de la lupta interioară cu răul din interior, la lupta exterioară cu „răul” pe care îl vede la cei din jurul său. Un aspect fundamental al degenerațiilor este negarea răului interior și proiectarea acestuia spre cunoscuți: rude apropiate, colegi de muncă, vecini, amici. Proiectarea răului interior și găsirea exterioară a unui „țap ispășitor” este modalitatea cea mai rapidă și eficientă pentru conservarea propriului rău și menținerea stării de degenerare.

Individul cu Sinele demonizat, în loc să se lupte cu patimile din interior, trece la lupta exterioară cu cei din jur. Lupta unui individ cu cei din jur este întotdeauna semnul distinctiv al unui degenerat care își „conservă” răul personal și are drum liber către deplina și ireversibila demonizare a Sinelui natural.

În acest punct individul cu Sinele demonizat — aflat în război cu Dumnezeu, propria familie, Natura, Viața, cu toți și cu oricine, trăiește în sufletul său o imensă durere psihică și sufletească.

Toate etapele de degenerare anterioare, alienarea de sine, sunt procese generatoare

ale unei mari suferințe psihice—sufletești. Individul care se demonizează, se pierde pe sine, care își pierde legătura cu Ființa sa, cu centrul său spiritual, trăiește o suferință psihică și sufletească uriașă.

Omul care degenerază (se demonizează) trăiește o neîncetată durere sufletească și o durere psihică, comparabile cu durerea fizică. Această durere sufletească este produsă de frică, de senzația de neputință, de starea de deznădejde, de senzația posedării biofizice de către demoni, de senzația clară a îndepărtării de Sinele natural, de propria sa Ființă, de conștiința pierderii legăturii cu Dumnezeu—Creatorul.

DOBÂNDIREA UNEI IDENTITĂȚI DEMONICE = PIERDERE (ALIENARE, ABANDONARE) DE SINELE NATURAL = URĂ DE SINE, VINOVĂȚIE, RUȘINE, TEAMĂ, FALS EXISTENȚIAL, URĂ DE SINE = DURERE SUFLETEASCĂ + SUFERINȚĂ PSIHICĂ = EXPRIMAREA SPRE EXTERIOR A SUFERINȚEI PSIHICE ACUMULATE = RĂZBOI CU CEIALȚI OAMENI = PATIMA MÂNIEI, COMPORTAMENTE AGRESIVE.

Când această suferință psihică nu mai poate fi suportată, de—abia în acest moment degeneratul explodează. Oamenii care o viață întreagă au fost liniștiți, manierați și educați, brusc încep să fie critici, hipersensibili, răutăcioși, bârfitori și căutători de ceartă. Apoi, după câteva luni de încălzire de „dat din gură”, nu se mai opresc din urlete, jigniri, trădări, curvii, sabotaje, falsuri, minciuni, furturi, etc.

Oamenii sunt întotdeauna surprinși de violența și forța agresivității care apare brusc și continuă cu o putere neobosită timp de luni și ani de zile. În spatele acestei agresivități neostoite stau însă ani de acumulare a urii de sine, fricii, a durerii psihice generate de pierderea de sine și posedarea demonică.

Pentru degenerat, soluția pentru a scăpa de suferința interioară atroce este fuga de sine, comportamentul extern, revărsarea urii și fricii în exterior. Câți ani a acumulat în tăcere și în secret ură de sine degeneratul, tot atâția ani degeneratul va avea comportamente prin care se va elibera acum de ura de sine acumulată: bârfă, viclenii, certuri, trădări, sabotaje, răutate, curvie, mânie, invidie cronică și agresivitate, etc.

Odată cu procesul de eliminare în exterior a durerii sufletești începe convingerea altor oameni că ceea ce face el este bine și corect, că are un comportament de om normal, că nu greșește cu nimic.

Acum degeneratul începe să—și exporte în exterior propria erezie, nebunie, schizofrenie, percepție denaturată despre Viață și Dumnezeu. Pentru degenerat este important să—și găsească adepți de acord cu el. În felul acesta el nu mai este nebunul care agresează și distruge totul în jurul lui, ci el este posesorul unui „adevăr” mai presus decât restul oamenilor.

Metoda degeneratului de convertire a altor oameni la „adevărul” lui merge pe principiul cunoscut: „*dacă nu știi te învățăm, dacă nu poți te ajutăm, dacă nu vrei te obligăm*”. În primă fază oamenilor li se explică erezia, pentru ca într—un final, dacă o refuză, sunt atacați și eliminați.

Problema pentru demonizat este că peste 90% dintre oameni refuză să—i împărtășească opiniile, să accepte „adevărul” său degenerat. Uciderea fizică a altor oameni devine astfel pentru demonizat un pas natural, logic, un sens ideologic, în lupta sa de „convertire” a oamenilor la adevărul propriei sale nebulii.

Acum este momentul în care degeneratul devine un real pericol pentru el însuși și pentru cei din jur. Ura de Dumnezeu este proiectată în exterior, asupra oamenilor, care brusc devin inamicii care trebuie uciși, terminați. Tot ce urăște degeneratul la el însuși (în sine) este proiectat în afara lui.

Începe apoi lupta cu „simptomul”, începe lupta cu cei din jur, cu oamenii care au rolul de „țapi ispășitori”, pe care degeneratul îi vede printr-o percepție deformată de proiecție. Degeneratul este în stare de război neîncetat cu propria familie și cunoscuți pe post de vinovați, neînțelegând și neacceptând că lupta lui cu cei de lângă el este de fapt lupta lui cu el însuși. În timp războaiele degeneratului escaladează, cu toți și cu toate, ajungând în final la un război general cu Viața.

Comportamentul agresiv și plin de ură al degeneratului este și un semnal de alarmă al acestuia pentru ceilalți oameni. Fără cuvinte, comportamentul degeneratului ne spune ceva de genul:

„Fugiți din calea mea. Nu stați lângă mine, că sunteți în pericol. Vedeți că sunt posedat și nu-mi mai aparțin. Sunt alienat și controlat de demonii din mine. Vă rog, sunt pierdut, ajutați-mă să scap de posedarea demonică și să revin la normalitate”.

Degeneratul de tip „zgomotos”, care este mereu agitat, nemulțumit, clevetitor, invidios, mânios, amenințător, critic, stresant, speriat, etc., în realitate semnalizează pe această cale că este posedat demonic și că are nevoie de ajutor.

Din păcate pentru aproape toți degenerații care se prăbușesc în alienare cu „zgomot”, marea majoritate a oamenilor nu au înțelegerea, pregătirea duhovnicească și psihologică pentru a face față unui astfel de moment. Astfel că în loc să fie înțeleși și ajutați imediat, acești oameni sunt izolați și puternic luptați de toți ceilalți, până la prăbușirea psihică totală a degeneratului.

2.5.2.d. Dependența de plăcerea psihopată și sociopată/psihopată de a face rău altor oameni.

Pentru degenerații care trec dincolo de pragul de „no return” (demonizarea ireversibilă a Sinelui natural) apare ca firească dependența de plăcerea psihopată de a face rău altor oameni.

Există într-adevăr oameni al căror psihic este structural dependent de plăcerea de a face rău altor oameni. De exemplu, majoritatea infantililor nativi sunt complet dependenți de libidoul obținut pe cale demonică (din slavă de sine, agresivitate și mânie), pentru a-și putea susține funcționalitatea psihică.

Dar pentru majoritatea oamenilor care degenerază această sociopatie/psihopatie a plăcerii de a face rău se învață, odată cu demonizarea identității de sine. În timp degenerații constată că se simt bine și au un tonus psihic excelent atunci când sunt agresivi, bătăuși, torționari, sabotori, delatori, clevetitori, mincinoși, certăreți, trădători, bârfitori, răutăcioși, etc.

Oamenii care degenerază se simt bine și atunci când se dau mari, când se cred și sunt „cineva”, când sunt importanți, când sunt șefi, când pot bate liber, când sunt aplaudați și înconjurați de aplaudaci, când fac rapid bani nemuncați, etc.

Motivul ciudat al acestei stări de bine este activarea slavei deșarte, patima demonică care la rândul ei generează psihicului uman un libido demonic, o energie de susținere a

funcționării psihicului.

ACȚIUNI PERMANENTE DE A FACE RĂU ALTOR OAMENI (MÂNIE, AGRESIVITATE, RĂZBUNARE, TRĂDARE, TURNĂTORIE, ETC.) = ACȚIUNI DE MĂRIRE DE SINE = ACTIVAREA ÎN SINELE NATURAL A PATIMII MÂNIEI + PATIMII SLAVEI DEȘARTE = GENERAREA DE LIBIDO PSIHIC DEMONIC = STAREA DE PLĂCERE SUFLETEASCĂ SOCIOPATĂ/PSIHOPATĂ + ENERGIE PSIHICĂ DEMONICĂ UTILIZABILĂ DE PSIHICUL UMAN.

Problema cu această energie psihică furnizată de libido—ul patimilor agresive este că generează rapid dependență de ea. Pe principiul eficienței, psihicul uman își caută energia de funcționare de unde o poate procura mai rapid și mai ușor.

Și este atât de simplu pentru psihicul care degenerază să—și obțină energia psihică nu din starea de normalitate, ci din libido—ul demonic, prin activarea unor patimi sufletești „generoase“ precum mânia sau slava deșartă. Rezultatul este unul singur: degeneratul este practic obligat să persevereze în nebunia agresivității și a măririi de sine.

Dependența psihicului uman de libido—ul obținut din patimi este un aspect fundamental al demonizării Sinelui. Cum toate în funcționarea omului sunt corelate, **Sinele natural nu poate rămâne un „centru“ neafectat atunci când funcționalitatea psihică este alimentată cu libido/energie psihică de tip demonic. Demonizarea Sinelui natural este cu atât mai rapidă și mai gravă cu cât este mai mare dependența lui față de patima mâniei și a slavei deșarte.**

Satisfacerea patimii mâniei înseamnă de obicei acțiuni agresive îndreptate contra altor oameni. Agresivitatea față de alți oameni devine astfel o formă de plăcere și obținere a energiei psihice.

Această dependență poate fi psihicului folositoare, dar este deosebit de dăunătoare creierului din punct de vedere neurologic. Creierul nostru nu este conceput și creat pentru a rezista timp îndelungat la folosirea libido—ului demonic al patimilor sufletului.

În plus, excitația neuronală generată de libido—ul demonic este superioară excitației naturale generată de lipsa acestui libido demonic. Folosirea libido—ului demonic este pentru creier similară cu turarea neîncetată la maxim a motorului unei mașini.

După vârsta de 40–50 ani, rezultatul inevitabil al acestei situații este infarctul cerebral. Din punctul de vedere al acestei situații descrise, infarctul cerebral este de fapt actul prin care Sinele natural încearcă să scape psihicul de libido—ul psihic demonic și de funcționarea creierului în regim accelerat, intensiv.

Așa se explică faptul că mulți dintre oamenii care supraviețuiesc unui infarct cerebral regresează psihic la un stadiu psihic infantil. Toată gândirea, exprimarea și atitudinea lor este acum specifică unui copil. Acesta este de fapt nivelul de funcționare normal și natural al aceluși creier. Tot ceea ce a fost peste acest nivel neurologic infantil a fost doar o turare și încărcare a creierului cu libido demonic.

Până la acest moment al normalității psihice și neurologice, acești oameni sunt însă sociopați periculoși, dependenți de plăcerea de a face rău semenilor lor.

2.5.2.e. Trecerea calitativă a patimilor omenești în patimi demonice.

Practica monahală face o deosebire clară între o împătımire omenească a Sinelui și o împătımire demonică a Sinelui natural al omului.

Același păcat, ca de exemplu ura, sporește și se dezvoltă mai întâi ca o „patimă omenească”, dar apoi, după ce trece de „pragul de trecere”, aceeași patimă se „coace” și se „maturizează” ca o patimă demonică.

Diferența între cele două tipuri de patimi, omenească și demonică, este dat de caracterul religios, cronic, impulsiv, ascuns, autodistructiv și sociopat/psihopat al patimii.

Un om cu o patimă demonică nu mai are niciun fel de înfrânare și autocontrol asupra acesteia. El își satisface patima demonică mereu și mereu, până la propria sa autodistrugere fizică și psihică. Patima devine pentru acest ne-om un aspect ființial fundamental, adică patima face de-acum parte din natura existențială a omului. Prin „patimile demonice” care îi corup Ființa (Sinele natural), omul devine din Ființă, ne-ființă.

PATIMĂ DE TIP DEMONIC = NU ESTE ACELAȘI LUCRU CU PATIMA OMENEASCĂ = LIPSA ORICĂREI FORME DE ÎNFRÂNARE + APARE BUCURIA ȘI PLĂCEREA DE TIP DEMONIC + APARE PLĂCEREA DE A FACE RĂU ALTOR OAMENI + ARE UN CARACTER RELIGIOS, CRONIC, IMPULSIV, ASCUNS, SOCIOPAT/PSIHOPAT, AUTODISTRUCTIV.

URĂ DE TIP DEMONIC = NU ESTE ACELAȘI LUCRU CU URA OMENEASCĂ = ESTE O URĂ DE TIP RELIGIOS, CRONIC, IMPULSIV, ASCUNSĂ, DE TIP SOCIOPAT.

De asemenea, la omul care a ajuns la nivelul patimilor demonice putem vorbi despre existența unor procese simultane și complementare: demonizarea ireversibilă a Sinelui, parazitarea demonică a câmpului biofizic, parazitarea demonică la nivel neurologic a creierului, împătımirea completă a trupului.

PATIMĂ DE TIP DEMONIC = DEMONIZAREA IREVERSIBILĂ A SINELUI NATURAL + PARAZITAREA DEMONICĂ A CÂMPULUI BIOFIZIC + PARAZITAREA DEMONICĂ LA NIVEL NEUROLOGIC AL CREIERULUI + ÎMPĂTIMIREA COMPLETĂ A TRUPULUI.

Semnalul că o patimă este deja cronică, de tip demonic și că a început procesul de demonizare ireversibilă a Sinelui natural este apariția în sufletul omului a mândriei demonice, a bucuriei și plăcerii de tip demonic, a deznădejdiei de tip demonic.

Dintre toate patimile care ajung să fie de tip demonic, cea mai periculoasă este mândria. Una este mânia omenească, „normală”, alta este mândria ireversibilă de tip demonic.

Mândria omenească (din Sinele natural original) conține în ea ura, desconsiderarea, răutatea, slava deșartă, înălțarea de sine, îndreptățirea de sine, disprețuirea, etc., toate fiind aplicate față de oameni.

Într-un mod înfricoșător și de necrezut, mândria de tip demonic (din Sinele natural demonizat) este ura, răutatea, desconsiderarea, mărirea de sine (înălțarea de sine) și disprețuirea lui Dumnezeu. Omul care și-a crescut mândria până la un nivel demonic este iremediabil pierdut, la acesta este aproape finalizat procesul de demonizare a Sinelui.

Patimile de tip demonic pot fi și acelea care înseamnă raportarea demonizatului la alți

oameni: ură, invidie, răutate, desconsiderare,ucidere, etc. Împătimitul demonic se bucură sufletește și are plăceri psihice de tip sociopat/psihopat când vede cum este afectat alt om de pornirea patimii sale.

Suferința, afectarea, sabotarea, durerea, distrugerea altui om este pentru împătimitul demonic un motiv de bucurie, satisfacție, plăcere.

2.5.2.f. Dorința obsesivă pentru căpățuire (mărire socială, bani, posesii materiale, funcții, controlul oamenilor) în paralel cu satisfacerea obsesiei pentru răzbunare.

Un atribut fundamental al identității de sine demonice (Sine natural demonizat) este căpățuirea, satisfacerea măririi de sine, orgoliului și slavei deșarte.

Oamenii demonizați sunt bolnavi după rapida căpățuire, înavuțire, îmbogățire. Sunt obsedați după șefie, funcții, poziții sociale, titluri și onoruri academice, controlul vieții altor oameni. Dar această căpățuire nu se realizează oricum și în orice condiții, ci neapărat prin distrugerea, sabotarea și trădarea oamenilor pe seama cărora s-a realizat această căpățuire.

Dedeneratul nu dorește doar să te manipuleze, exploateze, folosească de tine. Simpla ta exploatare fizică, psihică și intelectuală nu are nicio valoare pentru un degenerat care se respectă. Așa ceva poate face orice individ.

Degeneratul are o inteligență diabolică superioară. El nu dorește mărire și căpățuire decât dacă în acest proces reușește și să distrugă oamenii pe seama cărora are loc această parvenire.

În plan personal degeneratul nu numai că îți ia banii, casa, mașina, hainele, pământul, moștenirea, etc., ci cu o premeditare diabolică vrea să te distrugă sufletește, psihic, să îți saboteze visele, să te lase îndatorat pe viață, să-ți distrugă toate relațiile sociale, să îți ia copiii, etc.

În plan profesional degeneratul nu se mulțumește doar să se folosească aproape gratis de competențele, timpul și munca ta, ci în ascuns face totul pentru a produce ratarea ta profesională, pentru a te distruge psihic prin umilințe publice, acuze de incompetență, concediere brutală, etc.

Căpățuirea prin realizarea dorinței de răzbunare este un comportament specific indivizilor degenerați, care au trecut dincolo de „punctul de întoarcere”. Pentru acești ne-oameni nu mai putem vorbi de revenirea la normalitate, singurul lor drum fiind spre completa demonizare a Ființei lor divine.

Omul demonizat în acest mod (prin căpățuire și dorință de răzbunare) capătă o serie de înclinații demonice deosebit de puternice și obsesive, cu caracter obsesional, sociopat/psihopat.

2.5.2.g. Căderea în prostie, prin prostirea gândirii și inteligenței. Blocarea gândirii în raționalism, cunoaștere ocultă, magie, scientism (gândire „științifică”), scolasticism, erezii teologice.

Procesul ascuns de demonizare a Sinelui natural al omului este întotdeauna însoțit de procesul vizibil la exterior, de căderea în prostie.

Procesul de prostire al omului, de pierdere a inteligenței și înțelepciunii apare imediat după începutul procesului de demonizare al Sinelui. Prostirea gândirii este în general asociată procesului de degenerare și începe chiar de la începutul acestuia.

Dar accelerarea procesului de prostire are loc când începe faza a doua a degenerării, cea de demonizare a Sinelui natural al omului.

x. Prostia indivizilor care se demonizează poate fi constatată la nivelul decăderii inteligenței și gândirii, care devine obiectiv incapabilă să mai asambleze și să dea sens ideilor abstracte și fenomenelor realităților exterioare.

Gândirea acestor oameni decade în sensuri și „inteligentă” obscură, ocultă, magică. Faptele obiective ale realității sunt înlocuite și devin dependente de faptele imaginare subiective ale unei realități oculte.

PROSTIREA GÂNDIRII DEMONIZAȚILOR = FAPTELE SUBIECTIVE OCULTE MAGICE SE SUBSTITUIE FAPTELOR OBIECTIVE. FAPTELE ȘI ÎNȚELESURILE OCULTE ÎNLOCUIESC REALITATEA OBIECTIVĂ (SOLIPSISM).

Realitatea obiectivă nu mai este rezultatul, consecința realității spirituale a lui Dumnezeu, ci efectul „puterii” unor numere, formule verbale magice, forme geometrice, extraterestre, forțe ascunse, forme de cunoaștere pre–creștine. Sunt total devotați revelațiilor și „științelor” oculte, revelate, „superioare”, mistice, ufologice. Ca efect al mândriei nemăsurate și al demonizării Sinelui natural al omului, gândirea lor este blocată în raționalism, scolasticism, scientism, ocultism, magie și erezie teologică.

xx. Prostirea gândirii demonizațiilor este vădită în scopurile și intențiile lor ascunse. Pentru acești ne–oameni, scopurile lor în viață nu mai sunt acele aspecte legate de înălțarea și îndumnezeirea omului, precum: creșterea gândirii și înțelepciunii, educația, conștiința morală, cunoașterea rațională obiectivă, observarea frumusețea naturii, bunele relații cu oamenii, preocupările culturale, bucuria trăirilor sufletului, mântuirea sufletului, etc. Intențiile indivizilor–demonizați sunt întotdeauna ascunse, perfide, obsesive și au un evident caracter de autodistrugere.

Ei își subordonează complet viața pentru scopuri bolnave, precum: dorința de răzbunare, căpătuirea rapidă, sabotarea firmei unde muncesc, mărirea de sine pe funcții de conducere, controlul și spionarea celorlalți, sabotarea și distrugerea propriei familii, crearea de certuri gratuite, trădarea colegilor de muncă și a superiorilor, trădarea celor care au încredere în el, distrugerea vieții altora mai bine realizați în viață, sabotarea și distrugerea intelectualilor, crearea de probleme inutile, trăirea unei vieți duble, satisfacțiile sexuale „interzise”, etc.

xxx. Prostirea inteligenței demonizațiilor este evidentă la nivel faptic, datorită prostiilor pe care le comit. Prostiile demonizațiilor sunt obligatorii, pentru realizarea scopurilor și intențiilor enunțate mai sus.

Nimic bun nu rămâne de pe urma acestor oameni, tot ce realizează ei faptic are ca sens final realizarea unei forme de rău asupra altei persoane.

Din mândrie, orgoliu și slavă deșartă, demonizații sunt complet „orbi” la ceea ce fac ei pe lumea asta. Pentru că demonizații asta fac. Deși ei se cred mari inteligenți, secretoși, conspiratori, combinatori sau genii financiare, în realitate demonizații sunt numai buni pentru încălcarea legilor în vigoare, prin infantilisme și prostii, mai mari sau mai mici.

PROSTIREA INTELIGENȚEI = FAPTE = INFANTILISME ȘI PROSTII, MAI MARI SAU MAI MICI = PRODUCEREA DE RĂU ȘI SUFERINȚĂ ALTEI/ALTOR PERSOANE.

Evident, toate prostiile demonizațiilor pot fi penalizate, în registrul legilor penale sau sociale. Prostia faptelor este evidentă deoarece demonizații continuă să le îndeplinească, deși inevitabil sunt afectate și interesele lor.

Prin faptele pe care le comit ei afectează grav normalitatea propriei familii, a propriei firme unde muncesc, a propriei instituții care i-au „crescut”, a propriei națiuni care i-au educat. În ultimă instanță prostia intențiilor și a faptelor degenerațiilor este evidentă, deoarece crezându-se speciali ei continuă să facă fapte ilegale, până la prinderea și condamnarea lor.

2.5.2.h. Incapacitatea de a detecta răul interior. Credința neștrămutată în „normalitatea” stării de demonizat. Autismul moral și credința de nezdruncinat în normalitatea „binelui” degenerat.

Procesul de degenerare este sesizabil, dar el se desfășoară oarecum lin, fără mari șocuri. La început într-adevăr, există simptome organice și emoționale evidente, precum durerea psihică dată de sentimentele de vinovăție și rușine, care pot continua neîncetat pe tot procesul procesului de demonizare.

Dar odată trecută linia roșie, dincolo de „point of no return”, individul deja învață cum să-și izoleze psihic stările organice și emoționale dizarmonice. Sentimentele de vinovăție și rușine sunt continuu desconsiderate prin îndreptățirea de sine și treptat sunt reduse la valori insesizabile pentru conștiință.

Așa se face că omul care degenerază ajunge la demonizare într-un mod oarecum normal, fără procese de conștiință sau tulburări emoționale. Demonizarea are loc prin păstrarea în conștiința individului a unei stări de relativă normalitate.

Îndreptățirea de sine funcționează ca un neîncetat anestezic al conștiinței de sine. Tot ce face individul, orice mizerie, agresivitate sau răutate este justificată, îndreptățită, normalizată.

În cele mai multe cazuri individul nici nu simte când a trecut linia roșie, când concepțiile lui morale i-au fost înlocuite. Majoritatea indivizilor–demonizați ajung astfel în posesia unui „bine” degenerat, dar pe care îl cred sincer ca fiind „normal” și „corect”. Este ca și cum cineva ți-ar înlocui tot „software-ul” de folosire al neuronilor creierului – adică conștiința morală, fără să-ți dai seama de asta.

Demonizații suferă de un autism moral complet, ei au o credință și încredere totală în „normalitatea” lor de oameni, în modul lor de raportare la oameni, natură, suferință, etc. Se poate ca acești oameni să-și dea seama că „binele”, „normalitatea” lor este anormală, anti-socială, demonică, degenerată, dar pentru conștiința lor există întotdeauna o justificare, o îndreptățire de sine care să le justifice convingerile și comportamentul.

Sunt consecințe majore pentru această schimbare de paradigmă și „normalitate” a percepției vieții. În mod incredibil, ei chiar se cred pe sine normali, buni, credincioși, fără greșală în fața lui Dumnezeu. Sau dacă știu că nu este normal ceea ce cred și fac, se amăgesc pe sine căutându-și scuze, justificări și îndreptățiri de sine „legitime”.

Văzându-mă supărat, un degenerat a reușit să mă uimească într-o zi când îmi spune: „Uite, vezi vreo greșală la mine? Ai ceva să-mi reproșezi?”.

Omul în cauză era profund înrăit, invidios, agresiv psihic și avea vizibilă dorința pentruucidere. El însă se vedea un om bun, normal, responsabil, că nici măcar Divinitatea nu

i-ar fi găsit vreun păcat. Devierile și scăpările de răutate erau pentru el „normale” și justificate, ca o formă de apărare, pentru că lumea este rea.

2.5.2.i. Teroarea fricii.

Specific pentru oamenii care au trecut linia roșie a degenerării, dincolo de „point of no return”, este trăirea neîncetată a unei stări de identitate demonică autentică.

Identitatea omului complet degenerat implică trăirea neîncetată a stării de frică, resimțită ca stare emoțională, realitate psihică și spirituală.

Psihiatrul Scott Peck surprinde foarte bine această trăire traumatizantă a fricii de către oamenii profund degenerați:

„Ce anume îi posedă, ce-i impulsionează? E vorba mai ales de frică. Sunt îngroziți de faptul că amăgirea lor se va destrăma și că vor fi expuși lumii întregi și lor înșile. Sunt continuu înspăimântați de faptul că vor ajunge față în față cu propriul lor rău.

Dintre toate emoțiile, frica este cea mai dureroasă. Chiar dacă în viața de zi cu zi încearcă să pară calmi și stăpâni pe sine, cei răi își duc viețile cu frică. Este o teroare – și o suferință – cronică, țesută atât de adânc în alcătuirea ființei lor, încât probabil că nici măcar nu o mai simt. Iar dacă ar simți-o, narcisismul lor omniprezent le-ar interzice să o recunoască vreodată.

Chiar dacă nu putem să avem milă pentru cei răi, putem cu siguranță să simțim milă pentru bătrânețea lor inevitabil mizerabilă sau pentru starea sufletelor lor după moarte, pentru viețile pe care le trăiesc într-o nesfârșită anxietate.²²

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

2.5.2.j. Dorința secretă pentru sinucidere imediată și lentă, „asistată”, premeditată.

Ultimul moment și ultimul act al demonizării este apariția dorinței pentru sinucidere, ca o eliberare a demonului din lumea materiei. În momentul în care identitatea omului este una demonică, atunci în mod natural acesta are idei și dorință pentru sinucidere, pentru a se duce în iad, acolo unde îi este locul. Practica monahală și luminează ne arată că ultimul stadiu al demonizării și nebuniei este împingerea omului spre sinucidere.

Există două tipuri de sinucidere: imediată și „asistată”, provocată.

x. În sinuciderea imediată individul–demonizat își pune singur capăt zilelor, folosind orice modalitate posibilă.

În „sinuciderea asistată” individul–demonizat se lansează practic într-o adevărată strategie existențială autodestructivă pe termen lung, prin care urmărește ca el, demonizatul, să fie fizic ucis de boli sau altcineva.

Aceasta este o strategie specifică demonizaților deosebit de vicleni, care nu vor să se ducă „dincolo” cu mâna goală.

xx. Prin „sinuciderea asistată” demonizatul practic dorește să mai piardă un suflet, să ia cu el „dincolo” încă un suflet de om, de preferință al unui om bun și credincios.

Demonizatul face în așa fel încât să tragă după el pe panta degenerării și demonizării cât de mulți oameni poate.

L-am întrebat cândva pe un demonizat care este motivul pentru care terorizează, sabotează, ispitește, distruge, stresează la limita rezistenței psihice pe anumiți oameni din jurul lui. Răspunsul demonizatului a fost: „eu de mult trebuia să mă sinucid”. Acest

degenerat știa foarte clar că el este arvunit ladului, aceasta era dorința lui pentru veșnicie. Dar nu putea „pleca” dincolo așa, cu „mâna goală”, trebuia mai întâi să distrugă psihic și sufletește câțiva oameni.

Exemple de „sinucidere asistată” practicate curent de către degenerați:

– prin jigniri, insulte și provocări fizice demonizatul intră voluntar în conflict deschis cu alt individ X mai puternic, orgolios și agresiv. Demonizatul jignește, amenință, clevește timp îndelungat, face orice mizerie posibilă, pentru ca individul X să–și piardă stăpânirea de sine și să–l ucidă. De obicei sunt provocați boxerii, culturiiștii, cei care au antrenamentul unui sport de contact și care la nervi pot ucide un om.

– demonizatul agresează și provoacă în mod intenționat un polițist, jandarm sau oricare individ posesor de armă de foc în ideea că acesta, mâniindu–se sau apărându–se, îl va ucide cu arma din dotare.

– demonizatul face greșeli de conducere auto intenționate în așa fel încât alt conducător auto să provoace un accident în urma căruia el, demonizatul moare.

– demonizatul traversează intenționat brusc strada pe culoarea roșie a semaforului, în speranța că un șofer grăbit și neatent îl va ucide pe trecerea de pietoni. Sau poate traversa un drum național noaptea, prin locuri fără iluminare stradală.

– demonizatul cu bună știință își transformă pe termen lung mediul familial și/sau profesional într–un câmp de luptă relațional, caracterizat prin: agresivitate emoțională, agresivitate fizică, certuri, jigniri, amenințări, clevetire, sabotaj, răutate, alcoolism, preacurvie, iritabilitate, mânie, etc.

În tot acest timp demonizatul atacă și spurcă cu înverșunare tot ce prinde, face tot ce poate pentru a se autodistruge cât mai rapid posibil. Prin tot acest război relațional demonizatul dorește de fapt ca să–și consume accelerat rezervele fizice și psihice ale organismului.

Este o „sinucidere asistată” pe termen lung, care poate dura ani și ani de zile, funcție de rezistența fizică a demonizatului. Într–un final, inevitabil și previzibil, pe fondul stresului și suprasolicitării apar bolile cronice, decesul prin infarct miocardic sau cerebral. Adică el, demonizatul este de–acum doar o „victimă” nevinovată a clorlalți, care au fost cu el răi și agresivi.

Demonizatul are însă un scop în această „sinucidere asistată”, prin agresivitate relațională. Ca și în celelalte cazuri de „sinucidere asistată”, el speră să prindă în plasa demonizării pe orice individ care se implică în războiul lui emoțional. De asemenea acești demonizați nu atacă pe oricine, ci doar pe aceia care au potențial de degenerare și demonizare.

Demonizatul atacă prin agresivitate relațională în special pe indivizii nepăsători, orgolioși și care au deja în ei patima mâniei. Deoarece patima mâniei este topoganul degenerării, orice posesor al acestei patimi este o potențială victimă luată în vizor de către acești demonizați. Speranța demonizatului este că odată cu autodistrugerea sa va avea loc și „tragerea” victimei spre el, spre degenerare și demonizare.

Mai mult decât atât, după un anumit timp variabil (2–10 ani), demonizatul își provoacă ținta X atât de puternic și nebunesc, încât acesta să–l ucidă într–o criză de furie. Pe lângă moartea sa, a demonizatului, urmarea probabilă este și pierderea sufletului țintei X.

– o altă formă de „sinucidere asistată” este provocarea și ispitirea lui Dumnezeu prin

păcate grele, făcute încontinuu și deliberat prin propria alegere a voinței omului. Prin abuzul de libertate demonizatul comite voluntar și premeditat păcate „de moarte“, care să aibă consecință inevitabilă decesul demonizatului prin boli sau accidente. Demonizații știu foarte bine că orice păcat și încălcare a legilor morale se pedepsește, inclusiv aici pe pământ. De aceea, ei se străduiesc să comită sistematic păcate atât de mari și grele, încât singura plată posibilă pentru acestea să fie moartea trupului lor. În același timp, prin faptele lor asupra oamenilor normali, demonizații se și răzbună pe Dumnezeu pentru condiția lor, neacceptând că starea în care se găsesc este rezultatul propriilor alegeri.

Aceștia sunt cei mai periculoși demonizați, deoarece nu există faptă, cuvânt, răutate și mizerie pe lumea aceasta pe care ei să nu o poată face. În plus, ei comit aceste păcate de moarte asupra oricărui om, nejustificat și fără nicio motivație.

Cu fiecare faptă comisă, demonizatul gândește ceva de genul:

„Privește Dumnezeule ce pot eu să fac asupra celor care cred în tine. Câtă libertate am eu să fac mereu și mereu crime peste crime. De ce nu mă pedepsești pentru ce fac? Nu vezi că viol,ucid, distrug familii, distrug copiii, șantajez, sabotez firme și las sute de oameni pe drumuri, clevetesc, provoc ceartă între oameni, etc? De ce mă lași să–l distrug și ucid pe „copiii“ tăi? De ce nu sari în apărarea lor? De ce mă mai lași să trăiesc? De ce nu mă pedepsești acum, imediat, pentru ceea ce fac?“

În romanul Demonii, Dotoievski ne arată acest lucru, faptul că demonizații își folosesc dinadins libertatea pentru a–l provoca pe Dumnezeu prin fapte cât mai abominabile, comise sistematic, voluntar și premeditat: crimă, viol, șantaj, anarhie socială, curvie, clevetire, hoție, exploatare, mărturie mincinoasă, trădare, delatiune, etc.

Ei au grijă ca prin păcate grele să–și ucidă complet sufletul sămânța divină și să–și plătească faptele prin uciderea propriului trup. Pentru ei singurul scop este ajungerea cât mai rapidă în iad–ul pe care îl doresc.

Timp de mulți ani, observând comportamentul voit sinucigaș al unor demonizați, credeam că aceștia nu–și dau seama ce fac și ce consecințe vor avea faptele lor. Credeam că sunt doar niște oameni care greșesc din orgoliu orb și mândrie deșartă, că sunt inconștienți cu privire la consecințele faptelor lor, că nu–și dau seama că faptele lor înseamnă o sentință prematură la moarte.

Dar dimpotrivă, convingerea mea era una naivă. Demonizații știu exact ce fac, ei știu foarte bine că pentru orice mizerie, vorbă, intenție și faptă făcută aici pe pământ, vor plăti în veșnicie. De aceea, ei își caută dinadins plata prin moarte și ispitirea lui Dumnezeu.

Dar nu numai atât. Aceste păcate grele comise cu premeditare au precis menirea și funcția de a le construi demonizaților noua lor identitate demonică, de ființă „superioară“ dotată cu libertate absolută, situată deasupra limitelor principiilor Binelui divin.

Prin faptele lor și prin lipsa consecințelor imediate ale faptelor lor, demonizații își demonstrează loruși că ei sunt cumva niște supraoameni, care au reușit să–și depășească limitele moralității divine. Bucuria și satisfacția de a face orice rău, născute din „libertatea“ absolută sunt trăiri pur demonice, care le alimentează Eul cu un libido

narcisic.

2.5.2.k. Încăpățânarea.

Practica monahală și atenționările monahilor au vizat întotdeauna și oprirea încăpățânării. La starea de neîncetată încăpățânare se ajunge pe filiera mândrie–ură–îndreptățire de sine. Aceasta nu este direct vizibilă, dar poate fi identificată în spatele atitudinilor, vorbelor și comportamentelor agresive, dușmănoase, resentimentare, invidioase, sociopate/psihopate.

Pericolul cu încăpățânarea este că ea provine direct din mândrie și astfel asigură degenerarea definitivă a individului. Datorită mândriei și urii, prin încăpățânare individul are o susținere energetică neîncetată pentru toate comportamentele sale degenerate.

Prin încăpățânare, toate aspectele care pot duce la degenerare sunt amplificate și maximizate.

Sfântul Paisie Aghioritul ne atenționa că starea sufletească și psihică caracterizată de invidie, răutate și încăpățânare este drumul cel mai sigur către totala și deplina demonizare a omului (vezi referința 2 de la capitolul 6).

Încăpățânarea este un factor decisiv pentru care atât de mulți indivizi nativ infantili ajung la o stare de demonizare totală și ireversibilă.

2.6. Clasificarea degenerațiilor în psihologie (psihosociologie).

Gregory Klimov ne-a dezvăluit care era clasificarea și profilele degenerate cu care opera CIA-ul în anii 1950.

Psihosociologii de la Institutul Harvard (afiliat CIA) au realizat atunci o structurare foarte interesantă și corectă a tipologiei indivizilor degenerați. Aceștia pot fi: degenerați buni (the *good*), răi (the *bad*) și distructivi/periculoși (the *ugly, disgusting*).

2.6.1. Clasificarea psihosociologică a degenerațiilor din perspectiva Institutului Harvard (CIA).

2.6.1.a. Indivizii degenerați tip *ugly* sunt cel mai ușor de recunoscut. Ei sunt infractorii care dau de muncă sistemului judiciar, de la pungașii de portofel la criminalii și interlopii cei mai periculoși. Sunt toți aceia care au porniri antisociale vizibile și clare, care țin în prima pagină a ziarelor și sunt vedetele negative ale jurnalelor de știri. Orice individ știe imediat când are de-a face cu un astfel de om, care este imediat etichetat ca fiind un om „rău“.

În general în clasa degenerațiilor tip *ugly* intră toți acei oameni care doresc în mod vizibil să controleze, comande, exploateze și distrugă masa oamenilor normali. Sunt oamenii care au pierdut bătălia cu ei înșiși, pentru care demonii din adâncul sufletului sunt mai puternici decât capacitatea individului de a rezista și a-i ține sub control.

De asemenea aici intră și indivizii care parazitează sistemul economic și politic al unui stat, care devin în timp o adevărată clasă parazită. Sunt managerii, directorii și mulțimea de șefuleți care sunt duri, agresivi și răi, care își justifică comportamentul deviant, ura și răutatea personală prin pretexte organizaționale: profit, productivitate, eficiență, cheltuieli, venituri, piață, cotă de piață, profitabilitate, acțiuni, bursă.

Adică își ascund degenerarea în spatele unor pretexte economice și organizaționale, care oferă scuza acceptabilă social pentru comportamentele deviate. Adică nu sunt rău și exploatator pentru că de fapt sunt un degenerat periculos, ci pentru că cerințele economice și firma mi-o impun. Nu bat oamenii din plăcere, ci pentru că sarcina de serviciu mi-o cere. Exemplele de acoperire a comportamentelor degenerate prin folosirea pretextelor profesionale sunt nenumărate.

Degenerații tip *ugly* sunt și acei șefi de servicii secrete și politicieni care sunt prietenii și protectorii mafiiilor criminale care fac trafic de droguri, șantaj, prostituție, trafic de persoane pentru organe, răpiri, vânzare de armament de distrugere în masă. Lăsați de capul lor, ei își dau singuri legile care să le permită să exploateze legal marea masă a oamenilor normali.

2.6.1.b. A doua categorie de degenerați este ceva mai dificil de recunoscut și este formată din degenerații buni (the *good*).

Aici intră toți degenerații care înțeleg că au în ei potențial de degenerare și de a face rău altor oameni, dar care au încă puterea să decidă să treacă de partea cealaltă a baricadei și să lupte contra degenerațiilor tip *ugly*.

Klimov considera că însăși dinamica socială a unui stat, succesul sau distrugerea acestuia din interior constau în rezultatul înfruntării dintre degenerații *good* (buni) și degenerații tip *bad* și *ugly*. Rolul și victoria degenerațiilor *good* (buni) contra degenerațiilor *bad* și *ugly* sunt fundamentale și absolut necesare pentru ca degenerații *bad* și *ugly* să nu exploateze și să distrugă marea masă a oamenilor normali.

Degenerații *bad* și *ugly* sunt terminatori și exploatatori ai celorlalți oameni, dar în decursul acestui proces se autodistrug. Prin esența lor, degenerații *bad* și *ugly* sunt autodistructivi, deci o dominare a societății de indivizii tip *bad* plus *ugly* ar duce acea societate la autodistrugerea ei, prin război civil sau extern, revolte sociale sau faliment economic.

Ori de câte ori degenerații *bad* și *ugly* câștigă lupta cu degenerații *good* (buni), consecința inevitabilă este autodistrugerea și autosabotarea acelei societăți, parțială (prin crah bursier și/sau financiar, falimentare din interior a economiei, revolte sociale, război între clasele sociale, inegalități și nedreptăți crunte și flagrante, justiție coruptă, exploatarea prin muncă) sau totală (război civil, război armat de apărare sau cucerire). Intră deci în categoria degenerațiilor *good* (buni) oamenii din următoarele clase profesionale: preoții, militarii de carieră, magistrații (avocații, procurorii, judecătorii), polițiștii de cursă lungă, avocații poporului, politicienii poporului, ofițerii din serviciile secrete, oamenii de afaceri cu viziune echilibrată, oamenii din ministere, diplomații, oameni simpli, profesori, ingineri, doctori etc.

2.6.1.c. Degenerații din cea de-a treia categorie sunt mai greu de depistat și astfel sunt cei mai periculoși dintre toți.

Degenerații tip *bad* (răi) sunt de fapt zecile de mii de oameni obișnuiți, care nu încălcă legile penale, își fac familii, cresc copiii, merg la un job regulat.

Și totuși, de ce sunt degenerați și de ce sunt cei mai periculoși dintre toți? Sunt degenerați pentru că, deși aparent par oameni normali, în realitate nu sunt. Sunt terminatori în adormire, sunt oameni care au în suflet numai ură și o mare dorință de a face rău altor oameni.

La fel ca degenerații tip *ugly*, și aceștia au de fapt intenția de a controla, exploata,

manipula și distruge viețile altor oameni. Numai că spre deosebire de degenerații *ugly*, degenerații *bad* fac acest lucru în timp și au o capacitate deosebită de a-și disimula ura și dorința de a face rău semenilor.

Intențiile lor adevărate sunt foarte greu de depistat, iar faptele lor sunt practic imposibil de încadrat într-o speță juridică. Acțiunea lor este fină, puțin vizibilă și au o grijă deosebită de a-și justifica orice deviere.

Sunt periculoși, deoarece pe filieră psihiatrică acești indivizi nu fac obiectul niciunei încadrări juridice. Sistemul nostru juridic este incapabil să identifice, să recunoască, să izoleze sau să condamne acest tip de degenerați.

O problemă este lipsa de informare publică despre modul în care acești oameni acționează și cum pot fi depistați.

Oamenii normali obișnuiți nici nu visează că zeci de mii de degenerați aparent normali au funcții și putere în stat, administrație și firme private. Sunt infiltrați peste tot și în special acolo unde se cresc copiii și unde se iau deciziile într-o societate: creșe, grădinițe, școli și universități, administrație, primării, ministere, consilii, firme, organizații, servicii secrete, magistratură, organizații private etc.

2.6.2. Coruperea degenerațiilor de tip *good* în degenerați de tip *bad* și *ugly*.

În timpul comunismului, instituțiile militarizate și semi-militarizate ale statelor erau locul de muncă a milioane de degenerați de tipul *good*. Adică oameni care aveau toate atributele degenerării de tip *bad* sau *ugly*, dar pentru care conștiința morală era mai puternică decât aspectele degenerative.

Degerații de tip *good* au conștiința și sentimentul datoriei față de poporul din care fac parte și respectă principii morale fundamentale, precum: cinstea, respectul pentru muncă, devotamentul, onestitatea, corectitudinea, apărarea celor slabi, etc.

Degerații de tip *good* sunt de fapt infrastructura și coloana vertebrală ascunsă a funcționării optime a oricărui stat.

Rolul lor fundamental este de a limita acțiunile degenerațiilor de tip *bad* și *ugly*, de a apăra oamenii simpli de intențiile lor de parazitare, corupere, trădare, parvenire, sabotare, exploatare și ucidere.

Cunoscând acest algoritm social ascuns, pentru promovarea degenerării la nivel global, s-au luat toate măsurile pentru ca degenerații de tip *good* să-și piardă motivația și interesul pentru apărarea populației, devenind astfel și ei degenerați de tip *bad* sau *ugly*.

Deoarece degenerații buni pot avea un rol social benefic în special în cadrul unor instituții militarizate respectate public, s-au luat toate măsurile posibile pentru decredibilizarea acestor instituții. Astfel șefii sunt corupți, banii sunt puțini, stressul este nejustificat, protecția legală nu mai există.

În consecință, fără protecția legii și fără o motivație financiară corespunzătoare, mulți degenerați buni s-au reorientat în viață în degenerați de tip *bad* sau *ugly*, în interiorul organizațiilor economice.

Alții au devenit degenerați de tip *bad* sau *ugly* în instituțiile militarizate și semi-militarizate ale statului, afiliindu-se în secret la tot felul de grupări neoficiale de mafie economică, trădare de țară, oculte sau de sifonare a fondurilor instituției.

Trecerea masivă a degenerațiilor de tipul *good* în degenerați de tipul *bad* și/sau *ugly*

are pentru populație consecințele cunoscute: sărăcire, sărăcie, exploatare a muncii, lipsa drepturilor civile, umilire, supraimpozitare, pierderea proprietăților, blocarea accesului la educație și cultură de calitate, imposibilitatea realizării profesionale, imposibilitatea unei vieți decente, pierderea libertăților și drepturilor democratice fundamentale.

Capitolul 3

FACTORI CARE ÎȚI VOR SUSȚINE PSIHICUL ȘI SUFLETUL ÎN LUPTA CU INFANTILIZAREA ȘI DEGENERAREA

„A gândi creștin–ortodox este ușor, însă a trăi creștin–ortodox cere osteneală.”

(Sfântul Paisie Aghioritul – Grecia)

„Tăria minții vine din trezvia minții.”

(Sfântul Porfirie Kafsokalivitul – Grecia)

„Pocăința este dinamica spre viața veșnică.”

(Părintele Rafail Noica – România)

„Domnul îți ascultă rugăciunile numai atunci când tu însuți le «auzi» și le înțelegi.”

(Sfântul Gavriil Urgebadze – Georgia)

„Dacă noi ne–am aduna cu toții și **DACĂ NE–AM APUCA SĂ FACEM O ASCEZĂ, aceasta va ține loc de apărătoare împotriva tuturor acestor atacuri ale științei și tehnicii de acum, împotriva tuturor celor ce ne prigonesc, am realiza totul, n–ar mai avea niciun efect asupra noastră, nici duhurile rele, nici asupritorii noștri.**

Prin această asceză NOI TREBUIE SĂ FORMĂM O PÂNZĂ HARICĂ pentru a acoperi neamul creștinesc. Atunci suntem în măsură să discutăm și să facem o judecată hotărâtoare asupra acestei situații grele în care ne aflăm.”

(Părintele Justin Pârnu în revista Atitudini nr.5 din aprilie 2009, interviu realizat de monahia Fotini pe 9 martie 2009, majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

„Dacă nu ne vom așeza genunchii la pocăință, dragii mei, nu vom reuși nimic.

Nu e altă cale, înțelegeți? Înțelegeți? Nu mai e altă cale! Nu este ușor, vor veni vremuri și mai grele, va fi mai mult o prigoana psihologica și nu vă veți putea ascunde.

Dacă ne vom ruga însă cu râvnă, dacă ne vom osteni în rugăciune, fiecare cum poate dar să arate bunăvoință și pocăință, DUMNEZEU VA FACE CA TOTUL SĂ FIE POSIBIL.

Ceea ce trebuie să urmărim este străduința de bună voie: să te pui pe post, să te pui pe priveghere, să te pui pe rugăciune și să trăiești în numele Domnului.

Să se simtă prezența ta oriunde ești. ȘI TOATE ACESTE ÎNCERCĂRI VOR FI SPULBERATE ORI MICȘORATE DE FORȚA RUGĂCIUNII.

Încă avem un motiv de optimism: Maica Domnului! Maica Domnului. Rugăciunile către Sfânta Fecioară primesc întotdeauna răspuns. Întotdeauna, dragii mei. Nu uitați! Maica Domnului.”

(Părintele Justin Pârnu, majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Aceștia îți vor da puterea să îți păstrezi integritatea sufletească și psihică, să rămâi un om integru și sănătos psihic. Practicând cele descrise în acest capitol vei avea o putere mai mare să te lupți cu răutatea și mândria din interior, să eviți sau să oprești propriul proces al degenerării.

Factorii generali cu rol anti-degenerare sunt următorii:

- credința și încrederea în Dumnezeu;
- rugăciunea, lucrarea virtuților, postul, privegherea, milostenia, toate cele spuse de practica monahală pentru a dobândi energiile nezidite ale Sfântului Duh;
- viața trăită conform cu valorile conștiinței morale: Adevăr, Cinste, Corectitudine, Devotament, Datorie, Dragoste, Frumos, Armonie, Echilibru, Cumpătare, Înțelegere;
- viața trăită în iubire, pace, armonie, înțelegere;
- iertarea – ești capabil să-i ierți pe ceilalți, îi ierți pe cei care îți greșesc, cu gândul, vorba sau fapta;
- nu ții minte necazurile provocate de ceilalți de lângă tine, nu memorezi și rememorezi aspectele negative ale vieții;
- iertare de sine și conștientizare de sine pentru greșelile, slăbiciunile, deficiențele, lipsurile, patimile, native sau dobândite. În modul acesta poți să-ți integrezi umbra și să nu o mai proiectezi pe cei din jurul tău;
- viața trăită în cinste, omenie, bunătate, răbdare;
- respectarea legilor morale ale vieții și atenția acordată sentimentelor morale;
- respect și înțelegere pentru cei din jur;
- conștiința curată, sufletul curat;
- răbdare, calm, smerenie;
- practica eticii creștine, respectarea legilor divine, credința în Dumnezeu, în Mântuitorul Iisus Hristos și în Maica Domnului;
- evitarea la maximum de a face „păcate“, adică încălcări cu vorba, mintea și trupul a legilor divine lăsate nouă de Mântuitorul Iisus Hristos;
- practica rugăciunii din inimă, pentru păstrarea unei legături directe și personale cu divinitatea, cu Dumnezeu. Importantă este calitatea rugăciunii, iar nu cantitatea;
- păstrarea unei vieți de familie armonioase, care să ofere suportul emoțional fiecărui membru al familiei, cu prioritate oferind suport emoțional copiilor;
- existența educației, indiferent de nivelul de instruire profesional sau academic;
- preocuparea continuă pentru autoeducare;
- viața trăită prin faptul că lași lucrurile să vină de la sine, lași devenirea să-și urmeze natural cursul, nu forțezi și nu accelerezi ritmul lucrurilor (această filosofie de viață denotă de fapt încrederea în Dumnezeu);
- evitarea și neacceptarea unor situații umilitoare, jignitoare, sub demnitatea umană;
- cumpătare și echilibru în eforturile fizice și/sau intelectuale depuse;
- socializarea, existența și preocuparea pentru a avea relații sociale diverse cu alți oameni sau familii cu profil profesional și familial asemănător;
- obținerea banilor legal și moral, prin muncă și respectul celorlalți;
- modestia, cumpătarea, preocuparea pentru un trai decent;
- păstrarea unei stări de calm și relaxare permanente;
- preocuparea pentru mișcare, sport, mișcare în natură, pentru a elimina stresul

cotidian;

- atenția pentru regimul alimentar;
- evitarea de a trăi viața pe datorie, pe credit, în condițiile în care băncile practică o formă de cămătărie legalizată;
- mediul social, profesional și familial cu nivel educațional ridicat;
- alegerile și deciziile în viață care arată că ești om de caracter;
- alegerile partenerilor de viață din sentiment, potrivire și instinct, în care iei seama de alegerile/propunerile și voia lui Dumnezeu;
- relațiile emoționale și sexuale stabile și de durată, fundamentate pe iubire, respect, înțelegere, toleranță și acceptare;
- respectarea cuvântului dat și/sau a promisiunilor făcute, în special a celor făcute față de tine însuși. Respectă neapărat promisiunile pe care le faci ție însuși. Decât să nu respecti astfel de promisiuni, mai bine nu le face;
- ajutorarea celor care sunt în dificultate, au nevoie de ajutor și tu ești capabil să ajuți într-un fel sau altul;
- în caz de situații excepționale cum ar fi privarea de libertate, dictatura sau războiul, alege să-ți salvezi sufletul, chiar dacă temporar sacrifici trupul. Sacrifică temporar trupul, dar salvează sufletul. Nu accepta niciun act care să te facă să ai muștrări de conștiință. Salvează-ți sufletul și depune toate eforturile pentru a rămâne în viață. Nu avea grija trupului, la 7 ani tot organismul se regenerează.

La 7 ani după ce vei scăpa de condițiile terminatoare fizic, vei avea un alt trup, complet regenerat. Sufletul tău va avea grijă și-ți va da energie să-ți refaci trupul chinuit. Sute de deținuți politic arătau groaznic la 40 ani, la eliberarea din temință erau adevărate legume, dar arătau înfloritor la 50 ani. Este deci foarte important să nu-ți vinzi sufletul, pentru că acesta are grijă de tine și de trupul tău.

Pe lângă acești factori generici, practica monahală ne-a învățat că cea mai bună protecție anti-degenerare este folosirea combinată, în fiecare zi, a mai multe tipuri de activități fizice și intelectuale:

3.1. Munca fizică și intelectuală;

3.2. Studiul: asceza cititului cărților, învățarea, memorarea;

3.3. Asceza și disciplina rugăciunii personale;

3.4. Rugăciunea de calitate prin „coborârea minții în inimă”. Scopul rugăciunii de calitate.

3.5. Ce înseamnă starea de „prezență conștientă” a minții, starea de „trezvie a minții” și starea de „trezvie a sufletului”. Diferența dintre trezvia minții și „trezvia sufletului”.

3.6. Continua supraveghere de sine (luare aminte la sine), pentru a îndeplini poruncile fundamentale pe care Dumnezeu le-a dat fiecărui om: „paza” raiului și „lucrarea” raiului.

3.7. Jertfa personală pentru Dumnezeu:

3.7.1. Jertfa „faptelor de pocăință”: rugăciune, durere, pocăință, smerire de sine, evlavie, trezvie, dragoste, cerere de iertare a păcatelor, post, metanii mari.

3.7.2. Jertfa metaniilor mari.

3.7.3. Jertfa de cinstire a icoanelor și a Sfintei Cruci.

3.7.4. Jertfa luminii unei lumânări și a unei candelă cu ulei.

- 3.7.5.** Jertfa prin milostenie.
- 3.7.6.** Jertfa postului trupesc și sufletesc.
- 3.7.7.** Jertfa de participare la Sfintele Slujbe ale Bisericii.
- 3.7.8.** Jertfa prin privegheurile de toată noaptea la domiciliul personal.
- 3.7.9.** Sfințim spațiul în care trăim/locuim, folosind semnul Sf. Cruci, tămâie, Agheasmă Mare (Mică), rugăciuni canonice și personale.
- 3.7.10.** Jertfa și asceza pentru examenele și concursurile școlare, profesionale, etc.
- 3.7.11.** Jertfa de hrănire a porumbeilor.
- 3.7.12.** Jertfa de participare la pelerinaje: la Sfintele Moaște, la sfintele icoane, la Locurile Sfinte, la mănăstiri.
- 3.7.13.** Jertfa pentru a dezvolta în mod conștient anumite virtuți ale sufletului;
- 3.7.14.** Jertfa pentru cei adormiți (cei „chemați dincolo“).

De aceea, niciodată nu vom vedea monahi stând degeaba. Ei fie muncesc, fie se roagă, fie citesc sau învață, fie participă la slujbele din Biserică. Televizorul, internetul, jocurile, reveria mentală, gândurile de împrăștiere, satisfacerea patimilor, toate sunt complet excluse.

Pentru un mirean adult integrat în societate, cele mai importante activități cu efect anti-degenerare sunt: munca, studiul (cititul cărților, învățarea profesională continuă), rugăciunea personală, creșterea (și educația) copiilor și participarea la Slujbele din Biserică.

Din punctul de vedere al eficienței protecției la degenerare (alienare de sine), un clasament orientativ al activităților anti-degenerare ar fi următorul: rugăciunea mentală continuă (din memorie – psalmi, rugăciunea Tatăl nostru, *rugăciunea lui Iisus*, rugăciuni personale, evangheliile, etc.), respectarea unei pravile zilnice de rugăciune, slujbele din Biserică, prestarea unei munci de calitate și asceza studiului (citirea cărților, învățarea profesională continuă).

3.1. Protecția anti-degenerare și salvarea sufletului prin disciplina unei munci de calitate.

Evident că nu orice fel de muncă are efect anti-degenerare. Are efect anti-degenerare doar munca autentică: corectă, cinstită, conștiincioasă, de calitate, cu responsabilitate, făcută cu osteneală, prin care individul se pune real în slujba comunității și satisface real o nevoie (socială, educațională, materială, medicală, etc.).

Nu are efect anti-degenerare „munca” făcută din heirupism, cu nepăsare, indiferență, desconsiderare pentru calitate, etc., făcută doar din perspectiva banilor obținuți cu orice preț. Nu are niciun efect de protecție anti-degenerare, ci din contra, duce la degenerare „munca” făcută cu mentalitatea „banul să iasă, restul nu mă mai interesează”.

De asemenea, nu are nicio valoare anti-degenerare „munca” și „serviciul” care înseamnă parazitism, exploatarea angajaților/subordonaților, furtul ideilor altora, bârfa, turnătoria, sabotajul, minciuna, carierismul prin distrugerea carierelor oamenilor capabili, munca pentru care nu ești pregătit profesional și personal, monitorizarea și șantajarea oamenilor, manipularea și distrugerea vieților altor oameni

(aşa-zisul „intelligence“).

Potențialul de degenerare al unui om este direct proporțional cu gradul de disciplină exterioară pe care trebuie să îl suporte fără voie. Întotdeauna este o relație și un sens între nivelul de degenerare actual sau potențial al unui om și nivelul de disciplină și impunere din exterior a unor comportamente profesionale sau sociale pe care este nevoit să le accepte.

Orice om poate fi din start supus suspiciunii de degenerare, în funcție de gradul de integrare a lui într-un mediu care pune mare importanță pe relațiile ierarhice și disciplină. Disciplina impusă unui om din exterior este întotdeauna un bun indicator al gradului real sau potențial de degenerare pe care îl are omul acela. Cu toții credem că normele, procedurile, reglementările și disciplina profesională ne sunt date pentru a ne îndeplini cu bine obligațiile unei profesii cu risc ridicat. Cu cât mai riscantă profesia, cu atât mai mare este disciplina și reglementarea tuturor aspectelor profesionale. Așa este. Dar toate acestea ne sunt date și pentru un scop superior: prevenirea căderii oamenilor în sclavia definitivă a unor patimi grele. O disciplină grea, impusă unui om, poate însă însemna faptul că Dumnezeu te pregătește pentru a te elibera de o patimă grea. Întotdeauna, dar întotdeauna, Dumnezeu, pentru a te ajuta să te eliberezi de o patimă, îți va impune temporar un regim de viață cu grad ridicat de disciplinare. Un șef dur, un program dificil, trezirea dimineață devreme, o îmbrăcăminte incomodă, respectarea unor normative profesionale obligatorii, toate acestea nu sunt o întâmplare. Ele îți sunt de fapt date nu neapărat pentru a te ajuta în profesie, ci de a te pregăti pentru confruntarea cu patimile tale sufletești, alimentare, sexuale, de gândire sau vorbire.

Din păcate, pentru oamenii moderni ai zilelor noastre, disciplina interioară se poate obține doar prin disciplină impusă din exterior. Iar disciplina interioară a gândurilor este singurul și cel mai puternic instrument de a te elibera de patimi și degenerare. După cum ați citit la începutul cărții, cuvântul magic care are capacitatea de a elibera individul din ghearele degenerării este autodisciplina sau stăpânirea de sine. Cu cât este mai mare degenerarea sau potențialul de degenerare, cu atât acest om va trebui să se supună cerințelor obligatorii ale unei discipline impuse din exterior. Dumnezeu de fapt compensează lipsa personală de autodisciplină și înfrânare, neatenția și nepăsarea, printr-o formă oarecare de disciplină exterioară obligatorie. Ca să te ajute, Dumnezeu îți va impune o disciplină din exterior, până când vei fi pregătit și capabil să îți asumi independența și libertatea, să-ți păstrezi prin propriile puteri autonomia gândirii și a sufletului.

Orice formă impusă de disciplinare prin muncă este deci o măsură de protecție luată de Dumnezeu, fie pentru ca un individ să nu degenereze, fie pentru a-l readuce în rândul oamenilor normali.

Niciun aspect în viața omului care înseamnă disciplină și disciplinare din exterior, nu este întâmplător și inutil.

Când spun disciplină, mă refer la orice aspect impus din exterior, de natură să reglementeze prin deprinderi viața unui om:

– disciplină ca protecție contra degenerării este obligativitatea sculării dimineața la oră fixă pentru a merge la serviciu.

Un om obișnuit trebuie să se scoale după ora 6–7 dimineața, dar un om care este bine

lansat pe topoganul degenerării poate fi temporar obligat să se scoale în fiecare dimineața la orele 4 sau 5. Poate părea neimportant, dar din punctul de vedere al degenerării și disciplinei ca protecție contra degenerării, nu este același lucru să te scoli la orele 4, 5, 6 sau 7 dimineața;

– disciplină anti-degenerare este dacă omul muncește nu doar în schimbul I (întâi), ci muncește și în schimburi de muncă (doi, trei). Evident, candidații la degenerare ajung acolo unde trebuie să muncească și în schimburile de muncă II sau III;

– pentru oamenii cu educație și responsabilități, cea mai bună măsură anti-degenerare este respectarea disciplinei unui program zilnic, adică stabilirea și respectarea unei agende de activități.

Care treabă este de făcut, unde, cum, când. Planificarea activităților trebuie făcută în avans, săptămânal, uneori chiar și lunar sau trimestrial. Respectarea unui program zilnic este o disciplină autoimpusă care poate ține pe linia de plutire foarte mulți oameni care altfel s-ar prăbuși iremediabil în patimi alimentare, sexuale sau sufletești;

– este disciplină faptul că trebuie să accepți un regim de detenție prelungit;

– este disciplină obligativitatea purtării unei ținute și a unor haine relativ incomode și care nu ne plac;

– disciplină ca protecție anti-degenerare generală este faptul că-ți îndeplinești activitatea profesională într-un mediu organizat ierarhic, cu șefi ierarhici și structuri de putere care merg pe verticală;

– disciplină pentru a te trata de degenerarea instalată sau pentru a bloca degenerarea potențială este când ajungi să muncești în subordinea unui șef vătaf, nemilos, paranoic, care te exploatează și te verifică neîncetat ce faci și unde ești. Tot disciplină anti-degenerare impusă este când muncești într-un colectiv și ai 2, 3 sau 4 șefi în același timp, fiecare cu ideile, pretențiile, organizarea și orgoliile lui;

– disciplină este când bolnav fiind și cu temperatură, totuși din varii motive doar de Dumnezeu știute, nu-ți permiți să stai liniștit acasă în pat, ci într-o stare de disconfort major trebuie să te duci la muncă și timp de câteva zile trebuie să „duci boala pe picioare“.

În epoca comunistă, din punct de vedere al impunerii unei discipline exterioare, indivizii care aveau potențial de degenerare erau adunați în profesiile unde disciplina și obediența erau severe: armată, miliție, securitate, structurile de partid, fabricile de producție industrială.

În societatea actuală „capitalistă“ cei mai periculoși degenerați sunt adunați în special în structurile economice tip corporație, unde își pot foarte ușor ascunde nebunia personală în spatele unor cerințe organizaționale „capitaliste“: profit, eficiență, randament, bonus, dividende, concurență etc. Indivizii normali, dar cu potențial variabil de degenerare se găsesc în structurile politice de partid, poliție, servicii secrete și în sistemul judiciar.

3.2. Protecția anti-degenerare și salvarea sufletului prin asceza/disciplina cititului.

Cititul textelor sfințite (care au fost scrise prin iluminarea Sfântului Duh) are aproape aceeași valoare pentru protecția la degenerare ca și rugăciunea. Foarte rar vom găsi oameni care au asceza cititului textelor de calitate și totuși să degereze.

Toată activitatea zilnică a unui creștin ortodox este în realitate organizată în jurul a trei activități specific anti–degenerare: rugăciunea, munca și studiul (cititul textelor sfinte). Nu degeaba toți duhovnicii și teologii au camerele umplute de cărți citite, de la podea până la tavan.

Mulți citesc rapid trecând cu privirea peste rânduri, dar cititul de calitate presupune răbdare și citirea completă a fiecărui cuvânt, până la ultimele consoane ale sale. În acest mod ne formăm atenția, răbdarea, voința, înțelegerea profundă a textului.

Este foarte recomandat să citim zilnic de la cele mai mici vârste, minim 20–50 pagini pe zi, care să ne antreneze gândirea și voința.

În principiu trebuie să alocăm zilnic 1 oră pentru cititul cărților de calitate. În fiecare săptămână trebuie să terminăm de citit o carte care are cel puțin 200 pagini.

Un alt efect deloc de neglijat al cititului este stimularea procesului de neurogeneză, adică producerea de noi neuroni. Acest fapt duce la creșterea inteligenței și a capacității generale pentru învățare.

Copii din clasele primare pot începe cu o normă de 10 pagini pe zi, la clasele gimnaziale se poate trece la 20 pagini pe zi, iar începând cu studiile liceale o normă de citire de 50 pagini pe zi este deja o banalitate.

ASCEZA CITITULUI ZILNIC = CITIM 1 ORĂ PE ZI (1 CARTE PE SĂPTĂMÂNĂ) = DUCE LA STIMULAREA NEUROGENEZEI = DUCE LA PRODUCȚIA DE NOI NEURONI DISPONIBILI PENTRU PROCESELE COGNITIVE ALE CREIERULUI = DUCE LA CREȘTEREA INTELIGENȚEI, A EFORTULUI INTELLECTUAL ȘI CALITĂȚII GÂNDIRII.

3.2.1. Toți marii duhovnici și învățători ai Bisericii (teologi, mitropoliți, stareți, monahi scriitori) au subliniat importanța deosebită a ascezei cititului, ca fiind esențială pentru dezvoltarea voinței.

Prin citit, odată cu dezvoltarea voinței, poți participa cu succes și la războiul nevăzut contra patimilor.

ASCEZA CITITULUI ZILNIC = CITIM 1 ORĂ PE ZI (1 CARTE PE SĂPTĂMÂNĂ) = DUCE LA ÎNTĂRIREA VOINȚEI = DUCE LA CAPACITATEA DE A PURTA UN RĂZBOI DUHOVNICESC: RUGĂCIUNE, POST, TĂCERE, PREZENȚĂ, PAZA MINȚII.

În general protecția anti–degenerare prin asceza cititului este foarte folositoare copiilor și tinerilor de la oraș, cu vârsta până spre 20–25 ani, care în majoritatea lor nu sunt (încă) puternic implicați în câmpul muncii.

Însă odată intrați în câmpul muncii, în firme, instituții și organizații, de stat sau private, pentru a nu degenera, este obligatorie introducerea în viața copiilor și a tinerilor a ascezei (disciplinei) cititului.

De preferat este ca cititul cărților să se facă dimineața după trezire, într–o manieră relaxată, timp de 1–2 ore, până la trezirea completă a creierului. Ulterior se poate trece la efectuarea unor sarcini intelectuale mai complexe, care necesită o atenție și dedicație maxime.

Cărțile și textele cu cel mai puternic efect anti–degenerare sunt acelea care sunt „sfintite”, care au fost scrise prin iluminarea și influența Sfântului Duh: Biblia, Paterice,

Filocalia, Evangheliile, Everghetinos, toate cărțile Noului Testament, cărțile Vechiului Testament, Psaltirea, Acatiste, Canoanele Maicii Domnului, Theotokarion (Canoanele aghiorite ale Maicii Domnului), Viețile Sfinților, cărțile scrise de Sfinții Părinți (monahi, monahii, stareți, avva, stareți, episcopi, sfinți recunoscuți).

Aceste texte au o putere protectivă deosebită asupra sufletului și psihicului uman, deoarece conțin cuvinte care transmit puterea, smerenia, dragostea, blândețea, bunătatea și voința lui Dumnezeu.

Pentru protecția noastră psihică și duhovnicească este practic obligatoriu să citim zilnic, la alegere, câteva pagini din aceste texte. Unii mireni preferă să citească din Psaltire și Paterice, alții din Filocalia, din Viețile Sfinților, Evangheliile, alții din cărțile scrise de Sfinți Părinți.

3.2.2. Când citim cărțile și rugăciunile scrise de Sfinți Părinți, nu avem doar beneficiul întăririi voinței.

Dacă vom aprinde o lumânare și vom face și o scurtă rugăciune către autorul cărții pe care acum o citim, drept recunoștință autorul (adică Sfântul aflat acum în Cer) ne va ajuta cu rugăciunile lui.

Putem să citim câtă literatură și câte romane bune dorim, autorii adormiți ai acestor romane nu se vor ruga pentru noi din Ceruri (desigur dacă ei „dincolo” sunt în Ceruri). Doar la cititul unei cărți duhovnicești vom avea ajutor în viața noastră, datorită rugăciunilor pe care le face pentru noi din Ceruri Sfântul care a scris cartea pe care o citim.

3.2.3. Evident, fiecare citește lecturile corespunzătoare vârstei sale: povești și basme din folclorul românesc, mici istorioare, pilde explicate din viața Mântuitorului Iisus Hristos, povești istorice, texte despre inventatori și invenții, texte geografice și botanice, romane istorice cu cavaleri viteji și eroi populari, etc.

Nu există scuze pentru lipsa cititului, pentru orice vârstă există zeci de cărți atractive, folositoare, interesante și utile.

Dacă nu există banii pentru cumpărarea cărților în format clasic de tipografie, pe internet se găsesc disponibile gratuit și în mod legal mii de lecturi atractive.

În completarea lecturilor sfinte, de teologie și practică monahală, sunt de preferat cărțile de bună calitate, ale autorilor consacrați: de literatură, poezie, filosofie, psihologie, antropologie, etnografie, istorie, biologie, botanică, organizare politică, misiuni ale serviciilor secrete, polițiste, etică, psihologie aplicată, psihiatrie realistă, explorare și descoperiri geografice, colinde, doine, basme și legende, istoria gândirii, istoria științei, hermeneutică.

Fiecare citește ce dorește, dar ca protecție anti-degenerare nu sunt recomandate următoarele: cărțile tip literatură de „consum”, conspiraționiste (despre masoni, iluminați, zionism, talmudism, noua ordine mondială, etc), SF, pornografie, autodevenire spirituală, reîncarnare, magie, gnosticism, vrăjitorie, spiritism, teosofie, alchimie, cabala, new age, sexologie, psihiatrie atee (Freud, Jung), psihologie atee, parapsihologie, tehnici șamanice, tehnici de „iluminare”, acces la „energiile” superioare, tehnici yoga.

Cititul cărților de bună calitate este (alături de rugăciunea de calitate și munca de calitate) cea mai bună formă de salvare și întărire a sufletului (psihicului), de rezistență la prăbușirea sufletului în ură, curvie, prea-curvie, mânie, autocompătămire,

prostie, îndreptățire de sine, mentalitatea unui „bine“ degenerat, lene, nepăsare sufletească, akedie, etc.

Asceza cititului cărților teologice (și de literatură, poezie, istorie, etc.) nu este un moft culturalist al „primitivilor“ din secolele 16–20 care nu aveau internet 5G, ci este chiar prima barieră de apărare contra atacului planificat al degenerării.

Indivizii care au deprinderea cititului își cultivă atenția vie, perspicacitatea, gândirea, autonomia părerii personale, independența de gândire, pot suporta mai ușor osteneala pentru despățimire.

În lipsa unei asceze zilnice a cititului mintea alunecă insesizabil spre împrăștiere, împățimire, prostire, tâmpire, mediocritate, retardarea proceselor de gândire, nepăsare, îndreptățire de sine, lene intelectuală și fizică, stare de boemie, etc.

Asceza cititului ne poate explica de unde provine diferența dintre un intelectual autentic și un semidoct.

Individul care respectă o asceză a cititului textelor de calitate nu va ajunge niciodată la o degenerare gravă (alienare de sine, ură de Dumnezeu, trădare de neam, satanism, vrăjitorie, prea–curvie, ucidere, exploatare, viclenie, etc), **pe când pentru semidoctii care doar se prefac că au asceza cititului, degenerarea gravă este aproape o regulă.**

Pentru intelectualul autentic cititul este o asceză și o osteneală obligatorie, pentru semidoct cititul este opțional și în funcție de chef, pe criteriul „merge și așa“.

Din această lene, lăcomie, neputință și fals existențial provine și ura semidoctilor pentru intelectualii autentici, pentru orice individ, de orice profesie, care are „în sânge“ asceza (osteneala, nevoința, disciplina) cititului și a studiului continuu.

El, semidoctul, poate doar să se prefacă că are în spate miile de ore de citit. Datorită intelectualului autentic, el, semidoctul, trebuie mereu să mintă, să se prefacă, să trăiască în fals existențial, să se chinuie.

Această denaturare, deraiere a vieții sale în fals existențial, nevoia impusă din exterior de a se preface și a se comporta cum nu este în firea sa, atrage la semidoct ura demonică și revanșardă pentru omul care iubește cartea și cititul.

Poate nu știți de unde ne vine uneori cheful și dorința aproape organică de a citi.

Dacă avem creată obișnuința cititului, vom constata că inconștient, automat, când ajungem în situații puternic degenerative (relații de muncă, familiale, vecinătate, etc), se va trezi în noi o mare „poftă“ (dorință) pentru citit. Dacă suntem în pericol să degenerăm „prin contagiune“, vom simți o nevoie aproape organică de a citi.

Viața alături de indivizi degenerați sau munca depusă în interiorul unor organizații infiltrate de degenerați declanșează inconștient la intelectuali un „gard“, o „barieră de protecție“ format din nevoia imperioasă de a citi cărți bune, cărți de calitate.

Când simțiți brusc o nevoie imperoasă de a vă apuca de citit, nu neglijați sau rezistați acestui impuls, ci puneți mâna și începeți să citiți o carte de calitate, folositoare minții și sufletului.

Un aspect important este discuția despre formatul cărții citite.

Nu (prea) este recomandată citirea cărților în formate electronice (pdf, epub, doc, lit, etc.), cu ajutorul dispozitivelor portabile gen notebook, smartphone, tabletelor generice sau chiar a tabletelor dedicate pentru citirea cărților în format digital.

Sunt mai multe motive pertinente în acest sens:

– folosind aceste dispozitive, în câteva luni vom ajunge la imposibilitatea de a citi sau

de a ne ruga. Prin folosirea dispozitivelor electronice, în mod „inexplicabil“ vom ajunge în incapacitatea neurologică de a mai citi cărțile dorite și la imposibilitatea de a ne mai ruga.

Toate aceste dispozitive electronice au o capacitate extraordinară de a ne „sparge“ gândirea, atenția și concentrarea într-o împrăștiere totală a minții. Pur și simplu nu vom mai avea dorința, voința și susținerea psihică pentru a citi sau a ne ruga.

Practic, în mod aparent paradoxal, **cu cât vom citi acum mai multe cărți în format digital, în realitate pe termen lung vom reuși să citim mai puțin și vom fi puși în imposibilitatea de a ne mai putea concentra pentru rugăciune.**

– un alt aspect este că unele dintre aceste dispozitive electronice au încorporate la nivel hardware cipuri de procesare speciale, care interacționează la nivel inconștient cu frecvențele de funcționare ale creierului.

Aceste cipuri încorporate în dispozitivele electronice portabile au o emisie electronică care duce la rezonanța cu câmpul electric al creierului uman, cu efecte neurologice pe termen lung. Rezonanța cu creierul uman este în așa fel orientată de aceste dispozitive media, încât recrează circuitele neuronale într-o manieră foarte periculoasă.

Această reconfigurare neuronală induce individului nepăsarea, lenea și chiar imposibilitatea citirii și rugăciunii.

– dispozitivele media de citire a cărților în format electronic generează câmpuri electro–magnetice care afectează neurologic creierul, în sensul obosirii și epuizării capacității mentale.

Sunt studii realizate care au demonstrat că 1 oră de citit pe un dispozitiv media obosește creierul echivalent cu 3 ore de citit sau studiu folosind materiale tipărite.

Protecția la degenerare prin asceza cititului presupune deci limitarea citirii cărților în formatele digitale. Pentru a putea avea o reală asceză a studiului, textele dorite trebuie citite în format clasic, pe hârtie.

Soluția este de a citi cartea dorită în original, tipărită în format clasic pe hârtie, sau de a o printa pe hârtie la o imprimantă. Faceți efortul și încercați ca cel puțin 50% din ceea ce citiți să fie texte din cărțile tipărite ale editurilor.

În mod normal pentru această idee, aș relua recomandarea duhovnicilor și psihologilor, de a cumpăra și citi minim 1–4 cărți bune în fiecare lună (cărți tipărite). Dar deoarece „timpul nu mai are răbdare“ și ne apropiem de evenimente deosebite (politice, economice, militare), de data aceasta eu aș spune ceva mai mult.

Cine are posibilități materiale, faceți o investiție de viitor și cumpărați–vă acum 500–1.000 cărți bune, cărți de calitate (tipărite de edituri), care încă se găsesc la depozite, librării și platforme online.

Prima dată cumpărați–vă toate cărțile de teologie și practică monahală necesare (cel puțin 300 cărți tipărite), apoi faceți liste de achiziții de cărți din alte genuri: literatură, poezie, istorie, filosofie, psihologie, antropologie, etnografie, istorie, biologie, botanică, organizare politică, misiuni ale serviciilor secrete, polițiste, etică, psihologie aplicată, psihiatrie realistă, explorare și descoperiri geografice, colinde, doine, basme și legende, istoria gândirii, istoria științei, hermeneutică.

În mod ideal nu vom ține aceste cărți valoroase în apartamentele din orașe, ci vom avea grijă ca aceste cărți să stea în casa de la țară (din sat): fie în bibliotecă, fie bine

păstrate în cutii de plastic (carton, lemn) în care pulverizăm cu soluție contra cariilor de hârtie și mucegaiului (sunt mici insecte microscopice care se hrănesc cu hârtie).

3.3. Protecția anti–degenerare și salvarea sufletului prin asceza și disciplina unei pravile zilnice de rugăciune.

Pentru a nu degenera (îndrăci, demoniza Sinele), este OBLIGATORIE respectarea unei pravile zilnice de rugăciune.

Fiecare dintre noi are nevoie de protecția harului Sfântului Duh în lupta contra degenerării personale și pentru a nu cădea în sclavia degenerațiilor care sunt prezenți în toate mediile sociale și profesionale. Pentru a învăța necesitatea rugăciunii, există posibilitatea ca să fii lăsat o perioadă în apropierea unui demonizat, care îți va face sufletul să tremure de spaimă.

Există mai multe modalități de a obține protecția harului Sfântului Duh, a energiilor necreate: prin rugăciune, post negru, milostenie, participarea la Liturghie, etc., dar dintre toate acestea rugăciunea este cea mai importantă. Călugării știu de multă vreme că niciun om, indiferent cine este el, nu rezistă degenerării fără îndeplinirea unei pravile zilnice de rugăciune.

În ziua de astăzi orice om, indiferent cine este el, fără rugăciune se îndrăcește și se demonizează lent, imperceptibil, pe ascuns, până ajunge la o stare de demonizare totală, când nimeni nu mai poate face ceva pentru el. Pericolul demonizării lente este foarte puternic conștientizat de călugări și unii mireni sporiți, care își îndeplinesc cu pocăință și „tremur“ pravila zilnică de rugăciune.

Pentru orice creștin respectarea unei pravile zilnice de rugăciune este obligatorie. Pravila de rugăciune nu este ceva opțional, în funcție de chef sau starea de moment, ea trebuie văzută ca fiind canonul zilnic obligatoriu de îndeplinit al fiecărui creștin, pentru a evita procesul de demonizare și a păstra legătura cu Dumnezeu. Valoarea unei pravile de rugăciune este foarte mare. Ea ne poate întări și păzi sufletul de patimi și păcate, dar în special ne va ajuta să sporim în smerenie și va ține departe de noi iubirea de sine.

Iată că importanța unei minime pravile de rugăciune zilnică nu este doar un sfat teoretic și pedagogic al duhovnicilor pentru mireni. Inclusiv călugării din mănăstiri au pravile de rugăciuni deosebit de grele, tocmai pentru a evita prăbușirea lor în patimi (îndrăcire).

În acest sens, avem o idee puternic subliniată de Arhimandritul Teofil Părăian, de la Mănăstirea Brâncoveanu, din localitatea Sâmbăta de Sus. În interviurile sale, el ne povestește despre sfatul primit de Părintele Serafim Popescu (Mănăstirea Brâncoveanu), de la Părintele Antipa Dinescu (de la Schitul Sfântul Ipatie, Mănăstirea Vatopedu, Sfântul Munte Athos):

„Să te ții de pravilă că dacă nu, te îndrăcești!”¹

Pravila zilnică de rugăciune poate fi compusă din mai multe rugăciuni specifice, acatiste și psalmi. Sfinții Părinți sporiți și marii noștri duhovnici ne-au dat diverse modele de pravilă zilnică de rugăciune. Pornind de la aceste modele date, fiecare are

posibilitatea de a-și optimiza pravila zilnică în funcție de problema pe care o are în viață la momentul actual.

Este foarte indicat să ne folosim de pravila zilnică pe modelul practicat de monahi, care își concentrează complet atenția doar asupra unei patimi, până la învingerea ei. Ulterior se trece la „învingerea” patimii următoare. Pentru patima declarată, se urmărește în special atenția pentru lucrarea virtuții celei mai importante, care duce la învingerea patimii declarate.

Pentru a putea avea o continuitate în practica rugăciunii zilnice, în primul rând este obligatoriu să fim atenți la câteva aspecte generale:

a. Un aspect important pentru reușita îndeplinirii unei pravile de rugăciune este atenția pe care trebuie să o acordăm postirii, alimentației și meselor zilnice.

a.1. Pentru a ne putea ruga noaptea și dimineața, trebuie să fim atenți la ceea ce consumăm seara înainte de culcare și la primele ore ale dimineții.

Există mireni care au constatat faptul ciudat că nu mai reușesc să se roage, să se gândească la Dumnezeu, dacă au consumat înainte băuturi care conțin cofeină (sucuri carbogazoase, cafea, energizante), diverse suplimente alimentare și tipuri de multi-vitamine (toate acestea fiind produse de mari producători internaționali, sau fabricate local sub licență internațională), dulciuri și produse dulci (care conțin aditivi alimentari, zahăr alb produs industrial, diferite alte substanțe care nu sunt trecute pe etichetă).

Dacă consumul acestor produse este înlocuit cu apă simplă, ceai neîndulcit sau cafea bio fără cofeină (cafea din orz, cicoare, roșcove), efectul de blocaj neurologic al rugăciunii dispăre. Evident, nu există studii științifice care să dovedească legătura dintre consumul anumitor băuturi carbogazoase, suplimente alimentare sau multivitamine și inducerea unui blocaj neurologic al rugăciunii. Fac această recomandare strict din punctul de vedere al experienței mele personale, fiecare este liber să facă constatările sale.

În general este recomandat să limităm consumul alimentelor care conțin: alcool, carne, cofeină (în cafea, ciocolată), zahăr (în dulciuri, conserve, bulion, alcool), aspartam, inulină, sare cu antiaglomerant (E536), monoglutamat de sodiu (E621), nitrați, nitriți, conservanți, soluții de stropire (în coaja fructelor). Recomandarea și mai bună este de a elimina complet aceste alimente și substanțe din consumul zilnic. În special, pe cât se poate, trebuie evitată combinația fatală de zaharuri plus grăsimi, care produce dependență: în laptele pasteurizat, cafea cu lapte, ciocolată caldă cu zahăr, smântână, biscuiți, prăjituri și produse de cofetărie, produse de patiserie, înghețată, etc. În ceea ce privește grăsimile și zaharurile, este recomandat să consumăm produse care conțin doar grăsimi sau doar zaharuri, dar nu produse care combină aceste două tipuri de alimente.

Este foarte recomandat să nu folosim pentru consumul personal produsele care conțin fluoruri adăugate, ca de exemplu: în pasta de dinți, apa rece furnizată de serviciile publice orașenești sau sătești, apa plată îmbuteliată.

a.2. Un alt aspect foarte important este ora la care luăm masa zilei.

Din punctul de vedere al unei asceze, a unei „lucrări” lăuntrice, este recomandat să aveam maxim 1 masă pe zi, între orele 15–16, care să conțină iaurturi, fructe, legume,

semințe, rădăcinoase, brânzeturi slabe.

Din momentul trezirii până la orele 15 este voie să se consume lichide: ceaiuri (verde, anghinare, negru, mentă, mușețel, gălbenele, etc), apă caldă cu lămâie, cacao naturală cu miere de albine, cafea din orz, etc. Nu sunt recomandate cafeaua, laptele și zahărul alb, acestea pot fi înlocuite cu miere de albine, cacao naturală și cafea din orz. Până la orele 20 digestia mesei principale trebuie să fi fost deja complet realizată. După orele 18 nu mai mâncăm absolut deloc mâncare solidă, cel mult bem lichide: ceai simplu fără zahăr, ceai fără zahăr în care topim o linguriță de unt (iarna și când este rece), sau bem doar apă.

Mâncăm întotdeauna maxim 80–90% din ce ar putea duce stomacul nostru. Concret acest lucru înseamnă că nu trebuie să ajungem la senzația de prea-plin, de maximă sațietate. Nu este nici o problemă dacă până spre orele 20 ne re-are senzația de foame.

Ideea acestei asceze este simplă: când ne sculăm pe la orele 20 pentru rugăciunile „de noapte” care încep la orele 21, organismul nu mai trebuie să-și consume din energie pentru digestie, toată energia disponibilă trebuie atunci folosită doar pentru rugăciune.

Dimpotrivă, practica monahală prevede exact acest lucru: este ideal ca rugăciunile de nopate să fie realizate pe stomacul complet gol și având senzația de foame.

Având stomacul complet gol vom „simți” mai bine rugăciunile și ne vom putea ruga mai puternic. Senzația de foame va dispărea pe măsură ce ne rugăm.

De asemenea, este bine să ne învățăm să ajunăm cel puțin o zi pe săptămână, de preferat miercuri sau vineri. Ajunarea este o zi de post în care nu consumăm nimic până cel puțin la orele 15, sau până la terminarea slujbei Vecerniei (aproximativ ora 18–20, la apusul soarelui). În acest moment singura masă a zilei este compusă doar din alimente uscate/solide.

În asceza creștin-ortodoxă întotdeauna postul și rugăciunea merg împreună: nu ducem posturile fără rugăciune și nu realizăm pravile de rugăciune fără post.

Nu este vorba doar de posturile canonice săptămânale de luni, miercuri, vineri sau de cele 4 mari posturi ale anului, este vorba de a realiza o postire zilnică, neîncetată.

Concret, postirea zilnică neîncetată înseamnă o singură masă pe zi, între orele 15–16, atunci când mâncăm potrivit, fără a ajunge la senzația de sațietate. Senzația de foame care inevitabil apare până la orele 15 și după orele 20 se „tratează” cu lichide, rugăciunea minții și cu multă smerire de sine, răbdare, înfrânare, voință, curaj.

b. Al doilea aspect important în reușita îndeplinirii unei pravile de rugăciune este grija de a nu face păcate, de a nu păcătui.

Un păcat comis înseamnă că implicit ne-a pătruns în suflet o anumită cantitate și calitate de energie demonică. De asemenea, prin păcate suntem părăsiți de Harul protector al Sfântului Duh.

Consecința concretă și practică a intruziunii energiei demonice și a plecării harului este faptul că nu mai putem să ne rugăm. Energia demonică de tip „alien” care ne parazitează câmpul biofizic are ca obiectiv principal oprirea „comunicației” cu Dumnezeu, prin stoparea/împiedicarea rugăciunii.

Chiar dacă dorim și ne propunem un program de rugăciune, practic nu mai avem suficientă atenție și voință pentru a ne susține psihic o activitate precum rugăciunea.

DIVERSE PĂCATE COMISE FĂRĂ VOIE ȘI DIN PROPRIE VOINȚĂ = INTRUZIUNEA ÎN CÂMPUL BIOFIZIC A ENERGIEI DEMONICE + PLECAREA SFÂNTULUI DUH = SUNTEM COPLEȘIȚI DE GÂNDURI FOARTE PUTERNICE DE STRESS, ÎMPRĂȘTIERE, REVERIE, SLAVĂ DEȘARTĂ, GRIJI COTIDIENE, NEPĂSARE, TRÂNDĂVIE = IMPOSIBILITATEA PRACTICĂ DE A NE RUGA LUI DUMNEZEU.

Orice activitate de tip „păcat“ are un astfel de dublu efect (intruziunea demonică și plecarea harului), dar practica monahală ne atenționează că anumite păcate au un efect imediat și major, ducând la o incapacitate totală de a ne ruga.

Păcatele grave care ne afectează concret rugăciunea sunt următoarele: păcatele trupești, clevetirea verbală și osândirea negativă (judecarea mentală a celorlalți). Aceste păcate duc la plecarea imediată a harului Sfântului Duh deoarece provin direct pe filiera mândriei și îndreptăririi de sine.

MÂNDRIE = DUCE LA ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE = DUCE LA PĂCATE TRUPEȘTI + CLEVETIRE + OSÂNDIREA APROAPELUI (JUDECAREA MENTALĂ A CELORLALȚI) = DUCE LA PLECAREA SFÂNTULUI DUH = DUCE LA BLOCAJE ÎN REALIZAREA RUGĂCIUNII.

Păcatele trupești care au ca efect concret imediat imposibilitatea rugăciunii sunt de obicei următoarele: malahia, curvia tinerilor necununați, prea-curvia soților cununați, sodomia, păcatul de poftire la curvie săvârșit în minte (și inimă) datorită ispitelor sexuale.

Cele trei păcate menționate sunt cu atât mai periculoase pentru rugăciune, cu cât oamenii le minimizează efectul, le consideră păcate „de tip nisip“, adică „normale“, „minore“, „fără efect duhovnivesc“. Oamenii își îndreptățesc aceste păcate prin gânduri de genul:

„cum poate fi un păcat așa de mare doar faptul că poftesc în mintea mea o femeie?, vorba aia, om sunt“,

„cum poate fi un păcat atât de mare faptul că mai clevetesc și bârfesc și eu din când în când, așa cum fac toți oamenii?“

„cum poate fi un păcat atât de mare faptul că în mintea mea judec și osândesc pe un cunoscut?“

Soluția pentru a putea reîncepe rugăciunea este de a reprimi înapoi Harul de ajutor al Sfântului Duh, prin exorcizarea energiei demonice care a apărut în câmpul biofizic datorită acestor păcate. Această exorcizare se face prin pocăința cu durere pentru păcatul comis, solicitarea iertării de la Dumnezeu, participarea duminica la Sfânta Liturghie și mărturisire (spovedanie).

c. Pentru căpătarea deprinderii rugăciunii minții este bine să apelăm la mici ajutoare exterioare.

La început este greu să disciplinăm mintea cu *rugăciunea lui Iisus*, în mod normal mintea se împrăștie cu tot felul de gânduri: de griji, temeri, judecare/osândire, negative, rememorarea unor discuții, imaginație, raționamente, planificări, invidie, clevetire, răutate, etc.

Pentru a aduce înapoi mintea la rugăciune, practica monahală a găsit câteva soluții

ingenioase: setăm un ceas deșteptător (sau telefon mobil) să sune la fiecare 15 minute, punem pe o masă deschisă o carte de rugăciuni (de ex: Psaltirea) și citim 1 rând la fiecare trecere pe lângă această carte, punem pe biroul nostru o icoană, scriem pe o foaie la vedere un mesaj de genul: „spune rugăciunea minții acum“, sau „mintea mea este aici și acum, împreună cu trupul“, sau „unde este trupul meu, acolo este și mintea mea“, sau „trupul meu este aici, aici este și mintea mea“, etc.

Foarte utilă este monitorizarea gândurilor de împrăștiere, prin folosirea unei mici tăblițe sau a unei mici agende în care să ne scriem codificat gândurile de împrăștiere pe care le avem. Cum descoperim că am fost păcăliți cu un anume gând de împrăștiere, îl scriem în agendă. Încercăm să avem o neîncetată supraveghere de sine (luare aminte la sine) și să fim atenți ca pe viitor să nu mai fim distrași de aceleași gânduri de împrăștiere (imaginație, reverii, griji, slavă deșartă, etc) pe care deja le-am avut.

d. Practica monahală a dovedit că este contra-productiv să ne propunem o asceză duhovnicească, atunci când suntem suferinzi de somn, mâncare, climat familial (profesional) agresiv.

Prima dată trebuie să dormim suficient și să ajungem cu somnul „la zi“. Trebuie să dormim câte ore avem nevoie și să reducem/eliminăm consumul tuturor produselor care duc la oboseală cronică: carne (și derivate), cafea, bere, orice produse care conțin zahăr alb industrial.

Reducem sau eliminăm din programul nostru orice activitate care este inutilă sau redundantă. De asemenea mâncăm suficient, nu „facem foamea“, posturi negre sau alte forme severe de privare a organismului de hrană și apă. Mâncăm suficient, dar nu ne îndopăm peste necesar și evităm să mai mâncăm după orele 18.

Acum ne facem toate poftele alimentare, fiind pregătiți psihic și emoțional că în viitor ne vom „despărți“ de toate aceste poftes alimentare.

Pe cât stă în puterile noastre, avem grijă să avem un climat familial și profesional normal, fără: stress, agitație, crize de nervi, agresivitate emoțională, certuri, jigniri, nemulțumiri, critici, acuze, viclenii, minciună.

Majoritatea oamenilor suntem cronic pe minus la toate aceste aspecte: somn suficient, mâncare de calitate, climat familial pozitiv, deci prima dată începem să „lucrăm“ la aceste aspecte.

După 3–4 luni de refacere și întărire fizică și emoțională, începem asceza duhovnicească, respectând o normă minimală de rugăciuni și metanii. Lună după lună adăugăm câte o rugăciune și 20 metanii mari. Progresăm câte puțin, având mare grijă ca asceza propusă să nu ne epuizeze fizic și psihic.

e. Practica monahală a demonstrat faptul că secretul „pornirii“ și menținerii unei asceze duhovnicești nu este cititul multor rugăciuni și/sau rugăciunea minții, ci este osteneala pentru ASCEZA TRUPULUI: metanii mari, postire, stat în picioare, făcut cu mâna dreaptă semnul Sfintei Cruci, rucodelie (lucru manual), munca fizică.

Nu degeaba monahii țin cu strictete zilele de post, zilnic fac sute (și mii) de metanii mari (cu repetarea mentală a *rugăciunii lui Iisus*), zilnic stau în picioare la rugăciune ore întregi, zilnic fac cu mâna dreaptă (și stângă) sute de Sfinte Cruci (cu repetarea mentală a *rugăciunii lui Iisus*), zilnic fac muncă fizică.

Asceza trupului duce la asceza sufletului și nu invers.

PUNCTUL „DE PLECARE“ ȘI MENȚINERE „A FOCULUI“ ÎN ASCEZA CREȘTIN–ORTODOXĂ = ASCEZA TRUPULUI =

- ZILNIC FACEM 10–X METANII MARI (cu repetarea mentală a *rugăciunii lui Iisus*) +
- POSTIM ÎN ZILELE DE LUNI, MIERCURI, VINERI (vezi în acest capitol paragraful 3.7.6) +
- ZILNIC STĂM ÎN PICIOARE 15–60 MINUTE PENTRU RUGĂCIUNEA DE NOAPTE, ORICÂND ÎNTRE ORELE 21–3 DIMINEAȚA (rugăciunile de seară, rugăciunile începătoare, „dialogul“ personal cu Dumnezeu, spunem Tatăl Nostru x10, citim 3 psalmi) +
- ZILNIC FACEM CORECT CU MÂNA DREAPTĂ 50–X SFINTE CRUCI, DUPĂ PUTERI (cu repetarea mentală a *rugăciunii lui Iisus*) +
- ZILNIC SPUNEM ÎNCONTINUU CU GURA ÎN ȘOAPTĂ *RUGĂCIUNEA LUI IISUS*, EVENTUAL DACĂ SE POATE ÎN ACELAȘI TIMP FACEM PE CORP ÎN MOD CORECT SFINTE CRUCI;
- ZILNIC FACEM RUCODELIE, ADICĂ MUNCĂ STATICĂ MANUALĂ CU MÂINILE (cu repetarea mentală a *rugăciunii lui Iisus*);
- ZILNIC REALIZĂM MUNCĂ FIZICĂ (cu repetarea mentală a *rugăciunii lui Iisus*).
- ZILNIC REALIZĂM UN SOMN POLIFAZIC (variabil, în funcție de puterile și programul fiecăruia: 3–6 ore de somn noaptea/dimineța și 3–4 ore de somn după–amiaza).

ASCEZA TRUPULUI = DUCE LA DORINȚA ȘI VOINȚA PENTRU A LUCRA ASCEZA SUFLETULUI (despățimire, iluminare, îndumnezeire).

Dintre toate aceste forme de asceză trupească, practica a demonstrat că absolut esențiale sunt metaniile mari. Practic nu are voie să treacă o zi fără să facem câteva metanii mari, fiecare după puteri.

Cine nu are condiția medicală pentru a putea face metanii mari, se va concentra să facă muncă de rucodelie (activitate statică cu mâinile) și se va sili să facă cu mâna dreaptă în mod corect cât mai multe Sfinte Cruci.

Deci când porniți asceza începeți neapărat cu un mic canon de metanii mari: rugăciunile începătoare și metanii mari, 10, 20, X, cât puteți.

Faceți la început doar 10 metanii mari pe zi, dar faceți-le zilnic neapărat. După ce aceste metanii mari v-au „intrat în sânge“, adăugați și altceva: psalmi, acatiste, etc.

Întotdeauna începeți pravila de rugăciune cu „rugăciunile începătoare“, urmate apoi imediat de metaniile mari.

Faceți metanii mari oricând puteți: noaptea, ziua, dimineța. Deși par simpliste, inofensive și inutile, metaniile mari ne vor întări fizicul, psihicul și voința pentru a rezista în picioare concentrați la lungile rugăciuni canonice.

Ca fapt divers, de aceea la Muntele Athos călugării rezistă fără probleme în picioare la slujbe de 8–14 ore. Secretul acestei performanțe este pravila de metanii mari, sute și mii de metanii mari făcute în fiecare zi.

Dacă nu ai deloc practica metaniilor mari, cu greu vei putea sta în picioare și să fii atent timp de 2 ore. Pentru a putea rezista în picioare fără probleme la 3 ore de slujbă, trebuie să ai deja obișnuința a minim 100 metanii mari pe zi. Pentru a sta în picioare (și atent) la o slujbă de 8 ore trebuie să ai deprinderea a minim 500 metanii mari pe zi. Nu este o întâmplare faptul că monahii începători de la Athos au în pravila lor incluse minim 500 metanii mari.

Model general teoretic de praviță de rugăciune zilnică.

Pornind de la modelele de praviță propuse de Arhimandritul Ilie Cleopa, Arhimandritul Arsenie Papacioc, Sfântul Paisie Aghioritul, Părintele Proclu Nicău și alții, vă propun un program de rugăciune adaptat, pentru aceia care nu trăiesc într-o mănăstire.

Este doar un program orientativ, care trebuie adaptat după preferințe și necesități. Fiecare poate și trebuie să-și „construiască” pravița de rugăciune pe care o poate realiza și o consideră folositoare sufletului său.

Ideea fundamentală este că prin rugăciune trebuie să scoatem din suflet toată energia demonică care ne-a intrat în câmpul biofizic cu ocazia comiterii păcatelor personale și a satisfacerii patimilor deja instalate.

Toate patimile trebuiesc neapărat învinse: lăcomia, mânia, invidia, slava deșertă, îndreptățirea de sine, vorbirea în deșert, nepăsarea, autosuficiența, mândria, orgoliul, părerea de sine, trândăvia, trădarea, curvia, prea-curvia, uitarea lui Dumnezeu, etc. De exemplu, ne propunem ca obiectiv declarat al pravilei zilnice de rugăciune învingerea patimii mâniei. În acest caz, virtutea esențială de „lucrat” pentru învingerea patimii mâniei este stăpânirea de sine.

3.3.1. Canonul rugăciunilor „de noapte” (între orele 21–3 dimineața), sau combinat de noapte plus de dimineață.

Practica monahală consideră rugăciuni „de noapte” doar pe cele făcute între orele 24–4 dimineața, dar mireni care trebuie să se scoale dimineața pentru a merge la serviciu pot începe această praviță „de noapte” mai devreme, pe la orele 21.

Mulți monahi și sfinți recunoscuți își începeau pravilele „de noapte” la orele 21. De exemplu, știm că **Sfântul Arsenie Capadocianul își făcea pravița „de noapte” între orele 21–3 dimineața.** Această practică își are originea în pravilele de rugăciune „de noapte” ale lui Iisus Hristos, Care se ruga începând de cu seară și până spre orele 3 dimineață.

În *Sf.Evanghelie după Matei* se spun următoarele:

„23. Și dând drumul mulțimilor, S’a suit în munte, ca să Se roage în deosebi. Și făcându-se seară, era singur acolo.

24. Iar corabia era la multe stadii departe de țărm, fiind învăluită de valuri, caci vântul era împotriva.

25. Iar la a patra strajă din noapte, Iisus a venit la ei umblând pe mare.”

(în *Sf.Evanghelie după Matei*, cap.14, versetele 23–25, în Biblia Ortodoxă redactată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012, sublinierile din citat îmi aparțin)

În *Evanghelie* se spune că Mântuitorul Iisus Hristos a început să se roage începând cu seara zilei și s-a întors la ucenici spre dimineață la a patra strajă din noapte, adică între orele 3–6 dimineață. Dacă Iisus s-a întors la ucenici la un moment neprecizat după orele 3 dimineață, înseamnă că **rugăciunea Mântuitorului a durat dinspre seară până cel puțin la orele 3 dimineață.**

Se spune că o rugăciune „de noapte” valorează în fața lui Dumnezeu cât 40 rugăciuni similare, făcute în timpul zilei. De aceea mireni credincioși își organizează programul zilnic în așa manieră încât să-și poată face un mic canon de rugăciuni „de noapte”.

O consecință a acestor osteneli al rugăciunilor „de noapte“ este posibilitatea unei rugăciuni sporite, de foarte mare calitate, gândirea limpede și clară, lipsa gândurilor de împrăștiere.

De asemenea, un efect foarte apreciat al rugăciunilor de noapte este constatat ulterior, când începe ziua. Cei care se roagă la miezul nopții au apoi în timpul zilei o gândire clară, înțelepciune, o mare putere de concentrare în tot ceea ce fac, liniște și pace sufletească, ușurința de a rezista ispitelor, ușurința pentru despățimirea sufletului și a trupului.

3.3.1.a. Atenționări cu privire la ispitele și greutățile care vor apare obligatoriu în calea celor care doresc să realizeze o continuitate zilnică a rugăciunilor „de noapte“:

– un detaliu important, valabil de altfel pentru orice moment al zilei, este că **în timpul rugăciunii să avem aprinsă o lumânare sau o candelă**. Este recomandat ca această lumânare pe care o aprindem în timpul rugăciunilor să fie doar din ceară curată, fără conținut de parafină.

Aceste lumânări din ceară pură se găsesc de cumpărat în piețe, la unele biserici și la toate mănăstirile ortodoxe. Lumina acestei lumânări sau candelă se menește, adică se face deasupra ei semnul Sfintei Cruci și spunem în minte o scurtă rugăciune către Dumnezeu.

– **când citim rugăciunile este indicat să stăm în picioare**, deoarece în mod automat metabolismul nostru va crește cu aproximativ 10% comparativ cu poziția așezată, deci implicit vom avea parte de o mai mare putere de concentrare a minții. Stând în picioare vom putea citi rugăciunile mai profund și cu mai multă evlavie.

Practica monahală spune că în acest mod facem și o jertfă, trupul nostru devenind o „candelă“ care „arde“ și emite lumina rugăciunii minții noastre, care trebuie să „urce“ spre Tronul lui Dumnezeu.

Cine nu poate sta în picioare se va așeza în genunchi în fața unei măsuțe joase.

– **înainte să citim rugăciunile, este foarte recomandat să tămâiem și sfințim (cu Agheasmă Mare) spațiul unde locuim:** apartament, cameră, casă, pivniță, mansardă, pod, hol, etc.

Se poate ușor constata practic faptul că după ce tămâiem și sfințim spațiul unde locuim vom avea parte de mai puține gânduri de împrăștiere și ne vom putea concentra mult mai ușor la cuvintele rugăciunii.

Procedura completă de sfințire a unui spațiu poate fi găsită în acest capitol, la paragraful **3.7.9**.

– **cel mai rapid putem ajunge la rugăciunea de calitate făcând osteneala psalmodierii: citim sau psalmodiem (verbal sau mental) enunțurile rugăciunilor.**

Pe cât posibil, când și unde se poate, la fiecare enunț psalmodiat facem și o Sf. Cruce corectă.

Cea mai puternică rugăciune este aceea la care participă mintea, sufletul și trupul și ajungem la starea de „coborâre a minții în inimă“. De aceea este bine ca (atunci când putem) să psalmodiem ușor verbal enunțurile rugăciunilor pe care le citim.

Acest lucru va dubla sau tripla timpul alocat rugăciunii, dar această rugăciune calitativă va putea ajunge direct în fața Tronului lui Dumnezeu.

– în tot cursul zilei ne gândim la pravila de rugăciune care urmează la noapte.

Gândirea la programul rugăciunilor de noapte ne va activa voința și dorința pentru rugăciune, ne va da motivația psiho–emoțională pentru rugăciunile din timpul nopții.

Trebuie ca încă din timpul zilei să ne gândim mental la pravila de rugăciune pe care o vom face. Concret, ne gândim dinainte: ce anume rugăciuni vom citi, câte metanii vom face, ce rugăciune personală și care cerere vom face către Dumnezeu, la ce oră începem, cât ne odihnim înainte, când și ce mâncăm, când ne terminăm treburile casnice, când culcăm copiii, etc.

Practica monahală învață pe monahii începători: „*când sunteți la ascultări, pe lângă rugăciunea minții să vă gândiți întotdeauna și la pravila de rugăciune care urmează*“. Până se creează deprinderea automată mentală și fizică pentru rugăciune, timp de câteva luni de zile trebuie să ne gândim mereu în timpul zilei la pravila de rugăciune care urmează la noapte.

– stoparea gândurilor de împrăștiere dinaintea somnului de refacere.

Este imperativ să stopăm gândurile de împrăștiere și griji, care ne apar în minte exact atunci când dorim să ne facem cele 2–3 ore de somn de refacere.

Pentru a realiza zilnic și continuu aceste rugăciuni la miezul nopții, este practic obligatoriu să ne învățăm organismul cu un somn polifazic: până la ora rugăciunilor de noapte trebuie să „prindem“ un somn de refacere de minim 2–3 ore.

În funcție de ora de trezire de dimineață și de încărcarea din timpul zilei, în general mirenii care au practica rugăciunii „de noapte“ (după orele 21) dorm minim 2–3 ore, între orele 18....22–20....24.

Dar exact acum apare o mare ispită. Putem să fim frânți de oboseală, putem să ne culcăm și la orele 22, cum punem capul pe pernă și dorim să adormim, exact atunci mintea se „trezește“, cu toate gândurile de împrăștiere posibile.

Dacă nu suntem atenți să stopăm gândurile de împrăștiere, acestea nu ne vor lăsa să adormim și nu ne vom putea reface pentru rugăciunile de noapte. Cine se mai ridică din pat pentru rugăciuni de noapte, după o zi obositoare și 2 ore de împrăștiere a minții? Rezultatul firesc este că nu mai avem resursele psihice (atenție, prezență, energie) pentru a ne trezi noaptea pentru rugăciune și atunci, pe la orele 22–2 noaptea vom începe un somn continuu până dimineață.

Este absolut obligatoriu să preluăm controlul minții noastre și să reușim stoparea gândurilor de împrăștiere care nu ne lasă să adormim la timp.

Soluția de stopare a gândurilor de împrăștiere este ca înainte de somnul de refacere să ne obosim la maxim mintea, prin citirea unor lecturi teologice (Filocalia, Paterice, Everghetinos, Viețile Sfinților, cărți de monahism aplicat, etc). Citim încontinuu, până când simțim cum nu mai putem fi deloc atenți la cuvinte și ni se închid ochii de oboseală. Putem citi cărțile în format clasic pe hârtie sau în format PDF pe telefonul mobil sau pe o tabletă.

Nu este recomandat să vizionăm acum pe internet filmulețe ortodoxe, înregistrări cu predici video, diverse documentare video sau să citim pe internet transcripturi ale predicilor și articole de pe bloguri ortodoxe. Acestea este bine să le citim sau vizionăm în timpul zilei, când avem timpi „morți“ (de exemplu, când stăm și așteptăm la un rând la un magazin).

După ce ne-am obosit la maxim mintea cu cititul, vom face osteneala să spunem în

mintea noastră *rugăciunea lui Iisus*. Dacă reușim să ne concentrăm mintea la *rugăciunea lui Iisus*, în câteva minute vom adormi.

Deci în loc să ne lăsăm chinuți timp de 2–3 ore de mii de gânduri de împrăștiere, timp de 30–60 minute vom citi lecturi utile și apoi imediat vom spune *rugăciunea lui Iisus*.

De asemenea setăm ceasul să sune la 2–3 ore după acest moment.

– stoparea gândurilor de împrăștiere din tot timpul zilei.

Rugăciunile de noapte depind foarte mult de existența unei discipline și deprinderi a trezviei minții din timpul zilei.

De-a lungul întregii zile mintea nu trebuie lăsată în voia sa, să se împrăște în mii de gânduri care constituie tot atâtea mii de păcate mici de tipul „nisip”. Când tânărul monah Paisie Aghioritul își îndreptătea micile păcate făcute cu gânduri de împrăștiere, starețul și duhovnicul său Tihon îi spunea următoarele: „*Gândurile astea sunt nisip, fiule, nisip!*”. Iar miile de păcate de gândire mici de tipul „nisip” se adună și formează o „greutate” duhovnicească mai mare decât un păcat mare realizat cu fapta.

Problema majoră cu gândurile de împrăștiere de tipul „nisip” este că mintea se învață să funcționeze neîncetat în acest mod. În mod previzibil, și în timpul rugăciunii mintea se va duce spre zeci de gânduri de împrăștiere, obligându-ne să facem mereu efortul de a o aduce înapoi, la sensurile și înțelesurile rugăciunilor.

Putem înțelege puterea acestor mici și foarte multe gânduri de împrăștiere ca fiind „nisipul” care ne va încetini sau chiar opri mecanismul gândirii orientat spre rugăciune. De aceea, este esențial ca în timpul zilei să nu „scăpăm” mintea în gânduri de împrăștiere. Pentru acest fapt, în tot timpul zilei este recomandat și chiar obligatoriu să „încărcăm” mintea cu disciplina rugăciunii lui Iisus.

Nu vei avea voința și dorința să te scoli în fiecare noapte la rugăciune, dacă nu ai deja disciplina trezviei minții din timpul zilei. **Secretul pentru a avea voință și dorință pentru rugăciunile de noapte este focalizarea minții din timpul zilei.** Focalizarea minții pentru rugăciune ne va activa voința și dorința pentru rugăciune.

Focalizarea minții se realizează dacă permanent în timpul zilei „încărcăm” mintea cu *rugăciunea lui Iisus*. *Rugăciunea lui Iisus* ne va aduna și focaliza mintea, care la rândul ei ne va activa voința și dorința pentru rugăciune continuă.

NEÎNCETAT ZIUA „ÎNCĂRCĂM” MINEA CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS = DUCE LA FOCALIZAREA ȘI „ADUNAREA” MINȚII = DUCE LA ACTIVAREA DORINȚEI ȘI VOINȚEI PENTRU RUGĂCIUNILE DE NOAPTE.

– mare atenție la ora când stabilim masa zilei.

Ideal masa principală a zilei trebuie să fie între orele 15–16, nu se mai mănâncă absolut nimic seara după orele 18.

Ideal este ca până la orele 20 digestia să fie deja finalizată. Încercați să vă sculați la miezul nopții pentru metanii mari după o masă copioasă luată la orele 20 sau 22. Este aproape imposibil. Toată energia organismului se va duce atunci spre digestie și va apare o mare nevoie pentru somn.

– mare atenție la dulciurile și zahărul pe care le consumăm în timpul zilei.

O glicemie mai mare ne va ține creierul treaz și ne va împiedica să adormim la timp,

chiar dacă suntem oboșiți. Vom adormi cu greu, după orele 24 și apoi vom dormi buștean, implicit nu ne vom mai putea scula la timp pentru rugăciunile de noapte. Ne păcălim și dacă credem că avem suficientă energie mentală pentru rugăciune, nu ne mai odihnim deloc și așteptăm să se facă orele 21/22 pentru rugăciunile „de noapte”. Vom începe poate rugăciunile la orele 21, dar în maxim 1 oră vom dormi „pe noi” de somn.

În cazul în care am exagerat în timpul zilei cu alimentele dulci, nu ne mai propunem să dormim și nici nu mai stăm să așteptăm orele 24 ca să începem să ne rugăm. Începem rugăciunile de noapte imediat după orele 21, sau imediat după ce restul familiei s-a culcat. Undeva până la ora 1 dimineață trebuie să terminăm rugăciunile „de noapte”.

– o altă problemă a decalării somnului este trezirea „dimineață” târziu.
După rugăciunile de noapte nu trebuie să exagerăm cu somnul de dimineață, pentru ca seara să putem adormi ușor.

Dacă ne facem rugăciunile „de noapte” și apoi dormim până la prânz spre orele 12, când vine noaptea următoare nu vom mai putea adormi normal pe la orele 17...21, pentru cele 2–4 ore de somn de refacere. Vom adormi cu greutate spre orele 22/23 și nu ne vom mai putea ruga în noaptea care vine.

Deci o trezire târzie după rugăciunile „de noapte” precedente va pune sub semnul întrebării rugăciunile din noaptea care urmează. În principiu un adult are nevoie de 8 ore de somn, deci dacă seara prindem un somn de 3 ore, după rugăciunile din noapte să mai dormim apoi maxim 6–7 ore. În acest mod, vom putea adormi cu ușurință pe la orele 17...21 și ne vom face cele 3 ore de somn de refacere.

– pentru cei care doresc începerea programului de rugăciune la orele 24, o mare ispită de a nu realiza rugăciunile de noapte este prelungirea programului de muncă după orele 19.

Secretul rugăciunilor „de noapte” este stoparea oricărei activități profesionale până cel mai târziu spre orele 18. După orele 18 trebuie să nu mai facem niciun fel de activitate profesională și până spre orele 20 trebuie deja terminate toate treburile și activitățile casnice uzuale.

În ziua de astăzi multă lume lucrează de acasă și continuă munca până târziu, spre orele 19–21. În acest caz mintea rămâne încă agitată și nu ne vom putea liniști pentru un somn rapid de refacere și rugăciunile de noapte.

Ideea este că după venirea serii trebuie lăsate 2–3 ore pentru ca să ne liniștim mintea după impresiile din timpul zilei. Așa vom putea să adormim liniștiți pe la orele 17...21 și vom avea dispoziția mentală și sufletească de a ne scula la orele 20...24 pentru rugăciunile „de noapte”.

– **în timpul rugăciunilor de noapte, în mod obișnuit începătorii vor suferi de împrăștierea minții și vor avea dificultăți de concentrare.**

Arh. Ilarion Argatu ne învâța că în timpul rugăciunii, pentru a aduce înapoi mintea împrăștiată cu tot felul de gânduri, vom face metanii mari (3,7,9,12 sau 40 metanii). La fiecare metanie mare vom face o Sfântă Cruce și vom spune mental:

„Doamne, iartă-mi păcatele și alungă de la mine pe ispititorul și gândul cel necurat”.

3.3.1.b. Trezirea pentru rugăciunile „de noapte“.

În intervalul 21–3 dimineața, când toți cei din casă deja dorm, începem rugăciunile de noapte. Nu doar ne trezim și continuăm să stăm în pat, ci chiar ne sculăm, ne dăm jos din pat.

Cu excepția cazurilor medicale și a oboselii cronice, rugăciunile se citesc în picioare, stând în genunchi cu spatele drept sau stând în genunchi în poziția așezat cu picioarele îndoite.

Dacă stăm în picioare metabolismul organismului va crește cu aproximativ 10%, implicit vom avea o atenție mai bună pentru rugăciune. Dacă suntem bolnavi sau prea oboșiți, putem să stăm așezați în fund, sprijiniți cu spatele de un perete. După ce ne îndeplinim canonul de rugăciuni, pe la orele 1–3 dimineața ne culcăm.

Cei bine antrenați în rugăciunile de noapte se trezesc din nou pe la orele 6, pentru rugăciunile de dimineață.

3.3.1.c. Rugăciunile de noapte plus imediat rugăciunile de dimineață.

Deoarece aceste ore de noapte sunt atât de bune pentru rugăciune, mulți mireni își fac acum tot canonul de rugăciuni: de noapte plus rugăciunile de dimineață.

În 3 ore, de la ora 22 la 1 dimineața, un mirean începător își poate face toate aceste rugăciuni: de seară, de noapte și cele de dimineață. Acest mirean se culcă la ora 1 dimineața, doarme 6 ore și se scoală direct la ora 7 dimineața, când trebuie să se pregătească pentru plecarea la serviciu.

Singura lui grijă dimineața mai este să spună mental rugăciunea Tatăl Nostru de 9 ori, Psalmul 50 și apoi încontinuu să-și păzească mintea de împrăștiere, prin osteneala mentală a *rugăciunii lui Iisus*.

Dacă se respectă cele 2–3 ore de somn de dinainte de orele 21, ajungem tot la un total de 8–9 ore de somn, cât este recomandat unui adult.

Singura diferență este că realizăm un somn polifazic: în loc să dormim toate cele 8 ore odată, dormim 2–4 ore după orele 17 (după venirea de la serviciu) și apoi 6 ore în timpul nopții (între orele 1–7).

Orele de somn/odihnă până la miezul nopții sunt foarte importante și odihnitoare, nu degeaba se spune că o oră de somn înainte de ora 24 ne reface creierul cât pentru 2 ore de somn realizate după orele 24. Practica monahală recomandă somnul, odihna, refacerea, timp de 3 ore înainte de miezul nopții.

Deci **între orele 21–24 ori ne rugăm, ori dormim, ori ne odihnim**. Nu pierdem aceste ore prețioase cu telefonul mobil, programe TV, filme, citit romane, plimbări prin oraș, shopping, certuri, discuții polemice, etc.

După ce se spun rugăciunile de noapte se trece imediat și fără pauză la rugăciunile de dimineață. Nu se face greșeala de a combina rugăciunile de noapte cu rugăciunile de dimineață, ele se fac separat, conform pravilei pe care ne-am stabilit-o.

Dacă ne-am propus ca rugăciuni de noapte 20 metanii mari și 2 psalmi, iar ca rugăciuni de dimineață 30 metanii mari și 3 psalmi, NU facem aceste rugăciuni combinate: odată toate cele 50 metanii mari și odată toți cei 5 psalmi. Le facem pe rând, așa cum le este ordinea lor: 20 metanii mari, 2 psalmi, apoi facem 30 metanii mari, 3 psalmi.

Acest lucru va duce desigur la o fragmentare a efortului, dar pe de altă parte această variație are rolul de a nu ne plictisi și de a nu ceda ispitei de a renunța complet la

întreaga pravilă. În acest sens părintele Proclu Nicău ne învâța următoarele:
„schimbarea naște râvnă“.

Ce rugăciuni se citesc în aceste ore ale începutului de noapte?

O practică monahală obișnuită prevede acum posibilitatea de a citi texte teologice, Psaltirea lui David, Miezonoptica, Psaltirea Maicii Domnului, Theotokarion, Paraclisul Maicii Domnului, diverse rugăciuni adresate sfinților. Miezul nopții este de asemenea un moment foarte potrivit și pentru a face metanii mari.

3.3.1.d. Rugăciunile „de noapte“.

Este bine ca mai întâi să ne „încălzim“ sufletul cu câteva texte duhovnicești mai ușoare. Apoi, pentru a nu ne plictisi sau obosi, este indicat să alternăm rugăciunile citite cu metaniile mari și/sau închinăciunile.

Rugăciunile „de noapte“ pot fi și următoarele:

Întotdeauna începem pravila de rugăciune cu jertfa arderii unui bob de tămâie, aprinderea unei lumânări și menirea (declararea scopului) rugăciunilor noastre.

Este bine să menim rugăciunile noastre de noapte, adică să—L rugăm pe Bunul Dumnezeu să primească osteneala/jertfa noastră și să o folosească pentru realizarea unui scop necesar.

Ne vom ruga simplu:

„Doamne, te rog primește jertfa rugăciunilor mele pentru“

Exemple de menire a rugăciunilor:

- pentru limitarea răului în viața noastră și peste tot în lume;
- pentru iertarea păcatelor personale și ale celor adormiți din neamul nostru;
- pentru sănătatea și binele copiilor din țară și din lume;
- pentru pace socială, economică și militară;
- pentru binele și sănătatea unei persoane anume X;
- pentru prosperitatea personală și pentru prosperitatea firmei unde muncim;
- pentru a limita și îndepărta de la noi răutatea, lăcomia, nedreptatea, minciuna, falsul, viclenia, trădarea și sabotajul șefilor, colegilor de muncă, subalternilor, partenerilor, rudelor, vecinilor, cunoștințelor, etc.
- pentru a face achiziții și investiții bune și utile;
- pentru a nu fi păcăliți și înșelați de partenerii de afaceri;
- pentru a avea călătorii sigure și liniștite;
- pentru tot binele copiilor și nepoților noștri: persoanei, casei, vieții, mașinii, căsniciei lor;
- pentru îndepărtarea definitivă din viața noastră a tuturor celor știuți și neștiuți, apropiați și/sau de departe, care ne doresc răul, care ne invidiază, clevetesc, judecă, osândesc, urăsc, sabotează, trădează, mint, viclenesc, etc.
- etc.

„Dialogul“ cu Dumnezeu și cu propriul suflet.

Timpul de rugăciune este un moment foarte potrivit pentru a relua comunicarea cu noi înșine, cu propria conștiință, cu propriul suflet și a avea un „dialog“ cu Dumnezeu. Acest „dialog“ însă îl vom realiza nu mental, raționalist, în mintea noastră, ci

practicând rugăciunea „minții în inimă”. Această rugăciune a „minții în inimă” nu înseamnă neapărat repetarea în minte a unor acatiste sau psalmi.

Rugăciunea „minții în inimă” este de fapt o stare duhovnicească, prin care energiile minții sunt unificate cu energiile „inimii”. Din această stare de „coborâre a minții în inimă”, putem cel mai bine să intrăm într-un dialog personal cu Dumnezeu.

După ce ne aducem „mintea în inimă”, să vorbim cu Dumnezeu: să-I mulțumim pentru ziua care a trecut, să-I cerem o povață, un sfat, un ajutor, sau să-I întrebăm care este voia Sa într-o anumită privință. Încheiem astfel ziua cu ultimele noastre gânduri adresate lui Dumnezeu.

Toți duhovnicii și autorii de texte teologice ne îndeamnă să avem un dialog personal, neîncetat și direct cu Dumnezeu. Tot timpul, în orice problemă, în orice situație, să-I cerem sfatul, să Îl întrebăm cum este mai bine să facem, care este voia Sa pe care trebuie să o împlinim. Dumnezeu nu este un câmp impersonal de energie și informație, nu este doar suma energiilor nezidite ale Sfântului Duh, este chiar o „persoană” cu prezență conștientă în ipostas.

Într-adevăr, nu putem ști nimic despre natura și esența Sa, tot ce putem înțelege din Sfințenia Sa sunt doar energiile nezidite ale Sfântului Duh. Fiecare om este copleșit, strivit de puterea, imensitatea, dragostea, bunătatea și mai ales de Veșnicia Sa. De aceea ne gândim că Dumnezeu este undeva, departe de noi, în cine știe ce dimensiune. O relație personală directă între nimicnicia umană și necuprinsa Sa Sfințenie pare o realitate complet imposibilă.

Dar „distanța” dintre tine și Dumnezeu este doar gândul tău. Ca să ajungem la Dumnezeu nu ne trebuie cunoaștere mistică, geometrie sacră, ritualuri oculte, șamanism, spiritism sau alte pretențiozități intelectuale. Comunicarea directă între Veșnicie și creatură este totuși posibilă, deoarece noi oamenii, suntem făcuți din start după „chipul” Său. Cine dorește și „muncește” duhovnicește, poate ajunge chiar și la „asemănarea” cu El. Dumnezeu este lângă noi, este în noi și așteaptă să fie dorit, chemat, solicitat, întreat, ascultat.

Pentru durerea ta și sprijinul solicitat, din Veșnicia necuprinsă Dumnezeu se coboară până în „inima” ta. Și ai puțin curaj, vei vedea că Dumnezeu îți va răspunde întotdeauna: fie imediat printr-un gând, fie printr-o informație pe care ai să o citești în zilele următoare, fie prin cuvintele altui om, fie prin învățămintele unei situații. Răspunsul Său va veni când te aștepți mai puțin. Dumnezeu este pentru fiecare cel mai bun partener de dialog și în afară de proprii părinți, este singura „persoană” de pe acest pământ care ne iubește și ne vrea doar binele. De aceea, este bine să ne începem ziua liturgică care vine discutând cu Dumnezeu, cerându-i un sfat, o povață, o informație, un ajutor, întrebându-l orice lucru folositor pentru sufletul nostru, mulțumindu-i pentru ziua care a trecut.

Putem adresa lui Dumnezeu cereri și rugăminți personale, pentru: diferit ajutor urgent, loc de muncă, bani, sănătate, sfaturi, idei, informații necesare, eliberarea din necazuri și ispite, îndepărtarea oamenilor răi, cumpărări, vinderi, schimbare domiciliu, rezolvarea unor situații la serviciu și/sau în familie, căsătorie, sănătatea copiilor, naștere ușoară, sănătatea pomilor, recolte în grădină, apă în pământ pentru fântâni, ploaie la recolte, etc., etc., etc.

Este singurul moment când vom avea un monolog liber și personal către Dumnezeu.

Ulterior, după ce am început rugăciunile canonice, nu mai „discutăm” aspecte personale cu Dumnezeu. Orice gând care ne vine apoi în minte este de fapt un gând de împrăștiere destinat a ne rupe de fluiditatea rugăciunii.

Deci odată începute rugăciunile canonice, nu se mai fac cereri personale și nu mai „vorbim” cu Dumnezeu, indiferent cât de puternic, urgent sau „important” este gândul care ne vine în minte.

Spunem o rugăciune personală de mărturisire, pocăință și iertare, pentru toate greșelele personale. Spunem o rugăciune de iertare a greșelilor celorlalți.

x. Nu este voie să adormim, până când mai întâi nu vom spune o rugăciune personală de pocăință, pentru ca Dumnezeu să ne ierte păcatele făcute în timpul zilei.

În timpul acestei rugăciuni, starea sufletească trebuie să fie de responsabilitate și luciditate (asumarea păcatelor), pocăință, căință, smerire de sine, părere de rău și durere pentru păcatele făcute, dorința și voința de a nu le mai repeta și în ziua următoare. Toate greșelile și păcatele asumate anterior acum le spovedim și le mărturisim în fața lui Dumnezeu, cu dorința de a ne fi iertate și cu intenția (voința) de a le corecta, de a nu le mai face a doua zi.

Practica monahală și Sfinții Părinți ne-au învățat că nu se poate urca pe scara duhovnicească fără o continuă stare de pocăință și smerire de sine, care obligatoriu este condiționată de o statornică supraveghere de sine (luare aminte la sine).

LUARE AMINTE LA SINE (VIGILENȚĂ DE SINE, SUPRAVEGHERE DE SINE) + CREDINȚĂ + SFÂNTĂ FRICĂ DE DUMNEZEU = DUCEREA LA SMERIREA DE SINE + POCĂINȚA ȘI DUREREA PENTRU PĂCATELE FĂCUTE = CERERE SMERITĂ LA DUMNEZEU PENTRU A NE IERTA PĂCATELE FĂCUTE ÎN ZIUA CARE A TRECUT.

Concret, este foarte indicat ca imediat înainte de rugăciune să avem un „dialog” cu noi înșine și cu propria conștiință. Cu toții facem inevitabil zilnic greșeli, cu voie sau fără voie, care provin din mânie, răutate, invidie, mândrie, judecare, clevetire, lăcomie, minciună, falsitate, etc.

Să vedem și să recunoaștem în sufletul nostru ce am greșit, unde nu am avut dreptate, unde am făcut păcat, când și pe cine am supărat cu vorba, etc. După aceea să cerem iertare lui Dumnezeu pentru ce știm și recunoaștem că am făcut greșit. Și desigur, să luăm pentru noi înșine hotărârea de a nu mai greși în modul în care deja am făcut-o. Să avem astfel o minimă supraveghere de sine și să ne supunem singuri unui proces de auto-corectare a gândirii, gesturilor și comportamentelor noastre. Evident, prin acest proces continuu de supraveghere de sine trebuie să ajungem să nu mai facem în ziua care urmează același tip de greșeli, păcate și răutăți precum cele deja făcute.

Acum putem spune rugăciuni de pocăință canonice (psalmul 50, rugăciunea de pocăință a Sf. Ioan Gură de Aur) și diverse rugăciuni personale.

Fiecare se roagă lui Dumnezeu cu propriile cuvinte și gânduri, pentru ca Dumnezeu să-i ierte toate păcatele făcute, cele „cu voie” și cele „fără voie”, realizate cu: gândul, imaginația, intenția, cuvântul, fapta, scrisul, privirea, consimțământul, intuiția, înțelegerea, delăsările, trândăvia, acceptările făcute.

xx. După „dialogul” cu propria conștiință, vom spune o rugăciune personală de iertare

a greșelilor celorlalți oameni, care au fost făcute asupra noastră. Concret, îi iertăm pe toți cei care ne-au greșit cu ceva în ziua care a trecut și în toate zilele vieții noastre. În acest mod și Dumnezeu ne va ierta greșalele pe care le-am făcut în viața noastră, cu voie și fără voie.

Fiecare se roagă așa cum crede și cum simte. Iată un model orientativ al acestor rugăciuni personale, de pocăință pentru păcatele făcute și de iertare a greșelilor celorlalți:

x. rugăciunea de mărturisire, pocăință și iertare pentru păcatele personale:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog să-mi ierți toate păcatele pe care le-am făcut în această viață, în toate zilele mele până în acest ceas al vieții mele. Te rog să mă ierți de toate păcatele și greșalele pe care le-am făcut și de tot răul pe care l-am adus în lume, cu voie și fără voie, cu: gândul, imaginația, intenția, cuvântul, fapta, scrisul, privirea, consimțământul, intuiția, înțelegerea, delăsările, trândăvia, acceptările făcute.

Te rog să mă ierți de toate păcatele făcute și de care îmi pare rău: (enumerăm concret toate faptele și gândurile pentru care avem conștiința încărcată).

Te rog să mă ierți și de toate păcatele făcute datorită patimilor pe care le am: (enumerăm concret care patimi avem).

Te rog iartă de toate păcatele și pe toți cei ai casei mele: X, Y, Z, etc.

Te rog să ai grijă de mine și de familia mea în timpul nopții, să ne ții în viață și să ne păzești de tot răul, invidia, viclenia, vrăjitoria, boala, de atacuri tâlhărești, atacuri demonice, de toată intenția cea rea, de cutremur, foc, incendii, inundații, fulgere, boală, accidente casnice.

Slavă Ție Dumnezeu meu, slavă Ție“

xx. rugăciunea de iertare a greșelilor celorlalți oameni:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, îi iert pe toți cei care au greșit față de mine și în ziua care a trecut mi-au adus necazuri, clevetire, nedreptate, dureri, lipsuri, pagubă, boală. Îi iert de tot răul făcut asupra mea pe toți aceia care m-au furat, jignit, agresat, lovit, bătut, hărțuit, calomniat, exploatat, abuzat, trădat, mințit, viclenit, nedreptățit, înșelat.

Îi iert și pe toți aceia care au făcut toate acestea în trecut în toată viața mea, până în acest ceas al vieții mele, pentru ca și tu Doamne, te rog să-mi ierți păcatele mele.“

Citim următoarele rugăciuni:

– rugăciunile de pocăință:

rugăciunea de pocăință personală + psalmul 50 + Cele 7 plângeri ale Sf.Efrem Sirul + rugăciunea de pocăință a Sf.Ioan Gură de Aur.

– rugăciunile începătoare „de tipic“:

rugăciunile începătoare + rugăciunea lui Efrem Sirul + Crezul + o rugăciune către Maica Domnului + o rugăciune către Îngerul Păzitor + rugăciunea de dezlegare a Arh.Ilarion Argatu + rugăciunea de dezlegare a Sf.Mc.Ciprian + Rugăciunea Sfintei Cruci.

– rugăciunile pentru alți oameni:

rugăciunea pentru lume a Sf.Paisie Aghioritul.

Rugăciunea de pocăință a Sf. Ioan Gură de Aur este următoarea:

„Doamne, Dumnezeu meu, Cel mare și înfricoșat, și preaslăvit, Făcător a toată zidirea văzută și nevăzută, Cel Ce păzești așezământul Tău și dai mila Ta celor care Te iubesc pe Tine și păzesc poruncile Tale, Îți mulțumesc Ție acum și totdeauna, pentru toate facerile Tale de bine pe care mi le-ai dat, pentru cele arătate și pentru cele nearătate. Ca și până acum, Te laud și Te slăvesc, și Te măresc, pentru milele Tale cele bogate și pentru îndurările Tale, pe care, în chip minunat, le-ai arătat spre mine, sprijinindu-mă încă din pântecul maicii mele și întru toate îngrijindu-Te de mine și păzind, și ocărmuind, cu cuvioșie, cele ale mele, numai din bunătatea și din iubirea Ta de oameni. Căci n-ai trecut cu vederea smerenia mea pentru nevrednicia și împătimirea mea, ci, din iubirea Ta de oameni și din milostivirea Ta, nu ai încetat a-mi face bine și a mă păzi. Și așa, până la bătrânețe și cărunțețe, Dumnezeul meu, să nu mă părăsești. Iisuse Hristoase, numele cel bun, dulceața, dorirea și nădejdea mea, Cel Ce Te-ai făcut om pentru noi și toate cu înțelepciune le-ai iconomisit și le-ai întocmit pentru mântuirea noastră, mă mărturisesc Ție, Doamne, Dumnezeul meu, cu toată inima mea, îmi plec genunchii trupului și ai sufletului, arătându-Ți Ție, Dumnezeul meu, toate păcatele mele.

Plecă-Ți și Tu urechea Ta spre rugăciunea mea și iartă păgânătatea inimii mele. Am păcătuit, am nelegiuit, am greșit, Te-am întăritat și Te-am amărât pe Tine, bunul meu Stăpân și Hrănitor, și Purtător de grijă. Nu este nici un fel de răutate grăită sau negrăită pe care nu am făcut-o cu lucrul și cu cuvântul, întru cunoștință și întru necunoștință, cu amintirile și cu gândurile, peste măsură păcătuiind.

Și, de multe ori făgăduind a mă pocăi, tot de atâtea ori, întru aceleași păcate am căzut. Mai cu lesnire se vor număra picăturile de ploaie decât mulțimea păcatelor mele, pentru că au covârșit capul meu și ca o sarcină s-au îngreuiat. Căci din tinerețile mele și până acum, poftelor celor necuvioase deschizându-le ușa, porniri neînfrânate și fără de rânduială am uneltit, întinându-mi haina Sfântului Botez, cea țesută de sus, biserica trupului meu mândjind-o, ticălosul meu suflet prin patimile necinstirii cu totul spurcându-l și toată fărădelegea și nedreptatea lucrând. Pe care, dacă aș vrea cu de-amănuntul să le pomenesc, nu-mi va ajunge vremea mărturisindu-le.

Dar fiindcă Tu toate le știi, căci nu este zidire nearătată înaintea Ta, toate fiind goale și descoperite înaintea ochilor Tăi, nu mă pricep ce să grăiesc către Tine, Atotștiutorule. Însă și inima mi se zdrobește, și sufletul și, cu totul, întru adâncul nedumeririi mă afund, aducându-mi aminte că, pe când păcătuiam, nu am arătat nici cea mai mică faptă de pocăință. Și vremea tăierii este aproape, sorocul morții stă de față, dar vremea pocăinței, nicăieri.

Pentru aceasta, s-a tulburat sufletul meu și este plin de durere și de întristare. Căci nepregătit fiind, când socotesc și cercetez cele despre mine, nu găsesc nimic vrednic spre a răspunde, nici vreun chip și mijloc prin care să mă izbăvesc de focul cel veșnic. Dar dacă «dreptul abia se mântuiește», eu, păcătosul, ce voi face?

Și, dacă abia după multe scârbe, împărăția lui Dumnezeu este moștenită de cei vrednici, care au umblat pe calea vieții cea strâmtă și necăjită, atunci eu, întru desfătare și întru neînfrânare totdeauna petrecând, cum mă voi învrednici de mântuire? Și, dacă «toată dreptatea omului este ca o zdreanță lepădată», dar atâta noroi și nedreptate cum se vor socoti? Și, dacă «pentru un cuvânt deșert, trebuie să se

dea seamă», eu, pentru atâtea păcate, ce răspuns potrivit voi avea?

Vai, suflete, căci, iată, au sporit faptele cele rele ale noastre! Scurtă este viața și iute trece, către moarte trimițând. Dar veșnică este munca păcătoșilor, ca și împărăția dreptilor. Și viața nici uneia din ele nu se curmă prin moarte.

Deci ce voi face? Ce voi lucra? În ce beznă voi fi aruncat? Înfricoșată este moartea, mai ales cea a păcătoșilor, fiindcă și rea este. Căci «moartea păcătoșilor cumplită este», dar «cu mult mai înfricoșat lucru este a cădea în mâinile Dumnezeului Celui viu», dintru care nimeni nu va putea să mai iasă.

Deci când va veni să Se slăvească întru Sfinții Săi și să răsplătească fiecăruia după lucrurile lui, când scaunele se vor pune și nemitarnicul Judecător înfricoșat va șede, când râul cel de foc va trece pe dinainte și strălucirea și bucuria dreptilor gătite se vor arăta și toate milioanele de îngeri și toți oamenii cei din veac, împreună cu toată zidirea cea văzută și cea gândită cu cutremur vor sta de față, ce voi face eu atunci? De rușine plin fiind, de conștiință muștră, de toată îndrăzneala și de orice răspuns lipsit, suspin din toate părțile. Vai, mie! Ce voi plânge mai întâi, pentru ce voi suspina apoi, pentru ce mă voi tângui? Pentru lipsirea de bunătați sau pentru chinul durerilor? Pentru nesfârșirea muncilor sau pentru despărțirea de Dumnezeu?

Plângi, ticăloase suflete, aducându-ți aminte de cele ce te vor întâmpina după ieșirea din trup, căci vor fi foarte grele și dureroase. Și strigă: Dumnezeule al Puterilor, Dumnezeule Cel veșnic, Dumnezeule al milei și al îndurărilor, să nu mă părăsești, să nu mă treci cu vederea, să nu îndeștezi de la mine mila Ta!

«Ia aminte spre ajutorul meu, Doamne al mântuirii mele!». Că știu milostivirea Stăpânului meu, știu nepomenirea de rău a lubitorului de oameni și că voitor al milei este, Care «nu voiește moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu». Și Care «voiește ca toți să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină», mai ales, cei ce se întorc de la păcat. Căci «nu a venit să cheme pe cei drești, ci pe cei păcătoși la pocăință». Și «nu au trebuință cei sănătoși de doctor, ci cei ce rău pățimesc».

Deci așa aflându-mă și așa socotind, nu mă abat de la nădejdea cea bună, nici nu deznădăjduiesc de mântuirea mea.

Acum am început a grăi către Domnul meu: «Eu sunt pământ și cenușă», «vierme și nu om, ocară a oamenilor și defăimare a poporului». «Dă-mi mie cuvânt, ca să-mi deschid gura mea», Cel Ce dai rugăciunea celui ce se roagă, căci «toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorându-se de la Tine, Părintele luminilor», ca să mă rog după cuviință și să cer cele de folos, și să nu mă întorc smerit și rușinat, ci dobândind cele ce am nădăjduit. Și așa mă voi duce, bucurându-mă întru deplina adevărită a inimii.

Miluieste-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, că spre Tine a nădăjduit sufletul meu. Miluieste-mă, Doamne, că neputincios sunt. Doctorul sufletelor și al trupurilor, ca și cum aş sta înaintea înfricoșătorului Tău scaun de judecată, ca și cum m-aș atinge de preacuratele Tale picioare, așa mă rog și cer, cu inimă zdrobită și smerită: curățește-mă pe mine, păcătosul, iartă-mi mie, netrebnicului și smeritului. Caută din sfânt lăcașul Tău spre ticăloșia mea, privește dintru înălțimile Tale cele sfinte spre rugăciunea smeritului robului Tău și nu trece cu vederea rugăciunea mea.

«Slăbește-mă, ca să mă odihnesc mai înainte de a mă duce» acolo de unde nu mă voi mai întoarce. Ca un om am păcătuit, ca un Dumnezeu, iartă-mă. Căci Tu cunoști,

Stăpâne, alunecarea lesnicioasă a firii omenești și cum că «plecat este cugetul omului cu osârdie spre cele rele încă din tinerețe».

Adu-Ți aminte că din pământ suntem. Adu-Ți aminte că numai Tu singur ești curat și fără de prihană, și neîntinat, iar noi toți întru certări și pedepse suntem. Adu-Ți aminte de îndurările Tale cele din veac și de mila Ta și să nu mă osândești pentru fărădelegile mele, nici să-mi răsplătești după păcatele mele. Știu mulțimea fărădelegilor mele, că mare este și fără număr. Dar știu și noianul iubirii Tale de oameni, că nemărginit este și nebirit. Că Tu ești Cel Ce ridici păcatele lumii, Care Te-ai pogorât din cer pe pământ, ca să cauți oaia cea rătăcită și pierdută, Păstorul Cel bun, Cel Ce îți pui sufletul pentru oi și ai venit în lume, să mântuiești pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Miluiește, Milostive, făptura mâinilor Tale. Să nu Te scârbești de mine, nevrednicul, ci îndură-Te spre făptura Ta. Cel Ce pentru mine cruce ai răbdat și răni ai pătimit și m-ai vindecat, unge rănilor mele cu leacul milostivirii Tale și cu buretele iubirii Tale de oameni. Căci toate le poți și nimic nu îți este Ție cu neputință.

Dă umilință inimii mele celei împietrite, ușurează-mi greutatea conștiinței, primește lacrimile mele și suspinarea mea, ca pe ale desfrânatei și ca pe ale lui Petru, cel dintâi dintre Apostoli. Primește-mi această puțină mărturisire și pocăință, Cel Ce ai primit gândul cel bun al tâlharului pe cruce. Primește rodul buzelor mele ca pe o jertfă vie, bine primită întru miros de bună mireasmă.

Te rog, îmblânzește-Te și înduplecă-Te! A păcătuit și Manase împăratul, dar nu s-a pierdut, pentru că s-a căit. A păcătuit și David mai înainte de acela, dar, plângându-și păcatul, a fost miluit. Multe pilde de acest fel am, care potolesc și mângâie mâhnirea mea, care gonesc de la mine deznădejdea și hrănesc nădejdea mântuirii mele.

Mângâie și Tu inima mea, Părintele îndurărilor și Dumnezeule a toată mângâierea. Odihnește-o și fă-i bine cu izvorul milei Tale și al bunătăților. Multe lucruri ai făcut din veac, mari și minunate, slăvite și înfricoșate, cărora nu este număr. Iar dacă pe mine, desfrânatul, mă vei mântui, mai multă și mai mare minune vei face. Că atât de mare este puterea milostivirii și a iubirii Tale de oameni, încât și din noroi mărgăritar face și, din fiu al gheenei, fiu al Împărăției săvârșește.

Și încă voi striga către Domnul meu și către Dumnezeul meu mă voi ruga: Ocârmuiește rămășița vieții mele după voia Ta. Întărește-mă întru frica Ta. Întemeiază-mă întru dragostea Ta și, cu mulțimea bunătății Tale, sfârșit bun și vrednic iubirii Tale de oameni dăruiește-mi. Caută cu milă și cu iubire de oameni spre oasele mele și spre încheieturile mele, și spre toată alcătuirea făpturii mele și la loc de repaos și de odihnă călăuzește ticălosul meu suflet și așază-l acolo. Căci multe locașuri sunt la Tine, fiecăruia după vrednicie împărțindu-i.

Și încă mă rog și cer: Dă, Doamne, și dar de pricepere nevredniciei mele, ca să înțeleg cele bineplăcute Ție și mie de folos. Și nu numai să le înțeleg, ci să le și împlinesc, ca să nu fiu biruit și să nu fiu dus împreună cu cei răi, să nu făptuiesc cele necuvioase. Și-mi dă să mă smeresc împreună cu cei smeriți, cu cei ce pătimesc împreună să pătimesc, celor ce greșesc, să le iert. Pentru că știu că, de nu voi ierta, nu mi se va ierta.

Pentru aceasta, mă rog: Iartă toate tuturor celor ce îmi greșesc mie, căci nu ei sunt de vină, ci eu, ticălosul, cel ce nu fac voia Ta și nu păzesc poruncile Tale. Celor ce mă iubesc pe mine, răsplătește-le cu bogatele tale daruri. Pe părinții și frații cei duhovnicești pe care mi i-ai dat, miluiește-i, Milostive, ca și pe mine, cu judecățile care

le știi, îndurându-Te cu iubire de oameni.

Aceste cuvinte ale rugăciunii mele să mijlocească pentru mine și cât trăiesc, și după ce voi muri eu. Să se îndrepteze mărturisirea aceasta și lacrimile, ca o tămâie înaintea Ta. Aștept în fiecare zi moartea cea de netrecut. Trupul meu cel ticălos îngropării dându-se, se va strica și Tu îl vei învia, Dătătorule de viață, nepieritor, în vremea Învierii. Iar duhul meu în mâinile Tale îl pun.

Odihnește, Sfinte Stăpâne, întru lumina viilor și în lăcașul celor ce se veselesc și pe părinții, strămoșii și frații mei, robii Tăi binecredincioși, și pe cei ce mi-au poruncit mie, nevrednicului, să mă rog pentru dânșii și tuturor celor ce întru bună credință s-au săvârșit, iartă-le.

Căci, deși am păcătuit, dar nu ne-m depărtat de la Tine, nici «am întins mâinile noastre către dumnezeu străin», ci pe Tine Te-am cunoscut, pe Tine Te-am iubit și întru Tine am crezut, și Ție ne închinăm, Unuia Dumnezeu în Treime, către Tine ne rugăm și întru Tine nădejtile mântuirii le punem. Miluiește-ne pe noi după mare mila Ta și ne sălășluiește întru Împărăția Ta cea cerească.

Cu adevărat, Doamne al meu, Doamne, așa să se facă acestea întru noi, cei ce nădăjduim spre Tine, pentru multa și necovârșita bunătate a Ta și pentru milostivirea și iubirea Ta de oameni, cea negrăită, pentru rugăciunile preaslăvitei, prealăudatei, preabinecuvântatei și cu dar dăruitei, Preasfinte Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare și pururea Fecioarei Maria, ale Puterilor celor cerești și înțeleghătoare și ale tuturor Sfinților care din veac bine Ți-au plăcut Ție. Amin. Amin. Amin.⁴²

Psalmul 50 este următorul:

Această rugăciune are 20 enunțuri și este un lucru foarte folositor să spunem această rugăciune și simultan să facem 20 metanii mari. Pentru cine poate, la fiecare enunț al rugăciunii se face și câte o metanie mare.

- 1. Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta.*
- 2. Și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea.*
- 3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește.*
- 4. Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea.*
- 5. Ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut, așa încât drept ești Tu întru cuvintele Tale și biruitor când vei judeca Tu.*
- 6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea.*
- 7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale, mi-ai arătat mie.*
- 8. Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vârtos decât zăpada mă voi albi.*
- 9. Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.*
- 10. Întoarce fața Ta de la păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le.*
- 11. Inimă curată zidește intru mine, Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.*
- 12. Nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.*
- 13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește.*
- 14. Învăța-voi pe cei fără de lege căile Tale și cei necredincioși la Tine se vor întoarce.*

15. *Izbăvește-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeule mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.*
16. *Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta.*
17. *Că de ai fi voit jertfă, ți-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.*
18. *Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi.*
19. *Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului.*
20. *Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.*

Rugăciunile începătoare sunt următoarele:

Recomandarea pentru mirenii începători este de a spune în fiecare zi rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori și rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori.

Mirenii avansați vor spune zilnic rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori și rugăciunea Împărate Ceresc de 10 ori.

Textul rugăciunilor începătoare este următorul:

„Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin.

Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, (x3)

Care pretutindenea ești și toate le-implinești, (x3)

Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, (x3)

vino și Te sălășluiește întru noi oamenii, (x3)

și ne curățește pe noi de toată stricăciunea, (x3)

și mântuiește, Bunule, sufletele noastre. (x3)

Amin. (x3)

(în total repetăm rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori)

Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte Fără-de-moarte, miluiește-ne pe noi. (de 3 ori)

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin.

Prea Sfântă Treime, miluiește-ne pe noi. Doamne, curățește păcatele noastre.

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru Sfânt Numele Tău.

Doamne, miluiește! (de 3 ori)

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru Care leiești în ceruri, (x10)

sfințească-se numele Tău: (x10)

vină împărăția Ta; (x10)

facă-se voia Ta, (x10)

precum în Cer, așa și pe pământ. (x10)

Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi; (x10)

și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; (x10)

și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean. (x10)

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, (x10)

*a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. (x10)
Amin. (x10)*

(în total repetăm rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori)

Veniți să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm, și să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm, și să cădem la însuși Hristos Împăratul și Dumnezeuul nostru.”

(facem câte o închinăciune mare/metanie mică pentru fiecare din aceste ultime trei versete)

Note:

a. În rugăciunea Tatăl Nostru este mult mai corectă și duhovnicească forma arhaică și evident valabil canonică „**Care leiești**”, ce mai poate fi încă auzită la unii monahi și preoți mai bătrâni.

Formele moderne „Carele ești”, ulterior sărăcită duhovnicește în expresia „Care ești” cu sensul strict de a exista, nu acoperă întreaga profunzime a sensurilor duhovnicești pe care le implică termenul arhaic „leiești”, care sunt următoarele: ești, veșnic, măreț, puternic, atotțiitor (conducere directă și imediată, iei toate deciziile), milosârd (binevoitor, iertător, bun, compătimitor, îndurător, îngăduitor, înțelegător, mărinimos, milos, milostiv), domnești, stăpânești, tămăduiești, curățești (sufletul), vindeci, cunoști, controlezi, susții, aperi, protejezi, organizezi, supraveghezi, urmărești, dai legile, judeci, răsplătești, „ridici” (dai harisme, daruri), „cobori” (dai ispite, umilințe), pedepsești.

(explicațiile pentru termenul milosârd din <https://dexonline.ro/>)

EXPRESIA ORIGINALĂ „CARE LEIEȘTI” = A DEVENIT „CARELE EȘTI” = A DEVENIT „CARE EȘTI” (cum expresia finală „lumească” a fost sărăcită de întreaga valoare duhovnicească a expresiei originale)

Este remarcabil de observat denaturarea în timp a expresiei inițiale „care leiești”, într-o exprimare în care au fost eliminate (aproape) toate sensurile duhovnicești și (aproape) toate atributele lui Dumnezeu. În afară de faptul că „există”, în expresia modernă „care ești” Dumnezeu nu mai are niciun atribut care să-i arate măreția, apărarea, protecția, puterea, stăpânirea, etc.

b. De asemenea, este de preferat varianta valabil canonică „**vină împărăția Ta**” și nu „vie împărăția Ta”, pentru a elimina confuzia existentă printre mulți copii (și pentru surprinzător de mulți adulți) că nu este vorba despre o împărăție vie și plină de viață, de verdeață și de flori frumos mirositoare (cum este într-adevăr în Rai), ci în acest text–rugăciune este vorba despre o Împărăție care urmează să vină/ajungă la Pământ.

c. Este mai corectă și mai bogată în sensuri duhovnicești expresia canonică „**pâinea noastră cea spre Ființă**”, comparativ cu expresia „pâinea noastră cea de toate zilele”.

Termenul „Ființă” desemnează simultan întreaga alcătuire trihotomică a omului: trupul, sufletul și sinele (duhul, spiritul). Și fiecare dintre aceste trei „părți” ale Ființei noastre are nevoie de „pâinea” ei distinctă și corespunzătoare.

Rugându-ne să primim „pâinea” necesară Ființei, ne rugăm să primim toate cele

necesare, corespunzătoare celor 3 aspecte care alcătuiesc Ființa omului: pâinea materială necesară pentru trup, rugăciunile și Harul Sfântului Duh necesare pentru suflet, cuvântul de învățătură necesar pentru Sine (duh, spirit).

În mod fundamental, „pâinea“ necesară Ființei noastre este Harul Sfântului Duh, pe care omul îl primește în fiecare secundă pentru continuarea și susținerea vieții, apărare, protecție, susținere fizică și psihică, miluire, mântuire.

În al doilea rând, „pâinea“ necesară Ființei noastre este Harul Sfântului Duh, necesar pentru a ajunge la trăirea mistică de unire cu Dumnezeu și în Dumnezeu.

Este bine ca atunci când spunem rugăciunea Tatăl Nostru să fim conștienți de faptul că „pâinea“ pe care o cerem este Harul Sfântului Duh.

În al treilea rând, „pâinea“ necesară Ființei noastre este Harul Sfântului Duh, care se oferă omului vrednic sub forma unor harisme (daruri) concrete și deosebite.

În al patrulea rând, „pâinea“ necesară Ființei noastre este Harul Sfântului Duh existent în Sfânta Împărtășanie, adică concret „pâinea“ este Sf.Trup și Sf.Sânge al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu care ne împărtășim.

Aceasta este „pâinea“ pe care o dorim și de care avem nevoie pentru mântuirea și îndumnezeirea noastră. Dacă spunem „pâinea noastră cea de toate zilele“, ne limităm strict la pâinea materială care este necesară trupului.

În al cincilea rând, „pâinea“ necesară Ființei noastre sunt cuvintele de învățătură ale vieții veșnice, pe care le citim în Vechiul Testament (cu 53 cărți) și Noul Testament (cu 27 cărți).

d. Mitropolitul Bartolomeu Anania știa bine teologia profundă (adevărată), în rugăciunea Tatăl Nostru trebuie folosit termenul generic–arhaic „**greșalele**“ și nu termenul generic–modern „**greșelile**“, pentru a se conștientiza foarte bine toate cele 4 tipuri de „greșale“, pe care termenul „greșeli“ nu le acoperă.

Termenul generic–arhaic „greșale“ desemnează cu mare precizie și claritate toate cele 4 categorii de păcate (greșeli), pentru care suntem oricând judecabili și vom fi judecați în fața dreptății lui Dumnezeu, la Judecata particulară și la Judecata de Apoi.

TERMENUL ARHAIC „GREȘALE“ = DESEMNEAZĂ CU PRECIZIE ȘI CLARITATE TOATE CELE 4 CATEGORII DE PĂCATE (GREȘELI) PE CARE LE POATE FACE UN OM, PENTRU CARE VOM FI JUDECAȚI ÎN FAȚA DREPTĂȚII LUI DUMNEZEU.

Aceste 4 categorii de greșeli (păcate) din rugăciunea Tatăl Nostru sunt următoarele:
– cele 2 categorii de păcate (greșeli) referitoare la faptele rele (păcate evidente);
– cele 2 categorii de păcate (greșeli) referitoare la faptele bune („păcatele lipsirii“).

1. Cele 2 categorii de păcate (greșeli) referitoare la faptele rele (păcate evidente).

1.1. Toate gândurile și faptele rele (toate păcatele posibile) făcute de noi înșine (personal), indiferent de motiv, cu voie sau fără de voie.

Aici se includ toate păcatele posibile făcute direct de om (cu gândul, intenția, atitudinea, dorința, planificarea, cuvântul, fapta/acțiunea), care sunt generic grupate în 8 tipuri de păcate/ispitiri:

- „din spate“, „din față“;
- „din stânga“, „din dreapta“;

- „de sus“, „de jos“;
- „dinafară“, „dinăuntru“.

(vezi explicarea acestor ispite/păcate în acest capitol, la sub–capitolul **3.5.2**)

1.2. Toate faptele rele (toate păcatele posibile) pe care îi punem (determinăm, influențăm, manipulăm, constrângem, obligăm, șantajăm, corupem, ordonăm, amenințăm, plătim, etc.) **pe alții să le facă, direct și indirect, cu voie sau fără de voie** (prin liber consimțământ, promisiuni materiale, promisiunea unor decizii, corupere pentru bani, orice formă de manipulare, influențare sexuală, ordin direct/indirect, constrângere, șantaj direct/indirect, agresiuni fizice, hărțuire fizică/sexuală, teroare psihică, amenințări de ucidere, orice alt mod de influențare directă/indirectă, propagandă–manipulare politică/media/economică, etc.).

De exemplu, suntem direct răspunzători de toate păcatele pe care le fac (și le vor face în toată viața lor) cei influențați de activitatea și deciziile noastre.

Iadul este plin de oameni, pentru păcate pe care nu le–au făcut direct și personal:

x. Stau în iad persoanele X care au generat la alții păcate, datorită la ceea ce persoanele X (în timpul vieții lor) au vorbit, decis, au influențat prin propagandă, manipulare, fals, minciună, constrângere, corupere, șantaj, etc.

xx. Stau în iad persoanele X care au generat la alții păcate, datorită la ceea ce persoanele X (în timpul vieții lor) au scris în: cărți, articole de ziar, texte politice, eseuri, bloguri, platforme sociale pe internet, e–mailuri, materiale de propagandă, etc. Oare unde poate fi acum criminalul–satanist Karl Marx, care în baza ideologiei comunismului satanic pe care l–a promovat în scris (la comandă ocultă), a generat în secolul 20 genocidul ideologic a peste 100 milioane oameni.

Și lista iadului poate continua cu mii de scriitori care au promovat și promovează în mod conștient toate satanisme posibile: marxismul, neo–marxismul, corectitudinea politică, feminismul, trans–umanismul, satanismul religios, genocidul rasei albe creștine, genocidul unor etnii oarecare, distrugerea familiei tradiționale, distrugerea identității sexuale, distrugerea credinței creștin–ortodoxe, toate fanteziile new–age, toate ereziile creștine, dictatura medicală, astrologia, vrăjitoria, pervertirea educației copiilor în toate aspectele, distrugerea sistemului de învățământ public, demagogia politică, etc.

xxx. Stau în iad persoanele X care (în timpul vieții lor) prin deciziile, investițiile și activitatea lor comercială au generat la alții păcate:

- proprietarii de baruri, cluburi, discotecii, săli de jocuri de noroc, etc.;
 - proprietarii și angajații lor, pentru: reviste sexy, video chat, site–uri și înregistrări video pornografice, bordeluri, etc.;
 - polițiștii, securiștii și politicienii care din birourile lor protejează și organizează toate activitățile interlope–criminale posibile;
 - bancherii, politicienii și securiștii care din birourile lor finanțează, organizează și controlează toate activitățile interlope–criminale și comerciale–criminale trans–frontaliere: trafic de droguri, trafic de arme, trafic de copii, falsificări de medicamente, vaccinuri criminale, crime la comandă, falimentări de fabrici, falimentări de bănci, otrăvirea câmpurilor agricole, otrăvirea produselor alimentare, otrăvirea atmosferei, otrăvirea pânzei freatice, etc.
- etc.

2. Cele 2 categorii de păcate (greșeli) referitoare la faptele bune („păcatele lipsirii“).

2.1. Toate faptele bune ne-făcute de noi înșine (personal), pe care NU le facem, pe care NU le-am făcut, indiferent de motiv, cu voie sau fără de voie.

Aceste fapte bune pe care putem să le facem, sunt în „puterea“ noastră să le facem, dar pe care din diferite motive totuși nu le realizăm (din lene, nepăsare, frică, dispreț, desconsiderare, dezinteres, etc.), sunt cunoscute sub numele de „**păcatele lipsirii**“.

Aceste „păcate ale lipsirii“ vor atârna greu în defavoarea noastră atât la trecerea prin „vămile văzduhului“, cât și la Judecata de Apoi.

x. Ca părinți, suntem direct răspunzători pentru faptele și păcatele ne-pocăite ale copiilor noștri majori, pe care aceștia le vor face în toată viața lor, datorită lipsei disciplinei, severității, educației morale și religioase cât timp i-am crescut.

Educația morală–religioasă și disciplinarea propriilor copii este un tip de „faptă bună“ pe care suntem obligați să o facem.

Adul este plin de părinți care sunt acolo alături de copii lor, pentru faptele ne-pocăite pe care copiii lor majori le-au făcut în timpul vieții.

Cât timp trăim, ca părinți și bunici suntem direct răspunzători de păcatele și faptele ne-pocăite ale copiilor și nepoților noștri, indiferent ce vârstă au aceștia.

Implicit ca părinți și bunici trebuie să facem toate demersurile posibile (îndrumare, educare, învățare, atenționare, certare cu duhul blândeții, stricta limitare a banilor, stricta limitare a timpului liber, rugăciune personală, acatiste la biserică, milostenii la săraci, etc.), pentru ca copiii și nepoții noștri să lase deoparte fărădelegea (avortul, curvia, trădarea, vrăjitoria, hoția, agresiunea, șmecheria, nepăsarea, trândăvia, fățărnicia, lăcomia de bani, etc.) și să „intre“ în rânduiala/legea lui Dumnezeu.

Un exemplu clar în acest sens este Sfântul și Dreptul Iov, care a trebuit să sufere timp de 7 ani pentru păcatele celor 7 fii majori ai lui, care trăiseră „departe“ de Dumnezeu o viață complet lumească.

Deoarece Sf. Iov era mereu ocupat cu administrarea fermelor, negustoria și treburile politice, copiii (7 fii și 1 fată) fuseseră crescuți de soția lui Iov într-un duh lumesc.

Deoarece aveau bani și timp la discreție, copiii lui Iov (care erau majori și căsătoriți !) deveniseră un fel de „copii de bani gata“ ale căror preocupări principale erau distracția, petrecerile, jocurile, muzica, mesele bogate, etc.

Pentru a putea „plăti“ complet păcatele celor 7 fii ai săi (care erau majori și căsătoriți), Sf. Iov a trebuit să îndure timp de 7 ani severe suferințe fizice și sufletești. Nu pentru păcatele lui a suferit Sf. Iov cei 7 ani, ci pentru păcatele fiilor lui. Pentru păcatele fiecărui fiu al său a suferit câte 1 an.

Aceste suferințe îndurate de Sf. Iov pentru păcatele fiilor săi au fost următoarele: alungarea din propria casă și viața în zona gropii de gunoi a orașului, boli rușinoase (lepră), foamete extremă, sărăcie extremă, umilințe și jigniri publice foarte grave, calomniile publice, părăsirea familiei, huirile soției.

Atât de mari fuseseră păcatele lumești și de gândire ale fiilor Sf. Iov, încât jertfa zilnică făcută de Sf. Iov pentru ei (1 bou tăiat și dat milostenie la săraci în fiecare zi) și chiar moartea lor năprasnică nu au fost suficiente.

xx. Toate faptele bune pe care putem să le facem (și implicit suntem obligați să le facem !) trebuiesc (întotdeauna) supuse aprobării și voinței libere a omului beneficiar.

Există situații când realizarea faptelor binelui trebuie făcută imediat, fără a mai aștepta aprobarea cuiva:

– în cazul unor situații urgente și critice:

salvăm o persoană de la înec, salvăm o persoană dintr-o mașină avariată;

salvăm o persoană din foc;

salvăm o persoană de la jefuire (agresiune, lovire, hărțuire, viol, etc.);

salvăm un camarad pe front;

automat ne facem datoria de medici și asistente, oriunde și oricând este nevoie;

salvăm un om de atacul unui animal;

dăm de mâncare unui sărac, nevoiaș, unor oameni aflați în mare sărăcie;

salvăm un om peste care a căzut un copac (un perete, o mașină, un utilaj, un dulap);

salvăm un om care a leșinat (imediat îl întorcem pe o parte pentru a nu se sufoca prin asfixiere cu propria limbă, apoi sunăm la 112);

etc.

– în cazul unor informații (TV, radio, telefon, mesagerii private – mesaje pe facebook, instagram, telegram, whatsapp, etc.) cu privire la evenimente critice care vor avea loc în viitorul imediat, mediu și/sau îndepărtat:

cutremur, inundație, alunecare de teren, evacuare, bombardament;

epidemie, carantinare forțată în casă;

vaccinarea cu forța, pecetluirea anti-hristică cu forța;

penurie de apă, aprovizionare cu alimente, oprirea curentului electric;

disparația unui copil, găsirea unui copil dispărut;

acțiunea unor bande de criminali/jefuitori;

furtună cu praf saharian peste care a fost pulverizat din avioane pulbere chimică radioactivă (Cesiu 137);

atac cu roiri de sute de drone purtătoare de mini-bombe (termobarice, nucleare, cu neutroni);

atac cu roiri de țânțari modificați genetic purtători de viruși ucigători (holeră, ciumă, lepră, tuberculoză, etc.);

atacul unei armate de roboți ucigași, care sunt programați să ucidă orice om (soldați, femei, copii indiferent de vârstă, bolnavi, bătrâni);

etc.

– o altă categorie deosebită sunt faptele binelui pe care uneori trebuie să le facem și în ascuns, fără ca persoana beneficiară să știe ceva.

Dar în afara acestor cazuri, întotdeauna vom cere aprobarea de a face un bine.

Faptele binelui nu le facem în ascuns și după părerea/experiența noastră, deoarece este posibil ca rezultatul final să nu fie cel dorit. Concret dorim să facem un bine, dar în final vom face o formă de rău.

De asemenea, nu vom sili sau obliga pe cineva să ne accepte faptele binelui: oferta, sfatul, informația, propunerea, banii, timpul, milostenia (indiferent de natura ei), disponibilitatea, faptele propriu-zise.

De aceea, vom cere aprobarea de a face faptele binelui, ca de exemplu:

Vrei să te ajut cu?

Eu pot să te ajut cu problema X, dacă ești de acord

Vrei să ascuți propunerea mea

Primești un cuvânt de folos?

Primești banii mei (donația mea) pentru?

Ești dispus să mă ascuți 2 minute?

Dacă ești de acord, eu aș putea să te ajut cu

Ești dispus să ascuți și altă părere (înțelegere, opinie, prezentare a faptelor, etc.) ?

Etc.

2.2. Toate faptele bune pe care îi punem (determinăm, influențăm, manipulăm, constrângem, obligăm, șantajăm, ordonăm, amenințăm, plătim, etc.) **pe alții să NU le facă, cu voie sau fără de voie** (prin liber consimțământ, promisiuni materiale, promisiunea unor decizii, plată de bani, orice formă de manipulare, influențare sexuală, ordin direct/indirect, constrângere, șantaj direct/indirect, agresiuni fizice, hărțuire fizică/sexuală, teroare psihică, amenințări deucidere, orice alt mod de influențare directă/indirectă).

Foarte mulți trăiesc în mare înșelare, amăgindu-se pe sine cu gândire de genul „voi avea parte de o judecată ușoară, doar nu am dat în cap la nimeni“. Dar așa cum am arătat mai sus, la Judecata Particulară și la Judecata de Apoi situația fiecăruia va fi mult mai nuanțată, complexă, precisă și înfricoșătoare, decât cred majoritatea creștinilor. La judecata lui Dumnezeu se va lua în considerare absolut totul, referitor la orice aspect făcut sau nefăcut al vieții noastre (cuvânt, gând, faptă, intenție, dorință, atitudine).

Deci creștinii trebuie să aibă mare, mare atenție cum își trăiesc viața. Neîncetata luare aminte la sine este esențială. Este important orice aspect al vieții noastre, oricât de mic și ne semnificativ ar putea părea el.

e. În rugăciunea Tatăl Nostru apare versetul:

„și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“.

Avem deci iertarea pe care ne-o dă Dumnezeu pentru păcatele noastre, care este condiționată de iertarea pe care noi o acordăm greșiților noștri (oamenii care ne-au greșit în orice sens și fel posibil).

Mulți „creștini“ interpretează această iertare a greșiților așa cum doresc, într-o formă condiționată sau limitată, ca de exemplu:

te iert doar pentru ziua de azi

te iert, dar să nu te mai văd pe aici

te iert, dar să dispari din ochii mei

te iert cu condiția (lasă loc pentru ranchiună, răzbunare)

iert dar nu uit (lasă loc pentru ranchiună, răzbunare)

iert, dar nu cumva să-mi aduc aminte (lasă loc pentru ranchiună, răzbunare)

etc.

Prin rugăciunea Tatăl Nostru, iertarea noastră față de greșiții noștri trebuie să fie totală, definitivă, completă, necondiționată. **Acest fapt se poate împlini doar dacă realizăm și uitarea faptelor pe care vrem/trebuie să le iertăm.**

Deci doar iertarea (fie ea sinceră și totală, din „inimă“) nu este suficientă, **pentru o iertare completă trebuie să ne străduim și să uităm definitiv aspectele pe care le-am iertat.**

Doar atunci Dumnezeu-Tatăl ne va ierta și nouă multele și gravele noastre păcate, care întotdeauna sunt mai multe, mai mari și mai grave decât păcatele pe care noi

înșine le iertăm greșităilor noștri.

IERTAREA DIN RUGĂCIUNEA TATĂL NOSTRU =

- 1. IERTĂM SINCER DIN „INIMĂ” FAPTELE/PĂCATELE GREȘITILOR NOȘTRI;**
- 2. NE PROPUNEM ȘI NE STRĂDUIM SĂ UITĂM DEFINITIV, SĂ NU NE MAI ADUCEM AMINTE NICIODATĂ FAPTELE/PĂCATELE PE CARE LE-AM IERTAT GREȘITILOR NOȘTRI.**

f. În rugăciunea Tatăl Nostru apare expresia: „**ci ne izbăvește de cel viclean**”.

În mod expres spunem „cel viclean” și nu „cel rău”, deoarece este o mare diferență între aceste tipologii.

„Cel rău” este omul care ne urăște, invidiază, ne dorește răul, etc. în mod direct, „în față”, fără ascunzișuri.

De acești oameni ne putem apăra și singuri: pe cât putem îi evităm, nu îi provocăm, le facem milostenii, ne rugăm pentru ei, etc.

„Cel viclean” este omul care ne urăște, invidiază, ne dorește răul, etc. în mod ascuns, în tăcere, în secret, în mod fățarnic.

Este omul care la vedere este atent, politicos, amabil, civilizat, elegant, manierat, mios, care aparent ne ajută, ne vrea binele, ne iubește, etc., dar care în adâncul sufletului său bolnav urmărește distrugerea noastră și a familiei noastre.

De acești ne-oameni **nu** ne putem apăra singuri, doar Dumnezeu ne poate apăra de acești vicleni fățarnici, care de cele mai multe ori sunt îndrăciți și chiar demonizați.

De aceea trebuie să ne rugăm mereu Bunului Dumnezeu cu rugăciunea Tatăl Nostru, pentru ca El să ne apere și să ne păzească de „cel viclean”.

Rugăciunea Sfântului Efreem Sirul este următoarea (cu 10 metanii mari):

„1. Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie. (și facem o metanie mare)

2. Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău. (și facem o metanie mare)

3. Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd păcatele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. (și facem o metanie mare)

4. Dumnezeuule, milostiv fii mie păcătosului.

(se spune de 3 ori, făcând 3 închinăciuni mici, sau facem 1 metanie mare)

5. Dumnezeuule, curățește-mă pe mine păcătosul.

(se spune de 3 ori, făcând 3 închinăciuni mici, sau facem 1 metanie mare)

6. Cel ce m-ai zidit, Dumnezeuule, mântuiește-mă.

(se spune de 3 ori, făcând 3 închinăciuni mici, sau facem 1 metanie mare)

7. Fără de număr am greșit, Doamne, iartă-mă.

(se spune de 3 ori, făcând 3 închinăciuni mici, sau facem 1 metanie mare)

Amin.”

La final se reia întreaga rugăciune cu cele 7 enunțuri (propoziții) și se fac 3 închinăciuni mici sau o metanie mare. Cât facem aceste metanii mari, mental vom spune o rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu, ca de exemplu:

„Slavă Ție Doamne, slavă Ție“.

Pentru modalitatea de efectuare a metaniilor mari, vedeți în acest capitol paragraful **3.4.1.m**. Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici, vedeți în acest capitol paragraful **3.4.1.î**.

Crezul este următorul:

„Cred într–Unul Dumnezeu, Tatăl Atoțiitorul,
Făcătorul Cerului și al pământului, văzutele tuturor și nevăzutele.
Și întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu,
Unul–Născut, Care din Tatăl S–a născut, mai înainte de toți vecii.
Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat,
Născut, nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s–au făcut.
Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire
S–a pogorât din ceruri
Și S–a întrupat de la Sfântul Duh și din Maria Fecioara
Și S–a făcut om.
Și S–a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont,
Și a pătimit și S–a îngropat.
Și a înviat a treia zi după Scripturi.
Și S–a suit la ceruri și șade de–a dreapta Tatălui.
Și iarași va să vină cu slavă, să judece viii și morții,
A cărui Împărăție nu va avea sfârșit.
Și întru Sfântul Duh, Domnul de viață Făcătorul,
Care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl și cu Fiul Este închinat și slăvit,
Care a grăit prin proroci.
Întru–una Sfântă Sobornicească și apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie.
Amin!“

Citim o rugăciune adresată către Maica Domnului, precum este și următoarea:

„Stăpâna mea preabinecuvântată, folositoarea neamului omenesc, scăparea și mântuirea celor ce aleargă la tine! Știu, cu adevărat știu că mult am greșit și te–am mâniat, preamilostiva Doamnă, ca și pe preabunul Dumnezeu, carele din tine S–a născut cu trup.

Am în minte multele chipuri ale celor care mai înainte de mine au mâniat bunătatea Lui: pe vameși, pe desfrânate și pe ceilalți păcătoși cărora li s–a dat iertare de păcate, pentru pocăința și mărturisirea lor.

Deci aceste miluite chipuri punându–le înaintea ochilor sufletului meu celui păcătos și privind spre atâta îndurare primită de dânsii de la Dumnezeu, am îndrăznit și eu păcătosul, a alerga cu pocăință la milostivirea ta cea bună, o, preacurată Stăpână; să–mi dai mână de ajutor și să ceri la Fiul Tău iertarea păcatelor mele celor grele. Cred și mărturisesc că acela pe care L–ai născut este cu adevărat Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu, judecătorul viilor și al morților, care va să

răsplătească fiecăruia după faptele lui.

Cred iar și mărturisesc că tu ești cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, izvorul milei, mângâierea celor ce plâng, ajutoarea celor pierduți, puternică și neîncetată mijlocitoare către Dumnezeu, care iubești neamul creștinesc, și stai bună pentru îndreptarea mea.

Că într-adevăr nu este alt ajutor și acoperământ oamenilor afară de tine, o Stăpână preaindurată, și nimeni nădăduind în tine și prin tine mijlocind la Dumnezeu, nimeni nu este părăsit. Pentru aceasta rog bunătatea ta cea nemăsurată, deschide-mi ușile îndurării tale, celui ce am rătăcit și am căzut în noroiul adâncului.

Nu te scârbi de mine și nu trece cu vederea rugăciunea mea, a păcătoșului și nu mă lasă pe mine nevrednicul pe care întru pierzare vrăjmașul cel rău cu răutate m-a răpit, ci îmblânzește pentru mine pe milostivul Dumnezeu, cel ce S-a născut din tine, să ierte păcatele mele și să mă mântuiască din pieirea mea; ca și eu cu toți cei ce au dobândit iertare, să cânt și să preamăresc îndurarea cea nemăsurată a lui Dumnezeu celui născut din tine și neînfruntată folosința ta cea spre mine, în viața aceasta și-n veacul cel de veci. Amin.

Preacurată Doamnă Stăpână, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, care poți face tot binele, primește aceste cinstite daruri, care se cuvin numai ție, de la noi nevrednicii robii tăi, Ceea ce ești aleasă din toate neamurile și te-ai arătat mai înaltă decât toate făpturile cerești și pământești.

Căci pentru tine a fost cu noi Domnul puterilor și prin tine am cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu și ne-am învrednicit de Sfântul Trup și de Preacuratul Lui Sânge. Pentru aceasta fericită ești în neamurile neamurilor, ceea ce ești de Dumnezeu fericită, mai luminată decât heruvimii și mai cinstită decât serafimii.

Și acum, Prea Sfântă Stăpână de Dumnezeu Născătoare Fecioară, întru tot lăudată, nu înceta a te ruga pentru noi, nevrednicii robii tăi, ca să ne izbăvim de sfatul celui înșelător și de toată primejdia, și să fim păziți nevătămați de toată lovirea cea înveninată a diavolului; ci până în sfârșit cu rugăciunile tale păzește-ne pe noi neosândiți.

Ca prin paza și cu ajutorul tău fiind mântuiți, slavă, laudă, mulțumită și închinăciune, pentru toate să înălțăm, Unuia în Treime Dumnezeu, Ziditorul tuturor, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Împărăteasa mea preabună și nădejdea mea, Născătoare de Dumnezeu ajutoarea săracilor și primitoarea străinilor, bucuria celor întristați și acoperământul celor necăjiți, vezi nevoia mea și necazul meu; ajuta-mă ca pe un neputincios, hrănește-mă ca pe un străin.

Necazul meu îl știi, dezleagă-l precum vrei, că n-am ajutor afară de tine, Maica lui Dumnezeu, ca să mă păzești și să mă acoperi în vecii vecilor. Amin."

Rugăciunea de dezlegare a Arh. Ilarion Argatu este următoarea:

„1. Doamne, iartă păcatele mele, ale robului tău (N) și păcatele celor din familia mea: ale părinților mei, ale bunicilor mei, ale celor adormiți din neamurile noastre, ale moșilor și strămoșilor până la al nouălea neam – și dăruiește-mi mie împlinirea dorinței mele (spui dorința.....).

2. Alungă Doamne de la robul tău (N), de la familia și casa mea toate duhurile

rele/necurate, pe pustiu să se ducă, unde om nu locuiește și la mine să nu se mai întoarcă și pe mine vindecă-mă.

3. Dezleagă-ne și izbăvește-ne Doamne: pe mine, (pe X,Y,Z), pe copiii mei, pe urmașii mei și casa mea, (casa lui X,Y,Z), casa copiilor mei și casa urmașilor mei de toate vrăjile, blestemele, legăturile, farmecele, programele, demonii cu care vrăjmașii știuți și neștiuți ne-au legat trupul, sufletul, mintea, casa și viața noastră. Dezleagă-le Doamne pe toate acestea și tot răul întru nimica să se prefacă.

4. Doamne, arată-mi pe cei care fac vrăji și pe toți aceia care îmi doresc în ascuns răul, ca să mă pot feri de ei.

5. Dezleagă-ne și izbăvește-ne Doamne: pe mine, (pe X,Y,Z), pe copiii mei și pe urmașii mei de toate legăturile și relațiile [socializarea, vecinătatea, prietenii, (coabitarea), (cununia), (colaborările), (ierarhiile), (subordonările), (ascultările), etc.] cu oamenii îndrăciți, demonizați, invidioși, lacomi, curvari, trădători, ispititori, etc., cu toți aceia care îmi doresc răul, indiferent cine sunt aceștia.

6. Dezleagă-ne Doamne: la mine, (la X,Y,Z), la copiii mei și la urmașii mei: tăcerea, răbdarea, înțelepciunea, memoria, atenția, înțelegerea, smerita cugetare, cumpătarea, înfrânarea, împotrivirea la păcat, pocăința, rugăciunea, postirea, drumurile, darul de bani, darul de casă, darul de mașină, darul de îmbrăcăminte, darul de încălțăminte, darul de sănătate, darul de mâncare, darul de pământ sănătos și roditor, darul de apă, darul de bunurile necesare supraviețuirii, darul de informație, darul de oameni folositori, (darul de cununie), darurile de hărnicie, priceperea de a face bani, priceperea de a munci pământul, puterea de munci cu pricepere și spor, toate care mi-au fost legate. Amin.”⁴³

Rugăciunea de dezlegare a Sf.Mucenic Ciprian este următoarea:

„Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, creatorule și chivernisitorule a toate, sfânt și slăvit ești; Împăratul împăraților și Domnul domnilor, slavă Ție.

Tu Cel ce locuiești în lumina cea nepătrunsă și neapropiată, pentru rugăciunea mea a nevrednicului robului Tău, îndepărtează demonii și stinge viclenia lor de la robii Tăi aceștia (**N**); revarsă ploaie la bună vreme peste tot pământul, ca să-și dea el roadele sale; copacii și viile să rodească deplin; mamele să fie dezlegate și eliberate de nerodirea pântecelui; acestea și toată lumea mai întâi fiind dezlegate, dezleagă și toată zidirea mâinilor Tale de toate legăturile diavolești.

Și dezleagă și pe robii Tăi aceștia (**N**) împreună cu toți ai casei lor, de toate legăturile satanei făcute prin farmece, magie și alte lucrări potrivnice.

Împiedică Tu Doamne Dumnezeul părinților noștri toată lucrarea întunericului. Tu Cel ce dai dezlegare de magie, de farmece, de vrăji, de toate lucrările drăcești și de toate legăturile lor, și distruge toată lucrarea vicleană prin pomenirea sfântului Tău nume. Așa, Doamne, Stăpâne a toate, auzi-mă pe mine nevrednicul slujitorul Tău și dezleagă pe robii Tăi aceștia (**N**) care stau de față și cer mila Ta, de toate legăturile satanei și dacă sunt legați în cer sau pe pământ, sau cu piele de animale necuvântătoare, sau cu fier sau cu piatră, sau cu lemn, sau cu scriere, sau cu sânge de om, sau cu al păsărilor, sau cu al peștilor, sau prin necurăție, sau prin argint viu, sau în alt chip s-au abătut asupra lor, sau din altă parte au venit: din mare, din fântâni, din morminte, sau din orice alt loc, sau dacă a venit prin unghii de om, de animal, sau gheare de pasăre, sau

prin șerpia cei vii și morți, sau prin pământul morților, sau dacă a venit prin străpungere de ace, sau alte asemenea lucrări, dezleagă-le Tu Doamne pentru totdeauna, cu puterea Ta cea mare (preotul face acum semnul crucii peste credincioși).

Tu Doamne, Dumnezeu nostru, Care cunoști și știi toate, dezleagă, sfarmă și distruge acum, toate lucrările diavolești, iar pe robii Tăi (N) cu toți ai casei lor păzește-l nevătămați.

Zdrobește cu însemnarea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci toate puterile potrivnicilor. Pustiește, distruge și îndepărtează pentru totdeauna lucrările magiei, vrăjitoriei și fermecătoriei de la robii Tăi (N).

Așa Doamne Preamilostive, auzi-mă pe mine păcătosul slujitorul Tău, care mă rog pentru robii Tăi aceștia (N), și dezleagă-l de demonul de amiază, de toată boala și tot blestemul, de toată mânia, clevetirea, invidia, farmecele, nemilostivirea, lenea, lăcomia, neputința, neînțelepciunea, mândria, cruzimea, nedreptatea, și de toate răătăcirile și greșelile știute și neștiute, pentru sfânt numele Tău, că binecuvântat ești împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.“

Rugăciunea de dezlegare a Sfintei Cruci este următoarea:

„Să învie Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dânsul. Să piară cum piere fumul; cum se topește ceara de fața focului, așa să piară diavoli de la fața celor ce iubesc pe Dumnezeu și se însemnează cu semnul Crucii și zic cu veselie: Bucură-te, preacinstită și de viață făcătoare Crucea Domnului, care alungi pe diavoli cu puterea Celui ce S-a răstignit pe tine, a Domnului nostru Iisus Hristos, și S-a pogorât la iad și a călcat puterea diavolului și te-a dăruit nouă pe tine, cinstită Crucea Sa, spre alungarea a tot pizmașul.

O, preacinstită și de viață făcătoare Crucea Domnului, ajută-mi cu Sfânta Doamnă Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, și cu toți sfinții în veci. Amin.“

Rugăciunea pentru lume a Sf. Paisie Aghioritul este următoarea:

„Dumnezeul meu, să nu-i părăsești pe robii Tăi care trăiesc departe de Biserică, dragostea Ta să-i aducă pe toți lângă Tine.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de cancer.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de boli ușoare sau grave.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități trupești.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități sufletești.

Pomenește, Doamne, pe conducătorii țărilor și ajută-i să conducă creștinește.

Pomenește, Doamne, pe copiii care provin din familii cu probleme.

Pomenește, Doamne, pe familiile care au probleme și pe cei divorțați.

Pomenește, Doamne, pe orfanii din toată lumea, pe toți cei îndurerăți și nedreptățiți în această viață, pe văduvi și pe văduve.

Pomenește, Doamne, pe toți cei întemnițați, pe anarhiști, pe narcomani, pe ucigași, pe făcătorii de rele, pe hoți, luminează-i și ajută-i să se îndrepte.

Pomenește, Doamne, pe toți cei înstrăinați.

Pomenește, Doamne, pe toți cei ce călătoresc pe mare, pe uscat și prin aer, și-i păzește.

Pomenește, Doamne, Biserica noastră, pe slujitorii sfințiți ai Bisericii și pe credincioși.

Pomenește, Doamne, toate frățiile monahale, pe stareți și pe stărețe, pe monahi și pe monahii.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt în vreme de război.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt prigoșiți.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt precum păsările vâdate.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care și-au lăsat casele și serviciile lor și se chinuiesc.

Pomenește, Doamne, pe săraci, pe cei fără casă și pe refugiați.

Pomenește, Doamne, toate popoarele, să le ții în brațele Tale, să le acoperi cu Sfântul Tău Acoperământ, să le păzești de orice rău și de război. Și iubita noastră țară, zi și noapte să o ții la sânul Tău, să o acoperi cu Sfântul Tău Acoperământ, să o păzești de orice rău și de război.

Pomenește, Doamne, familiile chinuite, părăsite, nedreptățite, încercate și dăruiește-le lor milele Tale cele bogate.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de tot felul de boli sufletești și trupești.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care ne-au cerut nouă să ne rugăm pentru ei.”

Citim Miezonoaptea.

Citim din Mineiul lunii în curs și, în funcție de dată, din Octoih, Triod sau Penticostar.

Citim 1–2 catisme de psalmi, în ordinea lor, din Psaltirea lui David (din Biblia creștin–ortodoxă).

Când citim psalmii este recomandat să folosim Biblia Ortodoxă, ediția din 1914 sau chiar dinainte. În niciun caz nu citim psalmii din Bibliile sectare create de Dumitru Cornilescu și Gala Galaction.

Recomandarea mea este de a citi psalmii din Biblia Ortodoxă diortosită, redactată și adnotată de ÎPS Mitropolit Bartolomeu Anania, din 2012, care este disponibilă pe internet și pe site-ul Mănăstirii Dervent.

Psaltirea este o carte canonică de rugăciuni care conține psalmi, în majoritatea lor compuși de regele iudeu David și reprezintă imnuri/rugăciuni de slavă și pocăință adresate lui Dumnezeu. Psaltirea este organizată în 20 capitole denumite „catisme”; fiecare catismă conține mai multe texte denumite „psalmi”. Deci citirea unei catisme înseamnă de fapt citirea mai multor psalmi.

Părintele Cleopa aprecia îndeosebi psalmii, despre care spunea că sunt ca „feliile de cozonac”. Dacă citești un psalm, pentru suflet este ca și cum ai fi mâncat o felie de cozonac. Într–adevăr psalmii sunt „felii de cozonac”, deoarece ei au o anumită dulceață sufletească, ei ne bucură și „hrănesc” sufletul.

Psalmii nu sunt orice rugăciuni, acestea sunt texte „sfințite”, au fost scrise sub puterea Sfântului Duh și de aceea sunt aducătoare de Har în sufletul celui care îi citește.

Puterea duhovnicească (harică) a psalmilor este la același nivel cu textele Sfințelilor Evanghelii. După Sf.Liturghie, citirea psalmilor este a doua rugăciune ca importanță și putere harică.

x. Rezultatul citirii psalmilor este curățirea sufletului de patimi și „încălzirea” inimii, ca fază de pregătire pentru practicarea rugăciunii lui Iisus cu trezvie, prin „coborârea

minții în inimă“.

Psalmii sunt în special iubiți de monahii și mirenii care doresc să sporească în practicarea *rugăciunii lui Iisus*. Practica monahală a constatat faptul că **citirea psalmilor (alături de smerita cugetare, pocăință și iertarea celorlalți) duce la sporirea în rugăciunea lui Iisus și la obținerea rugăciunii neîncetate.**

De aceea unii monahi fac osteneala să citească întreaga Psaltire în fiecare zi (aproximativ 6 ore/zi) sau o citesc complet la fiecare 3 zile (aproximativ 2 ore/zi). Conform cu Sf. Ioan Casian, în afară de psalmii citați noaptea, în timpul zilei psalmii se citesc începând cu orele 9 (ceasul III), 12 (ceasul VI), 15 (ceasul IX). La aceste ore se citesc minim 3 psalmi.

Un efect mai puternic este dacă îi citim seara după orele 21, dar pentru cine nu poate noaptea, este bine să citească psalmii ziua, începând cu orele 9, 12 sau 15.

xx. Foarte importantă este continuitatea în citirea Psaltirii.

Odată începută citirea ei, vom citi din Psaltire 1–X psalmi, ziua și/sau noaptea, dar acest lucru trebuie făcut zilnic, neîncetat, continuu, până când citim toți psalmii din Psaltire.

Nu citim azi 3 catisme și apoi câteva zile nu mai citim niciun psalm, citirea psalmilor trebuie să se facă zilnic și constant, păstrând o continuitate.

Citim 1–X psalmi pe zi și acest lucru trebuie făcut zilnic, neîncetat până terminăm de citit întreaga Psaltire. Apoi de-abia ne putem opri din citirea psalmilor. Când după o perioadă de timp iar reîncepem citirea Psaltirii, vom păstra la fel continuitatea în citirea ei.

xxx. Nu este recomandat să citească Psaltirea următoarele categorii de persoane, care dau constant drepturi demonilor:

- cei căzuți în patima lăcomiei alimentare: care nu se pot abține de la consumul unor alimente preferate, care nu se pot abține fără să mănânce mult, care nu se pot abține să mănânce non–stop indiferent de oră, care mereu mănâncă până la sașietate (săturare) și chiar peste necesarul de hrănire;
- alcoolicii, cei care nu se pot abține de la consumul băuturilor alcoolice;
- fumătorii, cei care nu se pot abține de la fumatul țigărilor și derivatelor lor;
- cei căzuți în patimile desfrânării, care nu se pot abține de la păcatele desfrânării: malahie, curvie, prea–curvie, dependența de pornografie, fapte de incest, etc.;
- cei care trăiesc ne–cununați la biserică (trăiesc în curvie, chiar dacă au făcut căsătoria civilă la primărie);
- toți cei care nu își îndreptează viața și stau nepăsători în lucrarea/satisfacerea unor puternice patimi trupești și/sau sufletești: orgoliu, invidie, răutate, clevetire, jigniri, fățarnicie, viclenie, fals existențial, mândrie, slavă deșartă, ură, resentiment, mânie, ranchiună, trândăvie, împrăștierea minții (stress, griji, imaginație, reverie, ceartă mentală), lăcomia pentru bani, lăcomia de avere și bunuri materiale, dorința de trădare, dorința de a ucide, etc.

Cei care suferă de patimile de mai sus și citesc Psaltirea (mai ales noaptea) vor avea parte de tot felul de ispite, mai mari sau mai mici (din partea demonilor, din partea celor îndrăciți).

Ca o regulă generală, cei care doresc să citească Psaltirea (și mai ales noaptea !), trebuie să facă efortul neîncetat de a–și îndrepta viața, de a lupta cu propriile patimi,

de a lupta cu propriile păcate pe care le facem cu regularitate.

iv. Dacă citim psalmii noaptea, este recomandat să respectăm câteva condiții.

– În timpul zilei putem citi oricâți psalmi dorim, fără să avem nevoie de binecuvântarea preotului.

– Pentru a citi psalmii seara și noaptea între orele 22–4 dimineața, este recomandat să avem binecuvântare de la preot. Nu este vorba despre o obligativitate sau condiționare, este doar o recomandare lăsată la latitudinea fiecăruia.

Binecuvântarea preotului nu este inutilă, pentru acest lucru vom primi de la Dumnezeu un înger păzitor în plus (sau un arhanghel), care va sta lângă noi când citim din Psaltire.

– Credincioșii mai acrivști spun că pentru a citi noaptea mai mult de 3 psalmi trebuie să avem binecuvântarea preotului și să îndeplinim mai multe condiții.

Aceste condiții sunt și ele cu titlul de recomandare, spre binele nostru, deoarece **citirea Psaltirii noaptea înseamnă un război declarat demonilor**: din noi (din trupul nostru), de lângă noi (din casă) și din cei de lângă noi (din trupurile casnicilor noștri). Adică „în traducere”, citirea Psaltirii noaptea fără nicio pregătire prealabilă, va duce la un oarecare „deranj” casnic în viețile noastre: din senin vor apare certuri, urlete, crize de nervi, nemulțumiri, reproșuri, critici, acuze, motive de ceartă, banii sunt insuficienți, banii au fost cheltuiți aiurea, ură inexplicabilă, lucruri trântite (aruncate, sparte), amenințări, loviri, distrugeri, apar decizii impulsive din categoria „gata, m-am săturat, eu plec la mama”, etc.

Apoi posibil vor apare în casă zgomote și fenomene inexplicabile: mobila scârțâie (pocnește, trosnește), uși și/sau ferestre care se închid–deschid singure, becuri care pocnesc (sau se ard), curentul electric care se oprește brusc, televizorul care se oprește–pornește singur, calculatorul care se oprește–pornește singur, telefonul care apelează singur persoane din agendă, țevi de apă se pot crăpa cu riscul de inundație, vase de bucătărie și/sau farfurii cad singure pe jos, oglinzi se pot sparge, noaptea se aud zgomotele unor animale (pisici, câini, șoareci, dihor, bufniță, etc.), brusc apare o invazie de furnici, animalul de companie este agitat și/sau agresiv, copiilor le este frică și nu pot dormi singuri, copiii au vise urâte și nu mai vor să doarmă singuri, etc.

Lucrurile pot deveni subit chiar periculoase, dacă cine citește noaptea Psaltirea este femeia sau bărbatul care trăiește alături de un casnic (partener) bine îndrăcit. Criza provocată de demonii unui casnic bine îndrăcit (bărbat sau femeie) poate dura 2–3 ore, timp în care se poate întâmpla orice.

În aceste cazuri chiar dis de dimineață, datorită unui pretext pueril, lucrurile pot scăpa complet de sub control prin: crize de isterie, urlete animalice, amenințări de ucidere, amenințări de sinucidere, alungarea femeii/bărbatului din casă, bătaie aplicată copiilor, farfurii sparte, distrugeri de bunuri scumpe (TV, laptop, telefon, etc.), cabluri rupte, haine rupte, plecarea cu mașina pe străzi, animale de companie ucise, animale domestice ucise, etc.

Pentru a citi 1–3 catisme de psalmi noaptea după orele 22 și a evita „deranjul” casnic prezentat mai sus, vă recomand să citiți condițiile elementare care trebuiesc îndeplinite: în capitolul 18 la paragraful **18.2.16** și în capitolul 19 la paragraful **19.4.30**.

v. Psalmii care conțin blesteme se citesc integral.

În Psaltire există câțiva psalmi mai speciali, care conțin și versete cu blesteme, ca de

exemplu psalmii: 7, 35, 69, 108, 109.

De aceea unii credincioși nu citesc acești psalmi sau îi citesc parțial, fără anumite versete.

Nu este voie să facem selecție de psalmi și versete, aceștia se citesc integral.

Trebuie știut că aceste blesteme nu se referă la blestemarea unor oameni obișnuiți, ci se referă la blestemarea demonilor și a oamenilor care le slujesc demonilor (îndrăciți, vrăjitori, etc.)

vi. Dacă facem o pravilă combinată de psalmi cu metanii mari, la sfârșitul fiecărui psalm citit (spus mental) împreună cu metaniile mari, vom mai face încă 1 metanie mare cu rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu.

La finalul pravilei combinate, vom citi (spune mental) rugăciunea „Axion Estin“.

rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu este următoarea:

„Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție Dumnezeuul nostru, slavă Ție“

rugăciunea „Axion Estin“ („Cuvine-se cu adevărat“, care este specifică icoanei „Axion Estin“, din Biserica Protaton–Sf.Munte Athos) este următoarea:

„Cuvine-se cu adevărat să te ferim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu–Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim. Amin.“

Rostul și utilitatea citirii psalmilor.

a. Cititul psalmilor are un efect puternic și divers în viața omului care îi citește:

liniștește gândurile de mânie și răutate (răzbunare, invidie), aduce asupra omului Harul Sfântului Duh (sufletul „trăiește“ stări de pace, bucurie, smerenie, dragoste, iertare), oprește puterea patimilor (alcoolism, curvie, jocuri de noroc, lăcomie alimentară, dependența de shopping), duce la iertarea păcatelor celor vii și adormiți de către Dumnezeu, duce la ridicarea ispitelor, etc.

b. Un alt efect foarte apreciat și căutat de mirenii și monahii care citesc psalmi la miezul nopții (orele 22–4 dimineața) este calitatea somnului care urmează apoi, după citirea acestora.

Chiar dacă după aceea nu dormim 8 ore, dimineața ne vom scula odihniți și proaspeți ca după un somn de 8 ore. Când vă culcați seara târziu și nu vă puteți odihni corespunzător până dimineața la sculare, faceți o mică osteneală și citiți câțiva psalmi. Veți constata practic că somnul care urmează apoi va fi foarte odihnitor.

Dacă timp de o săptămână înainte de culcare citim câțiva psalmi, vom simți cu claritate o îmbunătățire a calității somnului de noapte. Așa se explică de ce monahilor care citesc psalmi aproape toată noaptea le ajunge pentru odihnă doar câteva ore de somn.

Explicația acestui fenomen constă în Harul Sfântului Duh care se acordă variabil omului, în contul acestei osteneți.

c. Citirea psalmilor este de mare ajutor pentru practica Rugăciunii inimii.

Un efect sufletesc și duhovnicesc mai puternic apare dacă psalmul este psalmodiat și simultan se face o Sf.Cruce și o metanie mare.

Acest lucru înseamnă că vom cânta textele psalmilor cu buzele, cu o voce înceată și litanică, sau vom cânta psalmii în mintea noastră. Starea noastră sufletească trebuie să fie de evlavie, pocăință, durere, dragoste pentru Dumnezeu.

Suntem atenți, pătrundem profund cu mintea înțelesul fiecărui cuvânt și cântăm prelung fiecare cuvânt cu durere, cu o voce litanică care poate ajunge până la tânguire. Prin psalmodiere timpul alocat parcurgerii unui psalm poate de crească până la 10 ori comparativ cu citirea lor, dar în acest mod înțelesul rugăciunii ne va coborî în „inimă” și acolo va produce o simțire duhovnicească.

Acesta este marele secret al psalmodierii psalmilor (și al oricăror alte rugăciuni): dacă înțelegem bine cu mintea înțelesul unui cuvânt, prin psalmodiere acest înțeles se va duce în mod automat la „inimă” și acolo va produce o simțire/trăire duhovnicească. Realizăm astfel practic ceea ce spunea Sfântul Teofan Zăvorâtul despre realizarea unei rugăciuni de calitate bineplăcută și ascultată de Dumnezeu:

„rugăciunea înseamnă să înțelegi ceea ce citești și să simți ceea ce înțelegi”.

d. Citirea psalmilor este indispensabilă pentru eliberarea de orice patimă (curvie, beție, fumat, jocuri de noroc, lăcomie de bani, lăcomie alimentară, slavă deșartă, orgoliu, dorința de stăpânire și control, etc.), deoarece acest lucru înseamnă implicit lupta cu „mintea”, voința și puterea unui demon care este deja în noi.

Citirea psalmilor ne va da curaj duhovnicesc, încredere în noi înșine, încredere în puterea lui Dumnezeu, claritate a gândirii, discernământ și eliminarea fricii inconștiente față de demoni.

Despre folosul citirii Psaltirii pentru despățimirea de patimi, citiți la capitolul 18 paragraful **18.2.16**.

e. Un efect deosebit al citirii psalmilor este dobândirea curajului duhovnicesc și stoparea fricii iraționale (inconștiente) față de demonii care stau permanent lângă noi și/sau care sunt în noi (demonii patimilor, pe care i-am „crescut” prin nepăsare, slavă deșartă și iubire de plăcere).

Frica inconștientă pe care o avem este și mai mare dacă este vorba despre demonul unei patimi, care este deja cazat în mintea și trupul nostru. Vorbesc aici despre frica neconștientizată (inconștientă) față de demoni, pe care o are fiecare om.

f. Citim psalmi pentru ajutorul dedicat al altui om viu.

Efectele psalmilor citiți apar la omul pentru care se citesc acești psalmi. De aceea sunt mulți mirenii și monahii care citesc psalmi pentru binele și ajutorul altor oameni aflați în necazuri, greutăți, certuri, boli, lipsuri, etc.

Când citim psalmi se exorcizează energia demonică ajunsă în câmpul biofizic al omului, datorită păcatelor personale. În acest mod putem opri temporar procesul de îndrăcire, de pătrundere al demonilor în trupul celor dragi.

g. Citim psalmi pentru mântuirea personală, a celor din familie, a celor dragi (vii).

g.1. Citim 1–10 catisme de psalmi pe zi, pentru mântuirea sufletului nostru.

Practica bisericească recomandă insistent ca **fiecare creștin să citească în timpul vieții sale integral Psaltirea de cel puțin 24 ori**, ca o minimă jertfă de „plată” a păcatelor personale, care corespund celor 24 „vâmi” (cercetări demonice) aflate în drumul sufletului spre „casa” sa (rai).

Când spun termenul „creștin”, mă refer la toate persoanele începând cu vârsta de 7 ani, care au învățat să citească și pot medical să citească.

Deoarece trăim vremuri nesigure și al treilea război mondial „bate la ușă”, este bine ca fiecare creștin peste 7 ani să facă aceste 24 citiri integrale ale Psaltirii cât mai curând posibil.

Psaltirea nu se va citi cu viteză, ca o urătură de iarnă sau ca lectura unui roman de aventuri, ci o vom citi pe îndelete, cu înțelegere, trăire și simțire.

Pentru un mirean familist cu serviciu și copii minori, o normă rezonabilă este de a citi zilnic 1–2 catisme de psalmi, oricând este posibil: în mijloacele de transport în comun, în pauzele de muncă, așteptând la cozile magazinelor/administrațiilor, oricând există „timp morți” nefolosiți, seara înainte de culcare.

Pensionarii, bolnavii imobilizați la pat, cei fără serviciu, cei încarcerați, cei fără copii vor citi 7–10 catisme de psalmi pe zi. Copiii până la 15 ani vor citi 1–2 catisme pe zi, iar după 15 ani copiii vor citi 2–7 catisme de psalmi pe zi.

Evident citirea Psaltirii acasă nu înlocuiește valoarea duhovnicească a Sf. Spovedanii, trebuie să ne spovedim la preot pentru a alunga definitiv din trupul și/sau câmpul nostru biofizic energia demonică corespunzătoare păcatelor făcute.

g.2. Pentru cei vii care nu (mai) pot citi Psaltirea (nu au timp, sunt prea bătrâni, au probleme medicale grave cu ochii/vederea, au avut atacuri cerebrale grave și au pierdut memoria citirii, etc.), aceasta poate fi citită în contul lor de altcineva: un părinte, frate, soră, văr, cumnat, copil, vecin, prieten, coleg de muncă, camarad de armată, etc.

Pentru iertarea păcatelor celor vii din neamul nostru, vom scrie pe o hârtie de format A4 un acatist cu numele persoanelor vii. Aceste liste cu numele celor vii le vom citi înainte de citirea psalmilor și ne vom ruga Bunului Dumnezeu să ne ierte tuturor toate greșelile pe care le-am făcut, cu voie și fără voie.

g.3. Plătim acatiste la „Psaltirea neadormită” (la mănăstiri).

Un efect mult mai puternic de iertare a păcatelor personale și a celor vii din neamul nostru va fi dacă vom plăti acatiste la mănăstirile unde se citește încontinuu Psaltirea. Vom merge la mănăstirile unde se citește neîncetat Psaltirea (popular numită „Psaltirea neadormită”) și vom da un acatist pentru 40–X zile (ideal pentru 1 an), în care vom menționa dorința noastră de mântuire a sufletului.

h. Citim psalmi pentru ca Dumnezeu să ne arate care sunt dușmanii și vrăjmașii noștri neștiuți care ne doresc răul (îndrăcității, demonizații, bolnavii psihici, trădătorii, sabotorii, invidioșii, viclenii, cu intenții ascunse, etc.), care sunt deja în viața noastră, sau care se pregătesc să ne intre în viață.

h.1. De asemenea, prin citirea Psaltirii cei care ne doresc răul vor fi împiedicați să ajungă fizic la noi, în preajma (proximitatea) noastră.

Nu va sta nimeni înaintea lor, ci demonii din corpul acestor vrăjmași vor fi arși de harul adus de psalmi și vor comanda mental acestora să nu mai înainteze spre direcția noastră.

Fără ca oamenii răi să înțeleagă, demonii care îi controlează mental le vor da alte idei, direcții și scopuri de deplasare, astfel că nu vor mai ajunge la noi.

Trebuie însă să facem o distincție: nu vor mai ajunge în preajma noastră oamenii care sunt îndrăciți (posedați demonic), dar citirea Psaltirii nu va avea niciun efect pentru

acea care și-au demonizat Sinele natural, care au devenit demoni în trup de om.

Acești demonizați vor putea ajunge în proximitatea noastră și față de aceștia va trebui să ne ascundem fizic foarte bine: în buncăre, peșteri, case, râpe, vârș de munte, prăpăstii, etc.

h.2. Stareți sporiți din secolul 20 ne-au învățat ca în timpul WW3 să citim neîncetat din Psaltire, 24 ore din 24 să avem un program planificat la „Psaltirea neadormită“.

Prin rotație vom stabili oamenii care vor citi câte 2 ore din Psaltire, neîncetat ziua și noaptea.

Dacă există suficienți oameni, în principiu 1 om sau o echipă de 2 oameni nu trebuie să citească din Psaltire mai mult de 2 ore. Dacă nu sunt suficienți oameni, atunci desigur canonul de citire la Psaltire va crește peste 2 ore.

În timpul zilei Psaltirea poate fi citită de către 1 persoană, dar în timpul nopții (între orele 22–6 dimineața) Psaltirea va fi citită neapărat doar de către adulți, în perechi de câte 2 persoane,

În timpul zilei Psaltirea poate fi citită timp de 15–30 minute și de copii care știu să citească, începând cu vârșta de 10 ani. Vârșta de 10 ani nu este o limitare canonică, este vorba doar despre faptul că copii se plictisesc repede să citească texte care nu sunt de vârșta lor.

„Psaltirea neadormită“ are valoare duhovnicească pentru întreaga comunitate, de aceea nu se citește în gând, sau cu voce litanică sau în șoaptă. **Toți cei care citesc din Psaltire, ziua sau noaptea, vor citi cu voce tare, să se audă în jurul lor.** În mod ideal, psalmii vor fi citați prin psalmodiere (cântare).

În mod obligatoriu, pentru protecția celor care citesc și a celorlalți, **în camera/spațiul unde se citește non stop Psaltirea, va arde neîncetat o candelă cu ulei la icoana Sf. Maicii Domnului („candela neadormită“).**

În acest mod, prin puterea harică a Psaltirii, vom putea ține departe de noi cel puțin pe aceia care sunt îndrăciți (posedați demonic) și care ne-ar putea face mult rău.

h.3. Foarte folositoare este citirea Psaltirii pentru a ne apăra copii la vremea căsătoriei, de „lupii“ (îndrăciții) care dau târșoale în căutarea de victime naive.

După vârșta de 18 ani (și poate chiar și înainte), în jurul tinerilor încep să dea târșoale indivizii îndrăciți (fete, băieți), în căutarea unor victime naive. Sunt efectiv vânați de acești „lupi“ (indivizi coordonați demonic, direct mental) nu doar tinerii cu venituri bune, ci și aceia care în viitor pot avea o influență benefică asupra societății.

x. Concret, vom citi zilnic din Psaltire 1–3 catisme, pentru prevenire și îndepărtarea de lângă noi a unor astfel de indivizi periculoși.

xx. Dacă suntem precis curțați/simpatizați de „cineva“, pentru a-i verifica bunele intenții vom citi zilnic 6–7 catisme de psalmi, cu dedicație pentru acest „cineva“.

Rezultatul se va vedea destul de repede, persoana (fată, băiat) interesată de noi va continua cu „ochii dulci“ sau brusc va pleca din viața noastră. Cine are în suflet și minte răutate, minciună, fățarnicie, viclenie și intenții ascunse va pleca, cine este sincer și „curat“ în sentimentele sale (declaratate sau ne-declarate) va rămâne.

În principiu în aceste cazuri punctuale este suficient să citim 6–7 catisme de psalmi pe zi, dacă ne forțăm cu citirea Psaltirii (peste 7 catisme pe zi) poate apare riscul să nu mai rămână niciun doritor prin preajma noastră. Sau vor rămâne doar aceia care sunt „oamenii lui Dumnezeu“ și au un suflet foarte curat.

Aici fiecare trebuie să decidă până unde vrea să ridice „ștacheta” pentru sufletul și mintea unui posibil partener.

i. Citim psalmi pentru a ne apăra și „descărca” de puterea farmecelor, blestemelor, descântecelor, vrăjitoriilor, bolilor, legăturilor, otrăvurilor, păcatelor altor oameni.

x. De aceea în mod individual, neapărat preoții care spovedesc trebuie să citească imediat apoi 2–6 catisme de psalmi.

xx. Citirea psalmilor este obligatorie pentru a respinge energiile demonice, demonii și duhurile de boală care sunt trimise asupra noastră prin proceduri de vrăjitorie.

Când citim din Psaltire, automat demonii și duhurile de boală se vor întoarce la cel care i-a trimis asupra noastră și acesta va avea diverse probleme: boli, lovituri, accidente, pierderi, lipsuri, bunuri care iau foc, diverse supărări, etc.

Ca o măsură de protecție elementară față de vrăjitoriile care sunt generalizate, trebuie să citim zilnic minim 1 catismă de psalmi, de preferat seara după orele 22.

Dacă știm că suntem atacați prin vrăjitorii, atunci zilnic seara după orele 22 trebuie să citim minim 2 catisme de psalmi.

xxx. Cel mai puternic efect anti-vrăjitorie al psalmilor este dacă îi citim noaptea între orele 24–4 dimineață.

Psalmii pot fi citați noaptea între orele 24–4 dimineața de credincioșii care:

– au o continuitate în pravila zilnică de rugăciune seara după orele 22, care obligatoriu include și 12 metanii mari (sau 40 închinăciuni mici) pentru Sf.Maica Domnului;

– nu pleacă din casă fără să se închine și să ceară protecția Sf.Maicii Domnului (fac Sf.Cruce pe corp, pe frunte, își binecuvântează copiii);

– în casa lor arde neîncetat lumina candelii la icoana Sf.Maicii Domnului (cu excepția perioadei când nu este nimeni în casă și flacăra candelii va fi stinsă);

– respectă zilele canonice de postire: luni, miercuri, vineri, cele 4 posturi canonice;

– se spovedesc regulat, maxim la fiecare 30 zile;

– participă în fiecare săptămână la slujbele Sf.Liturghie și/sau Sf.Maslu;

– nu au păcate de desfrânare: nu au curvii, prea-curvii, nu fac malahie, nu vizionează materiale XXX, nu spun/ascultă bancuri cu subiect sexual;

– respectă zilele de interdicție a păcatului legitim în familie (pentru cei căsătoriți);

– își sfințesc în fiecare săptămână tot spațiul locativ, mașina, animalele, curtea, grădina, pomii, toate dependențele casei, etc.

(dimineața pe stomacul gol în zilele de miercuri și/sau vineri, sau duminică imediat după venirea de la Sf.Liturghie).

Mai multe aspecte practice cu privire la citirea psalmilor noaptea puteți găsi în capitolul 18 la paragraful **18.2.16** și în capitolul 19 la paragraful **19.4.30**.

iv. Înainte să citim psalmii vom spune mental prenumele persoanelor pe care le bănuim că ne fac vrăjitorii și vom spune o scurtă rugăciune personală, ca de exemplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog apără-ne și alungă de la casa și familia mea tot răul trimis nouă prin vrăjitorii de răutatea, lăcomia, invidia și ura celor care ne doresc răul, mie și familiei mele. Amin.”

Nu spunem blesteme, nu ne rugăm pentru răul lor, nu ne rugăm ca să li se întoarcă înapoi răul trimis nouă, etc., ci doar ne rugăm simplu lui Dumnezeu pentru a fi apărați

de puterea vrăjitoriilor trimise asupra noastră.

Atât și nimic mai mult, restul este „grija” lui Dumnezeu ce și cum trebuie să facă, ca cei plini de lăcomie, ură, răutate și invidie să nu mai aibă grija vieții noastre și a familiei noastre.

Notă: citirea personală a psalmilor ca protecție anti-vrăjitorie nu poate înlocui participarea personală la slujbele Sf.Liturghie și mai ales Sf.Maslu, unde se citesc rugăciuni de alungare și dezlegare de demoni și duhuri de boală.

j. Citim psalmi pentru a ne vindeca de boli, practic astfel plătim din păcatele care au cauzat producerea bolii.

Vom citi în special psalmii 37, 67, 50, 142.

Acești psalmi au putere vindecătoare de boli, dacă sunt citați regulat timp de 40 zile consecutiv. Rugăciunile și troparele care trebuie citite cu această ocazie le puteți găsi la capitolul 17, în cadrul paragrafului **17.11.2** și în **Anexa 1** (de la finalul cărții).

k. Citim la alegere 3–X psalmi speciali, dedicați pentru situații deosebite.

Dacă dorim să citim mai mult de 3 psalmi este recomandat să cerem și să primim binecuvântare pentru acest lucru de la preot (duhovnic).

În „*Psaltirea binecuvântărilor*” a Sf.Arsenie Capadocianul vom găsi explicată folosirea fiecărui psalm. Se pare că această „metodă” de folosire a psalmilor pentru diverse situații a fost descoperită de Sf.Arsenie Capadocianul și ulterior a fost transmisă Sf.Paisie Aghioritul.

Rugăciunile și troparele care trebuie citite cu această ocazie le puteți găsi la capitolul 17, în cadrul paragrafului **17.11.2** și în **Anexa 1** (de la finalul cărții).

Trebuie să căutați psalmii corespunzători problemei personale și să-i includeți în pravila zilnică de rugăciune.

La sfârșitul cărții *Cuviosul Paisie Aghioritul – Cuvinte duhovnicești vol. VI. Despre rugăciune* (Editura Evanghелиsmos, 2013) există prezentată o listă detaliată pentru utilizarea practică a 150 psalmi. „*Psaltirea binecuvântărilor*” a Sf.Arsenie Capadocianul poate fi găsită și la **Anexa 1**, la finalul acestei cărți.

k.1. Este practic obligatoriu să citim în fiecare zi și noapte câțiva psalmi, anume dedicați pentru anumite ispite, necazuri și dureri cu care ne confruntăm în acest moment. Se citesc câți psalmi considerăm că ne sunt necesari, nu există o limită în această privință:

– **obligatoriu** pentru protecția de duhuri citim zilnic psalmii: 26 (de 3 ori), 45, 50 (de 3 ori), 69, 90 (de 3 ori), 142;

– citim psalmii Utreniei: 3, 37, 62, 87, 102, 142;

– citim cei 12 psalmi aleși, care se citesc zilnic de unii monahi la Mt.Athos: 26, 31, 33, 38, 40, 50, 56, 69, 70, 76, 101, 142;

– pentru apărarea și protecția față de indivizii demonizați vom citi la alegere 3–X psalmi dintre următorii: 3, 8, 13, 24, 25, 34, 57, 70, 82, 87, 96, 99, 107, 119, 127, 133, 139, 149.

– pentru vindecarea de boli: psalmii 37, 67, 50, 142;

– pentru supraviețuirea pe timp de război: neîncetat psalmii 50 și 90;

– pentru invidie, vrăjitorie și atac psi de ajutor sunt psalmii 26, 45, 50, 69, 90, 96;

– pentru alungarea demonilor de beție se citesc psalmii 37, 67, 50, 142;

– pentru apărarea de vrăjitorie se citesc psalmii: 6, 50, 94, 96, 121;

– pentru reușita la serviciu sunt recomandați psalmii 37, 38, 39, 48, 50, 59, 67, 87, 119, 129, 133, 140, 142, 144, 149;
– pentru Har în casă se citește psalmul 43, pentru desfrânare psalmul 21, pentru a crește în rugăciune este util psalmul 5, pentru mântuire citim psalmul 83, pentru mândrie trebuie să citești zilnic psalmii 49 și 50;
– pentru protecția față de indivizii degenerați și demonizați vom citi la alegere 3–X psalmi dintre următorii: 3, 8, 13, 24, 25, 34, 57, 70, 82, 87, 96, 99, 107, 119, 127, 133, 139, 149;
Etc.

k.2. Despre importanța psalmului 26.

– Deoarece este cel mai puternic psalm din toată Psaltirea, întotdeauna în casă (în mașină, etc.) vom ține Psaltirea deschisă la psalmul 26, lângă candela aprinsă a Sf. Maicii Domnului.

Deși era oarbă, Sfânta Pelaghia din Reazan (Rusia) vedea „în duh” cum din psalmul 26 iese „foc” (Harul Sf. Duh), care alungă din casă toți demonii și duhurile de boală.

PENTRU PROTECȚIA DE TOT RĂUL = LÂNGĂ CANDELA SF. MAICII DOMNULUI ȚINEM MEREU PSALTIREA DESCHISĂ LA PSALMUL 26.

– Sfânta Pelaghia din Reazan (Rusia) ne spunea că pentru apărarea de invidie, vrăjitorie, vrăjmașii văzuți și nevăzuți, trebuie să citim zilnic: psalmii 26 (de 3 ori pe zi), 45, 50, 69, 90, 142.

Psalmii 26, 50, 90 trebuiesc citați de câte 3 ori pe zi, dimineța, la amiază și seara.

– De asemenea pentru protecția noastră, vom citi de 3 ori acest psalm 26 imediat după ce am avut de a face cu oameni fără Dumnezeu: răi, vicleni, trădători, fățarnici, hoți, trândavi, împătimiți, atei, îndrăciți, demonizați, etc.

În mod obișnuit, acest psalm 26 și alții dedicați pentru îndepărtarea de lângă noi (sau din noi înșine) a răului se citesc numai ziua, nu și noaptea. Psalmul 26 se citește în fiecare zi (în timpul zilei) de 3 ori.

CITIM PSALMUL 26 DE 3 ORI PE ZI (ZIUA) = PENTRU PROTECȚIA DE TOT RĂUL.

CITIM PSALMUL 26 DE 3 ORI PE ZI (ZIUA) = DUPĂ CE AM AVUT DE A FACE CU INDIVIZI FĂRĂ DUMNEZEU (RĂI, VICLENI, TRĂDĂTORI, FĂȚARNICI, HOȚI, TRÂNDAVI, ÎMPĂTIMIȚI, ATEI, ÎNDRĂCIȚI, DEMONIZAȚI, ETC.).

– Sf. Pelaghia din Reazan ne învăța că putem realiza exorcizarea demonilor patimilor din trupul nostru (și din trupul îndrăciților de lângă noi), dacă **timp de 40 zile** citim psalmul 26, de 40 ori noaptea între orele 22–4 dimineța și de 3 ori în timpul zilei.

TIMP DE 40 ZILE CITIM PSALMUL 26 DE 3 ORI ZIUA + DE 40 ORI NOAPTEA (ORELE 22–4 DIMINEAȚA) = PENTRU PROTECȚIA DE VRĂJITORIE PUTERNICĂ + APĂRAREA DE DUȘMANII VĂZUȚI ȘI NEVĂZUȚI + DESPĂTIMIREA (EXORCIZAREA) DE DEMONUL UNEI PUTERNICE PATIMI + EXORCIZAREA DEMONILOR DIN ÎNDRĂCIȚII DE LÂNGĂ NOI.

(facem acest lucru după ce primim binecuvântare de la preot, spovedire, postire, etc.)

Pentru această pravilă de noapte trebuie să îndeplinim câteva condiții elementare și ajutoare: să avem binecuvântarea preotului, să ne spovedim în fiecare săptămână, să ținem zilele de post ale fiecărei săptămâni (luni, miercuri, vineri), în fiecare duminică să mergem la Sf.Liturghie, să sfințim casa (și toată gospodăria) cu Agheasmă Mare de 1–3 ori pe săptămână (ideal în zilele de luni, miercuri, vineri, duminică). Dacă realizăm pravila psalmului 26 doar în timpul zilei (orele 6 dimineața–22 seara) nu avem nevoie de binecuvântarea preotului, dar trebuie să le realizăm pe toate celelalte menționate.

Chiar dacă citim acești psalmi noaptea, nu uităm să citim și ziua psalmul 26 de 3 ori. Mai multe aspecte practice cu privire la citirea psalmilor puteți găsi în capitolul 18 la paragraful **18.2.16** și în capitolul 19 la paragraful **19.4.30**.

k.3. Despre importanța psalmului 50.

Psalmul 50 este cel al pocăinței și el trebuie spus zilnic de către orice creștin, ori de câte ori poate.

Nu există limite în această privință și nu trebuie să avem binecuvântare de la preot pentru această lucrare. Pentru mireni, este foarte recomandat să spună psalmul 50 de minim 7 ori pe zi. Utilitatea psalmului 50:

– Prin citirea (repetarea mentală a) psalmului 50 vom primi Har de întărire a voinței, pentru a nu mai cădea ușor în ispita patimilor trupești (sexuale, alimentare);

În acest sens vedeți la capitolul 18 paragraful **18.2.16.c**.

– Repetarea mentală a psalmului 50 are și „valoarea” a 25 metanii mari, deci cu 4 repetări ale psalmului 50 vom realiza „valoarea” a 100 metanii mari.

Acest aspect este important, deoarece metaniile mari sunt canonul pentru multe păcate trupești pe care le facem continuu cu nepăsare: malahie, curvie, prea-curvie, imaginație erotică, îmbuibarea cu alimente, beție, fumat, consum de pornografie, clevetire, criticism, limbuție (vorbire în deșert), denigrare, tachinare, calomniere, jignire, mânie, agresiuni fizice, bătăi, certuri, etc.

Este foarte important să ne facem aici pe pământ tot canonul convenit păcatelor noastre, pentru a nu-l face apoi în iad.

– Un acatist poate fi înlocuit (de mireni) cu psalmul 50 spus de 7 ori, 10 rugăciuni Tatăl Nostru și rugăciunea canonică dedicată sfântului dorit;

În cazul călugărilor normele de metanii mari și psalmul 50 sunt mai mari.

1 ACATIST = PSALMUL 50 DE 7 ORI + 10 RG.TATĂL NOSTRU + RG.CANONICĂ DEDICATĂ SFÂNTULUI DORIT.

sau

1 ACATIST = 1 CATISMĂ DE PSALMI + 10 RG.TATĂL NOSTRU + RG.CANONICĂ DEDICATĂ SFÂNTULUI DORIT.

– Prin psalmul 50 putem să echivalăm canonul metaniilor mari, acest psalm are „valoarea” rugăciunii făcute, plus „valoarea” a 25 metanii mari.

1 REPETARE (CITIRE) A PSALMULUI 50 = ECHIVALEAZĂ CU „VALOAREA” A 25 METANII MARI + „VALOAREA” DE RUGĂCIUNE A PSALMULUI ÎNSUȘI.

– Prin psalmul 50 putem să echivalăm „valoarea“ oricărui alt psalm din Psaltire. Deci repetarea acestui psalm de 151 ori echivalează cu citirea întregii Psaltiri.

REPETAREA PSALMULUI 50 DE 151 ORI = CITIREA ÎNTREGII PSALTIRI.

– Prin psalmul 50 putem să echivalăm canonul *rugăciunii lui Iisus*.

REPETAREA PSALMULUI 50 DE 3 ORI = ECHIVALEAZĂ CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS DE 100 ORI.

– Prin citirea (repetarea mentală a) psalmului 50 ne vom găsi lucrurile pierdute. Pentru a găsi lucruri pierdute/furate vom spune/citi următoarele rugăciuni: rg. Tatăl Nostru de 10 ori, apoi spunem/citim psalmul 50 de 10 ori, apoi spunem Crezul de 10 ori, la final spunem lui Dumnezeu necazul nostru.

I. Citirea psalmilor duce la îndepărtarea demonilor și duhurilor de boală dintr-un anumit spațiu geografic bine delimitat, implicit duce la îmbunătățirea calității vieții oamenilor care trăiesc acolo.

Aceste efect apare mai ales atunci când Cerurile sunt deschise, în fiecare noapte între orele 24–4 dimineața.

I.1. Când citim psalmi determinăm „coborârea“ din Ceruri a îngerilor și arhanghelilor, pentru folosul general al comunității în care trăim.

Coborârea din Ceruri a unor îngeri și arhangheli duce automat la îndepărtarea demonilor care controlează o anumită regiune geografică (sat, oraș, județ, țară). Pleacă din acea zonă demonii care stau în văzduh, în casele oamenilor, lângă oameni, dar pleacă și demonii care trăiesc în trupurile oamenilor.

Îndepărtarea demonilor dintr-un spațiu geografic este unul dintre motivele principale pentru care la mănăstiri și schituri Psaltirea se citește neîntrerupt ziua și noaptea, continuu 24 ore din 24. În funcție de câți monahi (monahii) sunt, prin rotație 1 călugăr (ziua) sau o „echipă“ de 2 călugări (noaptea) citesc la Psaltire câte 2 ore.

Același lucru este realizat și în comunitățile creștine puternice (de obicei la sate), unde Psaltirea se citește continuu 24 ore din 24 după program și planificare (făcută de preot).

Ziua psalmii pot fi citați de către 1 persoană, dar noaptea între orele 22–4 dimineață Psaltirea se citește în „echipe“ formate din 2 mireni din aceeași familie (casă, gospodărie), care citesc la Psaltire câte 2 ore.

ÎN MOD OBIȘNUIT, NOAPTEA PSALTIREA SE CITEȘTE ÎN „ECHIPE“ DE CÂTE 2 PERSOANE.

În aceste cazuri preotul are grijă ca citirea Psaltirii să fie făcută noaptea în familiile cele mai sporite duhovnicește: sunt spovediți, împărtășiți, țin toate posturile, nu au avorturi, nu au curvii, nu au prea-curvii, au casa sfințită cu Agheasmă Mare de 2–3 ori pe săptămână, nu au nicio legătură cu vrăjitoarele, etc.

Efectul citirii Psaltirii este direct proporțional cu gradul de curățenie și sfințenie duhovnicească la care a ajuns cel care o citește. De aceea pentru citirea psalmilor postirea și trezvia minții sunt o asceză complementară necesară.

Un om cu mare sfințenie poate determina coborârea din Ceruri a unor arhangheli foarte puternici, care vor acționa pe un spațiu geografic întins.

I.2. Când citim psalmi se creează o „pânză harică” (cum spunea Părintele Justin Pârvu) în jurul celui care citește din Psaltire. Aceasta va „arde” și alunga demonii.

x. După Sf.Liturghie, cel mai mare „deranj” pe care îl putem provoca demonilor este citirea Psaltirii, oricând ziua și noaptea.

Împreună cu Sf.Liturghie (slujire pentru preoți, participare pentru mireni), citirea psalmilor noaptea între orele 24–4 dimineața este „linia întâi” a războiului duhovnicesc dus împotriva demonilor de episcopi, preoți, diaconi, monahi, monahii, simpli mireni. De aceea oamenii care citesc Psaltirea noaptea au parte de cel mai dur război posibil, desigur în limitele îngăduite de Dumnezeu.

Pentru mireni începători, nu este deloc recomandat să citească psalmi în miezul nopții (orele 24–4 dimineața), aceștia pot citi ziua câți psalmi doresc. **Mireni începători pot citi ziua câte catisme de psalmi doresc, fără limită, pentru binele lor și a familiei lor.**

În mod obișnuit mireni mai sporți pot ajunge să citească **2 catisme de psalmi noaptea (orele 22–4 dimineața)**, iar monahii sporți ajung să citească variabil 2–X catisme de psalmi pe noapte (sau chiar toată Psaltirea în decursul întregii nopți).

Trebuie însă știut faptul că citirea Psaltirii noaptea necesită respectarea unor condiții de protecție duhovnicească, nu este o glumă să iei parte în „linia întâi” la războiul împotriva demonilor. Fără această protecție duhovnicească consecințele pot fi dintre cele mai severe.

Mai multe aspecte practice cu privire la citirea psalmilor puteți găsi în capitolul 18 la paragraful **18.2.16** și în capitolul 19 la paragraful **19.4.30**.

xx. Puterea citirii Psaltirii noaptea este atât de mare, încât predania monahală consideră că **1 catismă de psalmi citită noaptea între orele 24–4 dimineața de mireni sporți și monahi poate avea valoarea duhovnicească a Molitfelor Sf.Vasile cel Mare.**

Dar pentru a se ajunge la această performanță extraordinară, mireanul sau monahul trebuie să fie spovedit și în ziua precedentă trebuie să fi ținut post ajunare („negru”) cel puțin până la orele 15. Apoi nu se mai mănâncă absolut nimic până a doua zi dimineață.

1 CATISMĂ DE PSALMI CITITĂ NOAPTEA ÎNTRE ORELE 24–4 DIMINEAȚA POATE AVEA VALOAREA DUHOVNICEASCĂ A MOLITFELOR SF.VASILE CEL MARE.

xxx. Cu cât este mai sporit duhovnicește cel care citește din Psaltire, cu atât „pânza harică” protectoare se va extinde mai departe de acesta (preot, episcop, monah, mirean).

De la Părinți cu viață sfințită (Starețul Alexy din Penza–Russia, 1930–2005), știm că **prin simpla deschidere a Psaltirii și prin citirea psalmilor, un mirean începător va alunga demonii la 200 metri de el.**

În orice direcție, indiferent de obiectele și imobilele aflate (existente), în acest spațiu de 200 metri nu va mai sta niciun demon. Demonii însă vor reveni în spațiul geografic dat după terminarea citirii psalmilor.

PUTEREA CITIRII PSALMILOR DIN PSALTIRE DE CĂTRE UN MIREAN ÎNCEPĂTOR = CÂT TIMP

CITEȘTE DIN PALTIRE, UN MIREAN ÎNCEPĂTOR VA FACE „CURĂȚENIE“ DE DEMONI ȘI DUHURI DE BOALĂ LA 200 METRI DE EL, INDIFERENT DE DIRECȚIE.

Un monah cu viață sfântă poate crea în jurul său (în toate direcțiile) o „pânză harică“ care să se extindă la zeci și sute de kilometri, și în acest spațiu toți demonii vor fi „arși“ și vor pleca supărați.

Nu degeaba Sf.Paisie Aghioritul (care citea 7 catisme de psalmi în fiecare noapte) era continuu luptat de demoni, pentru a nu mai citi din Psaltire.

Deranjul făcut demonilor noaptea de Sf.Paisie Aghioritul era atât de mare, încât la un moment dat i s-a arătat înaintea lui un demon amenințător, care a luat chipul unui politician grec îndrăcit din Atena, care în activitatea lui politică făcea „ascultare“ de demonul care îl controla.

Desigur că Sfântul nu s-a lăsat impresionat de această apariție și a continuat cu citirea canonului său de psalmi. Această situație a fost îngăduită de Dumnezeu pentru a ne arăta că psalmii citiți noaptea în Muntele Athos „deranjau“ serios la distanță activitatea demonilor care controlau politicienii greci din Atena.

Distanța în linie dreaptă între Muntele Athos și Atena este de aproximativ 250 km, adică prin citirea psalmilor **în fiecare noapte Sf.Paisie Aghioritul făcea în jurul său „curățenie“ de demoni și duhuri de boală la cel puțin la 250 km, indiferent de direcție.**

PUTEREA CITIRII PSALMILOR DIN PSALTIRE DE CĂTRE UN MONAH CU VIAȚĂ SFÂNTĂ = CÂT TIMP CITEA DIN PALTIRE (7 CATISME ÎN FIECARE NOAPTE) SF.PAISIE AGHIORITUL FĂCEA ÎN JURUL SĂU „CURĂȚENIE“ DE DEMONI ȘI DUHURI DE BOALĂ LA CEL PUȚIN LA 250 KILOMETRI DE EL, INDIFERENT DE DIRECȚIE.

Alungarea demonilor din trupurile politicianilor greci (exorcizarea lor) și din întregul oraș Atena era de fapt realizată de Harul Sf.Duh și arhanghelii pe care Sf.Paisie Aghioritul îi cobora din Ceruri peste Atena și peste întreaga Grecie.

Iată cum un singur om sfințit care citește noaptea Psaltirea, poate contribui decisiv la calitatea vieții a mii de oameni, care vor avea mai puține ispite: cutremure, boli, accidente casnice, accidente de mașină, certuri, despărțiri, neînțelegeri, avorturi, bătaii, beții, curvii, lipsă de bani, legi juridice satanice, secetă, inundații, incendii, etc.

m. Citim psalmi pentru înlocuirea rugăciunilor canonice individuale.

În caz de nevoie (lipsă de timp, mare necaz, vrăjitorie) orice rugăciune canonică individuală poate fi înlocuită cu *rugăciunea lui Iisus* și citirea psalmilor.

De aceea pravilele „de noapte“ ale multor călugări înseamnă doar citirea rugăciunilor începătoare, psalmilor și alternativ facerea de multe metanii mari.

În principiu o rugăciune canonică se echivalează cu 1–2 catisme citite din Psaltire.

1 RUGĂCIUNE CANONICĂ (MIEZONOPTICĂ, UTRENIA, ETC.) = 1–2 CATISME DE PSALMI

n. Citim psalmii pentru protecția și ajutorul sufletelor celor „adormiți“ (morți).

n.1. În cazul celor „adormiți“ recent.

Psalmii se citesc non stop 24 ore din 24, încontinuu timp de 3 zile lângă trupul

neînsuflețit al unui om mort, până la îngroparea lui.

Nu există o normă a citirii Psaltirii, ea doar trebuie citită fără oprire până la îngroparea trupului. Unii vor citi psalmii mai încet și cu luare aminte, alții învățați cu Psaltirea vor citi psalmii mai rapid, etc.

Psalmii se citesc cu rândul de către cei din familie, de rude, vecini, etc.

Ziua psalmii pot fi citiți de către oricine (rude, vecini, prieteni, colegi de muncă, etc.), dar **pe timpul celor 3 nopți de veghe (orele 22–6 dimineață), psalmii vor fi citiți doar de copii și/sau nepoții celui decedat.**

Dacă cel decedat nu are copii, atunci noaptea psalmii vor fi citiți de către cele mai apropiate rude.

Acele 3 nopți nedormite și citirea psalmilor sunt jertfa obligatorie a copiilor, pentru părinții lor care au pierdut zeci de nopți cu creșterea lor când erau mici.

Această osteneală va alunga de lângă sufletul celui decedat pe demonii care vor veni să-și ceară „drepturile”, conform cu păcatele nepocăite și nespovedite ale celui care a murit.

CITIM PSALMII ÎNCONTINUU TIMP DE 3 ZILE, ZIUA ȘI NOAPTEA, 24 ORE DIN 24, PÂNĂ LA ÎNGROPAREA UNEI PERSOANE ADORMITE (DECEDATE).

n.2. Citim 1–10 catisme de psalmi pe zi, pentru mântuirea celor „adormiți” de mai mult timp.

În acest caz citim 1–10 catisme de psalmi pe zi, pentru mântuirea celor „adormiți”.

Pentru această situație, mai multe aspecte practice pot fi citite spre sfârșitul capitolului, la paragraful **3.7.14**.

p. Citim psalmii pentru a cere dreptatea lui Dumnezeu.

Dumnezeu a dat poruncă să nu ne facem dreptate noi înșine, nici să blestemăm, nici să ne jurăm, etc., ci să cerem să se aplice dreptatea Lui.

Dacă știm că avem dreptate și într-adevăr am suferit o nedreptate (relațională, familială, profesională, financiară, socială, politică, juridică, medicală, etc.), vom cere lui Dumnezeu să facă dreptatea Lui.

Trebuie știut că de cele mai multe ori dreptatea lui Dumnezeu este (mult) mai severă decât dreptatea omenească, deoarece ia în considerare și păcatele ne-pocăite făcute anterior.

Uneori această dreptate dumnezeiască este plătită nu direct de către cel în cauză, ci de membrii familiei sale: soțul/soția, proprii copii, proprii părinți. Ca urmare, aceștia pot suferi de boli grave, accidente casnice, accidente auto, pierderi de bani, concediere, eșecuri școlare, eșecuri la examene, loviri, agresioni, nedreptate, înscenări juridice, abuzuri, posibil moarte violentă.

Dacă de exemplu dreptatea omenească înseamnă restituirea (plata, despăgubirea) a 5.000 euro, dreptatea lui Dumnezeu – pentru cel care refuză restituirea/plata banilor cuveniți – poate însemna producerea unui pagube de 50.000 euro (îți arde casa, mașina, firma, etc.).

Dacă dreptatea omenească înseamnă plata unor servicii medicale pentru daune severe comise (accidente auto, bătăi, tratamente medicale greșite, etc.), dreptatea lui Dumnezeu poate însemna moartea pentru cel care refuză asumarea responsabilității

pentru faptele comise. În astfel de cazuri, uneori a murit nu cel vinovat, ci propriul său copil.

Dacă dreptatea omenească înseamnă probe juridice corecte și o sentință judecătorească corectă, dreptatea lui Dumnezeu poate însemna moartea pentru procurorul și/sau judecătorul care se joacă cu dreptatea și viețile oamenilor. În astfel de cazuri, uneori a murit nu procurorul/judecătorul vinovat, ci propriul său copil. De aceea este bine ca în viață să fim corecți, cinstiți, responsabili, incoruptibili, să ne asumăm faptele comise, etc., pentru ca apoi să nu avem surprize ireversibile, dintre cele mai neplăcute cu putință.

Cei care se cred „șmecheri”, deștepți, puternici, de neatins, etc., și cred că pot face oamenilor nedreptăți, „crime” și „mizerii” fără să sufere consecințele, trebuie să știe că la poporul român este foarte folosită această practică, de a citi psalmii pentru a cere dreptatea lui Dumnezeu.

Deci mare atenție cu iresponsabilitatea, nedreptatea, exploatarea, corupția, trădarea, șantajul, nepăsarea, șmecheria, viclenia, falsul, minciuna, lăcomia de bani, curvia, etc., nu vă jucați cu „focul”, mai ales față de oamenii care au credință în Dumnezeu.

Desigur, motivația pentru a nu face aceste fapte nu trebuie să fie frica că omul de care mi-am bătut joc va citi Psaltirea, va ține zile de post „negru” și va plăti la mănăstiri acatiste pentru Psaltire.

Motivația pentru a nu face aceste fapte mizerabile trebuie să fie cu totul alta: buna creștere și educație, respectul de sine, moralitatea elementară (dreptatea, cinstea, corectitudinea), sfânta frică de Dumnezeu și faptul că toate aceste fapte nepocăite le vom plăti cu grele chinuri „dincolo”, în iad.

Concret pentru a cere dreptatea lui Dumnezeu, vom face următoarele:

x. Vom citi zilnic 1–3 catisme de psalmi, ziua și noaptea (orele 22–4 dimineață); Conform cu Sf. Ioan Casian, în afară de psalmii citați noaptea, în timpul zilei psalmii se citesc începând cu orele 9 (ceasul III), 12 (ceasul VI), 15 (ceasul IX). La aceste ore se citesc minim 3 psalmi.

Un efect mai puternic este dacă îi citim seara după orele 22, dar pentru cine nu poate noaptea, este bine să citească psalmii ziua, începând cu orele 9, 12 sau 15.

xx. În plus, după puteri și timp disponibil, vom citi zilnic 3–X psalmi dedicați; În „Psaltirea binecuvântărilor” a Sf. Arsenie Capadocianul vom găsi explicată folosirea fiecărui psalm. „Psaltirea binecuvântărilor” poate fi găsită la **Anexa 1**, la finalul acestei cărți.

În „Psaltirea binecuvântărilor” psalmii care au legătură cu apărarea oamenilor și dreptatea lui Dumnezeu sunt următorii:

3,8,11,32,34,42,57,70,74,77,78,82,84,87,93,96,107,110,114,117,118,119,124,127,133, 135,141.

Citim la alegere 3–X dintre acești psalmi, pentru a primi dreptatea lui Dumnezeu. Facem menirea lor, conform cu „Psaltirea binecuvântărilor” a Sf. Arsenie Capadocianul. Pravila de rugăciune a Sf. Arsenie Capadocianul este prezentată în capitolul 17, în cadrul paragrafului **17.11.2** și în **Anexa 1** (de la finalul cărții).

xxx. Vom merge la mănăstirile unde se citește neîncetat Psaltirea (popular numită „Psaltirea neadormită”) și vom da un acatist pentru 40–X zile (ideal pentru 1 an), în care vom menționa dorința noastră.

iv. Citirea Psaltirii o vom completa cu postire și rugăciunile către Sf.Maica Domnului: facem metanii mari, facem din picioare sute/mii de închinăciuni cu Sfinte Cruci și rugăciuni către Sf.Maica Domnului, citim din Psaltirea Maicii Domnului, citim Paraclisul Maicii Domnului, citim din Noul Theotokarion („Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului”), spunem rugăciuni personale.

r. Timp de 40 zile citim integral 3 Psaltiri, pentru împlinirea unor dorințe punctuale.

Mai întâi mergem la o mănăstire unde se citește zilnic Psaltirea și dăm un acatist pentru 40 zile, pentru a ni se îndeplini o anumită dorință.

Apoi în aceste 40 zile noi acasă vom citi integral Psaltirea de minim 3 ori, citim Acatistul Bunevestiri și Paraclisul Maicii Domnului, vom posti și vom participa la toate slujbele Sf.Liturghie, Sf.Maslu.

ÎMPLINIREA UNOR DORINȚE PUNCTUALE =

1. PLĂTIM LA O MĂNĂSTIRE UN ACATIST PENTRU 40 ZILE, PENTRU „PSALTIREA NEADORMITĂ” +

2. ÎN CELE 40 ZILE ȚINEM POST OBIȘNUIT ÎN ZILELE DE LUNI, MIERCURI, VINERI.

3. ÎN CELE 40 ZILE CITIM INTEGRAL PSALTIREA DE MINIM 3 ORI +

4. ÎN CELE 40 ZILE, ÎN ZILELE DE LUNI, MIERCURI ȘI VINERI CITIM „ACATISTUL BUNEVESTIRI” ȘI „PARACLISUL MAICII DOMNULUI” +

5. ÎN CELE 40 ZILE PARTICIPĂM ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ LA SLUJBELE SF.LITURGHIE ȘI SF.MASLU +

6. ÎN CELE 40 ZILE FACEM MULTĂ MILOSTENIE (vezi în acest capitol paragraful 3.7.5).

s. Citim psalmi pentru a ne reface trupește, psihic, emoțional.

Citirea psalmilor are nu doar efecte duhovnicești, ci are și efecte benefice asupra stării noastre generale. De aceea, este foarte recomandat (și uneori chiar obligatoriu) să citim zilnic 1–5 catisme de psalmi pe zi, în următoarele situații:

– suferim de oboseală cronică, epuizare cronică fizică, psihică, intelectuală (neurastenii), practic fizic, psihic și/sau intelectual nu mai suntem buni de nimic;

În aceste cazuri dormim mult, stăm zile întregi doar în pat, ne îndopăm cu vitamine, mâncăm multe legume, fructe și lactate, etc. Dar pe lângă toate acestea, vom citi mulți psalmi, sau cineva va sta lângă patul nostru și ne va citi acești psalmi.

– ești terminat fizic și psihic, ești sfârșit „la pământ”, fără credință, nădejde, speranță de a reveni la normal, fără sănătate, liniște, bucurie, pace, bani;

– trebuie să luăm decizii importante, cu efecte pe termen lung;

– avem încontinuu parte de agitație, stress, griji, gălăgie, oboseală, împrăștiere, extenuare, alergătură, neliniște, etc.;

– la refacerea după boală, operații;

– înainte de a intra în operații chirurgicale;

– înainte și după nașteri;

– suferim de boli grele care ne imobilizează la pat;

– suferim de depresie, tristețe, nefericire, deznădejde, nu mai avem dorința de a trăi;

– suferim de acedie (vezi mai departe în acest capitol, la paragraful 3.5.2.A);

– avem o mare durere sufletească: cineva drag a murit, am fost părăsit, am fost înșelat, am fost trădat, am fost furat, mi-a murit copilul, statul mi-a răpit copilul,

cineva drag a suferit un grav accident, cineva drag are o boală cronică care va duce la deces, etc.;

– avem o mare tulburare a gândirii: cineva vrea să ne șantajeze, cineva vrea să ne facă rău, cineva vrea să ne ucidă, cineva vrea să-mi ia afacerea (casa, mașina, terenul, livada, pământul, soțul, soția), va trebui să închid afacerea, vin vremuri grele cu foamete și război, etc.;

– avem o mare tulburare a gândirii, nu avem luciditate și gândire clară, deoarece suntem atacați cu vrăjitorii;

Etc.

Notă: în toate cazurile prezentate și în toate situațiile necesare, vom citi personal mulți psalmi, sau cineva îi va citi pentru noi. Efectul benefic de citire al psalmilor este/apare și la distanță nedeterminată, deci putem citi psalmii pentru cineva care suferă și trăiește (foarte) departe de noi.

t. Citim din Psaltire când pregătim, frământăm și coacem prescurile pentru biserică.

Dacă când frământăm nu este cineva lângă noi care să citească din Psaltire, atunci încontinuu vom spune noi din memorie rg.Tatăl Nostru de 3–10 ori și apoi psalmul 50 de 3–10 ori.

Apoi pe toată perioada coacerii prescurilor, vom putea citi personal din Psaltire.

În mod obișnuit la pregătirea prescurilor pentru biserică, trebuie spus din memorie rg.Tatăl Nostru de 3–10 ori, psalmul 50 de 3–10 ori și apoi trebuie citită 1 catismă de psalmi.

Facem metanii mari.

Facem acestea pentru Mântuitorul Iisus Hristos, Sfânta Maica Domnului, Sfântul nostru personal, Sfinții din ziua noastră de naștere, Sfinții omagiați în Sinaxar în ziua care începe, pentru alte scopuri.

Este indicat să facem metaniile mari folosindu-ne de un metanier sau de un ceas pe care îl setăm să sune după un timp anume: 10 minute, 13 minute, 15 minute, X minute. Ideal este ca acestea să fie făcute între orele 22–4 dimineața, dimineața imediat după trezire (și înainte de micul dejun), sau înainte de revărsatul zorilor când afară este încă noapte.

Toate detaliile practice necesare cu privire la metaniile mari, pot fi găsite în acest capitol la paragraful **3.4.1.m**.

Spunem rugăciunea lui Iisus cu trezvia minții, pentru completa dez-rădăcinare din minte și „inimă” (suflet) a unei patimi care ne controlează.

Aceste rugăciuni se spun mental cu maximă calitate posibilă, deoarece atunci stăm „în fața” Mântuitorului: cu toată puterea, pocăința și smerenia sufletului nostru, cu multă seriozitate, recunoștință, străpungere de sine, atenție, durere, evlavie, cu totală atenție asupra cuvintelor, cu dorința și nădejdea pentru despățimire, fără absolut niciun gând de împrăștiere.

Să conștientizăm faptul că în aceste momente Mântuitorul se uită la intenția, osteneala și starea sufletului nostru. Rugăciunile făcute cu împrășiere, fără seriozitate,

atenție și pocăință constituie o osteneală zadarnică, inutilă din punct de vedere duhovnicesc.

Ca urmare a acestei osteneți, omul primește în dar de la Sfântul Duh harisma „trezviei sufletului“, care este o stare de atenție, luciditate și contemplație a minții și sufletului, superioară chiar și prezenței conștiente.

Spre deosebire de paza minții și starea mentală de „trezvie a minții“ care poate fi activă neîncetat, starea de „trezvie a sufletului“ se obține mai greu, strict în perioada cât putem spune *rugăciunea lui Iisus* „din inimă“ (suflet), cu maximă calitate.

Ideal este să ne folosim de un metanier și stând în picioare să spunem 15 minute (sau de 100 ori) *rugăciunea lui Iisus* adaptată la patima lăcomiei.

Rugăciunea lui Iisus este următoarea:

„Doamne / Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește-mă pe mine, păcătosul.“

În locul cuvântului „păcătosul“ vom spune cuvântul care desemnează patima X, pe care dorim să o dezhădăcinăm complet din mintea și sufletul nostru: mândrișul, desfrânatul, cel plin de mândrie, cel plin de slavă deșartă, invidiosul, răutăciosul, clevetitorul, care judecă pe toți și toate, avarul, cheltuitorul, bețivul, trădătorul, iubitorul de bani, lăcomul de mâncare, etc.

„Doamne / Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește-mă pe mine, patima X“
sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine, (patima X)“

Deci în această rugăciune înlocuim cuvântul „păcătosul“ cu patima care ne controlează, în cazul de față „mândrișul“:

„Doamne / Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește-mă pe mine, mândrișul“
sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine, mândrișul“

sau

„Doamne / Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / curățește-mă (izbăvește-mă) de toată mândria“

Începem cu cuvântul „Doamne“, pe care îl spunem într-o mică pauză de inspirație–expirație. Pe inspirație spunem „Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu“, iar pe expirație spunem „miluiește-mă pe mine, patima X“. În pauzele de inspirație–expirație spunem iar „Doamne“.

Spunem mental această rugăciune cu atenție, claritate, fără să ne grăbim, accentuând mental pe unele cuvinte din rugăciune. Câteva repetări le facem concentrându-ne mintea pe cuvintele „Doamne“ și „pe mine“, în alte repetări ale rugăciunii accentuăm în mintea și sufletul nostru cuvintele „Doamne“ și „păcătosul“ (patima X), în alte repetări ne concentrăm atenția pe cuvintele „Iisuse Hristoase“ și „miluiește-mă“, etc. Fiecare își alege cuvintele pe care le dorește accentuate, dar ele trebuie gândite cu mare atenție și trebuie să–și găsească o anumită rezonanță în „inima“ noastră.

Citim rugăciuni dedicate adresate Maicii Domnului,

ca de exemplu:

Citim psalmi din Psaltirea Maicii Domnului.

Citim un Acatist al Maicii Domnului, la alegere.

În general sunt citite Acatistul Bunevestiri și Acatistul Sfântului Acoperământ;

Citim un Canon de rugăciune al Maicii Domnului, din „Noul Theotokarion“.

Citim Paraclisul Maicii Domnului.

Pentru începători această rugăciune se poate citi o dată pe săptămână.

În prima săptămână citim paraclisul în ziua de luni, în săptămâna următoare citim paraclisul în ziua de marți, etc., în săptămâna șapte ajungem să citim paraclisul în ziua de duminică. Pentru ajutor sporit, se ține post în ziua când citim paraclisul.

Ulterior, după câteva luni, putem trece să citim Paraclisul Maicii Domnului de 2 sau 3 ori pe săptămână. Ideal ar fi ca în decurs de 1 an să putem ajunge să citim Paraclisul Maicii Domnului aproape în fiecare noapte.

Spunem rugăciunea „Axion Estin“ („Cuvine-se cu adevărat“, care este specifică icoanei „Axion Estin“, din Biserica Protaton–Sf.Munte Athos) este următoarea:

„Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu–Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim. Amin.“

Spunem rugăciunea „Apărătoare Doamnă“, care este următoarea:

„Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu noi, robii Tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, izbăvește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ție: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!“

Opțional, în continuare realizăm toată pravila rugăciunilor de dimineață.

3.3.2. Canonul rugăciunilor de dimineață, sau combinat rugăciunile de noapte plus rugăciunile de dimineață (oricând între orele 4...7 – 6...9).

3.3.2.a. Rostul rugăciunilor de dimineață devreme.

Este indicat ca rugăciunile de dimineață să fie citite înainte de răsăritul soarelui, când majoritatea oamenilor încă dorm. Fiecare se trezește și se roagă cât poate, timp de 10 minute, 20 minute, 30 minute, X minute.

În primul rând ar trebui să stabilim de ce sunt atât de apreciate și importante rugăciunile de dimineață devreme.

Învierea Mântuitorului Iisus Hristos a avut loc în zorii zilei, înainte de răsăritul soarelui. În consecință, mulți mireni se scoală dimineața devreme înainte de răsăritul soarelui și se roagă cât pot, după puteri.

Începând cu ora 6.30, până la orele 7, în doar 30 minute se pot face 30 metanii mari și se poate citi „rugăciunea de la revărsatul zorilor”. Pentru început este bine și atât. După ce ne facem pravila de rugăciune, ne putem continua programul normal pentru dimineață: făcut micul dejun, băut cafeaua sau ceaiul, pregătit copiii pentru școală, etc.

Alți mireni se scoală dimineața devreme și merg la biserică (sau la mănăstirea) apropiată de casa lor, unde participă la slujba Liturghiei atât cât le permite timpul, iar apoi de acolo pleacă direct la serviciu.

3.3.2.b. Rugăciunile de noapte plus imediat rugăciunile de dimineață.

(oricând între orele 4...7 – 6...9)

Deoarece aceste ore de noapte sunt atât de bune pentru rugăciune, mulți mireni își fac acum tot canonul de rugăciuni: de noapte plus rugăciunile de dimineață.

În 3 ore, de la ora 4 la ora 7 dimineața se pot face toate aceste rugăciuni. Cine dorește să se culce seara devreme în jurul orei 19–20 poate să sară peste rugăciunile de la miezul nopții, să se scoale dimineața foarte devreme (orele 4–5 dimineața) și să-și facă atunci întreaga pravilă de rugăciuni: de noapte și de dimineață.

Tipicul multor monahi prevede ca rugăciunile de noapte să se continue imediat cu rugăciunile de dimineață. Trezirea este la ora 3.30, apoi la orele 4 dimineața se începe cu rugăciunile de noapte și apoi se continuă direct cu rugăciunile de dimineață. Până la orele 8 dimineața sunt făcute consecutiv și fără pauză ambele serii de rugăciuni, de noapte și de dimineață.

Mulți mireni practică acest canon de rugăciune combinat: se scoală dimineața foarte devreme, în jurul orei 4 dimineața, pentru rugăciunile de noapte pe care le fac în fața unei icoane, având o lumânare aprinsă. După ce termină de spus rugăciunile de noapte, fără nicio pauză trec imediat la rugăciunile de dimineață.

Nu se face greșeala de a combina rugăciunile de noapte cu rugăciunile de dimineață, ele se fac separat, conform pravilei pe care ne-am stabilit-o.

Alți mireni spun aceste rugăciuni de noapte în fața icoanei, dar nu mai au timp să spună în fața icoanei și rugăciunile de dimineață, deoarece fie au fost obosiți și s-au sculat mai târziu, fie au avut rugăciuni de noapte mai lungi. În acest caz mireni credincioși își spun rugăciunile de dimineață mental, când deja sunt în drum spre serviciu și se află în mașina personală, taxi, metrou, tramvai sau autobuz.

Desigur, pentru această variantă rugăciunile de dimineață trebuie memorate, știute pe de rost, lucru care nu este greu de realizat.

Notă clarificatoare cu privire la practica combinată: rugăciunile de noapte plus imediat rugăciunile de dimineață.

Așa cum am scris în paragrafele de mai sus, mulți mireni au un program de rugăciune unificat.

Fie începând cu orele 21..23 sau miezul nopții, fie începând cu orele 4...5 dimineața, aceștia își fac succesiv ambele pravile de rugăciune: rugăciunile de noapte și apoi imediat rugăciunile de dimineață. Metaniile, închinăciunile, psalmii și rugăciunile citite nu se combină, ci se fac separat și distinct, dar succesiv, imediat unele după celelalte. Dintre mireni care au această practică combinată, probabil 70% fac ambele pravile (de

noapte și de dimineață) succesiv începând cu orele 4...5 dimineața și 30% dintre ei fac ambele pravile succesiv oricând între orele 21...24 – 24...3 dimineața.

Motivul acestei preferințe este simplu, oamenii trebuie să se scoale dimineața să meargă la serviciu, majoritatea nu pot sta să facă pravile de noapte. Apoi, în multe texte sfinte Înșuși Dumnezeu învață pe oameni că cel mai bun moment pentru rugăciune este dimineața devreme: înainte de răsăritul soarelui (la revărsatul zorilor) sau în timpul răsăritului soarelui. În mod normal, în lunile aprilie–septembrie, toate rugăciunile trebuie să fie terminate până la orele 7 dimineața.

Problema cu această practică este că pentru rugăciune se pierde un moment al zilei, adică nu se fac rugăciuni la miezul nopții sau dimineața.

Cine face ambele pravile doar noaptea (începând cu orele 21...24) nu se mai roagă dimineața, cine face ambele pravile doar dimineața (începând cu orele 4...5) nu se mai roagă la miezul nopții.

Aș dori totuși să precizez că **aceste pravile de rugăciune succesive nu sunt specifice ascezei monahale, ci sunt adaptări de rugăciune pentru mireni.**

Asceza creștin–ortodoxă, mai precis ascetismul creștin–ortodox monahal, înseamnă realizarea distinctă a rugăciunilor, atât la miezul nopții cât și dimineața și nu realizarea unor pravile de rugăciune succesive sau combinate.

Practica ascetismului monahal creștin–ortodox practic obligă la realizarea unui somn polifazic: se doarme 3–4 ore seara sau înainte de miezul nopții, urmează pravila rugăciunilor de la miezul nopții, apoi se doarme 2–3 ore, apoi după orele 6 dimineața urmează pravila rugăciunilor de dimineață.

În total se ajunge la un total de 6–7 ore de somn pe zi.

3.3.2.c. Rugăciunile și ritualurile „de dimineață” sunt și următoarele:

Primul gând după trezire, în prima secundă după ce ne-am trezit din somn.

Trebuie să ne educăm mintea, pentru ca primul gând după trezire să fie cel de slavoslovire a lui Dumnezeu.

În prima secundă după trezire, când încă suntem în pat, vom spune în mintea noastră de 10 ori:

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție” (x10)

Obligatoriu spunem rugăciunile obligatorii după spălarea pe față/corp (cu închinăciuni mici și Sfinte Cruci, la o icoană):

1. *„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție” (x3)*
2. *„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește–mă pe mine, păcătosul” (x3)*
3. *„Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește–ne pe noi. Amin.” (x3)*
4. *„Îți mulțumesc, Doamne, că te-ai milostivit de mine să văd lumina unei noi zile, te rog ajută–mă și luminează–mă ca să fac numai voia Ta.” (x1)*
5. *„Doamne Iisuse Hristoase, îți mulțumesc că mi-ai dat încă o zi de viață pentru pocăință, dobândirea vieții veșnice și bucuria contemplării Creației Tale.” (x1)*
6. *„Doamne, Stăpâne, Sfinte, Mântuitorule Iisuse Hristoase, te rog ajută–mă și*

învrednicește-mă să trec ziua aceasta fără de păcat.” (x1)

7. „*Pune Doamne, strajă gurii mele și ușă de îngrădire, împrejurul buzelor mele.*” (x1)
(este un enunț din psalmul 140, pentru a ne păzi gura de păcatele vorbirii)

8. „*Sfinte Îngere Păzitor al vieții mele, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul, apără-mă și mă păzește de tot răul*” (x1)

9. „*Sfinte Protector (numele) al meseriei mele, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul, și ajută-mă în tot ceea ce voi face/munci în ziua de astăzi*” (x1)

10. „*Sfinte Protector (numele) al vieții mele, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul, și ajută-mă în tot ceea ce mi-am propus să realizez*” (x1)

(Sfântul Protector personal este automat cel al cărui pronume l-am primit la botez: Sf.Ioan, Sf.Vasile, Sf.Andrei, Sf.Luca, Sf.Alexandru, Sf.Ciprian, Sf.Maria, Sf.Ecaterina, etc. Cei care au un prenume neregăsit printre sfinți, se vor ruga la Sf.Maica Domnului să le dăruiască un Sfânt Protector personal).

Luăm variabil Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare), Anafură și ulei sfințit la slujba Sf.Maslu.

Prima dată după ce ne spălăm pe față și spunem rugăciunile la trezire, având stomacul gol prima dată vom consuma Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare), Anafură și ulei sfințit la slujba Sf.Maslu. Avem la dispoziție mai multe opțiuni:

x. luăm doar 1–2 bucățele de Anafură;

sau

xx. luăm doar 50 ml de Agheasmă Mică (3 guri);

sau

xxx. luăm 50 ml Agheasmă Mică (3 guri), apoi luăm și 1–2 bucățele de Anafură;

sau

iv. luăm 50 ml Agheasmă Mică (3 guri), în care am adăugat și 9 picături (aproximativ o jumătate de linguriță) de ulei sfințit la slujba Sf.Maslu;

sau

v. luăm doar Anafură, peste care punem 9 picături (aproximativ o jumătate de linguriță) de ulei sfințit la slujba Sf.Maslu;

– Dacă nu avem Anafură, putem pune ulei sfințit la slujba Sf.Maslu peste alte produse de panificație „simple”, care NU au fost sfințite la slujba Sf.Maslu: felii de pâine, chifle, turte, lipie, biscuiți, etc.

– Dacă nu avem Anafură, putem pune ulei sfințit la slujba Sf.Maslu peste alte produse de panificație care au fost sfințite la slujba Sf.Maslu: felii de pâine, chifle, turte, lipie, biscuiți, etc.

– La slujba Sf.Maslu de asemenea putem sfinți făină de grâu, din care apoi acasă vom face pâine, turte, chifle, etc. Putem pune ulei sfințit la slujba Sf.Maslu în aluatul pe care îl frământăm pentru a face acasă pâine, turte, chifle, etc. (mai multe detalii cu privire la această situație puteți citi în capitolul **18**, la paragraful **18.2.18**).

sau

vi. luăm 50 ml de Agheasmă Mică (3 guri), apoi luăm Anafură peste care punem 9 picături (aproximativ o jumătate de linguriță) de ulei sfințit la slujba Sf.Maslu;

sau

vii. luăm 50 ml de Agheasmă Mare (3 guri), apoi luăm și 1–2 bucățele de Anafură;
sau

viii. luăm 50 ml de Agheasmă Mare în care am adăugat și 9 picături (aproximativ o jumătate de linguriță) de ulei sfințit la slujba Sf.Maslu;

sau

ix. luăm 50 ml de Agheasmă Mare, apoi Anafură peste care punem 9 picături (o jumătate de linguriță) de ulei sfințit la slujba Sf.Maslu;

sau

x. luăm 50 ml de Agheasmă Mică obișnuită (3 guri) sau Agheasmă Mică de la Izvorul Tămăduirii (3 guri), și apoi luăm 1 bucățică de Anafură de Paști (Sfintele Paști).

Note la Anafură, Anafură de Paști (Sfintele Paști), Agheasmă Mică, Agheasmă Mare, ulei sfințit la slujba Sf.Maslu:

a. Aspecte practice generale.

x. Toate aceste produse sfințite se iau dimineța pe stomacul gol, deci prima dată le vom consuma pe acestea, apoi după un timp variabil vom bea apă, ceai, vom lua micul dejun dorit.

În mod ideal, micul dejun se va lua după ora 9. În acest mod vor putea fi împărtășiți în taină cei care au date acatiste la biserică pentru Sf.Proscomidie.

xx. Obligatoriu înainte de a consuma orice produse sfințite, vom face 3 Sfinte Cruci și vom spune rugăciunea Tatăl Nostru.

xxx. **Aceste produse sfințite se pot lua doar dimineța pe stomacul gol**, și doar dacă noaptea după orele 24 nu am mai consumat absolut nimic, nici măcar apă.

Consumul de apă sau alimente noaptea după orele 24 va diminua sau chiar anula din efectul produselor sfințite.

iv. Pentru consumarea acestor produse sfințite, **ne vom orienta după practica bisericească a Sf.Împărtășanii, care prevede o postire anterioară de minim 9 ore.**

Deci nu vom mânca absolut nimic timp de minim 9 ore, înainte de a consuma Agheasmă Mică, Agheasmă Mare și Anafură (după caz). Până la orele 24 mai este permis să consumăm doar lichide simple (apă, ceai), dar dacă este posibil, nu le vom consuma nici pe acestea.

De exemplu, dacă știm că ne trezim la orele 6 dimineța, nu vom mai mânca absolut nimic, începând cu orele 21 ale zilei anterioare. Dacă este neapărată nevoie, între orele 21–24 mai putem consuma ceva lichide simple.

v. Apoi, nu bem apă (ceai, lapte, cafea, etc.) și nu mâncăm micul dejun imediat după ce consumăm Agheasmă Mică, Agheasmă Mare și Anafură, ci după cel puțin 10–15 minute.

O greșeală frecventă a copiilor este că ei beau apă, lapte sau ceai imediat după ce consumă aceste produse sfințite, ceea ce evident diminuează din efectul lor.

vi. Vom avea grijă să ținem la rece bucățelele de Anafură mai ales pe timpul verii, deoarece la căldură poate apare pericolul ca aceasta să mucegăiască.

Anafura foarte veche sau mucegăită nu se aruncă la gunoi, ci în foc.

Ea va fi arsă odată cu resturile de hârtie rămase de la curățarea candelor.

Dacă locuim în orașe, toate aceste resturi (hârtii folosite, fitile arse, Anafura neconsumată) le vom strânge într-o pungă și cu prima ocazie le vom duce la casa de la

țară, unde există sobe sau butoaie de metal. Acolo vom arde toate aceste resturi. Dacă locuim în mediul rural, toate aceste resturi le vom arde lunar în cadrul gospodăriei, sub supraveghere.

vii. În noaptea de Învierea Domnului, credincioșii prezenți la biserică primesc Sfintele Paști (Anafura de Paști).

Aceasta se consumă timp de 40 zile, de la Învierea până la Înălțarea Domnului.

Deci credincioșii vor avea grijă și vor lua de la biserică 1–X Sfinte Paști, pentru a ajunge la toată familia timp de 40 zile.

De obicei credincioșii iau câte 1 Anafură de Paști pentru fiecare persoană din familie.

Odată ajunși acasă, vom rupe/tăia Sfintele Paști în bucățele foarte mici, chiar firimituri, pe care le vom păstra într-o pungă de hârtie la rece (în frigider).

Precum Anafura obișnuită, vom avea grijă să ținem la rece bucățelele de Sfinte Paști, deoarece de obicei după Învierea Domnului vremea se încălzește brusc și poate apare pericolul ca aceasta să mucegăiască.

Cum consumăm Sfintele Paști (Anafura de Paști), începând cu dimineața de la Învierea Domnului:

– În mod ideal, înainte de a consuma Sfintele Paști (Anafura de Paști), credincioșii se vor împărtăși cel puțin 1 dată în timpul postului Sfințelor Paști;

– Precum Anafura obișnuită, Anafura de Paști (Sfintele Paști) se consumă doar dimineața pe stomacul gol, împreună cu Agheasmă Mică obișnuită (3 guri) sau cu Agheasmă Mică de la Izvorul Tămăduirii (3 guri).

Câteva zile vom consuma Sfintele Paști cu Agheasmă Mică obișnuită (3 guri, 50 ml).

În prima zi de vineri de după Paști (Vinerea Luminată), la biserică se sfințește Agheasma Mică de la Izvorul Tămăduirii.

De acum înainte, restul zilelor până la Înălțarea Domnului vom consuma Anafura de Paști (Sfintele Paști) împreună cu Agheasma Mică de la Izvorul Tămăduirii (3 guri).

Notă: termenul de „Sfintele Paști” (sau „Paști”, „Paștile”) pentru pâinea binecuvântată stropită cu vin este un termen popular, în mod corect–bisericesc termenul de „Paști” se referă la Sf.Trup și Sf.Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos.

b. Aspecte practice cu privire la uleiul sfințit la Sf.Maslu.

x. Obligatoriu înainte de a consuma uleiul de la Sf.Maslu, vom face 3 Sfinte Cruci și vom spune rugăciunea Tatăl Nostru.

xx. Dacă dimineața vom consuma ulei sfințit la Sf.Maslu sau Agheasmă Mare, este foarte recomandat să luăm micul dejun după 2 ore, pentru ca Harul sfințitor să–și facă „lucrarea” asupra corpului, sufletului și minții noastre.

xxx. În toate situațiile când dimineața consumăm ulei sfințit la Sf.Maslu sau Agheasmă Mare, ideal înainte de a le consuma vom face 10–40 metanii mari, fiecare după puteri. Dacă nu le facem înainte, metaniile mari le vom face după ce consumăm uleiul sfințit.

iv. Ca aspect practic, pentru a consuma uleiul sfințit la Sf.Maslu, vom vărsa puțin ulei într–o farfurie (cană, bol).

Peste acest ulei vom presăra puțină sare și apoi vom înmuia în acest ulei bucăți de pâine, bucăți de turtă, etc. În mod ideal, și acestea vor fi sfințite la slujba Sf.Maslu.

v. Pe lângă consumul intern, **uleiul de la Sf.Maslu trebuie folosit și pentru a ne unge capul**, astfel indirect ne vom păzi creierul și mintea/gândirea de: otrăviri, substanțe psihotrope, vrăjitorii, atacuri demonice, atacuri psi, atacuri psihotronice, hipnoză

satanică, dureri de cap, stress, stări de leșin, nervozitate, crize de nervi, atacuri de panică, etc.

Concret, dimineața după spălarea pe față, **vom face cu acest ulei sfințit mici cruciulițe în următoarele zone:** frunte, partea occipitală a capului, tâmple, creștetul capului, baza gâtului, ceafă.

Dacă nu avem în casă ulei sfințit la slujba Sf.Maslu, în același scop vom folosi mir sfințit cumpărat de la mănăstiri sau ulei din candela Sf.Maicii Domnului pe care o avem funcțională în casă (vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.7.4**).

vi. Pe lângă consumul intern, uleiul de la Sf.Maslu trebuie folosit și pentru a ne unge părțile afectate/dureroase ale pielii și trupului:

- mușchii, încheieturile, ligamentele, tendoanele;
- zona organelor afectate;
- toată zona capului: ochii, urechile (canalul interior), gingiile inflamate/dureroase, dinții, buzele, toată fața, ganglionii din gât (intern);
- toată zona gâtului, coloana vertebrală, genunchii, coatele;
- palmele, încheieturile/articulațiile mâinilor, toate degetele și toate unghiile;
- orice zonă a pielii (cu excepția zonelor intime);
- orice zonă a trupului care este afectată de tăiere, cusătură, furunculi, negi, infecție, cangrenă.

c. Aspecte practice cu privire la Agheasma Mare.

x. În mod canonic, în vremurile obișnuite (pace, liniște, nu există pandemii, etc.),

Agheasma Mare se poate consuma intern doar timp de 8 zile:

pe data de 6 ianuarie când apele sunt sfințite (în ziua de Bobotează) și cele 7 zile care urmează (deci intervalul 6–13 ianuarie inclusiv).

Agheasma Mare se consumă în aceste 8 zile doar dimineața pe stomacul gol, după ce anterior nu am băut și/sau mâncat absolut nimic după orele 24 noaptea.

xx. Aceste 8 zile de consum intern de Agheasmă Mare au și următoarele implicații:

– deoarece prin Agheasma Mare facem o sfințire a trupului („casa“ sufletului), în aceste 8 zile este foarte recomandat să ne abținem de la unele deprinderi, plăceri, pofta, patimi trupești (care au o legătură directă cu trupul):

fumat, orice consum de alcool (bere, vin, țuică, etc.), abuzuri alimentare;

orice formă de desfrânare (curvie, prea-curvie, malahie, etc.);

păcate ale vorbirii: comentare, cârtire, criticism, nemulțumiri, clevetire, judecare, tachinare, jigniri, etc.

– deoarece acum **toate apele sunt sfințite**, în aceste 8 zile vom fi atenți și nu vom face abuz de apă (publică, privată, în casă, în gospodărie):

nu vom spăla mașina (nici acasă, nici la o spălătorie), nu spălăm pardosele/gresii;

nu spălăm geamuri, nu vom face curățenie în casă (spălări de covoare, mochete, perdele, pereți, etc.);

nu vom face deloc spălări manuale/la mașină (de haine, lenjerie, încălțăminte, pături, etc.), nu vom face duș/baie, nu vom spăla animalele de casă.

– în aceste 8 zile, în casa noastră, vom folosi apa doar pentru necesitățile stricte: ne spălăm dimineața pe față și corp, spălăm vasele, facem mâncarea, bem apa necesară pentru consumul personal.

Aceste interdicții sunt valabile pentru toată lumea inclusiv pentru cei care locuiesc la

orașe, dar interdicțiile sunt obligatorii pentru cei care locuiesc în mediul rural și își procură apa din fântâni.

xxx. Agheasma Mare se poate consuma timp de 8 zile de către oameni, și de toate animalele și plantele din casa (gospodăria, ferma) noastră:

– Dacă avem animalele care dimineața consumă lapte, vom pune/adăuga puțină Agheasmă Mare în laptele lor;

– Vom pune/adăuga Agheasmă Mare în toate vasele în care există apă de băut pentru păsări și animale: câini, pisici, iepuri, găini, rațe, găște, etc.;

– Vom pune/adăuga Agheasmă Mare în recipientele/gălețile pentru apă, cu care adăpăm animalele mari din gospodărie (și fermă): vaci, cai, boi, tauri, porci, etc.;

– Vom pune/adăuga Agheasmă Mare în recipientele pentru apă existente în grădinile zoologice, pentru: cămile, lei, urși, tigri, maimuțe, elefanți, lupi, urși, etc.;

– Vom pune/adăuga Agheasmă Mare în recipientele pentru apă existente în parcurile și rezervațiile naturale, pentru: urși, căprioare, bizoni, cerbi, lupi, vulpi, bursuci, etc.;

– Timp de 8 zile, vom stropi cu Agheasmă Mare și vom pune Agheasmă Mare la rădăcina tuturor plantelor pe care le avem în casă (gospodărie, fermă): flori de casă, flori perene, arbuști, orice copaci, pomi fructiferi, vița de vie, livezi, tufe, răsaduri, iarbă, orice fel de semințe, etc.

iv. În afara celor 8 zile din luna ianuarie, există câteva situații/exceptii când putem consuma (folosi) intern Agheasmă Mare, dacă în aceste zile vom ține post și avem dezlegare de la preot.

Situații când putem consuma (folosi) intern Agheasmă Mare, **cu dezlegare** de la preot:

– în caz de prigoană statală totalitară și închiderea Bisericii, indiferent de pretext;

– când Biserica Ortodoxă sobornicească și strămoșească va cădea „de facto” (faptic) în erezia ecumenismului mondial prin integrarea ei în religia satanică anti-hristică Chrislam și Antihristul va lua în Biserica Ortodoxă și în inimile oamenilor locul Mântuitorului Iisus Hristos;

– oricând în caz de pandemie, boală generalizată în toată societatea (comunitatea);

– oricând, în caz de boală grea;

– oricând, înaintea unei operații chirurgicale;

– oricând, în caz de război civil sau război militar extern;

– în caz de examen (școlar, profesional, etc.), indiferent în ce zi cade data examenului.

– fără să fie o regulă sau un canon, în timpul celor 4 mari posturi canonice ale anului preotul poate acorda tuturor credincioșilor dezlegare pentru consumul de Agheasmă Mare în zilele de luni, miercuri și vineri, în care obligatoriu se ține post.

– fără să fie o regulă sau un canon, în timpul celor 4 mari posturi canonice ale anului preotul poate acorda celor foarte bolnavi dezlegare pentru consumul zilnic de Agheasmă Mare.

Notă: în toate aceste zile cu dezlegare pentru consumul de Agheasmă Mare, neapărat vom ține post obișnuit sau post tip ajunare (prima masă a zilei este de post după orele 12, 15 sau 18, și apoi eventual se continuă tot cu mâncare de post).

v. Situații excepționale pentru salvarea vieții, când putem consuma (folosi) intern Agheasmă Mare oricând (ziua, noaptea), fără dezlegare de la preot:

– când suntem grav bolnavi cu risc mare și imediat de deces, indiferent de boală;

– când suntem în pericol de moarte datorită vrăjitoriilor făcute (la distanță, de către

casnici, de către cei care ne vizitează);

- când suntem în pericol de moarte datorită unor medicamente și/sau suplimente alimentare contrafăcute (pulberi, capsule, drajeuri, comprimate, siropuri), care nu respectă compoziția chimică menționată în prospect;
- când am fost otrăviți, ni s-a pus otravă în mâncare și/sau băuturi;
- când ni s-a pus în mâncare și/sau băuturi substanțe halucinogene;
- când ni s-a pus în mâncare și/sau băuturi substanțe psihotrope cu diverse efecte neurologice;
- când avem bruște și puternice dureri de cap care nu sunt naturale, ci sunt datorate: unui atac cerebral, sugestiei hipnotice, otrăvirii, vrăjitoriei (acțiunii unor demoni), blestemelor, deochiului, atacului psihotronic, acțiunii unui puternic semnal GSM 5–7G;
- când ni s-a pus în mâncare și/sau băuturi substanțe cu efect hormonal și neurologic (cu scopul șantajului, de a cădea în grave păcate sexuale care sunt filmate);
- când ni s-a pus în mâncare și/sau băuturi diverse vrăjitorii (apă de la mort, necurăție femeiască);
- când se încearcă să fim uciși prin tahicardie indusă (oprirea inimii);
- când sunt grav bolnavi copiii între 0–25 ani (Agheasma Mare se consumă intern + frecționăm tot corpul copilului cu ulei sfințit la Sf.Maslu, exceptând zonele intime).

Note:

– După consumarea de Agheasmă Mare și trecerea episodului periculos, în continuare în această zi vom ține post;

– Trebuie spus că aceste situații deosebite sunt la limita situațiilor canonice permise, de aceea aceste fapte trebuiesc spovedite. După ce Agheasma Mare ne-a salvat viața (nouă, copiilor), ne vom spovedi și vom face canonul dat de preot.

Pentru cei mai aciviști și/sau habotnici, trebuie bine înțeles că Agheasma Mare (precum orice alt produs sfințit) este dată omului și pentru salvarea vieții. Este un mare păcat, practic este o formă de sinucidere prin nepăsare–necredință să „mori cu zile”, având lângă tine și nefolosite Agheasma Mare, uleiul sfințit de la Sf.Maslu, uleiul din candela de acasă, etc.

Pentru a ne salva viața din situații critice, acestea trebuiesc folosite (cu discernământ).

vi. Agheasma Mare se înmulțește, adică are valoare sfințitoare dacă o „sporim” și o combinăm cu apă plată nesfințită.

Înmulțirea Agheasmei Mari se face doar cu apă foarte proaspătă: imediat scoasă din pământ, sau dintr-o sticlă recent desigilată de apă plată.

Nu înmulțim Agheasma Mare cu apă minerală îmbuteliată.

Nu înmulțim Agheasma Mare cu apă stătută, care a fost scoasă din pământ (desigilată) de câteva ore sau zile.

Nu este recomandat să „sporim” Agheasma Mare folosind apa de la robinet.

Prin „sporirea” ei cu apă nesfințită, Agheasma Mare poate fi consumată nelimitat, ani și ani de zile, mai ales dacă o ținem la rece în recipientele corespunzătoare (de sticlă, inox, ceramică).

vii. Are valoare de Agheasmă Mare orice apă curată (de izvor, subterană, etc.) pe care o luăm oriunde din natură pe data de 6 ianuarie.

Este suficient ca oriunde pe Pământ, pe data de 6 ianuarie un preot ortodox să facă Sf.Liturghie și Slujba de Bobotează, pentru ca apele să fie sfințite pe tot globul

pământesc.

Și evident că așa va fi până la sfârșitul lumii, întotdeauna va fi printr-o pădure sau peșteră un preot ortodox care va face aceste 2 slujbe pe data de 6 ianuarie.

Deci dacă pe data de 6 ianuarie indiferent de an, ne aflăm lângă o sursă de apă curată (ideal un izvor de munte, apă subterană), aceasta are sfințenie de Agheasmă Mare.

Această apă sfințită o vom folosi intern pentru următoarele 8 zile și ea nu se va strica niciodată, va avea exact aceeași sfințenie precum Agheasma Mare pe care o luăm de obicei pe data de 6 ianuarie din biserică.

d. Aspecte practice cu privire la Agheasma Mică.

x. Agheasma Mică NU se înmulțește, adică nu are valoare de sfințire dacă o „sporim” și o combinăm cu apă nesfințită. Agheasma Mică se consumă doar atât cât am luat de la biserică.

Deși nu se înmulțește, este totuși bine să punem 50 ml de Agheasmă Mică în vasele care au fost re-umplute cu apă proaspătă: canistră, oală, găleată, bidon, etc.

xx. În anii care urmează, în lipsa bisericilor ortodoxe și a preoților ortodocși devotați Mântuitorului Iisus Hristos, Dumnezeu va face oamenilor o mare economie.

Concret, **Agheasma Mică va putea fi făcută chiar de către mireni care au ținut câteva zile de post.**

Într-o zi de post, miercuri sau vineri, mireni vor pune într-un vas curat apă curată (proaspătă din pământ sau îmbuteliată) și vor face deasupra apei semnul Sf. Cruci, timp în care vor spune următoarele rugăciuni: rugăciunea Sfintei Cruci, rg. Tatăl Nostru de 3 ori, rg. Împărate Ceresc de 3 ori și o rugăciune de binecuvântare de 3 ori.

Această rugăciune de binecuvântare poate fi și următoarea:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește această apă, pentru Sfânt numele Tău. Amin.”

și

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește această apă, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.”

xxx. Agheasma Mare (Mică) nu se ține la temperaturi peste 10 grade Celsius și nu se ține în sticle/recipiente de plastic, deoarece poate apare gustul de apă stătută sau clocită.

Mulți credincioși țin Agheasma Mare (Mică) în sticle de plastic rămase de la apa plată, în cameră la 15–25 grade Celsius și apoi constată că Agheasma Mare (Mică) nu mai are gust bun și prospețimea naturală.

Oamenii interpretează greșit acest lucru că Agheasma Mare (Mică) este stricată, datorită lipsei Harului și preotului care cumva și-a pierdut harisma preoției. Apoi oamenii încep eventual să bârfească și să clevească preotul (episcopul) care a sfințit acea Agheasmă.

Alți creștini cred greșit că păstrează proaspătă Agheasma Mare, dacă pun în ea plante uscate: busuioc, mentă, etc., ceea ce în timp duce la dobândirea unui miros neplăcut. Deci în Agheasma Mare nu se pune absolut nimic: orice plante, sare, alcool, etc.

În aceste cazuri nu este Agheasma Mare (Mică) stricată, ci este doar gustul de apă stătută, deoarece a fost ținută în recipiente de plastic, la temperatura camerei (15–25

grade Celsius). Astfel poate apare riscul de a se confunda gustul de apă stătută cu gustul de apă stricată.

Pentru a nu apare gustul de apă stătută (clocită), vom ține Agheasma Mare (Mică) în recipiente de lemn, sticlă, inox sau ceramică, și la răcoare unde sunt temperaturi sub 10 grade Celsius (în pivniță, în pământ, în frigider).

iv. Agheasma Mică făcută în casele oamenilor la Slujba Sfeștaniei are o putere sfințitoare și curățitoare mai mare, dacă cei din casa unde se face slujba au ținut anterior câteva zile de post și mai ales au ținut post tip ajunare (post „negru”) până la orele 12, 15, 18, 21 sau 24.

Agheasma Mică făcută în casele oamenilor la Slujba Sfeștaniei are o putere harică sfințitoare și curățitoare (de exorcizare) foarte mare, dacă preotul va avea cu sine și puțină Agheasmă făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare și la final această Agheasmă va fi adăugată (eventual în ascuns) în Agheasma Mică proaspăt făcută.

Preotul va face acest lucru (va adăuga puțină Agheasmă făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare în Agheasma Mică făcută la Sfeștanie) doar dacă toți cei din casă au fost bine spovediți și au ținut minim 3 zile de post obișnuit sau 1 zi completă de post „negru”.

v. Agheasma Mică făcută cu Acatistul și rugăciunile unor sfinți.

Agheasma Mică făcută cu aceste ocazii este folosită imediat și apoi este păstrată cu grijă la răcoare, să ajungă pentru un an întreg. Tot cu aceste ocazii oamenii fac diverse milostenii, în special din producția propriei grădini (livezi).

De exemplu:

– **Agheasma Mică care este făcută cu rugăciunile Sf.Mucenic Haralambie** (prăznuit pe data de 10 februarie) **are o putere foarte mare vindecătoare de boli.**

Această Agheasmă Mică vindecătoare de boli se face în ziua pomenirii Sf.Mucenic Haralambie, sau oricând în timpul anului când este nevoie de ea.

– **Agheasma Mică care este făcută cu rugăciunile Sf.Modest** (prăznuit pe data de 18 decembrie) **este folositoare pentru sănătatea animalelor și albinelor.**

Tot pentru binele animalelor este folositoare Agheasma Mică care este făcută cu rugăciunile Sf.Haralambie (prăznuit pe data de 10 februarie) sau rugăciunile Sf.Fanurie (prăznuit pe data de 27 august).

– **Agheasma Mică care este făcută cu rugăciunile Sf.Trifon** (prăznuit pe data de 1 februarie) **este folositoare pentru sănătatea culturilor verzi și a plantelor:** plantele de casă (în ghiveci), florile perene, florile de câmp, florile de grădină, pomii fructiferi, copacii, tufele, plantele agățătoare (vița de vie, etc.), culturile agricole, etc.

Cu această Agheasmă pe 1 februarie se stropesc câmpurile, grădinile, copacii, vița de vie, pomii fructiferi, rădăcinile plantelor și florilor perene, etc. și apoi se folosește oricând este nevoie de ea (pentru florile pomilor fructiferi, când este invazie de gândaci, furnici, secetă, etc.).

vi. Agheasma Mică sfințită la sărbătoarea Izvorul Tămăduirii, care este închinată Sf.Maicii Domnului.

Această Agheasmă Mică se face/sfințește în prima vineri după Învierea Domnului (după Sfintele Paști). Ce facem cu această Agheasmă:

– dacă avem fântână, prima dată vom pune ceva Agheasmă în fântână;

– vom da cu Agheasmă prin toată casa, pentru a sfinți casa;

– Această Agheasmă Mică este foarte recomandată în cazul bolilor ochilor, pentru

tămăduirea vederii afectate;

Seara înainte de culcare și dimineața (după spălarea pe față) vom „spăla“ tot ochiul bolnav cu această apă sfințită, și apoi nu-l vom șterge cu șervețele sau un prosop. La fel precum uleiul sfințit la Sf.Maslu, în România sunt sute de oameni care și-au refăcut complet ochii/vederea folosind Agheasma Mică făcută la sărbătoarea Izvorul Tămăduirii.

– o vom consuma zilnic dimineața pe stomacul gol, împreună cu Anafura de Paști și apoi cu Anafura obișnuită.

Această Agheasmă are o putere harică foarte mare, deci o vom putea folosi mult timp dacă o vom păstra în condițiile necesare (la rece, în recipiente de sticlă, inox, lemn).

e. Există câteva interdicții generale, pentru femeile aflate în cele 7–8 zile lunare de necurăție.

x. În zilele lor de necurăție femeile nu pot consuma deloc:

– Agheasmă Mare, orice fel de Agheasmă Mică;

– Anafură;

– orice produs sfințit la slujba Sf.Maslu (făină, mălai, orez, ulei, etc.);

– Sf.Împărtășanie.

Femeile aflate în perioada femeiască în cele 8 zile din luna ianuarie (6–13 ianuarie inclusiv) nu au voie să consume Agheasmă Mare; ele vor consuma Agheasma Mare tot timp de 8 zile, dar imediat după terminarea perioadei lor.

xx. De asemenea, în zilele lor de necurăție femeile nu au voie:

– să intre în orice biserică (implicit să participe la orice slujbă, să se împărtășească);

– să sărute sfintele icoane (acasă, în biserică).

xxx. Există excepții de la toate aceste interdicții ferme: pentru femeile însărcinate, care sunt (foarte) bolnave, care sunt în apropierea morții, bolnave psihic, depresive, cu idei de sinucidere, înderăcite, cu grave tulburări hormonale–neurologice, etc., dar care în toate situațiile primesc individual aprobare (dezlegare) de la preot.

Citim „Rugăciunile începătoare“, în cadrul cărora spunem rugăciunea „Tatăl nostru“ de 10 ori și rugăciunea „Împărate Ceresc“ de 10 ori.

Recomandarea pentru mireni este de a spune rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori într-o zi. Același lucru se poate face și în cazul rugăciunii Împărate Ceresc, luăm fiecare enunț și îl repetăm succesiv de câte 10 ori.

Citim sau spunem din memorie o rugăciune de dimineață.

Există disponibile mai multe modele de rugăciuni de dimineață: a Sf. Grigorie Palama, a lui Ioan Gură de Aur, a lui Părintele Arsenie Boca, a lui Sofronie Saharov (Sf.Siluan Athonitul), a Sf.Patrick, etc.

Fiecare își poate alege rugăciunea dorită, care simte că îl reprezintă cel mai bine.

Spre exemplificare, prezint mai jos „rugăciunea de la revărsatul zorilor“ a lui Sofronie Saharov, pe care a preluat-o de la starețul său, Sf.Siluan Athonitul.

„Rugăciunea de la revărsatul zorilor“, pe care, așa cum o arată și denumirea („la revărsatul zorilor“), o spunea zilnic dimineața înainte de răsăritul soarelui monahul Sofronie Saharov, pe când se nevoia la Muntele Athos. Este recomandat să spunem această rugăciune dimineața înainte de răsăritul soarelui, atunci când apar pentru

prima dată zorii zilei.

Aceasta este o rugăciune foarte frumoasă, foarte ajutătoare și pentru care Dumnezeu ne va ajuta foarte mult, în toate aspectele vieții.

Această rugăciune are 51 enunțuri, cine dorește și poate, la fiecare enunț al rugăciunii poate să facă și câte o metanie mare (deci 51 metanii mari).

RUGĂCIUNEA LUI SOFORNIE SAHAROV DE LA REVĂRSATUL ZORILOR (preluată prin tradiția orală athonită de la Sf. Siluan Athonitul) este următoarea:

- „1. Doamne Cel veșnic și Făcătorule a toate,
2. Care în bunătatea Ta cea nepătrunsă m-ai chemat în această viață,
3. Care ai revărsat peste mine Harul Botezului și pecetea Sfântului Duh,
4. Care ai sădit în mine dorința de a te căuta pe Tine,
5. Singurul adevăratul Dumnezeu, ascultă rugăciunea mea.
6. N-am viață, nici lumină, nici bucurie, nici înțelepciune,
7. Nici tărie fără numai în Tine, Dumnezeule.
8. Din pricina fărădelegilor mele nu îndrăznesc să-mi ridic ochii mei spre Tine.
9. Dar Tu ai spus ucenicilor Tăi: «Tot ce veți cere în rugăciune cu credință veți primi» și «Orice veți cere în numele Meu, voi face vouă».
10. De aceea, îndrăznind să Te chem:
11. Păzește-mă de orice prihană a trupului și a duhului.
12. Învață-mă să mă rog cum se cuvine.
13. Binecuvântează această zi pe care ai dat-o slugii Tale nevrednice.
14. Cu puterea binecuvântării Tale, fă-mă în stare să grăiesc și să lucrez în toată vremea spre slava Ta,
15. Cu duh curat, cu smerenie, răbdare, dragoste, blândețe, pace, curaj și înțelepciune,
16. Dându-mi de-a pururea seama de prezența Ta.
17. Doamne Dumnezeule, în necuprinsa Ta bunătate,
18. Arată-mi calea voii Tale și dă-mi să umblu în fața Ta fără păcat.
19. Tu Doamne, Tu știi cele de care am nevoie.
20. Cunoști orbirea și neștiința mea, cunoști neputința și stricăciunea sufletului meu,
21. Dar nici durerea și întristarea mea nu-Ți sunt ascunse Ție.
22. De aceea, Te rog, ascultă rugăciunea mea și prin Duhul Tău Cel Sfânt învață-mă calea pe care să merg;
23. Iar atunci când voința mea ticăloasă mă va conduce pe alte cărări
24. Nu mă cruța, Doamne, ci silește-mă să mă întorc la Tine.
25. Prin puterea iubirii Tale, fă-mă să mă țin cu tărie de ceea ce este bine.
26. Păzește-mă de tot cuvântul sau fapta care strică sufletul;
27. De orice porniri care nu găsesc bună plăcere înaintea Ta și-l rănesc pe semenul meu.
28. Învață-mă ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc.
29. Dacă e voia Ta să nu răspund, fă-mă să tac în duh de pace,
30. Să nu întristez, nici să-i rănesc pe semenii mei.
31. Așează-mă în calea poruncilor Tale și până la ultima mea suflare
32. Să nu mă lași să rătăcesc departe de lumina îndreptărilor Tale,

33. *Ca poruncile Tale să fie singura lege a ființei mele pe acest pământ în veci.*
34. *Doamne, rogu-Te, ai milă de mine.*
35. *Păzește-mă în întristarea și nenorocirea mea și nu ascunde calea mântuirii de la mine.*
36. *În nebulia mea, Dumnezeule, cer de la Tine lucruri multe și mari.*
37. *Dar îmi aduc pururea aminte de răutatea mea, de ticăloșia și josnicia mea.*
38. *Miluește-mă! Nu mă depărta de la Fața Ta din pricina nevredniciei mele.*
39. *Ci sporește în mine conștiința acestei nevrednicii și dă-mi mie, celui mai rău dintre oameni,*
40. *Să Te iubesc pe Tine așa cum ai poruncit: din toată inima mea și din tot sufletul meu și din tot cugetul meu și cu toată tăria mea: din toată ființa mea.*
41. *Da, Doamne, prin Duhul Tău Cel Sfânt, învață-mă dreapta judecată și cunoștință.*
42. *Dă-mi să cunosc adevărul Tău înainte de a intra în mormânt.*
43. *Ține-mă în viață în această lume ca să-Ți pot aduce pocăință după vrednicie.*
44. *Nu mă lua la jumătatea zilelor mele, nici când mintea mea e oarbă încă.*
45. *Când Îți va bineplăcea să pui capăt vieții mele, dă-mi de veste dinainte,*
46. *Ca să-mi pot pregăti sufletul să vină înaintea Ta.*
47. *Fii cu mine, Doamne, în acel ceas înfricoșător și dă-mi bucuria mântuirii Tale.*
48. *Curățește-mă de toate gândurile tainice, de toată răutatea ascunsă întru mine,*
49. *Și dă-mi răspuns bun la scaunul Tău de judecată.*
50. *Doamne, în mare mila Ta și necuprinsa Ta dragoste de oameni,*
51. *Ascultă rugăciunea mea. Amin.*⁴⁴

Spunem din memorie (sau psalmodiem mental) Psalmul 50.

Putem parcurge acest psalm în drum spre serviciu, prin repetare din memorie sau cu psalmodiere mentală.

Această rugăciune are 20 enunțuri și este un lucru foarte folositor să spunem această rugăciune și simultan să facem 20 metanii mari. Pentru cine poate, la fiecare enunț al rugăciunii se face și câte o metanie mare.

3.3.3. Rugăciunile din timpul zilei.

Citim psalmi, eventual combinate cu metaniile mari.

În timpul zilei Psalmii nu se citesc la orice oră vrem și cum vrem. Și în acest aspect este indicat să urmărim practica monahală certificată de timp și experiență.

Conform cu Sf. Ioan Casian, pentru monahi, în afară de psalmii citați noaptea, în timpul zilei se citesc câte 3 psalmi, începând cu orele 9 (ceasul III), 12 (ceasul VI), 15 (ceasul IX).

Un efect mai puternic este dacă îi citim seara după orele 24, dar pentru cine nu poate noaptea, este bine să citească psalmii ziua, începând cu orele 9, 12 sau 15.

Începând cu aceste ore menționate putem face o mică prăvilă: citim 3 psalmi și facem 10-X metanii mari (după puterea fiecăruia), repetând mental rugăciunea lui Iisus.

Menținerea minții în starea de trezvie. Vorbirea permanentă cu Dumnezeu.

„Încărcăm” mintea cu disciplina rugăciunii.

În tot cursul zilei când nu avem o activitate intelectuală intensă, nu lăsăm mintea să se însoțească cu gândurile de momeală, ci o „încărcăm” cu diverse rugăciuni scurte. Pentru a putea obține și menține starea de prezență conștientă (trezvie a minții), cel mai indicat și eficient este ca în timpul zilei să „încărcăm” mintea cu disciplina rugăciunilor.

Pentru a vă păstra mintea în starea de „prezență conștientă” și „trezvie a minții”, puteți găsi un model de pravilă de rugăciuni mentale în cadrul paragrafului **3.5.1.**

Practica rugăciunii minții (*rugăciunea lui Iisus*). Când și cum spunem *rugăciunea lui Iisus*.

La prima vedere, pare imposibil ca mintea unui om să fie neîncetat ocupată cu repetarea unei rugăciuni scurte. Dar trebuie să avem permanent o împreună-lucrare a minții noastre cu Dumnezeu. Să nu lăsăm mintea să aibă o împreună-lucrare cu gândurile de împrăștiere și de momeală pe care ni le trimite neobosit tangalachi. Pe lângă rugăciunile canonice simple, la nivelul cel mai elementar, mintea noastră trebuie să fie mereu orientată către Dumnezeu. Permanent să vorbim cu El, să „discuțăm” și să „dialogăm” cu El orice aspect al vieții noastre cotidiene și orice aspect existențial al vieții noastre. Să-I spunem ce gânduri de împrăștiere ne vin în minte, să-I întrebăm cum este mai bine să facem, să-I cerem sfatul în decizii, să-I cerem să ne ajute în treburile pe care le avem de făcut, etc.

În ceea ce privește protecția personală anti-degenerare și anti-demonizare, rugăciunea neîncetată este fundamentală. Rugăciunea neîncetată are efectul cel mai rapid și mai sigur de protecție la degenerare/demonizare și de revenire înapoi la normalitate.

Cine spune mental *rugăciunea lui Iisus* este în neîncetată legătură cu Dumnezeu, cu „Baza Cerească” (cf. Sf. Paisie Aghioritul). Cât timp omul se ostenește mental cu *rugăciunea lui Iisus*, Dumnezeu are „datoria” specială să aibă grijă de cel care se roagă, în fiecare secundă.

În timpul acestei rugăciuni Dumnezeu se îngrijește ca omul să nu pătească nimic rău sau vătămător, să nu ajungă la el nicio formă de răutate sau viclenie. Consecința acestei purtări speciale de grijă este că omul simte și degajă în exterior o stare de pace, liniște și siguranță.

Oamenii care nu se ostenesc mental cu *rugăciunea lui Iisus* nu sunt în legătură directă cu Dumnezeu și ca urmare transmit în exterior starea propriului suflet: neliniște, teamă, nesiguranță, îndoială. Alții desigur au grijă să acopere aceste stări, ostenindu-se să afișeze ostentativ superioritate, calm, răutate, agresivitate, șmecherie sau nepăsare.

Cine are posibilitatea, va spune *rugăciunea lui Iisus* cu gura, în șoaptă sau cu voce tare. În acest mod sfințim spațiul/aerul din jurul nostru și îndepărtăm demonii de lângă noi.

În cazul repetării *rugăciunii lui Iisus*, este foarte recomandată folosirea unui metanier, ori de câte ori acest lucru este posibil. Prin permanenta mișcare a degetelor de la mâna stângă, rolul metanierului este a aduce neîncetat înapoi la rugăciune mintea care are tendința să „fugă” spre gândurile de împrăștiere.

La unele mănăstiri se folosește un ceas de perete care este setat să sune din 15 în 15

minute. Scopul este de a readuce aminte călugărilor începători să reia mental *rugăciunea lui Iisus*. În același sens este foarte util să ne folosim de alarma telefonului mobil și să-l punem să sune din 15 în 15 minute, folosind opțiunea de „amânare”. De exemplu, îl setăm să sune la orele 9 și setăm perioada de „amânare” a alarmei la 15 minute. La fiecare alarmă, nu alegem opțiunea „oprire alarmă” sau „dezactivare”, ci vom alege opțiunea „amânare”. Ca urmare telefonul va suna încontinuu, din 15 în 15 minute. Astfel ne vom aduce mintea înapoi, la rugăciune.

Cine are plămâni buni și nu are grăsime în zona abdominală, va putea spune mental rugăciunea în formă completă și în mod natural „legată” de ritmul inspirație–expirație.

Rugăciunea se începe întotdeauna pe pauza naturală a plămânilor dintre o expirație–inspirație, când urmează o inspirație și atunci se spune mental cuvântul „Doamne”, astfel:

În mili–secunda de pauză dintre inspirație–expirație (eventual și o bătaie a inimii) spunem „Doamne”

Pe inspirație (eventual și o bătaie a inimii) spunem „Iisuse”

Pe inspirație (eventual și o bătaie a inimii) spunem „Hristoase”

Pe inspirație (eventual și o bătaie a inimii) spunem „Fiul lui Dumnezeu”

Pe expirație (eventual și o bătaie a inimii) spunem „miluiește–mă ”

Pe expirație (eventual și o bătaie a inimii) spunem „pe mine”

Pe expirație (eventual și o bătaie a inimii) spunem „păcătosul (păcătoasa)”

Rugăciunea completă cu 11 cuvinte este următoarea:

„Doamne / Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește–mă pe mine păcătosul (păcătoasa)”

sau

„Doamne / Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / milostiv fii mie păcătosului (păcătoasei)”

Notă: este important să fim atenți când pronunțăm cuvântul „Iisus”. Nu pronunțăm/gândim acest cuvânt/nume important cu un singur „i”. Numele Iisus conține două vocale „ii”, care ambele trebuiesc vocalizate, ambele trebuie să se audă în pronunția noastră.

Deci mare atenție, nu scriem și nu pronunțăm numele Mântuitorului cu o singură vocală „i”, ci întotdeauna pronunțăm să se audă clar și distinct două vocale „ii”.

Citim, scriem, gândim, pronunțăm și spunem în mod corect „**IISUS HRISTOS**”.

Pentru cine dorește și poate, această rugăciune se poate spune și corelând–o cu bătăile inimii.

La fiecare bătaie a inimii „spunem” mental un cuvânt din această rugăciune.

Suplimentar, pentru cine poate, se corelează cuvintele rugăciunii și cu procesul natural de inspirație–expirație.

Concret, spunem cele 11 cuvinte ale rugăciunii încet–încetișor, pe ritmul inimii

(1+4+3 = 8 bătăi de inimă), pe inspirație și expirație:

– în pauza de inspirație–expirație și 1 bătaie a inimii spunem 1 cuvânt: „Doamne“

– pe inspirație și 4 bătăi ale inimii spunem 5 cuvinte:

„Iisuse / Hristoase / Fiul / lui Dumnezeu“

– pe expirație și 3 bătăi ale inimii spunem celelalte 5 cuvinte:

„miluiește–mă / pe mine / păcătosul (păcătoasa)“

Este foarte important să rostim aceste câteva cuvinte ale rugăciunii fiind atenți și concentrați la sensurile lor. Nu rostim rugăciunea ca pe o poezie pe care o știm pe dinafară, ci mereu aducem mintea înapoi la cuvintele pe care le repetăm mental.

Suntem atenți la cuvinte și încercăm să ducem la „inimă“ înțelesurile lor.

Putem însă face o mică planificare, prin care să avansăm în practicarea acestei rugăciuni. În timp de câteva luni putem ajunge să acoperim mental cu această rugăciune o zi întreagă, adică 24 ore.

Cine a avut boli de plămâni și este ușor supra–ponderal, având „ceva“ grăsime adunată pe burtă, va avea dificultăți de a spune rugăciunea în forma ei completă și în mod natural „legată“ de ritmul inspirație–expirație. Pentru a „lega“ rugăciunea minții de ritmul natural de inspirație–expirație, toți aceștia vor putea folosi variante mai scurte ale rugăciunii.

În funcție de locul în care ne aflăm și de activitatea pe care o depunem, există mai multe variante de practică a rugăciunii lui Iisus. Fiecare poate să–și aleagă versiunea de rugăciune pe care o simte cel mai puternic în adâncul inimii sale:

„Doamne / Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește–mă pe mine păcătosul (păcătoasa)“,

sau

„Doamne / Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește–mă“,

sau

„Doamne / Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește–ne pe noi“,

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / milostiv fii mie păcătosului“,

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește–mă pe mine păcătosul (păcătoasa)“,

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește–mă“,

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește–ne pe noi“,

sau

„Dumnezeule / milostiv fii mie păcătosului“,

sau

„Doamne, miluiește–mă“.

Rugăciunea lui Iisus poate fi combinată cu o rugăciune către Sf.Maica Domnului.

Vom spune mental:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul“

Rugăciunea lui Iisus în 5 (cinci) cuvinte.

Cea mai folosită variantă a *rugăciunii lui Iisus*, preferată de mireni și monahi și cel mai ușor de lucrat cu mintea și/sau gura este cea care are 5 cuvinte:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

Nu este o întâmplare faptul că rugăciunea completă de 11 cuvinte a fost scurtată la 5 cuvinte. Există o explicație a acestei alegeri și aceasta provine de la învățătura Sf. Apostol Pavel.

În „Epistola întâia către Corinteni“ a Sfântului Apostol Pavel, acesta arată valoarea rugăciunii scurte, comparativ cu rugăciunea lungă și activitatea de învățare a „neamurilor“.

*„18. Mulțumesc Dumnezeului meu, că vorbesc în limbi mai mult decât voi toți;
19. Dar în Biserică vreau să grăiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăț și pe alții, decât zeci de mii de cuvinte într-o limbă străină.“*

(în „Epistola întâia către Corinteni“ a Sfântului Apostol Pavel, cap.14, versetele 18–19, boldurile din citat îmi aparțin)

La rândul său, Sf. Apostol Pavel se referea anume (în mod simbolic) la **rugăciunea cu 5 cuvinte, deoarece aceasta corespunde celor 5 răni pe care le-a avut pe Sf. Cruce Mântuitorul Iisus Hristos** (2 în palme, 2 în picioare, 1 în coaste).

Cinci răni de moarte a suferit Mântuitorul Iisus Hristos pe Cruce pentru noi oamenii, atunci cel puțin 5 cuvinte de rugăciune trebuie să-I aducem noi neîncetat ca fiind jertfa gândirii noastre, ca o minimă recunoștință pentru suferința Sa (nu mai punem la socoteală aici tortura inumană pe care El a îndurat-o la momentul biciuirii).

Rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu.

O rugăciune la fel de importantă ca *rugăciunea lui Iisus* este *rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu* și a întregii Treimi:

„Prea Sfântă Treime Dumnezeul nostru / slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Dumnezeul nostru / slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Doamne / slavă Ție“

Pe inspirație spunem „Slavă Ție Dumnezeul nostru“, iar pe expirație spunem mental „slavă Ție“. Sau pe inspirație spunem „Slavă Ție Doamne“, iar pe expirație spunem mental „slavă Ție“.

Rugăciunea lui Iisus spusă mental sau verbal cu gura (în șoaptă), cu metanier, în timp ce facem metanii mari sau stăm în picioare.

Practica monahală ne învață că cea mai puternică rugăciune a lui Iisus este atunci când alături de osteneala minții adăugăm și osteneala trupului. Concret, atunci când în minte spunem (sau psalmodiem) rugăciunea lui Iisus, cu trupul facem metanii mari. Efectul unei astfel de rugăciuni a minții combinată cu osteneala trupului este rapida concentrare a minții, dobândirea evlaviei și a dragostei, starea de „uitare de sine“ într-un ocean de dragoste.

Este foarte indicat ca în timpul zilei să ne retragem într-o cameră mică, semi-luminată și să spunem rugăciunea lui Iisus de 100 ori, făcând în același timp metanii mari.

Spunem rugăciunea pe inspirație–expirație, așa cum am explicat anterior.

Bara de despărțire „/“ delimitează cuvintele spuse pe inspirație sau expirație.

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“,

sau

„Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului“.

sau spunem rugăciunea de slavoslovire a Sfintei Treimi:

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru / slavă Ție“

Spunem rugăciunea lui Iisus sau rugăciunea de slavoslovire a Sfintei Treimi și facem corect cu mâna dreaptă câte o Sfântă Cruce pentru fiecare enunț pe care îl spunem în mintea noastră. Când obosim cu mâna dreaptă continuăm să facem Sfânta Cruce cu mâna stângă.

Rugăciunea lui Iisus spusă mental sau verbal cu gura (în șoaptă), făcând cu mâna Sf. Cruce, cu metanier, în timp ce privim la diverse materiale multimedia.

Cel mai simplu mod de a începe deprinderea acestei frumoase rugăciuni este folosirea unui metanier și repetarea rugăciunii în timp ce privim la materiale multimedia (filme, documentare, prezentări, muzică, etc).

În timp ce privim la materiale multimedia spunem mental:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

În acest mod deja câștigați 2–3 ore pe zi, aceste ore nu vor mai fi timp pierdut ca până acum. În plus, mintea care „muncește“ la rugăciunea lui Iisus este protejată psihic, nu mai cade în fenomenul de autism psihic indus, specific tuturor oamenilor care petrec mult timp în fața televizorului și calculatorului.

Când pierdem timpul cu vizionarea unor materiale multimedia, în minte vom spune rugăciunea lui Iisus (sau rugăciunea de slavoslovire a Sfintei Treimi) și în același timp vom face corect cu mâna dreaptă pe corp corect o Sfântă Cruce. Suntem atenți și facem corect câte o Sfântă Cruce pentru fiecare enunț al rugăciunii.

Când obosim cu mâna dreaptă, vom continua să facem pe corp Sfânta Cruce cu mâna stângă. Tot timpul cât urmărim conținut multimedia (la TV, PC, console, notebook, etc.), mintea noastră să „lucreze“ rugăciunea și mâna dreaptă să „lucreze“ corect pe corp Sfânta Cruce.

La finalul materialului video, după câteva ore de relativă absență a stării conștiente, vom avea surpriza să ne simțim proaspeți și plini de energie, în contrast cu starea de vizionare fără rugăciune, care duce inevitabil la oboseală psihică și extenuare.

Rugăciunea lui Iisus spusă mental sau verbal cu gura (în șoaptă), în timp ce conducem mașina.

Următorul pas este să începem să spunem mental rugăciunea, în timp ce conducem mașina. Lăsăm radioul în surdina și nu ne implicăm în discuții cu pasagerii din mașină. Ne concentrăm doar la condus și la repetarea mentală a rugăciunii.

Poate credeți că acest fapt ne va reduce din atenție, dar în realitate **practica mentală a rugăciunii lui Iisus va duce la creșterea atenției, la menținerea vigilenței și a unui tonus psihic excelent.**

În timp ce conducem mașina spunem mental:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

Cine are experiență de condus și dacă traficul permite, cu mâna stângă va ține volanul și cu mâna dreaptă va face pe corp semnul Sf.Cruci.

Cu gura/mintea spunem neîncetat *rugăciunea lui Iisus* și cu mâna dreaptă facem neîncetat semnul Sfintei Cruci. Aceasta este o practică foarte utilă, care în realitate duce la creșterea atenției și a abilității de a conduce mașina.

Un alt aspect important al acestei mici asceze (cu gura/mintea spunem neîncetat *rugăciunea lui Iisus* și cu mâna dreaptă facem pe corp semnul Sf.Cruci) este îndepărtarea energiilor demonice trimise asupra noastră prin vrăjitorie, care sunt făcute cu scopul de a ne determina să generăm un accident rutier.

Este foarte util să practicați mental, încontinuu și fără oprire *rugăciunea lui Iisus* la drumurile lungi, când trebuie să conduceți multe ore. Încercați, puteți avea surpriza ca după 12–14 ore de condus să vă dați jos din mașină la fel de odihniți mental ca la începutul drumului.

Este practic obligatoriu să spunem mental *rugăciunea lui Iisus* în timp ce conducem mașina, deoarece în acest mod Dumnezeu va avea grijă de noi în fiecare secundă.

Sunt multe mărturiile oamenilor care au evitat accidente grave deoarece se osteneau mental la volan cu *rugăciunea lui Iisus*. În mod „miraculos“, aceste accidente fie nu au mai avut loc, fie au avut loc, dar cu urmări minore.

De asemenea, mulți dintre practicanții la volan a *rugăciunii lui Iisus* au constatat că unele accidente rutiere grave au loc în trafic cu doar câteva minute înainte să ajungă ei acolo. În fapt Dumnezeu are grijă de acești oameni care se roagă Lui și prevede ca accidentele „prevăzute“ pentru un anumit loc și anumit timp să nu „ajungă“ la aceia pe care Îi are sub protecția Sa.

Rugăciunea lui Iisus spusă mental sau verbal cu gura (în șoaptă), în timp ce mergem pe jos.

Călugării ne învață să spunem *Rugăciunea lui Iisus* și atunci când mergem pe jos.

Textul rugăciunii poate fi ușor legat de ritmul mersului pe jos și de ritmul natural de inspirație–expirație al organismului.

Procedura este eficientă și funcțională atunci când mergem cu pas potrivit, așezat (dar nici prea lent) și nu ne grabim foarte tare. În cazul unui mers alert nu vom mai putea păstra cadența rugăciunii pe ritmul natural de inspirație–expirație.

Putem spune această rugăciune ori de câte ori avem ocazia să mergem pe jos: dimineața pe drum spre serviciu, la venirea acasă de la serviciu, când mergem în oraș,

când ne deplasăm cu diferite treburi.

Avem 2 variante:

a. Spunem rugăciunea în formă simplă: „*Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă*“.

b. Spunem rugăciunea în formă completă.

Procedura este simplă: la fiecare pas făcut, spunem un cuvânt sau două din textul complet al *rugăciunii lui Iisus*. În același timp mintea, atenția noastră trebuie să fie concentrată la ceea ce spunem în gând.

În acest caz folosim rugăciunea în formularea ei completă:

*„Doamne /
Iisuse / Hristoase / Fiul / lui Dumnezeu /
miluiește-mă / pe mine / păcătosul (păcătoasa)“*

Ne trebuie 8 pași pentru a repeta mental rugăciunea lui Iisus în timp ce ne coordonăm mersul în serii de câte 1–4–3 (8 pași), când inspirăm, expirăm și spunem mental rugăciunea.

Din acești 8 pași, patru sunt coordonați cu inspirația, trei pași sunt coordonați cu expirația, iar un pas este coordonat cu pauza naturală dintre inspirație și expirație. Dacă păstrăm ritmul, aceleași cuvinte vor fi spuse pe același picior, stângul sau dreptul. **x.** La început facem primul pas, când avem o pauză naturală dintre inspirație–expirație. Pe acest pas de început spunem mental „Doamne“.

xx. Apoi începem să facem pașii (patru), când spunem mental cuvintele pe inspirație. Facem un pas cu inspirație și spunem mental „Iisuse“, facem alt pas cu inspirație și spunem „Hristoase“, facem un pas cu inspirație și spunem „Fiul“, facem alt pas cu inspirație și spunem mental „lui Dumnezeu“.

xxx. Apoi facem pașii (trei), când spunem mental cuvintele pe expirație. Facem un pas cu expirație și spunem „miluiește-mă“, facem alt pas cu expirație și spunem „pe mine“, facem alt pas pe expirație și spunem „păcătosul/„păcătoasa“. (sau mâniașul/mâniașoa, lacomul/lacoma, desfrânatul/desfrânata, bârfitorul, bârfitoarea, etc)

Reluăm rugăciunea prin pasul de pauză de inspirație–expirație, când spunem mental „Doamne“.

Continuăm să mergem relaxați și să ne coordonăm mersul în serii de câte 1–4–3 (8 pași), când inspirăm, expirăm și spunem mental rugăciunea.

În acest mod putem să mergem pe jos ore întregi, fără să simțim oboseala. Este foarte recomandat să spunem *rugăciunea lui Iisus* când avem de mers drumuri lungi, obositoare sau plictisitoare.

Rugăciunea lui Iisus spusă mental sau verbal cu gura (în șoaptă), în timp ce facem activități manuale simple și repetitive.

În fiecare zi trebuie să facem anumite activități repetitive, mai mult sau mai puțin plictisitoare, pe care le-am făcut deja de sute și mii de ori, dar pe care nu le putem evita.

De obicei în timpul acestor activități de rutină mintea pierde din atenție și „zboară“ aiurea, „muncește“ gânduri de împrăștiere, slavă deșartă, griji inutile, ceartă mentală,

discuții anterioare, vise, reverii, patimi, etc.

În timp ce mâinile noastre lucrează spunem mental:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

Este ideal să ne concentrăm mental asupra rugăciunii lui Iisus când ne ocupăm de treburi simple repetitive: munci casnice (făcut curățenie în casă, făcut mâncare, spălat hainele, aranjat și ordonat hainele, călcat haine, ordonarea obiectelor casnice), munca la animalele de câmp, joaca cu animalele de casă, îngrijirea grădinii, munca la câmp, munca la livadă, igiena personală, etc.

În acest mod vom evita obosirea minții prin gândirea inutilă și ne vom putea menține neîncetat atenția trează.

Rugăciunea lui Iisus spusă mental sau verbal cu gura (în șoaptă), cu metanier, în timp ce citim.

Este ușor să spunem rugăciunea când facem activități pasive, semi-pasive sau repetitive, precum cele descrise mai sus. Dar următorul nivel este să ne obișnuim să spunem rugăciunea atunci când citim: cărți, articole pe internet, cursuri, tabele, raportări, analize, diverse materiale tipărite.

În timp ce citim spunem mental rugăciunea în forma ei scurtă:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

Aparent este imposibil să citim un text cu atenție și să spunem încontinuu mental

„Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă“. Dar ca și în cazul condusului mașinii, surpriza este că în realitate repetarea mentală a rugăciunii duce la creșterea atenției și înțelegerii materialului citit. Pentru a nu ne distrage atenția de la ceea ce citim trebuie însă să ne folosim de un metanier, care să „lucreze“ rugăciunea acolo, undeva, în fundal.

Este foarte indicat ca tot ce avem de citit să fie făcut împreună cu rugăciunea și metanierul. În acest mod vom putea parcurge fără oboseală ore întregi de lectură, în condiții de maximă atenție.

Spunem rugăciunea lui Iisus sau rugăciunea de slăvire a Sfintei Treimi și facem corect cu mâna dreaptă câte o Sfântă Cruce pentru fiecare enunț pe care îl spunem în mintea noastră. Când obosim cu mâna dreaptă continuăm să facem Sfânta Cruce cu mâna stângă.

Oricând avem nevoie de rezistență, atenție și înțelegere la citit sau învățat, indiferent cât de obosiți suntem, neapărat începeți să citiți/învățați și simultan să „munciți“ mental rugăciunea lui Iisus la metanier. În numai 10 minute veți constata că începeți să vă refaceți „bateriile“ și depășiți starea de epuizare mentală. Continuați să spuneți mental în fundal rugăciunea pe tot parcursul efortului de citire.

Rezultatul acestei osteneli „imposibile“ vă va surprinde plăcut.

Rugăciunea lui Iisus spusă mental, în timp ce avem discuții cu alți oameni.

La fel ca în cazul precedent, este aparent imposibil să ne concentrăm la o discuție cu cineva și în același timp să ne gândim la rugăciunea minții.

În timp ce discutăm cu altcineva spunem mental:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

Acum nu ne mai putem folosi de un metanier decât acasă, în discuțiile cu membrii

familiei. Este un nivel mai dificil de a integra în viața noastră rugăciunea, care se obține în timp prin osteneală și perseverență.

Rugăciunea lui Iisus spusă mental, atunci când asistăm la Sfintele Slujbe în Biserică.

Este un alt nivel mai dificil de a practica rugăciunea. De obicei acest lucru îl pot face monahii și mirenii sporiți, în timpul lungilor slujbe de noapte de la mănăstiri. Este solicitant să spui neîncetat mental *rugăciunea lui Iisus* și în același timp să fii atent la slujba care are loc, dar nu imposibil.

În general la mănăstiri vom vedea pe monahii care stau la slujbe că neîncetat „muncesc” la metanier. Efectul este același ca în toate cazurile precedente: vigilență mentală, starea de prezență conștientă, atenție sporită, rezistență sporită la efort psihic prelungit.

Există câteva recomandări pentru a ne folosi sufletește de slujbele pe care le ascultăm în Biserică.

Este recomandat ca în timpul unei slujbe să repetăm și să psalmodiem mental cuvintele pe care le auzim de la preot și strană, sau să ascultăm cu atenție aceste cuvinte ale slujbei și simultan să psalmodiem în mintea noastră *rugăciunea lui Iisus*.

În timp ce ascultăm rugăciunile de la preot și strană, vom psalmodia mental:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă”

Efectul acestei osteneli (psalmodierea mentală a *rugăciunii lui Iisus*) va fi o mai bună atenție și pătrundere a cuvintelor și rugăciunilor auzite de la preot și strană. Pentru aceia care au o minte „natural” împrăștiată, pentru a nu se pierde cu mintea înspre zeci de gânduri „urgente” și „importante”, este practic obligatoriu ca în timpul slujbei să psalmodieze mental *rugăciunea lui Iisus*.

Rugăciunea lui Iisus spusă mental sau verbal cu gura (în șoaptă), chiar și atunci când ne gândim la problemele cotidiene ale vieții.

Pare imposibil să ne gândim la treburile și grijile noastre lumești și în același timp să repetăm mental *rugăciunea lui Iisus*. Rezultatul acestei osteneli va fi o gândire mai clară și mai profundă față de orice subiect ne preocupă.

În timp ce ne gândim la diferitele aspecte concrete ale zilei vom spune mental:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă”.

Spunem *rugăciunea lui Iisus* sau rugăciunea de slavoslovire a Sfintei Treimi și facem corect cu mâna dreaptă câte o Sfântă Cruce pentru fiecare enunț pe care îl spunem în mintea noastră. Când obosim cu mâna dreaptă continuăm să facem Sfânta Cruce cu mâna stângă.

Rugăciunea lui Iisus spusă mental, înainte de a adormi.

Un amănunt practic foarte important este osteneala de a adormi seara având în minte *rugăciunea lui Iisus*.

Monahul Proclu Nicău ne îndeamna să adormim cu *rugăciunea lui Iisus* în minte și ori de câte ori ne trezim noaptea să readormim înapoi tot cu *rugăciunea lui Iisus*. În acest mod vom avea un somn mai odihnitor decât dacă adormim având în minte gânduri de împrăștiere.

Când adormim spunem mental:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

sau

„Doamne / miluiește-mă (miluiește)“

Rugăciunea lui Iisus spusă mental sau verbal cu gura (în șoaptă), pentru rapida refacere fizică și psihică.

Un mare secret al acestei rugăciuni este că folosind-o ne putem reface după oboseala acumulată în prima parte a zilei. Ideal ar fi să ne putem retrage într-o cameră mică, să ne ajutăm de un metanier și să ne adâncim în rostirea mentală (sau pentru cine poate, din inimă) a acestei rugăciuni.

Spunem mental:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

Dacă nu ne putem retrage într-o cameră în singurătate, este suficient să închidem ochii și să spunem rugăciunea acolo unde ne aflăm. Este de asemenea indicat să ne odihnim capul pe palmele puse una peste alta. Nu trebuie să ne pierdem atenția minții să numărăm 300 rugăciuni, ci ne stabilim pentru acest lucru un timp de 10–15 minute. Spunem *rugăciunea lui Iisus* sau rugăciunea de slavoslovire a Sfintei Treimi și facem corect cu mâna dreaptă câte o Sfântă Cruce pentru fiecare enunț pe care îl spunem în mintea noastră. Când obosim cu mâna dreaptă continuăm să facem Sfânta Cruce cu mâna stângă.

Rugăciunea lui Iisus spusă mental sau verbal cu gura (în șoaptă), cu metanier, privind la flacăra unei lumânări, pentru rapida refacere fizică și psihică.

Este un alt mod de refacere rapidă după oboseala acumulată în decursul unei zile. Se privește timp de 15 minute la lumina unei lumânări, timp în care spunem mental (pe inspirație–expirație) *rugăciunea lui Iisus*, în una din variantele descrise anterior. În timp ce privim la flacăra unei lumânări spunem mental:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

Se privește la lumina unei lumânări și se spune mental *rugăciunea lui Iisus*, atâta timp cât este necesar ca să parcurgem un șirag complet al metanierului (100, 150 sau 300 rugăciuni).

Spunem *rugăciunea lui Iisus* (sau rugăciunea de slavoslovire a Sfintei Treimi) și facem corect cu mâna dreaptă câte o Sfântă Cruce pentru fiecare enunț pe care îl spunem în mintea noastră. După ce obosim cu mâna dreaptă, continuăm să facem Sfânta Cruce cu mâna stângă.

Această „tehnică“ duhovnicească poate fi folosită nu doar după-amiază, ci și seara sau ori de câte ori ne simțim oboșiți și trebuie să ne refacem rapid forțele fizice și mentale. În funcție de profunzimea cu care ne rugăm, în 15 minute putem să ne refacem psihicul corespunzător unui somn profund de 2 ore.

Rugăciunea lui Iisus spusă mental sau verbal cu gura (în șoaptă), pentru protecția contra lui antihrist.

Schiarhimandritul Hristofor din Tula ne îndemna să spunem *rugăciunea lui Iisus* pentru a fi protejați de puterea satanică a lui antihrist:

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, izbăvește-mă de antihrist, de răul vrăjmașului și de vrăji“.

sau

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, izbăvește-mă de pecetluirea lui antihrist, de răul vrăjmașului și de vrăji“,

sau

„Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului“.

Spunem *rugăciunea lui Iisus* și facem corect cu mâna dreaptă câte o Sfântă Cruce pentru fiecare enunț pe care îl spunem în mintea noastră. Când obosim cu mâna dreaptă continuăm să facem Sfânta Cruce cu mâna stângă.

Rugăciunea lui Iisus spusă mental sau verbal cu gura (în șoaptă), pentru a ne aduna puterile sufletului (dorința, voința, mânia) necesare procesului de despățimire.

În sufletul adamic toate aceste 3 puteri (gândirea, dorința, voința) erau unificate și asigurau pe omul primordial că se poate împotrivi imediat oricărei tentative de agresiune prin gândire. La omul „căzut“ aceste trei puteri sunt separate și mortificate, cauza principală fiind împrăștierea minții și lipsa de focalizare a gândirii.

Secretul duhovnicesc pe care ni l-au transmis Sfinții Părinți este acela că **nicio patimă nu poate fi luptată și definitiv învinsă dacă nu ne activăm toate cele 3 puteri luptătoare ale sufletului: voința, dorința, mânia. Activarea celor trei puteri ale sufletului se face prin gândire focalizată, mai precis prin „încărcarea minții“ cu *rugăciunea lui Iisus*.**

La rândul ei, voința pentru a ne „încărca mintea“ cu *rugăciunea lui Iisus* este motivată de curaj și sfânta frică de Dumnezeu.

Condiția esențială pentru a lucra *rugăciunea lui Iisus* și implicit pentru despățimire este voința, atenția și luarea aminte la sine, pentru a nu avea mintea împrăștiată.

În rezumat:

SFÂNTA FRICĂ DE DUMNEZEU + CURAJ DUHOVNICESC = DUCE LA VOINȚĂ ȘI SILIRE DE SINE PENTRU OSTENEALĂ MENTALĂ CONȘTIENȚĂ = NEÎNCETAT „ÎNCĂRCĂM MINTEA“ CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS = SE ACTIVEAZĂ VOINȚA, DORINȚA ȘI MÂNIA PENTRU DESPĂTIMIRE = AVEM MOTIVAȚIA PSIHO-EMOȚIONALĂ NECESARĂ PENTRU A LUPTA CONTRA PATIMII LĂCOMIEI ALIMENTARE (și oricărei alte patimi).

Spunem mental:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

și

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine.... (patima: mândrul, lacomul, etc.)“

Rugăciunea lui Iisus spusă mental sau verbal cu gura (în șoaptă), pentru ajutorul și folosul altor oameni (vii).

Rugăciunea lui Iisus este foarte utilă pentru ajutorarea altui om: proprii copii, părinți, rude, vecini, colegi de muncă, orice cunoscut de care ne pasă.

Vom spune mental:

„Doamne Iisuse Hristoase, ajută pe copiii mei“

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește–i pe robii tăi“

Dacă ne rugăm pentru o persoană anume X, îi vom pronunța numele doar la primele rugăciuni, ulterior vom spune rugăciunea în formă scurtă, fără a–i mai spune numele.

„Doamne Iisuse Hristoase, ajută pe robul tău(numele), care este bolnav“

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește–l pe robul tău (numele)“

Rugăciunea lui Iisus spusă mental sau verbal cu gura (în șoaptă), pentru ajutorul și folosul unui suflet „adormit“.

Rugăciunea lui Iisus este foarte utilă pentru ajutorarea altui om care a decedat.

Vom spune mental:

„Doamne Iisuse Hristoase, odihnește sufletul robului tău (numele)“

3.3.4. Canonul rugăciunilor de seară (orele 16–20).

Acestea se citesc seara și marchează începutul zilei liturgice, care ține de la apusul soarelui (terminarea slujbei Vecerniei) până la slujba Vecerniei din ziua următoare.

Putem spune și citi rugăciunile în ce poziție dorim: fie stând întinși în pat, fie stând în pat în șezut și ușor aplecați în față cu bărbia lăsată în piept, fie stând pe scaun la birou, fie stând jos în genunchi în fața unei măsuțe mici (sau în dreptul patului), fie stând în picioare.

O atenționare: putem citi rugăciuni stând întinși în pat sau stând jos pe un scaun, dar nu când este vorba despre Evanghelii sau Noul Testament. Textele sfinte în care ne vorbește Mântuitorul Iisus Hristos se citesc stând în genunchi sau în picioare, niciodată întinși pe pat sau stând jos pe un scaun. Excepțiile de la această obligativitate sunt doar pentru aceia cu neputințe organice.

De asemenea, este foarte recomandat ca seara înainte de culcare să aprindem o candelă de cameră, pe care să o punem la vedere. Lășăm candela să ardă toată noaptea și o stingem dimineața, când plecăm din locuință. Dacă nu deranjăm pe nimeni în cameră, cât timp citim rugăciunile la culcare putem aprinde și o lumânare, pe care o vom lăsa să ardă până la capăt.

Rugăciunile de seară pot fi și următoarele:

Citim 5–X pagini de texte teologice, la alegere.

Textele teologice se citesc înainte de rugăciunile propriu–zise și au rolul de a ne „încălzi“ inima, pregăti sufletește pentru rugăciune.

Acum este bine să citim câteva pagini din Evanghelii, Paterice, Viețile Sfinților, Filocalia, Everghetinos, Epistole, din cărțile scrise de monahi și Sfinți Părinți.

Citim „Rugăciunile de seară“ (rugăciunile înserării), în forma lor completă.

În mod obișnuit, acestea cuprind rugăciunile canonice către: Dumnezeu Tatăl, Domnul nostru Iisus Hristos, Sfântul Duh, Prea Sfânta Maica Domnului, Sfântul Înger Păzitor, Sfânta Cruce. Sunt rugăciuni canonice alcătuite de Sfântul Macarie Cel Mare, Sfântul Antioh, Sfântul Ioanichie, Sfântul Ioan Damaschin, Sf. Vasile cel Mare, dreptul Simeon, Pavel Monahul, Antioh Monahul.

Dar în multe versiuni pe internet și cărți de rugăciuni nu este prezentat textul complet al rugăciunilor de seară, așa cum este acesta în versiunile monahale (originale).

În versiunile mirenești (moderne) ale rugăciunilor de seară lipsesc unele rugăciuni canonice importante.

Căutați și folosiți cărți de rugăciuni⁵ care au textul complet al rugăciunilor de seară, care includ și următoarele rugăciuni: Rugăciunea Sf.Vasile cel Mare, Lumină Lină, Slavoslovia serii, Rugăciunea dreptului Simeon, rugăciunea lui Pavel Monahul către Prea Sfânta Maica Domnului, rugăciunea lui Antioh Monahul către Domnul nostru Iisus Hristos.

Rugăciunea de seară a Sf.Vasile cel Mare este următoarea:

„Doamne, Doamne, Cel ce ne-ai izbăvit de toată săgeata ce zboară în zi, izbăvește-ne de tot lucrul ce umblă în întuneric.

Primește jertfa cea de seară, ridicarea mâinilor noastre și ne învrednicește și măsura nopții fără de prihană a o trece, neispitiți de rele și ne izbăvește de toată tulburarea și îngrozirea care ne vine de la diavolul.

Dăruiește sufletelor noastre umilință și gândurilor noastre grijă de întrebarea ce va să fie la înfricoșătoarea și dreapta Ta Judecată. Pătrunde cu frica Ta trupurile noastre și omoară mădularele noastre pământești, ca și întru liniștea somnului să ne luminăm cu privirea la judecățile Tale.

Întoarce de la noi toată nălucirea necuvioasă și pofta cea vătămătoare și ne ridică în vreme de rugăciune, întăriți în credință și sporind întru poruncile Tale, cu bună vrerea și bunătatea Unuia Născut Fiului Tău, cu Care ești binecuvântat, împreună cu Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.“

Rugăciunea de seară „Lumină Lină“ este următoarea:

„Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, Celui sfânt și fericit, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic ești în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viață, pentru aceasta lumea Te slăvește.“

Rugăciunea „Slavoslovia serii“ este următoarea:

„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire. Lăudăm-Te, bine Te cuvântăm, închinăm-ne Ție, slăvim-Te, mulțumim Ție, pentru slava Ta cea mare.

Doamne, Împărate ceresc, Dumnezeule, Părinte Atotțiitorule, Doamne, Fiule Unule-Născut, Iisuse Hristoase și Duhule Sfinte. Doamne, Dumnezeule, Mielușelul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Cel ce ridici păcatul lumii, miluiește-ne pe noi, Cel ce ridici păcatele lumii.

Primește rugăciunea noastră, Cel ce șezi de-a dreapta Tatălui și ne miluiește pe noi. Că Tu ești Unul Sfânt, Tu ești Unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin.

În toate zilele bine Te voi cuvânta și voi lăuda numele Tău în veac și în veacul veacului. Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă, în neam și în neam, eu am zis: Doamne, miluiește-mă, vindecă sufletul meu, că am greșit Ție.

Doamne, la Tine am scăpat, învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeul meu.

Că la Tine este izvorul vieții, întru lumina Ta vom vedea lumină. Tinde mila Ta celor ce

Te cunosc pe Tine. Învrednicește-ne, Doamne, în noaptea aceasta fără de păcat să ne păzim noi.

Bine ești cuvântat Doamne, Dumnezeuul părinților noștri și lăudat și preaslăvit este numele Tău în veci. Amin.

Fie Doamne, mila Ta spre noi, precum am nădărduit întru Tine.

Bine ești cuvântat, Doamne, învață-mă îndreptările Tale.

Bine ești cuvântat, Stăpâne, înțelepțește-mă cu îndreptările Tale.

Bine ești cuvântat, Sfinte, luminează-mă cu îndreptările Tale.

Doamne, mila Ta este în veac, lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea.

Ție se cuvine laudă, Ție se cuvine cântare, Ție slavă se cuvine, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Amin.“

Rugăciunea Sf.Simeon este următoarea:

„Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor: luminează spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel.“

Rugăciunea lui Pavel Monahul către Prea Sfânta Maica Domnului este următoarea:

„Nepătată, neîntinată, nesticată, fără prihană, curată Fecioară, a lui Dumnezeu Mireasă, Stăpână care pe Dumnezeu-Cuvântul, cu oamenii, prin preaslăvită nașterea ta L-ai unit și firea cea lepădată a neamului nostru cu cele cerești ai împreunat-o, ceea ce singură ești nădejdea celor fără de nădejde și celor biruiți ajutătoare; gata folositoare celor ce aleargă la tine și tuturor creștinilor scăpare. Nu te scârbi de mine cel păcătos și întinat, care cu urâte gânduri, cu cuvinte și cu fapte, pe mine de tot netrebnic m-am făcut și prin lene, dulcelelor vieții cu voia rob m-am făcut.

Ci ca ceea ce ești Maica Iubitorului de oameni Dumnezeu, cu iubirea de oameni milostivește-te spre mine, păcătosul și întinatul și primește rugăciunea mea ce se aduce ție din buze necurate.

Iar pe Fiul tău și Stăpânul nostru și Domnul, cu îndrăzneala ta, ca o Maică cuprinzând, roagă-L ca să-mi deschidă și mie milostivirile cele iubitoare de oameni ale bunătății Sale. Și trecând greșelile mele cele nenumărate, să mă întoarcă la pocăință și iscusit lucrător al poruncilor Sale să mă arate.

Și fii lângă mine pururea ca o milostivă, milosârdă și iubitoare de bine. În această viață de acum, caldă folositoare și ajutătoare; năvălirile potrivnicilor oprindu-le și la pocăință îndreptându-mă.

Și în vremea ieșirii mele, ticălosul meu suflet păzindu-l și întunecatele chipuri ale viclenilor diavoli, departe de la dânsul izgonindu-le.

Și în ziua înfricoșătoarei judecăți, de munca cea veșnică izbăvindu-mă și slavei celei negrăite a Fiului tău și Dumnezeului nostru, moștenitor pe mine arătându-mă.

Pe care să o și dobândesc, Stăpâna mea, Preasfântă de Dumnezeu Născătoare, prin mijlocirea și sprijinul tău, cu harul și cu iubirea de oameni ale Unuia-Născut Fiului tău, ale Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, împreună cu Cel fără de început al Lui Părinte

și cu Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Duhul Lui, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.“

Rugăciunea lui Antioh Monahul către Domnul nostru Iisus Hristos este următoarea:
„Și ne dă nouă, Stăpâne, celor ce mergem spre somn, odihnă trupului și sufletului și ne păzește pe noi de întunecatul somn al păcatului și de toată întunecata dulceță a patimii celei de noapte.

Contenește întărâtarile poftelor, stinge săgețile vicleanului cele aprinse, cele pornite asupra noastră cu viclesug; zburdările trupului nostru le potolește și tot gândul nostru cel pământesc și trupesc adoarme–l.

Și ne dăruiește, Dumnezeuule, minte deșteaptă, cuget curat, inimă trează, somn ușor și de toată nălucirea satanei neștrămutat. Ridică–ne pe noi la vremea rugăciunii, întăriți întru poruncile Tale și neclintiți întru pomenirea judecăților Tale.

Cuvântare de slava Ta în toată noaptea ne dăruiește, ca să cântăm și să binecuvântăm și să slăvim preacinstitul și de mare cuviință numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.“

Citim rugăciunea Vecernia (Mică sau Mare, după caz).

Ideal este să mergem la o Biserică sau Mănăstire, pentru a asculta Slujba Vecerniei.

Dacă acest lucru nu este posibil, putem asculta această slujbă acasă.

Pe internet se găsește pentru download această slujbă în format mp3. Descărcăm fișierul pe calculatorul personal sau pe telefonul mobil.

De asemenea, putem să ascultăm Slujba Vecerniei direct la TV.

O atenție mai specială trebuie acordată Vecerniei de sâmbătă seara, atunci când începe ziua liturgică de duminică și simultan începe săptămâna liturgică. Nu trebuie să ratăm această Vecernie: fie mergem la Biserică, fie o ascultăm la TV, fie o citim personal acasă.

În timp ce ascultăm Vecernia spunem mental *rugăciunea lui Iisus*, folosindu–ne de un metanier. De asemenea, putem să dedicăm această slujbă și osteneală pentru un Sfânt sau un Mucenic la care avem o cerere de ajutor oarecare.

În acest caz vom spune mental:

„Sfinte.....,miluiește–mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“,

sau

„Mucenice.....,miluiește–mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“.

Citim rugăciunea Pavecernița (Mică sau Mare, după caz).

Citim un Canon de rugăciune al Maicii Domnului, din „Noul Theotokarion“.

Citim Acatiste.

În principiu Acatistele se citesc după Vecernia de seară, atunci când începe o nouă zi liturgică. Dacă nu avem timp sau nu mai putem citi un Acatist în acest moment, îl putem citi în ziua calendaristică următoare, dimineața sau la prânz.

Exemple de acatiste care pot fi citite seara după Vecernie:

Acatistul Domnului Nostru Iisus Hristos.

Acatistul Sfintei Învieri a Domnului (se citește zilnic stând în picioare, de la Înviere până la Rusalii).

Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos (se citește stând în genunchi în fiecare vineri între orele 12–15).

Acatistul Bunevestiri (este cel mai important Acatist închinat Maicii Domnului, se citește zilnic până la perfecta memorare).

Acatistul Sfântului sau Mucenicului sărbătorit în ziua curentă în Sinaxar.

Acatistul și/sau rugăciuni pentru Sfântul personal.

Acatistul + Paraclisul Sfântului Personal.

Un Acatist al unui Sfânt (Cuvios, Mucenic, Apostol, Patriarh, etc.) la alegere, care este menționat în Sinaxar în ziua calendaristică următoare.

În fiecare zi sunt menționați în Sinaxar mai mulți Sfinți pentru care sunt scrise acatiste, deci voință să fie, că avem de unde alege. De exemplu, în seara zilei de 3 martie, după slujba Vecerniei vom citi Acatistul unui Sfânt menționat în Sinaxar (Calendar) în ziua calendaristică de 4 martie.

Acatistele obligatorii.

În plus față de acatistele dorite, Arhimandritul Ilie Cleopa ne învăța să citim neapărat anumite acatiste, în următoarea ordine:

luni (în noaptea de duminică spre luni, sau luni dimineață) la alegere: Acatistul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril, Canon către Îngerul păzitor, Canon de rugăciune către Puterile Cerești;

marți (în noaptea de luni spre marți, sau marți dimineață) la alegere: Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul, Acatistul Sfântului Antonie cel Mare;

miercuri (în noaptea de marți spre miercuri, sau miercuri dimineață): la alegere un Acatist către Maica Domnului;

Ca urmare a tipicului stabilit de Părintele Ilie Cleopa, în noaptea zilei de marți spre miercuri (sau miercuri dimineață), în unele mănăstiri (și schituri) încă se citește cu regularitate „Acatistul Sf.Acoperământ al Maicii Domnului“ urmat de „Paraclisul Maicii Domnului“.

Este bine să facem și noi la fel: o dată pe săptămână, în noaptea zilei de marți spre miercuri (sau miercuri dimineață), vom citi „Acatistul Sf.Acoperământ al Maicii Domnului“ urmat de „Paraclisul Maicii Domnului“.

joi (în noaptea de miercuri spre joi, sau joi dimineață) la alegere: Acatistul Sfântului Apostol Petru și Pavel, Acatistul Sfântului Nicolae;

vineri (în noaptea de joi spre vineri, sau vineri dimineață) la alegere: Acatistul Sfintei Cruci, Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos, Acatistul Sfinților Ciprian și Iustina;

sâmbătă (în noaptea de vineri spre sâmbătă, sau sâmbătă dimineață): Acatistul către Dumnezeu Tatăl pentru cei adormiți;

duminică (în noaptea de sâmbătă spre duminică, sau duminică după-amiază) la alegere: Acatistul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, Acatistul Sfintei Treimi.

Notă: În Săptămâna Luminată (care urmează Învierii Domnului) și în toată perioada Penticostarului (de la Învierea Domnului până la Cincizecime/Pogorârea Sfântului Duh)

obligatoriu se citește zilnic „Acatistul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos“, apoi eventual citim și alte acatiste.

Despre pravila de citit acatiste în timpul marilor posturi și în perioada Penticostarului. Pentru cei care au pravile de citit zilnic acatiste, atunci când într-o zi nu se poate citi un Acatist, atunci el se va citi neapărat a doua zi. Dacă este vorba despre același acatist care trebuie citit în două zile consecutive, atunci în ziua următoare îl vom citi de 2 ori. De exemplu, în perioada Penticostarului (de la Învierea Domnului până la Rusalii), unii mireni își propun să citească zilnic Acatistul Sfintei Învieri. Cine nu poate citi într-o zi acest acatist, îl va citi a doua zi de două ori. Aceeași situație este în timpul Postului Adormirii Maicii Domnului, când zilnic trebuie citit un acatist închinat Maicii Domnului (de preferat este Acatistul Bunevestiri). Cine nu poate citi într-o zi acest acatist, îl va citi a doua zi de 2 ori. Cine nu poate citi acatistul 2 zile succesiv, îl va citi în a treia zi de 3 ori, etc.

Ne rugăm la Sfântul Înger Păzitor.

În textul „Rugăciunilor de seară“ există o rugăciune canonică și pentru Sf.Înger Păzitor. Există însă și rugăciuni personale, pe care le putem face după ce ne întindem în pat. În mod ideal ne vom folosi de un metanier.

Este potrivit să spunem rugăciunea pe ritmul natural de inspirație–expirație. Fiecare va spune această rugăciune cât timp dorește, dar nu mai puțin de 25 repetări.

Rugăciunea este următoarea:

„Sfinte Îngere, păzitorul vieții mele / roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul“

Spunem rugăciunea lui Iisus fără metanier, imediat înainte să adormim.

Rugăciunea „minții în inimă“ o putem face și după ce ne întindem în pat, în ultimele minute înainte să adormim.

Pentru culcare ne așezăm în pat îmbrăcați decent, într-o poziție decentă. Nu uităm să avem conștiința prezenței lui Dumnezeu lângă noi. De aceea în inima noastră trebuie să fie evlavie, recunoștință, dragoste, pocăință, sfială. Din această ipostază adormim spunând în mintea noastră *rugăciunea lui Iisus*.

Este bine să spunem rugăciunea pe ritmul natural de inspirație–expirație, folosind formularea scurtă a rugăciunii:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“.

sau

„Doamne / miluiește-mă“.

Spunem încontinuu această rugăciune până adormim. Dacă ne trezim în timpul nopții, să ne străduim să adormim din nou reluând mental *rugăciunea lui Iisus*.

La fel ca psalmii, dacă adormim având în minte *rugăciunea lui Iisus*, somnul de noapte va fi mult mai profund și mai odihnitor. Aceasta nu este o teorie sau un text religios motivațional, ci un fapt concret și practic, care poate fi observat și confirmat de

fiecare.

Trebuie să ne străduim să adormim cu rugăciunea și să ne trezim având în minte rugăciunea. Cu privire la *rugăciunea lui Iisus* spusă neîncetat ziua și la culcare, Sf. Paisie Aghioritul ne spunea când încep cu adevărat „zorii duhovnicești” ale ascezei ortodoxe:

„Simțirea păcătoșeniei noastre și recunoștința față de Dumnezeu pentru darurile primite de la El ne fac să rostim Rugăciunea cu mărime de suflet, și nu mecanic. Mai apoi devine o obișnuință.

Când ne cunoaștem pe noi înșine și ne gândim la nerecunoștința noastră, atunci dorim să rostim Rugăciunea. Iar când ne trezim, după ce mai înainte am rostit Rugăciunea și în somn și continuăm să o rostim, ei, atunci încep zorii duhovnicești.”⁶

(sublinierile și boldirile din text îmi aparțin)

Rezumat la rugăciunile de noapte, zi și dimineață.

Poate vom spune că nu se poate respecta toată pravila de rugăciune, în acest format: rugăciuni de noapte, de dimineață, din timpul zilei și rugăciunile de seară.

Rugăciunile de dimineață sunt într-adevăr mai multe și este posibil să nu aveți timp să le spuneți zilnic pe toate. Poate seara sunteți foarte obosiți și nu mai puteți spune tot canonul de rugăciune.

Pentru persoanele active, care au toată ziua ocupată cu munca, treburi, familie, copii, etc, soluția este să se spună măcar o parte din rugăciunile enumerate.

La începători și mirenii fără practică, rugăciunea începe să aibă efect, începe să fie simțită după minim 15–20 minute de spus/citit rugăciuni. Importantă nu este cantitatea, numărul de rugăciuni și timpul alocat, ci calitatea. Fiecare rugăciune trebuie spusă cu atenție și o stare sufletească formată din trăiri duhovnicești: pocăință, evlavie, recunoștință, smerenie, credință, frângere, nădejde, iubire.

Calitatea rugăciunii este importantă deoarece nu trebuie să uităm scopul pentru care facem această activitate. Nu spunem rugăciuni că „așa trebuie”, „așa este bine” sau că așa face lumea, ci efectiv pentru a ne hrăni sufletul cu cuvintele rugăciunii.

Când rugăciunea este de calitate, după numai 10 minute vom simți cum sufletul se „hrănește” cu ceea ce citim, adică cu înțelesul cuvintelor rugăciunilor. Vom simți o stare sufletească de pace, calm, liniște, bucurie, smerenie.

Nu mai vorbesc de ajutorul și sporul lui Dumnezeu în toate: echilibru psihic, liniște în casă, calitatea vieții, protecție la boli, accidente, necazuri sau diverse probleme.

Pentru cei neobișnuiți, pravila de rugăciune zilnică poate părea o trebuință ciudată, fără efecte cuantificabile. După minim 10 minute de rugăciune de calitate vom simți și înțelege cât este de important să ne hrănim și sufletul, nu numai trupul.

În timp, beneficiile hrănirii sufletului vor fi pentru Dvs. atât de necesare, încât nu va mai putea trece ziua fără să dedicați rugăciunii măcar o oră din timpul zilnic.

3.3.5. Model orientativ–aplicativ al unei pravile zilnice de rugăciune.

Disciplina, perseverența și osteneala pentru îndeplinirea unei pravile zilnice de rugăciune este granița care separă „cunoașterea ortodoxiei” de „trăirea ortodoxiei”,

„cunoașterea vieții” de „trăirea vieții”.

Așa cum spunea Sf.Paisie Aghioritul, este diferența între a cunoaște și a vedea drumul ortodoxiei/mântuirii și a merge real și personal pe acest drum.

Respectarea unei pravile de rugăciune duce omul pe un alt nivel de existență și trăire a vieții. Este o distanță calitativă uriașă între trăirea/„viața” unui om căldicel care doar știe ce înseamnă ortodoxia și adevărata trăire a vieții unui om care chiar merge pe drumul ortodoxiei. Un om care are o disciplină a rugăciunii are o viață calitativă: un alt sentiment al existenței, un alt sentiment al realității, o altă percepție a vieții și realității, o altă gândire în toate aspectele vieții.

Pe scurt, nu există comparație între un om lumesc care este complet absorbit/trăit de societate (bani, bunuri, sex, oameni, muncă) și propriile patimi și un om al rugăciunii, care cu adevărat își trăiește propria viață.

Am prezentat mai jos un model de pravilă orientativ, valabil pentru viața unui mirean care:

- a. trăiește singur (este divorțat, văduv/văduvă, niciodată căsătorit/căsătorită), om activ sau pensionat, fără a avea copii în creștere;
- b. mirean fără partener de viață (este divorțat, văduv/văduvă, niciodată căsătorit/căsătorită), om activ sau pensionat, care are copii în creștere (proprii copii, înfiați, nepoți);
- c. este un mirean familist activ „clasic”: are soție/soț, are copii de crescut, are serviciu regulat de 8 ore pe zi, muncește de acasă sau are joburi tip „part time”.
- d. este un mirean familist pensionat „clasic”: are soție/soț, nu mai are un serviciu regulat de 8 ore pe zi, nu mai are copii în creștere;

Într-o familie activă cu copii și serviciu, în cazurile 3 și/sau 4, pentru binele, ajutorul, protecția, sănătatea și sporul întregii familii, cel puțin unul dintre adulți își asumă întreaga pravilă de rugăciune, iar celălalt părinte suplinește cu treburile casnice și suportul pentru copii.

În familiile unde nu există înțelegere, ajutor și suport pentru realizarea unei pravile de rugăciune, adultul mai credincios face doar ce se mai poate din acest canon, fără a neglija relația cu partenerul, restul treburilor casnice și suportul pentru copii.

În orice situație personală și familială, acest canon de rugăciune poate fi mărit, scurtat și adaptat, după preferințe, puteri, timp și posibilități.

Este un model de pravilă de rugăciune în care un mirean „din lume” poate persevera zilnic, după aproximativ 1 an de zile de creșteri treptate. Pentru început, este bine să începem cu o pravilă minimă de 1 oră de rugăciuni și metanii pe zi.

Din această pravilă minimă nu trebuie să lipsească rugăciunile începătoare, rugăciunea Sf. Efrem Sirul, rugăciunea Sf. Mucenic Ciprian, o rugăciune către Sf.Maica Domnului, psalmul 50, 10–20 metanii mari, 2–3 psalmi în ordinea lor din Psaltire.

După maxim 1 an de zile ar trebui să fim obișnuiți să putem „duce” o pravilă monahală elementară.

Marele duhovnic Paisie Olaru considera că pentru mirenii sporiți o pravilă de rugăciune elementară trebuie să conțină ZILNIC următoarele: rugăciunile de dimineață, rugăciunile de seară, psalmul 50 spus de 7 ori, *rugăciunea lui Iisus* spusă de 100 ori, rugăciunea către Sf.Maica Domnului spusă de 100 ori, rugăciunea Tatăl Nostru spus de 10–20 ori, Crezul spus de 3 ori, 100 metanii mari, citit 1 acatist, citit Paraclisul

Maicii Domnului, citit 2–3 catisme din Psaltire, citirea zilnică din cărți teologice (Evangelii, Viețile Sfinților, cărți scrise de Sfinții Părinți, etc.), citirea vieților Sfinților din Sinaxar pe ziua în curs.

Pentru mirenii sporți metaniile mari, Acatistul, Paraclisul Maicii Domnului și catismele (psalmii) se fac și se citesc seara și noaptea, după orele 21.

Poate părea mult 1 an de zile stabilizarea unei pravile relativ simple, precum este cea de mai jos. Aparent este simplu și ușor, dar în realitate trebuie voință, motivație, osteneală și schimbări majore. Nu este ușor ca un om învățat să doarmă continuu 7–9 ore de somn să–și readapteze organismul la un somn polifazic.

Nu este ușor ca un om învățat cu 3 mese pe zi să se adapteze la o singură masă pe zi, cu un singur fel de mâncare, după orele 15. „Senzația“ de foame nu poate fi învinsă fără tăcere, răbdare, smerire de sine, trezvia minții, luare aminte la sine, pace și liniște, voință, înfrânare, împotrivire cu *rugăciunea lui Iisus*.

În orice zi putem începe această pravilă, dar nu va putea exista o continuitate zilnică fără îndeplinirea următoarelor cerințe elementare:

- neîncetata osteneală mentală pentru a avea prezență conștientă și trezvia minții;
- adaptarea la somnul polifazic;
- limitarea mâncării la o masă pe zi, cu un singur fel de mâncare, între orele 15–18 (ideal la orele 16);
- simplificarea vieții, reducerea surselor de stress, limitarea agitației exterioare, înțelegerea și ajutorul familiei.

Chiar de la bun început, când încă suntem în perioada de creștere spre stabilizarea pravilei, **este bine să ne stabilim o zi în care să facem toată pravila propusă**. Măcar o zi pe săptămână să vedem ce înseamnă respectarea întregii pravile propuse, ce timp și osteneală înseamnă pentru noi.

Să ne gândim, să ne întărim și obișnuim psihic cu ideea că pravila completă din această zi specială va fi peste 1 an de zile pravila fiecărei zile.

În mod obișnuit, practica monahală prevede că întreaga pravilă trebuie respectată obligatoriu cel puțin în nopțile de miercuri și vineri (zilele când a fost trădat și crucificat Mântuitorul Iisus Hristos).

La mirenii religioși zilele de miercuri și vineri sunt sfinte, în aceste zile nu fac nimic altceva decât să citească din Biblie, din cărți de practică monahală, rugăciuni canonice (acatiste, psalmi, paraclise, etc), să facă metanii mari, să spună rugăciuni de pocăință și diverse rugăciuni personale de cerere.

Pentru un mirean începător, vinerea este cea mai potrivită zi pentru respectarea întregii pravile. În plus față de pravila de rugăciune, în această zi de vineri vom ține post.

Începem vineri cu rugăciunile de dimineață, continuăm cu rugăciunile speciale dedicate Mântuitorului Iisus Hristos (între orele 12–15), apoi facem rugăciunile de seară și pe la orele 21 ne culcăm. Ne trezim înainte de ora 24 și începem să facem o „priveghere de toată noaptea“ (4–6 ore). Spre dimineață ne culcăm. Deoarece este sâmbătă, putem dormi până târziu spre prânz.

Pot exista excepții de reducere a pravilei de rugăciuni propusă, ca de exemplu în toate nopțile de sâmbătă spre duminică. Deoarece duminică dimineața la orele 8 trebuie să

fim în Biserică, bine odihniți, atenți și participativi pentru următoarele 2–4 ore, pravila de noapte și de dimineață trebuie reduse sau începute mult mai devreme. În acest sens, fiecare decide ce rugăciuni le mai face și care nu, pentru a nu lipsi la Sf.Liturghie de duminică dimineața.

Înlocuirea rugăciunilor canonice individuale cu psalmul 50, metanii mari, închinăciuni mici, rugăciunea lui Iisus și psalmi.

Chiar dacă nu realizăm toate rugăciunile canonice individuale auto-stabilite, timpul alocat acestora nu va fi consumat cu alte activități. În orele stabilite pentru rugăciunile canonice individuale vom face alte osteneli duhovnicești echivalente.

Dacă suntem oboșiți sau nu suntem acasă, putem înlocui anumite rugăciuni canonice cu rugăciunea lui Iisus sau cu realizarea unui program complet de rugăciuni (spuse mental).

Putem înlocui cu rugăciunea lui Iisus unele rugăciuni canonice individuale, precum sunt și următoarele: unele Acatiste, Miezonoptica, Vecernia, Pavcernița. Adică în timpul de 1 oră cât ar dura cu aproximație să citim aceste rugăciuni canonice, vom face închinăciuni mici cu rugăciunea lui Iisus sau spunem mental un întreg program de rugăciuni scurte.

De aceea pravilele „de noapte“ ale multor călugări înseamnă doar citirea rugăciunilor de seară, psalmilor și combinat facerea de multe metanii mari (sau închinăciuni mici).

Nu se înlocuiesc cu rugăciunea lui Iisus rugăciuni canonice individuale, precum sunt și următoarele: Psaltirea lui David, unele Acatiste, toate Canoanele scrise de Sfinți, toate Canoanele dedicate Sfinților, Psaltirea Maicii Domnului, Paraclisul Maicii Domnului, Noul Theotokarion („Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului“), Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos, etc.

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici și/sau mari, vedeți în acest capitol paragraful **3.4.1.Î.**

Ce putem face concret:

a. Acatistele închinat Sfinților pot fi echivalate cu psalmul 50, metaniile mari și rugăciunea Tatăl Nostru.

În locul acatistelor putem face metanii mari însoțite de rugăciunea Tatăl Nostru, un Acatist putând fi înlocuit (de mireni) cu minim 40 metanii mari, 10 rugăciuni Tatăl Nostru și rugăciunea dedicată sfântului dorit.

De asemenea, un Acatist poate fi înlocuit (de mireni) cu psalmul 50 spus de 7 ori, 10 rugăciuni Tatăl Nostru și rugăciunea canonică dedicată sfântului dorit.

În cazul călugărilor normele de metanii mari și psalmul 50 sunt mai mari.

1 ACATIST = 40 METANII MARI + 10 RG. TATĂL NOSTRU + RG. CANONICĂ DEDICATĂ SFÂNTULUI DORIT.

sau

1 ACATIST = PSALMUL 50 DE 7 ORI + 10 RG. TATĂL NOSTRU + RG. CANONICĂ DEDICATĂ SFÂNTULUI DORIT.

sau

1 ACATIST = 1 CATISMĂ DE PSALMI + 10 RG. TATĂL NOSTRU + RG. CANONICĂ DEDICATĂ SFÂNTULUI DORIT.

b. Dacă suntem acasă, unele rugăciuni canonice individuale (Pavecernița, Miezonoptica, Utrenia, Vecernia) pot fi înlocuite cu osteneala închinăciunilor mici făcute cu *rugăciunea lui Iisus* și Sfânta Cruce.

După posibilități și circumstanțe, timp de 1 oră cât ar dura cu aproximație să citim fiecare din aceste rugăciuni canonice, spunem *rugăciunea lui Iisus* și facem corect pe corp semnul Sfintei Cruci. Opțional la fiecare rugăciune vom face și câte o închinăciune mică. În mod ideal ne vom ajuta de un metanier.

PAVECERNIȚA, MIEZONOPTICA, UTRENIA, VECERNIA = RUGĂCIUNEA LUI IISUS (PE INSPIRAȚIE–EXPIRAȚIE) + FACEM CORECT PE CORP SEMNUL SFINTEI CRUCI + OPȚIONAL FACEM ÎNCHINĂCIUNI MICI.

b.1. Dacă doar vom spune mental *rugăciunea lui Iisus* (fără închinăciuni mici și semnul Sf. Cruci), atunci în minte vom psalmodia încet pe inspirație–expirație *rugăciunea* în formă scurtă:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” (vezi în acest capitol paragrafele **3.4.1.IS**, **3.4.1.TZ** și **3.4.1.IH**)

De exemplu, pravila de noapte a Sf. Iosif Isihastul era concentrată cu dedicație pentru *rugăciunea lui Iisus*.

La începutul pravilei el spunea rugăciunile canonice „de seară”, psalmul 50, Crezul și rugăciuni personale de pocăință. Apoi minim 6 ore stătea pe un scăunel și spunea încontinuu *rugăciunea lui Iisus*. Spre dimineață făcea 3500 metanii mari, apoi alături de ucenicii săi psalmodia câteva catisme de psalmi. La final participa la Sf. Liturghie.

b.2. Dacă vom spune *rugăciunea lui Iisus* cu închinăciuni mici și semnul Sf. Cruci, vom spune *rugăciunea* în forma ei completă:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”
sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi păcătoșii”

Scopul declarat al acestei pravile a închinăciunilor mici (plus semnul Sfintei Cruci) este smerirea sufletului și a trupului, implicit se urmărește despățimirea completă de toate patimile trupești (slăbiciunea trupului, îngrășare, burți și grăsime acumulată, lăcomie alimentară, orice forme de desfrânare).

c. Putem să înlocuim Pavecernița, Miezonoptica, Utrenia și Vecernia cu un program de rugăciuni simple, combinate cu închinăciuni mici.

În mod normal programul complet de rugăciuni simple include și realizarea de închinăciuni mici, dar dacă suntem foarte obosiți sau nu suntem acasă nu vom mai face și închinăciunile mici corespunzătoare.

Toate aceste rugăciuni de la punctele a+b (*rugăciunea lui Iisus* și programul de

rugăciuni simple) nu le spunem mecanic, doar pentru a umple ora sau pentru a ne face numărul/cantitatea de rugăciuni propuse.

ÎNLOCUIM RUGĂCIUNI DE TIPIC (PAVECERNIȚA, MIEZONOPTICA, UTRENIA, VECERNIA) = FACEM UN PROGRAM DE RUGĂCIUNI SIMPLE + FACEM CORECT PE CORP SEMNUL SFINTEI CRUCI + FACEM ÎNCHINĂCIUNI MICI.

Să facem rugăciunile calitative, așa cum ne sfătuia Sf.Paisie Aghioritul: „cu simțire“ și cu „mărime de suflet“, adică cu durere, evlavie, pocăință (cu simțirea păcătoșeniei personale), dragoste, recunoștință, smerenie, credință, nădejde, cu totală dăruire, „arzând“ din energia Ființei noastre.

Pravila completă de rugăciuni simple propusă mai jos nu depășește timpul de 1 oră, cât ar dura (cu aproximație) o rugăciune de tipic. Fiecare face din acest mini-program mental doar atât cât poate și își alege (menește) pentru ce se roagă.

Pentru fiecare rugăciune de mai jos, vom face câte 1 Sf.Cruce și apoi 1 închinăciune mică. Programul de **rugăciuni + Sf.Crucii + închinăciuni mici** este următorul:

RUGĂCIUNI PENTRU SLAVOSLOVREA LUI DUMNEZEU x50 (cu 50 Sfinte Crucii + 50 închinăciuni mici)

„*Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție*“ x50

RUGĂCIUNI PERSONALE x50 (cu 50 Sfinte Crucii + 50 închinăciuni mici)

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul*“ x25

„*Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-mă pe mine păcătosul*“ x25

RUGĂCIUNI PENTRU VII x50 (cu 50 Sfinte Crucii + 50 închinăciuni mici)

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi păcătoșii*“ x25

„*Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi păcătoșii*“ x25

RUGĂCIUNI PENTRU BINEFĂCĂTORI x50 (cu 50 Sfinte Crucii + 50 închinăciuni mici)

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe robii Țăii*“ x25

„*Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește pe robii Țăii*“ x25

RUGĂCIUNI PENTRU ADORMIȚI x50 (cu 50 Sfinte Crucii + 50 închinăciuni mici)

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe adormiții robii Țăii*“ x25

„*Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, odihnește pe robii Țăii*“ x25

RUGĂCIUNI PENTRU CINSTITA CRUCE x25 (cu 25 Sfinte Crucii + 25 închinăciuni mici)

„*Cruce a lui Hristos, mântuiește-ne cu puterea Ta*“ x25

RUGĂCIUNI PERSONALE PENTRU SF.IOAN BOTEZATORUL x25 (cu 25 Sfinte Crucii + 25 închinăciuni mici, pentru dobândirea de pocăință)

„*Sfinte Botezătorule al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii*“ x25

RUGĂCIUNI PERSONALE PENTRU SF.IOAN TEOLOGUL x25 (cu 25 Sfinte Crucii + 25 închinăciuni mici, pentru dobândirea dragostei pentru Dumnezeu)

„*Sfinte Apostole al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii*“ x25

RUGĂCIUNI PENTRU SFÂNTUL ZILEI (MUCENICUL, CUVIOSUL) x25 (din Calendarul Ortodox, cu 25 Sfinte Crucii + 25 închinăciuni mici)

„*Sfinte/Mucenice/Cuvioase, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii*“ x25

RUGĂCIUNI PENTRU DESPĂTIMIREA DE PATIMILE CARE NE AFECTEAZĂ VIEȚILE x50 (cu 50 Sfinte Crucii + 50 închinăciuni mici)

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine (patima X)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată (patima X)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul (patima X)“

RUGĂCIUNI PENTRU DIFERITE CERERI LA DUMNEZEU x50 (cu 50 Sfinte Cruci + 50 închinăciuni mici), ca de exemplu:

„Dumnezeul meu, dă-le sănătate și îndrumă-i pe oameni la/spre (dorința, situația dorită)“

„Dumnezeul meu, apără-i pe oameni de orice accidente (auto, cu trenul, casnice, de muncă, certuri în familie, agresiuni pe stradă, căderi de obiecte de pe blocuri, la sport, în vacanțe, la înot, etc.)“

„Dumnezeul meu, te rog ajută (dorința, situația dorită)“

„Dumnezeul meu, te rog iartă, ajută și luminează pe «fratele» meu X (numele)“

„Dumnezeul meu, te rog iartă, ajută și luminează pe robul tău X (numele)“

„Dumnezeul meu, salvează țara noastră România și pe noi“

„Dumnezeul meu, miluiește familia mea, țara mea, lumea Ta“

„Dumnezeul meu, miluiește pe toți cei pe care i-am judecat, ca un om neputincios ce sunt“

„Dumnezeul meu, miluiește pe toți cei pe care i-am întristat, nedreptățit și judecat în toată viața mea, ca un om neputincios ce sunt“

„Dumnezeul meu, dă milosteniile mele celor pe care i-am întristat, nedreptățit și judecat în toată viața mea “

„Dumnezeul meu, să nu-i părăsești pe robii Tăi care trăiesc departe de biserică, dragostea Ta să-i aducă pe toți lângă Tine“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de cancer și orice boli grave“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de boli ușoare sau grave“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități și patimi trupești“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități și patimi sufletești“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de tot felul de boli sufletești și trupești“
Etc.

Pentru mai multe detalii și completări cu privire la aceste rugăciuni, vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.4.1.PA.**

Pentru detalii practice cum se fac închinăciunile mici, vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.4.1.Î.**

d. Rugăciunile canonice individuale specifice pravilei „de noapte“ pot fi înlocuite cu osteneala citirii psalmilor și a metaniilor mari (închinăciunilor mici).

În afara slujbelor bisericesti (Sf.Liturghie, Sf.Maslu, etc.), cea mai puternică activitate duhovnicească care poate fi spusă/citită în mod individual este citirea psalmilor.

În caz de mare nevoie (lipsă de timp, mare necaz, vrăjitorie) orice rugăciune canonică individuală poate fi înlocuită cu *rugăciunea lui Iisus* și citirea psalmilor.

În principiu o rugăciune canonică se echivalează cu 1–2 catisme citite din Psaltire.

Opțional în plus se pot adăuga metanii mari (închinăciuni mici) cu *rugăciunea lui Iisus*.

1 RUGĂCIUNEA CANONICĂ (UNELE ACATISTE, PAVECERNIȚA, MIEZONOPTICA, UTRENIA, VECERNIA) = 1–2 CATISME DE PSALMI + OPȚIONAL ÎN PLUS FACEM METANII MARI (ÎNCHINĂCIUNI MICI) CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS.

Efectul lor este foarte mult potențat dacă citirea psalmilor este simultan combinată cu *rugăciunea lui Iisus*, metaniile mari (închinăciunile mici), postirea, osteneala conștientă pentru neîncetata trezvie a minții și smerirea sufletului.

CEA MAI PUTERNICĂ ACTIVITATE DUHOVNICEASCĂ A MIRENILOR =

- 1. CITIREA PSALMILOR COMBINATĂ CU METANII MARI (ÎNCHINĂCIUNI MICI) ȘI RUGĂCIUNEA LUI IISUS +**
- 2. ZILNIC POSTIRE + OSTENEALA CONȘTIENTĂ PENTRU NEÎNCETATĂ TREZVIA MINȚII ȘI SMERIREA SUFLETULUI.**

În mod obișnuit Sf.Paisie Aghioritul citea din Psaltire ziua și noaptea (citea 6–7 catisme pe zi), dar în unele perioade (situații, ispite, necazuri ale mirenilor) el înlocuia toată pravila „de noapte” a rugăciunilor canonice cu citirea psalmilor și facerea de multe metanii mari (aprox. 3000) cu *rugăciunea lui Iisus*.

La fiecare 3 zile Sf.Paisie Aghioritul termina de citit întreaga Psaltire, deci la fiecare 24 ore citea în medie 6–7 catisme (ziua și noaptea, sau doar noaptea).

După fiecare catismă făcea un număr neprecizat de metanii mari (probabil 500 mm) și făcea un timp isihie cu *rugăciunea lui Iisus*. Când a ajuns la o vârstă înaintată și nu mai putea face metaniile mari, le înlocuia cu închinăciuni mici.

PRAVILA DE NOAPTE A SF.PAISIE AGHIORITUL = CITIREA CATISMELOR DE PSALMI + METANII MARI (SAU ÎNCHINĂCIUNI MICI) CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS.

Pravila de psalmi și metanii mari auto–asumată de Sf.Paisie Aghioritul era cu mult peste „norma” impusă unui monah, fie el și sporit.

În mod obișnuit și curent toți monahii au anumite nopți și anumite perioade când înlocuiesc toată pravila rugăciunilor individuale canonice de noapte cu un program care conține doar citirea psalmilor, alternativ cu efectuarea de metanii mari și rugăciunea lui Iisus.

În mod obișnuit, o catismă de psalmi este combinată cu 100 metanii mari (sau închinăciuni mici) cu *rugăciunea lui Iisus*, făcute pentru un anumit scop.

Opțional în plus, după fiecare catismă se pot adăuga X minute (30–60 minute) de isihie cu *rugăciunea lui Iisus* (vezi paragrafele 3.4.1.TZ + 3.4.1.IS + 3.4.1.IH).

UNITATEA DE PRAVILĂ MONAHALĂ =

1 CATISMĂ DE PSALMI +

100 METANII MARI (SAU ÎNCHINĂCIUNI MICI) CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS PENTRU UN SCOP DORIT: DESPĂTIMIRE, AJUTOR PENTRU X, ETC. +

X MINUTE DE ISIHIE CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS (în picioare, cu metanier).

Note:

– când facem metaniile mari, toate rugăciunile către Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos le vom combina cu rugăciunea de slavoslovire:

„*Slavă Ție Doamne, slavă Ție*”. (vezi paragraful **3.4.1.m**)

– Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici și/sau mari, vedeți în acest capitol paragraful **3.4.1.î**.

Realitatea pentru mireni a practicii rugăciunilor de noapte și de dimineață.

Fiecare cum crede de cuviință, posibilități sau preferințe, poate unifica pravila rugăciunilor „de noapte” cu rugăciunile „de dimineață” și să facă o singură pravilă: fie integrală noaptea (variabil între orele 21–4 dimineața), fie integrală dimineața (variabil între orele 3–7 dimineața).

Realitatea faptică ne arată că practica somnului polifazic (segmentat 6+2 ore, sau 5+3 ore) este greu de realizat pentru majoritatea mirenilor.

De obicei mireni religioși se regăsesc într–una din situațiile de mai jos:

a. Cei mai mulți mireni se trezesc în jurul orei 5 dimineață pentru rugăciunile „de noapte” (5–7 dimineață), iar rugăciunile „de dimineață” sunt memorate și spuse mental pe drumul către serviciu/treabă/școală.

b. Unii mireni se culcă seara devreme (orele 17....20), dorm 8–10 ore fără întreruperi, se scoală în jurul orei 3 dimineață și începând cu orele 3.30 dimineața își fac succesiv ambele pravile de rugăciune: „de noapte”, urmate imediat apoi de pravila rugăciunilor „de dimineață” (3.30–7 dimineață).

Activitatea zilei (muncă în gospodărie, serviciu, școală, etc.) începe după ora 7.

c. Un mic procent de mireni reușesc să realizeze o pravilă de rugăciune care să implice practica somnului polifazic: au câteva ore de somn înainte de miezul nopții (orele 17....21 – 20....24), apoi își fac cumulativ rugăciunile „de noapte” și rugăciunile „de dimineață” (între orele 21....24 – 24....2/3 dimineața), apoi urmează iar somn.

Activitatea zilei (muncă în gospodărie, serviciu, școală, etc.) începe după ora 7.

d. Cei mai puțini mireni sunt aceia care reușesc să realizeze acasă, în fața unei icoane și a candeliei aprinse, o pravilă de rugăciune monahală completă, care să implice practica somnului polifazic:

2–4 ore somn (orele 17....21 – 20....24), apoi 2–5 ore fac rugăciunile „de noapte”, urmează puțin somn, apoi începând cu ora 6 dimineață își fac rugăciunile „de dimineață”. Activitatea zilei (muncă în gospodărie, serviciu, școală, etc.) începe după ora 7.

Insist asupra faptului că la început și oricând pe parcurs trebuie făcută DOAR PRAVILA MINIMĂ pe care o putem duce, pentru a nu ajunge la ispite, necazuri și probleme pe care nu le putem duce.

Nu faceți pravile grele, peste medie, fără să aveți o vechime în rugăciune și fără binecuvântarea preotului (duhovnicului) din parohia Dvs. Creșterea trebuie să fie treptată, de durată, stabilă și întotdeauna cu binecuvântarea preotului (duhovnicului). Nu vă lansați imediat în pravile de rugăciune grele și râvnă fără discernământ, deoarece acestea sunt motivate de orgoliu, slavă deșartă, mândrie, mărire de sine,

lipsă de răbdare, etc. (căderi „în sus“).

Dacă „ardem“ etapele și trecem direct la pravile grele, pentru a ne smeri și readuce cu „picioarele pe pământ“ (pentru reducerea orgoliului, mândriei, părerii de sine), Dumnezeu va lăsa să vină asupra noastră (variabil după caz) diverse probleme, boli, lipsuri, conflicte, neazuri.

Rezumat orientativ al modelului pravilei de rugăciune:

Total timp alocat pentru citit lecturi duhovnicești: **1 oră.**

Număr de mese: **1–2 pe zi**, cu un singur fel de mâncare, la sațietate maximă 95%.

Timp pentru rugăciuni „de noapte“ și asceza din timpul zilei:

2 + 5 = 7 ore pe zi (2 ore rg.noapte + asceză 5 ore pe zi, timp variabil pentru mirenii începători);

3 + 5 = 8 ore pe zi (3 ore rg.noapte + asceză 5 ore pe zi, timp variabil pentru mirenii începători spre sporiți);

5 + 5 = 10 ore pe zi (5 ore rg.noapte + asceză 5 ore pe zi, timp variabil pentru mirenii sporiți);

11 + 5 = 16 ore pe zi (11 ore rg.seară/noapte + asceză 5 ore pe zi, timp variabil pentru mirenii râvnitori).

Pravila rugăciunilor „de noapte“ (modele orientative):

– între orele 23 – 1 dimineața (2 ore) pentru mirenii începători;

– între orele 22 – 1 dimineața (3 ore) pentru mirenii începători spre sporiți;

– între orele 22 – 3 dimineața (5 ore) pentru mirenii sporiți;

– între orele 21 – 8 dimineața (11 ore) pentru mirenii râvnitori.

Somnul „de noapte“:

– 6 ore, între orele 1 – 7 dimineața pentru mirenii începători;

– 6 ore, între orele 1 – 7 dimineața pentru mirenii începători spre sporiți;

– 5 ore, între orele 3 – 8 dimineața pentru mirenii sporiți;

– 2 ore, între orele 8 – 10 dimineața pentru mirenii râvnitori.

Total timp de somn („de noapte“ plus ziua după-amiază):

6 + 2 = 8 ore pe zi (somn polifazic pentru mirenii începători);

6 + 2 = 8 ore pe zi (somn polifazic pentru mirenii începători spre sporiți);

5 + 2 = 7 ore pe zi (somn polifazic pentru mirenii sporiți);

2 + 4 = 6 ore pe zi (somn polifazic pentru mirenii râvnitori).

În mod ideal, o pravilă de rugăciuni („de noapte“ și de zi) trebuie să conțină următoarea etapizare:

1. Aspecte pregătitoare: slavoslovirea lui Dumnezeu, rugăciuni de mulțumire și recunoștință, vorbirea cu Sine și „vorbirea“ cu Dumnezeu, diverse rugăciuni de cerere;
2. Pentru „încălzirea“ minții și a „inimii“ facem maxim 100 metanii mari;
3. Citim rugăciunile canonice „de tipic“: rugăciuni de pocăință, rugăciuni începătoare,

rugăciunile de seară, psalmi, acatiste, paraclise, Miezonoptica, etc.

Foarte importante și obligatorii sunt rugăciunile de pocăință personală și citirea rugăciunilor de pocăință ale unor Sfinți (Cele 7 plânsuri ale Sf.Efrem Sirul, rugăciunea de pocăință a Sf.Ioan Gură de Aur, alte rugăciuni de pocăință);

4. Citim rugăciunile dedicate pentru Sfânta Maica Domnului, ca de exemplu: diverse rugăciuni canonice, diverse Tropare, diverse Acatiste (recomandat este Acatistul Bunevestiri), Paraclisul Maicii Domnului, psalmi din Psaltirea Maicii Domnului, Canoane de rugăciune din „Noul Theotokarion” (Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului);

5. Încheiem pravila rugăciunilor „de noapte” cu practica isihastă a *rugăciunii lui Iisus* (vezi mai departe în acest capitol paragrafele **3.4.1.TZ** + **3.4.1.IS** + **3.4.1.IH**);

6. După pravila rugăciunilor „de noapte” nu adormim având mintea plină de gânduri de împrăștiere (griji, slavă deșartă, reverii, imaginație), ci ne silim să adormim lucrând în mintea noastră *rugăciunea lui Iisus* în formă simplă:

„Doamne, miluiește-mă”

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”

7. Dimineața după trezire citim câteva rugăciuni canonice și facem pravila completă a metaniilor mari (50–3500 mm, după puteri);

8. În tot timpul zilei neîncetat ne silim să avem o stare mentală de prezență conștientă și trezvia minții.

9. Oricând în timpul zilei (sau la finalul pravilei „de noapte”) citim 1 capitol dintr-o carte duhovnicească creștin–ortodoxă, ca de exemplu: Sf.Evangheliu, Noul Testament, Everghetinos, Viețile Sfinților, Filocalia, Paterice, cărți de dogmatică creștin–ortodoxă, cărți de practică monahală și bisericească.

Note:

x. Sunt câteva condiții elementare pentru ca Dumnezeu să ne asculte aceste rugăciuni făcute noaptea și ziua:

– realizăm postirea obligatorie în toate zilele de luni, miercuri și vineri (cu excepțiile menționate în Calendarul Ortodox);

În aceste zile se va lua 1 singură masă, cu 1 singur fel de mâncare de post, după orele 15. Până la orele 15 putem consuma doar Agheasmă Mică (dimineața după trezire pe stomacul gol), ceai și alte lichide simple (apă călduță + lămâie, ciocolată caldă, etc.).

– opțional în plus facem un post „negru” zilnic între orele 18–12 la prânz a doua zi;

– facem cât de multă milostenie putem;

– suntem atenți la disciplina gândurilor, în timpul zilei să avem doar gânduri bune, prezență conștientă și trezvia minții;

– participăm în fiecare duminică la Sf.Liturghie (se acceptă maxim 2–3 lipsiri consecutive de la această slujbă);

– ne spovedim regulat, nu mai târziu la fiecare 30–40 zile (pentru mireni);

– față de niciun om nu avem/facem: neiertare, dușmănie, răutate, invidie, viclenie, fățărnicie, trădare, vrăjitorie, ură, otrăvire, înscenări juridice, fals, minciună, sabotaj

profesional, intenții de distrugere a căsniciei, intenții de afectare a vieților copiilor,ucidere „prin cuvânt“ (clevetire, orice vorbire de rău, judecare, osândire, căutare de ceartă, provocări prin calomnii și jigniri, victimizare în fals, țipete, amenințări, nemulțumiri cronice, înscenări de situații agresive, etc.);

De asemenea, nu este voie să existe fapte făcute în contra binelui semenilor noștri, făcute cu voie și/sau fără voie, pentru care fapte să nu avem făcută o cerere personală de iertare și reparațiile corespunzătoare pentru cei cărora le-am afectat negativ viața.

După iertarea personală solicitată celor vătămați (afecțați) și după reparațiile corespunzătoare, vom face pocăință și în fața lui Dumnezeu.

Pentru aceste două aspecte, dacă nu există pocăința de iertare (direct față de cei afectați și apoi față de Dumnezeu) și dacă nu sunt făcute reparațiile corespunzătoare, indiferent ce asceză facem rugăciunile (cererile) noastre nu vor fi primite de Dumnezeu.

xx. Aș dori să subliniez și faptul că aceste modele de pravile de rugăciune sunt doar „puncte de plecare“, sunt doar **MODELE ORIENTATIVE** în stabilirea unor pravile personale pe care fiecare și le va adapta, după puteri și preferințe.

Așa cum ne învață predania monahală, importantă este pornirea și continuitatea în rugăciune, după aceea însăși rugăciunea (Sfântul Duh) va învăța pe fiecare când și cum să se roage.

xxx. Aspectele pravilei („de noapte“ și „de zi“) nu sunt „fixate“ în osteneală egală, indiferent de persoana care se nevoiește.

La început vom acorda atenție egală tuturor aspectelor pravilei de noapte, dar apoi, după un timp, fiecare trebuie să își adapteze pravila de rugăciune după preferințe și să insiste acolo unde simte că trebuie să „lucreze“ și că are cea mai mare plată de la Dumnezeu.

Astfel, cei care aveți o fire mai sportivă și vă place mișcarea fizică vă veți simțiți mai „atrași“ de metaniile mari și faceți din acestea cât mai multe posibil, cei cărora le plac psalmii vor citi mai mulți psalmi, cine are mare dragoste pentru Sfânta Maica Domnului va citi mai multe rugăciuni dedicate Maicii Domnului, cine are atenție și concentrarea minții va citi multe rugăciuni „de tipic“, cine are o fire mai meditativă și mai gânditoare va insista noaptea pe practica isihastă a *rugăciunii lui Iisus* și în timpul zilei pe starea mentală de trezvie a minții.

În general cei care au o minte mai împrăștiată și un deficit de atenție se vor concentra mai mult să facă metanii mari, să spună în mod isihast *rugăciunea lui Iisus* și să aibă neîncetat ziua trezvia minții, iar cei care nu au probleme cu atenția și concentrarea minții se vor putea orienta mai mult spre citirea rugăciunilor „de tipic“.

În trecut, când oamenii citeau și aveau o bună concentrare a gândirii, cele mai preferate erau rugăciunile „de tipic“ (alături de metaniile mari). Dar în zilele noastre, majoritatea oamenilor avem probleme cu concentrarea și atenția, datorită abuzului de TV, filme, folosirii telefoanelor, jocurilor pe console, sarcinilor profesionale multi-tasking, conducerii intensive a mașinii, etc. De aceea, în mod „natural“ mulți oameni se vor simți foarte bine cu practica isihastă a *rugăciunii lui Iisus*.

Astfel de preferințe au fost și sunt valabile la toți oamenii, inclusiv la marii Sfinți contemporani, ca de exemplu:

– **Sf. Paisie Aghioritul** era un mare postitor și pravilele lui „de noapte“ însemnau citirea

Psaltirii (6–7 catisme pe noapte), foarte multe închinăciuni mici, *rugăciunea lui Iisus* și efectuarea de foarte multe metanii mari (aprox. 3000 metanii mari).

Nu făcea *rugăciunea lui Iisus* cu controlul respirației, așa cum făceau isihăștii.

– **Sf. Iosif Isihastul** își începea pravila „de noapte” începând cu orele 19.

Prima dată făcea rugăciunile și pocăința personală, rugăciunile începătoare, Pavcernița și Acatistul pentru Sf. Maica Domnului, apoi **6 ore lucra în mod isihast *rugăciunea lui Iisus* (între orele 21–3 dimineața)**. Apoi făcea 3500 metanii mari.

La final încheia pravila rugăciunilor „de noapte” împreună cu ucenicii săi, prin psalmodierea psalmilor și slujba Sf. Liturghii.

– Deoarece el însuși era o fire mai intelectuală și filosofică, **marele duhovnic Arsenie Papacioc** avea o metodologie mai „specială” a ascezei, care se apropie cel mai mult de spiritul ascezei Sfinților Părinți și de practica modernă a monahismului în Muntele Athos.

Părintele Arsenie Papacioc recomanda mirenilor să facă foarte puține metanii mari (doar 1–10 metanii), să citească câțiva psalmi și câteva rugăciuni „de tipic” (cele absolut necesare – rugăciunile începătoare, rugăciuni de seară și de dimineață, Acatistul Bunevestiri, Paraclisul Maicii Domnului), dar **insista deosebit ca toate acestea să fie făcute calitativ, cu mare trăire (implicare) mentală și sufletească**.

Pentru Părintele Arsenie Papacioc cel mai important aspect al ascezei este cel calitativ, nu cel cantitativ, adică tot ceea ce facem (metanii mari, psalmi, rugăciuni „de tipic”, *rugăciunea lui Iisus*) trebuie realizat cu completă implicare mentală și sufletească.

Pentru Părintele Arsenie Papacioc 90% din asceză înseamnă voința și osteneala mentală conștientă de-a lungul întregii zile, pentru a păstra neîncetat mintea în starea de prezență conștientă și trezvie a minții, prin repetarea mentală calitativă a *rugăciunii lui Iisus* (și alte rugăciuni simple).

Doar 10% din asceza unei zile sunt pentru metanii mari, câțiva psalmi și câteva rugăciuni „de tipic”, ideal făcute seara după orele 22.

Se poate observa că în ciuda aparenței, asceza mentală recomandată de Părintele Arsenie Papacioc este mai obositoare și mai greu de realizat decât asceza tradițională, care se concentrează pe aspectul cantitativ al metaniilor mai (peste 300), psalmilor (2–6 catisme) și al rugăciunilor „de tipic” (5–8 ore pe zi).

În mod ideal, vom combina aspectul calitativ al ascezei tradiționale (100–1.000 metanii mari, 1 catismă de psalmi și câteva rugăciuni „de tipic”) cu asceza mentală de-a lungul întregii zile (neîncetat avem starea de trezvie a minții).

– în mod natural, femeile dedică cel puțin 80% din osteneala pravilei lor „de noapte” pentru a citi rugăciuni canonice și a face metanii mari închinare Sf. Maicii Domnului;

– mulți alți monahi și mireni au avut lungi perioade (mai ales la începutul vieții lor ascetice) când cele mai importante erau rugăciunile personale de pocăință și citirea rugăciunilor de pocăință ale Sfinților (Cele 7 plânsuri ale Sf. Efrem Sirul, rugăciunea de pocăință a Sf. Ioan Gură de Aur, alte rugăciuni de pocăință).

Pentru începători este posibil ca 50% din osteneala pravilei „de noapte” să fie folosită pentru rugăciunile de pocăință. În rest se citesc rugăciunile începătoare „de tipic”, se mai fac câteva metanii mari și se citesc 2–3 psalmi.

I. Pravila rugăciunilor „de noapte” (modele orientative).

Ce facem concret:

I.a. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 1 – pentru mirenii începători, care NU au deloc experiență în rugăciune și pravile de noapte.

(între orele **23 – 1 dimineța**, minim **2 ore** de metanii mari, rugăciuni canonice „de tipic” și rugăciune isihastă – *rugăciunea lui Iisus*).

Timpul de 2 ore de rugăciuni făcute noaptea târziu nu este ales de mine la întâmplare, așa cum unii ar putea crede, ci este timpul de rugăciune recomandat de Sfânta Maica Domnului pentru mirenii începători.

De-a lungul timpului Sfânta Maica Domnului s-a arătat unor oameni (mireni) simpli și smeriți, pe care i-a îndemnat să se roage în fiecare noapte (după orele 22) minim 2 ore, pentru se a limita răul și calamitățile care vor veni peste oameni.

Facem cât putem din următorul program:

1. Etapele pregătitoare pravilei de noapte: aprinderea candelii și lumânărilor, motivația și menirea rugăciunilor, vorbirea cu sine, „vorbirea” cu Dumnezeu, pocăința personală, rugăciuni de cerere.

1.a. Începem pravila de rugăciune cu mici jertfe materiale: ardem un bob de tămâie, aprindem 2 sau 9 lumânări, aprindem lumina unei candelii.

Stăm în fața unei icoane și privim doar la icoană, ceea ce ne va ajuta ca mintea să nu se mai împrăstie cu aspecte lumești (griji, imaginație, idei raționale).

De asemenea, mirosul de tămâie și lumina obscură a lumânărilor ne vor ajuta să ne „rupem” de realitatea obiectelor înconjurătoare și să „intrăm” în realitatea lumii duhovnicești–interioare.

x. Folosind o „pastilă” de cărbune, prima dată vom arde un bob de tămâie.

Tămâia este prima jertfă pe care trebuie să o aducem lui Dumnezeu, înaintea jertfei rugăciunilor și pocăinței noastre.

Un alt aspect este că mirosul de tămâie pe care îl vom inspira ne va ajuta la concentrarea minții pentru rugăciune.

xx. În modul economic, vom aprinde 2 lumânări, pentru vii și pentru adormiți:

1 lumânare pentru vii:

pentru propria familie (toți cei vii, rude gradul I–II);

pentru propriul neam al familiei (toți cei vii, dincolo de gradul II);

pentru toți binefăcătorii;

pentru toți cei pe care i-am judecat, întristat, nedreptățit, prejudiciat;

pentru tot neamul românesc cel binecredincios;

pentru toți cei care au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

1 lumânare pentru adormiți: pentru, idem precum pentru vii.

Lumânările aprinse se menesc. Se fac câteva Sf. Cruci deasupra lumânărilor aprinse și se spune (de exemplu):

„Se binecuvântează aceasă lumânare în numele Tatălui, al Fiului, al Sfântului Duh și al Maicii Domnului. Pentru nevrednicia mea, rog îngerul meu personal să preia rugăciunea mea și să o ducă în fața tronului lui Dumnezeu. Amin.”

xxx. În mod ideal, vom aprinde 9 lumânări pe care le vom aranja în semnul Sf.Cruci:

5 lumânări le vom fixa pe verticală și încă 4 lumânări le vom fixa pe orizontală.

Ca modalitate practică, pentru a fixa lumânările vom folosi un vas (cratiță) înalt de tablă (fontă, fier, inox). Sub nicio formă nu folosim vase de lemn, plastic, sticlă, etc.

La baza/fundul vasului vom pune 2–3 centimetri de nisip și apoi vom adăuga suficientă apă, încât la suprafață să rămână stabilă o peliculă de 1 cm de apă.

În mod natural lumânările vor fi fixate în nisipul din vas, și se vor stinge automat când vor ajunge cu flacăra la pelicula de apă.

iv. În tot timpul rugăciunilor noastre de acasă, obligatoriu trebuie să existe lumina unei candelă cu ulei, pusă la icoana Sf.Maicii Domnului.

– Predania bisericească consideră că arderea uleiului în candelă este o jertfă mai bineplăcută în fața lui Dumnezeu decât arderea unei lumânări (mai ales dacă nu folosim lumânări din ceară curată–naturală, ci folosim lumânări comerciale care conțin parafină și/sau diverse alte adaosuri chimice–toxice și otrăvitoare care se vor elibera în spațiul camerei).

În casa unui credincios candela cu ulei la icoana Sf.Maicii Domnului este obligatoriu să „meargă” 24 ore din 24, cu excepția orelor când se pleacă din locuință și mica flacăra a acestei candelă este stinsă.

– Pentru citirea rugăciunilor, în plus față de candela cu ulei se va aprinde și o lumânare, clasică sau tip pastilă. Mai multe aspecte despre folosirea candelă cu ulei pot fi citite în acest capitol, la paragraful **3.7.4**.

– **În fiecare seară înainte de culcare**, indiferent dacă vom face o pravilă de rugăciuni de noapte, **obligatoriu ne vom unge pe corp cu ulei călduț luat din candela Sf.Maicii Domnului**: pe frunte, tâmpă, ceafă, baza gâtului, palme, zona lombară, orice zonă dureroasă a corpului (cu excepția zonelor intime).

Când facem ungera pe aceste locuri, vom realiza semnul Sf.Cruci.

v. Practica bisericească și monahală spune că rugăciunile personale de acasă trebuie citite la lumina candelă sau lumânării, nu la lumina artificială a unui bec.

Atenția, concentrarea și Harul Sf.Duh vin mult mai rapid la credinciosul care își citește rugăciunile în mod tradițional, la lumina candelă și/sau a lumânării.

Dacă nu avem candelă cu ulei și nici lumânări (clasice sau tip pastilă), Dumnezeu ne primește și jertfa citirii rugăciunilor folosind lumina artificială pe bază de curent electric (lampă de birou, lanternă, mică lampă de veghe, bec cu soclu mic, etc.).

Totuși, în acest caz concentrarea noastră la rugăciune se va face mai greu și este foarte discutabil dacă vom mai primi din harismele Sf.Duh.

1.b. Spunem lui Dumnezeu o rugăciune de slavoslovire.

Ne aflăm „în fața” lui Dumnezeu, deci acum stăm în genunchi.

Sf.Vasile cel Mare ne învață care trebuie să fie ordinea rugăciunilor: prima dată trebuie să facem o rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu, apoi facem o rugăciune de mulțumire și la final spunem toate rugăciunile de cerere pe care le avem.

Aceasta este ordinea cu care se începe „dialogul” cu Dumnezeu: rugăciuni de slavoslovire, apoi sunt rugăciunile de mulțumire și recunoștință, la final sunt rugăciunile de cerere.

Există mai multe variante ale acestei rugăciuni. Este foarte recomandat să spunem aceste rugăciuni de 10 ori, însoțite de câte o metanie mare sau o închinăciune.

Deci pentru fiecare enunț al rugăciunii de slăvire spuse cu gura (mintea), simultan vom face și câte o închinăciune mică.

Rugăciuni de slăvire a lui Dumnezeu sunt și următoarele:

„*Prea Sfântă Treime Dumnezeul nostru / slavă Ție*“ – de 10 ori

sau

„*Slavă Ție Dumnezeul nostru / slavă Ție*“ – de 10 ori

sau

„*Slavă Ție Doamne / slavă Ție*“ – de 10 ori

1.c. Spunem lui Dumnezeu o rugăciune de mulțumire și recunoștință.

Ne aflăm „în fața” lui Dumnezeu, deci acum stăm în genunchi.

Mulțumim lui Dumnezeu că a avut grijă de noi și de familia noastră în ziua care tocmai a trecut, mulțumim că suntem bine-sănătoși și împreună.

Dacă au fost incidente, mulțumim lui Dumnezeu că nu au fost mai grave și că există soluții de refacere. Ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea răbdare, îndrumare și soluții optime de rezolvare a problemelor (incidentelor, situațiilor) apărute.

Mulțumim lui Dumnezeu că ne-a ajutat să depășim (să îndurăm) cu bine: situațiile, ispitele, necazurile, acuzele, umilințele, lipsurile, nedreptățile, problemele, durerile, bolile, accidentele, incidentele, etc., care au venit peste noi în ziua care se încheie.

1.d. Introspecția, auto-analiza, vorbirea cu sine: luarea aminte la sine, monitorizarea și asumarea (gândurilor, faptelor) și auto-critica personală.

Vom sta în picioare sau în genunchi, la alegere.

Timp de 5–10 minute facem o auto-analiză, o introspecție, o trecere în revistă a zilei care tocmai s-a încheiat. Ne revedem tot comportamentul nostru și tot ce am făcut, începând de dimineață și până la acest moment al serii.

Ne gândim în mod auto-critic și cu maximă sinceritate la aspecte precum:

– care sunt aspectele unde știm că am greșit, aspectele pentru care ne mustră conștiința.

Întrebăm și ne împăcăm cu „pârâșul” (conștiința de sine), ne răspundem singuri la o întrebare esențială: dacă am muri în noaptea care urmează, unde am ajunge, în Rai sau în iad? Suntem vrednici de pedeapsă/osândă, sau de recompense?

– dacă ne-am împlinit obiectivele duhovnicești și lumești stabilite în seara anterioară;

– dacă am vorbit cât mai puțin posibil, dacă am lucrat tăcerea, dacă am făcut păcate ale vorbirii: vorbire în deșert, comentare, critici, clevetire, jigniri, judecare, osândire;

– dacă Doamne ferește!, am făcut trădare de aproapele și lepădare de Dumnezeu prin: turnătorie, delațiune, „tragere de limbă” la telefon (în ședințe, în discuții private, pe mail, pe WhatsApp, etc), participare la șantaj, mărturie mincinoasă, viclenie și impostură la ședința firmei;

– dacă am lucrat în mod conștient virtuțile sufletului pe care le dorim: răbdare, înfrânare, smerită cugetare, etc., sau am lucrat trăiri sufletești demonice, precum: invidie, orgoliu, slavă deșartă, trădare, fariseism, trândăvie, viclenie, răutate, lăcomie de bani, etc;

– dacă am avut vigilență de sine, luare aminte la sine, stăpânire de sine;

– dacă am căzut și am lucrat patimi, ca de exemplu: fumat, alcoolism, lăcomie

alimentară, jocuri de noroc, imaginație de curvie, desfrânare, etc;

– dacă munca și activitatea depusă în timpul zilei a fost făcută cu dragoste pentru Dumnezeu și colegii de muncă, cu implicare, conștiinciozitate și responsabilitate, sau am „muncit” cu viclenie, fără implicare și cu trândăvie;

– dacă am avut paza minții, am avut „trezia minții”, am spus neîncetat *rugăciunea lui Iisus*, am stopat imediat dialogul gândurilor demonice de momeală (vezi mai departe în cadrul acestui capitol paragraful **3.5.2**);

– dacă am făcut păcate împotriva Duhului Sfânt (vezi în cadrul capitolului 2 paragraful **2.3.3.5**);

– dacă am făcut păcate „de moarte” ale sufletului (vezi în cadrul capitolului 2 paragraful **2.3.3.4**);

– dacă am făcut vreo formă de milostenie (vezi mai departe în cadrul acestui capitol paragraful **3.7.5**);

– dacă am respectat postirea care ne-am propus-o (vezi mai departe în cadrul acestui capitol paragraful **3.7.6**);

– dacă am participat la o slujbă a Bisericii Ortodoxe (vezi mai departe în cadrul acestui capitol paragraful **3.7.7**);

etc.

1.e. Spovedania personală zilnică.

Acum spunem lui Dumnezeu o rugăciune personală de mărturisire, pocăință și iertare, pentru toate greșalele personale identificate/făcute în cursul zilei care tocmai a trecut.

Spunem și o rugăciune de iertare a greșelilor celorlalți.

Ne aflăm „în fața” lui Dumnezeu, deci acum stăm în genunchi.

x. Mai întâi vom spune o rugăciune personală de mărturisire și pocăință, pentru ca Dumnezeu să ne ierte păcatele făcute în timpul zilei.

În timpul acestei rugăciuni, starea sufletească trebuie să fie de responsabilitate și luciditate (asumarea păcatelor), pocăință, căință, smerire de sine, părere de rău și durere pentru păcatele făcute, dorința și voința de a nu le mai repeta și în ziua următoare. Toate greșelile și păcatele asumate anterior acum le spovedim și le mărturisim în fața lui Dumnezeu, cu dorința de a ne fi iertate și cu intenția (voința) de a le corecta, de a nu le mai face a doua zi.

Fiecare se roagă lui Dumnezeu cu propriile cuvinte și gânduri, pentru ca Dumnezeu să-i ierte toate păcatele făcute, cele „cu voie” și cele „fără voie”, realizate cu: gândul, imaginația, intenția, cuvântul, fapta, scrisul, privirea, consimțământul, intuiția, înțelegerea, delăsările, trândăvia, acceptările făcute.

xx. Imediat apoi vom spune o rugăciune personală de iertare a greșelilor celorlalți oameni, care au fost făcute asupra noastră.

Concret, îi iertăm pe toți cei care ne-au greșit cu ceva în ziua care a trecut și în toate zilele vieții noastre. În acest mod și Dumnezeu ne va ierta greșalele pe care le-am făcut în viața noastră, cu voie și fără voie. Fiecare se roagă așa cum crede și cum simte. Iată un model orientativ al acestor rugăciuni personale, de pocăință pentru păcatele făcute și de iertare a greșelilor celorlalți:

x. rugăciunea de spovedanie personală – de mărturisire, pocăință și iertare, pentru greșalele personale făcute în cursul zilei:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog să-mi ierți toate păcatele pe care le-am făcut în această viață, în toate zilele mele până în acest ceas al vieții mele. Te rog să mă ierți de toate păcatele și greșalele pe care le-am făcut și de tot răul pe care l-am adus în lume, cu voie și fără voie, cu: gândul, imaginația, intenția, cuvântul, fapta, scrisul, privirea, consimțământul, intuiția, înțelegerea, delăsările, trândăvia, acceptările făcute.

Te rog să mă ierți de toate păcatele făcute și de care îmi pare rău: (enumerăm concret toate faptele și gândurile pentru care avem conștiința încărcată).

Te rog să mă ierți și de toate păcatele făcute datorită patimilor pe care le am: (enumerăm concret care patimi avem).

Te rog iartă de toate păcatele și pe toți cei ai casei mele: X, Y, Z, etc.

Te rog să ai grijă de mine și de familia mea în timpul nopții, să ne ții în viață și să ne păzești de tot răul, invidia, viclenia, vrăjitoria, boala, de atacuri tâlhărești, atacuri demonice, de toată intenția cea rea, de cutremur, foc, incendii, inundații, fulgere, boală, accidente casnice.

Slavă Ție Dumnezeu meu, slavă Ție“

xx. rugăciunea de iertare a greșelilor celorlalți oameni:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, îi iert pe toți cei care au greșit față de mine și în ziua care a trecut mi-au adus necazuri, clevetire, nedreptate, dureri, lipsuri, pagubă, boală. Îi iert de tot răul făcut asupra mea pe toți aceia care m-au furat, jignit, agresat, lovit, bătut, hărțuit, calomniat, exploatat, abuzat, trădat, mințit, viclenit, nedreptățit, înșelat.

Îi iert și pe toți aceia care au făcut toate acestea în trecut în toată viața mea, până în acest ceas al vieții mele, pentru ca și tu Doamne, te rog să-mi ierți păcatele mele.“

1.f. Rugăciuni de cerere – „dialogul“ personal cu Dumnezeu pentru aspecte lumești.

Ne aflăm „în fața“ Lui Dumnezeu, deci acum stăm în genunchi.

Acum îi spunem lui Dumnezeu toate aspectele personale: pászurile, durerile, dorințele, neîmplinirile, planurile, speranțele, zbciumul, supărările, cheltuielile greșite, timpul pierdut, necazurile concrete pe care le avem, etc.

Tot **acum** adresăm Lui diferite cereri, pentru: sănătate, liniște în casă, bani, alimente, primirea unui ajutor, sfaturi, proiecte, planuri, intenții, achiziții, împlinirea unor dorințe, reușita unei relații sentimentale, aflarea vocii Lui pentru un anumit proiect, etc.

Nu uităm să cerem sfatul, voia și binecuvântarea Lui înainte de orice proiect, acțiune, sau inițiativă: găsierea unui serviciu, schimbarea locului de muncă, achiziția unei case (mașină, orice bun casnic posibil), creșterea unui copil, acceptarea unei prietenii serioase, admiterea la o facultate, emigrarea în afara țării, implicarea în diferite proiecte civice, îndeplinirea unui obiectiv profesional la locul de muncă, avansarea în funcție, destinația turistică de vară/iarnă, etc.

Este singurul moment când vom avea un monolog liber și personal către Dumnezeu.

Ulterior, după ce am început rugăciunile canonice, nu mai „discutăm“ aspecte personale cu Dumnezeu. Orice gând care ne vine apoi în minte este de fapt un gând demonic de împrăștiere, destinat a ne rupe fluiditatea rugăciunii.

Important: Odată începute rugăciunile canonice, nu se mai fac cereri personale și nu mai „vorbit“ cu Dumnezeu, indiferent cât de puternic, urgent sau „important“ este gândul care ne vine în minte.

1.g. Ne stabilim obiectivele lumești și duhovnicești ale zilei care urmează.

Nu lăsăm timpul să treacă fără rost, ci în fiecare zi ne vom propune să împlinim câteva obiective. De aceea, la începutul fiecărei zile ne vom stabili rapid mental care sunt obiectivele lumești și duhovnicești ale zilei care urmează.

În acest sens, citiți la sfârșitul modelelor pravilelor de rugăciuni „de noapte” paragraful intitulat „**III. Asceza din timpul zilei**”.

1.h. Facem mental menirea (declaraarea scopului) rugăciunilor pravilei de noapte.

Ne aflăm „în fața” lui Dumnezeu, deci acum stăm în genunchi.

x. Prima dată ne gândim la motivația ascezei noastre. Chiar dacă facem puțină rugăciune, aceasta trebuie să fie de calitate. Facem rugăciune calitativă, cu trupul, mintea și sufletul.

Motivația principală a rugăciunilor trebuie să fie dragostea și recunoștința noastră pentru Dumnezeu, apoi motivațiile secundare sunt: sfânta frică de Dumnezeu, pocăința cu durere pentru păcatele făcute, nădejdea și credința că aceste păcate vor fi iertate, dorința pentru completa despățimire.

xx. Este bine să menim rugăciunile noastre de noapte, adică să—L rugăm pe Bunul Dumnezeu să primească osteneala/jertfa noastră și să o folosească pentru realizarea unui scop necesar (lumesc, duhovnicesc):

– descoperirea dușmanilor ascunși deja existenți în viața noastră, descoperirea dușmanilor ascunși care doresc să ne „intre” în viață (prietenie, căsătorie, parteneriat, vecinătate, colegialitate, etc.), îndepărtarea de la noi și familiile noastre a dușmanilor știuți și neștiuți;

– dobândirea de sănătate, reușita unor operații, reușită la examene, banii necesari unui proiect, etc.;

– găsire și căsătorie cu parteneri potriviți, naștere de copii, împăcarea celor certați, dreptate socială, dreptate juridică, dreptate profesională, etc.;

rezolvarea unor probleme punctuale;

– buna rodire a pământului, buna rodire a livezilor, buna rodire a fructelor de pădure, buna rodire a bureților de pădure, ploi potrivite și la timp, apă în fântâni, timp bun pentru recoltări, să nu fie grindină, să nu fie inundații, să nu fie exces de ploaie, etc.;

– sănătatea animalelor de companie, sănătatea animalelor domestice pe care le creștem, etc.;

– stoparea patimilor (demonilor) care ne controlează viața, iertarea păcatelor, etc.

Ne vom ruga simplu:

„Doamne, te rog primește jertfa rugăciunilor pentru”

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din casa mea, familia mea și din neamul meu, primește nevrednica mea rugăciune și miluiește-mă”

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din casa mea, familia mea și din neamul meu, primește nevrednica mea rugăciune, miluiește-mă și izbăvește-mă de (persoana X)”

1.i. Rugăciuni de cerere – spunem o rugăciune dedicată, pentru a fi ajutați în osteneala pravilei de noapte.

Înainte de a începe pravila de rugăciune, ne vom ruga lui Dumnezeu să ne ajute în osteneala noastră.

Iată mai jos un model al unei astfel de rugăciuni. Este rugăciunea pe care o făcea Sf. Iosif Isihastul în fiecare seară, înainte de a-și începe pravila de rugăciune.

Nu este o rugăciune canonică, fiecare are posibilitatea de a-și alege rugăciunea folosită de alt Sfânt sau de a-și gândi propria rugăciune. Este totuși de preferat să folosim rugăciunile care au fost create și folosite de mii de ori de mari Sfinți, care au mare apreciere din partea lui Dumnezeu.

Această rugăciune a Sf. Iosif Isihastul este următoarea:

„După ce bei cafeaua, începi Pavcernița, în liniște, fără glas și fără lumină. Zici și Acatistul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Și după ce termini, stai, dacă poți, în picioare, ținând mâinile încrucișate, și spune această rugăciune în minte, fără lumină, deoarece lumina împrăștie mintea:

«Doamne, Iisuse Hristoase, preadulce Tată, Dumnezeule și Doamne al milei și Făcătorule a toată făptura, caută spre smerenia mea și toate păcatele mele iartă-le, pe care le-am făcut în tot timpul vieții mele și până în ziua și ceasul de acum. Și trimite pe Preasfântul și Mângâietorul Tău Duh, ca Acesta să mă învețe, să mă lumineze, să mă acopere, să mă păzească, să mă curățească, să mă sfințească și să mă învrednicească a nu mai păcătui, ci cu suflet și inimă curată să Te cinstesc pe Tine, să mă închin Ție, să Te slăvesc, să-Ți mulțumesc și să Te iubesc din tot sufletul și din toată inima, pe Tine, Mântuitorul meu preadulce și Binefăcător Dumnezeu, Cel vrednic de toată iubirea și cinstirea.

*Da, Bunule Părinte fără de început, Fiule împreună-fără-de-început și Duhule Preasfinte, învrednicește-mă de luminarea dumnezeieștii și duhovniceștii cunoștințe, ca, văzând dulcele Tău Har, **prin acesta să port sarcina acestei privegheri de noapte și să-Ți aduc Ție rugăciunile și mulțumirile mele curate, cele către Tine, cu mijlocirile Preadulcii Maicii Tale și ale tuturor sfinților, Amin.**»*

Spune după aceea și cuvintele tale, câte poți și cum știi. Încercând să miști rărunchii sfinți ai lui Dumnezeu spre milă și iubire. Și după ce te ostenești mult, așază-te și adu-ți în minte diferite amintiri bune: moartea, iadul, judecata de la cea de-a Doua Venire. Și plânga cât îți dă Dumnezeu. Și după aceea întoarce-ți mintea ta spre Rai, spre desfătarea celor drepti și a bunătăților veșnice, și mulțumește Mântuitorului cel Bun și Dumnezeului cel Binefăcător.”⁴⁷

(boldirile din citat îmi aparțin)

1.j. Câteva minute spunem două rugăciuni scurte, pentru concentrarea (adunarea) minții și îndepărtarea gândurilor de împrăștiere.

În mod obișnuit, la începutul pravilei de rugăciune vom fi asaltați de multe gânduri de împrăștiere: griji, idei, soluții, temeri, probleme, supărări, aduceri aminte, neazuri, nedreptăți suferite, lipsuri, probleme cu copiii, etc.

Este important să nu ne lășăm „prinși” mental de aceste gânduri de momeală trimise de demonii uitării și să ne apărăm mintea, spunând câteva rugăciuni scurte împreună

cu metanii mari.

Prima dată vom face 3 metanii mari, apoi dacă războiul gândurilor nu se oprește vom face 7 metanii mari, apoi facem 9 metanii mari sau 13 metanii mari. După acest mic program de rugăciuni cu metanii mari, vom simți cum războiul gândurilor se oprește și ne putem concentra pentru rugăciunile propuse.

„Doamne, iartă-mi păcatele și alungă de la mine pe ispititorul și gândul cel necurat“

– cu 3, 7, 9, 13 metanii mari și tot atâtea Sfinte Cruci.

sau

„Adună-mi Tu, Doamne, mintea mea cea împrăștiată“

– cu 3, 7, 9, 13 metanii mari și tot atâtea Sfinte Cruci.

Vom repeta mental aceste rugăciuni oricând mai târziu, ori de câte ori suntem asaltați de gânduri de împrăștiere.

Sub nicio formă nu vom fi nepăsători și neatenți, să citim rugăciuni și/sau să le spunem din memorie, și în același timp o parte a atenției/mintii noastre să „zboare“ spre tot felul de gânduri de împrăștiere.

Acest lucru înseamnă curvie duhovnicească și toate rugăciunile noastre făcute în acest mod nu vor fi luate în considerare de Dumnezeu. În plus, aceste „rugăciuni“ combinate cu gândurile lumești sunt păcate, pentru care vom da seama. Cei care din nepăsare au obiceiul să se „roage“ și în același timp atenția/mintea lor este distrasă la alte subiecte, riscă să plătească acest obicei în iad.

Oricâtă rugăciune facem, puțină sau multă, aceasta trebuie făcută cu totală și completă atenție la cuvintele și sensurile cuvintelor rugăciunii. În timpul rugăciunii nu este permis să ne asociem cu nici măcar 1 singur gând de împrăștiere, indiferent cât de urgent și important poate părea acest gând.

În mod inevitabil aceste gânduri vor apare în special în primele 15–30 minute de rugăciune, dar noi trebuie să fim foarte atenți, să avem voință și răbdare și să nu ne asociem mental cu ele. Atenția noastră trebuie ținută strict la cuvintele și sensurile cuvintelor rugăciunii.

Dacă simțim că mintea ne „zboară“ spre idei, gânduri și griji lumești, imediat vom spune câteva rugăciuni prezentate mai sus și vom relua rugăciunea de la momentul când am pierdut atenția exclusivă asupra rugăciunii.

2. Facem câteva metanii mari + facem o pravilă combinată + facem un program de închinăciuni mici.

2.a. Programul metaniilor mari „de încălzire“ (mm).

Vom face metaniile mari (prescurtate **mm**) însoțite de rugăciuni și de câte o Sfântă Cruce făcută corect.

Pentru facerea corectă a semnului Sfintei Cruci vedeți mai departe în cadrul acestui capitol, la paragraful **3.7.3**.

Sfaturi practice de realizare a metaniilor mari pot fi găsite în acest capitol, în cadrul paragrafului **3.4.1.m**.

La începutul pravilelor „de noapte“ nu ne vom sili să facem multe metanii mari, deoarece ne vom obosi și nu vom mai avea disponibilitatea pentru alte rugăciuni.

Acum vom face un număr limitat de metanii mari, doar pentru a ne dezmoști

„motorul“ duhovnicesc (pofta, dorința) pentru rugăciunile „de tipic“.

În acest moment al pravilei nu există un număr impus de metanii mari, acum fiecare va face câte metanii mari consideră (simte) că are nevoie, pentru pornirea „motorului“ duhovnicesc: 10 mm, 25 mm, **maxim 50 mm.**

Orientativ, cei începători vor avea nevoie de 25–50 mm, cei începători spre sporii vor avea nevoie de 10–25 mm, iar cei râvnitori se vor „aprinde“ pentru rugăciune după numai 10 metanii mari.

Pe de altă parte, **acum ne vom înfrâna să facem multe metanii mari, pentru a nu cădea într-o clasică ispită „de dreapta“ (râvnă fără discernământ),** care ne va obosi și epuiza puterile trupești și mentale, de care avem nevoie pentru rugăciunile „de tipic“. Un program complet de metanii mari (100–1.000 mm) vom face apoi: fie pe parcursul nopții (metanii mari combinate cu psalmi), fie la finalul pravilei rugăciunilor „de noapte“ (cei râvnitori), fie dimineața imediat după trezire.

Ordinea de realizare a metaniilor mari (mm) este următoarea:

psalmul 50 împreună cu metanii mari, pentru iertarea păcatelor pe care inevitabil (fără voce) le vom face în cursul zilei care urmează – 20 mm

Facem metanii mari și simultan spunem mental psalmul 50. Pentru fiecare enunț al psalmului spus mental (citit) vom face câte o metanie mare.

Deoarece psalmul 50 are 20 enunțuri (propoziții), acum vom face 20 metanii mari. **rugăciunea Sf.Efrem Sirul – 7+3=10 mm**

Această rugăciune are 7 enunțuri (propoziții); după fiecare enunț al rugăciunii vom face câte o metanie mare. La final se reiau toate cele 7 enunțuri ale rugăciunii și se fac încă 3 metanii mari. Deci în total, pentru această rugăciune se fac 10 metanii mari.

pentru Prea Sfânta Maica Domnului – 10 mm

„Prea Sfântă Maica Domnului, Împărăteasa Cerului și a pământului, stăpâna lumii, apără, păzește și mântuiește-ne pe noi, robii tăi“

Notă: rugăciunile către Prea Sfânta Maica Domnului le vom combina cu rugăciunile de slavoslovire: „*Slavă Ție Maica Domnului, slavă Ție*“ (vezi paragraful **3.4.1.m**).

pentru Mântuitorul nostru Iisus Hristos – 10 mm

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)“

Notă: toate rugăciunile către Mântuitorul Iisus Hristos le vom combina cu rugăciunile de slavoslovire: „*Slavă Ție Doamne, slavă Ție*“ (vezi paragraful **3.4.1.m**).

2.b. Facem o pravilă combinată: rugăciunea Tatăl Nostru și metanii mari (cu Sfânta Cruce și rugăciunea lui Iisus).

Avem 2 variante de a face această pravilă:

Varianta 1

Spunem **1 rugăciune Tatăl Nostru** (în genunchi), apoi facem **1 metanie mare** (cu 1 Sfântă Cruce făcută corect + spunem în minte *rugăciunea lui Iisus*).

1. RG.TATĂL NOSTRU (TN) x1 + METANIE MARE x1 (cu Sfânta Cruce + rugăciunea lui Iisus)

– repetăm până facem **33, 66** sau **99** rugăciuni+mm.

Rugăciunea Tatăl Nostru este următoarea:

*„Tatăl nostru Care leiești în ceruri,
sfințească-se numele Tău:
vină împărăția Ta;
facă-se voia Ta,
precum în Cer, așa și pe pământ.
Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi;
și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri;
și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean.
Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava,
a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.
Amin.“*

2. După fiecare 33 rg.TN + 33 mm (sau 99 închinăciuni mici), vom spune mental lui Dumnezeu dorința/cererea noastră. Cu toată credința și nădejdea noastră în Dumnezeu, toate dorințele le vom spune într-o singură frază, ca de exemplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă cu, pentru, și pentru, etc.“

3. La finalul pravilei se citesc rg.Sf.Ciprian, rg.Pr.Ilarion Argatu, rg.Sfintei Cruci. Aceste rugăciuni se găsesc anterior în acest capitol, la paragraful **3.3.1.d**.

Varianta 2

Putem face exact aceeași pravilă, dar în grupări de câte 33 rugăciuni TN + 33 mm:

1. RG.TATĂL NOSTRU (TN) x33 + METANII MARI x33 (fiecare metanie mare cu câte o Sfântă Cruce + rugăciunea lui Iisus)

– repetăm această grupare până facem **33, 66** sau **99** rugăciuni+mm.

x. Vom „spune“ mental toate cele 33 rg.Tatăl Nostru în modul următor:

*Tatăl nostru Care leiești în ceruri, (x33)
sfințească-se numele Tău: (x33)
vină împărăția Ta; (x33)
facă-se voia Ta, (x33)
precum în Cer, așa și pe pământ. (x33)
Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi; (x33)
și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; (x33)
și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean. (x33)
Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, (x33)
a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. (x33)
Amin. (x33)*

(în total repetăm rugăciunea Tatăl Nostru de 33 ori)

xx. După ce astfel „spunem“ mental toate cele 33 rg.Tatăl Nostru, apoi vom face toate cele 33 metanii mari (cu 33 Sf.Crucii + 33 *rugăciuni ale lui Iisus*) sau 99 închinăciuni mici (cu 99 Sf.Crucii + 99 *rugăciuni ale lui Iisus*).

2. După fiecare 33 rg.TN + 33 mm (sau 99 închinăciuni mici), vom spune mental lui Dumnezeu dorința/cererea noastră. Cu toată credința și nădejdea noastră în Dumnezeu, toate dorințele le vom spune într-o singură frază, ca de exemplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă cu, pentru, și pentru, etc.“

3. La finalul pravilei se citesc rg.Sf.Ciprian, rg.Pr.Ilarion Argatu, rg.Sfintei Cruci. Aceste rugăciuni se găsesc anterior în acest capitol, la paragraful **3.3.1.d**.

Dacă din motive medicale nu putem face metanii mari, atunci vom face închinăciuni mici, după regula **1 mm (MM, metanie mare) = 3 închinăciuni mici**. Fiecare închinăciune mică va fi însoțită de 1 Sf.Cruce și de *rugăciunea lui Iisus*. Când facem metaniile mari (sau închinăciunile mici) vom spune în minte *rugăciunea lui Iisus*:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)“.

Note:

- Această pravilă a fost dată Părintelui Daniil Horga de către Însăși Sf.Maica Domnului, pentru ajutorarea tuturor celor care: au necazuri, boli, nedreptăți, lipsuri materiale, sărăcie, au mari probleme cu vrăjitoria, au rude îndrăcite, au rude grav bolnave, etc.
- Această pravilă este deosebit de puternică și folositoare tuturor celor care doresc împlinirea unor scopuri precise/necesare ale vieții: despățimire de patimi grele, găsirea unui serviciu potrivit, găsirea de locuință/casă, cumpărarea de alimente, dobândirea de soț/soție, dobândirea de copii, cumpărarea unor bunuri importante, dobândirea dreptății juridice, liniște și pace în casă, aflarea unor persoane dispărute, reușita la operații medicale, aflarea unor informații necesare, etc.
- Numărul de rugăciuni Tatăl Nostru + metanii mari pe care le spunem/facem are o semnificație precisă:
 - 13** este numărul de apostolie al Sf.Maicii Domnului (Ea a fost Apostolul nr.13);
 - 33** sunt anii pământești ai Mântuitorului Iisus Hristos;
 - 66** sunt anii pământești ai Sf.Maicii Domnului;
 - 99** este suma anilor pământești anteriori (33+66).
- Obligatoriu toată această pravilă se va face având aprinsă candela cu ulei la icoana Sf.Maicii Domnului (sau cel puțin având 1 lumânare aprinsă).
- Obligatoriu **toate rugăciunile Tatăl Nostru se spun în genunchi** în fața unei icoane a Sf.Maicii Domnului.
- Pravila cu 33 rg.TN + 33 metanii mari (inclusiv 33 Sf.Crucii + 33 *rugăciuni ale lui Iisus*) + *rugăciunea de cerere*, durează aproximativ 30 minute.
- Pravila cu 66 rg.TN + 66 metanii mari (inclusiv 66 Sf.Crucii + 66 *rugăciuni ale lui Iisus*) +

rugăciunea de cerere, durează aproximativ 60 minute.

Pravila completă cu 99 rg.TN + 99 metanii mari (inclusiv 99 Sf.Cruci + 99 *rugăciuni ale lui Iisus*) + rugăciunea de cerere, durează aproximativ 90 minute.

Dacă nu avem condiția fizică necesară, putem înlocui metaniile mari cu închinăciuni mici, după regula **1 mm = 3 închinăciuni mici**.

– Pentru a putea număra rugăciunile Tatăl Nostru + metaniile mari, ne putem folosi de mici pietricele, de boabe mari de fasole, de un metanier de 100 boabe, de o hârtie și un pix, etc., peste care la începutul pravilei vom pulveriza cu Agheasmă Mare.

Dacă nu dăm cu Agheasmă Mare peste aceste obiecte de ajutor, este posibil ca în decursul pravilei să încurcăm numărătoarea, unele pietricele (boabe de fasole) să dispară subit, etc.

– Mulți credincioși fac această pravilă când merg la o anumită biserică sau mănăstire, într-o zi când țin post (de obicei luni, miercuri sau vineri).

Ei înconjoară în genunchi biserica de 33 ori (sau troița din curtea bisericii de 99 ori), timp în care spun încontinuu rugăciunea Tatăl Nostru. Apoi se roagă lui Dumnezeu să le rezolve o anumită cerere.

La final citesc Acatistul Bunevestiri, Acatistul Sf.Ciprian și 1–3 catisme de psalmi.

Dacă merg la o mănăstire, credincioșii plătesc și acatiste pentru împlinirea dorinței lor, pentru minim 40 zile (ideal 1 an).

Aceste acatiste sunt date pentru Sf.Proscomidie (dacă nu există situații opritoare), pentru Sf.Liturghie, pentru „Psaltirea neadormită“. În această zi sau anterior, obligatoriu credincioșii fac și diverse milostenii la săraci.

– Așa cum am menționat, după fiecare 33 rg.Tatăl Nostru cu metanii mari, vom „spune“ mental lui Dumnezeu durerea noastră. În acest moment nu spunem povești, deoarece Dumnezeu deja știe foarte bine care sunt cererile noastre.

Cu toată credința și nădejdea noastră în Dumnezeu, toate dorințele le vom spune într-o singură frază, ca de exemplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă cu, pentru, și pentru, etc.“

– **Pentru rezolvarea unor situații (probleme, dorințe, cereri) deosebite (importante, grave, urgente), această pravilă se va face în forma ei completă** (99 rg.TN + 99 metanii mari cu 99 Sf.Cruci + 99 *rugăciuni ale lui Iisus*), timp de minim 42 zile și apoi neîncetat până la rezolvarea situației.

În unele situații deosebite (vrăjitorie, păcate grele de neam, nedreptate juridică, boli, dispariții de persoane, eliberarea de trădătorii casnici, etc.), pentru rezolvarea situației (dorinței), această pravilă a fost făcută zilnic timp de peste 1 an de zile.

– **Pentru rezolvarea unor situații (probleme, dorințe) de importanță medie**, această pravilă se poate face în forma parțială (33/66 rg.TN + 33/66 metanii mari), timp de minim 12–42 zile și apoi neîncetat până la rezolvarea situației.

– **După rezolvarea situației, ca o jertfă de mulțumire adusă lui Dumnezeu, această pravilă se va face în continuare în forma ei minimală, neîncetat, în fiecare seară/noapte a vieții noastre** (13 rg.TN + 13 metanii mari cu 13 Sf.Cruci + 13 *rugăciuni ale lui Iisus*).

Aceeași situație este și atunci când nu avem cereri speciale la Dumnezeu, ca jertfă de mulțumire adusă lui Dumnezeu (pentru viață, pentru sănătatea ce avem, etc.), în mod obișnuit vom face această pravilă minimală neîncetat, în fiecare seară/noapte.

– În afara acestei pravile, oricând pentru împlinirea unei dorințe sau pentru a „vorbi” cu Dumnezeu, prima dată trebuie să spunem rugămintea Tatăl Nostru de minim 13 ori (în mod ideal în genunchi, în fața unei icoane, având aprinsă 1 lumânare).

– Pentru detalii practice cum se fac metaniile mari, puteți citi în cadrul acestui capitol, la paragraful **3.4.1.m.**

– Pentru detalii practice cum se fac închinăciunile mici, puteți citi în cadrul acestui capitol, la paragraful **3.4.1.î.**

2.c. Realizăm un program dedicat de rugăciuni, însoțite de închinăciuni mici și Sfinte Cruci.

Cei avansați vor face și un canon complet de rugăciuni și închinăciuni mici, precum este pravila Sf.Paisie Aghioritul.

Programul de rugăciuni cu închinăciuni mici poate fi realizat:

– de către oricine, la orice vârstă;

– de către oricine, care datorită problemelor lombare nu mai poate face metanii mari;

– pentru zilele de duminică când nu se fac metanii mari (de la Vecernia de sâmbătă seara până la Vecernia de duminică seara).

În general numărul de închinăciuni este gândit în corelație cu valoarea metaniilor mari:

– **1 metanie mare echivalează cu 3 închinăciuni mici** (se flexează ușor genunchii, mâna ajunge/coboară până la nivelul genunchilor);

– **1 metanie mare echivalează cu 2 închinăciuni mari sau metanii mici** (trunchiul corpului ajunge paralel cu solul și mâna atinge podeaua).

Vom repeta mental rugăciunile de mai jos, având trăirile sufletești corespunzătoare:

– rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu („Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție”) o vom însoți de o stare sufletească de: **recunoștință**, evlavie, adâncă smerenie, sfântă frică, dragoste curată, cumițenie a duhului, umilință a duhului, „întristarea cea bună”;

– rugăciunile adresate Mântuitorului Iisus Hristos, Sfântului Duh și Sf.Maicii Domnului le vom însoți de o stare sufletească de: căință, pocăință, „dulce durere”, recunoștință, evlavie, adâncă smerenie, sfântă frică, dragoste curată, cumițenie a duhului, umilință a duhului, „întristarea cea bună”;

– rugăciunile adresate Sfinților le vom însoți de o stare sufletească de: recunoștință, sinceritate, respect, evlavie, „dulce durere”, „întristarea cea bună”, dragoste curată.

Fiecare face la alegere și cât poate din următoarele rugăciuni. Stăm în picioare în fața unei icoane. Vom spune rugăciuni, pe care le vom număra folosind un metanier.

Spunem toate aceste rugăciuni fără nicio oprire, stând în picioare și făcând câte o mică închinăciune la fiecare enunț spus mental.

Pentru fiecare rugăciune de mai jos, vom face câte 1 Sf.Cruce și apoi 1 închinăciune mică. Programul de **rugăciuni + Sf.Crucii + închinăciuni mici** este următorul:

RUGĂCIUNI PENTRU SLAVOSLOVIREA LUI DUMNEZEU x300

(cu 300 Sfinte Cruci + 300 închinăciuni mici)

„Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție” x300,

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție” x300

RUGĂCIUNI PERSONALE x400 (cu 400 Sfinte Cruci + 400 închinăciuni mici)

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul“ x300

„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-mă pe mine păcătosul “ x100

RUGĂCIUNI PENTRU VII x400 (cu 400 Sfinte Cruci + 400 închinăciuni mici)

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi păcătoșii“ x300

„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi păcătoșii“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU BINEFĂCĂTORI x400 (cu 400 Sfinte Cruci + 400 închinăciuni mici)

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe robii Tăi“ x300

„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește pe robii Tăi“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU ADORMIȚI x400 (cu 400 Sfinte Cruci + 400 închinăciuni mici)

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe adormiții robii Tăi“ x300

„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, odihnește pe robii Tăi“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU CINSTITA CRUCE x300 (cu 300 Sfinte Cruci + 300 închinăciuni mici)

„Cruce a lui Hristos, mântuiește-ne cu puterea Ta“ x300

RUGĂCIUNI PERSONALE PENTRU SF.IOAN BOTEZATORUL x100 (cu 100 Sfinte Cruci + 100 închinăciuni mici, pentru dobândirea de pocaință)

„Sfinte Botezătorule al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul“ x100
sau

„Sfinte Botezătorule al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“ x100

RUGĂCIUNI PERSONALE PENTRU SF.IOAN TEOLOGUL x100 (cu 100 Sfinte Cruci + 100 închinăciuni mici, pentru dobândirea dragostei pentru Dumnezeu)

„Sfinte Apostole al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul“ x100
sau

„Sfinte Apostole al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU SFÂNTUL ZILEI (MUCENICUL, CUVIOSUL) x100 (din Calendarul Ortodox, cu 100 Sfinte Cruci + 100 închinăciuni mici)

„Sfinte/Mucenice/Cuvioase, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU DESPĂTIMIREA DE PATIMILE CARE NE AFECTEAZĂ VIEȚILE x1000 (cu 1000 Sfinte Cruci + 1000 închinăciuni mici)

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine (patima X)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată (patima X)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul (patima X)“

RUGĂCIUNI PENTRU DIFERITE CERERI LA DUMNEZEU x300

(cu 300 Sfinte Cruci + 300 închinăciuni mici), ca de exemplu:

„Dumnezeul meu, dă-le sănătate și îndrumă-i pe oameni la/spre (dorința, situația dorită)“

„Dumnezeul meu, apără-i pe oameni de orice accidente (auto, cu trenul, casnice, de muncă, certuri în familie, agresioni pe stradă, căderi de obiecte de pe blocuri, la sport, în vacanțe, la înnot, etc.)“

„Dumnezeul meu, te rog ajută (dorința, situația dorită)“

„Dumnezeul meu, te rog iartă, ajută și luminează pe «fratele» meu X (numele)“

„Dumnezeul meu, te rog iartă, ajută și luminează pe robul tău X (numele)“

„Dumnezeul meu, salvează țara noastră România și pe noi“

„Dumnezeul meu, miluiește familia mea, țara mea, lumea Ta“

„Dumnezeul meu, miluiește pe toți cei pe care i-am judecat, ca un om neputincios ce sunt“

„Dumnezeul meu, miluiește pe toți cei pe care i-am întristat, nedreptățit și judecat în toată viața mea, ca un om neputincios ce sunt“

„Dumnezeul meu, dă milosteniile mele celor pe care i-am întristat, nedreptățit și judecat în toată viața mea “

„Dumnezeul meu, să nu-i părăsești pe robii Tăi care trăiesc departe de biserică, dragostea Ta să-i aducă pe toți lângă Tine“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de cancer și orice boli grave“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de boli ușoare sau grave“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități și patimi trupești“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități și patimi sufletești“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de tot felul de boli sufletești și trupești“
Etc.

Note:

– Deși nu pare, acesta este un program foarte puternic de exorcizare a demonilor patimilor pe care i-am crescut, de curățire a minții și concentrare pentru rugăciunile „de tipic“ care urmează apoi.

Realizând acest program de rugăciuni cu închinăciuni mici și Sfinte Cruci făcute corect, veți constata practic că „deranjul“ produs demonilor din interior este deosebit de mare, poate chiar mai mare decât pravila metaniilor mari.

Dar cu cât este mai mare „deranjul“ produs demonilor, cu atât mai mult înseamnă că suntem pe „drumul“ cel bun către completa despățimire a trupului, sufletului și minții noastre. Deci trebuie să continuăm, având curaj duhovnicesc, credință și nădejde în Dumnezeu.

– Cu aceste închinăciuni mici ne putem „plăti“ din păcatele pe care le-am făcut în timpul zilei.

Sf. Ioan Gură de Aur ne învață că prin închinăciunile mici făcute noaptea „dezlegăm puterile păcatelor“ pe care le-am făcut în timpul zilei, adică prin această osteneală ne eliberăm sufletul și mintea de influența demonică corespunzătoare păcatelor făcute (gânduri, fapte, intenții, etc.).

– Pentru mai multe detalii și completări cu privire la aceste rugăciuni, vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.4.1.PA.**

– Pentru detalii practice cum se fac închinăciunile mici, vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.4.1.Î.**

3. Citim „rugăciunile de seară“ (rugăciunile înserării), în forma lor completă.

În mod obișnuit, acestea cuprind rugăciunile canonice către: Dumnezeu Tatăl, Domnul nostru Iisus Hristos, Sfântul Duh, Sfânta Maica Domnului, Sfântul Înger, Sfânta Cruce. Sunt rugăciuni canonice alcătuite de Sfântul Macarie Cel Mare, Sfântul Antioh, Sfântul Ioanichie, Sfântul Ioan Damaschin, Sf. Vasile cel Mare, dreptul Simeon, Pavel Monahul, Antioh Monahul.

4. Citim „rugăciunile începătoare“.

Acestea sunt următoarele:

– **rugăciunile de pocăință (se citesc/spun în genunchi):**

rugăciunea de pocăință personală + psalmul 50 + rg.Sf.Efrem Sirul + Cele 7 plânsuri ale Sf.Efrem Sirul (rg. pentru ziua corespunzătoare) + opțional rugăciunea de pocăință a Sf.Ioan Gură de Aur.

– **rugăciunile începătoare „de tipic“:**

rugăciunile începătoare + Crezul + o rugăciune către Maica Domnului + o rugăciune către Îngerul Păzitor + rugăciunea de dezlegare a Arh.Ilarion Argatu + rugăciunea de dezlegare a Sf.Mc.Ciprian + Rugăciunea Sfintei Cruci.

– **rugăciunile pentru alți oameni:**

rugăciunea pentru lume a Sf.Paisie Aghioritul.

Note:

– Pentru rugăciunea de pocăință personală vezi anterior paragraful „**1.f. Spovedania personală zilnică**“.

Rugăciunile de pocăință au rolul de a ne „încălzi“ mintea și sufletul, pentru celelalte rugăciuni „de tipic“ care urmează. Vom spune și vom citi aceste rugăciuni de pocăință cu mare căință, nevoiță, durere, sinceritate și profunzime, chiar silindu-ne să dobândim lacrimi de pocăință.

Astfel, apoi vom putea realiza ușor rugăciuni „de tipic“ de calitate: cu mare atenție și concentrare, cu dragoste, durere, evlavie, pocăință, zdrobirea „inimii“, smerenie.

– Toate rugăciunile de pocăință le vom face stând în genunchi și cu brațele întinse în sus.

– În cadrul rugăciunilor începătoare „de tipic“, mirenii începători se vor sili să spună rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori și rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori.

Mirenii avansați vor spune zilnic rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori și rugăciunea Împărate Ceresc de 10 ori.

5. Citim rugăciunile dedicate pentru Sf.Maica Domnului.

Citim obligatoriu următoarele rugăciuni:

rugăciunea „Axion Estin“ („Cuvine-se cu adevărat“) + o rugăciune canonică către Maica Domnului + 3 psalmi din Psaltirea Maicii Domnului + 1 Canon de rugăciune din „Noul Theotokarion“ (Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului).

rugăciunea „Axion Estin“ („Cuvine-se cu adevărat“, care este specifică icoanei „Axion Estin“, din Biserica Protaton–Sf.Munte Athos) este următoarea:

„Cuvine-se cu adevărat să te ferim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu–Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim. Amin.“

Notă: În timpului Postului Paștilor, mai întâi citim Pavecernița Mare și apoi citim din „Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului“ („Noul Theotokarion“).

6. Citim un Acatist pentru ziua calendaristică care urmează.

6.a. Acatistele se citesc doar stând în picioare sau în genunchi, având o candelă aprinsă (sau lumânare) și merită în cinstea Sfântului (Mucenicului, Apostolului, Cuviosului) căruia îi citim Acatistul. Doar în caz de boală și mare neputință vom citi acatistele stând în șezut sau întinși în pat.

În principiu acatistele se citesc oricând seara după Vecernie (după orele 18–20) sau oricând după apusul soarelui, atunci când duhovnicește începe o nouă zi.

Cel mai recomandat timp pentru citirea acatistelor este seara (noaptea) după orele 22, când toți cei din casă s-au culcat. Dacă nu am putut citi Acatistul acum în cadrul rugăciunilor de seară (noapte), acesta se citește a doua zi dimineața devreme (înainte de slujba Sf. Liturghii) sau cel mai târziu la prânz.

6.b. Pentru începători este foarte recomandat de a citi în fiecare seară **Acatistul Bunevestiri**, care este cel mai apreciat de către Sf.Maica Domnului și pentru care vom primi mult ajutor.

Vom citi zilnic acest Acatist cu mare atenție, cu scopul de a-l memora foarte bine.

Deci prima dată, cel puțin 1–2 luni de zile vom citi în fiecare seară/noapte cu mare atenție doar Acatistul Bunevestiri.

Notă: Toate acatistele și în special cele dedicate Sf.Maicii Domnului se citesc cu mare atenție, luare aminte și concentrare, este mare păcat să citim acatistele doar cu buzele și mintea să ne fie împrăștiată cu tot felul de gânduri. Citirea acatistelor nu este o urătură de Anul Nou, acatistele se citesc pe îndelete, cu trăire, atenție și răbdare.

6.c. Arhimandritul Ilie Cleopa ne învăța să citim neapărat și anumite acatiste, în următoarea ordine (seara după orele 22):

luni (în noaptea de duminică spre luni) la alegere: Acatistul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril, Canon către Îngerul păzitor, Canon de rugăciune către Puterile Cerești;

marți (în noaptea de luni spre marți) la alegere: Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul, Acatistul Sfântului Antonie cel Mare;

miercuri (în noaptea de marți spre miercuri): la alegere un Acatist către Maica Domnului;

Ca urmare a tipicului stabilit de Părintele Ilie Cleopa, în noaptea zilei de marți spre miercuri, în unele mănăstiri (și schituri) încă se citește cu regularitate „Acatistul Sf.Acoperământ al Maicii Domnului“ urmat de „Paraclisul Maicii Domnului“.

Este bine să facem și noi la fel: o dată pe săptămână, în noaptea zilei de marți spre miercuri, după orele 22 vom citi „Acatistul Sf.Acoperământ al Maicii Domnului“ urmat de „Paraclisul Maicii Domnului“.

joi (în noaptea de miercuri spre joi) la alegere: Acatistul Sfântului Apostol Petru și Pavel, Acatistul Sfântului Nicolae;

vineri (în noaptea de joi spre vineri) la alegere: Acatistul Sfintei Cruci, Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos, Acatistul Sfinților Ciprian și Iustina;

sâmbătă (în noaptea de vineri spre sâmbătă): Acatistul către Dumnezeu Tatăl pentru

cei adormiți;

duminică (în noaptea de sâmbătă spre duminică) la alegere: Acatistul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, Acatistul Sfintei Treimi.

În seara (noaptea) de sâmbătă spre duminică nu facem metanii mari, dar vom citi acest Acatist. În locul metaniilor mari putem face închinăciuni mici.

Notă: În Săptămâna Luminată (care urmează Învierii Domnului) și în toată perioada Penticostarului (de la Învieria Domnului până la Cincizecime/Pogorârea Sfântului Duh) obligatoriu se citește zilnic „Acatistul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos“, apoi eventual citim și alte acatiste.

6.d. Opțional în plus pentru cei silitori/râvnitori, la alegerea noastră citim și Acatistul unui Sfânt (Mucenic, Apostol, Cuvios) care este menționat în Sinaxar în ziua curentă sau oricând în săptămâna curentă.

7. Citim 1–2 catisme de psalmi pentru VII.

7.a. Citim 3–X psalmi în ordinea lor din Psaltire și facem menirea lor, conform cu „Psaltirea binecuvântărilor“ a Sf. Arsenie Capadocianul.

x. Scriem și citim acatistul cu prenumele celor vii.

În acest moment ne vom ruga pentru iertarea păcatelor celor vii.

Concret, vom scrie pe 1–X hârtii format A4 un „ACATIST“ cu prenumele persoanelor vii: din neamul nostru, vecini, colegi de muncă, cunoscuți, binefăcători, profesori, scriitori, educatori, etc.

Vom folosi aceste foi de hârtie scrise timp îndelungat, luni de zile, până la uzura lor completă. Atunci vom scrie din nou acatistul cu vii.

Această listă cu prenumele celor vii o vom citi imediat înainte de citirea psalmilor și ne vom ruga Bunului Dumnezeu să ne ierte tuturor (celor vii) toate greșelile pe care le-am făcut, cu voie și fără voie.

xx. Facem menirea psalmilor din „Psaltirea binecuvântărilor“.

Conform cu sfaturile Sf. Paisie Aghioritul, vom respecta rânduiala celor 7 pași care trebuie făcuți la citirea și menirea psalmilor conform cu „Psaltirea binecuvântărilor“, care a fost stabilită de Sf. Arsenie Capadocianul („Psaltirea binecuvântărilor“ poate fi găsită la Anexa 1, la finalul acestei cărți).

În „Psaltirea binecuvântărilor“ a Sf. Arsenie Capadocianul vom găsi explicată folosirea fiecărui psalm. Rugăciunile, troparele și doxologia care trebuiesc citite cu această ocazie le puteți găsi și la capitolul 17, în cadrul paragrafului **17.11.2**.

Concret, dacă ne propunem să citim X psalmi, vom respecta următoarea rânduială în 7 etape:

- citim psalmul 50 + citim troparul Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu + citim Troparul Sf. Arsenie Capadocianul + citim rugăciunile de slavoslovire a lui Dumnezeu + citim Doxologia.
- citim din „Psaltirea binecuvântărilor“ folosirea/menirea fiecărui psalm (ne rugăm cu dragoste, durere și empatie pentru toți oamenii, să se împlinescă cele menite psalmului);
- la final citim psalmii corespunzători.

xx. Citim cei 3–X psalmi, în ordinea lor din Psaltire.

Mirenii începători vor începe cu mai puțin, cu doar 3 psalmi pe noapte. Apoi numărul

psalmilor citiți va crește, încetul cu încetul, după puterile, curăția și râvna fiecăruia. Ideal este ca în timp, după aproximativ 1 an de zile de continuitate în rugăciune, să ajungem la 2 catisme citite la fiecare prăvă de noapte, sau să citim 2 catisme de psalmi pe zi. Nu este recomandat să exagerăm cu citirea psalmilor, acum trebuie să facem rugăciune de calitate.

În acest sens Părintele Arsenie Papacioc făcea următoarele recomandări: 1 catismă pe zi pentru mirenii începători, 2 catisme pe zi pentru mirenii avansați și în mod excepțional 3 catisme pe zi, pentru mirenii care pot face față la ispitele care vor urma.

7.b. Opțional, citim 3–X psalmi la alegere, care sunt dedicați pentru rezolvarea unor probleme personale și familiale punctuale.

Se citesc câți psalmi considerăm că ne sunt necesari, nu există o limită în această privință, ca de exemplu:

- **obligatoriu** pentru protecția de duhuri citim zilnic psalmii: 26 (de 3 ori), 45, 50 (de 3 ori), 69, 90 (de 3 ori), 142;
- citim psalmii Utreniei: 3, 37, 62, 87, 102, 142;
- pentru apărarea și protecția față de indivizii demonizați vom citi la alegere 3–X psalmi dintre următorii: 3, 8, 13, 24, 25, 34, 57, 70, 82, 87, 96, 99, 107, 119, 127, 133, 139, 149.
- pentru vindecarea de boli: psalmii 37, 67, 50, 142;
- pentru invidie, vrăjitorie și atac psi de ajutor sunt psalmii 26, 45, 50, 69, 90, 96;
- pentru alungarea demonilor de beție se citesc psalmii 37, 67, 50, 142;
- pentru apărarea de vrăjitorie se citesc psalmii: 6, 50, 94, 96, 121;
- pentru reușita la serviciu sunt recomandați psalmii 37, 38, 39, 48, 50, 59, 67, 87, 119, 129, 133, 140, 142, 144, 149;
- pentru Har în casă se citește psalmul 43, pentru desfrânare psalmul 21, pentru a crește în rugăciune este util psalmul 5, pentru mântuire citim psalmul 83, pentru mândrie trebuie să citești zilnic psalmii 49 și 50;
- pentru protecția față de indivizii degenerați și demonizați vom citi la alegere 3–X psalmi dintre următorii: 3, 8, 13, 24, 25, 34, 57, 70, 82, 87, 96, 99, 107, 119, 127, 133, 139, 149.

7.c. Opțional, citim cei 12 psalmi.

Dumnezeu a trimis la Sf. Antonie cel Mare un înger, care l-a învățat că toți monahii, de la începători până la cei foarte avansați, să citească în fiecare noapte 12 psalmi.

Acești psalmi sunt următorii: 26, 31, 33, 38, 40, 50, 56, 69, 70, 76, 101, 142.

Înainte de a citi acești psalmi, vom face menirea lor din „Psaltirea binecuvântărilor“ descrisă la punctul a.

Notă:

Când citim psalmii este recomandat să folosim Biblia Ortodoxă, ediția din 1914 sau chiar dinainte. În niciun caz nu citim psalmii din Bibliile sectare create de Dumitru Cornilescu și Gala Galaction.

Recomandarea mea este de a citi psalmii din Biblia Ortodoxă diortosită, redactată și adnotată de ÎPS Mitropolit Bartolomeu Anania, din 2012, care este disponibilă pe internet și pe site-ul Mănăstirii Dervent.

Pentru a citi psalmii seara și noaptea între orele 22–4 dimineața, este recomandat să

avem binecuvântare de la preot. Nu este vorba despre o obligativitate sau condiționare, este doar o recomandare lăsată la latitudinea fiecăruia. Mai multe aspecte practice cu privire la citirea psalmilor puteți găsi în capitolul 18 la paragraful **18.2.16** și în capitolul 19 la paragraful **19.4.30**.

8. Citim 1–2 catisme de psalmi (și rugăciuni canonice) pentru ADORMIȚI.

8.a. Citim 1–2 catisme de psalmi, în ordinea lor din Psaltire.

x. Scriem și citim pomelnicul cu prenumele celor adormiți.

În acest moment ne vom ruga pentru iertarea păcatelor celor adormiți. Concret, vom scrie pe 1–X hârtii format A4 un „POMELNIC“ cu prenumele celor adormiți: din neamul nostru, vecini, colegi de muncă, cunoscuți, binefăcători, profesori, scriitori, educatori, etc.

Vom folosi aceste foi de hârtie scrise timp îndelungat, luni de zile, până la uzura lor completă. Atunci vom scrie din nou pomelnicul cu adormiți.

Această listă cu prenumele celor adormiți o vom citi imediat înainte de citirea psalmilor și ne vom ruga Bunului Dumnezeu să le ierte tuturor celor adormiți toate greșelile pe care le-au făcut, cu voie și fără voie.

xx. Citim psalmii din Psaltire.

Putem ajuta foarte mult sufletele celor „chemați dincolo“ dacă citim pentru ei integral 24 Psaltiri, pentru a „plăti“ din păcatele corespunzătoare celor 24 „vămi“ ale cerului. Norma este să citim 24 Psaltiri în 12 luni (1 an), adică 2 Psaltiri pe lună.

Deoarece Psaltirea are 20 catisme, pentru a citi câte 2 Psaltiri pe lună (40 catisme), cu aproximație această asceză înseamnă **să citim 1–2 catisme de psalmi pe zi**.

Catismele de psalmi pentru adormiți, pe care nu ajungem să le citim acum la pravilele de rugăciuni „de noapte“ zilnice, le vom citi în cursul zilei de sâmbătă (vedeți spre sfârșitul capitolului 3 paragraful **3.7.14.B**).

8.b. Citim rugăciuni canonice.

În noaptea de vineri spre sâmbătă, pe lângă cele 1–2 catisme de psalmi, în plus pentru cei adormiți vom citi și următoarele rugăciuni:

Catisma 17;

„Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos“;

„Acatistul către Dumnezeu–Tatăl pentru cei adormiți“.

Notă:

Din motive practice de organizare, este foarte recomandat să avem/folosim distinct 2 exemplare de Psaltire: una pentru adormiți și una pentru vii.

Pentru adormiți, într-o zi vom citi 1 catismă, în altă zi vom citi 3 catisme, etc.

În aceleași zile, pentru noi personal, propria familie și pentru vii, vom citi alte catisme. Cu 1 singură Psaltire (1 carte), este destul de dificil să organizăm cele 2 pravile distincte de psalmi.

Vom fi mult ușurați în organizarea pravilei zilnice pentru cei adormiți, dacă pentru această pravilă vom folosi o Psaltire dedicată (separată).

9. Într-o zi din fiecare săptămână realizăm o pravilă închinată Sf. Maicii Domnului.

Într-o noapte pe săptămână (ideal în noaptea de vineri spre sâmbătă dimineața), la

începutul unei zile când vom ține post sau după o zi de post (obișnuit sau ajunare până la orele 15), realizăm doar punctele 1+2+3+4+7+8, apoi facem pravila de mai jos:

rugăciunea „Axion Estin“ („Cuvine–se cu adevărat“) + o rugăciune canonică către Maica Domnului + 3 psalmi din Psaltirea Maicii Domnului + 1 Canon de rugăciune din „Noul Theotokarion“ (Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului) + citim Paraclisul Maicii Domnului + citim Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului

Intercalat cu aceste rugăciuni vom face metanii mari. Când facem metaniile mari (13, 20, X după puteri), mental spunem o scurtă rugăciune adresată Sf.Maicii Domnului:

„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește–mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“,

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, mântuiește–ne pe noi, robii tăi“,

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, miluiește–mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“,

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, ajută pe robul tău X să dobândească.....(sănătate, dreptate, spor, bani, serviciu, copii, soț, soție, pace, liniște, iertare, conștiință, etc.)“.

Concret cum facem pravila dedicată Sf.Maicii Domnului:

În prima săptămână facem pravila în noaptea de luni, în săptămâna a doua facem pravila în noaptea de marți, în săptămâna a treia facem pravila în noaptea de miercuri, etc., până când încheiem cu ultima pravilă în săptămâna 7, într–o noapte de duminică. În total în decurs de 7 săptămâni vom face pravila de 7 ori.

După cele 7 săptămâni, în prima noapte de luni vom începe iar pravila săptămânală. Și tot așa, încontinuu de 7 ori facem pravila în bucle temporare de câte 7 săptămâni.

Dacă suntem odihniți nu doar citim această rugăciune importantă, ci folosim o ușoară psalmodiere verbală.

Notă: Nu are voie să treacă o săptămână și noi să nu fi citit minim o dată un Acatist al Sf.Maicii Domnului (la alegere) și Paraclisul Maicii Domnului. Când seara facem pravila dedicată Sf.Maicii Domnului, în ziua care a trecut vom ține post obișnuit sau post–ajunare până la orele 15.

10. Facem asceza pentru despățimirea duhului (Sinelui), trupului și sufletului (minții), pentru completa dez–rădăcinare a unei patimi care ne controlează/afectează.

10.a. Spunem 100 rugăciuni, cu 100 Sf.Cruci (făcute corect) + 100 închinăciuni mici.

Spunem aceste rugăciuni având trezvia minții, cu maximă calitate posibilă: cu totală atenție asupra cuvintelor, cu deosebită evlavie, smerenie, smerire de sine, umilință, dulce–durere, căință și străpungerea inimii, pocăință, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos.

Pentru ca aceste rugăciuni să ajungă rapid la „inimă“ (acolo unde este necurăția patimii), ne vom strădui să le psalmodiem ușor mental.

Stăm în picioare, nu facem metanii mari. Nu numărăm mental aceste rugăciuni, ci vom folosi în acest scop un metanier sau un ceas.

La fiecare repetare mentală a rugăciunilor, facem în mod corect câte o Sfântă Cruce și apoi câte o închinăciune mică. Cu mâna dreaptă facem pe corp în mod corect câte o Sfântă Cruce și cu mâna stângă derulăm o boabă din metanier.

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici, vedeți în acest capitol paragraful **3.4.1.1**. Pentru detalii cu privire la efectuarea corectă a semnelor Sf.Crucii, vedeți în acest capitolul, sub–capitolul **3.7.3**.

Vom spune mental *rugăciunea lui Iisus* în formă adaptată. Completăm toate aceste rugăciuni, spunând patima X care ne controlează: trândavul, mâniașul, lacomul, desfrânatul, clevetitorul, invidiosul, împrăștiatul, iubitorul de slavă deșartă, etc.

Vom spune mental 100 rugăciuni, cu 100 Sf.Crucii (făcute corect) + 100 închinăciuni mici:

x. spunem o rugăciune începătoare în formă adaptată – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici.

„Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește–mă pe mine (patima X: mâniașul, desfrânatul, mândrul, clevetitorul, invidiosul, etc.)“

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeuul nostru, slavă Ție“

xx. spunem rugăciunea lui Iisus în formă adaptată – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici.

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește–mă pe mine (patima X)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / curățește–mă de toată (patima X)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul meu / dezleagă–mă (izbăvește–mă) de duhul (patima X)“

De exemplu, pentru despățimirea de patima lăcomiei alimentare (sau pentru: mânia, desfrânare, slavă deșartă, mândrie, ură, clevetire, invidie) vom spune:

„Doamne Iisuse Hristoase / curățește–mă de toată lăcomia (sau: mânia, desfrânarea, slava deșartă, mândria, ura, clevetirea, invidia)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul meu / dezleagă–mă (izbăvește–mă) de duhul LĂCOMIEI (sau: mâniei, desfrânării, slavei deșarte, mândriei, urii, clevetirii, invidiei)“

xxx. spunem o rugăciune din cadrul psalmului 50 – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici.

„Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele“

iv. spunem rugăciunea Împăratei Ceresc în formă adaptată – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici.

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului, curățește–mă“

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului, curățește-mă de toată stricăciunea“

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului, curățește-mă de toată (patima X)“

De exemplu, pentru despățimirea de patima lăcomiei alimentare (sau pentru: mânie, desfrânare, slavă deșartă, mândrie, ură, clevetire, invidie) vom spune:

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului, curățește-mă de toată lăcomia (sau: mânia, desfrânarea, slava deșartă, mândria, ura, clevetirea, invidia)“

10.b. Practicăm rugăciunea lui Iisus în modul isihast, prin „coborârea minții în inimă“

– minim 1 oră.

Spunem *rugăciunea lui Iisus* cu maximă calitate posibilă: cu totală atenție asupra cuvintelor, cu deosebită evlavie, smerenie, smerire de sine, umilință, dulce-durere, căință și străpungerea inimii, pocăință, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos.

Pentru *rugăciunea lui Iisus* cu practică isihastă vezi mai departe (în cadrul acestui capitol) toate paragrafele din cadrul sub-capitolului **3.4** și în special paragrafele **3.4.1.TZ + 3.4.1.IS + 3.4.1.IH**.

Stăm în picioare sau jos, pe un scăunel cu brațele lungi. Nu facem metanii mari și nu facem semnul Sfintei Cruci. Ne folosim de un metanier, la fiecare serie de rugăciuni spuse mental pe inspirație–expirație derulăm o boabă din metanier.

Nu numărăm mental aceste rugăciuni și nu păstrăm evidența timpului cu ceasul. Chiar și pentru începători, practica isihastă a *rugăciunii lui Iisus* trebuie să dureze minim 1 oră. Vom spune *rugăciunea lui Iisus* în formă simplă:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă“.

Cei care au înclinația „naturală“ și/sau silirea de sine (voința) pentru acest tip de rugăciune o vor spune 1–X ore, cum dorește fiecare.

11. Citim „rugăciunea de la revărsatul zorilor“ a lui Sofronie Saharov (sau fiecare citește ce rugăciune „de dimineață“ dorește) + citim rugăciunea de protecție a Sf.Patrick.

Aceste rugăciuni le spunem mental, le citim simplu cursiv, sau le citim cu o ușoară psalmodiere verbală. Dacă spunem aceste rugăciuni acum, nu le vom mai spune dimineața după trezire.

Pentru textul rugăciunii lui Sofronie Saharov (real este a Sf.Siluan Athonitul), vezi anterior în acest capitol, la paragraful **3.3.2.c**. Pentru textul rugăciunii Sf.Patrick, vezi mai departe în acest capitol, la paragraful **3.7.3.b**.

12. Citim 1 capitol dintr-o Sf.Evanghelie (în ordinea lor).

13. Facem programul complet al metaniilor mari (100–1.000 metanii mari).

13.a. Câte metanii mari facem zilnic.

x. Fiecare face câte metanii mari poate, 1–X metanii, dar acestea trebuie făcute sistematic, zilnic, cu trăire și în mod corect.

Mirenii începători vor face doar 10–100 metanii mari, cei silitori și râvnitori vor face 300–700 metanii mari, iar cei avansați vor face maxim 1.000 metanii mari.

Deoarece suntem mireni și oameni „din lume”, trebuie să ne stabilim obiectivul final de a face zilnic 1.000 metanii mari, acest număr este suficient.

Dacă 1.000 metanii mari ne par multe, să ne gândim că monahii fac în fiecare noapte (sau dimineața) între 1.000–3.000 metanii mari.

Chiar dacă sunt avansați, nu este recomandat ca mireni să se forțeze și să facă zilnic peste 1.000 metanii mari, chiar dacă vorbim despre oameni tineri și sănătoși.

Deoarece în ziua de astăzi nu mai avem parte de o alimentație sănătoasă, forțarea de a face zilnic peste 1.000 metanii mari poate duce la rupturi/întinderi de ligamente, mușchi, tendoane, cartilagii, la picioare și/sau la coloana vertebrală (zona lombară).

xx. După ce vom stabili și vom face cu ușurință 100 metanii mari (cu 100 rugăciuni + 100 Sf. Cruci), în timp fiecare va crește numărul lor, după preferințe.

Adică în plus față de tot programul minimal prezentat mai jos, se vor face mai multe metanii mari, acolo unde se dorește.

De exemplu, pentru iertarea păcatelor de neam nu vom face doar 10 mm ci posibil facem 25–100 mm, pentru izbăvirea de pecetluirea lui antihrist nu vom face doar 3 mm ci facem 25–100 mm, pentru dezlegarea de vrăjitorie nu facem doar 3 mm ci facem 25–100 mm, pentru despățimirea de o patimă nu facem doar 10 mm ci facem 25–100 mm, etc.

Ca o regulă generală, **jumătate din numărul metaniilor mari le vom face pentru binele nostru personal și familial** (slavoslovirea lui Dumnezeu, cinstirea Sf. Maicii Domnului, despățimire, dezlegare de vrăjitorie, izbăvirea de pecetluirea lui antihrist, pentru persoanele vii din familie, etc.), iar **jumătate din numărul metaniilor mari le vom face pentru binele celorlalți** (persoane din neam vii și adormiți, cunoscuți vii și adormiți, binefăcători, persoane pe care le-am judecat, întristat, prejudiciat, neamul românesc cel adormit, etc.).

13.b. Cum facem metaniile mari.

x. Aceste metanii mari se fac cu mici pauze, care nu trebuie să depășească 2 minute.

În aceste minute putem bea cu moderație lichide simple călduțe: apă plată simplă caldă, apă caldă cu lămâie, ceai cald (la alegere).

Sub nicio formă acum nu bem cafea, apă minerală, shake-uri, smoothie de fructe, băuturi carbogazoase, sucuri dulci, bere, vin, orice băuturi care conțin alcool, deoarece astfel ne vom expune la probleme medicale grave și gratuite.

Sub nicio formă în aceste 2 minute de pauză nu vom fuma.

Concret:

– dacă suntem începători și facem 100 metanii mari, vom face pauze de maxim 2 minute după fiecare 25 metanii mari;

– dacă suntem silitori și avem ceva obișnuință vom face 300–500 metanii mari, și vom face pauze de maxim 2 minute după fiecare 50 metanii mari;

– dacă suntem râvnitori și avem suficientă obișnuință vom face 700–1.000 metanii mari, și vom face pauze de maxim 2 minute după fiecare 100 metanii mari.

xx. Este foarte recomandat și folositor ca înainte să începem să facem metaniile mari, să ne ungem pe corp cu ulei sfințit, care poate fi:

– ulei din candela care este aprinsă la icoana Sfintei Maicii Domnului (acest ulei cald este foarte „apreciat” de încheieturile noastre obosite);

– ulei sfințit la slujba Sf. Maslu, care poate fi folosit și la candela Sf. Maicii Domnului;

– ulei sfințit cumpărat de la mănăstiri (mir de nard în sticlute).

Folosind 1–2 degete, ne vom da cu ulei călduț în special în zonele articulațiilor corpului: tot gâtul, umeri, coate, încheieturile mâinilor, degetele mâinilor, toată zona lombară (șale), toată coloana vertebrală, genunchi, glezne, labele picioarelor, degetele de la picioare.

Secundar, ne vom da pe piele cu ulei sfințit călduț, în zona oricărui organ care ne doare (cu excepția zonelor intime): ochi, frunte, tâmples, zona occipitală a capului, creștetul capului, palme, canalul auditiv al urechilor, gingii care dor, zona inimii, etc.

Când facem aceste ungeri ne rugăm Bunului Dumnezeu să ne ajute să scăpăm de durerile trupești pe care le avem.

13.c. Când facem programul metaniilor mari.

x. În mod ideal, metaniile mari le vom face noaptea târziu, la sfârșitul pravilei de rugăciuni „de tipic”, chiar spre dimineață.

Mirenii care fac pravile de rugăciune „de toată noaptea” vor face programul complet al metaniilor mari începând cu orele 3–4 dimineață, după ce mai întâi și-au făcut tot programul de rugăciuni (personale, canonice „de tipic”, rugăciunea lui Iisus) și înainte de a merge la Utrenie și Sf.Liturghie.

Motivul acestui timp este simplu: la aceste ore din noapte nu ne deranjează nimeni, ne putem concentra ușor, rugăciunea „merge” ușor, „valoarea” duhovnicească a acestor metanii este foarte mare, facem și rolul de santinelă (pază) pentru cei din casă care dorm, somnul care urmează apoi este foarte odihnitor.

De obicei preferă să facă metaniile mari noaptea mirenii familiști care au copii și/sau care au de făcut dimineața multe treburi casnice.

De obicei acești mirenii fac 100–1.000 metanii mari. După un somn de refacere, aceștia nu vor mai face/repeta pravila metaniilor mari pe care deja au făcut-o spre sfârșitul nopții.

xx. Facem programul metaniilor mari noaptea târziu spre dimineață datorită ritmului biologic natural al organismului.

În mod natural organismul uman începe eliminarea toxinelor și rezidurilor rezultate în urma digestiei și funcționării organelor între orele 4 dimineața–12 la amiază.

Aceste metanii mari făcute spre dimineață ne vor activa sistemul limfatic și astfel vom elimina rapid toxinele acumulate în timpul nopții. Prin metaniile mari rezultatul va fi o accelerare a acestui proces de curățire a organismului.

Procesul de eliminare a toxinelor va fi mult ajutat dacă în timp ce facem metaniile mari vom bea lichide simple calde: apă simplă călduță, apă simplă călduță cu lămâie, ceaiuri care ajută la eliminarea toxinelor (ceai verde, gălbenele, mușețel, coada șoricelului, rădăcină de păpădie, anghinare, etc.).

Sub nicio formă în acest timp (când facem metaniile mari) nu bem cafea, băuturi energizante, sucuri, apă minerală, apă plată rece (din frigider), orice băuturi alcoolice.

În timp ce facem metanii mari nu se fumează.

Rezultatul metaniilor mari combinate cu ceaiuri calde va fi curățarea organismului de toxine, o gândire clară, atenție, concentrare, vigilență de sine, disponibilitate pentru *Rugăciunea minții*.

xxx. Pentru cei care nu pot face metaniile mari noaptea, le vor face dimineața imediat după trezire, pe stomacul gol (înainte de micul dejun).

Rostul acestor metanii mari făcute dimineața devreme este să ne trezească mintea pentru rugăciunea neîncetată a zilei.

După ce ne-am trezit și am citit rugăciunile canonice „de tipic”, ajutați fiind de un ceai cald (sau apă caldă), vom putea să facem cu ușurință metaniile mari pe care ni le-am propus.

Dacă metaniile mari nu se fac noaptea, mireni mai silitori se vor scula dimineața cu 1 oră mai devreme, pentru a putea face la timp tot programul de rugăciuni canonice și metanii mari (100–1.000 metanii mari).

Metaniile mari făcute dimineața (orele 5–10) pe stomacul gol au același efect precum metaniile făcute noaptea târziu: detoxifierea organismului, gândire clară, tonus muscular foarte bun, dezvoltă voința, etc.

iv. Deoarece au o masă musculară mai mare și energie agresivă, metaniile mari sunt deosebit de benefice mai ales pentru bărbați (indiferent de vârstă – copii după 7 ani, adolescenți, tineri, maturi, bătrâni).

Obligatoriu bărbații trebuie să facă metanii mari, cât mai multe cu putință și în fiecare zi. Acest „antrenament” fizic și duhovnicesc are pentru bărbați efecte benefice deosebite:

- face detoxifierea organismului și în special a limfei, ficatului, rinichilor;
- reduce stressul mental, emoțional și muscular;
- asigură un tonus muscular excelent;
- generează o stare psihică de atenție, concentrare, vigilență de sine;
- generează o stare psihică de calm și liniște (se consumă din energiile de mânie și agresivitate);
- generează o stare psihică de siguranță de sine și încredere în sine;
- asigură o gândire clară, coerentă, pozitivă;
- dezvoltă voința;
- pornește „motorul” psihic pentru trezvia minții (neîncetat „spunem” mental *rugăciunea lui Iisus*).

În mod natural femeile sunt mai puțin atrase de practica metaniilor mari, favoritele lor fiind citirea rugăciunilor de tipic: Psaltirea, acatiste, Paraclisul Maicii Domnului, etc.

Ca exercițiu fizic bisericesc femeile preferă închinăciunile mici.

Pravile de metanii mari fac de obicei femeile care sunt monahii și starețe, cele din lume care au un duhovnic de mănăstire, cele din lume care sunt foarte evlavioase, pretesele care sunt evlavioase.

13.d. Concret ce facem.

Nu facem metaniile mari la întâmplare, ci respectăm o anumită ordine.

x. Fiecare face maxim de metanii mari posibile, însoțite de rugăciuni și de câte o Sfântă Cruce făcută corect.

Pentru facerea corectă a semnului Sfintei Cruci vedeți în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.3.** Aspecte practice de realizare a metaniilor mari pot fi găsite în cadrul paragrafului **3.4.1.m.**

Începătorii vor realiza acest program de metanii mari treptat, cu creșteri de câte 10–50 metanii mari în fiecare săptămână.

xx. Se începe doar cu cele 20 metanii mari făcute cu psalmul 50 și cele 10 metanii mari făcute cu rugăciunea Sf. Efreem Sirul.

Cele 20 metanii mari (cu psalmul 50) și cele 10 metanii mari (cu rugăciunea Sf.Efrem Sirul) reprezintă numărul minim de metanii mari, indiferent de situație nu începem activitățile zilei până când nu le facem pe acestea. Apoi se va crește săptămânal numărul metaniilor, până când se va ajunge la realizarea în fiecare dimineață a întregului program dorit de metanii mari.

În mod ideal, mirenii începători ar trebui să stabilizeze o pravilă de 100–150 metanii mari făcute în fiecare dimineață (implicit înseamnă 100–150 rugăciuni și tot atâtea Sfinte Cruci).

Ordinea de realizare a metaniilor mari (mm) este următoarea:

psalmul 50 împreună cu metanii mari, pentru iertarea păcatelor pe care inevitabil (fără voce) le vom face în cursul zilei care urmează – 20 mm

Facem metanii mari și simultan spunem mental psalmul 50. Pentru fiecare enunț al psalmului spus mental (citit) vom face câte o metanie mare. Deoarece psalmul 50 are 20 enunțuri (propoziții), acum vom face 20 metanii mari.

Aceste metanii și rugăciuni de pocăință sunt pentru iertarea păcatelor personale, pe care inevitabil (fără voce) le vom face în cursul zilei care urmează.

Cele 20 metanii mari și psalmul 50 reprezintă numărul minim de metanii mari, indiferent de situație nu începem activitățile zilei până când nu le facem pe acestea.
rugăciunea Sf.Efrem Sirul – 7+3=10 mm

Această rugăciune are 7 enunțuri (propoziții); după fiecare enunț al rugăciunii vom face câte o metanie mare. La final se reiau toate cele 7 enunțuri ale rugăciunii și se fac încă 3 metanii mari. Deci în total, pentru această rugăciune se fac 10 metanii mari.

pentru slavoslovirea Sfintei Treimi – 25....X mm

„Prea Sfântă Treime Dumnezeu nostru, slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție“

pentru ajutor de la Prea Sfânta Maica Domnului – 25....X mm

„Prea Sfântă Maica Domnului, Împărăteasa Cerului și a pământului, stăpâna lumii, apără, păzește și mântuiește-ne pe noi, robii tăi (prenumele X, Y, Z,.....)“ – 1 mm

și apoi

„Prea Sfântă Maica Domnului, Împărăteasa Cerului și a pământului, stăpâna lumii, apără, păzește și mântuiește-ne pe noi, robii tăi“ – 24 mm

Vom spune prenumele X, Y, Z, doar la primele metanii mari (rugăciuni), apoi la restul metaniilor (rugăciunilor) nu vom mai spune și prenumele persoanelor dorite, rugăciunea se va opri la cuvintele „pe noi, robii tăi.“

Notă: rugăciunile către Prea Sfânta Maica Domnului le vom combina cu rugăciunile de slavoslovire: *„Slavă Ție Maica Domnului, slavă Ție“* (vezi paragraful **3.4.1.m**).

opțional, pentru cinstirea unei icoane a Maicii Domnului – 3....10 mm

Dacă în Sinaxar este trecută cinstirea unei icoane sau noi dorim să cinstim o icoană anume a Maicii Domnului, vom face metanii mari cu următoarea rugăciune:

„Sfântă icoană a Maicii Domnului (numele icoanei), ajută, apără, păzește și mântuiește-ne pe noi, robii tăi (prenumele X, Y, Z...)“

sau

„Sfântă icoană a Maicii Domnului....(numele icoanei), mântuiește-ne pe noi, robii tăi“

pentru a fi miluiți de Mântuitorul Iisus Hristos – 25....X mm

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)“ – 1 mm

sau

Dacă dorim să menționăm prenumele unor persoane, rugăciunea este următoarea:

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi, robii tăi (prenumele X, Y, Z,)“ – 1 mm

și apoi

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi, robii tăi“ – 24 mm

sau

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi, păcătoșii“ – 24 mm

sau

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi“ – 24 mm

Vom spune prenumele X, Y, Z, doar la primele metanii mari (rugăciuni), apoi la restul metaniilor (rugăciunilor) nu vom mai spune și prenumele persoanelor dorite, rugăciunea se va opri la cuvintele „pe noi, robii tăi.“

Notă: toate rugăciunile către Mântuitorul Iisus Hristos le vom combina cu rugăciunile de slavoslovire: „Slavă Ție Doamne, slavă Ție“ (vezi paragraful 3.4.1.m).

pentru milostivirea Mântuitorului Iisus Hristos – 25....X mm

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește familia mea, țara mea, lumea Ta“

pentru cinstirea Sfintei Cruci – 3....10 mm

„Sfântă Cruce a lui Hristos, mântuiește-ne cu puterea Ta“

pentru cunoașterea și împlinirea voinții lui Dumnezeu – 3 + 3 = 6 mm

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, învață-mă și ajută-mă să împlinesc sfântă voia Ta“ – 3 mm

și

„Prea Sfântă Maica Domnului, Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil și Sfinte Îngere Păzitorule, învațați-mă și ajutați-mă să împlinesc sfântă voia lui Dumnezeu“ – 3 mm

pentru cinstirea Sf. Ioan Botezătorul – 3 mm

„Sfinte Botezătorule al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

pentru cinstirea Sfinților Apostoli ai lui Hristos – 3 mm

„Sfinților Apostoli ai lui Hristos, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

pentru cinstirea Sfinților Trei Ierarhi ai lui Hristos – 3 mm

„Sfinților Trei Ierarhi ai lui Hristos: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

pentru cinstirea sfinților și mucenicilor care au adormit în ziua curentă – 3 mm

„Sfinților, mucenicilor, apostolilor și toți cei din oastea lui Hristos care ați adormit în ziua de astăzi, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

pentru cinstirea sfinților și mucenicilor români din toate timpurile – 3 mm

„Sfinților, mucenicilor, apostolilor și toți cei din oastea lui Hristos, care v-ați născut și ați adormit pe acest pământ românesc, și care aveți Sfinte Moaște în acest pământ românesc, din toate timpurile și din toate vremurile, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

pentru cinstirea sfinților necunoscuți – 3 mm

„Sfinților necunoscuți ai lui Hristos, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

– 3 mm

pentru cinstirea dreptilor și prorocilor din Legea Veche – 3 mm

„Dreptilor și prorocilor din Legea Veche, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

pentru cinstirea Sfinților Părinți care au scris cărțile de învățătură – 3 mm

„Sfinților Părinți care ați scris cărțile sfinte și învățăturile din cărțile sfinte:

Sf.Evanghelii, Everghetinos, Viețile Sfinților, toate Filocaliile, toate Patericele, toate cărțile de practică monahală și bisericească, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

pentru cinstirea unui Sfânt (Cuvios, Mucenic, Apostol, etc.) dorit – 3 mm

„Sfinte (Cuvioase, Mucenice, Apostole), roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

pentru cinstirea Sf.Înger Păzitor al vieții noastre – 3mm

„Sfinte Îngere Păzitor al vieții mele, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul (păcătoasa)“

pentru izbăvirea de antihrist și pecetluirea sa – 3....10 mm

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, izbăvește pe robii tăi (prenumele X, Y, Z,) de vaccinări, de pecetluirea lui antihrist, de puterea lui antihrist și de tot răul vrăjmașului“

pentru izbăvirea de vrăjitorie și de tot răul vrăjmașului – 3....10 mm

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, izbăvește, apără, păzește și dezleagă pe robii tăi (prenumele X, Y, Z,) de orice vrăjitorie mirenească, vrăjitorie preotească, magie neagră, farmece, descântece, făcături, hipnoză, sugestie, blesteme mirenești, blesteme preotești, boli, otravă, legături, programe, spații malefice, energia simbolurilor malefice, de orice gânduri și intenții negative, de tot răul vrăjmașului, care sunt trimise asupra bunurilor și ființei noastre: apartamentului, mașinii, terenului, gospodăriei (casei, animalelor de curte, pomilor, grădinii, etc.), rezervelor de hrană, trupului, sufletului, sinelui, gândirii, călătoriilor, dreptului de bani, dreptului la informație, dreptului la cunoaștere, dreptului la muncă, dreptului de căsătorie, dreptului de a avea copii, etc.“

pentru izbăvirea de vrăjmașii din viața noastră (prezenți, viitori) – 3....10 mm

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, izbăvește, apără, păzește și dezleagă pe robii tăi (prenumele X, Y, Z,) de toți/toate: îndrăciții, demonizații, clonele, bolnavii psihici, împătimitii, trădătorii, invidioșii, viclenii, laconii, fățarnicii, exploataorii, vrăjitoarele, demonii nevăzuți (duhurile), demonii văzuți cu trup – știuți și neștiuți, care deja trăiesc în apropierea noastră și care au intenția să ajungă lângă noi în viitor“

Note la această rugăciune:

– când ne referim la îndrăciți, aceștia sunt oamenii care prin propria lor voință și alegere sunt posedați demonic, au demoni în trupul lor (în creier, oricare parte a corpului);

– când ne referim la demonizați, aceștia sunt foștii oameni care și-au demonizat Sinele și au devenit ființial demoni în trup de om;

Ei au desigur corpurile umane obișnuite, dar ființial nu mai sunt oameni, ci demoni. Ei au un Sine demonic, adică gândirea, înțelegerea, trăirile, intențiile, patimile,

motivațiile, etc. ale demonizațiilor nu mai sunt umane, ci sunt specifice demonilor.

– când ne referim la clone, acestea sunt dublurile umane create și crescute în laboratoare prin inginerie genetică;

Aceste clone umane nu au conștiință morală și sunt „locuința” unor demoni foarte periculoși. În unele situații, corpurile umane ale acestor clone au „viață” datorită unor demoni care „locuiesc” în aceste organisme umane.

– când ne referim la bolnavii psihici, în principal aceștia sunt următorii: sociopații, psihopații, nevrozații, prădătorii, cu dorință de răzbunare existențială, cu intenție deucidere, cu tulburare de personalitate antisocială (TPA);

– când ne referim la demonii văzuți cu trup, aceștia pot fi: care au luat (copiat) înfățișări trupești perfect umane și așa–zișii extraterestrii cu trupuri umanoide.

pentru despățimirea de patimile trupești – 10....X mm

(aceasta este o adaptare a unei rugăciuni a Sf.Nicolae)

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, potolește și stinge pornirile patimilor și poftelor mele trupești: lăcomie alimentară, desfrânare, orice alte plăceri trupești”

pentru despățimirea de o patimă X – 10....X mm

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește–mă (curățește–mă, izbăvește–mă) de toată (patima X)”

de exemplu, pentru despățimirea de patima lăcomiei alimentare (sau pentru: mânie, desfrânare, slavă deșartă, mândrie, ură, clevetire, invidie) vom spune:

sau

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește (curățește, izbăvește) pe robul tău X de toată lăcomia (mânia, desfrânarea, slava deșartă, mândria, ura, clevetirea, invidia)”

sau

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește (curățește, izbăvește) pe robii tăi X, Y, Z, de toată lăcomia (mânia, desfrânarea, slava deșartă, mândria, ura, clevetirea, invidia)”

pentru ajutorarea binefăcătorilor noștri – 10....X mm

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe binefăcătorii noștri, pe familiile și copiii lor, care ne–au ajutat pe X, Y, Z (spunem prenumele celor ajutați, persoane vii) și miluiește pe toți binefăcătorii neamului meu cel adormit, fie că acești binefăcători sunt în viață sau au adormit” – 1 mm

și

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe binefăcătorii noștri” – 9 mm

Înainte de această rugăciune ne gândim și spunem mental (în taină) numele acestor binefăcători: din familie, rude, vecini (din trecut, prezent), foști/prezenți colegi de școală, foști/prezenți colegi de armată, foști/prezenți colegi de muncă, foști/prezenți colegi de sport, angajatori, directori direcți/indirecți, profesori, educatori, meditari, antrenori, diverși apropiați, preoți (de botez, de cununie, de parohie, etc.), persoane care ne–au făcut donații, consilieri, medici, asistente, judecători, polițiști, jurnaliști, persoane necunoscute, mecanici, etc., etc.

Ne rugăm mental ca Dumnezeu să ajute pe toți acești oameni, pe familiile și copiii lor, indiferent dacă aceștia sunt în viață sau au plecat „dincolo”.

Notă: nu uităm că toate rugăciunile către Mântuitorul Iisus Hristos le vom combina cu

rugăciunile de slavoslovire: „*Slavă Ție Doamne, slavă Ție*“ (vezi paragraful **3.4.1.m**).
pentru ajutorarea unei persoane vii, care are nevoie urgentă de ajutor (din familie, rude, vecini, colegi de muncă, foști colegi de școală, profesori, educatori, apropiați, preoți, etc.) – 10.....X mm

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe robul Tău X (spunem prenumele)*“

Spunem prenumele persoanei doar la primele metanii mari (rugăciuni), apoi facem metaniile mari și ne rugăm fără a mai spune prenumele persoanei, rugăciunea se va termina la cuvintele „*pe robul Tău*“.

pentru ajutorarea tuturor celor pe care i-am judecat, întristat, nedreptățit, prejudiciat (vii și adormiți) – 10....X mm

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-i pe toți cei care i-am judecat, întristat, nedreptățit, prejudiciat (vii și adormiți)*“

pentru iertarea păcatelor celor vii: cunoscuți, prieteni, din neamul familiei noastre, din poporul românesc cel binecredincios – 10....25 mm

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog să ierți pe robii tăi X, Y, Z, (prenumele), pe toți cei din neamul meu și pe tot poporul român cel binecredincios*“

– 1 mm

și

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog să ne ierți*“ – 9 mm

Vom spune prenumele X, Y, Z, doar la primele metanii mari (rugăciuni), apoi la restul metaniilor (rugăciunilor) nu vom mai spune și prenumele persoanelor dorite, rugăciunea se va opri la cuvintele „*să ne ierți*“.

Notă: rugăciunile către Dumnezeu le vom combina cu rugăciunile de slavoslovire:

„*Slavă Ție Doamne, slavă Ție*“ (vezi paragraful **3.4.1.m**).

pentru iertarea păcatelor celor adormiți: cunoscuți, prieteni, din neamul familiei noastre, din neamul românesc cel binecredincios – 10....25 mm

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog să ierți pe adormiții robii tăi X, Y, Z, (prenumele), pe toți cei adormiți din neamul meu și pe tot neamul românesc cel binecredincios*“ – 1 mm

și

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog să îi ierți*“ – 9 mm

Vom spune prenumele X, Y, Z, doar la primele metanii mari (rugăciuni), apoi la restul metaniilor (rugăciunilor) nu vom mai spune și prenumele persoanelor dorite, rugăciunea se va opri la cuvintele „*să ne ierți*“.

Notă: rugăciunile către Dumnezeu le vom combina cu rugăciunile de slavoslovire:

„*Slavă Ție Doamne, slavă Ție*“ (vezi paragraful **3.4.1.m**).

pentru ajutorarea unor situații – 10.....X mm

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog ajută (situația dorită)*“

Exemple de situații pentru care ne rugăm: să plouă, să se facă recoltele, să fac o lucrare/muncă de calitate, să-mi primesc banii pentru munca depusă, să-mi mut serviciul, să am ajutor la examen, să găsim profesori buni pentru meditații, să găsim o școală bună, să se oprească nedreptatea și exploatarea, pentru ca adevărul să iasă la lumină, să se oprească minciuna și nedreptatea, să scap cu viață (cu bine) din situația X, să mă împac cu persoana Y, persoana Z să nu mă mai dușmănească (trădeze,

saboteze, clevetească, invidieze, etc.), să fie pace, să-mi gădesc un soț (soție, prieten, prietenă), să-mi gădesc copilul pierdut, soțul să nu mai bea, să pot ține post, să mă pot împărtăși, să avem bani pentru medicamente, să pot avea copii, să am alimente pentru copii, să fie o naștere ușoară, să nu fim vaccinați cu forța, să fim sănătoși, să mă refac cu bine (eu, familia) din boală (accident, rană, operație), să am/avem un drum cu mașina în siguranță, să avem un concediu reușit, etc.

opțional, pentru cei vaccinați (sau nevaccinați) cu vaccinuri – 3 mm

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog iartă păcatele celor vaccinați (nevaccinați) pentru gripă și orice boală”

Etc.

13.e. Înlocuirea completă a metaniilor mari cu psalmul 50.

Există unele zile când canonic nu se fac metanii mari (vezi mai departe în acest capitol paragraful **3.4.1.m**) și există zile când suntem prea obosiți ca să mai putem face metanii mari.

De asemenea, există posibilitatea să nu putem face deloc metanii mari, datorită unor situații medicale: avem hipertensiune arterială, hipertensiune intracraniană, probleme lombare și/sau musculare, probleme cu articulațiile picioarelor, probleme cu greutatea corporală, operații recente, etc.

În aceste cazuri metaniile mari le înlocuim cu psalmul 50 și/sau efectuarea unui program de rugăciuni cu închinăciuni mici.

Repetarea mentală (citirea) a acestui psalm 50 echivalează cu rugăciunea psalmului, plus 25 metanii mari. Chiar dacă doar citim (repetăm din memorie) acest psalm, în fața lui Dumnezeu acest psalm se va cuantifica și cu valoarea a 25 metanii mari, pe care real poate nu le facem.

Deci putem echivala un program de 1000 metanii mari dacă citim (spunem mental) psalmul 50 de 20 ori. Spre comparație, pentru călugării sporiți (și stareți, duhovnici, cu schima mare), programul metaniilor mari poate fi înlocuit cu psalmul 50, repetat mental de 50 ori.

13.f. Înlocuirea completă a metaniilor mari cu închinăciuni mici.

Dacă seara (noaptea) suntem foarte obosiți și nu vom mai face metaniile mari, atunci vom înlocui tot programul acestora făcând închinăciuni mici (o ușoară înclinare a capului și trunchiului înspre o icoană, cu facerea corectă a semnelui Sf.Crucii).

Adică stăm în picioare și spunem verbal și/sau mental rugăciunile prezentate mai sus (la sub-punctul 13.d). În loc de metanii mari vom face închinăciuni mici.

Înlocuirea metaniilor mari cu închinăciunile mici se face după regula:

1 mm = 3 închinăciuni mici.

Aceste rugăciuni cu închinăciuni mici le vom face cu semnul Sf.Crucii, cu ajutorul unui metanier: în mâna stângă avem un metanier (cu care numărăm boabele) și cu mâna dreaptă facem Sf.Crucii.

Pentru fiecare rugăciune spusă verbal/mental vom derula o boabă din metanier, vom face corect pe corp o Sfântă Cruce și vom face o închinăciune mică.

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici, vedeți în acest capitol paragraful **3.4.1.î**.

13.g. Înlocuirea parțială a metaniilor mari cu închinăciuni mici.

Dacă există posibilitatea, parțial ne vom ruga făcând doar câteva metanii mari și restul rugăciunilor de mai sus (la sub-punctul **13.d**) le vom spune împreună cu închinăciuni mici.

De exemplu, este foarte bine dacă putem spune cu metanii mari psalmul 50 (20 mm), rugăciunea Sf.Efrem Sirul (10 mm) și rugăciunile pentru Prea Sfânta Treime, Mântuitorul Iisus Hristos și Sf.Maica Domnului (câte 10 metanii mari).

Facem doar aceste 50–60 metanii mari, apoi vom continua să facem rugăciunile de la sub-punctul **13.d** cu închinăciuni mici.

I.b. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 2 – pentru mirenii începători spre sporți, care NU au minim 1 an de continuitate în rugăciune și pravile de noapte.

(între orele **22 – 1 dimineața**, minim **3 ore** de metanii mari, rugăciuni canonice „de tipic” și rugăciune isihastă – *rugăciunea lui Iisus*).

Facem cât putem din următorul program:

1. Etapele pregătitoare pravilei de noapte: arderea unui bob de tămâie, aprinderea unei candelă, facem menirea (declararea scopului) rugăciunilor noastre, facem monitorizarea, asumarea și autocritica personală, spunem rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu, spunem rugăciunea de mulțumire și recunoștință, spunem rugăciunea personală de spovedanie (mărturisire și pocăință) a greșalelor făcute în ziua care a trecut, avem un „dialog” personal cu Dumnezeu, facem menirea rugăciunilor pravilei de noapte, spunem o rugăciune dedicată pentru ajutor în osteneala pravilei de noapte. În acest sens vedeți paragraful „I.a. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 1 – pentru mirenii începători”.

2. Facem câteva metanii mari + facem o pravilă combinată + facem un program de închinăciuni mici.

2.a. Pentru a ne „dezmoți” duhovnicește, la începutul pravilei „de noapte” vom face maxim 10–50 metanii mari (prescurtate **mm**) însoțite de rugăciuni și de câte o Sfântă Cruce făcută corect.

2.b. Facem o pravilă combinată: rugăciunea Tatăl Nostru și metanii mari (cu Sfânta Cruce și *rugăciunea lui Iisus*).

2.c. Realizăm un program dedicat de rugăciuni, însoțite de închinăciuni mici și Sfinte Cruci.

Pentru a realiza toate aceste 3 paragrafe, vom respecta ordinea și sfaturile care au fost deja prezentate anterior în cadrul paragrafului „I.a. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 1 – pentru mirenii începători”, la sub-punctele **2a+2b+2c**.

3. Citim „Rugăciunile de seară” (rugăciunile înserării), în forma lor completă.

4. Citim rugăciunile începătoare.

Acestea sunt următoarele:

– **rugăciunile de pocăință (se citesc/spun în genunchi):**

rugăciunea de pocăință personală + psalmul 50 + rg.Sf.Efrem Sirul + Cele 7 plânsuri ale Sf.Efrem Sirul (rg. pentru ziua corespunzătoare) + opțional rugăciunea de pocăință a Sf.Ioan Gură de Aur.

– **rugăciunile începătoare „de tipic”:**

rugăciunile începătoare + Crezul + o rugăciune către Maica Domnului + o rugăciune către Îngerul Păzitor + rugăciunea de dezlegare a Arh. Ilarion Argatu + rugăciunea de dezlegare a Sf. Mc. Ciprian + Rugăciunea Sfintei Cruci.

– rugăciunile pentru alți oameni:

rugăciunea pentru lume a Sf. Paisie Aghioritul.

Note:

– Pentru rugăciunea de pocăință personală vezi anterior paragraful „**1.f. Spovedania personală zilnică**”.

Rugăciunile de pocăință au rolul de a ne „încălzi” mintea și sufletul, pentru celelalte rugăciuni „de tipic” care urmează. Vom spune și vom citi aceste rugăciuni de pocăință cu mare căință, nevoință, durere, sinceritate și profunzime, chiar silindu-ne să dobândim lacrimi de pocăință.

Astfel, apoi vom putea realiza ușor rugăciuni „de tipic” de calitate: cu mare atenție și concentrare, cu dragoste, durere, evlavie, pocăință, zdrobirea „inimii”, smerenie.

– Toate rugăciunile de pocăință le vom face stând în genunchi și cu brațele întinse în sus.

– În cadrul rugăciunilor începătoare „de tipic”, mirenii începători se vor sili să spună rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori și rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori.

Mirenii avansați vor spune zilnic rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori și rugăciunea Împărate Ceresc de 10 ori.

5. Opțional, citim Pavecernița Mică (sau Mare).

În timpul Postului Paștilor, mai întâi citim Pavecernița Mare și apoi citim din „Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului” („Noul Theotokarion”).

6. Citim rugăciunile dedicate pentru Sf. Maica Domnului.

Comparativ cu programul anterior al mirenilor începători, mirenii începători spre avansați obligatoriu vor citi în plus în fiecare seară și Acatistul Bunevestiri.

rugăciunea „Axion Estin” („Cuvine-se cu adevărat”) + o rugăciune canonică către Maica Domnului + 3 psalmi din Psaltirea Maicii Domnului + 1 Canon de rugăciune din „Noul Theotokarion” (Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului) + Acatistul Bunevestiri

7. Citim un Acatist pentru ziua calendaristică care urmează.

Se iau în considerare cele scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1”, la paragraful 6.

8. Citim 1–2 catisme de psalmi pentru VII.

Se iau în considerare cele scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1”, la paragraful 7.

9. Citim 1–2 catisme de psalmi (și rugăciuni canonice) pentru ADORMIȚI.

Se iau în considerare cele scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1”, la paragraful 8.

10. Într-o zi din fiecare săptămână realizăm o pravilă închinată Sf. Maicii Domnului.

Într-o noapte pe săptămână (ideal în noaptea de vineri spre sâmbătă dimineața), la începutul unei zile când vom ține post sau după o zi de post (obișnuit sau ajunare până

la orele 15), realizăm doar punctele 1+2+3+4+5+8+9, apoi facem pravila de mai jos:

rugăciunea „Axion Estin“ („Cuvine–se cu adevărat“) + o rugăciune canonică către Maica Domnului + 3 psalmi din Psaltirea Maicii Domnului + 1 Canon de rugăciune din „Noul Theotokarion“ (Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului) + citim Paraclisul Maicii Domnului + citim Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului

Intercalat cu aceste rugăciuni vom face metanii mari. Când facem metaniile mari (13, 20, X după puteri), mental spunem o scurtă rugăciune adresată Sf.Maicii Domnului:

„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește–mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“,

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, miluiește–mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“,

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, miluiește–ne pe noi, robii tăi“,

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, ajută pe robul tău X să dobândească.....(sănătate, dreptate, spor, bani, serviciu, copii, soț, soție, pace, liniște, iertare, conștiință, etc.)“.

11. Facem asceza pentru despățimirea duhului (Sinelui), trupului și sufletului (minții), pentru completa dez–rădăcinare a unei patimi care ne controlează/afectează.

11.a. Spunem 500 rugăciuni, cu 500 Sf.Cruci (făcute corect) + 500 închinăciuni mici.

Vom spune mental 5 serii de câte 100 rugăciuni.

Se iau în considerare cele deja scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1“, la subpunctul **10.a.**

11.b. Practicăm rugăciunea lui Iisus în modul isihast, prin „coborârea minții în inimă“ – minim 1–2 ore.

Se iau în considerare cele deja scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1“, la subpunctul **10.b.** Vom spune *rugăciunea lui Iisus* în formă simplă:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește–mă“.

Cei care au înclinația „naturală“ și/sau silirea de sine (voința) pentru acest tip de rugăciune o vor spune 1–X ore, cum dorește fiecare.

12. Citim „rugăciunea de la revărsatul zorilor“ a lui Sofronie Saharov (sau fiecare citește ce rugăciune „de dimineață“ dorește) + citim rugăciunea de protecție a Sf.Patrick.

Aceste rugăciuni le spunem mental, le citim simplu cursiv, sau le citim cu o ușoară psalmodiere verbală. Dacă spunem aceste rugăciuni acum, nu le vom mai spune dimineața după trezire.

Pentru textul rugăciunii lui Sofronie Saharov (real este a Sf.Siluan Athonitul), vezi anterior în acest capitol, la paragraful **3.3.2.c.** Pentru textul rugăciunii Sf.Patrick, vezi mai departe în acest capitol, la paragraful **3.7.3.b.**

13. Citim 1 capitol dintr–o Sf.Evanghelie (în ordinea lor).

14. Facem programul complet al metaniilor mari (300–500 metanii mari).

Se iau în considerare cele deja scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1“, la

punctul 13.

I.c. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 3 – pentru mirenii sporțiți, care au minim 1 an de continuitate în rugăciune și pravile de noapte.

(între orele **22 – 3 dimineața**, minim **5 ore** de metanii mari, rugăciuni canonice „de tipic” și rugăciune isihastă – *rugăciunea lui Iisus*).

Facem cât putem din următorul program:

1. Etapele pregătitoare pravilei de noapte: arderea unui bob de tămâie, aprinderea unei candelă, facem menirea (declararea scopului) rugăciunilor noastre, facem monitorizarea, asumarea și autocritica personală, spunem rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu, spunem rugăciunea de mulțumire și recunoștință, spunem rugăciunea personală de spovedanie (mărturisire și pocăință) a greșalelor făcute în ziua care a trecut, avem un „dialog” personal cu Dumnezeu, facem menirea rugăciunilor pravilei de noapte, spunem o rugăciune dedicată pentru ajutor în osteneala pravilei de noapte. În acest sens vedeți paragraful „I.a. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 1 – pentru mirenii începători”.

2. Facem câteva metanii mari + facem o pravilă combinată + facem un program de închinăciuni mici.

2.a. Pentru a ne „dezmoți” duhovnicește, la începutul pravilei „de noapte” vom face maxim 10–50 metanii mari (prescurtate **mm**) însoțite de rugăciuni și de câte o Sfântă Cruce făcută corect.

2.b. Facem o pravilă combinată: rugăciunea Tatăl Nostru și metanii mari (cu Sfânta Cruce și *rugăciunea lui Iisus*).

2.c. Realizăm un program dedicat de rugăciuni, însoțite de închinăciuni mici și Sfinte Cruci.

Pentru a realiza toate aceste 3 paragrafe, vom respecta ordinea și sfaturile care au fost deja prezentate anterior în cadrul paragrafului „I.a. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 1 – pentru mirenii începători”, la sub-punctele **2a+2b+2c**.

3. Citim „Rugăciunile de seară” (rugăciunile înserării), în forma lor completă.

4. Citim rugăciunile începătoare.

Acestea sunt următoarele:

– **rugăciunile de pocăință (se citesc/spun în genunchi):**

rugăciunea de pocăință personală + psalmul 50 + rg. Sf. Efrem Sirul + Cele 7 plânsuri ale Sf. Efrem Sirul (rg. pentru ziua corespunzătoare) + opțional rugăciunea de pocăință a Sf. Ioan Gură de Aur.

– **rugăciunile începătoare „de tipic”:**

rugăciunile începătoare + Crezul + o rugăciune către Maica Domnului + o rugăciune către Îngerul Păzitor + rugăciunea de dezlegare a Arh. Ilarion Argatu + rugăciunea de dezlegare a Sf. Mc. Ciprian + Rugăciunea Sfintei Cruci.

– **rugăciunile pentru alți oameni:**

rugăciunea pentru lume a Sf. Paisie Aghioritul.

Note:

– Pentru rugăciunea de pocăință personală vezi anterior paragraful „**1.f. Spovedania personală zilnică**”.

Rugăciunile de pocăință au rolul de a ne „încălzi” mintea și sufletul, pentru celelalte rugăciuni „de tipic” care urmează. Vom spune și vom citi aceste rugăciuni de pocăință cu mare căință, nevoiță, durere, sinceritate și profunzime, chiar silindu-ne să dobândim lacrimi de pocăință.

Astfel, apoi vom putea realiza ușor rugăciuni „de tipic” de calitate: cu mare atenție și concentrare, cu dragoste, durere, evlavie, pocăință, zdrobirea „inimii”, smerenie.

– Toate rugăciunile de pocăință le vom face stând în genunchi și cu brațele întinse în sus.

– În cadrul rugăciunilor începătoare „de tipic”, mirenii începători se vor sili să spună rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori și rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori.

Mirenii avansați vor spune zilnic rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori și rugăciunea Împărate Ceresc de 10 ori.

5. Opțional, citim Pavecernița Mică (sau Mare).

În timpul Postului Paștilor, mai întâi citim Pavecernița Mare și apoi citim din „Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului” („Noul Theotokarion”).

6. Citim rugăciunile dedicate pentru Sf.Maica Domnului.

Comparativ cu cele 2 programe anterioare, mirenii avansați vor citi în plus în fiecare seară Paraclisul Maicii Domnului și Acatistul Bunevestiri.

rugăciunea „Axion Estin” („Cuvine-se cu adevărat”) + o rugăciune canonică către Maica Domnului + 3 psalmi din Psaltirea Maicii Domnului + 1 Canon de rugăciune din „Noul Theotokarion” (Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului) + Paraclisul Maicii Domnului + Acatistul Bunevestiri

7. Citim un Acatist pentru ziua calendaristică care urmează.

Se iau în considerare cele scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1”, la paragraful 6.

8. Citim 1–2 catisme de psalmi pentru VII.

8.a. Se fac cele scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1”, la paragraful 7.

8.b. Începem un program combinat de psalmi (în ordinea lor din Psaltire) și metanii mari (sau închinăciuni mici) cu rugăciunea lui Iisus.

Alternativ cu citirea psalmilor vom face metanii mari (sau închinăciuni mici).

Câte metanii mari facem combinate cu psalmii?

În mod obișnuit, **o catismă de psalmi este combinată cu 100 metanii mari (sau 300 închinăciuni mici) cu rugăciunea lui Iisus**, făcute pentru un anumit scop.

Opțional în plus, după fiecare catismă se pot adăuga X minute (10–30 minute) de isihie cu *rugăciunea lui Iisus* (vezi paragrafele **3.4.1.TZ + 3.4.1.IS + 3.4.1.IH**).

UNITATEA DE PRAVILĂ MONAHALĂ =

1 CATISMĂ DE PSALMI +

100 METANII MARI (SAU 300 ÎNCHINĂCIUNI MICI) CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS +

OPȚIONAL 10–30 MINUTE DE ISIHIE CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS (în picioare, cu metanier).

Vom repeta această serie de 2 ori, până terminăm de citit 2 catisme de psalmi.
Rugăciunea lui Iisus va fi în formă adaptată:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)” – 50 mm

și

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește familia mea, țara mea, lumea Ta” – 50 mm

Notă: când facem metaniile mari, toate rugăciunile către Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos le vom combina cu rugăciunea de slavoslovire:

„Slavă Ție Doamne, slavă Ție”. (vezi paragraful 3.4.1.m)

9. Citim 1–2 catisme de psalmi (și rugăciuni canonice) pentru ADORMIȚI.

Se iau în considerare cele scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1”, la paragraful 8.

10. Într-o zi din fiecare săptămână realizăm o pravilă închinată Sf.Maicii Domnului.

Într-o noapte pe săptămână (ideal în noaptea de vineri spre sâmbătă dimineața), la începutul unei zile când vom ține post sau după o zi de post (obișnuit sau ajunare până la orele 15), realizăm doar punctele 1+2+3+4+5+8+9, apoi facem pravila de mai jos:

rugăciunea „Axion Estin” („Cuvine-se cu adevărat”) + o rugăciune canonică către Maica Domnului + 3 psalmi din Psaltirea Maicii Domnului + 1 Canon de rugăciune din „Noul Theotokarion” (Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului) + citim Paraclisul Maicii Domnului + citim Acatistul Sfântului Acooperământ al Maicii Domnului

Intercalat cu aceste rugăciuni vom face metanii mari. Când facem metaniile mari (13, 20, X după puteri), mental spunem o scurtă rugăciune adresată Sf.Maicii Domnului:

„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa),

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, miluiește-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa),

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, miluiește-ne pe noi, robii tăi”,

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, ajută pe robul tău X să dobândească.....(sănătate, dreptate, spor, bani, serviciu, copii, soț, soție, pace, liniște, iertare, conștiință, etc.)”.

11. Facem asceza pentru despățimirea duhului (Sinelui), trupului și sufletului (minții), pentru completa dez-rădăcinare a unei patimi care ne controlează/afectează.

11.a. Spunem 1000 rugăciuni, cu 1000 Sf.Cruci + 1000 închinăciuni mici.

Vom spune mental 10 serii de câte 100 rugăciuni.

Se iau în considerare cele deja scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1“, la subpunctul **10.a**.

11.b. Practicăm rugăciunea lui Iisus în modul isihast, prin „coborârea minții în inimă“ – minim 2–3 ore.

Se iau în considerare cele deja scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1“, la subpunctul **10.b**. Vom spune *rugăciunea lui Iisus* în formă simplă:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă“.

Cei care au înclinația „naturală“ și/sau silirea de sine (voința) pentru acest tip de rugăciune o vor spune 2–X ore, cum dorește fiecare.

12. Citim „rugăciunea de la revărsatul zorilor“ a lui Sofronie Saharov (sau fiecare citește ce rugăciune „de dimineață“ dorește) + **citim rugăciunea de protecție a Sf.Patrick**.

Aceste rugăciuni le spunem mental, le citim simplu cursiv, sau le citim cu o ușoară psalmodiere verbală. Dacă spunem aceste rugăciuni acum, nu le vom mai spune dimineața după trezire.

Pentru textul rugăciunii lui Sofronie Saharov (real este a Sf.Siluan Athonitul), vezi anterior în acest capitol, la paragraful **3.3.2.c**. Pentru textul rugăciunii Sf.Patrick, vezi mai departe în acest capitol, la paragraful **3.7.3.b**.

13. Citim 1 capitol dintr-o Sf.Evanghelie (în ordinea lor).

14. Facem programul complet al metaniilor mari (500–700 metanii mari).

Se iau în considerare cele deja scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1“, la punctul **13**.

I.d. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 4 – pentru mirenii râvnitori, care au minim 2 ani de continuitate în rugăciune și pravile de noapte.

(între orele **21 – 8 dimineața**, **11 ore** de rugăciuni canonice „de tipic“, rugăciune isihastă – *rugăciunea lui Iisus*, metanii mari și participarea la Sf.Liturghie).

Facem cât putem din următorul program:

1. Etapele pregătitoare pravilei de noapte: arderea unui bob de tămâie, aprinderea unei candelă, facem menirea (declararea scopului) rugăciunilor noastre, facem monitorizarea, asumarea și autocritica personală, spunem rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu, spunem rugăciunea de mulțumire și recunoștință, spunem rugăciunea personală de spovedanie (mărturisire și pocăință) a greșalelor făcute în ziua care a trecut, avem un „dialog“ personal cu Dumnezeu, facem menirea rugăciunilor pravilei de noapte, spunem o rugăciune dedicată pentru ajutor în osteneala pravilei de noapte. În acest sens vedeți paragraful „I.a. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 1 – pentru mirenii începători“.

2. Facem câteva metanii mari + facem o pravilă combinată + facem un program de închinăciuni mici.

2.a. Pentru a ne „dezmoști“ duhovnicește, la începutul pravilei „de noapte“ vom face maxim 10–50 metanii mari (prescurtate **mm**) însoțite de rugăciuni și de câte o Sfântă Cruce făcută corect.

2.b. Facem o pravilă combinată: rugăciunea Tatăl Nostru și metanii mari (cu Sfânta Cruce și *rugăciunea lui Iisus*).

2.c. Realizăm un program dedicat de rugăciuni, însoțite de închinăciuni mici și Sfinte Cruci.

Pentru a realiza toate aceste 3 paragrafe, vom respecta ordinea și sfaturile care au fost deja prezentate anterior în cadrul paragrafului „I.a.RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 1 – pentru mireni începători”, la sub-punctele **2a+2b+2c**.

3. Facem tot programul închinăciunilor mici al Sf.Paisie Aghioritul.

Vom face aceste închinăciuni respectând sfaturile care au fost prezentate anterior în cadrul paragrafului „I.a. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 1 – pentru mireni începători”, la subpunctul **2**.

4. Citim „Rugăciunile de seară” (rugăciunile înserării), în forma lor completă.

5. Citim rugăciunile începătoare.

Acestea sunt următoarele:

– rugăciunile de pocăință (se citesc/spun în genunchi):

rugăciunea de pocăință personală + psalmul 50 + rg.Sf.Efrem Sirul + Cele 7 plânsuri ale Sf.Efrem Sirul (rg. pentru ziua corespunzătoare) + opțional rugăciunea de pocăință a Sf.Ioan Gură de Aur.

– rugăciunile începătoare „de tipic”:

rugăciunile începătoare + Crezul + o rugăciune către Maica Domnului + o rugăciune către Îngerul Păzitor + rugăciunea de dezlegare a Arh.Ilarion Argatu + rugăciunea de dezlegare a Sf.Mc.Ciprian + Rugăciunea Sfintei Cruci.

– rugăciunile pentru alți oameni:

rugăciunea pentru lume a Sf.Paisie Aghioritul.

Note:

– Pentru rugăciunea de pocăință personală vezi anterior paragraful „**1.f. Spovedania personală zilnică**”.

Rugăciunile de pocăință au rolul de a ne „încălzi” mintea și sufletul, pentru celelalte rugăciuni „de tipic” care urmează. Vom spune și vom citi aceste rugăciuni de pocăință cu mare căință, nevoință, durere, sinceritate și profunzime, chiar silindu-ne să dobândim lacrimi de pocăință.

Astfel, apoi vom putea realiza ușor rugăciuni „de tipic” de calitate: cu mare atenție și concentrare, cu dragoste, durere, evlavie, pocăință, zdrobirea „inimii”, smerenie.

– Toate rugăciunile de pocăință le vom face stând în genunchi și cu brațele întinse în sus.

– În cadrul rugăciunilor începătoare „de tipic”, mireni începători se vor sili să spună rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori și rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori.

Mirenii avansați vor spune zilnic rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori și rugăciunea Împărate Ceresc de 10 ori.

6. Citim Pavcernița Mică (sau Mare).

În timpul Postului Paștilor, mai întâi citim Pavcernița Mare și apoi citim din „Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului” („Noul Theotokarion”).

7. Citim rugăciunile dedicate pentru Sf.Maica Domnului.

Mirenii râvnitori vor citi în fiecare noapte Paraclisul Maicii Domnului și Acatistul

Bunevestiri.

rugăciunea „Axion Estin“ („Cuvine–se cu adevărat“) + o rugăciune canonică către Maica Domnului + 3 psalmi din Psaltirea Maicii Domnului + 1 Canon de rugăciune din „Noul Theotokarion“ (Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului) + Paraclisul Maicii Domnului + Acatistul Bunevestiri

8. Citim un Acatist pentru ziua calendaristică care urmează.

Se iau în considerare cele scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1“, la paragraful 6.

9. Citim 1–2 catisme de psalmi pentru VII.

Se iau în considerare cele scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1“, la paragraful 7.

10. Citim 1–2 catisme de psalmi (și rugăciuni canonice) pentru ADORMIȚI.

Se iau în considerare cele scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1“, la paragraful 8.

11. Într-o zi din fiecare săptămână realizăm o pravilă închinată Sf.Maicii Domnului.

Într-o noapte pe săptămână (ideal în noaptea de vineri spre sâmbătă dimineața), la începutul unei zile când vom ține post sau după o zi de post (obișnuit sau ajunare până la orele 15), realizăm doar punctele 1+2+3+4+5+6+9+10, apoi facem pravila de mai jos:

rugăciunea „Axion Estin“ („Cuvine–se cu adevărat“) + o rugăciune canonică către Maica Domnului + 3 psalmi din Psaltirea Maicii Domnului + 1 Canon de rugăciune din „Noul Theotokarion“ (Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului) + citim Paraclisul Maicii Domnului + citim Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului

Intercalat cu aceste rugăciuni vom face metanii mari. Când facem metaniile mari (13, 20, X după puteri), mental spunem o scurtă rugăciune adresată Sf.Maicii Domnului:

„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește–mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“,

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, miluiește–mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“,

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, miluiește–ne pe noi, robii tăi“,

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, ajută pe robul tău X să dobândească.....(sănătate, dreptate, spor, bani, serviciu, copii, soț, soție, pace, liniște, iertare, conștiință, etc.)“.

12. Facem asceza pentru despățimirea duhului (Sinelui), trupului și sufletului (minții), pentru completa dez–rădăcinare a unei patimi care ne controlează/afectează.

12.a. Spunem 1000 rugăciuni, cu 1000 Sf.Cruci + 1000 închinăciuni mici.

Vom spune mental 10 serii de câte 100 rugăciuni.

Se iau în considerare cele deja scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1“, la subpunctul 10.a.

12.b. Practicăm rugăciunea lui Iisus în modul isihast, prin „coborârea minții în inimă” – minim 4–5 ore.

Se iau în considerare cele deja scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1”, la subpunctul **10.b.** Vom spune *rugăciunea lui Iisus* în formă simplă:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”.

Cei care au înclinația „naturală” și/sau silirea de sine (voința) pentru acest tip de rugăciune o vor spune 4–X ore, cum dorește fiecare.

13. Citim „rugăciunea de la revărsatul zorilor” a lui Sofronie Saharov (sau fiecare citește ce rugăciune „de dimineață” dorește) + citim rugăciunea de protecție a Sf.Patrick.

Aceste rugăciuni le spunem mental, le citim simplu cursiv, sau le citim cu o ușoară psalmodiere verbală. Dacă spunem aceste rugăciuni acum, nu le vom mai spune dimineața după trezire.

Pentru textul rugăciunii lui Sofronie Saharov (real este a Sf.Siluan Athonitul), vezi anterior în acest capitol, la paragraful **3.3.2.c.** Pentru textul rugăciunii Sf.Patrick, vezi mai departe în acest capitol, la paragraful **3.7.3.b.**

14. Citim 1 capitol dintr-o Sf.Evanghelie (în ordinea lor).

15. Facem programul complet al metaniilor mari (1.000 metanii mari).

Se iau în considerare cele deja scrise anterior la „rugăciunile de noapte – varianta 1”, la punctul **13.**

16. Participăm la slujba Utreniei și Sf.Liturghii (orele 6–8 dimineața).

După acest maraton continuu de 11 ore cu rugăciuni canonice, isihie cu *rugăciunea lui Iisus*, metanii mari și participarea la Sf.Liturghie, urmează câteva ore de somn pentru refacere. Nu se mai face pravila rugăciunilor de dimineață.

Note la pravilele de rugăciune de noapte:

1. În cazul celor începători, lucrările duhovnicești trebuiesc pornite cu finețe și înțelepciune.

Cei începători nu se vor „arunca” cu voință și silire de sine, să respecte imediat și punctual tot programul prezentat pentru cazul lor (varianta 1). Experiența ne arată că în aceste cazuri cei începători respectă tot programul impus timp de doar 1–3 nopți, și apoi abandonează complet orice idee de asceză.

Pentru a avea o continuitate în asceza lor, începătorii vor urma sfatul Sfântului Paisie Aghioritul:

1.a. Pentru mirenii începători (varianta 1), rugăciunile de seară și noapte trebuie să înceapă la orele 23 și să dureze minim 2 ore, până la orele 1 dimineață.

La ora 20 trebuie să avem stomacul „ușor” și digestia ultimei mese complet finalizată. Este bine ca mirenii începători să începem cu rugăciunile începătoare și rugăciunile de seară înainte de miezul nopții, pentru a avea timp să ne „adunăm” mintea cea împrăștiată.

Astfel după miezul nopții să putem aduce lui Dumnezeu cea mai frumoasă rugăciune: continuă, fără segmentări, fără gânduri împrăștiate, cu pocăință și smerire de sine, cu dragoste, cu mintea „coborâtă” în inimă.

1.b. Prima dată timp de 1–4 săptămâni, în cele 2 ore alocate începătorii vor „lucra” la

alegere doar ceea ce doresc din pravila prezentată, fiecare făcând ceea ce îl atrage cel mai mult: va citi psalmi, va citi din Sf.Evanghelii, va citi din cărți de practică bisericească/monahală, va face metanii mari, va face închinăciuni cu metanierul, va experimenta *rugăciunea lui Iisus* în mod isihast, va citi rugăciuni către Sf.Maica Domnului, se va gândi la propriile păcate și propria viață, va „discuta“ cu Dumnezeu, va privi pe geam și va contempla stelele și norii, etc.

Singura cerință neapărat impusă începătorilor în aceste 1–4 săptămâni este să se retragă într-o cameră liniștită și slab luminată, să stea atenți timp de 2 ore (între orele 23–1 dimineață) și acest timp să fie alocat pentru o lucrare duhovnicească la alegere.

Notă: aceeași cerință este valabilă și pentru cei avansați, silitori sau râvnitori, în nopțile cu „secetă duhovnicească“ (oboseală, întristare, durere sufletească, șoc emoțional, dureri fizice cronice, dureri de cap, etc.) aceștia vor face doar ceea ce doresc din pravila de rugăciune.

De obicei în aceste cazuri mirenii (avansați, silitori, râvnitori) doar citesc încontinuu: Biblia, Sf.Evanghelii, cărți de practică bisericească/monahală, cărți de dogmatică, Filocalia,etc.

Dar totuși, mirenii neapărat vor respecta timpul stabilit pentru pravilă, în orele stabilite pentru programul de rugăciune nu se vor culca sau face altceva.

1.c. După 1–4 săptămâni de „lucrare“ liberă și după ce „motorul“ duhovnicesc s-a pornit, de-abia atunci începătorii vor începe să lucreze punctual și treptat din programul prezentat.

Și acum, nu ne repezim și nu ne silim să facem imediat tot programul prezentat, ci vom înainta treptat, lucrând timp de 2 ore doar ceea ce se poate.

Vom constata practic că dacă la început, în timp de 2 ore putem să facem doar primele 2–4 puncte din pravilă, odată cu timpul și cu experiența în cele 2 ore vom putea să facem tot mai multe puncte din programul prezentat (care are 13 puncte).

În mod „natural“, după aproximativ 2–3 luni de practică, ne vom putea stabili o pravilă de rugăciuni care va cuprinde cel puțin jumătate din program.

Fiecare va face atât cât poate, deoarece cele 13 puncte din programul începătorilor au un caracter orientativ, ele fiind un start de „plecare“ pentru pravilele mai grele. În mod realist, cele 13 puncte prezentate nu se pot realiza integral și calitativ în doar 2 ore.

2. Mirenii sporți și râvnitori se vor sili să stea la rugăciune mai ales în intervalul 24–4 dimineață și nu se vor culca mai înainte de orele 3.30 dimineață.

Practica monahală și bisericească ne învață că toate Cerurile, direct până la Tronul lui Dumnezeu, sunt deschise în fiecare noapte, între orele 24–3 dimineața.

Orice gând, durere, cerere și rugăciune spuse în acest interval merg direct către Tronul lui Dumnezeu.

Tradiția monahală spune că Sf.Maica Domnului coboară din Ceruri la ora 3 dimineața și „merge“ pe pământ să vadă, cine a stat la rugăciune până la orele 3 dimineața.

Ea ajută și împlinește în special rugăciunile celor pe care îi găsește în rugăciune la orele 3 dimineață.

3. Pentru a fi primite de Dumnezeu, toate rugăciunile noastre le vom face stând în picioare sau în genuchi.

Doar în cazurile medicale de neputință organică și/sau neurologică, ne vom ruga stând pe un scaun sau întinși în pat.

Excepție fac cei care practică pentru multe ore *rugăciunea lui Iisus* și pot sta pe un scaun, dar și aceștia rugăciunile canonice (începătoare, psalmii, etc.) le vor face tot stând în genunchi sau în picioare.

4. Cele mai bine primite de Dumnezeu sunt rugăciunile pe care le vom face calitative (cu atenție, dragoste, durere, pocăință), stând în genunchi și cu brațele întinse în sus, așa cum ne învață Sf. Vasile cel Mare (vezi mai departe în acest capitol paragraful 3.4.1.VM).

5. Pentru mirenii sporțiți și râvnitori (variantele 3 și 4): opțional, mirenii avansați și râvnitori pot adăuga la cele deja scrise citirea unor cărți și rugăciuni, ca de exemplu: Miezonoptica, Octoih—ul zilei, Triod (în funcție de dată), Minei (lunii în curs), Psaltirea alcătuită de Sf. Teofan Zăvorâtul din rugăciunile Sf. Efrem Sirul, etc.

6. „Psaltirea Maicii Domnului“ este o carte canonică creștin—ortodoxă, care a fost alcătuită de Sf. Dimitrie al Rostovului.

7. „Noul Theotokarion. Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului“ (sau „Cartea celor 1000 de laude ale Maicii Domnului“) este o antologie care conține canoane închinare Maicii Domnului;

Antologia a fost alcătuită la Muntele Athos în anul 1796 de Sfântul Nicodim Aghioritul și cuprinde 62 canoane, care au fost scrise de 22 mari Sfinți ai Bisericii Ortodoxe.

8. Făcând din aceste modele de programe de rugăciune propuse, femeile se vor ruga acasă (la domiciliu) precum se roagă în biserică:

– **vor fi foarte decent îmbrăcate** (obligatoriu având fuste lungi până la glezne, eventual și cu pantaloni lungi tip colanți, obligatoriu având bluze cu mâneci lungi) și

– **neapărat vor avea capul acoperit:** cu un batic gros (iarna), cu un batic subțire (primăvara, toamna), cu o eșarfă răcoroasă sau voal subțire (vara).

Obligatorio toate aceste obiecte de îmbrăcăminte vor avea culori închise: negru, gri închis, maro închis, verde închis, roșu închis, bleumarin, etc.

Nu trebuie uitat că în aceste minute de rugăciune ne aflăm „în fața“ lui Dumnezeu, a Mântuitorului Iisus Hristos, a Sf. Maicii Domnului, a Sfințelor Cereștilor Puteri, care efectiv ne privesc din toate aspectele, inclusiv modul cum suntem îmbrăcați.

Este evident, în funcție de cât respect acordăm la rugăciune și acestor aspecte exterioare, tot atâta ajutor vom primi de la Dumnezeu și Sf. Maicii Domnului.

Nu trebuie multe detalii pe această temă, **modelul de viață al femeii creștine** nu este „femeia de succes“ a vremurilor noastre, ci **întotdeauna este doar Prea Sfânta Maica Domnului, în toate aspectele:** doar îmbrăcăminte decentă și ne—smintitoare, educație, bună cuviință, modestie, simplitate, milostenie, cumpătare în toate, corectitudine, dreptate, răbdare, blândețe, smerenie, discernământ, completă dragoste jertfitoare și devotament pentru familia ei, mereu ajutătoare, rugăciune neîncetată, postire, completă ascultare de voia lui Dumnezeu.

9. În nopțile de joi spre vineri și sâmbătă spre duminică vom face pravile „de noapte“ minimale și spre orele 24—1 dimineața ne vom culca.

Limităm asceza sâmbătă/duminică noaptea, deoarece duminică dimineața trebuie să ne trezim devreme la orele 6—7 pentru a merge la biserică la Utrenie și Sf. Liturghie.

Limităm asceza joi/vineri noaptea, deoarece posibil vineri dimineața mergem la biserică la slujbele Sf. Liturghie, Sf. Maslu, și apoi între orele 12—15 avem asceza specială pentru Mântuitorul Iisus Hristos (vezi mai departe paragraful „**VI. Pravile**“

speciale“).

II. Somnul „de noapte“.

- 6 ore, între orele 1 – 7 dimineața pentru mirenii începători;
- 6 ore, între orele 1 – 7 dimineața pentru mirenii începători spre sporți;
- 5 ore, între orele 3 – 8 dimineața pentru mirenii sporți;
- 2 ore, între orele 8 – 10 dimineața pentru mirenii râvnitori.

Adormim spunând în minte *rugăciunea lui Iisus*, deci inclusiv somnul este o perioadă de rugăciune.

Aparent sunt puține 6–7 ore de refacere după rugăciunile de noapte, dar mental și trupește ne vom simți ca după 8 ore de somn, dacă în timpul pravilei de noapte vom citi minim 3 psalmi și apoi vom adormi spunând în minte *rugăciunea lui Iisus*.

Cele 2 ore de somn ale creștinilor râvnitori sunt desigur o situație „peste fire“, care este posibilă datorită susținerii Harului Sf.Duh. Acești creștini au primit și păstrează Harul Sf.Duh.

III. Asceza din timpul zilei (între orele 6–21, până începem rugăciunile de noapte).

De la început trebuie să ne obișnuim cu un program duhovnicesc de puternică trezvie, care este inspirat din programul monahilor, așa cum făcea și Sf.Paisie Aghioritul. Nu Sf.Paisie Aghioritul a inventat acest program, el este știut și aplicat de la începuturile creștinismului.

x. Este vorba despre un program zilnic care combină munca fizică (intelectuală) cu rugăciunea, așa cum i-a arătat un înger Sfântului Antonie cel Mare.

Sf.Antonie cel Mare s-a rugat lui Dumnezeu, să-l învețe cum să-și organizeze timpul și activitățile. Ca urmare, a venit un înger care l-a învățat pe Sf.Antonie că noaptea trebuie dedicată doar pentru rugăciune, iar în timpul zilei rugăciunea trebuie alternată cu munca fizică (rucodelie).

În cazul particular al Sf.Antonie cel Mare, îngerul i-a arătat că în timpul zilei va combina/alterna rugăciunea cu rucodelia lui, care era împletirea de funii, coșuri și rogojini, care apoi urmau să fie schimbate prin troc la negustorii ambulante pe alimente și alte obiecte de necesitate.

Un astfel de program inspirat din viața monahală ascetică ne va disciplina serios viața, ne va ajuta să dezvoltăm virtuți puternice (atenție, calm, tăcere, voință, hotărâre, seriozitate, determinare, etc.), ne va ajuta să folosim la maxim timpul disponibil.

xx. După doar câteva luni de aplicare cu seriozitate a acestui program, mirenii/monahii începători devin (mai) atenți, serioși, hotărâți, determinați, au privirea și atitudinea unui om care are „rădăcini“ în realitate, care știe ce vrea să facă cu timpul și viața lui. Programul combinat folosit de Sf.Antonie cu 1700 ani în urmă este tot la fel de eficient și în zilele noastre, precum a fost în toată această lungă perioadă care a trecut. Folosind programul combinat, timp de 1700 ani, mii de mireni și monahi și-au organizat timpul „la secundă“, s-au ostenit și s-au sfințit.

Și așa va fi până la sfârșitul veacurilor, cine va aplica (cu seriozitate, determinare, voință) metoda de organizare a timpului folosită de Sf.Antonie cel Mare, posibil va

ajunge la aceleași rezultate, adică poate ajunge la sfințenie.

Acest program combinat înseamnă să ne împărțim toată ziua în perioade/segmente de câte 3 ore, din care:

– 1 oră va fi folosită pentru asceză duhovnicească (la alegere):

rugăciunea lui Iisus în modul isihast, sfințim casa, pravile de *rugăciunea lui Iisus* cu închinăciuni mici, citim psalmi, citim acatiste, citim rugăciuni de tipic, facem metanii mari, memorăm rugăciuni, etc.;

– 2 ore vor fi folosite la alegere pentru activități lumești (la alegere, necesare):

ne odihnim (stăm întinși în pat), lenevim, dormim, facem cateheză (vorbit cu cineva), muncim, facem rucodelie (lucru de mână), contemplăm natura (și dăm slavă lui Dumnezeu), citim cărți folositoare, ne jucăm cu copii, facem mâncare, etc.

În paralel cu activitățile exterioare, mintea noastră va lucra neîncetat un program de rugăciuni simple.

După cele 2 ore de activitate lumească, neapărat ne vom „întoarce” pentru următoarea 1 oră de asceză.

xxx. Desigur nu toată lumea poate urma imediat un astfel de program, nu oricine poate să-și segmenteze timpul în serii de 1+2 ore, în care 1 oră se va ruga și 2 ore va munci (citi, se va odihni, etc.).

Acest lucru este imposibil pentru oamenii care au serviciu, pentru cei care cresc copii mici, pentru cei care muncesc de acasă, pentru cei grav bolnavi, etc.

Dar în toate situațiile, ceva tot putem face: vom fi atenți la timp, la ceas, și la fiecare 3 ore vom spune câteva rugăciuni scurte.

La fiecare 3 ore vom fi atenți: când se face ora 6, când se face ora 9, când se face ora 12, când se face ora 15, când se face ora 18, când se face ora 21.

Fix la aceste ore timp de 10 minute vom „spune” mental câteva rugăciuni scurte: Tatăl Nostru de 1–3 ori, Împărate Ceresc de 1–3 ori, psalmul 50, dacă este posibil vom face 10–30 închinăciuni mici cu Sfinte Cruci.

După cele 10 minute de rugăciune, vom relua activitatea obligatorie în care suntem implicați (casnică, profesională, familială, socială, sportivă, etc.).

Cu prima ocazie când avem timpul necesar, vom dedica rugăciunii câte 1 oră întreagă.

Deși aparent nu pare cine știe ce practică, în realitate prin această atenție pentru scurgerea timpului și prin această preocupare constantă pentru 10 minute de rugăciune (la fiecare 3 ore), astfel ne vom obișnui psihic cu ideea și disciplina acestui program și cu prima ocazie când avem timpul necesar vom dedica rugăciunii câte 1 oră întreagă.

Concret, ne vom împărți ziua (orele 6–21) în 5 perioade de câte 3 ore specifice, și fiecare segment de 3 ore va fi menit pentru un anumit scop.

După orele 21 încep pravilele rugăciunilor „de noapte” și timpul de somn.

Împărțirea pe ore și menirea ascezei din timpul zilei este următoarea:

1. orele 6–9 (ora 6 = ceasul 1 bizantin), când timp de 1 oră vom face asceză pentru **PROPRIA FAMILIE ȘI NEAM (vii și adormiți)** + 2 ore facem activități la alegere și neîncetat lucrăm mental rugăciuni simple;

2. orele 9–12 (ora 9 = ceasul 3 bizantin), când timp de 1 oră vom face asceză pentru **BINEFĂCĂTORII FAMILIEI ȘI NEAMULUI NOSTRU (vii și adormiți) + TOȚI CEI PE CARE PERSONAL I-AM JUDECAT, CLEVETIT, ÎNTRISTAT, NEDREPTĂȚIT, PREJUDICIAT (vii și adormiți)** + 2 ore facem activități la alegere și neîncetat lucrăm mental rugăciuni simple;

3. orele 12–15 (ora 12 la amiază = ceasul 6 bizantin), când timp de 1 oră vom face asceză pentru **CA DUMNEZEU SĂ ÎNGRĂDEASCĂ/LIMITEZE RĂUL DIN LUME** (boli, războaie, foamete, exploatare, crime, violuri, răpiri, legi criminale, legi antihristice, etc.) + 2 ore facem activități la alegere și neîncetat lucrăm mental rugăciuni simple;

4. orele 15–18 (ora 15 = ceasul 9 bizantin), când timp de 1 oră vom face asceză pentru **TOȚI VII ȘI ADORMIȚII NEAMULUI ROMÂNESC CEL BINECREDINCIOS** + 2 ore facem activități la alegere și neîncetat lucrăm mental rugăciuni simple;

5. orele 18–21, când timp de 1 oră vom face asceză pentru **TOATE PERSOANELE VII CARE AU NEVOIE URGENTĂ DE AJUTORUL LUI DUMNEZEU** (săraci, pribegi, rătăciți, pierduți, răpiți, orfani, divorțați, abandonți, alungați, bătuți, bătute, văduvi, văduve, monahi, monahii, preoți familiști, preotese, stareți, starețe, duhovnici, bătrâni, bolnavi, din școli, din spitale, din închisori, din unități militare, aflați în misiuni speciale, împătimiți, infirmi, paralizați, expuși la accidente de muncă, șoferi auto în trafic, nedreptățiți, exploatați, trădați, furati, otrăviți, victime ale vrăjitoriei, înșelați, păgubiți, etc.) + 2 ore facem activități la alegere și neîncetat lucrăm mental rugăciuni simple.

III.1. Asceza pe care o vom face timp de 1 oră (total 5 ore pe zi, în timpul perioadelor menționate).

Practic este vorba despre **asceza pe care o vom face timp de 5 ore pe zi**, câte 1 oră pentru fiecare interval de timp: 6–9, 9–12, 12–15, 15–18 și 18–21.

În timpul a 1 ORĂ, asceza noastră va cuprinde (la alegere): rugăciunea lui Iisus în modul isihast, pravile de rugăciunea lui Iisus cu închinăciuni mici, citim psalmi, citim acatiste, citim rugăciuni de tipic, facem metanii mari, memorăm rugăciuni.

Nu uităm ca înainte de orele de asceză să facem următoarele aspecte:

- menim (mental) în fața lui Dumnezeu osteneala noastră;
- aprindem 2 lumânări (ideal din ceară curată): una pentru vii și una pentru adormiți.

Ce asceză duhovnicească putem face în toată ziua, în cele 5 perioade de câte 1 oră (la alegere):

1. Aspectele imediat după trezire.

Evident acestea se vor face în primul segment de timp al zilei, între orele 6–9.

1.a. Primul gând după trezire, în prima secundă după ce ne-am trezit din somn.

Trebuie să ne educăm mintea, pentru ca primul gând după trezire să fie cel de slavoslovire a lui Dumnezeu.

În prima secundă după trezire, când încă suntem în pat, vom spune în mintea noastră de 10 ori:

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție“ (x10)

1.b. Obligativu spunem rugăciunile obligatorii după spălarea pe față/corp (cu închinăciuni mici și Sfinte Cruci, la o icoană):

1. *„Prea Sfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție“ (x3)*
 2. *„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul“ (x3)*
 3. *„Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin.“ (x3)*
 4. *„Îți mulțumesc, Doamne, că te-ai milostivit de mine să văd lumina unei noi zile, te rog ajută-mă și luminează-mă ca să fac numai voia Ta.“ (x1)*
 5. *„Doamne Iisuse Hristoase, îți mulțumesc că mi-ai dat încă o zi de viață pentru pocăință, dobândirea vieții veșnice și bucuria contemplării Creației Tale.“ (x1)*
 6. *„Doamne, Stăpâne, Sfinte, Mântuitorule Iisuse Hristoase, te rog ajută-mă și învrednicește-mă să trec ziua aceasta fără de păcat.“ (x1)*
 7. *„Pune Doamne, strajă gurii mele și ușă de îngrădire, împrejurul buzelor mele.“ (x1)* (este un enunț din psalmul 140, pentru a ne păzi gura de păcatele vorbirii)
 8. *„Sfinte Îngere Păzitor al vieții mele, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul, apără-mă și mă păzește de tot răul“ (x1)*
 9. *„Sfinte Protector (numele) al meseriei mele, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul, și ajută-mă în tot ceea ce voi face/munci în ziua de astăzi“ (x1)*
 10. *„Sfinte Protector (numele) al vieții mele, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul, și ajută-mă în tot ceea ce mi-am propus să realizez“ (x1)*
- (Sfântul Protector personal este automat cel al cărui pronume l-am primit la botez: Sf.Ioan, Sf.Vasile, Sf.Andrei, Sf.Luca, Sf.Alexandru, Sf.Ciprian, Sf.Maria, Sf.Ecaterina, etc. Cei care au un prenume neregăsit printre sfinți, se vor ruga la Sf.Maica Domnului să le dăruiască un Sfânt Protector personal).

1.c. Facem menirile și eventual re-menirile candelor cu ulei, care sunt aprinse la icoana Sf.Maicii Domnului.

Mai multe aspecte despre folosirea candelor cu ulei pot fi citite în acest capitol, la paragraful **3.7.4.**

1.d. Luăm variabil Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare), Anafură și ulei sfințit la slujba Sf.Maslu.

Prima dată după ce ne spălăm pe față și spunem rugăciunile la trezire, având stomacul gol prima dată vom consuma Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare), Anafură și ulei sfințit la slujba Sf.Maslu.

Aspectele cu privire la consumul acestor produse sfințite pot fi citite anterior în acest capitol, în cadrul paragrafului **3.3.2.c.**

2. Ne stabilim obiectivele lumești și duhovnicești ale zilei care urmează.

Nu lăsăm timpul să treacă fără rost, ci în fiecare zi ne vom propune să împlinim câteva obiective. De aceea, la începutul fiecărei zile ne vom stabili rapid mental care sunt obiectivele lumești și duhovnicești ale zilei care urmează.

În mod ideal, această planificare mentală o vom face la începutul pravilei de rugăciune „de noapte“.

2.a. Obiectivele lumești ale zilei (obiective „de stânga“).

În fiecare zi putem face foarte multe activități lumești, dintre acestea doar o parte fiind cu adevărat importante, urgente, necesare, utile, folositoare, obligatorii:

- facem/gătim mâncare;
 - pregătim copiii pentru școală, ne ocupăm de igiena copiilor;
 - mergem la școală la ședința cu părinții, mergem la școală să discutăm cu profesorii;
 - învățăm de zor (pentru examene, pentru muncă, pentru un hobby, etc.);
 - avem o discuție critică cu copiii (casnicii, vecinii, rudele, colegii de muncă, șefii, etc.);
 - mergem la shopping;
 - muncim la firmă (muncă intelectuală, muncă fizică), participăm la ședințe;
 - muncim în propria grădină (pe câmp, în pădure, etc.), ajutăm cu munca vecinii (colegii, prietenii, casnicii);
 - conducem mașina și stăm în trafic, spălăm și/sau reparăm mașina;
 - folosim transportul în comun;
 - mergem la un film, la un restaurant, la o terasă, la o discotecă, etc.;
 - pierdem timpul cu jocuri video (pe telefon, la console, la PC), pierdem timpul la televizor, pierdem timpul și banii cu jocurile de noroc;
 - pierdem timpul și ne distrugem iremediabil–neurologic creierul stând cu orele pe telefon (jocuri, privim filme scurte pe tik tok, instagram, mesagerie, etc.);
 - pierdem timpul, banii și sănătatea stând în crâșme, baruri, cluburi de noapte, etc.;
 - ne spălăm hainele, ne ocupăm de igiena personală;
 - facem curat în casă, aranjăm lucruri în casă;
 - ne tratăm de o boală, îngrijim casnicii bolnavi;
 - citim presa, citim cărți bune;
 - avem cu casnicii noștri orice discuție posibilă;
 - facem educația copiilor (îi învățăm morală, istoria națională, dreapta credință ortodoxă, mari personalități români, etc.);
 - avem activități politice, sociale, civice, etc. care servesc cauzei naționalismului românesc și dreptei credințe creștin–ortodoxe;
 - facem activități de voluntariat social (la fundații, firme, persoane private, schituri, mănăstiri, orfelinate, etc.);
 - avem relații sociale, curțăm o fată;
 - planificăm (mergem în) vacanțe și concedii;
 - facem antrenamente sportive profesionale sau recreaționale;
 - hrănim, spălăm, îngrijim, ne jucăm cu animalele (casnice, din gospodărie);
 - dacă ne pricepem, reparăm echipamente, piese și scule (IT, radio, agricole, medicale, mecanice, electrice, industriale, de joacă, gospodărești, etc.);
- etc.

Dintre toate aceste activități, în fiecare dimineață trebuie să ne stabilim doar 1–2

obiective lumești esențiale, pe care putem și trebuie să le realizăm, asupra cărora ne vom concentra cu dedicație atenția, efortul, energia, și pe care neapărat le vom împlini în ziua care urmează.

Exemple de obiective lumești ale unei zile:

- respectăm cu strictă disciplină/acrivie planificarea, programul, timpul și orele planificate pentru activitățile critice ale zilei în curs;
 - respectăm o programare: de afaceri, de muncă, medicală, socială, familială, etc.;
 - citim, terminăm de citit o carte;
 - învățăm pentru a lua un examen;
 - dăm un examen, vrem să luăm un examen cu o notă foarte bună;
 - ne pregătim pentru o prezentare (o carte, un proiect oarecare, o investiție, etc.);
 - facem o mâncare dorită de copii (soț, soție, invitați), facem mâncarea zilnică;
 - derulăm/finalizăm o activitate critică la muncă;
 - semnăm un contract important;
 - parcurgem cu bine cu mașina o distanță rutieră apreciabilă;
 - cercetăm piața pentru a face o achiziție importantă/critică;
 - cumpărăm, vindem și/sau închiriem orice bun sau serviciu;
 - respectăm un tratament medical critic;
 - dobândim dreptatea juridică;
 - respectăm un antrenament sportiv (profesional, de recuperare, de întreținere, etc.);
 - ne pregătim pentru o întâlnire romantică;
 - ne pregătim să plecăm în vacanță, concediu;
 - ne pregătim pentru orice deplasare în afara localității (pe jos, cu bicicleta, cu mașina, cu trenul, cu avionul, cu vaporul, etc.);
 - mergem la școală la o ședință cu părinții;
 - avem o discuție critică cu copii (casnicii, vecinii, rudele, colegii de muncă, șefii, etc.);
 - facem activități critice în grădină, livadă, pe câmp (punem semințe, curățăm câmpul de buruieni, facem prășitul periodic, curățăm copacii, facem recoltarea, etc.);
 - facem activități critice în gospodărie: tăiem lemne, reparăm soba, reparăm garduri (exterior, interior), reparăm fântâna, reparăm acoperișul casei, etc.;
- Etc.

2.b. Obiectivele duhovnicești ale zilei (obiective „de dreapta”).

Același lucru se poate spune și despre activitățile duhovnicești pe care le putem avea în timpul unei zile:

- respectăm cu strictă disciplină/acrivie planificarea, programul, timpul și orele planificate pentru rugăciune (metanii mari, închinăciuni, slujbe la biserică, etc.);
- oriunde suntem și oricând putem, vom oferi celor din jur dragostea noastră (dacă este primită/acceptată): milostenie de bani (mâncare, haine, etc.), consiliere, sfătuire, sprijin psihologic, ajutor la muncile fizice, le vom asculta păsurile/durerile, ne vom ruga pentru ei, vom anula nedreptatea, le vom face dreptate, etc.;
- avem diverse discuții pe teme religioase, facem cateheză;
- citim cel puțin 20–50 pagini de text religios;
- memorăm rugăciuni și texte religioase;
- respectăm cu acrivie canonul personal de rugăciune (rugăciuni de tipic, metanii mari, rugăciuni personale);

- respectăm cu acrivie rugăciunea mentală neîncetată (ne „încărcăm“ mintea cu disciplina *rugăciunii lui Iisus*;
 - respectăm postirea alimentară;
 - citim o carte de teologie (bisericească, dogmatică, monahism aplicat, paterice, etc.);
 - duminică dimineața mergem cu familia la biserică, la slujbele Utrenie și Sf.Liturghie;
 - vinerea (dimineață sau după-amiază) este participarea la slujba Sf.Maslu;
 - mergem la biserică pentru a participa la orice slujbă dorim;
 - mergem la biserică pentru un eveniment deosebit (botez, cununie, sfințirea unei biserici, hram, parastas, etc.);
 - mergem la biserică pentru a ne spovedi;
 - facem orice fel de milostenii putem (bani, haine, mâncare gătită, orice alimente, jucării, sfaturi, consiliere, consultații, tratamente, medicamente, facem cateheză, obiecte de gospodărie, orice bunuri materiale, scriem, etc.);
 - mergem la schituri și/sau mănăstiri pentru a asculta catehezele duhovnicilor;
 - mergem la schituri și/sau mănăstiri pentru a presa diverse munci necesare (orice muncă intelectuală, orice muncă fizică);
 - mergem la schituri și/sau mănăstiri în scop turistic;
 - facem diverse ascultări pe care le primim de la preot (duhovnic, stareț, episcop);
- Toate ascultările trebuie să fie „întru Domnul“, adică cu discernământ și strict în conformitate cu canoanele Sfinților Părinți. Ascultările care încalcă Sf.Canoane trebuie respinse cu fermitate, cum este de exemplu ascultarea pentru ecumenism (este satanism, apostazie).
- Etc.

Dintre toate aceste activități, **în fiecare dimineață trebuie să ne stabilim doar 2–3 obiective duhovnicești esențiale, pe care putem și trebuie să le realizăm.**

Însă datorită „copacilor“ nu trebuie să pierdem din vedere percepția largă a „pădurii“. Spre deosebire de obiectivele lumești, în cazul obiectivelor duhovnicești trebuie și putem să avem un supra-obiectiv duhovnicesc unic, principal, coordonator, față de care se subordonează toate activitățile duhovnicești posibile.

Acest supra-obiectiv fundamental-unic trebuie să fie

IMPECABILITATEA ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU.

Orice alt obiectiv duhovnicesc este secundar și subordonat acestuia.

Ce înseamnă impecabilitate în fața lui Dumnezeu?

De exemplu, marea grijă a Părinților (avva, sfinți) din paterice nu era ca într-o zi să facă/citească o anumită normă/pravilă: 1.000 metanii mari, 5 ore de citit rugăciuni de tipic, 2 ore de citit psalmi, 6 ore de stat la slujbe în biserică, 2 ore de *rugăciuni ale lui Iisus* cu metanierul, 8–12 ore de post „negru“, 5 fapte bune și milostenii, etc.

Toate acestea erau desigur importante, dar ele erau subordonate supra-obiectivului duhovnicesc unic-principal dintr-o zi.

Marea lor grijă, preocupare și sfântă frică era ca ÎN FIECARE SECUNDĂ A VIEȚII LOR să fie impecabili în fața lui Dumnezeu, toată ziua să „stea“ neîncetat în fața lui Dumnezeu într-o perfectă impecabilitate.

Părinții din paterice întotdeauna își propuneau și-i învățau pe ucenicii lor:

neîncetat trebuie să „stai“ în fața lui Dumnezeu fără de păcat.

Ce înseamnă acest lucru?

Preocuparea lor pentru impecabilitate se concretiza în următoarele aspecte:

– marea lor trezvie a minții (niciun păcat făcut cu gândul, nu acceptau niciun singur gând demonic de momeală);

– grija (atenția, trezvia) pentru orice cuvânt scot pe gură: comunicarea elementară, cateheză, ordine date, ascultări, sfătuiri, cuvânt de folos;

– grija (atenția, trezvia) pentru relația cu cei din jur: atitudine plină de dragoste (blândețe, bunătate, înțelegere, etc.), să nu supere pe nimeni, să nu întristeze pe nimeni, să nu ispitească pe nimeni, să nu facă rău nimănui, să fie mereu ajutători și săritori, să fie milostivi, să nu accepte clevetirea, să lase rugăciunea personală (sau somnul) pentru a fi de folos fraților în momente critice (bolnavi), să nu supere duhovnicul, etc.;

– grija (atenția, trezvia) pentru orice scop, intenție, motivație, acțiune pe care doreau să o facă;

– grija (atenția, trezvia) pentru ce citesc, cât citesc, când citesc;

– grija (atenția, trezvia) pentru a memora psalmi, rugăciuni de tipic;

– grija (atenția, trezvia) pentru buna folosire a timpului;

Fiecare secundă a vieții lor trebuia petrecută cu trezvia minții, strict pentru: neîncetată rugăciunea minții, post, fapte bune, milostenie, citirea de rugăciuni și psalmi, cuvânt de folos (cateheză), lucru de mână (rucodelie), muncă fizică în grădină sau pe câmp, orice muncă fizică era necesară în gospodăria schitului (mănăstirii), împlinirea ascultărilor primite. Atât și nimic mai mult.

– grija (atenția, trezvia) pentru evitarea ocaziilor/surselor pentru păcat (împrăștierea minții, clevetire, desfrânare, furt, trândăvie, akedie, apostazie, ecumenism, etc.);

– grija (atenția, trezvia) pentru orice ispită venită din partea demonilor, îndrăciților (ereticilor, ecumeniștilor, apostataților, înșelaților), fraților din comunitate, propriului trup, viselor, propriei gândiri.

Impecabilitate înseamnă că ești conștient că „stai gol” în fața lui Dumnezeu în fiecare secundă a vieții tale, că El îți cunoaște fiecare/orice: gând, poftă, patimă, slăbiciune, intenție, cuvânt, planificare, scop, motivație, acțiune, „mișcare”, deplasare, durere fizică, durere sufletească, suferință, neîmplinire, vis omenesc.

În consecință, Părinții se străduiau să aibă o trăire zilnică cât mai perfectă posibil, o existență cât mai impecabilă, astfel încât Dumnezeu să fie mulțumit de „petrecerea” calitativă–duhovnicească a fiecărui minut din viața lor.

Părinții nu se luptau să aibă doar câteva minute de slăbiciune omenească (poftă, păcat), ei se luptau ca în fiecare zi a vieții lor să nu mai existe nici măcar câteva secunde pentru orice „cădere” posibilă (slăbiciune, poftă, păcat, gând demonic de momeală, delăsare, faptă, imaginație, reverie, etc.).

Pentru acești asceți, orice formă de păcat pentru câteva secunde (chiar cu gândul) este inimaginabilă, intolerabilă, strict imposibilă.

OBIECTIVUL DUHOVNICESC FUNDAMENTAL AL FIECĂREI ZILE TREBUIE SĂ FIE IMPECABILITATEA ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU =

1. EȘTI CONȘTIENT CĂ „STAI GOL” ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU ÎN FIECARE SECUNDĂ A VIEȚII

TALE +

2. NEÎNCETAT TREBUIE SĂ „STAI” ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU FĂRĂ DE PĂCAT +

3. CA SCOPURI SUBORDONATE, ÎȚI STABILEȘTI 2–3 OBIECTIVE DUHOVNICEȘTI PE CARE TREBUIE/POȚI SĂ LE ÎMPLINEȘTI (citire, post, metanii mari, rugăciuni de tipic, spovedire, etc).

Precis așa trebuie să ne străduim/ostenim să „trecem” și noi prin fiecare zi a vieții noastre: impecabili, fără de păcat. Greu, dar nu imposibil.

Important este ca măcar în fiecare zi a vieții noastre Dumnezeu să ne vadă că „mergem” pe „drumul” impecabilității, că ne luptăm/ostenim să nu (mai) facem niciun păcat, „petrecerea” noastră în această viață să fie fără de păcat.

Notă: calificarea obiectivelor lumești ca fiind „de stânga” și a celor duhovnicești ca fiind „de dreapta” este doar o conotație personală, din câte cunosc aceasta nu este menționată în scrierile Sfinților Părinți.

3. Spunem (citim) rugăciunile canonice „de tipic”.

x. În acest moment avem stomacul gol, nu am consumat un mic dejun cu mâncare solidă, ci doar am consumat lichide ușoare: apă călduță cu lămâie, ceai, cafea, etc. Facem cât putem din următoarele rugăciuni canonice:

– citim rugăciunile canonice de dimineață, care încep cu „rugăciunile începătoare”;

În cadrul rugăciunilor începătoare „de tipic”, mireni începători se vor sili să spună rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori și rugăciunea Tatăl Nostru de 3 ori.

Mirenii avansați vor spune zilnic rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori și rugăciunea Împărate Ceresc de 10 ori.

– citim rugăciunea Sf.Efrem Sirul și psalmul 50;

– citim rugăciunea Sfintei Cruci;

– la alegere, psalmodiem câteva axioane și tropare (din memorie, le citim);

– citim „rugăciunea de la revărsatul zorilor” a lui Sofronie Saharov;

Citim acum această rugăciune, dacă nu am citit-o deja la pravila „de noapte”.

(pentru textul acestei rugăciuni, vezi anterior în acest capitol paragraful **3.3.2.c**).

– citim rugăciunea de protecție a Sf.Patrick;

Citim acum această rugăciune, dacă nu am citit-o deja la pravila „de noapte”.

(pentru textul acestei rugăciuni, vezi mai departe în acest capitol paragraful **3.7.3.b**).

xx. Dacă am citit acasă pravila rugăciunilor canonice de dimineață „de tipic”, atunci pe drumul spre serviciu vom spune:

– psalmul 50 de 7–10 ori;

– neîncetat rugăciunea de slavoslovire a Sfintei Treimi:

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeuul nostru / slavă Ție”

sau

„Slavă Ție, Dumnezeuul nostru / slavă Ție”

sau

„Slavă Ție Dumnezeule”

xxx. Dacă dimineața nu mai avem timp pentru pravila rugăciunilor de dimineață „de tipic”, atunci acasă facem doar metaniile mari, iar restul rugăciunilor canonice le

spunem mental (le citim) pe drumul către serviciu (școală, muncă, antrenament, plimbare, etc.).

4. Facem câteva metanii mari (sau acum realizăm tot canonul metaniilor mari).

4.a. După ce am citit rugăciunile canonice „de tipic”, ajutați fiind de un ceai cald (sau apă caldă), vom putea să facem cu ușurință 10–50 metanii mari.

Indiferent dacă am făcut tot canonul metaniilor mari la sfârșitul pravilei „de noapte”, și acum dimineața vom face neapărat câteva metanii.

Acestea se vor face în primul segment de timp al zilei, între orele 6–9.

Rostul acestor metanii mari făcute dimineața devreme este să ne trezească mintea pentru rugăciunea neîncetată a zilei. Rezultatul va fi o gândire clară, atenție, concentrare, vigilență de sine, disponibilitate pentru *Rugăciunea minții*.

Cel mai potrivit moment pentru a face metaniile mari dimineața este înainte de micul dejun, când avem stomacul gol.

Putem face metanii mari în timp ce bem un ceai cald pentru trezire (ceai verde, de mentă, busuioc, anghinare, etc., eventual cu lămâie), dar nu în timp ce mâncăm alimente solide. Pe lângă folosul duhovnicesc, ceaiul cald și metaniile mari ne vor pune în mișcare sistemul limfatic și astfel vom elimina mai rapid toxinele acumulate în timpul nopții.

Detalii cu privire la realizarea metaniilor mari pot fi găsite în acest capitol, în cadrul paragrafului **3.4.1.m.**

Acum vom face câteva metanii mari doar pentru slavoslovirea lui Dumnezeu și pentru cinstirea Sf.Maicii Domnului:

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție” – 5....25 mm

și

„Prea Sfântă Maica Domnului, Împărăteasa Cerului și a pământului, stăpâna lumii, apără, păzește și mântuiește-ne pe noi, robii tăi” – 5....25 mm

4.b. Dacă nu am făcut tot canonul metaniilor mari la sfârșitul pravilei „de noapte”, în acest caz acum dimineața vom face acest canon.

Canonul integral al metaniilor mari poate fi găsit câteva pagini mai sus, la paragraful „I.a. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 1 – pentru mireni începători”.

5. Obligatoriu ne binecuvântăm copiii și casnicii.

Ca părinți, obligatoriu dimineața ne binecuvântăm copiii și casnicii.

Câteva note importante cu privire la binecuvântarea copiilor și casnicilor vedeți mai departe în acest capitol la paragraful **3.7.3.**

În fiecare dimineață, **cu mâna dreaptă facem de 3 ori semnul Sf.Cruci peste creștetul fiecărui copil și îl binecuvântăm cu o rugăciune simplă, ca de exemplu:**

„Te binecuvântează, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească de tot răul. Amin.” – de 3 ori, cu 3 Sf.Cruci sau

„Fii binecuvântat(ă), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Sfânta Maica

Domnului să te păzească și să te ocrotească de tot răul. Amin.” – de 3 ori, cu 3 Sf.Crucii sau

„Sf.Maica Domnului, îl încredințez în grija Ta, te rog apără-l și îl păzește de tot răul, să se întoarcă cu bine și sănătos acasă. Amin.” – de 3 ori, cu 3 Sf.Crucii

sau

„Te binecuvântează, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, binecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste tine, drumurile tale, casa ta, profesia ta, familia ta, copiii tăi, peste toată viața ta. Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească mereu, de tot răul. Amin.” – de 3 ori, cu 3 Sf.Crucii

Note:

x. Binecuvântarea noastră va fi și mai puternică, dacă cele 3 Sf.Crucii le vom face pe capul celui binecuvântat ținând în mână o mică icoană a Sf.Maicii Domnului.

Precum la binecuvântarea făcută cu mâna dreaptă, și la binecuvântarea făcută cu o icoană vom atinge capul celui pe care îl binecuvântăm, realizând astfel o Sf.Cruce.

xx. Pe lângă binecuvântarea noastră, la plecarea din casă a copiilor/casnicilor noștri, vom mai face/verifica următoarele aspecte obligatorii:

– vom pulveriza peste ei Agheasmă Mare: peste cap, trunchi, mâini și picioare;

– vom pulveriza cu Agheasmă Mare peste toate obiectele pe care copii/casnicii le vor lua/purta cu ei prin oraș: mapă, borsetă, geantă, poșetă, rucsac, sacoșe, saci, etc.

(evident nu vom face acest lucru pentru sacoșele și/sau sacii menajeri pe care îi vom arunca la gunoi);

– vom verifica dacă copii/casnicii au la gât o mică cruciuliță din lână/lemn, pe care trebuie să o poarte permanent (inclusiv la sport, când fac baie, când merg la înnot);

– vom fi atenți dacă copii/casnicii își fac semnul Sf.Crucii folosind mir sfințit (sau ulei din candela de la Sf.Maica Domnului, sau folosind ulei sfințit la Sf.Maslu, sau folosind doar degetele mâinii drepte);

Folosind sticlucă cu mir, copii/casnicii își vor face mici cruciulițe: pe frunte, la tâmplă, la ceafă, la baza gâtului, la încheieturile mâinilor.

– la final, vom fi atenți dacă copii/casnicii vor face 3 închinăciuni mici spre o icoană a Sf.Maicii Domnului (aflată pe hol la vedere) și vor spune o scurtă rugăciune pentru a fi protejați de tot răul.

6. Sfințim spațiul locativ.

6.a. În fiecare zi, în fiecare dimineață (imediat după trezire) și în fiecare seară (imediat înainte de culcare) vom face o sfințire zilnică „de întreținere”.

Dimineața vom face sfințirile pe stomacul gol, după ce în prealabil am consumat doar Agheasmă Mică, Anafură și eventual ulei sfințit la Sf.Maslu.

Pentru sfințirea zilnică „de întreținere” facem următoarele:

x. Tămâiem rapid toate camerele și spațiile, și imediat apoi dăm peste tot cu Agheasmă Mare.

Cât timp tămâiem și trecem ușor prin tot spațiul locativ (cameră, hol, balcon, anexă, etc.), pentru fiecare spațiu închis al casei vom face în aer (cu mâna dreaptă) cu cățuia semnul Sfintei Cruci spre colțuri, pereți și centrul camerei:

– în dreptul celor 4 colțuri ale tavanului;

– în dreptul celor 6 pereți (pereții laterali, tavan, podea);

– 1 Sf.Cruce mare în aer, în centrul camerei.

În timp ce tămâiem și apoi dăm cu Agheasmă Mare, simultan vom spune (verbaliza) următoarele rugăciuni:

– rugăciunea Tatăl Nostru de 3 ori;

– rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori;

– rugăciunea Sfintei Cruci de 1–3 ori.

xx. La final vom merge din nou prin fiecare cameră cu o icoană (iconiță) și cu această icoană vom face semnul Sf.Cruci înspre 6 direcții: cei 4 pereți laterali, tavan, podea. Pentru fiecare cameră, de fiecare dată când facem semnul Sf.Cruci cu icoana înspre aceste 6 direcții vom spune verbal o scurtă rugăciune, ca de exemplu:

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

și

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog apără-mă(ne) și mă(ne) păzește de tot răul. Amin.“

6.b. În anumite zile ale săptămânii vom realiza sfințirea completă a spațiului locativ.

Practica bisericească recomandă să facem sfințirea casei cu următoarea procedură:

x. în prima săptămână sfințim casa în zilele de **luni, miercuri, vineri** (în aceste zile vom ține post);

xx. în următoarea săptămână sfințim casa în zilele de **marți, joi, sâmbătă, duminică**.

Duminica vom sfinți casa la prânz, imediat după ce am venit acasă de la Sf.Liturghie (înainte să luăm masa).

Apoi se reia punctul **a** (sfințim casa în zilele de luni, miercuri, vineri) și tot așa

Ideal vom face sfințirile dimineața pe stomacul gol, după ce în prealabil am consumat doar Agheasmă Mică, Anafură și eventual ulei sfințit la Sf.Maslu.

Procedura completă de sfințire a unui spațiu poate fi citită mai departe în acest capitol la paragraful **3.7.9**.

7. Citim un Acatist la alegere, dacă nu am citit acest Acatist la pravila „de noapte“.

Acatistele pentru ziua în curs se citesc la începutul pravilelor de noapte, sau cel mai târziu dimineața până la orele 12. Dacă nu l-am citit în timpul nopții, acatistul va fi prima alegere pentru ora de asceză din intervalul 9–12.

În principiu acatistul va fi (la final) completat de 10–50 metanii mari dedicate Sfântului căruia i-am citit acatistul, sau de 30–150 rugăciuni dedicate Sfântului (cu tot atâtea Sf.Cruci și închinăciuni mici).

7.a. Acatistele se citesc stând doar în picioare sau în genunchi, având o candelă aprinsă (sau lumânare) și menită în cinstea Sfântului (Mucenicului, Apostolului, Cuviosului) căruia îi citim Acatistul. Doar în caz de boală și mare neputință vom citi acatistele stând în șezut sau întinși în pat.

7.b. Pentru începători este foarte recomandat de a citi **Acatistul Bunevestiri**, care este cel mai apreciat de către Sf.Maica Domnului și pentru care vom primi mult ajutor.

Vom citi zilnic acest Acatist cu mare atenție, cu scopul de a-l memora foarte bine.

Deci prima dată, cel puțin 1–2 luni de zile vom citi cu mare atenție doar Acatistul

Bunevestiri.

Notă: Toate acatistele și în special cele dedicate Sf.Maicii Domnului se citesc cu mare atenție, luare aminte și concentrare, este mare păcat să citim acatistele doar cu buzele și mintea să ne fie împrăștiată cu tot felul de gânduri. Citirea acatistelor nu este o urătură de Anul Nou, acatistele se citesc pe îndelete, cu trăire, atenție și răbdare.

7.c. Arhimandritul Ilie Cleopa ne învăța să citim neapărat și anumite acatiste, în următoarea ordine:

luni (în noaptea de duminică spre luni, sau luni dimineață) la alegere:

Acatistul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril, Canon către Îngerul păzitor, Canon de rugăciune către Puterile Cerești;

marți (în noaptea de luni spre marți, sau marți dimineață) la alegere:

Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul, Acatistul Sfântului Antonie cel Mare;

miercuri (în noaptea de marți spre miercuri, sau miercuri dimineață): la alegere un Acatist către Maica Domnului;

Ca urmare a tipicului stabilit de Părintele Ilie Cleopa, în noaptea zilei de marți spre miercuri (sau miercuri dimineață), în unele mănăstiri (și schituri) încă se citește cu regularitate „Acatistul Sf.Acoperământ al Maicii Domnului“ urmat de „Paraclisul Maicii Domnului“.

Este bine să facem și noi exact la fel: o dată pe săptămână, în noaptea zilei de marți spre miercuri (sau miercuri dimineață), vom citi „Acatistul Sf.Acoperământ al Maicii Domnului“ urmat de „Paraclisul Maicii Domnului“.

joi (în noaptea de miercuri spre joi, sau joi dimineață) la alegere:

Acatistul Sfântului Apostol Petru și Pavel, Acatistul Sfântului Nicolae;

vineri (în noaptea de joi spre vineri, sau vineri dimineață) la alegere:

Acatistul Sfintei Cruci, Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos, Acatistul Sfinților Ciprian și Iustina;

sâmbătă (în noaptea de vineri spre sâmbătă, sau sâmbătă dimineață):

Acatistul către Dumnezeu Tatăl pentru cei adormiți;

duminică (în noaptea de sâmbătă spre duminică, sau duminică după-amiază) la

alegere: Acatistul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, Acatistul Sfintei Treimi.

Notă: În Săptămâna Luminată (care urmează Învierii Domnului) și în toată perioada Penticostarului (de la Învierea Domnului până la Cincizecime/Pogorârea Sfântului Duh) obligatoriu se citește zilnic „Acatistul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos“, apoi eventual citim și alte acatiste.

7.d. Opțional în plus pentru cei silitori/râvnitori, la alegerea noastră citim și Acatistul unui Sfânt (Mucenic, Apostol, Cuvios) care este menționat în Sinaxar în ziua curentă sau oricând în săptămâna curentă.

7.e. Cine nu are timpul, liniștea și disponibilitatea sufletească necesare pentru a citi un acatist, îl va înlocui cu metaniile mari și rugăciunea Tatăl Nostru. În mod ideal, vom face aceste metanii mari după miezul nopții (orele 24–4 dimineața).

În cazuri deosebite, citirea acatistelor poate fi înlocuită cu rugăciunea Tatăl Nostru și efectuarea metaniilor mari.

Pentru mireni, un acatist poate fi înlocuit cu 10 rugăciuni Tatăl Nostru și minim 40

metanii mari cu rugăciunea către Sfântul (Cuviosul, Mucenicul, Apostolul) dorit.
În timp ce facem metaniile mari, mental vom spune rugăciunea corespunzătoare:

„Sfinte (Cuvioase, Mucenice, Apostole)....., roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul (păcătoasa)“.

8. Citim psalmi din Psaltire.

Când citim psalmii este recomandat să folosim Biblia Ortodoxă, ediția din 1914 sau chiar dinainte. În niciun caz nu citim psalmii din Bibliile sectare create de Dumitru Cornilescu și Gala Galaction.

Recomandarea mea este de a citi psalmii din Biblia Ortodoxă diortosită, redactată și adnotată de ÎPS Mitropolit Bartolomeu Anania, din 2012, care este disponibilă pe internet și pe site-ul Mănăstirii Derwent.

Concret ce putem face:

8.a. Prima dată vom meni psalmii citiți.

Conform cu sfaturile Sf.Paisie Aghioritul, vom respecta rânduiala celor 7 pași care trebuie făcuți la citirea și menirea psalmilor conform cu *„Psaltirea binecuvântărilor“*, care a fost stabilită de Sf.Arsenie Capadocianul (*„Psaltirea binecuvântărilor“* poate fi găsită la Anexa 1, la finalul acestei cărți).

În *„Psaltirea binecuvântărilor“* a Sf.Arsenie Capadocianul vom găsi explicată folosirea fiecărui psalm. Rugăciunile, troparele și doxologia care trebuiesc citite cu această ocazie le puteți găsi și la capitolul 17, în cadrul paragrafului **17.11.2.**

Concret, dacă ne propunem să citim **X psalmi**, vom respecta următoarea rânduială în 7 etape:

– citim psalmul 50 + citim troparul PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu + citim Troparul Sf.Arsenie Capadocianul + citim rugăciunile de slavoslovire a lui Dumnezeu + citim Doxologia.

– citim din *„Psaltirea binecuvântărilor“* folosirea/menirea unui psalm (ne rugăm cu dragoste, durere și empatie pentru toți oamenii, să se împlinească cele menite psalmului);

– la final citim psalmul corespunzător.

Continuăm mai departe la fel, pentru fiecare psalm propus: citim menirea lui și apoi citim psalmul propriu-zis.

8.b. Citim psalmi pentru mântuirea personală, a celor din familie, a celor dragi (vii).

x. Citim 1–10 catisme de psalmi pe zi, pentru mântuirea sufletului nostru.

Practica bisericească recomandă insistent ca **fiecare creștin să citească în timpul vieții sale integral Psaltirea de cel puțin 24 ori**, ca o minimă jertfă de „plată“ a păcatelor personale, care corespund celor 24 „vămi“ (cercetări demonice) aflate în drumul sufletului spre „casa“ sa (rai).

Când spun termenul „creștin“, **mă refer la toate persoanele începând cu vârsta de 7 ani care au învățat să citească și pot medical să citească.**

Deoarece trăim vremuri nesigure și al treilea război mondial „bate la ușă“, este bine ca fiecare creștin peste 7 ani să facă aceste 24 citiri integrale ale Psaltirii cât mai curând posibil.

Psaltirea nu se va citi cu viteză, ca o urătură de iarnă sau ca lectura unui roman de

aventuri, ci o vom citi pe îndelete, cu înțelegere, trăire și simțire.

Pentru un mirean familist cu serviciu și copii minori, o normă rezonabilă este de a citi zilnic 1 catismă de psalmi, oricând este posibil: în mijloacele de transport în comun, în pauzele de muncă, așteptând la cozile magazinelor/administrațiilor, oricând există „timp morți” nefolositi, seara înainte de culcare.

Pensionarii, bolnavii imobilizați la pat, cei fără serviciu, cei încarcerați, cei fără copii vor citi 2–10 catisme de psalmi pe zi. Copiii până la 15 ani pot citi 1 catismă pe zi, iar copiii după 15 ani pot citi 2 catisme de psalmi pe zi.

Evident citirea Psaltirii acasă nu înlocuiește valoarea duhovnicească a Sf. Spovedanii, trebuie să ne spovedim la preot pentru a alunga definitiv din trupul și/sau câmpul nostru biofizic energia demonică corespunzătoare păcatelor făcute.

xx. Pentru cei vii care nu (mai) pot citi Psaltirea (nu au timp, sunt prea bătrâni, au probleme medicale grave cu ochii/vederea, au avut atacuri cerebrale grave și au pierdut memoria citirii, etc.), aceasta poate fi citită în contul lor de altcineva: un părinte, frate, soră, văr, cumnat, copil, vecin, prieten, coleg de muncă, camarad de armată, etc.

Pentru iertarea păcatelor celor vii din neamul nostru, vom scrie pe o hârtie de format A4 un acatist cu numele persoanelor vii. Aceste liste cu numele celor vii le vom citi înainte de citirea psalmilor și ne vom ruga Bunului Dumnezeu să ne ierte tuturor toate greșelile pe care le-am făcut, cu voie și fără de voie.

8.c. Citim 1 catismă de psalmi pe zi, pentru mântuirea celor „adormiți”.

Sau dedicăm celor „adormiți” integral (toate) zilele de sâmbătă, când vom citi 10 catisme de psalmi.

Pentru această situație, vedeți spre sfârșitul capitolului, la sub-capitolul **3.7.14**.

8.d. Citim la alegere 3–X psalmi speciali, dedicați pentru situații deosebite.

Se citesc câți psalmi considerăm că ne sunt necesari, nu există o limită în această privință, ca de exemplu:

– **pentru protecția de duhuri** citim zilnic psalmii: 26 (de 3 ori), 45, 50 (de 3 ori), 69, 90 (de 3 ori), 142;

– citim psalmii Utreniei: 3, 37, 62, 87, 102, 142;

– citim cei 12 psalmi aleși, care se citesc zilnic de unii monahi la Mt. Athos: 26, 31, 33, 38, 40, 50, 56, 69, 70, 76, 101, 142;

– pentru apărarea și protecția față de indivizii demonizați vom citi la alegere 3–X psalmi dintre următorii: 3, 8, 13, 24, 25, 34, 57, 70, 82, 87, 96, 99, 107, 119, 127, 133, 139, 149.

– pentru vindecarea de boli: psalmii 37, 67, 50, 142;

– **pentru supraviețuirea pe timp de război**: neîncetat psalmii 50 și 90;

– pentru invidie, vrăjitorie și atac psi de ajutor sunt psalmii 26, 45, 50, 69, 90, 96;

– pentru alungarea demonilor de beție se citesc psalmii 37, 67, 50, 142;

– pentru apărarea de vrăjitorie se citesc psalmii: 6, 50, 94, 96, 121;

– pentru reușita la serviciu sunt recomandați psalmii 37, 38, 39, 48, 50, 59, 67, 87, 119, 129, 133, 140, 142, 144, 149;

– pentru Har în casă se citește psalmul 43, pentru desfrânare psalmul 21, pentru a crește în rugăciune este util psalmul 5, pentru mântuire citim psalmul 83, pentru mândrie trebuie să citești zilnic psalmii 49 și 50;

– pentru protecția față de indivizii degenerați și demonizați vom citi la alegere 3–X psalmi dintre următorii: 3, 8, 13, 24, 25, 34, 57, 70, 82, 87, 96, 99, 107, 119, 127, 133, 139, 149;

Etc.

8.e. Facem o mini–pravilă cu psalmul 26.

Deoarece este cel mai puternic psalm din toată Psaltirea, întotdeauna în casă (în mașină, etc.) vom ține Psaltirea deschisă la psalmul 26, lângă candela aprinsă a Sf.Maicii Domnului.

Deși era oarbă, Sfânta Pelaghia din Reazan (Rusia) vedea „în duh” cum din psalmul 26 iese „foc” (Harul Sf.Duh), care alungă din casă toți demonii și duhurile de boală.

PENTRU PROTECȚIA DE TOT RĂUL = LÂNGĂ CANDELA SF.MAICII DOMNULUI ȚINEM MEREU PSALTIREA DESCHISĂ LA PSALMUL 26.

Sfânta Pelaghia din Reazan (Rusia) ne spunea că pentru apărarea de invidie, vrăjitorie, vrăjmașii văzuți și nevăzuți, trebuie să citim zilnic psalmii: 26 (de 3 ori pe zi), 45, 50, 69, 90.

Psalmii 26, 50, 90 trebuiesc citați de câte 3 ori pe zi, dimineața, la amiază și seara.

De asemenea pentru protecția noastră, vom citi de 3 ori acest psalm 26 imediat după ce am avut de a face cu oameni fără Dumnezeu: răi, vicleni, trădători, fățarnici, hoți, trândavi, împătimiți, atei, îndrăciți, demonizați, etc.

În mod obișnuit, acest psalm 26 și alții dedicați pentru îndepărtarea de lângă noi (sau din noi înșine) a răului se citesc numai ziua, nu și noaptea. Psalmul 26 se citește în fiecare zi (în timpul zilei) de 3 ori.

CITIM PSALMUL 26 DE 3 ORI PE ZI (ZIUA) = PENTRU PROTECȚIA DE TOT RĂUL.

CITIM PSALMUL 26 DE 3 ORI PE ZI (ZIUA) = DUPĂ CE AM AVUT DE A FACE CU INDIVIZI FĂRĂ DUMNEZEU (RĂI, VICLENI, TRĂDĂTORI, FĂȚARNICI, HOȚI, TRÂNDAVI, ÎMPĂTIMIȚI, ATEI, ÎNDRĂCIȚI, DEMONIZAȚI, ETC.).

8.f. Facem o mini–pravilă cu psalmul 50.

Psalmul 50 este cel al pocăinței și el trebuie spus zilnic de către orice creștin, ori de câte ori poate. Nu există limite în această privință și nu trebuie să avem binecuvântare de la preot pentru această lucrare.

Pentru mireni, este foarte recomandat să spună psalmul 50 de minim 7–10 ori pe zi.

x. Prin citirea (repetarea mentală a) psalmului 50 vom primi Har de întărire a voinței, pentru a nu mai cădea ușor în ispita patimilor trupești (sexuale, alimentare, reverie).

Repetarea mentală a psalmului 50 are și „valoarea” a 25 metanii mari, deci cu 4 repetări ale psalmului 50 vom realiza „valoarea” a 100 metanii mari.

Evident, este mult mai ușor să spunem mental din memorie psalmul 50 de 4 ori (durează 5–10 minute), decât să facem 100 metanii mari (durează 15–30 minute).

Acest aspect este foarte important, deoarece metaniile mari sunt canonul obligatoriu pentru multe păcate trupești pe care le facem continuu cu nepăsare (100 metanii mari pe zi, timp de 40–X zile): malahie, curvie, prea–curvie, imaginație erotică, îmbuibarea

cu alimente, beție, fumat, consum de pornografie, clevetire, criticism, limbuție (vorbire în deșert), denigrare, tachinare, calomniere, jignire, mânie, agresiuni fizice, bătaii, certuri, etc.

Este foarte important să ne facem aici pe pământ tot canonul convenit păcatelor noastre, pentru a nu-l face apoi în iad.

xx. Prin citirea (repetarea mentală a) psalmului 50 ne vom găsi lucrurile pierdute.

Pentru a găsi lucruri pierdute/furate vom spune/citi următoarele rugăciuni: rg.Tatăl Nostru de 10 ori, apoi spunem/citim psalmul 50 de 10 ori, apoi spunem Crezul de 10 ori, la final spunem lui Dumnezeu necazul nostru.

8.g. Timp de 40 zile citim integral 3 Psaltiri, pentru împlinirea unor dorințe punctuale.

Mai întâi mergem la o mănăstire unde se citește zilnic Psaltirea și dăm un acatist pentru 40 zile, pentru a ni se îndeplini o anumită dorință.

Apoi în aceste 40 zile noi acasă vom citi integral Psaltirea de minim 3 ori, citim Acatistul Bunevestiri și Paraclisul Maicii Domnului, vom posti și vom participa la toate slujbele Sf.Liturghie, Sf.Maslu.

ÎMPLINIREA UNOR DORINȚE PUNCTUALE =

- 1. PLĂTIM LA O MĂNĂSTIRE UN ACATIST PENTRU 40 ZILE, PENTRU „PSALTIREA NEADORMITĂ“ +**
- 2. ÎN CELE 40 ZILE ȚINEM POST OBIȘNUIT ÎN ZILELE DE LUNI, MIERCURI, VINERI.**
- 3. ÎN CELE 40 ZILE CITIM INTEGRAL PSALTIREA DE MINIM 3 ORI +**
- 4. ÎN CELE 40 ZILE, ÎN ZILELE DE LUNI, MIERCURI ȘI VINERI CITIM „ACATISTUL BUNEVESTIRI“ ȘI „PARACLISUL MAICII DOMNULUI“ +**
- 5. ÎN CELE 40 ZILE PARTICIPĂM ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ LA SLUJBELE SF.LITURGHIE ȘI SF.MASLU +**
- 6. ÎN CELE 40 ZILE FACEM MULTĂ MILOSTENIE (vezi în acest capitol paragraful 3.7.5) +**
- 7. LUĂM DECIZIA UNEI JERTFE PERSONALE ȘI PRIN VOINȚĂ ÎMPLINIM ACEASTĂ DECIZIE.** (renunțăm la fumat, alcool, îmbuibare alimentară, jocuri de noroc, pariuri sportive, păcate ale desfrânării, trădare, clevetire, agresiuni, furturi, etc.)

8.h. Obligativu citim Psaltirea pe timpul foametei teribile care urmează.

x. Marii duhovnici ai secolului 20 ne-au avertizat că în „vremurile de pe urmă“, prin legi totalitare ale statului satanic, va fi creată o foamete artificială care va dura câțiva ani.

Foamea va fi creată de statul satanic prin toate mijloacele posibile:

- în urma războiului mondial toate câmpurile, toate pădurile rămase și toate apele vor fi radioactive pentru cel puțin 30 ani;
- prin sateliți vor fi create secete, alternativ cu puternice inundații;
- prin sateliți vor fi create puternice tornade, furtuni, căderi de grindină, etc.;
- iernile vor fi lungi și grele (8 luni de iarnă), verile vor fi scurte și răcoroase (cu maxim 20 grade Celsius);
- prin legi abuzive se vor confisca toate rezervele de hrană ascunse ale populației (trebuie atenție ce pot afla trădătorii: casnici, vecinii, rudele, prietenii, cunoscuții);
- prin legi vor fi interzise serele și recoltele de mici dimensiuni realizate în casă;

– sateliții, dronele și roboții vor patrula și monitoriza fiecare centimetru de pământ, pentru a afla și distruge orice formă de cultură și plantație, naturală sau creată de om; Etc.

Scopul acestei foamete va fi acela de a determina oamenii să accepte pecetluirile satanice antihristice: vaccinuri cu nanotehnologie, pecetluyri/marcaje laser pe frunte și/sau pe mâna dreaptă (cu numărul explicit și vizibil 666, sau un cod de bare care semnifică/codifică numărul 666).

Oamenii care vor accepta aceste pecetluyri satanice vor primi cartele alimentare pentru supraviețuire, dar care și acestea după o perioadă vor fi oprite.

Vor suferi ceva timp cei care nu vor accepta pecetluyri și vor alege „crucea” (suferința) înfometării și prigoanei statului totalitar: trădarea din partea casnicilor (rudelor, vecinilor, cunoscuților), ostracizare, izolare, amendare, arestare, hărțuire, confiscări de terenuri, confiscarea alimentelor ascunse, otrăviri și monitorizări cu drone ale grădinilor private, etc.

Aici intervine un aspect foarte important. **Deoarece înfometarea și pecetluyri sunt planuri satanice, demonii vor lua direct parte la ispitirea oamenilor prin înfometare.** Concret, în fiecare casă, lângă fiecare om și în mulți oameni (îndrăciți) vor sta mulți demoni, care vor transmite oamenilor puternice și neîncetate senzații de foame, poftă alimentare, etc.

Va fi imposibil de rezistat la acest atac mental, neurologic și trupesc al demonilor de lângă noi, deci **prima problemă de a rezista la lipsa de alimente va fi aceea de a alunga demonii din casele noastre și din preajma noastră.**

xx. Demonii pot fi alungați dintr-un spațiu privat prin mai multe măsuri, printre care cele mai importante sunt:

- neîncetat candela aprinsă la icoana Sf.Maicii Domnului (dacă avem ulei);
- citirea psalmilor;
- sfințirea regulată (zilnică) a spațiului locativ;
- *rugăciunea lui Iisus* spusă verbal cu facerea de Sf.Cruci asupra corpului.

De aceea, marii duhovnici ai secolului 20 ne-au avertizat că în „vremurile de pe urmă” cu mare foamete, vor rezista la pecetluyri antihristice doar acele familii în care:

1. Casa este sfințită zilnic, temeinic (dimineața pe stomacul gol);

Pentru sfințirea zilnică a casei, puteți citi mai departe sub–capitolul **3.7.9.**

2. În casă nu există televizor;

3. Se citește neîncetat/regulat Psaltirea;

Se citesc minim 7 catisme ziua și minim 7 catisme noaptea.

În mod normal, o familie va citi în timp de 24 ore întreaga Psaltire.

4. Zilnic se citește Acatistul Sf.Ciprian și Iustina, care ne apără de vrăjitorii;

Vom citi acest acatist de minim 2 ori pe zi: 1 dată ziua și 1 dată noaptea.

REZISTĂM LA ISPITA ÎNFOMETĂRII CREATĂ ARTIFICIAL DE STATUL SATANIC ANTIHRISTIC, CARE VREA SĂ NE PECETLUIASCĂ CU ÎNSEMNELE LEPĂDĂRII DE DUMNEZEU =

1. ZILNIC ȘI ÎNCONTINUU ALUNGĂM TOȚI DEMONII DIN CASELE NOASTRE, PRIN:

– ÎN CASA NOASTRĂ TREBUIE SĂ ARDĂ NEÎNCETAT, ZI ȘI NOAPTE, 24 ORE DIN 24, MICA FLACĂRĂ A CANDELEI CU ULEI LA ICOANA SF.MAICA DOMNULUI +

– SFINȚIM ZILNIC FOARTE BINE SPAȚIUL LOCATIV (dimineața pe stomacul gol) +

– ÎN CASA NOASTRĂ NU ARE VOIE SĂ EXISTE TELEVIZOR +

– ÎN FIECARE CAMERĂ AVEM ICOANE PE PEREȚI +

– CITIM PSALTIREA ÎN MOD NEÎNCETAT/REGULAT (minim 7 catisme ziua și minim 7 catisme noaptea, o familie va citi în timp de 24 ore întreaga Psaltire) +

– CITIM ZILNIC ACATISTUL SF.CIPRIAN ȘI IUSTINA (vom citi acest acatist de minim 2 ori pe zi: 1 dată ziua și 1 dată noaptea) +

– ÎN TIMPUL ZILEI FACEM UN CANON VERBAL CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS + SFINTE CRUCI FĂCUTE ASUPRA CORPULUI (zilnic spunem verbal *rugăciunea lui Iisus* de minim 10.000 ori cu tot atâtea Sf.Crucii). Pentru acest canon ne vom folosi de un metanier de 100 boabe. +

– ZILNIC FACEM UN CANON DE ÎNCHINĂCIUNI MICI + SFINTE CRUCI FĂCUTE ASUPRA CORPULUI (zilnic facem minim 10.000 închinăciuni mici cu tot atâtea Sf.Crucii, ideal le vom face noaptea). Pentru acest canon ne vom folosi de un metanier de 100 boabe. +

– ZILNIC FACEM UN CANON DE METANII MARI + RG.LUI IISUS + SFINTE CRUCI FĂCUTE ASUPRA CORPULUI (aprox. 100–1.000 metanii mari cu tot atâtea Sf.Crucii, ideal le vom face noaptea). Pentru acest canon ne vom folosi de un metanier de 100 boabe.

2. AVEM SMERENIE, VOIŢĂ, RĂBDARE, NE RUGĂM BUNULUI DUMNEZEU SĂ NE AJUTE ŞI SĂ NE PĂZEASCĂ, SĂ REZISTĂM ÎN ACELE VREMURI GRELE;

3. NU FACEM PĂCATE, PENTRU ORICARE DINTRE ACESTEA, ÎN ACELE VREMURI DE CERNERE DUMNEZEU NE POATE LĂSA SĂ „CĂDEM“ ÎN ISPITA DEMONICĂ A „SENZAȚIEI“ DE FOAME INSUPORTABILĂ ȘI SĂ AJUNGEM SĂ ACCEPTĂM PECETLUIRILE SATANICE ANTIHRISTICE:

– nu facem păcate sexuale (malahie, curvie, prea-curvie, imaginație sexuală, etc.);

– nu facem păcate de vorbire (vorbire în deșert, clevetire, judecare, criticism, osândire, căutare de ceartă, certuri, jigniri, țipete, crize de isterie, etc.);

– nu facem păcate de gândire și acțiune (mândrie, slavă deșartă, părere de sine, lipsă de iertare, ținerea de minte a răului, invidie, deznădejde, orgoliu, răutate, trădare de aproapele, vrăjitorii, trândăvie, furt, loviri, agresivități, etc.).

xxx. Cei care vor alunga demonii din casele lor și se vor smeri, vor avea voință, răbdare și vor cere ajutorul lui Dumnezeu, vor primi acest ajutor, Dumnezeu nu-i va lăsa pe aceștia să moară de foame.

Această planificare/premeditare statală a înfometării va dura poate 1 an, poate 2 ani, poate 3 ani, etc., dar **într-un final Dumnezeu va opri înfometarea și va trimite pe Sf.Îngerul său, să pecetluiască pe frunte cu Sf.Cruce pe toți creștinii care au rezistat planului demonic al înfometării.**

Mai departe prin Harul Sf.Duh aceștia nu vor mai suferi niciodată de foame, dar cei care au acceptat pecetluirile satanice antihristice vor avea o continuă și nefirească senzație de foame, care îi vor face să mănânce neîncetat orice gălesc, inclusiv oameni vii și cadavre.

După ce vor mânca din cadavre, acești îndrăciți pecetluiți vor muri în chinuri groaznice.

8.i. Citim, memorăm și „spunem“ din memorie toată Psaltirea lui David.

x. Odată cu citirea Psaltirii, ne vom propune și să memorăm psalmii pe care îi citim.

În fiecare zi ne vom propune și să memorăm câteva versete de psalm. Folosind această metodă, durează aproximativ 3 ani pentru a memora bine întreaga Psaltire și apoi durează aproximativ 3–4 ore pentru a o „spune” zilnic mental din memorie.

Pentru cei cu vârsta între 7–50 ani, memorarea întregii Psaltiri și repetarea ei integrală (mental) în fiecare zi este un obiectiv important și realizabil al vieții.

xx. Până spre anii 1950, un monah sau un mirean râvnitor obligatoriu trebuia să știe pe de rost întreaga Psaltire, pe care apoi o repeta zilnic mental din memorie.

Monahii și mirenii sporiți spuneau zilnic Psaltirea din memorie când aveau o perioadă de 3–4 ore de munci fizice repetitive (manuale), care nu le solicitau atenția și mintea. Atunci mâinile lor lucrau muncile fizice, iar mintea lor „lucra” din memorie toată Psaltirea.

Osteneala lor nu era inutilă, repetarea zilnică a Psaltirii din memorie are efecte duhovnicești deosebite: curățirea „inimii” de patimi, rapida și completa despățimire, dobândirea de harisme, dobândirea *Rugăciunii inimii*, purificarea gândirii, lipsa gândurilor demonice de momeală, dobândirea de pocăință și iertarea păcatelor, ușurința mântuirii la moartea trupului, etc.

8.j. După ce citim psalmii.

x. În mod ideal, psalmii citați (repețiți din memorie) vor fi completați de: 10 metanii mari (sau de 30 închinăciuni mici), cu Sf. Cruce și *rugăciunea lui Iisus*.

xx. În mod obligatoriu, după ce citim psalmii vom spune 2 rugăciuni:

rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu:

„Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție”

rugăciunea „Axion Estin” („Cuvine-se cu adevărat”, care este specifică icoanei „Axion Estin”, din Biserica Protaton–Sf. Munte Athos):

„Cuvine-se cu adevărat să te ferim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu–Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim. Amin.”

9. Repetăm mental în mod calitativ rugăciunea lui Iisus de 500 ori.

Este (foarte) posibil să fim ocupați, stresați, agitați, obosiți, bolnavi, imobilizați, plictisiți, întristați, îndurerați, să nu avem cheful și dispoziția pentru a citi rugăciuni de tipic (acatiste, psalmi, etc.), să nu avem posibilitatea și/sau energia pentru a face metanii mari (închinăciuni mici, Sfinte Cruci), etc.

Pentru toate aceste cazuri, **cea mai simplă și ușoară asceză este ca timp de 1 oră să „spunem” mental calitativ rugăciunea lui Iisus.**

Timp de 1 oră, vom lucra de 500 ori *rugăciunea lui Iisus* în „inimă”, conform cu cele explicate în acest capitol la paragraful **3.4.1.IH**.

Nu trebuie să avem grija de a număra aceste rugăciuni, pentru a realiza „norma” de 500 *rugăciuni ale lui Iisus* ne vom folosi de un metanier de 100 boabe.

În timp de 1 oră se pot lucra fără probleme 5 metaniere de câte 100 boabe (înseamnă

500 rugăciuni ale lui Iisus).

10. Timp de 10 minute facem un program minimal.

Majoritatea oamenilor care au servicii, copii mici în creștere, etc. nu pot face un program ideal de 1+2 ore, adică la fiecare 3 ore să facă 1 oră de rugăciune.

Dar și în aceste cazuri, ceva tot putem face: vom fi atenți la timp, la ceas, și la fiecare 3 ore vom „spune” mental câteva rugăciuni scurte.

La fiecare 3 ore vom fi atenți: când se face ora 6, când se face ora 9, când se face ora 12, când se face ora 15, când se face ora 18, când se face ora 21, și fix la aceste ore timp de 10 minute vom „spune” mental câteva rugăciuni scurte.

După cele 10 minute de rugăciune, vom relua activitatea obligatorie în care suntem implicați (casnică, profesională, familială, socială, sportivă, etc.).

Cu prima ocazie când avem timpul necesar, vom dedica rugăciunii câte 1 oră întregă. Pentru 10 minute, programul minimal de rugăciune este următorul:

x. rg. Tatăl Nostru de 3 ori;

xx. rg. Împărate Ceresc de 3 ori;

xxx. psalmul 50;

iv. dacă este posibil, vom face 10–30 închinăciuni mici cu 10–30 Sfinte Cruci pentru despățimirea de o patimă, cu următoarea rugăciune:

„Doamne Iisuse Hristoase / izbăvește-mă de duhul lăcomiei (sau: mâniei, desfrânării, slavei deșarte, mândriei, urii, clevetirii, invidiei, orgoliului, etc.)” x10–30

11. Facem un program de 1000 rugăciuni + 1000 Sf. Cruci + 1000 închinăciuni mici, pentru completa dez-rădăcinare din minte și „inimă” (suflet) a unei patimi care ne controlează.

Spunem aceste rugăciuni având trezvia minții, cu maximă calitate posibilă: cu totală atenție asupra cuvintelor, cu deosebită evlavie, smerenie, smerire de sine, umilință, dulce-durere, căință și străpungerea inimii, pocăință, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos.

Pentru ca aceste rugăciuni să ajungă rapid la „inimă” (acolo unde este necurăția patimii), ne vom strădui să le psalmodiem ușor mental.

Stăm în picioare, nu facem metanii mari. Nu numărăm mental aceste rugăciuni, ci vom folosi în acest scop un metanier sau un ceas.

La fiecare repetare mentală a rugăciunilor, facem în mod corect câte o Sfântă Cruce și apoi câte o închinăciune mică. Cu mâna dreaptă facem pe corp în mod corect câte o Sfântă Cruce și cu mâna stângă derulăm o boabă din metanier.

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici, vedeți în acest capitol paragraful **3.4.1.1.**

Pentru detalii cu privire la efectuarea corectă a semnelui Sf. Cruci, vedeți în acest capitolul, sub-capitolul **3.7.3.**

Vom spune mental *rugăciunea lui Iisus* în formă adaptată. Completăm toate aceste rugăciuni, spunând patima X care ne controlează: trândavul, mâniașul, lacomul, desfrânatul, clevetitorul, invidiosul, împărășiatul, iubitorul de slavă deșartă, etc.

Vom spune mental 1000 rugăciuni, cu 1000 Sf.Crucii (făcute corect) + 1000 închinăciuni mici.

De exemplu, pentru despățimirea de patima lăcomiei alimentare (sau pentru: mânie, desfrânare, slavă deșartă, mândrie, ură, clevetire, invidie, orgoliu, etc.) vom spune:

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție“ x100

și

„Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată lăcomia (sau: mânia, desfrânarea, slava deșartă, mândria, ura, clevetirea, invidia, etc.)“ x900

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / izbăvește-mă de duhul lăcomiei (sau: mâniei, desfrânării, slavei deșarte, mândriei, urii, clevetirii, invidiei, orgoliului, etc.)“ x900

Note:

– cele 1000 rugăciuni sunt o prăvilă minimală „de întreținere“, cei care se știu bine împătimiti vor spune/face zilnic 3.000–10.000 rugăciuni pentru despățimire, cu tot atâtea Sf.Crucii și închinăciuni mici.

– pentru detalii practice cum se fac închinăciunile mici, vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.4.1.1.**

12. Facem un program de 1000 rugăciuni + 1000 Sf.Crucii + 1000 închinăciuni mici, pentru diferite cereri la Dumnezeu.

Stăm în picioare în fața unei icoane. Vom spune rugăciuni, pe care le vom număra folosind un metanier. Pentru fiecare rugăciune de mai jos, vom face câte 1 Sf.Cruce și apoi câte 1 închinăciune mică.

Programul de **rugăciuni + Sf.Crucii + închinăciuni mici** este următorul:

RUGĂCIUNI PENTRU SLAVOSLOVREA LUI DUMNEZEU x25 (cu 25 Sfinte Crucii + 25 închinăciuni mici)

„Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție“ x25

RUGĂCIUNI PENTRU VII x50 (cu 50 Sfinte Crucii + 50 închinăciuni mici)

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi păcătoșii“ x25

„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi păcătoșii“ x25

RUGĂCIUNI PENTRU ADORMIȚI x50 (cu 50 Sfinte Crucii + 50 închinăciuni mici)

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe adormiții robii Țăi“ x25

„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, odihnește pe robii Țăi“ x25

RUGĂCIUNI PENTRU SFÂNTUL ZILEI (MUCENICUL, CUVIOSUL) x25

(la alegere din Calendarul Ortodox, cu 25 Sfinte Crucii + 25 închinăciuni mici)

„Sfinte/Mucenice/Cuvioase, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“ x25

RUGĂCIUNI PENTRU DIFERITE CERERI LA DUMNEZEU x1000 (cu 1000 Sfinte Crucii + 1000 închinăciuni mici), ca de exemplu:

„Dumnezeul meu, dă-le sănătate și îndrumă-i pe oameni la/spre (dorința, situația dorită)“

„Dumnezeul meu, apără-i pe oameni de orice accidente (auto, cu trenul, casnice, de muncă, certuri în familie, agresiuni pe stradă, căderi de obiecte de pe blocuri, la sport,

în vacanțe, la înnot, etc.)“

„Dumnezeul meu, te rog ajută (dorința, situația dorită)“

„Dumnezeul meu, te rog iartă, ajută și luminează pe «fratele» meu X (numele)“

„Dumnezeul meu, te rog iartă, ajută și luminează pe robul tău X (numele)“

„Dumnezeul meu, salvează țara noastră România și pe noi“

„Dumnezeul meu, miluiește familia mea, țara mea, lumea Ta“

Etc.

Pentru mai multe detalii și completări cu privire la aceste rugăciuni, vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.4.1.PA.**

Pentru detalii practice cum se fac închinăciunile mici, vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.4.1.Î.**

13. Asceza specială în zilele de vineri, între orele 12–15.

Se cunoaște faptul că Mântuitorul Iisus Hristos a stat pentru noi pe Sf.Cruce timp de 3 ore, într-o zi de vineri, de la orele 12–15. De aceea, este o rugăciune foarte puternică aceea pe care o avem în acest interval: în orice zi de vineri, între orele 12–15.

În aceste 3 ore putem să spunem rugăciuni personale de iertare și pocăință, putem să facem metanii mari și să citim la alegere: „Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos“ și/sau „Canonul de pocăință către Mântuitorul nostru Iisus Hristos“ (Canonul se citește în genunchi).

Stând în genunchi, putem în acest timp să facem o puternică rugăciune personală de pocăință, în care să ne cerem iertare de la Mântuitorul Iisus Hristos pentru toate păcatele noastre știute și neștiute.

După aceste osteneli (Acatist, Canon de pocăință, metanii mari, rugăciune personală de pocăință) putem să ne rugăm Domnului pentru îndeplinirea unor mari dorințe și pentru izbăvirea de unele necazuri ale noastre.

Dacă ne vom ruga (vineri între orele 12–15) cu durere, evlavie, nădejde, căință, pocăință, este posibil să primim o rapidă dezlegare a necazurilor noastre.

Descrierea detaliată a acestei asceze poate fi citită câteva pagini mai departe, la paragraful **VI.1.**

14. Citim și memorăm „Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos“.

(se citește obligatoriu în genunchi)

Odată cu citirea acestui canon, ne propunem și să îl învățăm pe de rost. În fiecare zi ne vom propune să memorăm 2–3 propoziții.

Dacă vom memora zilnic câte puțin din acest canon, în aproximativ 1–3 săptămâni vom ajunge să îl știm foarte bine pe de rost, din memorie.

De exemplu, Sf.Paisie Aghioritul învățase acest canon pe de rost și îl spunea zilnic din memorie.

15. Memorăm rugăciuni și texte canonice, la alegere: psalmi, acatiste, rugăciuni de dimineață, rugăciuni de seară, etc.

Vom face precum la punctul anterior 11.

Odată cu citirea rugăciunilor și textelor canonice, ne vom propune și să le memorăm

treptat, câte puțin în fiecare zi.

Astfel, dacă le citim zilnic, putem memora:

- rugăciunile de dimineață în 2–6 săptămâni;
- rugăciunile de seară în 2–6 săptămâni;
- orice rugăciuni (la alegere) în 1–4 săptămâni;
- 1 psalm în 5–7 zile (obligatoriu memorăm psalmul 50);
- 1 acatist în 2–6 săptămâni (prima dată memorăm Acatistul Bunevestiri);
- 1 Sfântă Evanghelie în 1–2 ani (ideal memorăm Sf.Evanghelie a Sf.Apostol Ioan);
- 1 Epistolă în 2–5 luni (oricare, la alegere).

Prima dată ne vom concentra atenția asupra următoarelor Epistole:

Epistola întâia către Corinteni a Sf.Apostol Pavel;

Epistola întâia către Timotei a Sf.Apostol Pavel;

Epistola a doua către Timotei a Sf.Apostol Pavel;

Epistola către Evrei a Sf.Apostol Pavel.

Etc.

III.2. Activitățile lumești pe care le vom face timp de 2 ore (în total 10 ore pe zi, în timpul celor 5 perioade menționate).

Este vorba despre **activitățile pe care le vom face timp de 10 ore pe zi**, câte 2 ore pentru fiecare interval de timp: 6–9, 9–12, 12–15, 15–18 și 18–21.

Cele 2 ore vor fi folosite pentru activitățile lumești preferate și/sau obligatorii: ne odihnim (stăm întinși în pat), dormim, facem cateheză (vorbim cu cineva), muncim, facem rucodelie (lucru de mână), contemplăm natura (și dăm slavă lui Dumnezeu), contemplăm obiecte de artă, „vorbim“ cu Dumnezeu, „vorbim“ cu noi înșine (ne facem auto-analiza), ne jucăm cu animalele (le hrănim), ne jucăm cu copiii, vorbim cu copiii, ajutăm copiii la teme, facem mâncare, spălăm vase, facem curat, ne plimbăm, citim o carte, scriem, mergem la cumpărături, etc.

În paralel cu orice activitate exterioară vom face, mintea noastră va lucra neîncetat un program de rugăciuni simple.

După cele 2 ore de activitate lumească, neapărat ne vom „întoarce“ pentru următoarea 1 oră de asceză.

Ce activități lumești putem face în cele 5 perioade de câte 2 ore (la alegere):

1. Așa cum ne învăța mereu Arh.Arsenie Papacioc, obiectivul principal al zilei este menținerea minții într-o stare de neîncetată „prezență conștientă“ și trezvie a minții.

În mod esențial, pentru a putea obține și menține starea de prezență conștientă și trezvie a minții, trebuie să ne „încărcăm“ mintea cu disciplina rugăciunii.

Concret, **neîncetăm „încărcăm mintea“ cu rugăciuni simple pe care le învățăm pe de rost:** rugăciunea lui Iisus, Tatăl Nostru, Crezul, psalmul 50, alți psalmi, Acatiste, rugăciuni „de dimineață“, rugăciuni personale, etc.

Precum monahii din mănăstiri, ne facem un program zilnic de rugăciuni pe care trebuie să le spunem cu mintea încontinuu, indiferent ce muncă sau treabă facem cu mâinile.

Un **MODEL PRACTIC DE RUGĂCIUNI MENTALE PENTRU PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ** este

explicat și detaliat mai departe în acest capitol, la paragraful **3.5.1** intitulat „Starea de prezență conștientă a minții”.

Dacă este posibil, toate aceste rugăciuni spuse mental/verbal vor fi neîncetate însoțite de semnul Sf. Cruci, pe care îl vom face corect pe corp cu mâna dreaptă.

Nu uităm că aceste rugăciuni au „valoare” și efect maxim, dacă în același timp avem preocuparea (osteneala) conștientă pentru a avea o stare trezvitore corespunzătoare. În timp ce spunem aceste rugăciuni, starea noastră psiho-emoțională va fi permanent de: calm, relaxare, tăcere, blândețe, smerită cugetare, răbdare, dragoste, simplitate, cuminenie a duhului, umilință a duhului, simplitate, curaj duhovnicesc, întristarea „cea bună”.

Ca modalitate practică, pentru a putea obține și menține starea de „prezență conștientă” și de „trezvie a minții”, trebuie să ne propunem să realizăm în timpul zilei un canon mental de rugăciuni.

2. Neîncetat ne păstrăm mintea și sufletul în starea numită „întristarea cea bună” (smerire de sine și smerită cugetare).

Pentru explicații și detalii teoretice și practice, vedeți în acest capitol paragraful **3.5.2.B**, subpunctul **b**.

3. Ne gândim și aprofundăm o idee duhovnicească auzită sau citită (într-o carte, un articol).

4. „Dialogul” cu Dumnezeu.

Facem împreună-lucrare cu Dumnezeu, mereu vorbim cu El despre orice aspect al vieții noastre cotidiene și lumești: probleme, necazuri, jigniri, ispite, lipsuri, nevoia de sfaturi, idei profesionale, soluții la probleme familiale, educația copiilor, ce să cumperi, ce mâncare să faci, etc.

5. Ne preocupăm să dezvoltăm/exersăm în mod conștient VIRTUȚI ESENȚIALE.

În aceste vremuri „de final” ale unei epoci degenerate prin nepăsare, trădare, apostazie, necredință, etc., cele mai importante virtuți pe care trebuie să le dezvoltăm sunt următoarele:

VIRTUȚILE ESENȚIALE/NECESARE PENTRU ORICE SITUAȚIE DE VIAȚĂ =

- 1. DREAPTA CREDINȚĂ CREȘTIN-ORTODOXĂ, STRĂMOȘEASCĂ ȘI APOSTOLICĂ;**
- 2. CURAJUL DUHOVNICESC;**
- 3. ATENȚIA (atenție conștientă și continuă la sine, luarea aminte la sine, este baza trezviei);**
- 4. VOINȚA ȘI LIBERTATEA VOINȚEI (care implică: silire de sine, osteneală conștientă, disciplină, hotărâre, fermitate, seriozitate, determinare, continuitate, stabilitate);**
- 5. BUNĂTATEA, care face posibilă milostenia, jertfirea pentru ceilalți;**
- 6. BLÂNDEȚEA, care duce la smerenie;**
- 7. RĂBDAREA (este o formă de smerire de sine, este o stare de „așteptare activă-lucrativă”), care duce la blândețe și smerenie;**
- 8. SMERENIA (SMERIREA DE SINE, SMERITA CUGETARE), care duce la dragostea pentru**

aproapele și la DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU.

Dreapta credință, curajul, atenția, voința, bunătatea, blândețea, răbdarea și smerenia sunt cele 8 virtuți (puteri ale sufletului) esențiale și obligatorii, prin care le vom dobândi pe toate: vom dezvolta orice altă virtute, vom trece de ispite și încercări, ne vom despătimi, etc.

Pentru mai multe aspecte pe această temă vedeți spre sfârșitul acestui capitol, la sub–capitolul **3.7.13**.

6. Imediat ne cerem iertare pentru păcatele comise cu gândul.

Ne vom cere iertare de la Dumnezeu imediat, de fiecare dată când nu suntem atenți și acceptăm în minte un gând demonic de momeală.

Mental vom spune imediat o scurtă rugăciune de iertare, iar dacă este posibil vom face și o metanie mare. Vom spune:

„Doamne Iisuse Hristoase, te rog să mă ierți“

sau

„Iartă-mă Doamne, că sunt om păcătos“

Cine nu poate face imediat o metanie mare, ziua își va monitoriza gândurile demonice pe care le-a avut și seara după orele 22 va face câte o metanie mare pentru fiecare astfel de gând (pentru gândurile demonice de momeală vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.5.2**).

Cine nu poate face metanii mari, va face închinăciuni însoțite de Sfinte Cruci (făcute corect) și rugăciunile de iertare prezentate mai sus.

Fiecare gând demonic de momeală primit în minte va fi monitorizat și notat simbolic pe un carnețel cu un simplu „X“ sau o linie „/“, etc., nimeni altcineva nu trebuie să cunoască semnificația acestor simboluri.

NE MONITORIZĂM GÂNDURILE DEMONICE DE MOMEALĂ PE CARE LE-AM PRIMIT ÎN MINTEA NOASTRĂ ÎN TIMPUL ZILEI =

PENTRU FIECARE ASTFEL DE GÂND DEMONIC, IMEDIAT (SAU SEARA DUPĂ ORELE 22) FACEM CÂTE 1 METANIE MARE CU 1 SF.CRUCI + 1 RUGĂCIUNE DE IERTARE CĂTRE DUMNEZEU.

sau

PENTRU FIECARE ASTFEL DE GÂND DEMONIC, IMEDIAT (SAU SEARA DUPĂ ORELE 22) FACEM CÂTE 3 ÎNCHINĂCIUNI MICI + 3 SFINTE CRUCI (făcute corect) + 3 RUGĂCIUNI DE IERTARE CĂTRE DUMNEZEU.

7. Facem fapte bune, care au un scop bun.

Nu are voie să treacă o zi fără să facem o faptă bună, pentru ajutorul celorlalți oameni: orice formă milostenie, muncă fizică, îndrumare, cateheză, orice ajutorare, orice consiliere, etc.

În mod conștient trebuie să urmărim ca în decursul zilei să realizăm această faptă bună, care are un scop bun.

Mai importantă decât fapta în sine („trupul faptei“) este scopul și motivația pentru

care facem această faptă, care reprezintă „sufletul“ faptei.

Motivația profundă a unei fapte bune trebuie să fie dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru oameni. Atunci când motivația noastră este dragostea pentru aproapele, vom face fapta bună cu scop curat, în mod responsabil, cu pășare, cu implicare și complet, până la capăt.

Sub nicio formă nu facem fapte bune fiind motivați de aspecte negative: ură, dorință de răzbunare, viclenie, invidie, trădare, intenție de manipulare (folosire, exploatare), dorință de a distruge, intenție de infiltrare și sabotaj, etc.

De asemenea, scopul faptei trebuie să fie unul curat, frumos, cinstit, bun, util, necesar. Nu facem fapte bune cu scop rău și motivații viclene, deoarece astfel ne vom atrage mânia lui Dumnezeu la Judecata particulară.

8. Citim (ascultăm) cărți de teologie, cateheză și monahism. Apoi aplicăm ceea ce am citit.

x. Este obligatoriu ca în fiecare zi (să ne silim) să citim câteva pagini de teologie, cateheză creștin–ortodoxă sau monahism aplicat.

Este bine să ne stabilim o normă a numărului de pagini citite zilnic, în funcție de textul citit. De exemplu, **să ne stabilim o normă de 50 pagini pe zi când citim texte mai lejere precum sunt dialogurile cu Părintele Ilie Cleopa**, 30 pagini pe zi când citim cuvintele duhovnicești ale Sf.Paisie Aghioritul, și 20 pagini pe zi când citim texte mai dificile din Filocalia sau Everghetinos.

Fiecare citește ce carte dorește, ca de exemplu: Biblia, Viețile Sfinților, Everghetinos, Filocalia, cărți de monahism practic (Sf.Paisie Aghioritul, Sf.Iosif Isihastul, Paterice, Proloage), cărți de dogmatică creștin–ortodoxă, cărți de cateheză (obligatorii sunt cele ale Părintelui Ilie Cleopa), diverse alte cărți teologice ortodoxe.

Scopul citirii cărților duhovnicești este multiplu:

- să învățăm cunoștințele de teologie dogmatică și practică;
- să luăm aminte la experiențele altora (asceză, harisme, înșelări, etc.);
- să ne „adunăm“ mintea, să ne „încălzim inima“, să ne „rupem“ de impresiile zilei, să ne „introducem“ în universul interior al rugăciunilor care urmează;
- să ne „curățăm“ mintea de otrava patimilor adunate.

Nu ne limităm doar la a citi cărți teologice, există și alte variante de a folosi în mod util acest timp:

– ascultăm o carte în format audiobook, adică este o carte pe care cineva a citit–o pentru noi. Tot ce trebuie să facem este să ascultăm lectura acestei cărți. Multe cărți duhovnicești pot fi ascultate pe canalele disponibile pe YouTube.

Putem citi chiar dacă suntem după serviciu și ne aflăm într–un mijloc de transport în comun. Putem citi cărțile în format clasic pe hârtie sau în format clasic PDF, pe telefon sau tabletă.

Dacă luăm în considerare avariile rețelelor de electricitate care vor urma, cel mai recomandat este **să avem toate cărțile dorite în format clasic pe hârtie**, oferite pe piață de edituri.

xx. Rugăciunea de dinainte de citirea cărților duhovnicești.

Înainte de a citi o carte, vom face o mică rugăciune.

Iată ce ne sfătuia în acest sens Sfântul Ioan Gură de Aur:

„Când vei șede tu la citirea dumnezeieștilor cuvinte, mai întâi să te rogi lui Dumnezeu, ca să-ți deschidă ochii inimii. Ca nu numai să citești cele scrise, ci ca să le și faci, ca nu spre păcat să citești cuvintele și viețile sfinților. Și iarăși, când vei citi cu multă sârguință, să citești cuvintele, cu dinadinsul și cu toată inima și să nu te grăbești numai a întoarce filele. De-ți este ție de trebuință, nu te lenevi, ci și de două ori și de trei ori să citești cuvintele și chiar de mai multe ori, ca să înțelegi puterea lor. Iar când vei voi să citești sau să ascuți pe altul ce citește, apoi să te rogi lui Dumnezeu, așa zicând:

«Doamne Iisus Hristoase, deschide-mi mie ochii inimii, ca să ascult cuvântul Tău și să-l înțeleg pe el și să fac voia Ta, că străin sunt eu pe pământ. Să nu ascunzi de mine poruncile Tale, ci să-mi descoperi ochii, ca să văd minunile din Legea Ta. Arată-mi mie cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale.

Spre Tine nădăjduiesc, Dumnezeul meu; ca să-mi luminezi mintea și gândul, cu lumina înțelegerii Tale, ca nu numai să citesc cele scrise, ci să le și fac. Ca nu spre păcat să citesc viețile și cuvintele sfinților, ci spre înnoire și spre luminare, spre sfințire, spre mântuirea sufletului și spre moștenirea vieții veșnice. Că Tu ești lumina celor ce zac întru întuneric și de la Tine este toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit»⁴⁸
(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

xxx. Obligatoriu vom citi Viețile Sfinților, Noul Testament, Proloage și Paterice.

La începutul fiecărei luni ne vom acorda 2–3 zile, pentru a citi volumul din Viețile Sfinților corespunzător lunii în curs.

În decursul unui an trebuie să citim complet cele 12 volume ale Vieților Sfinților.

Pe internet există disponibile gratuit peste 30 volume de cărți duhovnicești deosebite, din categoria Paterice și Proloage. În mod ideal, vom face efortul financiar să cumpărăm aceste cărți în format clasic, editate și tipărite de edituri.

Este bine să citim cât mai multe dintre aceste cărți care au un rol instructiv deosebit, ele conțin sute de situații/ispite cu care au avut de a face monahii și sfinții din trecut.

iv. Aplicăm (tot) ceea ce citim în cărțile bisericești și monahale.

Nu citim aceste cărți ca o lectură de duminică, doar pentru a ne umple timpul.

Când citim cărți de practică bisericească și monahală, este bine să înțelegem ceea ce citim și să ne străduim să punem (imediat) în aplicare cunoașterea, asceza, modelele pe care le citim.

De exemplu, Sf.Paisie Aghioritul a citit și a pus în aplicare timp de 5–6 ani cartea despre nevoințele ascetice scrisă de Sf.Isaac Sirul, care poate fi găsită la Filocalia 10.

După ce inițial a citit toată cartea, apoi Sf.Paisie a reluat-o pe îndelete timp de 5–6 ani (!), pentru a aplica personal tot ceea ce este scris în această carte de practică monahală.

În fiecare zi citea câteva paragrafe, pe care apoi se străduia să le pună în aplicare.

După ce asimila cele citite și puse în aplicare, apoi trecea la paragrafele următoare.

Exact la fel trebuie să facem și noi cu orice astfel de carte pe care o citim (de practică bisericească, practică monahală): mai întâi o citim toată (cu atenție, cu luare aminte, răbdare), apoi o reluăm pe îndelete și aplicăm tot ceea ce scrie în ea.

v. În ceea ce privește cartea Filocalia 10 care conține învățătura ascetică a

Sf. Isaac Sirul („Cuvinte despre nevoiță”), trebuie să citim această carte în paralel cu alte lecturi mai ușoare.

Concret cum vom face:

- prima dată timp de câteva zile vom citi Filocalia 10 integral;
- apoi vom relua cartea Filocalia 10 pe îndelete, **zilnic vom citi 1–10/20 pagini pe care le vom înțelege foarte bine.**

Ne vor trebui 1–2 ani pentru a citi pe îndelete Filocalia 10 („Cuvinte despre nevoiță” a Sf. Isaac Sirul), timp în care vom aplica ceea ce citim.

– în acest timp, simultan cu Filocalia 10, zilnic vom citi și alte lecturi dorite, câte 10–30 pagini din lecturi ceva mai ușoare precum sunt Viețile Sfinților, Paterice, Proloage, alte cărți de practică bisericească/monahală.

9. Ne gândim la viața și faptele Mântuitorului Iisus Hristos, cum sunt ele descrise în Evanghelii.

Ne gândim la viața și faptele Sfinților Apostoli.

Ne gândim la pildele cu care ne lumina Mântuitorul și la înțelesurile acestora.

Ne gândim la predicile pe care le-am auzit direct, ascultat sau citit.

Ne gândim la înțelesul și rostul unor cuvinte de învățătură, ca de exemplu:

„Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui”, al Sf. Siluam Athonitul.

„Dumnezeu nu este o pisicuță, ci un tigru”, al Mitropolitului Antonie Bloom.

Etc.

10. Ne gândim la viața și faptele Mucenicilor și Sfinților care apar în Sinaxar și în calendar pentru ziua curentă.

Aflăm astfel ce fapte de credință au făcut, cum au luptat cu ereziile și vicleniile, cum au răbdat osteneli fizice, cum au murit în mari suferințe mărturisind credința pentru Mântuitorul Iisus Hristos.

Aflăm de asemenea din Sinaxar ce „specializări” de ajutorare au Sfinții și Mucenicii din calendar. De exemplu, vom face rugăciune la Sf. Mina pentru furturi, nedreptăți sau minciuni, la Sf. Ciprian pentru apărarea de vrăjitorie, la Sf. Artemie pentru probleme de oase și cartilajii, la Sf. Ghenadie (de la Putna) pentru protecția în război, la Sf. Porfirie Kavsokalivitul pentru descoperirea bolii de care suferim, etc.

11. Avem diverse exprimări verbale.

În timpul unei zile, pe lângă osteneala pentru *rugăciunea lui Iisus*, în diferite ocazii, este bine să avem exprimări verbale scurte către Dumnezeu, ca de exemplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, Mântuitorule Iisuse Hristoase, te rog ajută-mă și învrednicește-mă să trec ziua aceasta fără de păcat.” – dimineața la trezire;

Doamne ajută! – obligatoriu la începutul oricărei activități pe care o începem (cu excepțiile firești);

Doamne, binecuvântează.....munca mea/planul meu/ideea mea/proiectul meu/negocierile mele/masa mea/bucatele mele/drumul meu/călătoria mea/achizițiile mele/dorința mea/osteneala mea/etc. – obligatoriu la începutul oricărei activități pe care o începem (cu excepțiile firești);

Slavă Ție, Doamne! – la finalizarea oricărei activități (cu excepțiile firești);
Doamne, protejează-mă! – în caz de mare și urgentă nevoie;
Doamne, salvează-mă! – în caz de mare și urgentă nevoie;
Doamne, ajută-mă! – în cazul unui puternic atac al gândurilor de patimă, în caz de mare și urgentă nevoie;
Ajută-mă, Maica Domnului! – în caz de mare și urgentă nevoie;
Doamne, ajută-mă, Doamne, ocrotește-mă – în caz de mare și urgentă nevoie;
Doamne, învață-mă să fac voia Ta – oricând și oriunde;
Arată-mi Doamne, calea Ta – oricând și oriunde;
Doamne, fii cu mine în toată vremea și în tot locul – oricând și oriunde;
Iisuse, Împăratul meu, ajută-mă! Ajută-mă, Părintele meu ceresc! – în caz de mare și urgentă nevoie;
Doamne, miluiește! – oricând și oriunde;
Doamne, miluiește-mă! – oricând și oriunde;
Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului – oricând și oriunde;
Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi, robii tăi – în timpul muncilor fizice;
Doamne Iisuse Hristoase, vindecă sufletul meu, că am greșit Ție – în caz de întristare și deznădejde;
Tatăl meu ceresc, Ție îți încredințez trupul și sufletul meu! Pe Tine Te iubesc! – idem;
Pentru păcatele mele pățimesc acestea – la necazuri;
Doamne, izbăvește-mă de cel viclean – la necazuri;
Mântuiește-mă, Doamne, că pier – la necazuri;
Căci cu noi este Dumnezeu – oricând și oriunde;
Mulțumesc Doamne, pentru pâine, pentru sare, pentru darul Sfinției Tale – obligatoriu înainte și după masă;
Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție și Mulțumesc Doamne pentru mâncare – când mâncăm;
Iartă-mă Doamne, că am gândit și vorbit cu slavă deșartă – după ce am vorbit ceva cu patima slavei deșarte;
Iartă-mă Doamne, că am făcut păcatul..... – după ce am făcut orice păcat pentru care ne pocăim.

12. Facem cu mâna dreaptă corect Sfânta Cruce peste obiecte și binecuvântăm spații, clădiri, copii, animale, alimente, mijloace de transport, orice bunuri folosite: alimente din frigider și cămară/pivniță, alimente nou cumpărate, masa de bucătărie, mâncarea de pe masă, farfuria cu mâncare, orice mobilă (pat, bibliotecă, șifonier, masa de lucru, etc.), debarale, perdele, pereții camerelor și colțurile pereților, ușa de la intrare, ușile camerelor, geamuri și ferestre, poarta de intrare în curte, toată casa, blocul unde locuim, calculator, rechizite, caiete și cărți, lenjerie, păături și perne (pentru dormit), geanta de serviciu, pachet cu mâncare, haine, rufe spălate, rufe călcate, produse de igienă din baie, animale de companie, creștetul copiilor (când îi binecuvântăm), plante de interior, copaci și grădină, fântână, mașina, acte, chei de casă, hărți, drumuri și șosele, pădurea în care intrăm, portofel, acte, dosare, unelte și scule de lucru (topor, lopată, hârleț, ciocan, sapă, greblă, coasă, bidinea, etc.), etc.
Dar nu facem Sf.Cruce peste locurile unde călcăm cu piciorul sau stăm cu

fundul: covoare, pardoseli, scaune, perne de canapea, canapele (zona unde stăm cu fundul), talpa încălțămintelor, toaletă, hârtia igienică, etc.

Facem Sfânta Cruce cu mâna dreaptă sau suflând cu gura aerul în semnul Sf.Crucii. Dacă există riscul să fim observați facem Sf.Crucie mental, vizualizând-o sub forma unui fascicol alb luminos. În timp ce facem Sf.Crucie spunem mental:

„Se binecuvântează acest/această, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

Pentru sfințirea spațiilor și obiectelor prin Sf.Crucie, vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.7.3**.

13. Spunem rapid mental o scurtă rugăciune de dezlegare: rugăciunea Sf.Crucii, rugăciunea Arh.Ilarion Argatu și/sau rugăciunea Sf.Ciprian.

Facem acest lucru ori de câte ori ne întâlnim și ne salutăm cu:

– oamenii despre care știm că ne urăsc, invidiază, ne sabotează, ne trădează, ne doresc răul;

– oamenii care ne vorbesc despre bolile și greutățile lor;

– oamenii care manifestă o suspectă amabilitate și ne fac urări de bine.

Rugăciunea mentală pe care o spunem imediat după întâlnire are rolul și puterea de a anihila gândurile de ură și răutate, precum și eventualele meniri de farmece și vrăjitorie.

14. Spunem de urgență o rugăciune oricând și oriunde, atunci când suntem puternic atacați mental și/sau trupește de gândurile/poftele unei patimi.

(lăcomie alimentară, alcool, curvie, prea-curvie, mânie, intenție de lovire, vorbire în deșert, slavă deșartă, lăcomie de bani, posesie de bunuri, intenție de ucidere, etc).

Dacă este posibil, pentru fiecare rugăciune stând în picioare vom face și o mică închinăciune către răsărit.

Vom spune mental de urgență de 10–20 ori următoarea rugăciune:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă și ajută neputinței mele“
sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, ajută-mi mie și izgonește pe vrăjmașii ce se luptă cu mine“

15. Spunem rg.Tatăl Nostru de 10 ori, rg.Împărate Ceresc de 3 ori și 10 rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu, înainte de a avea o rugăciune de cerere.

Întotdeauna când dorim să cerem ceva de la Dumnezeu, mai întâi vom spune

rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori, apoi vom spune rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori, apoi vom spune 10–30 rugăciuni de slavoslovire.

Rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu este următoarea:

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Dumnezeule, slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Doamne, slavă Ție“

În mod ideal, după fiecare rugăciune (Tatăl Nostru, Împărate Ceresc, de slavoslovire) vom face corect o Sfântă Cruce, urmată de o metanie mare.

La final, cu multă smerire de sine, ne vom adresa către Dumnezeu cu rugăciunea noastră de cerere.

16. Spunem rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc și 10 rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu, înainte de a începe orice activitate a zilei.

În fiecare zi, înainte de a începe orice activitate profesională (industrială, agricolă, de comerț, administrativă, medicală, civică, juridică, de ordine publică, de siguranță, politică, școlară, educativă, transport, etc.), o activitate personală (școlară, orice formă de învățare, condus mașina, mers cu transportul în comun, făcut cumpărături, citit, privit la TV, etc.) și/sau orice activitate casnică (curățenie, spălat, grădinărit, pictură, la bucătărie, etc.), vom spune următoarele rugăciuni: rugăciunea Tatăl Nostru, rugăciunea Împărate Ceresc și 10 rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu. Rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu este următoarea:

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție“

sau

„Slavă Ție, Dumnezeule, slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Doamne, slavă Ție“

În mod ideal, după fiecare rugăciune (Tatăl Nostru, Împărate Ceresc, de slavoslovire) vom face corect o Sfântă Cruce.

La final, cu multă smerire de sine, vom gândi o rugăciune către Dumnezeu pentru a fi ajutați în activitatea pe care o vom desfășura.

IV. Mesele zilei.

1. Programul de masă.

a. Pentru mirenii începători.

Indiferent de programul de muncă, pentru mirenii începători, programul de masă este următorul (timp de 3 luni):

în toate zilele săptămânii, de luni până duminică – vor fi 2 mese: o gustare (fructe, cereale) între orele 12–13 și masa principală a zilei în intervalul 16–18.

b. Pentru mirenii mediu spre avansați.

Indiferent de programul de muncă, pentru mirenii mediu spre avansați, programul de masă este următorul (după maxim 3 luni de la începerea ascezei):

luni, miercuri, vineri – 1 singură masă a zilei, cu 1 singur fel de mâncare, luată în intervalul 16–16.30.

marți, joi, sâmbătă, duminică și la sărbătorile domnești (scrise cu roșu în calendar și

cele marcate cu cruce roșie) – vor fi 2 mese: o gustare între orele 12–13 și masa principală a zilei în intervalul 16–18.

c. Pentru mirenii avansați.

Indiferent de programul de muncă, pentru mirenii avansați, programul de masă este următorul (după maxim 6 luni de la începerea ascezei):

luni, marți, miercuri, joi, vineri, sâmbătă – 1 singură masă a zilei, cu 1 singur fel de mâncare, luată în intervalul 16–16.30.

duminică și la sărbătorile domnești (scrise cu roșu în calendar și cele marcate cu cruce roșie) – vor fi 2 mese: o gustare între orele 12–13 și masa principală a zilei în intervalul 16–18.

2. Precizări și completări necesare:

x. În mod ideal pentru zilele cu 2 mese, gustarea va fi la orele 12 și masa principală a zilei va fi servită între orele 16–16.30. Până la orele 20 digestia trebuie să fie complet încheiată.

Până la orele 17 terminăm toate activitățile din bucătărie care urmează după masă: spălat vase, făcut curat, aranjat tacâmurile, etc.

xx. În zilele de luni, miercuri, vineri și în toate zilele de post va fi 1 masă, aceasta va fi servită între orele 16–16.30.

Masa principală a zilei trebuie să aibă 1 singur fel de mâncare.

Vom mânca maxim 75–90% din capacitatea stomacului, fără să ajungem la senzația de sațietate/săturare.

xxx. În timpul mesei (meselor) nu pierdem timpul cu gânduri de împrăștiere, ci vom spune mental *rugăciunea lui Iisus*:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi păcătoșii“.

iv. Practica ascezei creștin–ortodoxe implică disciplina unei singure mese zilnice, luată la orele 16.

Sf. Paisie Velicikovski ne învâța că drumul desăvârșirii creștine este de a mânca constant și puțin în fiecare zi, mereu la aceeași oră a zilei.

Sf. Paisie Aghioritul recomanda fiilor săi duhovnicești ca singura masă a zilei să aibă loc nu mai devreme de orele 15 și nu mai târziu de orele 16. El personal mânca zilnic la orele 16, după ce își făcea canonul de rugăciuni între orele 15–16.

Alături de pravila de rugăciuni și metaniile mari, acesta trebuie să fie unul din scopurile principale ale începătorilor în asceza creștin–ortodoxă: să se stabilizeze într-o disciplină alimentară constantă, care prevede 1 masă pe zi, luată la orele 16 (cu excepția zilelor de duminică și la sărbătorile domnești când sunt 2 mese).

Motive practice pentru a respecta masa unică a zilei de la orele 16:

– Alegerea momentului mesei zilei pentru orele 16 are rațiuni precise, scopul este ca după o masă cumpătată să existe 6–8 ore de pauză alimentară, până la rugăciunile de seară (noapte) care încep după orele 22.

Pentru calitatea rugăciunilor de seară (noapte), în acel moment stomacul trebuie să fie complet gol, existând chiar o senzație de foame pe care o vom „stinge“ cu un ceai cald (sau simplă apă calduță).

– Dacă luăm masa la orele 16, acest lucru presupune să învingem gândurile de foame, care în mod obișnuit apar mult mai devreme.

Deci de fapt este vorba despre recomandarea de a realiza zilnic un mic „antrenament” duhovnicesc, prin exersarea conștientă a unor virtuți sufletești: tăcere, luare aminte la sine, vigilență de sine, răbdare, înfrânare, împotrivire cu *rugăciunea lui Iisus*, smerire de sine.

– De asemenea, recomandarea de a mânca la orele 16 conține și o înțelepciune trupească. Nu este indicat să mâncăm în „vârful” senzației de foame, care apare (variabil pentru fiecare om) undeva între orele 13–14, deoarece inevitabil vom mânca mai mult decât ne este necesar.

Mai întâi să învingem gândurile de foame care apar la orele 13–14 și vom mânca după aceea, când „senzația” de foame s-a domolit. În consecință, dacă vom rezista și vom lua masa la orele 16 vom mânca mai puțin, mai controlat, cu mai multă cumpătare.

– Există zeci de mii de monahi și mireni sporțiți care urmează o rânduială monahală și iau singura masă a zilei în intervalul 16–16.30.

Se creează astfel un câmp morfogenetic de masă, care ne este de folos. Concret, ne vom obișnui foarte ușor cu acest program alimentar.

v. Pentru cei care fac pravile de rugăciune „de toată noaptea” (între orele 21...24 – 4...6 dimineață), masa principală a zilei va fi luată la orele 13 și va fi urmată de somnul principal al zilei (între orele 13.10...14 – 18...20).

Acesta era tipicul Sf. Iosif Isihastul, care astăzi este practicat de aproximativ 1.000 monahi de la Sf. Munte Athos.

vi. După împărtășania fizică cu lingurița, obligatoriu nu se mănâncă și nu se bea nimic timp de 2–3 ore.

În mod ideal, după slujbele Sf. Liturghie și Sf. Maslu, nu se mănâncă și nu se bea nimic timp de 2–3 ore.

vii. Dacă după ora 24 nu am consumat nimic (nici măcar apă), atunci dimineața pe stomacul gol prima dată luăm 50 ml de Agheasmă Mică și apoi luăm Anafură.

Dacă avem ulei sfințit de la slujba Sf. Maslu, atunci punem câteva picături din acest ulei sfințit peste Anafură. Prima dată vom bea 50 ml Agheasmă Mică, apoi vom consuma Anafura care conține uleiul sfințit.

Dacă nu avem Anafură, putem pune puțin ulei sfințit de la Sf. Maslu în 50 ml de Agheasmă Mică și vom consuma această Agheasmă.

În acest timp facem câteva închinăciuni mari (metanii mici) către o icoană în cinstea Sfintei Treimi, a Mântuitorului Iisus Hristos și a Maicii Domnului.

viii. Dimineața la micul dejun putem consuma DOAR lichide, fără a folosi deloc zahărul alb industrial: ceai simplu (anghinare+iasomie, verde+anghinare, verde+iasomie, negru+mușețel, mentă, gălbenele, etc), cacao naturală cu miere de albine, apă plată caldută cu lămâie, cafea din orz (cicoare, roșcove) cu miere de albine, alte băuturi preferate.

Băuturile căldute îndulcite cu miere de albine sunt dimineața obligatorii pentru cei care pornesc la drum și conduc mașina: ciocolată caldă la plic, cafea din orz îndulcită cu miere de albine, ceai îndulcit cu miere de albine, apă caldută cu miere de albine, alte băuturi care nu conțin deloc alcool.

Evităm să îndulcim băuturile cu zahăr alb industrial, folosim în schimb miere de albine.

ix. În zilele de luni, miercuri, vineri și în timpul posturilor canonice ale anului vom mânca mâncare de post, cu dezlegările prevăzute în Calendarul Ortodox (pentru

postire vedeți spre sfârșitul acestui capitol paragraful **3.7.6**).

x. Pentru cei care au date acatiste la mănăstiri și biserici pentru Sf.Împărtășanie tainică la Sf.Proscomidie, aceștia nu vor mânca și bea niciun aliment înainte de orele 9/11 dimineța (și nu mai mănâncă și bea absolut nimic după orele 21/23 ale zilei precedente).

Concret:

– dacă au date acatiste la Sf.Proscomidie la mănăstiri, mireni vor lua **micul dejun după orele 9**, deoarece la majoritatea mănăstirilor slujba Sf.Liturghii este deja terminată la orele 8–9 dimineța;

– dacă au date acatiste la Sf.Proscomidie la biserica satului (cartierului) mireni vor lua **micul dejun după orele 11**, când se termină de obicei la biserici slujba Sf.Liturghii.

Precum la împărtășirea fizică, credincioșii trebuie să aibă un post alimentar sever de minim 9 ore înainte de începerea Utreniei.

Concret:

– dacă au date acatiste la mănăstirile unde Utrenia începe la orele 6 dimineța, mireni nu vor mai mânca și bea absolut nimic începând cu orele 21 ale zilei precedente;

– dacă au date acatiste la bisericile unde Utrenia începe la orele 8 dimineța, mireni nu vor mai mânca și bea absolut nimic începând cu orele 23 ale zilei precedente.

3. Stabilirea cantității de mâncare.

Din punctul de vedere al unei asceze creștin-ortodoxe, trebuie să ne limităm la un singur fel de mâncare și să nu mâncăm peste senzația de sațietate/sățurare, să nu depășim 75–90% din capacitatea stomacului.

Este bine să mâncăm cumpătat, în liniște și tihnă, încet, cu porții mici și bine mestecate. Când apare senzația de sațietate ne oprim din mâncat, chiar dacă mai avem mâncare în farfurie.

Este foarte recomandat ca fiecare să se observe cu atenție pe sine și să numere după câte lingurițe sau linguri de mâncare îi apare senzația de sațietate: 10, 12, X lingurițe (pentru mâncare solidă) și 10, 12, Y linguri (pentru lichide, ciorbe, supe).

Apoi în fiecare zi când ne așezăm la masă vom ști exact la câte linguri sau la câte lingurițe de mâncare ne vom limita. Când am terminat de mâncat cele X lingurițe de mâncare solidă sau Y linguri de supă, vom lăsa tacâmul jos și masa se încheie.

Nu bem apă în timpul mesei, bem apă cu 10–30 minute înainte de masă sau la 60 minute după ce am servit masa.

4. Sfințirea mâncării și binecuvântarea lui Dumnezeu. Recunoștința de după masă.

4.1. Înainte să mâncăm, nu uităm să cerem binecuvântarea lui Dumnezeu, pentru a sfinți alimentele pe care le vom consuma.

În acest sens **spunem rugăciunea Tatăl Nostru și o rugăciune de binecuvântare.**

În timp ce facem peste alimente (farfurii, tacâmuri, masă, cratiță) semnul Sfintei Cruci cu mâna dreaptă, vom spune o rugăciune de binecuvântare, ca de exemplu:

„Doamne, te rog binecuvântează, curățește și sfințește această mâncare, pentru Sfânt numele Tău. Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Amin.” – de 3 ori

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, vino la noi și binecuvântează casa, masa și bucatele acestea, că de la tine vin toate, Părintele luminilor. Amin.” – **de 3 ori**

De asemenea, vom avea dragoste creștinească și ne vom ruga pentru oamenii care nu au ce mânca, ca de exemplu (fiecare se roagă cum dorește):

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută–l pe toți oamenii aflați în lipsuri să aibă ce mânca și nimeni să nu sufere de foame.”

4.2. După ce ne ridicăm de la masă vom spune o scurtă rugăciune de mulțumire și recunoștință, ca de exemplu (fiecare spune ce rugăciune de mulțumire dorește):

„Mulțumesc Doamne, pentru pâine, pentru sare, pentru darul Sfinției Tale, mulțumesc Ție pentru această masă. Dă Doamne de mâncare la toți oamenii, nimeni să nu sufere de foame.”

5. Tăcerea pentru mirenii sportiți.

După ce terminăm de mâncat nu mai vorbim nimic cu nimeni, pe cât este posibil lucrăm tăcerea pentru a nu ne risipi energia psihică și sufletească.

În multe comunități de monahi și în familii de mireni sportiți există practica de a vorbi doar până la masa de prânz, după ce se termină de mâncat și se spală vasele nimeni nu mai vorbește nimic până a doua zi dimineață.

Nu se mai vorbește nimic și nu se mai răspunde la telefoane în intervalul 16 – a doua zi dimineață. Singurele excepții de la această regulă auto–impusă țin strict de urgențele care pot apare.

ÎN MOD IDEAL, VOM PĂSTRA TĂCEREA ÎNTRE ORELE 16 (DUPĂ MASA ZILEI) – PÂNĂ A DOUA ZI DIMINEAȚĂ.

Evident, în tot acest timp dedicat tăcerii nu ne ocupăm mintea cu gânduri de împrăștiere, griji, etc., ci ne „încărcăm” mintea cu *rugăciunea lui Iisus*.

Acolo unde contextul nu permite această asceză a tăcerii, după orele 16 vom avea grijă să limităm la maxim discuțiile și vorbirea, nu vom face păcate ale vorbirii: vorbire în deșert, clevetire, critică, nemulțumiri, victimizare, minciuni, „tras de limbă”, judecare, contrazicere, etc.

Vom vorbi strict cât este necesar, doar pentru a iniția, rezolva, organiza și clarifica aspectele utile, necesare și stringente ale familiei (grupului).

V. Somnul de refacere de după–amiază sau seara.

(minim 2–5 ore de somn, după–amiază sau seara, oricând în intervalul 16–21)

Se știe că somnul din intervalul 16–24 este (mult) mai odihnitor decât somnul făcut după orele 24.

Din tot acest interval, totuși cele mai odihnitoare (eficiente) sunt orele de somn făcute

seara, după asfințitul soarelui (soarele apune la aprox. orele 17–22, în funcție de anotimp).

Deci mai odihnitor este somnul între orele 19/20–24 (după apusul soarelui), decât somnul dintre orele 16–19/20. În acest sens avem exemplul Sf.Paisie Aghioritul, care dormea zilnic după apusul soarelui, între orele 21–24.

Nu este o întâmplare că Dumnezeu a creat omului un astfel de bioritm, odihna somnului de după-amiază (seară) a fost lăsată pentru aceia care doresc să se apropie de Dumnezeu prin rugăciunile „de noapte“.

Câteva ore de somn sunt practic obligatorii înainte de a ne începe rugăciunile de noapte. Nu este permis să stăm la rugăciune înaintea lui Dumnezeu fiind oboseți, ca o corvoadă. Să-I aducem lui Dumnezeu jertfa unei minți atente, concentrat, odihnite, doritoare pentru efort și asceză.

1. Somnul de după-amaza sau seara este obligatoriu pentru aceia care doresc să-și facă pravila de rugăciuni „de noapte“.

Asceza creștin-ortodoxă a rugăciunilor de calitate („de noapte“) impune să ne obișnuim organismul pentru somnul polifazic, parțial noaptea (sau dimineața) și parțial după-amiaza sau seara.

Trebuie știut că asceza rugăciunilor „de noapte“ și implicit practica somnului polifazic (puțin spre dimineață și mai mult după-amiaza) ne-au fost lăsate ca exemplu de Însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

În Sfânta Evanghelie după Luca avem relatat pe scurt un episod când Mântuitorul Iisus Hristos a adormit după-amiaza. Firea omenească își cerea tributul.

Să fim puțin atenți asupra acestui moment: Mântuitorul era atât de obosit, încât nu s-a trezit când apele vuiiau, când vântul șuiera printre catargele de lemn și toată construcția de lemn pârâia din toate încheieturile. Nu s-a trezit nici de la teribilul tangaj al corabiei, care stătea să se răstoarne.

De-abia când corabia începea să ia apă și să se scufunde, au îndrăznit să-L trezească. Textul de referință este următorul:

„22. Și într-una din zile a intrat în corabie cu ucenicii Săi și a zis către ei: Să trecem de cealaltă parte a lacului. Și au plecat.

*23. Dar, **pe când ei vâsleau, El a adormit.** Și s-a lăsat pe lac o furtună de vânt, și corabia se umplea de apă și erau în primejdie.*

*24. Și, **apropiindu-se, L-au deșteptat,** zicând: Învățătorule, Învățătorule, pierim. Iar El, sculându-Se, a certat vântul și valul apei și ele au încetat și s-a făcut liniște.“*

(în Sfânta Evanghelie după Luca, capitoul 8, versetele 22–24, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Ce ne arată acest eveniment:

x. Mântuitorul Iisus Hristos era foarte obosit și dormea foarte profund. Această oboseală se datora rugăciunilor „de seară“ și „de noapte“ pe care Mântuitorul le făcea. În mod orientativ, conform cu pilda Sf.Apostol Petru care era să se înnece mergând pe apă, **Mântuitorul Iisus Hristos se ruga în fiecare seară și noapte, aproximativ între orele 20...21–4...5 dimineață (spre zorii zilei sau răsăritul soarelui).**

Probabil după aceste lungi rugăciuni „de noapte“ Mântuitorul Iisus Hristos dormea

foarte puțin dimineața după răsăritul soarelui (sau deloc) și apoi își refăcea puterile cu somnul de după-amiază.

Iată unde ni se spune acest fapt:

„22. Și îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țărâmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor.

23. Iar dând drumul mulțimilor, **S-a suit în munte, ca să Se roage singur.**

Și, făcându-se seară, era singur acolo.

24. Iar corabia era acum la multe stadii departe de pământ, fiind învăluită de valuri, căci vântul era împotriva.

25. Iar **la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare.**“

(în Sfânta Evanghelie după Matei, capitolul 14, versetele 22–25, boldirile din citat îmi aparțin)

xx. Cei din jurul lui (Sf. Apostoli) știau că obișnuiește să doarmă după-amiaza și probabil erau obișnuiți cu porunca să nu-L trezească, indiferent de motiv.

Doar așa se explică de ce au mers la El doar în ultimul moment, când erau în pericol de moarte.

2. Orele de somn „de noapte” și din timpul zilei sunt următoarele:

– 6 ore, între orele 1–7 dimineața pentru mirenii începători (plus 2 ore de somn după-amiaza);

– 6 ore, între orele 1–7 dimineața pentru mirenii începători spre sporțiți (plus 2 ore de somn după-amiaza);

– 5 ore, între orele 3–8 dimineața pentru mirenii sporțiți (plus 2 ore de somn după-amiaza);

– 2 ore, între orele 8–10 dimineața pentru mirenii râvnitori (plus 4 ore de somn după-amiaza).

Începătorii se vor ruga noaptea doar 2 ore (între 23–1 dimineața) și apoi se vor culca, pentru a realiza cele 6 ore de somn. După-amiaza vor mai dormi restul de 2 ore de somn necesare.

Cei care și-au dedicat întreaga viață lui Hristos vor face pravile de rugăciune „de toată noaptea” și se vor culca 2 ore dimineața la orele 8, după ce au participat la slujba Sf. Liturghii. După-amiaza sau seara vor mai dormi restul de 4 ore de somn necesare.

3. Există un secret al somnului polifazic și acesta este disciplina unei ore fixe de trezire dimineață (între orele 7...8).

Chiar dacă ne rugăm seara (noaptea), pentru a putea dormi după-amiază trebuie să ne sculăm dimineața. Deci nu dormim să ne săturăm de somn 8 ore continuu până spre orele 9–11, ci neapărat ne sculăm dimineața la orele 7...8.

Desigur ne va fi foarte greu în primele săptămâni, dar în timp organismul se va învăța să se trezească dimineața și să-și primească completarea de somn după-amiaza.

Deci scularea dimineața regulat la orele 7...8 este primul pas care trebuie făcut. Apoi în timp vom crește ușor timpul rugăciunilor de noapte.

4. Păstrând disciplina orei de sculare dimineața (între orele 7...8), în timp, încetul cu încetul vom sta mai mult timp la rugăciunile de noapte.

La început, timp de 3–4 luni ne vom ruga doar până la orele 1 dimineața, apoi timp de 1 lună ne vom ruga până la orele 1.30 dimineața, apoi încă o lună ne vom ruga până la

orele 2 dimineața, etc., până când treptat–treptat vom ajunge confortabil să ne rugăm noaptea până la orele 3 dimineața.

În tot acest timp de adaptare a organismului la disciplina somnului polifazic suntem foarte atenți cu somnul de după–amiază și–i lăsăm organismului toate orele de somn necesare pentru completa refacere.

În mod obișnuit, dacă avem răbdare și nu sărim peste etapele menționate, în timp de 1 an de zile organismul se va adapta în mod natural la programul somnului polifazic. În același timp ne vom păstra toată eficiența muncii din timpul zilei.

Grea va fi pornirea din primele spătămâni, apoi în timp programul se va desfășura de la sine. După ce venim de la serviciu și mâncăm, vom dormi în completare toate orele necesare refacerii. Fiecare doarme cât are nevoie, pentru a–și completa cele 5–6 ore de somn făcute în timpul nopții. Nu impune nimeni mirenilor cu serviciu și familie să facă privare de somn, să fie obosiți și neatenți în timpul zilei.

În mod ideal, somnul de refacere trebuie să fie de minim 2–5 ore, oricând în intervalul 16–21.

5. Orele de somn trebuie să fie în legătură cu începutul pravilei rugăciunilor de noapte.

Ne trezim cu maxim 1–2 ore înainte de începutul pravilei de rugăciune, pentru a nu ne consuma prețioasa energie psihică pentru aspecte lumești.

De exemplu: dacă începem pravila rugăciunilor de noapte la orele 21, atunci vom dormi între orele 16/17–19/20. Dacă începem pravila rugăciunilor de noapte la orele 22, atunci vom dormi între orele 17–20/21. Dacă începem pravila rugăciunilor de noapte la orele 23, atunci vom dormi între orele 18/19–21/22.

6. Chiar și la începutul acestui somn de refacere trebuie să ne propunem o mică pravilă, pentru a nu lăsa mintea să fie prinsă în vârtejul tornadei gândurilor de împrăștiere. Dacă vom lăsa mintea slobodă să „macine” gânduri de împrăștiere, atunci nu vom putea adormi decât foarte târziu în noapte și nu ne vom mai putea ridica din pat pentru rugăciunile de noapte.

Este esențial ca la începutul somnului de refacere să fim vigilenți cu aceste gânduri de împrăștiere și să ne „încercăm” mintea cu *rugăciunea lui Iisus*.

Adormim spunând în minte *rugăciunea lui Iisus* în formulă simplă:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește–mă”.

sau

„Doamne, miluiește–mă”.

7. Refacere cu somn continuu 8–12 ore.

(dormim neîntrerupt între orele 18...20 seara – 3...4 dimineața, apoi facem rugăciune continuă între orele 3...4 – 5...9 dimineața)

Fără nicio regulă prestabilită, ori de câte ori simțim nevoia, nu mai avem perioada de somn segmentată la 6/7+1/2 ore (somn polifazic). Ne recuperăm forțele, ne culcăm foarte devreme și dormim încontinuu 9–10 ore, până spre orele 3...4 dimineața.

În 10 minute ne trezim, ne spălăm, ne facem un ceai (verde+anghinare, negru, mentă, etc.) sau o cafea caldută cu miere de albine, fiecare după preferințe.

Începând cu orele 3...4 dimineața ne facem toată pravila rugăciunilor „de noapte”.

Deci în funcție de programul zilnic și după puterile minții și organismului fiecăruia, se poate alterna pravila „de noapte” făcută între orele 21 seara–1...2 dimineața, cu

pravila făcută între orele 3...4–5...9 dimineața (cu somn continuu între orele 18...20 seara–3...4 dimineața).

Important este să avem o continuitate în rugăciune, iar pentru acest deziderat trebuie să fim flexibili și să acordăm suficientă atenție timpului de somn.

Dacă nu am aprins o candelă seara la culcare, să nu uităm ca la începutul rugăciunilor să aprindem lumina unei candelă și să o menim în cinstea: Preasfintei Treimi, Mântuitorului Iisus Hristos, Preasfintei Maicii Domnului, Sfinților din Sinaxar, oricăror Sfinți dorim.

VI. Pravile speciale.

VI.1. Pravila specială de vineri după prânz pentru Mântuitorul Iisus Hristos.

(în fiecare vineri între orele 12–15 și oricând pe 6 ianuarie, în ziua de Bobotează – Botezul Domnului)

Între aceste 3 ore Mântuitorul a stat pironit pe Sfânta Cruce pentru mântuirea noastră a oamenilor și **rugăciunea cu pocăință și recunoștință spusă vineri între orele 12–15 merge direct la Tronul Său.**

În tot timpul rugăciunii noastre de acasă trebuie să ardă lumina unei candelă (lumânări). Pentru a ne ajuta în concentrare, putem arde și un bob de tămâie.

Aprindem și menim lumina unei candelă în cinstea: Preasfintei Treimi, Mântuitorului Iisus Hristos, Preasfintei Maicii Domnului, Sfinților din Sinaxar, oricăror Sfinți doriți.

Închinăm sau menim această pravilă Mântuitorului Iisus Hristos, făcându-I cu această ocazie diferite rugăminți: pentru rezolvarea anumitor probleme cotidiene, pentru dobândirea de sănătate, pentru ieșirea dintr-un necaz grav, iertare de păcate și eliberarea din capcana relației cu un demonizat, pentru despățimire, pentru dobândirea unor virtuți, pentru aflarea voinței lui Dumnezeu, pentru dobândire de copii, pentru găsirea unui soț/soție, pentru găsirea unui serviciu, pentru întoarcerea acasă a copiilor/soțului/soției, etc., etc., etc.

Facem pravila de mai jos în fiecare zi de vineri, când vom ține post (obișnuit sau ajunare până la orele 15).

Fiecare face cât poate din următoarea pravilă:

1. Spunem rugăciunile de pocăință pentru păcatele făcute în ziua care a trecut și pentru orice păcate din trecut (se citesc/spun în genunchi și cu mâinile întinse în sus):

citim rugăciunile începătoare + rugăciunea de pocăință personală + psalmul 50 + rg.Sf.Efrem Sirul + Cele 7 plânsuri ale Sf.Efrem Sirul (rg. pentru ziua corespunzătoare) + opțional rugăciunea de pocăință a Sf.Ioan Gură de Aur.

Note:

– În cadrul rugăciunilor începătoare mirenii începători se vor sili să spună rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori și rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori.

Mirenii avansați vor spune zilnic rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori și rugăciunea Împărate Ceresc de 10 ori.

– Pentru rugăciunea de pocăință personală vezi anterior paragraful „1.f. Spovedania personală zilnică”.

Rugăciunile de pocăință au rolul de a ne „încălzi” mintea și sufletul, pentru celelalte rugăciuni „de tipic” care urmează. Vom spune și vom citi aceste rugăciuni de pocăință cu mare căință, nevoiță, durere, sinceritate și profunzime, chiar silindu-ne să dobândim lacrimi de pocăință.

Astfel, apoi vom putea realiza ușor rugăciuni „de tipic” de calitate: cu mare atenție și concentrare, cu dragoste, durere, evlavie, pocăință, zdrobirea „inimii”, smerenie.

– Toate rugăciunile de pocăință le vom face stând în genunchi și cu brațele întinse în sus.

2. Facem o pravilă combinată: rugăciunea Tatăl Nostru și metanii mari (cu Sfânta Cruce și rugăciunea lui Iisus).

Avem 2 variante de a face această pravilă:

Varianta 1

Spunem **1 rugăciune Tatăl Nostru** (în genunchi), apoi facem **1 metanie mare** (cu 1 Sfântă Cruce făcută corect + spunem în minte *rugăciunea lui Iisus*).

1. RG.TATĂL NOSTRU (TN) x1 + METANIE MARE x1 (cu Sfânta Cruce + rugăciunea lui Iisus)

– repetăm până facem **33, 66** sau **99** rugăciuni+mm.

Rugăciunea Tatăl Nostru este următoarea:

„*Tatăl nostru Care leiești în ceruri,*

sfințească-se numele Tău:

vină împărăția Ta;

facă-se voia Ta,

precum în Cer, așa și pe pământ.

Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi;

și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri;

și nu ne duce pe noi în ipită, ci ne izbăvește de cel viclean.

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava,

a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Amin.”

2. După fiecare 33 rg.TN + 33 mm (sau 99 închinăciuni mici), vom spune mental lui Dumnezeu dorința/cererea noastră. Cu toată credința și nădejdea noastră în Dumnezeu, toate dorințele le vom spune într-o singură frază, ca de exemplu:

„*Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă cu, pentru, și pentru, etc.”*

3. La finalul pravilei se citesc rg.Sf.Ciprian, rg.Pr.Illarion Argatu, rg.Sfintei Cruci. Aceste rugăciuni se găsesc anterior în acest capitol, la paragraful **3.3.1.d**.

Varianta 2

Putem face exact aceeași pravilă, dar în grupări de câte 33 rugăciuni TN + 33 mm:

1. RG.TATĂL NOSTRU (TN) x33 + METANII MARI x33 (fiecare metanie mare cu câte o Sfântă Cruce + rugăciunea lui Iisus)

– repetăm această grupare până facem **33, 66** sau **99** rugăciuni+mm.

x. Vom „spune“ mental toate cele 33 rg.Tatăl Nostru în modul următor:

Tatăl nostru Care leiești în ceruri, (x33)

sfîntească-se numele Tău: (x33)

vină împărăția Ta; (x33)

facă-se voia Ta, (x33)

precum în Cer, așa și pe pământ. (x33)

Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi; (x33)

și ne iartă nouă gresalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; (x33)

și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean. (x33)

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, (x33)

a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. (x33)

Amin. (x33)

(în total repetăm rugăciunea Tatăl Nostru de 33 ori)

xx. După ce astfel „spunem“ mental toate cele 33 rg.Tatăl Nostru, apoi vom face toate cele 33 metanii mari (cu 33 Sf.Crucii + 33 rugăciuni ale lui Iisus) sau 99 închinăciuni mici (cu 99 Sf.Crucii + 99 rugăciuni ale lui Iisus).

2. După fiecare 33 rg.TN + 33 mm (sau 99 închinăciuni mici), vom spune mental lui Dumnezeu dorința/cererea noastră. Cu toată credința și nădejdea noastră în Dumnezeu, toate dorințele le vom spune într-o singură frază, ca de exemplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă cu, pentru, și pentru, etc.“

3. La finalul pravilei se citesc rg.Sf.Ciprian, rg.Pr.Ilarion Argatu, rg.Sfintei Cruci. Aceste rugăciuni se găsesc anterior în acest capitol, la paragraful **3.3.1.d**.

Dacă din motive medicale nu putem face metanii mari, atunci vom face închinăciuni mici, după regula **1 mm (MM, metanie mare) = 3 închinăciuni mici**. Fiecare închinăciune mică va fi însoțită de 1 Sf.Crucie și de rugăciunea lui Iisus. Când facem metaniile mari (sau închinăciunile mici) vom spune în minte rugăciunea lui Iisus:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)“.

Note:

– Alte detalii cu privire la această pravilă pot fi găsite anterior în acest capitol, la paragraful „I.a. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 1 – pentru mirenii începători“;

– Pentru detalii practice cum se fac metaniile mari, puteți citi în cadrul acestui capitol, la paragraful **3.4.1.m.**

– Pentru detalii practice cum se fac închinăciunile mici, puteți citi în cadrul acestui capitol, la paragraful **3.4.1.î.**

3. Citim „Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos“.

(se citește obligatoriu în genunchi)

4. Citim la alegere un Acatist dedicat Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Vom citi Acatistul dorit în genunchi sau în picioare, nu stând pe scaun sau întinși în pat (cu excepția celor bătrâni, bolnavi și cazurilor medicale justificate):

– Acatistul Sfințelor și Mântuitoarelor Pătimiri ale Domnului nostru Iisus Hristos; (în ziua de vineri între orele 12–15, vom citi de preferință acest Acatist)

– Acatistul de mulțumire Slavă lui Dumnezeu pentru toate;

– Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos;

– Acatistul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos.

5. Opțional facem metanii mari.

Fiecare face câte metanii mari dorește și poate, **3....X mm**, ca de exemplu:

„Slavă Ție Doamne Iisuse Hristoase, slavă Ție“

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)“.

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi robii tăi“

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog să mă (ne) ierți“

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește familia mea, țara mea, lumea Ta“

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog iartă păcatele celor adormiți din neamul meu, de la facerea lumii și până în prezent“

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, învață-mă și ajută-mă să împlinesc sfântă voia Ta“

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, izbăvește pe robii tăi (prenumele X, Y, Z,) de puterea lui antihrist, de pecetluirea lui antihrist și de tot răul vrăjmașului“

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, izbăvește și dezleagă pe robii tăi (prenumele X, Y, Z,) de orice vrăjtorie, farmece, făcături, blesteme, legături, programe, demoni, boli, otrăvă, gânduri și intenții negative, de tot răul vrăjmașului“

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă (curățește-mă, izbăvește-mă) de toată (patima X)“

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe robul Tău X (spunem prenumele)“

„Prea Sfântă Maica Domnului, Împărăteasa Cerului și a pământului, apără, păzește și mântuiește-ne pe noi, robii tăi“

„Prea Sfântă Maica Domnului, Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil și Sfinte Îngere Păzitorule, învățați-mă și ajutați-mă să împlinesc sfântă voia lui Dumnezeu“

„Sfinte Botezătorule al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul“

Note la metaniile mari:

– rugăciunile către Mântuitorul Iisus Hristos le vom combina cu rugăciunile de slavoslovire: „*Slavă Ție Doamne, slavă Ție*“ (vezi paragraful **3.4.1.m**).

– rugăciunile către Prea Sfânta Maica Domnului le vom combina cu rugăciunile de slavoslovire: „*Slavă Ție Maica Domnului, slavă Ție*“ (vezi paragraful **3.4.1.m**).

Note:

Cine datorită contextului (muncă, neputințe organice) nu poate face nimic din cele scrise mai sus (metanii mari, citit rugăciuni canonice), va face următoarele:

x. Se va sili să spună mental încontinuu scurte rugăciuni.

Acolo unde este posibil, de preferat rugăciunile se vor spune vocal, în șoaptă, auzibile doar pentru propriile noastre urechi.

Vom spune mental, în șoaptă (cu voce litanică) sau vom psalmodia (cu voce litanică):

„*Slavă Ție Doamne Iisuse Hristoase, slavă Ție*“,

și

„*Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă*“,

și

„*Doamne Iisuse Hristoase, te rog să mă (ne) ierți*“,

și

„*Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește familia mea, țara mea, lumea Ta*“.

xx. Tot programul prezentat mai sus poate fi înlocuit cu un canon de citit psalmi.

După ce spunem rugăciunile de pocăință (prezentate la punctul 1), vom citi încontinuu din Psaltire, fără limită sau impunerea unui număr de psalmi. Fiecare citește câți psalmi poate.

xxx. Tot programul prezentat mai sus poate fi înlocuit cu un canon de 1.000 metanii mari (sau 3.000 închinăciuni mici).

După ce spunem rugăciunile de pocăință (prezentate la punctul 1), vom face 1.000 metanii mari (sau 3.000 închinăciuni mici), timp în care vom spune încontinuu

rugăciuni adresate Mântuitorului Iisus Hristos și Prea Sfintei Maicii Domnului (din cele prezentate mai sus la punctul 5).

Aceste metanii mari se fac cu mici pauze, care nu trebuie să depășească 2 minute.

De exemplu:

– dacă suntem începători și facem 100 metanii mari, vom face pauze de 2 minute după fiecare 25 metanii mari;

– dacă suntem silitori și avem puțină obișnuință vom face 2–500 metanii mari, și vom face pauze de 2 minute după fiecare 100 metanii mari;

– dacă suntem râvnitori și avem suficientă obișnuință vom face 5–1.000 metanii mari, și vom face pauze de 2 minute după fiecare 200 metanii mari.

VI.2. Priveghere „de toată noaptea” în propria locuință, pentru Acoperământul Maicii Domnului.

În fiecare săptămână, în oricare noapte putem, obligatoriu vom face o priveghere „de toată noaptea”, pentru Acoperământul Maicii Domnului (orele 22–4 dimineața).

În tot timpul rugăciunii noastre de acasă trebuie să ardă lumina unei candelă. Pentru a ne ajuta în concentrare, putem arde și un bob de tămâie. Aprindem și menim lumina unei candelă în cinstea: Preasfintei Treimi, Mântuitorului Iisus Hristos, Preasfintei Maicii Domnului, Sfinților din Sinaxar, oricăror Sfinți doriți.

Închinăm sau menim această pravilă de noapte Acoperământului Maicii Domnului, făcându-i cu această ocazie diferite rugăminți: pentru rezolvarea anumitor probleme cotidiene, pentru dobândirea de sănătate, pentru ieșirea dintr-un necaz grav, iertare de păcate și eliberarea din capcana relației cu un demonizat, pentru despățimire, pentru dobândirea unor virtuți, pentru aflarea vocii lui Dumnezeu, pentru dobândire de copii, pentru găsirea unui soț/soție, pentru găsirea unui serviciu, pentru întoarcerea acasă a copiilor/soțului/soției, etc., etc., etc.

Din considerente practice, vom face această priveghere în noaptea de vineri spre sâmbătă dimineața (orele 22–4 dimineața), după ce în ziua de vineri am ținut post. Fiecare face cât poate din următoarea pravilă:

1. Citim rugăciunile începătoare.

Acestea sunt următoarele:

– **rugăciunile de pocăință (se citesc/spun în genunchi):**

rugăciunea de pocăință personală + psalmul 50 + rg.Sf.Efrem Sirul + Cele 7 plânsuri ale Sf.Efrem Sirul (rg. pentru ziua corespunzătoare) + opțional rugăciunea de pocăință a Sf.Ioan Gură de Aur.

– **rugăciunile începătoare „de tipic“:**

rugăciunile începătoare + Crezul + o rugăciune către Maica Domnului + o rugăciune către Îngerul Păzitor + rugăciunea de dezlegare a Arh.Ilarion Argatu + rugăciunea de dezlegare a Sf.Mc.Ciprian + Rugăciunea Sfintei Cruci.

– **rugăciunile pentru alți oameni:**

rugăciunea pentru lume a Sf.Paisie Aghioritul.

Note:

– Pentru rugăciunea de pocăință personală vezi anterior paragraful „1.f. Spovedania personală zilnică”.

Rugăciunile de pocăință au rolul de a ne „încălzi” mintea și sufletul, pentru celelalte rugăciuni „de tipic” care urmează. Vom spune și vom citi aceste rugăciuni de pocăință cu mare căință, nevoiță, durere, sinceritate și profunzime, chiar silindu-ne să dobândim lacrimi de pocăință.

Astfel, apoi vom putea realiza ușor rugăciuni „de tipic” de calitate: cu mare atenție și concentrare, cu dragoste, durere, evlavie, pocăință, zdrobirea „inimii”, smerenie.

– Toate rugăciunile de pocăință le vom face stând în genunchi și cu brațele întinse în sus.

– În cadrul rugăciunilor începătoare mirenii începători se vor sili să spună rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori și rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori.

Mirenii avansați vor spune zilnic rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori și rugăciunea Împărate Ceresc de 10 ori.

2. Citim rugăciunile de seară.

3. Citim 2–3 psalmi, în ordinea lor din Psaltire.

Folosim Psaltirea Creștin–Ortodoxă și/sau Biblia Creștin–Ortodoxă (de preferință ediția din 1914 sau Biblia diortosită de ÎPS Mitropolit Bartolomeu Anania).

4. Citim rugăciuni canonice dedicate pentru Sf.Maica Domnului.

Citim următoarele rugăciuni:

rugăciunea „Axion Estin” („Cuvine–se cu adevărat”) + o rugăciune canonică către Maica Domnului + minim 3 psalmi din Psaltirea Maicii Domnului + 1 Canon de rugăciune din „Noul Theotokarion” (Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului)

Facem metanii mari: 13–X, după puteri și mental spunem o scurtă rugăciune adresată Maicii Domnului (menționată la punctul 9).

5. Citim „Paraclisul Maicii Domnului” (PMD), dacă se poate psalmodiind ușor verbal enunțurile rugăciunii.

Facem metanii mari: 13–X, după puteri și mental spunem o scurtă rugăciune adresată Maicii Domnului (menționată la punctul 9).

6. Citim 2 Acatiste închinat Sf.Maicii Domnului: Acatistul Sfântului Acoperământ și Acatistul Buneivestiri.

Între cele două acatiste putem face câteva metanii mari.

Facem metanii mari: 13–X, după puteri și mental spunem o scurtă rugăciune adresată Maicii Domnului (menționată la punctul 9).

7. Citim „Canonul de rugăciune la Praznicul Acoperământului Maicii Domnului”.

8. Facem un program de metanii mari (mm): 50–100, X mm după puteri și mental spunem o scurtă rugăciune adresată Sf.Maicii Domnului:

„Prea Sfântă Maica Domnului, Împărăteasa Cerului și a pământului, apără, păzește și mântuiește–ne pe noi, robii tăi (prenumele Y, Z, T)” – 1 mm

și imediat apoi:

„Prea Sfântă Maica Domnului, Împărăteasa Cerului și a pământului, apără, păzește și mântuiește-ne pe noi, robii tăi” – **10...100...X mm** (după puteri)

Vom spune prenumele Y, Z, T doar la prima rugăciune, apoi la restul rugăciunilor nu vom mai spune și prenumele persoanelor dorite, rugăciunea se va opri la cuvintele „pe noi, robii tăi.”

Dacă în Sinaxar în acea zi este trecută cinstirea unei icoane sau noi dorim să cinstim o icoană anume a Sf.Maicii Domnului, vom face metanii mari cu următoarea rugăciune:

„Sfântă icoană a Maicii Domnului (numele icoanei), ajută, apără, păzește și mântuiește-ne pe noi, robii tăi (prenumele Y, Z, T ...)” – **3...10 mm** (după puteri)

Notă: rugăciunile către Prea Sfânta Maica Domnului le vom combina cu rugăciunile de slavoslovire: „Slavă Ție Maica Domnului, slavă Ție” (vezi paragraful **3.4.1.m**).

9. Citim „rugăciunea de la revărsatul zorilor” a lui Sofronie Saharov, sau o spunem mental din memorie.

VI.3. Priveghere „de toată noaptea” în propria locuință, pentru cinstirea unui Sfânt (sau Cuvios, Mucenic, Apostol) pomenit sau nepomenit în Sinaxar, oricând între orele 22–1...3 dimineața.

Ca o condiție fundamentală, pentru a avea ajutorul Sfântului vom ține post, fie în ziua care a trecut, fie în ziua care urmează.

Este posibil să avem mare evlavie și nevoie de ajutorul unui sfânt anume. În acest caz, este bine să cinstim acest sfânt cu o priveghere de noapte specială, dedicată lui.

Cine poate, va face o „priveghere de toată noaptea” între orele 22–4 dimineața, cu multe metanii și rugăciuni dedicate Sfântului. Pentru mireni care trebuie să se scoale dimineața devreme pentru serviciu este suficient să se facă un mic program de rugăciuni, în intervalul orar obișnuit (22 seară–1).

Aprindem o lumânare/candelă în cinstea: Sfintei Treimi, Mântuitorului Iisus Hristos, Maicii Domnului, Sfântului dorit. În tot timpul rugăciunii noastre trebuie să ardă lumina unei candelă sau lumânări. Pentru a ne ajuta în concentrare, putem arde și un bob de tămâie.

Închinăm sau menim această pravilă de noapte Sfântului X, făcându-i cu această ocazie diferite rugăminti: pentru rezolvarea anumitor probleme cotidiene, pentru dobândirea de sănătate, pentru ieșirea dintr-un necaz grav, iertare de păcate și eliberarea din capcana relației cu un demonizat, pentru despătimire, pentru dobândirea unor virtuți, pentru aflarea voii lui Dumnezeu, pentru dobândire de copii, pentru găsirea unui soț/soție, pentru găsirea unui serviciu, pentru întoarcerea acasă a copiilor/soțului/soției, etc., etc., etc.

Fiecare face cât poate din următoarea pravilă:

1. Citim rugăciunile începătoare.

Acestea sunt următoarele:

– **rugăciunile de pocăință (se citesc/spun în genunchi):**

rugăciunea de pocăință personală + psalmul 50 + rg.Sf.Efrem Sirul + Cele 7 plânsuri ale Sf.Efrem Sirul (rg. pentru ziua corespunzătoare) + opțional rugăciunea de pocăință a Sf.Ioan Gură de Aur.

– **rugăciunile începătoare „de tipic“:**

rugăciunile începătoare + Crezul + o rugăciune către Maica Domnului + o rugăciune către Îngerul Păzitor + rugăciunea de dezlegare a Arh.Ilarion Argatu + rugăciunea de dezlegare a Sf.Mc.Ciprian + Rugăciunea Sfintei Cruci.

– **rugăciunile pentru alți oameni:**

rugăciunea pentru lume a Sf.Paisie Aghioritul.

Note:

– Pentru rugăciunea de pocăință personală vezi anterior paragraful „1.f. Spovedania personală zilnică“.

Rugăciunile de pocăință au rolul de a ne „încălzi“ mintea și sufletul, pentru celelalte rugăciuni „de tipic“ care urmează. Vom spune și vom citi aceste rugăciuni de pocăință cu mare căință, nevoință, durere, sinceritate și profunzime, chiar silindu-ne să dobândim lacrimi de pocăință.

Astfel, apoi vom putea realiza ușor rugăciuni „de tipic“ de calitate: cu mare atenție și concentrare, cu dragoste, durere, evlavie, pocăință, zdrobirea „inimii“, smerenie.

– Toate rugăciunile de pocăință le vom face stând în genunchi și cu brațele întinse în sus.

– În cadrul rugăciunilor începătoare mirenii începători se vor sili să spună rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori și rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori.

Mirenii avansați vor spune zilnic rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori și rugăciunea Împărate Ceresc de 10 ori.

2. Citim rugăciunile de seară.

3. Citim 2–3 psalmi, în ordinea lor din Psaltire.

Folosim Psaltirea Creștin–Ortodoxă și/sau Biblia Creștin–Ortodoxă (de preferință ediția din 1914 sau Biblia diortosită de ÎPS Mitropolit Bartolomeu Anania).

4. Citim Acatistul dedicat Sfântului (sau Mucenicului, Cuviosului, Apostolului) dorit și rugăciunile canonice dedicate acestuia.

Facem metanii mari: 10....25 după puteri și mental ne rugăm Sfântului:

„Sfinte/Mucenice, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul (păcătoasa)“.

5. Dacă există, citim și Canonul de rugăciune către (scris de) acest Sfânt.

Facem metanii mari: 10....25 după puteri și mental ne rugăm Sfântului:

„Sfinte/Mucenice, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul (păcătoasa)“.

6. Spunem o puternică rugăciune personală adresată Sfântului.

Facem o rugăciune calitativă, ne rugăm Sfântului cu durere, evlavie, smerenie, dragoste, pocăință, credință, nădejde.

7. Facem un program de metanii mari (mm): 10....100, X după puteri și mental spunem o scurtă rugăciune adresată Sfântului (sau Cuviosului, Mucenicului, Apostolului):

„Sfinte/Mucenice, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul (păcătoasa)“.

8. Citim „rugăciunea de la revărsatul zorilor“ a lui Sofronie Saharov, sau o spunem mental și simultan facem metanii mari însoțite de semnul Sfintei Cruci.

VI.4. Priveghere „de toată noaptea“ în propria locuință, pentru cinstirea celor 12 praznice împărătești.

Praznicele împărătești trebuiesc cinstite (respectate) cu priveghere de toată noaptea. Acestea sunt mari sărbători creștin–ortodoxe închinat Maicii Domnului sau Mântuitorului Iisus Hristos.

La aceste privegheri vom respecta rugăciunile de tipic și metaniile mari descrise anterior: „Priveghere de toată noaptea în propria locuință pentru Acoperământul Maicii Domnului“ și „Pravila specială de vineri după prânz pentru Mântuitorul Iisus Hristos“.

Singura excepție de priveghere în propria locuință este noaptea de Înviere (Sfintele Paști) când trebuie să fim la Biserică, dar dacă nu putem ajunge la o biserică creștin–ortodoxă vom face acasă priveghere „de toată noaptea“.

Aceste privegheri vor începe la orele 22 ale zilei anterioare și se vor termina dimineața la orele 3 ale zilei de praznic împărătesc.

De exemplu, pentru praznicul din 8 septembrie vom începe privegherea în ziua anterioară de 7 septembrie, în jurul orelor 22. Privegherea se va termina în ziua de 8 septembrie, în jurul orelor 3 dimineața.

Praznicele împărătești sunt următoarele (în ordinea lor, începând cu Buna Vestire):

1. 25 martie, Buna Vestire (Blagoveștenia);
2. „Intrarea Domnului în Ierusalim“, Duminica Floriilor (cu dată variabilă);
3. „**Învierea Domnului**“, Sfintele Paști (cel mai important praznic împărătesc, denumit „praznicul praznicelor“, cu dată variabilă);
4. „Înălțarea Domnului“, Patruzeci de zile după Paști (cu dată variabilă);
5. „Pogorârea Duhului Sfânt“, Cincizeci de zile după Paști (Cincizecimea sau Rusaliile, cu dată variabilă);
6. 6 august, Schimbarea la Față (40 zile înainte de Înălțarea Sfintei Cruci pe 14 sept.);
7. 15 august, Adormirea Maicii Domnului.
8. 8 septembrie, Nașterea Maicii Domnului;
9. 21 noiembrie, Intrarea Maicii Domnului în Biserică;
10. 25 decembrie, Nașterea Domnului (Crăciunul);
11. 6 ianuarie, Botezul Domnului (Epifania sau Teofania);
12. 2 februarie, Întâmpinarea Domnului;

VII. Participăm la Sfintele Slujbe și Taine ale Bisericii:, Vecernie, Utrenie, Litie, Acatist, Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Spovedanie, Împărtășanie, Molitfele Sfântului Vasile cel Mare, etc.

Pentru slujba Sf.Liturghii și slujba Sf.Maslu, facem tot posibilul să fim în Biserică încă din primele 10 SECUNDE ale slujbei, deoarece atunci când preotul rostește „Binecuvântarea mare“ se deschid toate Cerurile, până la Tronul lui Dumnezeu (!).

„Binecuvântarea mare“, este următoarea propoziție–rugăciune:

„*Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.*“

În timpul cât preotul rostește această rugăciune scurtă, noi mireni suntem pregătiți și imediat facem cât de multe metanii mari putem (4–10 metanii mari).

La fiecare metanie mare vom gândi mental o rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu:

„*Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție*“.

Practica monahală consideră că fiecare metanie mare făcută în acest moment (când preotul spune „*Binecuvântarea mare*“) se cuantifică în „depozitul“ din Cer cu valoarea a 2500 închinăciuni mari (metanii mici) realizate acasă.

Deci în aceste 10 secunde, cu doar 4 metanii mari putem „câștiga“ în Cer valoarea a 10.000 închinăciuni mari, ceea ce nu este de neglijat. Pentru aceste 4 metanii mari Dumnezeu ne poate ierta din păcate, scoate din necazuri și boală, etc.

Deci trebuie mare atenție la primele 10 secunde, de la începutul slujbei Sfintei Liturghii și de la începutul slujbei Sf. Maslu.

3.4. Rugăciunea de calitate prin „coborârea minții în inimă“. Scopul rugăciunii de calitate.

Rugăciunea de calitate înseamnă să „trăim“ rugăciunile pe care le spunem. Rugăciunile nu doar se citesc, valoarea lor apare doar atunci când ele se „trăiesc“ simultan cu mintea și inima. **Concret, o rugăciune se TRĂIEȘTE prin „coborârea minții în inimă“.** Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh în timpul rugăciunii de calitate, în timp ce ne rugăm calitativ, prin „coborârea minții în inimă“.

Cea mai puternică rugăciune ușor accesibilă pentru mireni, indiferent de tipul ei (*rugăciunea lui Iisus*, Tatăl Nostru, psalmi, acatiste, tropare, etc) este *Rugăciunea inimii*, care presupune „coborârea minții în inimă“.

Această „coborâre a minții în inimă“ nu este o tehnică de tip yoga, meditație, vizualizare, NLP sau orice altceva. În realitate nu „coborâm“ atenția minții în organul nostru numit inimă, aici termenul de „inimă“ nu are înțelesul de inimă ca organ fiziologic. „Inima“ este de fapt sufletul, mai precis este centrul sufletului care este situat în apropiere de organul fiziologic inimă.

„INIMA“ DUHOVNICEASCĂ = ESTE CENTRUL SUFLETULUI, CARE ESTE SITUAT ÎN APROPIERE DE ORGANUL FIZIOLOGIC INIMĂ.

Deci prin „coborârea minții în inimă“ atenția minții se integrează în mod natural cu sufletul nostru, atunci când în suflet avem activate anumite stări sufletești.

Rugăciunea inimii, atunci când mintea „coboară în inimă“, este cea mai sigură osteneală personală pentru a primi Harul Sfântului Duh, pentru ca Acesta să ne

realizeze îndumnezeirea Sinelui personal.

Pentru Dumnezeu contează mai puțin cantitatea și rugăciunile multe, ca o normă îndeplinită tipică–militărește, spuse mecanic prin lucrarea buzelor și/sau a minții. Nu acesta este aspectul principal și scopul ascezei.

Pentru Dumnezeu și pentru Sfântul Duh contează mai ales calitatea rugăciunii, pocăința și trezvia minții din timpul rugăciunii, care poate duce la o trăire ființială a minții și sufletului:

CREDINȚA, DRAGOSTEA ȘI RECUNOȘTINȚA PENTRU DUMNEZEU ȘI MÂNTUITORUL IISUS HRISTOS, DORINȚA ȘI NĂDEJDEA PENTRU A PRIMI IERTAREA PĂCATELOR, DUHUL UMILIT, „INIMA“ ÎNFRÂNTĂ ȘI SMERITĂ (SMERIRE DE SINE), CĂINȚĂ ȘI POCĂINȚĂ PENTRU PĂCATELE FĂCUTE (avem conștiința păcătoșeniei, apare întristarea lucrătoare), DUREREA ȘI ZDROBIREA „INIMII“ PENTRU PĂCATELE FĂCUTE, LACRIMILE DE POCĂINȚĂ, DĂRUIREA/RĂVNIREA SPRE CURĂȚIE, DUREREA ȘI DORINȚA PENTRU DESPĂTIMIRE, DUCI CU DURERE LA „INIMĂ“ CEEA CE SPUI CU BUZELE SAU GÂNDEȘTI CU MINTEA, EVLAVIE, DORUL PENTRU DUMNEZEU, SIMȚIREA PREZENȚEI LUI DUMNEZEU (ai conștiința și sentimentul prezenței lui Dumnezeu lângă tine și în „inima“ ta), SFÂNTA FRICĂ DE DUMNEZEU.

Iată în acest sens câteva sfaturi esențiale ale Părintelui Justin Pârvu:

„E foarte important să știi să te rogi. De multe ori și noi călugării, stăm în mănăstiri și nu ne rugăm, doar ni se pare că ne rugăm. Nu e de ajuns să mergi la biserică, la slujbe și să stai acolo ca și cum ți-ai făcut datoria, din obligație.

Trebuie să insistăm pe lucrarea lăuntrică. Degeaba zicem multe rugăciuni cu gura sau cu mintea, dacă nu aprofundăm, dacă nu trăim ceea ce ne rugăm.

Acum și mirenii trebuie să aprofundeze rugăciunea din inimă, pentru că va fi singura noastră izbăvire – rugăciunea din inimă. Pentru că în inimă este rădăcina tuturor patimilor și acolo trebuie să lucrăm.

Până acum a mai mers cu lucruri superficiale, dar pentru vremurile ce ne stau înaintea, nu va fi de ajuns. Dacă nu vom avea rugăciune cu străpungerea inimii, nu vom rezista la tot atacul psihologic, pentru că au metode nevăzute de reeducare a minții.

Astăzi mi se pare că nepăsarea este cel mai greu păcat. Nu mai simțim nimic la rugăciune, nu avem lacrimi de pocăință.

VOR VENI VREMURI ÎN CARE NUMAI CEI CE VOR SIMȚI HARUL LUI DUMNEZEU VOR PUTEA DISTINGE BINELE DE RĂU. CU MINTEA OMENEASCĂ VA FI CU NEPUTINȚĂ DE ALES ÎNTRE BINE ȘI RĂU.

Vor fi mari înșelări și numai Harul lui Dumnezeu ne va putea izbăvi de ele.

Așadar, rugați-vă, rugați-vă să nu cădeți în ispita înșelării! Pentru că numai prin rugăciune putem primi Harul lui Dumnezeu.

Dacă nu ne rugăm și perseverăm în lenevia și nepăsarea noastră, fără pocăință, atunci este posibil să pierdem instinctul îndreptării. Să ne ferească Dumnezeu să pierdem instinctul îndreptării!”⁹

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

De ce trebuie să ne dăm osteneala să facem rugăciuni calitative, rugăciuni de calitate. Care este scopul rugăciunilor de calitate.

Este greu pentru mirenii din ziua de astăzi să realizeze lungi pravile de rugăciuni și metanii mari. Sunt mai multe impedimente care stau în calea lungilor pravile de rugăciune, așa cum se făceau în trecut: lipsa de experiență, lipsa de obișnuință (deprindere), condiția medicală, oboseala cronică (muncă, stress, relații tensionate, ore în transport și pe drumuri), lipsa de timp, deficitul de somn, deficitul de alimentație de calitate, lipsa de voință și răbdare, griile lumești și cotidiene, etc. Majoritatea dintre noi pur și simplu nu mai avem posibilitatea unor pravile de câteva ore. **Dar ceea ce nu mai putem realiza cantitativ, putem însă realiza calitativ. Nu ne putem ruga multe ore, dar cât ne rugăm să facem rugăciunile noastre cu maximă calitate.**

Doar atunci când facem rugăciuni calitative poate apare efectul de „transformare” ființială al Sinelui, doar atunci Sinele nostru dobândește asemănarea cu Dumnezeu. Chipul lui Dumnezeu este darul Său pentru orice ființă umană, dar asemănarea cu El se dobândește doar dacă facem o osteneală în acest sens.

Rugăciunile calitative sunt absolut esențiale pentru ca Sinele nostru să poată dobândi o identitate ființială apropiată cu identitatea ființială a lui Dumnezeu. Practic aceasta înseamnă în esență dobândirea asemănării cu Dumnezeu: este dobândirea (după puterile duhovnicești ale fiecăruia) unei identități ființiale cât mai aproape de identitatea ființială a lui Dumnezeu.

Mai corect spus, Duhul Sfânt „muncește” înlăuntrul nostru și realizează „transformarea” ființială a Sinelui, dar acest proces trebuie pornit și continuat prin voința și stăruința omului.

Pentru ca Duhul Sfânt să-și poată face lucrarea și să apară efectul transformativ al Sinelui, din partea omului se cere silire de sine și voință, pentru a-l putea oferi Duhului Sfânt „materialele” și „instrumentele de lucru” necesare: rugăciune de calitate, permanentă trezvia minții (smerita cugetare, permanent *rugăciunea lui Iisus*), respectarea unei pravile de rugăciune (mai ales seara și noaptea), respectarea unei discipline a postului, realizarea de închinăciuni și metanii mari, cultivarea conștientă a unor virtuți esențiale (răbdarea, înfrânarea, tăcerea, smerenia), milostenie, efort conștient pentru a dobândi Duhul Sfânt, iertarea greșalelor celor pe care îi cunoaștem, să faci cu dragoste și implicare (să „pui suflet”) toate activitățile profesionale, familiale și cotidiene ale vieții tale.

Trebuie înțeles că toate acestea enumerate mai sus și TRĂIREA FIINȚIALĂ CALITATIVĂ pe care ele le aduc omului sunt simple „materiale” și „instrumente de lucru”, absolut necesare pentru ca Duhul Sfânt să-și realizeze scopul, adică lucrarea de transformare ființială a Sinelui tău. Ca să fac o analogie din construcții, Duhul Sfânt muncește doar cu „materialul clientului”, doar cu „materialele” și „instrumentele de muncă” pe care omul I le oferă.

Dacă omul îi oferă Duhului Sfânt puțin „material” și puține „instrumente de lucru”, atunci și efectele vor fi „puține”, îndumnezeirea Sinelui omului va fi de asemenea „puțină”. Omul care îi oferă Duhului Sfânt „material” de calitate și „instrumente de lucru” corespunzătoare va avea parte de o puternică transformare ființială a Sinelui, acest om va dobândi o identitate de Sine foarte apropiată de identitatea ființială a lui

Însuși Dumnezeu. Evident, acesta este cazul sfinților, care timp de zeci de ani s-au nevoit și au oferit Duhului Sfânt toate cele necesare pentru ca El să-și facă lucrarea de îndumnezeire ființială a lor.

În rezumat:

ÎN LUCRAREA SA DE ÎNDUMNEZEIRE A SINELUI OMULUI, DUHUL SFÂNT „MUNCEȘTE” DOAR „CU MATERIALUL CLIENTULUI” = DUHUL SFÂNT FOLOSEȘTE DOAR „MATERIALE DE LUCRU” ALE OMULUI + „INSTRUMENTE DE LUCRU” ALE OMULUI.

„MATERIALE DE LUCRU” CALITATIVE OFERITE DUHULUI SFÂNT = rugăciune de calitate, permanentă trezvia minții, respectarea unei pravile de rugăciune, respectarea unei discipline a postului, realizarea de închinăciuni și metanii mari, cultivarea conștiință a unor virtuți esențiale, milostenie, efort conștient pentru a dobândi Duhul Sfânt, iertarea greșalelor celor pe care îi cunoaștem, dragoste și implicare în toate activitățile vieții tale.

„MATERIALE DE LUCRU” CALITATIVE (îndeplinirea calitativă a rugăciunilor, postului, metaniilor, milosteniilor, activităților cotidiene, etc.) = DUC LA APARIȚIA UNOR „INSTRUMENTE DE LUCRU” CALITATIVE, NECESARE DUHULUI SFÂNT = TRĂIRI FIINȚIALE-SUFLETEȘTI CUMULATIVE = CREDINȚA, DRAGOSTEA ȘI RECUNOȘȚINȚA PENTRU DUMNEZEU ȘI MÂNTUITORUL IISUS HRISTOS, DORINȚA ȘI NĂDEJDEA PENTRU A PRIMI IERTAREA PĂCATELOR, DUHUL UMILIT, „INIMA” ÎNFRÂNTĂ ȘI SMERITĂ (SMERIRE DE SINE), CĂINȚĂ ȘI POCĂINȚĂ PENTRU PĂCATELE FĂCUTE (avem conștiința păcătoșeniei, apare întristarea lucrătoare), DUREREA ȘI ZDROBIREA „INIMII” PENTRU PĂCATELE FĂCUTE, LACRIMILE DE POCĂINȚĂ, DĂRUIREA/RÂVNIREA SPRE CURĂȚIE, DUREREA ȘI DORINȚA PENTRU DESPĂTIMIRE, DUCI CU DURERE LA „INIMĂ” CEEA CE SPUI CU BUZELE SAU GÂNDEȘTI CU MINTEA, EVLAVIE, DORUL PENTRU DUMNEZEU, SIMȚIREA PREZENȚEI LUI DUMNEZEU (ai conștiința și sentimentul prezenței lui Dumnezeu lângă tine și în „inima” ta), SFÂNTA FRICĂ DE DUMNEZEU.

„MATERIALE DE LUCRU” CALITATIVE OFERITE DUHULUI SFÂNT (post, rugăciune, trezvia minții, dragoste, etc.) +

„INSTRUMENTE DE LUCRU” CALITATIVE OFERITE DUHULUI SFÂNT (trăirea ființială calitativă din mintea și sufletul omului) =

DUHUL SFÂNT VA REALIZA (VARIABIL, PE CÂT ESTE POSIBIL) ÎNDUMNEZEIREA OMULUI, ASEMĂNAREA FIINȚIALĂ A SINELUI OMULUI CU IDENTITATEA FIINȚIALĂ A LUI ÎNSUȘI DUMNEZEU = OMUL DEVINE „FIU” A LUI DUMNEZEU DUPĂ HAR.

În toată asceza noastră nu trebuie să uităm SCOPUL pentru care ne silim. Scopul nu este postirea, milostenia sau rugăciunile multe, scopul este transformarea ființială a Sinelui nostru uman, astfel încât el să dobândească pe cât se poate asemănarea (identitatea) cu Ființa lui Dumnezeu.

Pentru ca Duhul Sfânt să-și realizeze lucrarea de îndumnezeire a Sinelui omului, El nu „lucrează” direct cu postirea și rugăciunile cantitative ale omului, ci El are nevoie de TRĂIREA noastră ființială pe care o poate genera postirea și rugăciunile calitative. De aceea, nu trebuie să considerăm aceste „materiale de lucru” duhovnicești în aspectul lor cantitativ.

Nu contează numărul de ore în care te rogi și nu contează sutele de metanii mari pe care le faci, ceea ce contează este TRĂIREA FIINȚIALĂ CALITATIVĂ ȘI CUMULATIVĂ pe care o obții în mintea și sufletul tău când faci toate acestea.

Degeaba poți să te rogi 3 ore și să faci 100 metanii mari, dacă nu le faci calitative și nu realizezi în mintea și sufletul tău o TRĂIRE FIINȚIALĂ CALITATIVĂ, cu care Duhul Sfânt să poată „lucra”. În schimb, poți să te rogi calitativ 10 minute și să faci 10 metanii mari, care să genereze o TRĂIRE FIINȚIALĂ CALITATIVĂ, cu care Duhul Sfânt poate să-și facă „lucrarea” de îndumnezeire a Sinelui.

Majoritatea mirenilor care fac foarte multe metanii mari (peste 1000 pe zi) ajung să uite aceste aspecte și fac aceste metanii mari ca o formă de sport. De aceea marele duhovnic Arsenie Papacioc recomanda să facem o singură metanie mare pe zi, dar în fiecare secundă a zilei să ne păstrăm neîncetat mintea într-o stare de prezență conștientă și trezvie, care ne vor genera o trăire ființială calitativă.

De aceea mulți duhovnici iscusiți pun accentul nu pe cantitatea rugăciunilor, ci pe calitatea cu care le facem, care va genera o trăire ființială calitativă personală, un fel de „material al clientului” pe care Duhul Sfânt îl va putea folosi în lucrarea Sa de îndumnezeire al Sinelui omului.

Treptele rugăciunii (clasificarea rugăciunilor).

Părintele Ilie Cleopa ne-a învățat că există câteva tipuri principale de rugăciune.

Trebuie făcută observația că aceste 9 „trepte” ale rugăciunii sunt de fapt o clasificare a rugăciunilor. Toate aceste trepte sunt specifice *rugăciunii lui Iisus*, dar majoritatea dintre ele sunt valabile și pentru rugăciunile canonice „de tipic”.

Treptele (tipurile) rugăciunii sunt următoarele:

- 1. Contemplarea naturală în duh;**
- 2. Rugăciunea buzelor și a limbii;**
- 3. Rugăciunea minții;**
- 4. Rugăciunea minții de sine mișcătoare;**
- 5. Rugăciunea inimii (sau Rugăciunea cu coborârea minții în inimă);**
- 6. Rugăciunea inimii de sine mișcătoare;**
- 7. Rugăciunea văzătoare;**
- 8. Rugăciunea în extaz;**
- 9. Rugăciunea duhovnicească (sau Rugăciunea contemplativă).**

1. Contemplarea naturală în duh.

Părintele Ilie Cleopa considera că rugăciunea de bază, elementară, este „contemplarea naturală în duh” descrisă de Sf. Maxim Mărturisitorul.

Adică cea mai simplă formă de rugăciune personală este admirația cu bucurie, încântare, mirare, smerenie și recunoștință a legității, frumuseții și adevărului Creației lui Dumnezeu: puritatea copiilor, soarele, luna, stelele, galaxiile, pădurile, dumbrăvile, copacii (și florile lor, fructele), junglele, deșerturile, plajele, mările, valurile, oceanele, râurile și fluviile, deltele, dealurile, luncile, munții, florile câmpului, câmpurile cu rod (grâu, porumb, etc), viile, toate animalele care trăiesc în apă, aer, sol, subsol, toată bogăția legumelor și fructelor, anotimpurile, vânturile, norii, legile chimice (fizice, matematice) care guvernează cu deosebită precizie existența Pământului, Naturii și

Universului.

2. Rugăciunea limbii, buzelor și glasului.

Este o expresie care se referă la *rugăciunea lui Iisus* și la rugăciunile canonice „de tipic“.

Este când omul lucrează *rugăciunea lui Iisus* și alte rugăciuni canonice doar cu gura (vocea): când le șoptim, când le psalmodiem încet (cu voce litanică), când le citim cu voce joasă, când le citim cu vocea noastră obișnuită.

3. Rugăciunea minții.

Rugăciunea minții este o expresie care se referă la:

- toate rugăciunile verbalizate pe care le înțelegem cu mintea;
- toate rugăciunile canonice „de tipic“ pe care le citim în mod mental;
- toate rugăciunile canonice „de tipic“ pe care le repetăm mental din memorie;
- *rugăciunea lui Iisus* (spusă în minte);
- orice rugăciuni spuse mental (în minte).

La acest nivel demonii încă ne pot perturba sau împiedica în rugăciune, prin zecile de gânduri pe care ni le trimit încontinuu în minte: de griji, frică, raționale (sensuri din Sf. Scripturi, sensuri din cărțile citite), imaginație, reverii, amintiri din trecut, etc.

3.a. Lucrăm rugăciuni canonice „de tipic“ (le citim, le psalmodiem mental, le repetăm mental din memorie).

Expresia și sensul de „Rugăciunea minții“ se poate referi la situația când omul lucrează orice rugăciune canonică „de tipic“, pe care o citește/„spune“ mental în mod calitativ: cu pocăință, căință, dulce–durere, atenție asupra cuvintelor, durerea și zdrobirea „inimii“, „inimă“ înfrântă și smerită, conștiința păcătoșeniei și sentimentul vinovăției asumate pentru păcatele comise (cu voie sau fără de voie), etc.

3.b. Lucrăm mental *rugăciunea lui Iisus*.

x. „Rugăciunea minții“ înseamnă să realizăm simultan 2 aspecte principale:

- „închidem“ mintea în înțelesurile cuvintelor *rugăciunii lui Iisus* (rugăciune fără împrăștiate);
- neîncetat/statornic mintea este în stare de priveghere (vigilență, luare aminte la sine, supraveghere de sine).

Pentru a ajunge la „Rugăciunea minții“, neîncetat ne vom „încărca mintea“ cu *rugăciunea lui Iisus*, folosind pentru aceasta efortul conștient–volitiv: atenția la sine, curajul, hotărârea/determinarea și voința (silirea de sine, osteneala conștientă).

RUGĂCIUNEA MINȚII = ESTE UN EFORT VOLITIV–MENTAL–CONȘTIENT AL OMULUI = ESTE CÂND NE „ÎNCĂRCĂM MINEA“ CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS PRIN EFORTUL NOSTRU CONȘTIENT–VOLITIV: ATENȚIE (LUARE AMINTE LA SINE), HOTĂRÂRE ȘI DETERMINARE, VOINȚĂ (SILIRE DE SINE, OSTENEALĂ CONȘTIENTĂ).

xx. Pentru „Rugăciunea minții“, vom spune *rugăciunea lui Iisus*:

- pe ritmul natural de inspirație–expirație;
- cu trezvie: cu atenție pentru fiecare cuvânt al rugăciunii (fără a avea în minte imaginații, reverii sau alte gânduri), fiind atenți la înțelesurile cuvintelor pe care le

spunem mental;

– **cu trăire sufletească**: cu atenție la sine, determinare, voință (efort conștient, silire de sine, osteneala conștientă), răbdare, evlavie, însuflețire, dăruire, jertfire, durere, căință, pocăință, evlavie, adâncă smerenie, smerire de sine, sfântă frică, cumințenie a duhului, umilință a duhului, „întristarea cea bună”, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu, adorarea lui Dumnezeu, dorirea lui Dumnezeu, împreună–vorbirea cu Dumnezeu.

Dacă avem trezvie și trăire sufletească, atunci acest înțeles mental al rugăciunilor va „coborî” în suflet, unde va produce o trăire duhovnicească: de bucurie, împlinire, mulțumire, pace, o senzație de „hrănire” a sufletului.

Se lucrează *rugăciunea lui Iisus* cu mintea (gândirea), eventual combinată și cu gura. În principal ne vom sili și vom repeta mental *rugăciunea lui Iisus* în 5 cuvinte:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește–mă”

xxx. La început vom realiza *rugăciunea lui Iisus* (mai mult) prin aspecte psihologice: tăcere, calm, relaxat, liniștit, blândețe, pacea minții, permanentă atenție conștientă la sine (luarea aminte la sine), răbdare, curaj duhovnicesc, hotărâre (determinare, seriozitate), voință (efort conștient, silire de sine), stăpânire de sine cu libertatea voinței, completă atenție mentală la cuvintele *rugăciunii lui Iisus* (sau orice altă rugăciune spunem mental), permanentă aducere aminte la propria moarte.

În timp, după ce vom roda mecanismul înțepenit al rugăciunii mentale neîncetate (prin atenție, voință și răbdare), pe lângă aspectele psihologice menționate mai sus, în mod natural ne vom activa și „focul” duhovnicesc din interior, adică motivația duhovnicească.

Acest „foc” duhovnicesc pentru trezvia minții îl vom avea ceva mai târziu, pe măsură ce avansăm în asceză și Dumnezeu ne vede râvna noastră bună pentru rugăciunea neîncetată.

Vom spune *rugăciunea lui Iisus* ore întregi, neîncetat fără limite, (aproape) oriunde ne aflăm și (aproape) orice facem. Doar când dorim o variație, vom spune mental și alte rugăciuni simple. Apoi pentru alte ore revenim iar la *rugăciunea lui Iisus*.

3.c. Lucrăm neîncetat mental un program de rugăciuni scurte.

Un model practic de rugăciuni mentale poate fi citit mai departe în acest capitol, la sub–capitolul **3.5.1.**

4. Rugăciunea minții de sine mișcătoare.

Trebuie să fim atenți și să facem diferența dintre „Rugăciunea minții” și „Rugăciunea minții de sine mișcătoare”.

În multe scrieri monahale și bisericesti apar expresii precum următoarele:

„a dobândit/are rugăciunea

„a dobândit/are rugăciunea minții

„a primit rugăciunea minții

„are rugăciunea minții

„lucrează rugăciunea minții

„mintea trebuie să se roage neîncetat ziua și noaptea

„rugăciunea trebuie să lucreze în minte și în inimă“

„a(m) pierdut rugăciunea“

etc.

Toate aceste expresii nu se referă la „Rugăciunea minții“ pe care omul o spune prin efortul său conștient–volitiv, ci se referă la „Rugăciunea minții de sine mișcătoare“.

„Rugăciunea minții de sine mișcătoare“ înseamnă că mintea noastră poate spune rugăciunea lui Iisus în mod autonom, neîncetat, fără efortul nostru conștient.

Această lucrare autonomă a minții, care depășește funcționarea psihologică naturală, presupune că omul a primit anterior harisma *Rugăciunii minții*.

Deci „Rugăciunea minții de sine mișcătoare“ nu este lucrată propriu–zis de mintea omului, ci de Sf.Duh.

De–abia atunci spunem că avem „Rugăciunea minții de sine mișcătoare“, după ce am primit de la Dumnezeu harisma *Rugăciunii minții* (despre harisme vezi în capitolul 19 paragraful 19.6.14).

MINTEA = ESTE PARTEA RAȚIONALĂ A SUFLETULUI (ÎN SCRIERILE SF.PĂRINȚI).

RUGĂCIUNEA MINȚII DE SINE MIȘCĂTOARE = ESTE/APARE DUPĂ CE AM PRIMIT DE LA DUMNEZEU HARISMA RUGĂCIUNII MINȚII.

HARISMA RUGĂCIUNII MINȚII = OMUL ARE „RUGĂCIUNEA MINȚII DE SINE MIȘCĂTOARE“ = MINTEA SPUNE SINGURĂ, NEÎNCETAT, RUGĂCIUNEA LUI IISUS FĂRĂ EFORTUL CONȘTIENT (VOLITIV) AL OMULUI + OMUL PRIMEȘTE ÎN DAR O STARE DE NEÎNCETATĂ BUCURIE HARICĂ, DULCEAȚĂ DUHOVNICEASCĂ.

HARISMA RUGĂCIUNII MINȚII = OMUL ARE „RUGĂCIUNEA MINȚII DE SINE MIȘCĂTOARE“ = PRIN RUGĂCIUNEA LUI IISUS (CARE SE SPUNE MENTAL SINGURĂ, NEÎNCETAT) ARE LOC CURĂȚIREA COMPLETĂ A MINȚII OMULUI DE: GÂNDURI DE ÎMPRĂȘTIERE, GÂNDURI PĂTIMAȘE, ADICȚII, SCHEME MENTALE, PROGRAMĂRI MENTALE, GÂNDURI DE SUGESTIE HIPNOTICĂ IMPLANTATE, PERCEPȚII/APERCEPȚII NEGATIVE ȘI/SAU NEREALISTE, ETC.

SIMULTAN CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS (CARE SE SPUNE MENTAL SINGURĂ, NEÎNCETAT, FĂRĂ EFORTUL CONȘTIENT /VOLITIV AL OMULUI) POT AVEA LOC TOATE CELELALTE PROCESE NATURALE ALE GÂNDIRII.

O condiție esențială pentru a putea primi de la Dumnezeu în dar harisma *Rugăciunii minții* este **lucrarea lacrimilor** (o stare de plâns/plângere naturală a ochilor), care este declanșată prin voința (silirea de sine) pentru a lucra zilnic smerita cugetare, smerirea de sine, blândețea, căința și pocăința.

Asceții isihaști practicanți ai *rugăciunii lui Iisus* ne învață că harisma *Rugăciunii minții* nu se primește până când sufletul nu este „curățit“ prin lacrimi timp de 3–4 ani de zile.

Dacă vom fi atenți la gândurile noastre și nu vom accepta împrăștierea minții, **după lucrarea lacrimilor de „spălare“ a sufletului care durează 3–4 ani, apoi mintea noastră va spune rugăciunea lui Iisus în mod automat și neîncetat, fără efortul nostru conștient (vom primi în dar harisma *Rugăciunii minții*).**

După alți 1–2 ani de osteneală, „Rugăciunea minții de sine mișcătoare“ va coborî în „inimă“, realizând astfel „Rugăciunea inimii de sine mișcătoare“ (vezi mai departe punctul 6).

5. Rugăciunea inimii (sau „Rugăciunea cu coborârea minții în inimă“) și „Rugăciunea harică“.

„Rugăciunea inimii“ este o expresie care se referă la *rugăciunea lui Iisus* și la rugăciunile canonice „de tipic“.

Cea mai calitativă „Rugăciune a inimii“ este „Rugăciunea harică“, care apare atunci când pe lângă „Rugăciunea inimii“ omul se „umple“ cu Harul Sfântului Duh (vezi mai departe în acest paragraf sub-punctul **3.4.1.h**).

În modul cel mai elementar, „Rugăciunea inimii“ apare atunci când rugăciunea este înțeleasă cu mintea și este simțită cu „inima“. Sf. Teofan Zăvorâtul a detaliat și explicat foarte bine cum se poate ajunge la „Rugăciunea inimii“ (vedeți în continuare paragraful **3.4.1.TZ**).

„Rugăciunea inimii“ este atunci când:

5.a. „Rugăciunea inimii“ este atunci când în mod conștient lucrăm rugăciunea lui Iisus, folosind o tehnică isihastă.

Pentru practica isihastă a „Rugăciunea inimii“ vedeți mai departe în acest sub-capitol paragrafele **3.4.1.IS + 3.4.1.IH**.

5.b. „Rugăciunea inimii“ este și atunci când lucrăm (citim, psalmodiem, repetăm mental) rugăciuni canonice „de tipic“.

Expresia și sensul de „Rugăciunea inimii“ se poate referi și la situația când omul lucrează orice rugăciune canonică „de tipic“, pe care o citește/spune în mod calitativ: cu căință, pocăință, dulce–durere, atenție asupra cuvintelor, durerea și zdrobirea „inimii“, „inimă“ înfrântă și smerită, conștiința păcătoșeniei și sentimentul vinovăției asumate pentru păcatele comise (cu voie sau fără de voie), etc.

Și acum demonii ne pot trimite gânduri de împrăștiere, dar acestea nu mai au puterea să intre în mintea care se află în „cămară“ („inimă“). Mintea „coborâtă în inimă“ și intrată în „cămară“ este imună la gândurile trimise de demoni.

Când mintea „coborâre în inimă“ rugăciunea este curată, deoarece în „inimă“ nu mai pot pătrunde gândurile de împrăștiere (și griji, imaginație, raționale, etc.) trimise de demoni. Demonii trimit încontinuu gânduri de împrăștiere, dar acestea nu pot intra în „inimă“.

De aceea toți Sfinții și duhovnicii au insistat deosebit ca oamenii să–și „coboare mintea în inimă“, să–și păstreze mintea în „inimă“ și să realizeze „Rugăciunea inimii“, deoarece astfel se poate realiza o rugăciune curată, puternică și continuă.

În limbaj duhovnicesc cuvântul „inimă“ desemnează părțile iraționale ale sufletului (aspectele poftitoare și mâniitoare). „Inima“ sufletului este situată în apropierea organului fiziologic inimă, înspre partea de stânga–sus a organului inimii. Într–o traducere aproximativă, expresia duhovnicească „coborârea minții în inimă“ înseamnă „unificarea puterilor sufletului: raționale, poftitoare, mâniitoare“.

De exemplu, Sf. Paisie Aghioritul ajungea la „Rugăciunea inimii“ nu doar prin *rugăciunea lui Iisus*, ci și prin orice altă rugăciune „de tipic“, pe care o spunea într–un mod total, jertfitor.

Sf.Paisie Aghioritul ajungea la „Rugăciunea inimii” mai ales prin psalmodierea psalmilor și prin rugăciunile sale personale jertfitoare (cu durere), pentru folosul altor oameni.

Pentru Sf.Paisie Aghioritul, secretul „Rugăciunea inimii” era să facem orice rugăciune (*rugăciunea lui Iisus*, rugăciuni canonice) în mod jertfitor, cu dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu (vezi mai departe paragraful **3.4.1.PA**).

Aspecte esențiale pentru a putea realiza „Rugăciunea inimii” și „coborârea minții în inimă”:

– silirea de sine pentru neîncetată *rugăciunea lui Iisus*, spusă mental și verbal, fără împrăștierea minții (gândirii);

– dacă este vorba despre rugăciuni canonice, trebuie silire de sine pentru atenție lucidă, pentru a putea „pătrunde” cu mintea sensurile și înțelesurile cuvintelor rugăciunilor;

Odată create, aceste înțelesuri mentale se vor „coborî” imediat în „inimă”, ceea ce va determina ca întreaga minte să „coboare în inimă”.

– înfrânarea pentru imaginație și idei raționale.

Pentru a putea realiza „Rugăciunea inimii” prin rugăciuni canonice, în drumul ei spre „inimă” mintea omului trebuie să treacă de 2 „vămi” (ispite): vama imaginației și vama rațiunii.

6. Rugăciunea inimii de sine mișcătoare.

Este o expresie care se referă doar la *rugăciunea lui Iisus*.

Câți oameni au ajuns la „Rugăciunea inimii de sine mișcătoare”?

Pe timpul comunismului, Părintele Ilie Cleopa a avut înștiințare de la Dumnezeu că în România, fiecare 1 om din 10.000 oameni ajunseseră la „Rugăciunea inimii de sine mișcătoare”. Desigur majoritatea lor erau preoți, stareți, monahi și monahii.

„Rugăciunea inimii de sine mișcătoare” este/apare când *rugăciunea lui Iisus* se lucrează în mod autonom, singură, încontinuu în „inima” omului, fără participarea volitivă a omului, fără efortul conștient al minții.

La rândul ei, *rugăciunea lui Iisus* este lucrată autonom în „inima” omului de Sf.Duh, **atunci când omul primește de la Dumnezeu harisma *Rugăciunii inimii*.**

Deci „Rugăciunea inimii de sine mișcătoare” nu este lucrată propriu-zis de „inima” omului, ci de Sf.Duh.

De obicei, acest lucru se datorează primirii anterioare de la Dumnezeu a harisimei Rugăciunii minții (vezi mai sus punctul 4).

***Rugăciunea lui Iisus* care anterior se lucra autonom/singură în mintea omului (în partea rațională a sufletului), acum aceasta coboară și se lucrează singură neîncetat în „inima” omului.**

Orice alt proces de gândire poate fi realizat simultan cu această rugăciune, care se lucrează în mod autonom în „inimă”.

HARISMA RUGĂCIUNII INIMII = RUGĂCIUNEA LUI IISUS SE SPUNE ÎN „INIMĂ” SINGURĂ, NEÎNCETAT, AUTONOM, FĂRĂ EFORTUL CONȘTIENT-VOLITIV AL OMULUI = SE REALIZEAZĂ „RUGĂCIUNEA INIMII DE SINE MIȘCĂTOARE”.

Dar nu este obligatorie această succesiune, ca *rugăciunea lui Iisus* să treacă de la minte la „inimă”, *rugăciunea lui Iisus* poate ajunge de prima dată să lucreze singură/autonom direct în „inima” omului.

Avem astfel exemplul Sf. Iosif Isihastul, care de prima dată a primit harisma Rugăciunii inimii, adică *rugăciunea lui Iisus* se spunea singură încontinuu în „inima” lui. Ulterior Sf. Iosif Isihastul a primit și harisma Rugăciunii minții, astfel că *rugăciunea lui Iisus* se lucra autonom și în mintea lui.

Pe de altă parte, această rugăciune autonomă a Sf. Duh se oprește imediat dacă omul face cele mai mici păcate: comentare, judecare, gânduri de îndreptățire, gânduri de slavă deșartă, își satisface poftele, etc.

Dacă omul nu va face păcate care să ducă la pierderea harismei Rugăciunii inimii, *rugăciunea lui Iisus* se va lucra singură în „inima” omului neîncetat, zi și noapte, până la moartea lui.

În scrierile Sf. Părinți termenul de „inimă” desemnează părțile iraționale ale sufletului (părțile poftitoare și mânietoare).

„INIMA” SUFLETULUI = ESTE PARTEA IRAȚIONALĂ A SUFLETULUI = CONȚINE ASPECTELE POFTITOARE ȘI MÂNietoARE ALE SUFLETULUI (ÎN SCRIERILE SF. PĂRINȚI) = ESTE LOCALIZATĂ ÎN PARTEA STÂNGĂ, PUȚIN MAI SUS FAȚĂ DE INIMA ORGANICĂ.

HARISMA RUGĂCIUNII INIMII = OMUL ARE „RUGĂCIUNEA INIMII DE SINE MIȘCĂTOARE” = „INIMA” SPUNE SINGURĂ, NEÎNCETAT, RUGĂCIUNEA LUI IISUS FĂRĂ EFORTUL CONȘTIENT (VOLITIV) AL OMULUI + OMUL PRIMEȘTE ÎN DAR O STARE DE NEÎNCETATĂ BUCURIE HARICĂ, DULCEAȚĂ DUHOVNICEASCĂ.

HARISMA RUGĂCIUNII INIMII = OMUL ARE „RUGĂCIUNEA INIMII DE SINE MIȘCĂTOARE” = PRIN RUGĂCIUNEA LUI IISUS (CARE SE SPUNE SINGURĂ, NEÎNCETAT ÎN „INIMĂ”) ARE LOC CURĂȚIREA COMPLETĂ A „INIMII” OMULUI (PĂRȚILE IRAȚIONATE POFTITOARE + MÂNietoARE ALE SUFLETULUI) DE POFTE, PATIMI, FRICI, ETC.

Părintele Ilie Cleopa avea **harisma Rugăciunii inimii**, deci la el „Rugăciunea inimii de sine mișcătoare” se lucra singură, datorită acțiunii Harului Sf. Duh. El auzea cum Sf. Duh se roagă cu suspine în „inima” lui:

„Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”

Se poate vedea clar în multe înregistrări video, cum Părintele Ilie Cleopa vorbea foarte concentrat despre un subiect, dar cu mâna stângă (sau dreaptă) rula boabele unui metanier. Aceste boabe nu erau numărate pentru *rugăciunea lui Iisus* spusă mental prin voința lui, ci erau pentru *rugăciunea lui Iisus* pe care o spunea Sf. Duh în „inima” lui.

În acest mod a fost aflată la începutul creștinismului rugăciunea care trebuie repetată mental neîncetat, după porunca Mântuitorului Iisus Hristos:

– „Și le spunea o pildă cum trebuie să se roage totdeauna și să nu-și piardă nădejdea” (în Sf. Evanghelie după Luca, 18–1) și

– după porunca Sf. Apostol Pavel: „Rugați-vă neîncetat” (în Epistola întâia către

Tesaloniceni, 5–17).

Concret, au existat Sfinți și Părinți foarte îmbunătățiți, din Egipt, Siria și Cappadocia (azi Turcia), care au ajuns la „rugăciunea inimii de sine mișcătoare“. Adică Sf.Duh se ruga cu suspine în „inima“ lor cu această rugăciune și ei o auzeau intern. Apoi ei au scris și învățat pe ucenicii lor despre practica acestei rugăciuni, pe care au denumit-o *rugăciunea lui Iisus*.

Deci *rugăciunea lui Iisus* nu este o invenție sau o descoperire omenească, ci este chiar rugăciunea pe care o folosește Sf.Duh pentru a curăța de patimi și păcate „inima“ celor sporiți.

7. Rugăciunea văzătoare.

Este o expresie care se referă la *rugăciunea lui Iisus* și la rugăciunile canonice „de tipic“.

Este *rugăciunea lui Iisus* și rugăciunile canonice „de tipic“, care sunt lucrate **de omul care a primit harisma înainte–vederii**.

De multe ori, cei care primesc harisma înainte–vederii primesc și harisma stră–vederii (pentru aceste harisme vedeți în capitolul 19, la paragraful **19.6.14**).

La acest nivel omul vede direct îngerii și demonii, cunoaște gândurile oamenilor, „vede“ ce se întâmplă în timp real la distanță.

8. Rugăciunea în extaz.

Este o expresie care se referă la *rugăciunea lui Iisus* și la rugăciunile canonice „de tipic“. Este specifică marilor nevoitori, care și-au închinat întreaga viață rugăciunii: pustnici, asceți, sfinți.

În timpul acestor rugăciuni (*rugăciunea lui Iisus* și rugăciuni canonice de „de tipic“) fața, trupul și degetele asceților emană „foc“ și „lumină“ vizibile, adică emană Duh Sfânt.

9. Rugăciunea duhovnicească (sau Rugăciunea contemplativă).

Aceste expresii se referă la *rugăciunea lui Iisus* și la rugăciunile canonice „de tipic“.

În acest moment aceste rugăciuni sunt „peste fire“, sunt specifice celor care au ajuns la măsura Sfinților Îngeri.

În timpul acestor rugăciuni „peste fire“ ascetul „vede“ direct Împărăția Cerurilor, are o comunicare directă cu Sfinții din Rai, participă la slujbele realizate în Ceruri de îngeri, etc.

Notă:

Părintele Ilie Cleopa ne învață că „aripile“ oricărei rugăciuni, absolut esențiale pentru a putea să „înălțăm“ rugăciunile noastre către Dumnezeu sunt milostenia și postirea. Orice rugăciune facem, oricât de simplă, pentru a se putea „înălța“ către Dumnezeu, are nevoie din partea noastră de milostenie (vezi mai departe paragraful **3.7.5**) și postire (vezi mai departe paragraful **3.7.6**).

3.4.1. Cum realizăm calitativ *Rugăciunea inimii* (rugăciunea cu „coborârea minții în inimă“).

În cele de mai jos voi descrie cum putem realiza calitativ cel de-al treilea nivel al rugăciunii, adică *Rugăciunea inimii*, rugăciunea care înseamnă „coborârea minții în inimă“.

3.4.1.IC. Părintele Ilie Cleopa pune bazele învățaturii despre „RUGĂCIUNEA INIMII“, arătând că pentru a putea „cobori mintea în inimă“ trebuie să fim atenți asupra „temeliei lucrării“, asupra scopului prim și fundamental al rugăciunii.

x. Care este „temelia lucrării“ rugăciunii, scopul prim și fundamental al rugăciunii. Scopul prim și fundamental al rugăciunii noastre nu este dobândirea unor recompense sufletești: „dulceața“ sufletească, stări sufletești „dulci“, bucurie, pace, trăiri „peste fire“ specifice Harului Sfântului Duh, diverse harisme ale Sfântului Duh, stări mentale visătoare, activarea unor reverii sau fantezii mentale, etc.

Prin rugăciune nu urmărim să obținem stări fiziologice deosebite, specifice doar celor avansați în rugăciune: încălzirea organului inimă, încălzirea pieptului, încălzirea zonei lombare, stări de durere punctuală în inimă sau piept, etc.

„Temelia lucrării“ rugăciunii noastre nu este dobândirea acestor stări sufletești și/sau fiziologice. În urma rugăciunii noastre se poate să primim și aceste daruri duhovnicești, dar în primă fază nu acestea ne interesează.

„Temelia lucrării“, scopul prim și fundamental al rugăciunilor noastre este să generăm în sufletul nostru trăiri ființiale–sufletești cumulative:

- CREDINȚA, DRAGOSTEA ȘI RECUNOȘȚINȚA PENTRU DUMNEZEU ȘI MÂNTUITORUL IISUS HRISTOS;
- DORINȚA ȘI NĂDEJDEA PENTRU A PRIMI IERTAREA PĂCATELOR;
- DUHUL UMILIT, „INIMA“ ÎNFRÂNTĂ ȘI SMERITĂ (SMERIRE DE SINE), CĂINȚĂ ȘI POCĂINȚĂ PENTRU PĂCATELE FĂCUTE (avem conștiința păcătoșeniei, apare întristarea lucrătoare);
- DUREREA ȘI ZDROBIREA „INIMII“ PENTRU PĂCATELE FĂCUTE;
- LACRIMILE DE POCĂINȚĂ;
- DĂRUIREA/RÂVNIREA SPRE CURĂȚIE, DUREREA ȘI DORINȚA PENTRU DESPĂTIMIRE;
- DUCI CU DURERE LA „INIMĂ“ CEEA CE SPUI CU BUZELE SAU GÂNDEȘTI CU MINTEA,
- EVLAVIE, DORUL PENTRU DUMNEZEU;
- SIMȚIREA PREZENȚEI LUI DUMNEZEU (ai conștiința și sentimentul prezenței lui Dumnezeu lângă tine și în „inimă“ ta);
- SFÂNTA FRICĂ DE DUMNEZEU.

Dintre toate aceste trăiri ființiale–sufletești, esențială este pocăința minții și a sufletului.

În mod esențial, „temelia lucrării“, scopul prim și fundamental al rugăciunilor noastre este POCĂINȚA MINȚII ȘI A SUFLETULUI: căința, durerea și zdrobirea „inimii“, „inimă“ înfrântă și smerită, conștiința păcătoșeniei și sentimentul vinovăției asumate pentru păcatele comise (cu voie sau fără de voie), completa pocăință pentru păcatele personale, smerirea de sine (smerirea duhului), astfel încât să primim de la

Mântuitorul Iisus Hristos iertarea acestor păcate.

Același lucru îl spunea și Sf. Ignatie Briancianinov: „**izvorul**”, „**sufletul**” și **scopul rugăciunilor noastre trebuie să fie pocăința minții și a sufletului, care să ducă la schimbarea completă a „omului vechi”**.

IMPORTANT: Practica monahală demonstrează că **mintea nu „coboară în inimă” până când în suflet nu apare OBLIGATORIU și STAREA DE POCĂINȚĂ** (căința, durerea și zdrobirea „inimii”, „inima” înfrântă și smerită), iar starea de pocăință apare odată cu conștiința păcătoșeniei și sentimentul vinovăției asumate pentru păcatele comise (cu voie sau fără de voie). Starea de pocăință duce apoi la smerirea de sine și la rugăciunea smerită.

xx. Părintele Ilie Cleopa completează învățătura despre „RUGĂCIUNEA INIMII”, arătând că pentru a putea „coborî mintea în inimă” trebuie să „trecem” de două „vâmi”: vama imaginației și vama rațiunii.

„**Vama**” **imaginației înseamnă** să respingem orice gând de imaginație, închipuire, fantezie, visare, reverie care ne vine în minte în timpul rugăciunii.

În timpul rugăciunii nu avem voie să reluăm mental imagini reținute din albume, cărți, fresce, icoane, picturi, etc., și nici nu avem voie să ne imaginăm/închipuim subiectiv ipostaze, chipuri și imagini personale ale Sfinților, Mântuitorului Iisus Hristos, Maicii Domnului, îngerilor, serafimilor, heruvimilor, Puterilor Cerești, etc.

În timpul rugăciunii nu avem voie să reluăm mental imagini fericite sau nefericite din trecutul îndepărtat și/sau apropiat: vacanțe, călătorii, viața profesională, creșterea copiilor, relația cu foști sau actuali prieteni/iubiți, ziua care a trecut, cărți citite, stări emoționale fericite sau nefericite, orice fel de amintire, etc.

În timpul rugăciunii nu avem voie să proiectăm mental imagini dorite din viitor: planificări, obiective de achiziții, scopuri profesionale, vacanțe, întâlniri romantice, cărți de citit, cum rezolvăm diverse probleme familiale și/sau profesionale, ce comandă facem on–line, etc.

În timpul rugăciunii nu avem voie să proiectăm mental imagini din prezent: unde trebuie să mergem, ce trebuie să facem, diverse griji cotidiene, ce facem de mâncare, unde merg la cumpărături, cum ne îmbrăcăm, cum rezolvăm diverse probleme familiale și/sau profesionale, ce comandă facem on–line, etc.

„**Vama**” **rațiunii înseamnă** că în timpul rugăciunii nu avem voie să ne împrăștiem cu mintea spre tot felul de idei intelectuale, teologice, științifice, profesionale, filosofice, politice, de rezolvare a unor griji/probleme cotidiene, de situații stringente ale viitorului, etc.

Toate ideile și înțelesurile teologice din Scripturi și cărțile monahale citite care ne apar în minte în timpul rugăciunii ne sunt trimise de către dracii „teologi” (dracii „teologi” ai iadului).

Scopul tuturor acestor gânduri foarte atractive și interesante este de a ne împrăști cu mintea, de a ne segmenta rugăciunea și de a nu fi complet atenți la înțelesurile cuvintelor rugăciunii. Implicit nu vom putea duce aceste înțelesuri la „inimă” și nu vom putea realiza *Rugăciunea inimii*.

Rugăciunea împrăștiată cu imaginație și idei raționale înseamnă că mintea nu va mai

putea coborî în „cămară”, adică în „inimă”, iar rugăciunea noastră va fi doar mentală. Arh. Ilie Cleopa ne învață că în timpul rugăciunii trebuie să ne concentrăm atenția strict la înțelesurile cuvintelor rugăciunii, ceea ce va determina în mod automat ca mintea să genereze un înțeles al cuvintelor și apoi acest înțeles în mod automat se va „coborî în cămară”, adică în „inimă”, unde va produce o trăire/simțire duhovnicească.

3.4.1.VM. Sfântul Vasile cel Mare ne învață cum să realizăm *Rugăciunea inimii*, arătând că pentru a putea „coborî mintea în inimă” trebuie să ne rugăm stând în genunchi și cu mâinile ridicate în sus, ca o implorare către Dumnezeu.

Din viața și minunile Sf. Vasile cel Mare ne-au rămas mărturii cu privire la modul cum îi învața pe credincioși să se roage.

Când se ruga la Dumnezeu pentru anumite cereri, el însuși și credincioșii se rugau în Biserică timp de minute sau ore întregi, neîncetat stând în genunchi și cu brațele ridicate în sus, ca o implorare a lui Dumnezeu. În Biserică nimeni nu avea voie să se ridice în picioare și nimeni nu avea voie să lase mâinile în jos. Singura excepție de a lăsa mâinile în jos era pentru a face cu mâna dreaptă semnul Sfintei Cruci.

În timp ce stăteau în genunchi și cu brațele în sus, Sf. Vasile cel Mare și credincioșii se rugau simplu, repetând neîncetat următoarea rugăciune:

„Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi”
sau

„Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, ajută pe robul tău.....”

Când ne rugăm în acest mod, stând în genunchi și cu brațele ridicate în sus, apare mai ușor starea sufletească calitativă de care ne vorbea Arh. Ilie Cleopa:

DUREREA și STRĂPUNGerea „INIMII”, „INIMĂ” ÎNFRÂNTĂ și SMERITĂ, CĂINȚĂ și POCĂINȚĂ CU DURERE PENTRU PĂCATELE NOASTRE. Atunci rugăciunea noastră devine profundă, „străpunge” Cerurile și ajunge la Tronul lui Dumnezeu.

Nu facem toată pravila de rugăciune stând în genunchi și cu mâinile ridicate în sus.

Ne rugăm în genunchi și cu mâinile în sus, ca o implorare a lui Dumnezeu, mai ales în următoarele situații:

- la începutul pravilei, în timpul „rugăciunilor începătoare”, când trebuie să dobândim o stare sufletească calitativă specifică rugăciunii;
- oricând în timpul pravilei, în timpul oricărei rugăciuni facem, atunci când simțim că trebuie să ne rugăm insistent și puternic la Dumnezeu;
- oricând ne rugăm la Bunul Dumnezeu, să ne îndeplinească anumite cereri.

În acest caz, pentru a primi răspuns de la Dumnezeu, este posibil să ne rugăm timp de câteva ore stând în genunchi și cu brațele ridicate în sus. În tot acest timp lăsăm mâinile în jos doar când nu le mai putem ține ridicate. Facem câteva Sfinte Cruci și apoi ridicăm iar mâinile în sus. Nu uităm să aprindem o lumânare, pe care o menim cererii noastre.

Ne rugăm simplu, repetând neîncetat următoarea rugăciune:

„Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-mă pe mine,

păcătosul“

sau

„Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, iartă-mă pe mine, păcătosul“

sau

„Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, ajută pe robul tău.....“

sau

„Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, salvează viața robului tău.....“

Etc.

3.4.1.TZ. Sfântul Teofan Zăvorâtul ne învăța cum putem „coborî mintea în inimă“, cum să realizăm astfel *Rugăciunea inimii*, o rugăciune de calitate care este plăcută de Dumnezeu și (posibil) recompensată cu Harul Său.

Trebuie să trecem dincolo de „trupul“ unei rugăciuni (simplele cuvinte) și să ajungem la „sufletul“ rugăciunii, implicat la Harul pe care acest „suflet“ îl conține.

x. Pentru a putea ajunge la „sufletul“ unei rugăciuni, prima dată mintea trebuie să ne fie complet „închisă“ de sensurile cuvintelor rugăciunii, trebuie să avem atenția concentrată strict/doar asupra cuvintelor rugăciunii.

Prin atenția focusată (conștientă), trebuie ca mintea să creeze/perceapă sensul (înțelesul) cuvintelor, apoi înțelesul creat de minte va fi dus la „inimă“, pentru ca în final acest înțeles al minții dus în „inimă“ să genereze acolo o trăire/simțire duhovnicească.

Înțelesul mental–intelectual al cuvintelor trebuie să ajungă în „inimă“.

Suntem „pătrunși“ mental de „adâncimea“ cuvintelor rugăciunii, înțelegem mental ce spunem și imediat, aproape în același timp, simțim/trăim cu „inima“ ceea ce am înțeles cu mintea.

Iată cum ne învăța să ne rugăm Sfântul Teofan Zăvorâtul:

„Să roștiți rugăciunea fără grabă, să pătrundeți fiecare cuvânt, ideea fiecărui cuvânt ducând-o la inimă și însoțind acest lucru cu metanii și cu semnul crucii. În acestea constă toată lucrarea rostirii plăcute lui Dumnezeu și roditoare a rugăciunii.

Să pătrundeți orice fel de cuvânt și idee, iar cuvintele să le duceți la inimă, căci așa veți înțelege ceea ce roștiți și veți simți ceea ce înțelegeți.¹⁰

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Astfel „trăim“ rugăciunea: fără grabă, avem atenția fixată asupra cuvintelor rugăciunii, „pătrundem“ mental înțelesul fiecărui cuvânt și ducem acest înțeles la „inimă“.

Nu este vorba de niciun miracol duhovnicesc: dacă AVEM O TRĂIRE SUFLETEASCĂ CALITATIVĂ (durerea și străpungerea „inimii“, „inima“ înfrântă și umilită, căință și pocăință cu durere pentru păcatele noastre, smerire de sine, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu, evlavie) și dacă avem osteneala să fim ATENȚI la cuvintele rugăciunii, atunci vom ÎNTELEGE mental–intelectual textul rugăciunii și în mod automat această ÎNTELEGERE se va traduce imediat la nivelul „inimii“ într-o TRĂIRE/SIMȚIRE DUHOVNICEASCĂ.

Osteneala noastră este doar partea de atenție, „înțelegere“ și dedicație sufletească, partea de cuplare a acestui înțeles la „inimă“ este un proces sufletesc automat. În acest mod vom unifica puterile sufletului: mintea (atenția, rugăciunea) cu voința și dorința (starea sufletească).

Rezumat al învățăturii Sf. Teofan Zăvorâtul pentru *Rugăciunea inimii*.

Pentru *Rugăciunea minții*, vom spune aceste rugăciuni cu trezvie (fiind atenți la înțelesurile cuvintelor pe care le spunem mental) și cu trăire sufletească (evlavie, însuflețire, dăruire, jertfire, căință, pocăință, smerire de sine, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu, adorarea lui Dumnezeu, dorirea lui Dumnezeu, împreună-vorbirea cu Dumnezeu).

Dacă avem trezvie și trăire sufletească, atunci acest înțeles mental al rugăciunilor va „coborî” în suflet, unde va produce o trăire duhovnicească: de bucurie, împlinire, mulțumire, pace, o senzație de „hrănire” a sufletului.

Pentru fiecare rugăciune:

cu voința și atenția „pătrundem” fiecare cuvânt al rugăciunii – mintea crează un înțeles mental al cuvântului citit/gândit – înțelesul minții este automat dus la „inimă” – „inima” transformă înțelesul mental în trăire sufletească calitativă – mintea „coboară în inimă”.

Este într-adevăr ceva mai greu, este o osteneală, dar pentru acest tip de osteneală Dumnezeu te răsplătește cu Harul Sf. Duh. În acest mod o rugăciune „micuță” și elementară precum Tatăl Nostru durează cel puțin 5 minute, dar ce minute! Fiecare cuvânt trece prin „inima” ta într-un mod aproape insuportabil, ajungi să simți cum rugăciunea te doare sufletește. Indiferent cât de păcătos ai fost tu în ziua aceea, pentru un „simplu” Tatăl Nostru spus fierbinte și cu durere în „inimă”, Dumnezeu îți poate da Harul său.

La prima vedere pare greu și imposibil să realizăm rugăciuni în care fiecare cuvânt să treacă prin aceleași etape: atenție/concentrare asupra cuvintelor, realizarea mentală a unui înțeles, ducerea la „inimă” a acestui înțeles mental, în „inimă” înțelesul mental se transformă într-o trăire sufletească.

RUGĂCIUNE CALITATIVĂ („RUGĂCIUNEA INIMII”) = OSTENEALA PENTRU PSALMODIEREA (CÂNTAREA) CUVINTELOR RUGĂCIUNII = ACTIVĂM UN PROCES PSIHIC – SUFLETESC în 5 ETAPE:

1. CÂND NE RUGĂM, SĂ AVEM O TRĂIRE SUFLETEASCĂ CALITATIVĂ (durerea și străpungerea „inimii”, „inima” înfrântă și umilită, căință și pocăință cu durere pentru păcatele noastre, smerire de sine, răbdare, înfrânare, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu, evlavie, etc.);
+ 2. MENTAL ATENȚIA ESTE STRICT ASUPRA CUVINTELOR RUGĂCIUNII ȘI MINTEA „PĂTRUNDE” CUVINTELE CITITE (CUVINTELE RUGĂCIUNII SUNT FIE CITITE CU ATENȚIE, FIE SUNT PSALMODIATE/CÂNTATE);

Opțional în același timp facem semnul Sfintei Cruci.

+ 3. ÎN MINTE SE CREEAZĂ AUTOMAT UN ÎNȚELES AL CUVINTELOR RUGĂCIUNII;

+ 4. DACĂ AVEM ACTIVAT PROCESUL 1 (AVEM O TRĂIRE SUFLETEASCĂ CALITATIVĂ), ÎN MOD

AUTOMAT (FĂRĂ EFORT CONȘTIENT) ÎNȚELESUL CREAT DE MINTE ESTE „COBORÂT” ÎN „INIMĂ”;

+ 5. DACĂ AVEM ACTIVAT PROCESUL 1 (AVEM O TRĂIRE SUFLETEASCĂ CALITATIVĂ), ÎN MOD AUTOMAT (FĂRĂ EFORT CONȘTIENT) ÎNȚELESUL MENTAL COBORÂT ÎN „INIMĂ” CREEAZĂ ÎN ACEASTA O TRĂIRE/SIMȚIRE DUHOVNICEASCĂ.

= pentru această osteneală posibil Dumnezeu ne acordă Harul Sfântului Duh.

xx. Realizarea concretă a acestor rugăciuni calitative (de tipul atenție-înțeleg-simt) se poate cel mai ușor realiza prin practica psalmodierii rugăciunilor.

Psalmodierea cuvintelor rugăciunilor poate fi verbală (adică cântăm ușor și șoptit cu buzele), sau poate fi mentală (când cântăm în mintea noastră fiecare cuvânt al rugăciunii).

Psalmodierea (verbală, mentală) este o cântare lentă, „lungită”, ușor tânguită, ușor „legănată”, litanică și monotonă a textului unei rugăciuni. Psalmodierea este o cântare cu dragoste, tăierea vocii, durere, pocăință, smerenie, evlavie, dor, tânguire. Astfel că în anumite aspecte, psalmodierea rugăciunilor se aseamănă cu un cântec de dor și jale, specific baladelor populare românești. Psalmodierea se face cu profunzimea minții, cu atenția complet „cufundată” în cuvintele rugăciunii.

Psalmodierea (cântarea) cuvintelor unei rugăciuni crește timpul dedicat acesteia, dar este net superioară calitativ simplei citiri sau repetări mentale a unui text duhovnicesc. Același text ar trebui citit (verbal sau în minte) de 3–4 ori pentru a obține același efect de tipul atenție-înțeleg-simt, pe care îl poate genera o singură psalmodiere a aceleiași text.

Marele secret al trăirii unei rugăciuni, al realizării concrete a *Rugăciunii inimii* (de tipul atenție-înțeleg-simt, care să ne poarte rapid spre „sufletul” rugăciunii și implicit spre primirea Harului) este psalmodierea (cântarea) verbală sau mentală a cuvintelor rugăciunilor: psalmi, acatiste, tropare, axioane, rg. Tatăl Nostru, rugăciuni de dimineața și de seară, *rugăciunea lui Iisus*, rg. de slavoslovire a lui Dumnezeu, rugăciuni de strană, etc.

IMPORTANT: PRIN PSALMODIERE-CÂNTARE (care automat activează procesul dual înțeleg-simt) SE POATE AJUNGE CEL MAI UȘOR LA „SUFLETUL” UNEI RUGĂCIUNI, LA TRĂIREA RUGĂCIUNII.

Dacă doar citim o rugăciune și nu o TRĂIM (prin atenție-înțeleg-simt), vom rămâne limitați doar la simplele cuvinte, la „trupul” rugăciunii, care nu ne aduce mult doritul Har.

Din cărțile care descriu viețile monahilor, duhovnicilor și Sfinților putem ușor identifica preocuparea lor centrală pentru a PSALMODIA cuvintele unor anumite rugăciuni. Nu voiau doar să citească sau doar să repete mental unele rugăciuni, ci încontinuu le psalmodiau încet cu buzele sau le psalmodiau în mintea lor.

În asceza oricărui monah sau mirean, trebuie obligatoriu ca anumite rugăciuni să fie nu doar citite, ci psalmodiate (cântate). Fiecare psalmodiază ce rugăciune dorește, după preferințe, nu există nici o recomandare monahală care să impună care anume rugăciuni trebuie neapărat psalmodiate. Este recomandat ca măcar psalmii nu doar să

îi citim, ci să depunem osteneala să-i PSALMODIEM.

În ceea ce privește timpul, acesta este aproximativ același, dacă dorim să realizăm o rugăciune de calitate cu coborârea „minții în inimă”. Fie psalmodiem rugăciunea o singură dată, fie o citim (repetăm mental) de 3–4 ori, timpul consumat pentru o rugăciune de calitate este aproximativ același.

Sf.Paisie Aghioritul era un mare adept al psalmodierii rugăciunilor. În timpul zilei el psalmodia orice rugăciuni le spunea din memorie: tropare, axioane, *rugăciunea lui Iisus*, acatiste, etc. În acest mod rugăciunile lui erau de maximă calitate, prin psalmodiere el realiza încontinuu *Rugăciunea inimii*.

În anumite cazuri psalmodierea cuvintelor rugăciunilor nu este doar opțională, ci chiar obligatorie.

Sf.Paisie Aghioritul ne învâta că după ieșirile sale în lume, când revenea acasă în Sf.Munte unde locuia (muntele Athos), timp de 3–4 zile psalmodia tot canonul său de rugăciuni: psalmi, Vecernie, Pavecerniță, Miezonoptică, rugăciunea minții, etc. Desigur, osteneala era de 3–4 ori mai mare decât în cazul simplei citiri a rugăciunilor, dar **doar în acest mod, prin PSALMODIERE, reușea să se „adune” mental după impresiile trăite în lume.**

Pentru „adunarea” minții din împrăștierea lumească este deci foarte recomandat ca măcar câteva rugăciuni pe zi (mai ales rugăciunile începătoare, rg.Tatăl Nostru, 2–3 psalmi, *rugăciunea lui Iisus*, etc.) să le spunem cu psalmodiere (verbală sau mentală).

3.4.1.PA. Sfântul Paisie Aghioritul și Sf.Porfirie Kavsokalivitul completează învățătura despre „RUGĂCIUNEA INIMII”, arătând că putem „coborî mintea în inimă”, dacă în sufletul nostru avem dragostea curată și recunoștința pentru Dumnezeu și dragostea curată pentru aproapele.

Sfântul Paisie Aghioritul ne învața că factorul activator esențial pentru „coborârea” înțeleșului rugăciunii din minte în „inimă” este dragostea curată și recunoștința pentru Dumnezeu, care implică „trăirea” stărilor sufletești calitative: smerirea de sine, căința și pocăința cu durere pentru păcatele noastre, simțirea păcătoșeniei personale, „inima” înfrântă și umilită, durerea și străpungerea „inimii”, evlavie, răbdare, înfrânare, trezvie.

Important: durerea și străpungerea „inimii”, „inima” înfrântă și umilită, căința și pocăința cu durere pentru păcatele noastre, smerirea de sine, dragostea curată și recunoștința pentru Dumnezeu, evlavie, sunt trăiri sufletești obligatorii, care fac ca mintea să „coboare în inimă” și acolo, în „inimă”, înțeleșul mental al rugăciunii se va transforma într-o simțire/trăire duhovnicească.

Dacă avem o rugăciune fără trăire sufletească de calitate (căință, pocăință, inimă înfrântă și umilită, durerea și străpungerea „inimii”, smerire de sine, evlavie, fără să simțim recunoștință și dragoste curată pentru Dumnezeu), atunci mintea nu poate „coborî în inimă” (adică în suflet) să producă acolo o simțire, implicit nu realizăm TRĂIREA rugăciunii, implicit nu vom primi Harul Sfântului Duh.

Pentru ca înțeleșul minții să „coboare” în „inimă”, trebuie deci ca mai întâi să avem o anumită stare/trăire sufletească calitativă.

Iată mai jos un mic dialog al Sfântului Paisie Aghioritul cu o monahie începătoare care era foarte silitoare și disciplinată, spunea mereu *rugăciunea lui Iisus* și alte rugăciuni

„de tipic“, era atentă la rugăciunile citite, înțelegea mental cuvintele, dar nu pricepea de ce nu reușea să—și „coboare mintea în inimă“, implicit nu putea ajunge la starea de „trezvie a sufletului“.

Răspunsul Sfântului Paisie Aghioritul a fost simplu: monahia cea silitoare nu putea să—și „coboare mintea în inimă“ deoarece în rugăciune avea atenție/concentrare mentală, dar nu avea și trăirea sufletească calitativă necesară: durere sufletească (durerea și zdrobirea „inimii“), nu se concentra sufletește asupra dragostei și recunoștinței pentru Dumnezeu, nu avea smerire de sine, căință și pocăință, sentimentul păcătoșeniei personale, „inimă“ înfrântă și umilită. Iată care este textul original al acestui dialog duhovnicesc:

„Atunci când mintea ajunge în inimă, rugăciunea noastră devine a inimii.

— Gheronda, cum coboară mintea în inimă?

— **CÂND PE INIMĂ O DOARE, MINTEA COBOARĂ ÎN INIMĂ. CÂND O DOARE PE INIMĂ?**

Atunci când mă gândesc la binefacerile lui Dumnezeu și la nerecunoștința mea, inima este străpunsă, o doare, iar mintea se îndreaptă acolo.

— Gheronda, când mă doare capul, nu mă pot ruga.

— Dacă te doare piciorul și în aceeași clipă te tai cu cuțitul la mână, uiți durerea de la picior și te gândești la mână. Tot așa și atunci când te doare capul și nu te poți ruga, să te gândești mai întâi la păcatele tale și apoi la durerea lumii, și astfel te va durea inima. Durerea inimii va neutraliza durerea de cap și te vei ruga din inimă pentru tine și pentru toată lumea.

— Gheronda ce anume ajută să nu se răspândească mintea?

— Este greu pentru om să pună frâu minții sale, care aleargă cu o viteză mai mare decât viteza luminii. Trebuie s—o prindă „de mână“ și s—o ducă lângă cei îndurerati, bolnavi, părăsiți, adormiți. Atunci mintea, care le vede pe toate acestea, „lovește“ inima, care, oricât de împietrită ar fi, se sparge și rugăciunea devine a inimii. După aceea omul îl roagă cu lacrimi pe Dumnezeu să intervină. Iar dacă cineva se gândește la toate acestea, dar nu compătimește și nu—l cutremură nici nefericirea lumii, nici iadul celor adormiți, care sunt acuzați, nici osânda sufletelor lor, se vede că le are pe toate din belșug și este sătul. Predomină cugetarea trupească, iar omul cel vechi este foarte puternic.

— Gheronda, adesea, la slujbe, mintea mea nu se îndreaptă spre cele cerești, ci spre durerea oamenilor.

— Acestea două sunt unite una cu alta. **Problema nu este să spună cineva simplu Rugăciunea lui Iisus, numai ca să aibă mintea curată de gânduri, ci să lucreze „motorășul“, iar PE INIMĂ S—O DOARĂ PENTRU CEEA CE SE ROAGĂ.**

— Gheronda, după ce sfârșesc ascultarea și intru în chilie, mă străduiesc să—mi adun cugetarea de la diferitele treburi și imagini de peste zi, dar mă cuprinde durerea de cap.

— Să spui: «Să—mi adun mintea». Însă bine ai spus tu «să—mi adun cugetarea», pentru că tu faci rugăciune cu cugetarea. Dacă rugăciunea se face cu cugetarea, este firesc să se zorească creierul și să te doară capul. Aceasta o văd și la alții. Încep să facă lucrare duhovnicească, citesc ceva duhovnicesc și nu folosesc

mintea, ci cugetarea și apoi îi doare capul. Întocmai ca și aceia care folosesc inima într-un mod mecanic (De pildă, prin ținerea respirației), ca să rostească Rugăciunea, după care îi doare inima.

Însă atunci când vrei să te rogi și să te aduni, trebuie ca mintea ta să meargă la Hristos. În cazul acesta nu pleacă; dă apoi telegramă și inimii, care se unește cu mintea. Cealaltă lucrare este o lucrare cu rațiunea, de aceea și pricinuieste oboseală.

De ce spun că trebuie SĂ FACEM DIN DUREREA CELUILALT DUREREA NOASTRĂ?

Pentru că trebuie ca mintea să meargă la durerea celuilalt și numai atunci să te rogi.

Altfel rugăciunea este ceva sec.

Îți spui cu mintea că există bolnavi și că trebuie să te rogi pentru ei, dar nu participă nici mintea, nici inima, în timp ce, **DACĂ TE DOARE UNDEVA, MINEA TA VA MERGE MEREU ACOLO. TOT AȘA ȘI ÎN ACEST CAZ, CÂND DUREREA CELUILALT DEVINE A TA, MINEA NU-ȚI MAI PLEACĂ DE ACOLO.**

— Și totuși nu poate pleca de acolo, Gheronda?

— Sigur că poate pleca. Aceasta depinde de durerea pe care o simți. Așa cum se întâmplă într-o casă: dacă au un bolnav care a făcut operație de apendicită, ai lui vor sta puțin lângă el, după care vor începe, poate, chiar să cânte și să joace, iar apoi se vor duce fiecare la treaba lui. Dar dacă au un bolnav operat de cancer, durerea va fi mare; nu pot să uite așa ușor durerea asta. Numai omul care nu înțelege gravitatea situației poate uita. Iată, când eram mic și o aduseseră acasă pe sora mea grav bolnavă, aproape de moarte, eu mi-am luat muzicuța, am mers în camera de alături și am început să cânt; nu-mi puteam da seama cât de gravă era starea ei.

— Gheronda, creierul este organul trupesc, iar mintea cel duhovnicesc?

— Da, dar așa cum la alcool, spirtul, care este în alcool, este cel care face toată treaba, care acționează, iar nu apă, tot astfel și **mintea este tăria creierului, ceea ce are omul mai bun.**

— Adică atunci când nu lucrează inima, înseamnă că nu lucrează mintea, Gheronda?

— Desigur, binecuvântato. În minte stă toată puterea.

— Gheronda, dar **cugetarea** nu ajută deloc?

— Ajută până la un punct. Adică până în punctul în care să spui cu rațiunea că mintea trebuie să meargă la durerea celuilalt. Numai până acolo, după care va începe să lucreze mintea.

Să cugeți la diferite cazuri de oameni indurați, să te doară pentru ei și să începi să te rogi.

DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU ADUNĂ MINEA ÎN INIMĂ.

— Gheronda uneori, atunci când rostesc rugăciunea, ca să nu-mi fugă mintea, spun: «Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Te iubesc».

— Cum se poate să-L iubești pe Hristos și să-ți fugă mintea atunci când rostești Rugăciunea? Dacă spui rugăciunea așa o dată, nu-i nimic, dar dacă o spui continuu, este minciună. Adică să nu avem ceva în inimă, altceva în minte și altceva să spunem cu buzele. Căci atunci ni se potrivește cuvântul: «Poporul acesta Mă cinstește cu buzele, iar inima lor este departe de Mine» (Isaia 29,13; Matei 15,8).

— Gheronda, de ce rostesc Rugăciunea lui Iisus fără căldură?

— Deoarece **te împrăştii în cele din afară, inima ta este în altă parte. Lipseşte tresăltarea, dragostea pentru Dumnezeu şi din această pricină şi rugăciunea este fără putere. DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU ADUNĂ MINEA ÎN INIMĂ** şi apoi omul «înnebuneşte».

— Gheronda, cum izbuteşte cineva să aibă neîncetată dorire către Dumnezeu şi să rostească rugăciunea din inimă?

— **Dacă are mereu în mintea sa binefacerile lui Dumnezeu şi propria sa nerecunoştinţă, inima îi este străpunsă şi începe să lucreze. Inima singură este împunsă de mărînimie, după care urmează rugăciunea.**

De aceea **SĂ AI ÎNTOTDEAUNA GÂNDURI PLINE DE MĂRINIMIE ŞI DE SMERENIE.**

Astfel va veni înlăuntrul tău Harul lui Dumnezeu, pentru că Domnul în inima celor smeriţi locuieşte (Cf. Isaia 66,1–2), şi atunci inima ți se va îndulci, iar rugăciunea se va face din inimă.

— Dar atunci nu poate veni vreun gând rău, Gheronda?

— Nu, nu poate. **Ca să vină un gând rău, trebuie să încetezi rugăciunea.** Dar chiar dacă vei înceta să rosteşti rugăciunea cu mintea şi o vei rosti cu inima, tot nu poate veni, pentru că se roagă inima.

— Gheronda, daţi-mi binecuvântare ca să-mi adun mintea.

Mă rog să ți se adune mintea în inimă. Dar ce înţelegem când spunem «inimă»?

INIMA NU ESTE UN URCIOR, ÎNĂUNTRUL CĂRUIA VOM BĂGA MINEA, CI INIMA ESTE CEEA CE SIMŢIM. Prin urmare, **atunci când spunem «să se adune mintea în inimă», înţelegem să se adune în dragoste, în bunătate, în dorinţă arzătoare, în acea tresăltare, în acel ceva dulce....** De vreme ce Dumnezeu este Dragoste şi inima are dragoste, dacă este curăţită, atunci omul are înlăuntrul său pe Dumnezeu.

«Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău...» (Matei 22,37; Marcu 12,30; Luca 10,27).

SĂ-L IUBEŞTI CU TOATĂ FIINŢA TA. **Dacă mintea se va îndulci de dragostea şi bunătatea inimii, când va rosti «Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă», se va cutremura în întregime.**

În viaţa duhovnicească lucrul cel mai important este ca omul să-şi cureţe inima, astfel încât să-L primească pe Hristos, şi să-şi ţină mintea în frâu ca s-o îndulcească înlăuntrul inimii. **Dacă mintea se va îndulci înlăuntrul inimii, nu va mai voi să plece; așa cum pe un copilaş, de-l vei lăsa liber într-o cofetărie, nu va mai voi să iasă de acolo.**⁴¹

(majusculele, boldirile şi sublinierile din citat îmi aparţin)

Aspecte de reţinut:

x. Deşi nu este precizat în acest citat, întotdeauna când vorbeşte despre dragostea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele, Sf. Paisie Aghioritul se referă la o „dragoste curată“.

Doar această „dragoste curată“ are valoare pentru Dumnezeu, pentru a ne acorda harismele Lui şi a putea ajunge la *Rugăciunea inimii*.

Ce înseamnă pentru Sf. Paisie Aghioritul o „dragoste curată“?

– Dragostea curată este dragostea jertfelnică, care priveşte situaţia din punctul de

vedere al interesului celui alt (și din punctul de vedere al lui Dumnezeu), nu din punctul de vedere al părerii de sine.

– Dragostea curată este acea dragoste pură, neamestecată, din care este scoasă complet sinea personală: egoismul, orgoliul, interesul, iubirea de sine, gândirea (părerea de sine, mulțumirea de sine, ideile personale), slava deșartă, mândria. Concret, **prin „dragoste curată” ajungem să facem fapte care îl „odihnesc” real pe celălalt (il ajută, îl mulțumesc, îl fac fericit, îl fac bucuros, îi satisfac o nevoie), nu facem fapte care să ne „odihnească” pe noi înșine** (ne creștem și hrănim părerea de sine, egoismul, mulțumirea de sine, orgoliul, interesul, slava deșartă, mândria).

– Dragostea curată nu este condiționată de niciun element fizic, material, psihologic, financiar, tehnologic, de niciun comportament, de nicio acțiune, de nicio vorbire, etc. Indiferent de orice condiționare existentă, dragostea curată este mereu jertitoare, iertătoare și privește numai lucrurile bune.

Dragostea nu este „curată” (jertfitoare), atunci când iubesc cu condiția de a primi înapoi: dragoste, respect, cinstire, recunoaștere, admirație, bani, avantaje, statut social, haine, casă, mașină, terenuri, vacanțe, bijuterii, informații, decizii avantajoase, cuvinte frumoase, gesturi civilizate, etc.

Exemple de „dragoste curată” (jertfitoare).

– Nu dau cuiva milostenie un măr pentru că așa cred eu că astfel l-am mulțumit pe sărac și pentru că eu acum am mere de dat, ci îi voi da milostenie ceea ce el chiar își dorește: o pară, o banană, o portocală, etc.

Prin „dragoste” eu voi scoate un măr din sacoșa plină cu mere și voi pleca mai departe mulțumit spre casă, având sufletul împăcat că am făcut o milostenie. Este desigur și aceasta o milostenie care va fi primită de Dumnezeu și de sărac, dar nu este milostenia maximă pe care aș fi putut-o realiza în această situație.

Prin „dragostea curată” îl voi întreba pe nevoiaș ce își dorește și apoi mă voi duce la magazin (piață), să îi cumpăr exact ceea ce el pofteste: o pară, o banană, o portocală. Doar din acest mic exemplu se poate constata că „dragostea curată” este jertfitoare și este mult mai greu de realizat decât „dragostea” care este contaminată cu propria părere de sine, mulțumire de sine.

– Sf. Paisie Aghioritul se ruga pentru oameni nu după propria părere de sine, ce ar putea fi folositor pentru ei (și avea o mare experiență în acest sens), ci se ruga după interesul real al oamenilor și pentru a se împlini voia lui Dumnezeu.

Este un alt aspect faptul că în unele situații lumești și/sau medicale, din punctul de vedere duhovnicesc al lui Dumnezeu (al mântuirii sufletului în veșnicie), interesul cerut de oameni nu era cel folositor lor.

– Toate situațiile când eu cred (am părerea de sine) că fac cuiva un bine necesar, când în realitate acest bine este fie relativ, fie nu este o necesitate, fie acest „bine” este chiar o formă de rău.

– Dragostea curată (jertfitoare) este dragostea necondiționată a mamei și tatălui (și bunicilor), care suportă necondiționat orice vine de la copilul/nepotul lor: nopți nedormite, griji, stress, teamă, boală, durere, supărare, jignire, mânie, nefericire, rușine, probleme, necazuri, etc., când copilul/nepotul este mic și când este mare.

– Dragostea curată este dragostea necondiționată a lui Dumnezeu pentru oameni. Dumnezeu încontinuu ne dă soare, stele, lumină, căldură, gaz metan, petrol, oxigen,

animale, păsări, plaje, zăpadă, insule, fructe, cereale, plante vindecătoare, spovedanie, împărtășanie, Sf.Taine, cunoaștere, dogme, vise, revelații, profeții, sfinți, absolut tot ce avem nevoie, deși oamenii sunt nepăsători, nerecunoscători, împătimiți, trădători și slujesc banilor și diavolului (neștiut prin patimi, și conștient prin vrăjitorie, satanism, trădare).

xx. Mai întâi să avem „inima“ încălzită de dragostea curată și recunoștința pentru Dumnezeu, iar această stare sufletească le aduce și pe toate celelalte: smerirea de sine, recunoștința, pocăința, „inima“ înfrântă și umilită, durerea și străpungerea „inimii“, evlavie, smerirea de sine, recunoștința, râvna, iertarea, sfiala, umilința. Apoi citim rugăciunile sau le citim mental.

Dar tot ce citim sau gândim trebuie să înțelegem cu mintea și fiecare înțeles al minții trebuie dus la „inimă“. Atunci rugăciunea noastră are valoare și calitate, când mintea noastră s-a unit cu „inimă“. Atunci, pentru osteneala și dragostea noastră pentru El, este posibil să ne trimită în dar Harul Său.

Aceasta este și esența Rugăciunii inimii: având sufletul „încălzit“ (prin durerea și străpungerea „inimii“, „inima“ înfrântă și umilită, evlavie, căință și pocăință, smerenie, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu), prin procesul atenție–înțelegere–simțire vom duce/coborî la „inimă“ toate înțelesurile mentale ale cuvintelor rugăciunilor pe care le citim cu buzele sau le repetăm în mintea noastră.

xxx. Sf.Porfirie Kavsokalivitul ne învață alte aspecte esențiale pentru a ne „coborî mintea în inimă“:

– mintea „coboară“ ușor în „inimă“ când în suflet simțim bucurie, care este o harismă a Sfântului Duh;

Trebuie însă atenție pentru a nu fi înșelați, deoarece demonii pot crea în sufletul nostru o falsă stare de bucurie, care imită adevărata trăire harismatică.

– rugăciunea noastră trebuie să fie dezinteresată, cu simplitate, fără să urmărim scopuri anume: harisme, cerințe lumești, cerințe duhovnicești;

– lucrarea rugăciunii trebuie să fie tainică, absolut nimeni din jurul tău nu trebuie să știe nevoița ta și la ce „nivel“ ai ajuns: nici soțul/soția, nici copiii, nici duhovnicul, nici nimeni;

Altfel riscăm să pornim împotriva noastră invidia și împotrivirea celor de lângă noi.

– lucrarea rugăciunii se face fără să facem păcate ale vorbirii: clevetim, judecăm, vorbim în deșert, criticăm, analizăm, ne certăm, etc.;

– atenția noastră trebuie să fie strict asupra cuvintelor rugăciunii, nu ne gândim sau imaginăm nimic altceva;

– trebuie să ne rugăm încet, fără grabă, lin, fără silire, fără încrâncenare, fără forțare, calm, liniștit, tainic, în tăcere, cu simplitate și smerenie, dar cu dor fierbinte pentru Dumnezeu.

– Sf.Porfirie Kavsokalivitul ne recomanda o anume rugăciune, pentru a ne apăra (curăța) rapid mintea de gânduri (și imagini) demonice.

Rugăciunea este următoarea:

„Doamne, lisuse Hristoase și Cuvântule al lui Dumnezeu cel Viu, miluiește-mă“

Sf.Porfirie Kavsokalivitul ne recomanda ca odată cu această rugăciune să vizualizăm în centrul creierului un „clopot mental”, care începe să răsună (bată) cu putere. Rugăciunea de mai sus va fi de fapt „sunetul” pe care îl va produce neîncetat acest „clopot” în tot creierul.

Prin această tehnică vom putea îndepărta rapid din minte orice gând demonic: de împrăștiere, de patimă, de teamă, lăcomie alimentară, slavă deșartă, etc.

Nu acordăm nicio atenție acestor gânduri demonice sau altor imagini trimise nouă de demoni, nu ne preocupăm deloc de ele, ci noi trebuie doar să ne concentrăm să activăm imediat „clopotul mental” și să începem să trimitem în tot creierul sunetul rugăciunii noastre.

Vom observa că în mod „natural”, în scurt timp „sunetul” (rugăciunea) produs de clopotul nostru mental va alunga din mintea noastră orice urmă de gând demonic.

Sfântul Paisie Aghioritul completează învățătura despre „RUGĂCIUNEA INIMII”, arătând că putem „coborî mintea în inimă” dacă avem dragoste curată, identificare și trăire pentru suferințele celorlalți: suferința și durerea aproapelui trebuie să devină propria noastră durere.

Înțelesurile rugăciunii produse de minte coboară automat în „inimă”, atunci când ne rugăm cu empatie (identificare, trăire) pentru suferințele oamenilor și durerea aproapelui devine în „inimă” noastră propria durere personală.

Ca un aspect de nuanță, empatia pe care o avea Sf.Paisie Aghioritul nu era una psihologică–obișnuită, în cazul lui putem vorbi despre o empatie harismatică „peste fire”, care era darul Sfântului Duh.

În acest sens avem cele deja spuse în citatul anterior. Iată în plus un alt citat în același sens al Sf.Paisie Aghioritul:

„SĂ FACI DIN DUREREA CELORLALȚI DUREREA TA.

— Gheronda, ați spus că vom face un atelier de rugăciune. Când va fi aceasta?

— De voi depinde..... Voi vedea data viitoare la ce stare duhovnicească ați ajuns și, în funcție de aceasta, vom face un atelier duhovnicesc de rugăciune.

Dacă rugăciunea se va face cu durere, știți ce putere va avea?

VĂ VEȚI RUGA PENTRU PROBLEMELE LUMII ȘI TOȚI OAMENII CARE ÎN ACEA VREME VOR CERE AJUTOR DE LA DUMNEZEU ȘI SE VOR AFLA PE ACEEAȘI FRECVENȚĂ, VOR PRIMI AJUTORUL SĂU.

Eu simt sufletele care se roagă; simt rugăciunea lor ca niște valuri–valuri de putere. De multe ori îmi dau seama și de ceasul în care un bolnav a făcut rugăciune și s–a folosit.

— Gheronda, sufletele pentru care vă rugați simt aceasta?

— Da, simt că le «pricinuiesc cutremur», sunt mișcate sufletește. Când se face rugăciune cu durere, chiar și oamenii necunoscuți sunt înștiințați lăuntric.

— Gheronda, când este mai bine–primită de Dumnezeu rugăciunea noastră făcută pentru ceilalți?

— **Când o simțim. Și o simțim atunci când ne punem pe noi înșine în locul celorlalți. Dacă ne punem în locul bolnavilor sau al celor adormiți, asta ne va ajuta să ne rugăm cu durere.**

DUREREA COBOARĂ ÎN INIMĂ ȘI ATUNCI RUGĂCIUNEA NOASTRĂ SE FACE DIN INIMĂ.¹²

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

În rugăciunea cu dragoste și durere pentru ceilalți oameni, etapizarea rugăciunii de calitate cu „coborârea minții în inimă” devine următoarea:

RUGĂCIUNE CALITATIVĂ (RUGĂCIUNEA „INIMII”) = ACTIVĂM UN PROCES PSIHIC–SUFLETESC ÎN 5 ETAPE:

- 1. AVEM O TRĂIRE SUFLETEASCĂ CALITATIVĂ (trăim durerile și suferințele celorlalți oameni, aceste suferințe devin propriile noastre dureri pe care le ducem la „inimă”) +**
- 2. AVEM MENTAL ATENȚIE ASUPRA CUVINTELOR RUGĂCIUNII +**
- 3. ÎN MINTE SE CREEAZĂ AUTOMAT UN ÎNȚELES AL CUVINTELOR RUGĂCIUNII +**
- 4. DACĂ AVEM ACTIVAT PROCESUL 1 (suferința, durerea celorlalți devine în „inima” noastră propria durere personală), ÎN MOD AUTOMAT (FĂRĂ EFORT CONȘTIENT) ÎNȚELESUL CREAT DE MINTE ESTE „COBORÂT” ÎN „INIMĂ” +**
- 5. DACĂ AVEM ACTIVAT PROCESUL 1 (suferința, durerea celorlalți devine în „inima” noastră propria durere personală), ÎN MOD AUTOMAT (FĂRĂ EFORT CONȘTIENT) ÎNȚELESUL MENTAL COBORÂT ÎN „INIMĂ” CREEAZĂ ÎN ACEASTA O TRĂIRE/SIMȚIRE DUHOVNICEASCĂ.**
= pentru această osteneală posibil Dumnezeu ne acordă Harul Sfântului Duh.

Rezumat la metodele Sf.Paisie Aghioritul.

a. Ne „coborâm mintea în inimă” printr–o trăire sufletească calitativă: credință, dragostea curată și recunoștința pentru Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos, durerea și străpungerea „inimii”, „inimă” înfrântă și umilită, căință și pocăință cu durere pentru păcatele noastre (conștiința păcătoșeniei noastre, activăm sentimentul de vinovăție a păcatelor comise, apare întristarea lucrătoare), duci cu durere la „inimă” ceea ce spui cu buzele sau gândești cu mintea, totală smerire de sine, răbdare, dorință pentru a primi iertarea pentru păcate, dăruirea/râvnirea spre curăție, durerea și dorința pentru despățimire, evlavie, nădejdea pentru iertarea păcatelor, dorul pentru Dumnezeu, simțirea prezenței lui Dumnezeu (ai conștiința și sentimentul prezenței lui Dumnezeu lângă tine și în „inima” ta).

După ce activăm o trăire sufletească calitativă, apoi spunem *rugăciunea lui Iisus* cu maximă atenție, pe principiul enunțat de Sf.Teofan Zăvorâtul:

cu voința și atenția „pătrundem” fiecare cuvânt al rugăciunii – mintea crează un înțeles mental al cuvântului citit/gândit – înțelesul minții este automat dus la „inimă” – „inima” transformă înțelesul mental în trăire sufletească calitativă.

b. Ne „coborâm mintea în inimă” prin psalmodierea (cântarea litanică a) rugăciunilor.

c. Ne „coborâm mintea în inimă” datorită dragostei curate și recunoștinței pentru Dumnezeu.

La nivelul cel mai înalt, dragostea curată pentru Dumnezeu este o harismă a Duhului Sfânt, care este acordată celor care s–au despățimit complet, sau celor care se găsesc într–un război hotărât pentru despățimire.

Deci dacă nu te-ai despătimit de patimi sau nu ești pe acest drum al despătimirii, nu vei primi harisma dragostei pentru Dumnezeu, implicit în acest mod nu vei putea să-ți „cobori mintea în inimă”.

d. Ne „coborâm mintea în inimă” printr-o puternică identificare cu durerea altor oameni.

Printr-o puternică identificare și trăire, durerea altui om devine durerea ta, ceea ce simte alt om vei simți și tu. Rezultatul este o puternică îndurerare a sufletului și o durere organică tolerabilă a inimii.

Acest lucru va duce de asemenea la o reacție automată–instinctuală a atenției, care se va concentra asupra organului inimii. În continuare, atenția va fi orientată strict pe cuvintele *rugăciunii lui Iisus* („Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”).

Cum „coborâm mintea în inimă” prin metodele Sf.Paisie Aghioritul.

x. Pentru a putea spune o rugăciune calitativă, din adâncul „inimii” noastre cu „coborârea minții în inimă”, trebuie să ne „activăm” mai întâi câteva stări sufletești. Această rugăciune o spunem nu numai cu mintea, ci o „strigăm” cu durere, din adâncul sufletului nostru. Cuvintele rugăciunii trebuie să vină din adâncul nostru, din „inima” noastră (suflet).

De exemplu, când rostim cuvântul „Doamne”, nu-l spunem într-o manieră rece, obiectivă, cognitivă, mentală, ci trebuie să-l „strigăm” mental din adâncul sufletului nostru, cu durere și căință, „inimă” zdrobită și înfrântă (smerire de sine), evlavie, pocăință și recunoștință.

Rugăciunea calitativă presupune ca mai întâi să ne „încălzim” sufletul, în sufletul nostru să „activăm” anumite stări sufletești:

CREDINȚA, DRAGOSTEA CURATĂ ȘI RECUNOȘTINȚA PENTRU DUMNEZEU ȘI MÂNTUITORUL IISUS HRISTOS, DORINȚA ȘI NĂDEJDEA PENTRU A PRIMI IERTAREA PĂCATELOR, DUHUL UMILIT, „INIMA” ÎNFRÂNTĂ ȘI SMERITĂ (SMERIRE DE SINE), CĂINȚĂ ȘI POCĂINȚĂ PENTRU PĂCATELE FĂCUTE (avem conștiința păcătoșeniei, apare întristarea lucrătoare), DUREREA ȘI ZDROBIREA „INIMII” PENTRU PĂCATELE FĂCUTE, LACRIMILE DE POCĂINȚĂ, DĂRUIREA/RÂVNIREA SPRE CURĂȚIE, DUREREA ȘI DORINȚA PENTRU DESPĂTIMIRE, DUCI CU DURERE LA „INIMĂ” CEEA CE SPUI CU BUZELE SAU GÂNDEȘTI CU MINTEA, EVLAVIE, DORUL PENTRU DUMNEZEU, SIMȚIREA PREZENȚEI LUI DUMNEZEU (ai conștiința și sentimentul prezenței lui Dumnezeu lângă tine și în „inima” ta), SFÂNTA FRICĂ DE DUMNEZEU.

Starea sufletească care cuprinde toate stările duhovnicești enumerate, necesare pentru a realiza „coborârea minții în inimă”, este EVLAVIA. Dragostea pentru Dumnezeu, credința, smerenia, nădejdea, durerea, evlavia, recunoștința sunt foarte necesare, însă nu sunt suficiente pentru a realiza „coborârea minții în inimă”.

ÎN MOD ESENȚIAL PENTRU CA „MINTEA SĂ COBOARE ÎN INIMĂ” = AVEM DRAGOSTEA CURATĂ PENTRU DUMNEZEU, RECUNOȘTINȚA PENTRU DUMNEZEU ȘI MÂNTUITORUL IISUS HRISTOS, DURERE SUFLETEASCĂ (DUREREA ȘI ZDROBIREA „INIMII”), „INIMĂ” ÎNFRÂNTĂ ȘI SMERITĂ (SMERIREA DE SINE), CĂINȚĂ ȘI POCĂINȚĂ CU DURERE PENTRU PĂCATELE NOASTRE, EVLAVIE.

Vom spune mental de trei ori *rugăciunea lui Iisus*, concentrându-ne pe fiecare stare sufletească.

Începem să spunem mental de 3 ori rugăciunea concentrându-ne atenția la dragostea pentru Dumnezeu, apoi spunem de 3 ori rugăciunea concentrându-ne atenția să activăm pocăința (prin sentimentul de vinovăție pentru păcatele comise, prin durerea și zdrobirea „inimii“, „inima“ înfrântă și umilită), apoi spunem de 3 ori rugăciunea concentrându-ne atenția să activăm în sufletul nostru dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu, apoi spunem de 3 ori rugăciunea concentrându-ne atenția să activăm în sufletul nostru evlavia, etc.

Deci spunem de 3 ori *rugăciunea lui Iisus*, pentru fiecare stare sufletească menționată mai sus.

Poate nu ne propunem să „activăm“ toate stările sufletești enumerate, dar să facem efortul să le „activăm“ măcar pe cele mai importante, care vor atrage după sine și pe celelalte: dragostea pentru Dumnezeu, conștiința păcătoșeniei, căința și pocăința, („inima“ înfrântă și umilită, durerea și zdrobirea „inimii“), recunoștința pentru Dumnezeu, credința, nădejdea, evlavia, conștiința și sentimentul prezenței lui Dumnezeu în „inimă“.

xx. Avem dragoste curată, identificare și trăire pentru suferințele celorlalți: suferința și durerea aproapelui devin propria noastră durere.

Înțelesurile rugăciunii produse de minte coboară automat în „inimă“, atunci când ne rugăm cu dragoste și identificare pentru suferințele oamenilor, când durerea aproapelui devine în „inima“ noastră propria durere personală.

Apoi vom spune rugăciunile („de tipic“, *rugăciunea lui Iisus*) concentrându-ne cu maximă atenție doar pe cuvintele rugăciunii: fără imaginație (închipuiri, reverii, visare), fără raționamente teologice și fără gânduri de împrăștiere lumești.

Dacă am făcut efortul inițial și ne-am încălzit inima cu virtuți sufletești (dragostea curată pentru Dumnezeu, pocăință, smerenie, iertare, dragoste, evlavie, nădejde, dorință pentru despătimire, etc), vom descoperi că la fiecare repetare a rugăciunii vor fi implicate simultan mintea, sufletul și „inima“ noastră.

Acum de-abia, în acest moment, putem constata că la rugăciune participă și inima noastră propriu-zisă, organul nostru fiziologic. Simțim acum și această participare a inimii ca organ fiziologic, deoarece centrul sufletului este în apropierea inimii fiziologice.

Asta nu înseamnă că atenția minții se va afla în lăuntrul organului fiziologic inimă, ci atenția minții se va afla în mod difuz unită cu sufletul.

Fiziologic vom putea simți această unire a sufletului cu mintea undeva în zona centrului pieptului. În această zonă putem simți o senzație de căldură și ușoară durere. De asemenea putem simți o ușoară durere și în zona organului inimii.

Spunem mental rugăciunile din adâncul sufletului: încet, cu atenție, claritate, fără să ne grăbim, cu maximă atenție pentru fiecare cuvânt, cu seriozitate, umilință, smerire de sine, pocăință, iertare, durere sufletească, cu sfântă frică de Dumnezeu, cu sentimentul prezenței lui Dumnezeu, conștienți fiind că în acele clipe stăm direct în fața lui Dumnezeu.

Cu voința și atenția „pătrundem“ fiecare cuvânt al rugăciunii – mintea crează un înțeles mental al cuvântului citit/gândit – înțelesul minții este automat dus la „inimă“ –

„inima“ transformă înțelesul mental în trăire sufletească calitativă. Fiecare cuvânt al rugăciunii trebuie gândit cu mintea și trebuie să-și găsească o anumită rezonanță în „inima“ noastră. Astfel fiecare cuvânt va fi rostit cu maximă atenție, dar această atenție nu va mai proveni din mintea noastră, ci din „inima“ noastră.

xxx. Psalmodiem cuvintele rugăciunii.

Psalmodierea este o cântare joasă, șoptită, înceată, tânguită, „legănată“, lungită, litanică, monotonă, dulce, care se face cu dragoste curată, tăierea vocii, identificare, trăire, durere, pocăință, smerenie, evlavie, dor, tânguire.

Prin psalmodiere înțelesul cuvintelor pătrunde/coboară rapid la „inimă“, unde realizează o trăire duhovnicească, adică realizăm *Rugăciunea inimii*.

Când spunem rugăciunile „din inimă“, cu toată puterea sufletului și atenției noastre, cu totală dedicație, putem primi „recompense“, stări sufletești deosebite „peste fire“, specifice Sfântului Duh.

Putem astfel trăi harisme, stări sufletești deosebite, „peste fire“: liniște, pace, bucurie, evlavie, dorința pentru osteneală, trezvie, dragoste, împăcare, iertare. Spunem atunci că rugăciunea se face din inimă, adică cu „trezvia sufletului“.

Rugăciunile folosite de Sf.Paisie Aghioritul.

Realizăm un program¹³ complet de închinăciuni, folosind un metanier.

Sf.Paisie Aghioritul folosea acest program de rugăciuni (cu închinăciuni mici) în combinație cu citirea Psaltirii și cu metaniile mari.

De exemplu, făcea tot programul de închinăciuni, apoi citea 1 catismă din Psaltire și la final făcea X metanii mari (probabil 100).

Deoarece era un isihast convins, Sf.Paisie Aghioritul nu era adeptul rugăciunilor de tipic lungi, el folosea încontinuu rugăciunile scurte și mai ales *rugăciunea lui Iisus*, în forma ei clasică și în multe variante adaptate.

Sf.Paisie Aghioritul folosea *rugăciunea lui Iisus* în locul citirii rugăciunilor de tipic precum sunt Pavcernița, Miezonoptica, Utrenia și Vecernia, dar evident nu înlocuia acatistele și Psaltirea.

Așa cum am arătat în paragrafele de mai sus, aceste rugăciuni scurte nu se fac în mod tipicar, mental, detașat, ci cu o completă dăruire și trăire sufletească. Calitatea rugăciunilor este esențială.

Programul de rugăciuni cu închinăciuni mici poate fi realizat:

- de către oricine, la orice vârstă;
- de către oricine, care datorită problemelor lombare nu mai poate face metanii mari;
- pentru zilele de duminică când nu se fac metanii mari (de la Vecernia de sâmbătă seara până la Vecernia de duminică seara).

În general numărul de închinăciuni este gândit în corelație cu valoarea metaniilor mari:

– **1 metanie mare echivalează cu 3 închinăciuni mici** (se flexează ușor genunchii, mâna ajunge/coboară până la nivelul genunchilor);

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici, vedeți mai departe paragraful **3.4.1.î.**

– **1 metanie mare echivalează cu 2 închinăciuni mari sau metanii mici** (trunchiul corpului ajunge paralel cu solul și mâna atinge podeaua).

Fiecare face la alegere și cât poate din următoarele rugăciuni. Stăm în picioare în fața unei icoane. Vom spune rugăciuni, pe care le vom număra folosind un metanier. Spunem toate aceste rugăciuni fără nicio oprire, stând în picioare și făcând câte o mică închinăciune la fiecare enunț spus mental.

Pentru fiecare rugăciune de mai jos, vom face câte 1 Sf.Cruce și apoi 1 închinăciune mică. Programul de **rugăciuni + Sf.Cruci + închinăciuni mici** este următorul:

RUGĂCIUNI PENTRU SLAVOSLOVREA LUI DUMNEZEU x300

(cu 300 Sfinte Cruci + 300 închinăciuni mici)

„*Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție*“ x300,

sau

„*Prea Sfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție*“ x300

RUGĂCIUNI PERSONALE x400 (cu 400 Sfinte Cruci + 400 închinăciuni mici)

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul*“ x300

„*Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-mă pe mine păcătosul*“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU VII x400 (cu 400 Sfinte Cruci + 400 închinăciuni mici)

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi păcătoșii*“ x300

„*Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi păcătoșii*“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU BINEFĂCĂTORI x400 (cu 400 Sfinte Cruci + 400 închinăciuni mici)

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe robii Țăi*“ x300

„*Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește pe robii Țăi*“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU ADORMIȚI x400 (cu 400 Sfinte Cruci + 400 închinăciuni mici)

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe adormiții robii Țăi*“ x300

„*Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, odihnește pe robii Țăi*“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU CINSTITA CRUCE x300 (cu 300 Sfinte Cruci + 300 închinăciuni mici)

„*Cruce a lui Hristos, mântuiește-ne cu puterea Ta*“ x300

RUGĂCIUNI PERSONALE PENTRU SF.IOAN BOTEZATORUL x100 (cu 100 Sfinte Cruci + 100 închinăciuni mici, pentru dobândirea de pocaință)

„*Sfinte Botezătorule al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul*“ x100
sau

„*Sfinte Botezătorule al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii*“ x100

RUGĂCIUNI PERSONALE PENTRU SF.IOAN TEOLOGUL x100 (cu 100 Sfinte Cruci + 100 închinăciuni mici, pentru dobândirea dragostei pentru Dumnezeu)

„*Sfinte Apostole al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul*“ x100

sau

„*Sfinte Apostole al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii*“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU SFÂNTUL ZILEI (MUCENICUL, CUVIOSUL) x100 (din Calendarul Ortodox, cu 100 Sfinte Cruci + 100 închinăciuni mici)

„*Sfinte/Mucenice/Cuvioase, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii*“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU DESPĂTIMIREA DE PATIMILE CARE NE AFECTEAZĂ VIEȚILE x1000 (cu 1000 Sfinte Cruci + 1000 închinăciuni mici)

„*Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine* (patima X)“

sau

„*Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată* (patima X)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul (patima X)“

RUGĂCIUNI PENTRU DIFERITE CERERI LA DUMNEZEU x300

(cu 300 Sfinte Cruci + 300 închinăciuni mici), ca de exemplu:

„Dumnezeul meu, dă-le sănătate și îndrumă-i pe oameni la/spre (dorința, situația dorită)“

„Dumnezeul meu, apără-i pe oameni de orice accidente (auto, cu trenul, casnice, de muncă, certuri în familie, agresiuni pe stradă, căderi de obiecte de pe blocuri, la sport, în vacanțe, la înnot, etc.)“

„Dumnezeul meu, te rog ajută (dorința, situația dorită)“

„Dumnezeul meu, te rog iartă, ajută și luminează pe «fratele» meu X (numele)“

„Dumnezeul meu, te rog iartă, ajută și luminează pe robul tău X (numele)“

„**Dumnezeul meu, salvează țara noastră România și pe noi**“

„**Dumnezeul meu, miluiește familia mea, țara mea, lumea Ta**“

„Dumnezeul meu, miluiește pe toți cei pe care i-am judecat, ca un om neputincios ce sunt“

„Dumnezeul meu, miluiește pe toți cei pe care i-am întristat, nedreptățit și judecat în toată viața mea, ca un om neputincios ce sunt“

„Dumnezeul meu, dă milosteniile mele celor pe care i-am întristat, nedreptățit și judecat în toată viața mea “

„Dumnezeul meu, să nu-i părăsești pe robii Tăi care trăiesc departe de biserică, dragostea Ta să-i aducă pe toți lângă Tine“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de cancer și orice boli grave“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de boli ușoare sau grave“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități și patimi trupești“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități și patimi sufletești“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de tot felul de boli sufletești și trupești“

„Pomenește, Doamne, pe conducătorii țărilor și ajută-i să conducă creștinește“

„Pomenește, Doamne, pe copiii care provin din familii cu probleme“

„Pomenește, Doamne, pe copiii, adolescenții și tinerii răpiți, să nu sufere abuzuri și să se întoarcă cu bine acasă, la părinții lor“

„Pomenește, Doamne, pe copiii, adolescenții și tinerii care au fugit de acasă, să nu sufere abuzuri și să se întoarcă cu bine la părinții lor“

„Pomenește, Doamne, pe copiii, adolescenții și tinerii care sunt încontinuu «vânați», abuzați fizic, psihic și verbal – agresați, amenințați, hărțuiți, bătuți, furați, șantajați, desconsiderați, jigniți, calomniați, tachinați, criticați, alungați, etc., să li se oprească acest calvar și să aibă o viață liniștită“

„Pomenește, Doamne, pe copiii, adolescenții și tinerii care sunt dependenți de droguri, hoție, alcool, jocuri de noroc, jocuri video, pornografie, desfrânare, violență, lăcomie alimentară, conducere auto agresivă, să se oprească la ei aceste vicii“

„Pomenește, Doamne, pe familiile care au probleme și pe cei divorțați“

„Pomenește, Doamne, familiile chinuite, părăsite, nedreptățite, încercate și dăruiește-le lor milele Tale cele bogate“

„Pomenește, Doamne, pe orfanii din toată lumea, pe toți cei îndurerați și nedreptățiti“

în această viață, pe orfani, văduvi și văduve“

„Pomenește, Doamne, pe toți cei înțemnițați, pe anarhiști, pe narcomani, pe ucigași, pe făcătorii de rele, pe hoți, luminează-i și ajută-i să se îndrepteze“

„Pomenește, Doamne, pe toți cei înstrăinați (de țară, neam românesc, biserică, muncă, familie, copii, dragoste curată, bucurie, adevăr, realitate, etc.)“

„Pomenește, Doamne, pe toți cei ce călătoresc (pe mare, pe ape, pe uscat, prin aer, pe sub pământ) și-i păzește de tot răul“

„Pomenește, Doamne, Biserica noastră, pe părinții (clericii) Bisericii și pe credincioși“

„Pomenește, Doamne, pe sihaștri și pustnici, pe părinții aghioriți, pe toate frățiile monahale, pe monahi și monahii, pe stareți și pe starețe“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt în vreme de război (pe front, în misiuni speciale, acasă, pe câmpurile agricole, în depozite, în trenuri, în camioane, în fabrici, în lagăre de prizonieri, în spitale, etc.)“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt prigonți (pentru credință, adevăr, dreptate, justiție, harisme, etc.)“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt precum păsările vâdate“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care și-au lăsat casele și serviciile lor și se chinuiesc“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care muncesc (cu/din greu) pentru a-și câștiga pâinea vieții și susține familiile“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care doresc să muncească și găsește—Le serviciul potrivit lor“

„Pomenește, Doamne, pe săraci, pe cei fără casă și pe refugiați“

„Pomenește, Doamne, toate popoarele, să le ai (ții) în brațele Tale, să le acoperi cu Sfântul Tău Acoperământ, să le păzești de orice rău și de război. Și iubita noastră țară, zi și noapte să o ții la sânul Tău, să o acoperi cu Sfântul Tău Acoperământ, să o păzești de orice rău și de război“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care ne-au cerut să ne rugăm pentru ei“

Etc.

Notă: doar o parte din aceste rugăciuni prezentate mai sus (cu diferite cereri la Dumnezeu) mai păstrează forma originală pe care o folosea în rugăciuni Sf.Paisie Aghioritul în anii 1990, majoritatea lor le-am adaptat conform cu problemele și situațiile specifice anilor de acum.

Rugăciunile de cerere nu sunt rugăciuni canonice „de tipic“ la care nu avem voie să intervenim precum este *rugăciunea lui Iisus*, folosind modelele de mai sus fiecare își poate compune propria rugăciune, conform cu durerea, dorința, etc. pe care o are.

Vom repeta mental rugăciunile de mai sus, având trăirile sufletești corespunzătoare:

– rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu („Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție“) o vom însoți de o stare sufletească de: **recunoștință**, evlavie, adâncă smerenie, sfântă frică, dragoste curată, cumițenie a duhului, umilnță a duhului, „întristarea cea bună“;

– rugăciunile adresate Mântuitorului Iisus Hristos, Sfântului Duh și Sf.Maicii Domnului le vom însoți de o stare sufletească de: căință, pocăință, „dulce durere“, recunoștință, evlavie, adâncă smerenie, sfântă frică, dragoste curată, cumițenie a duhului, umilnță a duhului, „întristarea cea bună“;

– rugăciunile adresate Sfinților le vom însoți de o stare sufletească de: recunoștință, sinceritate, respect, evlavie, „dulce durere“, „întristarea cea bună“, dragoste curată.

Cum se simte, cum putem ști că mintea noastră a „coborât în inimă“?

Sf. Paisie Aghioritul ne învâța că atunci când coborâm mintea în „inimă“ noi nu trebuie să urmărim vreo anume tehnică mecanicistă de a „coborî“ mintea în organul fizic inimă, ci de fapt trebuie să urmărim să „coborîm“ mintea în sufletul nostru.

Deci urmărim să ne „încălzim“ sufletul și să „coborâm“ mintea în suflet. Vom ști că am reușit acest lucru atunci când suntem foarte atenți și conștienți în lucrarea *rugăciunii lui Iisus*, dar vom simți cu claritate că în mod ciudat atenția noastră nu va mai fi situată în minte/cap, ci undeva în centrul pieptului.

Vom simți foarte clar că Eul conștient (atenția, gândirea, percepția, conștiința de sine) nu mai funcționează în cap/creier, ci vom simți cu claritate cum funcționarea noastră psihică s-a mutat în centrul pieptului.

Este o senzație psihologică foarte interesantă (și plăcută) să descoperi cum identitatea, mintea și atenția sunt funcționale în zona pieptului și nu în creier.

Este greu de descris în cuvinte o astfel de senzație aparent ciudată, dar cumva este o senzație de a percepe realitatea, o identitate de sine, un mod de a ființa „dinspre interior“, comparativ cu atenția obișnuită situată în creier, care este o percepere a realității și o identitate de sine „spre exterior“.

Nu degeaba se spune că „mintea“ poate să „coboare“ în „inimă“. Deci surprinzător, atenția și mintea noastră nu sunt produse ale creierului, ele putând funcționa foarte bine și fiind situate în „inimă“ (centrul sufletului).

Va apare și senzația fiziologică de încălzire a centrului pieptului, posibil poate apărea și o ușoară senzație de durere a organului fiziologic inimă.

O altă consecință foarte mult dorită de toți credincioșii care practică „coborârea minții în inimă“ este „smerita cugetare“, adică o stare a minții în care aceasta are doar gânduri smerite.

CÂND MINEA „COBOARĂ ÎN INIMĂ“ = DOAR ACUM POATE APARE STAREA MINȚII DE PERMANENTĂ „SMERITĂ CUGETARE“.

Dar totuși, unde anume „coboară“ această atenție/minte, când ea „coboară“ prin rugăciune? Atenția minții „coboară“ în centrul pieptului, mai precis înspre partea de stânga–sus a organului inimii.

Tot în această zonă din centrul pieptului (înspre partea de stânga–sus a organului inimii) se situează Sinele transcendent al omului, adică conștiința, „vocea“ lui Dumnezeu din om. Nu trebuie să facem confuzia dintre inimă ca organ fiziologic și „inimă“ care înseamnă centrul sufletului.

„INIMA“ DUHOVNICEASCĂ = ESTE CENTRUL SUFLETULUI, CARE ESTE SITUAT ÎN APROPIERE DE ORGANUL FIZIOLOGIC INIMĂ.

Mintea „coboară“ în centrul sufletului situat lângă organul fiziologic inimă și de aici radiază în organul fiziologic inimă. De aceea când ne rugăm cu durere sufletească,

pocăință și dragoste pentru Dumnezeu, zona din centrul pieptului se încălzește.

3.4.1.SA. Sfântul Siluan Athonitul completează învățătura despre „RUGĂCIUNEA INIMII”, arătând că pentru a putea „coborî mintea în inimă” trebuie să fim simpli și smeriți, să avem înfrânare în toate (hrană, vorbire, mișcări), să nu vorbim în deșert, să nu osândim pe nimeni și să avem CURAJ DUHOVNICESC ȘI LUMESC.

Iată ce ne spune în acest sens Sfântul Siluan Athonitul:

„Mulți se roagă cu buzele și le place să se roage după cărți, și acesta e un lucru bun, iar Domnul primește rugăciunea și-i miluiește. Dar dacă cineva se roagă Domnului și se gândește la altceva, rugăciunea unuia ca acesta Domnul n-o ascultă.

*Cine se roagă din obișnuință, în acela nu sunt schimbări în rugăciune, dar **cine se roagă din inimă în acela sunt multe schimbări în rugăciune, e o luptă cu vrăjmașul, o luptă cu sine însuși, cu patimile, o luptă cu oamenii și în toate acestea trebuie să fie curajos.***

Cere sfat celor experimentați, dacă-i găsești, și roagă cu smerenie pe Domnul, și pentru smerenia ta Domnul îți va da înțelegere.

[...]

Dacă mintea ta vrea să se roage în inimă și nu poate, atunci rostește rugăciunea cu buzele și ține-ți mintea în cuvintele rugăciunii, cum spune Scara. Cu timpul Domnul îți va da rugăciunea inimii fără gânduri și te vei ruga cu ușurință.

Unii și-au vătămat inima, pentru că și-au silit mintea să lucreze rugăciunea în inimă și de aceea n-au mai putut-o rosti nici măcar cu buzele.

*Tu însă cunoști rânduiala vieții duhovnicești: **darurile sunt date de la Dumnezeu doar sufletului simplu, smerit și ascultător. Celui ascultător și înfrânat în toate – în hrană, cuvinte și mișcări – Domnul însuși îi va da rugăciunea și ea se va săvârși cu ușurință în inimă.***

Rugăciunea neîncetată vine din iubire, dar se pierde pentru osândiri, vorbe deșarte și neînfrânare. Cine iubește pe Domnul, acela poate cugeta la El ziua și noaptea, pentru că nici un lucru nu te poate împiedica să iubești pe Dumnezeu. Sf.Apostoli iubeau pe Domnul și lumea nu-i împiedica, deși ei își aduceau aminte de lume, se rugau pentru ea și propovăduiau.”¹⁴

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

La prima vedere lucrurile sunt destul de clare cu povețele Sf.Siluan Athonitul. Nu poate exista continuitate în *Rugăciunea inimii* fără simplitate, smerenie, cumpătarea–înfrânarea în toate aspectele vieții (gândire, alimentar, vorbire, acțiune, intenții), înfrânarea vorbirii în deșert, stoparea completă a osândirii celorlalți, curaj duhovnicesc și lumesc.

Dar oare de ce pentru perseverarea în *Rugăciunea inimii* avem nevoie OBLIGATORIU ȘI DE CURAJ (DUHOVNICESC, LUMESC)?

x. Rugăciunea inimii făcută calitativ va aduce în „inima” noastră Harul Sfântului Duh, lucru care va supăra la maxim pe demonii patimilor noastre știute și neștiute, care stăteau nederanjați în „inima” noastră.

Practic, prin *Rugăciunea inimii* vom declanșa un război nevăzut demonilor din „inima”

noastră și cu Harul primit de la Dumnezeu, îi vom alunga de acolo.

De aceea *Rugăciunea inimii* este și un bun moment de „trezire“ la realitate, de descoperire a patimilor (demonilor) bine ascunși din „inima“ noastră și de descoperire a realității sufletești a celor apropiați nouă. Acum vom vedea cine suntem noi cu adevărat, acum vom vedea cu adevărat cine sunt oamenii (îndrăciii, demonizații) alături de care ne trăim o viață de minciună, fals și impostură.

xx. *Rugăciunea inimii* făcută calitativ, așa cum trebuie cu „coborârea minții în inimă“ va produce schimbări și ceva „deranj“ atât în sufletul nostru, cât și în realitatea noastră exterioară/lumească.

Datorită *Rugăciunii inimii* asupra noastră se va porni un război lumesc, din partea casnicilor noștri, din partea celor apropiați cu care vietuim, muncim, trăim. Nu este propriu-zis un război al lor, al oamenilor, ci este un război declanșat de demonii patimilor care „locuiesc“ în „inima“ acestor oameni.

Evident că toată haita de tangalachi este speriată: dacă colegul/casnicul X începe *Rugăciunea inimii* și colegii diavoli trebuie să plece din el, atunci este o chestiune de timp până când și noi va trebui să plecăm din gazdele noastre primitoare.

În plus, demonii din oameni sunt foarte afectați de Harul Sf.Duh pe care îl primește în „inima“ lui alt om apropiat lor. Acest Har este o „energie“ care îi arde efectiv și îi determină și pe ei să plece (cel puțin provizoriu) din gazdele lor.

Iată care sunt motivele pentru care asupra lucrătorului *Rugăciunii inimii* se va porni un oarecare război lumesc, din partea casnicilor și apropiaților. De aceea lucrătorul *Rugăciunii inimii* trebuie să aibă curaj și credință în Dumnezeu.

Cine pornește pe acest drum al *Rugăciunii inimii* trebuie să știe ce urmează, că lucrurile se vor schimba în aspectele esențiale ale vieții lui.

Cine pornește pe acest drum al *Rugăciunii inimii* trebuie să fie curajos, realist și să aibă pregătirea și anticiparea celor care urmează în viața lui: ispite, necazuri, supărări, neîmpliniri, nereușite, trădări, turnătorie, impostură, fals, minciună, probleme/pierderi de bani, blocaje/probleme profesionale, posibil ceva boli, diverse incidente neprevăzute, tot felul de provocări, posibil mici accidente, criticism, căutare de ceartă, jigniri, delațiuni și reclamații în fals, acuze în fals pentru hărțuire, acuze în fals pentru furt, curvia (prea-curvia) partenerului de viață, trădări sentimentale, tot felul de mizerii de unde nu te aștepți.

xxx. Deci acest drum al *Rugăciunii inimii* nu este chiar pentru oricine, nu degeaba Mântuitorul Iisus Hristos ne atenționa că „drumul“ către Rai („Împărăția Cerurilor“) este îngust, iar „drumul“ către iad este larg.

Pentru a putea merge pe acest „drum“ îngust către Rai ne trebuie obligatoriu CREDINȚĂ ÎN PUTEREA LUI DUMNEZEU și CURAJ (DUHOVNICESC, LUMESC).

După cum bine știm, lașii și cei cărora le este frică de războiul duhovnicesc vor merge în iad. De ce lașii merg în iad?

Pentru că lașitatea în războiul duhovnicesc cu propriile patimi (demonii) din propria „inimă“ (suflet) denotă în primul rând o lipsă de credință în puterea și ajutorul lui Dumnezeu. Pentru toți cei care manifestă lașitate în războiul duhovnicesc cu propriile patimi, puterea lui Dumnezeu este mai mică decât puterea patimilor/demonilor care le controlează „inimile“, ceea ce este o grozăvie blasfemie.

Într-adevăr asupra lucrătorului *Rugăciunii inimii* vor veni necazuri și ispite, dar

niciodată acestea nu vor fi peste putință de dus, nu vor fi peste puterea omului de a le suporta și gestiona. Va fi greu și pe alocuri dureros, dar nu imposibil. Pe tot parcursul ascezei Dumnezeu este cu noi. Viața va continua tot ca de obicei, cu bune și rele. Însă în final, când tragem linie de bilanț, lumește și duhovnicește, lucrurile vor fi doar spre avantajul nostru: vom avea sufletul despătimit (demonii alungați), vom alunga demonii din spațiul familiei, prin ispite ne vom întări psihic și sufletește, vom cunoaște cu adevărat care este realitatea duhovnicească a vieții noastre, vom cunoaște cu adevărat care este realitatea duhovnicească a celor cu care trăim și conviețuim. În sens personal și exterior/lumesc, rugăciunea inimii este practic un drum al ieșirii dinspre împătimitire, minciună, fals și impostură, spre Curățenie, Puritate, Frumos, Adevăr, Viață, Înviere.

3.4.1.IS. Învățătura practică isihastă despre „RUGĂCIUNEA INIMII”, așa cum a fost ea practică la Muntele Athos de Sf.Iosif Isihastul și obștea sa.

În practica *rugăciunii lui Iisus* trebuie să existe și un număr de rugăciuni pe care să le facem de maximă calitate, cu trezvie. Adică nu mai lucrăm mental sau verbal rugăciunea în fundal, în paralel cu alte activități pe care le facem în mod conștient. Acum lucrăm doar *rugăciunea lui Iisus*, fără să mai facem nimic altceva. Toată atenția, mintea și dedicația noastră să fie doar la rugăciune.

O „normă” minimă zilnică pentru un mirean este de 15 minute sau 100 repetări de calitate (cu trezvie) a *rugăciunii lui Iisus*. Nu este mult, deoarece călugării isihasți au pravile de noapte de 2–6 ore în care lucrează *Rugăciunea inimii (rugăciunea lui Iisus cu „coborârea minții în inimă”)*.

La mănăstirile din România sau de la Athos monahii confirmați au ca „normă” zilnică repetarea mentală continuă de 3.000–10.000 de ori a *rugăciunii lui Iisus (Rugăciunea minții și Rugăciunea inimii)*, indiferent de natura activității lor exterioare. Fie că stau în biserică, vorbesc cu altcineva sau muncesc fizic, mintea lor repetă neîncetat *rugăciunea lui Iisus*. Cine are posibilitatea, spune *rugăciunea lui Iisus* cu gura, în șoaptă.

Însă indiferent de numărul cantitativ al repetării *rugăciunii lui Iisus*, cel puțin 10% din pravila *rugăciunii lui Iisus* se face de maximă calitate, noaptea, folosind un metanier sau un ceas, monahii silindu-se deosebit să ajungă la *Rugăciunea inimii (rugăciunea cu „coborârea minții în inimă”)*.

Iată cum ne învăța să spunem *Rugăciunea inimii* Starețul Efrem Filotheitul, care a fost unul dintre discipolii Sf.Iosif Isihastul:

„Însă rugăciunea aceasta va începe totodată să ne aducă și o oarecare mulțumire, o bucurie, o anume pace, ceva duhovnicesc. Ei! Acesta–i Dumnezeu! Simțământul acesta de mulțumire duhovnicească atrage mintea.

Înaintând rugăciunea aceasta cu voce tare, atrăgând mintea spre cele dinlăuntru, i se dă o anume libertate minții să spună și ea Rugăciunea fără a mai deschide gura.

Începe, așadar, să se ivească un oarecare rod. După ce o spune omul, când cu mintea, când cu gura, mintea începe încet–încet să stăpânească Rugăciunea.

Tot rostind mintea neîncetat, Rugăciunea începe să intre și în inimă. Și omul, acolo unde șade, vede cum inima lui spune Rugăciunea.

Metoda rugăciunii.

Însă, ca să ajungem acolo, ne va ajuta mult felul cum se spune Rugăciunea, despre care, desigur, poate ați mai auzit și altădată, sau poate ați citit deja. În orice caz, acum vom sistematiza lucrul acesta pentru a o pune în practică, fiindcă va aduce rezultate bune.

Am spus că inima este centrul tuturor mișcărilor, sufletești și noetice, dar și al durerilor trupului. Fiecare durere trupească lovește în inimă. Și când te doare dintele, tot în inimă lovește. Și mâna, când se rănește, și rinichiul, și toate celelalte, în inimă vor lovi. Inima se mișcă prin intermediul respirației, iar dacă omul încetează să mai respire, încet-încet se oprește și inima. Prin inspirație, inima omului primește aer curat, îl trage înăuntru, apoi primește altul, și astfel, încet-încet, se menține viața.

Atunci când lăsăm ritmul firesc al inspirației și expirației, și inspirăm și expirăm mai rar, are loc o anume anomalie în inspirația și expirația inimii. Prin urmare, câtă vreme există această anomalie, se ivește o durere, o strângere, cum ar veni, în inimă, fiindcă inima nu mai primește aerul după ritmul firii. Adică, în loc să i-l dăm imediat, îi dăm aerul mai târziu. După această consecință firească, durerea care se ivește atrage mintea să păzească inima, și atragerea aceasta a minții către inimă duce la unirea minții cu inima. La fel cum, atunci când te doare dintele, mintea face ce face și tot la durere se întoarce, la fel se întâmplă și cu inima.

Când vom începe să spunem Rugăciunea cu o inspirație și expirație lentă, se va ivi durerea aceasta, necăjirea aceasta a inimii, ca o consecință firească. Necăjirea aceasta ne va ajuta până ce mintea va păzi inima.

Spunând, așadar, Rugăciunea în chip ritmic, cu o inspirație și expirație lentă, mintea se va coborî la durere, prin urmare împrăștierea va fi alungată. Împrăștierea, fiind astfel alungată, mintea va găsi isihia și nu va mai avea de ce să se împrăștie. Durerea o va strânge.

Metoda aceasta, prin inspirația și expirația lentă, este un mijloc precis, împreună cu atenția, ca mintea să nu fugă. Astfel vom putea să tăiem împrăștierea, care e „vampirul” esenței Rugăciunii. Fiindcă împrăștierea ne fură folosul Rugăciunii pe care vrem să o săvârșim.

Rugăciunea și Închipuirea.

Înlăturând, așadar, împrăștierea, îi dăm aer minții, ca să se curățească și să păzească inima, începem, așadar, să respirăm încet-încet, iar respirând, unim cu respirația și Rugăciunea: «Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă».

Vom spune fie o rugăciune, fie două, fie trei pe inspirație. După aceea, expirând, iară ne vom uni mintea cu Rugăciunea. DE TREI ORI VOM SPUNE ÎN EXPIRAȚIE ȘI DE DOUĂ ORI ÎN INSPIRAȚIE, DUPĂ CUM PUTEM. În orice caz, astfel vom găsi ritmul Rugăciunii pe respirație.

Acum, dacă putem să spunem Rugăciunea cu mintea pe inspirație și expirație, bine va fi. Dacă însă întâmpinăm greutăți, fiindcă mintea simte vreo greutate din ispită, atunci să inspirăm pe gură, iar limba poate să se miște puțin, puțin, spunând cuvintele, și asta ne va ajuta în chip binefăcător la început.

După ce vom spune Rugăciunea cu această înțelegere, punând Rugăciunea pe ritmul inspirației și expirației, va începe să se ivească în inima noastră o durere, iar mintea se va lipi de locul acela. Mintea se va sili să stea nemișcată în inimă.

Când tragem aer pe gură sau pe nas, vom spune Rugăciunea. Iar dacă mintea va fi în inimă, va urmări nu inima, nu forma ei, nu-și va închipui forma inimii, ci mintea va fi cu luare-aminte în inimă, fără să și-o închipuie. În chip simplu, mintea se va afla în inimă, și nu ne vom închipui inima, fiindcă, de ne-o închipuim, încet-încet se va strecura înșelarea, și vom face o rugăciune a închipuirii.

Neînșelată este Rugăciunea care se face fără împrăștiere, fără contururi, cu mintea fără de închipuire, fără nici o formă, fără nici o figură, absolut nimic. **Mintea va fi curată de orice închipuire, fie dumnezeiască, fie omenească. Nici Hristos, nici Preasfânta, nimic. Numai mintea va sta noetic în inimă, în piept, nimic mai mult.** Numai să fie cu luare-aminte că se găsește acolo, înlăuntru. Ci, **odată cu respirația, mintea va începe să spună Rugăciunea, fără să-și închipuie nimic altceva. Inima, ca un motor, va lucra Rugăciunea, iar mintea, ca un simplu spectator, va urmări cuvintele Rugăciunii.**

Când vom pune lucrul acesta în practică, vom întâmpina o oarecare dificultate la început, dar după aceea vom afla lărgime, lățime, înălțime și adâncime. Mai întâi se va ivi o bucurie amestecată cu durere, după care, încet-încet, doar bucurie, pace, seninătate. Dar și mintea, după ce se va îndulci, n-o vom mai putea desprinde de Rugăciunea în inimă și de «Doamne Iisuse...».

Mintea, oriunde se va afla, va spune Rugăciunea.

Se va ajunge la o asemenea stare, încât nu vom dori s-o mai pierdem. Ne vom pune într-un ungher, fie în picioare, fie șezând, ne vom pleca capul și nu vom mai vrea să ne ridicăm de acolo ore întregi. Putem să stăm una, două, trei, patru, cinci, șase ore, și să nu ne lase inima să ne ridicăm, nici mintea să nu mai vrea să se ducă nicăieri în altă parte. Îndată ce o vedem că pleacă în altă parte, imediat capul se pleacă în jos.

Se ajunge, adică, la o înrobire din pricina Rugăciunii.

Felul acesta de rugăciune este foarte eficient. **Mai întâi va aduce după sine Rugăciunea neîmprăștiată, va aduce bucuria, pacea, și va mai aduce totodată și lacrimi de bucurie, străvederea minții.** Mintea va fi pregătită pentru vederile dumnezeiești, se va naște apoi isihia cea desăvârșită a inimii. Omul nu va mai vrea să audă absolut nimic. Va crede că se află într-un pustiu al Saharei. În același timp, Rugăciunea se va putea face și mai scurt. Vreau să o spun mai repede, o vreau mai rar, cum se odihnește sufletul, cum îi va plăcea în ceasul acela.

Spunem, așadar: «Doamne – Iisuse – Hristoase – miluiește-mă – Doamne – Iisuse...», și mintea va urmări Rugăciunea, la fel cum urmărește un inginer motorul în funcțiune. Mai târziu, dacă nu vom putea să luăm altă Rugăciune pe inspirație, vom expira, încet-încet: «Doamne – Iisuse – Hristoase – miluiește-mă – Doamne – Iisuse...» încât să ajungem la capăt. Și iar vii cu altă inspirație, încet-încet. Nu cu grabă. Lin, cu pace, liniștit, fără să forțezi. «Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă», și veți vedea mai târziu, după puțină vreme, când vă veți face treburile voastre, că, atunci când veți trage aer, veți spune și „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”, iar apoi, în expirație, din nou Rugăciunea.

Singură inima atât se va odihni, încât mintea, oriunde se va afla, va spune Rugăciunea atunci când veți trage aer în piept. Desigur, se poate să nu spuneți trei rugăciuni pe inspirație, totuși măcar una tot veți spune. Și mai târziu se va dobândi un ritm, un mecanism ritmic făurit, și veți vedea apoi rezultatele pe care le va aduce

Rugăciunea aceasta. Va trage totul către și mai mult. Veți spune: «A trecut un sfert de oră?». Și vor fi trecut două ore.

Vor fi arse și neputințele, și gândurile, și patimile.

Sfântul Ioan cel Milostiv a întemeiat o mănăstire și a zis:

— Părinților, faceți-vă îndatoririle voastre duhovnicești, iar eu vă voi hrăni, ca nu cumva să aveți griji lumești și să lăsați Rugăciunea pe planul al doilea. Eu vă voi da cele de trebuință, iar voi să vă rugați.

Și zice igumenul:

— Preasfințite Stăpâne, noi ne împlinim îndatoririle noastre. Citim Ceasul întâi, al Treilea, al Șaselea, al Nouălea, Vecernia, Pavecernița, Liturgia...

— A! spune Sfântul. Adevărit îmi este că sunteți delăsători. Și în celelalte ceasuri ce faceți?

Ce-a vrut să spună Sfântul Ioan? Că nu—și împlineau îndatorirea lor, fiindcă nu se rugau neîncetat.

Când ne sculăm pentru slujba noastră, îndată ce începem cu «Împărate Ceresc», «Sfinte Dumnezeule», Psalmul 50, vom înclina puțin capul spre piept, vom încerca să ne desprindem mintea de toate celelalte și să o îndreptăm înlăuntrul pieptului, înlăuntrul inimii noastre. Împreună cu înclinarea capului vom împinge și mintea să intre acolo, înlăuntru.

Îndată ce a intrat acolo, înlăuntru, vom începe, pe respirație: «Doamne lisuse Hristoase, miluiește-mă», iar metanierul va lucra în mână. Și veți vedea. Desigur, la începuturi, se poate întâmpla să fie un pic mai greu, dar cu puțină stăruință și răbdare vom avea și roade. După aceea, ca și cum ai lua foc, te vei îndulci puțin și vei intra în noima Rugăciunii, și de-acum nu ți-o mai ia nimeni, noaptea întregă să tot stai. Și atunci, veți vedea, va trece vremea și veți spune: «De-abia am început Rugăciunea». Și veți afla cel mai mare folos în felul acesta de rugăciune.

Și oare care este scopul pentru care am venit aici? Nu am venit ca să—L găsim pe Dumnezeu? Nu am venit aici ca să găsim pacea? Ca să ne izbăvim de patimi?

Deci Rugăciunea aceasta, după această înțelegere, îndată ce va aduce înlăuntru căldură, va isca o flacără înlăuntrul sufletului, pentru că Rugăciunea va mișca căldura, iar căldura va naște Rugăciunea.

Și, după ce se va face aceasta, veți vedea că **vor fi arse atunci și neputințele, vor fi arse și gândurile, vor fi arse și patimile, încetul cu încetul, și vom ajunge la curăția inimii, când vor veni Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și vor zidi mănăstire și sălășluire.**

Împărăția lui Dumnezeu înlăuntrul vostru este.

Spun Părinții că mintea ușor se îmbolnăvește și ușor se curățește. Inima însă greu se curățește și greu se îmbolnăvește. Îndată ce intră ceva rău în minte, îndată se îmbolnăvește mintea, câtă vreme cu inima nu se petrece de îndată, ci numai cu părțășia la gândul cel rău. Astfel, când inima are o dispoziție duhovnicească iar mai târziu o pierde, începe și mintea să se îmbolnăvească, dar inima nu se schimbă ușor, fiindcă mai înainte a fost preschimbată de dumnezeiescul har, și astfel, încet-încet, înaintează răul.

De aceea este nevoie de Rugăciune, fiindcă inima se preschimbă, din trupească, împătimită și egoistă, în bună, încât ajunge să nici nu mai simtă patimă. Și când se curățește centrul, atunci toate cele dimprejurul lui și din raza lui vor fi curate.

Rugăciunea va alunga deznădejdea, disperarea, delăsarea și trândăvia, fiindcă va zămisli o nouă bună-intenție, o nouă osteneală, o nouă luptă. Și atunci, dacă vom simți lucrul acesta, vom simți efectiv rodul Rugăciunii, scopul Rugăciunii. Atunci vom înțelege că împărăția Cerurilor este înlăuntrul inimii noastre.

«Împărăția lui Dumnezeu înlăuntrul vostru este» (Luca 17, 21).

Acolo, înlăuntru, cu săpătura asta pe care o facem prin inspirație și expirație, căutând să ținem mintea înlăuntru, cu luare-aminte la cuvintele Rugăciunii, Rugăciunea urcă și coboară, și astfel săpăm, săpăm, și vom găsi Mărgăritarul cel ascuns (cf. Matei 13, 46).

Cine este Mărgăritarul? Este harul Sfântului Duh, pe care l-am primit la Botez.

Dar pentru că nu am primit învățătură despre aceasta, ori pentru că ne-am adâncit în patimi, dumnezeiescul har al Botezului s-a îndepărtat de la noi și nu mai poate exista străvedere. Prin urmare, lucrează patimile noastre.

Însă tot căutând, prin inspirație și expirație, cu silirea aceasta, aruncăm balastul.

Dar se mai poate și ca, atunci când tragem aer, inspirând, să vedem că aerul din nas coboară în laringe, coboară-coboară la plămâni, și apoi intră în inimă.

Acolo unde stăm, după ce tragem câteva inspirații, acolo să ne oprim cu mintea în inimă. Fiindcă vom începe să respirăm încet-încet, lin-lin, liniștit, fără a forța.

La început diavolul aduce supărare, inima simte o greutate, însă, încet-încet, greutatea aceasta începe să se destrame și să se nască frumusețea, după care nu mai este nevoie de dascăl. Însuși sufletul vostru va deveni dascăl.

Veți vedea că, vrând-nevrând, mintea singură și inima vor dori felul acesta de Rugăciune, fiindcă vor simți folosul ei mai mare decât tot ce vă închipuiți. Fiindcă aici e mina, aici e aurul. Nu e nici cupru, nici argint, nici nimic altceva. Aici e aurul cel curat. Cine, aflând undeva, într-un loc, aur curat, nu se duce cu toată dorirea și cu toată iubirea lui de câștig să-l adune?

Părinții noștri au dobândit erosul pentru Dumnezeu.

Mă minunam de Starețul meu. Aveam pentru Rugăciune niște scăunele mici, la fel ca scaunele, dar mai joase, iar brațele erau mai înalte, ca să te poți odihni. Stătea aici, pleca capul și începea cu „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”, ore întregi.

Iar când lucra dumnezeiescul har, iar mintea era în străvedere, lăsa Rugăciunea și începea vederea cu mintea sa. Dacă nu găsea însă vederea, iar mintea pleca, o aducea din nou în inimă, și lua de acolo folosul. Așa, fie lua plată din Rugăciune, fie din vedere – și astfel treceau șapte, opt, nouă ore.

Te rogi, te rogi, și crezi că abia ai început Rugăciunea. Ce înseamnă două, trei, patru ore? Iar dacă mintea vrea să fugă, să se odihnească, Rugăciunea iarăși o va trage, de parcă ar fi un magnet deasupra inimii care o va atrage acolo. Începe să o atragă și, încet-încet, prin această îndeletnicire și prin Rugăciunea ce se săvârșește înlăuntru, inima se curățește în întregime.

Mai ales după ce dobândește Rugăciunea inimii, după aceea vin stările duhovnicești.

Mintea singură urmărește cum spune inima Rugăciunea, nu mai e nevoie de inspirație și expirație când se ajunge la starea asta. Aceasta se numește Rugăciunea inimii.

Părinții noștri, pentru că s-au îndeletnicit cu astfel de Rugăciune, au dobândit încet-încet căldura, apoi erosul pentru Dumnezeu, iar după aceea, după ce crescuse mult dumnezeiescul eros, și-au ieșit din sine și au ajuns la vederi, au ajuns la răpiri. Îi

lua Dumnezeu cu sufletul, cu trupul, nu are importanță, în orice caz, își ieșeau din sine. Omul nu poate să înțeleagă dacă urcă sus cu inima sau cu trupul.

Înțelege numai că starea aceasta a Rugăciunii îl duce la vedere.

[...]

Vedem cât ajută felul acesta de rugăciune pentru dobândirea Rugăciunii neîncetate.

Cine exersează astfel Rugăciunea, și la treburile sale, și la rucodelia sa, fără să vrea, va inspira și expira pe Rugăciune. Se va lipi Rugăciunea de inspirație și expirație. Cu inspirația pe care o va lua, va începe fără să vrea să spună și Rugăciunea. Astfel de roade dulci aduce felul acesta de rugăciune.

Va trebui să începem cu dor, cu bunăvoință, cu râvnă. Puțină greutate la început, dar mai apoi se va deschide drumul, și după aceea nimeni nu ne mai oprește. Orice ar mai spune alții pe urmă. Se va fi îndulcit sufletul nostru și nimeni nu ne mai oprește.

O să vedeți atunci că veți găsi harul, veți găsi ușurarea de patimi. Atâta ușurare de patimi veți găsi, mai întâi din partea gândurilor josnice veți găsi mare alinare.

Cu timpul vor dispărea, vor dispărea din minte datorită Rugăciunii, iar inima se va face cu desăvârșire bună. Va deveni o inimă de copil, nu va simți nimic. Le va vedea pe toate firesc.

[...]

Tăcerea buzelor, lipsa îndrăznelii și a mândriei.

Noi, în Sfântul Munte, când trăia Starețul Iosif, făceam două, trei, patru, cinci ore de rugăciune cu inspirație și expirație. Firește, când ne lupta somnul, ne ridicam și ieșeam afară să spunem Rugăciunea cu voce, să spunem așa, mai „distractiv”. Dar când nu era problema somnului, rămâneam toată noaptea.

Spune Sfântul Grigorie Palama că, atunci când Rugăciunea se spune pe inspirație și expirație, în același timp se simte și o mireasmă fină. Într-adevăr, așa este. Se va simți o mireasmă care nu e nimic altceva decât rodul Rugăciunii. Atunci, fie din pricina multei Rugăciuni, fie din pricina miresmei, omul va ajunge ca un motor care lucrează singur.

Când se va spune foarte mult Rugăciunea și va obosi mintea și pieptul din pricina acestei inspirări și expirări, se lasă calea aceasta, de vreme ce „mașina” a luat-o înainte și se roagă singură, nemaifiind nevoie să se exerseze felul acesta de rugăciune prin respirație.

Stă, așadar, omul, și ascultă inima, care lucrează. Ei, lucrarea aceasta ne va aduce dobândă. Cum punem o mașină în față și lucrează singură, la fel se întâmplă și când sporește meșteșugul Rugăciunii. După cum, la început, este nevoie la mașinării de lucru de mână și de osteneală, dar când mecanicul le pune pe ritm, ca să lucreze automat, pe curent electric, atunci fac mai multă treabă și fără nici o osteneală, la fel se întâmplă și cu Rugăciunea.

La început este nevoie de osteneală ca să găsească cineva ritmul Rugăciunii pe respirația sa, dar pe urmă lucrarea aceasta se face automat, iar mintea o va urmări, la fel cum urmărește inginerul mașina automată, între timp, dacă vă va fi greu să găsiți ritmul, să-mi spuneți. Voi să puneți început bun, și orice greutate veți întâmpina, să-mi spuneți, să-i dau ritmul ei, să intre apa în curticiă, după care va curge singură. **Rugăciunea va fi ajutată, precum am spus, de tăcerea buzelor, de lipsa îndrăznelii și a mândriei. Mândria e o mare piedică la rugăciune. Când vă veți ruga, îndată ce**

creierul va naște gânduri, să vă osândiți pe voi înșivă tot timpul, tot timpul, ca mândria să nu-și ridice înlăuntru capul.

Vărguța, ciomagul: «Ești așa, ești așa, ești așa...», pentru ca **egoismul să nu-și ridice deloc capul. Nimic să nu gândească omul în ceasul acela, doar să se silească să se roage cu cutremur.** Pe cât de mult împodobeste rugăciunea, pe atât de mare înaintare o să aibă. O veți încerca și veți vedea, și mă veți ierta.

Să învățăm prin faptă, nu prin teorie.

Așa cum, atunci când mergem la cofetărie și sunt acolo multe dulciuri, și una, și alta, și prăjituri, și caramele, și ciocolate, la fel și când mergem la cofetăria cea duhovnicească, vom da peste multe dulciuri pe care ni le va oferi cofetarul acela și le vom lua.

Noi să ne facem datoria noastră, să găsim un ritm al rugăciunii, să ne smerim, și tot ce trimite Dumnezeu, aceea e simbria ta. Noi să facem toată rânduiala aceasta, iar Dumnezeu va da consistență rugăciunii noastre. Și cu cât ne vom ruga mai smerit, cu atât vom avea mai mult folos. Este nevoie de atenția minții asupra cuvintelor Rugăciunii, fără să ne gândim la absolut nimic. Aici e miezul întregii chestiuni.

«Cu neputință să se înșele omul care se roagă astfel». Nu poate nicicum să pătrundă înșelarea în om dacă se roagă astfel. **Numai când mintea își închipuie una și alta în timpul rugăciunii, numai de-aici pornește înșelarea. Și atunci facem o rugăciune a închipuirii, și credem că am văzut ceva, în vreme ce, de fapt, ne înșală diavolul că L-am fi văzut pe Hristos, și încă se va strădui să-L facă mai frumos, să-L pună și pe tron.** Și diavolul va strica rugăciunea, iar omul se va lupta, va lovi, dar va trece ceasul și nu va dobândi nimic.

[...]

Deci așa ne vom ruga. Felul acesta de rugăciune va fi mai mult decât canonul de rugăciune, fiindcă ne va ajuta mult să ne vedem patimile noastre, greșelile noastre. Toată osteneala aceasta ne va ajuta să ne adunăm mintea. Fiindcă lumina, mișcarea de colo-colo zăpăcesc mintea. Dar când omul stă, fie în picioare, fie așezat, fie îngenuncheat, mintea nu se mai zăpăcește.

Felul acesta de rugăciune are multă consistență întru sine. Aceasta să o lucrați și, veți vedea, mari lucruri veți afla. Dacă mă credeți, când spuneam Rugăciunea în felul acesta, începători și noi, atâta mireasmă izvora, toate răspândeau mireasmă, bărbile noastre, încă și pieptul scotea atât de multă mireasmă...Expirația care ieșea și aerul care intra, toate răspândeau mireasmă. Și spun: Ce este Rugăciunea aceasta? Este Numele lui Hristos! Și ce nu are înlăuntru Numele lui Hristos? Cu Numele lui Hristos se sfințesc Cinstitele Daruri, cu Numele lui Hristos se săvârșește Botezul, vine Duhul Sfânt, sfinții înviază morții. Cu Numele lui Hristos se fac toate.

Un Părinte niptic spunea: «**Dacă stăpânește Rugăciunea, în ceasul când va ieși sufletul omului, va ieși cu rugăciune. Cum vor mai putea demonii să stea în preajma lui? Numele lui Hristos îi va fi lui armă. Va fi înarmat și blindat cu rugăciune. Cum să mai poată demonii să se apropie de el?**».

Atât de mare este folosul. De aceea, așa cum spune îngerul care l-a învățat pe Sfântul Pahomie, mulți oameni învățați au lăsat cărțile și studiile lor și s-au îndeletnicit cu Rugăciunea aceasta, și s-au sfințit.

Precum scrie pustnica Fotini, slujbele sunt simbria noastră zilnică. Am lucrat? Am luat și

am mâncat. Nu am lucrat? Măine nu voi avea nimic de mâncare. Așa e tipicul Bisericii. Însă Rugăciunea neîncetată a minții nu este numai plată pentru o zi, ci aduce mulți bani, pe care îi pui la bancă și devii bogat.

Numai prin Rugăciunea aceasta ajunge omul la nepătimire. Nici prin studiul cel mult, nici prin multa psalmodie n-a ajuns vreodată cineva la nepătimire. Nepătimirea vine numai prin Rugăciunea minții. Singuri o să lăsăm vorba deșartă și îndrăzneala. Omul va căuta să se retragă, ca să n-o piardă.

Asta mă rog să vă dea Dumnezeu, simțirea acestei Rugăciuni. Și, când o veți cunoaște în practică, atunci veți vedea și veți înțelege prea bine lucrurile pe care vi le spun. Acum se poate să nu mă înțelegeți prea mult, dar, după ce va veni harul lui Dumnezeu, atunci veți înțelege și veți spune: «Aaa, bine ne mai zicea Starețul!».

Și, în ziua în care veți merge la treburile voastre, să spuneți: «Doamne Iisuse Hristoase» în inspirație, și «miluiește-mă» în expirație. Va fi rugăciune fără metanier. Se va spune singură și se va naște căldura inimii, iar căldura va aduce după ea toate cele bune.⁴⁵

(majusculele, sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

Înțelegerea și folosirea textului.

Din citatul prezentat se pot observa multe aspecte de o mare importanță duhovnicească, printre care menționez aici doar câteva:

– Aceste rugăciuni calitative trebuie să fie făcute prin retragerea într-o cameră mică, retrasă, liniștită, semi-luminată de lumina unei candelă.

– Vom sta fie în picioare în fața unei icoane, fie jos (pe un scaun, direct pe podea) cu bărbia sprijinită pe piept și capul ușor înclinat spre stânga. Nu este recomandat să stăm întinși pe pat, deoarece vom adormi.

– Se folosește doar rugăciunea lui Iisus în forma scurtă:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”.

– Când facem treburi în timpul zilei (citim, privim la TV, spălăm, ascultăm muzică, lucrăm la calculator, etc), vom folosi rugăciunea lui Iisus pe ritmul natural al inspirației–expirației.

În special cei începători vor „sparge” enunțul rugăciunii pe inspirație plus expirație. Pe inspirație spunem mental (verbal) „Doamne Iisuse Hristoase”, iar pe expirație spunem „miluiește-mă”.

– **După câteva luni de practică, vom spune mental (verbal) integral rugăciunea pe inspirație și integral rugăciunea pe expirație.**

Pe inspirație vom spune mental (verbal) „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”, iar pe expirație vom spune din nou rugăciunea în formă completă.

Deci în timpul zilei vom spune rugăciunea lui Iisus mental și verbal: mental când suntem atenți (odihniți) și verbal pentru refacere, când suntem obosiți cu mintea.

– **În timpul pravielor „de noapte” vom folosi Rugăciunea lui Iisus în 5 cuvinte combinată cu ritmul natural de inspirație–expirație (eventual și cu bătăile inimii).**

Opțional, pentru cine are posibilitatea, după perioada de inspirație își va opri respirația și cu atenția în „inimă” va spune mental de câteva ori rugăciunea lui Iisus. Apoi va

începe să expire lin, încetșor, spunând mental încontinuu *rugăciunea lui Iisus*.

x. Rugăciunea isihastă a lui Iisus – varianta 1.

În citatul prezentat mai sus, Părintele Efrem Filotheitul ne recomanda să spunem ***rugăciunea lui Iisus* în 5 cuvinte, de 5–7 ori pentru fiecare (una) respirație:** de 2 ori pe inspirație, de 1–2 ori pe pauza de inspirație–expirație și de 3 ori pe expirație.

Vom folosi *rugăciunea lui Iisus* în formă scurtă (cu 5 cuvinte), pe ritmul natural de inspirație–expirație, opțional și pe ritmul natural al bătăilor inimii.

Rugăciunea lui Iisus în formă scurtă cu 5 cuvinte este următoarea:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”

Ce facem concret pentru 1 respirație (1 inspirație + 1 pauză + 1 expirație):

1. inspirând lin, încet–încet, timp de 3–5 secunde vom spune mental încontinuu (succesiv) ***rugăciunea lui Iisus* de 2 ori:**

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” ...

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”

2. ne ținem respirația timp de 1–3 secunde și spunem mental încontinuu (succesiv) ***rugăciunea lui Iisus* de 1–2 ori:**

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” ...

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”

Punctul 2 este opțional și ușor de realizat după câteva luni de experiență, începătorii vor realiza doar punctele 1 și 3.

3. apoi expirăm lin, încet–încetșor și pe această expirație timp de 3–5 secunde vom spune mental încontinuu (succesiv) ***rugăciunea lui Iisus* de 3 ori:**

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” ...

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” ...

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”

Apoi se reîncepe încet–încet cu *rugăciunile lui Iisus* spuse mental pe inspirație. În timpul pravilei de noapte vom spune *rugăciunea lui Iisus* mental și opțional verbal, printr-o ușoară mișcare a limbii.

Notă:

Foarte practică este spunerea *rugăciunii lui Iisus* în formă scurtă (cu 5 cuvinte), pe inspirație–expirație combinată cu bătăile inimii.

La fiecare bătaie a inimii se spune un cuvânt al rugăciunii. O rugăciune are 5 cuvinte („Doamne Iisuse Hristoase miluiește-mă”), deci se spune pe 5 bătăi ale inimii.

Exemplu de rugăciuni spuse pe pulsul inimii, conform cu recomandarea Starețului Efrem Filotheitul (rugăciunea lui Iisus de 2 ori pe inspirație și de 3 ori pe expirație): inspirăm timp de 10 bătăi ale inimii (2 repetări ale rugăciunii), apoi ne ținem respirația pentru 5 bătăi ale inimii (1 repetare a rugăciunii), apoi la final expirăm încet, timp de 15 bătăi ale inimii (3 repetări ale rugăciunii).

Deci am realizat un ciclu de 6 rugăciuni în 30 bătăi (pulsuri) ale inimii:

10 pulsuri (2 rg. pe inspirație) + 5 pulsuri (1 rg. pe ținerea respirației) + 15 pulsuri (3 rg. pe expirație) = 30 bătăi (pulsuri) ale inimii.

În rezumat:

1 RESPIRAȚIE (1 INSPIRAȚIE + 1 PAUZĂ + 1 EXPIRAȚIE) CU 7 RUGĂCIUNI ALE LUI IISUS (ÎN 5 CUVINTE) =

1. INSPIRĂM ÎNCET ȘI SPUNEM MENTAL ÎNCONTINUU DE 2 ORI RUGĂCIUNEA LUI IISUS +

2. OPȚIONAL, NE OPRIM COMPLET RESPIRAȚIA ȘI CU ATENȚIA ÎN „INIMĂ” SPUNEM MENTAL DE 1–2 ORI RUGĂCIUNEA LUI IISUS +

3. EXPIRĂM ÎNCET ȘI SPUNEM MENTAL ÎNCONTINUU DE 3 ORI RUGĂCIUNEA LUI IISUS.

APOI RELUĂM CU RUGĂCIUNILE PE INSPIRAȚIE

xx. Rugăciunea isihastă a lui Iisus – varianta 2.

Vom folosi *rugăciunea lui Iisus* în formă completă (cu 11 cuvinte), pe ritmul natural de inspirație–expirație și opțional pe ritmul natural al bătăilor inimii.

Rugăciunea lui Iisus în formă completă este următoarea:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)”

Ce facem concret:

Fiecare cuvânt al rugăciunii se va spune mental (verbal) la o bătaie (puls) a inimii: pe inspirație, pe pauză și pe expirație.

Rugăciunea în formă completă are 11 cuvinte, deci o vom spune mental (verbal) pe ritmul natural de inspirație–pauză–expirație, timp de 11 bătăi ale inimii, în modul următor:

1. inspirăm lin, încet–încet timp de 11 bătăi ale inimii și în acest timp spunem mental *rugăciunea lui Iisus* în forma ei completă:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)”

2. ne ținem respirația timp de 11 bătăi ale inimii și în acest timp spunem mental *rugăciunea lui Iisus* în forma ei completă:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)“

Punctul 2 este opțional și ușor de realizat după câteva luni de experiență, începătorii vor realiza doar punctele 1 și 3.

3. expirăm lin, încet-încetisor, timp de 11 bătăi ale inimii și în acest timp spunem mental *rugăciunea lui Iisus* în forma ei completă:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)“

Apoi se reîncepe încet-încet cu *rugăciunile lui Iisus* spuse mental pe inspirație.

Note:

– În tot acest timp vom „lega mintea“, atenția noastră va fi doar asupra cuvintelor rugăciunii, nu asupra inimii, durerii inimii sau Persoanei Mântuitorului Iisus Hristos. Pentru a „pătrunde“ cu mintea fiecare cuvânt al rugăciunii, mintea (atenția) noastră nu trebuie lăsată liberă spre gânduri de împrăștiere, supărări, griji cotidiene, imagini, amintiri, imaginație, reverii, raționamente teologice, etc.

Toată atenția noastră trebuie să fie neîncetat strict asupra cuvintelor rugăciunii.

Doar în acest mod mintea va crea un înțeles, care va fi „coborât“ spre „inimă“.

Nu trebuie să uităm scopul final al rugăciunii, adică crearea în „inima“ noastră a unei trăiri duhovnicești calitative, care este „temelia“ lucrării rugăciunii: durerea și zdrobirea „inimii“, „inimă“ înfrântă și umilită, sentimentul păcătoșeniei noastre, căință și pocăință cu durere pentru păcatele noastre, smerenie, evlavie, recunoștință pentru Dumnezeu.

Practica monahală cunoaște o „șmecherie“ duhovnicească.

„Legarea“ minții de cuvintele rugăciunii poate avea loc nu doar prin silire de sine, voință și neîncetată atenție, ci mai ales prin smerita cugetare, care la rândul ei este generată de producerea unei anumite simțiri (stări sufletești).

Mintea va sta în mod natural „legată“ cu smerita cugetare și de cuvintele *rugăciunii lui Iisus*, dacă starea noastră sufletească cuprinde: tristețea lucrătoare, smerirea de sine, sfânta frică de Dumnezeu (frica evlavioasă), credință, recunoștința pentru Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos, durerea și străpungerea „inimii“, căință și pocăință cu durere pentru păcatele noastre (conștiința păcătoșeniei noastre, activăm sentimentul de vinovăție a păcatelor comise, apare întristarea lucrătoare), dorință pentru a primi iertarea pentru păcate, dăruirea/râvnirea spre curăție, durerea și dorința pentru despătimire, evlavia, nădejdea pentru iertarea păcatelor, dorul pentru Dumnezeu, simțirea prezenței lui Dumnezeu (ai conștiința și sentimentul prezenței lui Dumnezeu lângă tine și în „inima“ ta), vigilență de sine (luare aminte la sine, supraveghere de sine, stăpânire de sine).

STAREA SUFLETEASCĂ CORESPUNZĂTOARE: TRISTEȚEA LUCRĂTOARE, SMERIREA DE SINE, POCĂINȚĂ, DORUL PENTRU DUMNEZEU, VIGILENȚĂ DE SINE, ETC.... = DUCE ÎN MOD NATURAL LA SMERITA CUGETARE ȘI UMILINȚA DUHULUI (INIMĂ SMERITĂ ȘI UMILITĂ) = MINTEA ESTE ÎN MOD NATURAL „LEGATĂ” CU SMERITA CUGETARE = MINTEA VA FI ÎN MOD NATURAL „LEGATĂ” DE CUVINTELE RUGĂCIUNII = VOM AVEA O ATENȚIE CALITATIVĂ DEOSEBITĂ PENTRU A LUCRA RUGĂCIUNEA LUI IISUS = VOM PRIMI HARUL SFÂNTULUI DUH CARE NE VA CURĂȚI ȘI DESPĂTIMI.

După ce ne creăm o simțire sufletească adecvată și „legăm” mintea cu smerită cugetare, vom aplica etapizarea unei rugăciuni, așa cum ne-a învățat Sf. Teofan Zăvorățul: cu atenția „pătrundem” fiecare cuvânt al rugăciunii – automat mintea crează un înțeles mental al cuvântului citit/gândit – înțelesul minții este automat dus la „inimă” – „inima” transformă înțelesul mental în trăire sufletească calitativă. În acest mod vom unifica puterile sufletului: mintea (atenția, rugăciunea) cu voința și dorința (starea sufletească).

– Cât timp spunem *rugăciunea lui Iisus* atenția noastră nu trebuie să stea în inimă, în plex, în stomac sau oriunde în zona pieptului, ci atenția noastră trebuie să stea în „inima duhovnicească”, o zona a pieptului situată la două degete orizontale deasupra sânelui stâng.

– Trebuie să fim atenți la căldura care ne poate apare în corp în timpul practicării *rugăciunii lui Iisus*.

Este posibil să ne apară o căldură în zona rinichilor, care este normală și specifică trupului. Este posibil să ne apară o căldură în zona abdomenului și buricului, aceasta este o falsă căldură fiind generată de demonii curviei. Nu vom da atenție acestei călduri și vom continua mental să spunem *Rugăciunea*.

Singura căldură care semnalizează acțiunea Harului Sfântului Duh ne va apare în organul fiziologic inimă și imediat în jurul inimii.

– Pentru a avea atenție și sporire în timpul pravilei de noapte cu *rugăciunea lui Iisus*, trebuie să fim foarte atenți la gândurile și activitățile din timpul zilei.

Pentru practicarea isihastă a *rugăciunii lui Iisus* în timpul nopții, în timpul zilei trebuie să fim limitate la maxim:

plimbările, vizitele și socializarea care nu este absolut necesară;

shoppingul;

vorbirea în deșert, clevetirea, judecarea, osândirea, certurile, nemulțumirile, etc.;

gândurile de împrăștiere, griji, lăncezeală, acedie, nepăsare, trândăvie, tristețe nelucrătoare, etc.;

gândurile (poftele) trupești: lăcomie alimentară, desfrânare, alcool, fumat, shopping;

gândirea negativă: invidie, răutate, aduceri aminte, minciună, fals, impostură, mânie, ranchiună, lăcomie, etc.

Dacă avem astfel de gânduri demonice insistente, ne vom ruga în genunchi la o icoană a Sfintei Maicii Domnului (Mântuitorului Iisus Hristos) să ne ajute, să nu mai avem aceste gânduri demonice insistente.

– Pentru a avea atenție și sporire în timpul pravilei de noapte cu *rugăciunea lui Iisus*, trebuie să fim foarte atenți la postirea din timpul zilei.

Vom respecta cu strictețe posturile canonice din zilele de luni, miercuri, vineri. Pentru cei mai sporiți, pentru rugăciunea isihastă foarte util este postul „negru” zilnic (ajunarea) dintre orele 18 până a doua zi la orele 12. Sunt în total 18 ore în care nu mâncăm și nu bem nimic, cu excepția Agheasmei Mici pe care o luăm dimineață.

Atenționare pentru rugăciunile „de noapte” folosind metoda Sf.Iosif Isihastul.

Practica Sf.Iosif Isihastul prin inspirații și expirații lente (anormale ritmului natural) este o metodă oarecum „mecanică” de a provoca un disconfort (durere fiziologică) în organul inimă, pentru ca apoi instinctual mintea să-și transfere atenția asupra inimii. Alți mari stareți și Sfinți (precum Sf.Paisie Aghioritul) nu recomandau o astfel de metodă „mecanică” de provocare a unei dureri fiziologice în zona inimii, prin denaturarea ritmului natural al respirației–expirației.

La începutul ascezei (câteva luni) aceste dureri ale inimii apar nu doar noaptea timp de X minute (ore) în timpul practicării *rugăciunii lui Iisus* pe lungi inspirații și expirații, ci și oricând apoi, în timpul zilei. La începutul ascezei ucenicii Sf.Iosif Isihastul aveau timp de luni de zile variabile dureri în piept, în tot timpul zilei. Apoi se obișnuiau și aceste dureri treceau definitiv.

Această metodă nu este recomandată celor care au probleme cardiace cronice și diferite afecțiuni cronice ale inimii. Metoda Sf.Iosif isihastul este potrivită doar pentru aceia care au o inimă sănătoasă și care poate rezista timp de câteva luni la disconfortul care este astfel provocată în mod intenționat.

Pentru toți cei care nu pot practica metoda „mecanică” de provocare a unui disconfort în zona inimii prin denaturarea ritmului natural al respirației, există metoda practică de Sf.Paisie Aghioritul, prezentată în citat câteva pagini mai sus.

Metoda Sf.Paisie Aghioritul înseamnă tot producerea voluntară a unei dureri în organul fiziologic inimă, dar nu prin tehnici isihaste de inspirație–expirație ci printr-o stare (durere) sufletească.

„Coborârea minții în inimă” prin dragoste și durere sufletească (presupune empatie și identificare cu durerea celuilalt) este un procedeu mult mai greu și oboseitor decât metodele „mecanice” de ținere a respirației practicate de isihăști.

Atenționări ale Sf.Ignatie Briancianinov cu privire la înșelările care pot apare în timpul practicii isihaste a *rugăciunii lui Iisus*.

Sf.Ignatie Briancianinov a fost un lucrător experimentat al *rugăciunii lui Iisus* și ne-a transmis multe atenționări cu privire la înșelările care pot apare în timpul lucrării acestei rugăciuni.

Iată câteva dintre aceste atenționări:

- mintea trebuie unită cu partea din stanga–sus a inimii, unde se află sediul duhului și centrul sufletului, unirea minții cu partea de jos a inimii ducând (aparent paradoxal) la stimularea poftelor alimentare și sexuale;
- pentru *Rugăciunea inimii* omul trebuie să aibă voință nefățarnică și statornicie (perseverență, continuitate);
- pentru a ajunge la *Rugăciunea inimii* omul trebuie să-și curețe sufletul și mintea de patimi;
- cei care lucrează *Rugăciunea inimii* vor avea necazuri și ispite cu oamenii din viața

lor;

Au grijă demonii de aceste aspecte. Cele mai mari neazuri vor fi din partea oamenilor îndrăciți, care au o împreună-lucrare mentală conștientă cu demonii cărora le slujesc. – cei care lucrează *Rugăciunea inimii* vor avea parte de ispite și tentative de înșelări direct demonice, demonii li se vor arăta în diverse ipostaze, de la înfățișări (chipuri) înspăimântătoare la chipuri sfinte. Nu trebuie să luăm seama la aceste chipuri și să intrăm în discuție cu ele, deoarece acest lucru înseamnă să acordăm atenție demonilor care iau aceste înfățișări.

Textul original al Sf. Ignatie Briancianinov este următorul:

„Inima omenească arată ca un săculeț alungit, mai larg sus și mai îngust jos. Ea e fixată prin capătul de sus, care se află în dreptul sfârscului stâng al pieptului, iar partea ei de jos, care coboară spre rebordul costal (linia formată de extremitățile libere ale coastelor – n. tr), e liberă.

Atunci când inima se contractă, aceasta se numește „bătaie a inimii”. Mulți, neavând nici un habar de întocmirea inimii, socot că inima lor este acolo unde simt bătaia ei. Apucându-se de capul lor a se îndeletnici cu rugăciunea inimii, ei își îndreaptă respirația, băgând-o în inimă, spre acea parte a inimii, o aduc în stare de înfierbântare trupească, drept care bățile inimii se întetesc foarte mult: astfel, ei cheamă în sine și leagă de sine starea nefirească și înșelarea. Schimonahul Vasile și starețul Paisie Velicikovski istorisesc că dintre contemporanii lor mulți s-au vătămat folosind în chip rău metoda materială.

[...]

*Schimonahul Vasile, făcând trimitere la Sfântul Teofilact și la alți Părinți, spune cu tărie că cele trei puteri ale sufletului – puterea cuvântătoare, puterea mândră și cea poftitoare – sunt așezate precum urmează: **în piept și partea de sus a inimii este puterea cuvântătoare sau duhul omului; în partea de mijloc a inimii este puterea mândră, iar în cea de jos – puterea poftitoare sau dorirea cea după fire.***

Cel ce se străduie să pună în mișcare și să înfierbânte partea de jos a inimii pune în mișcare puterea poftitoare, care, prin apropierea ei de mădularele zămislirii de prunci și potrivit felului său, pune în mișcare aceste părți.

Ce arătare ciudată! Nevoitorul pare a se îndeletnici cu rugăciunea, iar îndeletnicirea lui naște pofta, care ar trebui să fie omorâtă de îndeletnicirea aceasta, și neștiința, întrebuițând în chip rău mijlocul material, pune pe seama rugăciunii lui Iisus ceea ce ar trebui pus pe seama relei întrebuițări.

***Rugăciunea inimii se naște din unirea minții cu duhul, acestea fiind dezbinat de cădere și reunite de harul răscumpărării.** În duhul omenesc sunt concentrate simțămintele conștiinței, smereniei, blândeții, dragostei de Dumnezeu și de aproapele și altor asemenea însușiri: este nevoie ca în rugăciune lucrarea acestor însușiri să fie unită cu lucrarea minții. Spre asta trebuie să fie întoarsă toată luarea-aminte a lucrătorului rugăciunii.*

*Unirea este săvârșită de către degetul lui Dumnezeu, singurul puternic să vindece rana căderii; iar lucrătorul rugăciunii dovedește nefațărnicia voinței sale de a primi **tămăduire prin petrecerea statornică în rugăciune, prin lucrarea din afară și dinlăuntru după poruncile Evangheliei, lucrare care face sufletul în stare a se uni cu***

mintea ce se roagă.

În aceasta ajută întrucâtva îndreptarea meșteșugită a minții către puterea cuvântătoare și partea de sus a inimii. Îndeobște, încordarea de prisos în întrebuițarea acestui mijloc material este vătămătoare, fiindcă stârnește căldura materială: căldura trupului și sângelui nu trebuie să aibă loc în rugăciune. Dată fiind lucrarea mântuitoare de suflet a rugăciunii îndeobște și mai ales a pomenirii lui Dumnezeu sau rugăciunii lui Iisus, ca mijloc de rămânere în unire neîncetată cu Dumnezeu și neîncetată respingere a năvălirilor vrăjmașului, îndeletnicirea cu rugăciunea lui Iisus este deosebit de urâtă diavolului.

[...]

Din această pricină, cel care s-a afierosit a sluji cu adevărat lui Dumnezeu prin neîncetata rugăciune a lui Iisus este dator să se păzească neconținut de răspândirea gândurilor, să nu-și îngăduie nicidecum a grăi în deșert cu gândul, ci, lăsând nebăgate în seamă gândurile și nălucirile ce apar, să se întoarcă fără încetare la ruga cu numele lui Iisus ca la un liman, crezând că Iisus Se îngrijește neconținut de acel rob al Său care se va afla fără curmare lângă El prin neadormita Lui pomenire.

„Viclenii draci”, spune Preacuviosul Nil Sinaitul, «noaptea se străduie să-l tulbure pe lucrătorul duhovnicesc prin ei înșiși, iar ziua prin oameni, împresurându-l cu clevetiri, necazuri și restriți».

Această rânduială a războiului drăcesc va fi văzută grabnic, din cercare, de orice lucrător al rugăciunii. **Dracii ispitesc prin gânduri, prin nălucirile gândite, prin aducerea aminte de lucrurile cele mai trebuincioase, prin felurite temeri și alte vădiri ale necredinței.**

În toate războaiele de multe feluri ale dracilor, simțământul tulburării este întotdeauna semn vrednic de crezare al apropierii duhurilor căzute, chiar dacă lucrarea pricinuită de acestea ar avea înfățișarea dreptății. Nevoitorilor care se roagă însingurați și cu putere, dracii li se arată în chip de monștri, în chip de lucruri smintitoare, câteodată în chip de îngeri luminați, de mucenici, de cuvioși și chiar în chipul lui Hristos: **de amenințările drăcești nu trebuie să ne temem, ci trebuie să fim foarte neîncredători către toate arătările îndeobște.**

În astfel de împrejurări, ce nu sunt totuși foarte dese, cea dintâi datorie a noastră este să alergăm la Dumnezeu, încredințându-ne cu totul voii Lui și cerând ajutorul Lui: la arătări să nu luăm aminte și să nu intrăm în legătură și împreună-vorbire cu ele, socotindu-ne prea slabi pentru a lua legătura cu duhurile căzute, prea nevrednici pentru a lua legătura cu cele sfinte.

Nevoitorul adevărat, bineplăcut lui Dumnezeu, este supus unor deosebite necazuri și prigoane din partea fraților săi, oamenii. Și în aceasta, precum am spus deja, lucrătorii de căpetenie sunt dracii: ei întrebuițează ca unelte ale lor atât oamenii care și-au îmbinat lucrarea lor cu lucrarea dracilor, cât și pe cei care nu înțeleg războaiele drăcești, și ca atare se fac lesne unelte dracilor – chiar și pe cei care, înțelegând viclenia vrăjmașului, n-au îndestulă luare-aminte la ei înșiși și destulă fereală, și ca atare se lasă amăgiți.¹⁶

3.4.1.IH. Învățătura practică isihastă despre „RUGĂCIUNEA INIMII”, așa cum a fost ea arătată de Însuși Mântuitorul Iisus Hristos.

Popularizarea acestei învățăături dumnezeiești este meritul Părintelui Paulin Lecca, care a descris-o în cartea sa „Jurnal duhovnicesc”.

Iată care este textul acestei învățăături isihaste excepționale:

„Având încredere în mine, fratele Teodor îmi povestise în altă zi un vis foarte semnificativ.

[...]

După o bună bucată de drum, am intrat într-o pădure. Aici ni s-a deschis o poiană de toată frumusețea. Dar în momentul când admiram florile, iarba verde, copacii înalți, eu am privit în sus și am zis: «Uite, frate Victor, cade o hârtie din cer!». Dar frăția ta ai zis: «Ba nu, e un porumbel...». Atunci, mi-am adus aminte cum diavolul i-a făcut pe doi frați din «Pateric» să se bată, pentru că unuia îi arăta un porumbel, iar altuia o cioară, și n-am mai zis nimic, dar în sinea mea știam că e hârtie. Și la un moment dat, căci hârtie a fost, a căzut pe iarbă, în poiană.

*Am ridicat-o repede și – desfăcând-o – am găsit zugrăvită o inimă omenească, pe care era imprimată o cruce ce strălucea ca aurul în bătaia soarelui. Iar pe cruce erau scrise cuvintele rugăciunii lui Iisus. **Pe linia verticală era scris: «Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu», iar pe linia orizontală se aflau cuvintele:***

*«...miluiește-mă pe mine păcătosul!». Cuvântul «miluiește-mă» era pe brațul drept, «păcătosul» pe brațul stâng, iar «pe mine» la intersecție, suprapunându-se peste «Iisuse». **Dedesubtul inimii se aflau scrise cuvintele: «Rugați-vă neîncetat». Iar mai jos: «Aceasta să fie în inimile voastre».***

După ce fratele Teodor mi-a istorisit toate acestea, l-am întrebat:

– Și mai departe, noi ce-am făcut?

– Se făcea, îmi zicea Teodor în continuare, că frăția ta aveai «Filocalia» la subțioară. Ai deschis-o și mi-ai zis: «Ia să vedem, frate Teodor, ce zic Sfinții Părinți în această privință».

Și așa m-am deșteptat.

Primul gând, desigur, care îmi venise în minte, era un gând de teamă; ca nu cumva visul să fie de la diavolul.

*Căci noi știam prea bine, cum toți isihăștii învață că, **atunci când rostim rugăciunea lui Iisus, să nu ne imaginăm nimic. Mintea să ne fie complet goală, fără imagini.** Ca să ne*

încredințăm însă, mai bine, am mers la Părintele Silvestru, care cunoștea temeinic «Viețile Sfinților», «Patericul», «Proloagele» și toate scrierile Sfinților Părinți și, în plus, avea o experiență bogată ca duhovnic.

– Părinte Silvestru, l-am întrebat eu, știm că diavolul se arată în chip de înger luminat, în chipul Mântuitorului, în chipul Maicii Domnului, după cum chiar prea cuvioșia voastră ne-ați povestit. Dar din câte ați citit și ați auzit, s-a întâmplat vreodată ca diavolul să se arate în chipul Sfintei Cruci ?

Bătrânul s-a gândit puțin, apoi a răspuns hotărât:

*– Nu. **Niciodată. În chipul Sfintei Cruci, diavolul nu s-a arătat niciodată.***

l-am mulțumit Părintelui Silvestru, care ne-a confirmat ceea ce spuneau Sfântul

*Varsanufie și Sfântul Ioan. Având această siguranță, în prima noapte, **la utrenie, toți am început să rostim rugăciunea lui Iisus cu crucea în inimă. Cu mâinile încrucișate pe piept, în picioare, cu ochii închiși, cu capul plecat spre stânga, urmăream cu mintea dunga luminoasă pe verticală, zicând: «Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu» și apoi pe dunga orizontală, rostind: «miluiește-mă pe mine, păcătosul».***

*Propriu-zis **nu dădeam frâu liber imaginației, ci numai introduceam mintea în strămoșia crucii, cum se introduce oaia în strungă, ca să nu aibă loc de risipire în gânduri deșarte. Și, într-adevăr, ca prim efect am constatat că cele trei ceasuri de la utrenie mi-au lăsat mintea ca pe o coală albă, iar gândurile au zburat aiurea, așa cum zboară un stol de vrăbii când arunci cu o piatră în ele.***

[...]

*Desigur, **diavolul încerca să pună în mișcare imaginația, arătând chipul Mântuitorului răstignit pe cruce, sulița, buretele, cuiele, dar noi le respingeam, rămânând cu mintea goală. Mai târziu am găsit, în cartea Sfântului Grigore Palama, că trebuie să avem crucea întipărită în inimă.***

*De atunci, **ori de câte ori eram liniștit într-un loc, rosteam rugăciunea lui Iisus cu crucea în inimă, dar, când eram în mișcare și nu mă puteam concentra, o rosteam, ca și mai înainte, fără cruce. Am socotit că, prin fratele Teodor, Domnul Iisus a avut milă de noi. Căci văzându-ne cazna, văzând că n-avem un povățuitor, s-a făcut El Însuși duhovnicul nostru pe calea mântuirii sufletelor noastre. Acest Duhovnic, ca și Moise în pustie, ne-a condus și ne-a povățuit mai departe în chip minunat.***

[...]

*Într-adevăr, **rugăciunea lui Iisus era neîncetată, căci adormeam cu ea, la utrenie trei ceasuri eram tot cu ea, iar dimineața mă trezeam din nou cu ea. Mi-o lipisem de respirație, așa cum ai lipi o hârtie de un joagăr care merge pe verticală.***⁴⁷

(sublinierile și boldurile din citat îmi aprțin)

Această învățătură dată nouă de Însuși Mântuitorul Iisus Hristos este o completare obligatorie la învățătura Sf. Teofan Zăvorâtul (vezi paragraful anterior **3.4.1.TZ**) și la învățătura isihastă a Sf. Iosif Isihastul (vezi paragraful anterior **3.4.1.IS**).

Dacă învățătura Sf. Iosif Isihastul are o aplicabilitate deosebită mai ales pentru pravilele de noapte, **învățătura Mântuitorului Iisus Hristos ne este absolut necesară pentru a putea practica neîncetat rugăciunea lui Iisus în mod isihast (în „inimă”) și în timpul zilei, și în special când participăm la slujbele din biserică.**

Învățătura dată nouă de Mântuitorul Iisus Hristos ne arată că putem spune în „inimă” rugăciunea lui Iisus și practic orice rugăciune simplă, folosind următoarea „tehnică”: vom imagina brațul vertical al unei Cruci de lumină și pe inspirație vom spune prima parte a rugăciunii, iar apoi vom imagina brațul orizontal al unei Cruci de lumină și pe expirație vom spune restul rugăciunii.

Foloasele practicării acestei tehnici isihaste sunt deosebite: dispariția gândurilor de împrăștiere și concentrarea/limpezirea gândirii, curățarea „inimii” de patimi (pofte, adicții), completa despățimire a minții (și a sufletului, și a duhului/Sinelui), dobândirea *Rugăciunii lui Iisus*, dobândirea „rugăciunii inimii”, creșterea virtuților psihologice, dobândirea virtuților harismatice, etc.

Practica tehnicii isihaste a rugăciunii „în inimă” descrisă de Părintele Paulin Lecca nu

este o pretențiozitate sau o curiozitate monahală care nu are legătură cu mirenii, ci în aceste vremuri de mari ispite și „căderi“ este o necesitate și o obligativitate a fiecărui creștin ortodox.

Iată ce ne spunea Părintele Justin Pârvu despre importanța lucrării lăuntrice de curățire a „inimii“ de demonii patimilor, adică despre importanța rugăciunii „în inimă“:

„E foarte important să știi să te rogi. De multe ori și noi călugării, stăm în mănăstiri și nu ne rugăm, doar ni se pare că ne rugăm. Nu e de ajuns să mergi la biserică, la slujbe și să stai acolo ca și cum ți-ai făcut datoria, din obligație.

TREBUIE SĂ INSISTĂM PE LUCRAREA LĂUNTRICĂ. Degeaba zicem multe rugăciuni cu gura sau cu mintea, dacă nu aprofundăm, DACĂ NU TRĂIM CEEA CE NE RUGĂM.

ACUM ȘI MIRENII TREBUIE SĂ APROFUNDEZE RUGĂCIUNEA DIN INIMĂ, PENTRU CĂ VA FI SINGURA NOASTRĂ IZBĂVIRE – RUGĂCIUNEA DIN INIMĂ.

Pentru că în inimă este rădăcina tuturor patimilor și acolo trebuie să lucrăm.

PÂNĂ ACUM A MAI MERS CU LUCRURI SUPERFICIALE, DAR PENTRU VREMURILE CE NE STAU ÎNAINTE, NU VA FI DE AJUNS.

Dacă nu vom avea RUGĂCIUNE CU STRĂPUNGerea INIMII, nu vom rezista la tot atacul psihologic, pentru că au metode nevăzute de reeducare a minții.”

(pentru referința acestui citat parțial, vedeți anterior la începutul sub-capitolului 3.4)

Concret ce și cum vom face.

a. Pentru a „activa“ la maxim simțirea/trăirea rugăciunii în inima noastră, neapărat trebuie să folosim/aplicăm și câteva învățături menționate anterior:

x. Învățătura Părintelui Ilie Cleopa (vezi paragraful anterior 3.4.1.IC).

Când ne rugăm, trebuie să avem o trăire sufletească calitativă: durerea și străpungerea „inimii“, „inima“ înfrântă și umilită, căință și pocăință cu durere pentru păcatele noastre, smerire de sine, răbdare, înfrânare, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu, evlavie, etc.

Dintre toate aceste trăiri ființiale—sufletești, esențială este pocăința minții și a sufletului.

În mod esențial, „temelia lucrării“, scopul prim și fundamental al rugăciunilor noastre este **POCĂINȚA MINȚII ȘI A SUFLETULUI**: căința, durerea și zdrobirea „inimii“, „inima“ înfrântă și smerită, conștiința păcătoșeniei și sentimentul vinovăției asumate pentru păcatele comise (cu voie sau fără de voie), completa pocăință pentru păcatele personale, smerirea de sine (smerirea duhului), astfel încât să primim de la Mântuitorul Iisus Hristos iertarea acestor păcate.

Practica monahală demonstrează că **mintea nu „coboară în inimă“ până când în suflet nu apare OBLIGATORIU ȘI STAREA DE POCĂINȚĂ** (căința, durerea și zdrobirea „inimii“, „inima“ înfrântă și smerită), iar starea de pocăință apare odată cu conștiința păcătoșeniei și sentimentul vinovăției asumate pentru păcatele comise (cu voie sau fără de voie). Starea de pocăință duce apoi la smerirea de sine și la rugăciunea smerită.

xx. Învățătura Sf. Teofan Zăvorâtul (vezi paragraful anterior 3.4.1.TZ).

Mintea trebuie să ne fie complet „închisă“ de sensurile cuvintelor rugăciunii, **trebuie să avem atenția concentrată strict/doar asupra cuvintelor rugăciunii și modului cum aceste cuvinte creează în „inima“ noastră Crucea de lumină.**

Prin atenția focusată (conștientă), trebuie ca mintea să creeze/perceapă sensul (înțelesul) cuvintelor, apoi înțelesul creat de minte va fi dus la „inimă“, pentru ca în final acest înțeles al minții dus în „inimă“ să genereze acolo o trăire/simțire duhovnicească.

Înțelesul mental–intelectual al cuvintelor trebuie să ajungă în „inimă“.

Suntem „pătrunși“ mental de „adâncimea“ cuvintelor rugăciunii, înțelegem mental ce spunem și imediat, aproape în același timp, simțim/trăim cu „inima“ ceea ce am înțeles cu mintea.

b. În citatul prezentat mai sus Părintele Paulin Lecca ne învătă că în practica lui isihastă existau 2 situații:

x. Oricând în timpul zilei când putea să se dedice total rugăciunii, el **spunea rugăciunea lui Iisus în „inimă“ pe inspirație–expirație, și își imagina în inimă o Cruce de lumină.**

Prima parte a rugăciunii până la semnul „/“, o vom spune pe inspirație și imaginând în inimă brațul vertical al unei Cruci de lumină (de sus în josul inimii);

A doua parte a rugăciunii de după semnul „/“, o vom spune pe expirație și imaginând în inimă brațul orizontal al unei Cruci de lumină (de la dreapta spre stânga).

În acest caz *rugăciunea lui Iisus* lucrată mental neîncetat de Părintele Paulin Lecca era următoarea:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește–mă pe mine, păcătosul (păătoasa)“

Conform cu indicațiile date de Mântuitorul Iisus Hristos, în inima Părintelui Paulin Lecca *rugăciunea lui Iisus* se aranja în următoarea formă a unei Cruci de lumină:

(în inimă, de sus în jos, pe inspirație)

1.Doamne

4.miluiește–mă 2.Iisuse/5.pe mine 6.păcătosul (în inimă, de la dreapta spre stânga)

3.Hristoase

Când vizualiza Crucea de lumină în inimă, **la intersecția Crucii spunea cuvintele:**

„Iisuse“ (când vizualiza brațul vertical al Crucii, de sus în josul inimii);

și

„pe mine“ (când vizualiza brațul orizontal al Crucii, de la dreapta spre stânga inimii).

xx. Când datorită activității intelectuale intense nu putea să se dedice total rugăciunii, Părintele P.Lecca spunea *rugăciunea lui Iisus* în formă simplă, pe inspirație–expirație, fără să–și mai imagineze în „inimă“ o Cruce de lumină.

În acest caz *rugăciunea lui Iisus* lucrată mental neîncetat de Părintele Paulin Lecca era următoarea:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește–mă“

c. Practic toate rugăciunile simple care există în ortodoxie pot fi lucrate în timpul zilei în acest mod isihast: pe inspirație–expirație și imaginând în „inimă“ o Cruce albă de lumină.

Exemple de rugăciuni simple pe care le putem lucra în timpul zilei, prin metoda isihastă pe inspirație–expirație, și imaginând în „inimă“ o Cruce albă de lumină:

„Slavă Ție Doamne / slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Dumnezeuul nostru / slavă Ție“

etc.

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“

etc.

„Prea Sfântă Maica Domnului / mântuiește-mă“

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului / mântuiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)“

etc.

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată stricăciunea“

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată (patima X)“

sau

„Duhule Sfinte / curățește-mă de toată stricăciunea“

sau

„Duhule Sfinte curățește-mă“ (pe inspirație), urmată imediat de „Duhul Adevărului curățește-mă“ (pe expirație)

d. Folosind tehnica Crucii de lumină în „inimă“, putem îmbunătăți semnificativ calitativ practica rugăciunii isihaste de noapte a Sf. Iosif Isihastul (vezi paragraful anterior 3.4.1.IS).

Vom adapta/îmbunătăți rugăciunea isihastă a lui Iisus – varianta 1.

Părintele Efrem Filotheitul ne recomanda să spunem **rugăciunea lui Iisus în 5 cuvinte, de 5 ori pentru fiecare (una) respirație: de 2 ori pe inspirație și de 3 ori pe expirație.**

Vom folosi **rugăciunea lui Iisus** în formă scurtă (cu 5 cuvinte), pe ritmul natural de inspirație–expirație, opțional și pe ritmul natural al bătăilor inimii.

Rugăciunea lui Iisus în formă scurtă cu 5 cuvinte este următoarea:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă“

Ce facem concret pentru 1 respirație (1 inspirație + 1 pauză + 1 expirație):

1. inspirând lin, încet–încetișor, timp de 3–5 secunde vom spune mental încontinuu (succesiv) **rugăciunea lui Iisus de 2 ori + vom vizualiza lin–încet în „inimă“ brațul vertical al unei Crucii de lumină** (de sus în jos):

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”

2. apoi expirăm lin, încet–încet și pe această expirație timp de 3–5 secunde vom spune mental încontinuu (succesiv) **rugăciunea lui Iisus de 3 ori + vom vizualiza lin–încet în „inimă” brațul orizontal al Crucii de lumină** (de la dreapta spre stânga):

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”.... (în partea din dreapta a brațului orizontal)

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” (în centrul Crucii de lumină)

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” (în partea din stânga a brațului orizontal)

Apoi se reîncepe încet–încet cu *rugăciunile lui Iisus* spuse mental pe inspirație. În timpul pravilei de noapte vom spune *rugăciunea lui Iisus* mental și opțional verbal, printr-o ușoară mișcare a limbii.

Notă:

Multe alte sfaturi utile despre rugăciunea isihastă puteți găsi în cartea „Ne vorbește Părintele Cleopa”, vol.15, ediția a 2–a, Editura Mănăstirea Sihăstria, edițiile din 2004 și 2006, în capitolul „Despre isihasmul moldovean și paisian”, la paginile 119–142 ale cărții.

3.4.1.h. Rugăciunea Harică.

x. Ce înseamnă rugăciunea harică.

Rugăciunea Harică este atunci când realizăm *Rugăciunea inimii* sau „rugăciunea inimii de sine mișcătoare” și în plus vine în noi Harul Sfântului Duh și ne „umple” complet întreaga Ființă: psihicul, trupul, sufletul.

Puteți citi în capitolul 19 cum poate fi „simțit” Harul Sfântului Duh, care sunt modalitățile concrete prin care Îl putem primi și păstra.

La rugăciunea harică se ajunge în 3 moduri:

- credinciosul a primit (are) „rugăciunea inimii de sine mișcătoare”;
- la început realizăm o rugăciune de calitate (cu „coborârea minții în inimă”) și atunci în rugăciune fiind primim Harul;
- la început facem o activitate oarecare și brusc primim Harul, și atunci imediat vom începe să ne rugăm calitativ (să „coborâm mintea în inimă”).

RUGĂCIUNEA HARICĂ =

1. CREDINCIOSUL ARE „RUGĂCIUNEA INIMII DE SINE MIȘCĂTOARE”;

sau

2. CREDINCIOSUL A PRIMIT NEAȘTEPTAT HARUL SFÂNTULUI DUH + IMEDIAT APOI OMUL LUCREAZĂ „RUGĂCIUNEA INIMII” (doar *rugăciunea lui Iisus*).

sau

3. CREDINCIOSUL ÎȘI FACE PRAVILA DE RUGĂCIUNE DE CALITATE ȘI AJUNGE LA „RUGĂCIUNEA INIMII” (rg. canonică, rg. personale, *rugăciunea lui Iisus*) + ÎN TIMPUL RUGĂCIUNII OMUL PRIMEȘTE HARUL SFÂNTULUI DUH + ÎN STARE HARICĂ FIIND („RĂPIRE” A MINȚII) OMUL CONTINUĂ SĂ LUCREZE DOAR *RUGĂCIUNEA LUI IISUS*.

Toate situațiile sunt posibile, valabile și reale. Aceiași călugări și mireni uneori citeau/psalmodiau calitativ rugăciuni canonice (acatiste, psalmi, din Ceaslov, etc.) și atunci a venit la ei Harul, sau altă dată mai întâi a venit Harul și apoi imediat au început să se roage cu *rugăciunea lui Iisus*.

Iată cum simțea/descrie Harul Sf. Duh și rugăciunea harică Părintele Mihai Lungeanu, care avea „rugăciunea inimii de sine mișcătoare“:

„– Rugăciunea este o condiție sine qua non a existenței noastre spirituale.

Cine nu respiră, nu trăiește. Cine nu se roagă, nu respiră har.

Și, într-una din zile, **DUPĂ CE M-AM ÎMPĂRTĂȘIT, AM FOST CUPRINS DE O LUMINĂ, LUMINĂ CUM E FULGERUL, DAR CARE NU TE ORBEȘTE.**

M-a «îmbracat» așa, în momentul în care am luat Sfânta Împărtășanie în gură.

– Și cum s-a manifestat harul asta? Ați putut să vă rugați mai ușor?

– Domnule, **SIMȚI O CĂLDURĂ, UN FOC ÎN INIMĂ CARE SE INTENSIFICĂ ÎN TIMPUL RUGĂCIUNII** și, **când, nu o mai spui, nu dispăre, dar scade.** Și trebuie să-l întreții.

Exact cum spune Sf. Isaac Sirul în «Cuvinte ascetice».

Și el spune acolo că **FLACĂRA HARICĂ ESTE SCÂNTEIA DE LA BOTEZ CARE SE AMPLIFICĂ** și ultima picătură, când îți dă rugăciunea, **O SIMȚI, [SIMȚI] FOCUL ĂLA.**

Ei, asta s-a simțit atunci și pe parcurs încă de două ori, ca un fel de șpan care-ți baqă un cuțit în inimă.

DURERE PLĂCUTĂ. Nu se pot spune astea în cuvinte, ca nu se știu.

Și tot ce însoțește rugăciunea inimii: lumină, căldură, parfum de smirnă Asta este. Prezența harului lui Dumnezeu. DUMNEZEU PREZENT ÎN HAR. Asta este.

Și care m-a ajutat foarte mult. M-a ajutat să fiu curat, cât a fost posibil în starea cât am fost liber, și, când m-au arestat a doua oară, deja eram blindat cu rugăciunea inimii. Așa că pentru mine nu că a fost floare la ureche, dar a fost foarte ușor să suport ancheta non-stop de la Galați și tot ce a urmat.

– Deci dvs. vorbiți cu foarte mult firesc și aproape că m-aș sminti dacă nu v-aș cunoaște și n-am mai fi vorbit, de niște experiențe și niște lucruri duhovnicești care nu sunt la îndemâna oricui. Sfinția voastră le vedeți ca pe un firesc și chiar îmi spuneți aseară că ăsta e firescul vieții.

– Dar ăsta e normalul, părinte! Sunt așa de rare, dar asta nu înseamnă că nu sunt normale. **ĂSTA E NORMALUL: DE A FI ÎN PERMANENȚĂ ÎN LEGĂTURĂ CU DUMNEZEU PRIN RUGĂCIUNE, PRIN POST, PRIN MILOSTENIE.**

Păi asta cere Mântuitorul în Predica de pe Munte și în continuare.

– Deci starea acesta și **darul despre care îmi spuneți că l-ați primit și nu s-a dus, acesta al rugăciunii neîncetate,** acesta pentru dvs. e un firesc?

– E ceva firesc! E ceva normal, asta e rugăciunea. Asta e normalul pentru om! Așa îl socotesc eu. Că înseamnă să fii cu gândul la El în tot ce faci. Te gândești la Mântuitorul și tot ce faci tu acolo raportezi: măi, e bun sau nu e bun?

ASTA E RUGĂCIUNEA: GÂNDUL PERMANENT LA DUMNEZEU. ÎN FOND, RUGĂCIUNEA ÎNSEAMNĂ A FI PERMANENT ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU.

– Nu-i neapărat în a zice o formulă de rugăciune? Nici măcar Doamne Iisuse?

– **Dar îl zici fără să vrei tu, îl auzi zicându-se. Se zic de la sine, părinte, nu am grijă de**

asta. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte vi se vor adăuga vouă!

Dacă ai rugăciunea și Împărăția lui Dumnezeu în inima ta totul este rezolvat.

– Și rugăciunea se zice de la sine?

– **SE ZICE DE LA SINE DE LA UN TIMP.** După ce ai căpătat—o se zice, numai să nu o neglijezi. Să nu o spui niciodată în batjocură.

MĂCAR CINCI MINUTE DE RUGĂCIUNE SPUSĂ PROFUND ÎȚI AJUNGE O ZI ÎNTREAGĂ, NU TE PĂRĂȘEȘTE CĂLDURA HARICĂ.

– Și în somn?

– Te trezești rugându-te, pățești cum a pățit moșul ăla, Cocâlnău, tatal lui Iulian Cocâlnău. Părintelui Vasile Pătrașcu i-a povestit:

«Măi, eu cred că m-am stricat la cap, mă trezesc rugându-mă!»,

«Auzi moșule, și eu aș vrea să mă stric la cap ca dumneata!»

Moșneagul ajunsese la această rugăciune. Asta este!

Nu e greu să ajungi, e greu să păstrezi. După cum nu e greu să ajungi la Hristos, să te unești cu El, ci să rămâi în El. Statornicia, perseverența în bine și în virtute, asta presupune o luptă permanentă. **STAREA DE TREZVIE TE ȚINE ACOLO ÎN EL.**

– Experiența rugăciunii neîncetate nu vă scutește de suferință?

– Nu ne scutește, altfel nu se poate, așa e viața asta!

– Și atunci care e folosul ei?

– Păi care e folosul: **chiar suferința îți aduce revărsarea harică în tine.**

– Dar care e folosul rugăciunii ăsteia?

– **CĂ TRECI PRIN SUFERINȚĂ CĂPĂTÂND HAR. NU PIERZÂND HAR, CU ÎNJURĂTURI ȘI BLASFEMII.**

M—ăți înțeles? După cum accepți suferința. O accepți, raportând—o la tine ca o pedeapsă sau ca un dar al lui Dumnezeu.

Și o duci așa: Doamne, îți mulțumesc și de bune și de rele; Tu știi de ce mi le—ai dat!

În stările mistice bucuria aceea se exprimă și prin cântec. Și mai mult, nu numai că se exprimă; se intensifică, părinte!

PĂI CÂND SIMȚI CĂLDURA AIA HARICĂ ȘI CÂNȚI O CÂNTARE BISERICESCĂ, PARCĂ EȘTI ÎN CERURI. SE INTENSIFICĂ LA MAXIMUM.

Este slava pe care l—o aduci lui Dumnezeu.

Asta e slava, jertfa laudei, asta e jertfa laudei care spune: Mila păcii, jertfa laudei!

Preotul iese în fața ușilor împărătești și binecuvântează:

«Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și părtășia Duhului Sfânt să fie cu voi cu toți». «Și cu duhul tău». «Mila păcii, jertfa laudei».

«Sus să avem inimile!» — și preotul face așa.

DIN MÂNA PREOTULUI IESE O FLACĂRĂ, PĂRINTE. EU NU SPUN AICI CA SĂ MĂ LAUD: IESE O FLACĂRĂ! ȘI O LUMINĂ, CARE IESE, cum să vă spun eu, CUM ESTE FUMUL DE TĂMÂIE, LUMINOS PE DINĂUNTRU, CARE VIBREAZĂ.

Tot timpul asta este.

Dar, **CÂND FACI SEMNUL CRUCII, ȘI—N INIMĂ SIMȚI MAI TARE, ȘI ÎN JURUL TĂU.**

Jertfa laudei — asta—i jertfa, din inima ta. Asta aduce omul când se duce la biserică.

Nu faptul ca e acolo prezent; **să fii prezent și cu sufletul, sa fii atent, un pic sa fii atent!** **Și, când ai plecat acasă, vezi că te arde în inimă.**

De ce? **HARUL PICURĂ ÎN TINE!** Chiar o rugăciune spusă slab, foarte superficial, fără să te concentrezi, ești atent la urmă – altfel simți în inima ta.

Simți realmente cu simțurile astea transformate de prezența harului lui Dumnezeu.

TE PĂTRUNDE DUHUL LUI DUMNEZEU DIN CAP PÂNĂ ÎN PICIOARE. Atunci!

Păi când simți prezența harului și spui cuvintele harului, te prăbușești de ce simți în tine! Asta este, părinte.

CUVINTELE SUNT DUH ȘI VIAȚĂ. AU FORȚĂ ÎN ELE ÎNSELE. NU ȘTIM CUM.

Nu ca la magie, nu ca la prostii, nu. Au o putere! Dar să fii în stare harică.

Numai cât pronunți câteva cuvinte și imediat crește, crește; te oprești că nu mai poți suporta. Prezența lui Dumnezeu! O simți permanent. Se simte!

Păi știți ce spune Maica Domnului? «Dacă ar ști preoții ce valoare are binecuvântarea, toata ziua s-ar ține numai de binecuvântari.» Așa spune Maica Domnului. Dar noi zicem: Ei, las' să fie. Să fii binecuvântată, sora cutare – și dai din mâna acolo, dar tu nu știi în timpul ăla ce dai tu. Habar n-ai! Aici e chestia.

Suntem niște inconștienți cei care facem așa, bineînțeles. **În momentul în care dai binecuvântarea, dacă te gândești la Iisus Hristos aproape că atunci percepi.**

Atunci percepi chiar prezența Lui. Mai mult, mai intens.

[...]

Când faci metanii, ce înseamnă? Am căzut în păcat, cu fruntea până la pământ, dar prin Hristos ne ridicăm – și faci crucea.

ȘI CÂND FACI CRUCEA, TE ARDE ÎN INIMĂ. DE CE? CĂ PICURĂ HARUL CU FIECARE CRUCE.

Zic oamenii: «Măi, ce-i cu popii ăștia că la toate alea Doamne, miluiește! Doamne, miluiește! și face cruce !?» Habar nu au.

Să vadă că, **DE LA UN TIMP, CÂND FACI CRUCE, CĂ O FACI LA CAP, CĂ O FACI LA INIMĂ, CĂ O FACI AȘA, TE ARDE ÎN INIMĂ. CU FIECARE CRUCE!**

De aceea călugării au un număr de – vă spun eu sfinției voastre, îmi pare rău – un număr de metanii, un număr de închinăciuni.

CU FIECARE CRUCE, CU FIECARE CUVÂNT SFÂNT SPUS ÎN FRICA LUI DUMNEZEU, DACĂ EȘTI ÎN HAR, NU ÎN STARE DE PĂCAT, CURGE HARUL ÎN TINE. ȘI ÎL SIMȚI! ȘI-L VEZI CUM PÂLPÂIE CA UN FUM DE TĂMÂIE CARE VIBREAZĂ ÎN JURUL TĂU.

Și e mai mare în timpul rugăciunii și după aceea mai slăbește; dar rămâne!

Numai la păcate mari se pierde. Se pierd trepte harice, în general. Dacă numai faptul că ai întrerupt rugăciunea și se pierd trepte!

De aceea, nu trebuie să ajungi la răceala inimii.

«Eu, nevrednicul preot, cu puterea ce-mi este dată, te dezleg de toate păcatele tale», spune preotul. **PRIN MÂNA TA CURGE! CE CURGE? HARUL!**

Uneori penitentul simte cum curge în capul lui, în creștet, o putere, de exemplu când îi dă preotul dezlegarea. Simte uneori.

– Dacă aveți rugăciunea lui Iisus de ce mai simțeați nevoia să mai învățați acatiste, paraclise?

– Nu știu de ce, dar am învățat.

– Și aveau același efect când le rosteați?

– Absolut! Aproape nicio deosebire, dar sa o spui cu atenție!

– Cineva care are rugăciunea neîncetată e mai favorizat? Ajută asta în ce privește lupta

cu ispitele?

– Da, pentru că spune Sfânta Fecioara Maria că **ÎN TIMPUL RUGĂCIUNII, ȘI SE VEDE, SE FORMEAZĂ ÎN JURUL TĂU O ZONĂ DE LUMINĂ CARE VIBREAZĂ. ȘI CENTRUL ÎȚI DAI SEAMA CĂ E ÎN INIMA TA.**

Și cu cât te rogi mai intens și mai umil, cu atât este mai intensă.

DECI UMILINȚA E CALEA CU CARE TE APROPII MAI MULT SAU TE DEPĂRTEZI DE DUMNEZEU.

Ei, cercul ăsta nu te scutește de ispitele care ajung la tine, dar îți dă o putere extraordinară să le întorci spatele și să scuipi în ele.

Da! Îți dă puterea de a le înfrânge! Le vezi și le respingi.

Nu ai puterea, dar ai puterea de a nu cădea în ispită. Le vezi, ea vine și te gâdilă și te înțeapă și te incită la ură și tu râzi, după ce a trecut râzi. Asalturi ale satanei.

De-asta nu se discută cu ispita. Nu se discută: ia să vedem ce-ar fi dacă așa și pe dincolo Nu, domnule!

[...]

Multă teorie, dar puțină practică, părinte. Asta ne omoara pe noi, pe creștini. ⁴¹⁸

(majusculele, sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

xx. Care este specificul și particularitatea rugăciunii harice? De ce este această rugăciune importantă?

Rugăciunea Harică este deosebit de apreciată de către monahi și mireni, deoarece Harul primit duce la realizarea celei mai calitative rugăciuni posibile.

O consecință firească a rugăciunii harice este apariția imediată a rugăciunii de calitate, cu „coborârea minții în inimă”. Dacă în mod normal ne trebuie un timp variabil (1–2 minute până la 30–60 minute) pentru a ajunge la rugăciunea de calitate cu „coborârea minții în inimă”, primirea Harului va face posibilă imediat această rugăciune.

RUGĂCIUNEA HARICĂ = DUCE RAPID LA „RUGĂCIUNEA INIMII” DE CALITATE, CU „COBORÂREA MINȚII ÎN INIMĂ”.

Când Harul vine în om și acesta se roagă, în doar câteva secunde mintea „coboară în inimă” și nu mai există niciun alt gând: lumesc, de împrăștiere, griji, mândrie, orgoliu, etc.

În rugăciunea harică singura activitate mentală posibilă sunt gândurile de rugăciune.

Ca într-un vis, mintea omului este „răpită” în rugăciune, atunci omul simte cum este cu Ființa sa în Dumnezeu și cu Dumnezeu.

În rugăciunea harică cu trupul ești aici, dar cu mintea și sufletul ești „dincolo”, în lumea lui Dumnezeu. Toată atenția și trăirea ta existențială nu mai este în parametrii existenței lumești obișnuite, atunci ești într-o stare existențială specifică îngerilor. De aceea cei care trăiesc rugăciunea harică spun că revenirea la realitatea lumească se aseamănă cu trezirea dintr-un vis.

RUGĂCIUNEA HARICĂ = ÎN RUGĂCIUNE „MINTEA COBOARĂ ÎN INIMĂ” + NU MAI EXISTĂ NICIUN ALT GÂND: LUMESC, DE ÎMPRĂȘTIERE, GRIJI, ORGOLIU, MÂNDRIE, SLAVĂ DEȘARTĂ, ETC. = SINGURA ACTIVITATE MENTALĂ POSIBILĂ SUNT GÂNDURILE DE RUGĂCIUNE = STARE

DE ÎNDUMNEZEIRE A MINȚII.

Harul primit cu această ocazie are o mare putere de a ne curăța mintea și sufletul de patimi, păcate și deprinderi greșite.

Harul din timpul *Rugăciunii inimii* ne va „hrăni” sufletul și trupul, ne va da energie psihică, biofizică și sufletească să rezistăm la ostenele psihice, fizice și sufletești excepționale.

xxx. Ce facem când Harul vine brusc, atunci când realizăm o activitate oarecare (nu rugăciune)?

În acest caz, practica monahală spune că omul trebuie să lase imediat activitatea ce o desfășura și să înceapă imediat să spună *rugăciunea lui Iisus* în mod calitativ, cu mare simțire, durere și pătrundere.

Monahii care simt că sunt „cercetați” de Harul lasă imediat orice altă activitate, se retrag într-un loc retras și liniștit și încep să spună *rugăciunea lui Iisus*.

DACĂ HARUL VINE ATUNCI CÂND NU NE RUGĂM = LĂSĂM IMEDIAT ORICE ACTIVITATE FACEM + NE RETRAGEM ÎNTR-UN LOC LINIȘTIT ȘI IMEDIAT ÎNCEPEM SĂ SPUNEM RUGĂCIUNEA LUI IISUS + EVENTUAL CITIM/PSALMODIEM PSALMI.

iv. Ce facem când Harul vine brusc, atunci când ne facem pravila de rugăciune.

De cele mai multe ori, situația rugăciunii harice apare atunci când ne facem pravila de rugăciune și ne rugăm calitativ.

Indiferent dacă ne aflăm la începutul, mijlocul sau sfârșitul pravilei, dacă Dumnezeu trimite Harul Sfântului Duh peste noi, ne vom opri imediat să mai citim restul rugăciunilor și în continuare vom spune doar *rugăciunea lui Iisus*.

După 5–X minute, când Harul pleacă de la noi, nu mai continuăm rugăciunile de unde am rămas, ci considerăm că deja ne-am făcut toată pravila de rugăciune.

DACĂ HARUL SFÂNTULUI DUH VINE ATUNCI CÂND NE RUGĂM = IMEDIAT NE OPRIM DIN RUGĂCIUNILE CANONICE „DE TIPIC” + IMEDIAT ÎNCEPEM SĂ SPUNEM RUGĂCIUNEA LUI IISUS, NEÎNCETAT PÂNĂ LA RETRAGEREA HARULUI.

Ită care era în acest caz învățătura Părintelui Ilie Cleopa:

„La rugăciunea cea de cantitate se mai întâmplă ceva. Făcând noi rugăciunea noastră obișnuită, atâtea acatiste, paraclise, atâtea închinăciuni, atâtea metanii, se întâmplă cum am spus mai înainte ca, atingându-se darul lui Dumnezeu de mintea și de inima noastră, să gustăm momente de rugăciune curată.

Și poate tocmai în momentul acela eram la mijlocul pravilei, adică mai aveam de spus Acatistul Mântuitorului, al Maicii Domnului, sau alte catisme.

În clipa când te-a cercetat darul lui Dumnezeu, trebuie să rămâi acolo. Nu te mai arunca la margine. Nu trece mai înainte.

[...]

Când vezi că te-a cercetat Dumnezeu cu lacrimi și cu umilință în vremea rugăciunii,

nu căuta cu mintea cuvinte mai departe, că ai pierdut atenția din fața lui Iisus, Mântuitorul, și ai pierdut toată rugăciunea odată cu ea. Rămâi la acelea și zi mereu. Sau la alt stih, am meditat repede la minunile lui Dumnezeu din acest psalm și am început să mă rog. Sau poate sunt la Psaltire și am ajuns la psalmul 37. Și l-am început de la capăt: «Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri...» și am ajuns acolo unde scrie așa: «...Nu mă lăsa pe mine, Doamne, Dumnezeul meu, nu te depărta de la mine; ia aminte spre ajutorul meu, Doamne al mântuirii mele», și tocmai acolo ți-a venit umilinta, să nu mergi mai departe.

Deci ce s-a întâmplat? Eu am ajuns la stihul acesta și, dacă în acest timp, cugetând mai adânc la puterea acestor cuvinte, eu m-am umilit și m-a cercetat Dumnezeu cu lacrimi, cu rugăciunea cea de foc, cu căldura duhului, atunci rămân la acestea.

Ai văzut că ai lacrimi, s-a încălzit inima ta, ochii tăi izvorăsc lacrimi, s-a aprins dragostea lui Iisus în inima ta, atunci zi acest stih două ceasuri, fiindcă sunt cuvinte mai puține, nu cumva să pierzi atenția căutând alte cuvinte din pravilă.

Și dacă zic două ceasuri numai stihul acesta, pe urmă gata, mi-am făcut Vecernia. Nu mai citesc restul Vecerniei, nu Pavecerniță, nu canonul Maicii Domnului, nimic.

Dacă l-am zis pe acesta cu lacrimi două ore, eu mi-am făcut pravila. Și dacă stăruie darul lui Dumnezeu, pot să zic și trei ore și fac și Utrenia tot numai cu acest stih.

Deci scopul nostru în rugăciune, după Sfântul Nicodim Aghioritul, este să ne unim cu Dumnezeu. Și dacă ai ajuns sfârșitul, de ce mai cauți mijlocul?

Scopul meu a fost să ajung aici, să mă rog cu lacrimi și cu foc lui Dumnezeu, și am ajuns momentul ăsta nu când terminam pravila, ci când eram la începutul ei. Eu stăruie în acest stih pentru că m-am întâlnit cu Dumnezeu și nu mai am nevoie de restul pravilei. Că Dumnezeu nu se uită la cantitate, ci la calitate.

Asta când ești singur. În biserică nu pot să înceteze cele șapte laude, că sunt așezate de Duhul Sfânt tocmai de la Apostoli. Asta spun pentru rugăciunea particulară în chilie, acasă, fie că ești călugăr sau că ești mirean. Amin.¹⁹

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

v. Cât timp durează rugăciunea harică?

Mari duhovnici din secolul XX precum Cuviosul Efreim Katunakiotul, ne învață să „profităm” imediat de pe urma Harului primit, deoarece acesta nu va sta cu noi un timp nelimitat.

Cum simțim că suntem „cercetați” de Harul, imediat trebuie să începem să spunem rugăciunea lui Iisus sau să citim/psalmodiem psalmi.

Pentru a realiza rugăciunea harică, de obicei Harul Sfântului Duh rămâne în om un timp variabil, între 5 minute și 3 ore. Nici măcar monahi deosebit de sporiți nu au reușit să stea în Rugăciunea Harică mai mult de 3 ore, depășirea acestui timp este o „performanță” duhovnicească excepțională, care probabil era realizată în trecut de Sfinții Părinți filocalici.

În mod obișnuit pentru rugăciunea harică, Harul Sfântului Duh nu rămâne în om mai mult de 10–60 minute, ceva mai rar Harul stă 1–2 ore și în mod excepțional Harul rămâne în om 2–3 ore.

vi. Ce faci dacă vine Harul și ești într-o „ascultare“, sau tocmai ești trimis într-o „ascultare“ oarecare?

Poate apare situația ca tu să fii deja retras în Rugăciunea Harică și să apară urgența unei „ascultări“ lumești: la bucătărie, în grădină, copiii, familia, ajutorarea unui alt om, etc.

În acest caz practica monahală este foarte clară: omul va continua să spună în minea sa rugăciunea lui Iisus, dar va pleca să realizeze „ascultarea“, urgența care a apărut.

Realizarea situațiilor de obște apărute trece înaintea rugăciunii harice personale.

Chiar dacă acest lucru înseamnă pierderea rugăciunii harice și a concentrării deosebite în rugăciune, omul trebuie să se scoale și să se ducă să realizeze urgența care tocmai a apărut.

După ce a realizat ascultarea, dacă Harul încă este cu el, se va reîntoarce la rugăciunea lui Iisus. Dacă Harul a plecat de la el, atunci își va continua activitatea pe care o avea stabilită în mod obișnuit pentru acel moment al zilei.

Dacă omul aflat în rugăciunea harică refuză să îndeplinească „ascultarea“ lumească pentru a se păstra pe sine în rugăciunea harică, atunci rezultatul este unul neașteptat: Harul se retrage imediat, omul pierzând atât Harul cât și *Rugăciunea inimii*.

3.4.1.m. Cum facem calitativă rugăciunea lui Iisus combinată cu metaniile mari.

Așa cum bine știm, practica monahală prevede obligatoriu spunerea mentală a rugăciunii lui Iisus combinată cu metaniile mari.

Dar fie că facem 1 metanie mare cu rugăciunea lui Iisus, fie că facem 10 metanii mari, fie că facem 1000 metanii mari, acestea trebuiesc făcute calitativ.

Întrebarea este: cum facem calitativ aceste metanii mari și în același timp să spunem mental rugăciunea lui Iisus sau alte rugăciuni.

Este desigur posibil să spunem mental rugăciunea lui Iisus în timp ce ne aplecăm și realizăm metania mare, dar în acest mod vom pierde din concentrarea minții și străpungerea „inimii“.

În acest mod vom putea face rapid multe metanii mari, dar vom realiza o rugăciune mai mult mentală, fără a realiza la maxim aspectele calitative ale rugăciunii și fără a obține trăirea ființială calitativă, pe care Dumnezeu o vrea la om: durere sufletească (durerea și zdrobirea „inimii“), „inimă“ înfrântă și umilită (smerire de sine), căință și pocăință cu durere pentru păcatele noastre, evlavie, recunoștință pentru Dumnezeu. Mirenii și monahii sporiți într-adevăr așa fac, ei lucrează rapid metaniile mari. În timp ce mintea „lucrează“ rugăciunea, corpul se apleacă rapid pentru metanie. Dar la acest nivel de rugăciune calitativă și rapidă se ajunge în timp, după zeci de mii de metanii mari.

Majoritatea dintre noi avem mintea împrăștiată, plină de gânduri, de griji și neantrenată pentru rugăciune și avem nevoie de concentrare în gândirea și simțirea rugăciunii. După ce vom lucra câteva zeci de mii de metanii mari, în mod firesc vom putea face rugăciuni calitative și rapide.

Pentru începători, secretul RUGĂCIUNII DE CALITATE este să facem pe rând toate cele 4 aspecte ale rugăciunii: stând în picioare ne „concentrăm“ sufletește și spunem mental toată rugăciunea lui Iisus, apoi tot stând în picioare facem corect o Sfântă Cruce și apoi la final ne aplecăm spre podea și facem metania mare care este însoțită

de o rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu.

1 rugăciune a lui Iisus CALITATIVĂ combinată cu 1 metanie mare înseamnă să realizăm următoarele 4 aspecte: o rugăciune de cerere, o Sfântă Cruce, o metanie mare și o rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu.

Întotdeauna orice rugăciune de cerere trebuie însoțită de rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu.

Concret, cum facem metaniile mari calitative.

1. Mai întâi stăm în picioare (cu mâinile împreunate la piept) în fața unei icoane și privim doar la icoană, ceea ce ne va ajuta ca mintea să nu se împrăștie cu aspecte lumești. În mod ideal, în cameră va arde lumina obscură a unei candelă (lumânări).

2. Stând în picioare spunem mental toată *rugăciunea lui Iisus* (sau orice altă rugăciune de cerere dorim):

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește-ne pe noi, robii tăi“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește-mă pe mine (spunem patima care ne stăpânește)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / curățește-mă de toată (spunem patima care ne stăpânește)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / izbăvește-mă de toată (spunem patima care ne stăpânește)“

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul meu, te rog să mă (ne) ierți“,

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul meu, te rog să ierți pe robii tăi X, Y, Z (numele)“

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, Împărăteasa Cerului și a pământului, apără, păzește și mântuiește-ne pe noi, robii tăi“

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, Împărăteasa Cerului și a pământului, mântuiește-ne pe noi, robii tăi“

sau

enunțurile unui psalm

sau

enunțurile unui acatist

sau

enunțurile rugăciunii de dimineață

Dacă nu ne putem concentra atenția la fiecare cuvânt al rugăciunii, ne vom concentra

atenția în special pe anumite cuvinte. În rugăciunea „*Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)*”, ne putem concentra atenția în special asupra cuvintelor „*Doamne*” sau „*Fiul lui Dumnezeu*”, sau „*miluiește-mă*”, sau „*pe mine, păcătosul (păcătoasa)*”. Fiecare se poate concentra asupra a ce cuvinte simte sau dorește.

3. Tot stând în picioare, cu mâna dreaptă facem corect și complet o Sfântă Cruce.

Niciodată nu ne aplecăm trupul spre închinare în timp ce cu mâna dreaptă facem pe corp semnul Sfintei Cruci, deoarece în acest mod „rupem” Crucea, ceea ce este păcat.

Pentru facerea corectă a Sf. Cruci vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.7.3.**

4. După ce facem corect o Sf. Cruce, ne aplecăm și facem corect metania mare: ne aplecăm cu fruntea la pământ cât mai aproape de genunchi și apoi ne ridicăm înapoi în picioare.

Ne aplecăm cu luare aminte la sine, pentru a ne păstra starea de prezență conștientă și pentru a ne putea concentra la maxim asupra scopului nostru: obținerea în sufletul și mintea noastră a unei trăiri ființiale calitative.

5. Părintele Dumitru Stăniloae ne învâța că pentru a fi ascultată de Dumnezeu, orice rugăciune de cerere trebuie însoțită și de o rugăciune de slavoslovire (cinstire) a Lui.

Acest lucru se aplică în orice situație, inclusiv când facem metanii mari și ne rugăm pentru a fi miluiți: apărați, păziți, mântuiți, ajutați, iertați, etc.

Concret ce vom face:

În cele 1–3 secunde când ne aplecăm spre podea/sol să ne închinăm (să facem metania mare), mintea noastră va gândi o scurtă rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu.

Dacă suntem avansați, vom spune această rugăciune de slavoslovire (a lui Dumnezeu, a Maicii Domnului) după ce ne-am închinat, în timp ce ne ridicăm de jos.

Dacă rugăciunea de la punctul **2** a fost adresată către PreaSfânta Maica Domnului, atunci acum mintea noastră va gândi o scurtă rugăciune de cinstire a Maicii Domnului. Rugăciunile de slavoslovire ale lui Dumnezeu și Maicii Domnului sunt următoarele:

„*Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție*”

sau

„*Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție*”

sau

„*Slavă Ție Doamne, slavă Ție*”

și

„*Slavă Ție Maica Domnului, Slavă Ție*”

Când suntem din nou în picioare în fața icoanei reluăm mental *rugăciunea lui Iisus* (sau ce rugăciune dorim), adică reluăm toate punctele **2–5.**

Note:

x. În acest mod vom proceda cu toate rugăciunile pe care le facem combinate cu metaniile mari: **stând în picioare spunem mental rugăciunea** (*rugăciunea lui Iisus*, psalmi, acatiste, etc.), **tot stând în picioare facem corect o Sfântă Cruce, apoi ne aplecăm și facem metania mare.**

Niciodată nu ne aplecăm trupul spre închinare în timp ce cu mâna dreaptă facem pe corp semnul Sfintei Cruci, deoarece în acest mod „rupem Crucea“, ceea ce este păcat. Când ne aplecăm spre podea să facem metania mare (sau când ne ridicăm în picioare), vom gândi o scurtă rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu sau a Sf. Maicii Domnului. În tot timpul acesta avem prezență conștientă și ne concentrăm asupra scopului pentru care facem toată osteneala: obținerea în sufletul și mintea noastră a unei trăiri ființiale calitative.

xx. Nu spunem rugăciuni de slavoslovire decât pentru Prea Sfânta Treime și pentru Prea Sfânta Maica Domnului.

Nu spunem rugăciuni de slavoslovire când ne rugăm pentru apostoli, sfinți, mucenici. În aceste cazuri vom spune doar rugăciunea principală, de la punctul 2.

Aspecte practice cu privire la realizarea metaniilor mari.

a. Metaniile mari nu se fac oricum, ci așa cum ne învață Sf. Paisie Aghioritul, conform tradiției monahale athonite. Este cunoscut faptul că sursa acestei tradiții athonite este practica metaniilor mari pe care le făcea Sf. Ilie, atunci când el se ruga lui Dumnezeu.

*„La trei–patru ore după ce am mâncat, putem face metanii. Când le facem, **genunchii să se lipească de umeri, iar capul să atingă podeaua lângă genunchi.** Voia ca mâinile să nu se sprijine pe podea cu palmele, ci cu partea exterioară a pumnului.*

Dar nu era de acord să se vadă pe mâini semnele de la metanii. De aceea sfătuia ca ele să se facă pe un covoraș moale.”²⁰

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Realizarea unei astfel de poziții a corpului are un scop precis: atunci când facem o metanie **NU avem voie ca poziția corpului aplecat să fie în diagonală, cu capul în jos și cu fundul în sus. Este o mare ofensă adusă lui Dumnezeu să facem o metanie cu capul lipit de sol și cu fundul în sus.**

Când ne aplecăm așa cum spune Sf. Paisie, atunci întregul nostru corp se ghemuiește și nu mai este riscul de a ne apleca încât să ajungem cu fundul în sus. Pentru aceia care nu pot să se aplece ghemuit, să lipească umerii de genunchi și să puncă capul lângă genunchi, trebuie să facă efortul și să fie atenți ca în plecăciunea lor să nu ridice fundul în sus, să nu existe o diagonală între poziția capului și poziția spatelui (șalelor).

b. În timp ce facem metaniile și spunem mental diferite rugăciuni, dacă nu ne putem concentra atenția la fiecare cuvânt al rugăciunii, **ne vom concentra atenția în special pe anumite cuvinte.**

Fiecare se poate concentra asupra a ce cuvinte simte sau dorește.

De exemplu, în rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“, ne putem concentra atenția în special asupra cuvintelor „Doamne“ sau „Fiul lui Dumnezeu“, sau „miluiește-mă“, sau „pe mine, păcătosul (păcătoasa)“.

c. Indiferent câte metanii mari vom face, multe sau puține, ne vom sili să le realizăm calitativ.

Nu contează atât de mult numărul (cantitatea) de metanii mari, deoarece nu le facem ca o formă de sport, ca un simplu exercițiu fizic.

În această privință Sf.Porfirie Kafsokalivitul ne spune următoarele:

„Chiar dacă faci mii de metanii ca să intri în Rai, ele nu au valoare. Să le faci din iubire și, dacă Dumnezeu vrea să te așeze în iad, atunci să faci precum voiește. Asta înseamnă să nu cauți la ale tale.

N–are valoare să faci o sută de metanii și să nu simți nimic. Fă douăzeci sau cincisprezece cu simțire și cu iubire pentru Domnul, și cu ascultare de dumnezeieștile Lui porunci.

Astfel, încet–încet patimile pleacă, păcatele se risipesc și, lin–lin, fără efortări, intrăm în rugăciune. Iar dacă ești gol, adică dacă nu ai iubire, și metanii și rugăciune dacă faci, nimic nu faci.“

(pentru acest citat vezi referința 5 de la capitolul 19, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

d. Este foarte recomandat și folositor ca înainte să începem să facem metaniile mari, să ne ungem pe corp cu ulei sfințit călduț, luat din candela care este aprinsă la icoana Sfintei Maicii Domnului.

Folosind 1–2 degete, ne vom da cu ulei călduț în special în zonele articulațiilor corpului: gât, umeri, coate, încheieturile mâinilor, degetele mâinilor, șale–zona lombară, toată coloana vertebrală, genunchi, gleznă, laba piciorului, degetele de la picioare.

Secundar, ne vom da pe piele cu ulei sfințit călduț, în zona oricărui organ care ne doare (cu excepția zonelor intime). Când facem aceste ungeri ne rugăm Bunului Dumnezeu să ne ajute să scăpăm de durerile trupești pe care le avem.

e. Este foarte recomandat și folositor ca metaniile mari să le facem pe un covor gros, pe o pernă de scaun, pătură groasă sau haină cu căptușeală.

Pentru protecția genunchilor, nu este deloc recomandat să facem metaniile mari pe covoare subțiri, covoare tari, preșuri, direct pe parchet, direct pe pardoseală, direct pe scândură de lemn sau direct pe ciment (piatră, stâncă).

Dacă nu avem posibilitatea unei pături sau perne, mai bine vom face metaniile mari direct pe pământul uscat, moale și cald, unde există iarbă și eventual mușchi de pământ. Dar nu facem metaniile mari pe pământul tare, umed și/sau rece.

Sunt sensibile articulațiile genunchilor, dar este foarte sensibilă și pielea din zona genunchilor, care se poate rupe foarte ușor dacă ne punem genunchii pe o suprafață tare. Nu trebuie neglijat disconfortul care poate apare apoi, de a face metanii mari având răni ușoare în zona genunchilor.

Rănille ușoare cu pielea ruptă în zona genunchilor se vindecă foarte greu, mai ales dacă nu facem o pauză și continuăm să facem zilnic metanii mari.

f. O atenție specială trebuie acordată atunci când facem metaniile mari combinate cu psalmi, acatiste și rugăciuni de dimineață.

Putem face metaniile mari combinate cu următoarele rugăciuni: psalmi, de dimineață, pentru Sfânta Treime, pentru Mântuitorul Iisus Hristos, pentru Sf.Maica Domnului, pentru Sf.Ioan Botezătorul, pentru un Sf.Apostol, pentru Sf.Cruce, pentru un Sfânt sau Mucenic (Cuvios), etc.

În aceste cazuri vom face câte o metanie mare pentru fiecare enunț (propoziție) al psalmului, acatistului sau rugăciunii de dimineață.

Sunt 2 variante de a face aceste metanii mari combinate cu psalmi, acatiste și rugăciuni de dimineață:

– Facem metaniile mari în ritm relaxat, precum începătorii.

Stând în picioare spunem tot enunțul rugăciunii, apoi facem corect pe corp Sf.Cruce, apoi ne aplecăm (închinăm) spre pământ și ne ridicăm, pentru a începe mental un nou enunț.

– Facem metaniile mari „ceva mai rapid”, precum cei avansați.

Stând în picioare, vom spune enunțul rugăciunii în timp ce facem pe corp Sf.Cruce și continuăm să spunem enunțul când ne aplecăm (închinăm) spre pământ și când ne ridicăm în picioare. Când suntem din nou în picioare vom începe mental un nou enunț. Deci la aceste metanii mari (în ambele situații) nu mai spunem mental rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu.

Deoarece enunțurile acestor rugăciuni sunt practic mici propoziții cu înțelesuri distincte, nu vom putea face metaniile mari „foarte rapid”, ci doar „ceva mai rapid” și asta doar dacă cunoaștem foarte bine textul (enunțurile) rugăciunilor și avem profunzimea minții necesară (atenția, concentrarea, dăruirea).

Chiar dacă suntem avansați, de cele mai multe ori vom face aceste metanii mari în ritmul specific începătorilor.

g. Dacă facem o pravilă combinată de psalmi cu metanii mari, la sfârșitul fiecărui psalm citit (spus mental) împreună cu metaniile mari, vom mai face încă 1 metanie mare cu rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu.

La finalul pravilei combinate, vom citi (spune mental) rugăciunea „Axion Estin”.

rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu este următoarea:

„Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție”

rugăciunea „Axion Estin” („Cuvine-se cu adevărat”, care este specifică icoanei „Axion Estin”, din Biserica Protaton–Sf.Munte Athos) este următoarea:

„Cuvine-se cu adevărat să te ferim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu–Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim. Amin.”

Înlocuirea metaniilor mari.

a. Există situații când nu se pot face metanii mari: există diverse probleme de sănătate, avem probleme cu coloana vertebrală (zona lombară), avem boli cronice, avem operații recente, avem răni, nu avem spațiul și intimitatea necesare, suntem prea oboșiți după muncă fizică/intelectuală epuizantă, etc.

În aceste cazuri **o metanie mare este înlocuită de 3 închinăciuni mici sau 2**

închinăciuni mari (metanii mici), deci cine are un canon de 100 metanii mari va face în locul lor 300 închinăciuni mici sau 200 închinăciuni mari.

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici și/sau mari, vedeți mai departe

paragraful **3.4.1.î.**

b. Pentru persoanele care nu pot face metanii mari, practica monahală prevede că acestea vor fi înlocuite de psalmul 50, care de obicei este repetat mental din memorie **Psalmul 50 echivalează cu 25 metanii mari.**

Din motive de sănătate, unii monahi bătrâni (stareți, duhovnici, care au schima mare) înlocuiesc pravila metaniilor mari cu repetarea mentală a psalmului 50, mai precis pravila (monahală a) metaniilor mari este înlocuită cu repetarea mentală de 50 ori a psalmului 50.

1 REPETARE MENTALĂ (CITIRE) A PSALMULUI 50 = ESTE VALOAREA PROPRIU-ZISĂ A RUGĂCIUNII + VALOAREA A 25 METANII MARI.

PRAVILA MONAHALĂ A METANIILOR MARI ZILNICE OBLIGATORII (pentru stareți, duhovnici, monahi cu schima mare) = ECHIVALEAZĂ CU PSALMUL 50 SPUS MENTAL (CITIT) DE 50 ORI.

Cui dedicăm aceste metanii mari.

În primul rând, facem metanii mari pentru slava și recunoștința noastră față de Mântuitorul Iisus Hristos și față de Maica Domnului.

Marele duhovnic Paisie Olaru ne învăța ca după ora 24 (miezul nopții) să facem minim 12 metanii mari închinare Maicii Domnului.

Când nu se fac metanii mari.

Există zile și perioade când nu se fac metanii mari, în aceste zile și intervale metaniile mari sunt înlocuite de închinăciuni mici și mari.

În aceste zile **o metanie mare este înlocuită de 3 închinăciuni mici sau 2 închinăciuni mari (metanii mici)**, deci cine are un canon de 100 metanii mari va face în locul lor 300 închinăciuni mici sau 200 închinăciuni mari.

Aceste zile și perioade de interdicere a metaniilor mari sunt și următoarele:

– în ziua în care ne-am împărtășit, indiferent în ce zi a săptămânii este împărtășirea;
– în perioada dintre Nașterea Domnului (25 decembrie) și Botezul Domnului (6 ianuarie);

– în toate duminicile din an, pentru cinstirea Învierii Mântuitorului Iisus Hristos; Mai precis, este vorba despre intervalul cuprins între Vecernia de vineri seara și Vecernia de duminică seara (conform cu canonul 20 al primului Sinod Ecumenic și canonul 90 al Sinodului VI Ecumenic);

– în cele 12 praznice împărătești, indiferent în ce zile ale săptămânii cad acestea;

– în toate zilele Cinzecimii, mai precis în perioada cuprinsă între Sfintele Paști (Vecernia din Vinerea Mare) și până la Pogorârea Sfântului Duh (Duminica Mare, Rusaliile, Cincizecimea). Această interdicție este stabilită de canonul 20 al primului Sinod Ecumenic.

În general această interdicție se păstrează cu strictețe în Săptămâna Luminată (prima după Învierea Domnului) și în toate duminicile Penticostarului. Dar mulți mireni nu cunosc sau nu respectă cu acrivie acest canon.

Este recomandat ca cei care totuși fac metanii mari până la Rusalii să le facă ca o exprimare a evlaviei și nu ca o manifestare a pocăinței. Concret, putem face metanii

mari cu rugăciunea de slavoslovire a Sfintei Treimi:

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție“

Notă: Părintele Ilie Cleopa arăta că toate aceste zile și perioade de interdicție a metaniilor mari sunt anulate în cazul în care omul are canon de ispășit pentru păcatele sale. Când omul trebuie să-și facă canonul pentru păcatele sale, pentru a nu-și face acest canon în iad, va face metaniile mari în (aproape) orice zi a anului.

Cât de rapid facem metaniile mari.

Monahii și mirenii sporiți pot face „foarte rapid“ o metanie mare cu *rugăciunea lui Iisus*, în doar 2–3 secunde, dar dacă respectăm etapele 1–5 descrise mai sus vom face o metanie mare cu *rugăciunea lui Iisus* și rugăciunea de slavoslovire în aproximativ 5–7 secunde.

a. Pentru început nu ne interesează numărul de metanii mari făcute și/sau rapiditatea cu care le facem, ci ne interesează strădania și silirea de sine pentru a putea genera și păstra în sufletul nostru o trăire ființială calitativă.

Vom aplica etapizarea unei rugăciuni, așa cum ne-a învățat Sf. Teofan Zăvorâtul:

cu atenția „pătrundem“ fiecare cuvânt al rugăciunii – mintea crează un înțeles mental al cuvântului citit/gândit – înțelesul minții este automat dus la „inimă“ – „inima“ transformă înțelesul mental în trăire/simțire sufletească calitativă.

În acest mod vom unifica puterile sufletului: mintea (atenția, rugăciunea) cu voința și dorința (starea sufletească).

Pentru a „pătrunde“ cu mintea fiecare cuvânt al rugăciunii, mintea (atenția) noastră nu trebuie lăsată liberă spre gânduri de: împrăștiere, supărări, griji cotidiene, imagini, amintiri, imaginație, reverii, raționamente teologice, etc.

Toată atenția noastră trebuie să fie neîncetat strict asupra cuvintelor rugăciunii, nu permitem niciun gând de împrăștiere spre altceva. Doar în acest mod mintea va crea un înțeles, care va fi „coborât“ spre „inimă“.

Nu trebuie să uităm scopul final al rugăciunii, adică crearea în „inima“ noastră a unei trăiri duhovnicești calitative, care este „temelia“ lucrării rugăciunii: durerea și zdrobirea „inimii“, „inimă“ înfrântă și umilită, sentimentul păcătoșeniei noastre, căință și pocăință cu durere pentru păcatele noastre, smerenie, evlavie, recunoștință pentru Dumnezeu.

De exemplu, când facem metaniile mari cu *rugăciunea lui Iisus*, ne vom concentra atenția pe starea sufletească de căință, pocăință și smerire de sine. Când facem metaniile mari cu rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu sau a Sf. Maicii Domnului, ne vom concentra atenția pe starea sufletească de dragoste, recunoștință, evlavie.

b. După ce avem câteva luni de practică, vom putea face metaniile mari „ceva mai rapid“ sau chiar „foarte rapid“, așa cum fac monahii.

Dar chiar și așa, vom ține seama de următoarele aspecte: pentru a ne aduna mintea la

rugăciune primele 10 metanii mari le vom face tot ca începătorii timp de 5–7 secunde pentru fiecare metanie, întotdeauna când facem semnul Sf.Cruci stăm drepți și nu ne aplecăm (altfel „rupem“ Crucea).

După cele 10 metanii mari de încălzire a corpului și a minții, vom face metaniile mari „ceva mai rapid“ sau chiar „foarte rapid“.

Stând în picioare vom spune enunțul rugăciunii în timp ce facem pe corp Sf.Cruce și continuăm să spunem enunțul când ne aplecăm (închinăm) spre pământ și când ne ridicăm în picioare. Când suntem din nou în picioare vom începe mental un nou enunț.

c. În mod practic, la aceste metanii mari făcute „ceva mai rapid“ sau „foarte rapid“, nu vom mai avea posibilitatea să spunem mental rugăciunea de slăvoslovire a lui Dumnezeu.

În cel mai bun caz, vom spune această rugăciune de slăvoslovire (a lui Dumnezeu, a Maicii Domnului) după ce ne-am închinat, în timp ce ne ridicăm de jos.

d. Dacă vom face metaniile mari foarte rapid, suntem foarte atenți ca mintea să nu ne „zboare“ la gândurile care ne vor veni în minte și care în realitate sunt gânduri demonice de momeală.

Apoi, mintea noastră nu este obișnuită să „lucreze“ doar un enunț care se tot repetă monoton și fără variație, deci ne trebuie multă atenție și silire de sine, pentru a ne ține mintea „închisă“ doar în cuvintele rugăciunii pe care o repetăm.

e. Metaniile mari se fac cu mici pauze, care nu trebuie să depășească 2 minute.

În cazul metaniilor mari făcute (foarte) rapid, practic corpul face o continuă mișcare de aplecare spre pământ și ridicare în picioare, deci inevitabil vor apare oboseala și problemele de concentrare a minții.

De aceea periodic corpul și mintea își vor cere drepturile, adică va trebui făcută o mică pauză de maxim 2 minute, timp în care este ideal să bem câteva guri de lichid cald (apă plată simplă caldă, apă plată caldă cu lămâie, ceai cald).

Este strict interzis să combinăm metaniile mari cu cafea, năss, băuturi tip cola, cappuccino sau energizante, deoarece creștem riscul unor evenimente cardiace sau neurologice.

Nu facem pauze mai mari de 2 minute, pentru a nu ieși din ritmul de încălzire al corpului și pentru a nu ne pierde concentrarea minții. Pauzele între seriile de metanii mari sunt variabile, în funcție de experiență și condiția fizică.

De exemplu:

– dacă suntem începători și facem 100 metanii mari, vom face pauze de 2 minute după fiecare 25 metanii mari;

– dacă suntem silitori și avem puțină obișnuință vom face 200–500 metanii mari, și vom face pauze de 2 minute după fiecare 50–100 metanii mari;

– dacă suntem râvnitori și avem suficientă obișnuință vom face 500–1.000 metanii mari, și vom face pauze de 2 minute după fiecare 100–200 metanii mari.

f. În mod natural, aceste metanii mari făcute „ceva mai rapid“ sau „foarte rapid“ pot fi făcute dimineața imediat după trezire, pe stomacul gol.

Nu facem metaniile mari „ceva mai rapid“ sau „foarte rapid“ seara după orele 22, deoarece atunci mintea este mai liniștită și putem face metaniile mari cu o mare trăire mentală și sufletească.

În general dimineața facem multe metanii mari, dar seara facem metaniile mari

limitat, doar cât să ne pornim dorința și voința pentru rugăciune. De obicei seara nu facem mai mult de 25–100 metanii mari.

În principiu nici nu are rost să facem metaniile mari rapid, dacă facem sub 50 metanii mari și nu avem o continuitate serioasă de câteva luni de practică. Dacă facem până la 50 metanii mari, trebuie să le facem precum începătorii: foarte calitative, cu multă atenție, trăire și dăruire.

Vom respecta toate etapele 1–5 descrise mai sus și vom face o metanie mare cu *rugăciunea lui Iisus* și rugăciunea de slavoslovire în aproximativ 5–7 secunde.

Când facem programul metaniilor mari.

Pentru mireni, cel mai potrivit și natural moment pentru a face metaniile mari este dimineata pe stomacul gol, și înainte de micul dejun.

Rostul acestor metanii mari este să ne trezească mintea pentru rugăciunea neîncetată a zilei. De asemenea, aceste metanii mari ne vor activa sistemul limfatic și vom elimina rapid toxinele acumulate în timpul nopții. Rezultatul va fi o gândire clară, atenție, concentrare, vigilență de sine, disponibilitate pentru *rugăciunea minții*.

După ce am citit rugăciunile canonice „de tipic”, ajutați fiind de un ceai cald (sau apă caldă), vom putea să facem cu ușurință metaniile mari pe care ni le-am propus.

Însă această „dimineată” înseamnă concret diferențe mari de timp:

a. Cei sporiți care fac pravile de rugăciune „de toată noaptea” vor face programul complet de metanii mari începând cu orele 4–5 dimineață, după ce întreaga noapte și-au făcut tot programul de rugăciuni (personale, canonice „de tipic”, *rugăciunea lui Iisus*) și înainte de a merge la Utrenie și Sf.Liturghie.

De obicei acești mireni râvnitori (și mulți monahi) fac între 1.000–3.000 metanii mari. După un somn de refacere, aceștia nu vor mai face/repeta pravila metaniilor mari pe care deja au făcut-o spre sfârșitul nopții.

b. Dacă metaniile mari nu se fac noaptea, mireni mai silitori se vor scula dimineață cu 1 oră mai devreme, pentru a putea face la timp tot programul de rugăciuni canonice și metanii mari (100–1.000 metanii mari).

Câte metanii mari trebuie să facem (cu *rugăciunea lui Iisus*, psalmi, acatiste, rugăciuni de dimineată, etc).

a. Numărul maxim al metaniilor îl stabilește singur, cu atenția de a nu grăbi „zborul”, după înțeleptul proverb popular francez, preluat de Voltaire: „*mai binele este dușmanul binelui*”.

Un număr mic dar constant de metanii contează mai mult decât o performanță azi și apoi o pauză de câteva zile.

De obicei mireni încep cu minim 12 metanii mari și se ajunge la maxim 150–200 metanii mari. Mireni începători pot face doar 10–100 metanii mari, dar mireni mai avansați fac zilnic după trezire minim 1.000 metanii mari.

Important nu este numărul lor, ci continuitatea, perseverența de a le face zilnic.

De asemenea, nu facem aceste metanii mari ca o formă de sport, ci ne silim să le facem calitative, având atenția asupra cuvintelor rugăciunilor spuse și având simțire sufletească. Fiecare face câte metanii mari poate, 1–X metanii, dar acestea trebuie făcute sistematic, zilnic, cu trăire și în mod corect.

Deoarece suntem mireni și oameni „din lume”, trebuie să ne stabilim obiectivul de a face zilnic cel puțin 1.000 metanii mari. Dacă 1.000 metanii mari par multe, să ne gândim că monahii fac în fiecare noapte (dimineață) între 3.000–3.500 metanii mari. După ce vom stabili și vom face cu ușurință 150–200 metanii mari (cu 150–200 rugăciuni), în timp fiecare va crește numărul lor după preferințe.

De exemplu, pentru iertarea păcatelor de neam nu vom face doar 10 mm ci posibil facem 25–100 mm, pentru izbăvirea de pecetluirea lui antihrist nu vom face doar 10 mm ci facem 25–100 mm, pentru dezlegarea de vrăjitorie nu facem doar 10 mm ci facem 25–100 mm, pentru despățimirea de o patimă nu facem doar 10 mm ci facem 25–100 mm, etc.

b. În primul rând, practica monahală precizează că numărul de metanii mari trebuie să fie direct proporțional cu patima desfrânării cu care este „muncit” și ispitit un om și cu gradul de împrăștiere al minții de care suferă omul.

De asemenea, vom face metanii mari direct proporțional cu împățimirea generată de slava deșartă și lăcomia alimentară.

NUMĂRUL ZILNIC DE METANII MARI TREBUIE SĂ FIE CORESPUNZĂTOR (DIRECT PROPORȚIONAL) CU NIVELUL DE ÎMPĂTIMIRE CREAT DE URMĂTOARELE PATIMI: PATIMA DESFRÂNĂRII, PATIMA SLAVEI DEȘARTE, PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE, PATIMA GÂNDIRII ÎN DEȘERT (ÎMPRĂȘTIEREA MINȚII).

c. Vom face (mult) mai multe metanii mari, dacă avem o minte nedisciplinată și (mai) predispusă la împrăștiere, dacă avem mereu mintea împrăștiată cu tot felul de gânduri: temeri, griji, probleme, achiziții, preocupări, invidii, răutăți, clevetiri, reverii, idei, imaginație, rememorarea unor discuții, aducerea aminte a răului din trecut, vremea, știrile la tv, presa zilnică, ce fac de mâncare, ce cumpăr, dacă copiii sunt bine, ce a spus X, ce vrea să facă Y, ce trebuie să-i spun lui W, care era acțiunea filmului T, care era acțiunea cărții Z, etc.

Vom face (mult) mai multe metanii mari, dacă avem o fire (mai) predispusă la gânduri de reverie, imaginație, științifico-fantastice (science fiction), dacă suntem mari consumatori de conținut multimedia (jocuri, filme, Facebook, Tik Tok, etc.), dacă ne place clevetirea și vorbirea în deșert.

d. Vom face (mult) mai multe metanii mari, dacă avem o fire (mai) predispusă la curvie și poftes sexuale, dacă trăim și muncim printre femei atractive (frumoase, ispititoare, provocatoare, inteligente), dacă vizionăm materiale media cu conținut sexy, dacă suntem slabi din fire (nu avem voință pentru înfrânare), dacă avem o funcționare fiziologică hormonală puternică și în mod natural ne „aprimem” repede, dacă patima deja „lucrează” și avem încontinuu gânduri și imaginație spre curvie.

În mod obișnuit, pentru a nu cădea ușor în ispitele trupești și mentale ale desfrânării, **tinerii până la 30 ani trebuie să facă minim 200–1000 metanii mari pe zi, majoritatea fiind făcute dimineața imediat după trezire și înainte de micul dejun (50–100 mm se fac seara după orele 22).**

Cei între 30–50 ani trebuie să facă zilnic minim 1–500 metanii mari pe zi, iar după 50 ani încă trebuie făcute minim 1–200 metanii mari pe zi.

Pare mult să facem 1000 metanii mari pe zi, dar nu este așa. În mod natural trupul

poate fi obișnuit să crească numărul de metanii mari cu 100 metanii pe lună, pe care le facem dimineața imediat după trezire (și înainte de micul dejun).

Mai grea este pornirea timp de 2–3 luni, până ajungem să facem în mod continuu primele 100 metanii mari. Apoi **vom putea să adăugăm câte 100 metanii mari în plus în fiecare lună**. Deci pentru a ajunge la 1000 metanii mari pe zi, ne vor trebui aproximativ 12 luni de zile de practică continuă.

Mulți monahi sub 50 ani fac în mod obișnuit 3500 metanii mari pe zi, deci aceștia au ajuns la această performanță deosebită după minim 35 luni de zile, adică după aproximativ 3 ani de practică zilnică continuă.

ÎN MOD OBIȘNUIT SE POT ADĂUGA 100 METANII MARI LA FIECARE LUNĂ DE PRACTICĂ ZILNICĂ CONTINUĂ.

Indiferent de vârstă, **cine a dezvoltat patima desfrânării (imaginație, malahie, curvie, pre-curvie) trebuie să se silească pe sine, să-și obosească trupul și mintea, și să ajungă să facă peste 200 metanii mari pe zi**, făcute în principal dimineața imediat după trezire (25–50 mm se fac seara după orele 22).

e. În mod obișnuit facem metanii mari pentru pornirea „motorului” duhovnicesc, înaintea rugăciunilor canonice „de tipic”.

În mod obișnuit pravilele de rugăciune de noapte încep cu rugăciunile începătoare și metaniile mari. Metaniile mari sunt foarte indicate în timp ce mintea noastră lucrează o rugăciune, exercițiul trupesc depus pentru metanii face ca mintea să se concentreze rapid și puternic la rugăciune.

În timp ce facem metaniile mari, mintea va spune din memorie diverse rugăciuni: rugăciuni personale de pocăință și iertare, rugăciuni adresate către Sfânta Maica Domnului și Mântuitorul Iisus Hristos, rugăciunile începătoare, orice psalmi (în special psalmul 50), Crezul, etc.

DEOARECE SUNT ȘI UN EFORT AL TRUPULUI, METANIILE MARI FAC CA MINEA SĂ SE CONCENTREZE MAI RAPID SPRE RUGĂCIUNE.

Acest dublu efort (al trupului și al minții) va face ca mintea noastră să se „adune” rapid din gândurile de împrăștiere ale zilei. Apoi vom putea citi rugăciunile canonice „de tipic” în mod calitativ, cu participarea minții și a sufletului.

Mirenii vor face 10–100 metanii mari, până când încep să simtă că li se „aprinde” în suflet dorința și voința pentru rugăciunile „de tipic”.

Dimineața după trezire (pe stomacul gol) putem să ne istovim cu câte metanii mari vrem, deoarece acest lucru ne va face bine pentru trezvia minții din timpul zilei. Dar seara după orele 22 vom face metaniile mari cu limită, fără a ne istovi puterile trupului și minții. După orele 22 efortul principal este pentru citirea rugăciunilor canonice „de tipic”.

f. Facem metanii mari împreună cu psalmi.

x. Unii monahii sporiți din trecut își propuneau ca de-a lungul a 24 ore (ziua și noaptea) să facă toată Psaltirea cu metanii mari.

Adică știau pe de rost toată Psaltirea și pentru fiecare verset din Psaltire făceau câte o

metanie mare. Se ajungea la câteva mii de metanii mari pe zi, timp în care mintea lor lucra neîncetat psalmii din Psaltire.

Evident acești monahi sporțiți nu făceau acest lucru în fiecare zi, ci în mod excepțional, punctual: pentru pocăința (iertarea) unui păcat personal, pentru pocăința (iertarea) păcatului unui frate monah, pentru iertarea unor păcate grele ale mirenilor, pentru împlinirea unei dorințe, pentru sănătatea unor monahi și/sau mireni, pentru a alunga dintr-un spațiu (familie, biserică, sat, județ) ispitele unor demoni puternici, pentru a alunga demonii dintr-un om posedat (cu scop de exorcizare), etc.

Deoarece această asceză produce demonilor un deranj maxim, pe timpul serii și nopții (între orele 21–6 dimineața) acest canon al metaniilor mari combinate cu întreaga Psaltire spusă din memorie, este făcut mai ales în biserică și chiar în Sfântul Altar, nu în chilia personală.

xx. O variantă ceva mai ușoară este de a se face canonul obligatoriu de psalmi cu metaniile mari. Adică se fac cu metaniile mari doar 2–4 catisme de psalmi, care sunt știuți pe de rost.

xxx. Cine nu știe toată Psaltirea pe de rost, va memora obligatoriu psalmul 50.

Se vor face metaniile mari împreună cu psalmul 50, spus mental de 50 ori.

Pentru fiecare verset al psalmului 50 se face o metanie mare, însoțită de o Sf.Cruce făcută corect.

Deoarece psalmul 50 are 20 versete (propoziții), 50 repetări ale psalmului înseamnă $20 \times 50 = 1000$ versete spuse mental, cu 1000 metanii mari și 1000 Sf.Crucii.

g. Numărul de metanii mari trebuie să fie corelat cu propria conștiință.

Dacă conștiința ne mustră și avem o senzație (sentiment) de neîmplinire, acest lucru însemna că puteam face mai multe metanii și mai calitative (cu atenție, dăruire).

Dacă nu avem mustrări de conștiință și avem o senzație (sentiment) de împlinire, acest lucru înseamnă că suntem împăcați cu noi înșine și ne-am făcut datoria față de Sine.

h. Facem în mod regulat și disciplinat metanii mari, dacă avem o fire mai predispusă la impulsivitate, ură, agresivitate, gelozie, mânie, crize de nervi, invidie, criticism, iritabilitate, nemulțumire.

Dacă avem o astfel de fire, vom face zilnic minim 200 metanii mari, dintre care 150 metanii mari dimineața imediat după trezire și 50 metanii mari seara după orele 22.

De asemenea, facem metanii mari punctual, chiar când avem astfel de crize. Vom face nelimitat 50–X metanii mari, până ne vom calma și liniști.

i. Facem metanii mari pentru a putea dobândi trezvia minții.

Pentru mireni care nu sunt luptați de ispite trupești și mentale puternice, pravila orientativă este de 150 metanii mari făcute dimineața imediat după trezire și 25–50 metanii mari făcute seara, după orele 22.

Cei care sunt obezi pot face doar 1–10 metanii, cei supraponderali pot face 10–25 metanii mari, iar cei care au o condiție fizică bună pot face fără probleme 150 mm. Acest număr de 150 metanii mari nu este alegerea (părerea) mea, este numărul de metanii mari pe care îl recomandă începătorilor Starețul Tihon Golenkov, părintele duhovnicesc al Sf.Paisie Aghioritul.

Pentru mireni sporțiți aceste metanii trebuiesc făcute în cadrul unei pravile de noapte, între orele 22–4 dimineața. Dacă nu se pot face noaptea, atunci metaniile mari se vor face dimineața, imediat după trezire și înaintea micului dejun.

j. Facem metanii mari pentru a ni se ierta păcatele făcute cu gândul.

Ne vom cere iertare de la Dumnezeu imediat, de fiecare dată când nu suntem atenți și acceptăm în minte un gând demonic de momeală.

Mental vom spune imediat o scurtă rugăciune de iertare, iar dacă este posibil vom face și o metanie mare. Vom spune:

„Doamne Iisuse Hristoase, te rog să mă ierți“

sau

„Iartă-mă Doamne, că sunt om păcătos“

Cine nu poate face imediat o metanie mare, ziua își va monitoriza gândurile demonice pe care le-a avut și seara după orele 22 va face câte o metanie mare pentru fiecare astfel de gând (pentru gândurile demonice de momeală vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.5.2**).

Cine nu poate face metanii mari, va face închinăciuni însoțite de Sfinte Cruci (făcute corect) și rugăciunile de iertare prezentate mai sus.

Fiecare gând demonic de momeală primit în minte va fi monitorizat și notat simbolic pe un carnețel cu un simplu „X“ sau o linie „/“, etc., nimeni altcineva nu trebuie să cunoască semnificația acestor simboluri.

NE MONITORIZĂM GÂNDURILE DEMONICE DE MOMEALĂ PE CARE LE-AM PRIMIT ÎN MINTEA NOASTRĂ ÎN TIMPUL ZILEI =

PENTRU FIECARE ASTFEL DE GÂND DEMONIC, IMEDIAT (SAU SEARA DUPĂ ORELE 22) FACEM CÂTE 1 METANIE MARE + 1 RUGĂCIUNE DE IERTARE LA DUMNEZEU.

sau

PENTRU FIECARE ASTFEL DE GÂND DEMONIC, IMEDIAT (SAU SEARA DUPĂ ORELE 22) FACEM CÂTE 3 ÎNCHINĂCIUNI MICI + 3 SFINTE CRUCI (făcute corect) + 3 RUGĂCIUNI DE IERTARE LA DUMNEZEU.

k. Pentru înlocuirea unui acatist.

Citirea unui acatist poate fi înlocuită cu rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori, 40 metanii mari și rugăciunea canonică dedicată sfântului dorit.

1 ACATIST = 10 RG. TATĂL NOSTRU + 40 METANII MARI + RG. CANONICĂ DEDICATĂ SFÂNTULUI DORIT.

Scopurile pentru care facem metanii mari:

- pentru a slăbi, a avea un trup bine proporționat, athletic, fără exces de grăsime;
- pentru sănătatea mușchilor, ligamentelor, articulațiilor;
- pentru a pune în mișcare sistemul limfatic și implicit pentru rapida eliminare din corp a toxinelor (mai ales dacă însoțim metaniile mari cu consumul de apă caldă cu lămâie, ceai verde, ceai de anghinare cu iasomie, ceai de gălbenele, etc.);
- pentru concentrarea minții și stoparea gândurilor demonice de împrăștiere;
- pentru a dobândi smerita cugetare, pentru smerirea sufletului;
- pentru întărirea voinței;

- pentru a ieși din starea de trândăvie și nepăsare în care ne trăim viața;
 - pentru ca Dumnezeu să ne asculte și împlinească rugăciunile;
 - pentru „luminarea” și dezlegarea unor probleme lumești și/sau duhovnicești;
 - pentru despățimirea de orice patimă, dar mai ales de patimile desfrânării, slavei deșarte, lăcomiei alimentare, împrăștierii minții, trândăviei, mâniei;
- Practic ispitele trupești nu pot fi biruite fără a face zilnic metanii mari, multe sau chiar foarte multe, în funcție de vârstă.
- pentru a ne calma când avem crize de nervi, gelozie, ură, nemulțumire, mânie;
 - pentru liniștirea dorințelor sexuale, justificate (instinctuale, hormonale) sau nejustificate (influențare demonică);
 - la începutul praxiilor de rugăciune pentru rapida concentrare a minții, pentru profunzimea și calitatea rugăciunilor canonice „de tipic” care urmează apoi.
 - pentru a da o „valoare” mai mare rugăciunilor pe care le spunem mental, pentru a spune mental rugăciuni cu o mare trăire și simțire sufletească.
 - pentru ca Dumnezeu să ierte din păcatele celor vii și adormiți.
- Metaniile mari sunt o jertfă de pocăință, prin care Dumnezeu poate ierta multe păcate, mai mari sau mai mici:
- pentru ca Dumnezeu să ierte din păcatele păcatele noastre personale (gânduri, fapte, cuvinte, intenții): obișnuite, cotidiene, de peste zi, făcute cu voie și fără voie;
 - pentru ca Dumnezeu să ierte din păcatele grele ale vieții noastre;
 - pentru ca Dumnezeu să ierte din păcatele celor din propria familie;
 - pentru ca Dumnezeu să ierte din păcatele celor cunoscuți (vii);
 - pentru ca Dumnezeu să ierte din păcatele celor adormiți din neamul nostru;
 - pentru ca Dumnezeu să ierte din păcatele oricărei persoane adormite.

3.4.1.1. Cum facem calitativă rugăciunea lui Iisus combinată cu închinăciuni mici sau închinăciuni mari.

Pe lângă metaniile mari, practica monahală și bisericească mai folosește 2 tipuri de închinăciuni:

- **închinăciunile mici;**
- **închinăciunile mari (sau metaniile mici);**

x. O închinăciune mică înseamnă realizarea a 3 aspecte distincte:

1. Stând în picioare, facem o Sf. Cruce corectă și completă, și apoi începem să coborâm mâna dreaptă în jos (începând de la nivelul umărului stâng);

2. Simultan cu coborârea mâinii drepte în jos, facem o ușoară aplecare în față a capului, umerilor și trunchiului, simultan cu ușoara flexare a genunchilor, până când mâna dreaptă coborâtă poate ajunge până în dreptul genunchilor.

Ca o manifestare a evlaviei noastre, în timpul aplecării capului nu ținem picioarele drepte și rigide, ci îndoim puțin genunchii. Se poate constata că dacă stăm cu genunchii dreupți, mâna dreaptă lăsată în jos nu va putea ajunge în dreptul lor, dar acest lucru este posibil dacă realizăm o ușoară flexare (coborâre, îndoire) a genunchilor.

Nu atingem genunchii cu mâna dreaptă, genunchii flexați au doar rolul de reper, pentru a ne da seama cât este necesar să ne înclinăm capul și umerii în față.

Deci în acest moment nu facem închinăciuni complete, ca mâna să atingă podeaua casei (apartamentului, bisericii).

3. Cât timp facem complet Sf.Cruce și apoi ușoara aplecare a capului în față (punctele 1+2), mental vom spune *rugăciunea lui Iisus*, sau orice altă rugăciune dorim.

Niciodată nu facem semnul Sf.Cruci și simultan ne aplecăm capul, umerii și trunchiul, deoarece în acest mod anulăm valoarea duhovnicească a Sf.Cruci („rupem“ Crucea).

De asemenea, ne aplecăm doar după ce am făcut corect și complet semnul Sfintei Cruci, pentru a ne putea păstra mental atenția asupra cuvintelor rugăciunii.

Închinăciunile mici se fac:

– în timpul slujbelor în biserică: în cinstea Sfintei Treimi, în cinstea Sf.Maicii Domnului;
– când ne rugăm individual în biserică, etc.;

(în toate aceste cazuri de mai sus se fac câte 3 închinăciuni mici)

– acasă când realizăm un program complet de închinăciuni (în acest caz facem zeci, sute sau mii de închinăciuni mici, însoțite de Sf.Cruce).

xx. O închinăciune mare (sau o metanie mică) înseamnă realizarea a 4 aspecte distincte:

1. Stând în picioare, facem o Sf.Cruce corectă și completă, și apoi începem să coborâm mâna dreaptă în jos (de la nivelul umărului stâng);

2. Simultan cu coborârea mâinii drepte în jos, facem o îndoire din șale, o aplecare în față a trunchiului la 90 grade, până când trunchiul devine paralel cu solul;

Când ne aplecăm trunchiul în față nu ne mișcăm deloc cu fundul înapoi.

În timpul aplecării din șale nu ținem picioarele drepte și rigide, ci flexăm/îndoim puțin genunchii pentru a nu tensiona tendoanele de la picioare și coloana vertebrală în zona lombară.

Practic trunchiul corpului trebuie să ajungă să facă un unghi de 90 grade cu bazinul/picioarele, sau trunchiul corpului trebuie să fie paralel cu podeaua bisericii (solului, casei).

3. Când trunchiul devine paralel cu podeaua, eventual atingem solul/podeaua cu degetele mâinii drepte.

Nu este obligatoriu ca degetele mâinii drepte să atingă solul, practica de atingere a solului are doar rolul de a ne ajuta să realizăm o aplecare a trunchiului la 90 grade.

Ceea ce contează este aplecarea trunchiului, îndoirea corpului din bazin și nu atingerea solului cu mâna.

Solul se atinge cu mâna dreaptă cu care am făcut corect semnul Sfintei Cruci, nu cu mâna stângă. În cazurile de probleme sau neputințe organice ale mâinii drepte, semnul Sfintei Cruci se face corect cu mâna stângă și tot cu mâna stângă se atinge solul.

4. Cât timp facem complet Sf.Cruce și apoi aplecarea trunchiului spre podea (punctele 1+2+3), mental vom spune *rugăciunea lui Iisus*, sau orice altă rugăciune dorim.

Cum facem închinăciunile mari stând în genunchi.

Există situații când trebuie să stăm în genunchi și în același timp, datorită rugăciunilor

care se spun în biserică, trebuie să facem și închinăciuni.

În acest caz închinăciunile mari (metaniile mici) se fac precum atunci când stăm în picioare (cazul de mai sus).

În acest caz, singura diferență este că nu mai trebuie să ne aplecăm trunchiul până când acesta devine paralel cu solul, acum putem atinge solul/podeaua cu mâna dreaptă doar printr-o ușoară înclinare a trunchiului.

Cum fac închinăciunile mari cei foarte bolnavi, bătrâni sau oboșiți după muncă.

Pentru cei foarte bolnavi, bătrâni sau oboșiți după muncă care nu mai pot sta în picioare, închinăciunile mari se fac stând pe un scaun.

Credinciosul stă încontinuu pe scaun: cu mâna dreaptă face corect pe corp semnul Sf.Cruci, apoi se apleacă în jos până când atinge podeaua (tot cu mâna dreaptă) și la final se trage înapoi pe scaun.

În acest timp mintea lui spune *rugăciunea lui Iisus*.

Ne aplecăm cu mâna dreaptă spre podea doar după ce am făcut corect și complet pe corp semnul Sfintei Cruci, altfel „rupem“ Crucea (îi anulăm puterea și „valoarea“).

Cu mâna stângă se va ține un metanier, cu care pot fi numărate numărul de aplecări realizate.

Închinăciunile mari (metaniile mici) se fac:

- în timpul slujbelor în biserică: în cinstea Sfintei Treimi, în cinstea Sf.Maicii Domnului;
 - când ne rugăm individual în biserică;
 - întotdeauna când ne închinăm în fața unei icoane (acasă sau în biserică);
 - când spunem anumite rugăciuni: în timpul rugăciunilor începătoare, la rugăciunea lui Efrem Sirul, etc.;
- etc.

În toate aceste cazuri se fac câte 3 închinăciuni mari (metanii mici).

Greșeli frecvente la realizarea unei închinăciuni mari (metanii mici):

x. Unii credincioși confundă această închinăciune mare cu o genuflexiune.

– Acești credincioși se lasă în jos din genunchi până aproape de sol și ating podeaua bisericii cu mâna. Cât timp fac această genuflexiune cu picioarele, trunchiul lor rămâne drept sau este (foarte) puțin aplecat.

Scopul acestor credincioși lipsiți de cateheza elementară nu este realizarea unei aplecări a trunchiului la 90 grade, ci pur și simplu scopul greșit este atingerea solului cu mâna.

Din păcate, preoții care îi văd pe acești credincioși nu îi învață și atenționează, că în Biserică acest tip de genuflexiune are o valoare duhovnicească relativă.

– De obicei această greșeală este făcută de către femeile care vin la Biserică îmbrăcate neadecvat, adică nu poartă o fustă lungă care să le acopere complet picioarele și să le ajungă până la glezne (așa cum sunt pictate ca model toate femeile, în toate bisericile creștin ortodoxe).

Pentru că poartă fuste care le ajung doar până la genunchi, în mod evident aceste femei nu se pot apleca în față, pentru a realiza o închinăciune mare corectă. Totuși, pentru a face ceva, ele se lasă în jos din picioare și fac o genuflexiune până când ating

podeaua bisericii cu mâna.

Din păcate, acest model greșit de a face o închinăciune mare (metanie mică) devine apoi un exemplu greșit pentru fetele/femeile mai tinere, care nu au o experiență bisericească. Astfel că în general și femeile tinere (care de obicei vin la Biserică în blugi) tot așa fac închinăciunile mari, sub forma unei genuflexiuni care are o oarecare valoare duhovnicească.

xx. Niciodată nu facem semnul Sf.Cruci și simultan ne aplecăm, deoarece în acest mod anulăm valoarea duhovnicească a Sf.Cruci („rupem” Crucea).

De asemenea, ne aplecăm doar după ce am făcut complet semnul Sfintei Cruci, pentru a ne putea păstra mental atenția asupra cuvintelor rugăciunii.

xxx. Credincioșii care se apleacă în față cu trunchiul corpului nu flexează/îndoie genunchii, astfel că din ergonomia mișcării, în mod automat fundul lor se deplasează în spate și eventual atinge persoanele care stau aproape.

Nu este voie, acceptabil și educativ ca închinăciunile noastre mari să fie însoțite de deplasarea fundului înspre spate și atingerea persoanei care stă în spatele nostru. Dacă această închinăciune este făcută ceva mai rapid, în viteză, atunci deplasarea fundului în spate înseamnă practic lovirea persoanei care stă în spatele nostru.

Echivalarea metaniilor mari cu închinăciunile.

În general numărul de închinăciuni este gândit în corelație cu valoarea metaniilor mari:

– **1 metanie mare echivalează cu 3 închinăciuni mici** (capul, umerii și trunchiul se apleacă ușor în față, se flexează ușor genunchii, mâna dreaptă ajunge/coboară până la nivelul genunchilor);

– **1 metanie mare echivalează cu 2 închinăciuni mari sau metanii mici** (se flexează ușor genunchii, trunchiul corpului ajunge paralel cu solul și eventual degetele întinse ating podeaua).

3.4.2. Cum realizăm calitativ „rugăciunea inimii de sine mișcătoare“.

Un rol important în cadrul treptelor calitative de rugăciune îl are „rugăciunea inimii de sine mișcătoare“ (treapta nr.4 a rugăciunii).

Așa cum ne învață Sfântul Iosif Isihastul, **rugăciunea neîncetată a „inimii“ este de fapt rugăciunea autonomă neîncetată, realizată de către Sinele transcendent divin din om.**

RUGĂCIUNEA AUTONOMĂ A INIMII („RUGĂCIUNEA INIMII DE SINE MIȘCĂTOARE”) ESTE REALIZATĂ DE CĂTRE SINELE DIVIN TRANSCENDENT DIN OM (DUHUL SFÂNT), NU DE CĂTRE SINELE NATURAL AL OMULUI.

Acest lucru este scris clar în „Epistola către Romani“, a Sfântului Apostol Pavel (cap.8, versetul 26):

„De asemenea și Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, căci noi nu știm să ne rugăm cum trebuie, ci Însuși Duhul Se roagă pentru noi cu suspine negrăite.”

(sublinierile din citat îmi aparțin)

Pentru explicații cu privire la Sinele transcendent divin din om vedeți în cadrul capitolului 2 paragrafele **2.3.4.2.** intitulat „Structura duhovnicească elementară a omului” și **2.3.4.3** „Scopul și sensul vieții omenești”.

Importanța deosebită a acestei rugăciuni autonome constă în faptul că însuși Duhul Sfânt (Sinele transcendent divin) se roagă în „inima” noastră, ceea ce duce la rapida despățimire, iluminare și îndumnezeire a Sinelui natural al omului. Se ajunge astfel la desăvârșirea duhovnicească a Sinelui natural al omului, împlinirea în cel mai înalt grad al sensului vieții omenești.

DOBÂNDIREA ȘI PĂSTRAREA „RUGĂCIUNII INIMII DE SINE MIȘCĂTOARE” = DUCE LA REALIZAREA DESĂVÂRȘIRII DUHOVNICEȘTI A OMULUI = DESPĂTIMIREA, ILUMINAREA ȘI ÎNDUMNEZEIREA SINELUI NATURAL AL OMULUI.

„Rugăciunea inimii de sine mișcătoare” se poate primi în dar de la Dumnezeu oricând, dar pentru un timp limitat. Pentru păstrarea ei trebuie să îndeplinite mai multe condiții, care presupun realizarea unor anumite tipuri de asceză.

Iată câteva condiții elementare pentru dobândirea și păstrarea „rugăciunii inimii de sine mișcătoare”:

a. O condiție fundamentală a păstrării „rugăciunii inimii de sine mișcătoare” este realizarea primelor 3 trepte de rugăciune: rugăciunea lui Iisus spusă cu gura, Rugăciunea minții (rugăciunea lui Iisus în minte) și Rugăciunea inimii (coborârea rugăciunii minții în „inimă”).

În mod concret acest lucru înseamnă următoarele:

a.1. Neîncetat în timpul zilei spunem cu gura (în șoptă, cu voce tare) *rugăciunea lui Iisus*: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”. Pe inspirație spunem „Doamne Iisuse Hristoase”, iar pe expirație spunem „miluiește-mă”.

Cine are câteva luni de practică va spune întreaga rugăciune pe inspirație și întreaga rugăciune pe expirație. Deci la fiecare inspirație și la fiecare expirație se va spune verbal „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”.

Neîncetat ore, zile și ani gura omului trebuie să lucreze tăcerea și rugăciunea lui Iisus. Vorbim cât mai puțin posibil sau deloc, în schimb șoptim neîncetat rugăciunea lui Iisus. Niciodată nu ne vom opri din această activitate a rugăciunii cu gura, indiferent cât de sportivi duhovnicești vom fi. Deși dobândise „rugăciunea inimii de sine mișcătoare” și avea mari asceze în timpul nopții, până la sfârșitul vieții sale Sf. Iosif Isihastul șoptea încontinuu în timpul zilei *rugăciunea lui Iisus*.

Indiferent câți ani de călugărie aveau, toți ucenicii Sf. Iosif Isihastul aveau ordin strict de a păstra tăcerea și de a repeta neîncetat șoptit și auzibil *rugăciunea lui Iisus*. De dimineața până seara acești oameni spuneau cu gura încontinuu doar *rugăciunea lui Iisus*.

Atunci când este posibil, *rugăciunea lui Iisus* spusă cu gura trebuie completată cu asceza trupească a efectuării de Sfinte Cruci. Neîncetat ore întregi facem în mod corect pe corp semnul Sf. Cruci (vedeți în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.3**).

Când obosim cu mâna dreaptă continuăm să facem Sfânta Cruce cu mâna stângă, apoi iar continuăm cu mâna dreaptă, etc. Conform învățăturilor monahale, Sfânta Cruce nu

are valoare dacă nu o facem corect, adică înseamnă atingerea precisă cu cele trei degete unite a celor 4 puncte din corpul nostru: frunte, sub buric, umăr drept, umăr stâng.

a.2. Când datorită anturajului nu putem spune *rugăciunea lui Iisus* cu gura, atunci ne vom sili pentru a o spune neîncetat în minte.

Cu excepția unor activități intelectuale solicitante (învățare, memorare, gândire), orice facem sau muncim, mintea și gura noastră trebuie să lucreze neîncetat *rugăciunea lui Iisus*.

Atunci când este posibil, *rugăciunea lui Iisus* spusă cu mintea trebuie completată cu asceza trupească a efectuării de Sfinte Cruci. Neîncetat ore întregi, de dimineață până seara, facem în mod corect pe corp semnul Sf. Cruci.

Prin *rugăciunea lui Iisus* spusă mental, vom stopa împrăștierea minții în dialogurile mentale demonice de tipul „vorbire în deșert”: reverie, slavă deșartă, invidie, clevetire, lăcomie, desfrânare, răzbunare, desconsiderare, mânie, resentiment, etc.

a.3. În timpul pravilelor de rugăciune ne vom sili să facem rugăciune de calitate, care să ducă la „coborârea minții în inimă”, adică la realizarea *Rugăciunii inimii*.

În acest sens, vedeți mai sus în acest subcapitol toate paragrafele **3.4.1.IS + 3.4.1.IH**.

b. Completa despățimire a trupului, sufletului și a Sinelui natural al omului, care este absolut necesară pentru păstrarea „rugăciunii inimii de sine mișcătoare”. Pentru a înțelege asceza necesară despățimirii citiți întreg capitolul **19**.

Rugăciunea autonomă a „inimii” se poate primi limitat oricând, ca un dar al lui Dumnezeu, dar ea nu se păstrează dacă nu realizăm completa despățimire a Ființei noastre: trup, minte, suflet, Sinele natural.

Rugăciunea inimii este de mare ajutor pentru completa despățimire a omului, în același timp „rugăciunea inimii de sine mișcătoare” nu se poate păstra fără această despățimire.

ASCEZA PENTRU A LUCRA „RUGĂCIUNEA INIMII” = AJUTĂ ÎN PROCESUL DE COMPLETĂ DESPĂTIMIRE A FIINȚEI UMANE (MINTE, TRUP, SUFLET, SINELE NATURAL) = COMPLETA DESPĂTIMIRE A OMULUI ESTE O CONDIȚIE FUNDAMENTALĂ PENTRU A PĂSTRA LUCRAREA AUTONOMĂ A „RUGĂCIUNII INIMII” („RUGĂCIUNEA INIMII DE SINE MIȘCĂTOARE”).

După anii de asceză și osteneală pentru despățimire, dacă prin voință și silire de sine reușim să pornim și să păstrăm *Rugăciunea inimii*, atunci în timp vor avea loc și celelalte două etape ale desăvârșirii duhovnicești: iluminarea și îndumnezeirea Sinelui natural al omului.

În rezumat:

ASCEZA ȘI OSTENEALA PENTRU COMPLETA DESPĂTIMIRE A TRUPULUI, MINȚII, SUFLETULUI, SINELUI NATURAL AL OMULUI + OSTENEALA CONȘTIENTĂ (VOINȚĂ, SILIRE DE SINE) PENTRU NEÎNCETATĂ „RUGĂCIUNEA MINȚII” = SINELE DIVIN TRANSCENDENT AL OMULUI ÎNCEPE SĂ LUCREZE NEÎNCETAT ÎN MOD AUTONOM, FĂRĂ INTENȚIA ȘI VOINȚA OMULUI „RUGĂCIUNEA INIMII” („RUGĂCIUNEA INIMII DE SINE MIȘCĂTOARE”) = ÎN TIMP SE VOR REALIZA ILUMINAREA ȘI ÎNDUMNEZEIREA SINELUI NATURAL AL OMULUI.

c. Citirea zilnică a psalmilor, între orele 22–4 dimineața, cu psalmodiere verbală și mentală, pentru a apare efectul de „coborâre a minții în inimă”.

Pentru a citi psalmii seara și noaptea între orele 22–4 dimineața, este recomandat să avem binecuvântare de la preot. Nu este vorba despre o obligativitate sau condiționare, este doar o recomandare lăsată la latitudinea fiecăruia. Mai multe aspecte practice cu privire la citirea psalmilor puteți găsi în capitolul 18 la paragraful **18.2.16** și în capitolul 19 la paragraful **19.4.30**.

d. Asceza trupului, care duce la purificarea (sfințirea) trupului și smerirea de sine. Asceza trupului este deci esențială, pentru a menține lucrarea *Rugăciunii minții*, pentru a obține *Rugăciunea inimii* și pentru a păstra lucrarea autonomă a „rugăciunii inimii de sine mișcătoare”.

Asceza trupului înseamnă osteneala trupului în timpul căreia putem avea starea de „trezvie a minții”, adică este doar efortul fizic care este dublat de *Rugăciunea minții*.

Deci **este asceză a trupului orice activitate depusă cu mâinile, picioarele, gura, întreg corpul, în timpul căreia mintea noastră lucrează neîncetat rugăciunea lui Iisus:**

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”.

Tipuri de asceză a trupului sunt și următoarele:

– postul alimentar (vezi în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.6**, intitulat „Jertfa postului trupesc și sufletesc”);

– stăm în picioare la slujbe în Biserică și acasă la pravilele de rugăciune;

– spunem încontinuu cu gura în șoaptă *rugăciunea lui Iisus*: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”;

O asceză mai bună este ca în timp ce cu gura spunem neîncetat *rugăciunea lui Iisus*, cu mâna dreaptă să facem pe corp neîncetat în mod corect sute de Sfinte Cruci. Când obosim să facem Sfinte Cruci cu mâna dreaptă, le vom face cu mâna stângă, apoi iar folosim mâna dreaptă, etc.

– facem corect pe trup cu mâna dreaptă semnul Sf. Cruci (vedeți în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.3**);

– facem zilnic 10–X închinăciuni (mici, mari) și 10–X metanii mari;

– mergem pe jos: înspre și de la serviciu, la cumpărături, la plimbare, facem marșuri militare, etc;

– munca fizică realizată doar cu mâinile (rucodelia);

– somnul polifazic;

Este variabil, în funcție de puterile și programul fiecăruia: 5–6 ore de somn noaptea/dimineța și 3–4 ore de somn după-amiaza.

– munca fizică a întregului trup, pentru folosul propriu și/sau în folosul altor oameni: orice activitate în agricultură, orice activitate industrială, spargem lemne, cărăm saci, activități de construcție și reparație, etc;

– slujirea și ajutorarea altor oameni: bolnavi, neputincioși, paralizați, bătrâni, copii mici, etc;

– efortul fizic de a sta la birou pentru a realiza orice munci intelectuale, dar în timpul cărora putem avea starea de „trezvie a minții” (mintea poate lucra în acest timp

rugăciunea lui Iisus: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”);

– boala fără de voie, când nu realizăm postire cu proprie voință;

Dormim 6 ore noaptea și 2 ore ziua după–amiază, sau dormim 5 ore noaptea și 3 ore ziua după orele 15. Somnul multor monahi înseamnă 3 ore de somn dimineața și 3 ore de somn după–amiaza, după orele 15.

e. Osteneala pentru permanentă pocăință, înțelesă ca fiind: o stare de întristare lucrătoare, conștientizarea și acceptarea/recunoașterea păcatelor făcute, conștientizarea stării de păcătoșenie, sentimentul de vinovăție pentru păcatele făcute, decizia, dorința și voința de a nu mai repeta păcatele comise.

Practic nu poate exista *Rugăciunea inimii* și „coborârea minții în inimă” și „rugăciunea inimii de sine mișcătoare”, fără aceste aspecte permanente, care țin de asceza trupului, despățimire, pocăință, trezvia minții și psalmodierea psalmilor.

3.4.3. Rugăciunea calitativă versus rugăciunea cantitativă.

Un aspect important în reușita îndeplinirii unei pravile de rugăciune este modul cum planificăm această pravilă de rugăciune, din punct de vedere cantitativ și calitativ.

Este greșit să ne propunem de la început o pravilă de rugăciune grea, cu multe ore de rugăciune. În acest mod vom putea face o zi de rugăciune urmate de multe alte zile de pauză totală.

Nici măcar monahii experimentați sau Sfinții nu au putut păstra zilnic o pravilă grea de rugăciune. Practica monahală i–a învățat pe călugări că este foarte important de a păstra zilnic o pravilă minimă de rugăciune (PMiR), care trebuie și poate fi respectată indiferent de circumstanțele exterioare, trupești sau mentale.

Ideea fundamentală a acestei pravile minime este de a păstra neîncetat legătura cu Dumnezeu, să nu existe goluri sau pauze în această legătură. Sfântul Paisie Aghioritul ne povățuia ca mereu să păstrăm un minim „fir” (rugăciune) de legătură cu Dumnezeu, niciodată să nu se rupă „firul” între noi și El.

3.4.3.a. Pentru a putea avea o continuitate și o creștere naturală a pravilei de rugăciune trebuie ca mai întâi să ne propunem o pravilă minimă de rugăciune zilnică (PMiR).

Ideea este să ne stabilim singuri o PMiR, pe care să o putem îndeplini zilnic.

Există 2 tipuri de pravilă minimă de rugăciune: cantitativă și calitativă.

Pravila minimă de rugăciune cantitativă (PMiRCn)

Această pravilă ia seama mai ales la aspectele cantitative: număr de metanii mari făcute, număr de închinăciuni, număr de psalmi, număr de rugăciuni canonice, număr de rugăciuni făcute cu metanier, etc. Trebuie făcute aceste rugăciuni indiferent de aspectul calitativ: dacă doar le citim cu buzele, dacă le spunem cu participarea minții, dacă le psalmodiem sau le spunem cu trezvie, cu „coborârea minții în inimă”.

Pravila minimă de rugăciune calitativă (PMiRca)

Această pravilă ia seama mai ales la aspectele calitative: orice rugăciune trebuie spusă complet, total, cu trezvie și „coborârea minții în inimă”.

Aceste rugăciuni calitative se spun printr–o ușoară psalmodiere verbală, cu totală dăruire și implică un mare consum psihic–sufletec. O rugăciune de calitate implică obligatoriu o stare sufletească deosebită: pocăință, durere, evlavie, dor pentru Dumnezeu, dragoste pentru Dumnezeu, recunoștință pentru Dumnezeu, râvnă, dorință pentru despățimire, dorință pentru mântuire, etc.

Este recomandat ca în pravila noastră zilnică de rugăciune să îmbinăm aspectul cantitativ cu aspectul calitativ. Adică ne propunem o pravilă minimă de rugăciune zilnică pe care o vom respecta neapărat din punct de vedere cantitativ, dar măcar anumite rugăciuni le vom spune cu trezvie, cu maximă dăruire și dedicație.

Cum stabilim care este PmiR pe care o putem duce indiferent de zi, vreme sau de starea noastră emoțională?

De obicei ne propunem o pravilă peste puteri, pe care o putem urma doar câteva zile și apoi abandonăm complet orice efort. De aceea înțelepciunea populară ne învață: „**mai binele este dușmanul binelui**“. Ideea este să nu abandonăm asceza, ci să scădem din pravila propusă inițial până când ajungem la o osteneală pe care o putem duce zilnic fără mare efort. Apoi de la acest nivel minim creștem această pravilă, puțin câte puțin.

Model orientativ de etapizare a unei PMiR (pravile minime de rugăciune zilnică).

Vom continua pravila etapizat și treptat:

– în primele 10 zile.

Întotdeauna începem asceza cu metaniile mari făcute dimineața, niciodată nu renunțăm să facem dimineața metanii mari, indiferent cât de avansați suntem.

Începem să facem dimineața (după trezire) **20 metanii mari** (cu psalmul 50).

În timpul zilei avem preocuparea conștientă pentru a ne păstra neîncetat mintea în starea de prezență conștientă (vezi în continuare paragraful **3.5.1**).

După orele 16 dormim 2–4 ore, suntem odihniți și pregătiți pentru rugăciunile de noapte.

La orele 21...23 facem rugăciunea de pocăință personală + facem **20 metanii mari** (cu psalmul 50). Atât și nimic mai mult timp de 10 nopți.

– în zilele 11–20.

Dimineața (după trezire) facem **30 metanii mari** (cu psalmul 50 și rg. Sf.Efrem Sirul).

În timpul zilei avem preocuparea conștientă pentru a ne păstra neîncetat mintea în starea de prezență conștientă (vezi în continuare paragraful **3.5.1**).

După orele 16 dormim 2–4 ore, suntem odihniți și pregătiți pentru rugăciunile de noapte.

La orele 21...23 facem rugăciunea de pocăință personală + citim rugăciunile de seară + citim rugăciunile începătoare + facem **30 metanii mari** (cu psalmul 50 și rg. Sf.Efrem Sirul). Atât și nimic mai mult timp de 10 nopți.

– în zilele 21–30.

Dimineața (după trezire) facem **40 metanii mari** (cu psalmul 50, rg. Sf.Efrem Sirul și alte rugăciuni).

În timpul zilei avem preocuparea conștientă pentru a ne păstra neîncetat mintea în starea de prezență conștientă (vezi în continuare paragraful **3.5.1**).

După orele 16 dormim 2–4 ore, suntem odihniți și pregătiți pentru rugăciunile de noapte.

La orele 21...23 facem rugăciunea de pocăință personală + citim rugăciunile de seară + citim rugăciunile începătoare + facem **40 metanii mari** (cu psalmul 50, rg. Sf.Efrem Sirul și alte rugăciuni) + citim „rugăciunea de la revărsatul zorilor“.

Atât și nimic mai mult timp de 10 nopți.

– în zilele **31–40.**

Dimineața (după trezire) facem **50 metanii mari** (cu psalmul 50, rg. Sf.Efrem Sirul și alte rugăciuni).

În timpul zilei avem preocuparea conștientă pentru a ne păstra neîncetat mintea în starea de prezență conștientă (vezi în continuare paragraful **3.5.1**).

După orele 16 dormim 2–4 ore, suntem odihniți și pregătiți pentru rugăciunile de noapte.

La orele 21...23 facem rugăciunea de pocăință personală + citim rugăciunile de seară + citim rugăciunile începătoare + facem **50 metanii mari** (cu psalmul 50, rg. Sf.Efrem Sirul și alte rugăciuni) + citim „rugăciunea de la revărsatul zorilor“ + citim 1 Acatist (la alegere).

Atât și nimic mai mult timp de 10 nopți.

– în zilele **41–50.**

Dimineața (după trezire) facem **60 metanii mari** (cu psalmul 50, rg. Sf.Efrem Sirul și alte rugăciuni).

În timpul zilei avem preocuparea conștientă pentru a ne păstra neîncetat mintea în starea de prezență conștientă (vezi în continuare paragraful **3.5.1**).

După orele 16 dormim 2–4 ore, suntem odihniți și pregătiți pentru rugăciunile de noapte.

La orele 21...23 facem rugăciunea de pocăință personală + citim rugăciunile de seară + citim rugăciunile începătoare + facem **60 metanii mari** (cu psalmul 50, rg. Sf.Efrem Sirul și alte rugăciuni) + citim „rugăciunea de la revărsatul zorilor“ + citim 1 Acatist (la alegere) + citim 3 psalmi.

Atât și nimic mai mult timp de 10 nopți.

– în zilele **51–60.**

Dimineața (după trezire) facem **70 metanii mari** (cu psalmul 50, rg. Sf.Efrem Sirul și alte rugăciuni).

În timpul zilei avem preocuparea conștientă pentru a ne păstra neîncetat mintea în starea de prezență conștientă (vezi în continuare paragraful **3.5.1**).

După orele 16 dormim 2–4 ore, suntem odihniți și pregătiți pentru rugăciunile de noapte.

La orele 21...23 facem rugăciunea de pocăință personală + citim rugăciunile de seară + citim rugăciunile începătoare + facem **70 metanii mari** (cu psalmul 50, rg. Sf.Efrem Sirul și alte rugăciuni) + citim „rugăciunea de la revărsatul zorilor“ + citim 1 Acatist (la alegere) + citim 3 psalmi.

– etc.

Note:

– stabilizăm această pravilă pentru următoarele 1–3 luni de zile;

– după încă 1–3 luni de zile putem face alte creșteri treptate de pravilă, după puteri și preferințe.

– în total dimineața trebuie să ajungem să facem **100–1.000 metanii mari**;

– la rugăciunile „de noapte“ ne stabilizăm definitiv la maxim 100 metanii mari, după aceea orice creștere a numărului de metanii mari se va face doar în cadrul pravilei de metanii mari făcute dimineață;

– undeva după 12 luni de la începutul ascezei ne putem stabili o PmiR „de noapte“ și „de dimineață“, pe care să o putem menține neîncetat.

Dar dincolo de orice rugăciuni citite sau spuse mental, cel mai important aspect al acestei pravile minime zilnice care are ca scop păstrarea unei minime legături mentale și sufletești cu Dumnezeu este trezvia/paza minții.

În mod simplificat și esențial, paza minții înseamnă să avem o viață lăuntrică, să avem o neîncetată supraveghere de sine, o neîncetată atenție asupra gândurilor care ne apar în minte.

În cursul unei zile un om are câteva mii de gânduri, pe care crede că sunt ale sale. Dar doar câteva gânduri sunt ale omului și alte câteva sunt de la Dumnezeu, restul cu toate sunt gânduri de sugestie demonică: de momeală, împrăștiere, mândrie, slavă deșartă, îndreptățire de sine, lăcomie, mânie, răutate, invidie, ură, grijă pentru altul, trândăvie, clevetire, posesie de bunuri, etc.

Soluția cea mai practică și mai simplă de a ne feri din start de această avalanșă de gânduri demonice este să ne împotrivim imediat la gândurile de momeală și să ne „încărcăm“ mintea cu disciplina rugăciunii lui Iisus. În acest mod evităm gândurile demonice de sugestie, evităm să cădem în patimi grele, păstrăm „firul“ cu Dumnezeu și avem o stare psihică tonică, pozitivă și excelentă.

Se poate ca într-o zi să avem scuza că suntem foarte ocupați cu munca, obosiți, supărați sau triști sufletește, deci să nu avem niciun chef și nici puterea mentală să citim sau să repetăm mental rugăciuni. Dar chiar și în acea zi (și mai ales într-o astfel de zi) trebuie să facem osteneala pentru paza minții, pentru repetarea mentală a rugăciunii lui Iisus.

Nu vom putea susține zilnic un canon de rugăciuni spuse din suflet, cu totală evlavie și dăruire, aducând lui Dumnezeu jertfa lacrimilor. Este greu de dat zilnic lui Dumnezeu „jertfa lacrimilor“ prin rugăciune, deși monahii ne avertizează că o zi trecută fără „jertfa lacrimilor“ este o zi pierdută duhovnicește.

Este greu sau imposibil pentru un mirean ca toate rugăciunile propuse să fie zilnic spuse cu maximă dăruire, cu psalmodiere și trezvie. Când sunt zile speciale de sărbătoare sau liniște este poate posibil să ne dedicăm complet și cu maximă calitate pentru toate rugăciunile dorite.

În restul zilelor însă combinăm aspectul cantitativ cu cel calitativ: respectăm cantitativ toată norma de rugăciuni stabilite și doar o parte dintre ele le spunem cu maximă calitate.

De exemplu, vom respecta cantitativ toată pravila de mai sus, dar câteva rugăciuni ne vom strădui să le spunem cu toată dragostea, evlavia, pocăința, dăruirea și durerea noastră.

În PmiR vom spune cu maximă calitate: 9 rugăciuni Tatăl Nostru, 50 rugăciuni ale lui Iisus, 2 psalmi (din cei 3 psalmi propuși), 25 metanii mari (din cele 100 propuse).

Dacă nu ne putem ruga dimineața acasă în fața unei icoane, spunem aceste rugăciuni mental, când suntem în drum spre serviciu. Spunem aceste rugăciuni oricând în timpul unei zile, indiferent dacă este dimineața sau după-amiaza, dacă suntem în autobuz sau mașina personală, dacă suntem în pauza de țigară, dacă facem mâncare sau curat în casă.

Respectăm pravila minimă de rugăciune indiferent dacă afară ninge sau este viscol, indiferent dacă este arșită sau plouă torențial, indiferent dacă ne este foame sau ne doare capul, indiferent dacă ne este sete sau suntem obosiți, indiferent dacă avem probleme la serviciu sau copilul este bolnav, indiferent dacă în jurul nostru se vorbește intens sau familia se uită la TV, etc.

3.4.3.b. Trebuie neapărat respectat și aspectul cantitativ al pravilei PMiR propuse, nu are voie să treacă ziua și noi să nu fi citit sau spus mental toate aceste rugăciuni auto-asumate.

În acest sens arh. Ilie Cleopa ne învâța următoarele: **„cantitatea naște calitatea“**.

Nu am avut timp să ne spunem rugăciunile noaptea?, nicio problemă, le vom spune dimineața. Nu am avut timp să ne spunem rugăciunile dimineața?, nicio problemă, le vom spune după-amiaza.

Nimeni nu impune nimănui care trebuie să fie această normă zilnică de rugăciuni, fiecare își gândește canonul zilnic dorit, după dorință, voință și putere duhovnicească.

PRAVILA MINIMĂ DE RUGĂCIUNE ZILNICĂ POATE FI COMPUSĂ DIN URMĂTOARELE RUGĂCIUNI = SPUNEM RUGĂCIUNILE ÎNCEPĂTOARE (cu TATĂL NOSTRU DE 10 ORI ȘI ÎMPĂRATE CERESC DE 10 ORI) + FACEM 25 METANII MARI + SPUNEM PSALMUL 50 + CITIM 2 PSALMI ÎN ORDINEA LOR DIN PSALTIRE.

De asemenea, respectăm DISCIPLINA POSTULUI + CITIM 1 CAPITOL DINTR-O CARTE (Sf.Evanghelie, Filocalia, Everghetinos, Viețile Sfinților, orice carte de teologie, orice carte de monahism) + PERMANENT AVEM PAZA MINȚII (spunem neîncetat *rugăciunea lui Iisus*).

Desigur că nu trebuie să rămânem mental blocați la acest nivel, ori de câte ori avem timp sau dispoziție sufletească, trebuie să spunem cu maximă calitate toate rugăciunile incluse în pravila minimă zilnică.

Ideal este ca măcar în zilele de luni, miercuri și vineri să ne putem tripla timpul alocat rugăciunii și să ne putem îndeplini toată pravila de rugăciuni cu maximă calitate posibilă (cu atenție, durere, evlavie, pocăință, dragoste pentru Dumnezeu, iertarea aproapelui, cu psalmodiere, cu trezvie, cu “coborârea minții în inimă”).

Minim o dată pe săptămână să ne spunem toate rugăciunile acasă, în fața unei icoane, cu durere, zdrobire de sine, evlavie și pocăință. Minim o dată pe săptămână să-l aducem lui Dumnezeu cea mai puternică și calitativă rugăciune pe care o putem noi da Lui, din toată mintea, inima și sufletul nostru.

Chiar 10 minute dacă ne rugăm, dar să fie 10 minute de totală dăruire, jertfă și durere, în care să ne jertfim lui Dumnezeu cu întreaga noastră Ființă, din toată puterea minții și sufletului nostru.

Dar cum putem ajunge la rugăciunea „de calitate“?

Mai întâi începem să psalmodiem încet rugăciunile (le cântăm încet cu buzele).

Psalmodierea este superioară cititului simplu a unei rugăciuni. Prin psalmodiere rugăciunile durează mai mult, dar sporul calitativ merită osteneala. Prin psalmodierea înceată mintea noastră acordă un timp și o atenție mai mare asupra fiecărui cuvânt din textul rugăciunii.

După câteva minute, în mod natural, vom simți că nu mai trebuie să psalmodiem

rugăciunea cu vocea auzită și vom psalmodia rugăciunea doar în mintea noastră. Buzele se opresc și vom cânta încetișor fiecare cuvânt al rugăciunii doar în mintea noastră.

După alte câteva minute, **în mod natural și fără să folosim vreo tehnică mentală, continuând să psalmodiem rugăciunea în mintea noastră, vom simți cum rugăciunea ne va „coborî în inimă“ (în suflet).**

Dacă psalmodiem rugăciunile și ne rugăm lui Dumnezeu cu evlavie, dragoste, pocăință, smerire de sine, durerea și zdrobirea „inimii“, în mod natural mintea „coboară în inimă“ și apare starea duhovnicească de „trezvie a sufletului“, de prezență totală a sufletului și a minții. În starea de trezvie mintea continuă să psalmodieze rugăciunea, dar atenția o vom simți ca fiind situată în „inimă“ (suflet). Pentru osteneala de a ajunge la starea de trezvie Dumnezeu ne poate da Harul Său, care ne va aduce harismele sale: pacea, smerenia, dragostea, blândețea, iertarea, bucuria, râvna pentru osteneală, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, curăția, fericita întristare.

Indiferent cât de ocupați suntem, să ne străduim să respectăm cu sfințenie această PMiR. În timp, pe măsură ce ne obișnuim cu această PMiR, putem să o extindem calitativ și cantitativ.

Puțin câte puțin, metodic și treptat, lună după lună, vom adăuga câte ceva la această pravilă. După o lună mai putem adăuga la această PMiR încă: 10 metanii, 100 rugăciuni ale lui Iisus făcute cu metanier, 100 rugăciuni ale lui Iisus făcute mental în timp ce facem o altă activitate, 1 psalm, 10 pagini de text teologic și Sinaxarul sfinților zilei.

3.4.3.c. În același timp, să ne stabilim de la bun început și o pravilă maximă de rugăciune zilnică (PMaR), obiectivul pe care ne propunem să îl atingem în maxim 1–2 ani de zile.

În această PMaR trebuie să includem obligatoriu zilnic: cât mai multe metanii, 1000 de repetări mentale ale *rugăciunii lui Iisus* în timp ce facem o altă activitate, citirea a cât mai mulți psalmi, citirea unui Acatist, citirea zilnică a minim 10 pagini de texte teologice, ascultarea Vecerniei de seară, spovedanie săptămânală, împărtășire la fiecare 40 zile.

De asemenea, măcar o dată pe săptămână trebuie să includem o priveghere personală de noapte, în care să citim la lumina unei lumânări mari un Acatist al Maicii Domnului urmat imediat apoi de Paraclisul Maicii Domnului.

Ne facem o listă cu ce trebuie să conțină această PMaR și o păstrăm mereu în mintea noastră ca fiind obiectivul pe care trebuie să îl atingem metodic în maxim 1 an de zile. Nu trebuie să așteptăm 1 an de zile să realizăm într-o zi o pravilă maximă de rugăciune. Oricând avem o zi liberă sau ne simțim odihniți putem să ne propunem ca în ziua aceea să realizăm pravila maximă de rugăciune.

Când avem o zi ceva mai liberă nu pierdem timpul, ci ne testăm pe noi înșine dacă putem face față cantitativ și calitativ la PMaR pe care ne-am propus-o.

3.5. Ce înseamnă starea de „prezență conștientă“ a minții, starea de „trezvie a minții“ și starea de „trezvie a sufletului“. Diferența dintre trezvia minții și „trezvia sufletului“.

În general se vorbește despre trezvia minții ca fiind același lucru cu starea de „prezență conștientă” a minții, cu starea mentală de priveghere a minții, de totală atenție de tipul „aici și acum” asupra fiecărui gând al minții.

Trebuie totuși făcută precizarea că din punct de vedere al „tehnicilor” și practicilor isihasmului monahal, trezvia sufletului nu este același lucru cu starea de „prezență conștientă” a minții.

De exemplu, în scrierile sale (inclusiv în Sfânta Liturghie) Sfântul Ioan Gură de Aur ne vorbește doar despre „trezvia sufletului”, el niciodată nu folosește expresia de „trezvie a minții”. Sf. Împărtășanie este pentru „trezvia sufletului”.

DIN PUNCT DE VEDERE PSIHOLAGIC ȘI TEOLOGIC „TREZVIA SUFLETULUI” NU ESTE ACELAȘI LUCRU CU STAREA DE „TREZVIE A MINȚII”, SAU CU STAREA DE „PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ” A MINȚII.

Putem vorbi și despre starea de „trezvie a minții”, dar aceasta nu este același lucru cu starea de „trezvie a sufletului”. Există multe scrieri monastice care tratează tematica trezviei și diferența fină existentă între „trezvia minții” și „trezvia sufletului”.

Dintre acestea, **cea mai importantă scriere pe tema trezviei este Filocalia vol.IV.**

O carte foarte utilă pe tema trezviei este și cea scrisă de Arhimandritul Emilianos Simonopetrilul, cu titlul *Cuvânt despre trezvie. Tâlcuire la Sfântul Isihie*. (vol. III din seria *Tâlcuiri la Filocalia*).

3.5.1. Starea de „prezență conștientă” a minții.

Este primul nivel al trezviei, care se obține prin:

– aducerea aminte la propria moarte, sfânta frică de Dumnezeu, dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu;

Acestea ne oferă motivația („tensiunea”) psiho–emoțională inițială de care avem nevoie, pentru a realiza efortul sufletesc–mental prelungit necesar determinării în lupta contra demonilor și patimilor, pentru depășirea trândăviei și nepăsării, pentru a realiza neîncetat rugăciunea minții;

– starea psiho–emoțională generală: atenție conștientă, calm, relaxat, liniștit, pacea minții, tăcere, înfrânarea vorbirii, blândețe, răbdare, simplitate, bunătate, curaj duhovnicesc, voință și libertatea voinței, cuminenie, umilința duhului, smerită cugetare, înfrânare și cumpătare generală în toate aspectele vieții psiho–emoționale și cotidiene;

– voință pentru atenție conștientă la sine (efortul conștient al atenției), vigilență la sine, permanentă luare aminte la sine (neîncetată luare aminte la gânduri, poftă, patimi), permanentă stăpânire de sine;

– atenție, curaj, răbdare, voință (silire de sine) pentru neîncetata *rugăciune a lui Iisus* realizată mental, fără împrăștierea minții;

Nu uitați ce ne învață Starețul Iosif Vatopedinul:

„curajul este puterea principală a sufletului”.

– preocuparea pentru a ne stabili în deprinderile și continuitatea unui program zilnic stabil, care să conțină ca repere principale orele de începere a activităților zilnice importante: ora de trezire, ora rugăciunilor de dimineață, plecarea la muncă,

întoarcerea de la muncă, orele de masă, ora pentru citit lecturi și precis cât citim, ora începerii rugăciunilor de seară, foarte precis ce conține pravila rugăciunilor de seară, ora de culcare;

- conștiința și sentimentul prezenței conștiente a lui Dumnezeu lângă tine și în inima ta;
- atenția și vigilența de anticipare a răspunsului nostru la ispitele venite prin gânduri și oameni;
- înfrânare și cumpătare alimentară, post alimentar.

Starea de prezență conștientă poate fi asemănată cu efortul de ne păstra mintea în centrul liniștit al unei tornade de gânduri, care reprezintă mulțimea și furia gândurilor trimise asupra noastră de către demoni și propriile patimi.

STAREA DE „PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ” A MINȚII SE OBTINE PRIN URMĂTOARELE ASPECTE =

- 1. SFÂNTĂ FRICĂ DE DUMNEZEU, DRAGOSTEA ȘI RECUNOȘTIȚA PENTRU DUMNEZEU, NEÎNCETATĂ ADUCERE AMINTE LA DUMNEZEU +**
- 2. DORUL PENTRU DUMNEZEU, „CĂUTAREA” LUI DUMNEZEU CU MINTEA ȘI SUFLETUL +**
- 3. O STARE PSIHO–EMOȚIONALĂ GENERALĂ DE:** atenție conștientă, calm, relaxat, liniștit, pacea minții, tăcere, înfrânarea vorbirii, blândețe, răbdare, simplitate, bunătate, curaj duhovnicesc, voință și libertatea voinței, cumințenie, umilința duhului, smerită cugetare, înfrânare și cumpătare generală în toate aspectele vieții psiho–emoționale și cotidiene +
- 4. UN EFORT PSIHIC –MENTAL AL VOINȚEI, PENTRU MENȚINEREA ATENȚIEI CONȘTIENTE LA SINE =** vigilență de sine, luare aminte la sine, supraveghere de sine, stăpânire de sine – pentru gânduri, vorbire, mâncare, intenții, acțiuni, socializare, etc. +
- 5. CURAJ , VOINȚĂ, SILIREA DE SINE PENTRU NEÎNCETATA RUGĂCIUNE A LUI IISUS** (rugăciunea minții realizată fără împrăștierea minții) +
- 6. PERMANENTĂ POSTIRE ȘI ÎNFRÂNARE A TRUPULUI.**

Atenția conștientă este un proces psihic al conștiinței mare consumator de energie psihică și implicit de glucoză. În mod normal, chiar cu pauzele obligatorii, psihicul uman nu poate susține timp îndelungat un efort conștient al atenției.

Rugăciunea lui Iisus în 5 cuvinte („Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”) face excepție de la această limită neurologică și psihică a omului.

În mod „inexplicabil”, repetarea mentală cu atenție a acestei rugăciuni are chiar un efect contrar, de odihnire a psihicului, care se încarcă continuu cu energie psihică.

După ore întregi de repetare mentală cu atenție a *rugăciunii lui Iisus* oamenii sunt atenți, lucizi, vioi mental, odihniți psihic, plini de vitalitate.

Împreună cu smerita cugetare această rugăciune „miraculoasă” poate susține atenția, elimină complet starea de stress, elimină complet stările de neliniște, nesiguranță și frică.

PUTEM SUSȚINE PE TERMEN LUNG STAREA DE ATENȚIE CONȘTIENTĂ (realizăm starea de „prezență conștientă”) PRIN =

- 1. VOINȚĂ (SILIRE DE SINE) + HOTĂRÂRE PENTRU NEÎNCETATĂ RUGĂCIUNEA LUI IISUS +**
- 2. TĂCERE EXTERIOARĂ/INTERIOARĂ + CALM + RELAXAT +**

3. **ÎNFRÂNARE GENERALĂ ÎN TOATE ASPECTELE PSIHO-EMOȚIONALE ȘI COTIDIENE** (gânduri, vorbire, mâncare, intenții, acțiuni, socializare) +
4. **PERMANENT „ÎNCĂRCĂM” MINTEA CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII** (*rugăciunea lui Iisus*, rg. de slavoslovire a lui Dumnezeu, rg. de iertare către Dumnezeu, etc.) +
5. **PERMANENT „ÎNCĂRCĂM” SUFLETUL CU DRAGOSTEA ȘI RECUNOȘTINȚA PENTRU DUMNEZEU** +
6. **NEÎNCETATĂ SMERIRE DE SINE PRIN:** smerită cugetare, blândețe, răbdare, simplitate, postire, întristarea cea bună, *rugăciunea lui Iisus*.

Oricine simte că se pierde pe sine și pierde accesul la Sine, la propria identitate spirituală, trebuie să înceapă imediat un program de rugăciune neîncetată. Concret, rugăciunea neîncetată înseamnă ca gândirea ta să fie neîncetat racordată la o formă oarecare de rugăciune: *rugăciunea lui Iisus*, psalmi, rugăciuni personale, evanghelii, acatiste, paraclise, viața sfinților, etc.

**NEÎNCETAT STAREA DE PREZENȚĂ CONȘTIENȚĂ A MINȚII =
+ PREOCUPAREA CONȘTIENȚĂ-TREZVIToare DE A AVEA DRAGOSTE ȘI
RECUNOȘTINȚĂ PENTRU DUMNEZEU =**

- + sfânta frică de Dumnezeu, dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu;
- + dorul pentru Dumnezeu, „căutarea” lui Dumnezeu cu mintea și cu sufletul;
- + permanentă aducere aminte la Dumnezeu;
- + ai sentimentul prezenței lui Dumnezeu în „inima” ta;
- + permanentă luare aminte la sine, dacă ceea ce faci (și gândești, vorbești, intenționezi, planifici, reacționezi, dorești, etc.) este voia lui Dumnezeu, dacă îl mulțumește („odihnește”) pe Dumnezeu;
- + conștiința faptului că permanent Dumnezeu te vede și te veghează, continuu, în timp real, la tot ceea ce faci (și gândești, vorbești, intenționezi, planifici, reacționezi, dorești, etc.);
- + neclintită credință, încredere și nădejde în pronia lui Dumnezeu.

+ STAREA TREZVIToare GENERALĂ (PSIHO-EMOȚIONALĂ ȘI SUFLETEASCĂ) = atenție conștientă și continuă, calm, relaxat, liniștea și pacea minții, tăcere, înfrânarea vorbirii, blândețe, răbdare, simplitate, bunătate, curaj duhovnicesc, voință și libertatea voinței, cuminenie, umilinta duhului, smerită cugetare, înfrânare și cumpătare generală în toate aspectele vieții psiho-emoționale și cotidiene;

+ STAREA TREZVIToare A RUGĂCIUNII: PRIN CURAJ, RĂBDARE, VOINȚĂ, HOTĂRÂRE (DETERMINARE) ȘI SILIRE DE SINE, NEÎNCETAT „ÎNCĂRCĂM” MINTEA CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII LUI IISUS ȘI PSALMUL 50 (rugăciune spusă într-un singur gând, fără împrăștiate);

Opțional pentru variație, vom spune și alte rugăciuni: rg. Tatăl Nostru + rg. lui Efrem Sirul + rg. de slavoslovire a lui Dumnezeu + rg. de iertare către Dumnezeu + rg. de recunoștință către Dumnezeu + rg. către Maica Domnului, etc.

+ STAREA TREZVIToare DE ATENȚIE CONȘTIENȚĂ ȘI CONTINUĂ LA SINE, ÎN TOATE ASPECTELE VIETII COTIDIENE =

VIGILENȚĂ DE SINE = ATENȚIE LA SINE , LUAREA AMINTE LA SINE „ACUM ȘI AICI” +

SUPRAVEGHEREA DE SINE + MONITORIZAREA DE SINE + URMĂRIREA DE SINE + OBSERVAREA DE SINE + STĂPÂNIREA DE SINE.

Atenție pentru: vorbire (comentare, critică, clevetire, judecare, osândire, etc.), gânduri, acțiuni, mișcări, somn, mâncare, priviri, intenții, dorințe, reacții, senzații, sentimente, socializare, cumpărături, internet, citit, hobby-uri, etc;

+ STAREA TREZVITOARE PENTRU A NE STABILIZA ÎN DEPRINDERILE ȘI

CONTINUITATEA UNUI PROGRAM ZILNIC STABIL, care să conțină ca repere principale orele de începere a activităților zilnice importante: ora de trezire, ora rugăciunilor de dimineață, plecarea la muncă, întoarcerea de la muncă, orele de masă, ora pentru citit lecturi și precis cât citim, ora începerii rugăciunilor de seară, foarte precis ce conține pravila rugăciunilor de seară, ora de culcare;

+ STAREA TREZVITOARE DE CALM ȘI TĂCERE INTERIOARĂ/EXTERIOARĂ = înfrânarea vorbirii în deșert, stoparea clevetirii, stoparea judecării aproapelui, stoparea osândirii;

+ STAREA TREZVITOARE DE PERMANENTĂ POSTIRE ȘI ÎNFRÂNARE A TRUPULUI = înfrânare și cumpătare alimentară în tot timpul zilei (vedeți mai departe paragraful 3.7.6, subpunctul e), înfrânarea de la păcatele desfrânării;

+ STAREA TREZVITOARE DE CUMPĂTARE + ÎNFRÂNARE + SUPRAVEGHERE DE SINE + STĂPÂNIRE DE SINE, ÎN TOATE ASPECTELE VIEȚII.

Cumpătare pentru: vorbire (comentare, critică, clevetire, judecare, osândire, etc.), gânduri, acțiuni, mișcări, somn, mâncare, priviri, intenții, dorințe, reacții, senzații, sentimente, socializare, cumpărături, internet, citit, hobby-uri, etc;

+ SMERIRE DE SINE PRIN: SMERITA CUGETARE, RĂBDARE, BLÂNDEȚE;

+ STAREA TREZVITOARE PENTRU PREZENȚA DE SPIRIT = CALM + RĂBDARE + STĂPÂNIRE DE SINE CU LIBERTATEA VOINȚEI + ATENȚIE ANTICIPATIVĂ A RĂSPUNSULUI LA ISPITE.

Pentru preîntâmpinarea ispitelor, provocărilor, tachinărilor, etc., care vor veni prin oameni și situații externe.

Sfinții Părinți ne atenționează că nu trebuie să lăsăm nicio „distanță” ființială (mentală și sufletească) între noi și Dumnezeu, deoarece această „distanță” va fi imediat „ocupată” de gândurile și trăirile demonice.

Ca modalitate practică, pentru a putea obține și menține starea de „prezență conștientă”, pentru a nu exista nicio „distanță” ființială între noi și Dumnezeu, trebuie ca neîncetat, în fiecare secundă, să ne „încărcăm” mintea cu disciplina rugăciunii și să ne „încărcăm” sufletul cu dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu.

Motivația pentru trezvia minții, asceză și rugăciune trebuie să fie smerenia, recunoștința și dragostea noastră pentru Dumnezeu—Tatăl, Creatorul nostru.

NE „ÎNCĂRCĂM” NEÎNCETAT MINTEA CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII + NE „ÎNCĂRCĂM” NEÎNCETAT SUFLETUL CU DRAGOSTEA ȘI RECUNOȘTINȚA PENTRU DUMNEZEU = NU MAI EXISTĂ NICIO „DISTANȚĂ” FIINȚIALĂ ÎNTRE NOI ȘI DUMNEZEU = DOBÂNDIM STAREA DE PREZENȚĂ CONȘTIENȚĂ.

Ca modalitate practică, **pentru a putea obține și menține starea de „prezență conștientă”, trebuie să ne propunem să realizăm în timpul zilei un canon mental**

și/sau verbal de rugăciuni.

Concret, neîncetat ne „încărcăm mintea” cu rugăciuni simple, pe care le învățăm pe de rost: Tatăl Nostru, Crezul, psalmul 50, rugăciuni „de dimineață” și „de seară”, *rugăciunea lui Iisus*, etc. Singura rugăciune mai complexă pe care o vom învăța (memora) este Acatistul Bunevestiri.

Precum monahii din mănăstiri, ne facem un program zilnic de rugăciuni pe care trebuie să le spunem cu mintea încontinuu, indiferent ce muncă sau treabă facem cu mâinile.

Întotdeauna se începe cu rugăciunea Tatăl Nostru și Împărate Ceresc, apoi se spun și celelalte rugăciuni dorite: psalmul 50, rugăciunea Sf.Efrem Sirul, rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu, rugăciunea de iertare personală către Dumnezeu, rugăciunea către Maica Domnului.

Apoi se continuă pentru câteva ore cu *rugăciunea lui Iisus*. Când obosim mental cu *rugăciunea lui Iisus*, reluăm iarăși o perioadă alte rugăciuni simple. Apoi iar revenim pentru câteva ore la *rugăciunea lui Iisus* și tot așa.

Nu uităm că **aceste rugăciuni au „valoare” și efect maxim, dacă în același timp avem preocuparea (osteneala) conștientă pentru a avea o stare trezvitoare corespunzătoare.**

Adică în timp ce spunem aceste rugăciuni, starea noastră psiho–emoțională va fi permanent de: calm, relaxare, tăcere, blândețe, smerită cugetare, răbdare, dragoste, simplitate, cumițenie a duhului, umilință a duhului, simplitate, curaj duhovnicesc, întristarea „cea bună”.

Dacă suntem acasă, este foarte recomandat să nu lăsăm aceste rugăciuni în baza aducerii aminte, ci să avem o strictă evidență a lor folosind un metanier.

Fiecare își face propria pravilă de rugăciuni mentale, folosind la alegere dintre rugăciunile de mai jos.

MODEL PRACTIC DE RUGĂCIUNI MENTALE PENTRU PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ.

Un exemplu concret de pravilă de rugăciune este cel de mai jos, care este inspirat din pravila de rugăciune mentală a Sf.Serafim de Sarov și a Sf.Paisie Aghioritul.

Folosind rugăciunile date, fiecare poate să–și realizeze un program de rugăciuni personalizat, după preferințe.

În timpul zilei vom avea următorul program echilibrat de neîncetate rugăciuni verbale și mentale:

1. Începând cu dimineața devreme (ideal la revărsatul zorilor), se spun: **rugăciunile de dimineață, rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu și rugăciuni de binecuvântare a copiilor** (la plecarea din casă);
2. Rugăciunile din timpul zilei: ***rugăciunea lui Iisus*, rugăciuni către Sf.Maica Domnului**, alte rugăciuni utile;
- 2.A. După rugăciunile de dimineață și până la masa zilei (aprox. orele 16–18) se spune neîncetat verbal și mental ***rugăciunea lui Iisus***;
- 2.B. Rugăciunile din timpul mesei principale a zilei (aprox. orele 16–18);
- 2.C. După masa zilei până seara/noaptea când adormim, se spun neîncetat verbal și mental **rugăciuni către Sf.Maica Domnului**;

2.D. Pentru variație, oricând în timpul zilei, pentru o scurtă perioadă de timp se pot spune la alegere și alte rugăciuni;

3. Pentru adormire, vom lucra mental continuu rugăciuni simple: rg.Tatăl Nostru, psalmul 50, *rugăciunea lui Iisus* în formă simplă.

Vom adormi având mintea lucrătoare a acestor rugăciuni.

1. RUGĂCIUNILE OBLIGATORII DUPĂ TREZIRE ȘI DUPĂ SPĂLAREA PE FAȚĂ.

Imediat după trezire, chiar când încă suntem în pat, primul gând trebuie să fie cel de slavoslovire a lui Dumnezeu:

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție“ (x10)

Spunem rugăciunile obligatorii după spălarea pe față/corp (cu închinăciuni mici și Sfinte Cruci, la o icoană):

1. *„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție“ (x3)*

2. *„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul“ (x3)*

3. *„Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin.“ (x3)*

4. *„Îți mulțumesc, Doamne, că te-ai milostivit de mine să văd lumina unei noi zile, te rog ajută-mă și luminează-mă ca să fac numai voia Ta.“ (x1)*

5. *„Doamne Iisuse Hristoase, îți mulțumesc că mi-ai dat încă o zi de viață pentru pocăință, dobândirea vieții veșnice și bucuria contemplării Creației Tale.“ (x1)*

6. *„Doamne, Stăpâne, Sfinte, Mântuitorule Iisuse Hristoase, te rog ajută-mă și învrednicește-mă să trec ziua aceasta fără de păcat.“ (x1)*

7. *„Pune Doamne, strajă gurii mele și ușă de îngrădire, împrejurul buzelor mele.“ (x1)* (este un enunț din psalmul 140, pentru a ne păzi gura de păcatele vorbirii)

8. *„Sfinte Îngere Păzitor al vieții mele, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul, apără-mă și mă păzește de tot răul“ (x1)*

9. *„Sfinte Protector (numele) al meseriei mele, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul, și ajută-mă în tot ceea ce voi face/munci în ziua de astăzi“ (x1)*

10. *„Sfinte Protector (numele) al vieții mele, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul, și ajută-mă în tot ceea ce mi-am propus să realizez“ (x1)*

(Sfântul Protector personal este automat cel al cărui pronume l-am primit la botez: Sf.Ioan, Sf.Vasile, Sf.Andrei, Sf.Luca, Sf.Alexandru, Sf.Ciprian, Sf.Maria, Sf.Ecaterina, etc. Cei care au un prenume neregăsit printre sfinți, se vor ruga la Sf.Maica Domnului să le dăruiască un Sfânt Protector personal).

TATĂL NOSTRU – de 10 ori

ÎMPĂRATE CERESC – de 10 ori

CREZUL – de 3 ori

„RUGĂCIUNEA DE LA REVĂRSATUL ZORILOR“ A SF.SILUAN ATHONITUL

(vezi anterior în acest capitol paragraful **3.3.2.c**)

SLAVOSLOVIREA SFINTEI TREIMI – 1 ORĂ sau minim 300 rugăciuni

(„parcurgem“ mental de 3 ori un metanier de 100 boabe).

Folosim următoarele rugăciuni:

„Slavă Ție Doamne / slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Dumnezeuul nostru / slavă Ție“

sau

„Prea Sfântă Treime Dumnezeuul nostru / slavă Ție“

sau

„Slavă Ție / Dumnezeule“

CA PĂRINȚI, OBLIGATORIU DIMINEAȚA NE BINECUVÂNTĂM COPII ȘI CASNICII.

În fiecare dimineață, cu mâna dreaptă facem de 3 ori semnul Sf. Cruci peste creștetul fiecărui copil și îl binecuvântăm cu o rugăciune simplă, ca de exemplu:

„Te binecuvântez, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească de tot răul. Amin.“ – **de 3 ori, cu 3 Sf. Cruci**
sau

„Fii binecuvântat(ă), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească de tot răul. Amin.“ – **de 3 ori, cu 3 Sf. Cruci**
sau

„Sf. Maica Domnului, îl încredințez în grija Ta, te rog apără-l și îl păzește de tot răul, să se întoarcă cu bine și sănătos acasă. Amin.“ – **de 3 ori, cu 3 Sf. Cruci**
sau

„Te binecuvântez, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, binecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste tine, drumurile tale, casa ta, profesia ta, familia ta, copiii tăi, peste toată viața ta. Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească mereu, de tot răul. Amin.“ – **de 3 ori, cu 3 Sf. Cruci**

Note:

x. Binecuvântarea noastră va fi și mai puternică, dacă cele 3 Sf. Cruci le vom face pe capul celui binecuvântat ținând în mână o mică icoană a Sf. Maicii Domnului.

Precum la binecuvântarea făcută cu mâna dreaptă, și la binecuvântarea făcută cu o icoană vom atinge capul celui pe care îl binecuvântăm, realizând astfel o Sf. Cruce.

xx. Pe lângă binecuvântarea noastră, la plecarea din casă a copiilor/casnicilor noștri, vom mai face/verifica următoarele aspecte obligatorii:

– vom pulveriza peste ei Agheasmă Mare: peste cap, trunchi, mâini și picioare;

– vom pulveriza cu Agheasmă Mare peste toate obiectele pe care copii/casnicii le vor lua/purta cu ei prin oraș: mapă, borsetă, geantă, poșetă, rucsac, sacoșe, saci, etc.

(evident nu vom face acest lucru pentru sacoșele și/sau sacii menajeri pe care îi vom arunca la gunoi);

– vom verifica dacă copii/casnicii au la gât o mică cruciuliță din lână/lemn, pe care trebuie să o poarte permanent (inclusiv la sport, când fac baie, când merg la înot);

– vom fi atenți dacă copiii/casnicii își fac semnul Sf.Cruci folosind mir sfințit (sau ulei din candela de la Sf.Maica Domnului, sau folosind ulei sfințit la Sf.Maslu, sau folosind doar degetele mâinii drepte);

Folosind sticluța cu mir, copiii/casnicii își vor face mici cruciulițe: pe frunte, la tâmpile, la ceafă, la baza gâtului, la încheieturile mâinilor.

– la final, vom fi atenți dacă copiii/casnicii vor face 3 închinăciuni mici spre o icoană a Sf.Maicii Domnului (aflată pe hol la vedere) și vor spune o scurtă rugăciune pentru a fi protejați de tot răul.

2. RUGĂCIUNILE DIN TIMPUL ZILEI = RG.LUI IISUS + RG.DIN TIMPUL MESEI + RG.CĂTRE SF.MAICA DOMNULUI + ALTE RUGĂCIUNI UTILE.

x. Facem serii fără limite de timp, care conțin următoarele rugăciuni:

Trebuie să ne silim ca în timpul zilei aproximativ 45% din rugăciuni (timp, atenție, voință) să fie dedicate exclusiv pentru *rugăciunea lui Iisus* și 45% din rugăciuni (timp, atenție, voință) să fie dedicate exclusiv pentru rugăciuni către Sf.Maica Domnului.

NEÎNCETAT RUGĂCIUNEA LUI IISUS PENTRU AJUTOR ȘI POCAINȚĂ – de minim 1000 ori pe zi („parcurgem“ mental de 10 ori 1 metanier de 100 boabe).

NEÎNCETAT RUGĂCIUNI CĂTRE SF.MAICA DOMNULUI – de minim 1000 ori pe zi („parcurgem“ mental de 10 ori 1 metanier de 100 boabe).

Vom spune *rugăciunea lui Iisus* ore întregi, neîncetat fără limite, (aproape) oriunde ne aflăm și (aproape) orice facem. Doar când dorim o variație, vom spune mental și alte rugăciuni simple, prezentate mai jos. Apoi pentru alte ore revenim iar la *rugăciunea lui Iisus*.

Ideea principală este că acest program de rugăciuni nu trebuie să devină un fel de corvoadă plictisitoare. Când ne „săturăm“ de *rugăciunea lui Iisus*, vom face slavoslovirea lui Dumnezeu, sau ne rugăm la un Sfânt/Mucenic, etc. Apoi iar revenim la *rugăciunea lui Iisus*.

Aceeași idee este și atunci când „obosim“ cu rugăciunea pentru Sf.Maica Domnului, vom spune pentru variație și alte rugăciuni, apoi vom reveni la rugăciunea pentru Sf.Maica Domnului.

xx. Dacă vom fi atenți la gândurile noastre și nu vom accepta împrăștierea minții, în aproximativ 2–4 ani mintea noastră va spune *rugăciunea lui Iisus* în mod automat și neîncetat, fără efortul nostru volitiv (vom primi harisma Rugăciunii minții). Adică vom avea „Rugăciunea minții de sine mișcătoare“.

După alți 1–2 ani de osteneală „Rugăciunea minții de sine mișcătoare“ va coborî în „inimă“, realizând astfel „Rugăciunea inimii de sine mișcătoare“ (vom primi harisma Rugăciunii inimii).

Pentru aceste rugăciuni vedeți anterior sub–capitolul **3.4.**

xxx. Ne vom sili să lucrăm rugăciunile în mod calitativ, cu trăire duhovnicească:

– **pe ritmul natural de inspirație–expirație;**

– **cu trezvie:** cu atenție pentru fiecare cuvânt al rugăciunii (fără a avea în minte imaginații, reverii sau alte gânduri), fiind atenți la înțelesurile cuvintelor pe care le spunem mental;

– **cu trăire sufletească:** cu atenție la sine, determinare, voință (efort conștient, silire de sine, osteneala conștientă), răbdare, evlavie, însuflețire, dăruire, jertfire, durere, căință, pocăință, evlavie, adâncă smerenie, smerire de sine, sfântă frică, cuminenție a duhului, umilință a duhului, „întristarea cea bună”, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu, adorarea lui Dumnezeu, dorirea lui Dumnezeu, împreună-vorbirea cu Dumnezeu.

2.A. NEÎNCETAT LUCRĂM MENTAL RUGĂCIUNEA LUI IISUS.

(de dimineață până la masa principală a zilei, aprox. orele 16–18)

Minim 1000 rugăciuni pe zi, „parcurem” mental de 10 ori 1 metanier de 100 boabe.

În principal vom folosi următoarele versiuni ale *rugăciunii lui Iisus*:

x. În situațiile când avem o muncă intelectuală intensă, ne vom limita să spunem mental *rugăciunea lui Iisus* în 5 cuvinte.

Restul cuvintelor până la rugăciunea completă („Fiul lui Dumnezeu” și „pe mine păcătosul/păcătoasa”) le vom „completa” prin trăirea noastră de recunoștință, însuflețire, evlavie, pocăință, adâncă smerenie, umilință.

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă”

xx. În toate celelalte situații ale zilei, vom spune *rugăciunea lui Iisus* într-o formă care ne va permite să o lucrăm în „inimă”.

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)”

xxx. În funcție de trăirea noastră, putem folosi și alte rugăciuni:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)” – este formula completă a *rugăciunii lui Iisus*

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”

sau

„Sfânt ești Doamne, miluiește-mă pe mine păcătosul”

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-ne pe noi robii tăi”

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește pe robul Tău X (spunem prenumele)”

(spunem prenumele persoanei doar la primele rugăciuni, apoi ne rugăm fără a mai spune prenumele persoanei, rugăciunea se va termina la cuvintele „pe robul Tău”)

sau

„Doamne miluiește”, „Doamne miluiește-mă” sau „Doamne miluiește-ne”

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / milostiv fii mie păcătosului”

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, ajută neputinței mele“
(oricând în cazul atacului unui gând/poftă, al unei patimi pe care o avem)
sau

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește familia mea, țara mea, lumea Ta“
sau

„Învrednicește-mă, Doamne, să Te iubesc, atât cât mă iubești Tu“
sau

„Doamne, Iisuse Hristoase și Cuvântule al lui Dumnezeu cel Viu, miluiește-mă“

2.B. RUGĂCIUNILE DIN TIMPUL MESEI PRINCIPALE A ZILEI (aprox. orele 16–18)

a. Pentru a nu dezvolta patimi și deprinderi nefirești (lăcomie alimentară, pofta de dulce, poftă de cafea, fumat, etc.), în timpul mesei vom spune încontinuu rugăciunea Tatăl Nostru, rugăciunea Împărate Ceresc și *rugăciunea lui Iisus*.

Mai multe aspecte în această privință puteți citi în capitolul 2, sub-capitolul **2.4.A**, la paragraful **22**.

Concret, în timpul mesei vom spune de 10 ori rugăciunea Tatăl Nostru și de 10 ori rugăciunea Împărate Ceresc, apoi neîncetat vom spune *rugăciunea lui Iisus*:

Rugăciunea Tatăl Nostru este următoarea:

Tatăl nostru Care leiești în ceruri, (x10)

sfințească-se numele Tău: (x10)

vină împărăția Ta; (x10)

facă-se voia Ta, (x10)

precum în Cer, așa și pe pământ. (x10)

Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi; (x10)

și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; (x10)

și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean. (x10)

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, (x10)

a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. (x10)

Amin. (x10)

Rugăciunea Împărate Ceresc este următoarea:

Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, (x10)

Care pretutindenea ești și toate le-implinești, (x10)

Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, (x10)

vino și Te sălășluiește întru noi oamenii, (x10)

și ne curățește pe noi de toată stricăciunea, (x10)

și mântuiește, Bunule, sufletele noastre. (x10)

Amin. (x10)

sau putem spune **rugăciunea Împărate Ceresc** de 10 ori în forma ei scurtă:

„**Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată stricăciunea**“

„**Duhule Sfinte, Duhul Adevărului**“ (pe inspirație), urmată imediat de „**curățește-mă de toată stricăciunea**“ (pe expirație)

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată (patima X)“

sau

„Duhule Sfinte / curățește-mă de toată stricăciunea“

sau

„Duhule Sfinte curățește-mă“ (pe inspirație), urmată imediat de „Duhul Adevărului curățește-mă“ (pe expirație)

Rugăciunea lui Iisus pentru această situație este următoarea:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“

b. Ora mesei principale a zilei este și hotarul dintre neîncetata rugăciune a minții adresată Mântuitorului Iisus Hristos, de neîncetata rugăciune a minții adresată Sf. Maicii Domnului.

Dar nu doar atât. Ora mesei (aproximativ ora 16–18) este și hotarul pentru preocuparea conștientă de a dezvolta virtuți ale sufletului.

Ce facem concret:

x. De dimineață până la orele 16 vom fi preocupați să dezvoltăm virtuți, care sunt folositoare oricând și oriunde.

În mod conștient ne vom dezvolta mai ales voința, prin care le vom „porni“ pe toate celelalte.

VIRTUȚILE ESENȚIALE/NECESARE PENTRU ORICE SITUAȚIE DE VIAȚĂ =

1. DREAPTA CREDINȚĂ CREȘTIN-ORTODOXĂ, STRĂMOȘEASCĂ ȘI APOSTOLICĂ;

2. CURAJUL DUHOVNICESC;

3. ATENȚIA (atenție conștientă și continuă la sine, luarea aminte la sine, este baza trezviei);

4. VOINȚA ȘI LIBERTATEA VOINȚEI (care implică: silire de sine, osteneală conștientă, disciplină, hotărâre, fermitate, seriozitate, determinare, continuitate, stabilitate);

5. BUNĂTATEA, care face posibilă milostenia, jertfirea pentru ceilalți;

6. BLÂNDEȚEA, care duce la smerenie;

7. RĂBDAREA (este o formă de smerire de sine, este o stare de „așteptare activă-lucrativă“), care duce la blândețe și smerenie;

8. SMERENIA (SMERIREA DE SINE, SMERITA CUGETARE), care duce la dragostea pentru aproapele și la DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU.

Dreapta credință, curajul, atenția, voința, bunătatea, blândețea, răbdarea și smerenia sunt cele 8 virtuți (puteri ale sufletului) esențiale și obligatorii, prin care le vom dobândi pe toate: vom dezvolta orice altă virtute, vom trece de ispite și încercări, ne vom despătimi, etc.

xx. După masa principală a zilei de la orele 16–18, pe lângă virtuțile pentru trezvia minții (menționate mai sus), vom fi preocupați să dezvoltăm în special virtuți cu care vom lupta contra patimilor trupești (lăcomie alimentară, desfrânare, alcool, fumat).

În mod conștient ne vom dezvolta mai ales voința, prin care le vom „porni“ pe toate

celelalte.

ASCEZĂ ȘI VIRTUȚI NECESARE, PENTRU A LUPTA CONTRA PATIMILOR TRUPEȘTI =

- 1. SFÂNTĂ FRICĂ DE DUMNEZEU, CURAJ ȘI VOIŢĂ CONȘTIENȚĂ, PENTRU A ACTIVA/FOLOSI URMĂTOARELE VIRTUȚI NECESARE (de la punctele 2–4) +**
- 2. CALM + TĂCERE + ATENȚIE (LUARE AMINTE LA SINE, STĂPÂNIRE DE SINE) + PACEA MINȚII (GÂNDURILOR) + VOIŢĂ + RĂBDARE + SMERITĂ CUGETARE (SMERIRE DE SINE) + ÎNFRÂNARE + CUMPĂTARE/ABȚINERE +**
- 3. RUGĂCIUNE PERSONALĂ DE AJUTOR CĂTRE DUMNEZEU („Doamne ajută-mă”, etc.) +**
- 4. ASCEZA TRUPULUI: METANII MARI, ÎNCHINĂCIUNI MICI CU SFINTE CRUCI.**

Mai multe aspecte despre virtuțile sufletului puteți citi mai departe în acest capitol, la sub-capitolul **3.7.13**.

2.C. NEÎNCETAT LUCRĂM MENTAL RUGĂCIUNI CĂTRE SF.MAICA DOMNULUI.

(după masa principală a zilei, de la orele 16–18 până seara/noaptea când adormim).

Minim 1000 rugăciuni pe zi, „parcurgem” mental de 10 ori 1 metanier de 100 boabe.

În principal vom folosi următoarele versiuni:

x. În situațiile când avem o muncă intelectuală intensă, ne vom limita să spunem mental o rugăciune simplă, care are 6 cuvinte.

Restul cuvintelor până la rugăciunea completă („pe mine păcătosul/păcătoasa”) le vom „completa” prin trăirea noastră de recunoștință, însuflețire, evlavie, pocăință, adâncă smerenie, umilință.

„Prea Sfântă Maica Domnului, mântuiește-mă”

xx. În toate celelalte situații ale zilei, vom spune o rugăciune către Sf.Maica Domnului într-o formă care ne va permite să o lucrăm în „inimă”.

„Prea Sfântă Maica Domnului, mântuiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)”

xxx. În funcție de trăirea noastră, putem folosi și alte rugăciuni:

„Prea Sfântă Maica Domnului, mântuiește-ne pe noi păcătoșii”

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, mântuiește-ne pe noi robii tăi”

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, Împărăteasa Cerului și a pământului, stăpâna lumii, mântuiește-ne pe noi, păcătoșii”

sau

„Bucură-te Marie cea plină de har / Domnul este cu tine”

sau

„Sfântă Maica Domnului / te rog ajută-mă(ne)”

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

și

rugăciunea „Axion Estin“ („Cuvine-se cu adevărat“, care este specifică icoanei „Axion Estin“, din Biserica Protaton–Sf.Munte Athos):

„Cuvine-se cu adevărat să te ferim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu–Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim. Amin.“

și

rugăciunea „Apărătoare Doamnă“:

„Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvind-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu noi, robii Tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, izbăvește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ție: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!“

și

rugăciunea „Bucură-te Marie“:

„Bucură-te Marie, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul trupului tău, Iisus! Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre.“

și

rugăciunea „Ușa milostivirii“:

„Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădăjduim în tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu ești mântuirea neamului creștinesc.“

SPUNEM MENTAL (DIN MEMORIE) ACATISTUL BUNEIVESTIRI

Trebuie să ajungem să spunem mental din memorie acest Acatist cel puțin 1 dată pe zi, dar mireni mai sporți vor spune mental din memorie acest Acatist de 2–3 ori pe zi.

2.D. ALTE RUGĂCIUNI FOLOSITOARE ÎN TIMPUL ZILEI.

Când obosim mental cu *rugăciunea lui Iisus* sau cu *rugăciunea pentru Sf.Maica Domnului*, vom varia programul de rugăciuni. Avem la alegere mai jos mai multe tipuri de rugăciuni, pe care le putem spune mental în (aproape) orice situație.

Nu uităm ca după ce spunem mental aceste rugăciuni, imediat să ne întoarcem cu mintea înapoi la *rugăciunea lui Iisus* sau la *rugăciunea pentru Sf.Maica Domnului*.

TATĂL NOSTRU – de minim 10 ori pe zi

ÎMPĂRATE CERESC – de minim 10 ori pe zi

RUGĂCIUNEA SF.EFREM SIRUL – de minim 10 ori pe zi

PSALMUL 50 – de minim 7 ori pe zi

RUGĂCIUNEA DE DEZLEGARE A SFINTEI CRUCI – de minim 3 ori pe zi

CREZUL – de minim 3 ori pe zi

CELE TREI RUGĂCIUNI DIN CADRUL PSALMULUI 50 – de minim 10 ori pe zi
(deci în total minim 30 rugăciuni)

„Inimă curată zidește intru mine, Dumnezeuule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

Nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.

Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește.”

CELE 4 ENUNȚURI DIN CADRUL RG.SF.EFREM SIRUL – de minim 10 ori pe zi
(deci în total minim 40 rugăciuni)

„Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosului.

Dumnezeule, curățește-mă pe mine păcătosul.

Cel ce m-ai zidit, Dumnezeuule, mântuiește-mă.

Fără de număr am greșit, Doamne, iartă-mă.”

PSALMODIEM TROPARE ȘI AXIOANE (din memorie, la alegere)

RUGĂCIUNI DEDICATE SFINTEI CRUCI – de minim 100 ori pe zi, sau oricând avem
nevoie („parcurgem“ mental 1 metanier de 100 boabe).

rugăciunea generală a Sfintei Cruci

„Cruce a lui Hristos, mântuiește-ne cu puterea Ta“

sau

rugăciunea de dezlegare a Sfintei Cruci

„Să învie Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dânsul. Să piară cum piere fumul; cum se topește ceara de fața focului, așa să piară diavoli de la fața celor ce iubesc pe Dumnezeu și se însemnează cu semnul Crucii și zic cu veselie: Bucură-te, preacinstită și de viață făcătoare Crucea Domnului, care alungi pe diavoli cu puterea Celui ce S-a răstignit pe tine, a Domnului nostru Iisus Hristos, și S-a pogorât la iad și a călcat puterea diavolului și te-a dăruit nouă pe tine, cinstită Crucea Sa, spre alungarea a tot pizmașul.

O, preacinstită și de viață făcătoare Crucea Domnului, ajută-mi cu Sfânta Doamnă Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, și cu toți sfinții în veci. Amin.”

sau

rugăciunea „Crucii Tale“

„Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o mărim! Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Amin.”

sau

rugăciunea Sfintei Cruci din slujba Sf.Maslu (după Rugăciunea ungerii)

„Doamne, armă asupra diavolului, Crucea Ta o ai dat nouă, că se îngrozește și se cutremură, nesuferind a căuta spre puterea ei, că morții i-ai sculat și moartea o ai surpat, pentru aceasta ne închinăm Îngropării Tale și Învierii.”

sau

troparul Sfintei Cruci

„Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvântează moștenirea Ta, biruință binecredincioșilor creștini asupra celui potrivnic dăruiește, și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău.”

RUGĂCIUNEA ADRESATĂ SF. IOAN BOTEZATORUL (pt. dobândirea pocăinței) – de minim 100 ori pe zi

(„parcurgem“ mental 1 metanier de 100 boabe).

„Sfinte Botezătorule al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul“

RUGĂCIUNEA ADRESATĂ SF. IOAN TEOLOGUL (pt. dobândirea dragostei pentru Dumnezeu) – de minim 100 ori pe zi

(„parcurgem“ mental 1 metanier de 100 boabe).

„Sfinte Apostole al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul“

RUGĂCIUNEA ADRESATĂ PENTRU FIECARE MUCENIC (CUVIOS, SFÂNT) AL ZILEI, din Sinaxar (Calendarul creștin-ortodox) – de minim 10 ori pe zi pentru fiecare mucenic (cuvios, sfânt)

„Sfinte/Mucenice, miluiește-ne pe noi“

sau

„Sfinte/Mucenice, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul (păcătoasa)“

RUGĂCIUNEA DE IERTARE PERSONALĂ CĂTRE DUMNEZEU – de minim 100 ori pe zi („parcurgem“ mental 1 metanier de 100 boabe).

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul meu, te rog să mă (ne) ierți“

sau

„Doamne, iartă-mă pe mine păcătosul“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, te rog iartă-mi păcatele și miluiește pe nevrednicul robul tău (nevrednica roaba ta)“

RUGĂCIUNEA PENTRU DIFERITE CERERI LA DUMNEZEU – de minim 100 ori pe zi („parcurgem“ mental 1 metanier de 100 boabe).

de exemplu ne vom ruga:

„Dumnezeul meu, apără-i pe oameni de boli și accidente“,

sau

„Dumnezeul meu, dă-le sănătate și îndrumă-i pe oameni la/spre ... (spunem dorința)“

sau

„Sfinte Dumnezeule, ajută pe robul tău X să (spunem dorința)“

sau

„Sfinte Dumnezeule, salvează viața robului tău X (spunem numele)“

sau

„Sfinte Dumnezeule, te rog (spunem dorința)“

3. RUGĂCIUNI FOLOSITOARE PENTRU A ADORMI.

Nu adormim cu gânduri de împrăștiere, ci ne vom sili să adormim având mintea lucrătoare la rugăciune. Putem adormi ușor, spunând mental rugăciuni simple precum sunt și următoarele:

- **rg. Tatăl Nostru** (de 3–10 ori);
- **rg. Împărate Ceresc** (de 3–10 ori);
- **Crezul** (de 3–10 ori);
- **psalmul 50** (de 3–10 ori);
- **rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu** (de 3–10 ori);
- „*Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție*“
- **o rugăciune personală de iertare**, ca de exemplu:
„*Doamne Iisuse Hristoase, te rog iartă-mi păcatele pe care le-am făcut în ziua care a trecut și miluiește pe nevrednicul robul tău (nevrednica roaba ta)*“
- **o rugăciune personală de mulțumire și recunoștință**, ca de exemplu:
„*Doamne, Stăpâne, Sfinte, îți mulțumesc că m-ai ținut în viață și în această zi grea, că m-ai ajutat și vegheat în tot ce am făcut. Te rog ajută-mă să trec cu bine și această noapte care urmează, și să văd iarăși dimineața lumina blândă a soarelui tău. Amin.*“
- **vom adormi spunând mental rugăciunea lui Iisus în formă scurtă (nelimitat):**
„*Doamne miluiește*“
sau
„*Doamne miluiește-mă*“
sau
„*Doamne miluiește-ne*“

Metodologia de practicare a rugăciunilor mentale în timpul zilei.

a. Pentru început, vom „sparge” enunțul rugăciunii, o parte o vom spune pe inspirație și o parte a rugăciunii o vom spune pe expirație.

Este foarte important să ne învățăm ca toate rugăciunile cu care ne „încărcăm” mintea în timpul zilei să le spunem pe ritmul natural de inspirație–expirație.

Aceste rugăciuni le putem spune integral pe inspirație și integral pe expirație, sau le putem spune în doi pași, pe inspirație plus expirație.

IMPORTANT:

NE SILIM CA TOATE RUGĂCIUNILE SPUSE VERBAL ȘI/SAU MENTAL SĂ LE CORELĂM CU RITMUL NATURAL DE INSPIRAȚIE–EXPIRAȚIE.

De exemplu, avem *rugăciunea lui Iisus* în formă simplă:

„*Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă*“.

Concret, pe inspirație vom spune mental (verbal) „*Doamne Iisuse Hristoase*“, iar pe expirația naturală care urmează vom spune „*miluiește-mă*“.

Așa vom face cu toate rugăciunile pe care le spunem mental în timpul zilei, le vom „sparge” enunțul: de obicei 3–6 cuvinte se spun mental (verbal) pe inspirație și 1–4 cuvinte se spun pe expirație.

În cadrul enunțurilor este pusă bara separatoare „/”, care delimitează cuvintele spuse mental (verbal) pe inspirație (primele), de cuvântul/cuvintele spuse pe expirație (cel/cele de după bara separatoare „/”).

Exemple de rugăciuni în care **mental/verbal vom „sparge” enunțul rugăciunii pe inspirație–expirație:**

„Slavă Ție Doamne / slavă Ție“ (3 cuvinte pe inspirație, 2 cuvinte pe expirație)

sau

„Slavă Ție Dumnezeuul nostru / slavă Ție“ (4 cuvinte pe inspirație, 2 cuvinte pe expirație)

„Duhule Sfinte Duhul Adevărului / curățește-mă de toată stricăciunea“ (4 cuvinte pe inspirație, 5 cuvinte pe expirație)

sau

„Duhule Sfinte / curățește-mă de toată stricăciunea“ (2 cuvinte pe inspirație, 5 cuvinte pe expirație)

sau

„Duhule Sfinte / curățește-mă de toată (patima X)“ (2 cuvinte pe inspirație, 5 cuvinte pe expirație)

În loc de „patima X“ fiecare va completa cu patima de care dorește să se elibereze: lăcomie alimentară, desfrânare, mândrie, mânie, clevetire, ură, orgoliu, judecare, etc.

sau

„Duhule Sfinte / curățește-mă“ (2 cuvinte pe inspirație, 2 cuvinte pe expirație)

sau

„Duhule Sfinte curățește-mă“ pe inspirație, urmată imediat pe expirație de „Duhul Adevărului curățește-mă“ (4 cuvinte pe inspirație, 4 cuvinte pe expirație)

„Prea Sfântă Maica Domnului / mântuiește-ne pe noi“ (4 cuvinte pe inspirație, 4 cuvinte pe expirație)

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului / mântuiește-ne pe noi păcătoșii“ (4 cuvinte pe inspirație, 5 cuvinte pe expirație)

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului / mântuiește-mă(ne)“ (4 cuvinte pe inspirație, 2 cuvinte pe expirație)

sau

„Bucură-te Marie / cea plină de har“ (3 cuvinte pe inspirație, 4 cuvinte pe expirație)

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“ (3 cuvinte pe inspirație, 2 cuvinte pe expirație)

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-ne pe noi“ (3 cuvinte pe inspirație, 4 cuvinte pe expirație)

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-ne pe noi păcătoșii“ (3 cuvinte pe inspirație, 5 cuvinte pe expirație)

b. Pentru cei care au deja câteva luni de experiență, spunem mental (verbal) integral rugăciunea pe inspirație și apoi o spunem integral pe expirație.

De exemplu, avem rugăciunea lui Iisus în formă simplă:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă“.

Inspirăm și în acest timp spunem mental (verbal) „Doamne Iisuse Hristoase miluiește-mă“, apoi pe expirația naturală care urmează spunem din nou rugăciunea completă „Doamne Iisuse Hristoase miluiește-mă“.

Și continuăm tot așa, spunând mental (verbal) întreaga rugăciune pe inspirație și întreaga rugăciune pe expirație. Așa vom face cu toate rugăciunile pe care le spunem mental (verbal) în timpul zilei, toate cele 3–5 cuvinte le vom spune mental (verbal) pe inspirație și imediat apoi toate cele 3–5 cuvinte le vom repeta și pe expirație.

Exemple de rugăciuni în care **mental/verbal vom păstra integral enunțul rugăciunii pe inspirație–expirație**:

„Slavă Ție Doamne“ (3 cuvinte pe inspirație, 3 cuvinte pe expirație)

„Duhule Sfinte curățește-mă“ pe inspirație, urmată imediat pe expirație de „Duhul Adevărului curățește-mă“ (4 cuvinte pe inspirație, 4 cuvinte pe expirație)

„Prea Sfântă Maica Domnului mântuiește-mă(ne)“ (6 cuvinte pe inspirație, 6 cuvinte pe expirație)

„Doamne Iisuse Hristoase miluiește-mă(ne)“ (5 cuvinte pe inspirație, 5 cuvinte pe expirație)

c. Pentru a sfinți aerul și atmosfera din jurul nostru, toate aceste rugăciuni le vom spune mai mult vocal, cu gura: în șoaptă și/sau cu psalmodie.

Indiferent de starea noastră duhovnicească, toate aceste rugăciuni trebuie spuse în special verbal: în șoaptă, cu voce joasă–litanică, cu psalmodiere, auzibile doar pentru propriile noastre urechi.

Un alt om aflat la 1 metru de noi nu va putea înțelege ce șoptim noi cu gura. Doar dacă contextul nu permite, ne vom ruga în minte, în completă tăcere.

Vom spune aceste rugăciuni cu voce puțin auzibilă (joasă, șoptită, litanică) mai ales în următoarele cazuri:

- când suntem oboșiți mental și nu ne putem concentra la cuvintele rugăciunilor;
- când avem mintea agitată cu urgențe, griji, probleme, necazuri, ispite de împrăștiere;
- când privim la materiale media: TV, internet, filme, cinema, prezentări Power Point, etc;
- când avem probleme și dureri organice, alte urgențe medicale;
- când cu mintea și/sau mâinile îndeplinim diverse munci: casnice, profesionale, în grădină, amenajări, construcții, etc.

Dacă suntem în familie, mai liniștiți, odihniți și atenți, atunci ne vom ruga în minte.

d. Dacă mintea este oboșită sau agitația din jur este prea mare pentru rugăciuni variate, putem să ne concentrăm atenția doar pe repetarea mentală neîncetată a **rugăciunii lui Iisus** în 5 cuvinte:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“.

Fiecare va repeta mental această rugăciune cum poate, fie 3 cuvinte pe inspirație („Doamne Iisuse Hristoase”) și 2 cuvinte pe expirație („miluiește-mă”), fie toate cele 5 cuvinte vor fi spuse mental la fiecare inspirație și expirație naturală a plămânilor.

e. Combinăm rugăciunile spuse mental cu Sf.Cruce și slavoslovirea lui Dumnezeu.

x. În plus pentru cei silitori, neîncetat în timpul zilei, după fiecare 3 rugăciuni ale lui Iisus sau 3 rugăciuni către Sf.Maica Domnului le vom intercala cu 1 Sf.Cruce făcută corect, timp în care vom spune mental 1 rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu (toate cele 4 rugăciuni le spunem pe ritmul natural de inspirație–expirație).

Practic vom face 1 Sf.Cruce, pentru 4 rugăciuni spuse mental.

Rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu poate fi și următoarea:

„Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Doamne, slavă Ție“

DUPĂ FIECARE 3 RUGĂCIUNI ALE LUI IISUS VOM FACE 1 SFÂNTĂ CRUCE, TIMP ÎN CARE VOM SPUNE MENTAL 1 RUGĂCIUNE DE SLAVOSLOVIRE A LUI DUMNEZEU.

și

DUPĂ FIECARE 3 RUGĂCIUNI CĂTRE SF.MAICA DOMNULUI VOM FACE 1 SFÂNTĂ CRUCE, TIMP ÎN CARE VOM SPUNE MENTAL 1 RUGĂCIUNE DE SLAVOSLOVIRE A LUI DUMNEZEU.

xx. În plus pentru cei râvnitori, neîncetat în timpul zilei, vom face câte 1 Sf.Cruce la fiecare rugăciune spusă mental: fie că este *rugăciunea lui Iisus*, fie că este rugăciune pentru Sf.Maica Domnului, fie că este rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu. (toate rugăciunile le spunem pe ritmul natural de inspirație–expirație).

xxx. Atunci când este posibil (privim la TV, citim), la fiecare rugăciune spusă mental/verbal, cu mâna dreaptă vom face în mod corect o Sf.Cruce (vezi mai departe paragraful 3.7.3).

Când obosim să facem Sf.Cruce cu mâna dreaptă și nu mai putem, vom continua să facem Sf.Cruce cu mâna stângă. După ce mâna dreaptă este odihnită, vom reîncepe să facem Sf.Crucii cu aceasta.

Cine nu poate face semnul Sf.Crucii cu mâna dreaptă sau stângă (datorită unei neputințe organice sau folosirii mâinilor pentru o activitate), își va imagina mental cum face pe corp corect o Sf.Cruce de lumină.

Este obligatorie realizarea unui canon zilnic de Sfinte Cruci (făcute corect), deoarece prin acestea se „distrug” gândurile negative pe care le avem în timpul zilei. O Sf.Cruce realizată corect pe corp distruge puterea și existența unui gând negativ (păcat) pe care l-am avut.

Prin realizarea zilnică a acestui canon de Sf.Crucii, implicit vom avea o gândire mai clară, corectă, limpede, profundă și vom avea luciditate, realism și discernământ (lumesc, duhovnicesc).

Nu este opțională realizarea acestui canon de Sf.Crucii, pentru a anula puterea gândurilor negative pe care le-am creat în jurul nostru. Să luăm exemplul de la Sfinții

din trecut și de la monahii din prezent, care zilnic fac (variabil, după puteri) sute și mii de Sf. Cruci corect pe corp: cu mâna dreaptă, apoi cu mâna stângă, apoi iar cu mâna dreaptă, etc.

f. Și în cazul acestor rugăciuni scurte se aplică regula de „existență” a unei rugăciuni, enunțată de Sf. Teofan Zăvorâtul.

Aceste cuvinte și formulări au „valoare” de rugăciune doar dacă le transformăm în trăire duhovnicească, doar dacă în același timp avem preocuparea (osteneala) conștientă pentru a avea o stare trezvitoare și o stare sufletească corespunzătoare. Concret:

cu atenția și voința „pătrundem” cuvintele – mintea generează automat un înțeles mental al cuvintelor – automat acest înțeles mental va fi „coborât” la „inimă” – automat „inima” va crea o trăire/simțire duhovnicească.

CÂND CUVINTELE CAPĂTĂ „VALOARE” DE RUGĂCIUNE =

1. SUNTEM ATENȚI LA CUVINTELE RUGĂCIUNII REPETATE MENTAL +

2. „PĂTRUNDEM” CU ATENȚIA SENSUL/ÎNȚELESUL CUVINTELOR CITITE (REPETATE MENTAL) +

3. AVEM O IMPLICARE SUFLETEASCĂ ȘI TRĂIRI SUFLETEȘTI (dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu, evlavie, pocăință, umilința duhului, smerire de sine, întristarea cea bună, „dulce durere”, etc.) +

4. „INIMA” VA GENERA O TRĂIRE/SIMȚIRE DUHOVNICEASCĂ.

Când cuvintele și formulările au „valoare” de rugăciune:

f.1. Spunem aceste scurte rugăciuni având prezență conștientă (atenție conștientă) și trezvia minții.

Aceste enunțuri mentale nu au „valoare” de rugăciune dacă le vom citi (spune în minte) într-un mod mecanic, cu detașare, fără atenția la cuvinte, ca un exercițiu mental față de care nu avem pășare, atenție și implicare sufletească.

Concret, pentru *rugăciunea lui Iisus* în 5 cuvinte („Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”), vom fi atenți la fiecare cuvânt al rugăciunii, fără a avea în minte idei raționale, imaginații, reverii sau alte gânduri (negative, de griji lumești, frici, etc.).

f.2. Vom repeta mental rugăciunile, având trăirile sufletești corespunzătoare:

– în timp ce spunem aceste rugăciuni, starea noastră psiho-emoțională va fi permanent de: atenție la sine, calm, relaxare, tăcere, blândețe, smerită cugetare, răbdare, dragoste, simplitate, curaj duhovnicesc;

– rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu („Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție”) o vom însoți de o stare sufletească de: **recunoștință**, evlavie, adâncă smerenie, sfântă frică, dragoste, cumințenie a duhului, umilință a duhului, „întristarea cea bună”;

– rugăciunile adresate Mântuitorului Iisus Hristos, Sfântului Duh și Sf. Maicii Domnului le vom însoți de o stare sufletească de: căință, pocăință, „dulce durere”, recunoștință, evlavie, adâncă smerenie, sfântă frică, dragoste, cumințenie a duhului, umilință a duhului, „întristarea cea bună”;

– rugăciunile adresate Sfinților le vom însoți de o stare sufletească de: recunoștință, sinceritate, respect, evlavie, „dulce durere”, „întristarea cea bună”, dragoste.

– Sf. Paisie Aghioritul ne învață că **trebuie să avem o stare sufletească de „dulce**

durere“, atunci când spunem *rugăciunea lui Iisus* și orice alte rugăciuni.

SPUNEM RUGĂCIUNEA LUI IISUS ÎN MOD CALITATIV, AVÂND O STARE SUFLETEASCĂ DE „DULCE DURERE“.

g. Dacă avem posibilitatea, vom spune toate aceste rugăciuni în modul isihast, care este explicat anterior în acest capitol, la paragraful **3.4.1.IH**.

3.5.2. Starea de trezvie a minții.

Trezvia minții este un concept psihologic și duhovnicesc esențial în teoria și practica (asceza) creștin–ortodoxă.

Conform cu experiența Sf.Părinți, **practic nu poate exista despătimire și implicit mântuire, dacă nu înțelegem și nu depunem osteneala conștientă pentru trezvia minții.**

De asemenea, nu poate exista pace exterioară între oameni, dacă nu există pacea minții și lupta împotriva gândurilor, care nu sunt posibile fără trezvia minții.

În acest sens Sf.Nicolae Velimirovici ne spunea în lucrarea „Războiul și Biblia“ următoarea învățătură tip avertizare:

„Atâta vreme cât oamenii se războiesc cu Dumnezeu prin gândurile, poftele și faptele lor, degeaba visează la pace. Fie că vor sau nu, războiul n–are cum să nu vină acolo unde este semănată sămânța războiului. Războiul împotriva lui Dumnezeu, pe față sau într–ascuns, duce inevitabil la război între oameni.“

(pentru acest citat vezi la capitolul 18 referința 6, sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

Pacea despre care ne vorbește Sf.Nicolae Velimirovici acoperă toate sensurile posibile: pacea cu tine însuși, pacea de conviețuire în familie, pacea la locul de muncă, pacea între vecini, pacea socială, pacea politică, pacea diplomatică între state, pacea militară între state.

Pare incredibil că nepăsarea oamenilor pentru propriile gânduri – care implicit este o formă de „război“ contra lui Dumnezeu, să ducă la conflicte sociale interne și la război militar extern.

Dar așa este, aceasta este o învățătură tip avertizare și o realitate duhovnicească de care trebuie să ținem seama, dacă dorim să avem pace și liniște în familie, cu vecinii, la locul de muncă, cu alte state.

Ce este trezvia minții. Cum se ajunge la trezvia minții.

Foarte pe scurt, trezvia minții este o lucrare de atenție conștientă și continuă a minții, care este pusă în mișcare de decizia, răbdarea, curajul, credința, hotărârea, voința și silirea de sine a omului.

Trebuie să facem diferența dintre trezvie (atenția conștientă și continuă la sine) și conținutul trezviei, adică modalitatea practică prin care ne putem menține neîncetat starea de atenție la sine.

Singura modalitate psihică prin care ne putem menține neîncetat starea de trezvie

(atenția conștientă și continuă la sine) este osteneala pentru neîncetată rugăciune a minții: *rugăciunea lui Iisus*, orice rugăciuni spuse mental.

TREZVIA MINȚII = LUCRARE A MINȚII = ATENȚIE CONȘTIENTĂ + CONTINUĂ LA SINE = NEÎNCETATĂ LUAREA AMINTE LA SINE, NEÎNCETATĂ VIGILENȚĂ DE SINE.

CONȚINUTUL TREZVIEI MINȚII (modalitatea practică de a realiza trezvia) = VOINȚA, OSTENEALA ȘI SILIREA DE SINE, PENTRU NEÎNCETATĂ RUGĂCIUNE A MINȚII (*rugăciunea lui Iisus*, orice rugăciuni spuse mental).

Deci nu orice lucrare conștientă a minții este trezvie, pentru a fi considerată trezvie mintea trebuie să aibă o atenție conștientă și continuă.

De exemplu, când coasem manual o haină și folosim acul putem spune că avem trezvie doar în primele 5–30 minute, deoarece doar în acele minute atenția noastră este conștientă și continuă.

Suntem mereu atenți în mod conștient, deoarece există risul major al unei înțepături în deget, al unei dureri. Apoi însă nu mai avem trezvie, deoarece atenția noastră este continuă dar nu este conștientă, activitatea fiind făcută în mod automat.

Același lucru se poate spune despre alte sute de activități umane, manuale (sudură, lucru la strung, prășit, cosit, etc.) și intelectuale (participarea la cursurile universitare, condus mașina, etc.), în primele 5–30 minute avem trezvie (avem atenție conștientă și continuă), dar apoi intervin relaxarea, automatismele și deprinderile și atenția nu mai este conștientă (nu mai avem trezvie).

Exemple de activități care solicită o continuă trezvie a minții (atenție conștientă și continuă):

- rugăciunile de calitate, făcute cu atenția asupra înțelesurilor cuvintelor rugăciunilor: rugăciuni începătoare, acatiste, psalmi, *rugăciunea lui Iisus*, etc.;
 - participarea la slujbele religioase din biserică;
 - activitatea de conducere a mașinii pe drumurile publice;
 - activitatea de conversație și ascultare activă cu o persoană sau un grup de persoane;
 - activitatea de memorare: poezii, texte din cărți, formule, legi, informații, etc.;
 - toate momentele sportive competiționale (perioadele de competiție efectivă, nu perioadele de antrenamente);
 - concursurile de șah (perioadele de competiție efectivă);
 - majoritatea perioadelor de testare–examinare școlare: concursuri școlare, olimpiade, lucrări de teză scrise, examene de admitere la liceu (facultate), examene de licență (masterat, doctorat), etc.;
 - toate activitățile creatoare cultural–artistice: compunerea unor piese muzicale, scrierea de texte literare, lucru manual în lemn, pictură, sculptură, design, etc.
- Notă: toate aceste activități solicitante sunt real formate din serii mai scurte sau mai lungi de trezvie, care corespund unor perioade variabile de atenție conștientă și continuă, între care se fac pauze de relaxare.

Din punct de vedere practic, trezvia minții presupune ca fundament starea de „prezență conștientă” a minții (prin *rugăciunea lui Iisus*, alte rugăciuni), la care se

adaugă împotrivirea neîncetată la ispita dialogului cu gândurile demonice de momeală, practica stărilor trezvitoare și stoparea slavei deșarte prin smerenie.

Deci unul din scopurile trezviei minții înseamnă starea de curăție a minții de orice gânduri demonice de momeală: „din spate“, „din față“, „din stânga“, „din dreapta“, „de sus“, „de jos“, „din afară“, „dinăuntru“ (vezi explicarea acestor gânduri demonice de momeală puțin mai departe în acest sub-capitol). Vom înlocui în mintea noastră toate gândurile/ispitele demonice de momeală cu un program de rugăciune neîncetată (prezentat imediat anterior în cadrul paragrafului **3.5.1**).

Scopul esențial al trezviei minții este păstrarea minții în starea de atenție la sine, curăție a minții, rugăciune și smerită cugetare, care duce la umilința duhului (Sinelui) și la dobândirea dragostei pentru Dumnezeu (care este o harismă a Sfântului Duh). Vedem că esențiale pentru trezvia minții sunt nu doar „prezența conștientă“ (neîncetat *rugăciunea lui Iisus*, psalmul 50), împotrivirea la gânduri și stoparea slavei deșarte, ci și practica conștientă a stărilor trezvitoare.

O parte dintre aceste stări trezvitoare au fost deja menționate la paragraful anterior **3.5.1**, deoarece sunt necesare pentru a putea realiza starea de „prezență conștientă“ a minții.

Ce (care) sunt stările trezvitoare?

Stările trezvitoare sunt stări mentale, psiho–emoționale și duhovnicești (sufletești), fără de care practic nu poate exista nici starea de „prezență conștientă“, nici trezvia minții (împotrivirea la gânduri) și nici dobândirea unor harisme (daruri ale Sf.Duh).

Stările trezvitoare sunt puteri luptătoare ale sufletului, care ne sunt date pentru a ne îndeplini cele 3 mari obiective posibile ale unei vieți omenești: despătimirea (echivalează cu mântuirea), iluminarea și îndumnezeirea Sinelui natural al omului.

STĂRILE TREZVITORE SUNT PUTERI ACTIVE ȘI LUPTĂTOARE ALE SUFLETULUI OMENESC.

Stările trezvitoare luptătoare obligatorii (necesare) pentru trezvia minții, smerenia minții și sufletului sunt și următoarele:

- vigilența, atenția conștientă și continuă la sine: neîncetat luarea aminte la sine „acum și aici“, vigilența de sine, supravegherea de sine, monitorizarea de sine, observarea de sine;
- stăpânirea de sine cu libertatea voinței;
- completă atenție mentală la cuvintele *rugăciunii lui Iisus* (sau orice altă rugăciune spunem mental);
- înfrânarea și cumpătarea generală în toate aspectele vieții mentale, psiho–emoționale, relaționale, profesionale, cotidiene;
- libertatea voinței (alegerea și voința de aplicare a unei alegeri conștiente);
- curajul duhovnicesc;
- tăcerea exterioară a cuvintelor, tăcerea interioară a gândurilor (prin *rugăciunea lui Iisus*);
- calm, relaxat;
- liniștea minții, pacea minții;
- blândețea;

- răbdarea;
- smerita cugetare (smerirea de sine);
- neîncetată starea de pocăință;
- întristarea „cea bună“;
- simplitatea;
- cumințenia duhului;
- umilința duhului;
- evlavia;
- dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu;
- dragostea pentru aproapele;
- voința, osteneala, silirea de sine, hotărârea (determinarea) și seriozitatea pentru neîncetată „vorbierea cu Dumnezeu“, prin:
 - 1.rugăciuni canonice (*rugăciunea lui Iisus*, psalmul 50, rg. începătoare, rg. de pocăință, rg. de dimineață, rg. de seară, psalmi, tropare, etc.) +
 - 2.orice gânduri („discuție“) cu Dumnezeu (Sf.Maica Domnului) pentru aspectele practice–cotidiene ale vieții lumesti;
- preocuparea conștientă pentru ascultarea voluntară de poruncile lui Hristos;
- preocuparea conștientă pentru a face voia lui Hristos;
- permanenta postire;
- bunătatea;
- preocuparea de a nu sminti pe ceilalți;
- prezența de spirit la ispite (calm, răbdare, stăpânire de sine și atenție anticipativă a răspunsului);
- permanentă aducere aminte la propria moarte.

a. De–abia în acest moment, după ce am definit care sunt stările trezvitoare, putem spune că „trezvia minții“ este un „motor“ al ființei umane, în avansul său spre îndumnezeirea Sinelui natural.

PERMANENȚA TREZVIEI MINȚII DIN PERSPECTIVĂ CREȘTIN–ORTODOXĂ =

1. DECIZIA DE SINE PENTRU REALIZAREA SCOPULUI TREZVIEI MINȚII, PRIN =

1.A. LIBERTATEA VOINȚEI = ALEGEREA CONȘTIENTĂ A SCOPULUI TREZVIEI.

(completa despățimire a ființei noastre «trup, suflet, sine natural» + evitarea ispitelor + dobândirea harismei dragostei pentru Dumnezeu + dorința de a primi harisme ale Sf.Duh + dobândirea mântuirii) +

1.B. PRACTICA CONȘTIENTĂ A STĂRILOR TREZVITOARE MOTIVAȚIONALE = în mod esențial prin:

– motivația pentru cei începători = slavă deșartă, orgoliu, sfântă mânie, sfântă frică de Dumnezeu, permanentă aducere aminte la propria moarte, dorința pentru despățimire și îndumnezeire, etc.;

– motivația pentru cei avansați = dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu, dorința de a îndeplini complet poruncile Mântuitorului Iisus Hristos +

1.C. APLICAREA DECIZIEI (REALIZAREA SCOPULUI), prin = atenție, curaj, răbdare, voință, hotărâre de sine, determinare de sine, seriozitate, devotament, integritate, dârzenie, râvnă, dedicație, dăruire, osteneală conștientă, efort conștient, silire de sine, „neburnie“ pentru

Hristos, etc. +

2. ATENȚIA CONȘTIENȚĂ ȘI CONTINUĂ LA SINE = VIGILENȚA DE SINE, LUAREA AMINTE LA SINE „ACUM ȘI AICI“ + SUPRAVEGHEREA DE SINE + MONITORIZAREA DE SINE + URMĂRIREA DE SINE + OBSERVAREA DE SINE + STĂPÂNIREA DE SINE CU LIBERTATEA VOINȚEI.

(înțelesuri, gânduri, idei, pofta, senzații, frică inconștientă, dulceața demonică a slavei deșarte, dulceața demonică a patimilor, ispitele trupului, ispitele celor din jur) +

3. PRACTICA CONȘTIENȚĂ ȘI CONTINUĂ A STĂRILOR TREZVITOARE ESENȚIALE =

vigilență, permanentă atenție conștientă și continuă la sine (luarea aminte la sine), tăcere, calm, relaxat, liniștea și pacea minții, stăpânire de sine cu libertatea voinei, înfrânare, simplitate, blândețe, pacea minții, răbdare, voință (efort conștient, silire de sine), curaj duhovnicesc, hotărâre (determinare), evlavie, dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu, smerenie (prin: smerită cugetare, smerire de sine, întristarea „cea bună“, cumințenia duhului, umilința duhului, psalmul 50, etc.), permanentă aducere aminte la propria moarte +

4. NEÎNCETAT „ÎNCARCI“ MINEA CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS ȘI PSALMUL 50, în mod esențial prin: curaj + răbdare (stare de „așteptare „activă–lucrativă“) + voință (efort conștient, silire de sine) + hotărâre (și determinare, seriozitate, bărbăție, integritate, dârzenie) + completă atenție mentală la cuvintele rugăciunilor spuse mental + smerire de sine +

5. ÎMPOTRIVIREA, STOPAREA GÂNDURILOR DEMONICE DE MOMEALĂ A CELOR 8 TIPURI DE ISPITIRI:

„din spate“, „din față“, „din stânga“, „din dreapta“, „de sus“, „de jos“, „din afară“, „dinăuntru“ (prin sfântă mânie, stăpânire de sine, voință, curaj, bărbăție, înfrânare, răbdare, cumpătate, cumpănire, amânare) +

6. STOPAREA SLAVEI DEȘARTE PRIN SMERENIE.

(smerită cugetare, smerire de sine, întristarea „cea bună“, cumințenia duhului, umilința duhului, răbdare, simplitate, psalmul 50) +

7. ASCEZA TRUPEASCĂ (orice formă de postire, metanii mari, muncă fizică, etc.)

Degeaba ne silim la *rugăciunea lui Iisus*, postiri și alte forme de asceză, dacă pe acestea nu le însoțim de practica conștientă a stărilor trezvitore absolut esențiale.

REALIZAREA PRACTICĂ A TREZVIEI MINȚII =

1. LIBERTATEA VOINȚEI, PRACTICA CONȘTIENȚĂ ȘI CONTINUĂ A STĂRILOR TREZVITOARE MOTIVATIONALE (STABILIREA PRECISĂ A SCOPURILOR PENTRU CARE FACEM OSTENEALA TREZVIEI MINȚII)

= SFÂNTA FRICĂ DE DUMNEZEU + DRAGOSTEA ȘI RECUNOȘTINȚA PENTRU DUMNEZEU + ADUCEREA AMINTE LA PROPRIA MOARTE + DOBÂNDIREA HARISMELOR SF.DUH (ÎN SPECIAL HARISMA DRAGOSTEI PENTRU DUMNEZEU) + COMPLETA DESPĂTIMIRE A FIINȚEI NOASTRE (TRUP, SUFLET, SINE NATURAL) + EVITAREA ISPITELOR + CURĂȚIA MINȚII DE ORICE GÂNDURI DEMONICE DE MOMEALĂ + DOBÂNDIREA MÂNTUIRII +

2. PRACTICA CONȘTIENȚĂ ȘI CONTINUĂ A STĂRILOR TREZVITOARE ESENȚIALE =

VIGILENȚĂ, ATENȚIE CONȘTIENȚĂ ȘI CONTINUĂ LA SINE (LUAREA AMINTE LA SINE) + TĂCERE + CALM + RELAXAT + LINIȘTEA ȘI PACEA MINȚII + BLÂNDEȚE + SIMPLITATE + DĂRUIRE + DEDICAȚIE + RĂVNĂ + STĂPÂNIRE DE SINE CU LIBERTATEA VOINȚEI + ÎNFRÂNARE + ÎNTRISTAREA „CEA BUNĂ“ +

3. „NUCLEUL DUR“ OBLIGATORIU AL OSTENEII PENTRU TREZVIA MINTII = CURAJ + RĂBDARE (STARE DE „AȘTEPTARE „ACTIVĂ–LUCRATIVĂ“) + VOINȚĂ (EFORT CONȘTIENT, SILIRE DE SINE) + HOTĂRÂRE (ȘI DETERMINARE, SERIOZITATE, BĂRBĂȚIE, INTEGRITATE, DĂRZENIE) + COMPLETĂ ATENȚIE LA CUVINTELE RUGĂCIUNILOR SPUSE MENTAL (*rugăciunea lui Iisus*) + SMERENIE.

În modul cel mai esențial posibil,

REALIZAREA PRACTICĂ A TREZVIEI MINTII (PAZA MINTII) =

1. SFÂNTĂ FRICĂ DE DUMNEZEU, CURAJ ȘI VOINȚĂ, PENTRU A ACTIVA/FOLOSI URMĂTOARELE VIRTUȚI NECESARE (de la punctele 2–7) +

2. TĂCERE + CALM + RELAXAT + LINIȘTIT + PACEA MINTII (GÂNDURILOR) + SIMPLITATE + BLÂNDEȚE + ÎNFRÂNARE + CUMPĂTARE/ABȚINERE +

3. VIGILENȚĂ, ATENȚIE CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ LA SINE (LUARE AMINTE LA SINE, STĂPÂNIRE DE SINE) +

4. RĂBDARE (STARE DE „AȘTEPTARE ACTIVĂ–LUCRATIVĂ“) +

5. VOINȚĂ, SILIRE DE SINE, OSTENEALĂ DE SINE (implică să fii hotărât, determinat, ferm, disciplinat serios, categoric, definitiv) +

6. RUGĂCIUNEA LUI IISUS, COMPLETĂ ATENȚIE LA CUVINTELE RUGĂCIUNII, TRĂIRE SUFLETEASCĂ CALITATIVĂ +

7. SMERENIE (smerită cugetare, smerire de sine, „întristarea cea bună“, cumișenia duhului, umilișna duhului, răbdare, simplitate, psalmul 50).

b. În România esenșna învășăturii despre trezvia minșii a fost explicată, propovăduită și trăită de marele nostru duhovnic, Părintele Arsenie Papacioc.

Căutând să aplice învășăturile Sfinșilor Părinșii, timp de mai mulșii ani el a căutat să dobândească o neîncetată stare harică: să aibă sentimentul prezenșei lui Dumnezeu în „inima“ și sufletul său, să „știe“ și să simtă că Dumnezeu este în el și el este în Dumnezeu. Neîncetat, clipă de clipă.

Timp de ani de zile, Părintele Arsenie Papacioc a căutat în zadar această trăire. Nu a ajuns la această permanentă stare harică nici citind multe ore rugăciuni canonice, nici în „pustie“ alături de Părintele Ilie Cleopa, nici în „pustie“ de unul singur, nici în postiri, nici în metaniile mari, nici în pravilele de noapte, nici în timpul slujbelor la biserică. Orice osteneală făcea, tot nu ajungea să aibă trăirea duhovnicească harică de prezenșă a lui Dumnezeu în „inima“ sa.

Apoi a urmat cea de–a doua arestare, tot pe motive politice. Și acolo, în închisoare fiind, aflând despre învășăturile Sf.Părinșii din primele 4 volume din Filocalia (tipărite între anii 1947–1948 de Părintele Dumitru Stăniloae și Părintele Arsenie Boca), Părintele Arsenie Papacioc a ajuns la înșelegerea și trăirea a ceea ce–și dorea de atâșia ani: să aibă neîncetat sentimentul prezenșei lui Dumnezeu în „inima“ și sufletul său. În primul rând, datorită monitorizării și pericolului permanent existent în închisoare, a învășat să aibă o extraordinară prezenșă conștientă, o mare și neîncetată atenșie la sine și la tot ce este în jurul său.

Apoi pornind de la această temelie a prezenșei conștiente și de la înfrânarea generală impusă de mediu, a început să adauge la starea sa duhovnicească: tăcere, calm,

relaxare, pacea minții, blândețe, răbdare, smerită cugetare, *rugăciunea lui Iisus*, permanenta vorbire cu Dumnezeu (Sf. Maica Domnului), dragostea pentru Dumnezeu, etc. Astfel a învățat din experiență ce înseamnă trezvia minții și ce valoare uriașă are ea pentru mântuirea omului și pentru calitatea vieții cotidiene.

Practic trezvia minții este osteneala să te menții în mod conștient și continuu cu atenția, mintea și sufletul în centrul unei „tornade” a mii de gânduri/ispitiri demonice.

Mai important decât atenția la sine, voința pentru rugăciune și voința pentru câteva valori duhovnicești (blândețe, răbdare, etc.), **marele secret este că în acest „ochi” al „tornadei” gândurilor îl poți descoperi pe Dumnezeu. În centrul liniștit și calm al „tornadei” gândurilor minții tale tronează însuși Dumnezeu.**

Când mintea și sufletul tău lucrează în mod conștient și continuu stările trezvitoare (menționate mai sus), atunci se întâmplă un fenomen duhovnicesc „magic”, are loc o trăire harică: îl descoperi pe Dumnezeu în tine însuși, ai sentimentul prezenței lui Dumnezeu în „inima” și sufletul tău, „știi” și simți că Dumnezeu este în tine și tu ești în Dumnezeu. Neîncetat, clipă de clipă.

Prin practica stărilor trezvitoare, rugăciunile mentale canonice și „vorbirea” cu Dumnezeu pentru aspectele lumești, comunicarea omului cu Dumnezeu nu mai are loc doar 1–X ore pe zi, doar când citim rugăciuni canonice și facem metanii mari.

Părintele Arsenie Papacioc ne învață exact acest lucru: **prin practica conștientă și continuă a stărilor trezvitoare întreaga viață a omului devine o continuă stare de rugăciune și sfințirea omului are loc continuu, minut de minut.**

PRACTICA STĂRILOR TREZVITOARE = DUCE LA TREZVIA MINȚII = ÎNTREAGA EXISTENȚĂ A OMULUI, FIECARE SECUNDĂ, DEVINE O CONTINUĂ STARE DE RUGĂCIUNE.

LIPSA PERMANENȚEI PRACTICII STĂRILOR TREZVITOARE = NU EXISTĂ TREZVIA MINȚII = ÎNTREAGA EXISTENȚĂ A OMULUI ESTE (ÎN CEL MAI BUN CAZ) PUNCTATĂ DE PERIOADE IZOLATE DE RUGĂCIUNE.

Având această înțelegere și practică a trezviei minții, Părintele Arsenie Papacioc a rămas pentru întreaga lui viață un lucrător și un propovăduitor al trezviei minții, al osteneții pentru a dobândi neîncetat o stare harică: să te păstrezi în centrul tornadei gândurilor, să dobândești neîncetat în „inima” și sufletul tău sentimentul prezenței lui Dumnezeu.

El spunea deschis că nu este adeptul nevoițelor duhovnicești exterioare (citirea rugăciunilor canonice, metanii mari), ci insistă aproape exclusiv pentru osteneala duhovnicească interioară a trezviei minții.

Părintele Arsenie Papacioc recomanda pentru mireni un program minim de metanii mari (maxim 10 pe zi !) și rugăciuni canonice, în schimb recomanda și cerea tuturor să lucreze în fiecare minut al zilei stările trezvitoare ale trezviei minții.

c. Dintre toate stările trezvitoare, Părintele Arsenie Papacioc insistă mereu asupra menținerii într-o stare psiho-emoțională de permanent calm și liniște, care este o condiție esențială pentru a ne putea păstra în centrul „tornadei” gândurilor.

Apoi această stare de calm, împreună cu altele (blândețe, smerită, cugetare, etc.) vor

putea duce la o calitate excepțională a *rugăciunii lui Iisus*.

Când se vorbește despre trezvia minții, toată lumea știe de rugăciune, blândețe, etc., dar foarte puțini accentuează pe importanța stării de calm și liniștire. **Iar fără atenția conștientă și continuă pentru calm și liniștire nu poate exista trezvia minții.**

Pe termen scurt starea de „trezvie a minții“ se poate obține prin efortul atenției conștiente, dar **pe termen lung (ore continui) starea de trezvie a minții se obține și se păstrează DOAR prin practicarea rugăciunii minții, însoțită de calm, liniște, tăcere și smerenie** (smerire de sine, smerită cugetare):

„Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă“.

Deci Părintele Arsenie Papacioc recomanda ca prima dată să dobândim o stare de tăcere, calm, relaxare, pace a minții, apoi să spunem *rugăciunea lui Iisus*.

ATENȚIE CONȘTIENTĂ LA SINE (LUARE AMINTE LA SINE) + LIBERTATEA VOINȚEI + TĂCERE INTERIOARĂ/EXTERIOARĂ + ÎNFRÂNARE ÎN TOATE ASPECTELE VIEȚII = DUCE LA PERMANENTĂ STARE PSIHO-EMOȚIONALĂ DE CALM + LINIȘTE + RELAXARE + PACE A MINȚII.

PERMANENTĂ STARE DE TĂCERE + CALM + LINIȘTE + RELAXARE + PACE A MINȚII + + BLÂNDEȚE + RĂBDARE + POCĂINȚĂ + SMERITĂ CUGETARE + DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU = SPUNEM MENTAL RUGĂCIUNEA LUI IISUS ÎN MOD CALITATIV.

d. Părintele Arsenie Papacioc ne atrage atenția că doar având neîncetat trezvia minții vom putea realiza practic îndemnul Sf. Ioan Gură de Aur: pocăința și spovedirea de sine neîncetată, permanentă.

Doar când avem o neîncetată atenție conștientă și continuă la sine (supraveghere de sine, monitorizare de sine, observare de sine), **vom putea sesiza toate mișcărilor de păcat ale duhului, gândirii și trupului nostru.**

Și atunci observându-le, imediat vom putea să ne pocăim pentru toate păcatele făcute, indiferent cât de mici sunt acestea. Imediat în mintea noastră ne vom cere iertare de la Dumnezeu pentru orice păcat făcut, indiferent cât de mic ar fi acesta. Și această spovedire și pocăință personală are valoare în fața lui Dumnezeu deoarece este o formă de neîncetată smerire de sine, dar desigur spovedirea mentală de sine nu poate înlocui spovedirea canonică la un preot.

e. Libertatea voinței este o putere fundamentală a sufletului și minții umane.

Libertatea voinței înseamnă că avem libertatea de a ne folosi voința pentru a ne îndeplini scopurile stabilite conștient: scopurile lumești și scopurile duhovnicești.

Prin libertatea voinței, noi avem libertatea (alegerea) de a ne folosi voința pentru a ne lucra (dezvolta) în mod conștient aspecte duhovnicești, precum sunt și următoarele: stările trezvitoare specifice trezviei minții, postirea, participarea la viața liturgică, despătimirea, virtuțile sufletului, dragostea pentru Dumnezeu, iertarea, continuitatea unui program de rugăciune, etc.

Deci mai întâi este libertatea voinței, apoi este voința de a aplica decizia luată.

LIBERTATEA VOINȚEI = ESTE ALEGEREA CONȘTIENTĂ, HOTĂRÂREA DE SINE, DETERMINAREA DE SINE = DUCE LA GENERAREA UNEI DECIZII CONȘTIENTE + LIBERE + AUTO-ASUMATE.

VOINȚA = ÎNSEAMNĂ EFORT CONȘTIENT DE DURATĂ, SILIRE DE SINE, OSTENEALĂ CONȘTIENTĂ, CURAJ, IEȘIRE DIN „ZONA DE CONFORT”, MOBILIZARE FIZICĂ ȘI PSIHICĂ, RĂBDARE, ÎNFRÂNARE, CUMPĂTARE, ACCEPTAREA NEDREPTĂȚILOR, ACCEPTAREA LIPSURILOR, ETC. = PUTEM REALIZA CONCRET/FAPTIC DECIZIA LUATĂ (ÎN PLAN LUMESC, PSIHOLOGIC ȘI/SAU DUHOVNICESC).

Prin libertatea voinței putem avea alegerea conștientă ca starea noastră generală să fie de dragoste (pentru Dumnezeu, pentru aproapele), calm, pace, blândețe, etc. Apoi prin voință ne vom mobiliza întreaga ființă pentru a lucra conștient aceste stări sufletești.

Să fii frustrat, iritat, nervos, mânios, critic, pretențios, rău, invidios, lacom, etc. chiar justificate fiind, acestea nu sunt pre-dispoziții psihice automate, naturale, specifice (proprii) ființei noastre, ci ele sunt rezultatul unor alegeri anterioare, mai mult sau mai puțin conștiente.

Toate aceste stări psiho-emoționale „naturale” sunt de fapt rezultatul unor alegeri anterioare (mai mult sau mai puțin conștiente), care au fost continuate printr-un efort de voință. Deci nu există justificare pentru îndreptățirea de sine: „așa sunt eu, nu am ce să fac în această privință”.

Prin libertatea voinței întotdeauna avem posibilitatea acestei alegeri, de a ne stabili care stare psiho-emoțională de fond ne convine și ne place să o lucrăm: să fim triști, deprimați, iritați, superiori, nervoși, pretențioși, critici, victimă, competitivi, invidioși, lacomi, etc., sau în mod conștient să avem voința să lucrăm în sufletul nostru dragoste, blândețe, calm, pace, smerenie, bună-dispoziție, bună-cuviință, etc.

PRIN LIBERTATEA VOINȚEI = AVEM POSIBILITATEA (LIBERTATEA) UNEI DECIZII/ALEGERI CONȘTIENTE CU PRIVIRE LA NOI ÎNSINE (LUCRAREA TREZVIEI).

PRIN CREDINȚĂ + VOINȚĂ (CURAJ, RĂBDARE, DETERMINARE, SILIRE DE SINE) PUTEM PUNE ÎN „PRACTICĂ” (TRĂIRE, EXISTENȚĂ) LUCRAREA TREZVIEI.

Ne trebuie voință și curaj deoarece nu trebuie uitat faptul că intenția de a realiza trezvia minții este din prima clipă o declarație de război adresată demonilor care controlează mintea și sufletul omului.

TREZVIA MINȚII ÎNSEAMNĂ UN RĂZBOI DUHOVNICESC, UN RĂZBOI TOTAL CU DEMONII PENTRU ELIBERAREA MINȚII ȘI „INIMII” (SUFLETULUI) DIN ROBIA PATIMILOR, ÎMPRĂȘTIEREA MINȚII ȘI DIALOGUL CU GÂNDURILE DEMONICE.

Prin curaj și voință vom lucra în mod conștient toate „puterile” trezviei, care ne vor permite să ne păstrăm în centrul tornadei gândurilor: calm, relaxat, tăcere, răbdare, smerită cugetare, rugăciune, simplitate, pocăință, dragostea pentru Dumnezeu, etc. La acest nivel al trezviei minții **smerita cugetare este obligatorie. Realizarea stării de „prezență conștientă” și „trezvie a minții” fără smerita cugetare duce la dezvoltarea patimii mândriei.**

f. Starea de trezvie a minții nu este un concept duhovnicesc teoretic, fără legătură cu

viața noastră practică, cotidiană.

Starea de trezvie a minții nu este o trăire duhovnicească specifică doar primilor creștini și/sau Sfinților din Paterice, ci este o trăire care poate fi lucrată, obținută și trăită oricând, oriunde, de către orice creștin botezat ortodox.

Trezvia minții este o osteneală de „lucrare“ a stărilor trezvitoare, care poate duce la dobândirea unor harisme și trăiri harice: discernământ, dobândești neîncetat în „inima“ și sufletul tău sentimentul prezenței lui Dumnezeu, ai o bucurie harică tainică.

f.1. Dacă avem osteneala conștientă și continuă a trezviei minții, posibil Dumnezeu ne va da în dar harisma discernământului, care ne este de mare necesitate mai ales în vremurile dificile în care trăim.

f.2. Dacă avem osteneala conștientă și continuă a trezviei minții, este normal să avem (primim) în minte și suflet adierea unei bucurii harice tainice.

Prin trezvia minții omul este în (permanentă) legătură ființială—ontologică (existențială) cu Însuși Dumnezeu—Creatorul și atunci este normal ca omul să se împărtășească tainic cu starea ființială harică „peste fire“ pe care o are Însuși Dumnezeu.

Starea „ființială“ a lui Dumnezeu este complet harică, este dincolo de orice trăire și simțire omenească (psihologică): incomprehensibilă bucurie, dragoste, pace, răbdare, milostenie, dreptate, etc. Implicit omul care este în legătură ființială cu Dumnezeu prin trezvia minții se va împărtăși cu adierea acestor stări ființiale harice „peste fire“.

Deci „**elementul de control“ ca să spui că într-adevăr ai trezvia minții este „adierea“ (trăirea ușoară sau intensă a) unor stări harice „peste fire“** (a nu se confunda cu sentimente și trăiri psihologice firești): ai sentimentul prezenței lui Dumnezeu în tine și ai sentimentul prezenței/includerii tale în Dumnezeu, apare trăirea sufletească a unei stări tainice de bucurie harică.

PRIN PRACTICA STĂRILOR TREZVITORE = DOBÂNDIM O PERMANENTĂ STARE HARICĂ = DOBÂNDIM „SENTIMENTUL“ PREZENȚEI LUI DUMNEZEU ÎN „INIMA“ NOASTRĂ + AVEM „SENTIMENTUL“ PREZENȚEI/INCLUDERII NOASTRE ÎN DUMNEZEU + AVEM TRĂIREA TAINICĂ A BUCURIEI HARICE.

De aceea Părintele Arsenie Papacioc ne spunea următoarele:

„Eu recomand o stare de veselie interioară, lăuntrică, din inimă, o stare ce înseamnă rugăciune neîncetată. O stare de veselie adevărată, degajată de problemele vieții, de problemele cărărilor vieții, ale unuia și ale altuia.

O stare de veselie, cu orice chip. Dacă—i întristare, se clocesc ouăle diavolului.“

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Nu degeaba ne spunea Părintele Arsenie Papacioc să avem neapărat, „cu orice chip“, o stare de veselie (bucurie) harică.

Dacă nu vom avea în sufletul nostru această trăire harică de bucurie, în mod inevitabil starea noastră sufletească va fi variabilă și de cele mai multe ori aceasta va fi una negativă: de invidie, nemulțumire, tristețe, supărare, întristare, deznădejde, răutate, răzbunare, aducere aminte a răului, nepăsare, delăsare, lăncezeală, etc.

Iar aceste stări sufletești negative „clocesc ouăle diavolului”, adică sunt o sursă de „hrană” pentru demonii aflați lângă noi și în noi. Deci unul din scopurile nedeclarate ale trezviei minții este acela de a nu „hrăni” demonii, energia sufletului nostru să nu ajungă „hrană” pentru demoni.

g. Dintre stările trezvitoare și trebuitoare respingerii atacurilor gândurilor patimilor, **foarte importantă și eficientă este voința pentru răbdare, mai ales dacă o combinăm cu smerenia (smerirea de sine, smerita cugetare).**

Secundar sunt importante sfânta mânie, înfrânarea, cumpătarea, curajul duhovnicesc, bărbăția duhovnicească.

Acesta este motivul pentru care Sfinții Părinți insistă atât de mult pentru exersarea, întărirea și dezvoltarea răbdării, care este o calitate sufletească și în același timp o stare trezvitoare luptătoare esențială.

Însă pentru a folosi răbdarea ca o armă trezvitoare luptătoare în războiul duhovnicesc al despătimirii, ea trebuie corect înțeleasă și folosită.

g.1. Sfinții Părinți ne-au învățat care este sensul duhovnicesc corect al răbdării.

Răbdarea duhovnicească nu trebuie înțeleasă și practică sub forma unei stări de non-combat față de gândurile demonice, stare definită prin: atitudine statică cu definirea unor scopuri vagi și/sau imprecise, apatie, atitudine posacă, melancolie, resemnare, capitulare, fatalitate, nepăsare, delăsare, lăncezeală, trândăvie, pasivitate, indecizie, blocaj, nehotărâre, încremenire, atitudine „lasă-mă să te las”, etc.

Toate aceste stări formează o răbdare degenerată, căldică, specifică unui om care nu se va despătimi niciodată de patimile sale.

RĂBDAREA DUHOVNICEASCĂ ȘI LUMEASCĂ DEGENERATĂ ESTE O FORMĂ DE NEPĂSARE, NEHOTĂRÂRE, PASIVITATE, LÂNCEZEALĂ, ETC., CARE NU IMPLICĂ PREOCUPAREA ÎMPLINIRII UNUI SCOP PRECIS DEFINIT.

Răbdarea duhovnicească și lumească trebuie înțeleasă și practică ca fiind o putere trezvitoare-luptătoare a sufletului (precum este curajul), care ne poate menține atenți și încordați într-o stare de „așteptare activă-lucrătivă” pe termen lung, față de gândurile demonice și/sau față de un anumit scop precis definit.

Aceste scopuri care necesită o stare de „așteptare activă-lucrătivă” pot fi: procesul general de despătimire, războiul punctual cu un gând (senzație) de foame, realizarea pravilei de rugăciune, realizarea unui obiectiv lumesc oarecare, etc.

Răbdarea duhovnicească și lumească autentică (trezvitoare) este o stare de încordare psiho-emoțională tăcută și lucrătivă, de „așteptare activă-lucrătivă” pentru împlinirea unui scop precis definit.

RĂBDAREA DUHOVNICEASCĂ CA O PUTERE TREZVITORE-LUPTĂTOARE A SUFLETULUI =
1. ESTE O STARE MENTALĂ DE ATENȚIE CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ (PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ) +
2. ESTE O STARE DE ÎNCORDARE INTERIOARĂ PSIHO-EMOȚIONALĂ TĂCUTĂ ȘI LUCRATIVĂ +
3. ESTE O STARE DE „AȘTEPTARE ACTIVĂ-LUCRATIVĂ” PENTRU ÎMPLINIREA UNUI SCOP PRECIS DEFINIT.

Răbdarea duhovnicească ca o formă de „așteptare activă-lucrătivă” pentru împlinirea

unui scop precis definit, implică la rândul ei o atitudine generală trezvitoare și luptătoare, formată din:

- existența unui scop bun și necesar, scop precis definit;
- o stare mentală de atenție conștientă și continuă (prezență conștientă);
- o stare sufletească și mentală de încordare interioară (psihonoțională) tăcută și lucrativă;
- calm, tăcere, voință implacabilă, determinare (hotărâre), luare aminte la sine (atenție la sine), stăpânire de sine;
- multă smerire de sine, nădejde, credință, curaj duhovnicesc, bărbăție duhovnicească;
- încredere în sine, încredere în ceea ce urmează (în pronia lui Dumnezeu), stare generală pozitivă, optimism;
- atenție pentru fructificarea precisă a oportunităților care apar în timp;
- atitudine de a lăsa „lucrurile să vină de la sine” (a lăsa timp pentru lucrarea lui Dumnezeu).

g.2. Există un motiv pentru care majoritatea oamenilor nu au răbdare și implicit nu pot face față unui atac demonic cu gânduri de patimă.

Sfântul Paisie Aghioritul ne-a învățat că răbdarea nu se poate întări și exersa decât atunci când în viața noastră există liniște, pace și simplitate. Activitățile profesionale, muncile și treburile casnice trebuie efectuate în tihnă, pe îndelete, cu dedicație doar pentru o singură activitate făcută în prezent.

Comportamentele și acțiunile noastre simultane tip multi-tasking, făcute cu agitație, grabă, nervozitate și împrăștiere blochează dezvoltarea virtuții răbdării.

AGITAȚIA, GRABA, GRIJILE, ÎMPRĂȘTIEREA, SUPRAÎNCĂRCAREA, SARCINILE SIMULTANE TIP MULTI-TASKING = BLOCHEAZĂ DEZVOLTAREA VIRTUȚII RĂBDĂRII = IMPOSIBILITATEA DE A REZISTA CHIAR ȘI LA GÂNDURILE DEMONICE ELEMENTARE.

g.3. De ce este atât de importantă răbdarea ca putere trezvitoare luptătoare a sufletului.

Practica rezistenței la atacul gândurilor patimilor (de foame, poftă alimentară, mânie, etc.) ne arată că aceste atacuri mentale, deși sunt puternice și creează o presiune mentală deosebită (aparent peste puterea omului de a rezista), nu au capacitatea de a menține această presiune psihică mai mult de 5 minute.

Un mare secret al demonilor este chiar această limitare a lor: nu sunt lăsați de Dumnezeu să mențină timp îndelungat un atac psihic asupra unui om obișnuit. Și nu sunt lăsați nici să deruleze un atac psihic peste nivelul de rezistență psihică al unui om. Adică puterea și timpul de acțiune al unui atac psihic demonic sunt limitate de Dumnezeu, în funcție de rezistența psihică a fiecărui om.

Ești slab psihic?, atunci atacul psihic demonic va fi limitat și coborât la nivelul tău mental de suportabilitate. Ești sporit în războiul gândurilor?, atunci Dumnezeu va permite să avem parte de un atac psihic mai serios.

Grija lui Dumnezeu este șansa noastră, a oamenilor. Această slăbiciune a lor nu se datorează puterii minții omenești, care este mult inferioară puterii „psihice” a unui demon. Șansa noastră se datorează strict protecției Harului Sfântului Duh, pe care îl primesc creștinii la botez.

Harul Sf.Duh este acela care limitează puterea gândurilor demonilor la maxim 3–5 minute. Dacă „mintea“ demonilor nu ar fi fost inferioară protecției Harului lui Dumnezeu, atunci niciun om nu ar fi avut nicio șansă de despățimire și mântuire. Vestea bună este că **niciodată un atac demonic prin gânduri de patimă (indiferent de patimă) nu durează mai mult de 5 minute și niciodată puterea atacului unui gând demonic nu este lăsată de Dumnezeu să depășească puterea de rezistență a psihicului omului.**

Puțin rezști, puțin vei fi atacat. Dacă rezști psihic mai mult, atunci și puterea atacului demonic va fi lăsată să fie mai mare. Vestea mai puțin bună este că în aceste 5 minute presiunea gândurilor patimii lăcomiei este destul de puternică, iar în acest timp omul este totuși lăsat să se lupte de unul singur.

Deci rezistă unui atac demonic prin gânduri doar cine este atent să nu cadă în momeala gândurilor de împrăștiere și cine are răbdarea (așteptarea activă–lucrativă) de a rezista în aceste 5 minute „de foc“, încă de la prima secundă a atacului.

Cine nu este atent, nu are răbdare și are mintea împrăștiată cu gânduri de griji, certuri, planuri, vise, slavă de sine, autocompățimire de sine, invidie, răzbunare, depresie, etc., nu are nicio șansă să reziste în aceste 5 minute.

h. Cum ne activăm și păstrăm trezvia minții (atenția conștientă și continuă la sine) ca o stare trezvitoare neîncetată ?

Există câteva mici secrete pentru a ne putea activa starea de prezență conștientă și trezvie a minții, pentru a avea o neîncetată stare psiho–emoțională de atenție și vigilență mentală, specifică pentru paza minții.

h.1. La început vom realiza trezvia minții (mai mult) prin aspecte psihologice: permanentă atenție conștientă și continuă la sine (neîncetat luarea aminte la sine), tăcere, calm, relaxat, liniștit, blândețe, pacea minții, răbdare, curaj duhovnicesc, hotărâre (determinare, seriozitate), voință (efort conștient, silire de sine), stăpânire de sine cu libertatea voinței, completă atenție mentală la cuvintele *rugăciunii lui Iisus* (sau orice altă rugăciune spunem mental), permanentă aducere aminte la propria moarte, stabilirea scopului trezviei.

h.2. În timp, după ce vom roda mecanismul înțepenit al rugăciunii mentale neîncetate (prin atenție, voință și răbdare), pe lângă aspectele psihologice menționate mai sus, în mod natural ne vom activa și „focul“ duhovnicesc din interior, adică motivația duhovnicească.

Acest „foc“ duhovnicesc pentru trezvia minții îl vom avea ceva mai târziu, pe măsură ce avansăm în asceză și Dumnezeu ne vede râvna noastră bună pentru rugăciunea neîncetată.

Atunci vom spune rugăciunea lui Iisus (și orice altă rugăciune) cu o mare trăire și calitate, dacă avem: calm, blândețe, pacea minții, evlavie, dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu, smerenie (smerită cugetare, smerire de sine, întristarea „cea bună“, cuminența duhului, umilința duhului, simplitate).

Pentru „întristarea cea bună“ vedeți mai departe paragraful **3.5.2.B**, punctul **b**.

h.3. Pentru a realiza neîncetat paza minții (implicit starea de prezență conștientă, de folosire a atenției conștiente și a atenției situaționale de tipul „aici și acum“), mintea trebuie să aibă motivația pentru o anumită activitate și trebuie subordonată unui scop ascetic precis.

Atenția conștientă și continuă este în sine o calitate a minții care înseamnă concentrare, focalizare, consum continuu de energie psihică. Și fără un motiv, o „provocare”, o activitate, o solicitare concretă, starea de atenție conștientă și continuă nu se activează. Sau dacă este activată prin pură voință, poate rămâne așa doar pentru câteva minute.

Vigilența mentală (concret: trezvia minții, prezența conștientă) poate fi neîncetat menținută dacă avem permanent în vedere scopuri precum următoarele: realizarea unei discipline zilnice a postului alimentar, realizarea unui canon zilnic de rugăciune (rugăciuni clasice, rugăciuni personale, metanii mari), păstrarea neîncetată a legăturii mentale și suflețești între noi și Dumnezeu pentru a avea sentimentul prezenței lui Dumnezeu în „inimă” (prin rugăciunea lui Iisus), despățimirea de o patimă precum este patima lăcomiei alimentare, dobândirea harismei dragostei pentru Dumnezeu (se primește după completa despățimire).

În rezumat,

1. ACTIVĂM TREZVIA MINȚII (PREZENȚA CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ, STAREA DE VIGILENȚĂ PSIHO–EMOȚIONALĂ) = PRIN PREOCUPAREA MENTALĂ PENTRU REALIZAREA UNEI DISCIPLINE A POSTULUI ALIMENTAR:

o singură masă pe zi între orele 15–16, post săptămânal luni, miercuri, vineri, post duminica dimineața până după Slujba Liturghiei, respectarea posturilor canonice din Calendar.

2. ACTIVĂM TREZVIA MINȚII (PREZENȚA CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ, STAREA DE VIGILENȚĂ PSIHO–EMOȚIONALĂ) = PRIN PREOCUPAREA MENTALĂ PENTRU REALIZAREA DISCIPLINEI PRAVILEI ZILNICE DE RUGĂCIUNE:

rugăciuni clasice, metanii mari, neîncetat rugăciunea minții, citit cărți de teologie și monahism practic.

3. ACTIVĂM TREZVIA MINȚII (PREZENȚA CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ, STAREA DE VIGILENȚĂ PSIHO–EMOȚIONALĂ) = PRIN PREOCUPAREA MENTALĂ PENTRU REALIZAREA PERMANENTĂ A LEGĂTURII MENTALE DINTRE NOI ȘI DUMNEZEU–CREATORUL (prin rugăciunea lui Iisus).

4. ACTIVĂM TREZVIA MINȚII (PREZENȚA CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ, STAREA DE VIGILENȚĂ PSIHO–EMOȚIONALĂ) = PRIN PREOCUPAREA MENTALĂ PENTRU REALIZAREA DESPĂTIMIRII DE O PATIMĂ:

lăcomie alimentară, mânie, clevetire, răutate, orgoliu, invidie, trândăvie, curvie, vorbire în deșert, etc.

5. ACTIVĂM TREZVIA MINȚII (PREZENȚA CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ, STAREA DE VIGILENȚĂ PSIHO–EMOȚIONALĂ) = PRIN PREOCUPAREA CONȘTIENTĂ PENTRU REZISTENȚA PASIVĂ ÎN FAȚA UNUI INDIVID DEGENERAT/DEMONIZAT:

calm, tăcere, voință, înfrânare, stăpânire de sine, luare aminte la reacțiile emoționale, libertatea voinței, smerire de sine, rugăciunea minții.

Trebuie menționat faptul că **toate aceste oportunități pentru a exersa trezvia minții sunt în același timp și ocazii de „război” duhovnicesc serios, care, dacă sunt bine folosite, pot duce la smerirea de sine și dobândirea virtuții smereniei.**

Deci cine are în vedere ca scop fundamental al unei asceze smerenia și smerirea de sine, trebuie să se folosească de toate oportunitățile de război duhovnicesc care apar: învingerea unei patimi, disciplina alimentară, neîncetata rugăciune a lui Iisus, disciplina

pravilei de rugăciune, rezistența pasivă în fața unui individ degenerat/demonizat.

VREM SĂ DOBÂNDIM SMERENIA SUFLETULUI = TREBUIE SĂ LUPTĂM, TREBUIE SĂ INTRĂM ÎN „RINGUL” RĂZBOIULUI DUHOVNICESC = NE FOLOSIM DE TOATE OPORTUNITĂȚILE DE „RĂZBOI” DUHOVNICESC CARE, PRINTRE ALTELE, NECESITĂ ȘI SMERIREA DE SINE (disciplină alimentară, realizarea pravilei de rugăciune, neîncetat rugăciunea minții, despățimirea de o patimă, rezistența pasivă în fața unui individ degenerat/demonizat) = **DACĂ ÎNVINGEM ÎN „RINGUL” RĂZBOIULUI DUHOVNICESC DOBÂNDIM SMERENIA SUFLETULUI = DOBÂNDIM VIRTUTEA SMERENIEI.**

h.4. Problema serioasă a unei atenții permanente este faptul că aceasta este o stare de concentrare a minții (conștiinței) care are un consum variabil de energie psihică. Există o relație directă dintre intensitatea atenției și timpul în care aceasta poate fi menținută.

În mod obișnuit, o atenție totală de tipul „aici și acum” poate fi menținută maxim 2 minute. În mediul profesional, după 50 minute de activitate și atenție creierul are nevoie de minimum 10 minute pentru refacere, apoi după alte 50 minute de muncă intensă pentru refacere sunt necesare pentru refacere 20 minute.

De-a lungul unei zile eficiența unei activități scade treptat, în paralel cu necesitatea pauzelor tot mai mari și mai dese pentru refacerea atenției.

Având aceste limitări psihice și neurologice, ne putem întreba ce activitate mentală poate fi folosită pentru a ne activa atenția la sine, a o menține neîncetat funcțională și fără a implica pauze dese (somnia) pentru refacerea energiei psihice.

Pe termen scurt, timp de câteva ore, efortul conștient al atenției se poate susține și prin activități diverse, de genul: citit, memorări de texte (poezii, cuvinte din limbi străine, din manuale), folosirea atenției situaționale (observarea realității înconjurătoare), observarea limbajului non-verbal al altor oameni, preocuparea conștientă pentru dezvoltarea unor virtuți ale sufletului (calm, bunătate, blândețe, smerită cugetare, etc), supravegherea de sine, stăpânirea de sine, privegherea de sine, permanenta atenție de tipul „aici și acum” asupra fiecărui gând, atenție „aici și acum” asupra faptelor și actelor care se derulează în prezent, atenție „aici și acum” asupra faptelor și actelor care prin voință și osteneală trebuiesc realizate în prezent (studiu, muncă, rugăciune, etc).

Pe termen lung, de-a lungul întregii zile, acest efort conștient al folosirii atenției la sine se poate realiza DOAR prin practicarea rugăciunii lui Iisus.

Atenția la sine este un proces psihic al conștiinței mare consumator de energie psihică și implicit de glucoză. În mod normal, chiar cu pauzele obligatorii, psihicul uman nu poate susține timp îndelungat un efort conștient al atenției la sine. *Rugăciunea mentală a lui Iisus* face excepție de la această limită neurologică și psihică a omului.

În mod „inexplicabil”, repetarea mentală cu atenție a acestei rugăciuni are chiar un efect contrar, de odihnire a psihicului, care se încarcă continuu cu energie psihică.

După ore întregi de repetare mentală a rugăciunii lui Iisus oamenii sunt atenți, lucizi, vioi mental, odihniți psihic, plini de vitalitate. Această rugăciune „miraculoasă” poate susține atenția, elimină complet starea de stress, elimină complet stările de neliniște, nesiguranță și frică.

Răspunsul dat de practica monahală este deci următorul: **trezvia minții (starea de atenție conștientă și continuă la sine) se poate menține încontinuu timp de multe ore, practic pentru un timp nelimitat, prin repetarea cu atenție a rugăciunii lui Iisus.**

Singura modalitate psihică prin care ne putem menține neîncetat starea de trezvie (atenția conștientă și continuă la sine) este osteneala pentru neîncetată rugăciune a minții: *rugăciunea lui Iisus*, orice rugăciuni spuse mental.

Adică monahul sau mireanul va repeta mental și fiind atent la cuvinte următoarea rugăciune scurtă:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“,

sau

„Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului“.

Deci trebuie să facem diferența dintre trezvie (atenția conștientă și continuă la sine) și conținutul trezviei, adică modalitatea practică prin care ne putem menține neîncetat starea de atenție la sine.

TREZVIA MINȚII = LUCRARE A MINȚII = ATENȚIE CONȘTIENTĂ + CONTINUĂ LA SINE = NEÎNCETATĂ LUAREA AMINTE LA SINE, NEÎNCETATĂ VIGILENȚĂ DE SINE.

CONȚINUTUL TREZVIEI MINȚII (modalitatea practică de a realiza trezvia) = VOINȚA, OSTENEALA ȘI SILIREA DE SINE, PENTRU NEÎNCETATĂ RUGĂCIUNE A MINȚII (*rugăciunea lui Iisus*, orice rugăciuni spuse mental).

Starea de neîncetată prezență conștientă prin repetarea *rugăciunii lui Iisus* este și ea consumatoare de energie psihică. De aceea sunt necesare folosirea unor calități de economisire, care să ne asigure că nu ne pierdem din energia psihică pe aspecte neimportante.

Starea moastră emoțională trebuie să fie de tăcere, calm, relaxare, stăpânire de sine, înfrânare, răbdare, blândețe, detașare, tonalitatea vocii joasă în discuțiile cu alți oameni.

TĂCERE + STĂPÂNIRE DE SINE + GÂNDURI BUNE + REPETAREA PERMANENTĂ CU ATENȚIE A RUGĂCIUNII LUI IISUS + SMERITĂ CUGETARE = PERMANENȚA ATENȚIEI = STARE DE TREZVIE A MINȚII.

Deci repetarea mentală a *rugăciunii lui Iisus* este secretul de a putea rămâne cu mintea în starea de trezvie a minții (implicit prezență conștientă).

Pentru păstrarea stării de trezvie a minții de-a lungul unei zile este foarte util și să repetăm mental de 9 ori rugăciunea Tatăl Nostru. Practica ne arată că este destul de dificil să ne menținem neîncetat conștiința de sine în centrul ciclonului, într-o stare de neîncetată prezență conștientă. În mod natural mintea fuge în gânduri de împrăsiere, este prinsă de vârtejul ciclonului și este consumată pe gânduri fără valoare sau chiar dăunătoare.

Este mult mai ușor să ne menținem conștiința în starea de trezvie a minții dacă

spunem zilnic rugăciunea Tatăl Nostru de 9 ori. Nu degeaba monahii insistă și sfătuiesc neîncetat pe oameni să spună zilnic rugăciunea Tatăl Nostru, de minim 9 ori pe zi. Nu durează mai mult de 20 minute, dar efectele acestei rugăciuni te ajută o zi întreagă. Dimineața până ajungi la serviciu este suficient timp să spui rugăciunea Tatăl Nostru de 9 ori.

i. O lucrare deosebit de folositoare pentru înțelegerea trezviei creștine este cea scrisă de fostul stareț de la Muntele Athos, Părintele Emilianos Simonopetrul. O parte din ideile prezentate mai sus au fost preluate și adaptate din această carte.

Cartea scrisă de el are titlul:

„**Tâlcuiri la Filocalie vol.3 – Sfântul Isihie. Cuvânt despre trezvie**“ (ediția românească este tipărită la Editura Sf.Nectarie, Arad, 2008).

În această carte Părintele Emilianos Simonopetrul dezvoltă (explică) în peste 600 pagini învățătura ermetică despre trezvie pe care a scris-o Sf.Isihie. Această învățătură a Sf.Isihie este prezentată în forma ei originală în Filocalia vol.4 (ediția românească de la Sibiu, din 1948).

Tematica trezviei minții nu este una ușoară, pentru a fi bine înțeleasă cartea Părintelui Emilianos Simonopetrul trebuie citită de 2–3 ori.

Notă:

Importanța botezului creștin–ortodox.

Toată această uimitoare „poveste” duhovnicească despre trezvia minții și descoperirea lui Dumnezeu în „inima” noastră are desigur valoare doar pentru aceia care sunt botezați creștin–ortodox.

Cei nebotezați creștin–ortodox pot lucra în mod conștient și continuu stările trezvitore menționate și în consecință vor avea o stare psiho–emoțională pozitivă, plăcută, reconfortantă, liniștită, etc., dar **NU** vor primi de la Dumnezeu stările harice „peste fire” corespunzătoare: „sentimentul” prezenței lui Dumnezeu în „inima” și sufletul lor, „sentimentul” că Dumnezeu este în ei și ei sunt în Dumnezeu, tainică bucurie (vezi în cadrul capitolului **19** paragraful **19.4.1**).

STAREA DE TREZVIE A MINȚII = Include 2 lucrări duhovnicești fundamentale:

„**PAZA RAIULUI**”/ **PAZA MINȚII** (paza gândurilor) + „**LUCRAREA RAIULUI**”/ **LUCRAREA MINȚII** (rugăciunea neîncetată) =

+ **PERMANENT STAREA DE „PREZENȚĂ CONȘTIENȚĂ” A MINȚII;**

(descrisă în paragraful anterior **3.5.1**)

+ **STĂRILE TREZVITORE OBLIGATORII (NECESARE) PENTRU TREZVIA MINȚII,**

SMERENIA MINȚII ȘI SUFLETULUI =

atenția conștientă și continuă la sine (neîncetat luarea aminte la sine „acum și aici”, vigilența de sine, supravegherea de sine, monitorizarea de sine, observarea de sine, stăpânirea de sine), înfrânare și cumpătare generală (în toate aspectele vieții mentale, psiho–emoționale, relaționale, profesionale, cotidiene), libertatea voinței (alegerea și voința de aplicare a alegerii), curajul duhovnicesc, tăcerea exterioară, tăcerea interioară a gândurilor (prin *rugăciunea lui Iisus*), calm, relaxat, liniștea și pacea minții, blândețe, răbdare, smerită cugetare, neîncetată stare de pocăință, întristarea „cea

bună”, cumiștenia duhului, umilișta duhului, simplitate, evlavie, dragostea și recunoștinșta pentru Dumnezeu, dragostea pentru aproapele, voinșta (osteneala, silirea de sine, hotărârea, seriozitatea) pentru neșncetată „vorbirea cu Dumnezeu” (1.rugăciuni canonice: *rugăciunea lui Iisus*, psalmul 50, rg. începătoare, rg. de pocăinșta, rg. de dimineașta, rg. de seară, psalmi, tropare, etc. + 2.orice gânduri/„discuștie” cu Dumnezeu și Sf.Maica Domnului pentru aspectele practice–cotidiene ale vieștii lumești), completă atenștie mentală la cuvintele *rugăciunii lui Iisus* (sau orice altă rugăciune spunem mental), preocuparea conștientă pentru ascultarea voluntară de poruncile lui Hristos, preocuparea conștientă pentru a face voia lui Hristos, permanenta postire, bunătate, preocuparea de a nu sminti pe ceilalști, prezenșta de spirit la ispite (calm, răbdare, stăpânire de sine și atenștie anticipativă a răspunsului), permanentă aducere aminte la propria moarte.

+ STAREA TREZVITOARE A RUGĂCIUNII: PRIN CURAJ, RĂBDARE, VOINȘTA, HOTĂRÂRE (DETERMINARE) ȘI SILIRE DE SINE, NEȘNCETAT „ÎNCĂRCĂM” MINTEA CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII LUI IISUS ȘI PSALMUL 50;

(rugăciune spusă într–un singur gând, fără împrăștiere)

Opșional pentru variaștie, vom spune și alte rugăciuni: rg.Tatăl Nostru + rg. lui Efreșm Sirul + rg. de slavoslovire a lui Dumnezeu + rg. de iertare către Dumnezeu + rg. de recunoștinșta către Dumnezeu + rg. către Maica Domnului, etc.

+ STAREA TREZVITOARE DE ATENȘTIE CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ LA SINE, ÎN TOATE ASPECTELE VIETII COTIDIENE =

VIGILENȘTA DE SINE = ATENȘTIE LA SINE , LUAREA AMINTE LA SINE „ACUM ȘI AICI” + SUPRAVEGHEREA DE SINE + MONITORIZAREA DE SINE + URMĂRIREA DE SINE + OBSERVAREA DE SINE + STĂPÂNIREA DE SINE.

Atenștie pentru: vorbire (comentare, critică, clevetire, judecare, osândire, etc.), gânduri, acșioni, mișcări, somn, mâncare, priviri, intenșii, dorinște, reacșii, senzașii, sentimente, socializare, cumpărături, internet, citit, hobby–uri, etc;

+ STAREA TREZVITOARE DE ATENȘTIE CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ LA SINE, DEDICĂTA GÂNDURILOR =

VIGILENȘTA DE SINE ASUPRA GÂNDURILOR (neșncetată tensiune psiho–emoșională a minștii și încordare a minștii asupra fiecărui gând care ne apare în minte) = **ATENȘTIE LA SINE , LUAREA AMINTE LA SINE „ACUM ȘI AICI” + SUPRAVEGHEREA DE SINE + MONITORIZAREA DE SINE + URMĂRIREA DE SINE + OBSERVAREA DE SINE + STĂPÂNIREA DE SINE.**

+ PAZA MINȘTII = IDENTIFICAREA + STOPAREA + ÎNFRÂNAREA + ÎMPOTRIVIREA + RESPINGEREA TUTUROR GÂNDURILOR DEMONICE DE MOMEALĂ:

1. identificarea + stoparea + împotrivirea la gânduri, prin: sfântă mânie, stăpânire de sine, voinșta, curaj, bărbăție, înfrânare, răbdare, cumpătare, cumpânire, amânare;
2. respingerea gândurilor imediat, din secunda 1, prin rugăciunea minștii (*rugăciunea lui Iisus*) și/sau psalmul 50.

La acest nivel al biruinștei împotriva gândurilor, avem o preocupare deosebită de a lupta împotriva ispitei slavei deșarte, care ne va testa fără întârziere.

+ STAREA TREZVITOARE PENTRU A NE STABILIZA ÎN DEPRINDERILE ȘI

CONTINUITATEA UNUI PROGRAM ZILNIC STABIL, care să conștină ca repere principale orele de începere a activităștilor zilnice importante: ora de trezire, ora rugăciunilor de

dimineată, plecarea la muncă, întoarcerea de la muncă, orele de masă, ora pentru citit lecturi și precis cât citim, ora începerii rugăciunilor de seară, foarte precis ce conține pravila rugăciunilor de seară, ora de culcare;

+ STAREA TREZVITOARE DE PERMANENT CALM ȘI TĂCERE INTERIOARĂ/EXTERIOARĂ = înfrânarea vorbirii în deșert, stoparea clevetirii, stoparea judecării aproapelui, stoparea osândirii, stoparea viesparului gândurilor;

+ STAREA TREZVITOARE DE PERMANENTĂ POSTIRE ȘI ÎNFRÂNARE A TRUPULUI = înfrânare și cumpătare alimentară în tot timpul zilei (vedeți mai departe paragraful 3.7.6, subpunctul e), înfrânarea de la păcatele desfrânării;

+ STAREA TREZVITOARE DE PERMANENTĂ POCĂINȚĂ (stare de întristare lucrătoare) **PENTRU PĂCATELE FĂCUTE CU VOIE ȘI/SAU FĂRĂ VOIE** (gânduri, fapte, vorbe, intenții, imaginație, reverii, etc.);

+ STAREA TREZVITOARE DE POCĂINȚĂ PENTRU ISPITELE PE CARE NU LE-AM TRECUT, PENTRU GÂNDURILE DEMONICE DE MOMEALĂ PE CARE LE-AM PRIMIT ÎN MINTE; Este posibil să ratăm primele două protecții ale minții (prezența conștientă și împotrivirea) la gândurile demonice de momeală: „din spate“, „din față“, „din stânga“, „din dreapta“, „de sus“, „de jos“, „dinafară“, „dinăuntru“.

Acest lucru înseamnă că primim și ne „însoțim“ cu aceste gânduri demonice, adică avem o împreună-lucrare mentală cu un demon. Pentru a nu ajunge la nivelul de păcat, imediat ce ne dăm seama că mental facem o împreună-lucrare demonică cu aceste gânduri, trebuie să stopăm complet această însoțire și să ne pocăim imediat pentru însoțirea demonică realizată.

+ PREOCUPAREA CONȘTIENȚĂ-TREZVITOARE DE A NE PĂSTRA NEÎNCETAT MINEA ÎN STAREA DE SMERITĂ CUGETARE ȘI „ÎNTRISTAREA CEA BUNĂ“, prin: rugăciunea lui Iisus, psalmul 50, tăcere, răbdare, blândețe, pocăință, smerire de sine, sfântă frică de Dumnezeu, neîncetată vigilență (luare aminte la sine, supraveghere de sine, stăpânire de sine);

Pentru „întristarea cea bună“ vezi paragraful 3.5.2.B, subpunctul b. Este preocuparea noastră conștientă de a dobândi dragostea pentru Dumnezeu. Este realism duhovnicesc, conștiința propriilor păcate, patimi sufletești și neputințe, dar și pocăința pentru ele.

+ STAREA TREZVITOARE DE LIBERTATE A VOINȚEI ȘI PREOCUPAREA PENTRU A NE PĂSTRA PACEA MINTII ȘI A SUFLETULUI;

+ PREOCUPAREA CONȘTIENȚĂ-TREZVITOARE DE A AVEA DRAGOSTE ȘI RECUNOȘTINȚĂ PENTRU DUMNEZEU;

+ PREOCUPAREA CONȘTIENȚĂ-TREZVITOARE (GRIJA) DE A NU-L SUPĂRA (MÂHNI, MÂNIA) CU NIMIC PE DUMNEZEU;

+ PREOCUPAREA CONȘTIENȚĂ-TREZVITOARE (GRIJA) DE A ÎMPLINI/FACE DOAR VOIA LUI DUMNEZEU;

Dumnezeu își arată voia Sa punctual, în anumite momente și doar la anumiți oameni credincioși, care vor îndeplini negreșit voia Sa.

De cele mai multe ori voia lui Dumnezeu înseamnă o formă de ascultare, pe care o împlinim fără să știm, vrem sau nu vrem. Această ascultare înseamnă îndeplinirea fără cârtire, comentare, clevetire sau judecare a îndatoririlor familiale, morale și legale, stabilite de către „bătrâni“ familiei, șefii ierarhici, superiorii direcți și reprezentanții

statului.

Este preocuparea noastră conștientă de a nu face păcate cu gândul/vorba/fapta. Este preocuparea conștientă pentru a realiza voia lui Dumnezeu, este preocuparea conștientă de a nu-L supăra/mâhni/întrista cu nimic pe Dumnezeu.

+ PREOCUPAREA CONȘTIENȚĂ–TREZVITOARE DE A NU SMINTI PE CEIALȚI;

(din cauza ta alții să ajungă să facă păcate: îndreptățire, judecare, clevetire, întristare, mâhnire, pofte, curvie, discuții, certuri, reacții agresive, nemulțumiri, ne–muncă, ne–conștiinciozitate, ne–înfrânare, indisciplină, etc.)

+ CONȘTIENȚIZĂM PENTRU SINE ADEVĂRATELE SCOPURI ȘI MOTIVAȚII ASCUNSE ALE FAPTELOR NOASTRE;

Trebuie să fim foarte atenți ca SCOPUL faptelor noastre să fie unul bun, cinstit, corect, moral, drept în fața lui Dumnezeu, să nu fie izvorât din răutate, orgoliu, slavă deșartă, invidie, răzbunare, mândrie, etc.

+ PERMANENT RETRAGEREA SOCIALĂ ȘI MEDIA, COMPLETA DEPĂRTARE DE PREOCUPĂRILE LUMEȘTI (prin tăcere, liniștire, evitarea agitației publice, evitarea pe cât posibil a televizorului, radioului, calculatorului și a telefonului mobil, evitarea ocaziilor pentru socializare, evitarea adunărilor, evitarea ședințelor, evitarea mijloacelor de transport în comun, etc.), **PENTRU A NU DA OCAZII PENTRU ISPITE**

(locuri, imagini, oameni, obiecte, surse, cauze care ne pot crea gânduri de momeală și stări sufletești pătimășe, diverse cauze care pot duce la păcate și „căderi”);

+ AVEM VIAȚĂ LITURGICĂ, PARTICIPĂM LA SLUJBELE ȘI SFINTELE TAINTE ALE BISERICII CREȘTIN–ORTODOXE APOSTOLICE, STRĂMOȘEȘTI;

(Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Vecernie, Utrenie, Privegheri, spovedit, împărtășit, etc.)

+ TREZIREA LA MIEZUL NOPTII PENTRU RUGĂCIUNILE DE NOAPTE;

(psalmi, metanii mari, închinăciuni, paraclise, *rugăciunea lui Iisus*, etc.)

+ TREZIREA ÎNAINTE DE RĂSĂRITUL SOARELUI PENTRU RUGĂCIUNILE DE DIMINEAȚĂ.
(metanii mari, rugăciuni „de dimineață”, acatiste, etc.).

3.5.2.A. Aspecte esențiale pentru „trezvia minții”.

a. Nu poate exista trezvia minții fără a realiza mai întâi aspectele menționate la starea de „prezență conștientă”, detaliate anterior la paragraful 3.5.1.

b. Nu poate exista trezvia minții fără a realiza o minimă postire zilnică (cumpătare și înfrânare alimentară).

Această postire zilnică este o condiție fundamentală pentru a ne putea păstra mintea în starea de trezvie, având de partea noastră postirea putem depune (mai) ușor osteneala conștientă pentru a realiza „trezvia minții”.

Postirea zilnică înseamnă să realizăm mai mult decât posturile canonice ale anului: cele 4 mari posturi, cele 3 zile de post canonic săptămânal (luni, miercuri, vineri), eventual zilele de post din ajunul praznicelor împăratești.

Sunt de mare ajutor pentru trezvia minții și următoarele: nu se mănâncă niciodată carne (și produse derivate), nu se mănâncă niciodată până la sațietate, nu se mănâncă niciodată înainte de orele 12 și după orele 18.

Pentru a realiza o postire zilnică, foarte utilă și absolut necesară pentru „trezvia minții”, vedeți mai departe paragraful 3.7.6, subpunctul e.

c. Trebuie să identificăm și respingem imediat, din prima secundă, toate gândurile și ispitele demonice.

Această dublă împotrivire (x. înfrânare cu stăpânire de sine și voință proprie și xx. împotrivire cu sfântă mânie, chemând în ajutor numele lui Iisus Hristos) contra dialogului interior cu gândurile/ispitirile demonice de momeală și gândurile stărilor sufletești pătimase se face imediat, din prima secundă.

Pentru a realiza această împotrivire ne folosim de următoarele „arme“: *rugăciunea lui Iisus*, psalmul 50, smerită cugetare, smerire de sine, neîncetată vigilență, voință, disciplină, curaj, bărbăție duhovnicească, stăpânire de sine, înfrânare, răbdare, mânie contra ispitirii, orgoliul de a nu fi biruit mental, atitudine războinică, determinare psiho-emoțională, mentalitate de învingător contra demonilor, dragoste pentru Dumnezeu, dorința mântuirii sufletului.

Împotrivirea și învingerea definitivă a gândurilor de momeală sau pătimase se realizează concret folosind *rugăciunea lui Iisus*, chemând în ajutor numele lui Iisus (sau imediat spunem psalmul 50).

Astfel oprim realul dialog mental cu demonii și dezvoltăm „dialogul“ cu Dumnezeu.

Atunci când în mintea noastră apar diverse gânduri de momeală și patimi, trebuie să înțelegem că în mod real avem lângă noi un duh al răutății.

Atacul acestui demon asupra noastră nu este de natură fizică, ci psihică. Gloanțele și săgețile sale trase asupra noastră sunt chiar gândurile care ne vin în minte, pe care le credem că sunt ale noastre și care ne invită la „dialog“.

Din prima secundă trebuie refuzată „invitația“ demonilor la „socializare“, la „dialogul“ mental cu gândurile de momeală sau patimă. Părintele Rafail Noica ne învâța să zicem „anatema acestui gând“ de împrăștiere, momeală sau patimă.

Părintele Ilie Cleopa ne învâța că există 8 tipuri de ispitiri demonice pentru creștinul care dorește să aibă o trăire ortodoxă, să practice ordodoxia: „din spate“, „din față“, „din stânga“, „din dreapta“, „de sus“, „de jos“, „din afară“, „dinăuntru“.

Nu trebuie uitat sau desconsiderat faptul că **toate aceste forme de ispitire sunt în realitate demoni specializați**, care au misiunea de a testa și „prinde“ oamenii în plasele lor (ispite).

Ispită „de stânga“ sau „de dreapta“ asta înseamnă, un anumit demon specializat te testează, încearcă să vadă dacă vei face păcatul corespunzător specializării lui.

Trebuie mare atenție la toate aceste ispitiri mentale, deoarece **cu ce demoni rezonezi (cazi în ispita lor) în timpul vieții și mori sub influența lor, după moarte duhul și sufletul tău vor fi duse în iad în zona corespunzătoare acelor demoni.**

Concret, pentru colaborarea (cu voie, fără voie) în păcate „mici“ cu demoni mai „mici“ putem ajunge în zone din iad mai „ușoare“, iar pentru colaborarea (cu voie, fără voie) cu demoni mai „periculoși“ riscăm să ajungem în zone ale iadului unde muncile sunt foarte grele.

TOATE FORMELE DE ISPITIRE SUNT ÎN REALITATE DEMONI SPECIALIZAȚI PENTRU A FACE UN ANUMIT PĂCAT.

DUPĂ MOARTEA TRUPULUI, DUHUL OMULUI VA FI DUS ÎN IAD ÎN ZONA CORESPUNZĂTOARE DEMONILOR CĂRORA OMUL LE-A SLUJIT PRIN PĂCATELE FĂCUTE ÎN TIMPUL VIEȚII (CU VOIE,

FĂRĂ VOIE): GÂNDURI, CUVINTE, FAPTE, ATITUDINI, DEPRINDERI, OBIȘNUINȚE, PATIMI, PREOCUPĂRI, INTENȚII, SCOPURI, etc.

lata mai jos o listă orientativă de gânduri/ispitiri demonice spre păcat, la care trebuie să ne înfrânăm și împotrivism imediat, din prima secundă.

Lista de gânduri/ispitiri demonice este o preluare, adaptare și completare la exemplele pe care le prezenta Părintele Ilie Cleopa în catehezele sale.

Ordinea (succesiunea) celor 8 tipuri de ispitire demonică este conformă cu cateheza Părintelui Cleopa: „din spate“, „din față“, „din stânga“, „din dreapta“, „de sus“, „de jos“, „dinafară“, „dinăuntru“.

Așa cum se poate vedea în lista de mai jos, toate aceste gânduri/ispitiri demonice extrem de detaliate nu sunt făcute la întâmplare, nu apar la întâmplare, ci ele au un scop precis, au o coordonare, intenționalitate și finalitate demonică evidentă:

- slăbirea atenției, împrăștierea minții, distrugerea voinței;
 - creșterea în slavă deșartă și mândrie;
 - lipsa de încredere, credință și nădejde în Dumnezeu;
 - prăbușirea sufletească în akedie și deznădejde;
 - împătımirea minții și a trupului, împătımirea sufletului;
 - retragerea Sf.Duh protector;
 - îndrăcirea omului (posesia demonică a creierului și trupului);
 - demonizarea omului (devenirea ființială demonică a Sinelui natural al omului);
- etc.

Este uriașă și neîncetată preocuparea demonilor de a ne îndepărta trupul, mintea și sufletul nostru de dumnezeire, de a da neîncetat o ocupație demonică minții, trupului și sufletului nostru.

Practic nu poate exista o rezistență la aceste 8 categorii de ispitiri demonice:

- fără atenție/trezvie și cunoașterea–identificarea imediată și precisă a lor;
- fără înțelegerea faptului că toate acestea nu sunt omenești ci au o sursă demonică;
- fără disciplinarea minții și osteneală conștientă, prin neîncetată rugăciune mentală.

1. GÂNDURILE ȘI ISPITELE DEMONICE „DIN SPATE“ =

Aceste ispite urmăresc să ne **(re-)aducă în starea de ÎMPĂTIMIRE, GÂNDIRE NEGATIVĂ** (ținerea de minte a răului, lipsa de iertare, împrăștierea minții) și, dacă este posibil, în starea de **DEZNĂDEJDE**.

Astfel avem următoarele gânduri/ispitiri demonice „din spate“:

+ toate gândurile de întristare demonică, referitoare la păcatele făcute în trecut (gânduri, vorbire, fapte, intenții): pocăite sau nu, spovedite sau nu, făcute cu voie, făcute fără voie, repetate sau unice, mari sau mici, grave sau fără importanță, etc.

+ amintirea/reluarea gândurilor, poftelor, senzațiilor, etc., care au condus la păcatele făcute în trecutul apropiat și/sau îndepărtat: orice formă de desfrânare, beție, fumat, mânie, furt, înșelare, viclenie, manipulare, minciună, exploatare, vrăjitorie, ucidere, trândăvie, lene, parazitism, shopping, etc.;

Demonii ne prezintă aceste păcate trecute ca fiind „dulci“, bune, plăcute, necesare, etc., deci **un rol important în aceste ispitiri îl constituie starea de plăcere fizică și/sau**

psihică re-creată odată cu re-amintirea gândurilor, poftelor, senzațiilor din trecut.

În aceste ispitiri „din spate“ un rol principal îl are imaginația, practic nu există rememorarea faptelor/gândurilor din trecut și planificarea/reluarea lor din nou în prezent fără ajutorul imaginației (reveriei).

Un aspect foarte important în acest tip de ispitire este faptul că personajele care ne apar în această imaginație/reverie sunt de fapt plăsmuriri demonice, create de imaginația demonilor.

De exemplu, ne readucem aminte o situație din trecut, în care am petrecut bine la o terasă cu câțiva amici. Demonii ne readuc în atenție această scenă din memorie, cu precizarea că chipurile amicilor din trecut vor proveni direct din imaginația demonilor. Noi putem crede că aceste chipuri sunt rodul imaginației noastre, dar în realitate ele sunt rodul imaginației demonilor care ne ispitesc. În acest mod, fără să știm acest lucru, în mintea noastră începem o colaborare mentală directă cu chipurile create de imaginația demonilor.

2. GÂNDURILE ȘI ISPITELE DEMONICE „DIN FAȚĂ” =

În această categorie sunt toate ispitele demonice care urmăresc:

– să ne țină continuu captivi într-o stare de **STRESS PSIHIC, NELINIȘTE, NESIGURANȚĂ, FRICĂ, ÎNDOIALĂ, INCERTITUDINE, GROAZĂ;**

– să plătim/practicăm **METODE/TEHNICI DE AFLARE A VIITORULUI: SPIRITISMUL, OCULTISMUL, VRĂJITORIA, INTERPRETAREA VISELOR, DIVERSE PRACTICI RELIGIOASE** (deschiderea cărților sfinte).

Astfel avem următoarele gânduri/ispitiri demonice „din față”:

+ fricile, temerile, grijile și împrăștierea minții, cu privire la aspectele existențiale care vor veni asupra noastră din viitor: riscul de boli, riscul de foamete, riscul de război, pierderea serviciului, lipsa de bani, riscul de a fi furat/tâlhărit, riscul de a fi mințit/manipulat, riscul de a se face un rău oarecare familiei mele, riscul de a da faliment, riscul de a nu mai putea plăti ratele la bănci, etc.;

+ fricile, temerile, grijile și împrăștierea minții, cu privire la problemele cotidiene (zilnice): ce voi mânca, unde voi merge, ce voi cumpăra, ce voi face, etc.

Este normal ca să avem griji și preocupări normale și firești cu privire la aspectele viitorului apropiat și îndepărat, dar ele nu trebuie transformate într-o obsesie, împrăștiere, într-o preocupare neîncetată a minții;

Mintea trebuie păstrată neîncetat în starea de prezență conștientă și trezvie a minții (paza minții prin *rugăciunea lui Iisus*).

+ toate preocupările practice–concrete cu privire la cunoașterea viitorului:

– zodiace, horoscoape, cărți de tarot, rune, i–ching, zaruri, boabe de porumb, etc.;

– ghicit în palmă, ghicit în cărți, ghicit în cafea, ghicitul în foc, etc.;

– preocuparea de interpretare a viselor din perspectiva înțelegerii viitorului;

– spiritism (este vrăjitorie cu demonii care iau identitatea unor persoane adormite);

– acceptarea gândurilor conștiente cu privire la viitor care ne vin în minte (acestea sunt gânduri emise de demoni);

– orice formă de magie, ghicit și vrăjitorie de aflare a viitorului.

Toate acestea sunt demonice, au o sursă de cunoaștere demonică și din start contravin poruncii categorice a lui Dumnezeu de a NU avea astfel de griji și preocupări.

Oamenii nu trebuie să aibă preocupări curente, obsesive sau distractive pentru cunoașterea viitorului și în niciun caz acest aspect nu trebuie rezolvat prin apelarea la „cunoașterea” demonilor.

Iată ce ni ne spune în această privință:

„9. Când vei intra tu în pământul ce ți-l dă Domnul Dumnezeuul tău, să nu te deprinzi a face urâciunile pe care le fac popoarele acestea.

10. Să nu se găsească la tine de aceia care trec pe fiul sau fiica lor prin foc, nici prezicător, sau ghicitor, sau vrăjitor, sau fermecător,

11. Nici descântător, nici chemător de duhuri, nici mag, nici de cei ce grăiesc cu morții.

12. Căci urâciune este înaintea Domnului tot cel ce face acestea, și pentru această urâciune îi izgonește Domnul Dumnezeuul tău de la fața ta.

13. Iar tu fii fără prihană înaintea Domnului Dumnezeuului tău;

14. Căci popoarele acestea, pe care le izgonești tu, ascultă de ghicitori și de prevestitori, iar ție nu-ți îngăduie aceasta Domnul Dumnezeuul tău.

15. Prooroc din mijlocul tău și din frații tăi, ca și mine, îți va ridica Domnul Dumnezeuul tău: pe Acela să-L ascultați.”

(în „Deuteronomul – A cincea carte a lui Moise”, capitolul 18, versetele 9–15, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Dacă în pronia divină oamenii trebuie avertizați și pregătiți (sufletește, duhovnicește) pentru ce urmează în viitor, știe Dumnezeu când și în ce mod ne vor parveni informații utile și corecte cu privire la viitor: vom avea vise, vom citi un text dintr-o carte (pe un blog, etc.), vom participa la o oarecare discuție, cineva ne va da involuntar informația necesară, vom citi sau auzi despre o proorocie făcută de un Sfânt (episcop, pustnic, etc.), vom auzi public sau în privat sfătuirea/cuvântarea unui stareț ortodox (episcop, pustnic, etc.), vom auzi în privat sfătuirea dată nouă de preot la spovedanie, etc.

3. GÂNDURILE ȘI ISPITELE DEMONICE „DE STÂNGA” (păcatele care duc la îndrăcirea „inimii”, căderile prin patimi, sau „căderile în jos”).

Scopul final al ispitirilor demonice „de stânga” este ÎMPĂTIMIREA severă a omului, retragerea Sf.Duh protector, implicit ÎNDRĂCIREA/DEMONIZAREA oamenilor (demonii capătă dreptul de a intra în mintea și „inima” omului, are loc demonizarea Sinelui natural al omului).

În această categorie sunt toate ispitele demonice care urmăresc să facem păcatele (cu gândul, cuvântul, fapta, intenția) cu voia noastră liberă, în mod repetat și în deplină cunoștință că astfel încalcăm legile lui Dumnezeu. Aceste păcate când sunt făcute cu proprie voință liberă, în mod continuu și cu nepăsare față de consecințe, duc la pierderea Sf.Duh protector, îndrăcire și/sau demonizare.

Astfel avem următoarele gânduri/ispitiri demonice „de stânga”:

+ toate gândurile și toate faptele asociate patimilor trupești: desfrânare, lăcomie alimentară, alcoolism, fumat, jocuri de noroc, shopping, etc.;

+ toate gândurile și toate faptele asociate patimilor sufletești;

+ toate gândurile de împrăștiere și griji („vorbire mentală în deșert”), care întotdeauna

preced gândurile patimilor trupești și sufletești;

Demonii știu că omul nu cedează ușor la gândurile, senzațiile și poftele patimilor, dacă are atenția voinței și trezvia minții (adică dacă este atent la sine însuși – gânduri, poftă, dorințe, senzații, frică, etc.). De aceea strategia demonilor este ca prima dată să ne atace încontinuu, secundă de secundă, să ne „inunde” atenția minții cu sute de gânduri de împrăștiere legate de orice subiect posibil.

În același timp cu atacul acestor gânduri demonice de împrăștiere, în mintea omului apare tot mai des gândul imperios (dorința, pofta, nevoia, senzația) de a face păcatul unei patimi.

Deoarece atenția și voința noastră sunt împrăștiate asupra gândurilor demonice „importante” și „urgente”, nu vom mai avea atenția, voința și împotrivirea mentală necesare, pentru a lupta cu gândul patimii pe care îl vom realiza (împlini, face).

De exemplu, mă așez la masă cu gândul să fiu cumpătat. Exact atunci îmi vor veni încontinuu în minte sute de gânduri de griji, evident toate fiind „importante” și „urgente”, care mă vor face să mă gândesc la ele în loc să fiu concentrat la mâncare, la ceea ce fac „acum și aici”. Rezultatul acestei împrăștieri mentale este că voi mânca neatent, impusiv și stresat, cu mintea „dusă pe câmpii”, iar după 30 minute mă voi „trezi” că am mâncat dublu decât mi-am propus.

Păcăleala demonică este evidentă, deoarece imediat după ce am fost împrăștiat, neatent și am făcut păcatul unei patimi, încetează brusc tot acest atac demonic al gândurilor de împrăștiere. După ce am făcut păcatul, brusc mintea mea este iar limpede, sunt atent la mine însumi și chiar mă mir cu ce gânduri prostești/inutile tocmai mi-am pierdut timpul.

Astfel demonii au mai câștigat o bătălie în contra atenției și voinței tale. Nu pare prea importantă această victorie demonică, faptul că tocmai te-ai îmbuibat cu mâncare în plus, dar când aceste victorii demonice se adună zilnic, încontinuu, rezultatul este împătimirea generalizată gravă a omului, care efectiv devine o „cloacă demonică” (îndrăcit, cu demoni în trup).

+ orice gând negativ + orice gând rău și de răutate + ținerea de minte a răului + aducerea aminte a răului (gândire de rău);

+ ură pentru aproapele + orice gând rău asupra cuiva (viclenie, clevetire, răutate, răzburare, ură, invidie, trădare, folosire, manipulare, sabotaj, șantajare, exploatare, folosire, ucidere);

+ irascibilitate + nerăbdare + nervozitate + ceartă mentală/exterioară;

+ orice gând de mânie;

+ toate gândurile și faptele legate de vorbirea exterioară și mentală: vorbire în deșert + judecare și/sau osândire + comentare + cârtire + critică + nemulțumire + contrazicere + căutare de ceartă + jignire + calomniere + comentare + desconsiderare + disprețuire + luarea în râs + clevetirea „cea rea” (vorbirea de rău făcută cu răutate, invidie, etc.) + clevetirea „cea bună” (vorbirea de rău făcută combinând răutatea, invidia, dreptatea și adevărul);

+ toate gândurile și faptele legate de minciună, viclenie, manipulare, înșelare, folosire, păcălire, fățarnicie, falsitate, etc.;

+ ispitirea lui Dumnezeu + lipsa de nădejde în Dumnezeu + lipsă de credință + îndoiala de credință + hulă + deznădejde;

+ analiza, observarea, evaluarea, grija, preocuparea, obsesia pentru viețile celorlalți;
+ lăcomia de avere, adică este grija, preocuparea, obsesia pentru posesia de bunuri materiale, bunuri imobiliare, active financiare, active de muncă, bani;
+ trădarea premeditată a Bisericii lui Hristos, indiferent de motivul aparent: invidie, prostie, ecumenism, supunerea față de deciziile statului antihristic, preocuparea pentru a face bani, cedarea la șantaj, ascultarea papistă (fără discernământ), etc.;
+ trădarea premeditată a aproapelui sub convingerea banilor, invidiei, prostiei, șantajului, urii pentru aproapele, unui „bine” superior: trădarea propriei familii, a rudelor, colegilor de muncă, șefilor, subordonaților, apropiaților, cunoscuților, prietenilor, iubiților (iubitelor), a propriului neam în care te-ai născut, etc;
+ fals + impostură + minciună + fățarnicie + victimizare;
+ vrăjitoria: practicarea, plata serviciilor de vrăjitorie, teama de puterea vrăjitoriilor;
+ „binele” impus altora datorită manipulării prin omisiune + „binele” impus altora prin anularea liberului arbitru + „binele” impus altora prin falsa libertate de alegere;
+ zgârcenie + iubirea de bani;
+ gândurile demonice de îndreptățire (justificare, necesitate, acceptare, motivare) a păcatelor și patimilor trupești și sufletești;
+ toate formele de vindere a proprietăților imobiliare, care sunt forme de moștenire de la părinți: casa în care ai crescut, casa de la țară, apartamentul de la oraș, casa de la oraș, casa de la mare, via, livada, grădina, pământul arabil, fâneața, munții, plaja, hotelul, hala, fabrica, etc.;

Nu ai voie să vinzi (și să gajezi la bănci, să pui garanție, să faci troc) proprietățile moștenite de la părinți, direct sau indirect (provenite de la frați, surori, cumnați, nepoți, unchi, mătuși).

Apoi la rândul tău, ce active imobiliare lași moștenire copiilor tăi (nepoților, etc.), ei nu au voie să le vândă niciodată indiferent de motiv (și gajeze la bănci, pune garanție, să facă troc).

Note cu privire la vinderea proprietăților imobiliare moștenite de la părinți.

– Acesta este un păcat grav, este o formă de trădare a propriei familii, practic prin aceste vânzări imobiliare tu „vinzi” trecutul și viitorul familiei tale (bunici, părinți, copii, nepoți, strănepoți, etc.).

Apoi este și o formă de trădare a neamului românesc, practic prin aceste vânzări imobiliare tu „vinzi” trecutul și viitorul propriului popor.

– Proprietățile imobiliare provenite (moștenite) de la părinți nu se pot vinde (gaja la bănci, pune garanție, schimba prin troc) altor cetățeni români și cu atât mai mult unor persoane fizice/juridice care sunt născute/înființate în altă țară.

Pentru a face o asemenea faptă trebuie să existe nu doar îngăduința lui Dumnezeu, ci aceasta trebuie să fie voia Sa. Altfel Dumnezeu va pedepsi în timp acest păcat de trădare.

Nu este voie de a vinde aceste proprietăți (și gaja la bănci, pune garanție, schimba prin troc), chiar dacă ele rămân în paragină timp de zeci de ani, chiar dacă au fost distruse parțial sau total de jafuri, tâlhării, vandalizare, inundații, incendii, cutremure, scufundare, etc.

Temporar prin contract legal ferm, acestea se pot închiria sau da în arendă, dar niciodată nu se pot: vinde, gaja la bănci, pune garanție, schimbate prin troc.

Cu ce ai cumpărat tu din munca ta cinstită poți face ce dorești.

– Există excepții de la acest păcat de trădare:

x. vinderea pentru bani (sau schimb prin troc) are loc doar în cadrul familiei tale lumești și duhovnicești: între părinți și copii, între frații de sânge, între surorile de sânge, între unchi și mătuși, între cumnați, între veri, către nașii de botez/cununie, către finii de botez/cununie, către preotul de botez/cununie, de la un naș de botez/cununie către un frate de sânge (și reciproc), către un unchi/mătușă, etc.; Chiar și în cadrul familiei lumești și duhovnicești, rămân valabile interdicțiile ferme de gajare la bănci și punere de garanție (pentru împrumuturi, jocuri de noroc, pariuri, etc.).

xx. când dăm aceste proprietăți altor persoane fizice naționale (născute în România), sub formă de milostenie, donație complet gratuită, către: orfani, binefăcători, salvatori, copii premianți săraci, absolvenți de liceu săraci, absolvenți de facultate săraci, oameni bolnavi (cu handicap de muncă), văduve cu copii minori, familii cu ambii părinți dar cu mulți copii (săraci, cu venituri modeste), copii cu boli cronice, copii cu diverse forme de handicap, etc.;

xxx. când dăm aceste proprietăți altor persoane fizice naționale (născute în România), sub formă de milostenie, donație complet gratuită, către: proprietari de spitale și clinici private, proprietari de școli (și creșe, grădinițe, licee) private, proprietari de ferme locale (sere, livezi, piscicole, agricole, unități de procesare, etc.), proprietari care au active/activitate de producție locală, inventatori, antreprenori cu afaceri de producție;

iv. când dăm aceste proprietăți altor persoane juridice naționale (aparținând statului român), sub formă de milostenie, donație complet gratuită, către: primării locale, case de copii, cantine publice locale, biblioteci locale, spitale locale, biserici locale, creșe (grădinițe, școli, licee) locale, etc.

Important: în toate aceste cazuri trebuie văzut care este voia lui Dumnezeu, ce și cum trebuie făcut.

Mânia ca ispită „de stânga“ include și următoarele gânduri, intenții și porniri:

ranchiuna, dușmănia, toate formele de exprimare ale resentimentului, răutatea, lipsa de ajutorare, reaua voință, dorința și preocuparea de a face rău, dorința de a ucide, invidia, viclenia, ostilitatea și invidia deghizate în bunăvoință și amabilitate, nerăbdarea, răceala, disprețul ascuns sau ostentativ, nepăsarea la durerea altui om, bucuria la necazul altuia, dorința de a umili, dorința de a-ți bate joc, dorința de răzbunare, dorința de a controla viețile semenilor, dorința de a obține nejustificat bunurile altuia, dorința de a exploata munca altui om (neplată), stare de neîncetată iritare, indispoziție, acreală și irascibilitate (care duce la reducerea percepției realității), stilul relațional arțăgos, obrăznicia, criticismul (preocuparea constantă și obsesivă pentru vânărea greșelilor altora, preocuparea permanentă de a găsi motive de reproș și imputare), starea de nemulțumire cronică (totul „pute“, nimeni și nimic nu este bun), preocuparea și plăcerea degenerată de a contrazice totul și orice de dragul contrazicerii (fără motiv, din răutate și fără a urmări un rezultat pozitiv), preocuparea conștientă de a crea ocazii favorabile pentru discuții în contradictoriu, căutarea de ceartă și scandal din orice ocazie, neîncetată opoziție și negativism, preocuparea

conștientă pentru a inventa/dezvolta războaie personale între oameni, ținerea de minte a răului, aducerea aminte a răului, cearta mentală de unul singur pentru situații trecute, impresionabilitatea negativă, permanenta suspiciune, neîncrederea, conformismul negativist, auto-izolarea cu îndreptățire de sine, dorința de posesie, preocuparea pentru control, preocuparea permanentă pentru judecarea semenilor, atitudinea de desconsiderare ostentativă, negarea celor auzite, împotrivire verbală la cele auzite, refuzul de a asculta, impulsivitatea („iuțime“ în paterice), etc.

4. GÂNDURILE ȘI ISPITELE DEMONICE „DE DREAPTA“ (căderile prin virtuți, asceză, osteneți, postire, rugăciune, fapte bune, etc., sau „căderile în sus“).

În această categorie sunt toate ispitele demonice care urmăresc creșterea omului în **EGOISM, IUBIRE DE SINE, MÂNDRIE** (vizibilă și/sau ascunsă), **SLAVĂ DEȘARTĂ** (părere de sine, etc.), **TRUFIE**.

Astfel avem următoarele gânduri/ispitiri demonice „de dreapta“:

+ toate gândurile, faptele și asceza/ostenelile care nu se fac „în ascuns“ ci „la vedere“; Faptele bune și asceza făcute/anunțate public inevitabil duc la trufie, mândrie, slavă deșartă, părere de sine, etc.

Pentru a nu genera slavă deșartă, mândrie, etc., toate faptele bune și asceza trebuie făcute în mare taină, în mare secret, „în ascuns“, nimeni nu trebuie să știe de ele.

+ toate faptele bune făcute la exterior (în văzul lumii), care „în ascuns“ au premeditarea unui scop rău, care poate fi și următorul: dobândirea de slavă deșartă, viclenie, trădare, curvie, exploatare, delațiune, dobândirea unui ascendent/drept moral, ucidere, carierism, sabotaj, șantaj, mințire, manipulare, inducere în eroare, înscenare juridică, certuri, neînțelegeri, nemulțumiri, etc.;

De exemplu, avem milostenia făcută pentru mărire de sine, milostenia cu îndreptățirea de a cleveti (judeca, osândi, controla).

Orice faptă/acțiune are 2 elemente:

1. scopul faptei care se numește „sufletul“ faptei și
2. realizarea faptei care se numește „trupul“ faptei.

Dacă scopul premeditat al unei fapte exterioare bune este rău, deoarece în final acțiunea va avea un efect negativ, atunci în fața dreptății lui Dumnezeu fapta bună va fi considerată o faptă rea, un păcat („fapta trece de partea scopului“).

Pentru a avea „valoare“ în fața lui Dumnezeu, toate faptele exterioare bune trebuie:

1. să aibă o motivație bună, corectă, necesară, nobilă, folositoare, frumoasă, etc.;
2. trebuie să aibă un scop final bun (pozitiv, benefic, folositor, necesar);
3. să fie gândite, planificate, făcute, realizate, împlinite „în ascuns“ (în mare taină, în total secret).

+ iubirea de sine cu toate derivatele ei (vezi mai jos paragraful dedicat);

+ toate gândurile specifice părerii de sine;

+ toate gândurile, intențiile, faptele și ostenețile care sunt făcute strict prin voia omului autonom care desconsideră voința și Legile lui Dumnezeu (autosuficiență duhovnicească);

+ lipsa de credință în Dumnezeu + îndoiala în puterea și pronia lui Dumnezeu + uitarea lui Dumnezeu + neascultarea + egoismul + prea marea încredere în mila lui Dumnezeu; + duce obligatoriu la mândrie orice asceză (lucrarea binelui, faptele bune, rugăciune,

post, metanii, virtuți, milostenie, diverse ostenele lumești, diverse ostenele duhovnicești, etc) realizată ca scop final „în sine”, fără sens și scop duhovnicesc, nu ca un mijloc de creștere spre scopul final – Dumnezeu;

- + mulțumirea de sine, satisfacția de sine, împlinirea de sine;
- + mărirea de sine și părerea de sine: gândul că ești cineva, un sfânt, că ești deja mântuit (provine din mândrie și slavă deșartă);
- + falsă smerenie cu îndreptățire de sine (smerenie fariseică, smerenie amestecată cu mândrie ascunsă) + falsă smerenie cu judecarea aproapelui + falsă smerenie cu trâmbițarea milosteniilor și faptelor bune făcute;
- + imaginație (activitate mentală conștientă care arată slava deșartă);
- + credința în vise, reverii, închipuiri (cu mențiunea că unele vise de avertizare sau îndrumare, foarte rare, pot fi de la Dumnezeu);
- + crearea tuturor condițiilor pentru primirea ispitelor de înșelare duhovnicească: încrederea în vise (și reverii, închipuiri), dorința de a vedea îngerii și Puterile Cerești, dorința de a vorbi cu îngerii și sfinții, dorința de a deveni repede un mare Sfânt, părerea că ești prooroc, părerea că ai înainte–vedere, părerea că ai harisme și daruri, convingerea că ești cineva–deosebit, îndreptățirea de sine că poți avea îndrăzneală în fața lui Dumnezeu, etc.;
- + acceptarea vedeniilor/înșelărilor create de demoni: vederea falșilor „îngeri” de „lumină” și îndeplinirea poveștelor lor, vederea unor „sfinți” de „lumină” care ies din icoane și îți vorbesc, vederea unor „lumini” care ies din icoane și îți intră în inimă, tavanul care dispare și vederea direct în Cerul 8–9 cum Sfinții îl slăvesc pe Dumnezeu, auzi în minte vocile „Sfinților”, acceptarea profețiilor transmise de „îngeri”, etc.;
- + înșelarea prin îndrăcirea cu duh (demon) pitonicesc: faci profeții, cunoști trecutul oamenilor, știi păcatele oamenilor și ale celor din familiile lor, știi cine te vorbește de rău, etc.;
- + toate formele de abandonare voluntară (justificată sau nu) a îndatoririlor familiale, duhovnicești, profesionale, politice, sociale, etc.: monahul care vrea să se întoarcă în lume, bărbatul/femeia care își părăsește familia, soldatul/ofițerul care își părăsește unitatea, inginerul care își părăsește fabrica, medicul care își părăsește spitalul și pacienții, etc.;

Fiecare trebuie să își facă datoria acolo unde trăiește și muncește, fiecare trebuie să își poarte „crucea” sa (adică necazurile și durerile vieții sale). Nicio „cruce” nu este ușoară, nicio existență nu este puf și fericire, iar soluția nu este abandonul (cedarea, plecarea, trădarea, etc.), ci trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea răbdare să rezistăm.

- + toate formele de abandonare voluntară și definitivă a propriei țări (România): Este un mare păcat să pleci voluntar și definitiv în altă țară, sub orice motiv plauzibil: profesie, lipsă de bani, educația copiilor, găsirea unui partener de viață, vacanțe, etc. Poți munci temporar în altă țară câteva luni pe an, doar pentru a avea banii necesari pentru a trăi în România. Întotdeauna după câteva luni te întorci acasă, în România. Pentru nașterea copiilor, viitoarele mame trebuie să rămână în țară și să nască copiii în România. Altfel Dumnezeu va pedepsi în timp această nesăbuiță de abandonare a țării în care te-ai născut.

Mai mult decât orice altă ispitire (mândrie, nevoie de bani, lașitate, frică, curvie, etc.),

toate aceste abandonuri voluntare sunt expresia iubirii de sine.
etc.

Iubirea de sine²¹ ca ispită „de dreapta“ duce la următoarele ispite/gânduri, care sunt mari generatoare de slavă deșartă și mândrie = închipuirea de sine, înălțarea de sine, admirația de sine, cruțarea de sine, îndreptățirea de sine, mila de sine, părerea de sine (înșelarea după părere), auto-suficiența de sine în aspectele lumești și duhovnicești (eventual și cu îndreptățire, trândăvie), autocompătımirea de sine, mulțumirea de sine, lauda de sine, trâmbițarea de sine, plăcerea de sine, nălucirea de sine, prețuirea de sine, încântarea de sine, înfumurarea de sine, îngâmfarea de sine, cinstea de sine, semeția de sine, bizuirea pe sine, rezemarea pe sine, nesimțirea de sine, încrederea în sine, bizuirea pe sine.

(Sursa acestei liste: Arh. Ilie Cleopa în cartea „Urcuș spre înviere. Predici duhovnicești“, în predica „Despre iubirea de sine, maica tuturor relelor“)

5. GÂNDURILE ȘI ISPITELE DEMONICE „DE SUS“.

În această categorie se concentrează cele mai periculoase ispitiri și înșelări demonice. Aici avem 3 sub-categorii de ispitiri demonice:

- ispitele care urmăresc **să ne distrugă DREAPTA CREDINȚĂ și să ne atragă spre O FALSĂ CREDINȚĂ** (ecumenism, erezii, schisme, care sunt variate forme de satanism);
- ispitele demonice care urmăresc **creșterea omului în EGOISM, IUBIRE DE SINE, MÂNDRIE** (vizibilă și/sau ascunsă), **SLAVĂ DEȘARTĂ** (părere de sine), **TRUFIE**;
- ispitele care urmăresc **să ne limiteze, anihileze VOINȚA, RĂBDAREA, CURAJUL, INIȚIATIVA, MOTIVAȚIA**, care sunt esențiale pentru orice stabilitate și creștere lumească și duhovnicească: asceză, lucrarea faptelor bune, rugăciune, postire, orice proiecte, etc.

Anihilarea voinței, răbdării, curajului, inițiativei și motivației are loc prin 2 acțiuni demonice deosebit de viclene:

1. Stimularea demonică în exces prin gânduri de sugestie demonică, despre care omul nu știe/înțelege că acestea sunt de origine demonică (sunt gânduri emise de demonii din om sau de lângă om):

- auto-stabilirea, planificarea unor scopuri personale-duhovnicești și/sau lumești-materiale, care aparent sunt posibile, bune, necesare, etc., dar care în realitate omenește sunt imposibil de realizat;

Datorită influențării mentale demonice directe, omul capătă voință, răbdare, curaj, încredere în sine, inițiativă, impulsivitate, energie, optimism, minimalizează riscurile și lipsurile, exagerează cu beneficiile, își arogă calități personale și profesionale pe care real nu le are, pe cei de lângă el îi „vede“ ca fiind adevărați colegi (parteneri, prieteni), etc., pe scurt acest om vede totul în „roz“, rezonabil, posibil și realizabil.

- orice asceză, eforturi, fapte propuse care depășesc posibilitățile și resursele umane, personale și/sau organizaționale:

timp, sănătate, energie intelectuală, energie fizică, atenție, concentrare, inteligență, charismă, voință, calm, răbdare, unelte de muncă, bani, informații, relații, parteneri necesari, proiecte profesionale, instrucție/cunoaștere profesională, protecție politică, protecție juridică, mediu instabil, mediu ostil, vremea (clima) neprielnică, existența ascunsă lângă noi a unor sabotori și/sau trădători, etc.

În mod evident, omul nu poate duce mult timpă un efort și asceză care sunt peste limitele personale și resursele obiectiv disponibile, astfel că după un timp oarecare, tot efortul este abandonat.

Dar odată cu abandonarea proiectului lumesc și/sau duhovnicesc stabilit, apare și ceea ce demonii au urmărit tot timpul – căderea din voință, răbdare, curaj, motivație, etc. După o astfel de aventură, de obicei omul „cade” spre o stare de nepăsare, acedie, trândăvie, etc., în care poate sta nelucrător (duhovnicește, lumește) timp de luni sau chiar ani de zile.

În mod natural, în funcție de caz, fiecărui om care a eșuat într-un proiect personal îi va trebui o perioadă de timp pentru a–și reveni în parametrii normali cu voința, răbdarea, curajul, spiritul de inițiativă, implicarea, etc.

2. Anihilarea voinței, răbdării, curajului, inițiativei, motivației are loc și prin implicarea demonică directă, astfel că apar situații fericite–nefirești anormale:

– în plan personal–duhovnicesc, omul poate să țină posturi alimentare lungi fără mare efort, poate să facă față la multe zile de post „negru”, poate să facă zilnic un număr mare de metanii mari, poate să practice postul tăcerii, poate să realizeze o asceză deosebită, poate face față la umilințe (este un mândruleț „smerit”), poate face milostenii, merge disciplinat la biserică la toate slujbele, etc.

– în plan lumesc–material, omul are brusc și în mod neașteptat parte de tot sprijinul necesar, toate îi „merg” incredibil de bine și de frumos: are bani, informații, divers ajutor material, proiecte, parteneri, decizii, aprobări, etc.

Evident toate acestea sunt „bune și frumoase” doar o perioadă, când omul este fericit și sigur de reușită (adică atunci când este bine prins în lațul demonic), atunci brusc și „inexplicabil” toate se dau peste cap și apar blocaje de peste tot.

Datorită eșecului perosnal, în mod natural omul va abandona voința, răbdarea, curajul, inițiativa, etc., și o perioadă de timp va „cădea” înspre nepăsare, acedie, trândăvie, chiar deznădejde.

Astfel avem următoarele gânduri/ispitiri demonice „de sus”:

+ orice nevointă (asceză, implicare, muncă, osteneală, efort, silire de sine), care este peste puterile noastre obișnuite: fizice, intelectuale, sufletești, duhovnicești, psihologice, profesionale, casnice, relaționale, familiale, etc.;

Pentru aceste ispitiri demonii se folosesc de câteva slăbiciuni ale duhului nostru: slavă deșartă, mândrie, lipsa cumpătării, lipsa discernământului, lipsă de măsură pentru înfrânare, lipsa smeririi de sine, frică, lașitate.

Notă: întotdeauna viața/situația ne impune câteodată (lunar, periodic) să avem astfel de reprize de nevointă intensă, de „ardere” a unor etape, de recuperarea a unor întârzieri, de respectare a unor obiective cu limită impusă (cu termen limită), etc.

Facem aceste nevoițe „de sus” cu bună știință și pe termen limitat, doar atunci când este cazul. Nu transformăm această nevointă punctuală auto–impusă sau impusă nouă din exterior, într–un obicei sau într–o strategie existențială (profesională) permanentă.

+ asceză/râvnă profesională, casnică, relațională, familială, etc., fără discernământ și cumpătare: exces de muncă, extenuare profesională, carierism, arivism, activități casnice făcute repede și/sau intensiv, supra–aglomerarea activităților, activități multi–tasking (simultane), etc.;

+ asceză/râvnă duhovnicească fără discernământ: rugăciuni de noapte, lipsa somnului

suficient, lipsa mâncării suficiente, excesul de metanii mari, abuzul de citire al cărților, ascultarea fără discernământ, etc.;

+ zelotism monahal–bisericesc personal, generator de slavă deșartă: orice exces de asceză/râvnă duhovnicească care nu poate fi susținută cu consecvență, asceză/râvnă fără continuitate;

+ orice exces de osteneală (postire, metanii mari, milostenie, slujirea aproapelui, etc.) făcută fără discernământ, care nu are o continuitate pe termen scurt, mediu și lung;

Orice osteneală făcută în exces, în ritmuri inegale, fără continuitate, este o ispită diavolească clasică și va duce în scurt timp (datorită oboselii, epuizării, împotrivirii inconștiente, îmbolnăvirii) la abandonarea oricărei asceze.

+ stress psihic + agitație + neastâmpărare;

+ părerea de sine că ești „cineva“;

+ gândire/preocupări simultane care ne distrug răbdarea (activități tip multi–tasking);

+ „teologia“ dracilor = orice interpretare greșită a Sfințelor Scripturi, care duce obligatoriu la hulirea divinității, erezie și sectarism;

+ „teologia“ dracilor =

erezia imiaslavie (numele filologic al lui Dumnezeu este considerat a fi Înșuși Dumnezeu) +

erezia ecumenismului creștin (unirea „bisericilor“/ereziilor creștine „surori“ cu Una Biserica Ortodoxă) +

erezia ecumenismului universal (erezia totală antihristică a „unirii“ religiilor lumii sub deviza „unitate în diversitate“);

+ elitism intelectual (intelectualism) + elitism teologic (intelectualism teologic);

+ „ascultare“ duhovnicească fără discernământ, care duce la iad: este ascultarea lumească și duhovnicească față de episcopii eretici (informatori, securiști, sataniști, ecumeniști, trădători, pro–vaccinuri, pro–chipuri, etc.) + este ascultarea de duhovnici/episcopi pentru a face fapte vrednice de iad (furt, sinucidere, trădare, otrăvire, mărturie mincinoasă, înscenarea unor fapte, incendiere, etc.);

+ moralitatea creștină denaturată care duce la mărirea de sine/slavă deșartă + criticism teologic (exemple: corectitudinea combinată cu asprimea față de aproapele, cinstea/corectitudinea combinată cu judecarea altora);

+ zelotism teologic monahal–bisericesc care duce la sectarism: respectarea tradiției, predaniei și cutumelor exterioare este mai importantă decât lucrarea duhovnicească interioară;

+ pietism teologic + legalism teologic, care obligatoriu duce la sectarism;

Este ne–cunoașterea corectă a Sfințelor Canoane combinată cu mărirea de sine, mândrie ascunsă, asprimea, criticismul, judecarea și categorisirea ca eretici a preoților, monahilor și mirenilor;

+ legalism teologic care în timp duce la fariseism teologic, erezie, sectarism, fariseism personal, fățarnicie, viclenie, judecarea și osândirea aproapelui;

Înseamnă că aplicarea „literei“ legilor duhovnicești este mai importantă decât împlinirea/trăirea „spiritului“ (scopului) legilor duhovnicești.

Pietism–ul teologic ca ispită „de sus“ înseamnă și următoarele ispite/gânduri:

rugăciune împraștiată, rugăciune formală contaminată de grijile lumești, rugăciunea

mecanică,

„[...] *încăpățănare orgolioasă, ifose de trăire «autentică», mimarea comuniunii, duhul contrazicerii, obsesia amănuntelor, confuzia valorilor și a planurilor (în sensul de neîncadrare corectă a unei probleme), artificialitate spirituală datorată și abuzului de termeni sau sfaturi duhovnicești, bănuială cronică, formalism al gesturilor bisericesti, zăpăceală și lipsă de coerență, nesinceritate bine camuflată, instabilitate duhovnicească (ce ne face ușor manipulabili tocmai de către cei care nu trăiesc în duh creștin-ortodox), activism misionar – sau dimpotrivă pasivitate – fără discernământ, superficialitate, stilul contradictoriu și sucit, dulcegării și superstiții de orice nuanță, ignoranță suficientă sieși unită cu părerea de sine, neînțelegere a felului cum trebuie împletită dragostea cu fermitatea și neputință de a vedea o problemă în ansamblul ei. De obicei pietistii rămân cu o idee fixă, pe care nu o pot schimba ani de-a rândul.*”²²

(Sursa acestei liste: Arh.Sofian Boghiu în cartea „Smerenia și dragostea, însușirile trăirii ortodoxe”, ed.II-a, Fundația Tradiția Românească, ASCOR, București, 2002)

6. GÂNDURILE ȘI ISPITELE DEMONICE „DE JOS”.

Aici avem 2 categorii de ispitiri demonice:

– toate ispitele demonice care urmăresc **căderea noastră în LÂNCEZEALĂ, DELĂSARE, NEPĂSARE, LENE, TRÂNDĂVIE, AKEDIE, DEZNĂDEJDE;**

Toate aceste ispite se bazează în principal pe iubirea de sine a omului, care nu vrea să-și folosească puterile activatoare ale sufletului: credința, nădejdea, voința, răbdarea, curajul, silirea de sine, tenacitatea, inteligența, sfânta frică de Dumnezeu, dragostea, dăruirea, bunătatea, încrederea în sine, stăpânirea de sine.

– toate ispitele demonice care urmăresc **să ne limiteze, anihileze VOINȚA, RĂBDAREA, CURAJUL, INIȚIATIVA, MOTIVAȚIA**, care sunt esențiale pentru orice stabilitate și creștere lumească și duhovnicească: asceză, lucrarea faptelor bune, rugăciune, postire, orice proiecte, etc.

În acest caz, anihilarea voinței, răbdării, curajului, inițiativei și motivației are loc în mod invers față de viclenia demonică anterioară, descrisă la ispitirile „de sus”.

Apare o influențare demonică mentală directă și indirectă (prin cei din jur), astfel încât omul să nu aibă voință, curaj, motivație, entuziasm, optimism, gândire realistă, încredere în sine, încredere în Dumnezeu, etc.

Pentru acest scop, omul trebuie să fie mereu pesimist, fricos, stresat, nesigur, neatent, plin de griji, îndurerat, trădat, sabotat, judecat, clevetit, ostracizat, criticat, acuzat, etc. De asemeni, prin oamenii influențați conștient sau nesimțit de demoni, omul va fi neîncetat și total clevetit, criticat, sabotat și trădat, astfel încât să nu aibă acces la resursele psihice, materiale și financiare care sunt necesare proiectelor sale lumești și/sau duhovnicești: voință, răbdare, curaj, încredere în sine, inițiativă, energie, optimism, bani, informații, divers ajutor material, proiecte, parteneri, decizii, aprobări, etc.

Astfel avem următoarele gânduri/ispitiri demonice „de jos”:

+ orice neîmplinire/nerealizare a întregului nostru potențial psihologic, sufletesc, intelectual, profesional, duhovnicesc;

+ frică și toate variantele și combinațiile ei;

+ acedia (akedia, akidia), care este o combinație demonică complexă și „paralizantă” a

duhului și sufletului (minții), formată în mod variabil după caz, din următoarele aspecte specifice ispitirilor „de jos” (lista de mai jos este o adaptare și completare din scrierile Sf. Ioan Scărarul):

- mâhnire, întristare, tristețe, depresie, nefericire, nepăsare, deznădejde;
- nepăsare, nesimțire, lăncezeală, amânare, trândăvie, lene, inactivitate;
- lipsa dorinței de a trăi;
- silă de sine, silă de toți și de toate, imensă plictiseală, deznădejde, dispreț, tristețe demonică, auto-compătimire;
- tristețe demonică (din lipsă de credință, trândăvie, lipsă de rugăciune);
- stare psiho-emoțională generală de: moleșeală (moleșit), moliciune (moale), comoditate (comod), somnolență nejustificată, oboseală nejustificată, toropeală (toropit), fleșcăială (fleșcăit), vlăguială (vlăguit), letargie (letargic), leșinare (leșinat);
- efeminare (în cazul bărbaților), hiper-sensibilitate, exces de delicatețe;
- frică, lașitate, trădare, intimidare, speriere, paralizia minții;
- lipsa curajului duhovnicesc: pentru despătimire, pentru a citi din Psaltire (ziua, noaptea), pentru a lucra *rugăciunea lui Iisus*, pentru trezvia minții și disciplinarea gândirii, pentru a ține posturile, pentru a face rugăciuni „de noapte” (orele 22–4 dimineată), pentru a te spovedi, pentru a mege la biserică, pentru a face milostenii;
- lipsa curajului lumesc: pentru a munci, pentru a simpatiza o fată (un băiat), pentru a merge într-o excursie, pentru a lupta să-ți aperi familia, pentru a lupta contra sistemului satanic, pentru a supraviețui în condiții grele, etc.;
- refuzul și respingerea realității de sine: psihologică, familială, profesională, socială, duhovnicească, etnie, naționalitate, rasă, identitate sexuală, propriul corp, etc.;
- refuzul și respingerea realității obiective a lumii înconjurătoare, în orice aspect;
- lipsă de răbdare, impulsivitatea de a lovi, aroganță, superioritate, dispreț;
- nemulțumiri cronice, criticism cronic, jigniri verbale, judecare, osândire;
- totală nepăsare (și uneori chiar dispreț) față de consecințele familiale, juridice, financiare, profesionale, sociale, politice, etc., ale faptelor comise;
- bănuială, demotivare, neîncredere, suspiciune, înțelegere/interpretare subiectivă–negativă a unor situații și discuții;
- ispitirea lui Dumnezeu, prin: gânduri de hulire, dorința de a provoca accidente rutiere, dorința pentru îmbolnăvire și deces, dorința pentru auto-lovire, gânduri de sinucidere, provocarea verbală (jignirea) unor persoane periculoase, etc.;
- nemulțumire continuă, justificată sau nu, pentru situația existențială actuală: familie, copii, împlinire profesională, bunuri deținute, bani, sănătate, relații sociale, etc.;
- lipsă de speranță lumească, lipsă de nădejde în milostivirea lui Dumnezeu, lipsă de nădejde în iertarea lui Dumnezeu, lipsă de sens a vieții, lipsă de sens a muncii, lipsă de sens a familiei;
- nestatornicia atenției, împrăștierea minții, împrăștierea vorbirii (clevetire, limbuție, judecare, vorbire în deșert, luarea în râs, etc.);
- neașezare, neastâmpăr, neliniște, nesiguranță, nerăbdare, neîncredere;
- pierderea timpului: necesitatea pentru continuă mișcare socială, curiozitate inutilă, preocupări infantile, practicarea de hobby-uri variate și inutile;
- lipsă de răbdare, plictiseală și silă, pentru orice activitate plăcută, necesară și/sau utilă: făcut mâncare, mâncat, rugăciune, postire, muncă profesională, educația

copiilor, joaca cu copii, plimbare, privit filme la TV, ascultat muzică, shopping, sex, etc;
– achiziții și cumpărături inutile, dependența de shopping;
– căderea în patima curviei, beției și/sau a jocurilor de noroc.

Note la acedie (akidie, akedie):

x. Majoritatea ispitirilor din cadrul acediei sunt ispite demonice „de jos“.

Ele pot ataca omul diferențiat și limitat, fără a se ajunge la acedie, care este un atac demonic complex pe toate planurile: psihologic, trupesc, duhovnicesc.

xx. Trebuie să avem mare atenție cu această stare complexă de acedie, justificată sau nu, deoarece ea are un efect „paralizant“ foarte puternic și poate dura nelimitat, timp de luni întregi.

De asemenea, trebuie să înțelegem că această ispită/patimă a acediei nu este doar o problemă psihologică, ci este vorba despre un atac demonic complex, pentru care trebuie luate măsurile corespunzătoare, adică cele duhovnicești.

xxx. Persoana care suferă de ispitele demonice ale acediei (akidiei, akediei) se numește „acedizat“, „akidizat“ sau „akedizat“.

Frica ca ispită „de jos“ include și următoarele gânduri, intenții și porniri: frica de ispite, boli și necazuri (provine din lipa de credință) + frica de suferința jertfei (boli, necazuri, agresiuni, nedreptate, mucenicie) + frica lașă de a lupta cu propriile patimi și neputințe (frică de tip demonic) + frica lașă de demoni, demonizați, îndrăciți și apariții demonice (monștri, animale, extraterestri, ozn-uri, etc) + frica lașă de a mărturisi Adevărul + frica lașă de a trăi în Adevăr (provine din slava deșartă, lipsă de credință) + frica „justificată“ cu privire la viitor, etc.

7. GÂNDURILE ȘI ISPITELE DEMONICE „DIN AFARĂ“ =

Aceste ispite urmăresc să ne aducă în starea de ÎMPĂTIMIRE A MINȚII, SUFLETULUI, TRUPULUI.

Astfel avem următoarele gânduri/ispitiri demonice „din afară“:

+ sunt ispitele din exterior, care ne pot veni în prezent (acum și aici), prin intermediul celor 5 organe de simț: văz, auz, miros, gust, tactil (pipăire, atingere);

+ sunt ispitele generate de imaginația demonică, care ne activează în memoria senzorială plăcerea creată în trecut prin organele de simț: văz, auz, miros, gust, tactil. Demonii îi vor aduce aminte omului ce a văzut, ce a gustat, etc. în trecut.

Această amintire a plăcerii care este stocată în memoria senzorială, este perfid combinată cu imaginația demonică. Precum în toate ispitirile, imaginația care apare în timpul acestor ispite nu este umană, ci este de natură demonică. Personajele (chipurile) care ne apar în această imaginație/reverie sunt de fapt plâmuriri demonice, create de imaginația demonilor.

Notă: cele mai grele ispite „din afară“ nu sunt cele create de organele de simț în prezent (ce văd acum, ce gust acum, etc.), ci sunt ispitele create prin imaginația demonică, care se folosește de plăcerea stocată în amintirea/memoria senzorială a omului. Evident demonii nu ne vor aduce în atenție amintiri neplăcute, ci doar amintirile care în memorie sunt asociate cu senzații plăcute.

8. GÂNDURILE ȘI ISPITELE DEMONICE „DINĂUNTRU” =

Aceste ispite urmăresc **menținerea și definitivarea stării de ÎMPĂTIMIRE, ÎNDRĂCIRE A TRUPULUI și/sau DEMONIZARE A SINELUI**, care a fost începută și „lucrată” în cadrul celor 7 ispitiri demonice anterioare.

Astfel avem următoarele gânduri/ispitiri demonice „dinăuntru”:

+ sunt toate slăbiciunile, păcatele și patimile duhului nostru (Sinelui natural al omului): iubirea de sine, ura, lenea, trândăvia, viclenia, fățărnicia, desfrânarea, lăcomia alimentară, avariția, răutatea, invidia, clevetirea, etc.

Originile/sursele patimilor duhului (ispitele „dinăuntru”) sunt următoarele:

x. patimile nativ moștenite (din naștere):

– pe filiera părinților;

– pe filiera păcatelor de neam;

– pe filiera păcatului adamic (de la Adam și Eva): neascultarea de poruncile lui Dumnezeu, minciună, poftă, lipsă de înfrânare, dorință de îndumnezeire fără osteneală, părere de sine, iubire de sine, mândrie.

xx. cele mai multe patimi/ispite „dinăuntru” reprezintă toată stricăciunea ființială făcută duhului nostru (Sinelui natural al omului), de către toate celelalte 7 ispitiri demonice anterioare, pe care le-am „lucrat” personal în timpul vieții (în principiu după vârsta de 7 ani): „din spate”, „din față”, „din stânga”, „din dreapta”, „de sus”, „de jos”, „dinafară”.

În timp ce noi lucrăm toate aceste 7 tipuri de ispitiri demonice, are loc nu numai împătımirea (stricăciunea duhovnicească a) trupului și a sufletului, ci simultan are loc și împătımirea/stricăciunea ființială a duhului omului (Sinelui natural).

Toate aceste forme de ispitire care provin din ființa noastră duhovnicească (duhul, Sinele natural) trebuie stopate imediat, prin *rugăciunea lui Iisus*.

Explicații despre Sinele natural al omului, vedeți în capitolul 2 la paragraful **2.3.4.2**.

Explicații despre împătımirea Sinelui natural al omului, vedeți după primele 25 pagini din capitolul **18**, la sub-capitolul intitulat „De ce despătımirea de orice patimă avem (și de patima lăcomiei alimentare) trebuie să fie **OBIECTIVUL EXISTENȚIAL FUNDAMENTAL AL VIEȚII NOASTRE**”, la paragraful **e**.

+ sunt toate gândurile demonice de îndreptățire (justificare, necesitate, acceptare, motivare) a păcatelor și patimilor duhului nostru (Sinelui natural al omului).

De exemplu, sunt lacom, pofticios și mă îmbuib, adică deja patima trupului (ispita „de stânga”) a devenit o patimă a duhului (ispită „dinăuntru”).

Concret deja mănânc peste necesarul meu de hrănire. Conștiința mea (îngerul păzitor) trage semnalul de alarmă și îmi trimite câteva gânduri de atenționare pentru această situație, anormală trupește și periculoasă duhovnicește.

De asemenea, mă voi simți puțin vinovat, tensionat, îngrijorat, nesigur, etc.

Dar pe de altă parte, demonul patimii alimentare îmi va trimite imediat și el câteva gânduri de îndreptățire a îmbuibării, pentru a continua să mănânc peste sațietate: trebuie să ai energie pentru muncă, trebuie să fii sănătos, trebuie să ai rezerve de grăsime pentru foamea care va urma, grăsimea ține de frig (fals), este păcat în fața lui Dumnezeu să arunci/refuzi mâncarea rămasă în farfurie, mâncarea costă bani, dacă mănânci mult arăți respect și apreciere pentru cine a gătit-o, dacă mănânci mult arăți că ai mulți bani și vei impresiona, etc.

Mai departe omul trebuie să ia o decizie: ascultă de gândurile îngerului păzitor și se oprește la timp din mâncat, sau se lasă convins de gândurile de îndreptățire trimise de demon și continuă nepăsător îmbuibarea.

3.5.2.B. Cum să creștem în asceză fără să dezvoltăm mândrie și slavă deșartă.

Se poate realiza starea de „trezvie a minții” și fără smerită cugetare, dar acest lucru va duce la dezvoltarea patimilor demonice de mândrie și slavă deșartă.

Fără smerită cugetare, întreaga asceză creștin-ortodoxă (osteneala de a avea curaj, atenție, voință, calm, tăcere, vigilență, răbdare, rugăciunea neîncetată a minții, efortul conștient al atenției, rugăciunea minții neîmprăștiată, permanenta supraveghere de sine, neîncetată luare aminte la gânduri, permanenta stăpânire de sine, postirea neîncetată, etc.) va duce insesizabil la dezvoltarea patimilor demonice de mândrie și slavă deșartă.

ASCEZA CREȘTIN-ORTODOXĂ FĂRĂ SMERITĂ CUGETARE = INSESIZABIL DUCE LA CREȘTEREA PATIMILOR DEMONICE DE MÂNDRIE ȘI SLAVĂ DEȘARTĂ.

Smerita cugetare (prin smerirea de sine) reprezintă „punctul zero” al vieții lucrătoare aducătoare de trezvie, Har și mântuire.

a. Sfinții Părinți ne-au învățat toate modalitățile practice și concrete pentru a dobândi smerita cugetare și smerirea de sine, printre care sunt și următoarele:

SMERIREA DE SINE = DUCE LA SMERITA CUGETARE OMENEASCĂ = DUCE LA PRIMIREA HARISMEI MAI PRESUS „DE FIRE” DE SMERITĂ CUGETARE DUMNEZEIASCĂ.

SMERIREA DE SINE SE OBTINE ȘI PRIN URMĂTOARELE =

practici ascultarea și tăcerea + ai smerită cugetare (gânduri smerite) + ai cumpătare și înfrânare în toate + ai abandonarea vocii proprii și ascultarea de voia lui Dumnezeu + ai preocuparea conștientă pentru a împlini poruncile lui Hristos + ai acceptarea de bunăvoie a sărăciei + faci ostenele trupești care smeresc trupul și sufletul (metanii mari, stat în picioare la slujbe, stat în picioare la privegheri de noapte) + ai dorința/râvna/osteneala pentru completa despățimire + ai dorința/râvna/osteneala pentru lucrarea virtuților și ai grija pentru a nu le pierde prin slavă deșartă + limitare, sfială și simplitate în toate (gesturi, vorbire, mers, ascultare în discuții, stat la masă, îmbrăcăminte, acțiuni, cumpărături, etc.) + nu cauți să ai ceea ce este peste strictul tău necesar + ai înfrânarea pentru critică, judecare, clevetire, vorbire în deșert, minciună, ceartă și discuții în contradictoriu + lipsa lăcomiei pentru bani, bunuri, premii + ești atent să nu superi și să nu întristezi pe nimeni + suportă și ierți defăimarea, calomniile, jignirile + iertarea și acceptarea nedreptăților de tot felul + înfrânarea irascibilității, nervozității, mâniei + eviți minciuna și falsul existențial + nu vrei să-ți impui ideile, părerile, dreptatea ta + umilirea și nesocotirea de sine în viața socială și profesională, ai voința de a nu fi luat în seamă + faci milostenie oriunde și oricând se poate + ai dorința de a citi și înțelege Sf. Scripturi + îți duci crucea personală dată ție de Dumnezeu, este acceptarea durerilor, necazurilor și ispitelor trimise ție de Dumnezeu

+ înțelegi că dreptatea lui Dumnezeu lucrează prin vrăjmașii tăi + primești tot ce-ți vine în viață ca fiind direct din mâna lui Dumnezeu și dai un sens duhovnicesc la acestea + înțelegi că nu există nedreptate în ceea ce privește necazurile, problemele și bolile pe care le ai și că toate îți sunt folositoare pentru mântuire + ai completă încredere și nădejde în pronia lui Dumnezeu, deci nu trebuie să ai motive de stress, îngrijorare, frică, deznădejde + ai osteneală pentru pocăința păcatelor, spovedanie, canon și Sf.Împărtășanie + ai osteneala posturilor + faci răbdarea unei boli trupești + faci renunțarea la îndreptățirea de sine și la „drepturile“ asupra altor oameni + ai acceptarea rolurilor sociale defavorabile + ai corectitudine în relațiile cu ceilalți + ai participarea la Sfintele Taine ale Bisericii + ai îndeplinirea aspectelor lumești cotidiene cu dragoste pentru Dumnezeu + ai înfrânare și cumpătare la mâncare, tăierea voii de sine pentru îndeplinirea poftelor alimentare + ai tăierea voii de sine pentru îndeplinirea patimilor și „drepturilor“ personale + ai evitarea socializării + nu ai dorința să fii pe placul oamenilor + ai dorința/voința de a fi necunoscut public + ai izolarea de lume, iubirea singurătății + evitarea adunărilor publice + ai respingerea laudelor și aprecierilor chiar dacă sunt justificate + ai disciplina îndeplinirii unui canon de rugăciune + ai respectarea unei discipline auto-impuse (disciplină alimentară, disciplina unui program zilnic, disciplina unei munci de calitate).

SMERITA CUGETARE OMENEASCĂ SE OBȚINE ȘI PRIN URMĂTOARELE =

practici tăcerea + ai gânduri smerite (gânduri de smerenie) + ai permanentă aducere aminte de Dumnezeu + ai neîncetată slavoslovire a lui Dumnezeu + ai permanentă pocăință a gândurilor, vorbelor, faptelor + pocăință existențială (concepții și atitudini de viață, percepția realității, raportarea la bani/bunuri/muncă/persoane, etc.) + ai lipsa reveriilor și imaginației + ai iertarea greșalelor celorlalți + ai gândirea la propria moarte, ai conștiința morții care urmează + ai permanent luarea aminte la sine, permanent luarea aminte la războiul gândurilor de stânga/dreapta + ai rugăciunea minții neîntreruptă (*rugăciunea lui Iisus*) + ai întristarea cea bună + ai sentimentul propriei nimicnii în fața creației lui Dumnezeu + ai discernământ în cazul „căderilor“ (păcate, fapte, patimi) + ai realismul duhovnicesc al autocunoașterii de sine (valoarea reală a propriilor gânduri, fapte, cuvinte, patimi, atitudini, percepții, valorizări) + ai corecta judecare de sine + ai aspra dojenire de sine + ai evaluarea și recunoașterea corectă a gândirii și virtuților altora mai buni ca tine + ai neîncrederea în propriile fapte bune + toate faptele tale bune le pui pe seama lucrării lui Dumnezeu + nu lași să-ți crească mărirea de sine prin atribuirea de sine a faptelor tale bune + ai disciplina îndeplinirii unui canon de rugăciune + nu ai preocuparea pentru grija și viața altora.

HARISMA SMERITEI CUGETĂRI DUMNEZEIEȘTI ÎNSEAMNĂ =

bucurie + pace + simplitate + sfială + înțelepciune + blândețe + ai neîncetată luare aminte la sine + ai inimă zdrobită și umilită (umilintă de sine) + primești învinovățirile mincinoase + suportarea și răbdarea răului, ispitelor, jignirilor, calomniilor, nedreptăților + ai acceptarea și lipsa de supărare la acuzele nedrepte + ai doar frică și dragoste pentru Dumnezeu, fără înspăimântarea de oameni, situații, demoni + ai imediata rușinare de sine la cele mai mici păcate + ai evlavie + ai păzirea neprihănirii sufletului și trupului + ai totală libertate a voinței + ai lipsa de tulburare, lipsă de

supărare + toate ispitele se primesc ca fiind daruri și teste ale lui Dumnezeu + ai cunoaștere de sine + ai vorbirea simplă și smerită + nu mai ai cereri de îndeplinit la Dumnezeu, tot ce aștepti de la El este milă și iertare + ai completa dragoste pentru Hristos, Dumnezeu, Maica Domnului, Sfinți + ai sentimentul prezenței lui Dumnezeu în inima ta + ai sentimentul prezenței lui Dumnezeu peste tot în Natură și Creație + ai sentimentul ocrotirii lui Dumnezeu a întregii Sale Creații.

b. Soluția la creșterea slavei deșarte prin „întristarea cea bună” (smerirea de sine, dobândirea smeritei cugetări).

Trebuie făcută o atenționare deosebită pentru aceia care doresc să aprofundeze în osteneala ascezei creștin–ortodoxe.

Precum orice virtute dobândită sau reușită lumească, avansul în asceza duhovnicească creștin–ortodoxă duce automat la creșterea insesizabilă a unei patimi grave a sufletului numită slavă deșartă.

Slava deșartă provine din mândrie, cugetare semeață și părere de sine. Apoi implicit și simultan slava deșartă duce la creșterea și întărirea demonului/patimii mândriei și de aici până la „căderea” obligatorie nu mai este decât un pas.

Orice efort, reușită, sporire, creștere duhovnicească (post, priveghere, milostenie, rugăciune, etc.) și lumească (examene, diplome, bani, mașină, haine, casă, etc.) duce implicit și la otrăvirea sufletului cu părere de sine și slavă deșartă (mândrie).

ASCEZĂ DUHOVNICEASCĂ = DUCE OBLIGATORIU ÎN MOD „NATURAL” LA MÂNDRIE, EVENTUAL ȘI LA TRUFIE = DUCE LA CUGETARE SEMEAȚĂ + PĂRERE DE SINE = DUCE LA SLAVĂ DEȘARTĂ = DUCE LA MÂNDRIE.

Imediat după mândrie, părerea de sine este cea mai perfidă și periculoasă patimă, deoarece este foarte greu de identificat în noi înșine și are capacitatea de a ne rupe de Dumnezeu prin îndreptățirea de sine.

După cum ne învață Sfinții Părinți, singură părerea de sine are capacitatea de a ne separa de Harul Sfântului Duh și să deschidă ușa sufletului pentru toate patimile posibile. Doar prin părerea de sine, fără alte patimi, omul poate decada total în puterea demonilor.

Atunci cum să sporim în asceză și totuși să nu ne creștem insesizabil slava deșartă? Însuși Mântuitorul Iisus Hristos l-a învățat pe Sfântul Siluan Athonitul această „tehnică” de a putea spori duhovnicește, fără a mai dezvolta patima slavei deșarte (părerii de sine, mândriei):

„Ține–ți mintea ta în iad și nu deznădăjdui”

Cu alte cuvinte, această învățătură înseamnă silirea de sine pentru a realiza neîncetat „mâhniciunea mântuitoare” și „întristarea cea bună”, despre care vorbeau la începuturile creștinismului Sf. Ioan Casian și în perioada modernă Sf. Paisie Aghioritul (vezi la capitolul 19 paragraful **19.4.29**).

Aparent avem o „problemă”, psihologic este dificil să rămânem mult timp într–o stare de întristare, smerire de sine și pocăință. Dar nu este imposibil.

Această stare de întristare nu este de tip demonic, nu aduce după ea deznădejde și paralizia sufletului, ci precum ne învață Sf.Paisie Aghioritul, este vorba despre „întristarea cea bună”, care aduce după ea bucurie harică–duhovnicească și „neliniștea cea bună”.

Asta înseamnă că nu avem voie să cădem în lăncezeală, acedie, trândăvie, depresie și deznădejde, deoarece simultan ne întărim psihologic prin gândirea la Dumnezeu, credința în Dumnezeu, nădejdea în Dumnezeu, gândirea la dragostea și mila Lui pentru oameni.

Pentru a putea spori în asceza creștin–ortodoxă (postire, metanii, milostenii, rugăciuni canonice de tipic, pravile de noapte, mers la slujbe la biserică, etc) **și totuși să nu dezvoltăm slavă deșartă, practica monahală ne învață că trebuie să ne „legăm” neîncetat mintea de o stare/trăire sufletească duhovnicească specifică, denumită „întristarea cea bună”.**

Este o stare sufletească delicată și sensibilă această „întristare bună”, de **tristețe psihologică combinată cu bucuria harică a Sf.Duh**, dar este singura cale de a „crește” duhovnicește fără a mai dezvolta slavă deșartă.

„ÎNTRISTAREA CEA BUNĂ” = TRISTEȚE, ÎNTRISTARE PSIHOLAGICĂ + BUCURIE HARICĂ.

Adică psihologic (mental) realismul duhovnicesc mă face să stau în tristețe și întristare, să mă „cobor” spre iad, dar în același timp am bucuria și nădejdea sufletească a „ridicării” prin despățimire și lucrarea Harului.

„Întristarea cea bună”, care duce la „neliniștea cea bună” cu care stopăm slava deșartă se poate obține prin:

1. Realismul duhovnicesc mă ține „legat” într–o stare psihologică–mentală de tristețe și întristare:

- în mod esențial „legăm” mintea de smerita cugetare, care înseamnă: calm, tăcere, simplitate, atenție la sine, luarea aminte la sine, smerenia gândirii (a gândurilor), asceza/disciplina rugăciunii minții, smerire de sine, cuminența duhului;
- pentru că nu avem dragoste pentru Dumnezeu, nu avem sfântă frică de Dumnezeu;
- pentru starea noastră de „căzuți” din starea adamică, pentru starea noastră de împătimiti;
- pentru că nu avem virtuțile sufletești dorite;
- nu avem simțirea prezenței lui Dumnezeu (nu avem conștiința și sentimentul prezenței lui Dumnezeu lângă noi și în „inima” noastră), nu avem trăirea/simțirea Harului Sfântului Duh;
- nu facem asceza pe care ne–am dorit–o;
- avem întristare, căință și pocăință cu durere pentru păcatele noastre făcute zilnic (avem conștiința păcătoșeniei proprii);
- suntem atenți la vocea conștiinței: la muștrările de conștiință pe care le simțim, avem sentimentul/conștiința păcătoșeniei noastre, acceptăm sentimentul de vinovăție al păcatelor comise, avem conștiința păcatelor nepocăite, avem conștiința patimilor pe care încă le avem, avem conștiința faptelor rele comise, avem conștiința faptelor bune neîmplinite pe care le puteam face;

MUSTRĂRILE DE CONȘTIINȚĂ (VOCEA CONȘTIINȚEI) = DUC LA CONȘTIINȚA ȘI SENTIMENTUL PĂCĂTOȘENIEI + SENTIMENTUL DE VINOVAȚIE = DUC LA CĂINȚĂ ȘI POCĂINȚĂ PENTRU PĂCATELE FĂCUTE.

– ne gândim la păcatele mari și mici pe care le-am comis în trecut (și avem continuă pocăință cu durere pentru ele), la păcatele care au fost deja spovedite și dezlegate de preot, la ispitele în care am „căzut” și nu am avut tăria duhovnicească să le depășim;
– ne gândim la aspectele duhovnicești la care trebuie să mai muncim, modurile în care ceilalți sunt mai buni decât noi, la faptele apropiatilor noștri prin care aceștia vor ajunge mai mari decât noi în „Împărăția Cerurilor”;
– ne gândim la propria moarte, cum vom putea trece prin cele 24 vămi „pe drumul” spre Rai, la „viitorul” pe care îl putem avea „dincolo”. Luăm în serios posibilitatea de a fi „cazat” în iad alături de demoni.

și

2. Există o stare harică–sufletească de bucurie și nădejde a lucrării salvatoare a Harului Sf.Duh (avem o trăire motivațională/lucrătoare pentru asceză):

– acceptarea fără cârtire cu răbdare a ispitelor și examenelor lui Dumnezeu;
– avem dorul pentru îndumnezeire și dorul pentru Dumnezeu;
– lucrăm să avem blândețe, gândire smerită, bunătate, răbdare, cumințenie, demnitate curată (fără ostentație), modestie curată (fără fățărnicie), simplitate, sfială;
– lucrăm să avem neîncetată smerenie (smerire de sine, osteneala pentru smerită cugetare, „inima” înfrântă și smerită, umiliința duhului);
– lucrăm să avem postire, tăcere, răbdare, blândețe, cumpătate și înfrânare în toate aspectele vieții;
– avem dorința pentru a primi iertarea pentru păcate, avem nădejdea pentru iertarea păcatelor;
– avem dăruirea/râvnirea spre curăție, durerea și dorința pentru despățimire;
– iertăm greșelile celorlalți;
– neîncetat lucrăm mental rugăciuni scurte, cu trezvie și trăire.

Ca să ajungem la smerita cugetare, pe lângă calm, tăcere și luarea aminte la sine, vom spune zilnic din memorie:

– rugăciunea Tatăl Nostru de 10–50 ori;
– psalmul 50 de 10–50 ori;
– Crezul de 10–50 ori;
– rugăciunea Sf.Efrem Sirul de 10–50 ori;
– *rugăciunea lui Iisus* neîncetat.

De asemenea, tot ca să ajungem la smerita cugetare, vom aplica învățăturile Sf.Ioan Scărarul, Sf.Vasile cel Mare și ale Sf.Petru Damaschin, că „**materia primă**” pentru smerenie (smerirea de sine, smerita cugetare) este blândețea, „**atomii duhovnicești**” **invizibili care creează vizibilă smerenia sunt „atomii” de blândețe.**

În Filocalia vol.5 (ediția din 1976), la capitolul „Învățăturile duhovnicești ale Sfântului Petru Damaschin”, în „Cuvântul IX”, acesta ne învață:

„Smerenia este ușa nepătimirii», zice Scărarul. Iar materia acesteia este blândețea, după marele Vasile.“

Putem aici adăuga că **smerenia are un „izvor“ tainic, care este dragostea:**

x. dragostea pentru aproapele: limitată, „ca pe tine însuți“;

și

xx. dragostea pentru Dumnezeu: nelimitată, „din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta“.

(în Sf.Evanghelie după Marcu, cap.12, versetul 30).

Deci **nu poate exista smerenie fără blândețe și fără dragoste.**

„MATERIA PRIMĂ“ CARE CREEAZĂ SMERENIA (SMERIREA DE SINE, SMERITA CUGETARE) ESTE BLÂNDEȚEA (după Sf.Vasile cel Mare).

„ATOMII DUHOVNICEȘTI“ CARE CREEAZĂ SMERENIA SUNT „ATOMII“ DE BLÂNDEȚE.

„IZVORUL“ TAINIC AL SMERENIEI (SMERIRII DE SINE, SMERITEI CUGETĂRI) =

1. DRAGOSTEA PENTRU APROAPELE, LIMITATĂ („ca pe tine însuți“) +

2. DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU, FĂRĂ LIMITE, („din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta“).

Trebuie să facem o deosebire clară între „întristarea de tip demonic“ (indusă prin acțiunea unui demon) care duce la acedie, lăncezeală, nepăsare, trândăvie, deznădejde, etc., și „întristarea cea bună“, care duce la bucurie duhovnicească.

„ÎNTRISTAREA DE TIP DEMONIC“ (INDUSĂ PRIN ACȚIUNEA UNUI DEMON) = DUCE LA ACEDIE, LÂNCEZEALĂ, NEPĂSARE, TRÂNDĂVIE, DEZNĂDEJDE.

„ÎNTRISTAREA CEA BUNĂ “ = DUCE LA „NELINIȘTEA CEA BUNĂ“ = DUCE LA BUCURIE DUHOVNICEASCĂ, RĂVNĂ CU SMERENIE, NĂDEJDE ÎN DUMNEZEU, DRAGOSTE PENTRU DUMNEZEU, MĂSURI CONTRA PATIMILOR, MOTIVAȚIE PENTRU LUCRAREA LĂUNTRICĂ.

Sfântul Serafim de Sarov ne învăța că **întristarea de tip demonic este creată de trei păcate (stări sufletești): vorbire în deșert, lașitate duhovnicească și trândăvie la rugăciune.**

VORBIREA ÎN DEȘERT + LAȘITATEA DUHOVNICEASCĂ + TRÂNDĂVIA PENTRU RUGĂCIUNE = DUCE LA ÎNTRISTAREA DE TIP DEMONIC, O STARE DEMONICĂ CARE AFECTEAZĂ SEVER ENERGIA SUFLETEASCĂ = FĂRĂ SĂ-ȚI DAI SEAMA, CÂTE PUȚIN, ARE LOC CONSUMUL SEVER AL ENERGIEI SUFLETEȘTI = APARE STAREA DE ISTOVIRE SUFLETEASCĂ, DE OBOSEALĂ SUFLETEASCĂ = DEZNĂDEJDE, ACEDIE, TRÂNDĂVIE, BLOCAJ AL ACȚIUNILOR, NEPĂSARE PENTRU LUCRAREA DESPĂTIMIRII.

Cum ieșim din starea de întristare demonică.

Sf.Paisie Aghioritul ne oferă informațiile esențiale și cruciale, pentru a putea depăși starea de întristare demonică, care ne istovește puterile sufletului și ne aruncă în

acédie, trândăvie și deznădejde.

Întristarea de tip demonic se poate depăși prin:

– neîncetata slavoslovire a lui Dumnezeu („Prea Sfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție”);

– calm, tăcere, curaj duhovnicesc;

– smerire de sine și silire de sine pentru a ieși din trândăvia lipsei de rugăciune.

Se poate ușor observa că acestea (neîncetata slavoslovire a lui Dumnezeu, tăcere, curaj duhovnicesc, smerire de sine și silire de sine pentru a ieși din trândăvia lipsei de rugăciune) formează antidotul pentru stările de care vorbea Sf.Serafim de Sarov și care generează omului întristarea de tip demonic: vorbire în deșert, lașitate duhovnicească și trândăvie pentru rugăciune.

ANIHLĂM VORBIREA ÎN DEȘERT, LAȘITATEA DUHOVNICEASCĂ, TRÂNDĂVIA PENTRU RUGĂCIUNE = ANIHLĂM ÎNTRISTAREA DE TIP DEMONIC = PRIN NEÎNCETATA SLAVOSLOVIRE A LUI DUMNEZEU + TĂCERE + SMERIRE DE SINE (SPUNEM PSALMUL 50, BLÂNDEȚE) + CURAJ DUHOVNICESC + SILIRE DE SINE PENTRU RUGĂCIUNI CANONICE .

3.5.3. Starea de „trezvie a sufletului” este aceeași stare cu cea de „trezvie a minții” în aceeași măsură în care apa dintr–un izvor limpede de munte poate fi comparată cu apa dintr–un ocean.

Spre deosebire de starea de „trezvie a minții”(care este o stare STRICT MENTALĂ de atenție sporită și luciditate a minții ca urmare a repetării mentale neîncetate a *rugăciunii lui Iisus* și a respingerii gândurilor demonice), **starea de „trezvie a sufletului” este o stare superioară de atenție a SUFLETULUI ȘI A MINȚII care primește Harul Sfântului Duh, ca urmare a repetării „din inimă” (din suflet) a rugăciunii lui Iisus.**

Dacă trezvia minții este starea de luciditate, contemplare și atenție a minții, „trezvia sufletului” este starea de maximă luciditate, contemplare și atenție a întregii noastre ființe: minte și suflet deopotrivă.

Scopul esențial al „trezviei sufletului” este păstrarea minții și a sufletului într–o neîncetată smerită cugetare și smerire de sine (care duce la umilința duhului/Sinelui și la dobândirea dragostei pentru Dumnezeu), care se obține prin:

– prezență conștientă;

– „trezvia minții”, stoparea dialogului mental cu gândurile demonice de momeală: „din spate”, „din față”, „din stânga”, „din dreapta”, „de sus”, „de jos”, „din afară”, „dinăuntru”;

– stoparea slavei deșarte, a imaginației, reveriei mentale, a măririi de sine;

– neîncetată vigilență (luare aminte la sine, supraveghere de sine, stăpânire de sine);

– „legarea” minții cu o simțire duhovnicească corespunzătoare: *rugăciunea lui Iisus*, tăcere, întristare lucrătoare, pocăință, smerire de sine, sfântă frică de Dumnezeu;

– primirea Harului Sfântului Duh.

TREZVIA SUFLETULUI = „PREZENȚA CONȘTIENTĂ” A MINȚII + TREZVIA MINȚII (STOPAREA GÂNDURILOR DEMONICE DE MOMEALĂ, STOPAREA SLAVEI DEȘARTE) + „LEGAREA” MINȚII

CU SIMȚIREA DUHOVNICEASCĂ CORESPUNZĂTOARE (*rugăciunea lui Iisus*, tăcere, întristare lucrătoare, pocăință, smerire de sine, sfântă frică de Dumnezeu, neîncetată vigilență) + PRIMIREA HARULUI SFÂNTULUI DUH = DUCE LA NEÎNCETATĂ SMERITA CUGETARE ȘI SMERIREA DE SINE.

STAREA DE „TREZVIE A SUFLETULUI“, care este impecabilitate duhovnicească în fața lui Dumnezeu =

+ PERMANENT STAREA DE „PREZENȚĂ CONȘTIENȚĂ“ A MINȚII;

(descrișă în paragraful anterior 3.5.1)

+ PERMANENT STAREA DE „TREZVIE A MINȚII“;

(descrișă în paragraful anterior 3.5.2)

+ STĂRILE TREZVITOARE OBLIGATORII (NECESARE) PENTRU TREZVIA MINȚII, SMERENIA MINȚII ȘI SUFLETULUI =

atenția conștientă și continuă la sine (neîncetat luarea aminte la sine „acum și aici“, vigilența de sine, supravegherea de sine, monitorizarea de sine, observarea de sine, stăpânirea de sine), înfrânare și cumpătare generală (în toate aspectele vieții mentale, psiho–emoționale, relaționale, profesionale, cotidiene), libertatea voinței (alegera și voința de aplicare a alegerii), curajul duhovnicesc, tăcerea exterioară, tăcerea interioară a gândurilor (prin *rugăciunea lui Iisus*), calm, relaxat, liniștea și pacea minții, blândețe, răbdare, smerită cugetare, neîncetată stare de pocăință, întristarea „cea bună“, cuminența duhului, umilința duhului, simplitate, evlavie, dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu, dragostea pentru aproapele, voința (osteneala, silirea de sine, hotărârea, seriozitatea) pentru neîncetată „vorbirea cu Dumnezeu“ (1.rugăciuni canonice: *rugăciunea lui Iisus*, psalmul 50, rg. începătoare, rg. de pocăință, rg. de dimineață, rg. de seară, psalmi, tropare, etc. + 2.orice gânduri/„discuție“ cu Dumnezeu și Sf.Maica Domnului pentru aspectele practice–cotidiene ale vieții lumești), completă atenție mentală la cuvintele *rugăciunii lui Iisus* (sau orice altă rugăciune spunem mental), preocuparea conștientă pentru ascultarea voluntară de poruncile lui Hristos, preocuparea conștientă pentru a face voia lui Hristos, permanenta postire, bunătate, preocuparea de a nu sminti pe ceilalți, prezența de spirit la ispite (calm, răbdare, stăpânire de sine și atenție anticipativă a răspunsului), permanentă aducere aminte la propria moarte.

+ STAREA TREZVITOARE A RUGĂCIUNII: PRIN CURAJ, RĂBDARE, VOINȚĂ, HOTĂRÂRE (DETERMINARE) ȘI SILIRE DE SINE, NEÎNCETAT „ÎNCĂRCĂM“ MINTEA CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII LUI IISUS ȘI PSALMUL 50;

(rugăciune spusă într–un singur gând, fără împărștiere)

Opțional pentru variație, vom spune și alte rugăciuni: rg.Tatăl Nostru + rg. lui Efrem Sirul + rg. de slavoslovire a lui Dumnezeu + rg. de iertare către Dumnezeu + rg. de recunoștință către Dumnezeu + rg. către Maica Domnului, etc.

+ ÎN LOCUL „RUGĂCIUNII MINȚII“ APARE „RUGĂCIUNEA INIMII“, ARE LOC „COBORÂREA MINȚII ÎN INIMĂ“ (în suflet);

Spunem *rugăciunea lui Iisus* cu toată puterea sufletului, cu maximă calitate: prin „activarea“ dragostei și recunoștinței pentru Dumnezeu, cu dulce–durere sufletească, cu maximă atenție pe cuvintele rugăciunii, cu pocăință (întristare lucrătoare,

sentimentul vinovăției păcatelor comise), smerenie și smerire de sine, evlavie, cu totală dăruire psihică—sufletească.

+ STAREA TREZVITOARE DE ATENȚIE CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ LA SINE, ÎN TOATE ASPECTELE VIETII COTIDIENE =

VIGILENȚĂ DE SINE = ATENȚIE LA SINE , LUAREA AMINTE LA SINE „ACUM ȘI AICI“ + SUPRAVEGHEREA DE SINE + MONITORIZAREA DE SINE + URMĂRIREA DE SINE + OBSERVAREA DE SINE + STĂPÂNIREA DE SINE.

Atenție pentru: vorbire (comentare, critică, clevetire, judecare, osândire, etc.), gânduri, acțiuni, mișcări, somn, mâncare, priviri, intenții, dorințe, reacții, senzații, sentimente, socializare, cumpărături, internet, citit, hobby—uri, etc;

+ STAREA TREZVITOARE DE ATENȚIE CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ LA SINE, DEDICATĂ GÂNDURILOR =

VIGILENȚĂ DE SINE ASUPRA GÂNDURILOR (neîncetată tensiune psiho—emoțională a minții și încordare a minții asupra fiecărui gând care ne apare în minte) = **ATENȚIE LA SINE , LUAREA AMINTE LA SINE „ACUM ȘI AICI“ + SUPRAVEGHEREA DE SINE + MONITORIZAREA DE SINE + URMĂRIREA DE SINE + OBSERVAREA DE SINE + STĂPÂNIREA DE SINE.**

+ PAZA MINȚII = IDENTIFICAREA + STOPAREA + ÎNFRÂNAREA + ÎMPOTRIVIREA + RESPINGEREA TUTUROR GÂNDURILOR DEMONICE DE MOMEALĂ:

1. identificarea + stoparea + împotrivirea la gânduri, prin: sfântă mânie, stăpânire de sine, voință, curaj, bărbăție, înfrânare, răbdare, cumpătare, cumpănire, amânare;
2. respingerea gândurilor imediat, din secunda 1, prin rugăciunea minții (*rugăciunea lui Iisus*) și/sau psalmul 50.

La acest nivel al biruinței împotriva gândurilor, avem o preocupare deosebită de a lupta împotriva ispitei slavei deșarte, care ne va testa fără întârziere.

+ STAREA TREZVITOARE PENTRU A NE STABILIZA ÎN DEPRINDERILE ȘI

CONTINUITATEA UNUI PROGRAM ZILNIC STABIL, care să conțină ca repere principale orele de începere a activităților zilnice importante: ora de trezire, ora rugăciunilor de dimineață, plecarea la muncă, întoarcerea de la muncă, orele de masă, ora pentru citit lecturi și precis cât citim, ora începerii rugăciunilor de seară, foarte precis ce conține pravila rugăciunilor de seară, ora de culcare;

+ STAREA TREZVITOARE PENTRU PERMANENT CALM ȘI TĂCERE INTERIOARĂ (ȘI EXTERIOARĂ) = înfrânarea vorbirii în deșert, stoparea clevetirii, stoparea judecării aproapelui, stoparea osândirii, stoparea viesparului gândurilor;

+ STAREA TREZVITOARE DE PERMANENTĂ POSTIRE ȘI ÎNFRÂNARE A TRUPULUI = înfrânare și cumpătare alimentară în tot timpul zilei (vedeți mai departe paragraful 3.7.6, subpunctul e), înfrânarea de la păcatele desfrânării;

+ APARE STAREA DE PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ TOTALĂ ȘI INTEGRATĂ, A MINȚII ȘI A SUFLETULUI;

Acum apare conștiința (sentimentul) prezenței lui Dumnezeu în „inima” noastră și pretutindeni în jurul nostru.

+ SE PRIMEȘTE ÎN DAR DE LA DUMNEZEU HARUL SFÂNTULUI DUH;

+ ACUM APARE STAREA MINȚII ȘI A SUFLETULUI DE PERMANENTĂ „SMERITĂ CUGETARE” ȘI SMERIRE DE SINE, prin: *rugăciunea lui Iisus*, tăcere, întristare lucrătoare, răbdare, pocăință, smerire de sine, sfântă frică de Dumnezeu, neîncetată

vigilență (luare aminte la sine, supraveghere de sine, stăpânire de sine).

+ STAREA TREZVIToare DE PERMANENTĂ POCĂINȚĂ (stare de întristare lucrătoare) **PENTRU PĂCATELE FĂCUTE CU VOIE ȘI/SAU FĂRĂ VOIE** (gânduri, fapte, vorbe, intenții, imaginație, reverii, etc.);

+ STAREA TREZVIToare DE POCĂINȚĂ PENTRU ISPITELE PE CARE NU LE-AM TRECUT, PENTRU GÂNDURILE DEMONICE DE MOMEALĂ PE CARE LE-AM PRIMIT ÎN MINTE;

Este posibil să ratăm primele două protecții ale minții (prezența conștientă și împotrivirea) la gândurile demonice de momeală: „din spate“, „din față“, „din stânga“, „din dreapta“, „de sus“, „de jos“, „dinafară“, „dinăuntru“.

Acest lucru înseamnă că primim și ne „însoțim“ cu aceste gânduri demonice, adică avem o împreună-lucrare mentală cu un demon. Pentru a nu ajunge la nivelul de păcat, imediat ce ne dăm seama că mental facem o împreună-lucrare demonică cu aceste gânduri, trebuie să stopăm complet această însoțire și să ne pocăim imediat pentru însoțirea demonică realizată.

+ PREOCUPAREA CONȘTIENȚĂ-TREZVIToare DE A NE PĂSTRA NEÎNCETAT MINEA ÎN STAREA DE SMERITĂ CUGETARE ȘI „ÎNTRISTAREA CEA BUNĂ“, prin: rugăciunea lui Iisus, psalmul 50, tăcere, răbdare, blândețe, pocăință, smerire de sine, sfântă frică de Dumnezeu, neîncetată vigilență (luare aminte la sine, supraveghere de sine, stăpânire de sine);

Pentru „întristarea cea bună“ vezi paragraful **3.5.2.B**, subpunctul **b**. Este preocuparea noastră conștientă de a dobândi dragostea pentru Dumnezeu. Este realism duhovnicesc, conștiința propriilor păcate, patimi suflețești și neputințe, dar și pocăința pentru ele.

+ PREOCUPAREA CONȘTIENȚĂ-TREZVIToare DE A AVEA DRAGOSTE ȘI RECUNOȘTIȚĂ PENTRU DUMNEZEU;

+ STAREA TREZVIToare DE LIBERTATE A VOINȚEI ȘI PREOCUPAREA PENTRU A NE PĂSTRA PACEA MINȚII ȘI A SUFLETULUI.

Deci atenția, luciditatea și contemplarea specifice stării mentale de trezvie sunt calitativ superioare atenției și lucidității, specifice stării mentale de prezență conștientă. În plus față de prezență conștientă care solicită doar mintea, starea de trezvie implică mintea și sufletul.

Când vorbim despre „trezvia sufletului“, în realitate vorbim despre darul și Harul Sfântului Duh, care ni se acordă pentru osteneala de a spune rugăciunea lui Iisus prin „coborârea minții în inimă“.

Acest Sfânt Har este primit de om în dar de la Dumnezeu, pentru osteneala sa de a realiza „trezvia sufletului“. Harul primit în dar ne curăță inima de păcate, ne deșădăcinează toate rădăcinile patimilor existente în inimă.

De remarcat este faptul că pentru a obține starea mentală de prezență conștientă este suficient să ne ostenim doar mental cu rugăciunea lui Iisus, pe când pentru a primi Harul specific „trezviei sufletului“ omul trebuie să se ostenească cu rugăciunea lui Iisus spusă din adâncul sufletului, cu maximă atenție și dragoste pentru Dumnezeu, cu durere, zdrobire de sine și smerire de sine.

Pentru a obține „trezvia sufletului“, rugăciunea lui Iisus trebuie să adune la un loc mintea și „inima“ omului.

TREZVIA SUFLETULUI = CÂND „MINTEA COBOARĂ ÎN SUFLET“ = CÂND ARE LOC UNIREA MINTII CU „INIMA“ OMULUI.

Trezvia sufletului apare și există în sufletul omului doar când spune *rugăciunea lui Iisus* din adâncul sufletului, ea se pierde atunci când rugătorul iese din starea de rugăciune a inimii. Dacă nevoitorul va continua cu *rugăciunea lui Iisus* spusă mental, va putea să aibă mai departe doar starea de prezență conștientă a minții.

Dacă nevoitorul va abandona și osteneala repetării mentale a *rugăciunii lui Iisus*, atunci se va pierde și starea de prezență conștientă, adică energia minții se va consuma în mod obișnuit, prin dialoguri mentale demonice de tipul: gânduri de împrăștiere, slavă, ceartă, grijă, mânie, reverie, curvie, lăcomie, etc.

3.5.4. Utilitatea stărilor de trezvia minții și „trezvia sufletului“ (practicarea *rugăciunii lui Iisus* cu „coborârea minții în inimă“).

Nu ne ostenim să ajungem la trezvia minții sau la „trezvia sufletului“ pentru a realiza unele experiențe ascetice teoretice sau experiențe psihologice experimentale, ci pentru a obține anumite foloase precise, precum următoarele:

3.5.4.a. „Trezvia sufletului“ este necesară pentru despățimirea totală a sufletului de patimi.

Activarea stării de „trezvie a sufletului“ este obligatorie în orice efort de despățimire. Pentru Sf. Iosif Vatopedinul, orice proces de despățimire este strict legat de „lepădarea de sine“, de scoaterea din funcțiune a „Eului efemer“ sau a „instalației străine“ prin care ne trăim viețile.

TREZVIE A SUFLETULUI = TĂCERE + CURAJ + VOINȚĂ + SILIRE DE SINE = PERMANENTĂ RUGĂCIUNE = SCOȚI DIN FUNCȚIUNE „EUL EFEMER“, „MINTEA DEMONICĂ“ = NU MAI EȘTI ROBUL PATIMILOR = DESPATIMIRE.

În această „cheie“ psihică și duhovnicească putem înțelege logic și rațional îndemnul Mântuitorului Iisus Hristos, care ne spunea:

„Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie“.

(în Sf.Evanghelie după Marcu, 8:34)

Această „lepădare de sine“ trebuie interpretată în acest sens, al scoaterii din funcțiune a minții demonice cu care operăm cotidian și aspirația de a ne regăsi adevărata conștiință și identitate de sine.

Sunt mulți autorii care ne explică ce este de fapt cu această „lepădare de sine“ de care ne vorbește Mântuitorul Iisus Hristos. Câțiva dintre aceștia sunt prezentați și în această carte. Este de fapt renunțarea la „răul immanent“ descris de Nichifor Crainic, la „Eul efemer“ a lui Iosif Vatopedinul, la „instalația străină“ a lui Carlos Castaneda și descoperirea adevăratului Sine, de origine divină.

Avem obligatoriu nevoie de „trezvia sufletului“ pentru despățimirea totală și definitivă a inimii (sufletului). Conform practicii monahale, prin paza minții și prezență conștientă putem doar stopa și opri puterea unei patimi asupra gândirii și trupului nostru. Patima însă este acolo, în inimă, în „adormire“, așteptând doar prilejul (oboseala, neatenția, nepăsarea, trândăvia) să izbucnească din nou și să-și impună rapid controlul asupra minții omului.

Câteva zile sau luni de neatenție sunt deja suficiente pentru ca gândurile patimii să reînceapă să caute controlul asupra gândirii.

O patimă este definitiv învinsă și scoasă din „inima“ (sufletul) omului doar prin practicarea rugăciunii lui Iisus în „inimă“ și primirea din partea lui Dumnezeu a Harului vindecător. Gândurile de patimă nu mai apar în mintea unui om doar atunci când patima a fost definitiv extirpată din inima omului, prin Harul trezviei și rugăciunea lui Iisus cu „coborârea atenției în inimă“.

Evident, războiul nu ia sfârșit prin alungarea patimii din inima omului. Pentru ca patima să nu se întoarcă în inima omului, în continuare trebuie o continuă prezență conștientă și vigilență mentală, trebuie spusă *rugăciunea lui Iisus* având atenția în inimă.

De asemenea, Harul nu se primește doar prin osteneala rugăciunii lui Iisus, chiar spusă cu totala angajare a sufletului omului. Pentru a primi Harul în cadrul rugăciunii făcute cu „trezvia sufletului“, omul trebuie să fie IMPECABIL de—a lungul întregii zile.

Impecabilitate în fața lui Dumnezeu înseamnă cel puțin următoarele: ca omul aibă o neîncetată atenție și preocupare pentru a nu—L mâhni cu nimic pe Dumnezeu (cf. Sf.Liturghii: „ziua toată desăvârșită, sfântă, în pace și fără de păcat“), să aibă o asceză trupească (să respecte posturile, înfrânare de la poftă, carne, grăsimi, înfrânare sexuală), să se înfrâneze de la dialogurile mentale demonice de tipul „vorbire în deșert“ (gânduri negative, de invidie, răutate, slavă, mânie, curvie, minciună, reverie, clevetire, etc), să aibă o atitudine generală de retragere din zona agitației sociale/multimedia/internet.

Să „coborâm mintea în inimă“ și când ne facem acasă micul nostru canon de rugăciune: metanii mari, psalmi, rugăciuni de dimineață, etc. În timpul zilei chiar dacă nu putem sta să citim diferite texte sfinte sau rugăciuni, să învățăm și să repetăm mental încontinuu câteva rugăciuni simple. Să nu lăsăm mintea să lucreze tot felul de gânduri. Putem astfel să punem mintea să repete încontinuu *rugăciunea lui Iisus*, *rugăciunea lui Efreem Sirul*, Psalmul 50, *rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu*, fragmente din acatiste.

Efectul acestei asceze se va putea constata în doar câteva zile. Așa cum ne spunea Don Juan, prin prezență conștientă, tăcere interioară și rugăciune neîncetată, gândirea demonică abandonează câmpul nostru mental, lăsându—ne singuri și stăpâni peste gândurile și ființa noastră.

Dispare presiunea pentru gânduri de împrăștiere, poftă și false senzații de foame. Devii și te simți stăpân peste propria gândire și ființă. Lupta cu patima lăcomiei nu dispare, dar devine mult mai ușoară și posibil de dus.

Oprirea dialogului interior și „încărcarea minții cu disciplină“ nu este un moft sau un element opțional. Fără trezvia minții (prezență conștientă și încărcarea minții cu disciplina rugăciunii) nicio patimă nu poate fi definitiv dezrădăcinată din „inimă“

(suflet).

3.5.4.b. Trezvia sufletului este necesară pentru profunzimea trăirii a slujbelor din Biserică.

Mulți oameni se întrebă cum reușesc monahii să facă față la lungile slujbe de priveghere urmate apoi imediat de pravila rugăciunilor de dimineață, atunci când ajung să stea în picioare până la 8–10 ore. Nu doar că stau în picioare, dar în tot acest timp sunt neîncetat atenți și au o neîncetată stare de pace și bucurie sufletească. Și asta nu este tot, după aceste lungi slujbe de noapte monahii pleacă imediat la treburile și muncile fizice pe care le au de făcut: la bucătărie, în grădină, reparații, construcții, la bibliotecă, la magazinul bisericesc, etc.

În mod normal și corect neurologic, un om nu poate fi foarte atent la slujbele care durează mai mult de 2–4 ore. După acest timp deja intervine oboseala, plictiseala, lipsa de atenție, lipsa de interes, gândurile de grijă pentru mâncare, casă și copii, etc. Sunt semnale că creierul și-a epuizat rezervele de energie și că neapărat trebuie făcută o pauză. Dar atunci ce fel de oameni sunt acești monahi care în mod curent participă fără nicio pauză sau întreruperi la lungile slujbe de 8–12 ore.

Deci cum fac?

Răspunsul acestei întrebări este că **acești monahi sunt experimentați în practicarea „trezviei sufletului“.**

Secretul este că în aceste 8–12 ore ale slujbelor atenția lor este duală.

Atenția monahilor este atât în minte (creier) precum face orice mirean, dar ei au activată și atenția minții în „inimă“ (centrul sufletului, situat în apropierea organului fiziologic inimă), prin „coborârea minții în inimă“. Din punct de vedere psihic, în aceste lungi ore „mintea“ lor nu mai funcționează pe baza resurselor creierului, ci pe baza resurselor „inimii“ (sufletului). De aceea, la acești monahi nu mai apare starea de oboseală și epuizare psihică specifică mirenilor.

Dar cum reușesc să-și mențină neîncetat starea de „trezvie a sufletului“, cum reușesc monahii să-și țină încontinuu mintea „coborâtă în inimă“ timp de atâtea ore?

Concret ce fac monahii:

x. La începutul slujbei din Biserică, monahii încep să spună mental rugăciunea lui Iisus cu atenție, pocăință, dragoste pentru Dumnezeu, smerire de sine, durere, evlavie, recunoștință, etc.

Datorită lungilor ani de experiență, în câteva minute monahii își trimit „mintea“ (atenția) să „coboare în inimă“ și o țin acolo până la sfârșitul slujbei. Mintea este rapid „trimisă“ în „inimă“ pe baza principiului enunțat de Sf. Teofan Zăvorâtul pentru *Rugăciunea inimii* (vezi anterior paragraful **3.4.1.TZ**).

Apoi mintea este „zăvorâtă“ în „inimă“ prin repetarea neîncetată a *rugăciunii lui Iisus* și/sau prin repetarea mentală a cuvintelor slujbei.

cu voința și atenția repetăm mental și „pătrundem“ fiecare cuvânt al rugăciunii lui Iisus – mintea crează un înțeles mental al cuvintelor repetate mental – înțelesul minții este automat dus la „inimă“ – „inima“ transformă înțelesul mental în trăire sufletească calitativă – mintea „coboară în inimă“.

xx. După ce și-au coborât „mintea în inimă“ prin rugăciunea lui Iisus, monahii sunt

foarte atenți la cuvintele slujbei (tot ce vorbesc preoții și cei de la strană).

La cei care au primit *Rugăciunea inimii*, *rugăciunea lui Iisus* se va spune singură, fără efortul conștient al omului.

Evident, tot ceea ce este valabil pentru *rugăciunea lui Iisus* este valabil și pentru rugăciunile mai ample, precum sunt slujbele din Biserică. Principiul este mereu același: atenție—înțeleg—simt, pentru a putea păstra „minte în inimă”.

cu voința și atenția repetăm mental și „pătrundem” fiecare cuvânt al textului slujbei din Biserică – mintea crează un înțeles mental al cuvintelor repetate mental – înțelesul minții este automat dus la „inimă” – „inima” transformă înțelesul mental în trăire sufletească calitativă – mintea este păstrată (zăvorâtă) în „inimă”.

Deci la început monahii sunt foarte atenți la cuvintele *rugăciunii lui Iisus*, pentru a—și putea „coborî mintea în inimă”, apoi având deja atenția/minte situată în „inimă” (suflet) ei continuă să repete mental cuvintele textului slujbei.

Prin această procedură mintea/atenția este ținută în „inimă”(suflet) timp de multe ore și mintea lor nu mai depinde de limitele neurologice ale creierului. Adică monahii sunt atenți la cuvintele pe care le aud la slujbă și unii pot fi atenți și să repete încontinuu *rugăciunea lui Iisus*.

Starea de „răpire”, atunci când monahii se roagă multe ore și uită de prezența lor pământeană exact acest lucru înseamnă. Acești monahi și—au „coborât mintea în inimă”, au primit Harul și astfel se pot ruga fără oprire timp de multe ore. Când revin din starea de „răpire” sunt proaspeți și odihniți deoarece ei în toate acele ore nu și—au consumat din resursele neurologice ale creierului.

Acesta este marele secret al rezistenței psihice inumane „peste fire” a monahilor: pentru rugăciune ziua (sau noaptea) monahii folosesc energia sufletului (energia Harului pe care îl primesc atunci când „coboară mintea în inimă”), iar pentru orice altceva (muncă fizică, citit, scris, vorbit cu mirenii, etc) monahii consumă din energia naturală stocată în organism (ficat, mușchi, grăsimi).

Astfel se explică îndemnul monahal: „sufletul să se roage, iar trupul să muncească”.

Același lucru pot să—l facă și mirenii în timpul slujbelor obișnuite ale Bisericii, care durează mult mai puțin de 8 ore. Slujba Liturghiei durează aproximativ 2.5—4 ore (în funcție de predica preotului, alte cântări, împărtășirea oamenilor), timp în care putem fi atenți fără probleme, folosindu—ne de resursele neurologice ale creierului.

Dar nu este interzis să încercăm și noi mirenii să avem o profundă trăire a slujbei, prin „coborârea minții în inimă”.

Este de dorit ca și noi mirenii să ne „coborâm mintea în inimă” imediat după începerea slujbei. Dar pentru a realiza atunci în timpul slujbei „trezvia sufletului” (prin „coborârea minții în inimă”), trebuie ca să facem osteneala să realizăm neîncetat „trezvia minții”.

Pentru a ajunge la „trezvia sufletului”, ne trebuie câteva luni de zile de practică serioasă a „trezviei minții”, de război serios cu noi înșine, cu mintea noastră împrăștiată.

Pentru „trezvia sufletului” ne trebuie câteva luni de zile de atenție, voință și curaj pentru a opri în fiecare secundă dialogul gândurilor și a ne încărca mintea cu disciplina

rugăciunii lui Iisus.

3.5.4.c. Trezvia sufletului este necesară pentru a putea identifica și deosebi gândurile care ne vin în minte.

Starea de trezvie a minții înseamnă o stare de permanență a atenției: concentrare, focalizare și monitorizare, mintea aici și acum, asupra fiecărui gând care ne trece prin minte.

În mod natural, doar prin atenția minții, este foarte dificil să deosebim originea gândurilor pe care le avem: care gânduri sunt de la Dumnezeu, care de la tangalachi și care sunt gândurile noastre.

Discernământul deosebirii gândurilor este o harismă a Sfântului Duh, pe care omul o primește atunci când realizează „trezvia sufletului“, atunci când se roagă cu „coborârea minții în inimă“. Este o harismă foarte necesară duhovnicilor, dar posibil de căpătat și de către orice mirean care se străduiește să ajungă la „trezvia sufletului“. Dacă realizăm starea de trezvie a minții, atunci vom ști exact ce gânduri avem în minte, când vin, ce vor și ce impuls doresc ele să ne dea. Activarea trezviei minții este precum activarea unui radar militar, care poate „prinde“ pe ecran orice amenințare aeriană. Trezvia minții (prezența conștientă) ne va „arăta“ toate gândurile care ne trec prin minte. În acest mod le putem urmări, monitoriza, eventual lua măsuri împotriva lor. Dacă însă reușim să avem în minte o formă de rugăciune neîncetată, câmpul mental va fi neîncetat „ocupat“ cu numele Mântuitorului Iisus Hristos și/sau cu alte rugăciuni. Un gând de foame sau poftă alimentară nu va mai avea nicio șansă să „existe“ în mintea noastră.

3.5.4.d. Trezvia sufletului este necesară pentru a nu crede falsele minuni pe care le va face antihrist.

Mulți sfinți (precum Sf. Efreem Sirul) ne-au lăsat profeții cu privire la falsele minuni pe care le va face antihrist pentru a convinge oamenii că el este Mesia. Oamenii vor „vedea“ diferite minuni făcute de antihrist: acesta zboară prin aer, îngerii vin să-i slujească, mută din loc munții, comandă animalelor sălbatice, creează curcubeul pe cer, etc.

Dar sfinții ne-au avertizat că toate acestea vor fi în realitate iluzii neurologice create de creierul uman. Oamenii vor avea halucinații colective, crezând că „văd“ ceea ce de fapt nu există (sau nu se întâmplă): antihristul nu va zbura prin aer, îngerii nu-l vor sluji, munții nu se vor muta din locul lor, animalele sălbatice nu-l vor asculta, etc. Soluția pentru o vedere corectă a realității obiective este „coborârea minții în inimă“. Spre deosebire de creier, sufletul nu poate fi infectat cu nanoroboți programabili, pentru a crea iluzii de percepție a realității. Când mintea este situată în „inimă“ (suflet), atunci omul poate avea percepția corectă a realității exterioare, va vedea obiectele și oamenii așa cum sunt și acolo unde sunt.

3.5.4.e. Un mare secret al menținerii stării de trezvie a minții este alimentarea psihicului cu energie vitală curată, diferită de energia contaminată a patimilor.

În cartea sa „*O noapte în pustia Sfântului Munte Athos*“, Mitropolitul Hieroteos Vlachos ne învață o „șmecherie“ duhovnicească: dacă stăm într-o poziție în care ne putem sprijini fruntea pe palmele puse una peste alta (stând pe scaun la birou sau întins pe burtă) și menținem neîntreruptă starea de trezvie a minții timp de 30 minute (prin repetarea mentală a *rugăciunii lui Iisus*), ne vom reface organismul și

mintea cu echivalentul unui somn profund de 3 ore.

Ca aspect practic, pentru a putea menține o poziție relaxată a gâtului timp de 30 minute, fruntea nu se ține pe oasele sau tendoanele degetelor, ci fruntea se odihnește pe „pernuța” de țesut existentă la mână între degetul mare și degetul arătător.

30 MINUTE DE TREZVIE A MINȚII PRIN RUGĂCIUNEA LUI IISUS CU FRUNTEA CULCATĂ PE PALMELE SUPRAPUSE = ODIHNĂ MENTALĂ SIMILARĂ CU 3 ORE DE SOMN PROFUND.

Un secret al stării de trezvie a minții este că în timpul ei mentalul este bine alimentat cu energie psihică curată, comparativ cu psihicul normal dominat de gânduri de împrăștiere. Concret aceasta înseamnă că prin tăcere, prezență conștientă și rugăciune neîncetată psihicul poate ajunge alimentat cu un libido (energie psihică) care este și de 10 ori mai puternic decât libido-ul obținut din orgoliu, slavă deșartă, mândrie, mânie, împrăștiere sau oricare alte patimi care stau la baza proceselor psihice.

LIBIDO-UL PSIHIC OBȚINUT PRIN TĂCERE, PREZENȚĂ ȘI RUGĂCIUNE NEÎNCETATĂ = ESTE DE 10 ORI MAI PUTERNIC DECÂT LIBIDO-UL GENERAT DE SLAVA DEȘARTĂ, ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE, ORGOLIU, MÂNDRIA, ETC.

STARE MENTALĂ DE TREZVIE A MINȚII = PRIMEȘTI ENERGIE PENTRU SUSȚINEREA PSIHICĂ ȘI FIZICĂ.

Nu este clar și dovedit științific care este legătura dintre *rugăciunea lui Iisus* și bonusul de energie pe care îl primești în acest mod. Menținerea neîncetată a stării de trezvie a minții este singura explicație valabilă pentru susținerea psihică și fizică extraordinare pe care le au călugării. În mod neobișnuit, cu numai câteva ore de somn, aceștia au energie pentru a îndeplini un program deosebit de încărcat și obositor.

Pe lângă pravila zilnică de rugăciune și rugăciunile de noapte, călugării au ascultări pentru munci fizice și intelectuale, la fel ca orice mirean. Un om obișnuit, cu mintea împrăștiată zilnic la mii de gânduri are suficientă energie psihică pentru a îndeplini maxim 20% din îndatoririle zilnice ale unui călugăr.

3.5.4.f. Când stai cu mintea în starea de TREZVIE A MINȚII ajungi la strania senzație că mintea cu care ai funcționat până în acel moment este ceva străin ție, un fel de „instalație străină”.

Când stai cu mintea în starea de TREZVIE A MINȚII vei avea parte de o trăire psihică excepțională și incredibilă. Va apărea un fenomen psihic unic, iar tu vei fi singurul martor care să-l observi.

Mintea cu care operezi zilnic, care crezi că este mintea ta, se va opri din funcționare și vei descoperi cu teamă și uimire că va trebui să te bazezi pe o altă minte. Această cealaltă minte pe care o vei descoperi în tine însuși este de fapt mintea ta adevărată, dată ție de Dumnezeu pentru a relaționa cu Viața.

Castaneda atenționează corect că orice om care este implicat în procesul menținerii stării mentale de trezvie a minții va avea clar sentimentul originii străine a conștiinței cotidiene, pe care tăcerea și prezența conștientă o dezactivează.

Toți cei care își activează starea mentală de trezvie a minții înțeleg și simt cu claritate

faptul că mintea și conștiința de sine cu care operaseră până atunci erau de fapt mintea și conștiința altcuiva, care se substituise minții și conștiinței lor adevărate, care stătea nefolosită și reprimată.

TĂCERE + ATENȚIE CONȘTIENȚĂ + LUAREA AMINTE LA SINE + PERMANENTĂ RUGĂCIUNE LUI IISUS + SMERITĂ CUGETARE = ACTIVAREA ȘI MENȚINEREA STĂRII MENTALE DE PREZENȚĂ CONȘTIENȚĂ = OPRIREA MINȚII DEMONICE CU CARE OPEREZI ÎN MOD OBIȘNUIT + APARIȚIA UNEI NOI STĂRI DE CONȘTIINȚĂ DE SINE.

Așa cum ne spunea Carlos Castaneda, **când obții și menții un timp starea de „trezvie a minții”, are loc un fenomen psihic uluitor: apare altă stare de identitate de sine, altă stare de conștiință de sine.**

Poate părea de necrezut, dar în realitate exact în acest moment putem să ne simțim adevărata noastră identitate de Sine, Ființa noastră divină. Adevărata noastră identitate de Sine nu este starea integrată (psihică, duhovnicească) pe care o simțim în mod curent în timpul zilei, atunci când mintea noastră se gândește la orice este posibil și imposibil.

Identitatea noastră de ființe divine create de Dumnezeu—Creatorul nu o putem simți cu mintea noastră obișnuită, cotidiană, atunci când mintea este muncită de un uragan al gândurilor. De asemenea, identitatea noastră de ființe divine create de Dumnezeu—Creatorul nu o putem simți nici atunci când mintea noastră este golită complet de gânduri, când este „vidată” de substanță și se „contopește” cu Nimicul Absolut.

Dimpotrivă, identitatea noastră de ființe divine create de Dumnezeu—Creatorul o putem simți atunci când mintea noastră ajunge în starea de TREZVIE A MINȚII. Starea de trezvie a minții nu se obține atunci când ne lăsăm pradă tuturor gândurilor și nici atunci când ne golim mintea de orice trăire și experimentăm „golirea” mentală, integrarea în „vidul cosmic”. Starea mentală de trezvie a minții se obține doar atunci când mintea noastră este în legătură directă cu Dumnezeu—Creatorul și acest fapt se realizează prin rugăciune. Deci starea de prezență conștientă înseamnă o încărcare/lucrare a minții cu o activitate anume și acea activitate este rugăciunea.

ADEVĂRATA IDENTITATE DE SINE A OMULUI APARE ATUNCI CÂND PUTEM MENȚINE UN TIMP STAREA MENTALĂ DE „TREZVIE A MINȚII”, prin rugăciune și stabilirea unui conexiuni mentale personale și directe cu Dumnezeu—Creatorul nostru.

Deci când ne rugăm la Dumnezeu și avem o conexiune mentală personală și directă cu El, mintea noastră se comută pe starea de trezvie a minții și în acel moment putem simți care este adevărata noastră identitate umană.

În acel moment, când falsa conștiință de sine este oprită, de-abia atunci, în acel moment, obținem starea de identitate care ne reprezintă cu adevărat, conștiința noastră de sine, Eul nostru adevărat. Atunci descoperim cine suntem noi înșine și ne putem cunoaște pe sine cu adevărat. **Noi înșine, Eul nostru adevărat, Sinele nostru adevărat ni se dezvăluie atunci când activăm starea de trezvie a minții, când scoatem din circuit (prin rugăciunea neîncetată) mintea demonică care ne mințea cu falsa ei**

identitate.

Aceasta este o posibilă explicație pentru îndemnul neîncetate ale monahilor de a nu avea încredere în gândirea și „identitatea” noastră.

Gheronda Iosif Vatopedinul (cel care ne-a zâmbit din Rai, la 45 minute după adormirea sa), ne învâța că esența ascezei ortodoxe este renașterea duhovnicească, prin oprirea „Eului efemer”, a minții demonice, a falsei noastre identități. Scoaterea din funcțiune a „Eului efemer” se face prin tăcere, prezență conștientă și „răstignirea” minții în rugăciunea neîncetată.

3.5.4.g. Prin trezvie a minții are loc anihilarea stării de stress, eliminarea nevoii de libido—ul narcotizant al slavei deșarte, implicit apare eliminarea dependenței de patima mâniei.

Starea de trezvie a minții este inamicul natural al stressului, adică al încărcării sistemului psihic cu miile de gânduri de grijă, teamă, împrăștiere, reverie, probleme, judecare, cârtire, nemulțumire, etc.

Milioane de oameni se tratează de stress prin vitamine, plimbări prin parc sau ședințe la psiholog. Este însă ciudat faptul că puțini oameni (de obicei medici de terapii neconvenționale) au făcut legătura dintre starea de trezvie a minții și lipsa stress-ului. Dovada cea mai clară o constituie călugării care repetă neîncetat *rugăciunea lui Iisus* și astfel au neîncetat activată starea de trezvie a minții. Deși au parte și ei de ispite, probleme și provocări lumești, expresia călugărilor este neîncetat senină, calmă și liniștitoare.

Există și medici care au studiat științific această corelație dintre stress și starea de trezvie a minții și cu ajutorul echipamentelor tehnice au constatat că frecvențele neurologice (psiholo—emoționale) ale stressului sunt anihilate de frecvențele neurologice (psiholo—emoționale) ale „trezviei minții”.

STARE MENTALĂ DE „TREZVIE A MINȚII” (implică PREZENȚĂ CONȘTIENȚĂ) = ELIMINAREA STĂRII DE STRESS = ELIMINAREA DEPENDENȚEI DE LIBIDO—UL NARCOTIZANT AL SLAVEI DEȘARTE ȘI ÎNDREPTĂȚIRII DE SINE = ELIMINAREA DEPENDENȚEI DE PATIMA MÂNIEI.

3.5.4.h. Starea de trezvie a minții înseamnă că mintea ta este neîncetată la Dumnezeu.

Acest lucru va activa dorința și voința pentru Dumnezeu. Acest lucru se va reflecta asupra modului tău de gândire, asupra întregii tale vieți.

Fiind în neîncetată legătură mentală cu El, altfel vei vorbi, face, acționa, ajuta, munci, odihni, juca, evalua, etc. Vei avea mereu conștiința prezenței lui Dumnezeu în tine și lângă tine, adică întotdeauna vei avea sentimentul prezenței lui Dumnezeu în mintea și în inima ta.

3.5.4.i. Starea de trezvie a minții duce la atenție și înfrânare pentru cuvinte, la tot ce scoatem pe gură.

Atenția și prezența conștientă asupra cuvintelor este importantă deoarece Mântuitorul Iisus Hristos ne-a avertizat că vom fi judecați nu numai pentru cuvintele de jignire sau negative, ci și pentru orice cuvânt pe care l-am spus în plus, fără rost. Pornind de la această poruncă, în secolele trecute au existat monahi care își propuneau ca „normă” maximă de vorbit într-o zi 7, 10 sau 20 cuvinte. În acest mod

se asigurau că nu au cum să ajungă să vorbească cuvinte în plus.

3.5.5. Inamicii naturali ai trezviei minții (ai disciplinei mentale, a tăcerii interioare).

Starea de trezvie a minții poate fi pierdută foarte ușor, prin aspecte precum următoarele:

3.5.5.a. Uitarea de Dumnezeu. Nepăsarea propriei vieți și nepăsarea propriei mântuiri.

Cine L-a uitat pe Dumnezeu și este nepăsător nu are nicio grijă, este din start un sclav fericit. Este un sclav care se crede „liber”, deși simte și înțelege că lanțurile sclaviei sunt realizate de gândurile de patimă și de împrăștiere. Un astfel de sclav fericit gândește ceva de genul: „Dumnezeu nu există sau dacă există eu sunt un om bun, El va lua în seamă numai faptele mele bune, ce rost mai are să mă chinui în fiecare secundă să fiu atent la mîntea mea”.

Uitarea de Dumnezeu este cauza principală pentru toate celelalte lepădări care vor face imposibilă trezvia minții: lipsa de credință în Dumnezeu, lipsa de încredere și speranță în Dumnezeu, lipsa de curaj duhovnicesc, acceptarea și ascultarea de fricile inconștiente și conștiente, lipsa de voință și osteneală, nepăsarea la dialogul gândurilor, nepăsarea pentru vorbirea în deșert.

3.5.5.b. Lipsa de curaj și bărbăție duhovnicească.

Nu poate exista trezvie a minții dacă nu avem curaj și bărbăție duhovnicească. Trezvia minții nu este o activitate mentală neutră (precum socotitul, memorarea, autosugestia, etc), ci este un act de război și o eliberare a minții din robia dialogului gândurilor demonice. Este efortul esențial de regăsire de sine și mântuire a sufletului. Este un război total: mîntea mea contra „mîntea” unui demon, este voința mea contra „voinței” unui demon.

În mod normal și firesc mîntea umană îngheață și fuge de un astfel de război nedrept, la prima vedere mîntea umană nu poate face față la împrăștierea psihică generată de miile de gânduri care ni se transmit zilnic și aparent nu poate face față timp de 5 minute la presiunea mentală deosebită a gândurilor de patimă.

Apoi mai este starea de frică inconștientă pe care trebuie să o învingem. Foarte mulți oameni care au avut sau încă au diverse traume psihice sunt controlați inconștient de frică. Alți oameni au și o frică conștientă, sunt din start speriați să declare război mental demonilor și gândurilor trimise de aceștia.

Toate acestea: frica inconștientă, frica conștientă, lipsa de încredere în puterea propriei minți, lipsa de speranță, etc. – toate acestea pot fi depășite și trebuiesc depășite prin curaj duhovnicesc. Iar acest curaj ne vine din credința că Dumnezeu ne ajută și că este mereu cu noi, din dorința de a ne elibera din sclavia gândurilor demonice, din sfînta frică de Dumnezeu, din gândul la moarte, gândul la viitorul nostru în veșnicie. Cu mult mai mare trebuie să ne fie sfînta frică de Dumnezeu și de veșnicie decât frica de a înfrunța mental demonii care ne controlează gândirea.

CREDINȚĂ, SPERANȚĂ ȘI ÎNCREDERE ÎN DUMNEZEU + DORINȚA DE ELIBERARE DIN SCLAVIA GÂNDURILOR DEMONICE + SFÎNTA FRICĂ DE DUMNEZEU + GÂNDUL LA MOARTE + GÂNDUL LA VEȘNICIE + ORGOLIUL DE A NU FI BIRUIT MENTAL = NE ACTIVĂM CURAJUL ȘI BĂRBĂȚIA

3.5.5.c. Lipsa de voință, lene și trândăvia gândirii.

Precum lipsa de curaj, lipsa de voință și trândăvia gândirii sunt consecințe ale uitării de Dumnezeu, ale fricilor și nepăsării de veșnicie. Voința și osteneala conștientă pentru a lucra trezvia minții se activează odată cu credința/încrederea în Dumnezeu și curajul duhovnicesc.

3.5.5.d. Lipsa de înfrânare la mâncare și băutură.

Starea de „trezvie a minții”, de neîncetată atenție și repetare în minte a *rugăciunii lui Iisus* este un proces consumator de energie psihică. Dacă principala noastră activitate este mâncatul încontinuu, organismul va fi neîncetat obosit pentru a digera mâncarea și elimina rezidurile create.

Prin abuz de mâncare nu vom mai avea energie și nici disponibilitate sufletească pentru a realiza starea de „trezvie a minții”.

Trebuie să evităm perioadele de înfometare urmate de îndopare peste limită, starea de completă sațietate (prea-plin), mesele copioase peste ora 18 seara.

3.5.5.e. Vorbirea în deșert (mentală/interioară și/sau socială/exterioară), clevetirea (vorbirea de rău) și judecarea aproapelui.

În momentul în care începem procesul de a „încărca mintea” cu disciplina unei rugăciuni mintea demonică ne atrage în diverse capcane.

În afară de oboseala cronică fizică și psihică și de istovirea sufletească prin întristare demonică, cei mai mari dușmani care ne pot împiedica să ne „încărcăm” mintea cu disciplina rugăciunii lui Iisus sunt vorbirea în deșert, clevetirea și judecarea aproapelui.

În mod inevitabil aceste obiceiuri (patimi) duc la împrăștierea minții și slavă deșartă. Imposibilitatea de a persevera în *rugăciunea lui Iisus* înseamnă implicit imposibilitatea de a ne menține starea de trezvie a minții.

SLAVĂ DEȘARTĂ ȘI MÂNDRIA = DUCE LA VORBIREA ÎN DEȘERT INTERIOARĂ ȘI/SAU EXTERIOARĂ + COMENTARE + CÂRTIRE + CLEVETIRE + JUDECAREA APROAPELUI = INAMICUL NR. 1 PENTRU RUGĂCIUNEA MINȚII, TĂCERE INTERIOARĂ ȘI „TREZVIA MINȚII”.

Vorbirea în deșert poate fi de două feluri: vorbire în deșert interioară/mentală și vorbire în deșert exterioră/socială. Ambele forme își au sursa în slava deșartă și ambele sunt mortale pentru trezvia minții. Prin vorbirea în deșert mintea nu mai poate fi preocupată pentru tăcerea interioară, ci ea se împrășteie în mii de gânduri și vorbe consumatoare de timp și energie.

Vorbirea în deșert exterioră cuprinde printre altele: comentare, cârtire, discuții în contradictoriu, ceartă, bârfă, vorbire de rău, clevetire, judecare, osândire, discuții diverse cu privire la viața cotidiană, discuții de mărire și slavă de sine.

Vorbirea în deșert interioară cuprinde printre altele: mii de gânduri de împrăștiere referitoare la problemele și grijile cotidiene, dialogul interior cu tine însuși, gânduri de slavă deșartă, clevetire, judecare, osândire, ținerea de minte a răului, ceartă mentală la interior, reluarea mentală a unor dialoguri avute cu alți oameni, diverse reverii, fantezii de slavă de sine, proiecția unor scenarii negative pentru viitorul apropiat, etc.

VORBIRE ÎN DEȘERT INTERIOARĂ ȘI/SAU EXTERIOARĂ = DUCEREA LA ÎMPRĂȘTIEREA MINȚII = NU MAI POȚI OPRI DIALOGUL INTERIOR = NU MAI POȚI „ÎNCĂRCA MINEA” CU TĂCERE INTERIOARĂ = NU MAI POȚI SCOATE DIN FUNCȚIUNE MINEA DEMONICĂ = PIERZI CONTROLUL ASUPRA GÂNDIRII = NU MAI POȚI PĂSTRA TREZVIA MINȚII.

3.5.5.f. Închipuirea de sine, înălțarea de sine, îndreptățirea de sine, admirarea de sine.

Orice patimă crescută din iubirea de sine crește (întărește) slava deșartă și simultan mândria. Toate aceste patimi sunt produse ale gândirii care implică distrugerea proceselor mentale fundamentale de prezență conștientă și trezvia minții.

IUBIREA DE SINE = DUCEREA LA ÎNCHIPUIREA DE SINE + ÎNĂLȚAREA DE SINE + ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE + ADMIRAREA DE SINE + ETC = DUCEREA LA ÎMPRĂȘTIEREA MINȚII = NU MAI POȚI OPRI DIALOGUL INTERIOR = NU MAI POȚI „ÎNCĂRCA MINEA” CU TĂCERE INTERIOARĂ = NU MAI POȚI SCOATE DIN FUNCȚIUNE MINEA DEMONICĂ = PIERZI CONTROLUL ASUPRA GÂNDIRII = NU MAI POȚI PĂSTRA TREZVIA MINȚII.

3.6. Continua supraveghere de sine (luare aminte la sine), pentru a îndeplini poruncile fundamentale pe care Dumnezeu le-a dat fiecărui om: „paza” raiului și „lucrarea” raiului.

Viața lui Adam în Rai nu era una de nepăsare și de boemie, de trândăveală, lene și continuă stăpânire asupra animalelor.

Încă de la crearea sa, pentru a nu cădea în păcat (degenerare), Dumnezeu a trasat lui Adam două porunci dumnezeiești, două „joburi” obligatorii și fundamentale pentru condiția sa de ființă creată: „paza” raiului și „lucrarea” raiului. Adam trebuia deci să realizeze aceste lucrări lăuntrice neîncetate, în fiecare secundă a vieții sale.

Îată ce este scris în Biblia Ortodoxă:

„Și a luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care-l făcuse și l-a pus în grădina cea din Eden, ca s-o lucreze și s-o păzească.”

(în Facerea–Geneza, capitolul 2, versetul 15, boldurile din citat îmi aparțin)

Mai mulți Sfinți Părinți ne-au explicat ce sunt aceste importante porunci dumnezeiești de „pază” și „lucrare”, date de Dumnezeu omului.

a. Pentru Adam (și pentru oricare ființă umană) **sarcina de a „păzi” raiul înseamnă de fapt paza minții, paza gândurilor**, adică un autocontrol care poate avea loc doar în cadrul stărilor mentale de „prezență conștientă” și „trezvie a minții”.

Se poate observa că practic porunca „pazei” raiului se poate împlini doar prin osteneala pentru trezvia minții.

PAZA RAIULUI/MINȚII = PRIN OSTENEALA (VOINȚA, SILIREA DE SINE) PENTRU NEÎNCETATĂ TREZVIA MINȚII.

Sfinți Părinți ne-au arătat că dintre cele 2 porunci, aceasta este cea mai importantă.

Prima „lucrare“ a omului trebuie să fie de pază de minții lui la cele 8 tipuri de gânduri demonice de momeală: „din spate“, „din față“, „din stânga“, „din dreapta“, „de sus“, „de jos“, „din afară“, „dinăuntru“ (vezi explicarea acestor gânduri demonice de momeală anterior, în sub–capitolul 3.5.2)

b. „Lucrarea“ raiului înseamnă obligativitatea ca mintea lui Adam (și a oricărui om) să fie neîncetat îndreptată spre Dumnezeu, prin rugăciune.

„Lucrarea“ raiului înseamnă de fapt ca Adam neîncetat să–și „încerce mintea“ cu disciplina rugăciunii către Dumnezeu–Creatorul. Ceea ce evident trebuie să facem și fiecare dintre noi.

După căderea lui Adam în starea de împătămire trupească, obiectivul „lucrării“ raiului presupune mai întâi despătămirea prin post și rugăciune și apoi ajungerea la starea inițială a lui Adam, de iluminare. Deci la omul „căzut“ s–a adăugat în plus față de starea lui Adam lucrarea despătămirii.

Poruncile dumnezeiești date de Dumnezeu lui Adam în Rai nu au fost revocate, ci sunt în continuare obligatorii, fiind condiții fundamentale pentru mântuirea sufletului.

Aceste porunci dumnezeiești nu sunt opționale, ci obligatorii pentru orice ființă umană. Oricine dorește mântuirea sufletului, oricine dorește Raiul, trebuie să îndeplinească primele două „joburi“ date lui Adam: „paza“ raiului și „lucrarea“ raiului.

OMUL HRISTIC, CARE POATE AJUNGE ÎN „ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR“ = TREBUIE SĂ REALIZEZE 3 PROCESE: 1.DESPĂTIMIRE + 2.ILUMINARE + 3.ÎNDUMNEZEIRE.

ADAM ERA ÎN RAI (O TREAPTĂ INFERIOARĂ DIN „ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR“) = NU CUNOȘTEA STAREA DE ÎMPĂTIMIRE, PRIN CREAȚIA LUI DIN START SE GĂSEA ÎN ETAPA 2 (ÎN STAREA DE ILUMINARE) = PENTRU A AJUNGE ÎN „ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR“ ADAM MAI TREBUIA DOAR SĂ AJUNGĂ LA STAREA DE ÎNDUMNEZEIRE, PRIN ASCULTARE ȘI NEÎNCETATĂ RUGĂCIUNEA MINȚII.

PAZA RAIULUI = PAZA MINȚII.

LUCRAREA RAIULUI = MINEA LUI ADAM TREBUIA SĂ FIE PERMANENT CĂTRE DUMNEZEU = CONCRET MINEA LUI ADAM TREBUIA SĂ LUCREZE NEÎNCETAT RUGĂCIUNEA.

OMUL „CĂZUT“ (DAR CU FIREA SCHIMBATĂ DE HRISTOS) = ESTE DIN NAȘTERE „CĂZUT“ ÎN STAREA 1 (DE ÎMPĂTIMIRE), PENTRU A AJUNGE ÎN „ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR“ OMUL TREBUIE SĂ REALIZEZE TOATE CELE 3 STĂRI: DESPĂTIMIRE, ILUMINARE, ÎNDUMNEZEIRE.

PAZA RAIULUI = PAZA MINȚII.

LUCRAREA RAIULUI = MINEA OMULUI „CĂZUT“ TREBUIE SĂ FIE PERMANENT CĂTRE DUMNEZEU = CONCRET MINEA OMULUI TREBUIE SĂ LUCREZE NEÎNCETAT RUGĂCIUNEA.

3.6.A. „Paza“ raiului, paza minții (paza gândirii).

După cum ne învață Părintele Ilie Cleopa, în modul cel mai simplu și elementar, paza minții înseamnă de fapt osteneala activă pentru a realiza în act trezvia minți, care a fost explicată anterior în sub–capitolul 3.5.2.

Scopul fundamental al pazei minții este de a respinge din prima secundă orice

tentativă de „dialog“ cu aceste gânduri demonice. **Prin paza minții suntem atenți la orice gând care ne apare în minte și inclusiv suntem atenți la adevăratele scopuri ale faptelor noastre.**

Toate virtuțile sunt importante în paza minții. Dintre toate calitățile enumerate mai sus, cele mai importante, absolut esențiale, sunt: sfânta frică de Dumnezeu, smerirea de sine, neîncetata vigilență/luare aminte la gânduri, dragostea pentru Dumnezeu, voința, răbdarea, rugăciunea de ajutor la Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos. Prin smerită cugetare, prezență conștientă, supravegherea de sine, înfrânare, voință, răbdare, etc., putem să identificăm și să stopăm DOAR TEMPORAR un atac demonic prin gânduri, nu și să-l oprim, învingem definitiv.

Într-un final, cu toată opoziția noastră, după un timp oarecare (10 minute, 30 minute, 1 oră, 8 ore, X zile, etc) nu vom mai face față presiunii psihice și vom fi învinși.

De aceea, **niciun atac demonic prin gânduri nu poate fi definitiv oprit fără smerire de sine și rugăciunea lui Iisus. Smerirea de sine (smerenia, smerita cugetare) este singura virtute pe care un demon nu o poate imita și este singura armă dată omului prin care poate învinge (în mod indirect) pe demon.**

În fapt, nu omul învinge atacul demonic al gândurilor, ci Harul Sfântului Duh, care este imediat trimis de Dumnezeu omului care se smerește și îi cere de urgență ajutorul Său. Cine are paza minții nu mai „stă de vorbă“ nicio secundă cu gândurile de împrăștiere, de slavă, de plăcere și nu mai poate fi „agățat“ de nicio patimă trupească. Gândul inițial firav nu mai crește, „furnico-leul“ (demonul din Sf.Iov, Sf.Nil Ascetul) care ne trimite aceste gânduri moare de foame și pleacă la altcineva.

O subliniere trebuie făcută în ceea ce privește obținerea stării de prezență conștientă, de neîncetată atenție. Starea mentală de prezență conștientă este obligatorie pentru a putea face față în războiul gândurilor, pentru orice intenție de despătimire, pentru orice efort de mântuire a sufletului. Prezența conștientă, ca stare de continuă atenție a minții, se poate obține doar prin tăcere, smerire de sine, smerită cugetare, stăpânire de sine, vigilență, determinare psiho-emoțională și mai presus de toate, repetarea mentală neîncetată a *rugăciunii lui Iisus*.

Orice om care are patimi trupești și sufletești, arată simplu că mental nu este în starea de trezvie a minții, nu are paza minții, implicit nu respectă prima poruncă fundamentală dată omului de către Dumnezeu.

Nu este nicio surpriză faptul că imensa majoritate a oamenilor nu stăm cu mintea în starea de trezvie a minții și nu luăm aminte la gândurile, intențiile și scopurile noastre. Ne gândim la orice și ne agităm pentru orice grijă inutilă, dar în niciun caz nu suntem cu mintea în prezent, la existența noastră din acest moment.

Din start, o parte dintre oameni trăim preponderent cu mintea noastră în trecut: autocompătimire de sine pentru eșecurile, necazurile și suferințele suferite, bucurii trecute, iubiri trecute, vise și idealuri din copilărie și tinerețe, anii lungi de școală, creșterea copiilor, bolile și operațiile îndurate, planuri profesionale sau afaceri eșuate, etc. Aceste gânduri sunt bune pentru a nu mai repeta greșelile din trecut, dar devin o imensă problemă în momentul în care cădem pradă autocompătimității de sine și îndreptățirii de sine.

O parte dintre oameni trăim neîncetat ancorati în viitorul apropiat sau viitorul îndepărtat. Mintea noastră se gândește neîncetat și încontinuu la orice, trecute și

viitoare, numai nu la ceea ce trebuie să faci „aici și acum“, în această secundă. Noi oamenii ne gândim încontinuu la viitor: ce facem peste 3 ore, ce facem după-amiază, ce facem deseară, ce facem mâine, ce mâncăm după-amiază–deseară–mâine, când vine războiul (WW3), când vine prigoana, când vine foametea, când vom muri, ce vom lăsa în urmă, ce trebuie să cumpărăm pentru casă, ce vacanțe să facem, ce haine să cumpărăm, etc.

Desigur întotdeauna trebuie să avem în vedere viitorul apropiat, mediu sau chiar pe cel îndepărtat, dar ca o aspirație firească pentru adaptarea la viață și nu pentru a fugi de faptele și gândurile prezentului.

În afara obligațiilor casnice, familiale și de la locul de muncă, nu suntem atenți asupra faptelor și acțiunilor existente în prezent, sau care trebuiesc realizate în prezent prin voință și osteneală personală. Majoritatea oamenilor nu avem o atenție de tipul „aici și acum“, pentru gândurile care ne apar în minte în acest moment.

Această lipsă de atenție asupra prezentului interior (gânduri, intenții, scopuri) sau prezentului exterior (fapte, acțiuni, osteneți) arată simplu faptul că majoritatea dintre noi nu îndeplinim prima poruncă a lui Dumnezeu dată omului: paza raiului.

Există într-adevăr o parțială scuză neurologică pentru o astfel de nepăsare și trândăvie mentală a stării de atenție și aceasta este deficitul de magneziu și fier cu care este hrănit creierul omului modern. Studiile făcute în Franța au arătat că de obicei în spatele deficitului de atenție nu stau cauze psihologice sau neurologice, ci lipsa aportului alimentar de fier și magneziu.

Copii și adulții diagnosticați cu celebrul ADHD („boala“ neurologică a lipsei de atenție) au redevenit brusc „normali“, având o atenție sporită, după ce și-au rezolvat problema lipsei din organism a fierului și a magneziului (prin limitarea consumului de carne și produse procesate de carne și prin suplimente alimentare de fier și magneziu). Evident, lipsa de fier și magneziu din alimentație nu duce la o totală lipsă de atenție sau la o totală incapacitate de a susține atenția, este vorba doar de o afectare a atenției în proporții variabile, de la om la om.

Dar chiar și cu această scuză neurologică pertinentă, datorită nepăsării și trândăviei, avem de a face cu o încălcare a unei porunci fundamentale a lui Dumnezeu date omului de la bun început: neatenția și nepăsarea pentru vigilența gândurilor, neatenția și nepăsarea pentru osteneala faptelor prezentului.

Efectele acestei nepăsări pentru prezență conștientă sunt deosebit de mari. Fără prezență conștientă mentală, fără paza gândurilor, fără atenția asupra osteneților prezentului exterior, un om nu se poate despătîmi, nu poate fi stăpînul propriei gândiri, implicat nu se poate despătîmi.

De aceea încălcarea acestei porunci atrage din partea lui Dumnezeu măsuri imediate. Mântuitorul Iisus Hristos ne spunea clar acest lucru:

„1 Eu sunt vița cea adevărată, iar Tatăl Meu este lucrătorul.

2 Fiecare mlădiță care nu aduce roadă întru Mine, El o taie; și fiecare mlădiță care aduce roadă, El o curăță, pentru ca ea mai multă roadă să aducă.“

(în Sf.Evanghelie după Ioan, capitolul 15, versetele 1–2, în Biblia Ortodoxă redactată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012)

Această „curățire“ a mlădiței de care ne vorbește Mântuitorul poate însemna multe acțiuni și măsuri, iar dintre acestea, o măsură este expunerea omului nepăsător la atacul perfid al degenerațiilor. Acțiunea degenerațiilor asupra unui om care trebuie trezit la starea de continuă prezență conștientă este realmente o acțiune neplăcută și dureroasă, de tip „curățire“.

Așa cum curățirea unei mlădițe de vie înseamnă o acțiune dură, la fel „curățirea“ unui om de nepăsare și trândăvie prin degenerații este o acțiune neplăcută. Întotdeauna „neplăcerea“, durerea, suferința și necazul pe care le aduc degenerații sunt cu mult mai mari decât starea rece-călduță a boemiei, nepăsării și trândăviei. Întotdeauna degenerații vor aduce în viața omului nepăsător atâta durere câtă este nevoie pentru a scoate pe acel om din moartea sufletească în care se găsește.

Nimeni să nu se amăgească: când o mlădiță trebuie „curățată“, inevitabil intră în scenă bolile și degenerații care aduc necazuri, durere, sabotaj, faliment, ură, răutate, invidie cronică, bărfire cronică, dorință de ucidere. De o mie de ori este mai indicat să te ostenești pentru starea de trezvie a minții, decât să stai chiar și 5 minute alături de un degenerat cu tendințe criminale sociopate/psihopate.

Și „durerea“ provocată de degenerații nu se oprește brusc, prin „minuni“: slujbe la Biserică, divorț, despărțire, farmece, vrăjitorie, schimbat prietenii, garderoba, mobila sau schimbat locul de muncă. Oriunde ajungi, o iei de la capăt, cu un alt sau cu alți degenerații.

Acțiunea negativă a degenerațiilor și daunele pe care aceștia le provoacă neîncetat nu se opresc până când nu vei îndeplini prima poruncă a lui Dumnezeu dată omului: PAZA RAIULUI (MINȚII/GÂNDIRII).

Alege deci mai bine voința și osteneala interioară pentru prezența conștientă a minții și atenția acordată pentru osteneala faptelor prezentului, decât lupta exterioară cu degenerații care te vor avea în puterea lor.

PENTRU LIPSA TA DE ATENȚIE INTERIOARĂ, PENTRU LIPSA DE VIGILENȚĂ ASUPRA GÂNDURILOR (nepăsarea ta la războiul gândurilor) + PENTRU NEPĂSAREA ÎN ÎNDEPLINIREA OSTENELILOR DE RUGĂCIUNE = DUMNEZEU TE LASĂ ÎN PUTEREA DEGENERĂȚILOR TERMINATORI.

PRIMIREA, ACCEPTAREA ȘI DIALOGUL MENTAL CU GÂNDURILE DEMONICE DE MOMEALĂ (slavă deșartă, împrăștiere, comentare, reverie, imaginație, cântire, negative, osândire, patimi, autocompătămire, ținerea de minte a răului, trândăvie, nepăsare, amânare, frică, îndreptățire de sine, vorbire în deșert, etc) = DUMNEZEU TE PUNE SĂ FACI ASCULTARE DE UN DEGENERAT.

LUPTĂ ÎN INTERIOR CU GÂNDURILE, PATIMILE ȘI POFTELE, PENTRU CA DUMNEZEU SĂ NU ACȚIONEZE ASUPRA TA DIN EXTERIOR, PRIN DEGENERĂȚII TERMINATORI.

3.6.B. „Lucrarea“ raiului: mintea și gândurile omului să fie neîncetat la Dumnezeu, prin osteneala rugăciunii și dialogul mental cu El.

Pentru Adam și pentru orice om căzut, „lucrarea“ raiului înseamnă în principal să-ți „încarci mintea“ cu rugăciuni către Domnul-Creatorul.

În secundar, această „lucrare“ a raiului înseamnă să avem mintea și gândirea neîncetat orientată către Dumnezeu, de a avea neîncetat un dialog personal cu El. Vorbim mental cu El, îi cerem sfatul și îndrumarea pentru orice acțiune și situație cu care ne confruntăm.

Concret, pentru a putea îndeplini această poruncă dumnezeiască înseamnă ca gândirea ta să fie neîncetat preocupată cu rugăciunea neîncetată și cu dialogul mental personal către El. Pentru că nu avea patimi sufletești și trupești, deja iluminat fiind, Adam se ruga doar pentru îndumnezeire. Noi restul, „căzuți“ deja fiind, ne rugăm mai întâi pentru despățimire, apoi pentru iluminare și îndumnezeire.

„LUCRAREA“ RAIULUI = „ÎNCARCI MINEA“ CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII CĂTRE DUMNEZEU =

- 1. PERMANENT AVEM ÎN MINE RUGĂCIUNI CĂTRE DUMNEZEU: DE MULȚUMIRE, DE RECUNOȘTINȚĂ, DE POCĂINȚĂ, DE IERTARE +**
- 2. NE RUGĂM LUI DUMNEZEU PENTRU AJUTOR, SFATURI, POVEȚE („ÎNCARCI“ MINEA CU UN DIALOG MENTAL PERSONAL CU DUMNEZEU, CĂRUIA ÎI SOLICIȚI SFATUL ȘI ÎNDRUMAREA PENTRU SITUAȚIILE CONCRETE ȘI COTIDIENE ALE VIEȚII) +**
- 3. AVEM RUGĂCIUNI DE CERERE, NE RUGĂM LUI DUMNEZEU SĂ NE ÎNDEPLINEASCĂ ANUMITE DORINȚE ȘI CERERI IMPORTANTE (după ce facem milostenie și ținem post) +**
- 4. PERMANENT AVEM RUGĂCIUNEA MINȚII ȘI RUGĂCIUNEA DE SLAVOSLOVIRE A LUI DUMNEZEU +**
- 5. RESPECTAREA UNEI PRAVILE ZILNICE DE RUGĂCIUNE AUTO-ASUMATĂ (LA ANUMITE ORE FIXE ALE ZILEI) +**
- 6. NE GÂNDIM LA FAPTELE ȘI PILDELE MÂNTUITORULUI, AȘA CUM SUNT ELE DESCRISE ÎN EVANGHELII. NE GÂNDIM LA FAPTELE APOSTOLILOR ȘI LA FAPTELE DIN VIEȚILE SFINȚILOR +**
- 7. NE GÂNDIM LA ANUMITE ENUNȚURI TEOLOGICE ȘI DUHOVNICEȘTI SPUSE DE MÂNTUITOR, SFINȚI, APOSTOLI, MONAHI, EPISCOPI +**
- 8. REPETAREA MENTALĂ PE DE ROST A UNOR RUGĂCIUNI MEMORATE: ACATISTE, PSALMI, TATĂL NOSTRU, CREZUL, RUGĂCIUNEA LUI EFREM SIRUL, TEXTE DIN EVANGHELII, ETC.**

Notă:

Refuzul, nepăsarea și trândăvia omului (mireanului și/sau monahului) pentru ne-respectarea unui canon zilnic de rugăciune, pentru lipsa rugăciunii permanente, atrage automat după sine ascultarea de un individ degenerat.

TRÂNDĂVIE ȘI NEPĂSARE PENTRU DISCIPLINA UNUI CANON ZILNIC DE RUGĂCIUNE = DUMNEZEU TE PUNE SĂ FACI ASCULTARE DE UN DEGENERAT.

TRÂNDĂVIE ȘI NEPĂSARE PENTRU DISCIPLINA RUGĂCUNII PERMANENTE = DUMNEZEU TE PUNE SĂ FACI ASCULTARE DE UN DEGENERAT.

Semnalul prin care îi arăți lui Dumnezeu că vrei să-ți începi lupta este prezența conștientă, o stare interioară de determinare psiho-emoțională, de ură și război total față de demoni și patimi.

Omul care iese din starea de năpăsare calduță în care-și trăiește viața devine neîncetat atent, prezent, își cultivă starea de prezență conștientă, se împotrivesc gândurilor de împrăștiere, slavă deșartă și patimă, este într-o neîncetată stare de

„tensiune“ psiho–emoțională (a nu se citi stress) de înfrânare și împotrivire. Răsplata pentru acest război interior cu gândurile de patimă este ajutorul lui Dumnezeu și îndepărtarea degeneratului din viața ta. Efectul principal al acestei determinări psiho–emoționale pentru despățimire este dorința și voința pentru disciplină și perseverență în respectarea unui program zilnic de rugăciune.

Prin perseverența și nevoița zilnică de rugăciune, în interiorul omului ia naștere „omul nou“, înduhovnicit, după chipul și asemănarea cu Dumnezeu. Chipul Mântuitorului Iisus Hristos devine viu în noi, cuvintele Sale și ale Scripturii devin vii și dădătoare de viață. Omul vechi împătimit „moare“ și se ridică la viața omul nou, moștenitorul Împărăției lui Dumnezeu.

Așa cum bine spune profesorul Radu Iliescu, în ziua de astăzi rugăciunea continuă a lui Iisus este „rebeliunea numelui“, ultima formă de rebeliune adevărată permisă și posibilă în ziua de azi pentru un intelectual.

3.7. Jertfa personală pentru Dumnezeu.

Practica duhovnicească ne învață că rugăciunea personală este bună, dar incompletă fără o jertfă personală.

Rugăciunea noastră este întotdeauna auzită de Dumnezeu, dar pentru ca ea să fie și îndeplinită, ea trebuie „acoperită“, „garantată“, susținută de o jertfă personală.

De exemplu, la Sfântul Paisie Aghioritul a venit un om cu un copil foarte bolnav și îi solicita să facă rugăciune pentru vindecarea copilului său. Sfântul Paisie i-a spus mireanului că se va ruga cu durere la Dumnezeu pentru copil, dar că trebuie să facă și el o jertfă personală pentru a „acoperi“ această rugăciune a lui.

Sfântul Paisie a „văzut“ că nu poate cere acestui om din lume să aducă lui Dumnezeu ca jertfă posturi aspre, privegheri de noapte sau metanii mari. De aceea Sfântul Paisie Aghioritul i-a cerut tatălui copilului să renunțe la fumat, ca o jertfă personală care să-i susțină rugăciunea pe care o va face el.

Deși rugăciunea Sfântului Paisie era foarte puternică și se ducea direct la Dumnezeu, fără jertfa personală a omului aceasta nu ar fi fost îndeplinită. Tatăl copilului a făcut promisiunea de a nu mai fuma, ca fiind jertfa lui în fața lui Dumnezeu, pentru salvarea copilului său. Cu jertfa sa și cu rugăciunile puternice ale Sfântului Paisie, Dumnezeu a intervenit și a redat copilului sănătatea.

Desigur, jertfă în fața lui Dumnezeu nu este doar renunțarea la fumat. Jertfe în fața lui Dumnezeu sunt și următoarele: lacrimile din timpul rugăciunilor, mersul la Biserică la Sfintele Slujbe (Liturghie, Vecernie, Priveghere, Maslu, Utrenie, etc), statul în picioare în timpul Sfintelor Slujbe, milostenia pentru copii și nevoiași, posturile, renunțarea la bere sau spirtoase, renunțarea la dulciuri și/sau la alte plăceri alimentare, aprinsul zilnic al unei candelă pentru vii sau adormiți, aprinderea unei lumânări când ne rugăm acasă, aprinderea unei lumânări când mergem la Biserică, facerea de metanii mari, postul tăcerii, abstenența sexuală, etc.

Jertfa personală pentru Dumnezeu este obligatorie când dorim să Îl rugăm pe Dumnezeu ceva concret. Dumnezeu ne aude orice rugăciune, dar ca să ne îndeplinească o dorință, trebuie ca și noi să ne acceptăm „crucea vieții“, să-l aducem o jertfă, după puteri.

Fiecare aduce lui Dumnezeu jertfa pe care el o poate realiza: milostenii și donații (ajutorarea altora cu bani, alimente, haine, bunuri), renunțarea la fumat sau la alcool,

post moderat sau sever, făcut zeci sau sute de metanii mari, renunțarea la dreptatea juridică ca urmare a unor pagube financiare, renunțarea la dreptatea juridică pentru calomniile pe care le-am primit, iertarea din suflet a unor greșeli sau ofense care ni s-au adus, iertarea din suflet pentru suferințe care ni s-au făcut cu voie sau fără voie, tăcerea autoimpusă câteva ore pe zi, etc.

Toate acestea sunt forme de jertfă personală în fața lui Dumnezeu și cu ele putem „cumpăra“ de la Dumnezeu îndeplinirea unor dorințe. Desigur rugăciunea nu poate lipsi.

3.7.1. Jertfa „faptelor de pocăință“: rugăciune, durere, pocăință, smerire de sine, evlavie, trezvie, dragoste, cerere de iertare a păcatelor, post, metanii mari.

Cea mai importantă jertfă care să susțină rugăciunea este cea a pocăinței. Apariția lacrimilor din timpul rugăciunii este indiciul că am adus lui Dumnezeu jertfa pocăinței noastre. Jertfa lacrimilor arată că rugăciunea noastră s-a făcut din profunzimea sufletului nostru, cu pocăință, durere, dragoste, evlavie.

Lacrimile sunt doar aspectul exterior al jertfei sufletului nostru. Putem aduce lui Dumnezeu jertfă milostenia sau postul nostru, dar **cea mai puternică jertfă pentru Dumnezeu este cea a sufletului nostru: pocăința, evlavia, dragostea, smerenia, durerea.** Această jertfă a sufletului cuprins de pocăință duce la apariția lacrimilor noastre și aceste lacrimi sunt bine primite de Dumnezeu.

Nu toți oamenii au timpul și disponibilitatea sufletească pentru a se ruga puternic și să aducă lui Dumnezeu jertfa pocăinței, a lacrimilor. Aceștia pot oferi lui Dumnezeu alte jertfe, pe care ei le pot realiza: oprirea fumatului, oprirea consumului de bere sau spirtoase, facerea de metanii, renunțarea la dulciuri, înfrânarea disponibilității pentru certuri, jigniri, calomnieri, bârfire, vorbire fără rost, etc.

3.7.2. Jertfa metaniilor mari.

O jertfă foarte apreciată de Dumnezeu este cea a metaniilor mari, făcute împreună cu *rugăciunea lui Iisus*.

Zilnic noaptea sau dimineața imediat după trezire (și înainte de micul dejun) trebuie să facem minim 100–1.000 metanii mari de calitate, ca jertfă pentru iertarea păcatelor (cu voie, fără voie) pe care le vom face în ziua care urmează.

Începem cu 20 metanii mari (cu psalmul 50) și în fiecare săptămână creștem treptat numărul lor, până când în aproximativ 12 luni vom putea face zilnic fără probleme aproximativ 1.000 metanii mari.

Modele concrete de rugăciuni cu metanii mari pot fi găsite în cadrul sub-capitolului **3.3.5.** intitulat „Model orientativ–aplicativ al unei pravile zilnice de rugăciune“, la paragraful intitulat „I.a. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 1“.

Mai multe explicații cu privire la efectuarea metaniilor mari pot fi citite la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.4.1.m.**

3.7.3. Jertfa de cinstire a icoanelor și a Sfintei Cruci.

Este poruncă clară și directă de la însuși Mântuitorul Iisus Hristos să cinstim Sfintele

Icoane și Sfânta Cruce.

Această poruncă a fost dată direct de Mântuitor multor monahi sau ierarhi în timpul primelor secole de creștinism, când unii credeau că închinarea la icoane este același lucru cu închinarea la idoli.

3.7.3.a. Nu există creștinism ortodox și credință în Mântuitorul Iisus Hristos fără cinstirea icoanelor și închinăciunile la sfințele icoane.

Este într-o mare înșelare acela care se crede creștin fără a cinsti icoanele și Sfânta Cruce. Închinarea la icoane și la Sfânta Cruce este jertfa absolut fundamentală pe care trebuie să o aducă zilnic (în casa lui, la biserică) orice om care se consideră creștin. Icoanele le cinstim prin facerea a 3 închinăciuni mari (3 metanii mici), doar în cazurile justificate (medicale, bătrânețe, oboseală cronică) vom face 3 închinăciuni mici. După ce facem aceste 3 închinăciuni mari/mici, apoi vom săruta icoanele în partea laterală sau de jos, sau rama icoanei.

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mari, vedeți în acest capitol paragraful **3.4.1.1**.

x. Când ne închinăm la icoane (acasă, în biserică), niciodată nu sărutăm fața/chipul reprezentat în icoană (a Sfintei Maicii Domnului, a Mântuitorului Iisus Hristos, a oricărui sfânt).

Sărutarea feței sfinților din icoane reprezintă un gest de mare necuviință, practic este un păcat.

Vom săruta picioarele sfântului reprezentat în icoană, iar dacă icoana are doar fața/chipul sfântului, atunci vom săruta icoana în lateral de fața sfântului sau vom săruta rama icoanei.

xx. Când ne închinăm la icoane (acasă, în biserică), niciodată nu punem mâna pe icoane, chiar dacă acestea au un geam protector.

Dintr-o părută evlavie, în loc să sărute icoana în partea laterală sau rama ei, unii credincioși își plimbă mâna peste icoană, peste fața sfântului din icoană.

Chiar dacă icoana are un geam protector, acesta este un gest la limita blasfemiei, deoarece icoanele sunt „portrete vii” ale sfântului reprezentat pe ele, iar atingerea cu mâna a chipului din icoană este un gest de maximă ne-cuviință.

Cine ești tu, cine te crezi tu, ca să-ți plimbi mâna peste chipul din icoană a Sf.Maicii Domnului ?!

Apoi desigur mai este și aspectul de igienă, prin plimbarea/punerea mâinii pe o icoană (sau pe geamul unei icoane), vei lăsa acolo o mulțime de microbi și vei sminti pe toți cei din jur, care se vor gândi de două ori dacă mai sărută icoana.

xxx. Cinstim sfințele icoane prin tămâierea lor.

Mirenii credincioși vor tămâia în fiecare zi icoanele din propria casă, sau această tămâiere va avea loc de 1–3 ori pe săptămână, cu ocazia sfințirii spațiului locativ.

iv. Mulți mireni și preoți cinstesc pe sfinți, Sf.Maica Domnului și pe Mântuitorul Iisus Hristos prin oferirea de flori naturale (nu din plastic), pe care le duc în fața icoanelor din biserici și/sau de acasă.

În funcție de posibilități, fiecare duce la icoanele din biserici și/sau de acasă ce flori poate: mai simple, mai ieftine, mai scumpe, buchete cu flori, coșuri cu flori, aranjamente profesionale, culese de pe câmp, culese din poiențele pădurilor,

cumpărate din florării, crescute în propria curte, crescute în propriul apartament. **În mod ideal, la icoanele Sf.Maicii Domnului vom aduce crini albi (naturali)**, în amintirea crinului ceresc (din Rai) pe care Sf.Arhanghel Gavriil l-a oferit Sf.Maicii Domnului la Bunavestire, când ea a acceptat să devină mama Fiului lui Dumnezeu. Aducerea de flori la icoane este o jertfă foarte frumoasă de respect, admirație, recunoștință, ascultare și iubire, pe care Sf.Maica Domnului și Mântuitorul Iisus Hristos o primesc și iau în considerare.

Dar în cazul jertfei florilor pentru icoane, trebuie să fim foarte atenți la un aspect: **pentru a fi o jertfă completă și curată, nu este bine să mirosim florile pe care le ducem la icoanele din biserici/casă.**

Nici noi, nici nimeni altcineva, nu are voie să miroasă aceste flori: în timpul achiziției (recoltării, culegerii), transportului și în toate zilele păstrării lor la icoanele din biserici/casă.

Pentru a ne decide, desigur putem să mirosim alte flori similare prezentate în florării, existente pe câmp, crescute în propria grădină, etc., dar nu vom miroși deloc exact florile pe care le cumpărăm și ducem la icoanele din biserici/casă.

Implicit când mergem în biserici sau în case private, nu vom avea curiozitatea și nu vom miroși florile deja oferite icoanelor de alți mireni. Adică concret nu ne apropiem cu fața/nasul de florile oferite la icoane, cu scopul precis de a le miroși.

Că oricum vom inspira din parfumul lor când ne apropiem de aceste icoane, aceasta este altceva.

v. Credincioșii duc flori în biserici la icoana Sf.Maicii Domnului de la catapeteasmă și cu scopul precis de a scăpa de vrăjitoriile care au fost trimise asupra lor și casei lor.

Odată cu depunerea florilor, vom face 3 închinăciuni mari (metanii mici) în fața icoanei Sf.Maicii Domnului și ne vom ruga simplu:

„Sf.Maica Domnului, te rog ia asupra ta și eliberează-mă de toate vrăjitoriile care au fost trimise asupra mea, casei și familiei mele“

vi. Spunem o rugăciune de slavoslovire de fiecare dată când trecem pe sub o icoană.

Vom așeza o icoană a Mântuitorului Iisus Hristos deasupra unei uși de intrare într-o cameră și de fiecare dată când vom intra în această cameră vom vedea icoana deasupra ușii, vom face rapid o închinăciune mică și vom spune:

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeuul nostru, slavă Ție“

Dacă vom așeza o icoană a Sf.Maicii Domnului, atunci de fiecare dată când vom intra în această cameră vom vedea icoana deasupra ușii și vom spune:

„Prea Sfântă Maica Domnului, mântuiește-ne pe noi, robii tăi“

vii. Spunem o rugăciune de iertare pentru „icoana“ celor adormiți.

Vom așeza într-un loc vizibil, pe perete, o fotografie cu membrii ai familiei care au murit: copil, frate, soră, mamă, tată, bunic, bunică, iubit, iubită, logodnic, logodnică, soț, soție, naș, nașă, fin, fină (de cununie, de botez), moș, unchi, mătușă, văr, vară,

cumnat, cumnată, rude de gradul II–IV, rude îndepărtate, coleg (colegă) de muncă, coleg (colegă) de armată, coleg (colegă) de sport, partener (parteneră) de afaceri, orice oameni care ne-au ajutat în viață (doctor, educator, învățător, profesor, primar, politician, director, avocat, polițist, consilier, jurist, judecător, vecin, etc).

Vom pune la vedere nu doar poze cu cei dragi, ci și poze cu cei care ne-au făcut în viață necazuri, supărări și răutăți. Trebuie să ne putem ruga pentru iertarea păcatelor celor adormiți, pentru a nu spune în mod mincinos rugăciunea Tatăl Nostru, pentru ca Dumnezeu să ne ierte multele noastre greșale făcute, cu voie și fără voie.

De fiecare dată când vedem poza cu cel plecat „dincolo”, vom spune o scurtă rugăciune:

„X, odihnește-te în pace“

sau

„X, Y, Z,, etc., odihniți-vă în pace“

sau

„Doamne, iartă păcatele lui X, Y, Z....“

3.7.3.b. Nu există creștinism ortodox și credință în Mântuitorul Iisus Hristos fără a ne însemna zilnic trupul cu semnul Sfintei Cruci (făcută corect).

Fiecare creștin trebuie să facă zilnic sute și sute de Sfinte Cruci, în orice timp și oricând este posibil, dar mai ales în timpul rugăciunilor pe care le spunem neîncetat cu gura și cu mintea (vezi anterior paragraful 3.5.1).

Mintea și limba spun neîncetat rugăciunile, iar mâna dreaptă face neîncetat pe corp semnul Sf.Cruci.

Credincioșii mireni și monahii fac zilnic corect sute și chiar mii de Sfinte Cruci. Când le obosește mâna dreaptă, ei continuă să facă Sf.Cruce cu mâna stângă.

Este ușor să facem Sf.Cruce și să spunem mental *rugăciunea lui Iisus* atunci când privim la materiale media (TV) sau citim diferite texte (pe internet, broșuri, literatură de consum).

Cunoaștem exemplul unor monahi și Sfinți, care se sileau pe sine să facă zilnic mii de Sfinte Cruci, până la momentul când nu mai puteau folosi mâna dreaptă. Atunci continuau să facă încontinuu Sfânta Cruce cu mâna stângă, apoi iar foloseau mâna dreaptă, etc. Ore întregi acești oameni făceau încontinuu Sfânta Cruce și în acest timp mintea lor „lucra” *rugăciunea lui Iisus*.

Care era motivația lor pentru acest efort deosebit? După cum vom vedea, această asceză nu era un moft, ci uneori era chiar un aspect de supraviețuire biologică.

Când Sf.Cruce NU are putere de protecție, curățire, exorcizare, vindecare.

Sf.Paisie Aghioritul, Părintele Ilarion Argatu, Părintele Justin Pârnu și alții ne avertizau că nu orice loc, obiect, simbol, tatuaj, substanță, etc. pot fi curățite de demoni prin puterea Sf.Cruci, ca de exemplu:

a. Nu are putere pe corp Sfânta Cruce care nu este făcută corect, adică așa cum cere tradiția apostolică–ortodoxă;

(vezi despre aceste situații într–un paragraf dedicat, spre sfârșitul acestui sub–capitol)

b. Nu are putere Sf.Cruce pe care o facem corect, dacă nu avem trăire și simțire

creștin–ortodoxă.

Când facem semnul Sf.Crucii, trebuie să fim conștienți de trăirea/simțirea noastră din acest moment:

- calm, răbdare, atenție la sine, luare aminte la sine;
- trezvie, suntem conștienți că acesta este un moment de „trezire“ la realitatea războiului duhovnicesc;
- credință, nădejde și încredere în puterea Crucii (implicit avem credință, nădejde și încredere în puterea lui Dumnezeu);
- curaj duhovnicesc, pentru războiul nevăzut cu demonii din noi și de lângă noi;
- voință, silire de sine, osteneală conștientă;
- hotărâre, determinare, seriozitate, perseverență, încredere în sine;
- sfântă frică de Dumnezeu, dragoste nesfârșită pentru Dumnezeu, încredere nesfârșită în Dumnezeu;
- recunoștință pentru jertfa Mântuitorului nostru Iisus Hristos;
- căință și pocăință pentru starea personală de păcătoșenie;
- durere cu străpungerea „inimii“ pentru propriile păcate;
- durere cu străpungerea „inimii“ pentru cei apropiați;
- smerenie, smerire de sine, întristarea „cea bună“, cumiștenia duhului.

Demonii, ateii și sataniștii pot face asupra lor semnul Crucii, dar ca un simplu exercițiu de mișcare fără valoare, eventual pentru a „dovedi“ celor din jur că semnul Crucii nu are valoare.

Evident, din start lipsa lor de credință și intenția de hulire anulează puterea Crucii pe care aceștia o fac. Cum poți dovedi puterea Crucii dacă hulești și în sinea ta tăgăduiești puterea ei?

Multe vise sunt înșelătoare pentru creștini, deoarece aceștia visează diverse rude decedate. În vise aceste rude le transmit mesaje importante și „dovedesc“ credibilitatea visului/mesajului prin realizarea asupra corpului a semnelor Sf.Crucii. Așa cum vă dați seama, aceste vise sunt înșelătoare, iar ruda care transmite mesajul este în realitate un demon care în vis a luat chipul rudei decedate.

Demonii nu au nicio problemă să ia chipul unui rude (vii, decedate) și să facă corect semnul Crucii, asupra lor acest semn nu devine Sfânta Cruce purtătoare de Har.

c. Nu are putere Sf.Cruce care este făcută de un creștin care și-a pierdut Taina Mirungerii (pecetea Sf.Duh) și/sau Harul Sf.Botez, prin diferite situații ca de exemplu:

- acceptarea pecetuirilor anti–hristice pe frunte și mâna dreaptă (tatuarea cu raze laser a numărului satanic 666, cu cifre „la vedere“ sau codificat prin cod de bare);
 - primirea prin semnătură de acceptare a buletinului/actelor personale care conțin chip biometric și/sau numărul satanic 666 (cu cifre „la vedere“, sau codificări prin simboluri oculte);
 - apostazia de Biserica Ortodoxă și trecerea la o erezie creștină, care eventual le face un nou „botez“;
 - apostazia prin ecumenism, acceptarea dogmatică și liturgică a unirii „bisericilor“;
- Această mega–apostazie este lepădarea directă de Dumnezeu, prin nerespectarea dogmelor și adevărilor de credință apostolice ortodoxe, care au fost date nouă de Dumnezeu prin gura și mâna Sfinților Părinți.
- practicarea vrăjitoriei, plata serviciilor de vrăjitorie;

- hulire și blestemare, sistematică și conștientă;
 - trădarea de aproapele, ca activitate premeditată, conștientă și sistematică;
 - tentative repetate de sinucidere;
 - înregimentarea în organizații satanice, oculte;
 - participarea sau practicarea ritualurilor de jertfă satanică;
 - criminalitate în formă gravă: pedofilie (violuri de copii), răpiri de copii și adolescenți, obligarea la prostituție, abuzuri sexuale sistematice, otrăvire, iradiere, etc.;
 - participarea premeditată și conștientă la conspirația declanșării războaielor militare și civile;
- Etc.

d. Nu are putere Sf.Cruce care este făcută peste „necurăție”, precum sunt:

- urina umană și animală;

Sf.Cruce nu va putea curăța de demoni o zonă care a fost spurcată prin vrăjitorie cu urină. De aceea în aceste cazuri mai întâi zona spurcată (obiectul) se spală cu detergent/săpun, și apoi se dă locul respectiv cu Agheasmă Mare în semnul Sf.Cruci. (Înainte de a spăla zona spurcată prin vrăjitorie cu urină, ne vom stropi cu Agheasmă Mare pe mâini, față, tot corpul)

- sângele menstrual, este aceeași situație precum „necurăția” prin urină;
- fecale umane și animale, este aceeași situație precum „necurăția” prin urină;
- „necurăție” sunt demonii, în sensul că Sf.Cruce făcută peste ei poate să-i alunge, dar nu poate să-i curățească (sfințească, elibereze, restaureze) de răul și ura ontologică care le reprezintă acum ne-ființa;
- buletinul cu chip biometric (vezi explicația în paragraful următor);
- cele 2 pecetluri anti-hristice (vezi explicația în paragraful următor).

e. Nu are putere Sf.Cruce care este făcută peste pecetlurile satanice personale.

Sf.Cruce **nu** va avea putere peste următoarele pecetluri satanice:

x. buletinul cu chip biometric, pe care îl primești prin semnătură de acceptare.

Aceste buletine conțin în ascuns simboluri satanice și codificarea numărului satanic 666, deci implicit pe aceste buletine stau „legați” demonii.

Odată cu acceptarea buletinului cu chip biometric, demonul corespunzător va primi dreptul să stea mereu lângă tine și să-ți influențeze gândirea.

Deoarece buletinul cu tot ce conține el în ascuns este primit de tine prin semnătură personală de acceptare, Sf.Cruce nu mai are putere de curățire asupra acestui act.

Poți să-l dai cu Agheasmă Mare, cu mir sfințit, etc. și degeaba, demonul pe care l-ai primit odată cu buletinul nu va mai pleca de lângă tine.

Odată ce ai acceptat cu semnătură buletinul cu chip biometric, acest demon nu va mai pleca de lângă tine, indiferent ce ai face: chiar dacă te spovedești, dacă arunci buletinul la gunoi, dacă arzi buletinul, dacă duci buletinul înapoi la administrația locală, dacă duci buletinul la biserică pentru a fi binecuvântat în Sf.Altar, dacă faci pe buletin Sfinte Cruci cu mir sfințit, dacă faci asupra ta sute și mii de Sf.Cruci, dacă dai buletinul cu Agheasmă Mare, dacă tu personal te dai cu Agheasmă Mare, etc.

De aceea toți Sfinții, Părinții și duhovnicii cu frică de Dumnezeu i-au învățat pe creștinii ortodocși, sub nicio formă să nu accepte și să nu primească astfel de acte de identitate care conțin chip biometric și/sau simbolică satanică–ocultă, ascunsă și/sau „la vedere”.

xx. zonele pe trup a celor 2 pecetluiri anti-hristice, pe care le primești prin semnătură (electronică) de acceptare.

Aceste pecetluiri vor fi tatuate/făcute cu raze laser pe mâna dreaptă și pe frunte, și **NU vor mai putea fi niciodată curățate prin puterea Sf.Cruci.**

Aceste pecetluiri vor conține numărul 666, fie direct prin tatuarea acestor numere, fie indirect prin tatuarea unui cod de bare.

Odată cu acceptarea personală a acestor pecetluiri, 2 demoni vor primi imediat dreptul de a sta pe cele 2 zone marcate cu laser: un demon va sta pe mâna dreaptă a omului și un demon va sta pe fruntea celui care a primit pecetluirea.

Acești demoni nu vor mai putea fi alungați de pe om niciodată, nici prin Agheasmă Mare, nici prin mir sfințit, nici prin Sf.Cruce, nici prin spovedanie, etc.

Demonul de pe mâna dreaptă va avea puterea de a împiedica omul să mai facă pe corp o Sf.Cruce, iar demonul de pe frunte va avea puterea să împiedice omul să se mai gândească la Dumnezeu, să gândească normal, să gândească rugăciuni, etc.

Toți Sfinții și Părinții ne-au avertizat ca sub nicio formă să nu acceptăm aceste pecetluiri, indiferent de foamea care va urma, de teroarea și uciderile care se vor face, din cel puțin 2 motive:

– datorită căldurii sufocante (peste 50 grade Celsius), razelor soarelui și atmosferei contaminate de radioactivitate (va fi după al Treilea Război Mondial), **pecetluirea antihristică cu raze laser va produce asupra trupului omului dureri îngrozitoare, care vor dura încontinuu 24 ore din 24.**

Cei pecetluiți vor avea mereu senzația că sunt pecetluiți cu un fier înroșit în foc, care le este aplicat încontinuu pe frunte și pe mână. Durerile de arsură a celor pecetluiți vor fi atât de mari, neîncetate și insuportabile, încât foarte mulți vor dori să se sinucidă, dar spre disperarea lor în acei ani moartea se va lua de la oameni.

Durerile de arsură, plângerile și urletele lor vor continua fără încetare, secundă de secundă, zi și noapte, timp de 3 ani și jumătate.

– după venirea salvatoare a Mântuitorului Iisus Hristos, **toți cei pecetluiți vor primi izbăvirea de a muri cu trupul, pentru ca imediat apoi să „plece” cu duhul spre înfricoșatele chinuri ale iadului.**

Notă: Sf.Cruce are valoare de curățire a codurilor de bare (care codifică numărul satanic 666), cu care sunt pecetluite satanic toate produsele care se comercializează în magazine.

Prin Sf.Cruce și Agheasmă Mare, vom alunga demonul care stă „legat” pe aceste coduri de bare ale produselor pe care le cumpărăm din magazine (vezi mai departe în acest sub-capitol paragraful 24).

Cum „activăm” puterea Sfintei Cruci.

Trebuie să știm să dăm „plus-valoare” Sfintei Cruci și să știm să „activăm” Sfânta Cruce.

a. În primul rând, Sf.Cruce are valoare harică (de apărare, protecție, exorcizare, întărire, alungarea duhurilor rele) doar atunci când credem în ea, când credem în Mântuitorul Iisus Hristos și în jertfa Sa.

Altfel pentru necredincioși, îndoielnici, căldicei, cârcotași, atei și/sau sataniști, Sfânta

Cruce rămâne doar un simplu exercițiu fizic, de mișcare a mâinii drepte. Să nu vă păcăliți că dacă cineva face pe corp Sfânta Cruce (persoană reală, vedenie în vise, apariție în fața noastră), gata avem de a face cu un creștin credincios, eventual avem un vis de la Dumnezeu.

De aceea **îndrăcîții și demonizații (și demonii în vise) pot face sute de Sfinte Cruci, pe care oricum le fac incorect. Asupra lor acest simbol sfânt nu are efect haric.** În mintea și sufletul lor ei nu fac un simbol haric, ci doar un oarecare exercițiu fizic.

b. Pentru a avea „valoare“ de binecuvântare, sfințire, curățire și exorcizare, **întotdeauna trebuie făcute minim 3 Sfinte Cruci**, care neapărat trebuiesc însoțite de următoarele rugăciuni (după caz):

rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc, o rugăciune personală de sfințire/curățire (de 3 ori), neîncetat mental *rugăciunea lui Iisus*.

BINECUVÂNTĂM, SFINȚIM, CURĂȚIM, EXORCIZĂM DUHURI DIN TRUPUL NOSTRU, SPAȚII (DE MUNCĂ, DE LOCUIT), GRĂDINI, COPACI, APE, MAȘINI, ALIMENTE, BUNURI, OBIECTE, ETC. =
– **TĂMÂIEM PESTE OAMENI, SPAȚII, ETC., REALIZÂND ÎN AER SEMNUL SFINTEI CRUCI (x3) +**
– **SFINȚIM OAMENI, SPAȚII, OBIECTE, ETC. PRIN PULVERIZAREA DE AGHEASMĂ MARE ÎN SEMNUL SFINTEI CRUCI +**

– **FACEM CORECT CU MÂNA DREAPTĂ SEMNUL SFINTEI CRUCI (DE MINIM 3 ORI) +**

– **SPUNEM RG. DE DEZLEGARE A SFINTEI CRUCI +**

(OPȚIONAL ÎN PLUS SPUNEM RG. DE DEZLEGARE A SF.ILARION ARGATU + RG. DE DEZLEGARE A SF.MUCENIC CIPRIAN + RG.DE PROTECȚIE A SF.PATRICK)

– **SPUNEM RG.TATĂL NOSTRU de 3–10 ori +**

– **SPUNEM RG.ÎMPĂRATE CERESC de 3–10 ori +**

– **SPUNEM O RUGĂCIUNE PERSONALĂ DE CURĂȚIRE (BINECUVÂNTARE, SFINȚIRE) DE 3 ORI +**

– **LUCRĂM NEÎNCETAT MENTAL RUGĂCIUNEA LUI IISUS.**

Foarte important:

PENTRU A AVEA „VALOARE“ DE BINECUVÂNTARE, SFINȚIRE, CURĂȚIRE ȘI EXORCIZARE, ÎNTOTDEAUNA TREBUIE FĂCUTE MINIM 3 SFINTE CRUCI:

„În numele Tatălui, al Fiului și al Sf.Duh, Amin.“

c. Spunem rugăciunile principale de protecție, dezlegare, curățire.

x. Rugăciunea Tatăl Nostru este următoarea:

*„Tatăl nostru Care leiești în ceruri,
sfințească–se numele Tău:*

vină împărăția Ta;

facă–se voia Ta,

precum în Cer, așa și pe pământ.

Pâinea noastră cea spre ființă dă–ne–o nouă astăzi;

și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri;

și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean.

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava,

*a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.
Amin.“*

xx. Rugăciunea Împărate Ceresc este următoarea:
*„Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului,
Care pretutindenea ești și toate le–mplinești,
Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață,
vino și Te sălășluiește întru noi oamenii,
și ne curățește pe noi de toată stricăciunea,
și mântuiește, Bunule, sufletele noastre.
Amin.“*

xxx. Rugăciunea lui Iisus poate fi spusă în mai multe variante, la alegere în funcție de trăirea noastră:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește–mă“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește–mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește–ne pe noi robii tăi“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește pe robul Tău X (spunem prenumele)“

(spunem prenumele persoanei doar la primele rugăciuni, apoi ne rugăm fără a mai spune prenumele persoanei, rugăciunea se va termina la cuvintele „pe robul Tău“)

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / milostiv fii mie păcătosului“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, ajută neputinței mele“

sau

„Învrednicește–mă Doamne să Te iubesc / atât cât mă iubești Tu“

Etc.

d. Împreună cu semnul Sfintei Cruci, **rugăciunea Sfintei Cruci este absolut necesară pentru curățirea de spații și apărarea de vrăjitorie**, de aceea ea trebuie bine învățată pe de rost.

Rugăciunea de dezlegare a Sfintei Cruci este următoarea:

„Să învie Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce–L urăsc pe Dânsul. Să piară cum piere fumul; cum se topește ceara de fața focului, așa să piară diavoli de la fața celor ce iubesc pe Dumnezeu și se însemnează cu semnul Crucii și zic cu veselie:

Bucură–te, preacinstită și de viață făcătoare Crucea Domnului, care alungi pe diavoli cu puterea Celui ce S–a răstignit pe tine, a Domnului nostru Iisus Hristos, și S–a pogorât la iad și a călcat puterea diavolului și te–a dăruit nouă pe tine, cinstită Crucea Sa, spre alungarea a tot pizmașul.

Îngrădește-mă, acoperă-mă și mă păzește, Doamne, cu puterea Cinstitei și de viață purtătoare Tale Cruci, depărtând de la mine tot răul.

O, preacinstită și de viață făcătoare Crucea Domnului, ajută-mi cu Sfânta Doamnă Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, și cu toți sfinții în veci. Amin.“

e. Rugăciunile personale de curățire și binecuvântare pot fi și următoarele (se spun de 3 ori, cu 3 Sfinte Cruci):

„Doamne, alungă de la mine tot ceea ce îmi menește (acum) această vrăjitoare.“

„Doamne, tot ceea ce îmi menește (acum) acest om, pe pustiu să se ducă și la mine să nu se mai întoarcă.“

„Doamne, dezleagă de la mine toate vrăjile și întru nimic să se prefacă.“

„În numele Mântuitorului Iisus Hristos, piei, depărtează-te, fugi.“

„Doamne, alungă duhurile necurate de la mine, și aici să nu se mai întoarcă.“

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă de la mine pe ispititorul și gândul cel necurat“

„Cu pecetea Harului Sfântului Duh, se binecuvântează, curățește și sfințește această (băutură, mașină, haină, minge, ușă, fereastră, casă, etc.). Amin.“

„Prin Sfânta Cruce, se pune pecetea Harului Sfântului Duh peste această (băutură, mașină, haină, minge, ușă, fereastră, casă, etc.). Amin.“

„Doamne, alungă duhurile necurate din/de la (mine, copilul meu, familia mea, actele mele, mașina mea, casa mea, fântâna mea, mâncarea mea, alimentele mele, animalele mele, grădina mea, biroul meu, hainele mele, afacerea mea, firma mea, sculele mele de muncă, etc.) și aici să nu se mai întoarcă.“

„Doamne, tot ce a menit persoana (numele) când mi-a dăruit (numele obiectului, alimentului, cadoului), pe pustiu să se ducă și la mine să nu se mai întoarcă.“

„Doamne, tot ce a menit persoana (numele) când mi-a vorbit la telefon, pe pustiu să se ducă și la mine să nu se mai întoarcă.“

„Doamne, tot ce a menit persoana (numele) când mi-a vorbit direct și personal, pe pustiu să se ducă și la mine să nu se mai întoarcă.“

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește acest (cadou, bun, produs, aliment, echipament, etc.), pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește această (băutură, mașină, haină, minge, etc.), pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește aceste alimente (siropuri, etc.), pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățesc și sfințesc aceste alimente (siropuri), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește acest (această) , în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu, pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

„Se binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu (casă), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește această situație, pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește această situație, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește drumul lui X (numele) pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește drumul lui X (numele), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă, apără-mă și mă păzește de tot răul, să ajung cu bine acasă (la destinație).“

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă, apără-mă și mă păzește de tot răul.“

„PreaSfânta Maica Domnului, te rog ajută-mă, apără-mă și mă păzește de tot răul, să ajung cu bine acasă (la destinație).“

„Te binecuvântează, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească de tot răul. Amin.“

„Fii binecuvântat(ă), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească de tot răul. Amin.“

„Te binecuvântează, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, binecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste tine, drumurile tale, casa ta, profesia ta, familia ta, copiii tăi, peste toată viața ta. Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească mereu, de tot răul. Amin.“

f. Alte rugăciuni de apărare, dezlegare și curățire foarte utile sunt și următoarele:
rugăciunea de dezlegare a Părintelui Ilarion Argatu, rugăciunea de dezlegare a Sf. Mucenic Ciprian, rugăciunea de protecție a Sf. Patrick.

Rugăciunea de dezlegare a Părintelui Ilarion Argatu este următoarea:

„1. Doamne, iartă păcatele mele, ale robului tău (N) și păcatele celor din familia mea: ale părinților mei, ale bunicilor mei, ale celor adormiți din neamurile noastre, ale moșilor și strămoșilor până la al nouălea neam – și dăruiește-mi mie împlinirea dorinței mele (spui dorința.....).

2. Alungă Doamne de la robul tău (N), de la familia și casa mea toate duhurile rele/necurate, pe pustiu să se ducă, unde om nu locuiește și la mine să nu se mai întoarcă și pe mine vindecă-mă.

3. Dezleagă-ne și izbăvește-ne Doamne: pe mine, (pe X,Y,Z), pe copiii mei, pe urmașii mei și casa mea, (casa lui X,Y,Z), casa copiilor mei și casa urmașilor mei de toate vrăjile, blestemele, legăturile, farmecele, programele, demonii cu care vrăjmașii știuți și neștiuți ne-au legat trupul, sufletul, mintea, casa și viața noastră. Dezleagă-le Doamne pe toate acestea și tot răul întru nimica să se prefacă.

4. Doamne, arată-mi pe cei care fac vrăji și pe toți aceia care îmi doresc în ascuns răul, ca să mă pot feri de ei.

5. Dezleagă-ne și izbăvește-ne Doamne: pe mine, (pe X,Y,Z), pe copiii mei și pe urmașii mei de toate legăturile și relațiile [socializarea, vecinătatea, prietenii, (coabitarea), (cununia), (colaborările), (ierarhiile), (subordonările), (ascultările), etc.] cu oamenii îndrăciți, demonizați, invidioși, lacomi, curvari, trădători, ispitori, etc., cu toți aceia care îmi doresc răul, indiferent cine sunt aceștia.

6. Dezleagă-ne Doamne: la mine, (la X,Y,Z), la copiii mei și la urmașii mei: tăcerea, răbdarea, înțelepciunea, memoria, atenția, înțelegerea, smerita cugetare, cumpătarea, înfrânarea, împotrivirea la păcat, pocăința, rugăciunea, postirea, drumurile, darul de bani, darul de casă, darul de mașină, darul de îmbrăcăminte, darul de încălțăminte, darul de sănătate, darul de mâncare, darul de pământ sănătos și roditor, darul de apă, darul de bunurile necesare supraviețuirii, darul de informație, darul de oameni folositori, (darul de cununie), darurile de hărnicie, priceperea de a face bani, priceperea de a munci pământul, puterea de munci cu pricepere și spor, toate care mi-au fost legate. Amin.“

(pentru acest citat vezi în cadrul acestui capitol referința 3)

Rugăciunea de dezlegare a Sf. Mucenic Ciprian este următoarea:

„Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, creatorule și chivernisitorule a

toate, sfânt și slăvit ești; Împăratul împăraților și Domnul domnilor, slavă Ție.
Tu Cel ce locuiești în lumina cea nepătrunsă și neapropiată, pentru rugăciunea mea a nevrednicului robului Tău, îndeapătează demonii și stinge viclenia lor de la robii Tăi aceștia (N); revarsă ploaie la bună vreme peste tot pământul, ca să-și dea el roadele sale; copacii și viile să rodească deplin; mamele să fie dezlegate și eliberate de nerodirea pântecelui; acestea și toată lumea mai întâi fiind dezlegate, dezleagă și toată zidirea mâinilor Tale de toate legăturile diavolești.
Și dezleagă și pe robii Tăi aceștia (N) împreună cu toți ai casei lor, de toate legăturile satanei făcute prin farmece, magie și alte lucrări potrivnice.
Împiedică Tu Doamne Dumnezeu părinților noștri toată lucrarea întunericii. Tu Cel ce dai dezlegare de magie, de farmece, de vrăji, de toate lucrările drăcești și de toate legăturile lor, și distruge toată lucrarea vicleană prin pomenirea sfântului Tău nume.
Așa, Doamne, Stăpâne a toate, auzi-mă pe mine nevrednicul slujitorul Tău și dezleagă pe robii Tăi aceștia (N) care stau de față și cer mila Ta, de toate legăturile satanei și dacă sunt legați în cer sau pe pământ, sau cu piele de animale necuvântătoare, sau cu fier sau cu piatră, sau cu lemn, sau cu scriere, sau cu sânge de om, sau cu al păsărilor, sau cu al peștilor, sau prin necurăție, sau prin argint viu, sau în alt chip s-au abătut asupra lor, sau din altă parte au venit: din mare, din fântâni, din morminte, sau din orice alt loc, sau dacă a venit prin unghii de om, de animal, sau gheare de pasăre, sau prin șerpilor cei vii și morți, sau prin pământul morților, sau dacă a venit prin străpungere de ace, sau alte asemenea lucrări, dezleagă-le Tu Doamne pentru totdeauna, cu puterea Ta cea mare (preotul face acum semnul crucii peste credincioși).
Tu Doamne, Dumnezeu nostru, Care cunoști și știi toate, dezleagă, sfarmă și distruge acum, toate lucrările diavolești, iar pe robii Tăi (N) cu toți ai casei lor păzește-l nevătămați.
Zdrobește cu însemnarea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci toate puterile potrivnicilor. Pustiește, distruge și îndeapărtează pentru totdeauna lucrările magiei, vrăjitoriei și fermecătoriei de la robii Tăi (N).
Așa Doamne Preamilostive, auzi-mă pe mine păcătosul slujitorul Tău, care mă rog pentru robii Tăi aceștia (N), și dezleagă-l de demonul de amiază, de toată boala și tot blestemul, de toată mânia, clevetirea, invidia, farmecele, nemilostivirea, lena, lăcomia, neputința, neînțelepciunea, mândria, cruzimea, nedreptatea, și de toate răătăcirile și greșelile știute și neștiute, pentru sfânt numele Tău, că binecuvântat ești împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.“

Rugăciunea de apărare a Sf.Patrick este următoarea:

„Mă ridic astăzi

întru nemărginita putere, chemarea Treimii –
crediința în Trei, mărturisirea Unuia,
Dumnezeu Atoatefăcătorul.

Mă ridic astăzi

întru puterea Nașterii lui Hristos, și Botezul,
puterea Răstignirii Lui, și Mormântul,
puterea învierii Lui, și Înălțarea
puterea Pogorârii Lui la Judecata cea nemitarică.

*Mă ridic astăzi
întru puterea cetelor Serafimilor
în ascultarea îngerilor,
în slujirea Arhanghelilor,
în nădejdea învierii într-o răsplată,
în rugăciunile Patriarhilor,
în prorociile Prorocilor,
în propovăduirea Apostolilor,
în credința Mărturisitorilor,
în neprihănirea Fecioarelor Sfinte,
în faptele dreptților.*

*Mă ridic astăzi
întru puterea cerului,
lumina soarelui,
strălucirea zăpezii,
frumusețea focului,
iuțea fulgerului,
sprinteneala vântului,
adâncimea mării,
statornicia pământului,
tăria stâncilor.*

*Mă ridic astăzi
întru puterea lui Dumnezeu, să mă îndrume,
tăria lui Dumnezeu, să mă țină,
înțelepciunea lui Dumnezeu, să mă călăuzească,
ochiul lui Dumnezeu, să mă vegheze,
urechea lui Dumnezeu, să mă audă,
cuvântul lui Dumnezeu, să-mi grăiască,
mâna lui Dumnezeu, să mă păzească,
calea lui Dumnezeu, să-mi stea înaintea,
pavăza lui Dumnezeu, să mă acopere,
oastea lui Dumnezeu, să mă mântuiască
de cursele dracilor,
de ademenirile păcatelor,
de poftele firii,
de tot cel ce-mi voiește răul,
fie aproape ori departe,
fie singur ori în mulțime.*

*Acestea toate le chem astăzi
împotriva a toată puterea vrăjmașă fără de milă
ce vrea să vie asupra trupului și sufletului meu:
împotriva descântecelor prorocilor mincinoși,
împotriva legilor întunecate ale păgânătății,
împotriva legilor mincinoase ale ereziei,
împotriva înșelăciunilor închinării la idoli,*

*împotriva vrăjilor femeilor, magilor și măiaștrilor,
împotriva a toată cunoștința oprită sufletului omenesc.
Hristos să mă păzească astăzi
de toată otrava, de ardere,
de înecare, de rană,
ca să mă învrednicesc de multă răsplată.*

***Hristos cu mine,
Hristos înainte,
Hristos în urmă,
Hristos în mine,
Hristos dedesubt,
Hristos deasupra,
Hristos la dreapta,
Hristos la stânga,
Hristos când mă culc,
Hristos când șed,
Hristos când mă scol,
Hristos în inima a tot cel ce cugetă la mine,
Hristos în gura a tot cel ce vorbește cu mine,
Hristos în tot ochiul ce mă vede,
Hristos în toată urechea ce mă aude.***

*Mă ridic astăzi
întru nemărginita putere, chemarea Treimii –
credința în Trei, mărturisirea Unuia,
Dumnezeu Atoatefăcătorul.
A Domnului este mântuirea,
A Domnului este mântuirea,
A lui Hristos este mântuirea.
Mântuirea Ta, Doamne, fie pururea cu noi.“*

De ce trebuie să facem zilnic sute (mii) de Sfinte Cruci. Scopuri pentru care facem semnul Sfintei Cruci.

- 1.** În semn de recunoștință pentru jertfa Mântuitorului Iisus Hristos, care prin suferința Sa pe Sf.Cruce a iertat toate păcatele oamenilor (trecute, prezente și viitoare) și ne-a schimbat firea.
- 2.** În semn de ascultare, recunoștință, evlavie, credință și smerenie față de Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos.
În acest sens, când trecem pe lângă o biserică ortodoxă, obligatoriu vom face corect pe corp 3 Sf.Crucii și vom spune mental o rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu.
În cazul bărbaților, dacă au ceva pe cap (șapcă, fes, cască militară, etc.), indiferent de vreme aceștia mai întâi își vor descoperi capul și apoi vor face *Sfintele Cruci*.
- 3.** Pentru a exorciza din trupul nostru demonii patimilor pe care le-am lucrat.
Practic nu poate exista despățimire completă, adică exorcizare demonică completă, fără a face zilnic pe corp minim 100–1.000 Sfinte Cruci.
- 4.** Pentru a testa care vise sunt înșelare și care vise sunt într-adevăr de la Dumnezeu

(pentru acest aspect citiți în capitolul 19 paragraful **19.6.17.e**).

5. Pentru a ne calma o criză bruscă de ură, mânie, gelozie, invidie, agresivitate, răutate, bârfire, lăcomie, frică, lașitate, etc., care în realitate reprezintă forme de influențare demonică.

Pentru a depăși această ispită demonică, imediat timp de 10–20 minute vom face peste corpul nostru corect semnul Sf.Cruci, și simultan vom spune rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc, apoi vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.
Opțional în plus, putem spune și o scurtă rugăciune personală:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă de la mine pe ispititorul și gândul cel necurat“

6. Pentru a dobândi Rugăciunea minții și Rugăciunea inimii (vedeți anterior în acest capitol sub–capitolul **3.4**).

În mod obișnuit *rugăciunea lui Iisus* nu este obligatoriu corelată și cu Sfânta Cruce, dar cei silitori și râvnitori vor face mai mult decât începătorii, astfel:

x. În plus pentru cei silitori, neîncetat în timpul zilei, după fiecare 3 *rugăciuni ale lui Iisus* vom face și 1 Sf.Cruce (făcută corect), timp în care vom spune mental 1 rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu.

Practic vom face 1 Sf.Cruce, pentru 4 rugăciuni spuse mental.

Rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu poate fi și următoarea:

„Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Doamne, slavă Ție“

DUPĂ FIECARE 3 RUGĂCIUNI ALE LUI IISUS VOM FACE 1 SFÂNTĂ CRUCE, TIMP ÎN CARE VOM SPUNE MENTAL 1 RUGĂCIUNE DE SLAVOSLOVIRE A LUI DUMNEZEU.

xx. În plus pentru cei râvnitori, neîncetat în timpul zilei, vom face câte 1 Sf.Cruce la fiecare rugăciune spusă mental: fie că este *rugăciunea lui Iisus*, fie că este rugăciune pentru Sf.Maica Domnului, fie că este rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu.

7. Oriunde ne aflăm, pentru a curăța de duhuri tot ce mâncăm și bem.

x. Trebuie să îndepărtăm demonii și duhurile de boală care pot sta (și de obicei stau) pe tacâmurile, farfuriile, mâncăturile și produsele alimentare pe care le vom consuma: masa, cratițele cu mâncare, farfuriile goale și pline, tacâmurile, sticle (cu ulei, oțet, siropuri de fructe, bulion, etc.), farfuria cu pâine, felia de pizza, shaorma, paharul cu apă, paharul cu vin, cana cu cafea, paharul de carton de la dozatoare, sticle de vin (bere, etc.), etc.

xx. O atenție specială trebuie să avem pentru curățirea tuturor produselor din carne cumpărate și a produselor gătite din carne, pe care le consumăm pe loc, imediat după achiziție (friptură, cârnăciori, pizza, shaorma, sandwich, mititei, pui crispy, etc.).
Duhurile de boală stau de obicei pe aceste produse din carne.

xxx. La fel vom face peste toate cumpărăturile pe care le aducem acasă de la poștă,

piață, obor, mall, market, magazine, vecini, etc.

Tot ce aducem acasă este încărcat energetic (foarte) negativ de la oamenii care au produs, depozitat, transportat, manipulat și vândut aceste produse.

Până să ajungă în mâna noastră, tot ce aducem acasă a trecut prin mâna multor oameni, care au drăcuit, înjurat, blestemat, au făcut glume sexuale, au făcut glume blasfemice, etc.

Datorită exploatării economice generalizate, gândirea multor oameni din producție, transport și vânzări este plină de ură, drăcuire, nemulțumire, răutate, criticism, invidie, disprețuire, akedie, blesteme, înjurături, etc.

Deci trebuie să îndepărtăm energiile negative de pe toate produsele alimentare și nealimentare pe care le aducem în acasă.

iv. O atenție specială trebuie să avem și pentru curățirea de duhuri și vrăjitorii a tuturor siropurilor medicale, siropurilor cu multivitamine, etc., pe care le vom consuma.

Cum curățăm de duhuri produsele alimentare, băuturile, lichidele și siropurile:

x. Dacă produsele achiziționate au etichete cu coduri de bare, prima dată vom îndepărta aceste marcaje (vezi mai departe în acest sub–capitol paragraful **24**).

xx. Vom pulveriza peste toate produsele achiziționate cu Agheasmă Mare și opțional cu spirt medicinal (folosim spirtul din motive de igienă).

xxx. Pentru consumul siropurilor medicale și/sau a siropurilor cu multivitamine, prima dată imediat după desigilarea capacului, vom adăuga în sticlă puțină Agheasmă Mare (pentru copii până la 7 ani) sau puțină Agheasmă Mică (pentru cei peste 7 ani). Nu luăm nicio guriță din aceste siropuri până ce mai întâi nu adăugăm în sticle această Agheasmă.

iv. La final vom face peste produse semnul Sf.Cruci și simultan vom spune mental/verbal rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc și o rugăciune personală de curățire (de 3 ori).

Cum curățăm de duhuri mâncarea gătită, farfuriile de pe masă, spațiul de servire.

x. Dacă suntem acasă, prima dată pulverizăm cu Agheasmă Mare peste masă, farfurii, pahare, tacâmuri, cratițe, peste tot spațiul unde vom servi masa (bucătărie, cameră de zi, terasă, etc.).

Apoi cu mâna dreaptă vom face încontinuu semnul Sf.Cruci peste cratițe, pahare, tacâmuri, farfurii, etc., timp în care vom spune rugăciunea Tatăl Nostru și câteva rugăciuni de curățire (de 3 ori). După ce facem aceste măsuri putem să începem să mâncăm.

xx. Dacă suntem într–un loc public, vom face semnul Sf.Cruci peste tacâmuri, pahare, farfurii și alimente într–un mod discret, prin suflarea peste ele a Sfintei Cruci de lumină (vizualizăm mental ca fiind de lumină Sf.Cruci pe care le facem prin suflare, cu gura).

În acest timp, vom spune rugăciunea Tatăl Nostru și câteva rugăciuni de curățire (de 3 ori). După ce facem aceste măsuri putem să începem să mâncăm.

xxx. Aceia care sunt în linia întâi a războiului duhovnicesc (au probleme cu vrăjitoriile, trăiesc lângă trădători care le otrăvesc mâncarea, etc.), vor face semnul Sf.Cruci (cu mâna dreaptă, sau vizualizarea mentală a unei Cruci de lumină albă) și vor binecuvânta

fiecare linguriță de mâncare și fiecare gură de apă pe care o beau.

iv. Pentru aceia care consideră exagerate aceste măsuri (de curățire a orice aliment și băutură pe care le consumăm), aș dori să amintesc **câtă atenție avea Sf.Paisie Aghioritul, atunci când își făcea și bea un simplu ceai:**

– după ce punea apa rece în ibric (o conservă goală de tablă), făcea peste apă semnul Sf.Cruci și spunea verbal o rugăciune scurtă: „*Slavă Ție Dumnezeu!*“;

– la fel făcea după ce în apa rece punea plantele de ceai (Sf.Cruce + rugăciune);

– la fel făcea când ceaiul era gata și lua ibricul de pe foc (Sf.Cruce + rugăciune);

– la fel făcea deasupra cunii, înainte să bea ceaiul făcut (Sf.Cruce + rugăciune).

Deci pentru a bea o simplă cană de ceai, Sf.Paisie făcea 4 Sf.Cruci și spunea 4 rugăciuni scurte (!). Oare noi suntem scutiți de la acest efort ?

Este bine să nu fim cârcotași, să nu avem părere de sine, și să luăm bine aminte la aceste exemple de viețuire și protecție realizate de monahi și preoți, pentru a nu avea apoi surpriza îndrăcirii cu demoni periculoși.

Rugăciunile de curățire a mâncării gătite, alimentelor, siropurilor, lichidelor pot fi și următoarele:

„*Slavă Ție Dumnezeu!*“ **x3**

sau

„*Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățesc și sfințesc aceste alimente (siropuri), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.Amin.*“ **x3**

sau

„*Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește aceste alimente (siropuri, etc.), pentru Sfânt numele Tău. Amin.*“ **x3**

sau

„*Doamne, te rog binecuvântează, curățește și sfințește această mâncare, pentru Sfânt numele Tău. Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.Amin.*“ **x3**

sau

„*Doamne Iisus Hristoase, vino la noi și binecuvântează casa, masa și bucatele acestea, că de la tine vin toate, Părintele luminilor.Amin.*“ **x3**

8. Pentru a avea control și înfrânare în timpul mesei.

În timp ce mâncăm vom spune rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc, apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

Este obligatoriu, pentru a avea cumpătare, înfrânare și trezvie în timpul mesei, trebuie ca mintea noastră să lucreze aceste rugăciuni canonice elementare.

Mâncăm, vorbim, aprobăm, ne veselim, privim la TV, ascultăm orice dorim pe telefon, dar în tot acest timp mintea noastră va spune rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc, neîncetat *rugăciunea lui Iisus*.

9. Pentru a curăța de duhuri spațiile deschise și închise, obiectele pe care le folosim, locurile unde ne așezăm, stăm, dormim, locuim, trăim, muncim.

x. Demonii pot sta pe toate locurile unde ne așezăm, muncim, dormim: scaunul, canapeaua, patul, masa de lucru, covorul, sacul de dormit, mașinile și echipamentul de

muncă, calculatorul, rechizitele, florile din cameră, etc.

xx. Deoarece trăim într-o societate cufundată în vrăjitorie, sunt pline de demoni pliantele și broșurile de promovare ale unor magazine și supermarket-uri, și evident sunt pline de demoni spațiile de vânzare ale acestor magazine.

Trebuie doar ca omul să fie „atras” în spațiul fizic al magazinului, că apoi problema vânzării este „rezolvată” de demonii aduși acolo prin vrăjitorie.

Este o situație obișnuită faptul că oamenii intră în anumite magazine din mall-uri, supermarket-uri, etc. și ajung să cumpere irațional multe bunuri, alimente, produse. Apoi când oamenii ajung acasă, mintea începe să le funcționeze normal și se miră cum de au cheltuit în acel magazin toții banii disponibili, eventual cum de s-au îndatorat atât de rapid la bănci folosind cardurile de credit.

xxx. O situație mai deosebită este un spațiu deschis sau închis, care este „contaminat” cu fumul rezultat în urma unor arderi.

Orice tip de fum poate fi periculos, deoarece demonii se pot „lega” (atașa) de atomii de fum rezultați în urma arderilor. Rezultatul este că orice om care inspiră involuntar acest fum va introduce în corpul său și demonii care s-au „lipit” de fum.

Fumul rezultat în urma unor arderi poate fi și următorul:

– fumul toxic rezultat în urma arderii țigărilor;

Se expun îndrăcirii cu demoni toți aceia care fumează țigări care au fost spurcate prin vrăjitorie. În plus, dacă aceste țigări au fost spurcate cu vrăjitorii, demonii vor intra și în trupul celor care stau lângă fumător și inspiră involuntar din fumul de țigară.

– fumul toxic rezultat în urma arderii de cauciucuri și vopseluri;

– fumul toxic rezultat în urma arderii diverselor mase plastice vechi și/sau uzate (sticle, haine, termopane, pungă, găleți, borcane, farfurii, etc.);

– fumul extrem de toxic rezultat în urma arderii maselor plastice dure, care se folosesc la fabricarea interioarelor mașinilor auto (bordul, plafonul, căptușeala ușilor, etc.);

– fumul rezultat în urma arderii resturilor vegetale uscate (iarbă, paie, trifoi, etc.);

– fumul și aburii rezultați în urma producerii de alcool (mai ales în cazul alcoolului produs de persoanele fizice în propria gospodărie);

– fumul rezultat în urma arderii de hârtie, carton;

– fumul rezultat în urma pârlirii porcului și altor animale cu păr;

– fumul și aburii rezultați în urma arderii grăsimilor animale;

– fumul și aburii rezultați în urma arderii grăsimilor umane (în urma incendiilor, bombardamentelor, la crematorii, la gropile comune, etc.);

– fumul rezultat în urma arderii balegilor uscate de la animale;

– fumul rezultat în urma arderii mâncării la aragaz (plită, direct pe foc);

– fumul rezultat în urma arderii/coacerii la foc a cărnurilor (la grătar, la proțap);

– fumul rezultat în urma arderii hainelor vechi și/sau uzate;

– orice fum care are un miros neplăcut;

– fumul foarte plăcut la miros, rezultat în urma arderii bețișoarelor aromate, indiferent de aromă;

– fumul foarte plăcut la miros, rezultat în urma arderii unor mici bucățele de lemn parfumat (santal, pin, brad, cedru, etc.);

– fumul foarte plăcut la miros, rezultat în urma arderii unor bucăți de ceară parfumată, indiferent de aromă.

**Ce facem pentru a curăța un spațiu (deschis, închis) și obiectele pe care le folosim.
x. Cu semnul Sf.Cruci vom sfinți și proteja de demoni orice element natural și creat, care există în viața noastră.**

Cu Sf.Cruce binecuvântăm case, curți, cumpărături, mașini, locuri, spații închise, spații deschise, obiecte, mobile, haine, lenjerii, pături, perne, mașini, echipamente, lucruri, drumuri, intersecții, hărți, contracte, CV-uri, flori, etc.

Vom face semnul Sfintei Cruci x3 (cu mâna dreaptă):

- în aer deasupra casei unde trăim (sau bloc, cort, buncăr, depozit, anexă, etc.);
 - în aer deasupra locului complet deschis în care stăm pentru o perioadă de ore sau zile: în pădure, în câmp deschis, în lanul de porumb, etc. (și facem în aer câteva Sf.Cruci și împrejurul acestui loc);
 - asupra tuturor ușilor și porților de intrare în casă (gospodărie, șură, anexe, depozite);
 - asupra tuturor ferestrelor și pereților apartamentului, casei, mansardei, anexelor, mașinii;
- Dacă stăm la casă, aceste binecuvântări cu Sf.Cruce le vom face stând afară.
- în aer în dreptul legumelor, grădinii, culturilor agricole, fântânii, copacilor, pădurii, iazurilor, florilor, bureților, alimentelor, etc.;
 - pentru fiecare cameră, spre 6 direcții: cei 4 pereți laterali, tavan, podea;
 - imediat înainte să ne culcăm, în aer în fiecare cameră unde locuim;
 - imediat înainte să ne culcăm, peste pernele folosite în timpul nopții, peste patul și lenjeria de noapte;
 - imediat înainte să ne culcăm, peste fiecare jucărie de pluș a copiilor, pe care aceștia le țin în pat și oriunde în camera lor;
 - imediat când ajungem acasă, peste orice haină pe care am cumpărat-o (mai ales dacă este o haină second-hand, aceste haine SH fiind pline de demoni arhiconi, teologi, de apostazie, de desfrânare, etc. !);
 - peste fiecare haină, imediat înainte de a o îmbrăca;
 - peste fiecare obiect, imediat înainte de a-l folosi;
 - asupra obiectelor electro-casnice;
 - asupra florilor și plantelor din casă;
 - asupra animalelor din apartament și/sau curte (pisici, câini, găini, porci, etc.), obligatoriu seara înainte de culcare și înainte să plecăm din casă/gospodărie;
 - oricând în caz de urgență: asupra câinilor vagabonzi care ne atacă, asupra animalelor sălbatice care ne atacă, asupra animalelor domestice din gospodărie care brusc ne atacă, asupra oamenilor care ne atacă, asupra unei mașini care vine spre noi (utilaj, tanc, robot).

Etc.

Aceste Sf.Cruci x3 se fac în aer asupra obiectului binecuvântat, cu mâna dreaptă sau suflând cu gura aerul în forma Sf.Cruci.

Rugăciunile de binecuvântare și exorcizare de demoni au valoare doar dacă semnul Sf.Cruci este făcut de 3 ori consecutiv asupra spațiului/obiectului binecuvântat.

Când facem semnul Sf.Cruci, simultan vom spune rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc și o rugăciune personală de curățire (de 3 ori), apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

BINECUVÂNTĂM CASA, OBIECTE CASNICE, MAȘINA, LOCURI, SPAȚII, GRĂDINA, DRUMURI, INTERSECȚII, HĂRȚI, CONTRACTE, FLORI, ETC. =

- 1. FACEM ÎN AER ASUPRA OBIECTULUI BINECUVÂNTAT DE 3 ORI SEMNUL SFINTEI CRUCI (cu mâna dreaptă, sau suflând cu gura aerul în forma unei Sf.Cruci de lumină) +**
- 2. SPUNEM RUGĂCIUNI DE CURĂȚIRE +**
- 3. ORICÂND ȘI ORIUNDE ESTE POSIBIL, NEAPĂRAT VOM PULVERIZA CU AGHEASMĂ MARE PESTE COPII, CASNICI, OBIECTE, HAINE, LENJERII, PLANTE, ETC.**

Rugăciunile de curățire ale spațiilor deschise pot fi și următoarele:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu, pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

sau

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

sau

„Se binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu (casă), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

xx. Vom face semnul Sf.Cruci în/peste spațiul deschis care este contaminat de fum.

Când facem semnul Sf.Cruci, simultan vom spune rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc și o rugăciune personală de curățire (de 3 ori), apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

Rugăciunile de curățire ale spațiilor deschise pot fi și următoarele:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu, pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

sau

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

sau

„Se binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu (casă), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

xxx. O atenție deosebită trebuie să avem pentru a sfinți spațiul (concret – banca, barca, terasa, masa, scaunul, malul, iarba, etc.) **apropiat unei surse de apă** (lac de agrement, lac din parc, apă curgătoare, ștrand, piscină, etc.), deoarece în aceste zone se fac frecvent vrăjitorii cu demoni de curvie.

Multe fete tinere și femei fac astfel de vrăjitorii pentru influențarea demonică a unui bărbat, pe care să-l atragă spre relații de curvie sau căsătorie.

În general trebuie să fim foarte atenți și suspicioși la tentativele și insistențele unei persoane de a sta un timp într-o zonă anume, deoarece aceste vrăjitorii au o putere mare dacă persoana-țintă stă câteva minute într-o zonă de 10–100 metri apropiere de locul unde a fost făcut ritualul de vrăjitorie.

Puterea de legare a demonilor de curvie se păstrează chiar și până la 1 km de locul de realizare a ritualului de vrăjitorie, de aceea este bine să fim atenți cu mintea și să rugăm pe Dumnezeu să sfințească și curățească spațiul unde stăm.

În mod discret vom realiza semnul Sf.Cruci prin suflare cu buzele (concret peste bancă, barcă, masă, terasă, iarbă, etc.). Apoi vom spune rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc și o rugăciune personală de curățire (de 3 ori), apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

Rugăciunile de curățire ale spațiilor deschise pot fi și următoarele:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu, pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

sau

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

iv. O sfințire, protecție și curățire mai eficientă a unui spațiu este dacă vom folosi o icoană.

Vom merge prin fiecare cameră cu o icoană (iconiță) și cu această icoană vom face semnul Sf.Cruci înspre 6 direcții: cei 4 pereți laterali, tavan, podea.

Pentru fiecare cameră, de fiecare dată când facem semnul Sf.Cruci cu icoana înspre aceste 6 direcții vom spune verbal o scurtă rugăciune, ca de exemplu:

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

și

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog apără-mă(ne) și mă(ne) păzește de tot răul. Amin.“

v. O practică foarte utilă este sfințirea/protecția spațiului personal și locativ prin folosirea cărților sfinte și a unei Sfinte Cruci din lemn, care este sfințită.

Ce facem concret:

Pe o măsuță în camera unde dormim, care este eliberată de orice alte obiecte, vom așeza Biblia, Psaltirea și la urmă deasupra lor vom pune o Sfântă Cruce de lemn.

Cu această ocazie, în fiecare seară la culcare vom spune rg.Tatăl Nostru și rugăciunea Sfintei Cruci. Atât și nimic mai mult.

În timpul zilei vom ține această Sf.Cruce în fața noastră pe masa de lucru, sau pe masa din camera de zi.

Această mică stivă care cuprinde Biblia, Psaltirea și o Sf.Cruce are o mare putere de a sfinți/proteja spațiul camerei și de a ne apăra ziua și noaptea de demoni, duhuri de boală, atacuri de vrăjitorie, atacuri psi.

Această procedură o vom face în special în camera unde dormim noaptea.

Aceste Sf.Cruci de lemn deja sfințite se găsesc la pangarele mănăstirilor, costă aproximativ 50–400 RON o astfel de Sf.Cruce.

vi. Folosim multe Sf.Cruci de lemn de dimensiuni mici și medii (de 5–10–15 cm).

Aceste Sf.Cruci de lemn deja sfințite se găsesc la pangarele bisericilor, costă aproximativ 7–15–20 RON o astfel de Sf.Cruce.

Ce facem concret:

– obligatoriu lipim cu scotch de hârtie o iconiță și o Sf.Cruce de lemn pe tocul superior, pe partea interioară a ușii de intrare în domiciliu (apartament, casă, etc.);

Celor care li se pare exagerată o astfel de măsură, amintesc că în chilia sa, Sf.Paisie Aghioritul avea lipită o mică iconiță deasupra tocului ușii camerei sale.

– obligatoriu câte o Sf.Cruce de lemn vom pune în obiectele cu care plecăm din casă: haină (în buzunarul de la piept), borsetă, valiză, servietă, poșetă, rucsac, geantă, etc.;

– obligatoriu o Sf.Cruce de lemn (de 10–15 cm) vom pune în interiorul mașinii auto;

– cu toții copiii, adolescenți, tineri, maturi, seniori, vom ține mereu sub pernă o Sf.Cruce din lemn;

Oriunde mergem în deplasări, în hoteluri, la rude, la spital, etc., luăm cu noi o Sf.Cruce și o vom pune sub pernă.

– cu toții copiii, adolescenți, tineri, maturi, seniori, vom ține mereu la gât o Sf.Cruce din lână sau lemn;

Pentru copii mici foarte practice sunt cruciulițele din lână sau din material textil.

Pentru copii mai mari, adolescenți și adulți, cruciulița de la gât trebuie să fie din lemn, să aibă pe o parte sculptată o mică icoană a Sf.Maicii Domnului, iar pe cealaltă parte să fie sculptată icoana Mântuitorului Iisus Hristos.

– cu Sf.Cruce și iconițe ne vom trata durerile de cap (obișnuite, cronice);

Când avem o durere de cap, prima dată ne vom unge capul cu ulei cald în semnul Sfintei Cruci, pe care îl luăm de la candela personală care arde în casă (la icoana Sf.Maicii Domnului). Vom face aceste Sf.Crucii cu ulei pe frunte, la tâmpile, la ceafă, pe creștetul capului.

Sau pentru ungera capului vom folosi ulei pe care îl avem de la Sf.Maslu.

Apoi cu mâna dreaptă vom face 10–100 Sfinte Cruci asupra întregului cap/cranii, în modul următor: centrul frunții, ceafă (treceam cu mâna de la frunte peste creștetul capului, spre ceafă), tâmpla dreaptă, tâmpla stângă.

Apoi ne vom întinde pe pat și ne vom pune pe frunte o Sf.Cruce de lemn și o iconiță.

Timp de 30 minute vom spune mental rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc, psalmul 50 de 3 ori, și apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

În aceste 30 minute vom simți o reducere a durerii de cap. Dacă durerea persistă, vom continua să stăm întinși în pat și vom spune neîncetat *rugăciunea lui Iisus*, până când durerea de cap va trece definitiv.

– obligatoriu cruciulițe mici de 1–2 cm pot fi ținute în buzunarele hainelor, în penare, în portofele, etc.

vi. Pentru a nu face achiziții iraționale, vom lua câteva măsuri elementare:

– imediat când le aducem (primim) în casă, vom da cu Agheasmă Mare toate plantele și broșurile de promovare a produselor și magazinelor;

– imediat înainte să mergem la cumpărături, ne vom pulveriza cu Agheasmă Mare peste tot corpul și peste sacoșe, și ne vom da pe frunte, tâmpile și palme cu mir sfințit (realizăm cu mir semnul Sf.Crucii);

– când ajungem în spațiul fizic al magazinului, nu este treaba noastră să curățăm de demoni acest spațiu, și nici nu este în putința noastră de a face acest lucru.

În spațiul magazinului doar vom avea grijă să nu fim influențați mental de demonii existenți în acel spațiu, în acest sens vom spune încontinuu în mintea noastră rg.Tatăl

Nostru, rg.Împărate Ceresc, psalmul 50, *rugăciunea lui Iisus*.

vii. O practică foarte utilă și necesară este sfințirea/protecția unui spațiu deschis, prin folosirea/montarea de Sfinte Cruci și troițe în locurile publice, ca de exemplu:

- la intersecțiile drumurilor nesemnalizate cu indicatoare și mijloace rutiere: în orașe, lângă drumuri comunale, lângă drumuri sătești, lângă drumuri forestiere, etc;
- în zona centrală a intersecțiilor cu sens giratoriu;
- în toate parcările auto amenajate sau ne–amenajate, din zonele de deal, sub–carpatice, de munte, mai ales dacă sunt în apropierea unor prăpăstii;
- în fața școlilor de șoferi, în fața atelierelor de reparații auto;
- pe vârfuri de dealuri, pe vârfuri de munte, în zone de stâncărie;
- în păduri, mlaștini, deltă;
- în locurile unde au avut loc (au loc) frecvent accidente de mașină;
- în locurile unde au avut loc tragedii colective și au murit oameni;
- în stațiile de metrou, autobuz, tramvai, etc.;
- în gări, autogări;
- lângă danele porturilor unde se încarcă–descarcă mărfuri;
- în interiorul navelor maritime, locomotivelor CFR, autobuzelor rutiere, etc.;
- în spațiul interior al ștrandurilor publice, în fața clădirilor care au piscine acoperite;
- lângă râurile curgătoare, bălți, iazuri, mlaștini, baraje de apă, etc., unde sunt locurile preferate de scăldat ale copiilor și tinerilor (câte 1 troiță per fiecare hectar de apă);
- lângă lacurile amenajate din parcurile publice (câte 1 troiță pentru fiecare hectar de apă);
- lângă zonele de pescuit ale lacurilor amenajate și ne–amenajate;
- imediat lângă locurile/zonele unde au murit prin înec tineri: lângă ape curgătoare, bălți, iazuri, etc.;
- lângă izvoarele de apă potabilă (în zonă de deal, multe, lângă drumurile publice);
- lângă fântânile publice (existente la drumurile publice, în interiorul curților bisericilor, în interiorul unui spațiu cu deservire publică);
- în fața băncilor (la nivel central, la sucursale), în fața hotelurilor;
- în fața/curtea fiecărei instituții publice din România, la nivel central, județean și local (ministere, primării, prefecturi, regii autonome, spitale, unități militare, unități de poliție, penitenciare, pompieri, spitale, etc.);
- în centrul marilor piețe/spații publice existente în orașe și comune;
- pe domeniul public, imediat în fața/apropierea bisericilor și mănăstirilor creștin–ortodoxe, care au înlocuit pe turla Sf.Cruce cu baphometa satanică;
- pe domeniul public, imediat în fața/apropierea „caselor de adunare” ale „biserilor” creștine (cultele protestante și neo–protestante) care nu cinstesc Sf.Cruce;
- pe domeniul public, imediat în fața/apropierea clădirilor aparținând altor culte religioase ne–creștine (posibil) existente în România: moschei, sinagogi, temple, minarete, temple budiste stupa, corturi șamanice, „biserici” satanice, etc.;
- pe domeniul public, imediat în fața/apropierea clădirilor tip club, discotecă, restaurant, cazino, terasă, etc.;
- în toate locurile publice unde au loc (au avut loc) concerte de muzică rock;
- în toate locurile publice unde se vând droguri;
- în fața clădirilor unde se face activitate de tipul video–chat, masaj erotic, etc.;

- în fața clădirilor private unde se practică (legal, ilegal) vrăjitoria;
 - în toate locurile publice unde au loc lucrări de construcții, reabilitare, refacere, consolidare, etc.: montaj de țevi, construcții de blocuri (case, hale, etc.);
 - în fața fabricii și în interiorul tuturor halelor de producție ale fabricilor;
 - în interiorul tuturor halelor depozitelor, indiferent de mărfurile pe care le adăpostesc;
 - în fața marilor adunări și centre comerciale: târguri de sezon, piețe publice urbane, oboare sătești, mall, cinema, super-market, etc.;
 - în fața oricărei firme unde muncesc mai mult de 10 oameni;
 - în curțile grădinițelor, școlilor, liceelor, facultăților, oricăror forme de învățământ;
 - în curțile bisericilor și mănăstirilor ortodoxe;
 - în fața stadioanelor, lângă tribunele stadioanelor;
 - lângă sălile de sport, în interiorul sălilor de sport;
 - pe cele mai înalte clădiri ale orașelor (câte 1 troiță pentru fiecare cartier);
 - pe clădirile/blocurile care au montate antene psihotronice, radio, GSM (3G, 4G, 5G, 6G, 7G), etc.;
 - în livezi, sere de legume, grădini, etc.;
- Etc.

Notă: tradiția bisericească veche prevede ca aceste Sf. Cruci și troițe montate în spațiul public să aibă minim 3–5 metri înălțime.

viii. Dacă este vorba despre un spațiu închis, în zilele de miercuri dimineață, vineri dimineață și duminică la amiază (imediat după ce venim acasă de la Sf. Liturghie), vom face toată procedura de sfințire a unui spațiu care este explicată în acest capitol, la paragraful **3.7.9**.

10. Pentru a ne liniști de atacurile demonice ale patimilor deja bine instalate, care „urlă” înăuntrul nostru.

Atacurile demonice subite ale patimilor deja bine instalate pot fi și următoarele: poftă trupești, poftă alimentară, „senzația” de foame, lăcomie pentru bani, criză de mânie, agresivitate, orgoliu, încăpățănare, gânduri de împrăștiere, gânduri deucidere, etc.

În aceste cazuri, **imediat vom face pe corpul nostru încontinuu Sf. Cruci, fără limită de timp, până când simțim că războiul trupesc și/sau mental se liniștește**, ceea ce arată că demonii au plecat din noi sau de lângă noi.

Când facem semnul Sf. Cruci asupra noastră, la început vom spune rg. Sfintei Cruci, rg. Tatăl Nostru, rg. Împărate Ceresc, apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

În principiu atacul demonic se va opri după 5–10 minute, dacă vom face corect *Sfintele Cruci* și vom spune rugăciunile în mod calitativ, cu trăire.

Opțional în plus, putem spune și o scurtă rugăciune personală:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă de la mine pe ispititorul și gândul cel necurat”

11. Pentru a sfinți apa din fântânile cu apă potabilă, pentru ca fântânile să nu sece și să aibă continuu apă.

În acest scop vom face semnul Sf.Cruci în interiorul găleții fântânii, pe care o folosim să scoatem apa din fântână.

După ce scoatem apa cu găleata fântânii, **vom face o Sf.Cruce pe fundul găleții goale** pe care o vom lăsa înapoi în fântână și **apoi la final vom face o Sf.Cruce pe capacul fântânii.**

Această procedură (semnul Sf.Cruci pe fundul găleții fântânii + rugăciunea de mulțumire și recunoștință) o vom face de fiecare dată, pentru fiecare găleată de apă pe care o scoatem din fântână.

Cât timp facem semnul Sf.Cruci pe fundul găleții goale (pe care o vom lăsa înapoi în fântână), vom spune rapid o scurtă rugăciune personală de mulțumire și recunoștință pentru Dumnezeu, ca de exemplu:

„Slavă Ție Dumnezeu nostru, îți mulțumesc că ne dai apă în fântână“

sau

„Mulțumesc Doamne, că ne dai apă în fântână“

sau

„Prea Sfânta Maica Domnului, îți mulțumesc că ai grijă de noi și ne dai apa de care avem nevoie“

Dacă îi vom mulțumi lui Dumnezeu pentru apa pe care ne-o dă în fântână, vom avea mult ajutor:

În primul rând, văzând recunoștința noastră, Dumnezeu ne va lăsa să avem apă în fântână și să nu depindem de alte surse de apă.

În al doilea rând, prin faptul că sfințim apa din fântână cu Sfânta Cruce, vom purifica apa de tot felul de demoni și duhuri de boală care ne sunt trimise prin vrăjitorii, inclusiv vom scoate afară cu găleata penel și/sau scamele care ne-au fost aruncate în fântână și au fost purtătoarele acestor duhuri.

12. Pentru a ne curăța sângele de toxine, impurități, boli.

Sfânta Pelaghia din Reazan–Rusia (1890–1966) era oarbă din naștere și vedea „în duh“ cum din degetele împreunate corect pentru Sf.Cruce iese „foc“ (Harul Sf.Duh).

Această Sf.Cruce de „foc“ făcută asupra trupului nostru are puterea să ne curețe și purifice sângele, limfa, mintea (gândirea) și întreg trupul.

Multe boli ale organelor, sângelui și limfei pot fi îndepărtate în acest mod, prin efectuarea zilnică în mod corect a mii de Sf.Crucii (de exemplu leucemia și cancerul limfatic).

Când facem semnul Sf.Cruci, la început vom spune rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc și o rugăciune personală de curățire, apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

Notă: această putere de „foc“ a Sfintei Cruci, de a „arde“ boala, păcatul și demonii din noi se activează doar atunci când facem semnul Sf.Cruci în mod corect.

Rugăciunea personală de curățire poate fi și următoarea:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește sângele meu (limfa mea, etc.), pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

sau

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește sângele meu (limfa mea, etc.), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

sau

„Se binecuvântează, curățește și sfințește sângele meu (limfa mea, etc.), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

FACEM ZILNIC PE CORP DE MII DE ORI ÎN MOD CORECT SEMNUL SFINTEI CRUCI = ACTIVĂM UN „FOC“ AL SF.DUH CARE NE VA CURĂȚA TRUPUL (ORGANELE, SÂNGELE, LIMFA), SUFLETUL ȘI MINEA (GÂNDIREA) DE TOT RĂUL.

13. Pentru a ne calma mintea de gândurile de împrăștiere, pentru a anula gândurile negative pe care le avem.

Gândurile pe care le avem nu sunt doar „gânduri“, fără vreo realitate ființială.

Gândurile negative au o existență ființială, sunt un fel de „creație“ a oamenilor care le gândesc și rămân încontinuu lângă „creatorii“ lor. Gândurile negative create influențează apoi negativ gândirea naturală–cotidiană a omului: înțelegerea, percepția, intențiile, smerita cugetare, etc.

Gândurile negative și de patimi pe care le-am creat prin gândire sunt ființial distruse prin efectuarea pe corp a semnelui Sfintei Cruci.

Pentru a avea o gândire „curată“, clară, profundă, înțelegătoare, obiectivă, realistă, lucidă, duhovnicească (dreaptă credință, smerită cugetare), etc., toate aceste gânduri negative care există în jurul nostru trebuiesc anihilate.

FACEM ZILNIC PE CORP CORECT SEMNUL SFINTEI CRUCI = DISTRUGEM GÂNDURILE NEGATIVE PE CARE NOI ÎNȘINE LE-AM CREAT = DOBÂNDIM O GÂNDIRE (INTELIGENȚĂ) SUPERIOARĂ: CLARĂ, „CURATĂ“, LUCIDĂ, PROFUNDĂ, OBIECTIVĂ, REALISTĂ, DUHOVNICEASCĂ.

O Sfântă Cruce anihilează existența unui gând negativ, deci 100–X gânduri negative pe care le avem zilnic le vom „distruge“ prin efectuarea a 100–X Sfinte Cruci. Noi le-am creat prin gândirea negativă, tot noi trebuie să le distrugem prin Sfânta Cruce.

Acesta este motivul pentru care Sfinți, monahi și mireni au o gândire atât de curată, pătrunzătoare, smerită, etc., și au înțelegerea profundă a sensurilor duhovnicești.

Acești oameni nu mai au în jurul lor gânduri negative personale, deoarece fie nu le-au gândit, fie prin semnul Sf.Cruci le-au distrus pe cele deja gândite.

Când facem semnul Sf.Cruci, la început vom spune rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc, apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

Opțional în plus, putem spune și o scurtă rugăciune personală:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă de la mine pe ispitorul și gândul cel necurat“

14. Pentru întărirea voinței.

Prin efectuarea Sfintei Cruci ne întărim voința, pentru a putea realiza calitativ activitățile pe care ni le propunem: rugăciuni, metanii mari, pravile de noapte, citit,

scris, muncă fizică, muncă profesională, orice muncă intelectuală, învățare școlară, etc.

Un program zilnic de 1–3.000 de Sf.Crucii (făcute corect) este un „tratament” psiho–duhovnicesc obligatoriu pentru toți copiii, tinerii și adulții care:

- au o voință slabă;
- au gândirea împrăștiată, au probleme de concentrare, au probleme de atenție;
- sunt impresionabili, melancolici, visători, nesiguri, timizi;
- sunt naivi, creduli, ușor manipulabili;
- au o bunătate naturală–nativă (înnăscută), care îi face ușor manipulabili;
- sunt temători, fricoși, sperioși;
- au trecut prin traume fizice, au traume psihice–emoționale;
- sunt apatici, astenici, bolnăvicioși;
- au spasme necontrolate ale mușchilor corpului;
- fete/femei care au fost violate;
- sunt căzuți în acedie (akedie).

Pentru manifestările de acedie (akedie) vedeți anterior în acest capitol, la sub–capitolul **3.5.2.A**, paragraful „6. GÂNDURILE ȘI ISPITELE DEMONICE DE JOS”.

Notă: în cazurile grave, aceste Sf.Crucii vor fi făcute asupra corpului celor suferinzi de către cei apropiați și/sau din propria familie.

Este constatat practic că **oamenii care fac zilnic câteva sute/mii de Sfinte Crucii au dezvoltată o voință mult mai mare/puternică**, comparativ cu oamenii care au același program (osteneală), dar care nu fac și Sfinte Crucii.

Când facem semnul Sf.Crucii, la început vom spune rg.Sfintei Crucii, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc, apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

Voința se dezvoltă și dacă spunem psalmul 50 de 7–10 ori pe zi.

**FACEM ZILNIC PE CORP 1.000 SFINTE CRUCII (FĂCUTE CORECT) =
DUCE LA ÎNTĂRIREA VOINȚEI +
DUCE LA ÎNTĂRIREA PSIHICIULUI ÎN TOATE ASPECTELE +
DUCE LA REFACEREA PSIHO–EMOȚIONALĂ DUPĂ TRAUME +
DUCE LA DOBÂNDIREA REALISMULUI LUMESC ȘI DUHOVNICESC.**

15. Facem câte 3 Sfinte Crucii peste cap, pentru a nu cădea victimă procedurilor de sugestie hipnotică satanică (deochi), care au drept scop îndrăcirea noastră, posesia noastră demonică (vezi la capitolul 2 paragraful **2.3.3.11**).

Obligatoriu când plecăm din casă spre serviciu, școală, piață, magazine, urgențe, etc., indiferent de ora zilei (dimineață, amiază, noapte, etc.), **pentru a ne proteja de procedurile profesionale de sugestie hipnotică satanică, OBLIGATORIU trebuie să ne facem asupra capului nostru semnul Sf.Crucii de câte 3 ori:**

a. 3 Sf.Crucii pe frunte între ochi (sau frunte) și

b. 3 Sf.Crucii pe spatele capului (pe zona occipitală, în dreptul glandei pineale).

x. În mod obișnuit Sfânta Cruce o vom face pe aceste 2 zone ale capului folosind sticlucțe cu mir sfințit, cumpărate de la mănăstiri.

xx. Dacă nu avem sticlucțe cu mir sfințit cumpărate de la mănăstiri, atunci vom folosi uleiul care a fost sfințit la biserică la slujba Sf.Maslu.

xxx. Dacă nu avem sticlute cu mir de la mănăstiri și nici ulei de la Sf.Maslu, atunci vom face Sf.Cruce pe zonele capului folosind ulei din candela Sf.Maicii Domnului.

iv. Dacă nu avem niciun fel de ulei sfințit (mir sfințit, ulei de la Sf.Maslu, ulei din candelă), atunci vom face cele 6 Sf.Cruci asupra capului doar cu cele 3 degete împreunate ale mâinii drepte.

v. Dacă avem mâinile imobilizate, paralizate, imobilizate sau lipsă, vom face asupra capului cele 6 Sf.Cruci în mod mental, imaginându-ne că aplicăm pe capul nostru 6 Sf.Cruci micuțe de culoare albă–albăstruie.

Când facem semnul Sf.Cruci, la început vom spune rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc și o rugăciune personală de curățire, apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

În timp ce facem cele 6 Sf.Cruci pe frunte și pe spatele capului (zona occipitală), mental vom spune o scurtă rugăciune, ca de exemplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă, apără-mă și mă păzește de tot răul, să mă întorc cu bine și sănătos înapoi acasă“.

16. Facem imediat multe Sfinte Cruci pe corp când ni se face brusc frică și în acest timp ne aflăm într-un spațiu oarecare: cameră, pădure, șură (hambar), în grădină, la câmp, pe drum, în mașină, în tren, etc.

Senzația bruscă de frică poate apare oricând: când suntem într-o discuție, citim o carte, muncim, mergem pe jos, facem baie, etc.

Este posibil ca în acele momente, în mod nevăzut, să avem o companie nu prea plăcută, iar semnul Sf.Cruci și rugăciunile vor îndepărta de lângă noi această „companie“ nedorită (demoni).

Demonii și alte duhuri negative (de boală) nu se pot apropia de omul care se însemnează încontinuu cu Sfânta Cruce.

Când facem semnul Sf.Cruci, la început vom spune rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc și o rugăciune personală de curățire, apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

Rugăciunea personală de curățire poate fi și următoarea:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă de la mine pe ispititorul și gândul cel necurat“

17. Pentru a ne păzi gura de păcatele vorbirii: vorbire în deșert, clevetire, comentare, cârtire, criticism, nemulțumire, judecare, osândire, tragere de limbă, hulire, drăcuire, etc.

x. Concret, dimineața după trezire și spălare (și oricând în timpul zilei), vom face cu mâna dreaptă de 3 ori semnul Sf.Cruci peste buze, spunând o scurtă rugăciune din psalmul 140:

„Pune Doamne, strajă gurii mele și ușă de îngrădire, împrejurul buzelor mele.“

xx. Vom face imediat semnul Sf.Cruci pe corp și în aer în jurul nostru, când datorită stressului, nervozității, supărării, etc. spunem o drăcuire.

Deoarece orice formă de drăcuire atrage imediat asupra noastră demonii din jur, pentru a-i alunga vom spune imediat:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă de la mine pe ispititorul și gândul cel necurat“

18. Pentru a dobândi „drepturi“ în „contul ceresc“ din Rai.

Fiecare Sf.Cruce pe care o facem este numărată de către Sf.Înger și are o anumită „valoare“ în Cer. Cu această „valoare“ plătim din păcatele personale și păcatele de neam a celor care sunt în iad.

Nu știu precis ce „valoare“ au aceste Sf.Cruci făcute, nu am citit nicio evaluare în acest sens, o **păreră personală ar fi că 1.000 Sfinte Cruci făcute corect echivalează în Cer cu „valoarea“ unei zile de post „negru“ (în tot acest timp mintea neîncetat lucrează cu atenție rugăciunea lui Iisus).**

Deci nu facem semnul Sf.Cruci doar când ne rugăm, ci oricând în timpul zilei și nopții.

CU SFINTELE CRUCI PE CARE LE FACEM ÎN TIMPUL ZILEI ȘI NOPTII „PLĂTIM“ DIN PĂCATELE PERSONALE ȘI PĂCATELE DE NEAM ALE CELOR CARE SUNT ÎN IAD.

19. În fiecare dimineață, pentru a ne binecuvânta copii și casnicii.

Ca părinți, obligatoriu dimineața trebuie să ne binecuvântăm copii și casnicii.

În fiecare dimineață, facem de 3 ori semnul Sf.Cruci peste creștetul fiecărui copil (și casnic) și îl binecuvântăm cu o rugăciune simplă, precum sunt și cele de mai jos:

„Te binecuvântez, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească de tot răul. Amin.“ – de 3 ori, cu 3 Sf.Cruci sau

„Fii binecuvântat(ă), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească de tot răul. Amin.“ – de 3 ori, cu 3 Sf.Cruci sau

„Sf.Maica Domnului, îl încredințez în grija Ta, te rog apără-l și îl păzește de tot răul, să se întoarcă cu bine și sănătos acasă. Amin.“ – de 3 ori, cu 3 Sf.Cruci sau

„Te binecuvântez, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, binecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste tine, drumurile tale, casa ta, profesia ta, familia ta, copiii tăi, peste toată viața ta. Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească mereu, de tot răul. Amin.“ – de 3 ori, cu 3 Sf.Cruci

Note cu privire la binecuvântarea copiilor și casnicilor:

x. În mod normal, această binecuvântare se face doar de către părinții biologici ai copiilor, nimeni altcineva nu are voie să facă aceste binecuvântări peste capul copiilor. Mai mult, niciodată, nimeni altcineva nu are voie să pună mâna pe capul copiilor, să atingă capul și/sau creștetul copiilor.

xx. În mod obișnuit, **binecuvântarea copiilor și a soției este datoria bărbatului**, a tatălui biologic al copiilor, dar când tatăl biologic al copiilor lipsește din casă această binecuvântare va fi făcută de către mama copiilor.

În lipsa ambilor părinți, binecuvântarea copiilor va fi făcută de către un bunic/bunică.

În lipsa ambilor părinți și a ambilor bunici, binecuvântarea va fi făcută de către cel mai mare copil (băiat, fată) asupra fraților săi mai mici.

xxx. Doar dacă este un copil singur, fără părinți, bunici și fără frați/surori, atunci binecuvântarea se va face de către adultul care are grijă de acest copil. În mod obligatoriu acest adult trebuie să fie creștin–ortodox, cu Sf.Botez Ortodox și Sf.Mirungere valabile și lucrătoare.

Un adult dacă nu este creștin–ortodox, cu Sf.Botez Ortodox și Sf.Mirungere valabile și lucrătoare, nu are voie să facă binecuvântări asupra copiilor creștin–ortodocși, implicit nu are voie să pună mâna pe capul și/sau creștetul lor.

iv. Semnul Sf.Cruci se face peste creștetul copiilor cu mâna dreaptă, sau suflând aer cu gura în forma Sf.Cruci.

Doar dacă mâna dreaptă este nefolositoare (rănită, paralizată, inertă, lipsește, etc.), atunci semnul Sf.Cruci va fi făcut peste creștetul copiilor cu mâna stângă, sau suflând aer cu gura în forma Sf.Cruci.

v. Binecuvântările au valoare doar dacă sunt făcute de către un adult (adolescent) care este creștin–ortodox, cu Sf.Botez Ortodox și Sf.Mirungere valabile și lucrătoare.

vi. Binecuvântările (rugăciunile de binecuvântare) au valoare doar dacă semnul Sf.Cruci este făcut de 3 ori consecutiv peste creștetul copiilor.

Părintele care va binecuvânta copii și va face aceste Sf.Cruci va atinge cu mâna dreaptă creștetul copiilor.

vii. Vom binecuvânta copii și casnicii noștri în fiecare dimineată, indiferent dacă rămân în casă sau pleacă din casă. Vom face aceste binecuvântări după ce casnicii noștri s-au spălat.

În plus față de binecuvântările obligatorii de dimineată, ne vom binecuvânta copii și casnicii oricând aceștia pleacă din casă, pentru o durată mai mare sau mai mică și indiferent dacă noi suntem alături de ei.

De exemplu, ne vom binecuvânta copii și casnicii când aceștia pleacă din casă: pentru 5 minute să cumpere pâine, pentru 5 ore când merg la școală, pentru 10 ore când merg la muncă, pentru 5–10 zile când merg în vacanțe, pentru 2–4 ore când merg cu prietenii la un film (mall, terasă, eveniment sportiv, teatru, zoo, etc.), pentru 2–4 zile când merg la o întrecere sportivă, pentru 1–X luni când pleacă în altă țară (în alt oraș), pentru un timp nedefinit când emigrează în altă țară.

20. Când avem o stare de somnolență și oboseală nejustificată, care de obicei apare seara/noaptea și oricând vrem să ne rugăm.

Aceasta nu este o somnolență naturală a corpului, ci este o stare de somnolență indusă trupului de demonii din noi, care știu că vor fi arși de puterea rugăciunilor pe care le vom citi.

Deoarece este o stare mentală și trupească obișnuită, somnolența indusă demonic pare a fi o stare naturală, mai ales că apare seara după orele 22.

Dacă ne păcălim și chiar credem că suntem foarte obosiți și ne punem în pat să ne

culcăm, vom constata cu surprindere că brusc oboseala minții ne dispăre, ne revine starea de atenție a minții, chiar avem chef să vedem ceva la TV sau pe telefon.

Ce facem concret pentru a depăși această ispită demonică:

x. De multe ori starea de somnolență este însoțită de multe căscături. Pentru a nu ne îndrăci, vom face rapid semnul Sf. Cruci asupra gurii deschise (vezi în capitoul 2 paragraful **2.3.3.29**).

xx. Vom face de câte 3 ori semnul Sf. Cruci peste fiecare ochi, pe gură, pe toată fața, peste tot corpul, timp în care vom începe să spunem rugăciunile necesare: rg. Sfintei Cruci, rg. Tatăl Nostru, rg. Împărate Ceresc și o rugăciune personală de curățire. Rugăciunea personală de curățire poate fi și următoarea (de 3 ori):

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă de la mine pe ispititorul și gândul cel necurat“

Apoi timp de 10 minute vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*, timp în care vom face încontinuu și corect pe corp semnul Sf. Cruci.

În continuare vom putea să ne facem canonul rugăciunilor de noapte propuse.

21. Când ni se trimit (menesc) demoni prin simpla privire (popular „deochi“). Când ni se trimit (menesc) demoni în timpul unei discuții personale directe.

21.a. O provocare foarte serioasă este atunci când oamenii gândesc negativ la adresa noastră: cu ură, răutate, invidie, au dorință de răzbunare, au dorința de a ne face răul, au intenție de ucidere, doresc să ne distrugă familia, au reverii cu răul pe care ni-l provoacă, își imaginează răul pe care îl vom avea, etc.

În acest mod, prin simpla lor gândire negativă, fără a exista o intenție premeditată, oamenii practic își „dezleagă“ și își trimit demonii personali asupra noastră, pentru a ne face orice formă de rău.

Problema este că nu știm cine gândește astfel la adresa noastră și singurul mod de a ne apăra este cel general–preventiv: încontinuu facem pe corp cu mâna dreaptă semnul Sf. Cruci și mental lucrăm rugăciunile obligatorii: rg. Sfintei Cruci, rg. Tatăl Nostru, rg. Împărate Ceresc, *rugăciunea lui Iisus*.

21.b. O altă provocare este când avem de a face cu o vrăjitoare foarte periculoasă, care premeditat ne poate trimite asupra noastră tot felul de duhuri, numai prin simpla ei privire asupra persoanei noastre (de aproape, de la distanță).

Problema este că de obicei aceste meniri de duhuri au loc atunci când faci activități importante, sau urmează să le faci: ești la volan sau urmează să te urci la volan, trebuie să ajungi rapid cu mașina într-un anumit loc, te pregătești să lucrezi în grădină, lucrezi ceva în gospodărie și/sau în casă, lucrezi ceva important la serviciu, ai o discuție personală importantă, ai o discuție importantă la telefon, ești într-un magazin și îți cumperi ceva, dai o comandă pe internet, mergi la un consult medical, te pregătești de cununia religioasă, te pregătești pentru o petrecere, mergi spre biserică, vii de la biserică, etc.

Fiind concentrat la activitatea ta, nu înțelegeți că demoni au fost trimiși asupra ta și insesizabil, fără să realizați, ușor–ușor în următoarele 60 minute cazi mental sub

influența demonilor care ți-au fost trimiși: devii ne-atent, iritat, mânios, supărat, ne-răbdător, agresiv, nemulțumit, criticist, pus pe ceartă, îți revin amintirile negative și nemulțumirile din trecut, etc. Până la o criză de nervi nu mai este decât un pas.

Rezultatele atacului demonic sunt imediate: au loc loviri cu sculele de muncă, greșești continuu în munca de serviciu, nu te poți concentra în munca de serviciu, ai posibile incidente cu mașina în trafic, conduci agresiv, te cerți cu colegii, te cerți cu familia, îți cumperi ceva care nu te avantajează, renunți să-ți cumperi un bun folositor, nu-ți iese mâncare, brusc totul este rău, nimic nu îți iese, exagerezi aspecte minore, iei decizii greșite, arunci lucruri, alungi oameni, etc.

Practic prin 2 minute de meniri de demoni vrăjitoarea te-a „aranjat“ pe toată ziua, de-abia seara la culcare începi să te gândești ce zi ciudată ai avut, cum toate au mers greșit, cum toate reacțiile tale au fost greșite, cum te-ai certat fără motiv cu toți din jur, etc. Și desigur că nu ai nici cea mai mică bănuială că ai fost victima unei vrăjitorii. În acest caz trebuie să fii foarte atent, să ai luare aminte la sine, să simți cum starea ta lăuntrică se schimbă fără motive reale spre mânie, nemulțumire, căutare de ceartă, supărare, iritare, neatenție, grabă, etc.

21.c. O provocare deosebită este când avem de a face cu o vrăjitoare foarte periculoasă, care premeditat ne poate trimite asupra noastră tot felul de duhuri, atunci când avem cu ea o discuție directă și personală.

În cazul unei discuții directe și personale, vrăjitoarea/vrăjitorul începe să-ți povestească tot felul de situații negative-problematic:

ce manifestări de boală are (cu dantura, stomacul, ficatul, etc.), ce probleme are la mașină, ce probleme are cu banii, ce probleme are cu serviciul, ce probleme juridice are, ce probleme are cu șeful, ce probleme are cu soțul (soția, copiii), ce probleme are cu gătitul mâncării, ce probleme are cu curățenia în casă, ce probleme are cu oboseala, ce probleme are cu trândăvia soțului și/sau copiilor, ce probleme are cu alcoolismul soțului, ce probleme are cu animalele din curte (de casă), ce probleme are cu vecinii, ce probleme are cu florile (grădina, câmpul, livada, via, etc.), ce probleme are cu șoarecii și gândacii, ce probleme are cu mucegaiul, ce probleme are cu primăria, etc.

Care este de fapt păcăleala vrăjitoarei (vrăjitorului): în timp ce uită direct în ochii tăi și teatral îți povestește necazurile ei/lui și îți cere sfaturile tale de care real nu are deloc nevoie (și chiar te miri, de ce îți cere sfaturi pentru probleme despre care știe bine că nu te pricepi, că nu ai competențe), în realitate în ascuns ea/el mental menește („dezleagă“) ca duhurile de boală și demonii care o/il năpădesc și îi fac toate aceste probleme să plece de la ea/el și să vină peste tine, familia ta, casa ta, afacerea ta, etc.

Apoi după câteva minute sau ore începe „distracția“, și nu știi de unde brusc a năvălit iadul peste tine: ai tot felul de probleme, dureri organice (de cap, de dinți, de stomac, de ficat, îți cade părul, capeți o expresie respingătoare, etc.), boli, necazuri, pierderi, lipsuri, certuri în casă, certuri la serviciu, copiii bolnavi, mâncarea nu-ți mai iese cum trebuie, apar accidente casnice, plantele din ghiveci se ofilesc, animalele de curte se îmbolnăvesc și/sau mor pe capete, vaca/oaia nu îți mai dă laptele cum trebuie, găinile nu mai fac ouă, floarea pomilor fructiferi se ofilește, etc.

Notă la cazurile b+c:

Nu este vorba numai despre menirea demonilor prin contact vizual direct, și/sau când

vrăjitoarea te vede și îți vorbește personal în față, ci o vrăjitoare îți poate trimite aceste duhuri de oriunde, doar uitându-se la o fotografie a ta.

De aceea **NU se scoate niciodată de la gât șnurul cu cruciulița (care este obligatorie pentru orice creștin):** sub amenințare, când facem baie, când facem saună, când înotăm, când suntem la frizerie/coafor, când ne bărbierim, când ne giugiulim cu iubita (chiar dacă ea este deranjată de cruciuliță), dacă cineva ne cere/roagă să facem acest lucru, etc.

Când sunt plătite prin contract, vrăjitoarele profesioniste se uită mereu la fotografia ta și așteaptă ca tu acasă (sau oriunde te afli, indiferent ce faci) să-ți dai jos de la gât cruciulița care te protejează. Când vrăjitoarele te „văd” în fotografie că nu mai ai protecția Sf.Cruci, atunci imediat îți trimit peste tine demonii și duhurile de boală. Și apoi începe „distracția”....

Ce facem concret pentru a ne apăra în toate aceste cazuri:

x. Dacă bănuiești că s-au trimis demoni asupra ta, nu sta pe gânduri și respinge imediat duhurile prin semnul Sf.Cruci făcut încontinuu pe corp (minim 10 minute), timp în care mental lucrezi rugăciunile obligatorii: rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc și o rugăciune personală de curățire (de 3 ori), apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

Dacă nu poți face Sfânta Cruce cu mâna, atunci imaginează-ți mental că aplici pe corp sute de Sf.Cruci de lumină albă.

Este foarte important, **în toate aceste cazuri (simplă privire, conversații directe) trebuie să fim foarte atenți și prezenți și să respingem în timp real, imediat pe loc, tot ce se trimite asupra noastră (demoni, duhuri de boală).**

Chiar în timp ce vrăjitoarea din fața noastră ne vorbește (și cu mintea ei ne menește/trimite demonii), noi nu vom fi atenți la prostiile pe care ni le spune, ci **mintea noastră trebuie să lucreze neîncetat rugăciunile canonice** (rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc) **și mai ales rugăciunile personale de curățire** (se spun de 3 ori):

„Doamne, alungă de la mine tot ceea ce îmi menește acum această vrăjitoare.”
sau

„Doamne, tot ceea ce îmi menește acum acest om, pe pustiu să se ducă și la mine să nu se mai întoarcă.”

sau

„Doamne, alungă duhurile necurate de la mine, și aici să nu se mai întoarcă.”
sau

„Doamne, tot ce a venit persoana (numele) când mi-a vorbit direct și personal, pe pustiu să se ducă și la mine să nu se mai întoarcă.”

sau

„Doamne, dezleagă de la mine toate vrăjile și întru nimic să se prefacă.”

sau

„În numele Mântuitorului Iisus Hristos, piei, depărtează-te, fugi.”

xx. După ce termini discuția cu vrăjitoarea, lași deoparte orice altă activitate și imediat vei face următoarele:

- dacă locul în care te afli o permite, după ce vrăjitoarea pleacă, imediat stropește cu Agheasmă Mare în tot spațiul (cameră, mașină, garaj, spațiu deschis, etc.) în care a stat vrăjitoarea;
- te vei stropi cu Agheasmă Mare peste peste tot capul și tot corpul tău (și peste cei care sunt alături de tine);
- apoi imediat vei citi 1–2 catisme de psalmi;
- apoi vei lucra mental *rugăciunea lui Iisus* (minim 1 oră), timp în care vei face pe corp încontinuu și corect câteva sute de Sfinte Cruci.

Note pentru curățirea cu Agheasmă Mare:

x. Dacă nu poți sfinți tot spațiul cu Agheasmă Mare, este bine să ai la îndemână o sticlută mică cu Agheasmă Mare, cu care (te) vei stropi pe cap, pe față, pe haine, biroul, volanul mașinii, sculele de muncă, etc.

Foarte practice pentru a avea la noi Agheasmă Mare sunt sticlutele mici (din sticlă) de 25 ml, care inițial au conținut esențele pentru prăjituri (de rom, vanilie, lămâie, etc.).

O astfel de sticlută cu Agheasmă Mare se poate purta ușor în buzunarul unei haine, în borsetă, în poșetă, într-un portofel mai mare, etc.

xx. Dacă nu poți sfinți tot spațiul cu Agheasmă Mare și nici nu poți avea la tine o sticlută mică cu Agheasmă Mare, atunci **păstrează mereu în buzunar într-o pungă de plastic o batistă textilă (sau un șervețel de hârtie), peste care acasă ai pulverizat bine Agheasmă Mare.**

Cu această batistă textilă (șervețel de hârtie) care conține Agheasmă Mare te vei șterge imediat pe: mâini, față, gât, cap, pe haine, poșetă, borsetă, cu ea/el poți șterge volanul mașinii, tastatura, biroul, ecranul calculatorului, agenda personală și dosarele de hârtie, rechizitele, ceasul, bijuteriile, telefonul, diverse accesorii medicale, sculele de muncă, etc.

După folosire, putem arunca acest șervețel de hârtie doar după ce s-a uscat complet și nu mai conține Agheasmă Mare.

În rezumat:

- RESPINGEM DUHURILE (DEMONII, DE BOALĂ) TRIMISE ASUPRA NOASTRĂ PRIN SIMPLA PRIVIRE DIRECTĂ ȘI PERSONALĂ (DEOCHI) ȘI/SAU TRIMISE DE LA DISTANȚĂ =**
- ÎNCONTINUU CÂT TIMP DISCUTĂM PERSONAL ȘI DIRECT CU VRĂJITOAREA, VIZUALIZĂM MENTAL CUM FACEM PE CORP SUTE DE SF.CRUCI DE LUMINĂ +
 - ÎNCONTINUU CÂT TIMP DISCUTĂM PERSONAL ȘI DIRECT CU VRĂJITOAREA, VOM SPUNE MENTAL RUGĂCIUNILE CANONICE OBLIGATORII: rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc + SPUNEM O RUGĂCIUNE PERSONALĂ DE CURĂȚIRE (se spune de minim 3 ori) +
 - DACĂ ESTE POSIBIL, IMEDIAT DUPĂ DISCUȚIE STROPIM CU AGHEASMĂ MARE TOT SPAȚIUL ÎN CARE NE AFLĂM ȘI DĂM CU AGHEASMĂ MARE PESTE TOT CAPUL ȘI CORPUL NOSTRU (sau vom folosi o batistă care a fost anterior înmuiată în Agheasmă Mare) +
 - IMEDIAT CITIM 1–2 CATISME DIN PSALTIRE (sau vom citi psalmii neapărat doar câteva minute mai târziu, cu prima ocazie când avem posibilitatea) +
 - APOI SPUNEM MENTAL *RUGĂCIUNEA LUI IISUS* (minim 1 oră), TIMP ÎN CARE VOM FACE PE

22. Când vorbim la telefon.

Deoarece real sunt ați și sataniști vânduți demonilor, în ziua de astăzi mulți oameni „de bine” practică vrăjitoria prin telefon.

Aceasta este o formă de vrăjitorie deosebit de periculoasă și care reușește aproape întotdeauna, deoarece oamenii nu cunosc faptul că prin telefonul mobil se pot trimite și primi demoni și duhuri de boală.

Deoarece se pot „lega” de semnalul electric, demonii și duhurile de boală pot fi trimiși și recepționați de toate echipamentele tehnice de transmisie-recepție, precum sunt și următoarele:

telefoanele fixe, telefoanele mobile, tabletele, antenele GSM (și orice fel de antene), televizoarele (orice fel de televizoare), routerele casnice, notebookurile, aparatele radio, stațiile de comunicare personale walkie-talkie, ceasurile moderne smart, camerele de supraveghere smart, etc.

Mai mult, toate aceste echipamente electrice sunt preferate de demoni pentru a sta („locui”) în ele, de unde vor influența/controla încontinuu oamenii prin gânduri de sugestie.

Nu este o întâmplare faptul că **majoritatea marilor duhovnici ortodocși (români, ruși, sârbi, greci, etc.) interziceau categoric ca mireni creștini practicanți să aibă în casa lor televizoare.**

Există inclusiv fotografii familiale făcute în apartamente, când oamenii au avut surpriza să vadă în fotografiile făcute existența unor demoni care erau „cazați” în televizorul din cameră (care era stins).

Notă: când vorbim la telefon, este posibil ca vocea pe care o auzim să nu fie a unei persoane reale, ci să fie „vocea” unui demon sau a unui program de inteligență artificială.

Demonii și duhurile de boală pot fi trimiși prin telefon în următoarele cazuri:

– oricând folosești telefonul mobil și accesezi pe internet acte, documente, fotografii, materiale text, materiale video (demonii sunt trimiși din serverul gazdă/„hosting server” al platformei media pe care o accesezi și/sau din serverul furnizorului național de internet);

Aceste accesări pe internet ale unor materiale text/video presupun descărcarea lor în memoria temporară (de lucru) a telefonului personal.

– când există un apel vocal (voce), adică când ești sunat la telefon;

Nu contează tehnic cum este realizat acest apel telefonic, prin rețeaua de telefonie GSM sau prin internet (apel pe whatsapp, etc.), practic o transmisie de „date” va ajunge în telefonul tău personal.

– când primești în telefon (în mesageria whatsapp, facebook, telegram, etc.) simple linkuri spre materiale pe internet (nu contează dacă accesezi aceste linkuri sau nu);

– când primești în telefon acte personale, documente, fotografii (faci personal fotografii cu telefonul, descarci poze de pe internet, primești poze folosind mesageria whatsapp, facebook, telegram, etc.);

– când trimiți prin telefon acte personale, documente, fotografii (folosind mesageria

whatsapp, facebook, telegram, etc.).

Cum funcționează vrăjitoria prin telefon:

În cazul unui apel vocal, te sună un cunoscut, o rudă apropiată, un prieten, etc. și începe să-ți povestească tot felul de situații negative-problematic:

ce manifestări de boală are (cu dantura, stomacul, ficatul, etc.), ce probleme are la mașină, ce probleme are cu banii, ce probleme are cu serviciul, ce probleme juridice are, ce probleme are cu șeful, ce probleme are cu soțul (soția, copiii), ce probleme are cu gătitul mâncării, ce probleme are cu curățenia în casă, ce probleme are cu oboseala, ce probleme are cu trândăvia soțului și/sau copiilor, ce probleme are cu alcoolismul soțului, ce probleme are cu animalele din curte (de casă), ce probleme are cu vecinii, ce probleme are cu florile (grădina, câmpul, livada, via, etc.), ce probleme are cu șoarecii și gândacii, ce probleme are cu mucegaiul, ce probleme are cu primăria, etc.

Care este de fapt păcăleala vrăjitoarei (vrăjitorului): în timp ce îți povestește necazurile ei/lui și îți cere sfaturile tale de care real nu are deloc nevoie (și chiar te miri, de ce îți cere sfaturi pentru probleme despre care știe bine că nu te pricepi, că nu ai competențe), în realitate în ascuns ea/el mental menește („dezleagă”) ca duhurile de boală și demonii care o/îl năpădesc și îi fac toate aceste probleme să plece de la ea/el și să vină peste tine, familia ta, casa ta, afacerea ta, etc.

Apoi după câteva minute sau ore începe „distracția”, și nu știi de unde brusc a năvălit iadul peste tine: ai tot felul de probleme, dureri organice (de cap, de dinți, de stomac, de ficat, îți cade părul, capeți o expresie respingătoare, etc.), boli, necazuri, pierderi, lipsuri, certuri în casă, certuri la serviciu, copii bolnavi, mâncarea nu-ți mai iese cum trebuie, apar accidente casnice, plantele din ghiveci se ofilesc, animalele de curte se îmbolnăvesc și/sau mor pe capete, vaca/oaia nu îți mai dă laptele cum trebuie, găinile nu mai fac ouă, floarea pomilor fructiferi se ofilește, etc.

Ce facem concret pentru a ne apăra în aceste cazuri:

x. Preventiv, este bine să ștergem zilnic din telefon toată mesageria primită pe whatsapp, facebook, telegram, etc. (linkuri, fotografii, mesaje video, mesaje text), indiferent cine ne-a trimis aceste mesaje;

Dacă bănuim o anumită persoană de vrăjitorie, nu așteptăm sfârșitul zilei, ci vom șterge imediat din telefon (din mesagerie + memoria telefonului) toate link-urile, mesajele și/sau pozele pe care aceasta ni le-a trimis.

Aceasta este o formă de protecție elementară, duhurile menite/trimise asupra noastră prin mesageria telefonului nu vor pleca prin simpla ștergere a pozelor, mesajelor și linkurilor. Pentru a scăpa de acești demoni trebuie să facem mai multe.

xx. Trebuie să facem semnul Sf.Cruci peste telefon înainte de a răspunde la apeluri, mai ales dacă sunt apeluri din familie și de la cunoscuți;

În timp ce facem semnul Sf.Cruci peste telefon, rapid mental vom spune de 3 ori o rugăciune personală de curățire.

xxx. Tot timpul cât ținem telefonul cu mâna stângă, cu mâna dreaptă facem încontinuu pe corp corect semnul Sf.Cruci;

Dacă nu poți face Sfânta Cruce cu mâna dreaptă, atunci imaginează-ți mental că aplici pe corp sute de Sf.Cruci de lumină albă.

iv. Tot timpul cât discutăm la telefon, nu vom fi atenți să îi ascultăm așa-zisele necazuri și/sau cererile de sfătuire, ci în timp real, pe loc, încontinuu facem cu mâna dreaptă semnul Sf. Cruci și mental lucrăm rugăciunile obligatorii: rg. Sfintei Cruci, rg. Tatăl Nostru, rg. Împărate Ceresc și o rugăciune personală de curățire (de 3 ori), apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

Este foarte important, **în aceste cazuri de conversații la telefon trebuie să fim foarte atenți și prezenți și să respingem în timp real, imediat pe loc, tot ce se trimite asupra noastră (demoni, duhuri de boală)**.

Chiar în timp ce vrăjitoarea ne vorbește la telefon (și cu mintea ei ne menește/trimite demonii), noi nu vom fi atenți la prostiile pe care ni le spune, ci **mintea noastră trebuie să lucreze neîncetat rugăciunile canonice** (rg. Sfintei Cruci, rg. Tatăl Nostru, rg. Împărate Ceresc) și **mai ales rugăciunile personale de curățire** (se spun de 3 ori):

„Doamne, alungă de la mine tot ceea ce îmi menește acum această vrăjitoare.”

sau

„Doamne, tot ceea ce îmi menește acum acest om, pe pustiu să se ducă și la mine să nu se mai întoarcă.”

sau

„Doamne, alungă duhurile necurate de la mine, și aici să nu se mai întoarcă.”

sau

„Doamne, tot ce a venit persoana (numele) când mi-a vorbit la telefon, pe pustiu să se ducă și la mine să nu se mai întoarcă.”

sau

„Doamne, dezleagă de la mine toate vrăjile și întru nimic să se prefacă.”

sau

„În numele Mântuitorului Iisus Hristos, piei, depărtează-te, fugi.”

v. Imediat după ce terminăm de vorbit la telefon, lăsăm deoparte orice altă activitate și imediat vom face următoarele:

– dacă locul în care te afli o permite, imediat stropește cu Agheasmă Mare în tot spațiul (cameră, mașină, garaj, spațiu deschis, etc.);

– te vei stropi cu Agheasmă Mare peste peste tot capul și tot corpul tău (și peste cei care sunt alături de tine);

– apoi imediat vei citi 1–2 catisme de psalmi;

– apoi vei lucra mental *rugăciunea lui Iisus* (minim 1 oră), timp în care vei face pe corp încontinuu și corect câteva sute de Sfinte Cruci.

Aceste măsuri pot părea ridicole și puerile pentru cineva neavizat, dar după ce o

„încasezi” serios cu vrăjitoriile trimise prin 1–2 apeluri telefonice, apoi vei gândi altfel.

Dacă măsurile luate au avut efect și totul rămâne în normalitate, cea/cel care ne-a sunat cu intenții mârșave și viclene nu ne va mai căuta o perioadă, dar va găsi motive să ne clevească în ascuns la alți cunoscuți.

În rezumat:

RESPINGEM DUHURILE (DEMONII, DE BOALĂ) TRIMISE ASUPRA NOASTRĂ PRIN APELUL TELEFONIC (TRANSMISIE DE VOCE PRIN SEMNAL GSM SAU INTERNET) =

– IMEDIAT ÎNAINTE SĂ RĂSPUNDEM LA TELEFON, FACEM PESTE TELEFON SEMNUL SF.CRUCI ȘI SPUNEM RAPID O RUGĂCIUNE DE PROTECȚIE PERSONALĂ +

– ÎNCONTINUU CÂT VORBIM LA TELEFON, VOM FACE CORECT PE CORP CU MÂNA DREAPTĂ SEMNUL SF.CRUCI (SAU VIZUALIZĂM MENTAL CUM FACEM PE CORP SUTE DE SF.CRUCI DE LUMINĂ) +

– ÎNCONTINUU CÂT VORBIM LA TELEFON, VOM SPUNE MENTAL RUGĂCIUNILE CANONICE OBLIGATORII: rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc + SPUNEM O RUGĂCIUNE PERSONALĂ DE CURĂȚIRE (se spune de minim 3 ori) +

– DACĂ ESTE POSIBIL, IMEDIAT DUPĂ APELUL TELEFONIC STROPIM CU AGHEASMĂ MARE TOT SPAȚIUL ÎN CARE NE AFLĂM ȘI DĂM CU AGHEASMĂ MARE PESTE TOT CAPUL ȘI CORPUL NOSTRU (sau vom folosi o batistă care a fost anterior înmuiată în Agheasmă Mare) +

– IMEDIAT CITIM 1–2 CATISME DIN PSALTIRE (sau vom citi psalmii neapărat doar câteva minute mai târziu, cu prima ocazie când avem posibilitatea) +

– APOI SPUNEM MENTAL *RUGĂCIUNEA LUI IISUS* (minim 1 oră), TIMP ÎN CARE VOM FACE PE CORP ÎNCONTINUU ȘI CORECT SUTE DE SFINTE CRUCI.

23. Pentru apărarea preventivă a unui atac de vrăjitorie: demoni, duhuri de boală.

Pentru mulți mireni și sfinți semnul Sfintei Cruci este dătător de viață, deoarece îi apără preventiv de procedurile de vrăjitorie care se fac contra lor.

Demonii și alte duhuri negative (inclusiv de boală) nu se pot apropia de omul care se însemnează încontinuu cu Sfânta Cruce.

FACEM ÎNCONTINUU ZILNIC PE CORP CORECT SEMNUL SFINTEI CRUCI + SPUNEM RG.SFINTEI CRUCI, RG.TATĂL NOSTRU, RG.ÎMPĂRATE CERESC + NEÎNCETAT MENTAL LUCRĂM *RUGĂCIUNEA LUI IISUS* = NU SE POT APROPIA DE NOI DEMONII ȘI DUHURILE BOLILOR.

Sf.Paisie Aghioritul făcea zilnic mii de Sfinte Cruci, mai ales în perioadele când avea „meciuri” cu demonii și duhurile de boală trimise de vrăjitori. Să luăm seama că Sfântul Paisie Aghioritul nu era atacat de oarecare vrăjitori amatori, ci de cei mai periculoși vrăjitori din lume.

Scopul vrăjitoriilor era uciderea sau îmbolnăvirea gravă a Sfântului Paisie. Dacă nu s-ar fi protejat încontinuu prin Sf.Cruce, în câteva ore ar fi fost mort, atât de puternice erau duhurile demonice trimise asupra lui.

Pentru a rezista la un program de nevoiță neîncetată de-a lungul întregii zile, semnul Sfintei Cruci nu se va face foarte rapid. Vom face câte 1 Sf.Cruce la fiecare repetare mentală a *rugăciunii lui Iisus*.

Note cu privire la apărarea de vrăjitorie:

x. Dacă vă știți că sunteți victima sau posibila țintă a unei vrăjitorii, salvați-vă gândirea și viața prin toate metodele duhovnicești posibile (Agheasmă Mare, spovedit, împărtășit, Sfeștanie în casă, acatiste la Sf.Proscomidie, etc.), inclusiv prin a face zilnic sute (mii) de Sfinte Cruci.

De asemenea, sfințiți zilnic spațiul în care locuiți și munciți.

xx. Atunci când suntem într-un spațiu privat (mașină, casă, curte, birou personal, etc.), facem încontinuu cu mâna dreaptă semnul Sfintei Cruci și mental spunem rugăciunile obligatorii: rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc și o rugăciune

personală de curățire, apoi încontinuu vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*.

Când suntem acasă, nu ne este rușine de propria familie și facem semnul Sfintei Cruci oricând avem posibilitatea: când ne uităm la TV, când citim, când vorbim, când facem mâncare, când facem ordine, etc.

În tot acest timp mintea „lucrează” *rugăciunea lui Iisus*.

xxx. Dacă suntem într-un spațiu public cu mai mulți oameni (autobuz, tren, metrou, birou, etc.), facem semnul Sf. Cruci mental: vizualizăm o lumină albă care face *Crucea*, unind cele 4 puncte ale corpului nostru (frunte, sub buric, umăr drept, umăr stâng).

24. Pentru a îndepărta demonii care stau pe codurile de bare ale produselor pe care le cumpărăm.

Stareții „văzători cu duhul” ne-au avertizat că **pe fiecare cod de bare al oricărui produs care există în comerțul mondial, este automat atașat („legat”) un demon.**

Această atașare a demonilor de codurile de bare ale produselor este posibilă, deoarece fiecare cod de bare este un simbol ocult–satanic care codifică numărul 666. Este exact cum citiți, pe miliardele de coduri de bare existente pe toate produsele cumpărate și vândute în această lume, există tot atâtea miliarde de demoni care așteaptă să cumpărați (și consumați) aceste produse.

Demonii trebuie alungați de pe codurile de bare ale produselor cumpărate imediat când ajungem acasă și neapărat înainte să consumăm aceste produse. Altfel consumarea acestor produse va duce implicit la îndrăcirea noastră, demonii care stau pe codurile de bare ale produselor vor intra în corpul nostru.

Ce putem face pentru a alunga demonii existenți pe codurile de bare ale etichetelor:

x. Imediat când ajungem acasă vom pulveriza cu Agheasmă Mare peste toate produsele cumpărate, fiind atenți ca Agheasma Mare să ajungă neapărat și pe codurile de bare ale etichetelor;

xx. Dacă este posibil, vom rupe sau răzui toată eticheta care conține codul de bare; Evident această etichetă care conține codul de bare va fi aruncată direct la gunoi.

xx. Dacă nu este posibil să rupem/răzuim eticheta care conține codul de bare, atunci **peste codul de bare vom face cu o cariocă o Sf. Cruce**, timp în care vom spune o rugăciune de curățire:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește acest produs, pentru Sfânt numele Tău. Amin.”

sau

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește acest produs, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.”

25. Pentru a îndepărta demonii și duhurile de boală de pe bancnote (banii cash).

x. Trebuie să fim foarte atenți când este vorba despre bancnote găsite și bancnote primite, pe care vrăjitoarele (și oamenii învățați de ele) le pot folosi.

Bancnotele banilor (suportul lor de plastic) sunt pline de simboluri oculte–satanice, deci implicit reprezintă un mediu preferat de vrăjitori pentru a–și trimite demonii și duhurile de boală asupra persoanelor–țintă stabilite.

xx. Un mare număr de oameni apelează la vrăjitoare sau menesc personal (folosind formule de vrăjitorie învățate de la vrăjitoare), pentru ca duhurile de boală de care suferă ei să plece pe bani cash.

Apoi intenționat lasă acești bani cash în portofele vechi, în locuri publice, de unde să poată fi luați de persoane naive și lacome.

Rezultatul acestei proceduri este acela că duhurile de boală (și demonii) aflați pe acele bancnote cash vor intra în corpul celui care a luat banii.

Nu știi că în realitate ai fost victima unui schimb extrem de incorect, dar pe care l-ai acceptat (prin lăcomie, nepăsare, poate ai o nevoie reală de bani, etc.): pentru 100–200 ron găsiți în portofelul abandonat, tocmai ai primit/acceptat duhuri de boală și demoni, care de acum înainte te vor chinui pe tine.

Ce putem face pentru a nu prelua demonii (și duhurile de boală) existenți pe bancnote:

x. În primul rând, nu punem deloc mâna pe banii cash pe care îi vedem pe jos, care aparent sunt abandonati sau pierduți.

La fel, nu punem deloc mâna pe portofelele pierdute, sau care par pierdute.

Dacă punem mâna pe acești bani sau, Doamne ferește, ne însușim banii găsiți, atunci demonii și duhurile de boală aflați pe ei vor căpăta drepturi asupra trupului și vieții noastre.

xx. Nu primim bani cash sub formă de cadou, mită, plata unor produse și/sau servicii care în realitate nu au fost livrate și/sau prestate.

Singurii bani pe care îi putem primi sunt cei sub formă de milostenie, atunci când suntem în situația critică de a avea nevoie de acești bani.

Dacă totuși suntem obligați să primim bani cash sub formă de cadou, vom face următoarele:

– vom face peste ei cu mâna dreaptă semnul Sfintei Cruci și mental spunem rugăciunile obligatorii: rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc și o rugăciune personală de curățire.

Rugăciunea de curățire a banilor cash poate fi și următoarea (se spune de 3 ori):

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog curățește aceste bancnote, pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

sau

„Cu puterea Sfintei Cruci, se curățesc aceste bancnote, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

– folosind o farfurie adâncă, vom trece bancnotele primite cadou printr-o „baie“ de Agheasmă Mare, deci vom folosi acești bani doar după s-au uscat de Agheasma Mare.

– cu prima ocazie:

vom întoarce donatorului bani cash de aceeași valoare cu cei primiți;

sau îl vom ajuta pe donator cu produse și/sau servicii de aceeași valoare cu banii primiți;

sau vom face în ascuns milostenii pentru binele donatorului, de aceeași valoare cu banii primiți.

– dacă este posibil, nu vom folosi deloc acești bani, ci la rândul nostru vom face cu ei milostenie pentru binele celui care ne-a dat banii.

Dar înainte de a face milostenia și a-i da mai departe pentru binele donatorului, îi vom curăța de eventualele dhuri prin Sf.Cruce, rugăciunile canonice, rg.de curățire și „baia“ de Agheasmă Mare.

xxx. Pentru a nu se face vrăjitorii asupra banilor noștri, pe care trebuie să îi dăm unor persoane/firme ca plată legitimă a unor produse și/sau servicii primite, sau ca returnare a unui împrumut, mai întâi toți banii cash îi vom trece printr-o „baie“ de Agheasmă Mare.

Deci vom da acești bani datorăți doar după s-au uscat de Agheasma Mare.

26. Pentru ca mirenii să facă Agheasmă Mică.

Agheasma Mică NU se înmulțește, adică nu are valoare harică dacă o „sporim“ și o combinăm cu apă nesfințită. Agheasma Mică se consumă doar atât cât am luat de la biserică.

În anii care urmează, în lipsa bisericilor ortodoxe și a preoților ortodocși devotați Mântuitorului Iisus Hristos, Dumnezeu va face oamenilor o mare economie.

Concret, Agheasma Mică va putea fi făcută chiar de către mirenii care au ținut câteva zile de post.

Într-o zi de post, miercuri sau vineri, mirenii vor pune într-un vas curat apă curată (proaspătă din pământ sau îmbuteliată) și vor face deasupra apei semnul Sf.Cruci, timp în care vor spune următoarele rugăciuni: rugăciunea Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru de 3 ori, rg.Împărate Ceresc de 3 ori și o rugăciune de curățire–binecuvântare de 3 ori. Această rugăciune poate fi și următoarea:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește această apă, pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

și

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește această apă, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

27. Pentru îndepărtarea unui „blocaj“ neprevăzut care apare în viața noastră.

Oricând în timpul unei zile poate apare un „blocaj“ neprevăzut, ca de exemplu:

- în jurul nostru oamenii încep brusc să se certe (contrazică, amenințe, bată, etc.);
- cineva ne urmărește, intimidează, amenință, hărțuiește, calomniază, insinuează, etc.;
- avem senzația reală (sau nu) că cineva necunoscut ne dorește răul;
- oricând suntem în pericol de moarte;
- brusc cineva are cu noi o „problemă“ cronică–obsesivă: ne critică, monitorizează, analizează, jighește, calomniază, persecută, nedreptățește, defăimează, bârfește, sabotează, șantajează, trădează, exploatează, etc.;
- brusc la serviciu apare un blocaj al funcționării internetului și/sau a calculatorului;
- brusc avem o problemă tehnică la mașină (echipamentul de lucru, etc.);
- apare un blocaj nejustificat și mult timp pierdut la verificarea actelor și documentelor (în vamă, la controlul rutier, la ghișeele unor instituții, la controlul financiar, la controlul de mediu, cu ocazia unor inspecții, etc.);

- rapid trebuie să luăm o decizie importantă, rapid trebuie să alegem pe care drum să mergem (înapoi, înainte, la stânga, la dreapta), rapid trebuie să facem o evaluare a unui om (proiect, investiție, acțiune, etc.);
- suntem atacați de câini vagabonzi (motani sălbaticiți, animale sălbatice, etc.);
- avem un șoc emoțional (indiferent de cauză și situație);
- etc.

Ce putem face pentru a îndepărta „blocajele” neprevăzute apărute:

Aceste blocaje le vom îndepărta imediat, prin repetarea următoarei mini–pravile:

x. Vom spune mental rg.Sf.Crucii, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc.

xx. În timp ce mental spunem rugăciunile, vom face semnul Sf.Crucii în/peste spațiul în care ne aflăm și peste obiectele/echipamentele defecte (cu mâna dreaptă, sau prin suflare, sau prin vizualizare mentală).

În timp ce facem semnul Sf.Crucii vom spune o scurtă rugăciune de cerere:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește această situație (acest echipament, etc.) pentru Sfânt numele Tău. Amin.”

sau

„Cu puterea Sfintei Crucii, se binecuvântează, curățește și sfințește această situație (acest echipament, etc.), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.”

Vom relua/repeta acest calup de rugăciuni (rg.Sf.Crucii, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc, rugăciunea de cerere) și vom face semnul Sf.Crucii încontinuu, până când „blocajul” justificat sau nejustificat este îndepărtat.

De obicei este suficientă repetarea mentală de 10 ori a acestui calup de rugăciuni, pentru ca situația brusc apărută să fie rezolvată (deci fiecare rugăciune menționată se spune de 10 ori).

28. Pentru ajutorul și apărarea unei/unor persoane dragi care este/sunt pe drum.

Cu rugăciuni și multe Sf.Crucii putem ajuta o persoană să ajungă cu bine la destinație: acasă, la locația dorită.

x. În primul rând, **persoana care este în spațiul public obligatoriu trebuie să poarte cu sine la gât o mică cruciuliță sfințită** (din lemn, lână, etc.).

Pentru copii mici foarte practice sunt cruciulițele din lână sau din material textil.

Pentru copii mai mari, adolescenți și adulți, cruciulița de la gât trebuie să fie din lemn, să aibă pe o parte sculptată o mică icoană a Sf.Maicii Domnului, iar pe cealaltă parte să fie sculptată icoana Mântuitorului Iisus Hristos.

Opțional, persoana care este în spațiul public trebuie să poarte cu sine (în haină, borsetă, poșetă, rucsac, etc.) obiecte de cult sfințite: iconițe plastifiate, o Sf.Cruce de lemn de dimensiuni medii (aprox. 10 cm, costă 5 RON la pangare), bucățele de material textil sfințit de la Sfintele Moaște (se dau la mănăstirile care au Sf.Moaște), capete de lumânări de la Învierea Domnului (la Sfintele Paști) sau slujba Sf.Maslu, o sticluță cu mir sfințit, etc.

xx. Înainte de a pleca de acasă (din locație), persoana care va ajunge în spațiul public se va da cu mir sfințit făcând semnul Sf.Crucii (pe frunte, ceafă, zona occipitală, tâmple,

încheieturile mâinilor) și va pulveriza Agheasmă Mare peste tot corpul.

xxx. Pentru cei care așteptăm acasă pe cei dragi, cel puțin o parte din acest program de rugăciuni cu închinăciuni mici și Sf.Cruci îl vom face în fața unei icoane a Sf.Maicii Domnului.

Ne vom ruga:

– **nelimitat timp de 1–X ore;**

Cât timp știm că persoana dragă este undeva pe drum, noi acasă încontinuu vom face/spune succesiv serii de câte 300 rugăciuni, însoțite de închinăciuni mici și semnul Sf.Cruci;

sau

– **vom spune 1 serie de 300 rugăciuni per fiecare oră**, însoțite de închinăciuni mici și semnul Sf.Cruci (ideal ne ajutăm de un metanier, sau de un ceas).

Vom spune aceste 300 rugăciuni la începutul fiecărei ore.

Ne vom ruga nu numai pentru bine persoanei X, ci și pentru binele tuturor celor care sunt în aceeași situație.

De exemplu, 1 serie de 300 rugăciuni pot fi și următoarele (le spunem la începutul fiecărei ore):

„PreaSfânta Maica Domnului, te rog apără și păzește pe X..... (numele) de tot răul, să ajungă cu bine acasă (la destinație)“ x100

și

„PreaSfânta Maica Domnului, te rog apără și păzește pe copiii României de tot răul, să ajungă cu bine acasă (la destinație)“ x100

și

„PreaSfânta Maica Domnului, te rog apără și păzește pe X..... (numele) de tot răul, să ajungă cu bine acasă (la destinație)“ x100

iv. Desigur, și cei care sunt pe drum se vor ruga și ei înșiși mental neîncetat:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă, apără-mă și mă păzește de tot răul, să ajung cu bine acasă (la destinație).“

și

„PreaSfânta Maica Domnului, te rog ajută-mă, apără-mă și mă păzește de tot răul, să ajung cu bine acasă (la destinație).“

29. Pentru ajutorul și apărarea unei/unor persoane oarecare, care este/sunt în pericol.

Este posibil să fim martorii direcți (sau indirecti prin telefon) ai unei situații deosebite, când 1–X persoane sunt agresate, lovite, bătute crunt, terorizate, amenințate cu lovirea, uciderea, violul, răpirea, tâlhăria, jefuirea, extorcarea (păcălirea, șantajarea). În unele situații putem să intervenim pentru salvarea celor atacați, dar de cele mai multe ori nu putem să-i ajutăm pe cei agresati.

Motivele ne-intervenției noastre pot fi variate și justificate: ne este frică de agresori, agresorii sunt înarmați, atacatorii sunt mulți și foarte agresivi, pare doar o ceartă în

familie (deci nu este treaba noastră), suntem la ceva distanță de evenimentul observat (suntem în mașină, în casă, în bloc, pe câmp, etc.), nu suntem pregătiți psihologic să acționăm imediat, nu avem pregătirea necesară pentru a dezarma pe agresori, nu putem să intervenim imediat (tocmai atunci în acele secunde noi avem o altă urgență/situație de rezolvat), etc.

Dar în toate aceste cazuri, încă putem să facem multe lucruri ajutătoare:

x. sunăm la numărul de urgență 112;

xx. vom spune de 10 ori rugăciunea Tatăl Nostru și ne vom ruga lui Dumnezeu pentru apărarea/salvarea celui agresat și liniștirea situației;

xxx. imediat vom începe un mic program de minim 100 rugăciuni, cu Sf. Cruci și închinăciuni mici, ca de exemplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută și salvează pe cel (cei) care este (sunt) acum în pericol.” – de minim 100 ori, și încetinu până la liniștirea situației.

30. Pentru a curăți de demoni pliante, reviste, cărți, manuale școlare, orice material tipărit și orice material scris de mână.

Deoarece trăim într-o societate care practic trăiește din vrăjitorie, trebuie să fim atenți la orice material tipărit care ne ajunge pe mână (în casă, pe birou, etc.).

Material „tipărit” poate fi: orice material (conținut) produs într-o tipografie, orice foaie de hârtie care a fost imprimată de un echipament profesional, orice foaie de hârtie care a ieșit la o banală imprimantă de birou (casnică).

Concret:

– sunt pline cu demoni revistele, pliantele și broșurile de promovare comerciale: ale unor mall-uri, magazine, supermarket-uri, producători, branduri, etc.;

– sunt pline cu demoni de desfrânare toate revistele, broșurile, calendarele, agendele, etc. care au o tematică sexuală (evidentă sau implicită): sexy, XXX, feministă, de modă, corporatistă, așa-zis „bărbătească”, etc.;

– sunt pline cu demoni de desfrânare toate manualele și materialele școlare dedicate „educației sexuale” (real „promovării deghezate a degenerării sexuale”);

– sunt pline cu demoni arhiconi toate cărțile și materialele de promovare a tuturor ereziilor și schismelor creștine (biblii, cărți de rugăciuni, reviste, broșuri, etc.);

– poate fi „infectat” cu demoni orice material scris de mână: scrisoare, prezentare, compunere, raport, draft de afaceri, draft de contract, simplu bilet, notă, etc.;

– pot fi „infectate” cu demoni orice materiale tipărite: broșuri, pliante, reviste, materiale de prezentare, cărți, manuale școlare, rapoarte, email-uri, cărți de vizită, bilete de intrare (la filme, concerte, etc.), calendare, agende, topuri de hârtie nou cumpărate, etc.

Ce facem pentru a curăți materialele tipărite (sau scrise de mână).

x. Dacă este posibil, prima dată vom pulveriza peste toate aceste materiale cu Agheasmă Mare (folosim un pulverizator micuț).

xx. Vom face asupra lor semnul Sf. Cruci, timp în care vor spune următoarele rugăciuni: rugăciunea Sfintei Cruci, rg. Tatăl Nostru, rg. Împărate Ceresc și o rugăciune de curățire-binecuvântare de 3 ori.

Această rugăciune poate fi și următoarea:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește această/acest broșură (carte, carte de vizită, agendă, revistă, prezentare, manual școlar, pliant, material, raport, e-mail, text scris de mână), pentru Sfânt numele Tău. Amin.“ x3
și

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește această/acest broșură (carte, carte de vizită, agendă, revistă, prezentare, manual școlar, pliant, material, raport, e-mail, text scris de mână), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“ x3

31. Pentru protecția copiilor (mici și mari).

În acest scop, putem face următoarele aspecte:

x. Zilnic facem de multe ori semnul Sf.Cruci peste corpul copiilor mici (până după 1 an), care încă nu pot să facă acest lucru cu mânuța lor. Api vom pulveriza peste ei cu Agheasmă Mare.

După vârsta de 1 an când ne putem înțelege (mai bine) cu ei, îi vom învăța să-și facă singuri pe corp corect semnul Sf.Cruci. Evident și în continuare după vârsta de 1 an, noi părinții vom face zilnic multe Sf.Cruci asupra lor și îi vom binecuvânta.

xx. Obligatoriu câte o Sf.Cruce de lemn de dimensiuni medii (10–15 cm) vom pune în pătuțul și în căruciorul copiilor mici (0–5 ani), lângă capul lor.

xxx. Vom da copilului mic Sf.Cruci și iconițe.

După 6 luni de viață, vom da copilului mic o Sf.Cruce de lemn, tot de dimensiuni medii (10–15 cm, pe care nu o poate înghiți), care are chipul Mântuitorului Iisus Hristos: să o țină în mână, să o privească, să se joace cu ea.

După 6 luni de viață, vom da copilului mic să țină în mână și iconițe din lemn de dimensiuni ceva mai mari (pentru a nu le înghiți), care au pe ele chipul frumos colorat unor Sfinți/Cuvioși, al Mântuitorului Iisus Hristos, al Sf.Maicii Domnului, al unui Apostol.

Aceste iconițe și Sf.Cruci vor păzi copilul mic de răpire, accidente, dureri de cap, boli și atacuri demonice.

Desigur nu doar copii mici au nevoie de protecția Sf.Cruci, de aceea cu toții copii, adolescenți, tineri, maturi, seniori, vom ține mereu sub pernă o Sf.Cruce din lemn. Oriunde mergem în deplasări, în hoteluri, la rude, la spital, etc., luăm cu noi o Sf.Cruce și o vom pune sub pernă.

iv. După vârsta de 2 ani, copilul mic va primi (de la preot, de la nași, de la părinți) și Crucea lui de creștin, pe care o va purta neîncetat la gât.

Pentru copii mici foarte practice sunt cruciulițele din lână sau din material textil. Copii mici vor purta Sf.Cruce la gât absolut peste tot: când dorm, când fac baie, când merg la înot, când merg la mare, când merg la creșă/grădiniță, etc.

Pentru copii mai mari, adolescenți și adulți, cruciulița de la gât trebuie să fie din lemn, să aibă pe o parte sculptată o mică icoană a Sf.Maicii Domnului, iar pe cealaltă parte să fie sculptată icoana Mântuitorului Iisus Hristos.

v. Când încep să meargă la creșă/grădiniță, vom coase la interiorul hainelor lor mici iconițe și Sf.Cruci care sunt din material textil.

De asemenea, vom avea grijă ca o Sf.Cruce de lemn + 1 iconiță de lemn să fie mereu în rucsacul (geanta, borseta, etc.) cu care copiii merg la creșă (grădiniță, școală).

vi. Ca părinți, obligatoriu dimineața ne binecuvântăm copiii și casnicii.

În fiecare dimineață, cu mâna dreaptă facem de 3 ori semnul Sf.Cruce peste creștetul fiecărui copil și îl binecuvântăm cu o rugăciune simplă, ca de exemplu:

„Te binecuvântez, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească de tot răul. Amin.” – de 3 ori, cu 3 Sf.Crucii
sau

„Fii binecuvântat(ă), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească de tot răul. Amin.” – de 3 ori, cu 3 Sf.Crucii
sau

„Sf.Maica Domnului, îl încredințez în grija Ta, te rog apără-l și îl păzește de tot răul, să se întoarcă cu bine și sănătos acasă. Amin.” – de 3 ori, cu 3 Sf.Crucii
sau

„Te binecuvântez, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, binecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste tine, drumurile tale, casa ta, profesia ta, familia ta, copiii tăi, peste toată viața ta. Sfânta Maica Domnului să te păzească și să te ocrotească mereu, de tot răul. Amin.” – de 3 ori, cu 3 Sf.Crucii

Note:

x. Binecuvântarea noastră va fi și mai puternică, dacă cele 3 Sf.Crucii le vom face pe capul celui binecuvântat ținând în mână o mică icoană a Sf.Maicii Domnului.

Precum la binecuvântarea făcută cu mâna dreaptă, și la binecuvântarea făcută cu o icoană vom atinge capul celui pe care îl binecuvântăm, realizând astfel o Sf.Cruce.

xx. Pe lângă binecuvântarea noastră, la plecarea din casă a copiilor/casnicilor noștri, vom mai face/verifica următoarele aspecte obligatorii:

– vom pulveriza peste ei Agheasmă Mare: peste cap, trunchi, mâini și picioare;

– vom pulveriza cu Agheasmă Mare peste toate obiectele pe care copiii/casnicii le vor lua/purta cu ei prin oraș: mapă, borsetă, geantă, poșetă, rucsac, sacoșe, saci, etc.

(evident nu vom face acest lucru pentru sacoșele și/sau sacii menajeri pe care îi vom arunca la gunoi);

– vom verifica dacă copiii/casnicii au la gât o mică cruciuliță din lână/lemn, pe care trebuie să o poarte permanent (inclusiv la sport, când fac baie, când merg la înot);

– vom fi atenți dacă copiii/casnicii își fac semnul Sf.Cruce folosind mir sfințit (sau ulei din candela de la Sf.Maica Domnului, sau folosind ulei sfințit la Sf.Maslu, sau folosind doar degetele mâinii drepte);

Folosind sticluța cu mir, copiii/casnicii își vor face mici cruciulițe: pe frunte, la tâmplă, la ceafă, la baza gâtului, la încheieturile mâinilor.

– la final, vom fi atenți dacă copiii/casnicii vor face 3 închinăciuni mici spre o icoană a Sf.Maicii Domnului (aflată pe hol la vedere) și vor spune o scurtă rugăciune pentru a fi protejați de tot răul.

32. Pentru a scăpa din ispitele de înșelare psiho–duhovnicești create de demoni.

Este profețit că vremurile antihristice satanice de final care ne așteaptă vor fi însoțite

de înșelarea multor creștini, pentru a se lepăda de dreapta credință creștin-ortodoxă în Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Concret, peste tot pe cer și în jurul nostru va fi un adevărat „spectacol“ format din OZN-uri, extraterestri, fenomene fizice deosebite, focuri, fulgere, lumini, etc. Unele dintre acestea vor avea o existență reală-materială sau reală-naturală, dar o mare parte dintre ele vor fi manifestări psiho-duhovnicești create de demoni și energii demonice.

x. În paterice avem multe exemple de monahi, care pentru gândurile lor de mândrie (sau slavă deșartă, părere de sine, critică, judecare, orgoliu, invidie, desconsiderare, etc. !), au fost lăsați în ispita unei situații demonice deosebite.

Trebuie precizat că aceste ispite erau deosebit de grave, în urma lor cel ispitit nu urma să capete vreo lecție duhovnicească pentru viitor, ci dacă aveau îngăduință de la Dumnezeu, cel ispitit urma să moară printr-o înșelare demonică.

Concret, în funcție de locația lor, în fața acestor monahi (mireni, preoți, duhovnici, etc.) apăreau oameni, căruțe, mașini, corăbii, vapoare, diverse obiecte de zbor, în care erau poftiți să urce.

Pentru „sfințenia“ lor, unii trebuiau să fie „luați la cer“ precum Sf. Ilie, alții trebuiau să meargă/plece în lume să primească ranguri mari de episcop sau patriarh, alții erau invitați doar pentru a fi luați „la ocazie“ de un mijloc de transport mai rapid, pe alții „îngerii de lumină“ voiau să-i plimbe prin lume și să le arate locurile sfinte, etc.

xx. Evident că toate aceste situații erau înșelări demonice: toți îngerii, oamenii, mirenii, monahii, preoții, episcopii, diverse rude, etc. – care le apăreau acestora erau de fapt demoni, iar mijloacele de transport oferite erau de fapt energii demonice.

Tot acest teatru demonic dispărea rapid dacă cel ispitit își făcea de 3 ori semnul Sf. Cruci, dar dacă cel ispitit de demoni uita de Sf. Cruce, atunci acesta avea toate șansele să moară (urma să fie aruncat din aer, să fie înneecat, etc.).

xxx. Un alt aspect deosebit al acestor ispiti sunt mijloacele de transport oferite de demoni, care aparțin unei realități psiho-duhovnicești speciale.

Aceste obiecte de transport demonice nu aveau o consistență și realitate materială, nu erau mașini, vapoare, căruțe, etc. reale, făcute din lemn și metal.

Dar atenție, acestea nici nu erau o iluzie completă, un fel de hologramă/imagie proiectată în aer.

Aceste obiecte de transport demonice aveau/au o realitate (consistență) psiho-duhovnicească, care totuși are efect asupra trupului uman: cine uită să-și facă Sf. Cruce (x3) și să spună „Doamne ajută“, și se urcă de bunăvoie într-un astfel de mijloc de transport demonic, are surpriza să descopere că în doar câteva minute a parcurs (a fost transportat cu trupul) câțiva zeci/sute de km, în funcție de îngăduința lui Dumnezeu.

iv. Avem astfel pățania unui monah (pustnic) român de la Măn. Sihăstria, care fiind în pădure, a acceptat să fie luat „la ocazie“ de un „țăran“ cu căruța lui (fără să-și facă Sf. Cruce de 3 ori și fără rugăciune la Dumnezeu).

Consecința acestei nesăbuițe a fost faptul că **în doar câteva minute a fost transportat prin pădure pe o distanță de peste 50 km**, pe care apoi a parcurs-o pe jos în 3 zile (!).

Evident acest „țăran“ era un demon care avea în posesie un astfel de „obiect“ de

transport, care avea o realitate psiho-duhovnicească cu putere de transport a trupului uman.

Ce putem face pentru a scăpa din ispitele psiho-duhovnicești create de demoni:

x. Vom face de câte 3 ori semnul Sf.Cruci peste fiecare ochi, peste gură, peste toată fața, peste tot corpul, timp în care vom începe să spunem rugăciunile necesare: rg.Sfintei Cruci, rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc și o rugăciune personală de ajutorare.

Apoi timp de 10 minute vom lucra mental *rugăciunea lui Iisus*, timp în care vom face încontinuu și corect pe corp semnul Sf.Cruci.

Rugăciunea personală în acest caz poate fi și următoarea (de 3 ori):

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă de la mine pe ispititorul și gândul cel necurat“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, iartă-mă și miluiește-mă pe mine, păcătosul/păcătoasa“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, nu mă lăsa și salvează-mă din această ispită“

sau

„Doamne ajută-mă“

xx. În alte cazuri demonii ne țin imobilizată mâna dreaptă, pentru a nu putea face Sf.Cruce cu ea.

Dacă nu ne putem mișca mâna dreaptă, atunci vom face Crucea în gură cu limba și rapid vom vizualiza asupra corpului nostru o Cruce albă de lumină.

33. Facem mii de Sf.Cruci peste corp, neîncetat zi și noapte, înainte de a intra în ispita unor torturi fizice și/sau psihice.

Este profețit că vremurile antihristice satanice de final care ne așteaptă vor fi însoțite de torturarea multor creștini, pentru a se lepăda de dreapta credință creștin-ortodoxă în Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Pentru a nu ajunge la lepădarea verbală de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, vom face CORECT semnul Sf.Cruci neîncetat, zi și noapte, fără număr, până când ne va veni rândul la mucenicie.

Precum în primele secole de creștinism și mucenicie, nimeni nu va rezista acelor torturi cumplite fără puterea Sf.Cruci, rugăciune la Dumnezeu, rugăciune la Sf.Maica Domnului, iertarea din „inimă“ a tuturor greșiților, alungarea oricărui gând de mândrie (păreră de sine, slavă deșartă, etc.), răbdare, smerită cugetare, dragoste pentru Dumnezeu.

Mucenicia și tortura nu este o glumă, de aceea vom face precum Sf.Paisie Aghioritul: timp de câteva ore facem neîncetat câteva mii de Sf.Cruci cu mâna dreaptă până când aceasta ne amorțește de durere și osteneală, apoi imediat timp de alte ore facem neîncetat câteva mii de Sf.Cruci cu mâna stângă, apoi iar punem la osteneală mâna dreaptă, și tot așa neîncetat, zi și noapte.

În timp ce facem aceste zeci de mii de Sf.Cruci, mental ne vom ruga neîncetat:

„Doamne Iisuse Hristoase, iartă-mă și miluiește-mă pe mine, păcătosul/păcătoasa“
sau

„Doamne Iisuse Hristoase, te rog apără-mă cu Harul Tău, să nu mă lepăd de Tine“
etc.

34. Alte situații când putem face semnul Sf.Cruci (de 3 ori):

- realizăm Sf.Cruci cu paleta (lingura, polonicul, etc), atunci când amestecăm în oalele cu mâncare: când facem mâncarea, când o încălzim;
 - realizăm Sf.Cruci cu paleta (lingurița, etc), atunci când amestecăm să facem diverse lichide (ceai, cafea, lapte cu cacao, creme, maioneză, etc.);
 - facem/realizăm Sf.Cruci cu cuțitul, atunci când tăiem alimentele mesei: pâinea, brânza, mămăliga, roșiile, bucățile de carne, etc.;
 - facem/realizăm Sf.Cruci atunci când dăm de mâncare la păsări, pisici, câini, etc.;
- Concret semnițele și mâncarea pe care o dăm acestor păsări și animale, o vom aranja pe jos (în castroane, în tăvi, etc.) în semnul Sf.Cruci.
- când mâncăm, sub farfurie (platou) vom realiza semnul Sf.Cruci folosind hârtii, ziare, șervețele, prosoape, pungi;
 - facem semnul Sf.Cruci peste toate produsele de farmacie, naturiste și tip plafar, înainte să le consumăm: pastile, capsule, drajeuri, plicuri cu pulberi, siropuri, etc.

În toate aceste cazuri, când facem semnul Sf.Cruci vom spune o scurtă rugăciune de binecuvântare:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește acest/această, pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

– facem semnul Sf.Cruci peste corp și peste obiectele de muncă/lucru și spunem „Doamne ajută“ de fiecare dată când începem orice activitate;

În mod ideal, înainte de a începe orice muncă, toate obiectele de muncă/lucru vor fi pulverizate cu Agheasmă Mare.

– facem semnul Sf.Cruci imediat când ajungem acasă, peste orice haină pe care am cumpărat-o (mai ales dacă este o haină second-hand, aceste haine SH fiind pline de demoni arhiconi, teologi, de apostazie, de desfrânare, etc. !);

– facem semnul Sf.Cruci peste fiecare haină, imediat înainte de a o îmbrăca;

– facem semnul Sf.Cruci peste fiecare obiect, imediat înainte de a-l folosi;

– facem semnul Sf.Cruci peste corp, imediat înainte de a intra în propria casă;

În acest mod alungăm de pe noi duhurile pe care le-am căpătat la muncă, din transportul în comun, de la vrăjitoare, din certuri, etc., implicit nu vom mai aduce aceste duhuri în casa noastră.

– facem semnul Sf.Cruci peste corp, imediat înainte de a intra în oricare spațiu: loc de muncă, firmă, magazin, gospodărie, loc de petrecere, casă privată, etc.;

Nu știm ce duhuri pot fi într-un spațiu și evident nu avem nevoie de „prietenia“ lor.

Dacă nu putem face Sf.Cruci în mod vizibil cu mâna dreaptă, atunci vom face Crucea în gură cu limba + vom vizualiza asupra corpului nostru o Cruce albă de lumină.

Apoi vom spune lui Dumnezeu o mică rugăciune de cerere de protecție.

Câte Sf.Crucii putem face. Care este limita de a face semnul Sf.Crucii.

Nu există limite duhovnicești în această privință, singurele limite țin de voința noastră și de posibilitatea fiziologică de a folosi mâna dreaptă și mâna stângă.

Putem face încontinuu Sf.Cruce, ziua și noaptea în somn.

x. În timpul zilei putem face încontinuu Sf.Cruce însoțită de rugăciunea lui Iisus, verbalizată cu voce tare, verbalizată cu voce litanică și repetată mental.

Putem face Sf.Cruce și cu mâna stângă, doar după ce am făcut sute și mii de Sf.Crucii cu mâna dreaptă și pe aceasta nu o mai putem folosi.

Până recăpătăm puterea mâinii drepte, vom face Sf.Cruce cu mâna stângă, dar tot la fel de corect: precis la frunte, precis zona imediat sub buric, precis la umărul drept, precis la umărul stâng.

xx. Sf.Cruce poate fi făcută și noaptea în timpul somnului, dacă dormim stând pe spate.

Nu este vorba de niciun miracol, mulți Sfinți Părinți, preoți și monahi au ajuns la această performanță. Dacă avem un exercițiu continuu al Sfintei Crucii pe timpul zilei, inconștientul poate fi programat să coordoneze mâna dreaptă, pentru a face Sf.Cruce și în timp ce dormim.

În timp ce mâna dreaptă face mișcarea de a realiza Sf.Cruce, tot în timpul somnului fiind, mintea va spune *rugăciunea lui Iisus*.

Părintele Gheorghe Calciu–Dumitreasa, care are Sfinte Moaște neputrezite la Mănăstirea Petru Vodă (re–înhumate), în timpul somnului fiind își făcea pe corpul fizic cu mâna dreaptă semnul Sfintei Crucii.

Cum facem corect semnul Sfintei Crucii.

Pentru a avea „valoare“, indiferent de situație, semnul Sfintei Crucii trebuie făcut corect, conform cu învățătura apostolească.

Pentru a realiza corect Sfânta Cruce asupra corpului nostru, vom face următoarele:

A. Întotdeauna când facem semnul Sf.Crucii vom sta drept în picioare.

Niciodată nu ne aplecăm/înclinăm trupul spre închinare (pentru închinăciuni mici/mari, metanii mari) în timp ce cu mâna dreaptă facem pe corp semnul Sfintei Crucii, deoarece în acest mod „rupem Crucea“, ceea ce este păcat.

Când facem semnul Sf.Crucii orientarea corpului trebuie să fie spre răsărit, sau spre o icoană care există în imediata apropiere.

B. Stând drept în picioare, cu mâna dreaptă facem corect și complet o Sfântă Cruce.

Prima dată îndoim spre podul palmei 2 degete (degetul cel mic și inelarul) și se unesc buricele a 3 degete ținute drept (degetul gros, arătător și mijlociu).

C. Stând drept în picioare, apoi încontinuu cu cele 3 degete împreunate și ținute drept facem pe corp semnul Sfintei Crucii, respectând următoarea ordine:

1. DUCEM CELE 3 DEGETE UNITE ȘI ATINGEM PRECIS MIJLOCUL FRUNȚII (simțim că atingem fruntea), timp în care vom spune:

„în numele Tatălui“ +

2. APOI COBORÂM MÂNA ȘI ATINGEM PRECIS TRUNCHIUL CORPULUI IMEDIAT SUB

BURIC (simțim că atingem corpul), timp în care vom spune:

„și al Fiului“ +

3. APOI RIDICĂM MÂNA ȘI ATINGEM PRECIS UMĂRUL DREPT (simțim că atingem umărul drept) + **IMEDIAT APOI ATINGEM PRECIS UMĂRUL STÂNG** (simțim că atingem umărul stâng), timp în care vom spune:

„și al Sfântului Duh“ +

4. LA FINAL RETRAGEM MÂNA DE LA UMĂRUL STÂNG, timp în care vom spune:

„Amin“.

D. Doar după ce am făcut corect și complet toată Sf.Cruce, opțional apoi putem face închinăciuni mici, închinăciuni mari (metanii mici) sau metanii mari.

Deci creștinii ortodocși vor face întotdeauna semnul Sf.Cruci așa cum s-a practicat din primii ani ai creștinismului, așa cum ne-au învățat Sfinții Apostoli, adică de la umărul drept spre umărul stâng.

Catolicii fac semnul Sf.Cruci invers, de la umărul stâng spre cel drept; este „invenția“ Papei Inocențiu al III-lea (Papă între anii 1198–1216).

Crucea se face întotdeauna cu mâna dreaptă, doar în cazuri deosebite este admis ca semnul Sf.Cruci să fie făcut și cu mâna stângă, strict tot în aceeași ordine: precis la frunte, precis zona imediat sub buric, precis la umărul drept, precis la umărul stâng.

Notă: când facem semnul Sf.Cruci asupra altor oameni, animale și/sau obiecte exterioare, vom face Sf.Cruce „în oglindă“. Adică cu degetele mâinii drepte unite corect, vom face Sf.Cruce în aer:

în partea de sus;

în partea de jos;

în partea stângă (corespunde cu dreapta omului, animalului, obiectului);

în partea dreaptă (corespunde cu stânga omului, animalului, obiectului).

Sunt puține excepții/derogări pentru a face semnul Sfintei Cruci cu mâna stângă:

x. Semnul Sf.Cruci se va face cu mâna dreaptă și în caz de neputință organică a mâinii drepte (paralizată, rănită, inertă, oboseală cronică);

În acest caz ne vom folosi de mâna stângă, care va lua de încheietură mâna dreaptă inertă și o va mișca pentru a atinge cu degetele mâinii drepte cele 4 puncte ale corpului.

Evident pentru această situație, trebuie îndeplinite câteva condiții: să existe mâna dreaptă, să existe degetele mâinii drepte, mâna dreaptă să nu fie complet rigidizată în ghips, mâna dreaptă să nu fie legată/imobilizată.

Este foarte obositor să faci semnul Sf.Cruci cu mâna dreaptă inertă, care este ținută și mișcată/coordonată de mâna stângă. De aceea, după câteva astfel de Sf.Cruci, se va continua doar cu mâna stângă.

xx. Semnul Sf.Cruci se poate face cu mâna stângă doar în caz de neputință organică a mâinii drepte (paralizată, rănită, inertă, legată, imobilizată în ghips, lipsa mâinii drepte, oboseală cronică, lipsa degetelor de la mâna dreaptă);

Sfântul Paisie Aghioritul făcea Sf.Cruce și cu mâna stângă, dar după ce înainte făcuse mii de Sf.Cruci cu mâna dreaptă și pe aceasta nu o mai putea folosi. Când mâna

dreaptă își revenea din oboseală, continua să facă alte mii de Sf.Crucii tot cu mâna dreaptă.

xxx. Stângacii nativi trebuie și ei să facă Sf.Crucii tot cu mâna dreaptă și tot în aceeași ordine: precis la frunte, precis zona imediat sub buric, precis la umărul drept, precis la umărul stâng;

iv. În caz de neputință organică a ambelor mâini (paralizate, rănite, inerte, legate, imobilizate în ghips, lipsa lor, oboseală cronică, lipsa degetelor), Sf.Crucii trebuie făcută prin folosirea minții: mental vizualizăm o lumină albă care face Crucii, unind cele 4 puncte ale corpului nostru (precis la frunte, precis zona imediat sub buric, precis la umărul drept, precis la umărul stâng).

Există o mulțime de oameni (mireni, preoți și arhieri) care nu dau atenția cuvenită când fac semnul Sf.Crucii, cu rezultatul următoarelor aspecte greșite:

x. mișcări haotice ale mâinii fluturate în aer în dreptul pieptului;

xx. mișcarea mâinii în aer în semn de cerc;

xxx. efectuarea semnelor Sf.Crucii în dreptul celor 4 locații ale trupului, dar în aer, fără ca degetele să atingă real fruntea, zona sub buric, umărul drept și umărul stâng;

iv. după frunte, a doua atingere/însemnare a trupului nu se face imediat sub buric, ci în plex sau chiar la piept, realizând astfel o Sf.Crucii inversată, răsturnată (satanică); Există pe interent articole scrise de editori absolvenți de teologie sau chiar de profesori ecumeniști care au grade universitare, care ne învață să facem Sf.Crucii în formă satanică, inversată, prin coborârea mâinii doar până în dreptul pieptului.

Doamne ferește, niciodată nu faceți așa ceva, Sf.Crucii ortodoxă și apostolică se face doar prin coborârea mâinii până atingem trunchiul corpului imediat sub buric.

v. atingerea celor 4 puncte ale corpului cu 4 degete ținute drept și unite între ele (degetul cel mic, inelarul, mijlociu, arătător).

Sau cele 4 degete unite și ținute drept fac Sf.Crucii în aer, neatingând deloc corpul în cele 4 zone. Această Sf.Crucii grav incorectă și fără nicio valoare duhovnicească o fac de obicei ortodocșii care au influențe catolice.

vi. atingerea celor 4 puncte ale corpului cu degetele răsfirate, depărtate;

vii. atingerea celor 4 puncte ale corpului, având unite doar 2 degete;

viii. atingerea celor 4 puncte ale corpului doar cu 1 deget;

ix. un caz de fină falsificare a puterii crucii este următoarea situație.

Inițial există împreunarea distinctă corectă a celor 5 degete ale mâinii (trei degete unite, două degete unite și aplecate spre podul palmei) și atingerea corectă a frunții și sub buric.

Însă în momentul în care mâna este dusă spre umărul drept, degetul arătător se desprinde din unirea cu celelalte 2 degete care corespund Persoanelor Sf.Treimi. Concret, atingerea umerilor se face doar de către 2 degete unite, degetul arătător rămânând suspendat în aer. Evident, acest lucru înseamnă reducerea Sf.Treimi la doar două Persoane, ceea ce duce la anularea puterii Sf.Crucii făcute.

x. nu este tocmai corect nici când atingem precis toate cele 4 puncte ale corpului, dar între umărul drept și umărul stâng facem un arc de cerc care coboară (ușor) în jos spre plex/stomac.

Legătura dintre umărul drept și umărul stâng trebuie făcută printr-o mișcare dreaptă,

fără să facem arcuiri în jos ale mâinii.

xi. este incompletă și incorectă orice Sf.Cruce obținută prin combinații de atingere a unor puncte ale trupului, împreună cu mâna oprită în aer în dreptul altor zone care ar fi trebuit atinse fizic cu degetele.

De exemplu:

– Se atinge cu degetele împreunate fruntea și zona de sub buric, dar ulterior mâna se oprește în aer în dreptul umerilor, fără să-i atingă.

– Nu se atinge fizic fruntea, mâna se duce în sus în aer și se oprește la 5–10 cm în dreptul frunții, și apoi se atinge celelalte 3 puncte ale trupului.

– Nu se atinge fizic fruntea și zona sub buric (mâna se oprește în aer la 5–10 cm în fața acestor zone) și apoi se atinge zona umerilor.

– Nu se atinge fizic fruntea și zona sub buric (mâna se oprește în aer la 5–10 cm în fața acestor zone), apoi ulterior mâna dreaptă în loc să atingă precis umărul drept și stâng, va atinge zona sânilor drept și stâng (în dreptul pieptului).

Pe lângă faptul că este o Sf.Cruce grav incorectă, aceasta este și o Cruce satanică, inversată.

– Neatingerea precisă cu degetele unite a umărului drept;

Există și varianta de anulare a puterii Sf.Cruci prin neatingerea precisă a umărului drept.

Se atinge fruntea și zona imediat sub buric, apoi mâna dreaptă se duce spre umărul drept dar se oprește în aer la 10–15 cm în fața lui, apoi la final este atins umărul stâng (sau subțioara mâinii stângi, mâna stângă, zona inimii, sânul stâng, coastele din stânga).

Sau în locul atingerii precise a umărului drept, mâna este dusă pe clavicula dreaptă sau chiar lângă gât.

– Neatingerea precisă cu degetele unite a umărului stâng;

Este cea mai uzuală greșeală de anulare a puterii Sf.Cruci.

Cele 3 degete ating fruntea, zona sub buric, umărul drept, apoi cea mai uzuală neatenție/nepăsare este neatingerea precisă a umărului stâng.

În locul acestuia degetele ating alte zone: subțioara mâinii stângi, mâna stângă (bicepsul, tricepsul mâinii stângi), inima (aproximativ centrul pieptului), sânul stâng, coastele din stânga trunchiului.

Sau în locul atingerii precise a umărului stâng, mâna este dusă pe clavicula stângă sau chiar lângă gât.

Note:

– în toate aceste cazuri de mai sus, **toți cei care fac incorect Sf.Cruce anulează complet valoarea ei duhovnicească**, practic nu este vorba despre semnul Sf.Cruci purtătoare de lumină necreată („foc“ haric) ci de o mișcare de tip gimnastică, care eventual este folositoare pentru articulația mâinii drepte;

– **în toate cazurile prezentate mai sus, problema și mai mare este că de obicei acești credincioși au „părerea de sine“** (orgoliul, încăpățănarea, mândria, nepăsarea) **că ei fac Sf.Cruce corect**, deci nu este cazul să o facă altfel, adică așa cum trebuie.

Cum au văzut ei la unii preoți, părinți, bunici, rude sau la alți creștini în biserici, așa continuă să facă. Acești credincioși desigur văd la unii preoți și mireni creștini că fac

Sf.Cruce corect și cu mare atenție, dar pur și simplu au completa nepăsare de a se corecta.

Orgoliul, mândria, părerea de sine și obișnuința le jefuiesc acestor credincioși buna lor intenție, osteneala de a folosi mâna dreaptă pentru a realiza o Sf.Cruce.

În general este foarte dificil să convingi un adult să nu mai facă Sf.Cruce incorect, așa cum crede el că este bine, sau cum s-a învățat de copil să o facă. De aceea este bine să învățați copiii de mici să facă Sf.Cruce corect, așa cum trebuie, să fie atenți la ceea ce fac.

– **în mod surprinzător, imensa majoritate a arhierilor, stareților, preoților și monahilor ortodocși nu–și fac corect Sf.Cruce**, în oricare din variantele incorecte prezentate mai sus.

Am putea spune că în cazul lor, aceștia beneficiază de o economie specială din partea lui Dumnezeu. Dar nu este așa, deoarece sunt modele de urmat pentru poporul care nu este catehizat, mai ales aceștia trebuie să–și facă Sf.Cruce cu mare atenție și foarte foarte corect.

– **există o singură excepție de la facerea corectă a Sf.Cruci.**

Cei bolnavi și bătrâni care nu pot face Sf.Cruce în picioare, vor sta întinși pe pat și vor ține palma dreaptă peste piept (zona inimii).

Ținând mâna dreaptă nemișcată, doar cu mișcări ale încheieturii mâinii, aceștia vor face Sf.Cruci mici, doar peste piept.

3.7.4. Jertfa luminii unei lumânări și a unei candelă cu ulei.

Acestea sunt jertfe exterioare elementare, simple dar foarte importante, pe care mulți mireni le neglijează.

Este obligatorie ca jertfă personală aprinderea luminii unei lumânări și/sau candelă când ne facem rugăciunile acasă (de noapte, de dimineață).

x. În principiu este bine ca pravila noastră de rugăciune să dureze măcar atâta timp cât arde o lumânare din ceară.

Este bine ca această lumânare să fie din ceară pură, fără parafină. Pe lângă jertfa pentru Dumnezeu, o mică lumânare aprinsă ne va ajuta să avem o minte limpede, liniștită, clară, trează, ceea ce ne va spori puterea de concentrare.

xx. Este practic obligatorie aprinderea luminii unei lumânări pentru vii sau adormiți: când mergem la Biserică și stăm la slujbe, când ne rugăm, în timpul zilei oricând dorim, în timpul zilei oricând este necesar.

xxx. Pe lângă aspectul de evlavie și respect, **este dovedit practic că o lumânare din ceară are capacitatea de a ne „absorbi“ din oboseală, amețeață, stress sau dureri de cap.**

Cu cât este mai mare este lumânarea, cu atât efectele de curățire a minții se vor resimți mai clar.

Chiar dacă nu ne rugăm, dacă avem dureri de cap, stări de confuzie, amețeață, stress sau oboseală mentală, este foarte recomandat să aprindem în apropierea noastră o lumânare de ceară.

În acest caz „medical“, pentru efecte mentale clar resimțite, este recomandat să ardem în apropierea noastră o lumânare din ceară pură de dimensiuni medii.

Nu este o întâmplare faptul că toți monarhii, aristocrații, scriitorii Bisericii din Antichitate și Evul Mediu aveau mereu lângă ei multe lumânări mari, în afara lumânării de bază necesară pentru luminarea biroului.

a. În casa oricărui creștin trebuie să ardă neîncetat o candelă cu ulei la icoana Sfintei Maicii Domnului.

Pentru siguranță, când plecăm de acasă vom stinge focul candelăi cu ulei și vom folosi o candelă electrică, care generează o lumină artificială. Aceste candelăe electrice trebuie să „alimentate” periodic cu baterii sau mai bine cu acumulatori reîncărcabili.

a.1. În mod ideal, în casa oricărui creștin trebuie să ardă 3 candelăe:

candela 1 – Pentru orice creștin, este obligatorie **funcționarea unei candelăe care să ardă (stea) neîncetat lângă icoana Sf. Maicii Domnului** și a cărei lumină să fie menită pentru Împărăteasa Cerurilor și a Pământului, pentru Mântuitorul Iisus Hristos, etc. Pentru această candelă este bine să facem zilnic pomenirea numelor sfinte: dimineața, seara, când completăm cu ulei, sau oricând putem.

Ca aspect practic, persoanele care doresc să pomenească multe nume de **sfinți** și nu pot ține minte toate numele dorite, acestea vor fi scrise pe o hârtie care va fi pusă sub icoana Sf. Maicii Domnului.

Lumina acestei candelăe trebuie să „meargă” tot timpul ziua și noaptea, atunci când suntem prezenți în locuință. Când plecăm de acasă obligatoriu stingem și lumina acestei candelăe, pe care o reaprindem și menim imediat când ne întoarcem acasă.

La menirea luminii acestei candelăe vom respecta următoarea ordine a pomenirii numelor, pentru:

- Preasfânta Treime: Dumnezeu Tatăl, Sfântul Duh, Mântuitorul nostru Iisus Hristos;
- Preasfânta Maica Domnului;
- Sfintele Puterile Cerești: Sfinții Serafimi, Arhangheli, Heruvimi, Tronuri, Domnii, etc.;
- Sfinții Îngeri Păzitori ai persoanelor din familia noastră;
- Sf. Ioan Botezătorul;
- Cei 12 Apostoli, Cei 70 Apostoli, Sf. Apostoli ai Neamurilor;
- Sfinții Trei Ierarhi: Sf. Vasile cel Mare, Sf. Grigorie Teologul, Sf. Ioan Gură de Aur;
- Sfinții (și/sau Mucenicii, Sf. Apostoli, Cuvioșii) pomeniți în Calendar/Sinaxar în ziua care urmează (dacă facem menirea candelăe seara);

sau

Sfinții (și/sau Mucenicii, Sf. Apostoli, Cuvioșii) pomeniți în Calendar/Sinaxar în ziua de astăzi (dacă facem menirea candelăe dimineața sau la amiază);

- Sfinții (și/sau Mucenicii, Sf. Apostoli, Cuvioșii) care s-au născut și au adormit în România;
- Sfinții (și/sau Mucenicii, Sf. Apostoli, Cuvioșii) care au moaște sfinte în România;
- Dreptii și Proorocii din Vechiul Testament;
- toți cei adormiți care au scris cărțile ortodoxiei: Sf. Evanghelii, Filocalia, Everghetinos, Viețile Sfinților, Paterice, cărți bisericești, cărți monahale, etc.;
- Sfântul (și/sau Mucenicul, Apostolul, Cuviosul) căruia îi vom citi Acatistul;
- alți Sfinți și Părinți la care avem mare dragoste și apreciere, precum sunt și următorii:

antici, bizantini și contemporani

Sf.Ilie Tesviteanul, Sf.Moise, Sf.David, Sf.Melchisedec, Sf.Ioachim și Ana, Sf.Zaharia și Elisabeta, Sf.Simeon, Sf.Constantin și Elena, Sf.Mina, Sf.Artemie, Sf.Spiridon, Sf.Gheorghe, Sf.Antonie cel Mare, Sf.Atanasie cel Mare, Sf.Macarie cel Mare, Sf.Ioan Scărarul, Sf.Isaac Sirul, Sf.Maxim Mărturisitorul, Sf.Pantelimon, Sf.Nectarie, Sf.Petru Athonitul, Sf.Chir și Ioan, Sf.Ermolae, Sf.Cosma și Damian, Sf.Mucenic Haralambie, Sf.Modest, Sf.Fanurie, Sf.Trifon, Sf.Stelian, Sf.Nicolae, Sf.Dimitrie Izvorătorul de mir, Sf.Moise Ungurul, Sf.Ciprian și Iustina, Sf.Ioan Gură de Aur, Sf.Vasile cel Mare, Sf.Grigorie Teologul, Sf.Marcu, Sf.Simeon noul Teolog, Sf.Efrem Sirul, Sf.Ioan Damaschin, Sf.Grigorie Palama, Sf.Nicodim Aghioritul, Sf.Serafim de Sarov, Sf.Ignatie Briancianinov, Sf.Teofan Zăvorâtu, Sf.Siluan Athonitul, Sf.Iosif Isihastul, Sf.Arsenie Capadocianul, Sf.Porfirie Kavsokalivitul, Sf.Paisie Aghioritul, Sf.Nicolae Velimirovici, Sf.Luca al Crimeii, Sf.Ana (mama Sf.Maicii Domnului), Sf.Elisabeta (mama Sf.Ioan Botezătorul), Sf.Magdalena Mironosița, Sf.Elena (împărăteasa), Sf.Singlitchia, Sf.Varvara, Sf.Tomaida, Sf.Ecaterina, Sf.Anastasia Izbăvitoarea de otravă, Sf.Mucenițe Tecla și Marina, Sf.Iustina, Sf.Irina, Sf.Eupraxia, Sf.Macrina, Sf.Muceniță Iustina, Sf.Mucenițe Iuliana și Anisia.

români

Sf.Andronic și Lunia, Sf.Casian, Sf.Emilian de la Durostorum, Sf.Ioan cel Nou de la Suceava, Sf.Grigorie Decapolitul de la Măn.Bistrița, Sf.Nicodim de la Tismana, Sf.Dimitrie cel Nou (Basarabov), Sf.Daniil Sihastrul, Sf.Ștefan cel Mare, Sf.Ghenadie de la Măn.Putna, Sf.Iacob Putneanul, Sf.Brâncoveni, Sf.Sila, Paisie și Natan de la Măn.Sihăstria Putnei, Sf.Leontie și Teodosie de la Măn.Bogdana, Sf.Ghelasie de la Râmeț, Sf.Calinic de la Cernica, Sf.Grigorie Dascălu, Sf.Paisie Velicikovski, Sf.Ilie Cleopa, Sf.Paisie Olaru, Sf.Illarion Argatu de la Boroaia, Sf.Iustin Pârveu de la Măn.Petru Vodă, Sf.Ioan Iacob Hozevitul, Sf.Gheorghe Calciu–Dumitreasa de la Măn.Petru Vodă, Sf.Ilie Lăcătușu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Ioanichie Moroi, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Dumitru Stăniloae; Sf.lunia, Sf.Teodora de la Sihla, Sf.Filofteia de la Argeș, Sf.Parascheva de la Iași.

candela 2 – Vom avea o candelă a cărei lumină o menim pentru cei ADORMIȚII din familia și neamul nostru.

Și această candelă va arde (sta) lângă icoana Sf.Maicii Domnului. Înainte de a pleca din casă ne asigurăm că această candelă este complet stinsă.

Ca aspect practic, persoanele care doresc să pomenească multe nume de **adormiți** și nu pot ține minte toate numele dorite, acestea vor fi scrise pe o hârtie care va fi pusă sub icoana Sf.Maicii Domnului.

La menirea luminii candelai pentru **adormiți**, vom respecta următoarea ordine a pomenirii numelor:

- preotul care ne–a botezat (pe noi, pe copii);
- preotul care ne–a cununat (pe noi, pe copii);

- nașul/nașa de botez (al nostru, al copiilor);
- nașii de cununie (ai noștri, ai copiilor);
- preotul (duhovnicul) fost al familiei;
- toți cei din familia noastră și toate rudele adormite, de la facerea lumii și până în prezent;
- toți binefăcătorii adormiți ai familiei noastre și al neamului nostru cel adormit, de la facerea lumii și până în prezent (deci aici se includ și binefăcătorii adormiți care au făcut bine strămoșilor noștri, cu zeci, sute și mii de ani în trecut);
- educatorii, învățătorii și profesorii care ne-au îndrumat și sunt adormiți;
- foști vecini, foști prieteni, foști cunoscuți, foști colegi de joacă, foști colegi de școală, foști colegi de armată, foști colegi de muncă, etc., care au adormit;
- scriitori preferați care au adormit;
- diferite persoane dragi care au adormit.

candela 3 – Vom avea o candelă a cărei lumină o menim pentru cei VII din viața noastră: din trecut, prezent și viitor.

Și această candelă va arde (sta) lângă icoana Sf.Maicii Domnului. Înainte de a pleca din casă ne asigurăm că această candelă este complet stinsă.

Ca aspect practic, persoanele care doresc să pomenească multe nume de **vii** și nu pot ține minte toate numele dorite, acestea vor fi scrise pe o hârtie care va fi pusă sub icoana Sf.Maicii Domnului.

La menirea luminii candelai pentru **vii**, vom respecta următoarea ordine a pomenirii numelor:

- preotul care ne-a botezat (pe noi, pe copii);
- preotul care ne-a cununat (pe noi, pe copii);
- nașul/nașa de botez (al nostru, al copiilor);
- nașii de cununie (ai noștri, ai copiilor);
- preotul (duhovnicul) actual al familiei;
- toți cei din familia noastră și toate rudele, care sunt în viață;
- toți binefăcătorii familiei noastre (din trecut, prezent, viitor), care sunt în viață;
- educatorii, învățătorii și profesorii care ne-au îndrumat și sunt în viață;
- foști și actuali vecini, foști și actuali prieteni, foști și actuali cunoscuți, foști colegi de joacă, foști colegi de școală, foști colegi de armată, foști și actuali colegi de muncă, etc. care sunt în viață;
- scriitori preferați care sunt în viață;
- diferite persoane dragi care sunt în viață.

a.2. În modul economic, putem folosi o singură candelă (una):

x. seara menim lumina candelai pentru numele sfinte, specifice „candelai 1“;

și

xx. dimineața lumina aceleiași candelai o re-menim pentru Sf.Maica Domnului și pentru numele celor adormiți, specifice „candelai 2“.

Pentru numele celor **vii** vom aprinde separat o lumânare clasică sau tip pastilă.

Note:

x. Doar în cazurile excepționale/justificate, în locul candelăi cu ulei putem folosi o candelă din parafină solidă.

Din motive de comoditate, siguranță și/sau miros, unii mireni nu folosesc la icoane candelă cu ulei, ci ard neîncetat candelă cu parafină. Acest lucru este ușor de realizat, deoarece în prezent există candelă cu parafină care pot ține foarte mult, chiar până la 250 ore.

Acest obicei mirenesc nu este tocmai potrivit cu practica bisericească și monahală, după cum putem vedea în toate bisericile și mănăstirile, la icoane nu ard candelă din parafină solidă ci candelă cu ulei.

Deci putem apela la această soluție doar în cazuri excepționale, când există o penurie de ulei alimentar, sau când avem motive medicale justificate, de imposibilitatea a folosirii degetelor de la mâini.

Atenționare: candelăle, lumânările clasice și lumânările tip pastilă făcute integral din parafină sunt mult mai periculoase decât cele făcute din ceară, sau care combină ceara cu parafina.

Candelăle, lumânările clasice și lumânările tip pastilă făcute integral din parafină pot scăpa rapid de sub control, deoarece acestea își pot accelera nejustificat arderea și astfel pot să genereze surse de foc mai mari.

Mai ales dacă sunt mai multe, focurile inițiale ale lumânărilor (candelălor) din parafină se pot unifica într-o sursă de foc mai puternică.

În acest moment, pentru a stinge acest foc, din neștiință credincioșii fac o greșală elementară: aruncă apă peste sursa de foc generată de parafină.

Însă surprinzător, rezultatul acestei acțiuni va fi întărirea/alimentarea focului, care brusc va deveni de 2–3 ori mai mare decât focul inițial. Orice altă adăugire de apă va spori în continuare puterea focului generat de parafină.

Pe lângă sporirea focului, de obicei adăugirea de apă peste parafina care arde duce și la mici explozii sau pocnituri (vorbim despre o explozie puternică dacă a luat foc un depozit cu produse bisericești din parafină).

În continuare, lucrurile pot scăpa rapid de sub control, cu focul care se propagă la alte obiecte textile, din lemn, din plastic, etc.

Personal am fost martor la o situație când brusc s-au unificat focurile a aproximativ 10 candelă din parafină și 20 lumânări din parafină (tip pastilă). În doar 2 minute era deja un foc bunicel de aproximativ 10–15 centimetri. Când a fost adăugată apă pentru a se stinge acest foc generat de parafină, acesta a crescut brusc în putere ajungând la o vâlvătaie respectabilă de 30–40 cm, care a fost stinsă prin folosirea unui material textil dens și dur.

Soluția de a stinge un foc generat de parafină este următoarea:

- putem folosi apă doar dacă este vorba despre un foc foarte mic: de la 1 candelă, 1 lumânare clasică, sau 1 lumânare tip pastilă;
- dacă focul este deja puțin mai mare, vom acoperi acest foc cu un material textil dens, pentru a-i stopa alimentarea cu oxigen;
- dacă focul este ceva mai mare sau foarte mare, neapărat va trebui să folosim un extingcător (stingător) care are spumă.

De aceea, credincioșii care aprind în casă multe produse bisericești din parafină,

neapărat trebuie să aibă în casă un extingător (stingător) pe bază de spumă.

xx. În cazurile excepționale/justificate când nu putem ține în casă o candelă cu ulei, ne vom procura acest ulei sfințit de la mănăstiri.

De exemplu, este dificil de ținut în casă o candelă cu ulei dacă soțul/soția este un/o ateu/ateu convins(ă), dacă stăm lângă un partener bine îndrăcit, dacă avem frică de foc, alte motive (ne)justificate.

Pacea și liniștea în casă sunt mai importante decât scandalul neîncetat legat de candela cu ulei.

În aceste cazuri, când mergem la mănăstiri în vacanțe, pelerinaje și/sau pentru rugăciune, vom avea cu noi câteva sticlucțe (făcute din sticlă, cu dop filetat) și vom ruga un călugăr (sau monahie) să ne dea puțin ulei de la candela care arde la icoana Sf. Maicii Domnului, sau la icoana Mântuitorului Iisus Hristos, sau la icoana unui sfânt. Dacă ajungem la 10 mănăstiri, ne vom „aproviziona” cu 10 sticlucțe cu ulei sfințit, care ne vor ajunge pentru 1 an de zile.

Vom fi recunoscători pentru acest ulei sfințit și vom face la rândul nostru o mică donație mănăstirii: bani, ulei de primă presă, ulei de măsline, fasole, orez, mălai, făină de grâu, bulion, condimente, cartofi, ceapă, orice aliment putem, orice haine putem. Cu acest ulei ne vom unge seara pe cap, în zona inimii, în zonele dureroase, și ne vom proteja de vrăjitorie (vezi mai departe la punctul **b.3** paragrafele **4+5+6**).

xxx. Nu se aruncă la gunoi/chiuvetă uleiul, apa, produsele și materialele care au fost sfințite în biserică și acasă, ca de exemplu:

– sub nicio formă nu se aruncă în chiuvetă uleiul rămas în candelă, chiar dacă este foarte puțin;

Acesta va fi lăsat în candelă să fie consumat până la capăt, apoi candela va fi bine ștersă cu un șervețel curat de hârtie (sau cu o lavetă care este folosită doar în acest scop).

– sub nicio formă nu se aruncă la gunoi resturile rămase de la funcționarea și întreținerea candelăi: fitilele arse, plutitoarele arse, hârtia folosită pentru curățare; La fel, Anafura rămasă neconsumată (mușegăită).

La fel, hârtia rămasă de la Anafură, prescuri, învelirea lumânărilor, calendare expirate. La fel, capetele de lumânări arse.

Dacă locuim în orașe, toate aceste resturi (hârtii folosite, fitile arse, Anafura neconsumată, capete de lumânări, etc.) le vom strânge într-o pungă și cu prima ocazie le vom duce la casa de la țară, unde există sobe sau butoaie de metal. Acolo vom arde toate aceste resturi.

Dacă locuim în mediul rural, toate aceste resturi le vom arde în cadrul gospodăriei, sub supraveghere.

– sub nicio formă nu se aruncă la gunoi firimiturile, resturile de pâine, resturile de mâncare rămase de la masă;

Deoarece înainte de masă am spus rugămintea Tatăl Nostru și am binecuvântat cu Sfânta Cruce masa, mâncarea, farfuriile, tacâmurile, etc., toate acestea sunt sfințite.

De aceea, nu putem arunca la gunoi toate aceste resturi alimentare.

Dacă stăm la bloc nu avem ce face cu resturile de mâncare rămase, de aceea trebuie să avem grijă să fim cumpătați, să nu generăm resturi alimentare. Vom mânca tot ce este în farfurie și toate firimiturile de pâine rămase pe masă.

Dacă totuși vor rămâne resturi alimentare, firimituri de pâine, acestea le vom păstra în frigider pentru masa următoare.

Dacă stăm la casă este mai simplu, cu resturile alimentare rămase de la masă vom hrăni animalele din curte.

– sub nicio formă nu putem arunca la chiuvetă/canalizare apa folosită la spălarea farfuriilor și cratițelor.

Motivul este că toate farfuriile și tacâmurile folosite pentru masă au fost sfințite datorită rugăciunii de binecuvântare și rg.Tatăl Nostru, pe care le spunem înainte de masă.

Dacă stăm la bloc nu avem altă posibilitate și vom face acest păcat, prin chiuvetă se va duce în canalizare apa pe care o folosim pentru spălarea farfuriilor.

Pentru cei care stau la casă, vor avea grijă ca apa rezultată în urma spălării farfuriilor și cratițelor să fie colectată separat într-un recipient (găleată, vas, etc.), apoi această apă o vom folosi în grădină, în livadă, pentru iarbă, etc.

a.3. Care sunt foloasele dacă avem în casă o candelă cu ulei la icoana Sfintei Maicii Domnului:

1. Apărare, protecție, ajutor, lumină.

x. Sf.Maica Domnului are grijă de sporul și protecția casei în care la icoana ei arde neîncetat mica flacăra a unei candelă cu ulei.

Această casă va fi mai ferită de boli, accidente, vrăjitorie, foamete, lipsuri, nedreptăți, certuri, bătăi, curvii, lipsa copiilor, etc., în acest spațiu locativ demonii nu vor putea avea puterea de influență pe care ei o doresc.

În casa unde arde lumina blândă a unei candelă la icoana Sf.Maicii Domnului, Dumnezeu trimite în acea casă încă un Sf.Înger Protector, care va ajuta și proteja pe toți cei din această casă.

xx. Existența acestei candelă funcționale este obligatorie în spațiul unde și când se citește noaptea rugăciuni puternice, precum sunt psalmii și/sau Molitfele Sf.Vasile cel Mare (între orele 23–4 dimineața);

xxx. Dacă nu avem lumânări, lumina candelă ne va fi necesară pentru a citi rugăciunile de seară.

iv. Dacă luăm/multiplicăm focul de la candelă Sf.Maicii Domnului, putem „umple” camerele care au sobe cu Harul Sf.Duh.

Pentru explicațiile necesare vedeți în cadrul capitolului 19, la paragraful **19.4.10.d.**

2. Pentru ca Sf.Maica Domnului să ne împlinească unele dorințe personale.

Concret, după ce curățăm candelă goală de impurități, o completăm cu ulei curat și aprindem fitilul, apoi ne vom ruga la Sf.Maica Domnului să ne îndeplinească câteva dorințe personale.

La final vom face 13 metanii mari, timp în care vom spune o rugăciune de recunoștință către Sf.Maica Domnului.

PENTRU ÎMPLINIREA UNOR DORINȚE PERSONALE, CÂND COMPLETĂM ULEIUL ÎN CANDELA SF.MAICII DOMNULUI =

1. ÎN FAȚA CANDELEI FIIND, SPUNEM SF.MAICII DOMNULUI O RUGĂCIUNE DE ÎMPLINIRE A UNOR DORINȚE PERSONALE (MENTAL, ÎN ASCUNS) +

2. IMEDIAT APOI FACEM SPRE RĂSĂRIT 13 METANII MARI ÎN CINSTEA SF.MAICII DOMNULUI (și în acest timp vom spune către Sf.Maica Domnului rugăciuni de cinstire și recunoștință).

3. Culoarea uleiului din candelă ne arată dacă sunt făcute vrăjitorii pe casa și familia noastră.

x. Uleiul alimentar folosit pentru candela Sf.Maicii Domnului („candela 1”) are o culoare naturală de galben–deschis, dar **uleiul folosit în această candelă se va schimba brusc spre roșiatic (sau roșiatic spre negru), atunci când sunt făcute diverse vrăjitorii pe casa și familia noastră.**

Când ne eliberăm de puterea vrăjitoriilor făcute asupra familiei și casei noastre, uleiul din candelă își va recăpăta rapid culoarea naturală de galben–deschis.

xx. Este bine să facem efortul de a avea mereu funcțională o candelă cu ulei pentru cei adormiți („candela 2”).

Uleiul alimentar folosit în candela pentru cei adormiți se va schimba brusc spre roșiatic (sau roșiatic spre negru), atunci când sunt făcute vrăjitorii deosebit de periculoase pe familia și casa noastră, când vrăjitoarele se folosesc de obiecte și materiale luate de la morți:

apă păstrată de la spălarea morților (popular „apă de la mort”), păr și/sau unghii luate de la morți, sânge și orice material organic prelevate de la morți (din cheagurile de sânge și organele celor morți recent), material organic recoltat de la copii avortați, pământ luat din cimitire, flori de plastic sau reale luate de pe morminte, fire textile luate de la hainele de înmormântare ale morților, pulbere luată de la crucile de ipsos/ciment din cimitire, bucățele de lemn luate de la crucile de lemn din cimitire, etc. Toate aceste materiale, obiecte și produse luate de la morți și din cimitire sunt în primul rând periculoase prin ele însele, deoarece sunt purtătoare de energii, demoni și duhuri de boală care au aparținut celor adormiți.

Dar sunt foarte periculoase și pentru că apoi, folosind aceste materiale și obiecte, în plus vrăjitoarele „leagă” de ele tot felul de demoni periculoși și duhuri de boală.

De fapt, cele mai periculoase duhuri (demoni, de boală) sunt transmise persoanelor–țintă folosindu–se obiecte și materiale care țin de cei adormiți și de procedurile de înmormântare ale celor adormiți.

Când ne eliberăm de puterea vrăjitoriilor făcute asupra familiei și casei noastre, uleiul din candelă își va recăpăta rapid culoarea naturală de galben–deschis.

Pentru acțiunile anti–vrăjitorie pe care le putem face pentru a alunga duhurile (demonii, de boală) de la casa și familia noastră, puteți citi în capitolul 2 paragraful **2.3.3.8** și în capitolul 3 întreg paragraful **3.7.3.**

xxx. Ca aspect practic, pentru a putea vedea mereu culoarea uleiului din candelă, **este necesar ca pentru candelă să avem drept vas un pahar/bol din sticlă groasă, de formă conică, care este complet transparent.**

În acest mod vom putea observa imediat dacă apare o schimbare de culoare a uleiului folosit în candelă.

Din motive practice, este foarte recomandat ca vasul (paharul, bolul) care ține uleiul să aibă o ușoară formă (lărgime) conică. În acest mod, nu există riscul ca flacăra candelăi

să ajungă la peretele vasului și să-l crape.

iv. La candela cu ulei funcțională (care are fitil cu flacăra), niciodată nu punem niciun fel de capac, indiferent din ce material este realizată această candelă și indiferent ce formă „inteligentă“ poate avea vreun capac.

Când plecăm de acasă, nu primim ideea/gândul de a pune vreun capac candelai aprinse, ci neapărat vom stinge flacăra candelai.

v. De asemenea, din motive de siguranță, candela cu ulei nu se ține direct pe masă, pe bufet, etc. și nu se ține nici pe o farfurie, ci se ține mereu într-o cratiță metalică stabilă, care este mai înaltă decât borcanul/bolul folosit.

În caz de accidente, cutremur, etc., uleiul nu se va vărsa pe jos, ci se va vărsa în cratița metalică, iar flacăra fitilului se va stinge imediat de la uleiul din candelă.

4. Recomandare seara înainte de culcare.

La 30–X minute după ce am aprins candela cu ulei, fiecare după nevoi, dureri și neputințe trupești, va lua cu un deget ulei sfințit cald din candelă și se va unge pe corp peste zonele afectate: dinți, măsele, nas, față, ochi, urechi, frunte, tâmpile, ceafă, gât, zona inimii și a pieptului, orice articulație a corpului (gât, umeri, coate, încheieturile mâinilor, degetele mâinilor, șale–zona lombară, toată coloana vertebrală, genunchi, gleznă, laba piciorului, degetele de la picioare), orice organ care ne doare (cu excepția zonelor intime).

Când facem aceste ungeri ne rugăm Bunului Dumnezeu să ne ajute să scăpăm de durerile trupești pe care le avem.

5. Obligativ seara înainte de culcare.

Mai mult decât atenuarea unor dureri, **ungerea cu ulei sfințit din candela aprinsă are rolul de a ne proteja în timpul nopții de atacuri demonice, vrăjitorie, atac psi, coșmaruri, tentative de tahicardie indusă** (oprirea inimii, adică decesul), etc.

În acest caz, la 30–X minute după ce am aprins candela cu ulei, ne vom unge cu ulei sfințit toată zona capului, gâtul, zona inimii și a pieptului. Când facem aceste ungeri ne rugăm Bunului Dumnezeu să ne protejeze de toate atacurile demonice din timpul nopții, atunci când noi dormim.

6. Obligativ când plecăm din casă indiferent de ora zilei (dimineața, la amiază, noaptea, etc.), spre serviciu, școală, piață, magazine, urgențe, etc., **pentru a nu cădea victimă procedurilor de sugestie hipnotică satanică** care au drept scop îndrăcirea noastră și posesia noastră demonică (vezi la capitolul 2 paragraful **2.3.3.11**), **OBLIGATIVU trebuie să ne facem asupra capului nostru semnul Sf. Cruci de câte 3 ori:**

3 Sf. Cruci pe frunte între ochi și

3 Sf. Cruci la spatele capului (zona occipitală în dreptul glandei pineale).

x. În mod obișnuit Sfânta Cruce o vom face pe aceste 2 zone ale capului folosind sticlute cu mir sfințit, cumpărate de la mănăstiri.

xx. Dacă nu avem sticlute cu mir sfințit cumpărate de la mănăstiri, atunci vom folosi uleiul care a fost sfințit la biserică la slujba Sf. Maslu.

xxx. Dacă nu avem sticlute cu mir de la mănăstiri și nici ulei de la Sf. Maslu, atunci vom

face Sf.Cruce pe zonele capului folosind ulei din candela Sf.Maicii Domnului.

iv. Dacă nu avem niciun fel de ulei sfințit (mir sfințit, ulei de la Sf.Maslu, ulei din candelă), atunci vom face cele 6 Sf.Cruci asupra capului doar cu cele 3 degete împreunate ale mâinii drepte.

v. Dacă avem mâinile imobilizate, paralizate, imobilizate sau lipsă, vom face asupra capului cele 6 Sf.Cruci în mod mental, imaginându-ne că aplicăm pe capul nostru 6 Sf.Cruci micuțe de culoare albă-albăstruie.

În timp ce facem cele 6 Sf.Cruci pe frunte și pe spatele capului (zona occipitală), mental vom spune o scurtă rugăciune, ca de exemplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă, apără-mă și mă păzește de tot răul, să mă întorc cu bine și sănătos înapoi acasă“.

b. Utilitatea și folosul lumânării (candelei) aprinse/folosite la Sf.Paști, la Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Întotdeauna trebuie să fim foarte atenți și să păstrăm cu grijă lumânările și/sau candelile care au primit Lumină în noaptea Învierii Domnului (la Sfintele Paști).

De obicei creștinii prevăzători iau Lumină în noaptea de Înviere la mai multe lumânări și candelile. O lumânare și/sau o candelă este lăsată să ardă până la capăt, dar celelalte sunt lăsate să ardă doar câteva minute, apoi sunt stinse.

Nu există limite sau recomandări cu privire la numărul lumânărilor și candelilelor, dar în principiu **este bine dacă în noaptea de Înviere luăm Lumină și aprindem 10–20 lumânări din ceară ceva mai groase, 5–10 candelile de parafină de putere medie și 2–5 candelile de parafină de putere mare (180–250 ore).**

Luăm Lumină și le aprindem pe toate în noaptea de Înviere, însă doar 1 lumânare și/sau 1 candelă o lăsăm să ardă acasă până la capăt, lumânările le vom stinge după 1–3 minute și candelile după 10–30 minute.

La final cu o cariocă scriem pe ele data anului și le punem la păstrare în sufragerie într-un loc sigur, unde nu ajunge praful, umezeala și focul: în vitrină, în bibliotecă, pe etajere, pe șifonier, într-un sertar, pe un birou, etc.

În caz de urgentă necesitate, dintre acestea vom aprinde 1 lumânare sau 1 candelă. Chiar dacă în noaptea de Înviere au fost aprinse doar câteva minute, aceste lumânări și candelile sunt sfințite și au o putere harică deosebită. De aceea putem aprinde și folosi aceste lumânări și candelile oricând în anii care urmează, atunci când există situații deosebite.

Puterea acestor lumânări și candelile este următoarea: **indiferent de momentul zilei (oricând ziua sau noaptea), atunci când acestea sunt aprinse și oamenii se roagă cu durere, credință și nădejde la Sf.Maica Domnului și la Mântuitorul Iisus Hristos,** atunci imediat un înger cu puteri deosebite (posibil arhanghelul Salatiil) va duce imediat această rugăciune a oamenilor direct în fața tronului Sfintei Maicii Domnului și tronului Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Dacă într-adevăr situația o cere, pentru credința și rugăciunea omului, Mântuitorul nostru Iisus Hristos va da dispoziții pentru rezolvarea situației, pentru ușurarea suferințelor și necazurilor celor în cauză.

Cazuri pentru care creștinii aprind imediat 1 lumânare și/sau 1 candelă, păstrată din noaptea de Înviere a Mântuitorului nostru Iisus Hristos:

- când sunt amenințate culturile agricole din câmpuri, recoltele din sere, recoltele din grădinile particulare, recoltele din vii și livezi, etc., în caz de: secetă prelungită, furtuni puternice cu vânt, furtuni puternice cu grindină, frig și viscol după înflorirea copacilor, pericol de incendiu–foc, pericol de inundații, pericol de vandalism, etc;
- când sunt furtuni puternice cu grindină mare în orașe, și există pericolul de a se sparge parbrizele la mii de mașini și geamurile la mii de apartamente și case;
- pe timp de cutremur;
- pe timp de bombardament;
- oricând există riscul de a fi uciși, vandalizați, tâlhăriți, răpiți, femeile violatate, etc.;
- dacă este amenințată casa: de foc, inundație, cutremur, vandalizare, distrugere, scufundare în pământ, etc.;
- când adulții se ceartă și există riscul degenerării în bătai, loviri, ucidere involuntară;
- când știm că suntem vizați pentru ucidere și cineva caută mereu momentul potrivit pentru a ne ucide;

În acest caz, zilnic după orele 23 vom aprinde câte 1 lumânare (arde 1–3 ore, după mărimea ei) sau 1 candelă pe care o vom lăsa să ardă 1–3 ore. În plus ne vom ruga.

- când o vrăjitoare are încontinuu „treabă” cu noi: ne spurcă grădina (ne presară prin grădină pământ menit, luat din cimitire), ne otrăvește mâncarea (când ne vizitează), ne îmbolnăvește (otrăvește) animalele, ne ia sporul casei, vrea să ne îmbolnăvim, să avem copii bolnavi, să-ți cadă părul, să ne certăm, să ne despărțim, bărbatul să cheltuiască banii cu prostituate și/sau curve (acestea sunt cele care plătesc vrăjitoarea), să facem mereu mâncare cu gust rău, să avem probleme cu oasele și picioarele, să facem accident de mașină, să avem vise urâte, să nu putem dormi noaptea, să avem crize de spaimă (avem vedenii demonice), să nu avem apă în fântână, să fim risipitori și cheltuitori, etc;

În aceste cazuri, zilnic după orele 23 vom aprinde câte 1 lumânare (arde 1–3 ore, după mărimea ei) sau 1 candelă pe care o vom lăsa să ardă 1–3 ore. În plus ne vom ruga.

- când suntem brusc și puternic atacați demonic prin vrăjitorie și există riscul uciderii noastre: avem brusc stări de amețală și „negreală” în fața ochilor, avem brusc tahicardie (accelerarea bruscă a ritmului cardiac urmată de scăderea acestuia până la inconștiență și deces), avem înțepături puternice în inimă și/sau creier, nu mai putem respira, nu ne mai putem ține pe picioare, avem puternice îndemnuri/gânduri pentru sinucidere (să ne aruncăm pe geam, să ne tăiem venele, etc.), avem puternice îndemnuri/gânduri pentru uciderea unui casnic/vecin, etc.;

- în caz de epidemie gravă: holeră, tifos, ciumă, dizenterie, rujeolă, variolă, lepră, boala Marburg, Ebola, demență, zombificare, etc.;

În aceste cazuri, zilnic după orele 23 vom aprinde câte 1 lumânare (arde 1–3 ore, după mărimea ei) sau 1 candelă pe care o vom lăsa să ardă 1–3 ore. În plus ne vom ruga.

- când copiii și adulții din casă sunt grav bolnavi și au: febră mare, frisoane, palpitații puternice la inimă și risc de infarct, inexplicabile și puternice dureri de cap, dureri de oase, dureri musculare, dureri de dinți, stări de leșin, oboseală cronică, stări de paralizie, amorțeală a corpului, tuse convulsivă, crize de isterie, crize de spaimă și frică, crize de epilepsie, crize de demență, etc;

- când există dureri puternice și risc de deces, datorate unor boli cronice: cancere, dureri de oase, dureri ale organelor interne, etc.;
 - când cineva s-a izolat voluntar și amenință să se sinucidă;
 - dacă avem puternice depresii și durere sufletească;
 - când există cineva care este în ultimele minute de viață și urmează să plece la Domnul;
 - imediat după ce o persoană dragă nouă a „adormit“, a plecat la Domnul;
 - pentru ca solomonarul să ne găsească o sursă de apă subterană de bună calitate; Dacă nu avem bani pentru a plăti serviciile unui solomonar sau a unei firme specializate, seara după orele 23 vom aprinde lumânarea sau candela de la Înviere și ne vom ruga la Sf.Maica Domnului pentru îndrumare. Indiciul cu locația izvorului de apă îl vom primi ulterior, după voia (decizia) lui Dumnezeu.
 - în timpul nașterii de copii, pentru a fi o naștere ușoară; Când încep durerile nașterii și travaliul, imediat noi acasă aprindem această lumânare/candelă de la Înviere. Candela de la Înviere poate fi aprinsă în aceste ore și în camera de așteptare a spitalului.
 - în timpul unor operații medicale în spitale sau acasă; În timp ce medicul își face meseria lui de salvare, noi acasă aprindem această lumânare/candelă de la Înviere. Candela de la Înviere poate fi aprinsă în timpul operației și în camera de așteptare a spitalului.
 - pentru a avea parte de un proces corect și înainte de primi o sentință judecătorească, pentru ca decizia judecătorului să fie dreaptă, corectă și milostivă;
 - în timpul unor examene: școlare, de admitere la liceu și/sau facultate, de angajare, de reangajare, pentru grade profesionale, de evaluare profesională, pentru școala de soferi, etc.;
- Copii sau cei dragi dau examenul, iar noi acasă îi ajutăm aprinzând lumânarea/candela de la Înviere și rugându-ne la Sf.Maica Domnului pentru ajutorul lor. Candela și rugăciunile noastre vor „merge“ încontinuu în toate orele examenului.
- imediat duminăța după scolare, dacă am avut vise tip premoniție, cu caracter de avertizare față de unele situații care ar putea să se întâmple în ziua/zilele care urmează;
 - când copii și cei dragi sunt iarna la munte și există riscul unei avalanșe;
 - când copii și cei dragi sunt la munte pentru schi;
 - fără să existe o situație de pericol certă și/sau cunoscută, imediat când avem o stare inexplicabilă de neliniște, tulburare și agitație sufletească și știm că avem copii (și soțul, soția, părinții, angajații, etc.) plecați la drum cu mașina personală sau alte mijloace de transport;
- Sunt sute de mame care și-au salvat copiii băieți și/sau fete de la accidente auto mortale (sau accidente de muncă, bătăi, agresiuni, răpiri, violuri, abuz de droguri, beție, etc.), deoarece au avut astfel de stări sufletești de neliniște, tulburare, agitație sufletească și în consecință imediat au aprins candela de la Înviere și au început să se roage intens la Sf.Maica Domnului.
- Rezultatul a fost că copilul/copii au scăpat cu bine din situația gravă prin care au trecut, sau au scăpat cu viață având daune minime.
- când știm că copiii noștri (și frații, tatăl, cumnații, verii, vecinii, etc.) și orice rudă de

gen feminin se află pe front în război, în serviciul militar activ: sunt loviți de tirul artileriei inamice, sunt atacați de inamici cu tancurile, sunt vânați de lunetiști, sunt în timpul unor lupte militare de apărare sau de asalt asupra pozițiilor inamice, sunt în misiune cu elicopterul sau avionul, dacă au fost luați prizonieri, dacă parcurg câmpuri minate, dacă sunt răniți prin spitale, dacă sunt dați dispăruți, etc.

În aceste cazuri zilnic vom aprinde câte 1 lumânare (arde 1–3 ore, după mărimea ei) sau 1 candelă pe care o vom lăsa să ardă 1–3 ore.

– când știm că copiii noștri (și frații, tatăl, cumnații, etc.) și orice rudă de gen feminin care activează în serviciile secrete patriotice ale țării se află în pericol.

Dar nu ne rugăm pentru rudele care sunt trădători de neam, trădători ai Bisericii lui Hristos, etc. În aceste cazuri zilnic vom aprinde câte 1 lumânare (arde 1–3 ore, după mărimea ei) sau 1 candelă pe care o vom lăsa să ardă 1–3 ore.

– când trebuie să luăm o decizie foarte importantă, care ne va afecta major toată viața: decizia pentru căsătorie, decizia pentru „căsătorie albă“, alegerea dintre mai multe oferte de căsătorie, decizia pentru divorț, alegerea nașilor de cununie/botez, realizarea de donații importante, nașterea unui copil, înfierea unui copil, deschiderea unui proces, înființarea unei firme, luarea unui credit, semnarea unui contract, demisia voluntară din serviciu, schimbarea serviciului, alegerea dintre mai multe oferte de serviciu, mutarea domiciliului, emiterea sau respingerea unei legi juridice, achiziția unei case, achiziția unei mașini, alegerea unei destinații pentru vacanță/concediu, alegerea de a merge cu mașina pe un anumit drum rutier, alegerea unei profesii în viață, alegerea liceului, alegerea facultății, plecarea la mănăstire (călugăria), etc.;

În multe cazuri nu este vorba despre o urgență, de aceea lumânarea/candela de la Înviere o vom aprinde după orele 23. Între orele 23–3 dimineață ne vom ruga în genunchi la Sf.Maica Domnului, să ne ajute să luăm cea mai bună decizie.

– când sunt bolnave animalele de casă și animalele din gospodărie: câinele, pisica, iepurii, porumbeii, oile, caprele, berbecul, vaca, taurul, boul, găinile, cocoșul, curcile, găștele, rațele, pichirile, etc.;

– când suferim în mod repetat pagube materiale, pagube în grădină și/sau pierderi de animale, datorită atacurilor animalelor sălbatice: vulpe, dihor, bursuc, uliu, porc mistreț, iepuri sălbatici, urs, lup, jder, coiot, cățel de pământ, pisici sălbătice, câini sălbăciți, etc.

În oricare din aceste situații, pe lângă aprinderea lumânării sau candelă de la Înviere, obligatoriu personal vom citi rugăciuni, ca de exemplu:

- citim/spunem rugăciunile începătoare;
- spunem mental o rugăciune personală de ajutor;
- facem sute de metanii mari cu *rugăciunea lui Iisus* (dacă este posibil);
- facem din picioare sute/mii de închinăciuni cu Sfinte Cruci și *rugăciunea lui Iisus*;
- citim de 2–3 ori Acatistul Bunevestiri și imediat apoi Paraclisul Maicii Domnului;
- citim nelimitat din Noul Theotokarion („Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului“);
- citim nelimitat, cât de multe catisme putem din „Psaltirea Maicii Domnului“;
- citim de 2–3 ori „Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos“;
- citim nelimitat, cât de multe catisme putem din „Psaltirea lui David“;

Este recomandat să folosim Biblia Ortodoxă, diortosită, redactată și adnotată de

ÎPS Mitropolit Bartolomeu Anania, care este disponibilă pe internet și pe site-ul Mănăstirii Dervent: <https://biblia.dervent.ro/>.

– citim diverse alte Acatiste către Sfinți mijlocitori.

Practic tot timpul cât arde această lumânare/candelă, noi vom citi rugăciuni canonice și ne vom ruga în mod personal. Dacă suntem acasă, toate rugăciunile noastre le vom face stând în genunchi, în fața unei icoane.

c. Despre importanța folosirii lumânării (candelei) de la slujba Sf.Maslu.

x. Când participăm la slujba Sf.Maslu folosim 1–X lumânări clasice, pentru a se sfinți produsele alimentare pe care le ducem la biserică cu această ocazie: făină, mălai, orez, fasole, linte, cacao, cafea, sare, zahăr, fulgi de cereale, pâine, cozonac, biscuiți, ulei, etc. În mod obișnuit se pune câte 1 lumânare în fiecare pungă/cutie care conține aceste alimente, dar aceasta nu este o limitare canonică impusă, cu această ocazie putem sfinți câte lumânări dorim: 2, 4, 5, 10, X lumânări.

Dacă ducem la slujba Sf.Maslu pentru sfințire doar ulei, atunci din motive practice vom folosi o lumânare tip pastilă (sticla de ulei se desigilează și se dă dopul deoparte).

xx. O idee și mai bună este de a folosi (aprinde) și sfinți la slujba Sf.Maslu 1–X lumânări mari, care se folosesc de obicei la Sfântul Altar.

xxx. Pe lângă lumânările obligatorii, o practică folositoare pe termen lung este să aducem la slujba Sf.Maslu și să aprindem și lumina unor candelă de parafină solidă, care durează mult (180–250 ore).

Deoarece sunt aprinse la slujba Sf.Maslu, aceste candelă cu parafină rămân sfințite pentru tot timpul folosirii lor (180–250 ore).

Pentru folosul casei noastre, nu aducem la fiecare slujbă de Sf.Maslu o astfel de candelă din parafină, este suficient să sfințim și să avem mereu în casă la îndemână 2–4 astfel de candelă mari din parafină.

Putem însă sfinți la toate slujbele Sf.Maslu astfel de candelă din parafină solidă, pe care apoi le vom da milostenie la rude, vecini, cunoscuți, săraci, bolnavi în spitale, etc.

iv. În timpul slujbei aceste lumânări (candelă din parafină) sunt aprinse pentru câteva minute, apoi sunt stinse. La sfârșitul slujbei Sf.Maslu, fiecare va lua cu sine aceste lumânări (candelă), împreună cu produsele sale alimentare care au fost sfințite (popular – „slujite”).

Folosul lumânărilor (candelălor) care au fost aprinse la slujba Sf.Maslu:

– de obicei aceste lumânări sfințite în timpul slujbei Sf.Maslu se duc în curtea bisericii la secțiunea „vii”, unde se re–aprind, se menesc pentru binele persoanelor dragi (vii, în viață) și sunt lăsate să ardă până la capăt.

– deoarece au fost sfințite la slujba Sf.Maslu, **cu aceste lumânări (candelă) putem sfinți casa și orice spațiu dorim.**

Facem acest lucru mai ales dacă nu avem Agheasmă Mare/Mică și/sau tămâie.

Facem sfințirea spațiului sub completa și continua noastră supraveghere, directă și personală, niciodată nu lăsăm să ardă lumânări ne–supravegheate.

– deoarece au fost sfințite la slujba Sf.Maslu, **cu aceste lumânări (candelă) ne putem ajuta în caz de boală.**

În oricare caz/situație de boală, pe lângă aprinderea lumânării sau candelă de la slujba

Sf.Maslu, obligatoriu personal vom citi rugăciuni canonice, precum sunt și cele deja menționate în paragraful anterior c.

Note:

x. Precum în cazul lumânărilor (și candelelor) de la Înviere, și pe acestea le vom pune deoparte cu mare grijă într-o cutie, care le va proteja de praf, umezeală, foc, distrugere prin rupere, etc.;

În mod practic, vom folosi un singur recipient (cutie, cilindru) pentru a păstra cu grijă ambele tipuri de lumânări: cele aprinse în noaptea de Învierea Domnului și cele sfințite cu ocazia slujbei Sf.Maslu.

Pentru a le deosebi rapid, le vom marca. Cu o cariocă groasă vom face în partea de jos a lumânării (candelei) câteva cercuri: 1 cerc pentru lumânările (candelele) de la Sf.Maslu și 3 cercuri pentru lumânările (candelele) de la Învierea Domnului.

xx. Deoarece sunt foarte utile în caz de boală (acasă, la spital), este bine ca atunci când mergem la slujba Sf.Maslu să ducem pentru sfințire mai multe lumânări mari (care se folosesc la Sfântul Altar) și candelă mari cu parafină solidă (de 180–250 ore);

xxx. Foarte practice pentru slujba Sf.Maslu sunt lumânările mari, care se folosesc pentru Sf.Altar.

O astfel de lumânare o tăiem în 3 părți egale și o putem folosi pentru 3 slujbe de Sf.Maslu. Avantajul acestor lumânări (ceva mai groase) este că le putem păstra în condiții mai bune decât lumânările simple de parafină care costă 1 ron.

iv. Pentru a fi sfințite, lumânările și candelăle cu parafină trebuie să neapărat aprinse câteva minute în timpul slujbei Sf.Maslu;

v. Ca o recunoștință pentru binele primit, lumânările și candelăle nu le cumpărăm din piață sau de la alte magazine, ci direct de la pangarul (magazinul) bisericii unde mergem la slujba Sf.Maslu.

vi. Sticlulele goale în care a fost mir sfințit nu le aruncăm la gunoi (Doamne ferește), ci le vom folosi în scopul de a sfinți și proteja diverse spații:

- se pun în ghivecele cu flori;
- la 10–20 cm în pământ (în grădină, în livadă lângă pomi, în terenul arabil);
- în iazuri, în fântâni, în acvariile cu pești, în rezervoarele cu apă;
- sub salteaua patului, sub pernă, între haine în șifonier, în buzunarele hainelor nefolosite din șifonier;
- în pungă cu cosmetice;
- în sertarele de la birou, noptieră, etc.;
- în cutiile/sacii unde ținem mălai și/sau făină de grâu;
- în bucătărie în pungă/borcanul pentru ceai, cafea, sare, etc.;
- în cuibarele găinilor, în căpițele cu fân;
- în mijloacele de transport (mașină, tractor, căruță, bicicletă, etc.);
- în borseta personală, alături de telefonul mobil;
- în rucsac când mergem în călătorii, în oraș, etc.;

Etc.

3.7.5. Jertfa prin milostenie.

Pentru îndeplinirea unor dorințe personale, pe lângă rugăciunea de bază cele mai puternice jertfe în fața lui Dumnezeu sunt milostenia și postul.

Aceasta este și ordinea pentru ca o dorință/rugăciune să fie îndeplinită de Dumnezeu: milostenie, post, respectarea cu disciplină a unei pravile de rugăciune.

Începem să facem milostenie și continuăm cu câteva zile de post în care ne rugăm.

De exemplu, pentru îndeplinirea unor dorințe majore este indicat să facem cât de multă milostenie putem, să ținem câte o zi de post pe săptămână și în acea zi să citim Acatistul Bunevestiri și Paraclisul Maicii Domnului (vezi în cadrul capitolului 17 paragraful 17.11.2).

ÎMPLINIREA UNEI DORINȚE = FACEM MULTĂ MILOSTENIE + ȚINEM POST OBIȘNUIT SAU AJUNARE („NEGRU“) + CITIM ACATISTUL BUNEVESTIRI + CITIM PARACLISUL MAICII DOMNULUI.

Cât timp citim sau spunem rugăciunile dorite neapărat să aprindem o lumânare din ceară (fără parafină) sau mai bine, să avem lumină de la o candelă.

În sensul cel mai general, milostenie înseamnă să oferim resursele noastre altor oameni, în mod necondiționat, benevol și gratuit: atenția, răbdarea, timpul, dragostea, durerea, păsarea, implicarea, grija, banii, echipamentele, uneltele de muncă, experiența (de viață, profesională, familială, educațională, financiară, politică, etc.), informațiile, protecția fizică (securitatea, paza, apărarea), rugăciunile, pomelnicile, iertările, orice bunuri posibile (lemne pentru foc, alimente, carburant, haine, alimente, etc.), servicii de transport, etc.

Condiții pentru ca Dumnezeu să ne primească milostenia:

- fapta/serviciul le facem necondiționat, benevol și gratuit, fără să cerem sau să așteptăm vreo plată materială sau echivalentă în acest sens;
- milostenia personală trebuie realizată în totală taină, nimeni nu trebuie să știe despre ea;
- după ce am făcut milostenia, din acea secundă am și uitat fapta bună, niciodată nu ne gândim la ea, niciodată nu rememorăm ce am făcut;
- milostenia trebuie făcută din muncă cinstită făcută cu dreptate, nu din fapte ale răutății: furt, viclenie, șmecherie, exploatarea subordonaților, nedreptate, șantaj, fals, minciună, impostură, trădare de aproapele, trădare de neam, interpretarea legilor, comisioane ilegale, trafic de influență, evaziunea taxelor datorate statului, etc;
- milostenia trebuie făcută cu scop curat: prin milostenie nu dorim/urmărim crearea unui sentiment de obligație din partea beneficiarului, prin milostenie nu dorim să ne creăm o imagine socială bună.

Valoarea milosteniei este pierdută în următoarele cazuri:

- în schimbul milosteniei făcute am primit parțial sau total o plată prin bani, bunuri sau servicii;
- fac milostenie cu scop ascuns viclean, rău;
- facem milostenie din bani și bunuri obținute prin fapte ale răutății: furt, viclenie,

șmecherie, exploatarea „legală“ a subordonaților (angajaților), nedreptate, șantaj, fals, minciună, impostură, trădare de aproapele, trădare de neam, interpretarea legilor, comisioane ilegale, trafic de influență, activități criminale interlope, etc.;

– am făcut cunoscut public milostenia și atunci plata ei este realizată imediat, prin aprecierile, laudele și serviciile oamenilor. În acest caz Dumnezeu nu mai este dator la tine, deja ți-ai luat aici pe pământ plata milosteniei făcute;

– te gândești și regândești în mintea ta la milostenia făcută, primind și înmulțind gânduri de slavă deșartă. Începi să te crezi cineva, deosebit, sau te gândești că l-ai obligat pe beneficiar să-ți rămână dator cu ceva în contrapartidă.

Milostenia care nu este primită de oameni și/sau de Dumnezeu.

Nu orice milostenie este bună, utilă, folositoare, necesară, ca de exemplu:

a. Donațiile care nu sunt acceptate și bine primite, dar pe care totuși le facem prin insistență și obligând practic omul să primească ceea ce-i oferim.

Sunt multe cazurile (justificate sau nu) în care oamenii sub nicio formă nu doresc să primească milostenie de la o anumită persoană sau familie:

– din orgoliu, din mândrie, din răutate, din prostie, din ură, etc.;

– din ateism, convingeri atee, convingeri anti-creștine, etc.;

– din convingerea inutilității acestor fapte;

– din convingerea unor superstiții: cel care face milostenia este un om păgubos, ghinionist, bolnăvicios, necredincios, nu merge la biserică, este dezordonat și dezorganizat în muncă și activitate, etc.;

– cel care face milostenia nu este botezat creștin-ortodox;

– din teamă conștientă și/sau inconștientă;

– au tot ce le trebuie și nu au nevoie de niciun ajutor;

– din motive de igienă personală: persoana care face milostenia are „probleme“ personale cu săpunul și curățenia, stă acasă în mizerie, nu-și spală hainele, poartă haine murdare, nu are grijă de curățenia copiilor și animalelor de curte, ține murdare oalele și vasele din bucătărie, folosește vase vechi și ruginite, etc.;

– datorită unor conflicte anterioare cu persoana care face milostenia;

– persoana care face milostenia a făcut un rău premeditat exact acelaia căruia îi este oferită milostenia (trădare, turnătorie, șantaj, vrăjitorie, abuz sexual, furt, agresiune fizică, fals în acte, etc.);

– persoana care face milostenia practică vrăjitoria și/sau plătește servicii de vrăjitorie;

– datorită păcatelor grave din prezent și/sau din trecut ale celui care face milostenia;

– datorită reputației sociale foarte proaste a persoanei care vrea să facă milostenia: este șantajist, trădător, turnător, informator, este prădător sexual, a comis violuri, este bețiv(ă), este agresiv și bătăuș, este curvar, este divorțat(ă), de obicei este foarte zgârcit, este un om lacom de bani și bunuri, este un om rău, este un om invidios, este un om care a distrus familia și vieți, este activist pentru statul anti-hristic, și-a alungat de acasă copiii majori prin certuri și scandaluri, a abuzat de munca oamenilor, este exploatare, nu plătește (a plătit) corect munca depusă pentru el, datorită lui oameni nevinovați au ajuns în închisoare, a premeditat furturi, etc.;

etc.

b. Donațiile pe care le facem vor spori patimile și auto-distrugerea unui om care deja

are patimi puternice, astfel că milosteniile noastre sunt o formă de rău.

În general nu vom da milostenie produse care pot face rău celor care le consumă/folosesc: băuturi alcoolice, țigări, droguri, animale domestice moarte (găini moarte, porci morți, etc.), produse congelate expirate, cuțite, explozivi, pocnitori festive, produse cosmetice, produse alimentare puternic chimicalizate, băuturi carbogazoase, orice produse care conțin făină de insecte, reviste pornografice, etc.

Niciodată NU sunt primite de Dumnezeu și NU facem milostenii de genul:

– dăm bani unor oameni care sunt dependenți de carne, dulciuri, cafea, droguri, alcool, fumat, jocuri de noroc, sex, prostituție, pornografie, shopping, vrăjitorie, etc., deoarece banii dați milostenie vor fi imediat folosiți pentru satisfacerea acestor adicții/patimi;

– dăm bani unor oameni care sunt continuu șantajați, tâlhăriți, amenințați, agresati pentru bani;

– dăm băuturi alcoolice unor împătimiți de alcool;

– dăm țigări unor împătimiți de fumat;

– dăm droguri unor dependenți de droguri;

– plătim servicii de pornografie, prea-curvie corporatistă sau prostituție unor împătimiți de patimile desfrânării (duce la deznădejde, sinucidere).

În aceste cazuri vom face milostenii care nu le pot susține patimile deja existente:

– mâncare, haine, plata unor servicii, plata unor facturi;

– ajutor pentru a–i scăpa de împătımire: plătim pentru ei acatiste la mănăstiri, le oferim sfaturi și informații, îi oprim să facă gesturi necugetate, le ascultăm durerile și necazurile, etc.;

– orice fel de ajutor prin care îi putem readuce la normalitate.

Există mai multe forme de milostenie care sunt bine primite de Dumnezeu:

1. Milostenia cu bani, alimente și bunuri materiale.

În mod normal se consideră că milostenia cu bani, alimente și bunuri materiale trebuie să acopere lunar 10% din valoarea muncii noastre, dar din punct de vedere duhovnicesc acest procent trebuie să ajungă lunar la 50%.

În realitate trebuie să dăm milostenie 50% din veniturile, alimentele și bunurile noastre, deoarece ale noastre sunt doar munca, efortul, voința, osteneala, alegerea.

În rest, absolut toate sunt ale lui Dumnezeu și ne sunt date gratuit de Dumnezeu: viața, sănătatea, inteligența, frumusețea, aptitudinile (fizice, intelectuale, profesionale), bucuria, puterea de muncă, relațiile, succesul, clienții, banii obținuți, locul de muncă, mașina, concediile, hrana zilnică, dreptatea, recunoașterea, părinții, familia, copiii, pământul, copacii, casa, păsările, grădina, vântul, soarele, lumina, protecția la accidente (casnice, rutiere, profesionale), protecția față de boli, etc.

Tot ce este bun în gândirea și viața noastră este meritul lui Dumnezeu, și tot ce este greșit, negativ, rău, excesiv, pătimăș, idolatru, ne-cumpătat, zelotist, etc. în gândirea și viața noastră este „meritul” nostru direct.

În aceste condiții de realism duhovnicesc, trebuie să știm că suntem complet datori lui

Dumnezeu, din toate punctele de vedere, și milosteniile noastre trebuie să acopere măcar parțial tot ajutorul pe care îl primim gratuit în viață.

Notă: milostenie de 50% din venituri sunt datori să dea cei care au un surplus net de venituri și posibilități materiale, nu aceia care trăiesc la limita sărăciei: nu au bani pentru mâncare, haine, plata facturilor elementare, creșterea copiilor.

Cei care au posibilități materiale peste venitul național mediu își pot limita cheltuielile de lux, cheltuielile inutile, etc. și astfel vor putea face milostenii mai importante.

Sunt mai multe forme de milostenie cu bani, alimente, bunuri materiale:

1.1. Aici putem înregistra **toți banii și toate bunurile materiale cu care ajutăm pe cei și cele care au nevoie de ele:** familii de săraci, bolnavi, copii săraci, copii fără un părinte, orfani, bătrâni, văduve cu copii de crescut, bolnavi psihici, neputincioși (ologi, cu malformații, bolnavi cronici), spitale, cantine, creșe, școli, grădinițe, azile, schituri, mănăstiri, pustnici, etc.

Milostenie materială înseamnă donația liberă, conștientă, gratuită și necondiționată de orice bani și/sau bun/produse existent(e) în proprietatea noastră, obținut(e) din munca noastră cinstită, care este de folos: alimente, haine, medicamente, vitamine, ceaiuri, plata facturilor, mașini auto, echipamente agricole, echipamente alimentare, cărți, manuale, rechizite, lemne de foc, materiale de construcții, echipamente IT, mobilă, electrocasnice, obiecte electrice, obiecte de menaj, obiecte sanitare, consumabile de igienă personală, echipament și consumabile medicale–spitalicești, carburanți (benzină, motorină), etc.

1.2. Milostenie înseamnă activele și/sau bunurile (alimentele, echipamentele, hainele, lucrurile, etc.) pe care le cumpărăm prin libera noastră alegere/voie, chiar dacă nu avem neapărată nevoie de ele.

Milostenia este și mai mare dacă prețul plătit pentru aceste bunuri, în mod conștient și prin libera ta alegere, este (mult) superior valorii lor reale (plătești supra-preț).

Pur și simplu facem aceste achiziții nu dintr-o nevoie reală, ci pentru a ajuta pe omul care le vinde; în același timp prin achiziția făcută menajăm orgoliul și sentimentul stimei de sine al vânzătorului care nu ar accepta o milostenie gratuită (donație).

1.3. Milostenie înseamnă activele și/sau bunurile (casă, teren, echipamente de muncă, titluri de valoare, drepturi de inovație, etc.) pe care le vindem prin libera noastră alegere/voie, la un preț inferior valorii reale „de piață“.

Este milostenie în fața lui Dumnezeu diferența dintre valoarea reală „de piață“ a bunului vândut și valoarea „sub-piață“ cu care ai făcut vânzarea.

De exemplu, dacă în mod conștient și prin libera ta alegere, vinzi cu 20 mii euro o casă (sau un apartament, teren, o mașină, drepturi de inovație, titluri de valoare, echipamente de producție, animale, etc.) care real are (au) o valoare „de piață“ de 50 mii euro, în fața lui Dumnezeu se consideră că pentru cumpărător ai făcut o milostenie de 30 mii euro.

1.4. Milostenie poate însemna activele și/sau bunurile (bani, imobiliare, titluri de valoare, alimentele, echipamentele, hainele, lucrurile, animalele, etc.) care:

– **ne sunt furate;**

– **ne sunt temporar sau definitiv înstrăinate;**

Din diverse motive impuse din exterior (abuz de putere, acte false, intimidare, amenințare, șantaj, etc.) **nu putem să ne exercităm dreptul de proprietate**, ne este interzisă folosirea bunurilor, implicit ne este interzisă obținerea unor foloase de pe urma lor (câștiguri, venituri);

– **ne este impusă cedarea, donarea, vinderea la preț „de piață”, vinderea la preț inferior valorii reale „de piață”, ne este impus parteneriatul și asocierea incorectă, etc.**

Acestea au loc prin activități infracționale fără libera noastră alegere: șantaj, amenințarea cu lovire (ucidere, abuz sexual, concediere, distrugere de bunuri, răpire, etc.), trafic de influență, cămătărie, taxe de protecție, acțiuni juridice în fals (cu acte false, mărturii mincinoase), decizii judecătorești incorecte, etc.

Însă în toate aceste cazuri de furt și abuz peste voia noastră liberă, **condiția fundamentală pentru a fi considerată milostenie este ca la pierderea bunului să nu cântim (în sinea noastră, public), să nu ne împotrivism față de aceste abuzuri și apoi să nu căutăm dreptatea legii la judecătorie.**

Așa cum Dumnezeu ni le-a dat, așa ne sunt luate. Pur și simplu le cedăm și nu ne mai gândim la aceste bunuri. Dacă ne împotrivism și/sau apoi cântim (în sinea noastră, public) despre paguba suferită, acest lucru nu ni se va mai cuantifica în Cer ca o milostenie.

Când oamenii suferă pagube prin furt, înstrăinare sau impunerea unor decizii (șantaj, amenințarea cu lovirea sau uciderea, amenințarea cu distrugerea de bunuri, acte false, decizii judecătorești incorecte, etc.), de obicei oamenii au câteva reacții lumești sau duhovnicești:

– **reacția lumească de a apela la dreptatea instituțiilor statului:** reclamații la poliție, deschiderea de procese, chemarea de martori, etc.;

Această măsură este aproape întotdeauna însoțită de vorbire de rău, clevetire, judecare, amenințare, etc.

Această măsură este uneori însoțită de blestemele celui păgubaș.

În funcție de pierderea suferită, această măsură este uneori însoțită de ură, de dorința de răzbunare, de a face un rău oarecare celui/celor care ne-a(u) făcut paguba: răutate, incorectitudine, delațiuni reale sau mincinoase, calomniere și clevetire pentru instigarea la ceartă, plata serviciilor de vrăjitorie, incendieri, etc.

– **reacția lumească de a blestema și chema dreptatea lui Dumnezeu;**

– **reacția duhovnicească de a cere dreptatea lui Dumnezeu prin Psaltire:** postire, citirea ziua și noaptea la Psaltire, plata de acatiste la mănăstirile unde se citește non stop Psaltirea („Psaltirea neadormită”);

Dacă cererea noastră este făcută cu dreptate și nu există un motiv justificat anume al acestei pierderi (echivalarea unei pierderi generate de acțiunile noastre), atunci **chemarea dreptății lui Dumnezeu prin Psaltire este forma cea mai dură de a pedepsi astfel de fapte, urgia/pedeapsa lui Dumnezeu vine negreșit peste familia celui/celor care ne-a(u) făcut furtul sau nedreptatea (peste familia celui/celor care a(u) luat**

decizia, peste familia celui/celor care a(u) executat decizia).

Dar în același timp, pedepsirea făptașilor implică faptul că noi nu mai avem niciun „drept” în fața lui Dumnezeu, toate păcatele și greșelile noastre le vom plăti apoi prin necazuri și boli.

Strategia duhovnicească spune că dacă este posibil/suportabil, să putem suferi pierderi și furturi fără a cere dreptatea lui Dumnezeu, astfel câpătăm „drepturi” cu care ne putem plăti din păcate, noi și familia noastră.

– reacția duhovnicească de a considera pierderea suferită o milostenie, dar cu menirea acestei milostenii: pentru iertarea păcatelor celor adormiți din neam, pentru iertarea păcatelor celor vii din neam, pentru iertarea păcatelor personale, etc.

Această „milostenie” însoțită de menirea pagubei pentru iertarea unor păcate este în realitate o formă mascată de blestem, care desigur va aduce necazuri, dureri, boli, accidente, moarte, în viața celui/celor care ne-a(u) făcut furtul sau nedreptatea. De asemenea, prin menirea precisă a acestei milostenii, practic luăm dreptul lui Dumnezeu de a ne face cel mai mare bine posibil, conform cu înțelepciunea și atotștiința Lui.

Dacă cererea noastră este făcută cu dreptate și nu există un motiv justificat anume al acestei pierderi (echivalarea unei pierderi generate de acțiunile noastre), atunci cel care a făcut imprudența să ne lipsească de anumite bunuri ne va plăti din păcate, el și familia lui.

– reacția duhovnicească de a considera pierderea suferită o milostenie, fără menirea acestei milostenii: fără să cârtim vom ruga pe Dumnezeu să ne primească pierderea ca o milostenie și să o folosească așa cum știe El de cuviință că ne este de folos.

Evident că **cea mai înțeleaptă alegere dintre toate este aceasta, milostenia fără menirea ei, de a lăsa lui Dumnezeu libertatea să ne folosească milostenia așa cum crede El de cuviință.**

Ne vom ruga simplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog primește acest furt (această nedreptate) ca fiind milostenia mea pentru acest om (acești oameni) și fă cu ea ceea ce crezi tu de cuviință, pentru Sfânt numele Tău. Amin.”

1.5. Milostenia prin donațiile făcute la pustnici, schituri și mănăstiri.

Facem aceste milostenii **NU** cu bunuri sau proprietăți care pot duce la „căderea” în păcate a celor de acolo: vin, telefoane mobile, televizoare, cărți de beletristică, albume și atlase, haine mirenești, muzică, donații de terenuri agricole, donații de pădure, etc.

a. În zona monahală facem donațiile de care monahii au cu adevărat nevoie: bani cash (direct în mâna preotului), plata directă a facturilor, plata directă a impozitelor și a taxelor, orez, cartofi, ceapă, usturoi, morcov, făină de grâu, mălai, bureți de pădure, varză (crudă, murată), fructe (mere, pere, cireșe, vișine, nuci, piersici, etc.), fulgi de cereale, drojdie, conservanți alimentari, cacao naturală, brânză de vaci, brânză de oi, miere de albine și diverse produse apicole, cărți duhovnicești, vitamine, suplimente alimentare, creme unguent cicatrizante (cu propolis, tătăneasă, gălbenele), pături, ciorapi, șlapi de plastic (vara), bocanci de piele îmblăniți (iarna), haine călduroase de iarnă (din fleece, lână naturală), mănuși și fesuri, eventual după caz anumite

medicamente, eventual după caz ochelari de vedere, etc.

b. Dintre toate milosteniile monahale, predania spune că cele mai pretuite milostenii în fața lui Dumnezeu sunt acelea făcute la mănăstirile de femei și la pustnice.

În general mănăstirile cu monahii sunt mai sărace și mai greu încercate din punct de vedere material decât mănăstirile de bărbați.

Dacă se respectă Sfintele Canoane, monahiile au un regim foarte restrictiv al ieșirilor din mănăstire, fie în oraș după treburi, fie la alte mănăstiri. În afara unor excepții, mănăstirile cu monahii sunt mai puțin frecventate de turiști și pelerini și implicit au surse de venit mai mici, ceea ce le limitează mult posibilitățile de aprovizionare cu cele necesare.

Dar reala și cea mai mare problemă a acestor mănăstiri de monahii este existența unor stareți, duhovnici și episcopi hrăpăreți și fără frică de Dumnezeu, securiști, curvari, lacomi, ecumeniști și trădători ai Bisericii, care „răpesc” necuviincios din milosteniile și banii primiți de mănăstire.

În consecință, deși mănăstirea pare prosperă și că nu duce lipsă de nimic, în realitate pot exista monahii care fără să cârtească trăiesc în abuzuri, sărăcie, mari lipsuri și fără tratamentul necesar bolilor de care suferă.

Sunt multe lucruri și fapte în neregulă la aceste mănăstiri de monahii, tolerabile sau chiar șocante și evident toate fiind ne-canonice. De exemplu, în urmă cu câțiva ani opinia publică a aflat cu mare durere despre unele monahii din județul Neamț, care au primit „ascultarea” să devină mame-surogat. Adică prin medierea unor clinici specializate, monahiile să devină însărcinate pentru cupluri infertile și copilul născut să fie vândut pe bani.

Pentru a nu se da crezare acestor fapte șocante și grav necanonice, monahul care a făcut aceste dezvăluiri publice a fost internat temporar într-un spital de psihiatrie și apoi izolat într-o mănăstire.

Este recomandat să facem milostenie de bani și alimente pentru mănăstire în general, dar mai ales **să facem milostenii personalizate și directe, pe măsura nevoilor individuale ale monahiilor**: cuvânt (sfaturi, îndrumare, informații, consiliere), haine, medicamente, bani, cărți, relația cu familia, consiliere juridică, drumuri cu mașina, etc.

1.6. Milostenia prin donația de ulei alimentar, făcută la pustnici, schituri și mănăstiri.

În credința și practica creștin-ortodoxă, foarte obișnuit este ca mireni credincioși să doneze la pustnici, schituri și mănăstiri ulei alimentar făcut din floarea soarelui.

Uleiul donat este folosit la schituri și mănăstiri nu doar cu scop alimentar la bucătărie, ci și pentru a alimenta candelile icoanelor.

Mireni credincioși donează pentru candelile icoanelor uleiul de floarea soarelui cel mai calitativ posibil, „de primă presă” sau „presat la rece”, care este cumpărat de la magazine, supermarketuri, mori, fabrici de producție sau producători particulari.

Care este motivația și explicația, de ce acești mireni credincioși fac periodic pelerinaje la schituri și mănăstiri și la fiecare locație donează 1–2 litri de ulei de floarea soarelui de cea mai bună calitate, care să fie folosit expres pentru alimentarea candelilor icoanelor.

Răspunsul este următorul: **atâta timp cât o candelă a unei icoane (la schituri și mănăstiri) arde folosind uleiul donat de persona X, această persoană X și familia**

lui/ei vor avea „peste ei“ ajutorul unui Har protector, care îi vor feri de accidente, ispite grave, boli, etc.

Dacă 10 ore arde la candelă uleiul donat de tine, în aceste 10 ore tu și familia ta veți fi apărați de Harul protector trimis vouă de Dumnezeu, ca urmare a rugăciunii făcute de Sfântul (Mucenicul, Apostolul, etc.) la care arde în candelă uleiul tău.

Este foarte recomandat de a face aceste milostenii de ulei de bună calitate oricând aveți drumuri lungi cu mașina.

Din timp cumpărați 2–X sticle cu ulei de bună calitate („de primă presă” sau „presat la rece”) și opriți la schiturile și/sau mănăstirile aflate în drumul dvs. Dați aceste sticle cu ulei în biserica schitului, nu cu scop alimentar la cantină (trapeză), ci pentru a fi folosit la candela Sf. Maicii Domnului, Mântuitorului Iisus Hristos, a Sfântului (Mucenicului, Apostolului, etc.) care este cinstit acolo.

1.7. Milostenia pentru femeile din lume singure (văduve, divorțate), care au copii în creștere.

Orice formă de milostenie acordată acestor femei valorează foarte mult în fața lui Dumnezeu. Toate aceste femei trebuie ajutate prin orice formă posibilă: alimente, bunuri materiale, consultații medicale, consiliere juridică, sfătuire și îndrumare, protecție fizică, ajutor la muncile câmpului, etc.

2. Milostenia unică de 5–10% cu ocazia unor achiziții/vânzări importante.

x. Pe lângă milostenia lunară de 10–50% din veniturile obținute lunar cu regularitate, practica creștin–ortodoxă impune **realizarea unei milostenii unice de minim 5% cu ocazia cumpărării și/sau vânzării unor produse, bunuri și servicii relativ scumpe (peste medie)**, de lungă folosință:

telefon mobil, televizor, mașină, haine și obiecte de lux, covoare, mobilă, electrocasnice, etc.;

renovarea, extinderea casei;

orice bunuri imobiliare: casă, apartament, hale de producție, hoteluri, spații de birouri, spații medicale, spații comerciale, etc.;

livadă, grădină, sere, teren arabil;

echipamente de producție, echipamente IT, echipamente agricole, etc.;

afaceri „la cheie”, drepturi de proprietate intelectuală;

concedii și vacanțe, abonamente la SPA, etc.;

asigurări medicale, abonamente de servicii medicale;

credite bancare, abonamente de servicii financiare, orice fel de asigurare;

abonamente de servicii de închiriere;

abonamente de servicii juridice, câștigarea unor litigii juridice comerciale, etc.

xx. Dacă suntem cumpărători, de obicei aceste milostenii de 5–10% le vom putea realiza prin obținerea unui discount (reducere) la momentul negocierii achiziției bunurilor/serviciilor.

Dacă vom pleca „la drum” având în minte acest gând („Doamne, te rog ajută-mă la cumpărare cu o reducere de 5–10%, pe care o voi da milostenie”), atunci foarte posibil vom primi acest discount.

Dacă ne vom ruga lui Dumnezeu pentru un discount pe care să-l folosim pentru a

sărbători achiziția (vrem o petrecere, o masă cu familia și prietenii la un restaurant, etc.), atunci foarte posibil la cumpărare nu vom obține nicio reducere. Aceste milostenii de 5–10% ne vor ajuta să ne bucurăm mult timp de bunurile, produsele și/sau serviciile cumpărate, Dumnezeu nu va permite ca acestea să ne fie furate, distruse, pierdute prin foc, să le pierdem, să ne fie interzise, etc. Sau dacă totuși (pentru păcatele noastre) vom avea parte de pierderea lor, apoi cumva vom fi recompensați în schimb cu alte bunuri, produse, servicii, avantaje, satisfacții, bucurii, etc.

xxx. Dacă suntem vânzători, aceste milostenii de 5–10% le vom putea realiza prin obținerea unui preț bun la momentul negocierii vânzării bunurilor/serviciilor. Dacă vom pleca „la drum“ având în minte acest gând („Doamne, te rog ajută-mă la vânzare cu un supra-preț de 5–10%, pe care îl voi da milostenie“), atunci foarte posibil vom primi prețul dorit.

Evident este vorba despre un plus de 5–10% aplicat unui preț de vânzare corect/minimal, nu este vorba despre un plus de 5–10% aplicat unui preț de speculă.

iv. După ce am obținut prețul dorit la cumpărare sau vânzare, neapărat ne vom onora promisiunea făcută lui Dumnezeu și vom face milostenia promisă, în valoare precisă de minim 5% din valoarea facturată (finală, inclusiv TVA).

Dar nu ne grăbim să „scăpăm“ de această obligație, ci vom acorda atenția cuvenită și acestui aspect.

Cui vom da milostenia noastră (cash, bilete la ordin, ordin de plată):

– în primul rând, direct și personal tuturor preoților din parohia (cartierul, satul) unde locuim, strict pentru folosul lor personal și al familiilor lor;

În mod ideal, milostenia pentru preoții din parohie trebuie făcută sub formă de bani cash, sau cum doresc ei.

Dacă mai există bani rămași, apoi facem și alte donații.

– direct și personal la preoți, monahi, monahii, frați de mănăstire, din schituri și mănăstiri;

– direct și personal la biserici de mir, schituri și mănăstiri care sunt în construcție și/sau reparație (mergem la ei și le plătim direct facturile la furnizori și contractori, și le dăm cash doar o parte din bani);

– direct și personal la familii sărace cu copii (le plătim facturile, le facem achizițiile necesare pentru copii, și le dăm cash doar o mică parte din bani);

– direct și personal la seminariști săraci pe care îi cunoaștem (le plătim facturile, le facem achizițiile necesare, și le dăm cash doar o mică parte din bani);

– la fundațiile care construiesc, renovează, dotează spitale/clinici din orașe și sate (mergem la ei și le plătim direct facturile la furnizori și contractori);

– la fundațiile care se ocupă cu promovarea vieții (anti-avort), care au grijă de copiii și bătrânii săraci, bolnavi, etc. (mergem la ei și le plătim direct facturile la furnizori și contractori, și le dăm cash doar o parte din bani);

– la fundațiile care construiesc, renovează, dotează școli, creșe, grădinițe din orașe și sate (mergem la ei și le plătim direct facturile la furnizori și contractori);

– direct la școlile, liceele, facultățile cu profil tehnic, pentru dotarea lor materială și pedagogică (mergem la ei și le plătim direct facturile la furnizori și contractori);

– pentru construcția/renovarea unor obiective istorice: clădiri, statui, plăci

comemorative, etc. (mergem la primării și plătim direct facturile la furnizori și contractori);

– pentru finanțarea apariției unor cărți, albume, etc. (mergem la edituri și plătim direct facturile la furnizori și contractori);

– pentru sponsorizarea personală a unor oameni de cultură, etc., pe care îi apreciem și care au nevoie de ajutor: scriitori de literatură, poeți, esești, critici, jurnaliști, redactori, traducători, compozitori de muzică, instrumentiști (orice fel de instrument muzical), actori, cântăreți, scenariști, tehnicieni, pictori, sculptori, arhitecți, peisagiști, istorici, experți, profesori, etc. (mergem la ei și le plătim direct facturile la furnizori și contractori, și le dăm cash doar o parte din bani);

– pentru sponsorizarea personală a unor oameni care ne-au făcut oarecând un bine în viață: orice binefăcători, educatori din grădiniță, profesori, vecini, colegi de joacă, colegi de școală, colegi de muncă, șefi de la muncă, medici, angajați ai unor fundații, etc. (mergem la ei și le plătim direct facturile la furnizori, și le dăm cash doar o parte din bani);

– pentru sponsorizarea personală a unor oameni oarecare: care cer bani în fața bisericilor, care cer bani în jurul magazinelor alimentare, vânzătoarelor din magazine, vânzătoarelor din piețe, etc. (le cumpărăm o sacoșă generoasă cu produse alimentare);

Etc.

3. Milostenia „prin cuvânt“.

3.1. Milostenia „prin cuvânt“, prin care putem ajuta direct semenii înseamnă și următoarele activități: oferim un sfat, oferim o îndrumare, oferim o informație, oferim consiliere, oferim o învățătură părintească, oferim o învățătură profesională, ascultăm cu empatie necazurile și durerile altcuiva, realizăm un sprijin emoțional–psihologic pentru oamenii „căzuți“ de durere și probleme, facem pladoarii juridice (pentru apărarea celor nevinovați, vinovați, nedreptățiți, săraci), reparăm public onoarea și demnitatea celor afectați de clevetire, invidie și răutate, luăm apărarea celor acuzați (cu dreptate sau pe nedrept), luăm apărarea celor care suferă abuzuri polițienești, etc.

3.2. Milostenia „prin cuvânt“, prin care apărăm și promovăm Adevărul, Biserica Ortodoxă, învățăturile și legile lui Dumnezeu–Tatăl, învățăturile și legile Mântuitorului Iisus Hristos, Sfintele Canoane ale Bisericii Ortodoxe.

Concret, această milostenie „prin cuvânt“ înseamnă și următoarele activități: activitatea duhovnicească cu mirenii, activitatea duhovnicească cu monahiile, activitatea de învățătură și îndrumare a stareților față de ucenicii lor, toată activitatea de spovedire și îndrumare realizată de preoți, realizarea sfintelor slujbe în Biserică, ținerea de predici în Biserică, predici și sfaturi monahale postate pe internet, luări publice de poziție, cuvinte de învățătură în școli și licee, oferirea de interviuri (pentru televiziuni, radio, publicații, vlog-uri), sfaturi publice, cuvântări în Parlament și comisii parlamentare, citirea psalmilor și postarea pe internet, citirea cărților teologice și postarea lor pe internet, cântări liturgice și postarea lor pe internet, discursuri private și/sau publice anti-avort, etc.

4. Milostenia prin scris.

Milostenia prin scris înseamnă orice activitate/muncă de scriere, prin care apărăm și promovăm Adevărul, Biserica Ortodoxă, învățăturile și legile lui Dumnezeu–Tatăl, învățăturile și legile Mântuitorului Iisus Hristos, Sfintele Canoane ale Bisericii Ortodoxe. Concret, această activitate înseamnă și următoarele activități: traducem cărți, scriem cărți, plătim drepturi de autor să importăm cărți, scriem articole pe internet (bloguri personale, site-uri reprezentative), avem activitate pe telefonul mobil (whatsapp), concepem și tipărim pliante, tipărim calendare ortodoxe, scriem luări de poziție publice, facem îndemnuri pentru petiții publice, scriem, tipărim și publicăm materiale anti-avort (pliante, articole, cărți), facem (administrăm) site-uri web ortodoxe, etc.

5. Milostenia prin slujirea aproapelui.

Această milostenie înseamnă orice activitate/muncă prestată gratuit, de ajutorare a celor care au nevoie: tăiem lemne, diverse consultații medicale, operații chirurgicale, servicii dentare, dezapezire, reparație auto, consultație pentru materii școlare, consultație pentru instruire IT, instructaj auto, îndrumare turistică, activitate la Pangar (magazinul bisericesc), cântat în strană (la Biserică), activitate la cantine sociale și/sau școlare (aprovizionare, gătit, servit mâncarea, spălat vasele, făcut curățenie), spălat haine și covoare, dezinfecție, văruit, vopsit, reparații în casă, deplasarea auto la servicii medicale, îngrijirea bătrânilor, servicii juridice, etc.

Atenționare: „păcatele lipsirii“ sunt întotdeauna sever pedepsite de Dumnezeu.

Toate formele de milostenie descrise până aici nu sunt opționale, ci sunt obligatorii. Porunca de iubire a aproapelui („ca pe tine însuți“) are o consecință „juridică“ duhovnicească foarte clară și severă:

toate faptele bune pe care le poți face, ești obligat să le faci.

Aceste fapte bune (forme de milostenie) pe care poți să le faci dar totuși din diferite motive nu le faci se numesc „păcatele lipsirii“.

Este păcat și vei fi pedepsit de Dumnezeu dacă stă în puterea ta să faci un bine, orice bine (milostenie) și nu ai făcut acest lucru, indiferent de motiv: frică, nepăsare, trândăvie, lipsa motivației materiale, datorită unui ordin, îndreptățire de sine, invidie, răutate, orgoliu, interese meschine, etc.

Desigur nu se consideră „faptă a lipsirii“ și nu ești pedepsit dacă nu ai putut face o faptă bună (milostenie) din motive justificate: ești grav bolnav, ești la distanță de eveniment, nu ai experiența necesară, nu ai calificarea necesară, nu ai primit de la Dumnezeu harisma necesară (talantul necesar), nu ai banii necesari, nu ai posibilitățile materiale necesare, etc.

Patericele conțin multe situații aplicative acestei situații, când diferiți mireni, monahi sau preoți au fost sever pedepsiți de Dumnezeu, pentru că nu au făcut binele pe care puteau să îl facă.

De multe ori pedeapsa pentru „faptele lipsirii“ vine negreșit după ceva ani pentru a avea timp de pocăință, dar pe timp de război aceasta vine imediat, după doar câteva ore sau zile.

Toată gândirea specifică/justificativă a „faptelor lipsirii“ este deosebit de păguboasă, ca de exemplu:

„nu este treaba mea“

„nu mă privește direct și personal“
„nu afectează cu nimic familia mea (firma, mașina, afacerea, etc.)“
„nu sunt obligat să“
„nu sunt pălătit să“
„nu mă cobor la nivelul să“
„ce treabă am eu cu“
„este prea riscant“
„nu sunt eu de vină pentru“
„foarte bine ce pățește X, așa îi trebuie ca lecție de viață“
„lasă-l pe X să se chinuie cu probleme și lipsuri, poate așa îi vine mintea la cap“
„nu îl ajut pe X, în felul acesta va deveni responsabil“
„ia să vedem noi ce poți face tu acum, cum o scoți la capăt“
„ia să vedem noi acum cum te descurci“
„du-te la muncă parazitule, nu la întins mâna după pomană“
„descurcă-te singur cum poți și nu aștepta minuni din Cer, că și eu am trecut prin aceeași problemă și nici pe mine nu m-a ajutat nimeni“
Etc.

Obligatoriu „faptele lipsirii“ vor atrage după sine suferințe, lipsuri, boli, nedreptăți, necazuri, împătămiri grave (posibil chiar moartea prematură), mai mari sau mai mici, mai devreme sau mai târziu.

Și dacă pedeapsa pentru „faptele lipsirii“ nu vine în viața aceasta lumească, atunci aceste păcate ale lipsirii vor fi apoi (sever) plătite în muncile iadului.

De obicei pedeapsa lui Dumnezeu este de aceeași natură cu fapta bună pe care nu ai realizat-o (nu ai vrut să o faci):

– vei muri de o moarte violentă dacă nu ai salvat viața unui om:

de la în nec, în cazul unui accident rutier, în cazul unei agresiuni, în caz de asfixiere;

în cazul unui accident de muncă (trebuie imediat oprit curentul electric de alimentare al unui echipament, etc.);

în cazul unei otrăviri (trebuie consumată rapid spirulină, provocată senzația de vomă); când peste un om a căzut un copac (mașină, perete, echipament, mobilă, macara);

în cazul unei răniri grave când omul trebuie urgent bandajat (trebuie stopată o hemoragie externă);

prin refuzul de a dona sânge;

etc.

– bei fi bătut, dacă nu vei salva de la bătaie alt om care este bătut, sau urmează să fie bătut;

– copilul tău va fi bătut, dacă nu vei salva de la bătaie alt copil de pe stradă care este amenințat de o gașcă agresivă;

– vei fi mușcat de câine/pisică, dacă nu vei ajuta alt om să nu fie mușcat de un câine sau o pisică;

– vei suferi crunt de foame, dacă nu ai făcut milostenii de mâncare;

– vei suferi crunt de sărăcie, dacă nu ai făcut milostenii de bani;

– vei fi trădat, dacă nu vei avertiza pe X că este trădat de apropiații lui (rude, casnici, colegi de muncă, angajați, șefi, colaboratori, prieteni, amici, oarecare);

– vei fi jefuit (furat, tâlhărit, etc.), dacă nu vei lua măsuri să oprești jefuirea unui om;

- vei avea rezultate slabe la examene, dacă nu vei ajuta cu sfaturi, materiale, cărți și cursuri pe colegii tăi;
 - vei fi bârfit, judecat, calomniat public și/sau în ascuns, dacă nu vei opri clevetirea, judecarea, jignirea unui coleg;
 - îți vei pierde onoarea, respectul, demnitatea publice, dacă nu vei apăra onoarea, demnitatea, respectul unui alt om (mai ales dacă este vorba despre o femeie, un copil, un om corect și cinstit);
 - toate secretele tale personale vor deveni publice, dacă nu vei păstra taina secretelor altor oameni (secrete aflate din întâmplare, secrete profesionale, etc.);
 - vei fi exploatat, nedreptățit, etc., dacă nu vei lua măsuri pentru a stopa exploatarea și nedreptatea făcută unui coleg;
 - vei rămâne singur fără ajutor exact atunci când ai mare nevoie, dacă la rândul tău refuzi să ajuți un cunoscut, în orice mod posibil;
 - vei avea copii bolnavi dacă nu vei ajuta cu sfaturi, idei, informații, bani, hăinuțe, alimente, jucării, etc. alte mame care au copii;
 - vei dobândi o reputație proastă prin minciuni, clevetiri, denigrări, jigniri, etc., deoarece nu ai apărut în scris/oral adevărul lumesc (juridic, civic, economic, politic, dreptatea unui om, faptele reale ale unui om, ce a spus real un om, munca unui om, valoarea unei lucrări, etc.);
 - te expui la orice fel de suferință posibilă dacă nu aperi în scris/oral adevărul de credință ortodox, pe care ai datoria de creștin–ortodox să îl aperi:
 - adevărul cu privire la faptele de slujire ale unui monah, preot, stareț, episcop; (doar adevărul despre faptele de slujire în Biserică, nu ne interesează viața lor privată)
 - adevărul dogmatic ortodox, adevărul Sfintelor Canoane;
 - Adevărul Însuși (viața, cateheza, faptele Mântuitorului nostru Iisus Hristos);
 - adevărul istoric și duhovnicesc despre Sf.Maica Domnului (viața, cateheza, faptele);
 - adevărul istoric și duhovnicesc din Vechiul și Noul Testament;
 - adevărul istoric și duhovnicesc al Sf.Evanghelii;
 - adevărul istoric și duhovnicesc al vieților Sfinților, etc.;
- Etc.

6. Milostenia pentru alți oameni, prin rugăciunea cu dragoste și durere.

Sfântul Paisie Aghioritul ne învâța despre această milostenie specifică monahilor, care se roagă lui Dumnezeu cu dragoste și durere, pentru rezolvarea necazurilor, bolilor și problemelor mirenilor.

Această milostenie tip rugăciune este foarte obositoare, deoarece se face prin participarea trupului, minții și sufletului monahului care se roagă. Astfel, prin empatie și identificare cu semenii, monahul (sau mireanul) participă cu toată Ființa sa la rugăciunea pe care o face pentru cei aflați în nevoie.

Rugăciunea se face cu totală empatie, având (aproape) aceeași durere sufletească pe care o are omul pentru care ne rugăm. Ne punem complet în poziția omului pe care dorim să-l ajutăm, ne identificăm cu nevoia și durerea lui: nevoia lui devine nevoia noastră, durerea lui devine durerea noastră.

Fiind „încărcați” cu această stare de durere sufletească și psihologică, ne rugăm Bunului Dumnezeu să-L ierte pe robul său X și să-i dăruiască ușurarea și eliminarea

completă a necazurilor, problemelor și bolii lui.

7. Milostenia prin răbdarea, acceptarea, suportarea și iertarea nedreptăților care ne sunt făcute în mod premeditat și/sau planificat. Milostenia prin iertarea greșelilor comise față de noi.

Acestea sunt considerate cele mai importante forme de milostenie, fiind considerate a fi milostenie desăvârșită, care este specifică creștinilor desăvârșiți. În special Sf. Isaac Sirul a scris despre aceste forme de milostenie.

Pentru el desăvârșita milostivire nu este a oferi obiecte, cuvinte sau scrieri, ci de a oferi neîncetat semenilor cele mai de preț „bunuri” ale Ființei tale: sufletul, gândirea, rugăciunea ta, dragostea ta, răbdarea ta, iertarea ta.

În scrierile sale (Filocalia vol X, cuvântul XXIII), **Sf. Isaac Sirul consideră că valoarea milosteniei se pierde dacă nu iertăm nedreptățile care ni s-au făcut și nu facem concret ceea ce spunem în rugăciunea Tatăl Nostru, adică să iertăm „din inimă” greșelile făcute în contra persoanei și vieții noastre.**

7.1. În primul rând, Sf. Isaac Sirul ne sfătuiește să acoperim prin milostivire și iertare „din inimă” toată lucrarea răutății și invidiei, adică toate nedreptățile pe care le-am suferit în timpul vieții.

Căutarea dreptății (social, juridic, financiar, relațional) și primirea satisfacției pentru nedreptățile suferite ne va reduce sau chiar anula „drepturile” pe care le avem în Cer.

În continuare trebuie să suferim cu răbdare și bucurie toate nedreptățile suferite și chiar să ne rugăm cu durere din suflet pentru cel care ne nedreptățește. Când suferim nedreptăți nu trebuie să ne necăjim cântim, urâm, sau să vorbim în exterior despre acestea, ci să le iertăm „din inimă” și să ne rugăm cu milă pentru făptaș.

Pentru Sf. Isaac Sirul, valoarea maximă posibilă a milosteniei se arată nu prin donațiile de bani și bunuri, ci în răbdarea, acceptarea, suportarea și iertarea cu care suferim ne-dreptățile premeditate ale lumii:

exploatarea, ura, abuzurile, înfometările, lipsirile, necinstirile, clevetirile, judecățile, răutățile, osândirile, defăimările, umilirile, jignirile, concedierile, sabotajele, hoțiile, distrugerile, otrăvirile, vrăjitoriile, vicleniile, amenințările, lovirile, bătăile, hărțuirile, trădările, turnătorile, minciunile, înscenările, condamnările, întemnițările, alungările, ostracizările, persecuțiile, prigoanele.

Nu degeaba aceasta este cea mai grea formă de milostenie posibilă în ortodoxie, omenește este foarte greu să avem această gândire și reacție la nedreptățile pe care le suferim în mod premeditat și/sau planificat.

7.2. În al doilea rând, Sf. Isaac Sirul ne sfătuiește că iertarea greșelilor celorlalți ține de faptele dreptății.

Dacă vrem de la Dumnezeu dreptate pentru viața noastră, atunci mai întâi trebuie să ne arătăm milostivirea pentru greșelile semenilor noștri.

Pentru Sf. Isaac Sirul dreptatea trebuie învinsă de milostenie, dreptatea trebuie împlinită prin milă. Desăvârșitul milostiv este acela care poate depăși nevoia/setea de dreptate prin milostivire/milă.

Concret, milostivirea înseamnă să nu căutăm dreptatea lui Dumnezeu, ci să ne străduim să iertăm – pe cât posibil, cu toată „inima” și din tot sufletul nostru – toate faptele, greșelile și nedreptățile făcute în contra noastră, cu voie sau fără de voie.

Trebuie să ne străduim să iertăm – pe cât este omeneste posibil – și faptele deosebit de grave realizate în contra noastră cu premeditare, prin: ură sociopată, viclenie, perfidie, fățărnicie, fals, minciună, trădare, prea-curvie, invidie, răutate, dorința de a ne face rău, intenția de distrugere, intenția de ucidere, etc.

Dacă facem aceasta, atunci vom vedea și cum lucrează dreptatea lui Dumnezeu, desigur într-un mod complet diferit față de cum ne-am aștepta noi să fie.

3.7.6. Jertfa postului trupesc și sufletesc.

Este bine primită de Dumnezeu orice jertfă prin post alimentar și sufletesc.

Sunt câteva scopuri precise pentru care ținem post alimentar:

x. Pentru a respecta porunca dată nouă de Mântuitorul Iisus Hristos.

Postirea trebuie înțeleasă și percepută ca ceea ce este ea de fapt, adică o formă de ascultare (fără comentare) față de porunca lui Dumnezeu.

Mântuitorul Iisus Hristos ne-a lăsat propriul exemplu al postului Său și porunci clare cu privire la obligativitatea postirii. Postirea nu este un element opțional în viața creștinului, ci este un instrument duhovnicesc absolut necesar, precum sunt rugăciunea, trezvia minții și altele.

Pentru Dumnezeu cel mai mult contează scopul (intenția) cu care facem postirea, nu neapărat orele și zilele de post. Scopul și motivația fundamentală a postirii este ascultarea față de poruncile lui Dumnezeu și smerirea de sine care urmează acestei ascultări.

De exemplu, un post negru exagerat, o auto-înfometare prin proprie voință care va duce la moartea prematură nu va fi considerată o jertfă adusă lui Dumnezeu, ci va fi considerată o formă de sinucidere.

xx. Pentru ca Dumnezeu să ne asculte și împlinească rugăciunile.

Acesta este motivul pentru care cei ce se roagă noaptea (între orele 22–4 dimineața) respectă zilnic un post „negru” (ajunare).

Jertfa acestui post alimentar zilnic și calitatea rugăciunilor de noapte pe care le facem (atenție, dăruire, durere, smerenie) **sunt condiții fundamentale** pentru ca aceste rugăciuni să fie ascultate de Dumnezeu.

Pentru a da „valoare” și îndrăzneală rugăciunilor noastre în fața lui Dumnezeu, trebuie să respectăm posturile canonice ale Bisericii Ortodoxe: săptămânal luni, miercuri și vineri, cele 4 posturi canonice ale anului, postirea de dinainte de Sf.Împărtășanie.

FĂRĂ POSTIREA ELEMENTARĂ, DUMNEZEU NU NE ÎMPLINEȘTE RUGĂCIUNILE.

xxx. Pentru a opri puterea patimilor: lăcomie alimentară, desfrânare, mânia, slavă deșartă, mândrie.

iv. Pentru a ne curăța organismul de toxine alimentare.

Există mai multe tipuri de jertfă/asceză alimentară:

a. Prima formă de postire este cumpătarea și înfrânarea zilnică din timpul fiecărei mese, când mâncăm maxim 85–90% din capacitatea stomacului, deci fără să ajungem

la senzația de sațietate/săturare.

Tot o formă elementară de postire este cumpătarea și înfrânarea de a nu mânca absolut nimic între mesele principale ale zilei.

Deci când vorbim despre asceză alimentară, prima dată la aceste tipuri de postire să ne gândim/propunem să le realizăm.

Nu putem vorbi despre o zi de post și practic nu există o zi de post, dacă prima dată nu îndeplinim această cerință, ca în ziua de post să nu mâncăm până la sațietate/săturare.

ASCEZA ALIMENTARĂ FUNDAMENTALĂ/PRINCIPALĂ =

1. CUMPĂTAREA ȘI ÎNFRÂNAREA DIN TIMPUL FIECĂREI MESE, CÂND MÂNCĂM MAXIM 85–90% DIN NECESAR (NU AJUNGEM LA SENZAȚIA DE SAȚIETATE/SĂTURARE) +

2. CUMPĂTAREA ȘI ÎNFRÂNAREA ZILNICĂ DE A NU MÂNCA ABSOLUT NIMIC ÎNTRE MESELE ZILEI.

Părintele Nicolae Steinhardt ne învață: *„Slăbește, bucură-te și taci!”*.

Bucuria de care ne vorbește Părintele este harică, este o trăire a Sfântului Duh care se acordă ca recompensă celor care au asceza cumpătării și nu mănâncă până la saturație.

CUMPĂTAREA ȘI ÎNFRÂNAREA DIN TIMPUL FIECĂREI MESE, CÂND MÂNCĂM MAXIM 85–90% DIN NECESAR (NU AJUNGEM LA SENZAȚIA DE SAȚIETATE/SĂTURARE) = DUMNEZEU NE RĂSPĂTEȘTE CU TRĂIREA BUCURIEI HARICE.

Asceza cumpătării și înfrânării de a mânca mult în timpul meselor zilei este absolut necesară celor care doresc să aibă prezență conștientă (trezvia minții) și un program de rugăciune mentală neîncetată.

Mâncatul mult până la sațietate va duce în mod natural la o stare de moleșală a corpului în care mintea nu se mai poate ocupa cu rugăciunea.

b. Postul „simplu”, canonic și obligatoriu din fiecare săptămână, din zilele de luni, miercuri și vineri.

Postul în aceste zile nu este opțional, este respectarea unei porunci a lui Dumnezeu. O zi de post „obișnuită” înseamnă postirea între orele 18 ale zilei precedente (de la terminarea slujbei Vecerniei sau de la apusul soarelui) și până a doua zi la orele 24. De exemplu, un post simplu în ziua de miercuri este înfrânarea de la carne, lactate, ouă, alcool, fumat, care începe din ziua de marți de la orele 18 și care se termină miercuri la orele 24.

Deci concret, o „zi” obișnuită de post înseamnă postirea timp de 6+24=30 ore.

Postirea are 30 ore, dar acest lucru nu înseamnă că timp de 30 ore putem mânca la discreție, chiar și mâncăruri de post.

Valoarea maximă a unei zile de post „obișnuită” este atunci când îndeplinim 3 condiții:

– nu se mănâncă nimic între orele 18 ale zilei precedente și orele 16 ale zilei curente;

În acest timp putem consuma doar lichide, nu mâncare solidă.

– apoi între orele 16–18 se ia doar 1 singură masă, cu 1 singur fel de preparate de post;

În aceste zile nu se consumă deloc ouă, băuturi alcoolice (vin, bere, țuică, cidru, gin,

rom, etc.), grăsimi animale, ulei, carne, lactate (și toate produsele lor derivate). În zilele de post nu se consumă deloc ulei, deci este interzisă mâncarea „de post” făcută cu/în ulei (cartofii prăjiți, legumele prăjite, tocănițe cu ulei, sosuri cu ulei, salate cu ulei, pilaf cu ulei, etc.).

Mâncarea nu va conține condimente și produse de îmbunătățire (intensificare) a gustului mâncării: ardei iute, piper, vegeta, ketchup, muștar, sosuri, maioneză, etc. Sarea se va consuma cu mare moderație.

În rezumat, în zilele de post vom mânca mâncare uscată, fără a folosi deloc ulei, condimente și produse de îmbunătățire (intensificare) a gustului mâncării.

– la această masă mâncăm maxim 90–95% din capacitatea stomacului, adică **nu ajungem la senzația de sațietate/săturare.**

Ziua de post își pierde din „valoare” dacă mâncăm înainte de orele 16 și/sau dacă după orele 16 mâncăm de 2–X ori.

Drepe folosul posturilor, Părintele Ilarion Argatu²³ ne învță următoarele:

b.1. Postul de luni se ține pentru: sporul casei (spor la bani), prosperitatea afacerii, ajutor la căsătorie, ajutor la procese, găsierea/păstrarea unui loc de muncă, ajutor/discernământ la achiziția bunurilor materiale, recolte bogate în grădină, pomi încărcăți cu fructe, recolte bogate ale câmpului (grâu, porumb, ovăz, orz, floarea soarelui, cartofi, etc), sănătatea animalelor de curte, alte aspecte materiale ale vieții. Dacă ținem post în ziua de luni vom fi ajutați de Sfinții Îngeri și de Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil.

În timpul zilei de luni este recomandat să citim următoarele două acatiste:

„Acatistul Mântuitorului nostru Iisus Hristos” și „Acatistul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil”.

După ce citim aceste acatiste vom face 10–100 metanii mari. La fiecare metanie mare vom face corect o Sf.Cruce și mental vom spune o scurtă rugăciune, ca de exemplu:

„Doamne Iisuse Hristoase, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din familia mea, primește nevrednica mea rugăciune și nevrednicul meu post și miluiește-mă” sau

„Doamne Iisuse Hristoase, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din familia mea, primește nevrednica mea rugăciune și nevrednicul meu post și dăruiește-mi.....(se spune dorința/scopul postului)”

b.2. Postul de miercuri se ține pentru: ajutorul celor vii (familie, rude, prieteni, colegi de muncă, binefăcători, etc), pentru stoparea clevetirilor, jignirilor, calomniilor, a invidiei, a trădărilor, sabotajelor, acuzelor mincinoase, falsurilor, înscenărilor, etc.

În timpul zilei de miercuri este recomandat să citim următoarele două acatiste:

„Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos” și „Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului”.

După ce citim aceste acatiste vom face 10–100 metanii mari. La fiecare metanie mare vom face corect o Sf.Cruce și mental vom spune o scurtă rugăciune, ca de exemplu:

„Doamne Iisuse Hristoase, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din familia mea, primește nevrednica mea rugăciune și nevrednicul meu post și izbăvește-mă de

năpasta și învinuirile care mi se aduc și întoarce pe vrăjmașii mei de la răutatea lor și dă-le griji noi ca să uite de grija mea“

b.3. Postul de vineri se ține pentru: adormiții din familie și din neamul nostru, alungarea demonilor, dezlegarea de vrăjitorie și blesteme, identificarea și izbăvirea de toți aceia care ne viclenesc știut și/sau neștiut, „pe față“ și/sau „în ascuns“ (sabotează, trădează, mint, înscenează, fură, ne atrag în curse, raportează tot ceea ce facem, ne doresc răul, etc).

În timpul zilei de vineri este recomandat să citim următoarele trei acatiste: „Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos”, „Acatistul Sfântului Ciprian și Iustina” și „Acatistul Sfintei Cruci”. Seara după orele 22 citim și „Paraclisul Maicii Domnului”.

După ce citim aceste acatiste vom face 10–100 metanii mari. La fiecare metanie mare vom face corect o Sf.Cruce și mental vom spune o scurtă rugăciune, ca de exemplu:

„Doamne Iisuse Hristoase, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din familia mea, primește nevrednica mea rugăciune și nevrednicul meu post și izbăvește-mă de vrăjmași, de blesteme, de farmece, descântece și de tot lucrul cel necurat de la casa mea, de la cei din casă și de la mine. Toată răutatea să se ducă în pustie, unde om nu locuiește”.

c. Cele 4+1 posturi canonice din timpul anului:

Postul Sfințelor Paști;

Postul Crăciunului (al Nașterii Domnului);

Postul Adormirii Maicii Domnului;

Postul Sf.Apostoli Petru și Pavel;

Postul pentru praznicul Împărătesc al Nașterii Maicii Domnului (1–7 septembrie).

c.1. Deși nu este un post obligatoriu impus de Biserică, în fiecare an credincioșii nu vor rata postul canonic de dinainte de 8 septembrie, când avem praznicul Împărătesc al Nașterii Maicii Domnului.

Pentru ziua de 8 septembrie nu vom ține doar 1 zi de post în ajun, **ci vom ține un post obișnuit între zilele de 1–7 septembrie (7 zile de post).**

În aceste 7 zile credincioșii citesc rugăciuni dedicate Sf.Maicii Domnului: acatiste la alegere, Paraclisul Maicii Domnului, psalmi din Psaltirea Maicii Domnului.

După puteri, credincioșii vor face și un canon de metanii mari.

Evident din casă nu are voie să lipsească candela cu ulei, aprinsă neîncetat la icoana Sf.Maicii Domnului (se stinge la plecarea din casă, se reaprinde când ne întoarcem acasă).

Tot în aceste zile facem cât de multe milostenii putem, în special pentru copii, adolescenții și tinerii săraci, care în luna septembrie încep anul școlar.

Notă: acest post de 7 zile (1–7 septembrie) este opțional pentru mireni, dar este obligatoriu pentru seminariști, diaconi, preoți, stareți, episcopi, monahi, monahii, epitropi, profesori, alți slujitori ai Bisericii Ortodoxe.

c.2. Clarificări necesare.

x. Practica bisericească din trecut nu recomandă conceperea copiilor în timpul acestor

posturi, chiar dacă în mod obișnuit există „dezlegare” canonică pentru relațiile intime legitime ale cuplurilor cununate, „dezlegarea” fiind valabilă mai ales în cazul cuplurilor sub 40 ani.

Indiferent de vârstă, cuplu și situație medicală, se păstrează interdicția categorică a relațiilor legitime în următoarele situații:

– în fiecare săptămână, începând de sâmbătă de la orele 18 și până duminică la orele 24 (total 30 ore);

– obligatoriu înainte de împărțășanie, cu un număr de zile variabile, în funcție de vârstă și după decizia preotului.

xx. În prima săptămână și în ultima săptămână din timpul Postului Paștilor, mireni sporțiți vor ține 1–7 zile de post „negru”.

Cei bine antrenați și smeriți vor putea ține câteva zile întregi de post „negru”, alți mireni vor ține câteva zile cu post „negru” parțial, fiecare după puteri (vezi cazurile de la punctul e).

Cine nu poate ține postiri severe tip ajunare, va ține 1–7 zile de post cu apă (vezi punctul f).

xxx. Sf. Iosif Isihastul ne învâța că bătrânii și cei bolnavi pot ține un post mai lejer, în care se permite consumul zilnic al produselor fierțe și al produselor lactate: lapte, iaurt, smântână, kefir, sana, brânzeturi, etc.;

iv. Sf. Iosif Isihastul ne învâța că în posturile lungi (Postul Sfințelor Paști și Postul Crăciunului), se consideră zile de post și acelea în care consumăm moderat brânzeturi și produse lactate, dar totuși NU se consumă:

– ouă, carne (și orice produse derivate din carne);

– ulei și orice tip de mâncare „de post” gătită cu/în ulei (sunt interziși cartofii prăjiți, legumele prăjite, etc.);

– orice tip de condimente și produse de îmbunătățire a gustului mâncării (piper, vegeta, ketchup, muștar, sosuri, maioneză, etc.). Moderat se poate folosi sare.

Situațiile acceptate sunt: vârsta înaintată, neputințe fizice, stress și oboseală cronică, trăiești alături de un îndrăcit, ai probleme cu vrăjitoriile, există mari lipsuri materiale, supărări, nedreptate suferită, pierderi de bunuri importante, pierderea celor dragi, etc.

v. Marii duhovnici postitori recomandau ca în timpul acestor 4 posturi canonice să consumăm multe ceaiuri și apă călduță în loc de apă rece.

Nu doar încălzim apa, ci chiar o fierbem bine câteva minute, apoi o lăsăm la răcit. O bem atunci când se răcește și devine călduță, ușor de consumat.

Bem apă călduță și ceaiuri pentru a compensa consumul alimentelor uscate, pentru a ne proteja stomacul și a ne regla tranzitul intestinal. Fără lichide calde (ceai, apă), după câteva zile de mâncat doar mâncare uscată, posibil vom avea dureri de stomac și probleme de tranzit intestinal.

vi. În aceste posturi ne vom spovedi și împărțăși (dacă avem dezlegare) și vom chema preotul acasă să facă o Sfeștanie.

d. Postul denumit popular „negru”, care este o ajunare severă (lipsire totală de mâncare și apă/lichide) timp de 30 ore.

Postul denumit popular „negru” este o ajunare severă (lipsire totală de mâncare și apă/lichide) **timp de 30 ore.**

Orice zi de post „negru” se socotește ca începând din ziua precedentă, de la

terminarea slujbei Vecerniei sau de la apusul soarelui (orele 18) și se încheie în ziua curentă la orele 24.

Cei care țin acest tip de post „negru” pot consuma doar dimineața pe stomacul gol un pahar de Agheasmă Mică (aprox. 250 ml) și apoi 3 bucățele de Anafură (sau Anafură peste care adăugăm puțin ulei sfințit la Sf.Maslu).

Eventual la orele 16 se mai acceptă consumarea a 100–250 ml de Agheasmă Mică.

În afară de această Agheasmă Mică consumată dimineața și la orele 16 nu se consumă absolut nimic, nici măcar apă.

O ZI DE POST „NEGRU” (30 ore) = SE POT CONSUMA STRICT URMĂTOARELE =

1. DIMINEAȚA PE STOMACUL GOL AGHEASMĂ MICĂ (aprox.250 ml) + 3 BUCĂȚELE DE ANAFURĂ +

2. EVENTUAL LA ORELE 16 (PE STOMACUL GOL) SE MAI POATE CONSUMA AGHEASMĂ MICĂ (aprox. 100–250 ml).

(deci nu consumăm deloc apă obișnuită, chiar dacă este de izvor, de munte, etc.)

Mai multe aspecte cu privire la practica postului „negru” integral pot fi citite la capitolul 18, la paragraful **18.2.10**.

e. Postul „negru” parțial, care începe în seara zilei precedente la orele 18 și ține până a doua zi la orele 12, 15, 18 sau 21.

Deci nu oprim postul la orice oră vrem, ci la aceste ore menționate.

Cei care țin acest tip de post pot consuma doar dimineața pe stomacul gol un mic pahar de Agheasmă Mică și apoi Anafură (sau Anafură peste care adăugăm puțin ulei sfințit de la Sf.Maslu).

e.1. Postirea (ajunarea) de la orele 18 și până a doua zi la orele 12 este cel mai folosit și ușor post „negru”, pentru a ne limita gândurile de împrăștiere („de stânga” și „de dreapta”).

Această postire zilnică este o condiție fundamentală pentru a ne putea păstra mintea în starea de trezvie, având de partea noastră postirea putem depune (mai) ușor osteneala conștientă pentru a realiza trezvia minții (vezi paragraful **3.5.2**).

Postul negru „parțial” (dintre orele 18 – a doua zi la orele 12) este un post deosebit de folositor (și chiar obligatoriu) tuturor acelor care doresc să lupte eficient cu patimile trupești: lăcomie alimentară, lăcomia pentru alcool, patima desfrânării (curvie, malahie, imaginație, dependența de pornografie).

Pentru a nu avea ispite trupești, pravila monahală din vechime prevedea ca pentru fiecare pahar de vin consumat călugărul să nu bea apă timp de 24 ore. Ispita adusă de 1 pahar de vin era „stinsă” cu privarea de apă timp de 24 ore.

e.2. Din punct de vedere călugăresc, postul „negru” parțial ține de la orele 18 și până a doua zi la orele 15.

Acesta este un post călugăresc minim, pentru monahii începători. Călugării mai sporiți țin post de la orele 18 și până a doua zi la orele 18, 21 sau 24.

Postirea (ajunarea) de la orele 18 și până a doua zi la orele 15 este deosebit de eficientă pentru a ne stopa viesparul gândurilor de împrăștiere, a stopa poftele alimentare și pornirile patimilor.

Facem această osteneală a postirii și se face „liniște”, în mintea și trupul nostru.

e.3. Postirea (ajunarea) de la orele 18 și până a doua zi la orele 18 este pentru mireni și monahi cel mai valoros post „negru” parțial.

Motivul este că la orele 18 era zilnic hrănită Prea Sfânta Maica Domnului (cu hrană cerească, de către Sf.Arhanghel Gavriil), în timpul celor 12 ani cât a locuit în Templul din Ierusalim.

Este foarte valoros un astfel de post, care respectă postirea pe care a îndeplinit-o însăși Prea Sfânta Maica Domnului.

e.4. Cine poate, va ține acest post „negru” până spre seară la apusul soarelui (orele 21). Cei sporiți vor ține o zi de post „negru” completă, până la orele 24.

e.5. La sfârșitul săptămânii acest post „negru” parțial se ține începând cu sâmbătă seara după slujba Vecerniei Mari (orele 18–20) și se termină a doua zi duminică la prânz, după terminarea Sf.Liturghii (aproximativ orele 11–12).

f. Postul cu apă.

În zilele de luni, miercuri, vineri, mireni sporiți țin în aceste zile un post cu apă, în care nu consumă niciun aliment sau lichid preparat (ceai, suc, vin, etc.).

Se consumă doar apă simplă, între orele 18 ale zilei precedente (de la terminarea slujbei Vecerniei sau de la apusul soarelui) și până a doua zi la orele 24.

Adică timp de 30 ore acești mireni doar beau apă simplă, variabil după necesitățile și nevoile fiecăruia.

Nu este recomandat să se bea apă de la robinet (la bloc), minerală, îmbuteliată sau sifon, este bine să căutăm o sursă de apă proaspătă: fântână, puț, ciușmea cu pompă, apă de munte curgătoare.

Postul cu apă este folosit de mireni sporiți și în timpul marilor posturi canonice ale anului. De exemplu, acești mireni țin 7 zile de post cu apă la începutul Postului Sfințelor Paști și în toată săptămâna dinaintea Învierii Mântuitorului.

Tot de două ori, câte 7 zile de post cu apă se pot ține la începutul și la sfârșitul Postului Crăciunului (al Nașterii Domnului).

g. Posturile din zilele care preced (în ajunul, dinaintea) cele 12 praznice împăratești, care sunt următoarele (în ordinea lor, începând cu Buna Vestire):

1. 25 martie, Buna Vestire (Blagoveștenia);
2. „Intrarea Domnului în Ierusalim”, Duminica Floriilor (cu dată variabilă);
3. „**Învierea Domnului**”, Sfințele Paști (cel mai important praznic împărateșc, denumit „praznicul praznicelor”, cu dată variabilă);
4. „Înălțarea Domnului”, Patruzeci de zile după Paști (cu dată variabilă);
5. „Pogorârea Duhului Sfânt”, Cincizeci de zile după Paști (Cincizecimea sau Rusaliile, cu dată variabilă);
6. 6 august, Schimbarea la Față (40 zile înainte de Înălțarea Sfintei Cruci pe 14 sept.);
7. 15 august, Adormirea Maicii Domnului.
8. 8 septembrie, Nașterea Maicii Domnului;
9. 21 noiembrie, Intrarea Maicii Domnului în Biserică;
10. 25 decembrie, Nașterea Domnului (Crăciunul);
11. 6 ianuarie, Botezul Domnului (Epifania sau Teofania);
12. 2 februarie, Întâmpinarea Domnului;

g.1. Se ține post în ajunul acestor 12 zile, adică în ziua imediat dinaintea acestor mari sărbători creștine.

În ajunul praznicelor împărătești creștinii țin diferite tipuri de post, după puteri. Foarte obișnuite în aceste zile sunt posturile tip ajunare (post „negru” parțial) până la orele 12,15 sau 18, care se continuă apoi doar cu mâncare de post. Pentru mulți mireni care țin o postire tip ajunare, această masă este compusă doar din apă și turte de post făcute cu ulei și făină sfințite la slujba Sf.Maslu.

Cine nu poate ține post sever tip ajunare, va ține un post obișnuit, care va dura toată ziua.

Indiferent de postire, normală sau ajunare, în aceste zile va exista o singură masă, cu un singur fel de mâncare. Nu mâncăm de 2–X ori, deoarece astfel se pierde jertfa postirii. De asemenea, nu mâncăm până la sațietate.

Este foarte important să participăm la Biserică la toate slujbele Sf.Liturghii, care se vor ține în zilele de praznic împărătesc.

Pentru a primi Harul Sfântului Duh și alte daruri pe care le dorește Dumnezeu, înainte de a merge la aceste slujbe vom face o mică jertfă de postire.

În cele 12 zile dinaintea celor 12 praznice împărătești (în ajunul praznicelor), după terminarea slujbei Vecerniei (aproximativ orele 18–20, sau apusul soarelui) nu vom mai mânca și bea absolut nimic, până venim acasă a doua zi, după ce se termină complet slujba Sf.Liturghii.

Practic în ajunul celor 12 praznice împărătești vom ține un post normal sau ajunare (după puteri) până la orele 12, 15 sau 18, luăm o singură masă cu un singur fel de mâncare, apoi după orele 20 nu vom mai mânca și bea absolut nimic.

Vom „recupera” această postire a doua zi, în ziua de praznic împărătesc, după ce venim de la Biserică, deoarece întotdeauna în aceste zile vom avea dezlegări și nu ținem post (sau ținem post cu anumite dezlegări).

g.2. Nu vom ține post în ajunul acestor 12 zile (înaintea praznicelor împărătești), dacă în Calendar aceste zile din ajun sunt trecute cu „harți”.

În Calendarul ortodox atributul „harți” înseamnă dezlegare la mâncarea de „dulce” pentru zilele de post obișnuite, din zilele de luni, miercuri, vineri.

g.3. Variabil, se ține post (cu dezlegări) chiar în unele zile de praznic împărătesc.

Regimul duhovnicesc al celor 12 zile propriu-zise de praznic împărătesc este variabil și fiecare creștin trebuie să se uite în Calendarul Creștin–Ortodox, să vadă ce trebuie să facă.

Nu ținem post sever în cele 12 zile de praznic împărătesc deoarece acestea sunt zile de bucurie și sărbătoare, iar această bucurie poate fi adusă în viața oamenilor inclusiv prin consumarea unor mâncăruri deosebite.

Astfel, unele zile de praznic împărătesc sunt în cadrul unor posturi mari și în mod normal sunt zile de post, dar în Calendar acestea sunt zile cu „dezlegare la pește”. Adică nu avem voie să mâncăm carne, ouă, lactate, dar avem voie să mâncăm pește.

g.4. Trebuie atenție specială în aceste 12 zile, în zilele care le preced și în zilele care le urmează, deoarece în aceste perioade se intensifică activitatea de vrăjitorie.

Practic la fiecare zi de praznic împărătesc trebuie să fim foarte atenți 15 zile: în cele 7 zile care o preced, în ziua propriu-zisă de praznic împărătesc și în cele 7 zile care îi urmează. Pentru o protecție minimă este recomandat să citim minim 3 psalmi pe zi, în

cele 14 zile care preced și urmează fiecărei zi de praznic împărătesc.

În ziua praznicului împărătesc citim 3 psalmi și acatiste: „Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului“ și/sau „Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos”.

La final citim „Paraclisul Maicii Domnului”.

h. Posturile în cele 16 zile de vineri ale anului bisericesc.

Se ține post în cele 12 zile de vineri, care preced cele 12 praznice împărătești, care sunt scrise mai sus la punctul g. Se ține post în ziua de vineri cea mai apropiată de sărbătoarea praznicului împărătesc.

În plus față de cele 12 zile de vineri care preced cele 12 praznice împărătești, se mai poate ține post în cele 4 zile de vineri, care preced următoarele date din Sinaxar: 9 martie (Cei 40 mucenici), 29 iunie (Sfinții Petru și Pavel), 29 august (tăierea capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul), 30 noiembrie (Sfântul Apostol Andrei).

Posturile celor 16 zile de vineri sunt următoarele (în ordinea lor, începând cu Buna Vestire):

1. vinerea dinaintea de 25 martie, Buna Vestire (Blagoveștenia);
2. vinerea dinaintea de „Intrarea Domnului în Ierusalim”, Duminica Floriilor (cu dată variabilă);
3. vinerea dinaintea de „**Învierea Domnului**”, Sfintele Paști (cel mai important praznic împărătesc, denumit „praznicul praznicelor”, cu dată variabilă);
4. vinerea dinaintea de „Înălțarea Domnului”, Patruzeci de zile după Paști (cu dată variabilă);
5. vinerea dinaintea de „Pogorârea Duhului Sfânt”, Cincizeci de zile după Paști (Cincizecimea sau Rusaliile, cu dată variabilă);
6. vinerea dinaintea de 29 iunie, Sfinții Petru și Pavel;
7. vinerea dinaintea de 6 august, Schimbarea la Față;
8. vinerea dinaintea de 15 august, Adormirea Maicii Domnului;
9. vinerea dinaintea de 29 august, tăierea capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul;
10. vinerea dinaintea de 8 septembrie, Nașterea Maicii Domnului;
11. vinerea dinaintea de 21 noiembrie, Intrarea Maicii Domnului în Biserică;
12. vinerea dinaintea de 30 noiembrie, Sfântul Apostol Andrei;
13. vinerea dinaintea de 25 decembrie, Nașterea Domnului (Crăciunul);
14. vinerea dinaintea de 6 ianuarie, Botezul Domnului (Epifania sau Teofania);
15. vinerea dinaintea de 2 februarie, Întâmpinarea Domnului;
16. vinerea dinaintea de 9 martie, Cei 40 mucenici.

h.1. Trebuie știut că Părintele Ilie Cleopa nu recomandă o atenție (mai) deosebită pentru cele 12 sau 16 zile de vineri, care ar fi „mai speciale” decât celelalte, deoarece sunt o practică din secolul XII de la secta eretică a bulgarilor bogomili. Postul „special” în aceste 12 vineri este o practică menționată într-o cărticică apocrifă din anul 1901, neaprobată de Sfântul Sinod al BOR.

Pe de altă parte, Părintele Ilie Cleopa nu interzicea de a se ține un post mai special în aceste 12 vineri, deoarece această practică este binecunoscută în mediul monahal și în mediul rural.

Pentru creștini, toate zilele de vineri ale anului trebuie să fie „mai speciale” și

îndeosebi între orele 12–15, atunci când Mântuitorul Iisus Hristos a fost răstignit pe Sf.Cruce.

Practicanții unor posturi mai severe în cele 16 zile de vineri „mai speciale“ trebuie să fie atenți să nu cadă într-un duh sectar, caracterizat de mândrie, slavă deșartă, mărire de sine, orgoliu, râvnă fără discernământ.

Duhul patristic spune că în toate zilele de vineri ale anului creștinii trebuie să țină post „mai special“, fiecare după puteri. Foarte obișnuite în aceste zile de vineri sunt posturile tip ajunare până la orele 12 sau 15, care se continuă apoi cu o masă compusă doar din apă și turte de post făcute cu ulei și făină sfințite la Sf.Maslu.

h.2. Cel mai important post al anului este cel din „Vinerea Seacă“ (Vinerea Mare, „Sfânta și Marea Vineri“), ziua când a fost răstignit Mântuitorul Iisus Hristos. Este ultima vineri dinaintea Învierii Domnului (Sfintelor Paști). În această zi se ține postul cel mai sever cu puțință din întreg anul: post negru sever, care ține de la orele 18 ale zilei precedente și se termină în Vinerea Seacă la orele 24.

Cine nu poate ține post negru până la orele 24, va ține post negru până la orele 12, 15, 18 sau 21 (nu se mănâncă și bea absolut nimic până cel puțin la orele 12, 15, 18 sau 21). După aceste ore se mănâncă doar apă și turte de post făcute cu ulei și făină sfințite la Sf.Maslu.

i. Postul special din fiecare zi de vineri, între orele 12–15, atunci când Mântuitorul nostru Iisus Hristos a fost răstignit pe Sf.Cruce.

În fiecare zi de vineri, în aceste 3 ore (12–15) creștinii nu mănâncă, nu beau alcool, nu bârfesc, nu socializează, nu fac păcate de cuplu, nu fac cumpărături, nu stau pe internet, nu citesc presă, nu merg la filme, nu se distrează cu bancuri, nu văd filme, nu se joacă la console, etc.

În aceste 3 ore creștinii fac metanii mari, citesc „Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos“ și/sau „Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos“ (se citește în genunchi). Sau fiecare își amintește și își analizează cu pocăință toate păcatele făcute în timpul vieții.

Înainte, în timpul și după ce citim aceste acatiste vom face 10–100 metanii mari. La fiecare metanie mare vom face corect o Sf.Cruce și mental vom spune o scurtă rugăciune, ca de exemplu:

„Doamne Iisuse Hristoase, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din familia mea, primește nevrednica mea rugăciune și nevrednicul meu post și miluiește-mă“
sau

„Doamne Iisuse Hristoase, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din familia mea, primește nevrednica mea rugăciune și nevrednicul meu post și dăruiește-mi.....(se spune dorința/scopul postului)“

j. Posturile de 40 zile.

În afara celor 40 zile din Postul Paștilor și exceptând celelalte 3 posturi canonice ale anului, în decursul unui an unii mireni și mulți monahi mai fac și alte 1–5 serii de postiri de câte 40 zile.

Pe lângă cele 4 posturi canonice ale anului, în mod obișnuit sfinții au ținut (și țin) în fiecare an 3–5 serii de câte 40 zile de post.

De obicei aceste posturi suplimentare de 40 zile se țin pentru un scop anume: iertarea de păcate, despățimire, dobândirea unor harisme, dobândirea rugăciunii inimii, rezolvarea unor situații de viață, dobândirea dreptății juridice, aflarea adevărului, izbăvirea de boli, etc.

În Paterice găsim multe cazuri de mireni, monahi și sfinți, care în urma postirilor de 40 zile au dobândit de la Dumnezeu diverse harisme, care le erau necesare: posibilitatea de a rezista la frig, posibilitatea de a trăi cu foarte puțină mâncare, posibilitatea de a trăi cu doar 1–3 ore de somn pe zi, dobândirea curăției trupesti (stoparea funcționării hormonilor sexuali), etc.

k. „Postirea neîncetată”, zilnică, care înseamnă o prăvilă alimentară specifică monahilor și mirenilor foarte râvnitori.

„Postirea neîncetată” înseamnă că în toate zilele săptămânii nu consumăm deloc carne, lactate, ouă, alcool. Există doar o singură masă pe zi, după orele 15, cu un singur fel de mâncare. Se mănâncă doar alimentele minim necesare pentru funcționarea organismului.

Această disciplină alimentară deosebită solicită din partea omului foarte multă prezență conștientă (trezvie a minții), înfrânare, răbdare, curaj, voință, etc., pentru a învinge „senzația” de foame și poftele alimentare, adică obligă implicit și la o asceză psihică deosebită.

Posturile sufletești sunt: tăcerea, înfrânarea vorbirii în deșert, înfrânarea gândirii negative, osteneala neîncetată pentru a ține activă prezența conștientă, încetarea imediată a dialogului cu gândurile, dorința de a face bine, dorința de împăcare și normalitate cu toți cei cu care ne-am certat, gândirea la Dumnezeu, preocuparea mentală pentru mântuire, preocuparea pentru despățimire, etc.

Note cu privire la postire:

a. Niciodată în asceza creștin–ortodoxă nu se ține post obișnuit sau ajunare (post „negru”) în zilele obișnuite de marți, joi și sâmbătă, în timpul săptămânilor obișnuite de peste an.

Putem ține post în aceste 3 zile doar în mod excepțional, ca o jertfă pentru un anumit scop important și întotdeauna înainte de acest lucru vom cere binecuvântare (dezlegare) de la preot (sau de la duhovnicul personal).

Dacă preotul consideră că nu se justifică postul nostru în zilele de marți, joi și/sau sâmbătă și nu ne dă binecuvântare (dezlegare) pentru acest lucru, atunci nu vom ține această postire, deoarece efortul nostru nu va fi luat în considerare de Dumnezeu.

Dacă trecem peste sfatul preotului și insistăm cu postirea noastră în mod zelotist, ne vom păgubi, deoarece Dumnezeu va „vedea” această postire ne–canonică drept ceea ce este de fapt, adică o formă de neascultare, părere de sine și mândrie din partea noastră.

Evident alta este situația în timpul celor 4 mari posturi canonice de peste an, când ținem post continuu (în fiecare zi) un timp variabil, de câteva săptămâni complete.

b. În asceza creștin–ortodoxă nu se ține post obișnuit sau ajunare (post „negru”) în zilele de duminică.

x. Pentru creștini fiecare zi de duminică este o zi de bucurie, sărbătoare, este ziua Învierii Domnului, este ziua răscumpărării noastre din robia demonilor, este ziua

recunoștinței noastre pentru Mântuitorul Iisus Hristos. Implicit în zilele de duminică, după venirea acasă de la slujba Sf. Liturghii avem dezlegare să mâncăm orice, desigur cu moderație și cumpătate.

Pot apărea unele excepții când ținem post duminică:

- în timpul celor 4 mari posturi canonice de peste an, când ținem post continuu (în fiecare zi), inclusiv în toate zilele de duminică;
- în ziua de 29 august la Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul vom ține întotdeauna post obișnuit sau ajunare (post „negru”), chiar dacă în anul curent ziua de 29 august este duminică;
- tot post obișnuit sau ajunare (post „negru”) vom ține și pe 14 septembrie când serbăm Înălțarea Sfintei Cruci, chiar dacă în anul curent ziua de 14 septembrie este duminică.

xx. Suferă de influențe demonice sau sunt îndrăciți toți aceia care țin posturi în ziua de duminică, sau țin posturi „negre” în ziua de duminică.

Datorită lipsei de cateheză ortodoxă, pentru unii creștini ziua de duminică este ziua de asceză maximă, în care se silesc la maxim să nu mănânce și să nu bea nimic. În schimb, duminica ei fac multă meditație și citesc cărți esoterice–oculte.

Oare de ce acești creștini fac cea mai dură nevoință trupească tocmai în ziua de duminică, când tot poporul creștin credincios sărbătorește cu mare bucurie Învierea Mântuitorului Iisus Hristos.

Pe acești înșelați demonii îi ajută să țină duminicile posturi „negre” cu ușurință, astfel acești oameni își manifestă într–un mod demonic nefericirea, supărarea, tristețea, față de Învierea Mântuitorului Iisus Hristos.

c. În ziua de post neapărat trebuie să existe **1 singură masă, cu 1 sortiment de mâncare, ideal luată între orele 16–18.**

Ziua de post se pierde dacă în această zi mâncăm de 2–X ori.

Nu mâncăm pe săturate, ci maxim 95% din ce poate duce stomacul nostru, adică **ne ridicăm de la masă înainte să ne apară senzația de sațietate/săturare.**

Ziua de post este pierdută dacă mâncăm până la sațietate, dacă ne săturăm cu mâncare.

d. Mirenii mai sporiți vor mânca doar alimente de post și mâncăruri uscate, care nu au fost gătite în foc, cu/în ulei (de floarea soarelui, măsline, rapiță, etc).

Această dietă uscată va fi completată prin consumul zilnic de ceaiuri calde și apă simplă călduță (fiartă și apoi răcită).

e. Pentru a nu crește aciditatea organismului, în zilele de post trebuie evitate următoarele băuturi: bere, orice tip de cafea (boabe, ness, cappuccino, etc.), orice băuturi carbogazoase, orice băuturi tip cola.

Mirenii începători pot consuma alcool cu măsură (limitat, cantități foarte mici): vin, țuică, palincă naturală, cidru de mere. Mirenii mai sporiți nu vor consuma deloc băuturi care conțin alcool.

f. Postirea alimentară trebuie însoțită de „postul tăcerii”, adică limităm la maxim ce și cât vorbim.

g. În mod ideal pe termen lung, fiecare creștin trebuie să–și propună un obiectiv de postire mai sever: **în fiecare săptămână în zilele de luni, miercuri și vineri, trebuie să ajungem să putem face o ajunare severă (post „negru”).**

Această performanță trebuie realizată treptat, în timp de 3 ani: prima dată timp de 1 an ne vom strădui să ținem post „negru” doar în ziua de vineri, apoi timp de 1 an ne vom strădui să ținem post „negru” și în ziua de miercuri (miercuri, vineri), iar la final timp de 1 an ne vom strădui să ținem post „negru” și în ziua de luni (luni, miercuri, vineri).

3.7.7. Jertfa de participare la Sfintele Slujbe ale Bisericii.

Nu poate exista o protecție anti-degenerare completă până când nu includem în programul nostru jertfa de participare la slujbele Bisericii: Sf.Liturghie, Vecernie, Sf.Maslu, Moliftele Sf.Vasile cel Mare, Acatiste, Paraclise, Botezuri, etc.

Mergem la slujba Sf.Maslu pentru a dobândi iertarea păcatelor personale, iertarea păcatelor celor din familia noastră (vii), pentru despățimirea de patimi trupești și sufletești (deci mergem la Sf.Maslu și dacă suntem împătimiti cu mânie, slavă deșartă, orgoliu, etc.), pentru dobândirea sănătății trupului.

Mai multe aspecte practice cu privire la slujba Sf.Maslu puteți citi în capitolul 18, la paragraful **18.2.18**.

La Biserică trebuie să ajungem pentru spovedanie periodică și împărtășanie, atunci când primim dezlegare de la preot. Ne putem spovedi săptămânal și lunar, oricând și în orice stare duhovnicească ne aflăm, fără ca neapărat să urmărim și scopul de a ne împărtăși.

3.7.7.A. Sfânta Liturghie de duminică.

În timpul acestei slujbe importante nu ne gândim la probleme cotidiene și nu avem grija la ce fac alți oameni. Suntem cu mintea atenți doar la cuvintele pe care le auzim de la preoți și din strană.

Când nu înțelegem cuvintele rugăciunilor care se spun la Sf.Altar și/sau la strană, spunem mental diverse rugăciuni simple. Plecăm de la Slujba Liturghiei la final, după ce preotul săvârșește miruirea credincioșilor.

Este obligatorie participarea la Sfânta Liturghie de duminică, din mai multe motive. Există mai multe cărți care explică toate aspectele legate de această slujbă importantă, care este Sf.Liturghie.

Dintre acestea vă recomand să citiți și următoarele cărți (unele sunt disponibile pe internet pentru achiziție și toate sunt disponibile pentru download):

Sf.Simeon al Tesalonicului – Tratat asupra tuturor dogmelor, ed.1885–2002, vol.1+2;
Profesor Badea Cireșeanu – Tezaurul Liturgic, 1910, vol 1+2+3;
Sf.Nicolae Cabasila – Tâlcuirea Dumnezeieștii Liturghii, ed.1946–1997;
Profesor Vasile Mitrofanovici – Liturgica Bisericii Ortodoxe, 1929;
Prof. Ene Braniște – Liturgica specială pentru facultățile de teologie, ed. a IV–a, 2005;
Preot prof. Florin Botezan – Explicarea Sfintei Liturghii;
Preot prof. Liviu Mancu – 6 cateheze despre Sf.Liturghie;
Ieromonah Petru Pruteanu – Curs de arheologie bisericească;
Ieromonah Petru Pruteanu – Arheologia liturgică a Bisericii Ortodoxe;
Protopresbiter Stefanos Anagnostopoulos – Explicarea Dumnezeieștii Liturghii, 2005;

Scopurile participării la Sfânta Liturghie.

a. Iertarea/dezlegarea păcatelor personale, celor vii și adormiți din neamul nostru.

Pentru participarea la Sf.Liturghie (slujba din fiecare duminică, cele 12 slujbe din zilele praznicelor împărătești, slujba la sfințirea unei noi biserici/mănăstiri/schit), vom primi iertarea și dezlegarea unor păcate personale și posibil a unor păcate de neam.

x. Foarte importantă este participarea în biserică la Sf.Liturghie care are loc în zilele de praznic împărătesc.

Pentru participarea la Sf.Liturghie în aceste 12 zile de praznic împărătesc, Dumnezeu ne poate ierta păcate personale și/sau de neam.

Înainte de Sf.Liturghie sau imediat la începutul ei, pentru iertarea păcatelor, vom duce la Sf.Altar un mic acatist cu vii din familie și un pomelnic cu adormiții din neam.

Împreună cu acestea (acatistul și/sau pomelnicul) vom duce Sf.Altar și următoarele:

1 prescură, 1 lumânare aprinsă și ceva bani (5–100 RON, după posibilitățile fiecăruia).

Cele 12 praznice împărătești sunt următoarele (în ordinea lor, începând cu Buna Vestire):

1. 25 martie, Buna Vestire (Blagoveștenia);
2. „Intrarea Domnului în Ierusalim“, Duminica Floriilor (cu dată variabilă);
3. „**Învierea Domnului**“, Sfintele Paști (cel mai important praznic împărătesc, denumit „praznicul praznicelor“, cu dată variabilă);
4. „Înălțarea Domnului“, Patruzeci de zile după Paști (cu dată variabilă);
5. „Pogorârea Duhului Sfânt“, Cincizeci de zile după Paști (Cincizecimea sau Rusaliile, cu dată variabilă);
6. 6 august, Schimbarea la Față (40 zile înainte de Înălțarea Sfintei Cruci pe 14 sept.);
7. 15 august, Adormirea Maicii Domnului.
8. 8 septembrie, Nașterea Maicii Domnului;
9. 21 noiembrie, Intrarea Maicii Domnului în Biserică;
10. 25 decembrie, Nașterea Domnului (Crăciunul);
11. 6 ianuarie, Botezul Domnului (Epifania sau Teofania);
12. 2 februarie, Întâmpinarea Domnului;

xx. Conform DEX (Dicționarul explicativ al limbii române), termenul „pomelnic“ cuprinde în sensul său atât persoanele vii (în viață), cât și persoanele adormite (decedate).

Există însă și autori, preoți și monahi acrivști, care doresc să se facă o diferență clară de exprimare și termeni folosiți. Din acest motiv am scris distinct despre acatistul pentru vii și pomelnicul pentru adormiți.

xxx. În mod concret, **acatistul și pomelnicul sunt hârtii de format A5, pe care se scriu aproximativ 20–30 prenume de vii (pentru acatist) și/sau 20–30 prenume de adormiți (pentru pomelnic).**

Nu există un canon sau reglementare bisericească, care să impună sau limiteze câte prenume de persoane pot fi trecute pe acatistele pentru vii și pomelnicile pentru adormiți. Preotul este obligat să citească absolut toate prenumele scrise pe acatiste și

pomelnice.

În mod obișnuit, se pot trece pe aceste liste câte maxim 20–30 prenume, adică 20–30 prenume de vii (pentru acatiste, indiferent de slujbă) și 20–30 prenume de adormiți (pentru pomelnice, doar la Sf.Liturghie și la Slujba de pomenire–parastas).

Aceasta este situația obișnuită, dar există și situații când se pot trece mai mult de 40 prenume (20 vii și 20 adormiți). Aceste excepții pot apare în următoarele cazuri:

- ctitorilor de biserici (mănăstiri, schituri, episcopii);
- celor care au făcut mari donații de bani și ajutoare materiale, destinate bisericii și comunității locale;
- alte situații particulare unde există înțelegeri specifice cu preotul locului.

iv. Toate aceste prenume personale se scriu citeț, folosind litere mari (de tipar).

Pe acatiste și pomelnice nu se scriu:

- diminutive și porecle, ca de exemplu: Taica, Bunelul, Mamaie, Cumnatul, Fratele, Bosul, Barosanul, Micuțul, Scumpa, Nepoțica, Păpușica, etc.;
- prenume prescurtate, ca de exemplu: Nicu în loc de Nicolae, Costică/Costi în loc de Constantin, Leana/Lenuța în loc de Elena, Adi în loc de Adrian, Mărguța/Mica în loc de Margareta, etc.;
- diminutive, porecle și numele date animalelor: câini, pisici, cai, vaci, iepuri, etc., cum mai practică unii oameni neștiutori.

În modul economic putem folosi o singură hârtie de format A5.

În acest caz, acatistul cu prenumele celor vii va fi scris în partea stângă, iar pomelnicul cu prenumele celor adormiți va fi scris în partea dreaptă a hârtiei.

Acest mod economic cu 1 hârtie pentru vii și adormiți este acceptat la bisericile din orașe și sate, dar la mănăstiri va trebui să respectați procedurile corecte:

- 1 hârtie format A5 distinctă pentru vii din familie (acatist) și
- 1 hârtie format A5 distinctă pentru adormiții din neam (pomelnic).

v. Există o ordine a scrierii prenumelor pe acatiste (vii din familie) și pomelnice (adormiții din neam).

Această ordine este următoarea (se scriu cu litere citețe mari):

1. prenumele preotului care ne–a botezat (dacă nu știm prenumele preotului care ne–a botezat, vom scrie „PREOTUL DE BOTEZ“);
2. prenumele preotului care ne–a cununat (dacă nu știm prenumele preotului care ne–a cununat, vom scrie „PREOTUL DE CUNUNIE“);
3. prenumele preoților care ne–au botezat copii (dacă nu știm prenumele preoților care ne–au botezat copii, vom scrie „PREOTUL/PREOȚII DE BOTEZ AL COPIILOR“);
4. prenumele preoților duhovnici, din trecut + din prezent (pe acatistul pentru vii);
5. prenumele nașului care ne–a botezat (este fie nașul, fie nașa, niciodată amândoi);
6. prenumele nașilor care ne–au cununat (la tinerețe);
7. prenumele nașilor de botez al propriilor copii (este fie nașul, fie nașa, niciodată amândoi);
8. prenumele bunicilor;
9. prenumele părinților;
10. prenumele socrilor;
11. prenumele fraților și/sau surorilor;

12. prenumele cumnaților;
13. PRENUMELE MEU PERSONAL (se scrie doar pe acatistul pentru vii);
14. prenumele soțului/soției;
15. prenumele propriilor copii;
16. prenumele ginerelui/nurorii;
17. prenumele propriilor nepoți;
18. prenumele propriilor stră-nepoți;
19. prenumele finilor de cununie (tinerii pe care i-am cununat ca naș);
20. prenumele finilor de bozez (pruncii pe care i-am botezat ca naș);
21. prenumele altor rude;
22. prenumele anumitor binefăcători importanți ai familiei;
(se scrie la acatistul pentru vii, dacă este cazul și la pomelnicul pentru adormiți)
23. prenumele altor persoane: colegi de școală, profesori, vecini, colegi de muncă, etc.;
24. scriem expresia: „pentru toți binefăcătorii noștri și ai neamului nostru cel adormit“;
(se scrie la acatistul pentru vii și la pomelnicul pentru adormiți)
25. scriem expresia: „pentru ca Dumnezeu să limiteze răul din lume“.
(se scrie doar la acatistul pentru vii)

Notă: la unele prenume, după caz, putem adăuga expresia „cu toată familia“.

vi. Atenția preoților pentru acatistele și pomelnicele primite + deja citite.

Preoții trebuie să fie foarte atenți cu acatistele/pomelnicele primite sau deja citite: la Sf.Proscomidie, la Sf.Masă, la Psaltire, la Slujba de pomenire (parastase), la Slujba Sfeștaniei, la Sf.Maslu, etc.

Din păcate în biserici și mănăstiri există mereu persoane interesate (informatori la pangare, informatori la strană, monahi, diaconi, preoți), care caută să citească și/sau să fotografieze acatistele și pomelnicele pe care le scriu oamenii, sau urmăresc să le ia cu sine pentru a face pe ele vrăjitorii, etc.

Concret:

– Preotul, starețul, duhovnicul vor avea grijă ca acatistele și pomelnicele date de oameni să nu le citească nimeni altcineva, decât ei înșiși și eventual monahii/monahiile de mare încredere.

Preotul va avea grijă ca pe toată perioada citirii lor, acatistele și pomelnicele să stea într-un loc inaccesibil celor curioși.

Deoarece mulți oameni își scriu pe ele secretele, tainele personale, dorințele, păcatele și durerile pe care le au, aceste acatiste și pomelnice nu trebuie să ajungă în mâna altcuiva.

– **Dacă acatistul și/sau pomelnicul conține informații sensibile**, care poate/pot afecta negativ–grav viața unei/unor persoane, imediat preotul va rescrie personal acatistul (pomelnicul) fără informațiile compromițătoare, iar acatistul/pomelnicul inițial va fi imediat ars în foc.

– Preotul, starețul, duhovnicul vor avea grijă ca **acatistele și pomelnicele ajunse la sfârșitul perioadei lor de citire să fie imediat distruse prin ardere în foc** (sobă, butoi de metal).

De obicei pentru arderea acestor acatiste și pomelnice, bisericile și mănăstirile au în curtea lor, într-un loc ceva mai retras, mici sobe de fier/fontă sau butoaie de metal (în

timp acestea sunt consumabile la foc).

În lipsa acestor mini-sobe sau butoaie de metal, sau în caz de mare urgență, doar ca o situație excepțională (nu ca o regulă), unele acatiste/pomelnice de hârtie pot fi arse și în tronul de WC, care există lângă fiecare biserică. Cine face arderea hârtiilor în tronul de WC trebuie să fie atent și să urmărească până când bucățile de hârtie sunt arse complet.

– Aceste mini-sobe (sau butoaie de metal) sunt necesare și pentru a arde în ele:

– resturile de fitile, plutitoarele arse;

– lavete, cârpe textile, prosoapele de hârtie care au fost folosite pentru curățarea/ștergerea plutitoarelor, candelelor, icoanelor, raclelor sfinților, Sf.Cruci din Sf.Altar, Sf.Potir, etc.;

– pungile de hârtie folosite pentru a păstra prescurile, Anafura.

Toate materialele consumabile deja folosite pentru curățenia raclelor, candelelor, icoanelor, Sfințelor Vase, etc. trebuie imediat puse pe foc (bucăți de pânză, lavete, prosoapele de hârtie).

De asemenea, se vor pune imediat pe foc toate produsele bisericesti rămase (sfințite sau nu) și obiectele care au fost folosite pentru curățenie, după slujba Sf.Maslu și după toate slujbele de pomenire a morților: cârpe, lavete sau prosoapele de hârtie care au fost folosite pentru ștergerea meselor, capete de lumânări arse, lumânări arse tip pastilă, chibrite, fitile, cutii de chibrituri, etc.

b. „Hrănim“ și dăm putere Îngerului Păzitor.

O învățătură populară și un canon al Bisericii este de a participa la Sfânta Liturghie nemâncăți.

x. Acest lucru înseamnă că **nu mai mâncăm nimic începând cu orele 18–21 (apusul soarelui) ale zilei precedente de sâmbătă**. Sâmbătă seara între orele 18/21–24 mai putem consuma lichide simple (apă, ceai), în niciun caz băuturi alcoolice (vin, bere, cidru, etc). **Începând cu orele 24 nu mai punem în gură absolut nimic, nici măcar apă**. În tradiția populară, motivul acestei interdicții este faptul că dacă noi am mâncat ceva duminică dimineață, îngerul nostru păzitor nu-și mai poate primi porția lui de „mâncare“ (adică de Lumină).

În timpul slujbei Sfintei Liturghii îngerul nostru păzitor se „încarcă“ cu Lumină. Ca urmare, dacă noi oamenii vom ține aceste ore de post, îngerii personali vor avea o mai mare „putere“ să ne apere în timpul săptămânii care urmează.

Cel mai probabil această tradiție populară are ca fundament un aspect real: jertfa de postire pe care o realizăm pentru slujba Sf.Liturghii va face ca în timpul slujbei să putem primi mai mult Har protector.

xx. În timpul Sfintei Liturghii, îngerul nostru personal pleacă de lângă noi și merge în Sf.Altar de la cea mai apropiată biserică, unde participă la Sfânta Liturghie.

Deci dacă rămânem acasă, duminică dimineața până spre orele 12 nu avem protecția Sf.Înger Personal, păzitor și protector.

Adică concret, este bine să urmărim următoarele povețe populare strămoșești:

– odată ajunși la biserică la slujba Sf.Liturghii (indiferent de oră), **sub nicio formă nu mai plecăm din biserică (sau din curtea bisericii) decât după terminarea completă a slujbei:** după miruire și după ce am luat Anafura.

Putem pleca din biserică în timpul slujbei Sf.Liturghii doar dacă există cazuri justificate, excepționale: medicale, accidente acasă, incendiu, etc. Chiar în caz de cutremur nu vom pleca acasă, ci vom ieși în curtea bisericii, unde vom asculta slujba până la capăt.

– dacă nu am plecat la biserică, **duminică dimineață până la orele 12 nu plecăm de acasă** (cu mașina, căruța, tractorul, camionul, bicicleta, etc.) **decât în cazurile foarte justificate (serviciu, cazuri medicale), deoarece în acest timp există un pericol sporit pentru accidente grave.**

Deci duminică până la orele 12, sub nicio formă nu facem următoarele: distracție cu role, schiuri, patinaj, parapantă, parașutism, înot, călărie, karting, condus mașina, orice activități sportive, plimbări pe jos prin parc, plimbări cu barca, plimbări cu bicicleta, mers la cinema, mers la parcuri de distracții, mers la ștrand, mers la prins pește, mers la shopping (mall, supermarket, etc.), mers la piață, mers prin oboare, deplasări pe jos la munte, deplasări prin păduri, întâlniri romantice, întâlniri de afaceri, etc.;

Duminica ne vom planifica toate aceste activități recreative după orele 12, când Sf.Înger Personal este iarăși lângă noi.

– dacă duminică până la orele 12 nu ajungem la biserică, **stăm acasă unde nu dormim**: eventual ne vom face un mic dejun simplu (fără prăjeli), citim, ne jucăm cu copii (nepoții), sau cel mai bine ascultăm și privim cu atenție slujba Sf.Liturghii la TV (radio pe telefonul mobil).

– dacă duminică până la orele 12 nu ajungem la biserică, **este foarte indicat să stăm acasă și să nu facem deloc activități casnice deoarece vom fi „descoperiți”, neavând protecția îngerului nostru păzitor.**

Deci duminică până la orele 12, sub nicio formă nu facem următoarele: treburi prin casă, mâncare în cantități mari, spălăm, curățenie, dăm cu aspiratorul, văruim, spălăm geamurile, asamblare de mobilă, mutări de mobilă prin casă, aranjăm cărțile, aranjăm jucăriile, lucrări în grădină, lucrări lângă casă, lucrări la garaj–mașină, facem cumpărături și comenzi la magazine on–line, jucăm jocuri video, jucăm jocuri de noroc (pe telefon), etc.

– desigur **interdicția de a face orice treburi în casă este valabilă în toată ziua de duminică, care trebuie respectată cu mare strictețe.**

Singura excepție acceptată este aceea de a ne face o mâncare simplă, doar pentru cât vom mânca în ziua de duminică, deci nu facem în ziua de duminică mâncare în cantitate mai mare, să fim asigurați și pentru următoarele zile.

Creștinii ortodocși care fac treburi în ziua de duminică vor fi (foarte) sever atenționați, ca de exemplu: vor avea copii bolnăvicioși, vor avea accidente casnice, vor avea probleme tehnice cu mașina, li se vor strica aparatele electro–casnice, vor avea pierderi de bani, vor avea probleme la serviciu, vor avea certuri în casă, vor avea certuri cu rudele și/sau vecinii, vor face cumpărături/achiziții neinspirate, pomii fructiferi nu vor face rod, răsadurile din grădină se vor usca, etc.

c. Unul din scopurile principale ale participării la Sfânta Liturghie este împărtășirea cu Sfântul Duh.

Așa cum ne învăța Părintele Ilie Cleopa, există 5 tipuri de împărtășiri (după Sf.Simeon al Tesalonicului):

- c.1. Împărtășirea fizică–tainică**, este când primim din Sf.Potir cu lingurița Sf.Trup și Sf.Sânge al Mântuitorului nostru Iisus Hristos;
- c.2. Împărtășirea tainică–duhovnicească prin miride**, este când primim (dacă suntem vrednici) Harul Sfântului Duh datorită pomenirii numelui nostru la Sf.Proscomidie;
- c.3. Împărtășirea gânditoare–duhovnicească prin rugăciunea neîncetată** (primim variabil după caz Harul Sfântului Duh prin rugăciunea minții și rugăciunea inimii);
- c.4. Împărtășirea tainică–duhovnicească datorită participării în biserică la Sf.Liturghie** (primim variabil după caz Harul Sfântului Duh datorită participării noastre la Sf.Liturghie).
- c.5. Împărtășirea tainică–duhovnicească datorită faptelor bune și milosteniei.**
Aceasta apare în următoarele cazuri:
- facem milostenii cu alimente care au fost binecuvântate de preot la slujba Sf.Liturghii;
 - facem orice fel de milostenii lumești (vezi anterior sub–capitolul **3.7.5**).

c.1. Împărtășirea fizică–tainică este atunci când primim de la preot cu lingurița, din Sf.Potir, Sfântul Trup și Sfântul Sânge ale Mântuitorului Iisus Hristos. Această împărtășire poate avea loc la orice Sfântă Liturghie, dacă există dezlegare de la preot: omul are realizate zile de post alimentar, ceva „post“ sexual, s–a spovedit, are canonul realizat. Înainte și după Sf.Împărtășanie se citesc rugăciunile corespunzătoare.

Aspecte generale cu privire la împărtășirea fizică–tainică:

x. Nu există stabilită canonic o periodicitate a Sf.Împărtășanii.

Astfel, avem mai multe situații:

– **Femeile însărcinate și copii până la 7 ani se vor împărtăși cât de des este posibil:** zilnic, de 2–3 ori pe săptămână, minim 1 dată pe săptămână.

Chiar dacă femeia are anterior făcute păcate care o opresc de la Sf.Împărtășanie, în timpul sarcinii această interdicție este anulată. Dacă aceasta există, interdicția pentru Sf.Împărtășanie se va relua ulterior, după nașterea copilului.

Femeia însărcinată trebuie să fie atentă și la acest aspect, ea obligatoriu se va împărtăși și cu câteva zile înainte de data nașterii.

Este foarte important acest aspect, al împărtășirii zilnice a femeii însărcinate și apoi împărtășirea zilnică a copilului mic (dacă vremea permite scoaterea lui din casă), deoarece apoi acești copii vor fi în viață oameni înzestrați cu mari daruri, vor fi oameni duhovnicești.

– **Bolnavii și bătrânii care sunt aproape de moarte se vor împărtăși cât de des este posibil:** zilnic, de 2–3 ori pe săptămână, minim 1 dată pe săptămână.

În aceste situații, spovedania și împărtășania sunt obligatorii.

– **Sf.Serafim de Sarov recomanda ca mireni să se împărtășească în cele 4 mari posturi canonice și în cele 12 praznice împărătești din an** (vezi anterior la punctul a). În timpul postului Sfințelor Paști credincioșii nu trebuie să „rateze“ împărtășania din Joia Mare.

Deoarece suntem în ultimii ani de creștinism autentic și pentru a anula puterea demonică a substanțelor care ajung în corpul nostru (prin vaccinuri, chemtrails, în apă,

în alimente, prin medicamente și suplimente alimentare contrafăcute), este bine să facem osteneala necesară pentru a ne putea împărtăși cât mai des posibil, la fiecare 30–40 zile.

Deoarece în mod canonic fiecare mirean trebuie să se spovedească regulat la fiecare 30 zile, majoritatea preoților recomandă ca mireni să se împărtășească în fiecare lună, adică de minim 12 ori pe an.

Cei care au interdicție pentru Sf.Împărtășanie, trebuie să se concentreze cât mai mult posibil asupra canonului dat de preot și asupra faptelor de pocăință necesare.

– Mireni care vor și au dezlegare de la preot, **pot să se împărtășească de mai multe ori în timpul unui post, dar pentru acest lucru vor trebui să țină aceste posturi integral, din prima până în ultima zi.**

Nu este normal duhovnicește ca în timpul unui post mai îndelungat să ne planificăm ceva de genul: 1 săptămână ținem post și ne împărtășim, apoi 1 săptămână ne săturăm de carne, apoi 1 săptămână ținem post și iar vrem ne împărtășim, etc.

O astfel de planificare a combinării/alternării împărtășaniilor cu consumul de carne (ouă, lactate) este pur și simplu o blasfemie.

– **Mireni se vor împărtăși oricând în an, și în cazurile deosebite:** în caz de boală grea, înaintea unor operații chirurgicale (cu sau fără anestezie generală), copii înainte de examene, în caz de epidemie, în caz de război, etc.

– **Cei mai râvnitori pot primi dezlegare să se împărtășească săptămânal, în fiecare duminică.**

Nu este o exagerare dacă facem osteneala de a ne putea împărtăși săptămânal, în fiecare duminică. În acest caz fiecare va discuta cu preotul zilele de post, canonul, etc.

Condiții pentru a avea îndrăzneala să dorim să ne împărtășim în fiecare duminică:

– creștinul ține integral toate cele 4 mari posturi canonice ale anului;

– creștinul ține în fiecare săptămână și integral cele 3 zile de post alimentar ale săptămânii: luni, miercuri, vineri;

Nu trebuie uitat că prima formă de postire este să nu mâncăm niciodată până la sațietate, ci la fiecare masă mâncăm maxim 85–90% din necesarul de hrănire.

– creștinul va ține un post parțial și în ziua de sâmbătă: dimineața până la amiază la orele 12 poate mânca legume, cereale, ouă, lactate (fără carne), iar după orele 12 și până la orele 22 va mai mânca doar mâncare de post.

După orele 22 nu va mai mânca și bea absolut nimic până duminică la amiază, când vine acasă de la biserică.

– în toate zilele săptămânii și practic permanent, creștinul va fi mereu atent la sine și va avea un comportament impecabil: calm, liniștit, blând, smerit, cumpătat, fără vorbire în deșert, fără clevetire, mânie, certuri, jigniri, fără abuz de alcool, fără îmbuibare alimentară, fără a întrista pe nimeni, fără a afecta negativ viețile celor din jur, etc.;

– la prima spovedanie se va face o spovedire generală și completă, începând cu primele amintiri din copilărie;

Pentru acest lucru se va folosi un îndreptar de spovedanie, care conține aproximativ 400 întrebări. În mod obișnuit o astfel de spovedanie generală durează 2–3 ore.

Există disponibile mai multe îndreptare de spovedanie, care conțin liste detaliate și întrebări referitoare la păcate, ca de exemplu:

cel al Părintelui Ioachim Pârvulescu (Măn.Lainici, Gorj);
cel al Părintelui Ilie Cleopa (Măn.Sihăstria, Neamț) care are 390 întrebări;
cel al Părintelui Atanasie Anastasiou (Măn.Marea Meteora, Grecia);
cel al Părintelui Eugen Drăgoi;
cartea Pidalion (ediția din 1841, 1844, etc.).

– creștinul se va spovedi regulat în ziua de sâmbătă și dacă va fi găsit vrednic, va putea primi dezlegare de la preot pentru Sf.Împărtășanie;

O condiție fundamentală pentru a primi dezlegare de la preot pentru Sf.Împărtășanie în fiecare duminică, este că trebuie să-i iertăm din „inimă” pe toți cei care ne-au greșit, cu voie (premeditat) sau fără voie, în toate timpurile și situațiile: jigniri, clevetiri, critici, sabotaje, trădări, nedreptăți, exploatare, concedieri, penalizări, abuzuri, furt, minciună, manipulare, înșelări relaționale–sexuale, falsitate, folosire, înșelări cu banii/terenuri/active/etc., agresiuni, bătaii, alungări din casă, distrugeri de bunuri, înscenări juridice în fals, ucidere, accidente rutiere, greșeli medicale, etc.

Dacă daunele și traumele suferite sunt prea recente și prea mari pentru o iertare totală din „inimă”, măcar trebuie să-i arătăm lui Dumnezeu disponibilitatea noastră de a-i ierta pe dușmanii noștri mental, cu voința, cu intenția.

– creștinul respectă zilnic o asceză creștin–ortodoxă stabilită de preot: rugăciuni de tipic, metanii mari, închinăciuni, Sf.Cruci în timpul zilei, psalmi, *rugăciunea lui Iisus* cu metanier, etc.;

– creștinul va citi rugăciunile dinainte și după împărtășanie (dacă nu are rugăciunile canonice, va spune următoarele rugăciuni: Tatăl Nostru, Crezul, psalmul 50);

– creștinul nu va fuma absolut deloc, iar dacă este fumător va trebui să se lase imediat, definitiv și complet de viciul fumatului (deci în nicio zi nu este permisă nici măcar 1 țigară);

– creștinul va bea alcool în mod moderat, iar dacă este obișnuit zilnic cu alcoolul, va trebui să se lase imediat, definitiv și complet de viciul băuturilor alcoolice;

– creștinul va mânca moderat, cumpătat și înfrânat, iar dacă este obișnuit cu poftele alimentare, cu mâncărurile bune, cu mâncatul mult și des, va trebui să se lase imediat, definitiv și complet de patima lăcomiei alimentare;

– creștinul va renunța imediat, definitiv și complet la orice alte adicții, vicii, patimi: consumul de carne, consumul de dulciuri, desfrânare (malahie, pornografie, curvie, prea–curvie, imaginație, etc.), jocuri de noroc, orgoliu, răutate, invidie, viclenie, fariseism, manipulare, falsitate, trădare, plata/practicarea vrăjitoriei, împrăștierea minții spre gânduri de slavă deșartă/mândrie, clevetire, criticism, judecare, etc.;

– creștinul va face mereu milostenie, ori de câte ori este posibil;

Milostenia trebuie făcută de cel puțin 3 ori pe săptămână.

– creștinul va discuta cu preotul aspectele legate de relațiile legitime între soți;

– creștinul va respecta alte cerințe pe care le discută cu preotul.

xx. Indiferent de periodicitatea Sf.Împărtășanii, **este foarte recomandat să ne putem împărtăși și în zilele praznicelor împărătești**, indiferent în ce zi a săptămânii cad ele, deoarece în aceste zile importante în bisericile ortodoxe se slujește Sfânta Liturghie. Dacă nu ne împărtășim în aceste zile, este foarte recomandat ca măcar să participăm la aceste slujbe.

xxx. Trebuie însă discernământ, **nu contează doar periodicitatea Sf.Împărtășanii, ci și**

vrednicia cu care facem acest lucru.

Astfel, putem să ne împărtășim fără vrednicie (fără folos) o dată pe an, sau putem să ne împărtășim cu vrednicie în fiecare duminică.

Sunt mai multe condiții pentru a ne putea împărtăși, dintre care menționez aici doar câteva:

- în ziua precedentă să ne spovedim (de preferat în seara, după Vecernie);
 - anterior să fi realizat canonul dat de preot la ultima spovedanie făcută;
 - să nu avem cu nimeni ură, certuri, nemulțumire, supărări, neiertări;
 - anterior trebuie să fi ținut câteva zile de post alimentar și „post“ al vorbirii;
 - alcoolicii trebuie să țină un „post“ (abținere) de tot atâtea zile cât vor ține și postul alimentar, de obicei minim 3–7 zile (variabil după caz, vârstă, etc.);
 - anterior trebuie să fi ținut câteva zile de înfrânare de la relațiile sexuale;
- Înfrânarea de la relațiile conjugale legitime între soți este variabilă, în funcție de vârsta oamenilor, evident interdicția este mai de lungă durată pentru cei (mai) în vârstă și (mai) de scurtă durată pentru soții (mai) tineri. Acest lucru se stabilește împreună cu preotul.

Dar în niciun caz (fără nicio excepție posibilă), nu este voie să existe relații legitime între soți (tineri sau maturi) în noaptea de sâmbătă spre duminică, indiferent dacă duminică dimineață ne împărtășim sau nu.

- să primim de la preot dezlegare pentru Sf.Împărtășanie;
- începând cu sâmbătă seara, nu mai mâncăm și bem absolut nimic după orele 21;

Trebuie să existe minim 9 ore de pauză între momentul Sf.Împărtășanii și ultima oră anterioară, când am consumat orice lichid sau aliment.

Începând cu seara de sâmbătă spre duminică, deci aproximativ cu orele 21, nu mai bem și nu mai mâncăm absolut nimic, nici măcar apă simplă. Duminică dimineața după trezire avem grijă când ne spălăm pe dinți, să nu înghițim apă și/sau pastă de dinți.

– pentru a „asimila“ bine Harul Sf.Duh primit la împărtășanie, **după Sf.Împărtășanie nu mâncăm și bem absolut nimic timp de 1–3 ore.**

De asemenea, obligatoriu în duminica (ziua) când ne împărtășim, nu mâncăm carne și niciun preparat care conține carne (sarmale, cârnați, salam, mici, etc.).

Despre Sf.Împărtășanie fizică–tainică fără vrednicie.

Este foarte important să nu facem o împărtășire vicleană, cu nepăsare, fără vrednicie.

Acest lucru se poate face din mai multe cauze:

x. Nu ne spovedim înainte de Sf.Împărtășanie, considerând că este valabilă ultima spovedanie făcută în urmă cu câțiva ani sau câteva zile.

Sau avem impresia că nouă nu ni se aplică Canoanele Bisericii, implicit am putea să ne împărtășim fără nicio spovedanie.

În marile orașe unde preotul nu poate ține o evidență în memorie pentru sute de oameni, pot astfel ajunge să se împărtășească oameni care nu s-au spovedit deloc în ziua (zilele) anterioare.

Trebuie știut că în vederea Sf.Împărtășanii, practica bisericească prevede spovedirea obligatorie a oamenilor după/la Vecernia de sâmbătă seara.

Dacă Sf.Liturghie se face în altă zi decât duminica, trebuie să ne spovedim în ziua (seara) imediat anterioară zilei în care se va ține Sf.Liturghie.

De exemplu, dacă Sf.Liturghie se ține joi dimineață, neapărat ne vom spovedi după Vecernia care se va ține în seara zilei de miercuri.

xx. Ne spovedim corect, dar rațional, cu îndreptățire de sine, fără să avem o reală pocăință pentru faptele comise.

Ne spovedim pentru că „așa trebuie“, sau de „ochii lumii“, pentru că așa zice mama, tata, bunica, soția, soțul, șeful, nașul, vecina, etc.

În mintea noastră noi nu avem nicio vinovăție, întotdeauna vinovații sunt cei din jurul nostru, eventual vinovații sunt chiar victimele cărora le-am pricinuit diverse prejudicii.

xxx. Nu ne facem canonul dat de preot, chiar pentru acele mici păcate pe care le-am spovedit și care ne-au fost iertate la spovedanie: să facem metanii mari, să citim psalmul 50, să citim diverse rugăciuni și acatiste (un Acatist al Sf.Maicii Domnului, Paraclisul Maicii Domnului), să citim Sf.Evanghelii, să citim din Psaltire, să nu mai facem faptele comise anterior, să facem milostenii, să postim, să ne îndreptăm viața, să nu mai facem premeditat rău celor din jurul nostru, etc.

iv. Ne spovedim dar sumar, fără să spunem preotului păcate grave, care posibil ar duce la (lungi) ani de interdicție a împărtășaniei.

Exemple de păcate care duc la interzicerea împărtășaniei pentru o perioadă variabilă, după decizia preotului:

– fumatul, chiar și fumătorii ocazionali au interdicție fermă pentru Sf.Împărtășanie;

Nu se pot împărtăși cei care fumează, Sf.Împărtășanie este condiționată de stoparea definitivă a acestui păcat. Cei care fumează și totuși se împărtășesc vor avea tot felul de necazuri, ispite, probleme.

– toți cei care trăiesc în curvie, adică sunt ne-cununați în Biserică (eventual au doar căsătoria civilă făcută la Primăria locală);

– toți cei care înjură, hulesc, blestemă, drăcuiesc, caută ceartă, etc.;

– toate femeile care au făcut avorturi, pentru care nu au făcut pocăința necesară (botezuri după numărul de avorturi făcute, multe milostenii, acatiste și lumânări mari de botez pentru 40 zile de la Învierea Domnului la Înălțarea Domnului);

– toți cei care nu au venit la biserică de mult timp (oprirea împărtășaniei este canonică după doar 3 lipsiri de la slujba Sf.Liturghii);

– toți cei care nu s-au spovedit de mult timp (au depășit limita canonică de 40 zile);

În mod canonic, spovedania trebuie să aibă loc la maxim fiecare 40 zile.

Ne vom spovedi la Vecernia de sâmbătă după-amiaza, sau la Vecernia din ziua anterioară săvârșirii Sf.Liturghii.

etc.

Exemple de fapte grave pe care oamenii nu le spovedesc la preot (și care astfel realizează o împărtășanie fizică-tainică fără vrednicie):

– avorturi, crime, violuri, hoții, prea-curvie, lipsa faptelor de milostenie;

– prostituție sexuală organizațională-instituțională: femeia primește funcție și/sau salariu neacoperite de competență profesională și/sau muncă reală, care de fapt reprezintă plata unor servicii sexuale private de tipul amantlâc;

– otrăvirea băuturilor și/sau a alimentelor, cu substanțe pentru ucidere sau substanțe psihotrope care afectează creierul la nivel neurologic;

– trădarea de aproapele, în toate formele posibile: „tragerea de limbă“ și raportarea

unor discuții private pe anumite teme, înregistrări audio ilegale (cu telefonul, microfoane, stick-uri USB de date care fac și înregistrări audio, etc.), fapte pentru vrăjitorie și îndrăcirea „șintelor“ (sustragerea de haine, punerea de substanțe cu demoni în băuturi, etc.), intrarea ilegală în case pentru a „extrage“ din TV/routere conversațiile private (prin portul USB), plantarea de dovezi false, plantarea ilegală de microfoane în locuințe private și birouri, munca în instituții guvernamentale care practică ilegal monitorizarea, supravegherea și înregistrarea vieții private a cetățenilor (sunt estimări că începând cu 1998 aproximativ 8 milioane de români sunt continuu monitorizați ilegal de SRI și STS), racolarea și motivarea oamenilor să devină trădători de aproapele (prin bani, șantaj, amenințări, manipulare, minciuni, promisiuni de favoruri, promisiunea unor funcții/servicii, etc.), intervenția în viețile private și afectarea căsniciilor oamenilor, etc.;

– trădarea de țară: vinderea secretelor naționale, falsificarea rezultatelor electorale, activitatea premeditată în slujba altor state (servicii de informații, firme, organizații, corporații), activitatea premeditată în slujba puterilor globaliste sataniste, votarea unor legi anti-românești (anti-naționale), votarea unor legi neo-marxiste (bolșevice), impunerea dictaturii culturale anti-naționale, executarea ordinelor venite pe filieră ocultă-satanică, etc.;

– trădarea de aproapele (a enoriașilor), realizată de către preoți și episcopi, care apoi raportează informațiile compromițătoare (utile) auzite la spovedanie.

Sau este folosirea de către preot asupra sa a unor dispozitive de înregistrare: telefon mobil, microfon ascuns în ceas, stick USB cu funcție de înregistrare, etc.

În mod indirect, tot trădare de aproapele este și tăcerea cu valoare de complicitate a preoților, cu privire la existența în biserică a unor echipamente audio-video pentru înregistrarea spovedaniilor și discuțiilor. Apoi toate aceste informații colectate de la enoriași sunt mai departe folosite pentru a distruge direct și/sau indirect viețile unor cetățeni.

Nu doar preoții pot fi trădători de aproapele, ci și mireni-informatori, care ajută pe preoți și episcopi în lucrarea lor: clopotarul, bucătarul, paracliserul (palamarul), cei de la strană, de la pangar, trapeză, arhondaric, femeile de serviciu, femeile care aduc prescurile, paznici, secretari, șoferi, diverși alți mireni care lucrează pe lângă parohii și episcopii.

Este știut faptul că astfel de mireni-trădători care slujesc statul antihristic în biserici au distrus cu informațiile și înscenările lor carierele (și uneori chiar căsniciile) multor preoți vrednici, care au refuzat înregimentarea în sistemul satanic al delațiunilor. Toți diaconii, preoții și episcopii care doresc să slujească doar lui Dumnezeu, nu și sistemului statal antihristic, trebuie să evite complet orice formă de prietenie, confidență, apropiere, socializare, etc., cu toți acești mireni care lucrează pe lângă biserici și preoți.

Aceeași distanțare trebuie făcută și la nivelul familiilor, soțiilor și copiilor. Deci fără socializări făcute între familiile preoților și familiile mirenilor: vacanțe împreună, petreceri ale copiilor, ieșiri la grătar, ieșiri la shopping, etc.

Preoții din ziua de astăzi trebuie să „sufle în iaurt“, pentru binele lor și al familiilor lor. Cu mireni se vor păstra strict relații profesionale, iar preoții vor avea o viață personală și pastorală strict secretă, nimeni nu are voie să știe ce gândesc, ce intenționează, etc.

Singurii prieteni și confidenți ai slujitorilor lui Dumnezeu trebuie să fie Sfânta Maica Domnului, Mântuitorul Iisus Hristos și Sfinții din Ceruri.

Estimări neoficiale arată că aproximativ 50% dintre preoți și aproape toți episcopii din BOR realizează sistematic (direct și/sau indirect) trădarea credincioșilor lor. Aceasta este o formă de trădare de aproapele deosebit de gravă, în condițiile în care oamenii merg la Biserică având o mare încredere în preoți.

Nu este niciun secret. Este vorba despre o strategie ocultă–satanică premeditată (implementată prin Episcopii, SRI și STS), de a corupe (șantaj) preoții și episcopii și astfel de a îndepărta de Biserică și Dumnezeu masa oamenilor credincioși.

Desigur că această strategie satanică și-a produs în timp roadele ei, slugile demonilor nu pierd timpul. Este știut faptul că unul dintre motivele principale ale absenteismului oamenilor de la Biserică și spovedanii este tocmai această reputație (parțial adevărată) a preoților și episcopilor care nu lucrează pentru Dumnezeu, ci pentru șefii lor secreți îndrăciți la care raportează spovedaniile auzite.

Oamenii se vor apropia din nou de Biserică în momentul în care această instituție se va debarasa de trădătorii de aproapele pe care momentan îi protejează: diaconi, preoți, episcopi, stareți, diverși mireni–informatori care ajută bisericile și preoții la slujirea lor.

– sabotajul și trădarea firmei (instituției, organizației) în care muncesc, sabotajul și trădarea șefilor, sabotajul și trădarea colegilor de muncă, sabotajul și trădarea subalternilor, sabotajul și trădarea partenerului de căsătorie;

– producerea de accidente auto (decese), prin: vrăjitorie, controlul electronic de la distanță al direcției mașinii, sabotajul reviziilor mecanice, etc.;

– instalarea, punerea în funcțiune și/sau folosirea microfoanelor montate în interiorul automobilelor;

– instalarea, punerea în funcțiune și/sau folosirea turnurilor cu emisie 5G și/sau semnal psihotronic;

– orice fapte de corupție economică, politică: primirea de foloase necuvenite pentru contracte, alocări de posturi, trafic de influență, etc.;

– dobândirea ilegală sau prin viclenie a unor bunuri, cămătăria legală (toată activitatea bancară de creditare);

– abuzuri la inspecții și controale (de mediu, financiare, de taxare–impozitare, etc.);

– exploatarea legală a angajaților, concedierea abuzivă a angajaților, fraude economice;

– poliție și justiție „după dictare“ (la ordin) în scopul distrugerii vieții și firmelor unor oameni incomozi/neșantajabili, declarații în fals, șantaj juridic, înscenarea pentru șantaj, victimizare în fals, etc.;

– protecția activităților criminale–interlope (realizată de către polițiști, comisari, procurori, judecători, politicieni, secretari de stat, miniștri): trafic/răpiri de copii pentru ucidere și/sau abuz sexual, răpirea și terorizarea tinerelor pentru prostituție, trafic de droguri, introducerea în ascuns de droguri lichide în sucurile copiilor (care apoi sunt vândute copiilor la chioșcurile de lângă școli, licee, facultăți), cămătărie, impunerea taxelor de protecție, spargerii de case, furturi de mașini, hărțuire pentru intimidare și mărturii juridice mincinoase, vrăjitorie satanică, etc.;

– acte medicale criminale: producerea (efectuarea) de vaccinuri (injecții) care conțin celule/ADN de la copiii avortați și oxid de grafen, ucideri premeditate în spitale

(legalizate prin protocoale medicale), testarea în spitale fără știința pacienților a unor medicamente periculoase, producerea/vinderea de medicamente și suplimente alimentare contrafăcute care nu respectă prospectul produsului;

- plata serviciilor de vrăjitorie demonică, practicarea vrăjitoriei satanice, practicarea vrăjitoriei „băbești” (menirea mentală a lucrurilor, cadourilor, faptelor), vrăjitorie preoțească (realizată de către preoți), plata serviciilor de vrăjitorie preoțească (realizată de către mireni);
- participarea la adunări oculte–satanice, îndeplinirea unor ordine secrete venite pe filieră ocultă–satanică;
- jurnalism „după dictate” (la ordin): cu scop de șantaj, intoxicare, dezinformare, manipulare, influențarea opiniei publice (pentru schimbări economice, educaționale, culturale, militare, politice, etc.), instigarea la război civil și/sau militar extern, distrugerea reputației publice a unui om (politician, scriitor, profesor, etc.), acoperirea cu falsuri a unor crime (politicieni, duhovnici, artiști, etc.), protecția media a activităților de corupție politică, protecția media a activităților interlope, legalizarea fraudelor electorale, protecția media a corporațiilor străine exploatoare, impunerea politică a unor lideri trădători (corupți, șantajabili, alogeni), denaturarea atenției publice de la gravele și adevăratele probleme sociale–economice ale țării;
- jurnalism „după dictate” (la ordin), cu scopul de a tăcea, de a nu spune oamenilor adevărurile pe care jurnaliștii și bloggerii le cunosc și sunt datori să le deconspire: despre falsificarea învățăturilor ortodoxe din Sfintele Canoane, falsificarea învățăturilor ortodoxe ale marilor duhovnici (caz concret Părintele Ilie Cleopa), despreuciderea duhovnicilor în accidente de mașină regizate, despre traficul de copii răpiți, traficul cu fete obligate la prostituție, despre ritualurile satanice ale afaceriștilor, corupția responsabililor din instituțiile de impunere a legii, despre falsificarea alegerilor electorale, etc.

etc.

Sunt foarte multe fapte ne–pocăite, ne–stopate, realizate în mod continuu, premeditat, care sunt ascunse preoților la spovedanii și propriei conștiințe.

De exemplu:

x. Sunt foarte multe femei care au făcut avorturi, mai multe sau mai puține, dar care ascund preotului aceste ucideri. În lipsa corectitudinii spovedaniei, preotul dă acestor femei dreptul de a se împărtăși.

În toate satele din România există femei care practică sistematic vrăjitoria demonică (așa cum a fost profețit, sunt în medie 7 vrăjitoare–sataniste per fiecare sat), femei care practică ocazional vrăjitoria „băbească” (zeci de femei per sat), femei care plătesc servicii de vrăjitorie demonică, etc. și (aproape) toate aceste vrăjitoare merg la biserica din sat, merg la mănăstiri, se „spovedesc” și se „împărtășesc” cu regularitate.

Din aproximările mele subiective, în România sunt aproximativ 3–4 milioane de oameni care realizează sistematic, continuu, din faptele grave anti–sociale enumerate mai sus.

xx. O pondere importantă de români trăiesc efectiv din trădare (de neam, de aproapele, a firmei, a colegilor de muncă, a comunității, a enoriașilor, etc.), activități de vrăjitorie (plata serviciilor, practicarea), activități medicale criminale, corupție

economică, corupție politică, protecția activităților ilegale (politice, economice, corporatiste, interlope), tăcerea de a nu spune nimic.

Apoi de necrezut, o bună parte dintre aceștia merg la biserică, botează, cunună, se „spovedesc” și se „împărtășesc” cu regularitate și se cred creștini.

Evident că spovedaniile acestor oameni sunt incomplete și viclene, ei ascunzând preotului (real lui Dumnezeu) faptele grave comise sistematic și nepocăite. Astfel acești oameni se „împărtășesc” fără vrednicie, păcălindu-se pe ei înșiși și pe cei din jurul lor.

Sau mai grav, merg la preoți „din sistem”, la rândul lor trădători de aproapele, care pentru bani le „iartă” gravele fapte anti-sociale și le dau dezlegare pentru Sf.Împărtășanie.

Există inclusiv o sumedenie de oameni care postesc, merg uneori la slujbele Bisericii, se spovedesc, se împărtășesc, iar duminica în timpul Sf.Liturghii intră ilegal în casele oamenilor pentru a monta microfoane, extrage înregistrările audio din TV și routere, plantează vrăjitorii, spurcă cu demoni mâncarea și rezervele de hrană, otrăvesc mâncarea, etc.

Trădarea de aproapele prin „tragerea de limbă” și minciuna existențială este a doua natură a acestor „creștini”. Să plantezi vrăjitorii și dispozitive de ascultare în timpul Sf.Liturghii, oare ce pedeapsă îi poate aștepta „dincolo” pe acești „creștini”. Îmi este frică doar să mă gândesc la acest viitor al „creștinilor” noștri trădători de aproapele.

xxx. Acești vicleni care real slujesc statului antihristic (vrăjitorie, trădare de aproapele, diverse ascultări obediente) și aparent lui Dumnezeu **își vor primi o lungă și grea osândă în iad**, deoarece prin comportamentul lor viclen (fățarnic) dau impresia de creștini, se infiltrează în viețile și familiile adevăraților creștini pentru a-i înregistra, monitoriza, afla secretele, distruge, șantaja, compromite, otrăvi, ucide.

Ei sunt creștini „după închipuire” (vezi profesorul grec Ioannis Kornarakis) și chiar dacă adevărul „doare”, acesta trebuie înțeles: **plata faptelor lor grave ne-pocăite și ne-spovedite va avea loc prin grozavele și înfricoșatele chinuri ale iadului.**

Cu adevărat suntem la sfârșitul timpului și toate profețiile severe din trecut se vor realiza punctual.

Desigur oamenii se păcălesc singuri, jucându-se cu spovedania și pocăința necesare dinaintea Sf.Împărtășanii. **Nimeni niciodată nu păcălește pe Dumnezeu.**

Departa de a fi realizat o Sf.Împărtășanie, așa cum copilărește credem noi că am făcut, lucrurile stau complet invers.

Împărtășania fizică-tainică fără vrednicie poate duce la câteva consecințe (foarte) severe pentru cei care realizează acest fapt:

x. Părintele Ilarion Argatru ne-a învățat ce se întâmplă de fapt în biserică în momentul împărtășaniei.

În exact momentul/secunda în care preotul ne întinde lingurița din Sf.Potir, Flacăra Sfântului Duh existent în linguriță va pleca din linguriță:

– fie 3–4 metri în sus și se va „topi” la baza Crucii cu Mântuitorul Iisus Hristos (în bisericile ortodoxe, în partea cea mai de sus a catapetesmei există o Sf.Cruce cu Mântuitorul Iisus Hristos);

– fie se va „topi” la baza Sf.Crucii care stă pe Sfântul Altar.

Plecarea harului Sf.Duh din linguriță înseamnă că practic noi **nu** realizăm o reală împărtășire cu sângele și trupul Mântuitorului Iisus Hristos, ci real ne „împărtășim“ cu o linguriță de vin în care sunt înmuiate câteva fărâme de pâine. Nimic har, nimic sfințenie.

Acest lucru este desigur valabil doar pentru aceia care se împărtășesc fără vrednicie, persoanele de dinainte (sau care urmează) care se împărtășesc cu vrednicie vor avea parte de o Sf.Împărtășanie adevărată, ei chiar vor primi Sfântul Trup și Sf.Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos.

lată ce ne spunea în acest sens Arh.Ilarion Argatu:

„– La împărtășirea CELOR NEVREDNICI, Flacăra Sfântului Duh, pleacă din linguriță și se ridică, așezându-se la piciorul Sfintei Cruci sus de pe Catapetasma Sfântului Altar.

– Când se împărtășesc CEI CU PĂCATE GRELE, cum ar fi: păcatul uciderii, avortului, a răpirii, curviei, preacurviei, vrăjitoriei, ghicitului, și alte păcate de moarte, pe care le-au ascuns și nu le-au mărturisit sau sunt opriți de la împărtășanie, la aceștia Flacăra Sfântului Duh din Sfânta Împărtășanie, le arde în gât, nici nu intră și nici nu iese din gât. Aceștia se îmbolnăvesc.

– Când se împărtășesc CEI STĂPĂNIȚI DE DIAVOL ȘI PATIMI ȘI LOCUIEȘTE ÎN EI DIAVOLUL, când se apropie Sfânta Împărtășanie de gura lor, diavolul suflă în linguriță, iar Flacăra Sfântului Duh, pleacă la piciorul Sfintei Cruci de deasupra Sfântului Altar.“

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin, pentru acest citat vezi la capitolul 14, referința 3, din cadrul paragrafului 37)

xx. Ca avertizare pentru păcatul comis, imediat Dumnezeu ne va retrage temporar și parțial Harul Său protector.

Unii se pot întreba: care este atunci păcatul meu, dacă eu real am luat în final o simplă linguriță de vin? Practic la „împărtășanie“ nu am avut parte de Sf.Trup și Sf.Sânge ale Mântuitorului Iisus Hristos.

Păcatul este îndrăznirea vrednică de osândă de a primi prin minciună, fără vrednicie (spovedanie, pocăință reală, canon) Sf.Trup și Sf.Sânge ale Mântuitorului Iisus Hristos. Este nebulia și viclenia de a aștepta recompensă nemeritată de la Dumnezeu, în condițiile în care tu ai la activ grave și sistematice fapte anti-sociale, care sunt neacceptate de sine, nepocăite, nespovedite, etc.

Ca urmare a acestui fapt, o oarecare perioadă de timp (duminică imediat după venirea de la Biserică și în zilele următoare) vom fi lăsați sub influența unor demoni.

Așa se face că după „împărtășania“ făcută fără vrednicie (real au luat o linguriță de vin), pentru unii oameni (femei și bărbați deopotrivă) începe „cercul“, mai mare sau mai mic: nu se pot odihni (dormi), nu le place mâncarea, au crize de mânie, ceartă și bat copiii, sparg obiecte, rup și distrug haine, lovesc (ucid) animalele de companie sau animalele domestice, au poftă să bea și să se îmbete, au poftă de sex, au probleme sexuale, caută motive de ceartă cu vecinii (și/sau cu soțul, soția, copiii, socrii, cumnații, nașii, etc.), sunt foarte critici și nemulțumitori, sunt foarte violenți pe motive politice, urlă și fac crize de isterie, aruncă cu bani pe geam, se ceartă cu colegii de muncă, se

ceartă cu șefii, sunt concediați (penalizați), fac accidente de mașină, se dezvăluie public unele fapte penale/rușinoase din trecut, au pierderi de bani, apar incendii, își părăsesc inexplicabil familia, etc.

xxx. Dacă ne împărtășim fără vrednicie chiar și o singură dată, Dumnezeu poate permite o pedeapsă mai severă, o retragere mai puternică a Harului protector, astfel încât omul se va îndrăci, va deveni posedat demonic.

În acest sens vedeți la capitolul 2, paragraful **2.3.3.22**.

În aceste cazuri „circul“ va fi maxim și va dura câțiva ani, posibil chiar până la moartea omului. De asemenea, nu vom mai avea protecția lui Dumnezeu la atacul demonilor patimilor și în consecință în scurt timp vom deveni grav dependenți de patimi trupești și sufletești.

iv. O altă consecință a Sf.Împărtășanii făcută fără vrednicie poate fi pedeapsa adusă indirect, prin boli și necazuri ale copiilor celor care fac acest lucru.

Durerile și suferințele copiilor vor fi de așa natură, încât vor „trezi“ pe omul nesimțitor, care nu va mai îndrăzni să realizeze aceste împărtășanii cu viclenie (fără vrednicie).

v. Inevitabil plata faptelor (grave) nepocăite și nespovedite va avea loc prin grozavele și înfricoșătoarele chinuri ale iadului.

În concluzie, decât să facem pentru vecini impresie publică că ne-am „împărtășit“ și să atragem asupra noastră „bătăia“ lui Dumnezeu, chiar dacă pentru propria conștiință ne „doare“, mai bine aducem adevărul în viața noastră: ne spovedim cu vrednicie, ne pocăim sincer pentru faptele comise, nu le mai repetăm și ne facem canonul primit, chiar dacă acest lucru înseamnă o (lungă) interdicție pentru Sf.Împărtășanie.

Cei care au interdicție pentru Sf.Împărtășanie, în funcție de dezlegarea și de decizia preotului, vor putea lua Agheasmă Mare.

Trebuie să avem curajul de a purta până la capăt „crucea“ păcatelor făcute. De aceea, vom refuza complet orice formă de șantaj (influențare, corupere, convingere) care ar putea veni după aceste spovedanii, indiferent de consecințele cu care se încearcă să fim amenințați.

Oricum suntem în pragul unui teribil război mondial și moartea este deja deasupra fiecăruia, deci motivațiile pentru șantaj nu sunt fundamentate, acestea sunt în fapt mijloace de intimidare și manipulare pe bază de frică.

c.2. Împărtășirea tainică–duhovnicească prin miride, este când primim (dacă suntem vrednici) Harul Sfântului Duh datorită pomenirii numelui nostru la Sf.Proscomidie.

x. În afară de împărtășirea fizică–tainică descrisă mai sus, mai există un fel de împărtășire, care reprezintă o „taină“ a Bisericii.

Este o împărtășire „de taină“, în sensul că despre acest subiect nu se vorbește și nu se scrie cu aceeași regularitate ca împărtășirea fizică cu lingurița din mâna preotului și împărtășirea duhovnicească prin trezvia minții.

Vorbim practic despre o procedură tainică din Sfânta Biserică Ortodoxă, care în vremurile grele de apostazie (ecumenism) care urmează va putea înlocui

Sf.Împărtășanie fizică, care va fi complet interzisă sau de neatins de către adevărații creștini.

Știm că după căderea în ecumenismul religios planetar al Bisericilor Ortodoxe (real

este satanism, slujirea lui Lucifer), folosindu-se de pretextul siguranței medicale și al poluării atmosferei, împărtășania va fi realizată având la bază nu vinul natural, ci o soluție chimică produsă industrial.

Această soluție ciudată va fi din fabrică otrăvită prin vrăjitorie, va fi plină de demoni și va fi strict interzisă de consumat de către creștini.

De aceea în aceste timpuri grele care urmează, Sf.Împărtășanie fizică autentică nu va mai putea fi realizată fizic cu lingurița în biserică, **dar Sf.Împărtășanie va fi totuși împlinită de către preoții și credincioșii „din catacombe” prin folosirea Sfintelor Taine Uscate și prin împărtășirea tainică–duhovnicească la Sf.Proscomidie.**

xx. Această împărtășire tainică–duhovnicească a credincioșilor mireni are loc la Sfânta Proscomidie, atunci când:

- preotul este vrednic de slujirea Sf.Liturghii și în mod personal și–a făcut tot canonul de preot pentru a putea sluji Sf.Liturghie, pentru a se putea împărtăși, etc.;
- preotul citește de pe acatistul pentru vii (sau pomelnicul pentru adormiți) prenumele de botez al omului și scoate pentru el părțile (miride);

În mod ideal, preotul trebuie să citească aceste prenume cu dragoste, cu evlavie, cu durere, cu o anumită implicare–păsare personală. În paterice sunt menționați unii preoți care plângeau de durere sufletească, atunci când citeau prenumele oamenilor la Sf.Proscomidie.

- dacă este posibil (este timp, preotul cunoaște bine situația mireanului), pe lângă citirea prenumelui mireanului, preotul se va ruga personal lui Dumnezeu pentru a se rezolva durerea omului;

Rugăciunea personală a preotului la Sf.Proscomidie este de mare importanță, el fiind mijlocitorul necazului omului în fața lui Dumnezeu. Cu cât preotul este mai vrednic în slujirea sa preoțească și în slujirea lui lumească (familială, socială, etc.), cu atât rugăciunea lui pentru durerea omului va fi mai bine primită de Dumnezeu.

- în același timp, mireanul trebuie să îndeplinească câteva condiții.

xxx. Împărtășirea credinciosului cu Harul Sf.Duh are loc după ce preotul pune miridele (pentru vii și adormiți) în Sf.Potir și spune rugăciunea:

„Spală, Doamne, păcatele celor ce s–au pomenit aici, cu cinstit Sângele Tău, pentru rugăciunile sfinților Tăi”

După pomenirea prenumelui de către preot și după această rugăciune personală a preotului, îngerul păzitor al mireanului va duce prenumele mireanului și rugăciunea preotului la Sf.Arhanghel Salatiil, care la rândul lui le va duce la Tronul lui Dumnezeu.

Părintele Ilie Cleopa ne învâța că **după ce pomenirea mireanului și rugăciunea preotului au ajuns la Tronul lui Dumnezeu, mireanul (dacă este găsit vrednic) este în acel moment împărtășit de Dumnezeu cu Harul Sfântului Duh în aceeași măsură („putere”, Har) cu mireanul care se împărtășește fizic de către preot (cu lingurița din Sf.Potir).**

Practic prin această formă de împărtășire la Sf.Proscomidie, credinciosul vrednic se împărtășește duhovnicește „în duh” cu Sf.Trup și Sf.Sânge ale Mântuitorului Iisus Hristos.

ÎMPĂRTĂȘIREA „ÎN DUH” LA SF.PROSCOMIDIE = ARE ACEEAȘI „PUTERE” ȘI SEMNIFICAȚIE DUHOVNICEASCĂ CA ȘI ÎMPĂRTĂȘIREA FIZICĂ CU LINGURIȚA DIN SF.POTIR.

Deoarece este vorba despre o practică religioasă fundamentală critică, ea trebuie bine înțeleasă. În acest sens, menționez mai jos doar câteva idei mai importante:

a. În primul rând, Sf.Proscomidie este o slujbă de sine stătătoare, care este considerată că face parte din slujba Sf.Liturghii și este realizată de către preot înainte de începerea Sf.Liturghii (care începe prin rugăciunea „Bindecuântarea mare“).

Sf.Proscomidie face parte din slujba Sf.Liturghii dar în mod practic, în funcție de preot sau biserică (parohie, mănăstire), Sf.Proscomidie este realizată fie înainte de slujba Utreniei, fie în timpul Utreniei, sau ca o slujbă distinctă între Utrenie și Sf.Liturghie. Sf.Proscomidie se face înainte, în timpul sau imediat după Utrenie doar dacă apoi urmează slujba Sf.Liturghii, nu se face Sf.Proscomidie în cadrul Utreniilor la privegherile de noapte, când nu se face și slujba Sf.Liturghii.

Fără a fi o regulă, de obicei preoții de mir fac Sf.Proscomidie dimineața devreme, imediat după ce primesc prescurile. Apoi săvârșesc slujba Utreniei, urmată de Sf.Liturghie. De exemplu:

– dacă Utrenia începe la orele 7, preotul va face Sf.Proscomidie în intervalul 6.30–7;

– dacă Utrenia începe la orele 7.30, preotul va face Sf.Proscomidie în intervalul 7–7.30;

– dacă Utrenia începe la orele 8, preotul va face Sf.Proscomidie în intervalul 7.30–8.

Am prezentat aici o situație obișnuită, când preotul unui sat sau cartier de oraș face slujba Sf.Proscomidii timp de maxim 30 minute. Dar există multe situații, mai ales la mănăstirile importante unde se primesc multe acatiste și pomelnice, când preoții slujitori săvârșesc slujba Sf.Proscomidii timp de 1–2 ore.

Este important de știut că practic mica slujbă de Sf.Proscomidie este deja încheiată înainte de începerea Sf.Liturghii, când preotul rostește „Bindecuântarea mare“.

„Bindecuântarea mare“ cu care se începe slujba Sf.Liturghii este următoarea propoziție–rugăciune:

„Bindecuântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.“

Notă: Sf.Proscomidie nu se face la slujba „Liturghia darurilor mai înainte sfințite“ a Sf.Grigorie Dialogul.

b. Împărtășirea duhovnicească la Sf.Proscomidie este de folos atât persoanelor vii, cât și celor adormiți, care vor fi pomeniți de către preot pe un acatist (cei vii) și distinct pe un pomelnic (cei adormiți).

x. Pentru împărtășirea duhovnicească la Sf.Proscomidie, persoanele vii sau adormite trebuie să fie pomenite de către preot, adică concret preotul trebuie să le citească prenumele de botez, alături de alte activități sacre pe care preotul le face la Proscomidiar.

În mod uzual la Sf.Proscomidie preotul pomenește pe Sfânta Maica Domnului, Sfinții,

clerul, conducătorii țării, ctitorii și binefăcătorii bisericii locale, pe credincioșii vii și pe cei adormiți.

În mod normal și canonic, nu orice credincios viu sau adormit poate fi pomenit la Sf.Proscomidie și nu pentru orice situație, deoarece în majoritatea cazurilor aceste pomeniri se pot face la Sfânta Masă, în timpul Sf.Liturghii.

Una este pomenirea viilor și adormiților la Sf.Proscomidie și altceva este pomenirea viilor și adormiților la Sf.Masă, atât din punctul de vedere al efectului duhovnicesc, cât și din punctul de vedere al efortului preotului.

La Sf.Proscomidie preotul face mult mai multe decât o simplă citire de nume, precum se întâmplă cu acatistele și pomelnicele citite la Sf.Liturghie.

Pentru situații mai deosebite, la Sf.Proscomidie se pot citi atât acatiste cu persoane vii, cât și pomelnice cu persoane adormite.

xx. Pomelnicul (pentru adormiți) pentru Sf.Proscomidie este o situație mai deosebită, comparativ cu pomelnicele obișnuite care se pot duce pentru Sf.Masă.

Este foarte bine dacă ducem acest pomelnic (pentru adormiți) la Sf.Proscomidie la mai multe biserici și mănăstiri, ca el să fie citit pentru minim 1 an de zile.

Trebuie să facem acest lucru imediat după adormirea unui om, pentru ca el să fie pomenit zilnic la Sf.Proscomidie, cel puțin în primele 40 zile de la adormirea sa.

Pentru acest pomelnic, va trebui să discutați cu preotul câțva aspecte: despre ce persoane decedate este vorba, ce păcate mari cunoscute au făcut în timpul vieții și modul în care au murit (spovediți sau nu, împărtășiți sau nu, iertați de rude sau nu, împăcați cu familia sau nu, ortodocși sau schismatici, dacă aveau mari păcate nepocăite, dacă erau afurisiți de un preot, etc.).

În funcție de situație, este posibil ca preotul să nu accepte pe acest pomelnic pentru Sf.Proscomidie numele anumitor persoane care au decedat, dar totuși numele lor va fi primit să fie citit pe un pomelnic la Sf.Masă.

Pentru situațiile când prenumele celor vii și/sau adormiți nu pot fi citite la Sf.Proscomidie, vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.7.14.A**, la punctul **4.**

xxx. În mod ideal, pentru adormiții din neamul nostru sau pentru o persoană recent adormită, **vom duce pomelnice pentru Sf.Proscomidie la 1–7 mănăstiri** (de monahi, unde se slujește Sf.Liturghie zilnic), **pentru a fi pomeniți zilnic timp de 1–7 ani.**

Unii credincioși mai evlavioși fac personal acest lucru, când încă sunt în viață merg personal la 7 mănăstiri și plătesc „în avans” pomelnice de adormiți (pentru ei înșiși) la Sf.Proscomidie pentru 7 ani.

În momentul în care aceștia „adorm întru Domnul”, un cunoscut sună telefonic la aceste 1–7 mănăstiri, pentru ca preoții de acolo să înceapă imediat pomenirea lui la Sf.Proscomidie.

Desigur în acest moment, cele mai importante pomeniri la Sf.Proscomidie sunt cele din primele 40 zile de la adormirea omului.

c. Despre împlinirea dorințelor scrise pe acatistele date la Sf.Proscomidie.

x. Datorită lipsei de catehizare a oamenilor, 95% dintre mireni nici nu cunosc faptul că există o mică slujbă deosebit de importantă, denumită Sf.Proscomidie și că ea are loc înaintea sau în timpul slujbei Utreniei.

Sau dacă au auzit de Sf.Proscomidie, oamenii nu cunosc însemnătatea, importanța și folosul pe care îl pot avea la această slujire.

Foarte puțini mireni cunosc faptul că există posibilitatea de a da acatiste (pentru vii) și pomelnice (pentru adormiți), care să fie citite de preot la Sf.Proscomidie. Sunt mulți mireni care au probleme duhovnicești, juridice, familiale, medicale, sociale, etc., (foarte) mari, alții au dorințe legitime de îndeplinit, etc., și aceștia se încadrează în situațiile canonice acceptate, ca să fie pomeniți la Sf.Proscomidie (vii și adormiții din neam).

Din păcate acești mireni nu cunosc despre pomenirile la Sf.Proscomidie și în consecință nu solicită preoților acest lucru.

xx. Dacă aveți dorințe legitime ale vieții care trebuie să se împlinească (naștere de copii, serviciu, căsătorie, despătimire, sănătate, etc.) și/sau aveți situații de viață grave–critice, neapărat vorbiți cu preotul dvs. să vă pomenească acatistul (și pomelnicul pentru adormiți) la Sf.Proscomidie.

Este datoria morală și obligația canonică a preoților de a ajuta oamenii aflați în situații grele, inclusiv prin pomenirea lor la Sf.Proscomidie.

Unele dorințe legitime ale vieții noastre sunt „blocate” și multe probleme/necazuri le avem datorită păcatelor de neam, făcute de înaintașii noștri, deci pentru „deblocarea” unor situații de cele mai multe ori trebuie făcute rugăciuni și pentru cei adormiți din neamul nostru, pentru ca Dumnezeu să le ierte păcatele.

De–abia după aceea, după ce Dumnezeu le va ierta păcatele celor adormiți din neamul nostru, apoi se va putea „debloca” și situația noastră.

xxx. Chiar dacă suntem îndreptățiți să fim pomeniți la Sf.Proscomidie, nu trebuie să uităm un aspect important.

Pomenirea la Sf.Proscomidie are cea mai mare valoare duhovnicească posibilă, ea este „peste” pomenirile obișnuite care au loc în timpul Sf.Liturghii.

Deci dacă aveți posibilitatea de a ajuta biserica locală în orice formă posibilă, ca o recunoștință pentru efortul preotului, sunteți practic obligat să faceți acest lucru.

Mireanul care nu are posibilitatea de a ajuta material sau financiar biserica locală, se va ruga personal lui Dumnezeu, pentru binele preotului (și familiei lui) care citește acatistul (pomelnicul) primit la Sf.Proscomidie.

iv. Trebuie să luăm aminte și să avem realism duhovnicesc.

Pomenirile la Sf.Proscomidie nu sunt ceva magic, nu sunt o minune, un fel de hocus–pocus pe care îl pot face preoții și gata, ca prin magie problemele și dorințele noastre se rezolvă imediat.

Dumnezeu este bun și ne va împlini (la timpul potrivit !) dorințele care ne sunt necesare, bune, folositoare, dar **pentru acest lucru va trebui să schimbăm ceva în viața noastră, să jertfim (oprim definitiv) o oarecare deprindere negativă sau patimă.**

Împlinirea unei dorințe personale este deci condiționată de decizia și voința noastră:

- renunțăm definitiv la fumat, băuturi alcoolice, îmbuibare alimentară, etc.;
- renunțăm la invidie, ură, răutate, huliganisme, agresivitate, bătaie, șantaj, etc.;
- renunțăm la lăcomie pentru bani, carierism, nedreptate, exploatare, concedieri abuzive, diferențe salariale nejustificate, primire de bani nemuncați (mită, corupție); la turnătorie, raportare, monitorizare, plantat microfoane, „tragere de limbă”, înscenări juridice, minciună, viclenie, manipulare, falsitate, etc.;
- renunțăm complet să mai slujim statul satanic antihristic (pentru bani, pentru funcție, din ură, invidie, răutate, răzbunare, prostie, naivitate, etc.);

- renunțăm la jocurile de noroc, pariurile sportive, jocurile pe calculator, trândăvie;
- renunțăm la toate păcatele desfrânării;
- renunțăm la dependența de televizor, telefon, calculator, etc.;
- pentru fete/femei: obligatoriu renunțăm complet și definitiv la ruj, machiaje, purtarea hainelor provocatoare, purtarea bijuteriilor provocatoare, tatuaje, certuri în casă, gelozie, orgoliu, clevetiri, trădare, curvie, prea-curvie, purtarea părului foarte scurt;
- etc.

Evident, cu cât este mai mare dorința și durerea noastră, cu atât „sacrificiul” pe care îl vom face (spre binele nostru) va fi mai mare.

Văzând hotărârea, voința, osteneala, jertfirea și nevoința noastră bună, Dumnezeu se va milostivi și ne va împlini dorința noastră (dacă aceasta ne este necesară, bună, utilă, folositoare).

Deci în concluzie, dacă ne vom face singuri un oarecare bine (oprim definitiv o deprindere/patimă păguboasă), Dumnezeu ne va aduce în viața noastră încă un bine. De exemplu, această jertfă personală era solicitată de Sf.Paisie Aghioritul oamenilor care îi cereau să se roage lui Dumnezeu pentru ei, pentru a li se îndeplini diverse dorințe legitime ale vieții.

În aceste cazuri Sf.Paisie Aghioritul îi întreba pe oameni:

„tu vrei ca Dumnezeu să-ți dea, dar ce ești dispus să jertfești tu lui Dumnezeu ?” Sf.Paisie Aghioritul îi învăța pe oameni că rugăciunea lui de „sfânt” nu este suficientă, pentru a dobândi milostivirea lui Dumnezeu omul trebuie neapărat:

- să dea la biserică un acatist și pomelnic la Sf.Proscomidie;
- să accepte să-și jertfească (oprească definitiv spre binele lui) din deprinderile, viciile sau patimile care îi fac plăcere;
- să se pocăiască pentru păcatele făcute, să nu le mai facă niciodată, să le spovedească și să-și facă canonul dat de preot pentru ele.

d. Dacă nu sunt situații opritoare de pomenire, preotul trebuie să citească la Sf.Proscomidie toate prenumele/persoanele (vii și adormiți) pe care le primește la Sf.Altar dimineața devreme, înainte de a face Sf.Proscomidie.

Este vorba de a accepta și citi la Sf.Proscomidie, la acatiste (vii) și pomelnice (adormiți), doar acele prenume/persoane care nu au făcut păcate opritoare pentru Sfânta Proscomidie. Pentru lista situațiilor opritoare de pomenire pentru Sf.Proscomidie, vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.7.14.A**, la punctul **4**.

Dar pentru a duce la Sf.Altar în timp util acest acatist (și/sau pomelnic), trebuie să ne informăm la preot, când face el exact Sf.Proscomidie. Iar noi vom duce la Sf.Altar acatistul/pomelnicul nostru înainte ca preotul să facă Sf.Proscomidie.

Dacă știm că nu vom ajunge la biserică duminică dis-de-dimineață (practic la orele 7 trebuie să fim la ușa bisericii), putem da la Sf.Altar acest acatist (și/sau pomelnic pentru adormiții din neam) și la finalul slujbelor care au loc vineri seară sau sâmbătă după-amiază (cununie, botez).

La multe biserici vineri seară se face slujba Sf.Maslu, iar sâmbătă după-amiază se fac Vecernia, slujbe de Cununie și Botez. Deci putem vorbi cu preotul și acatistul pentru duminică dimineață pentru Sf.Proscomidie îl vom da la Sf.Altar la sfârșitul acestor slujbe.

Dacă nu sunt situații opritoare de pomenire (vezi paragraful **3.7.14.A**), preotul nu poate refuza aceste acatiste și/sau pomelnice date la Sf. Altar (cu lumânare aprinsă, un bănuț) care se dau se vineri/sâmbătă seara, pentru a fi citite la Sf. Proscomidie de duminică dimineață.

Exemple de acatiste pentru vii, care se pot da preotului pentru Sf. Proscomidie, înainte de Utrenia de duminică dimineață (se dau cu lumânare aprinsă la Sf. Altar duminică dis-de-dimineață, sau după slujbele de vineri/sâmbătă seară):

x. acatiste generice pentru vii (și pomelnice generice pentru adormiți);

xx. acatist generic pentru vii, pentru a fi apărați de puterea vrăjitorilor care sunt trimise asupra casei noastre, membrilor familiei, mașinii, animalelor din curte, grădinii, livezii, anexelor casei, recoltelor, relațiilor, cununiilor, sporului de bani, etc.;

xxx. acatist cu scop bine precis, pentru a scăpa din capcana relațională cu un degenerat (îndrăcit, demonizat). Pentru mai multe detalii practice despre această situație vedeți în capitolul **17**, la paragraful **17.10.4**;

iv. acatist cu scop bine precis, pentru a ni se descoperi cine face împotriva noastră în ascuns, fapte vrednice de iad:

- cine ne-a furat bunuri, bani și/sau acte din casă (gospodărie, mașină, seif, etc.);
 - cine ne-a furat bani din contul bancar;
 - cine ne intră în casă când noi nu suntem acasă și ne plantează dispozitive de înregistrare profesionale audio și/sau video;
 - cine ne intră în casă și ne otrăvește mâncarea;
 - cine ne intră în casă și ne ia din haine pentru ca apoi să le aducă înapoi (după ce le-a trecut prin apă de la mort și a pus pe ele demoni și duhuri de boală);
 - cine ne intră în casă și pune scame cu demoni în găurile șuruburilor din mobilă;
 - cine sunt turnătorii din viața noastră care lucrează pentru statul satanic antihristic;
 - cine ne sabotează în ascuns (familiar, relațional, profesional, social, politic, financiar);
 - cine sunt vrăjitoarele care ne trimit vrăjitorii (demoni) și duhuri de boală;
 - cine plătește vrăjitoarele (vrăjitorii) să ne facă rău;
 - cine face vrăjitorie „băbească” (ne menește mental–negativ milosteniile și darurile pe care ni le dă);
 - cine sunt rudele și preoții care fac împotriva noastră vrăjitorii preoțești (acatiste pentru avorturi, acatiste pentru preluarea păcatelor în contul banilor, milosteniei, ajutorului primit aparent dezinteresat);
 - cine nu–și poate vedea de viața lui și are mereu „grija” vieții noastre;
 - cine vrea să ne facă rău, cine ne-a făcut o formă oarecare de rău;
 - cine ne-a dat foc la casă, mașină, haine, bunuri, cărți, acte, etc.;
 - cine ne-a otrăvit animalele (câinele, pisica, găinile, etc.);
 - cine ne-a distrus grădina (via, livada, recolta agricolă);
 - dacă accidentul de mașină (muncă, casnic, etc.) a fost întâmplător sau premeditat;
 - cine a făcut o crimă ascunsă;
 - cine a făcut un viol în ascuns;
 - cine a făcut un avort în ascuns;
 - cine a făcut un furt în ascuns;
 - cine a făcut o trădare în ascuns;
- etc.

v. acatist cu scop bine precis, pentru a ni se descoperi starea copiilor și a rudelor care nu mai sunt lângă noi:

- dacă au murit, dacă trăiesc;
 - dacă au murit unde le este mormântul;
 - dacă trăiesc unde anume trăiesc;
 - dacă au dispărut unde se află acum, cine este responsabil de dispariția lor;
 - dacă au murit dacă se află în rai sau în iad;
 - dacă au fost luați prizonieri;
 - dacă au murit pe front;
- etc.

vi. acatist cu scop bine precis, pentru a ni se descoperi cu precizie dacă propria familie (soțul, soția, copii, părinții, frații, surorile, socrii, cumnații, finii, nepoții) complotază împotriva noastră, **cine anume este în ascuns dușmanul vieții noastre:**

- ascunde bani pentru scopuri personale;
- dacă ne înșală, plătește amante (amanți);
- ne otrăvește mâncarea (și cafeaua, ceaiul, vinul, etc.) cu substanțe care în timp variabil duc la deces;
- ne pune în mâncare și băuturi substanțe psihotrope cu efect divers (avem încontinuu dureri groaznice de cap, suntem mereu obosiți și cu gândirea „în ceață“, suntem mereu irascibili și mânioși, suntem apatici și indiferenți, avem miocardită, avem poftă de nestăpânit pentru alcool, sex și cumpărături, dobândim brusc boli organice cronice, dobândim brusc boli psihice, suntem foarte sugestionabili, suntem foarte docili și obedienți, nu avem voință, suntem apatici, etc.);
- complotază să ne ucidă în „accidente“ premeditate: rutiere, casnice sau de muncă;
- dacă vrea să divorțeze, dacă vrea să ne ia copii;
- vrea să ne certăm cu vecinii, colegii de muncă, rudele, prietenii;
- folosește împotriva noastră vrăjitorii (făcute personal sau plătite la alții);
- ne ia din haine pentru a le trece prin apă de la mort;
- folosește în casă în ascuns dispozitive de înregistrare audio–video profesionale;
- este un trădător, turnător/informator pentru bani, care vrea să ne distrugă viața;
- ne clevetește la rude și prieteni cu scopul de a ne pierde serviciul;
- este un trădător de neam românesc care lucrează pentru alte state și/sau organizații ne–românești, anti–românești;
- premeditează înscenări familiale cu efecte juridice (certuri, jigniri, agresiuni verbale, agresiuni fizice) în urma cărora să fim declarați agresivi, iresponsabili, alungați din casă, etc.

vii. acatist cu scop bine precis, pentru a ni se descoperi cu precizie boala de care suferim, tratamentul cel mai adecvat, spitalul și medicul cel mai potrivit;

viii. acatist cu scop bine precis, pentru a ne reface sănătatea și a trece de o boală grea;

ix. acatist cu scop bine precis, pentru a ni se descoperi cu precizie care este cea mai bună/potrivită achiziție pe care putem să o facem pentru viața noastră: de casă, pământ, livadă, vie, grădină, mașină, mobilă, servicii turistice, servicii financiare, servicii medicale, echipamente de producție, etc.;

x. acatist cu scop bine precis, pentru a ni se descoperi cu precizie care este cel/cea mai potrivit(ă) partener(ă) pentru: relație de căsătorie pentru toată viața, relații

contractuale de afaceri, relații de asociere politică, etc.;

xi. acatist cu scop bine precis, pentru a îndepărta de la gospodăria noastră dăunători: furnici, purici, ploșnițe, țânțari, dihori, uliul, vulpile, căței de pământ, etc.;

xii. acatist cu scop bine precis, pentru a ni se descoperi cu precizie care este cea mai potrivită profesie pe care putem să o urmăm în viață;

xiii. acatist cu scop bine precis, pentru a ni se descoperi cu precizie care este cea mai potrivită firmă unde putem munci și câștiga cinstit banii;

xiv. acatist cu scop bine precis, pentru a ni se descoperi cu precizie dacă este bine să emigrăm/plecăm definitiv sau sezonier în altă țară sau să rămânem în țara noastră natală;

xv. acatist cu scop bine precis, pentru a ni se descoperi cu precizie corectitudinea și utilitatea pentru viața noastră a unei decizii pe care suntem obligați să o luăm:

– dacă să ne căsătorim cu persoana X sau nu;

– dacă să acceptăm oferta de muncă sau nu;

– dacă să facem o achiziție importantă sau nu;

– dacă să deschidem un proces sau nu;

– dacă să facem o concediere, dacă să facem o angajare;

– dacă să facem o investiție;

etc.

Ca urmare a acestui acatist la Sf.Proscomidie, este posibil să ni se arate care este voia lui Dumnezeu în aceste privințe, și ca urmare aceasta trebuie împlinită neapărat.

Aflarea voii lui Dumnezeu și ne-împlinirea ei este un păcat major, care va atrage consecințe negative pe termen lung (probleme, necazuri).

xvi. acatist cu scop bine precis, pentru a fi ajutați la examene: școlare, profesionale, etc.;

xvii. acatist cu scop bine precis, pentru ca femeile însărcinate să aibă naștere ușoară; Etc.

Notă: pentru toate situațiile descrise mai sus, simultan cu acatistul dat pentru Sf.Proscomidie (la biserica locală, la 1–9 mănăstiri), **în plus** vom duce la 1–9 mănăstiri de bărbați/monahi acatiste pentru 40 zile, pentru „Psaltirea neadormită”.

În aceste 40 zile noi acasă vom citi integral Psaltirea de 3 ori.

e. O mică parte dintre mireni cunosc despre pomenirile la Sf.Proscomidie, dar unii încearcă să abuzeze de acest serviciu religios.

Un caz clasic este cel al femeilor evlavioase, care duc dimineața devreme prescurile la Biserică. Unele dintre aceste femei cer preoților ca la Sf.Proscomidie să le fie pomenite diverse rude, pentru rezolvarea unor situații banale, elementare.

Dar aceste situații nu se încadrează canonic în aspectele duhovnicești care sunt acceptate pentru pomenirile la Sf.Proscomidie. În aceste situații preotul este îndreptățit să refuze citirea unui acatist (sau pomelnic) la Sf.Proscomidie și să accepte citirea lor în mod obișnuit, la Sfânta Masă în cadrul Sf.Liturghii.

Dacă este vorba despre situații canonice clare, este posibil ca preotul să refuze citirea unui acatist (pomelnic) inclusiv în cadrul Sf.Liturghii (la Sfânta Masă).

Sunt destul de multe situațiile canonice, când preotul poate refuza fără discuții pomenirea unor vii și/sau adormiți la Sf.Proscomidie. În acest sens vedeți mai departe în acest capitol, la sub-capitolul **3.7.14**, la paragraful **3.7.14.A**, punctul **4**.

La acest punct se găsește o listă aproximativă de situații și fapte, datorită cărora unele persoane adormite **nu** pot fi pomenite la Sf.Proscomidie.

Aceleași interdicții de pomenire la Sf.Proscomidie pentru adormiți sunt valabile și în cazul persoanelor vii.

f. Dacă nu sunt situații opritoare de pomenire, preotul are datoria morală și duhovnicească să pomenească la Sf.Proscomidie toate acatistele (și/sau pomelnicele) pe care le dă un „ctitor“, „binefăcător“ sau „donator“ al bisericii locale.

Este vorba de a citi la Sf.Proscomidie, la acatiste (vii) și pomelnice (adormiți), doar acele prenume/persoane care nu au făcut păcate opritoare pentru Sf.Proscomidie.

Pentru lista situațiilor opritoare de pomenire pentru Sf.Proscomidie, vedeți mai departe în acest capitol paragraful **3.7.14.A**, la punctul **4**.

Chiar dacă omul („ctitor“, „binefăcător“, „donator“) nu are cateheza și cunoașterea bisericească despre acatistele și/sau pomelnicele pentru Sf.Proscomidie, preotul are datoria morală și duhovnicească de a-l ajuta, de a compune împreună cu omul acatistul și pomelnicul corespunzător, pentru a pomeni lista de nume la fiecare Sf.Proscomidie (cu timp variabil, după caz).

Pentru a fi considerat „binefăcător“ sau „donator“, practic omul trebuie să ajute biserica locală cu ce poate și este nevoie: bani, haine, medicamente, flori pentru Sfintele Icoane, combustibil pentru mașini, donații de mașini și echipamente, donații de alimente (apă, vin, ulei, zahăr, sare, conserve, cartofi, fasole, orez, fructe, murături, etc.), donații de materiale de construcții (vopseluri, ciment, scânduri, etc.), plata unor utilități, muncă fizică voluntară, consiliere juridică, servicii IT, servicii de printing, servicii de catering, servicii de editare (tehnoredactare, redactare, tipărire), servicii de protecție și pază, etc.

Pentru a fi considerat „ctitor“, omul trebuie să ajute biserica locală cu un efort major de bani și/sau materiale de construcții.

Aceste valori nu sunt standard pentru orice biserică, ele variază pentru fiecare biserică în parte.

Astfel, poți fi considerat „ctitor“ dacă ajuci o biserică locală sau un schit cu 20 mii euro, dar cu această sumă poți fi considerat doar un „binefăcător“ sau un „donator“, pentru o episcopie sau o mănăstire (ceva) mai mare.

Mirenii trebuie să știe să „neguțătorească“ bine donația lor, în condițiile în care pomenirea numelor celor vii (și/sau adormiți) la Sf.Proscomidie are aceeași „valoare“ duhovnicească, indiferent că acatistele/pomelnicele vor fi citite de un preot de mir, un stareț sau un episcop, indiferent dacă slujirea se va face într-o mică biserică rurală, biserica unui schit, biserica unei mănăstiri sau biserica mare a unei episcopii.

Astfel, poți dona cei 20 mii euro la o mănăstire sau episcopie, pentru care vei fi considerat „binefăcător“ pentru o anumită durată limitată de timp.

Dar aceiași 20 mii euro îi poți dona la o biserică locală în construcție, la un schit mic sau la o mănăstire mică și astfel să fii considerat „ctitor“, adică numele date de tine pe acatiste și pomelnice vor fi citite la fiecare Sf.Proscomidie și la fiecare Sf.Liturghie, zeci sau sute de ani, cât timp va dăinui acel schit, acea biserică locală sau mănăstire.

Dacă nu vor mai exista preoții care să slujească în aceste locații, slujba Sf.Proscomidie și pomenirile corespunzătoare vor fi realizate de către Sf.Îngeri trimiși de Dumnezeu.

g. Pomenirea și împărțășirea la Sf.Proscomidie este indicată celor îndrăcțiți și/sau

bolnavi psihici.

Împărtășirea obișnuită cu lingurița este riscantă în cazul unor îndrăciți, bolnavi psihici (care sunt imprevizibili), persoane agitate, persoane foarte stresate, persoane impulsive, persoane care s-au certat recent, etc.

Deși au stat cuminți în biserică, în mod surprinzător aceștia pot lovi Sf.Potir care li se pune pe cap, pot ataca preotul care ține Sf.Potir, pot scuipa pe jos împărtășania primită, etc., ceea ce are consecințe serioase.

În cazul unor îndrăciți, bolnavi psihici (care sunt imprevizibili), persoane agitate, persoane foarte stresate, etc., preoții vor merge pe varianta pomenirii lor la Sf.Proscomidie.

h. În anii antihristici care urmează, odată cu intrarea Bisericii în „catacombe” și interzicerea (imposibilitatea) unei Sf.Împărtășanii fizice autentice, preoții slujitori din „catacombe” vor avea obligația de conștiință de a pomeni la Sf.Proscomidie toate acatistele și toate pomelnicele pe care le vor primi.

Dacă nu sunt situații opritoare de pomenire, preotul va citi toate acatistele și pomelnicele, toate prenumele/persoanele, indiferent de situație, ajutor material-financiar, statut de „donator”, „binefăcător” sau „ctitor”.

În acest sens există pilda Părintelui Sava Duhovnicul (1821–1908), care la Sf.Proscomidie pomenea sute și sute de nume, continuu timp de 2–3 ore.

i. Pentru cei (persoane vii) care sunt pomeniți de preot la Sf.Proscomidie, există posibilitatea de a fi împărtășiți tainic de Dumnezeu, la aceeași „valoare” duhovnicească pe care o are Sf.Împărtășanie fizică realizată de preot cu lingurița.

Condițiile generale pentru Sf.Împărtășanie duhovnicească-tainică (prin miride) sunt în general aceleași precum la împărtășania fizică (cu lingurița).

Dacă mireanul este pomenit de preot la Sf.Proscomidie și apoi îndeplinește toate condițiile de mai jos, atunci îngerul personal va duce rugăciunea omului la Sf.Arhanghel Salatii, care la rândul lui va duce rugăciunea (prenumele) omului la Dumnezeu.

Dacă este găsit vrednic, Dumnezeu îl va împărtăși pe credincios cu Harul Sfântului Duh, care reprezintă Sf.Trup și Sf.Sânge ale Mântuitorului Iisus Hristos.

x. În mod normal, mireanul trebuie să nu aibă opriri (interdicții) canonice de la preot pentru Sf.Împărtășanie fizică, adică mireanul este în situația de a se putea împărtăși în mod normal și cu Sf.Împărtășanie fizică (după post alimentar, spovedanie, canon realizat).

De asemenea, omul nu trebuie să aibă realizate păcate nespovedite și nepocăite, despre care în mod normal dacă preotul ar ști de ele, ar duce la interdicția pentru Sf.Împărtășanie fizică.

Deci milioanele de români care fac sistematic grave fapte anti-sociale pe care nu le spun preotului la spovedanii **NU** vor primi de la Dumnezeu Sf.Împărtășanie duhovnicească, în urma pomenirii prenumelui lor la Sf.Proscomidie (și desigur aceștia real nu se împărtășesc nici la Sf.Împărtășanie fizică cu lingurița, Sf.Duh pleacă din împărtășania lor).

Astfel de fapte anti-sociale sunt și următoarele: trădarea de aproapele, turnătorie, trădarea de neam românesc, fals juridic, șantaj, vrăjitorie, corupție, exploatare, bani nemuncați, nedreptate, abuzuri de tot felul, prea-curvie, ecumenism, avorturi, falsuri

de presă, promovarea vaccinării anti-covid, etc.

Pot aceștia să fie „ctitori” sau „binefăcători” care au donat sume mari de bani bisericii locale, atunci pomenirea numelui lor la Sf.Proscomidie are desigur o anumită valoare duhovnicească, dar nu și pentru a putea primi Sf.Împărtășanie duhovnicească-tainică.

Important:

Pot fi împărtășiți tainic prin miride și unii credincioși care au interdicție canonică fermă pentru împărtășirea fizică cu lingurița, la Sf.Potir.

Evident în iconomia milosteniei lui Dumnezeu există și posibilitatea aceasta, doar pentru credincioșii la care Dumnezeu vede o mare îndreptare a vieții, pocăință și râvnă pentru realizarea canonului dat de preot.

De exemplu, dacă conform canoanelor omul are de la preot interdicție fermă de împărtășanie la Sf.Potir pentru 10 ani, atunci pentru îndreptarea vieții, pocăința, milosteniile, faptele bune și realizarea canonului, Dumnezeu îl poate împărtăși tainic pe acest om prin miride ceva mai devreme, după doar 2–X ani.

Nu avem „valori” și canoane pentru cuantificarea acestei iconomii dumnezeiești (după cât timp, cât Har, etc.), este suficient să știm că ea există.

Deci toți cei care au interdicții canonice ferme de la preot pentru împărtășania fizică la Sf.Potir, se vor sili să „convingă” preotul și pe Dumnezeu că merită să fie împărtășiți tainic prin miride, prin pomenirea numelui lor la Sf.Proscomidie.

În mod evident, primul „convins” trebuie să fie preotul, pentru a accepta acatistul credinciosului pentru Sf.Proscomidie.

xx. Nu este necesară spovedirea imediat înainte de Sf.Proscomidie, dar este necesar ca mireanul să respecte Sfintele Canoane, adică să aibă o spovedanie regulată la maxim fiecare 30–40 zile.

Pentru a putea primi Sf.Împărtășanie duhovnicească la Sf.Proscomidie, indiferent de donațiile făcute, omul trebuie să se spovedească periodic la maxim fiecare 30–40 zile și să se pocăiască pentru toate păcatele făcute, adică cel puțin nu are voie să mai repete pe cele făcute înainte.

Apoi după această spovedanie la preot și după pocăința personală, Bunul Dumnezeu va decide dacă mireanul merită să fie împărtășit duhovnicește la Sf.Proscomidie.

xxx. Mireanul trebuie să respecte cele 3 zile de post săptămânal (luni, miercuri, vineri) și integral toate cele 4 posturi canonice ale anului.

iv. Mireanul nu trebuie să fie certat cu nimeni.

v. Mireanul trebuie să-și ceară personal iertare de la toți cei cărora le-a greșit vreodată cu ceva.

vi. Este obligatoriu ca mireanul să aibă o prezență regulată la Sf.Liturghie începând cu Utrenia, absențele de la această slujbă trebuie să fie excepții justificate și nu o regulă.

vii. Dacă nu sunt prezenți fizic în biserică, cei care au date acatiste la biserică pentru Sf.Proscomidie (și pentru a putea fi împărtășiți în taină) vor lua micul dejun după ora când știu că la biserică se termină Sf.Liturghie.

Concret:

– dacă au date acatiste la Sf.Proscomidie la mănăstiri, mirenii vor lua **micul dejun începând cu orele 9**, deoarece la majoritatea mănăstirilor slujba Sf.Liturghii este deja terminată la orele 8–9 dimineața;

– dacă au date acatiste la Sf.Proscomidie la biserică satului (cartierului) mirenii vor lua

micul dejun începând cu orele 12, când se termină de obicei la biserică slujba Sf.Liturghii.

Și din acest aspect reiese necesitatea de a plăti acatiste pentru Sf.Proscomidie și la mănăstiri, nu doar la biserică locală: la mănăstirile de bărbați/monahi slujba Sf.Liturghii se face zilnic și se termină dimineața devreme înainte de orele 9.

viii. Indiferent de situație (dacă sunt sau nu prezenți fizic în biserică), precum la împărțirea fizică, credincioșii trebuie să aibă un post alimentar sever de minim 9 ore înainte de începerea Utreniei.

Concret:

– dacă au date acatiste la mănăstirile unde Utrenia începe la orele 6 dimineața, mireni nu vor mai mânca și bea absolut nimic începând cu orele 21 ale zilei precedente;

– dacă au date acatiste la bisericile unde Utrenia începe la orele 8 dimineața, mireni nu vor mai mânca și bea absolut nimic începând cu orele 23 ale zilei precedente.

Apoi indiferent de situație (dacă sunt sau nu prezenți fizic în biserică), în timpul Utreniei și Sf.Liturghii mireni nu consumă nimic, nici măcar apă simplă.

ix. Dacă nu are alte obligații și/sau neputințe (serviciu, boală, etc.), este obligatoriu ca în timpul Sf.Proscomidii mireanul să se afle fizic în biserică, sau în curtea bisericii.

De aceea este important să întrebați preotul care vă pomenește la Sf.Proscomidie, când anume face el această slujire: înainte de Utrenie, în timpul Utreniei sau după Utrenie (oricum Sf.Proscomidie este înainte de începerea Sf.Liturghii).

În general preoții fac Sf.Proscomidie înainte de slujba Utreniei, imediat după ce femeile tocmită aduc prescurile, **deci trebuie să fiți prezenți în biserică cu aproximativ 20–30 minute înainte de începerea Utreniei.**

Dacă preotul dvs. face Sf.Proscomidie înainte de Utrenie, atunci și dvs. veți veni la biserică foarte devreme, odată cu femeile care aduc prescurile.

Desigur este vorba despre a fi prezenți în biserică nu doar în cele 10–20 minute cât preotul face Sf.Proscomidie, ci de a participa cu trupul, mintea și sufletul la ambele slujbe, Utrenie și Sf.Liturghie, de la începutul până la sfârșitul lor.

Sunt scutiți de la această cerință de prezență fizică în biserică cazurile justificate: cei foarte bătrâni, cei foarte bolnavi, neputincioși, paralitici, cei care duminică dimineață au îndatorirea serviciului (militari, medici, pompieri, etc.).

x. Dacă este prezent fizic în biserică, este obligatoriu ca în timpul Sf.Proscomidii credinciosul să fie strict atent la slujbă, să nu fie cu gândirea în altă parte: la copii, la soț/soție, iubit/iubită, rude, animalele din curte, mașină, serviciu, bani, mâncare, shopping, vacanțe, petreceri, etc.

Chiar dacă este încă dimineața devreme și încă sunteți obosiți, trebuie să vă concentrați doar la ce auziți în biserică și la rugăciunile dvs. personale.

Apoi veți spune încontinuu în mintea dvs. rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu și rugăciunea lui Iisus:

„PreaSfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Doamne, slavă Ție“

și

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi“

Trebuie atenție să nu cădeți într-o ispită clasică, aceea de a vă suprasolicita în ziua de sâmbătă.

Este ispită diavolească suprasolicitarea fizică și/sau intelectuală de care dați dovadă mai ales sâmbătă seara după orele 18 (când începe ziua de duminică): joaca (educația, temele) cu copiii, muncă la serviciu, muncă în casă, muncă în gospodărie, muncă în grădină, treabă la bucatărie, privit la filme (TV) până noaptea târziu, citit/învățat până noaptea târziu, stat pe internet până noaptea târziu, stat prin cluburi până noaptea târziu, relații legitime între soți, etc.

Nu uitați că din punct de vedere canonic, relațiile legitime între soți sunt interzise timp de aprox. 30 ore: începând cu sâmbătă seara (aproximativ orele 18), în noaptea de sâmbătă spre duminică și în toată ziua de duminică.

Această interdicție este valabilă indiferent dacă în ziua de duminică aveți sau nu intenția de a vă împărtăși. Dacă veți zămisli copii în acest interval de 30 ore, prin nepăsarea și/sau neștiința dvs. creați posibilitatea ca aceștia să se nască cu diverse deficiențe psihice și/sau organice, temporare sau definitive.

În principiu sâmbătă seara în jurul orelor 18–19 trebuie să vă opriți din orice lucrări, la orele 22 să vă culcați, pentru ca dimineața să fiți odihniți și cu mintea trează. Apoi veți putea să fiți atenți la rugăciunile de la Sf.Proscomidie, Utrenie și Sf.Liturghie.

xi. Dacă nu sunt prezenți fizic în biserică, pentru a putea fi împărtășiți în taină la Sf.Proscomidie, **acolo unde se află fizic, obligatoriu mirenii nu vor dormi în timpul Utreniei și Sf.Liturghii.**

Concret:

– dacă au date acatiste la mănăstirile unde Utrenia începe la orele 6 dimineața, mirenii nu vor mai dormi după orele 6 dimineața;

– dacă au date acatiste la bisericile unde Utrenia începe la orele 8 dimineața, mirenii nu vor mai dormi după orele 8 dimineața.

În mod ideal, dacă este posibil, toți aceștia vor asculta/privi slujbele la radio/TV.

În acest mod Dumnezeu îi va socoti că sunt fizic prezenți în biserică la Sf.Proscomidie. Indiferent de situație (dacă sunt sau nu prezenți fizic în biserică), în timpul Utreniei și Sf.Liturghii mirenii nu consumă nimic, nici măcar apă simplă.

c.3. Împărtășirea gânditoare–duhovnicească prin rugăciunea neîncetată.

Această împărtășire gânditoare–duhovnicească are loc datorită trezviei omului, care are următoarele fapte: atenție și participare la slujba Sf.Liturghii, osteneala pentru a lucra mental neîncetat *rugăciunea lui Iisus*, osteneala pentru a face (tainic, smerit) fapte bune, luptă contra patimilor (pofteilor), neîncetată pocăință.

Părintele Ilie Cleopa ne spunea că împărtășirea gânditoare–duhovnicească poate fi primită de om oriunde și oricând, „în toată vremea și în tot ceasul și minutul“.

Concret, în acest caz primim variabil (după caz) Harul Sfântului Duh:

– **dacă practicăm „rugăciunea inimii“** (vezi anterior sub–capitolul **3.4.1**);

– **dacă avem disciplina unui program mental de rugăciune neîncetată.**

Un model de program de rugăciuni mentale zilnice poate fi găsit anterior, la sub–capitolul **3.5.1**.

c.4. Împărtășirea tainică–duhovnicească datorită participării în biserică la Sf.Liturghie (primim variabil după caz Harul Sfântului Duh, datorită patricipării noastre la Sf.Liturghie).

La sfintele slujbe ale Bisericii putem primi Harul Sf.Duh, corespunzător și variabil cu participarea noastră mentală și sufletească la sfintele slujbe ale Bisericii.

x. O condiție pentru primirea Harului Sf.Duh este participarea (personală) la aceste slujbe integral, de la început și până la sfârșit.

În mod ideal, trebuie să ajungem la biserică cu 10–15 minute înainte de începerea slujbei Utreniei, pentru a ne „aduna” mintea și atenția la rugăciunile care vor începe. Pentru duminică dimineața, trebuie să fim prezenți în biserică cu aproximativ 15 minute înainte de începerea slujbei Utreniei, pentru a fi în biserică când preotul slujește Sfânta Proscomidie.

Acesta este un aspect foarte important mai ales pentru aceia care știu că au date la preot acatiste și pomelnice care vor fi pomenite la Sf.Proscomidie.

Cine nu poate ajunge la slujba Utreniei, **facem tot posibilul să fim în biserică încă din primele 10 SECUNDE ale slujbei Sf.Liturghii, atunci când preotul rostește „Binecuvântarea mare” și se deschid toate Cerurile, până la Tronul lui Dumnezeu (!).** „Binecuvântarea mare” este următoarea propoziție–rugăciune pe care o spune preotul:

„Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.”

În timpul cât preotul rostește această rugăciune scurtă, noi mireni suntem pregătiți și imediat facem cât de multe metanii mari putem (aprox. 4–5 metanii mari). La fiecare metanie mare vom gândi mental o rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu:

„Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție”.

Practica monahală consideră că fiecare metanie mare făcută în acest moment (când preotul spune „Binecuvântarea mare”) se cuantifică în „depozitul” din Cer cu valoarea a 2500 închinăciuni mari (metanii mici) realizate acasă.

Deci în aceste 10 secunde, cu doar 4 metanii mari putem „câștiga” în Cer valoarea a 10.000 închinăciuni mari, ceea ce nu este de neglijat. Pentru aceste 4 metanii mari Dumnezeu ne poate ierta din păcate, scoate din necazuri și boală, etc.

Deci trebuie mare atenție la primele 10 secunde, de la începutul slujbei Sfintei Liturghii și de la începutul slujbei Sf.Maslu.

Stăm în biserică până la sfârșit, după momentul miruirii.

Din păcate sunt o minoritate cei care vin la biserică cu 15 minute înainte de Utrenie (pentru Sf.Proscomidie) și stau până la sfârșitul Sf.Liturghii.

În practică există 2 situații des întâlnite:

– În cazul slujbei Sf.Liturghii unii oameni ajung la timp dimineață, dar pleacă din biserică după rugăciunea Tatăl Nostru, sau pleacă din biserică la un moment oarecare. Acești oameni nu mai stau până la miruirea de la final. Este însă discutabil dacă omul

mai primește Harul în acest caz.

– În cazul slujbei Sf.Liturghii unii oameni întârzie dimineața la biserică, ajung mai târziu, dar stau până la sfârșit, până la miruirea de la final.

Între aceste 2 situații nedorite, mai „câștigați” vor fi cei care vin la biserică mai târziu, dar stau până la sfârșitul Sf.Liturghii (inclusiv la miruire).

Același lucru este valabil și în cazul celorlalte slujbe, cel mai important este să stăm până la sfârșitul slujbei și să fim miruiți de preot.

Deci dacă duminică dimineața suntem foarte obosiți, este de preferat să ajungem la biserică cu X minute mai târziu, dar suntem odihniți, atenți la slujbă și stăm până la sfârșitul ei.

Nu este o idee bună ca obosiți fiind să ne forțăm să ne ducem la biserică de la începutul slujbei, să „dormim pe noi” de oboseală, să fim neatenți și să plecăm apoi acasă cât slujba încă nu s-a terminat.

Când se termină slujba Sf.Liturghii.

Unii credincioși pleacă din biserică imediat după rugăciunea Tatăl Nostru, alții pleacă din biserică la un moment oarecare și alții pleacă după miruire.

În mod corect și complet, credincioșii pot să plece din biserică doar după miruire și după ce au luat/primit punguța cu Anafură.

În unele biserici Anafura este dată credincioșilor odată cu miruirea, la alte biserici Anafura este dată credincioșilor la ieșirea din biserică, iar la alte biserici Anafura este dată credincioșilor 5–10 minute după miruire, în curtea bisericii.

În acest ultim caz, mirenii vor face puțină răbdare și vor pleca acasă doar după ce au stat la rând și au luat punguța cu Anafură.

Lipsirea nemotivată de de la Sf.Liturghie.

Pentru a putea păstra Harul Sf.Duh protector, practica bisericească și canoanele interzic creștinului să lipsească de la Sf.Liturghie mai mult de 3 duminici consecutive. Cu fiecare slujbă pierdută vom pierde „legătura” cu câte 1 Persoană a Sfintei Treimi: Dumnezeu–Tatăl, Mântuitorul Iisus Hristos, Sfântul Duh.

Cei care din motive justificate sau nejustificate au lipsit de la Sfânta Biserică mai mult de 3 duminici consecutive (3 Sfinte Liturghii), vor primi un canon de la preot, pe care îl vor face.

Fără această pocăință, conform canoanelor este posibil ca preotul să impună oprirea împărtășaniei pentru o anumită perioadă de timp.

xx. În timpul Sf.Liturghii putem primi (mult) Har Sfânt, dacă timp de 5 MINUTE suntem foarte atenți la 2 momente ale slujbei.

În timpul Sf.Liturghii, în timp de aprox. 3 minute, există 2 momente când trebuie să fim foarte atenți pentru a primi Harul Sf.Duh.

Aceste 2 momente sunt după Crez:

– Primul moment este imediat după Crez, când preotul spune:

„Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți.”

– Sf.Paisie Aghioritul ne învâța că mai există un moment important din slujba Sf.Liturghii, atunci când Sfântul Duh coboară peste cei prezenți în Biserică.

Tot după Crez și la aproximativ 3–5 minute după invocarea anterioară, preotul va spune (căutați și vedeți în textul slujbei Sf.Liturghii când are loc acest moment unic):

„Ale Tale dintru ale Tale, Ție Ți-aducem de toate și pentru toate.....“

Apoi imediat Strana și Credincioșii spun:

„Pe Tine Te lăudăm, pe Tine Te binecuvântăm, Ție Ți mulțumim Doamne, și ne rugăm Ție, Dumnezeuul nostru.“

Pentru a primi Harul Sf.Duh, în fiecare din aceste 2 momente (invocări, rugăciuni ale preotului) noi trebuie să „spunem“ rapid mental (din memorie) următoarele 3 rugăciuni:

„Împărate Ceresc“;

„Troparul Cincizecimii“;

„Condacul Cincizecimii“.

Rugăciunea „Împărate Ceresc“ este următoarea:

„Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, Care pretutindenea ești și toate le–mplinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi oamenii, și ne curățește pe noi de toată spurcăciunea, și mântuiește Bunule, sufletele noastre. Amin.“

Troparul Cincizecimii este următorul:

„Binecuvântat ești, Hristoase, Dumnezeuul nostru, Cela ce preaînțelepți pe pescari ai arătat, trimițându–le lor Duhul Sfânt și printr–înșii lumea ai vânat, lubitorule de oameni, mărire Ție.“

Condacul Cincizecimii este următorul:

„Când Cel Preaînalt, coborându–se, a amestecat limbile, atunci a despărțit neamurile; iar când a împărțit limbile cele de foc, atunci a chemat pe toți la o unire; și cu toți, ca într–un glas, slăvim pe Duhul cel Preasfânt.“

xxx. În tot timpul slujbei vom fi atenți, vom repeta în mintea noastră și vom cânta împreună cu strana toate cuvintele pe care le auzim de la preot și de la strană.

Esențială este implicarea (participarea) noastră trupească, psihică/mentală și sufletească la aceste slujbe, Harul Sf.Duh nu vine la noi dacă timp de 2 ore stăm în picioare și mental facem orice altceva:

- suntem mereu atenți la cine intră–iese în/din biserică;
- admirăm pictura de pe pereții bisericii și mintea ne zboară la tot felul de idei;
- suntem mereu atenți la îmbrăcămintea celorlalți;
- suntem mereu preocupați să ne aranjăm părul, haina, poșeta, pantalonii, fusta, etc.;
- suntem mereu atenți la orice fac ceilalți oameni din biserică;
- suntem mereu atenți la copii mici care aleargă, plâng sau țipă prin biserică;
- facem analiza preoților: dacă sunt obosiți, dacă cântă frumos, dacă au primit toate pomelnicele, dacă lungesc sau scurtează slujba, dacă se uită la oameni cu dragoste și

bunătate, dacă se uită la oameni cu severitate, dacă, etc.;

- mereu ne găsim subiecte de discuție cu vecinele de scaun;
- mereu ne gândim la problemele și grijele de acasă: soțul, soția, copiii, mâncarea, temele copiilor, serviciul, banii, cumpărăturile, filmele, concediul, etc.;
- ne gândim la problemele vieții: cu vecinii, rudele, casnicii, la muncă, etc.;
- avem orice gânduri posibile de împrăștiere, doar să nu fim atenți unde suntem.

Pentru a primi Harul Sf.Duh la slujba Sf.Liturghii (și la oricare altă slujbă), prezența noastră în biserică trebuie să însemne o participare (osteneală, asceză, jertfire, dăruire, „ardere”) totală a ființei noastre: trup, minte, suflet:

– **trupul se ostenește (jertfește, dăruiește)**, deoarece prin voință timp de 2–3 ore stăm în picioare și cu mâna dreaptă facem periodic corect semnul Sf.Cruci (facem aproximativ 100 Sf.Cruci la slujba Sf.Liturghii);

– **mintea se ostenește (jertfește, dăruiește)**, deoarece prin atenție și voință încontinuu repetăm mental cuvintele pe care le auzim la strană și periodic repetăm mental scurte rugăciuni canonice;

O altă osteneală mentală este atunci când ne silim să ne concentrăm atenția pentru a privi încontinuu la o icoană aflată pe catapeteasmă, sau pentru a privi încontinuu la flacăra lumânării care arde în fața Sf.Altar.

La începutul sau la sfârșitul slujbei vom spune rugăciuni personale de cerere.

– **sufletul se ostenește (jertfește, dăruiește)**, deoarece prin voință ne „activăm” o stare sufletească de căință, pocăință, smerenie, durere, evlavie, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu, dragoste și recunoștință pentru Mântuitorul nostru Iisus Hristos, respect și recunoștință pentru Sf.Maica Domnului.

În mod normal, după 2–3 ore de osteneală (dăruire, jertfire), vom fi complet epuizați fizic, psihic, sufletește.

Dacă într-adevăr am participat la Sf.Liturghie, dacă timp de 2–3 ore ne-am ostenit și ne-am adus jertfă lui Dumnezeu întreaga noastră ființă (trup, minte, suflet), după aceea singurul nostru gând va fi să mergem imediat acasă, să mâncăm ceva și să ne odihnim câteva ore bune.

Cei care după Sf.Liturghie încă au planuri, idei și energie pentru plimbări, shopping, jocuri, plimbări cu mașina, vizite sociale, jocuri cu copiii, petreceri, făcut grătare, filme, etc., înseamnă simplu că aceștia timp de 2–3 ore nu s-au adus pe sine jertfă totală lui Dumnezeu. Implicit aceștia nu vor primi Harul Sf.Duh, sau îl vor primi limitat, după iconomia lui Dumnezeu.

Singurele cazuri acceptate când nu putem să ne jertfim complet lui Dumnezeu la Sf.Liturghie sunt cele justificate: am venit la biserică încă insuficient de odihniți după 6 zile de muncă grea și epuizantă, avem probleme familiale deosebite, avem copii grav bolnavi, noi înșine avem boli cronice și dureri trupești, suntem foarte bătrâni, etc.

În lipsa acestei dăruiri (implicări, participări) personale, în mod natural vor apare câteva stări psihice care ne vor deconecta de la slujbă: oboseală psihică, moleșeală mentală, neatenție, împrăștierea minții, senzația de silire, împotrivire.

Odată cu aceste stări psihice slujba Sf.Liturghii devine un soi de obligație, de corvoadă obositoare și cu prima ocazie vom pleca din biserică.

Participarea psihică/mentală și sufletească la slujbe se realizează pe principiul rugăciunii de calitate, care a fost enunțat de Sf.Teofan Zăvorâtul:

sunt complet atent la cuvintele rugăciunii – mintea crează automat un înțeles mental – dacă există dragoste și evlavie acest înțeles mental este automat dus la „inimă” (suflet), unde va genera o trăire/simțire duhovnicească.

Deci în primul rând avem trezvie (prezență), mental suntem foarte atenți la înțelesurile cuvintelor slujbei, pe care imediat le repetăm mental. Dacă suntem atenți și repetăm mental în timp real cuvintele pe care le auzim (de la preot și strană), mintea va produce automat un înțeles mental.

În general preoții și strana spun/cântă cuvintele slujbei cu voce tare, cu mare claritate, fără grabă, astfel încât cuvintele slujbei să fie ușor inteligibile și înțelese de către oamenii din biserică.

La unele biserici, în timpul Sf.Liturghii preoții învață/îndrumă pe oameni când să tacă și când să cânte împreună cu strana, și chiar le oferă oamenilor textul slujbei (foi A4/A5 xeroxate, capsate), unde sunt evidențiate/marcate pasajele când mireni pot cânta slujba împreună cu strana.

Dacă avem și o implicare–participare sufletească (evlavie, însuflețire, dăruire, jertfire, căință, pocăință, smerire de sine, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu, dragoste și recunoștință pentru Mântuitorul nostru Iisus Hristos, respect și recunoștință pentru Sf.Maica Domnului, adorarea lui Dumnezeu, dorirea lui Dumnezeu, împreună–vorbirea cu Dumnezeu), **atunci acest înțeles mental va „coborî” în suflet, unde va produce o trăire/simțire duhovnicească: de bucurie, împlinire, mulțumire, pace, o senzație de „hrănire” a sufletului.**

Nu este suficient doar să stăm în picioare și să ascultăm cu mintea, cu atenție, cuvintele și cântările din Biserică. Dacă ascultăm slujba doar cu mintea inevitabil vom avea gânduri lumești de împrăștiere, comentare, judecare, cârtire, slavă deșartă, griji, etc. Practic întreaga slujbă va fi un efort de aducere înapoi a minții împrăștiate.

Putem mai mult decât atât. Mai întâi câteva minute ne „încălzim” sufletul, gândindu–ne la dragostea noastră pentru Dumnezeu, la starea noastră de păcătoșenie, la evlavie, bunătate, iertare, smerire de sine, pocăință, etc.

Să avem conștiința prezenței conștiente lui Dumnezeu lângă noi și să avem sentimentul prezenței conștiente lui Dumnezeu lângă noi. Apoi ne concentrăm și mintea la slujbă.

Doar că acum cuvintele rugăciunilor pe care le auzim nu vor mai rămâne blocate la nivelul minții, ci vor „coborî” direct în sufletul nostru. În acest mod participăm la slujbă complet, cu mintea și sufletul nostru. În mod inexplicabil vom „auzi” slujba din Biserică direct în sufletul nostru iar mintea nu va mai fi spartă în gânduri de împrăștiere.

Astfel, cu atenție, dragoste și dăruire, participarea la Sfintele Slujbe devine o ocazie de a ne „hrăni” mintea și sufletul cu Harul Sf.Duh.

Iată ce ne învață în acest sens Sf.Porfirie Kavsokalivitul:

„SLUJBELE BISERICII SĂ SE FACĂ ÎNTOTDEAUNA CU DRAGOSTE.

Slujbele Bisericii sunt cuvinte prin care îi vorbim lui Dumnezeu în adorarea noastră, în

iubirea noastră. Înăuntrul bisericii, împreună cu toți frații, luând aminte la dumnezeiasca învățătură, cântând, împărtășindu-ne – acestea sunt cele mai înălțătoare ceasuri ale noastre. Când toți împreună urmărim Sfintele Slujbe, cuvintele Domnului, Evanghelia, Apostolul, canoanele și troparele Octoihului, ale Triodului, ale Mineiilor, atunci izbândim unirea noastră cu Hristos.

Dar cursele satanei sunt multe pentru oamenii care – L slăvesc pe Dumnezeu. Ispita ne îndeamnă aici să nu fim deloc cu luare aminte. Deseori mergem la biserică numai pentru a ne continua somnul. Îndată ce auzim cuvintele, cântările, ni se închid ochii.

Ajungem la o stare de moleșală și nu putem urmări cuvintele, troparele, imnele; un lucru satanic, care se vădește pe de-a-ntregul în această moțăială.

Cât de mult pierdem aflându-ne neatenți în biserică! În vreme ce pe dinafară spui «o să fii atent, n-o să mai fac, o să mă străduiesc», nu izbutești.

Acest «o să fii atent» și celelalte, sunt toate lucruri silit, care ne tulbură sinele, îl fac să se împotrivescă. Nu se face nimic prin siluire. Dimpotrivă, ne adâncește starea cea rea și ne nimicește. «Strânge-te, concentrează-te, fă ce socotești; eu, omul cel vechi, te am în mână, o să te strâng și, dacă mai poți, înaintează!».

Tot ceea ce faci din corvoadă îți vatămă sufletul. Am spus asta de multe ori. Am văzut și monahi și oameni de toate vârstele părăsind desăvârșit Biserica și pe Dumnezeu, nerăbdând strânsoarea lăuntrică sau pe cea a altor persoane. Din pricina acestei strânsori, nu numai că se împotrivesc Bisericii, ci nici nu o mai vrea. Nu îl mai înrăurește spre bine. Nu rodește. O face silit, firește, pentru că a spus-o Bătrânul, a spus-o duhovnicul. Și zice: «Acum trebuie să merg, de pildă, la pavecerniță».

Da, toate se fac, **dar când se fac doar fiindcă așa cere tipicul, atunci vatămă, nu folosesc.**

Ești nevoit de multe ori să faci binele. **Dar nu trebuie să se facă cu strânsoare, nu folosește, nu zidește.** De pildă, ceea ce spunem despre «Doamne lisuse...». Dacă îți silește sinele să o faci, în curând vei fi strâmtorat, îl vei arunca în lături și mai târziu ce va fi? **Dacă o faci de corvoadă, te silești, te chiniești și izbucnește în rău.** Se poate, chiar, ca o asemenea împresurare să te facă să nu mai mergi nici la biserică. Adică la biserică nu trebuie să mergi cu siliri și îmbrânceli, ci cu mulțumire.

Pentru ca să se întâmple aceasta, **trebuie să iei aminte și să te desfeți și să te bucuri de slujbe, de tropare, de citiri, de rugăciuni. SĂ IEI AMINTE LA FIECARE CUVÂNT, SĂ URMĂREȘTI ÎNȚELESURILE.** Ați priceput? De acolo începe fericirea.

Însă există încă o altă mare primejdie. Dacă nu luăm aminte, este cu putință ca pe toate acestea să le ascultăm și să le cântăm după tipic. Să le spunem și să le ascultăm pentru că trebuie. Monahul merge, de pildă, la slujba de seară și aude: «Cât de iubite sunt locașurile Tale, Doamne al puterilor! Dorește și se sfârșește sufletul meu, după curțile Domnului...» (Psalmul 83, 1). Le aude azi, aude mâine, aude poimâine, tot anul. Nimic altceva; aceleași și aceleași? **CÂND LE AUDE, DACĂ NU PARTICIPĂ, ATUNCI OBOSEȘTE, DOARME, NU SE ADÂNCEȘTE, AJUNGE LA SATURAȚIE, IAR APOI VINE ÎMPOTRIVIREA.** Pe urmă, nici un folos, nici o bucurie. Începe deznădejdea, iar diavolul nu pierde prilejul să facă rău.

Slujbele sunt o mare temelie. Slujbele sunt totul. Am trăit asta.

ESTE DE-AJUNS CA TOTDEAUNA SĂ SE FACĂ CU DRAGOSTE, CU MĂRIME DE SUFLET, CU O SINCERĂ APLECARE SPRE SLĂVIREA LUI HRISTOS. Nu de corvoadă și mecanic.

E NEVOIE DE DRAGOSTE, DE ÎNSUFLEȚIRE DUMNEZEIASCĂ. DACĂ NU SIMȚIM ASTFEL, NU AU VALOARE.

Nu numai că nu au valoare, dar fac și rău. O să-mi ziceți: «Atunci să nu le facem?». Nu, firește. Însă, pe cât poate cineva, să fugă de formă și să privească miezul. Adică să o vrea, să o poftască, să afle mulțumire în rugăciune, în împreună-vorbirea cu Dumnezeu. Saturația este nenorocire pentru monah.

*Eu, ce să vă spun, despre asta nu știu. Mă desfățam de slujbe. Nu mă strâmtoram pe sine-mi, nu știam să fac ceva de corvoadă. Dimpotrivă, dacă este cu puțință, să aud în fiecare zi aceleași, azi și mâine și poimâine. Tot aceleași; dar asta are valoare. Nu mă satur să le rostesc întreaga zi. Și cred că toate astea ne folosesc mult. Au atâta suc, încât răcoresc sufletul și-l hrănesc. Așa și voi, SĂ VĂ DĂRUIȚI DIN INIMĂ LUI HRISTOS. Într-o Vineri Mare, la Policlinică, ziceam rugăciunea «Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce îndelung ai răbdat...» (Rugăciunea Ceasului al nouălea), **O CITEAM ȘI O TRĂIAM**. În ziua următoare, la chirurgie, profesorul mi-a spus în fața copiilor, adică a studenților:*

– Părinte, ce frumoasă a fost rugăciunea! Tu trebuie să fii sfânt.

– Nu sunt sfânt, îi zic, dar întrucât vreau să devin sfânt, ceream mila lui Dumnezeu ca să mă facă sfânt, și sufletul meu a fost mișcat. Eu sunt foarte păcătos și aceasta a fost numai o lucrare a lui Hristos.

Această rugăciune este o capodoperă, nu-i așa? De-asta vă spun iar și iar să o citiți. Rugăciunile liturgice, care sunt după rânduială, când sunt spuse cu noimă și trezvie, devin ale voastre. Rânduiala Sfintei Împărtășanii, chiar și atunci când este citită de cel mai păcătos om, îl sfințește mult pe acesta.

*Așa se lucrează cultivarea, fără să ne dăm seama. **Adică omul scoate din folosință sinele cel vechi, îl scoate din folosință fără război. Nu îl mânia, ci îl scoate din folosință, iar atunci crește omul cel nou înlăuntrul său.***²⁴

(sublinierile, boldirile și majusculile din citat îmi aparțin)

iv. Alternativ cu atenția pentru înțelesurile cuvintelor slujbei la care asistăm (pe care le auzim de la preot și de la strană), o practică foarte utilă este aceea de a ne „încărca” neîncetat mintea și „inima” cu scurte rugăciuni.

Aceste rugăciuni scurte le vom spune mental, calm și relaxat, pe ritmul natural de inspirație–expirație.

În citatele rugăciunilor de mai jos, bara despărțitoare „/” separă cuvintele spuse pe inspirație (cele dinainte de bara despărțitoare „/”), de cuvintele spuse pe expirație (cele de după bara despărțitoare „/”).

Spunem aceste scurte rugăciuni mentale cu trezvie (fiind atenți la înțelesurile cuvintelor pe care le spunem mental) **și cu trăire sufletească** (evlavie, însuflețire, dăruire, jertfire, căință, pocăință, smerire de sine, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu, adorarea lui Dumnezeu, dorirea lui Dumnezeu, împreună-vorbirea cu Dumnezeu).

Dacă avem trezvia cuvintelor **și trăire sufletească**, atunci acest înțeles mental al rugăciunilor va „coborî” în suflet, unde va produce o trăire duhovnicească: de bucurie, împlinire, mulțumire, pace, o senzație de „hrănire” a sufletului.

Rugăciunile scurte cu care ne „încărcăm” neîncetat mintea la sfintele slujbe din

biserică sunt următoarele:

– **dacă participăm la slujbele: Utrenie, Sf.Liturghie, Vecernie, Pavecerniță, Litie, Cununie, Botez și Hirotonie, în funcție ce spune preotul (sau la strană), vom rula alternativ în mintea noastră câteva rugăciuni scurte.**

În timpul slujbei Sf.Liturghii, pentru primele 15 minute vom spune mental neîncetat doar rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu:

„Slavă Ție Dumnezeul nostru / slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Doamne / slavă Ție“

În timpul slujbei Sf.Liturghii, după primele 15 minute vom spune mental neîncetat doar rugăciuni pentru Mântuitorul Iisus Hristos:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine păcătosul“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-ne pe noi păcătoșii“

și

„Doamne, Stăpâne, Sfinte / te rog să mă(ne) ierți“

În timpul slujbei Sf.Liturghii, dacă auzim la preot (sau la strană) rugăciuni pentru Sf.Maica Domnului, atunci imediat pentru câteva minute ne vom ruga mental:

„Sfântă Maica Domnului / mântuiește-ne pe noi păcătoșii“

sau

„Sfântă Maica Domnului / te rog ajută-mă(ne)“

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului / roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

În timpul slujbei Sf.Liturghii, dacă auzim la preot (sau la strană) rugăciuni pentru un Sfânt (Mucenic, Cuvios), atunci imediat pentru câteva minute ne vom ruga mental:

„Sfinte (Mucenice, Cuvioase) / roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul“

sau

„Sfinte (Mucenice, Cuvioase) / roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

În timpul slujbei Sf.Liturghii, dacă auzim la preot (sau la strană) rugăciuni pentru Sf.Cruce, atunci imediat câteva minute ne vom ruga mental:

„Cruce a lui Hristos / mântuiește-ne cu puterea Ta“

sau

rugăciunea „Crucii Tale“:

„Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne și Sfântă Învierea Ta o laudăm și o mărim! Slavă

Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Amin.“

sau

rugăciunea Sfintei Cruci din slujba Sf.Maslu:

„Doamne, armă asupra diavolului, Crucea Ta o ai dat nouă, că se îngrozește și se cutremură, nesuferind a căuta spre puterea ei, că morții i-ai sculat și moartea o ai surpat, pentru aceasta ne închinăm Îngropării Tale și Învierii.“

sau

troparul Sfintei Cruci:

„Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvântează moștenirea Ta, biruință binecredincioșilor creștini asupra celui potrivnic dăruiește, și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău.“

– la toate slujbele Bisericii și mai ales la slujbele dedicate pentru Sf.Maica Domnului: Soborul Maicii Domnului, Acatistul Maicii Domnului, Paraclisul Maicii Domnului, etc., ne vom ruga mental neîncetat la Sf.Maica Domnului:

„Sfântă Maica Domnului / mântuiește-ne pe noi păcătoșii“

sau

„Sfântă Maica Domnului / te rog ajută-mă(ne)“

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului / roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

sau

„Bucură-te Marie cea plină de har / Domnul este cu tine“

și

rugăciunea „Axion Estin“ („Cuvine-se cu adevărat“, care este specifică icoanei „Axion Estin“, din Biserica Protaton–Sf.Munte Athos):

„Cuvine-se cu adevărat să te ferim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu–Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim. Amin.“

și

rugăciunea „Apărătoare Doamnă“:

„Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvind-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu noi, robii Tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, izbăvește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ție: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!“

și

rugăciunea „Bucură-te Marie“:

„Bucură-te Marie, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul trupului tău, Iisus! Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre.“

și

rugăciunea „Ușa milostivirii“:

„Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu Fecioară,

ca să nu pierim cei ce nădăjduim în tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu ești mântuirea neamului creștinesc.“

– **dacă participăm la slujba Sf.Maslu**, atunci ne vom ruga mental neîncetat cu următoarele rugăciuni.

În timpul slujbei Sf.Maslu, pentru primele 15 minute vom spune mental neîncetat doar rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu:

„Slavă Ție Dumnezeul nostru / slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Doamne / slavă Ție“

și

„Doamne, Stăpâne, Sfinte / te rog să mă(ne) ierți“

În timpul slujbei Sf.Maslu, după primele 15 minute vom spune mental neîncetat doar rugăciuni către Sfântul Duh:

„**Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată stricăciunea**“

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului“ (pe inspirație), urmată imediat de „curățește-mă de toată stricăciunea“ (pe expirație)

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată (patima X)“

sau

„Duhule Sfinte / curățește-mă de toată stricăciunea“

sau

„Duhule Sfinte curățește-mă“ (pe inspirație), urmată imediat de „Duhul Adevărului curățește-mă“ (pe expirație)

– **dacă participăm la slujba de Vecernie închinată unui Sfânt (Mucenic, Cuvios, Apostol, Sf.Maica Domnului, etc.)**, atunci ne vom îngriji din timp să avem la îndemână Acatistul care se va citi.

Fie vom avea o versiune scrisă a Acatistului, fie îl vom citi de pe telefonul mobil. În paralel cu preotul și strana, vom citi cu mare atenție acest Acatist.

Dacă nu citim Acatistul Sfântului, atunci ne vom ruga mental neîncetat:

„Sfinte (Mucenice, Cuvioase) / roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul“

sau

„Sfinte (Mucenice, Cuvioase) / roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

și

„Prea Sfântă Maica Domnului / roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

– **dacă participăm la Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul**, atunci ne vom îngriji din timp să avem la îndemână Canonul care se va citi. Fie vom avea o versiune scrisă a Canonului, fie îl vom citi de pe telefonul mobil. În paralel cu preotul și strana,

vom citi cu mare atenție acest Canon.

Dacă nu citim Canonul cel Mare, atunci ne vom ruga mental neîncetat:

„Miluiește-ne Dumnezeu, miluiește-ne pe noi păcătoșii“

și

„Sfinte Cuvioase Andrei Criteanul / roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

și

„Prea Sfântă Maica Domnului / roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“

și

„Doamne, Stăpâne, Sfinte / te rog să mă(ne) ierți“

sau

„Dumnezeul meu / iartă-ne pe noi robii tăi“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / iartă-ne pe noi păcătoșii“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru / iartă-ne pe noi păcătoșii“

v. La începutul sau la sfârșitul slujbei (după miruit), vom rămâne câteva minute în biserică pentru a-i „spune“ mental lui Dumnezeu rugăciunile personale de cerere.

Fiecare se roagă lui Dumnezeu cu propriile cuvinte, idei, stări emoționale.

Desigur că rugăciunile noastre vor fi „auzite“ și împlinite de Dumnezeu în funcție de participarea (atenția, osteneala, jertfirea, dăruirea, „arderea“) noastră la slujba Sf.Liturghii, la care tocmai am asistat.

La final plecăm în liniște spre casă și nu ne oprim din drum decât acasă, acum lăsăm deoparte shoppingul și oportunitățile pentru a cleveti, judeca, critica, osândi.

După ce ajungem acasă, mâncăm și ne odihnim câteva ore bune, apoi vom putea face ce activități lumești dorim.

Note:

x. La primele 1–3 repetări ale unei rugăciuni comune, după ce la sfârșit spunem cuvântul „păcătoșii“, mental vom preciza și prenumele persoanelor pentru care ne rugăm: propria persoană, X, Y, Z, T, etc.

După aceste prime 1–3 rugăciuni de precizare a prenumelor, vom spune mental rugăciunile doar în forma lor obișnuită prezentată mai sus, adică nu vom mai preciza și prenumele persoanelor pentru care ne rugăm.

xx. Vom repeta mental rugăciunile, având trăirile sufletești corespunzătoare:

– rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu („Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție“) o vom însoți de o stare sufletească de: **recunoștință**, evlavie, adâncă smerenie, sfântă frică, dragoste, cumințenie a duhului, umilință a duhului, „întristarea cea bună“;

– rugăciunile adresate Mântuitorului Iisus Hristos, Sfântului Duh și Sf.Maicii Domnului le vom însoți de o stare sufletească de: căință, pocăință, „dulce durere“, recunoștință, evlavie, adâncă smerenie, sfântă frică, dragoste, cumințenie a duhului, umilință a duhului, „întristarea cea bună“;

– rugăciunile adresate Sfinților le vom însoți de o stare sufletească de: recunoștință, sinceritate, respect, evlavie, „dulce durere“, „întristarea cea bună“, dragoste.

xxx. Stând în biserică, vom spune toate aceste rugăciuni în modul isihast, care este explicat anterior în acest capitol, la paragraful **3.4.1.IH.**
Concret, vom spune orice rugăciune dorită, făcând (imaginând) în inimă o Sf.Cruce.
De exemplu, vom folosi rugăciunea din timpul slujbei Sf.Maslu:

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată stricăciunea“

În acest caz, ne vom imagina cum cuvintele rugăciunii fac în interiorul inimii noastre o Sf.Cruce de lumină:

– primele 4 cuvinte le vom spune în inimă pe inspirație și vom imagina partea verticală a Crucii de lumină (de sus în jos);

– următoarele 5 cuvinte le vom spune în inimă pe expirație și vom imagina partea orizontală a Crucii de lumină (de la dreapta la stânga).

În inima noastră, centrul Crucii va fi format din cuvintele „Sfinte“ (pe inspirație) și „de toată“ (pe expirație).

Forma vizuală a acestei Sf.Crucii de lumină în inima noastră este următoarea:

(pe verticală, de sus în jos, pe inspirație)

1.Duhule

5.curățește-mă 2.Sfinte/6.de toată 7.stricăciunea (pe orizontală, de la dr. la st.)

3.Duhul

4.Adevărului

iv. Rugăciunile pe care le spunem mental în biserică nu sunt obligatoriu corelate și cu Sfânta Cruce, dar cei silitori și râvnitori vor face mai mult decât începătorii.

Pentru cei silitori și râvnitori, după fiecare 3 rugăciuni vom face și 1 Sf.Cruce (făcută corect), **timp în care vom spune mental 1 rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu.**

Practic vom face câte 1 Sf.Cruce, pentru 4 rugăciuni spuse mental.

Rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu poate fi și următoarea:

„Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Doamne, slavă Ție“

DUPĂ FIECARE 3 RUGĂCIUNI VOM FACE 1 SFÂNTĂ CRUCE, TIMP ÎN CARE VOM SPUNE MENTAL 1 RUGĂCIUNE DE SLAVOSLOVIRE A LUI DUMNEZEU.

v. Pe lângă iluminatul excesiv, una dintre problemele existente în bisericile aglomerate este forfota, mișcarea și vorbirea neîncetate ale oamenilor. De aceea, în mod firesc apare o problemă de concentrare a atenției atât la cuvintele slujbei (de la preot și strană), cât și pentru a spune mental rugăciuni scurte.

Putem să ne concentrăm atenția (mintea) în biserică prin următoarele metode:

– **în cea mai mare parte a slujbei vom sta cu capul în jos și cu ochii închiși;**

Facem abstracție de orice este în jurul nostru, închidem ochii și ne concentrăm cu mintea doar la cuvintele slujbei și/sau pentru a repeta mental rugăciunile dorite.

– **când stăm cu ochii deschiși, ne vom concentra atenția la o lumânare** care este aprinsă în fața catapetesmei, în dreptul unei icoane a Mântuitorului Iisus Hristos sau a Sf. Maicii Domnului.

Privim fix cu atenție doar mica flacăra a lumânării pe care o vedem, timp în care ne concentrăm cu mintea la cuvintele slujbei și/sau repetăm mental rugăciunile menționate mai sus.

Am precizat „și”, deoarece cei sporiți vor putea realiza ambele aspecte: privind continuu la flacăra lumânării, vor fi atenți să asculte slujba și în același timp se vor concentra și vor repeta mental scurte rugăciuni.

Putem face acest lucru pentru toată perioada slujbei la care participăm.

– **când stăm cu ochii deschiși, ne vom concentra atenția la o icoană** a Mântuitorului Iisus Hristos sau a Sf. Maicii Domnului (de pe catapeteasmă, pictată pe perete).

Privim fix cu atenție doar icoana pe care o vedem, timp în care ne concentrăm cu mintea la cuvintele slujbei și/sau repetăm mental rugăciunile menționate mai sus.

Am precizat „și”, deoarece cei sporiți vor putea realiza ambele aspecte: privind continuu la icoană, vor fi atenți să asculte slujba și în același timp se vor concentra și vor repeta mental scurte rugăciuni.

Putem face acest lucru pentru toată perioada slujbei la care participăm.

vi. În timpul slujbei Sf. Maslu vom fi atenți și rapid ne vom deplasa în locurile unde merg/stau preoții, pentru a putea sta în genunchi sub felonul sau epitrahilul lor.

(ne deplasăm unde este posibil, fără a deranja/supăra alți oameni din biserică, care și aceștia evident doresc să stea sub felonul sau epitrahilul preoților)

În timpul slujbei Sf. Maslu, aceste veșminte preoțești sunt puternic emitente a Luminii necreate și a Harului vindecător al Sf. Duh, care alungă din noi orice demon și orice duh de boală.

Cea mai mare Lumină necreată provine din felon, apoi urmează epitrahilul. Cu aproximație felonul emite 90% din Lumina necreată a Sf. Duh. Aceasta este o „lumină” albă, pură și delicată, ea este percepută de cei vrednici sub forma unui „nor” alb și incandescent.

De asemenea, **Sf. Cruce pe care o ține preotul în mână la slujba Sf. Maslu „emite” cu o mare putere Lumina necreată a Sf. Duh**, cei vrednici „văd” cum din Sf. Cruce se emite o puternică lumină albă, delicată, pură și incandescentă.

Pentru mai multe detalii în acest sens, vedeți în capitolul 19 paragraful **19.4.10**.

vii. Dacă din anumite motive, în timpul slujbelor stăm afară în curtea bisericii, vom fi atenți să stăm orientați spre Sf. Altar.

„Privim” înspre direcția Sf. Altar exact la fel cum stau cei prezenți în interiorul bisericii.

3.7.7.B. Aspecte elementare cu privire la primirea și păstrarea Harului Sfântului Duh, în urma participării la Sfintele Slujbe ale Bisericii.

a. Pentru primirea și păstrarea Harului Sf. Duh, practica bisericească și monahală recomandă ca înainte de slujbele Sf. Maslu și Sf. Litughie să ne spovedim.

x. Practica bisericească și monahală prevede că fiecare mirean trebuie să se spovedească regulat, la fiecare 40 zile.

În mod practic, fiecare mirean trebuie să se spovedească la sfârșitul fiecărei luni.

Nu este de glumit cu acest aspect al spovedaniei periodice:

– Dumnezeu nu ascultă rugăciunile (de tipic, cererile personale) celor care au depășit 40 zile de la ultima spovedanie;

– creștinii care au depășit 40 zile de la ultima spovedanie se auto-expun ispitelor demonice, vrăjitoriilor, accidentelor, bolilor, etc.;

– creștinii care au adormit (murit) și au depășit 40 zile de la ultima spovedanie nu mai trec prin testările celor 24 de vămi ale „cerului” (cercetări demonice), ci aceștia sunt luați de demoni și duși direct în muncile iadului, corespunzător cu păcatele lor rămase ne-pocăite și ne-spovedite.

xx. În mod deosebit, este foarte recomandat să participăm la slujba Sf.Maslu având dezlegate cât mai multe păcate posibile.

Spovedirea păcatelor asociate unei patimi trebuie făcută cât mai aproape de slujba Sf.Maslu.

Dacă este posibil, în mod ideal ne vom spovedi chiar imediat înainte de începerea slujbei Sf.Maslu.

Pentru despățimirea de o patimă, la spovedania făcută dinainte de slujba Sf.Maslu vom mărturisi în special păcatele făcute datorită acestei patimi.

Dacă slujba Sf.Maslu este vineri dimineața, ne vom spovedi joi seara sau vineri dimineața, dacă slujba Sf.Maslu este vineri seară, atunci ne vom spovedi vineri dimineață sau vineri seară.

xxx. Practica bisericească și monahală recomandă ca în timpul vieții sale un creștin să facă minim 1 spovedanie completă, care să acopere toate păcatele făcute din copilărie și până în prezent.

Pentru a realiza această spovedanie completă, este obligatorie folosirea unor îndreptare de spovedanie. Există disponibile mai multe îndreptare de spovedanie, care conțin liste detaliate și întrebări referitoare la păcate, ca de exemplu:

cel al Părintelui Ioachim Pârvulescu (Măn.Lainici, Gorj);

cel al Părintelui Ilie Cleopa (Măn.Sihăstria, Neamț) care are 390 întrebări;

cel al Părintelui Atanasie Anastasiou (Măn.Marea Meteora, Grecia);

cel al Părintelui Eugen Drăgoi;

cartea Pidalion din 1844.

b. Pentru a primi Harul în timpul acestor slujbe trebuie să aducem lui Dumnezeu jertfa personală a postului, adică trebuie să fim nemâncați și cu stomacul gol.

Precum cititul rugăciunilor noaptea, nu este recomandat să mergem la Biserică după un mic dejun copios. De mers putem merge, dar dacă am mâncat înainte și imediat după aceste slujbe, folosul duhovnicesc va fi limitat.

Practica bisericească și monahală confirmă faptul că Harul Sf.Duh este lucrător în om timp de 40 zile după participarea în Biserică la slujba Sf.Liturghii și 40 zile după participarea în Biserică la slujba Sf.Maslu, dacă:

– omul este găsit vrednic în fața lui Dumnezeu;

– este respectată condiția de jertfă a postului: nu se mănâncă și bea absolut nimic înainte de începerea slujbelor (minim 9–12 ore) și nimic imediat după slujbe (minim 2–3 ore);

– în aceste 40 zile omul nu face păcate semnificative (de gândire, vorbire, fapte).

DUPĂ PARTICIPAREA ÎN BISERICĂ LA SLUJBA SF.LITURGHIE + SLUJBA SF.MASLU = HARUL SF.DUH ESTE LUCRĂTOR ÎN OM TIMP DE 40 ZILE.

Acesta este unul din motivele principale pentru care aceste două importante slujbe (Sf.Liturghie și Sf.Maslu) se țin de obicei dimineața: omul trebuie să vină la Biserică nemâncat și până la prânz să poată ajunge la masă înapoi acasă. În cazul mirenilor cerințele minime sunt de a nu mânca nimic dimineața înainte de slujbe.

Ce facem concret.

Pentru postirea dinainte de slujbe, ne vom orienta după practica bisericească a Sf.Împărtășanii, care prevede o postire anterioară de 9–12 ore.

x. Indiferent dacă ne împărtășim sau nu la Sf.Liturghie, indiferent dacă slujba Sf.Maslu se ține dimineața sau seara, este foarte recomandat ca înainte de slujba Sf.Maslu să ținem un post obișnuit de 2–3 zile.

Se respectă interdicția de a nu mânca mâncare solidă timp de 2–3 ore după slujba Sf.Maslu, în caz contrar după doar câteva guri de mâncare Harul primit va dispărea rapid.

xx. Pentru mirenii începători, practica pentru slujba Sf.Maslu realizată dimineața este următoarea: vom ține un post „negru“, care va ține de la orele 21 ale zilei anterioare și până la orele 11–12 ale zilei curente, când se termină slujba.

Dimineața înainte de slujbă vom consuma Agheasmă Mică și Anafură.

Se respectă interdicția de a nu mânca mâncare solidă timp de 2–3 ore după slujba Sf.Maslu, în caz contrar după doar câteva guri de mâncare Harul Sf.Duh primit va dispărea rapid.

În mod obișnuit, până la orele 11–12 la amiază se termină slujba Sf.Maslu. La orele 11–12 revenim acasă, putem consuma ceva lichide simple (apă, ceai) și încercăm să rezistăm nemâncăți până la orele 15. După orele 15 mâncăm 1–2 mese cu mâncare de post.

Notă:

Pentru ajutorarea oamenilor, preoții fac osteneala de a face mai întâi Sf.Liturghie, și apoi fac Sf.Maslu. În această situație slujba Sf.Maslu făcută dimineața urmează imediat după slujba Sf.Liturghii. Pentru creștinii care doresc să se împărtășească la Sf.Liturghie, postirea va dura timp de 1–3–7 zile, în funcție de decizia preotului.

Pentru cei râvnitori, în ultima zi de postire se va realiza un post „negru“ de la orele 18–21 ale zilei precedente, și până a doua zi (după terminarea slujbei Sf.Maslu) la orele 15.

xxx. Pentru mirenii râvnitori, practica pentru slujba Sf.Maslu realizată dimineața este următoarea: ținem post „negru“ complet (nu se mai mănâncă și nu se mai bea nimic) începând cu orele 18 ale zilei precedente (sau după terminarea Vecerniei din ziua anterioară) și până în ziua slujbei la orele 15.

Tot acest timp va fi însoțit și de un post al tăcerii, adică vom vorbi strict doar ceea ce trebuie, niciun cuvânt în plus.

Dimineața înainte de slujbă se acceptă doar consumarea de Anafură și Agheasmă

Mică. După începerea slujbei Sf.Maslu nu se mai consumă absolut nimic, nici măcar apă.

După terminarea slujbei Sf.Maslu în jurul orelor 11–12, postul „negru” continuă până la orele 15, apoi se mănâncă o singură dată și doar mâncare de post.

Se respectă ferm interdicția de a nu mânca mâncare solidă timp de 2–3 ore după slujba Sf.Maslu, în caz contrar după doar câteva guri de mâncare Harul primit va dispărea rapid.

iv. Practica pentru slujba Sf.Maslu realizată seara (aprox. la orele 21, la mănăstiri).

Se ține post toată ziua și mănâcăm o singură masă de post în jurul orei 12, astfel încât până la începutul slujbei să realizăm cel puțin 9 ore de postire alimentară.

De la orele 12 până seara la începutul slujbei Sf.Maslu mai putem consuma doar lichide, adică până seara la începutul slujbei trebuie să fim cu stomacul complet gol.

După începerea slujbei Sf.Maslu nu se mai consumă absolut nimic, nici măcar apă.

După terminarea slujbei Sf.Maslu în jurul orelor 24, obligatoriu nu mai mănâcăm și nu mai bem absolut nimic, până a doua zi la orele 9 dimineața.

Putem mânca chiar 2 guri de pâine, fruct, legumă sau orice aliment de post și efectul va fi același: Harul primit în timpul slujbei va dispărea rapid.

În mod ideal, practic este vorba despre realizarea unui post obișnuit între orele 12–21 (9 ore) și realizarea unui post „negru” între orele 21 când începe slujba Sf.Maslu și până a doua zi la orele 9.

După terminarea slujbei Sf.Maslu în jurul orelor 24, în timpul nopții și/sau dimineața până la orele 9, putem consuma lichide simple (apă, ceai) doar în mod excepțional și în caz de mare nevoie.

Notă:

Pentru aceia care nu rezistă de foame până dimineața, după terminarea slujbei Sf.Maslu vor consuma doar sare, ulei și pâine (turte) care tocmai au fost sfințite la slujba Sf.Maslu.

Concret, vom vărsa ceva ulei sfințit într-o farfurie, apoi peste acest ulei vom presăra sare. Vom lua bucăți/felii de pâine/turtă și le vom înmuia în acest ulei sărat. Vom mânca pâine sfințită înmuiată în ulei sfințit până ce ne vom liniști foamea.

v. Pentru mirenii râvnitori, practica pentru slujba Sf.Liturghii de duminică dimineață este următoarea: se prevede de asemenea jertfa unui mic post „negru”, care începe de sâmbătă după-amiaza de la orele 18 (de la terminarea Vecerniei) și care durează până duminică la orele 15.

Dimineața înainte de slujbă vom consuma doar Agheasmă Mică și Anafură.

Dacă în timpul slujbei Sf.Liturghii ne vom împărtăși, atunci duminică dimineața nu se mai consumă absolut nimic, nici măcar Agheasmă Mică.

La fel ca în cazul slujbei Sf.Maslu, pentru a putea asimila Harul primit la Sf.Liturghie, nu mănâcăm și bem absolut nimic timp de 2–3 ore de la terminarea slujbei.

c. O condiție fundamentală de primire a Harului Sf.Duh este postirea înainte de participarea la slujba Sf.Liturghii.

x. Dacă duminică la slujba Sf.Liturghii nu ne împărtășim, dimineața înainte de Sf.Liturghie putem consuma Agheasmă Mică/Mare și Anafură (după caz).

– Creștinii nu vor mai mânca și nu vor mai bea absolut nimic (nici măcar apă simplă),

începând cu sâmbătă seara (aproximativ orele 21–22), și eventual duminică dimineața vor lua un mic dejun foarte modest în care nu vor exista preparate din carne.

Apoi vor merge la biserică pentru a participa la slujba Sf.Liturghii.

– Creștinii silitori/râvnitori nu vor mai mânca și nu vor mai bea absolut nimic (nici măcar apă simplă), începând cu sâmbătă după-amiază (aproximativ orele 18–21), și duminică dimineața nu vor bea și mânca absolut nimic.

Aceștia vor consuma doar Agheasmă Mică/Mare și Anafură (după caz), apoi vor merge la biserică pentru a participa la slujba Sf.Liturghii.

xx. Dacă duminică la slujba Sf.Liturghii ne împărtășim, dimineața înainte de Sf.Liturghie NU mai consumăm absolut nimic, nici măcar Agheasmă Mică/Mare și Anafură.

– Spălarea pe dinți o vom face sâmbătă seara, imediat după ce luăm ultima gustare și consumăm ultimele lichide (apă, ceai).

Apoi duminică dimineața înainte să plecăm spre biserică vom mai face un simplu periaj, doar cu apă, având grijă să nu înghițim deloc din apa cu care ne periem dinții.

– Creștinii nu vor mai mânca și nu vor mai bea absolut nimic (nici măcar apă simplă) începând cu sâmbătă seara (orele 21–22) și până duminică când vin acasă de la biserică.

– Creștinii silitori/râvnitori nu vor mai mânca și nu vor mai bea absolut nimic (nici măcar apă simplă) începând cu sâmbătă după-amiază (aproximativ orele 18–21) și până duminică la orele 15.

xxx. La slujba Sf.Liturghii un Har protector va primi acela care nu a mai mâncat și băut absolut nimic începând cu sâmbătă seara de la orele 18, un alt Har va primi acela care a mai mâncat/băut până la orele 21, un alt Har va primi acela care a mai mâncat/băut până la orele 24, un alt Har va primi acela care încă mai mâncat/băut și după orele 24, și un alt Har va primi „creștinul” care duminică dimineața înainte de slujbă a servit un mic dejun.

Principiul este foarte simplu: mult te jertfești, mult Har primești.

d. O condiție fundamentală de păstrare a Harului primit la Sf.Împărtășanie este postirea de după împărtășanie.

Astfel, în funcție de sporirea duhovnicească a fiecăruia, putem avea mai multe situații:

– dacă la Sf.Liturghie ne-am împărtășit, obligatoriu în acea zi nu mâncăm nimic carne și niciun preparat care conține carne;

Creștinii silitori/râvnitori nu vor mai mânca carne și niciun preparat care conține carne timp de 3 zile după împărtășanie.

– dacă la Sf.Liturghie ne-am împărtășit, obligatoriu imediat când ajungem acasă vom citi rugăciunile de mulțumire de după împărtășanie.

Înainte de împărtășanie, obligatoriu vom citi cele 12 rugăciuni dinainte de împărtășanie. Dacă nu avem la îndemână aceste rugăciuni canonice, înainte de împărtășanie se vor spune mental rugăciunile: Tatăl Nostru, Crezul, psalmul 50.

– dacă la Sf.Liturghie ne-am împărtășit, timp de 1–3–7 zile nu vom consuma deloc băuturi alcoolice.

Postirea/interdicția pentru băuturi alcoolice este obligatorie și înainte de împărtășanie, după decizia preotului se va ține post de alcool tot atâtea zile cât se ține și postul alimentar.

– dacă la Sf.Liturghie ne-am împărtășit, este foarte recomandat ca imediat după aceea timp de 1–3 ore să nu mâncăm și bem absolut nimic (până la aprox. orele 15), și apoi mâncăm doar alimente care nu conțin carne;

După împărtășanie creștinii silitori/râvnitori vor ține și un post al tăcerii, până la masa de la orele 15 aceștia vor vorbi foarte puțin, strict cât este necesar.

– dacă la Sf.Liturghie ne-am împărtășit, pentru cine poate, apoi va mai ține 1–3 zile de post alimentar obișnuit;

– dacă la Sf.Liturghie ne-am împărtășit, pentru cine poate, apoi va mai ține 1–3 zile de post ceva mai sever, în care va mânca doar pâine și apă.

e. O condiție de păstrare a Harului primit la slujba Sf.Liturghii este ca odată ajunși acasă, prima dată să consumăm Agheasmă Mică și Anafură.

x. În mod obișnuit, aceste produse sfințite se pot lua doar dimineața pe stomacul gol, și doar dacă noaptea după orele 24 nu am mai consumat absolut nimic, nici măcar apă. Consumul de apă sau alimente noaptea după orele 24 va diminua sau chiar anula din efectul produselor sfințite.

Pentru consumarea acestor produse sfințite, ne vom orienta după practica bisericească a Sf.Împărtășanii, care prevede o postire anterioară de 9–12 ore.

Deci nu vom mânca absolut nimic timp de minim 9 ore, înainte de a consuma Agheasmă Mică, Agheasmă Mare și Anafură (după caz).

Până la orele 24 mai este permis să consumăm doar lichide simple (apă, ceai), dar dacă este posibil, nu le vom consuma nici pe acestea.

xx. După ce am participat la slujba Sf.Liturghii, odată ieșiți din biserică, pe drumul spre casă nu mâncăm și nu bem absolut nimic: biscuiți, covrigi, produse de patiserie, prăjituri, dulciuri, sucuri, etc.

– Odată ajunși acasă, înainte de orice aliment vom consuma puțină Agheasmă Mică și Anafură, apoi după ceva timp vom mânca.

În mod ideal, după terminarea slujbei Sf.Maslu și după Sf.Liturghie (mai ales dacă ne-am împărtășit), nu se mănâncă nimic timp de 2–3 ore.

– Dacă de la biserică trebuie să mergem direct la o cofetărie, restaurant sau aniversare, vom lua la noi o sticlă de Agheasmă Mică și câteva bucățele de Anafură. Când ieșim din biserică le consumăm imediat pe acestea, apoi mergem la destinația dorită.

– La fel vom face dacă de la biserică (mănăstire) plecăm cu mașina: prima dată consumăm Agheasmă Mică și Anafură, apoi putem consuma o cafea, un ceai, o gustare, etc. Ne „trezim” și ne refacem atenția cu câteva alimente, apoi vom pleca cu mașina din parcare.

f. O condiție fundamentală de păstrare a Harului primit la slujbele Sf.Liturghie și Sf.Maslu este să realizăm un post al tăcerii.

În mod ideal, nu se vorbește nimic inutil (în plus, în deșert) timp de 2–3 ore după terminarea acestor slujbe (până la aprox. orele 15).

Odată ieșiți din Biserică, pe drumul spre casă, sub nicio formă nu ne angajăm în discuții aparent utile (vorbire în deșert), care ușor vor degenera spre clevetire, judecare, comentare, cârtire, alte păcate de vorbire. Doar spunem „bună ziua” și ne vedem mai

departe de drumul nostru.

Este însă o obligație creștinească ca odată ajunși acasă în familie, să-i învățăm pe cei rămași acasă cele auzite la predica (cateheza) preotului.

În afară de aceste învățături, până după-amiază vom vorbi cu membrii familiei doar aspectele minim necesare.

g. O condiție fundamentală de păstrare a Harului primit la slujbele Sf.Liturghie și Sf.Maslu este să facem o milostenie, o faptă bună.

Nu are voie să treacă o zi de duminică (și vineri după Sf.Maslu), fără să facem o faptă bună, pentru ajutorul celorlalți oameni: orice formă milostenie, muncă fizică, îndrumare, orice ajutorare, etc.

x. În mod elementar, prima milostenie o vom face bisericii și apoi săracilor care stau la porțile bisericii, nu este voie să mergem la biserică și noi să nu fi miluit cu ceva pe săracii care cerșesc în curtea bisericii.

Evident, nu-ți cere nimeni să „arunci” cu bani și alimente în săraci, dar nici nu trebuie să treci nepăsător pe lângă ei, fiecare trebuie să dea ce poate: un bănuț, o pâine, o bomboană, ceva biscuiți, o conservă, o sticlă de ulei, o hăinuță, etc.

Să vadă Dumnezeu intenția ta, gândul tău bun, bunătatea ta, milostenia ta.

Cum ne învâța Părintele Ilie Cleopa:

„Pentru mântuire sunt necesare trei lucruri.

Primul: răbdare; al doilea: răbdare; al treilea: răbdare.

Frate loane, da-ți mai trebuie ceva: milostenie.

Nu trebuie să dai vaca! Nu ți-a cerut Dumnezeu vaca, niciodată! Ferească Dumnezeu! Nici vițelul. Dar sticla de lapte trebuie s-o dai!

Și încă un lucru, frate loane: rugăciunea. Pasul și Dumnezeu!

Fără răbdare, fără milostenie și fără rugăciune nu se poate mântui omul!”

Dacă nu facem aceste milostenii, Dumnezeu nu ne va lua în considerare jertfa de participare la slujbe și nici rugăciunile noastre.

Conform practicii și canoanelor bisericești, milostenia noastră lunară către biserici și nevoiași trebuie să fie de minim 10% din valoarea banilor noștri (muncii cinstit).

Prima dată ajutăm biserica (direct și personal preotul), apoi ajutăm săracii.

Realitatea ne arată că aprox. 50% din credincioșii care merg la slujbele bisericii nu fac donații către biserică și nu miluiesc săracii din curtea bisericii (bani, alimente, haine, etc.).

Apoi acești oameni probabil se întreabă, de ce rugăciunile și dorințele lor nu sunt ascultate și împlinite de Dumnezeu.

xx. În mod conștient trebuie să urmărim ca în decursul acestor zile să realizăm o faptă bună.

Mai importantă decât fapta în sine („trupul faptei”) este scopul și motivația pentru care facem această faptă, care reprezintă „sufletul” faptei.

Motivația profundă a unei fapte bune trebuie să fie dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru oameni. Atunci când motivația noastră este dragostea pentru aproapele, vom face fapta bună cu scop curat, în mod responsabil, cu pășare, cu

implicare și complet, până la capăt.

h. O condiție fundamentală de păstrare a Harului primit la slujbele Sf.Liturghie și Sf.Maslu este să respectăm cu strictețe ziua de duminică.

Din punct de vedere creștin–ortodox ziua de duminică este cea de-a 7–a zi a săptămânii, este ziua cu care se termină săptămâna, este ziua de odihnă care trebuie dedicată lui Dumnezeu și de aceea ea trebuie respectată cu strictețe.

Din punct de vedere bisericesc „ziua“ de duminică are 30 ore și ține de sâmbătă seara după terminarea Vecerniei (orele 18) și până duminică la orele 24.

În ziua de duminică (30 ore) trebuie să fim (foarte) atenți la următoarele aspecte:

– în ziua de duminică NU mergem la serviciu, nu facem munci la firmă, instituții, primărie, ONG–uri, la vecini, etc.;

Cei care în ziua de duminică trebuie să muncească (medici, polițiști, servire în turism, la punctele termice, în fabrici, servicii de curierat, urgențe auto, etc.), vor da milostenie banii pe care îi vor primi pentru munca depusă în zilele de duminică.

– în ziua de duminică NU facem curățenie și diverse lucrări de reparație–întreținere în casă, gospodărie, în curte, grădină, livadă, pe câmp, în garaj, la firmă, la vecini, etc.;

Deci în ziua de duminică nu dăm cu aspiratorul, nu spălăm rufe, nu ștergem praful, nu aranjăm cărțile, nu dăm cu var, nu spălăm covoare, nu spălăm mașina, nu facem activități de reparații (mașina, unelte de muncă, lipim cărți, etc.), nu coasem haine rupte, nu recondiționăm încălțăminte, etc.

Angajații care în ziua de duminică sunt chemați la firmă (instituție, primărie, ONG–uri, etc.) să presteze diverse munci de întreținere, vor da milostenie banii pe care îi vor primi pentru munca depusă în zilele de duminică.

– în ziua de duminică NU facem mâncare în cantități mari, ci doar cantități mici, strict pentru a ne hrăni în ziua de duminică;

În mod ideal, în ziua de duminică nu facem deloc mâncare, ci doar vom încălzi mâncarea făcută în zilele anterioare.

– în ziua de duminică NU mergem la cumpărături importante în piețe, mall, market, farmacii, depozite, magazine, obor, târguri, etc.;

În ziua de duminică NU nu vom cumpăra bunuri și servicii pe termen mediu și lung: stocuri de alimente, servicii de telefonie, servicii medicale, servicii financiare, servicii de turism, haine, încălțăminte, electro–casnice, electronice, mobile, covoare, mașini auto, unelte pentru gospodărie, etc.

Evident putem merge la piață, market, farmacie, librărie, după terminarea slujbei Sf.Liturghii (după orele 12), pentru a ne cumpăra cele necesare pentru ziua de duminică (mâncare, medicamente, cărți, reviste).

– dacă nu mergem la biserică, în ziua de duminică NU plecăm din casă între orele 7–12, sau până se termină Sf.Liturghie la cea mai apropiată biserică;

În acest timp Sf.Înger protector pleacă de lângă noi și „merge“ la Sf.Liturghie la cea mai apropiată biserică, deci în aceste ore nu avem protecția lui.

Dacă stăm în casă nu facem nimic treabă, mâncare, etc., nu facem absolut nimic, ci stăm cuminți și ascultăm la tv/radio slujba Sf.Liturghii, eventual citim o carte duhovnicească, etc. În aceste ore (7–12) este un mare risc pentru a face accidente, încasa lovituri, a face diverse prostii prin casă, etc., care pot fi (deosebit de) grave.

Dacă duminica dimineața nu mergem la biserică la Sf.Liturghie, este strict interzis să plecăm la drum cu mașina personală (sau cu mijloace de transport în comun), deoarece este un risc maxim de accident și deces.

– în ziua de duminică NU ne ocupăm de aspecte de igienă și înfrumusețare profesională pe termen mediu și lung, concret: nu ne tundem acasă, nu mergem la frizerie, coafor, manichiură, SPA, saună, salon de masaj, etc.;

În ziua de duminică (înainte de orele 7, sau după orele 12), ne vom ocupa de igiena personală obligatorie pentru ziua de duminică.

În ziua de duminică (după orele 12) ne vom ocupa de aspecte de înfrumusețare profesională la frizerie, coafor, etc., doar dacă vom merge la o întâlnire socială deosebită: cununie, botez, zi de naștere, aniversare, etc. În cadrul acestor petreceri private vom fi foarte moderați în ceea ce privește vorbirea în deșert și consumul de alcool.

– în ziua de duminică NU facem operații medicale care nu sunt absolut necesare, și în niciun caz nu le facem duminică între orele 7–12;

În toată ziua de duminică putem face toate operațiile medicale care sunt critice, urgente și absolut necesare.

– în ziua de duminică sunt interzise relațiile legitime între soți, indiferent de intenția legitimă de a zămisli copii;

Poate apare riscul ca eventualii copii zămisliți în ziua de duminică (30 ore, începând cu sâmbătă de la orele 18) să aibă malformații fizice definitive, diverse handicapuri psihice, să fie bolnavicioși, să aibă retard intelectual, să fie predispuși la accidente, să sufere de dezechilibre endocrine/hormonale grave, să sufere de mici de patimi cronice (alcoolism, fumat, furt, desfrânare/malahie, minciună, agresivitate, etc.), etc.

– în ziua de duminică neapărat citim texte sfinte;

Nu are voie să treacă o zi de duminică (și vineri după Sf.Maslu) fără să citim măcar câteva capitole dintr-o Sf.Evanghelie, din Sf.Epistole, Faptele Apostolilor, Viețile Sfinților, Psaltire.

La libera noastră alegere, vom citi integral:

1 Sf.Evanghelie + 1 Sf.Epistolă + 1 capitol din Faptele Apostolilor + viața unui sfânt din Viețile Sfinților + 1 Catismă din Psaltire.

– în ziua de duminică neapărat vom face o faptă bună.

i. O condiție fundamentală de păstrare a Harului primit la slujbele Sf.Liturghie și Sf.Maslu este ca seara la culcare să nu adormim având gânduri de împrăștiere.

Indiferent cât de obosiți suntem, vom adormi spunând în mintea noastră *rugăciunea lui Iisus* în formă scurtă:

„Doamne, miluiește-mă”

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”

3.7.7.C. Despre pierderea Harului primit la slujbele Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Moliftele Sf.Vasile cel Mare, rugăciunile de dezlegare.

Realitatea în care trăim este una complexă și în mare ascuns împotriva creștinilor se duce un total război duhovnicesc.

Acest război crunt este dus de diavoli împotriva creștinilor cu toate resursele posibile și disponibile de care ei dispun: demonii înșiși (ai lăcomiei alimentare, slavei deșarte, mândriei, etc.), unii informatori ai serviciilor secrete (trădători de aproapele și trădători de neam), toți înderăciții și demonizații din viața noastră, toate resursele de monitorizare a deplasărilor folosite legal sau ilegal de statul ateu–antihristic (monitorizarea deplasărilor mașinilor și telefoanelor mobile, ascultarea discuțiilor din casă prin televizoare smart, tablete, telefoane mobile, prelungitoare electrice, microfoane montate în prize, monitorizarea audio–video a curților prin camere ascunse în iluminatul public stradal montat pe stâlpi, etc).

În cadrul acestui război duhovnicesc un rol important sunt măsurile active luate împotriva creștinilor, pentru ca aceștia să nu ajungă la slujbele Sf.Liturghie și Sf.Maslu, iar dacă totuși au participat la ele, se face tot posibilul ca oamenii să piardă Harul protector primit în timpul acestor slujbe.

De ce unii informatori, toți înderăciții și demonizații fac tot posibilul pentru ca oamenii să–și piardă Harul Sfântului Duh?

Scopul final este ca oamenii care pierd protecția Harului Sfântului Duh să fie complet descoperiți contra măsurilor de înderăcire și vrăjitorie care se iau asupra lor.

Oamenii care nu au protecția Harului Sfântului Duh suferă diverse aspecte, precum sunt și următoarele:

- devin înderăciți, gândesc că trădarea de aproapele (și de neam) nu este ceva grav;
- devin înderăciți, informatori și/sau trădători în slujba dușmanilor neamului românesc;
- devin înderăciți, informatori și/sau trădători de aproapele, implicit fac lepădare de Dumnezeu;
- apare dorința, pofta, lăcomia pentru bani și pentru bunuri scumpe;
- se reduc semnificativ banii primiți, chiar dacă munca este aceeași sau mai mare;
- apar probleme care țin de oase și sistemul locomotor: dureri articulare, rupturi de ligamente, rupturi de oase, probleme ale genunchilor, picioare umflate, luxații ale gleznelor, dureri musculare „reumatice“, hernie de disc, etc.;
- apar permanente dureri de cap, care se accentuează mai ales după–amiaza și seara;
- scade concentrarea, atenția și dorința pentru muncă;
- apare o inexplicabilă și neîncetată stare de oboseală cronică;
- vitalitatea biofizică generală este redusă la 25–50% din normal (în băuturile consumate se pune „apă de la mort“);
- apar accidente rutiere;
- brusc apar tot felul de boli și probleme medicale „inexplicabile“: de la simple răceli până la gripe, hepatite, infarcturi miocardice și cancere devastatoare;
- au permanent dorința de a se certa, viața familială este o continuă ceartă, agresivitate verbală, jignire și hărțuire psihologică prin criticism cronic;
- devine imposibilă despățimirea de patimi păguboase: curvie, prea–curvie, alcoolism, fumat, jocuri de noroc, lăcomie alimentară, pierdut timp cu multimedia (TV, filme, jocuri de consolă);

– se îndrăcesc cu demoni arhiconi, ceea ce duce la tot felul de evenimente religioase bruște și ciudate: desconsideră Sfintele Canoane ale Bisericii Ortodoxe, devin zelotiști, cad în erezie (credință nemântuitoare), fac schismă, își pierd complet credința în Dumnezeu, hulesc pe Dumnezeu și Sfintele Puteri Cerești, etc;
– sunt uciși prin tahicardie indusă (oprirea funcționării inimii);
Etc.

3.7.7.D. Identificarea dușmanilor ascunși ai vieții și familiei noastre.

Vom identifica dușmanii ascunși ai vieții și familiei noastre prin osteneala lor vicleană ca să nu primim Harul Sfântului Duh și să pierdem Harul Sfântului Duh (primit în urma împărtășaniei, participării la slujbele Sf.Liturghie, Sf.Maslu și Moliftele Sf.Vasile cel Mare).

DUȘMANII ASCUNȘI AI VIEȚII NOASTRE = SUNT ÎNDRĂCIIȚII ȘI DEMONIZAȚII CARE AU OSTENEALA VICLEANĂ DE A NE FACE SĂ PIERDEM HARUL SF.DUH PRIMIT LA ÎMPĂRTĂȘANIE + SFINTELE SLUJBE ALE BISERICII.

Măsuri folosite de demoni și slugile lor (dușmanii noștri), pentru ca oamenii fie să nu primească, fie să piardă Harul Sfântului Duh:

a. Declanșarea unor puternice poftes alimentare și senzații de foame (real gânduri demonice), pentru ca oamenii să nu poată realiza postirea (ajunarea) necesară înainte de a participa la slujbe;

Pentru primirea Harului, înainte de slujbe trebuie să realizăm postirea (sau ajunarea) obligatorie.

Așa cum am scris mai sus, pentru slujbele Sf.Liturghie, Sf.Maslu și Moliftele Sf.Vasile cel Mare realizate dimineața, vom ține un post „negru” parțial, care va ține de la orele 20 ale zilei anterioare și până la orele 12 ale zilei curente.

b. Declanșarea unor puternice ispitiri, poftes alimentare și senzații de foame (real gânduri demonice), pentru ca oamenii să nu poată realiza postirea (ajunarea) necesară după ce au participat la slujbe.

Pentru păstrarea Harului primit la împărtășanie și slujbele Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Moliftele Sf.Vasile cel Mare, etc., **după terminarea slujbei este indicat să nu mâncăm și să nu bem nimic timp de 2–3 ore.**

Pentru slujbele Sf.Liturghie, Sf.Maslu și Moliftele Sf.Vasile cel Mare făcută seara (noaptea), nu mai trebuie să mâncăm nimic până cel puțin a doua zi dimineață.

c. Chiar pe drum în timp ce vii acasă de la slujbele bisericii și/sau în toată ziua care urmează, ești abordat de informatori, îndrăciți și/sau demonizați, al căror scop ascuns este să te facă să realizezi păcate ale vorbirii, care vor determina pierderea Harului primit: să vorbești în deșert, să jignești, să cârtești, să comentezi, să faci clevetire și judecare de aproapele, etc.

Realizarea acestor păcate ale vorbirii va duce la pierderea Harului primit la slujbe, de aceea după împărtășanie, Sf.Liturghie și Sf.Maslu se ține un post de tăcere de minim

2–3 ore.

d. Chiar pe drum în timp ce vii acasă de la slujbele bisericii și/sau în toată ziua care urmează, ești abordat de informatori, îndrăciți și/sau demonizați, care te provoacă să te mânie, caută motive de ceartă cu tine, etc.

Cearta și orice formă de mânie (nervozitate, nemulțumire, irascibilitate, jignire, amenințări, etc.) vor duce la pierderea Harului primit la slujbe.

e. Chiar pe drum în timp ce vii acasă de la slujbele bisericii și/sau în toată ziua care urmează, ești abordat de informatori, îndrăciți și/sau demonizați, care te sună la telefon, vin la tine acasă, te invită la ei acasă, te invită în oraș, te invită la un bar, te invită la shopping, etc., pentru a te determina să dezvălui Taina Sf.Împărtășanii, despre care nu ai voie să vorbești.

După ce te-ai împărtășit, niciodată nu vorbești cu nimeni despre acest subiect, Taina Sf.Împărtășanii este un subiect interzis social, este o taină (un secret) între tine și Dumnezeu.

Cu excepția celor din familia ta, **cel puțin 9 zile nu ai voie să dezvălui public faptul că te-ai împărtășit** (rudelor, vecinilor, colegilor de muncă, etc.), altfel riști să pierzi Harul primit.

Taina Sf.Împărtășanii nu este un subiect de conversație sau socializare, nimeni niciodată nu trebuie informat despre acest lucru, că deja te-ai împărtășit sau că intenționezi să te împărtășești în viitor.

f. Chiar pe drum în timp ce vii acasă de la slujbele bisericii și/sau în toată ziua care urmează, ești abordat de informatori, îndrăciți și/sau demonizați, care vor să îți pierzi liniștea și pacea: să te agiți, stresezi, mânie, să îți crezi griji, să te tulburi cu diferite probleme, să fii informat despre clevetiri și/sau măsuri care se iau contra ta, etc.

Scopul acestor discuții este ca prin griji și tulburarea creată, în toată ziua și seara care urmează să stai cu mintea împrăștiată, plin de griji, frământându-te de cele auzite. De asemenea, la culcare tot cu mintea împrăștiată vei ajunge și așa vei adormi, cu mintea plină de gânduri de împrăștiere.

Datorită stressului și interesului creat, este posibil să accepți invitații private, la club sau restaurant, unde vei consuma băuturi alcoolice și vei realiza multe păcate ale vorbirii: vorbești în deșert, jignești, cârtești, comentezi, faci clevetire și judecare de aproapele, etc.

Trebuie evitat acest scenariu dorit de îndrăciți.

Harul primit la slujbe se pierde dacă ziua și la culcare stăm cu mintea „încărcată“ cu gânduri de împrăștiere (justificate sau nu). Trebuie să fim foarte atenți seara la culcare, deoarece adormirea cu gânduri de împrăștiere poate duce la pierderea Harului primit la slujbe.

Trebuie să ne silim să nu lăsăm mintea să se împrăștie cu tot felul de gânduri.

Indiferent de știrile auzite de la binevoitori, ne vom sili ca în timpul zilei să citim lecturi, iar seara vom adormi gândindu-ne (silindu-ne) la rugăciunea lui Iisus.

După ce venim acasă de la slujbe, pentru niciun motiv nu facem vizite, nu primim vizite, nu facem invitații, nu socializăm cu nimeni. Stăm cuminți singuri acasă sau doar

împreună cu familia.

g. Chiar pe drum în timp ce vii acasă de la slujbele bisericii și/sau în toată ziua care urmează, ești abordat de informatori, îndrăciți și/sau demonizați, care te sună la telefon, vin la tine acasă, te invită la ei acasă, te invită în oraș, te invită la un bar, te invită la shopping, etc., pentru diferite pretexte și „urgențe” inventate.

g.1. Scopul real al acestui interes brusc este de a te determina să ajungi să faci păcate ale vorbirii, care vor determina pierderea Harului primit: să vorbești în deșert, cârtești, comentezi, critici, jignești, ameninți, să faci clevetire și judecare de aproapele, etc.

g.2. De asemenea, cu aceste ocazii se ajunge la servirea unor mâncăruri, aperitive sau băuturi alcoolice, care vor duce la „dezlegarea” limbii și stricarea postirii, cu efectul pierderii Harului.

După ce venim acasă de la slujbe, pentru niciun motiv nu facem vizite, nu primim vizite, nu facem invitații, nu socializăm cu nimeni. Stăm cuminți singuri acasă sau doar împreună cu familia.

h. Chiar pe drum în timp ce vii acasă de la slujbele bisericii și/sau în toată ziua care urmează, ești abordat de informatori, îndrăciți și/sau demonizați, care te îmbie, te îndeamnă să te culci, să dormi.

Cu excepția slujbei Sf.Maslu realizată seara/noaptea, când venim acasă după aceste slujbe nu dormim, în schimb citim lecturi utile. Cel puțin 2–3 ore după ce ajungem acasă nu avem voie să dormim, altfel posibil vom pierde Harul primit.

Nu dormim, în schimb citim și facem treburi lejere/mici, ne ocupăm de copii, etc.

i. Imediat după ce ai ajuns acasă de la slujbele bisericii, informatori, îndrăciți și/sau demonizați vin la tine să îți ceară diverse obiecte, bunuri și/sau alimente.

Cu această ocazie au grijă să lungească discuția, să îți creeze nemulțumiri și să ajungi să faci păcate ale vorbirii: comentare, cârtire, clevetire, judecare, osândire, jignire, calomnie.

Nu se împrumută și nu se dau definitiv din casă obiecte, bunuri și/sau alimente în ziua când venim acasă de la aceste slujbe, mai ales unor apropiați din familie (frați, cumnați, veri, fini, nași, vecini), deoarece posibil vom pierde Harul primit.

j. Chiar pe drum în timp ce vii acasă de la slujbele bisericii și/sau în toată ziua care urmează, ești abordat de informatori, îndrăciți și/sau demonizați, care vin la tine să îți ofere milostenie: obiecte cosmetice, diverse bunuri, căni, prosoape, haine, rechizite, animale (de curte, de companie), etc., asupra cărora în prealabil s-au realizat vrăjitorii. Foarte posibil asupra acestor cadouri și milostenii s-au realizat vrăjitorii și implicit conțin demoni: de ceartă, de mânie, de curvie, de beție, de răutate, de invidie, de ură, de răzbunare, de suspiciune, etc. În consecință în cadrul familiei se vor porni „din senin” certuri, bătăi, acuze, aduceri aminte din tinerețe, suspiciuni nefondate, gelozie, reproșuri, clevetire, consumul de alcool, pofta sexuale, etc.

Nu se primesc obiecte, bunuri și/sau alimente în ziua când venim acasă de la aceste slujbe, mai ales din partea unor apropiați din familie (frați, cumnați, veri, fini, nași, vecini, prieteni „de încredere”), deoarece posibil vom pierde Harul primit.

Deoarece trăim vremuri ciudate când vrăjitoria este generalizată, nu este recomandat să primim niciodată cadouri (bunuri, alimente, animale de curte, animale de companie) indiferent cine ni le oferă. Este bine să stăm cuminți și să ne mulțumim fiecare cu puținul pe care îl avem.

Dacă totuși situația ne obligă să primim aceste cadouri, daruri și/sau milostenii, nu le vom folosi și nu le vom păstra pentru noi.

Le vom stropi cu Agheasmă Mare, le vom pune deoparte și cu prima ocazie la rândul nostru le vom face cadou mai departe la oameni nevoiași, care au nevoie de ele. Cu această ocazie vom meni pozitiv aceste bunuri, să fie pentru sufletul celui care ni le-a dat.

Dacă cadoul ne-a fost dat cu inimă curată, atunci intenția binelui se va întoarce pozitiv în viața celui care ne-a făcut cadoul.

Dacă cadoul ne-a fost dat cu vrăjitorie, atunci intenția viclenă se va întoarce negativ în viața celui care ne-a făcut cadoul. Mai departe nu este treaba noastră, știe Dumnezeu care trebuie să fie „bătaia“ pentru viclenia comisă asupra noastră.

k. Chiar pe drum în timp ce vii acasă de la slujbele bisericii și/sau în toată ziua care urmează, ești abordat de informatori, îndrăciți și/sau demonizați, care te invită la ei acasă să îți ofere alimente, prăjituri și/sau preparate gătite deosebite, pe care insistă să le testezi (gusti, mănânci) imediat, pe loc.

Chiar fără vrăjitorii și fără intenții viclene, pentru 1 GURĂ DE MÂNCARE DE POST (!) vei pierde TOT Harul primit.

Scopul real al acestei degustări alimentare este acela de a pierde acest Har. Refuzați politicos oferta și nu luați nici măcar 1 GURĂ din mâncarea propusă, chiar dacă este de post.

În toată ziua când venim de la slujbe nu primim, nu gustăm și nu mâncăm deloc mâncare oferită de rude și/sau vecini.

Notă:

Practica monahală ne învață că cei mai mari dușmani ascunși ai vieții noastre (informatori, trădători, îndrăciți, demonizați) sunt aceia care ne caută sub diferite motive în primele 0–12 ore, după ce venim acasă de la împărtășanie și slujbele Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Moliftele Sf.Vasile cel Mare.

Intenția lor ascunsă de a ne face să pierdem Harul protector primit la împărtășanie și slujbe arată că avem de a face cu oameni care ne urăsc, invidiază și ne doresc conștient (premeditat) răul.

Sunt indivizi îndrăciți, care cu bună știință ascultă mental și apoi execută ordinele venite prin gândurile directe de sugestie ale demonilor care se găesc în creierul lor. Demonii din creier îi transmit îndrăcitului instrucțiuni mentale, ca de exemplu:

„A venit acasă familia XY de la slujba Sf.Maslu (Sf.Liturghie) și au cu ei Harul care mă arde. Te duci imediat și îi inviți la cârtire, clevetire, jigniri și consum de alcool.“
sau

„A venit acasă familia XY de la slujba Sf.Maslu (Sf.Liturghie) și au cu ei Harul care mă arde. Te duci imediat și le faci cadou mâncarea pe care ai făcut vrăjitorii cu demoni de

ceartă.“

sau

„A venit acasă familia XY de la slujba Sf.Liturghie și au cu ei Harul care mă arde. Te duci imediat și le spui că sunt obosiți, că nu arată bine și îi îmbii să se culce. Să se culce imediat, nu cumva să citească cărți duhovnicești sau să ajute pe altcineva cu milostenie de bani, ajutor sau sfătuire.“

În general trebuie să fim foarte atenți la toți oamenii care ne caută (sună la telefon, vin personal acasă la noi) în prima zi după slujbele Sf.Maslu și Molitfele Sf.Vasile cel Mare, toți aceștia nu ne sunt prieteni și nu ne doresc binele.

Toți acești dușmani ascunși ni se vor arăta mai clar dacă participăm la aceste slujbe cu vrednicie: postire înainte, postire după slujbe, participăm la aceste slujbe cu evlavie și smerenie.

Vecernia de seară.

Este o slujbă care se ține după–amiază, în fiecare zi a săptămânii, cu excepția zilei de duminică. De luni până vineri se ține slujba Vecernia Mică, iar la unele biserici și mănăstiri sâmbăta seara se ține slujba Vecernia Mare.

Practica monahală prevede ca începând cu sâmbătă seara după Vecernia Mare, să nu se mai mănânce și bea nimic (nici măcar apă), până a doua zi (duminica) după terminarea Slujbei Liturghiei.

Cine poate rezista la acest mic post „negru“ (16–18 ore), este bine să–l facă.

Privegherile de toată noaptea la Biserică.

Conform cu modelul duhovnicesc al mănăstirilor, multe biserici fac de–a lungul anului așa numitele „privegheri de toată noaptea“, spre cinstirea unor sfinți sau evenimente majore însemnate în calendarul creștin–ortodox.

De obicei aceste privegheri încep la orele 20–22 și se termină spre orele 2–3 dimineață. În funcție de noaptea aleasă, o priveghere de toată noaptea poate conține o suită de slujbe, precum Vecernia, Litia, Utrenia, Miezonoaptea și Liturghia.

Programul acestor privegheri de toată noaptea este de obicei afișat public în avans pe siteurile mănăstirilor și bisericilor, pentru ca oamenii să se poată pregăti fizic și sufletește pentru această osteneală deosebită.

De exemplu, Mănăstirea Antim din București anunță pe site–ul ei, pe internet, care este programul privegherilor de toată noaptea. Fiecare mirean poate căuta pe internet sau se poate interesa direct la biserica sau mănăstirea preferată care este programul privegherilor de toată noaptea care se vor sluji acolo în următoarele luni.

Datorită atmosferei duhovnicești deosebite și trăirilor sufletești personale, aceste privegheri de toată noaptea sunt foarte apreciate de către mireni, care participă la ele în număr mare.

Mulți oameni se pregătesc și participă la aceste privegheri de toată noaptea și apoi de la Biserică pleacă direct la serviciu.

3.7.8. Jertfa prin privegherile de toată noaptea la domiciliul personal.

Mulți credincioși nu pot ajunge la aceste privegheri de toată noaptea ale unei biserici sau mănăstiri, datorită distanței față de Biserică sau datorită serviciului. De aceea, mulți credincioși fac privegheri de noapte acasă, de obicei în noaptea de vineri spre sâmbătă.

Nu se fac privegheri acasă în noaptea de sâmbătă spre duminică, deoarece duminică dimineața nu vom mai avea puterea să ne trezim la timp să mergem la Biserică. Dacă însă avem o situație urgentă, putem face o astfel de priveghere de noapte imediat, în prima noapte care urmează.

Este recomandat să dedicăm jertfa unei privegheri de noapte pentru îndeplinirea unei dorințe personale: obținerea unui serviciu, găsirea unui partener de viață, sănătatea cuiva drag, trecerea unui examen important, siguranța unei călătorii sau a unui concediu, găsirea unei soluții la o problemă cu care ne confruntăm, eliberarea dintr-o relație în care suntem nefericiți, pentru a putea avea copii, pentru reușita unei operații, etc.

De asemenea, vom face neapărat o priveghere de noapte pentru a ne arăta recunoștința, după ce o oarecare dorință personală ne-a fost îndeplinită de Dumnezeu, Maica Domnului, de Mântuitorul Iisus Hristos, de un Sfânt sau Mucenic. Privegheri de toată noaptea poate să-și planifice orice om la el acasă, atunci când știe că a doua zi nu trebuie să se scoale devreme.

După ce toți din casă au adormit, după orele 22, credinciosul se retrage singur într-o încăpere (hol, bucătărie, mansardă, demi-sol, etc), unde aprinde o candelă (lumânare) și începe un program personal de priveghere.

Pentru a nu ne plictisi sau rutina, programul unei privegheri de noapte acasă trebuie să conțină rugăciuni variate. În acest sens părintele Proclu Nicău ne învață următoarele: „**schimbarea naște râvnă**“.

De aceea, rugăciunile dintr-o priveghere de acasă conțin obligatoriu câțiva psalmi, cât mai multe metanii mari, citirea unui Acatist, citirea Paraclisului Maicii Domnului.

Exemple de privegheri de noapte personale puteți găsi în cadrul paragrafului **3.3.5**. Fiecare se roagă cât poate și apoi se culcă.

3.7.9. Sfințim spațiul în care trăim/locuim, folosind semnul Sf.Cruci, tămâie, Agheasmă Mare (Mică), rugăciuni canonice și personale.

Este practic obligatoriu ca periodic să „curățăm“ casa în care trăim de „musafirii“ deranjați: energiile negative ale cuvintelor spuse, energiile create de stările noastre emoționale negative, demoni, entități de boală, energia gândurilor negative, etc.

3.7.9.a. Când sfințim spațiul locativ și dependențele casei.

x. În fiecare zi, în fiecare dimineață (imediat după trezire) și în fiecare seară (imediat înainte de culcare) vom face o sfințire zilnică „de întreținere“.

În acest sens vedeți mai departe paragraful **3.7.9.b**.

xx. În anumite zile ale săptămânii vom realiza sfințirea completă a spațiului locativ.

În acest sens vedeți mai departe paragraful **3.7.9.c**.

Un spațiu care a fost sfințit corespunzător (vezi mai departe punctul 3.7.9.c) oferă o protecție de **7 zile** față de demoni, duhuri de boală, energii demonice.

De aceea practica bisericească recomandă **minim 1 sfințire completă a casei în fiecare săptămână**, practic nu are voie să treacă mai mult de 7 zile și noi să nu fi sfințit corespunzător (complet) casa în care locuim, mașina și anexele (dependințele) casei. **xxx. Trebuie să sfințim tot spațiul locativ cu Agheasmă Mică în fiecare săptămână, imediat când aducem acasă Agheasmă Mică de la biserică.**

Multe biserici sfințesc Agheasma Mică în ziua de miercuri, deci este indicat ca marți seară (sau miercuri dimineață) să facem curățenie în toată casa: spălăm vesela și măturăm (bucătăria impecabilă), dăm cu aspiratorul, aerisim lenjeria de noapte, spălăm hainele, curățăm covoarele, facem reparațiile casnice, etc.

iv. Cu Agheasmă Mare putem sfinți spațiul locativ oricând ziua și/sau noaptea, în orice zi a săptămânii.

Vom sfinți casa oricând este nevoie, dacă avem probleme cu vrăjitoriile, trădările, otrăvirile, dacă avem în casă certuri, neînțelegeri, boli, accidente, nemulțumiri, diverse situații anormale, ispite puternice, lipsă de bani, împătımire, etc.

Practic aceasta este situația „normală” din ziua de azi, când spațiile noastre locative (și anexele, mașina, etc.) sunt practic non-stop invadate de demoni și duhuri de boală.

Orice situație de boală și/sau anormalitate constatate duce la obligativitatea sfințirii imediate a casei și anexelor.

În aceste cazuri, în plus față de sfințirea făcută de noi cu Agheasmă Mare, obligatoriu vom face și următoarele:

- imediat după ce sfințim casa vom citi „Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos”;
- neapărat vom chema preotul, să ne facă în casă slujba Sfeștaniei și să ne sfințească casa cu rugăciunile și binecuvântările sale.

v. Este foarte recomandat să sfințim spațiul locativ în toate cele 12 zile de vineri, care preced praznicelor împărătești.

În aceste zile importante (cele 12 praznice împărătești) este bine să avem casa curată și sfințită. Lista acestor zile de vineri (care preced cele 12 praznice împărătești) poate fi găsită în acest capitol, în cadrul paragrafului **3.7.6**.

Un alt motiv al sfințirii este că în aceste zile de vineri (care preced cele 12 praznice împărătești) se fac multe vrăjitorii, pe care este bine să le îndepărtăm.

vi. Cei care citesc din Psaltire, mai ales noaptea, obligatoriu își vor sfinți casa cu procedura completă, de minim 3–4 ori pe săptămână.

- Cei care fac pravile de rugăciune „de noapte” (după orele 22) trebuie să fie pregătiți și să aibă mereu la îndemână Agheasmă Mare, pentru a îndepărta demonii care ar dori să „facă impresie” (să ne creeze frică, spaimă) și să ne îndepărteze de la rugăciune.

În aceste cazuri se stropește imediat camera de rugăciune cu Agheasmă Mare, ne stropim pe noi și eventual pe cei care sunt în casă.

- Aceste spații/locații unde se citește Psaltirea noaptea le vom sfinți săptămânal cu procedura completă și în plus, în fiecare lună vom chema preotul să facă o Sfeștanie. Pentru procedura completă de sfințire, vedeți mai departe paragraful **3.7.9.c**.

vii. Periodic este obligatoriu ca sfințirea casei să fie completată de Sfeștanie, sfințirea făcută de un preot.

Chiar fără existența unei situații deosebite, este foarte recomandat să chemați preotul

acasă să facă o Sfeștanie cel puțin de 4 ori pe an, în timpul posturilor mari sau oricând este posibil.

Notă: ortodocșii practicanți vor chema preotul la domiciliu să facă Sfeștanie în fiecare lună (lunar).

viii. Este bine să sfințim rapid casa (doar cu Agheasmă Mare) imediat după ce am avut vizitatori, persoane străine în casă, indiferent cine sunt acești vizitatori: rude apropiate, preot, dascăl, prieten apropiat, vecin, orice cunoscut, hoți, etc.

ix. Sfințirea completă a casei și a dependențelor are loc OBLIGATORIU după ce facem curățenie (curățire, igienizare) generală: eventual după văruire, după ce montăm mobila nou cumpărată, după reparații casnice, după ce dăm cu mătura, după ce spălăm vesela, hainele, covoarele, perdele, după ce dăm cu aspiratorul, etc.

x. Este obligatoriu să dăm imediat cu Agheasmă Mare peste toate cadourile, cumpărăturile alimentare și nealimentare, pe care le-am adus în casă: de la piață, mall, supermarket, magazine mici, magazine pe internet, depozite en gross, livrări prin curieri, livrări prin poștă, etc.

În special toate produsele alimentare sunt variabil „contaminate“ de energiile negative personale ale celor care produc, transportă, manipulează, vând aceste produse.

Eu personal am „obosit“ câte nemulțumiri, critici, înjurături, blesteme, draci și urări „de bine“ aud de la manipulatorii și transportatorii mărfurilor alimentare, care livrează paletii și cutiile cu alimente.

Deci odată cu produsele cumpărate și consumate, toate aceste energii negative le vom introduce în corpul nostru și apoi ne vom mira de ce suntem obosiți, bolnavi, apatici, avem stări de rău, etc.

Deci **când ajungem în casă, imediat vom da cu Agheasmă Mare peste toate cadourile și cumpărăturile făcute, indiferent de unde le-am procurat.**

De asemenea, de 2–3 ori pe săptămână vom stropi cu Agheasmă Mare peste oalele cu mâncare, în interiorul frigiderului, în interiorul congelatorului, în cămară, peste bidoanele cu apă potabilă, etc.

xi. Este obligatoriu să sfințim periodic spațiile unde trăiesc oameni: (foarte) bolnavi, (foarte) bătrâni care urmează să moară în curând, (foarte) grav afectați după accidente, (foarte) grav afectați psihic, etc.

Astfel de spații sunt cele private (garsoniere, apartamente, case, garaje, etc.) și cele publice din spitale.

Aceste spații le vom sfinți săptămânal cu procedură completă și în plus, în fiecare lună vom chema preotul să facă o Sfeștanie.

Pentru procedura completă de sfințire, vedeți mai departe paragraful 3.7.9.c.

xii. Este obligatoriu să sfințim periodic spațiile unde alături de creștin–ortodocși trăiesc oameni de altă religie: musulmani, hinduși, budiști, evrei, șamani, atei, etc.

Aceste spații le vom sfinți săptămânal cu procedură completă și în plus, în fiecare lună vom chema preotul să facă o Sfeștanie.

Pentru procedura completă de sfințire, vedeți mai departe paragraful 3.7.9.c.

3.7.9.b. Sfințirea zilnică „de întreținere“.

În fiecare zi, în fiecare dimineață (imediat după trezire) și în fiecare seară (imediat înainte de culcare) vom face o sfințire zilnică „de întreținere“.

Dimineța vom face sfințirile pe stomacul gol, după ce în prealabil am consumat doar Agheasmă Mică, Anafură și eventual ulei sfințit la Sf.Maslu.

Pentru sfințirea zilnică „de întreținere“ facem următoarele:

x. Tămâiem rapid toate camerele și spațiile, și imediat apoi dăm peste tot cu Agheasmă Mare.

Cât timp tămâiem și trecem ușor prin tot spațiul locativ (cameră, hol, balcon, anexă, etc.), pentru fiecare spațiu închis al casei vom face în aer (cu mâna dreaptă) cu cățuia semnul Sfintei Cruci spre colțuri, pereți și centrul camerei:

- în dreptul celor 4 colțuri ale tavanului;
- în dreptul celor 6 pereți (pereții laterali, tavan, podea);
- 1 Sf.Cruce mare în aer, în centrul camerei.

În timp ce tămâiem și apoi dăm cu Agheasmă Mare, simultan **vom spune (verbaliza) următoarele rugăciuni:**

- rugăciunea Tatăl Nostru de 3 ori;
- rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori;
- rugăciunea Sfintei Cruci de 1–3 ori.

xx. La final vom merge din nou prin fiecare cameră cu o icoană (iconiță) și cu această icoană vom face semnul Sf.Cruci înspre 6 direcții: cei 4 pereți laterali, tavan, podea.

Pentru fiecare cameră, de fiecare dată când facem semnul Sf.Cruci cu icoana înspre aceste 6 direcții vom spune verbal o scurtă rugăciune, ca de exemplu:

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

și

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog apără-mă(ne) și mă(ne) păzește de tot răul. Amin.“

Este foarte recomandat să folosim un pulverizator și să pulverizăm rapid cu Agheasmă Mare:

– în fiecare dimineță:

peste tot corpul nostru (după ce ne-am spălat), peste hainele pe care le vom îmbrăca (haine curate), în interiorul mașinii (curată în interior), peste uneltele de lucru (curate), masa și calculatorul unde vom munci (curățate de praf), masa unde vom mânca, peste ghiozdanul de școală și geanta (rucsacul) pentru serviciu, în toate camerele unde vom locui (munci) în ziua care urmează (camere curate), peste animalele de companie (spălate, curate), peste animalele de curte (păsări, pisică, câțel, vacă, porc, cal, etc.). Pulverizăm cu Agheasmă Mare peste copii și toți membrii familiei, înainte ca aceștia să plece din casă (după spălarea de dimineată).

Înainte de a pleca din casă nu uităm să facem semnul Sf.Cruci cu mir sfințit pe câteva zone importante: frunte, ambele tâmpole, creștetul capului, baza gâtului, ceafă, încheieturile mâinilor, palme, zona lombară (șale), eventual alte zone ale corpului care ne dor (cu excepția organelor intime).

– în fiecare seară imediat înainte de culcare: peste patul unde vom dormi (lenjerie curată, aerisită), peste îmbrăcămintea de noapte (curată), în toate camerele unde vom dormi sau munci în noaptea care vine (camere curate), pe ușa (poarta) de intrare și geamuri, peste animalele de companie (spălate, curate), etc.

3.7.9.c. Procedura completă de sfințire a unui spațiu locativ.

Practica bisericească recomandă să facem sfințirea casei cu următoarea procedură:

– în prima săptămână sfințim casa în zilele de **luni, miercuri, vineri** (în aceste zile vom ține post);

– în următoarea săptămână sfințim casa în zilele de **marți, joi, sâmbătă, duminică**.

Duminica vom sfinți casa la prânz, imediat după ce am venit acasă de la Sf.Liturgie (înainte să luăm masa).

Apoi se reia punctul a (sfințim casa în zilele de luni, miercuri, vineri) și tot așa

În mod ideal, procedura de sfințire a casei o vom face dimineata pe stomacul gol, după ce în prealabil am consumat doar Agheasmă Mică, Anafură și eventual ulei sfințit la Sf.Maslu.

Procedura de mai jos poate părea lungă și complicată, dar în realitate nu durează mai mult de 15 minute sfințirea unui apartament cu 3–4 camere.

Este un timp bine investit, deoarece **un spațiu care a fost sfințit corespunzător oferă o protecție de 7 zile față de demoni, duhuri de boală, energii demonice.**

Pentru procedura completă de sfințire a unui spațiu locativ **vom parcurge 4 etape:**

1. TĂMÂIEREA SPAȚIULUI LOCATIV CU SEMNUL SFINTEI CRUCI.

Mai întâi se închid toate geamurile din casă și se tămâiază foarte bine fiecare spațiu

închis al casei (gospodăriei): camerele, holurile, debaralele, balcoanele, veranda, camera de saună, subsolul, pivnița, podul, garajul, cotețul de păsări, stadola, șopronul, fânarul, magaziile, alte anexe și dependințe ale casei.

Există o singură excepție, nu tămâiem în interiorul băilor de serviciu (toalete).

Cu această ocazie, o atenție specială o vom acorda pentru tămâierea fiecărei icoane pe care o avem în casă.

Tămâia o ardem folosind ca suport o pastilă de cărbune pe care o punem într-o cățuie, nu este indicat să apelăm la alte improvizații.

Cât timp tămâiem și trecem ușor prin tot spațiul locativ (cameră, hol, balcon, anexă, etc.), pentru fiecare spațiu închis al casei vom face în aer (cu mâna dreaptă) cu cățuia semnul Sfintei Cruci spre colțuri, pereți și centrul camerei:

– în dreptul celor 4 colțuri ale tavanului;

– în dreptul celor 6 pereți (pereții laterali, tavan, podea);

– 1 Sf.Cruce mare în aer, în centrul camerei.

În timp ce tămâiem, simultan vom spune (verbaliza) următoarele rugăciuni:

– rugăciunea Tatăl Nostru de 3 ori;

– rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori;

– rugăciunea Sfintei Cruci de 1–3 ori;

– vom spune încontinuu rugăciuni personale de curățire (de minim 3 ori), ca de exemplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu, pentru Sfânt numele Tău. Amin.“

sau

„Cu puterea Sfintei Cruci, se binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu, în

numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

sau

„Se binecuvântează, curățește și sfințește acest spațiu (casă), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.“

sau

„Eu sunt al Mântuitorului Iisus Hristos, casa aceasta la fel, duhurile rele să plece de la mine și din casa aceasta, și înapoi să nu se mai întoarcă. Amin.“

sau

„În numele Mântuitorului Iisus Hristos, duhurile rele să plece de la mine și din casa aceasta, și înapoi să nu se mai întoarcă. Amin.“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, dezleagă toate vrăjile pe care le-au legat vrăjmașii știuți și neștiuți. Ceartă duhurile necurate, pe pustiu să se ducă și înapoi la mine să nu se mai întoarcă. Amin.“

sau

„Doamne, iartă-mă de păcate pe mine, robul tău (prenumele), și pe cei din familia mea. Dezleagă, Doamne, toate vrăjile și blestemele cu care m-au legat vrăjmașii știuți și neștiuți, dezleagă-le și întru nimica să se prefacă.

Alungă, Doamne, de la robul Tău (prenumele) toate duhurile necurate, pe pustiu să se ducă și la mine să nu se mai întoarcă, iar pe mine vindecă-mă. Amin.“

Dacă suntem singuri, cu mâna dreaptă tămâiem și facem Sfintele Cruci în aer în centrul camerei, iar în mâna stângă vom ține textele rugăciunilor care trebuiesc citite. Tămâiem și facem în aer Sfintele Cruci cu mâna dreaptă, chiar dacă suntem stângaci. În mod normal vom spune aceste rugăciuni din memorie, nu sunt lungi și pot fi memorate cu ușurință.

O sfințire foarte valoroasă este dacă o realizăm împreună cu un copil care știe să citească: persoana adultă tămâiază spațiile și în același timp copilul va citi textele rugăciunilor.

Rugăciunea Sfintei Cruci este următoarea:

„Să învie Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dânsul. Să piară cum piere fumul; cum se topește ceara de fața focului, așa să piară diavoli de la fața celor ce iubesc pe Dumnezeu și se însemnează cu semnul Crucii și zic cu veselie:

Bucură-te, preacinstită și de viață făcătoare Crucea Domnului, care alungi pe diavoli cu puterea Celui ce S-a răstignit pe tine, a Domnului nostru Iisus Hristos, și S-a pogorât la iad și a călcat puterea diavolului și te-a dăruit nouă pe tine, cinstită Crucea Sa, spre alungarea a tot pizmașul.

Îngrădește-mă, acoperă-mă și mă păzește, Doamne, cu puterea Cinstitei și de viață purtătoare Tale Cruci, depărtând de la mine tot răul.

O, preacinstită și de viață făcătoare Crucea Domnului, ajută-mi cu Sfânta Doamnă Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, și cu toți sfinții în veci. Amin.“

2. SFINȚIREA DETALIATĂ CU AGHEASMĂ MARE.

După ce am tămâiat bine cu semnul Sf. Cruci, am spus toate rugăciunile corespunzătoare (rg. Tatăl Nostru, rg. Împărate Ceresc, rg. Sfintei Cruci, rg. personală de curățire), **vom da bine și detaliat cu Agheasmă Mare peste tot:**

ușa de intrare în casă, ușile camerelor, spațiile și toți pereții din toate camerele și holurile (și din anexe, balcoane, debarale, etc.), toate perdelele și geamurile, frigiderul și congelatorul unde avem mâncarea (la exterior și mâncarea din interior), toate tablourile și fotografiile, toate medaliile și diplomele, toate vasele de ceramică și porțelan, tot mobilierul, cuierul cu haine, șifonierul cu haine (la exterior și peste haine la interior), servanta cu lenjerii de pat și lenjerii personale (la exterior și detaliat pentru fiecare sertar la interior), masa și vesela din care mâncăm, zona calculatorului și a televizorului, jucăriile copiilor, cadourile primite, lenjeria de pat și paturile în care dormim, sobele (exterior și interior), plantele din ghivece (și pământul lor, în care poate fi adăugat pământ luat de pe morminte), etc.

O atenție specială o vom acorda pentru stropirea cu Agheasmă Mare a fiecărei icoane pe care o avem în casă.

Trebuie să dăm cu Agheasmă Mare foarte bine și foarte detaliat peste tot, pentru a îndepărta din casă eventualele vrăjitorii care au fost făcute prin pulverizarea de „apă de la mort“. În acest caz apa se evaporă rapid, dar rămân „legați“ de casa noastră demonii și duhurile de boală trimise, care cu prima ocazie vor ajunge pe noi și în trupul nostru.

O atenție deosebită trebuie să acordăm pentru stropire cu Agheasmă Mare zonelor care de obicei sunt neglijate: pereții camerelor (6 pereți din fiecare cameră), colțurile camerelor, micile spații dintre mobile, obiectele depozitate sus pe șifoniere, geamurile, perdelele, tablourile, fotografiile, soba, plantele din ghivece, prosoapele, lenjeria intimă, obiectele cosmetice de îngrijire personală, încălțăminte, obiectele ținute prin debarale și anexe în care nu umblăm prea des.

Ca o excepție, nu dăm cu Agheasmă Mare în baia de serviciu, aici este suficient să stropim ușa acestei camere.

Dacă stăm la casă, vom tămâia și sfinți toată casa (tavanul, podul, șopronul, pivnița, debaralele, etc.) și toate anexele din gospodărie: cotețul de păsări, stadola, fânarul, porțile, magaziile, alte dependențe ale casei. Nu sfințim în interior WC-ul din curtea casei.

O atenție specială la sfințire o vom acorda locurilor preferate de demoni pentru a se ascunde de puterea Agheasmei Mari: interiorul sobei pentru căldură (alimentată cu gaz metan sau lemne), interiorul sobei cu plită la care facem mâncarea, interiorul cuptorului din sobă, interiorul cuptorului pentru copt pâine, în vasul cu cenușă, interiorul aragazului, în spatele aragazului, interiorul cuptorului electric, debarale, dulapuri cu haine, colțurile camerelor.

Cât timp dăm cu Agheasmă Mare prin toate spațiile, vom spune încontinuu rugăciuni personale de curățire (reluăm rugăciunile folosite la tămâiere).

3. CURĂȚAREA DE DUHURI CU PSALMII, folosind psalmii 26, 50, 90 și 142.

După ce am tămâiat și am dat bine cu Agheasmă Mare prin toate camerele, timp în care am citit (spus) rugăciunile corespunzătoare (rg. Tatăl Nostru, rg. Împărate Ceresc,

rg.Sfintei Cruci, rg.personală de curățire), trecem din nou încet prin toate camerele și **citim cu voce tare psalmii 26, 50, 90 și 142.**

4. AERISIREA CASEI.

La final vom deschide toate geamurile timp de 10 minute, pentru ca mirosul de tămâie să iasă afară din camere.

În rezumat:

SFINȚIREA UNUI SPAȚIU PENTRU O PROTECȚIE DE 7 ZILE CONTRA DUHURILOR =

În mod ideal este dimineață și suntem cu stomacul gol, după ce în prealabil am consumat Agheasmă Mică și Anafură.

1. Închidem toate geamurile și ușile spațiului (locativ, de muncă, anexele casei, garajul, balcoanele, holurile, etc.).

Mergem încet prin toate spațiile casei și TĂMÂIEM TOT SPAȚIUL LOCATIV.

Cât timp tămâiem facem încontinuu în aer cu cățuia semnul Sf.Cruci înspre colțuri, pereți și centrul camerei + SPUNEM/CITIM DE 3 ORI RUGĂCIUNILE: rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc, rg.Sfintei Cruci, o rugăciune personală de curățire a spațiului (de 3 ori).

2. Mergem încet prin toate spațiile casei și STROPIM DETALIAT CU AGHEASMĂ MARE TOATE CAMERELE, DEBARALELE ȘI ANEXELE + spunem o rugăciune personală de curățire a spațiului;

3. Mergem încet prin toate spațiile casei și CITIM CU VOCE TARE PSALMII 26, 50, 90 și 142;

4. La final pentru 10 minute deschidem geamurile și aerism toate camerele de mirosul de tămâie.

3.7.9.d. Despre sfințirea obiectelor electrice.

O atenție specială trebuie acordată sfințirii tuturor obiectelor care sunt purtătoare de curent electric, deoarece prin aceste obiecte ni se pot transmite demoni, duhuri de boală, semnal psihotronic, etc.

Aceste obiecte electrice nu pot fi stropite direct cu picături de Agheasmă Mică (Mare), deoarece există riscul distrugerii lor prin scurt-circuit. Pentru a elimina acest risc, peste obiectele electrice vom da cu Agheasmă Mică (Mare), folosind un pulverizator de la o distanță de 1–2 metri.

Facem acest lucru când obiectele electrice sunt închise și cablul de alimentare este scos din priză (ștecher, etc.), nu când acestea sunt în stare de funcționare și alimentate la curentul electric.

Dar nu doar atât. Toate obiectele din casă purtătoare de curent electric le vom sfinți și folosind ulei sfințit (mir) cumpărat de la mănăstiri. În caz de excepție când nu avem mir, putem folosi ulei sfințit la Sf.Maslu sau ulei luat de la candela care arde în casă neîncetat la icoana Sfintei Maicii Domnului.

Sticluțele cu ulei sfințit (mir) de la mănăstiri sunt de tipul roll-on, adică au în capăt o bilă de plastic sau metalică (de inox). Este dificil de rulat această bilă peste suprafețele obiectelor electrice, care sunt din plastic (în majoritatea lor). De aceea, vom rula bila sticlei pe un deget și vom „colecta” pe deget uleiul sfințit din sticluță.

Apoi cu degetul vom întinde uleiul sfințit peste elementele din plastic a obiectelor electrice, făcând semnul Sfintei Cruci și vom spune mental (verbal) o scurtă rugăciune:

„Doamne, binecuvântează, curățește și sfințește acest obiect, pentru sfânt numele Tău”, sau

„Se binecuvântează, curățește și sfințește această obiect în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.”

În această manieră vom sfinți orice obiect electric din casă, făcând cu degetul semnul Sfintei Cruci (cu mir sfințit) **pe partea din spate** a elementele lor exterioare din plastic. Deci nu dăm cu acest mir direct peste ecrane, peste partea lor vizibilă. În niciun caz nu atingem elementele metalice de alimentare și transmitere a curentului electric. Pentru o siguranță sporită, vom da cu mir aceste obiecte electrice atunci când toate acestea sunt închise și scoase din priză (prelungitor), când nu sunt deloc alimentate la curentul electric.

O idee generală utilă este închiderea aparatelor electrice prin procedurile standard de siguranță și apoi dezactivarea generală a curentului electric de la panoul electric al casei (punem siguranțele electrice pe „off” sau „oprit”). Nu oprim brusc curentul electric în casă când aparatele electrice funcționează, deoarece astfel am putea să le stricăm.

O dată pe săptămână facem această procedură timp de aprox. 10 minute, timp în care sfințim cu Agheasmă Mare și mir toate obiectele electrice din casă. După alte 10 minute de la sfințire reactivăm siguranțele electrice (repornim curentul electric) de la panoul electric și la final repornim aparatele electrice pe care anterior le-am închis.

Ce obiecte electrice putem sfinți cu Agheasmă Mare și mir (ulei sfințit), în condițiile de siguranță menționate anterior: televizor, telefon mobil, căști interioare pentru urechi, căști de urechi exterioare, microfon, consola de jocuri și joystick-uri, tablete, lampa de birou, PC desktop, notebook, tastatură, mouse, boxe, router, imprimantă, radio, reportofon, lanternă, acumulator UPS, telecomenzi, aparate electrice de lucru (bormașină, strung, aparat de sudură, etc.), mașina de tuns părul, cuptorul electric, cuptorul cu microunde, diverse aparate electrice pentru bucătărie, etc.

Nu trebuie să devenim paranoici, în nicio situație, nu vom sfinți cu mir **(nu vom pune mâna) și nu vom pulveriza direct cu Agheasmă Mare (Mică) peste obiectele electrice periculoase:** becurile, prizele, prelungitoarele, orice tipuri de cabluri, panoul electric, siguranțele din panourile electrice, bateriile din automobile, panourile solare fotovoltaice, acumulatorii, etc.

3.7.9.e. Sfințirea elementară a unui spațiu.

O practică monahală foarte utilă este sfințirea/protecția spațiului locativ prin folosirea cărților sfinte și a unei Sfinte Cruci (din lemn, metal, tablă, plastic, lână, etc.) care a fost anterior sfințită.

Concret, pe o măsuță în camera unde dormim (sau scaun, taburet, cutie) care este eliberată de orice alte obiecte, vom așeza Biblia, Psaltirea și la urmă deasupra lor vom pune o Sfântă Cruce.

Cu această ocazie, în fiecare seară la culcare vom spune rg.Tatăl Nostru și rugăciunea Sfintei Cruci. Atât și nimic mai mult.

Această mică stivă care cuprinde Biblia, Psaltirea și o Sf.Cruce are o mare putere de a sfinți/proteja spațiul camerei și de a ne apăra de demoni, duhuri de boală, atacuri psi.

Această procedură o vom face în special în camera unde dormim noaptea.

Note la sfințirea spațiilor:

– Animalele de casă le dăm cu Agheasmă după ce le spălăm și curățăm.
– Nu folosim Agheasma Mică (Mare) în procesul de spălare (curățire) a casei: vaselor, tacâmurilor, farfuriilor, mobilei, hainelor, covoarelor, pereților, mașinii, etc., deoarece este un mare păcat.

Agheasma Mică (Mare) nu trebuie combinată cu murdăria (mizeria, praful, transpirația, petele, etc.), ci ea se folosește doar peste lucruri curate, care au fost spălate (curățate, igienizate) anterior.

– Nu folosim Agheasma Mică (Mare) în procesul de spălare (curățire) a corpului, deoarece este un mare păcat.

– Persoanele din casă care nu iau parte la sfințirea casei nu vor sta degeaba, ci vor face următoarele: vor face încontinuu pe corp corect Sfinte Cruci, vor spune rugăciunea Sfintei Cruci de 3 ori și apoi încontinuu *rugăciunea lui Iisus*.

3.7.10. Jertfa și asceza pentru examenele și concursurile școlare, profesionale, etc.

Examenele și concursurile școlare, profesionale, de admitere, etc. sunt nu doar testări lumești, ci în același timp sunt și subtile testări duhovnicești. În timp ce copii dau testările lumești (școlare, profesionale, de admitere, etc.), părinții și bunicii lor dau examene duhovnicești.

Examinarea vieții părinților și buniciiilor.

Foarte important, rezultatele examenelor copiilor sunt indirect și sever influențate (pozitiv sau negativ) de rezultatul examenului duhovnicesc al părinților.

Dacă testarea copiilor este evidentă, cum sunt testați părinții, **ce este testat la părinți?**

Părinții sunt testați în ceea ce privește smerirea de sine, spovedirea lor, milostenia lor, postirea lor, dragostea lor pentru Dumnezeu, înfrânarea pentru patimi, înțelegerea dintre ei, iertarea dintre ei, dragostea dintre ei, respectarea legilor bisericești, etc.

Care pot fi consecințele comportamentului lumesc și duhovnicesc al părinților:

x. Dumnezeu va ajuta la testările școlare și profesionale pe copii care au părinți:

– care se străduiesc/silesc pe sine să fie smeriți, blânzi, răbdători, milostivi, credincioși, cu sfântă frică de Iisus Hristos, care respectă pravile de rugăciune, țin posturile, se spovedesc, au viață bisericească;

– respectă zilele de interdicție a păcatului sexual, nu au avorturi (sau fac pocăință pentru cele făcute), nu au prea-curvii (sau fac pocăință pentru cele făcute);

– nu fac fapte de trădare, nu plătesc servicii de vrăjitorie, nu slujesc cu luciditate statul/sistemul satanic anti-hristic;

– se opresc definitiv de la păcate grave: prea-curvie, turnătorie, sabotaj profesional, trădarea de aproapele, plata și/sau practicarea vrăjitoriei, lăcomia pentru funcții, bani și avere, bani nemunciți cinstit, carierism, vorbire în deșert, judecare, clevetire, etc.;

– se opresc definitiv de la unele vicii vechi: fumat, alcoolism, jocuri de noroc, nemilostivire, înjurături, calomnieri, limbaj obscen, etc.

Concret copii acestor părinți, care în mod normal au rezultate școlare obișnuite cu media/nota 7 vor obține la examene medii/note de 7–9, cei care au rezultate obișnuite

cu media/nota 8 vor obține la examene medii/note de 8–10, etc.

Adică la examene, copiii acestor părinți care **AU frică de Dumnezeu** vor obține rezultate foarte bune aparent „inexplicabile”, cu 0.2–2 puncte peste media normală a rezultatelor lor anterioare.

xx. Dumnezeu va penaliza la testările școlare și profesionale copii care au părinți:

plini de patimi, aroganți, mândri, orgolioși, superiori, disprețuitori, nemilostivi, lacomi de bani, care nu au credință în Hristos, nu au sfântă frică de Dumnezeu, nu se spovedesc, nu țin posturile, nu citesc rugăciunile elementare, nu au viață bisericească, nu fac fapte bune de ajutorare a cunoscuților, nu respectă zilele de interdicție a păcatului sexual, au avorturi nepocăite, au prea-curvii nepocăite, fac în mod obișnuit fapte de trădare, fac sabotaje, șantaj, sunt carieriști convinși, plătesc servicii de vrăjitorie, slujesc cu devotament și obediență statul/sistemul anti-hristic, etc.

Concret, copiii lor care în mod normal au rezultate cu media/nota 7 vor obține la examene medii/note de 5–7, cei care au rezultate obișnuite cu media/nota 8 vor obține la examene medii/note de 6–8, etc.

Adică la examene, copiii acestor părinți care **NU au frică de Dumnezeu** vor obține rezultate foarte slabe aparent „inexplicabile”, cu 0.2–2 puncte sub media normală a rezultatelor lor anterioare. În cazuri mai severe, rezultatele copiilor pot fi cu 2–4 puncte sub media normală a rezultatelor lor anterioare.

Deci există un „secret”, o metodologie prin care Dumnezeu poate fi îmbunătățit și va ajuta copilul să ia note (foarte) mari, chiar (cu mult) peste nivelul său obișnuit.

În afara efortului intelectual al copiilor care este obligatoriu, părinții trebuie să fie foarte atenți la următoarele aspecte:

a. Comportamentul lumesc și duhovnicesc general.

Așa cum am spus mai sus, în mod obișnuit Dumnezeu nu va ajuta la examene copiii a căror părinți nu au nicio legătură cu Biserica, canoanele Bisericii, moralitatea, cinstea, corectitudinea, omenia, milostenia, postirea, respectul familial, etc.

Foarte important, Dumnezeu nu se uită la faptele exterioare, ci la „inima”, la scopul, motivațiile și intențiile ascunse ale oamenilor.

Deci degeaba ai la exterior toate comportamentele bune, mergi la biserică, etc., dacă toate acestea le faci cu scop ascuns/rău, fățărnicie, viclenie, falsitate, pentru a impresiona rudele și vecinii, etc.

Desigur, Dumnezeu poate ajuta la examene și pe copiii unor astfel de părinți care nu au sfântă frică de El, dar acest lucru este o excepție care ține de tainele ascunse ale divinității.

b. Multă, foarte multă milostenie.

Dumnezeu este foarte bun cu oamenii care fac în mod regulat milostenii din munca lor cinstită, corectă.

Evident, NU sunt primite de Dumnezeu milosteniile făcute din: orice bani nemuncați, furt, hoție, șantaj, cămătăria ilegală, activitatea de creditare (cămătăria legalizată), spălarea de bani, „banii lui Iuda” (banii primiți pentru trădarea de aproapele, banii primiți pentru a tăcea și a nu spune/scrie adevărul, pentru declarații juridice

mincinoase, banii primiți pentru decizii judecătorești, etc.), exploatarea angajaților, păcălirea partenerilor, influențarea judecătorilor, partaje incorecte, banii din corupție (vinderea de funcții, trafic de influență, bani primiți pentru alocarea de contracte/licitații, etc.), banii din salarii și pensii „speciale” (nu au acoperire reală și corectă prin muncă depusă), banii obținuți din prostituție tip „corporate” (plata în salariul legal a serviciilor sexuale prestate ocazional/regulat pentru directorii din firmă), banii obținuți din vrăjitorie, etc.

În România sunt sute de mii de oameni care au primit (primesc) bani necuveniți și care nu pot constitui o formă de milostenie primită de Dumnezeu.

Milosteniile trebuiesc făcute regulat în lunile și săptămânile dinaintea examenelor și inclusiv în diminețile zilelor examenelor (înainte de examene).

Când aveam examene școlare și profesionale importante (unele chiar critice), **mergând pe jos spre locațiile respective**, reușeam să uimesc toți oamenii săraci de pe stradă pe care îi întâlneam, nu se așteptau ca la ora 6–7 dimineață să primească bani, dulciuri și mâncare pe care poate nu le-ar fi primit într-o zi întreagă.

Câte mulțumiri, binecuvântări și urări de bine mi-au spus acei oameni săraci, din tot sufletul lor, și acele urări s-au dus imediat direct la Tronul lui Dumnezeu.

Rezultatul acestor milostenii și binecuvântări ale săracilor la orele 6–7 dimineața, imediat înainte de examene?

La toate aceste examene de intrare (tip concurs) am luat note (mult) mai bune decât mă așteptam, și la alte examene subiectele (biletele) trase/alese de mine erau din materia pe care o știam cel mai bine.

Milosteniile nu le facem cu aroganță și cu impresia că astfel ne creăm un „drept” în fața lui Dumnezeu, că astfel Dumnezeu ne este cumva dator. Milosteniile le facem cu smerenie, rugându-l pe Dumnezeu să le primească.

Deoarece cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru propriul copil, sunt foarte necesare și folositoare mai ales milosteniile pe care le vom face altor copii nevoiași: bani, jucării, haine, încălțăminte, rechizite, dulciuri, alimente, bunătăți, lemne de foc, mobilă, orice servicii (medicale, juridice, fiscale, familiale, transport rutier, IT, școlare, educaționale).

c. Acatistul Bunevestiri și Paraclisul Maicii Domnului (PMD).

Un mare ajutor la examene îl vor primi copiii care citesc cu regularitate „Acatistul Bunevestiri” și imediat apoi „Paraclisul Maicii Domnului”.

Acest acatist împreună cu PMD trebuie citite de minim 1–3 ori pe săptămână, timp de minim 2–3 luni înainte de examen.

Acatistul și PMD trebuie citite direct și personal de copii care vor da examenele, se citesc în fața unui icoane a Sf.Maicii Domnului, stând în picioare sau în genunchi.

La început se va aprinde o lumânare pentru Sf.Maicii Domnului, care se va lăsa să ardă până la capăt (sub supraveghere).

d. Participarea cu regularitate la slujbele Sf.Maslu.

d.1. Continuitatea la slujbele Sf.Maslu.

Neapărat, obligatoriu înaintea examenului, copilul trebuie să fie dus la biserică, să participe cu regularitate, continuu, la slujba Sf.Maslu. În mod ideal se participă fără pauze la 40 slujbe de Sf.Maslu, un număr minim de participări sunt 3, 5, 7 sau 9.

Trebuie mare atenție la un aspect, participarea la slujba Sf.Maslu are efect cumulativ în timp.

De aceea, subliniez acest aspect, se merge la slujbele Sf.Maslu cu regularitate, continuu, fără nicio pauză, practic nu are voie să treacă o săptămână fără o participare la slujba Sf.Maslu.

PARTICIPAREA CU REGULARITATE, FĂRĂ ÎNTRERUPERI, LA SLUJBELE SF.MASLU ESTE OBLIGATORIE PENTRU REUȘITA LA EXAMENELE ȘCOLARE ȘI/SAU PROFESIONALE.

Participarea la slujbele Sf.Maslu îi va da copilului claritate în gândire, îl va „dezlega” de păcate personale, păcate de neam, blesteme, vrăjitorii, traume psihice, invidie, etc., de tot felul de aspecte duhovnicești negative care i-ar putea afecta performanța la examen.

Una este claritatea gândirii unui copil care a participat la 0 (zero) slujbe Sf.Maslu, alta este claritatea gândirii unui copil care a participat la 3 slujbe Sf.Maslu, alta este claritatea gândirii unui copil care a participat la 5 slujbe Sf.Maslu, alta este claritatea gândirii unui copil care a participat la 7 slujbe Sf.Maslu, alta este claritatea gândirii unui copil care a participat la 9 slujbe Sf.Maslu, alta este claritatea gândirii unui copil care a participat la peste 9 slujbe Sf.Maslu.

Diferența de participări la slujbele Sf.Maslu se va vedea concret în nota obținută la examene.

d.2. Citirea Psaltirii de către copil.

Participările copilului la slujbele Sf.Maslu vor avea o „valoare” duhovnicească și intelectuală mai mare, dacă în acest timp copilul va citi din Psaltire.

Nu există o normă dată, este suficient dacă copilul va citi zilnic 1–3 psalmi (durează maxim 5–10 minute).

d.3. Citirea Psaltirii de către părinți.

Participările copilului la slujbele Sf.Maslu vor avea o „valoare” duhovnicească și intelectuală foarte mare, dacă în acest timp părinții vor citi și ei din Psaltire.

Nu există o normă dată, este suficient dacă un părinte va citi zilnic 1 catismă de psalmi (durează maxim 30 minute).

d.4. Rugăciunile personale mentale în timpul slujbei Sf.Maslu.

Părinții și copilul stând în biserică, vor „spune” mental continuu o rugăciune în modul isihast, care este explicat anterior în acest capitol la paragraful **3.4.1.IH.**

Concret, în biserică fiind, părinții și copilul vor „spune” mental o rugăciune anume, făcând (imaginând) în inimă o Sf.Cruce de lumină.

Această rugăciune este următoarea:

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată stricăciunea”

În acest caz, ne vom imagina cum cuvintele rugăciunii fac în interiorul inimii noastre o Sf.Cruce de lumină:

– primele 4 cuvinte le vom spune în inimă pe inspirație și vom imagina partea verticală a Crucii de lumină (de sus în jos);

– următoarele 5 cuvinte le vom spune în inimă pe expirație și vom imagina partea

orizontală a Crucii de lumină (de la dreapta la stânga).

În inima noastră, centrul Crucii va fi format din cuvintele „Sfinte“ (pe inspirație) și „de toată“ (pe expirație).

Forma vizuală a acestei Sf. Crucii de lumină în inima noastră este următoarea:

(în inimă, pe verticală de sus în jos, pe inspirație)

1.Duhule

5.curățește-mă 2.Sfinte/6.de toată 7.stricăciunea (pe orizontală, de la dr. la st.)

3.Duhul

4.Adevărului

e. Spovedirea și consumul de Agheasmă Mare.

e.1. Cu 1–2 zile înainte de examen întreaga familie trebuie să se spovedească.

Nu se spovedesc doar copiii care dau examenele, ci toată familia.

Dacă un părinte este ateu convins, atunci se va spovedi măcar părintele care are sfântă frică de Dumnezeu. Dacă niciun părinte nu vrea (nu poate) să se spovedească, atunci neapărat trebuie dus la biserică pentru spovedanie copilul care va da examenul.

e.2. Dacă copilul este spovedit, chiar **în dimineața zilei examenului, prima dată pe stomacul gol copilul va consuma 50–100 ml de Agheasmă Mare**, apoi după 10–15 minute va mânca micul dejun obișnuit.

Consumul de Agheasmă Mare dimineața înainte de examen are importanță vitală pentru rezultatul examenului, practic în timpul examenului Dumnezeu va lucra asupra minții copilului prin Harul adus de Agheasma Mare consumată dimineața.

Copii care sunt spovediți și au consumat Agheasmă Mare dimineața înainte de examene au mintea „brici“, sunt calmi, lucizi, atenți, rapizi, nu au emoții și reușesc să „vadă“ imediat toate soluțiile și rezolvările corecte.

Note:

– pentru creștinii ortodocși, este dezlegare canonică pentru consumul de Agheasmă Mare (dimineața pe stomacul gol) în scopul susținerii examenelor școlare și profesionale, indiferent de vârstă, indiferent de data anului, dacă în ziua precedentă persoana s-a **spovedit sub epitrahil la preotul ortodox**;

Pentru consumul de Agheasmă Mare, după spovedanie, vom cere binecuvântare și dezlegare de la preot.

– Harul din Agheasma Mare are „valoare“ certă la examene pentru copii și adulții care au fost botezați ortodox și care au rămas ortodocși (sunt valabile Taina Botezului și Taina Mirungerii).

Nu știi în ce măsură Harul din Agheasma Mare (care este făcută doar de preoții ortodocși), poate ajuta la examene persoanele care nu sunt botezate ortodox sau care s-au lepădat de ortodoxie și au trecut la alte credințe creștine (erezii, secte).

f. Rugăciunile pentru Sf.Maica Domnului.

f.1. Timp de 10–30 zile înaintea examenului, seara după orele 22 ne vom ruga la Sf.Maica Domnului. Vom face un mic canon de rugăciuni, însoțite de închinăciuni mici și Sfinte Cruci (făcute corect).

Stăm în picioare în fața unei icoane a Sf.Maicii Domnului și aprindem 1 lumânare.

Pentru fiecare rugăciune spusă mental, vom face câte o închinăciune mică și câte o Sf.Cruce (făcută corect, cu mâna dreaptă).

Cât timp arde această lumânare, ne vom ruga încontinuu. În mod aproximativ, cât timp lumânarea arde, vom spune/face 400–600 rugăciuni, cu tot atâtea Sfinte Cruci și închinăciuni mici.

Nu este ușor, este destul de obositor mai ales pentru cei care nu au această practică, mâna dreaptă ne va dura de la efortul Sfințelor Cruci, dar este o osteneală necesară și folositoare.

Vom folosi pe rând următoarele rugăciuni:

„Sf.Maica Domnului, te rog ajută–l(o) pe (numele) la examen/admitere“

– 100 rugăciuni, cu 100 Sf.Cruci și 100 închinăciuni mici (timp de aprox. 10 minute) și imediat apoi neapărat:

„Sf.Maica Domnului, te rog ajută–i la examen/admitere pe toți copiii binecredincioși care au nevoie de ajutorul tău“

– 100 rugăciuni, cu 100 Sf.Cruci și 100 închinăciuni mici (timp de aprox. 10 minute) și apoi reluăm cu prima rugăciune

f.2. În mod ideal, același canon de rugăciuni cu Sfinte Cruci și închinăciuni mici îl vom face acasă, chiar când copilul este în sala de examen (2–3 ore).

Copilul la școală dă testarea, iar noi acasă ne rugăm la Sf.Maica Domnului.

Nu vom sta în fața porților școlii/instituției pentru discuții inutile și bârfă, ci vom merge repede acasă pentru a ne ruga la Sf.Maica Domnului.

g. Respectarea zilelor de interdicție a păcatului legitim între soți.

Deși nu pare, trebuie mare atenție la aceste aspecte, deoarece cele mai mari și grave păcate care se fac în ziua de astăzi sunt cele pornite din desfrânare. Aceste păcate nespovedite și nepocăite vor stopa ajutorul pe care copilul l-ar fi putut primi de la Dumnezeu, pentru toate celelalte osteneli depuse.

g.1. Este obligatoriu ca părinții să respecte legile bisericesti cu privire la relațiile legitime între soți.

Acestea sunt interzise în zilele de miercuri, vineri, duminică (30 ore, de sâmbătă seara de la orele 18 până duminică la orele 24) și în cele 12 zile ale praznicelor împărătești. Această cumpătare trebuie să aibă loc cel puțin 2–3 luni înaintea examenului pe care îl va avea copilul.

Pentru a avea ajutorul lui Dumnezeu la examene, **cu 1–10 zile înainte de examenul copiilor, părinții se vor spovedi complet, inclusiv pentru păcatele sexuale făcute** (avort, prea–curvie, malahie, dependența de materiale XXX, plata serviciilor de prostituție, prostituție tip „corporate“ adică plata în salariul legal a serviciilor sexuale prestate ocazional/regulat pentru directorii din firmă, limbaj obscen, activitate pentru video chat, gânduri de imaginație, etc.).

g.2. Pentru a avea ajutorul lui Dumnezeu la examene, este obligatoriu ca și copiii mărișori (adolescenți, tineri, maturi) să respecte interdicțiile sexuale obligatorii.

Cei căsătoriți vor respecta zilele de interdicție menționate mai sus la punctul **f.1.**

Cei necăsătoriți trebuie să respecte o postire sexuală de cel puțin 40 zile înainte de

examen, timp în care nu au voie să facă curvii, malahie, vizionare de filme pornografice, imaginație sexuală, reverii sexuale, etc.

Cu 1–2 zile înainte de examen, în cadrul spovedaniei generale, adolescenții și tinerii vor spovedi inclusiv păcatele sexuale făcute.

Ca o paranteză, adolescenții și tinerii, căsătoriți sau necăsătoriți, niciodată nu au voie să realizeze păcatele sexuale care astăzi sunt banale: curvie, malahie, vizionare de filme pornografice, etc.

h. Acatistul pentru Sfânta Proscomidie și Acatistul pentru „Psaltirea neadormită”.

h.1. Acatistul pentru Sfânta Proscomidie are o „putere” mult mai mare comparativ cu acatistul simplu care se citește la Sfânta Masă.

Cu 6–12 luni înainte de examen, vorbiți cu preotul dvs. și dați-i un **Acatist pentru Sf.Proscomidie**, pentru a primi ajutorul lui Dumnezeu la examenele școlare și/sau profesionale care urmează.

Apoi preotul va citi acest acatist la Sf.Proscomidie în toate duminicile care urmează, timp de 6–12 luni.

Despre acatistele la Sf.Proscomidie puteți citi anterior în acest capitol, la sub-capitolul „**3.7.7.A. Sfânta Liturghie de duminică**”, la paragraful „**d.2. Împărtășirea duhovnicească prin miride**”.

Nu trebuie însă uitat că acest Acatist pentru Sf.Proscomidie nu reprezintă o rețetă miraculoasă pentru succes și reușită, indiferent de situație.

Noi înșine vom da „valoare” sporită acestui Acatist deosebit, noi înșine îi vom da „drepturi” lui Dumnezeu să ne ajute, dacă noi ne facem partea noastră de osteneală deja descrisă: facem învățătura intelectuală necesară, spovedirea părinților înainte de examen, spovedirea copiilor cu 1 zi înainte de examen, în ziua examenului dimineața pe stomacul gol prima dată copii consumă 50–100 ml Agheasmă Mare, copilul personal citește de 1–3 ori pe săptămână Acatistul Bunevestiri și PMD, părinții respectă legile bisericești cu privire la relațiile legitime între soți.

h.2. În mod ideal, cu 40–50 zile înainte de examen, vom merge la o mănăstire de bărbați/monahi, unde vom plăti un **Acatist pentru Sf.Proscomidie** pentru 40 zile și un **Acatist pentru „Psaltirea neadormită”**, tot pentru 40 zile.

Vom menționa pe aceste acatiste scopul lor, adică reușita la examen.

i. În sala de examen.

x. Nu ne vom rușina, și vom lua cu noi în sala de examen o mică iconiță a Sf.Maicii Domnului, pe care o vom așeza în fața noastră, chiar pe masa unde scriem lucrarea (dăm testarea scrisă).

Ori de câte ori avem un blocaj în examen, ne vom uita la această iconiță și-i vom cere ajutorul Sf.Maicii Domnului. Vom face acest lucru indiferent de tipul examenului (grilă, etc.) și indiferent de specificul profesional al examenului: de șoferi, medicină, IT, inginerie, programare, literatură, teologie, chimie, biologie, etc.

xx. Imediat înainte de începerea examenului vom face următoarele:

– ne vom da cu mir sfințit (cumpărat de la mănăstiri) pe frunte, spatele capului (zona occipitală), creștetul capului, palme, încheieturile mâinilor;

– cu mâna dreaptă vom face câte 3 Sf.Crucii peste: propriul corp, față, frunte, spatele

- capului (zona occipitală), creștetul capului, palme, încheieturile mâinilor;
- cu mâna dreaptă vom face câte 3 Sf.Crucii peste: masa de lucru, instrumentele de scris (lucru), foile de examen (inclusiv peste foile ciorne);
 - vom spune rg.Tatăl Nostru și rg.Împărate Ceresc;
 - vom spune o scurtă rugăciune personală, ne vom ruga lui Dumnezeu și Sf.Maicii Domnului să ne ajute la examen;
 - în tot timpul examenului vom spune „**Doamne, te rog mult, ajută-mă !**”.

3.7.11. Jertfa de hrănire a porumbeilor.

Sf.Serafim de Sarov a învățat pe stareții și mirenii din Rusia o mare taină duhovnicească: **creșterea și mai ales hrănirea porumbeilor duce la iertarea păcatelor celor adormiți și a celor vii.**

Se pare că doar porumbeii se pot ruga pentru neamul adormiților celor care îi hrănesc și doar la ei **aplecările/ciugulirile sunt considerate cu „valoare” de închinăciuni.**

Acesta este de fapt motivul pentru care veți vedea zeci de poze cu stareți, duhovnici, monahi și mireni din Rusia, din secolele 19 și 20, care hrăneau și creșteau porumbei, care se rugau și se plimbau printre porumbei, care atrăgeau cu mâncare porumbei, pe care veneau să se așeze porumbei.

Pentru acești titani ai ortodoxiei hrănirea porumbeilor nu era un hobby, o distracție sau relaxare, ci o necesitate duhovnicească.

În zilele noastre, taina duhovnicească a creșterii/hrănirii porumbeilor este știută și aplicată și de mulți mireni evlavioși români, mai ales din zona Moldovei.

1. Concret cum ne ajută porumbeii pe care îi hrănim.

x. Chiar dacă nu spunem/menim nimic, porumbeii se roagă automat pentru cei adormiți din neamul persoanei care îi hrănește.

Fiecare aplecare a porumbelului să ciugulească o bucățică de pâine este considerată în fața lui Dumnezeu ca o închinăciune pentru iertarea păcatelor celor adormiți, din neamul persoanei care îi hrănește.

Deci cu 2 pâini putem hrăni 20–40 porumbei, care vor face câteva sute de mici aplecări (ciuguliri), care în fața lui Dumnezeu sunt tot atâtea sute de închinăciuni pentru iertarea celor adormiți în neamul nostru.

xx. Dacă dorim, putem meni ca închinăciunile (ciugulirile) porumbeilor pe care îi hrănim să fie pentru binele celor vii sau pentru binele unei anumite persoane X. Ne vom ruga mental simplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog primește rugăciunile porumbeilor pe care îi hrănesc eu acum pentru binele lui X (numele)”

2. Despre hrănirea porumbeilor.

Porumbeii pot fi hrăniți cu multe soiuri de semințe, pâine feliată moale, pâine feliată cu semințe, Anafură (pâine sfințită), mix furajer.

a. În primul rând, porumbeii sunt foarte atrași de Anafura proaspătă de duminică, deoarece aceasta conține Harul Sf.Duh și îi ajută să fie sănătoși.

Întotdeauna duminică la prânz, după terminarea slujbei Sf.Liturghii și după ce mirenii

pleacă acasă de la biserică, întotdeauna mai rămân câteva punguțe cu Anafură proaspătă.

Duminica la prânz luați 2–5 punguțe cu Anafură rămasă la biserică și hrăniți porumbeii din propria curte, pe care îi găsiți prin pacuri, alei, la casele private ale vecinilor.

b. Dacă într-o zonă sunt mulți porumbei, aceștia nu se vor sătura doar cu câteva bucățele de Anafură, de aceea este bine să cumpărați și minim 1 pâine proaspătă (simplă, cu semințe, etc., fiecare după posibilități).

Pentru hrănirea a 100 porumbei vă vor trebui 2–3 pâini feliate.

Pâinile proaspete feliate sunt ideale pentru hrănirea porumbeilor în special în perioada toamna–iarna–primăvara, când afară este rece și carbohidrații din pâine îi vor încălzi și le vor da rapid energia necesară.

Din motive practice vom arunca feliile de pâine în direcții diferite, pentru ca toți porumbeii să aibă acces la pâine. Nu este nevoie să rupem bucățele din aceste felii de pâine, pur și simplu aruncăm în direcții diferite feliile întregi. O felie de pâine va fi rapid devorată de 5–7 porumbei.

Doar capetele/colțurile pâinilor le vom rupe și arunca sub formă de bucățele mici.

Dacă este o zi ceva mai rece de toamnă/iarnă și sunt flămânzi, un cârd de 100 porumbei vor mânca 1 pâine feliată de 400 grame în doar 1 minut.

Pentru a sătura iarna 100 porumbei flămânzi, vă vor trebui 3–4 pâini feliate (pâini de câte 400 grame).

În mod ideal, dacă avem posibilități financiare, vom hrăni porumbeii cu pâine feliată de calitate, proaspătă, care conține semințe.

c. Foarte apreciată de porumbei este hrana furajeră de calitate, cu care sunt hrănite păsările de curte.

Mă refer aici la hrana furajeră mixtă, care poate conține în cantități variate: granule șrot din miez de floarea soarelui, făină de soia, fulgi de ovăz, tărâțe de grâu, mazăre uscată, orez alb, mei, rapiță, sorg, calciu furajer, adaos de vitamine și minerale.

În piețe și pe internet există producători și oferte care vând mixuri speciale pentru hrănirea porumbeilor.

d. Porumbeii pot fi hrăniți și cu mix de semințe, care pot fi cumpărate de la orice magazin specializat sau de la supermarket-uri.

Note:

x. În general oamenii ies în parcuri și hrănesc porumbeii în zilele de sâmbătă și duminică, astfel că în celelalte zile ale săptămânii porumbeii cam „fac foamea”. Încercați să hrăniți porumbeii și în celelalte zile ale săptămânii, și mai ales dimineața, și în special în zilele mohorâte și/sau reci, când parcurile și aleile sunt aproape pustii de oameni.

Dar tocmai în aceste zile și ore porumbeii (și toate păsările din parcuri) au cea mai mare nevoie de ajutorul nostru.

xx. În mod ideal, mai întâi vom sfînti hrana pe care o dăm porumbeilor, prin participarea la slujba Sf.Maslu.

Vom duce la această slujbă pâinea feliată, mixul furajer și/sau semințele, și apoi cu acestea vom hrăni porumbeii și păsările din parcuri.

Alimentele sfințite la slujba Sf.Maslu vor avea Harul vindecător al Sf.Duh, deci cu

această hrană sfințită vom ajuta porumbeii și să fie sănătoși.

Din considerente practice, când mergem la biserică hrana vrac (semințele, mixul furajer) o vom pune într-o caserolă de plastic de 900 grame, rămasă de la iaurt (sau smântână).

Pentru fiecare pâine și fiecare caserolă plină pe care o punem pe masă în biserică, vom cumpăra (de la pangarul bisericii) și câte 1 lumânare, care ulterior va fi aprinsă în cadrul slujbei Sf. Maslu.

xxx. Deoarece trăim în vremurile antihristice de final, educația copiilor și hrănirea porumbeilor publici (din parcuri, de pe alei, de lângă piețe/hale, de lângă blocuri, de lângă biserici) este ocazia ideală pentru unii polițiști și agenți de pază de a „aplica legea”, adică de a interpreta unele legi locale așa cum doresc ei.

Concret, acești polițiști zeloși în căutarea de „infractori milostivi” vor da amenzi grele persoanelor care îndrăznesc să hrănească acești porumbei (în anul 2023 amenda pentru această „crimă” poate ajunge la 5.000 RON).

Pentru ei contează aplicarea legilor locale neclare (interpretabile) după criteriile lor personale, grija lor este să dea amenzi și să arate șefilor că ei „muncesc”. Dacă ai bani și nemulțumiri, poți apoi deschide un proces pentru anularea amenzii, timp în care ei își văd mai departe de „aplicarea legii”.

Desigur 99% din polițiști și agenți de pază nu văd nicio problemă în milostenia de hrănire a porumbeilor și mai ales dacă această activitate este făcută de un copil, dar 1% din polițiști trebuie să demonstreze că ei „muncesc” prin amendarea „infractorilor milostivi”.

Pentru a nu risca o astfel de situație, înainte de a hrăni porumbeii din locurile publice, întrebați polițiștii și agenții de pază zonali dacă ei permit această milostenie, de a hrăni porumbeii din zonă.

3. De ce creșterea și hrănirea porumbeilor este o jertfă duhovnicească și lumească.

Preocuparea de a crește porumbei domestici și/sau a hrăni porumbei sălbatici nu este tocmai o fericire pentru gospodăria mănăstirii și pentru gospodăriile aflate lângă mănăstiri.

Deoarece mănăstirile și gospodăriile mirenești aferente sunt de obicei situate în păduri sau lângă păduri, în mod natural porumbeii atrag încontinuu în zona lor prădători naturali precum sunt: uliul, șoimul, vulpea, dihorul, șacalul, pisicile sălbatice, pisicile domestice, etc.

Acolo unde uliul este atras de porumbei și începe să monitorizeze sistematic o zonă (1–X gospodării), în doar câteva zile toată atenția prădătorilor pădurii va fi orientată spre acea zonă (gospodărie).

Și toți acești prădători atacă nu doar porumbeii, ci orice vietate pe care pot ei să o mănânce: orice pui de pasăre, toate păsările adulte, pui mic de pisică, pui mic de câțel. Nu este tocmai o plăcere să stai cu uliul/șoimul care mereu patrulează în zbor deasupra mănăstirii sau gospodăriei, cu pisicile domestice mereu pofticioase la pânda pe garduri, și cu toate pisicile sălbatice, vulpile și toți dihorii leșinați de foame la marginea pădurii așteptând noaptea.

Ca o estimare subiectivă, prin acțiunea prădătorilor naturali, creșterea porumbeilor domestici aduce unei gospodării pierderea a 20–30% din porumbei și în plus pierderea

a 20–50% din păsările de curte (găini, rațe, găște, fazani, etc.).

Dintre toți prădătorii naturali atrași spre gospodărie de porumbei, de departe cel mai periculos este dihorul. Dacă cumva ai scăpat dihorul în adăposturile lor, într-o singură noapte 1 dihor îți omoară minim 20 porumbei și/sau minim 10 găini.

Nu degeaba creșterea și hrănirea porumbeilor este o jertfă, o osteneală: de timp, preocupare, grijă, răbdare, dragoste, protecție, mâncare, apă, bani. Pentru porumbei trebuie construite adăposturi speciale din lemn și plasă deasă, care să nu aibă nicio deschidere prin care s-ar putea strecura dihorul sau vulpea.

Și totuși, în pofida pierderilor aduse de prădătorii pădurii, de aproape 200 ani stareții și monahii ruși au continuat să crească și să hrănească porumbeii domestici și/sau sălbatici.

4. Despre ispitele care pot apare atunci când hrănim porumbeii.

Deoarece este o activitate duhovnicească care are efect, trebuie să ne așteptăm la unele ispite, mai ales când hrănim porumbeii din parcuri și locurile publice. Concret este vorba despre acțiunea demonilor, care doresc să ne împiedice în acțiunea noastră.

Iată mai jos doar câteva dintre ispitele reale pe care le putem întâlni, atunci când dorim să hrănim porumbeii:

a. Demonii vin și sperie/alungă porumbeii pe care îi hrănim.

Astfel se întâmplă că brusc, fără niciun motiv, toți porumbeii care mănâncă liniștiți zboară brusc în altă parte. În doar 1 secundă, cu o viteză de reacție extraordinară, simultan toți cei 20–100 porumbei pe care îi hrăneai vor pleca din fața ta.

Fără niciun motiv explicabil, absolut toți porumbeii lasă imediat semințele și/sau pâinea din fața lor și zboară departe de tine.

b. Porumbeii sunt alungați de o rafală bruscă și puternică de vânt, care vine doar peste zona lor (provocată de cauze naturale sau de demoni).

Porumbeilor nu le place să stea în zone cu vânt puternic, deci în 3–5 secunde cu toții vor pleca în altă parte.

c. Porumbeii sunt alungați de copii mici, care la rândul lor sunt încurajați de părinții lor să fugărească (alunge) porumbeii care tocmai atunci mănâncă.

După ce porumbeii pe care tu îi hrănești sunt alungați, părintele cu copilul pleacă satisfăcuți imediat în altă parte, în căutare de alte „senzații” distractive.

Doamne ferește să facem vreun comentariu sau reproș părintelui needucat, care își trimite copilul direct înspre porumbeii care tocmai atunci sunt hrăniți de tine. În acest caz tu vei deveni următoarea „distracție” pe care acest părinte o caută, pentru a-și face plimbarea de „relaxare” prin parc.

Copii mici care îndrăgesc porumbeii ar dori să le dea de mâncare, să-i privească, să se bucure liniștiți de prezența lor (fără să-i sperie/alunge), etc., dar unii copii sunt duși de părinții lor în altă parte, pentru alte distracții mai interesante.

Din păcate pentru unii părinți, hrănirea porumbeilor este o activitate educativă fără rost, fără sens, plicticoasă, inutilă.

Etc.

Deci pot apare multe situații când porumbeii pe care îi hrănești pleacă în altă parte. În aceste cazuri nu ne descurajăm, ci facem puțină răbdare și îi așteptăm să revină înapoi

în zona noastră.

Porumbeii nu pleacă definitiv dintr-o zonă unde știi că primesc mâncare bună, care le place. După aproximativ 5 minute va reveni în zona noastră un mascul–cercetaș, care va verifica dacă zona mai prezintă pericole.

Dacă suntem atenți și îi dăm acestui porumbel ceva de mâncare, acesta va semnaliza ceilalți porumbei și în doar 1 minut tot cârdul va fi înapoi în zona de hrănire.

Dar după alte 5–10 minute este posibil să apară altă ispită și iar toți porumbeii vor fi alungați de lângă tine. Și iar trebuie să faci puțină răbdare și să aștepti să revină înapoi. Și tot așa, până când termini să le dai toată mâncarea pe care ai cumpărat-o pentru ei. Cu adevărat, nicio activitate duhovnicească, oricât de mică, nu se poate face și continua fără puțină atenție, răbdare, dragoste.

3.7.12. Jertfa de participare la pelerinaje: la Sfintele Moaște, la sfintele icoane, la Locurile Sfinte, la mănăstiri, la schituri, etc.

x. Există multe motive binecuvântate pentru care mireni fac osteneala de a merge în pelerinaje:

– în scop duhovnicesc–turistic, mai mult pentru a scăpa de stress, pentru încântarea unor peisaje frumoase, pentru ocazia de a întâlni oameni buni, pentru a cunoaște istorie, pentru a cunoaște locurile și tradițiile, pentru recreația copiilor, pentru a mânca la restaurante cu specific local, pentru a face drumeții pe munte, pentru a vizita muzee, etc.;

Desigur că și aceste pelerinaje sunt bune și folositoare, este de preferat un pelerinaj turistic la mănăstiri și/sau Sfintele Locuri, decât să ne cheltuim timpul și banii cu alte scopuri inutile.

– pentru ca Dumnezeu să ne ierte din păcate, știut fiind că Sf.Înger personal ne va număra fiecare pas și fiecare RON (euro) cheltuit în acest scop;

– ca o formă de evlavie, credință, devotament și dragoste pentru Dumnezeu și Sfinți;

– pentru a participa la sfintele slujbe ale mănăstirilor;

– pentru găsirea unui duhovnic potrivit cu vârsta noastră și cu experiența noastră de viață;

– pentru a lăsa acatiste de 40 zile, care vor fi citite la „Psaltirea neadormită“;

– pentru a lăsa acatiste (pentru vii) și pomelnice (pentru adormiți), care apoi vor fi citite în cadrul slujbelor;

– pentru a lăsa acatiste de ajutor și rezolvare a unor diverse situații de viață lumești: căsătorie, naștere de copii, găsirea unui serviciu, dobândirea dreptății juridice, cumpărări, vânzări, etc.;

– pentru a dobândi sănătate;

– pentru a face milostenii cu săracii pe care îi vom găsi pe drum și în zona mănăstirilor;

– pentru a cumpăra cărți, sticlute cu mir, cruciulițe, tămâie, metaniere, diverse obiecte de cult ortodox, diverse obiecte și bunuri tradiționale românești;

Etc.

xx. O osteneală deosebită este de a participa la pelerinajele anuale care au loc cu ocazia unor mari sfinți, precum sunt: Sf.Parascheva de la Iași, Sf.Teodora de la Măn.Sihla, Sf.Dimitrie de la București, Sf.Filofteia de la Curtea de Argeș, Sf.Calinic de la

Cernica, etc.

În urma dezorganizării organizate în luna octombrie 2023 de Episcopiile locale la pelerinajele de la Iași și București, se pot trage unele concluzii utile:

– pelerinajele la Sf.Moaște nu sunt ocazii ale Episcopilor (și episcopilor) de a face bani, ci sunt ocazii de a promova credința și ortodoxia în rândul oamenilor.

Concret, toate tarabele cu obiecte bisericești organizate în Dealul Patriarhiei aveau prețuri cu mult peste cele normale, unele obiecte de cult fiind chiar și cu 30% peste prețul lor obișnuit. Mulți credincioși doritori să cumpere câte ceva au fost efectiv „alungați” de prețurile cerute la aceste tarabe.

În acest aspect Patriarhia din București a lăsat impresia jenantă că s-au folosit de pelerinaj pentru a produce bani, cât mai mulți bani. Probabil că la Patriarhia BOR încă nu s-a aflat că 95% din pelerini sunt oameni „simplici”, cu venituri minime și medii, care nu au bani pentru prețuri „speciale”.

În mod normal situația trebuia să fie invers, adică cu ocazia pelerinajului obiectele de cult vândute la tarabele și magazinele Patriarhiei trebuiau să fie la cel mai mic preț posibil.

– cărțile cu acatiste trebuie date credincioșilor când încă stau la rând, pentru a avea timp să citească acatistul corespunzător.

– Episcopiile trebuie să colaboreze cu primăriile locale, pentru a suplimenta numărul coșurilor de gunoi stradale existente.

Concret, tot pelerinajul organizat la București la Moaștele Sfinților Dimitrie a fost însoțit de o continuă mizerie stradală (pungi, sticle, cartoane), deoarece primăria locală nu a instalat niciun coș de gunoi suplimentar de-a lungul traseului pe care l-au urmat câteva zeci de mii de oameni.

– Episcopiile trebuie să colaboreze cu primăriile locale, pentru a ajuta oamenii care stau la rând cu ceai cald, cafea, apă, bomboane, jeleuri, sandwich-uri simple, etc.

În acest aspect Primăria locală și Patriarhia din București s-au dovedit a fi o prezență foarte strictă, limitată și sărăcăcioasă, comparativ cu situația de la Iași unde pelerinii au primit cu generozitate pe tot traseul tot ce aveau nevoie.

La pelerinajul din București situația a fost cât de cât salvată de milosteniile unor persoane fizice și firme locale, care au donat pelerinilor în limita posibilităților lor câteva pungi cu jeleuri, câteva pungi cu bomboane, ceva biscuiți, ceva chips-uri, ceva eugenii, ceva sandwich-uri, câteva sticle cu apă. A lipsit cu desăvârșire apa în cantitățile necesare, ceaiul cald, cafeaua.

Fac evaluările de „ceva” și „câteva” raportându-mă la numărul pelerinilor, milosteniile făcute neacoperind decât maxim 20–30% din necesarul care trebuia făcut.

Cel puțin în ziua când am stat eu la rând la pelerinajul din București, milosteniile făcute de firmele donatoare s-au dat oamenilor doar în ultimii 100 metri, când mulți oameni deja erau epuizați după 9 ore de stat în picioare și fără să fi băut un strop de apă (ceai, cafea).

Acest lucru arată dezinteresul Patriarhiei pentru a coopera Primăria locală și alte firme (contra cost), pentru a exista un suport efectiv dat pelerinilor.

– Episcopiile și mai ales jandarmii nu trebuie să accepte pelerinajul electoral (acceptat de Episcopii pentru bani) și introducerea în fața rândului a „grupurilor organizate” venite cu preoți și autocare din alte zone ale țării.

Concret, tot pelerinajul organizat la Iași a fost continuu însoțit de supărarea și huiduielile miilor de oameni care au stat civilizat la rând cu copii mici chiar și 18–24 ore, care și-au exprimat firesc nemulțumirea pentru zecile de autocare care aduceau neîncetat „grupuri organizate” care nu au respectat rândul și au fost introduse în fața rândului.

La protestele justificate ale oamenilor, jandarmii responsabili spuneau că nu au ce face, că trebuie să lase aceste „grupuri organizate” cu primari și preoți să intre în fața rândului, deoarece acestea sunt ordinele date direct de Mitropolia Iașilor.

Oare de ce la Mitropolia Iașilor (pseudo-mitropolitul eretic-ecumenist Teofan) au dat astfel de ordine incorecte și abuzive, care ridică suspiciunea primirii unor bani?

De ce să ne folosim de ocazia unui pelerinaj pentru a primi bani, chiar cu certitudinea apariției unor certuri între oameni? Sau cearta între oameni a fost scopul introducerii peste rând a câtorva mii de „pelerini” veniți în grup organizat. Că doar dracul nu stă degeaba și lucrează continuu prin oamenii lui.

După ce au făcut „pelerinaj” la Iași și s-au umplut de energia negativă a miilor de cetățeni corecți care i-au înjurat (verbal, mental), apoi fără pic de rușine unii „pelerini” s-au lăudat pe internet ce descurcăreț a fost primarul lor care le-a organizat „pelerinajul electoral” (care a fost oferit gratuit): „la ora 4 dimineață autobuzul a ajuns în Iași, iar la ora 12 deja eram înapoi în parcare, să plecăm spre casă”.

În doar 8 ore „pelerinii” descurcăreți le-au făcut pe toate: au ajuns în fața Mitropoliei (2 km), au sărit rândul, s-au închinat la Sf.Parasceva, au făcut shopping printre zecile de tarabe, au mâncat, s-au plimbat, au făcut poze, au ajuns înapoi la autocare (2 km). O adevărată performanță de „pelerin” descurcăreț

– Sub nicio excepție Episcopiile și mai ales jandarmii nu trebuie să accepte practica incorectă și jignitoare a românului așa-zis descurcăreț: 1 om stă corect la rând, dar apoi pe traseu lângă acest om se mai alipesc 20–100 prieteni, rude, vecini, cunoscuți. În acest caz, singura excepție care poate fi acordată este doar pentru membrii propriei familii (rudenie de gradul 1): soțul sau soția, proprii copii.

– În fiecare zi de pelerinaj trebuie stabilite câteva ore clare, în care peste rândul principal poate fi acceptat și un rând secundar/distinct, de unde pot fi acceptați și adulții care au copii mici până în vârstă de 7 ani (vârsta se dovedește cu certificatul de naștere).

Spre exemplu, perioada de pelerinaj pentru familiile cu copii mici sub 7 ani poate fi zilnic între orele 10–18.

Nu este deloc normal ca familiile cu copii mici sub 7 ani să stea la rând 18–24 ore, cum a fost la pelerinajul de la Iași (și în plus cu miile de „pelerini” adulți care nu au stat la rând). Nici nu este normal cum a fost în București, când la orele 22 noaptea oamenii cu copii de 10–15 ani strigau nemulțumiți jandarmilor „Noi avem prioritate” (?!), în fața oamenilor care aveau deja 8–9 ore de stat la rând.

– Episcopiile trebuie să aibă grijă, să discute în prealabil cu regiile autonome de transport în comun extinderea perioadei de funcționare a unor linii de autobuz (tramvai), pe toată perioada nopților de pelerinaj.

Practic cât timp există pelerinajul, trebuie să existe 7–10 linii de transport care să acopere aproximativ toate zonele orașului și să funcționeze încontinuu, 24 ore.

În orașele mici nu este o problemă, dar ce te faci în București, unde miile de pelerini au

rămas (după orele 23) fără niciun mijloc de transport funcțional din zona Dealului Patriarhiei.

O mare amărăciune au avut miile de pelerini de la București când au aflat că din zona Dealului Patriarhiei nu mai există nicio linie de transport funcțională după programul obișnuit (orele 23), spre deosebire de petrecerile organizate în zona Lacului Morii, unde organizatorii au avut grija ca din acea zonă să existe câteva linii de transport funcționale și după orele 23.

Deci organizatorii de la Lacul Morii au avut grijă ca petrecăreții lor să ajungă cu bine acasă (și bravo lor pentru acest aspect), în schimb Patriarhia BOR nu a avut nicio considerație și grijă pentru pelerinii veniți la Sfinții Dimitrie.

xxx. Din punct de vedere duhovnicesc, pelerinajul la Sfintele Moaște, sfinte icoane, etc., are o valoare direct proporțională cu osteneala făcută:

– au o mare „valoare” duhovnicească banii cheltuiți, orele de mers/condus cu mașina, orele de stat corect și civilizat la rând;

Nu are nicio „valoare” duhovnicească ceea ce au făcut credincioșii veniți cu autobuzele la Iași în octombrie 2023, care au venit cu miile în „grup organizat” și nu au stat la rândul organizat.

Surprinzător este că preoții care erau cu acești oameni nu le-au spus că „pelerinajul electoral” organizat de primarii lor (în mod gratuit) le va „fura” toată osteneala depusă.

Tot ce au realizat acești oameni „descurcăreți” este că s-au încărcat cu multe păcate și foarte foarte multe energii negative (din nemulțumirile celor care stăteau corect la rând), care în timp se vor concretiza în boli, neazuri și accidente.

Concluzia este simplă: nu faceți „pelerinaj electoral” dacă primarul și/sau preotul descurcăreț vă promite așa ceva (cu nerespectarea rândului stabilit de autorități), nu faceți „pelerinaj electoral” chiar dacă cineva v-ar da bani pentru o asemenea ispravă.

Important: un pelerinaj va fi cu atât mai obositor, greu, dur, dificil și cu multe ore de stat la rând, cu cât sunt mai multe păcate personale de „șters”.

Pelerinajul foarte obositor de la Iași din 2023 unde s-a stat la rând 18–24 ore, arată că astfel s-au „spălat” foarte multe din păcatele celor peste 350.000 pelerini participanți.

– acatistele (pentru vii) și pomelnicele (pentru adormiți), pe care le lăsăm în cutiile existente aproape de racla cu Sfintele Moaște;

– toate milosteniile făcute săracilor cu această ocazie;

– citirea rugăciunilor canonice;

Din punct de vedere monahal și bisericesc, vom da o mare „valoare” unui pelerinaj, dacă cât timp stăm la rând ne vom sili să citim următoarele lecturi/rugăciuni:

acatistul corespunzător Sfântului (și eventual Canonul său, dacă există);

toate cele 4 Sf.Evanghelii;

toată Psaltirea.

Deci în orele pelerinajului mai întâi citim aceste lecturi/rugăciuni și apoi discutăm, socializăm, întrebăm, răspundem, povestim, etc. (adică facem vorbire în deșert).

– rugăciunile personale pe care le spunem mental cât timp stăm la rând.

3.7.13. Jertfa pentru a dezvolta în mod conștient anumite virtuți ale sufletului.

Ne propunem ca în fiecare zi să depunem osteneala psihică și sufletească pentru a dezvolta anumite virtuți ale sufletului.

Tot ce este valabil pentru activitățile lumești se aplică și la efortul de creștere a virtuților sufletului.

La câteva aspecte trebuie să fim (deosebit de) atenți:

1. Scopul pentru care facem această asceză.

Virtuțile sufletului trebuiesc înțelese nu ca scopuri finale „în sine”, ci ca fiind mijloace de urcare spre scopul fundamental: dobândirea dragostei pentru Dumnezeu, trăirea cu și în Dumnezeu.

Nu se primește Harul Sf.Duh pentru lucrarea virtuților „în sine”, ele însele fiind scopuri finale, deoarece această înșelare duhovnicească duce real la creșterea slavei deșarte și a mândriei (înseamnă cădere prin ispită „de dreapta”). Apoi mândria cunoscută sau ascunsă poate transforma orice virtute în patima ei opozabilă.

De exemplu: dacă dezvoltăm înfrânarea și cumpătarea ca scopuri „în sine”, vom crește o mândrie ascunsă care în timp va dezvolta neînfrânarea, nepăsarea și patima lăcomiei alimentare.

DEZVOLTĂM VIRTUȚILE „ÎN SINE” CA SCOPURI FINALE = VIRTUȚILE LUCRATE CRESC INSEIZABIL O MÂNDRIE ASCUNSĂ = MÂNDRIA ASCUNSĂ VA CREȘTE ÎN SUFLETUL NOSTRU PATIMILE OPOZABILE VIRTUȚILOR DOBÂNDITE.

Să ne creștem virtuțile sufletului cu preocupare, dedicație, răbdare, voință, atenție, având ca motivație pentru acest efort dragostea pentru Dumnezeu.

Să nu lucrăm virtuțile fără sens și scop duhovnicesc, ca fiind scopuri „în sine”, care în timp vor deveni ispite „de dreapta” pentru creșterea slavei deșarte și a mândriei. Când lucrăm virtuțile având în minte dragostea pentru Dumnezeu ne vom smeri mintea și sufletul și nu vom mai dezvolta slavă deșartă și mândrie.

2. Virtuți pe care putem să le dezvoltăm, subordonându-le dragostei pentru Dumnezeu.

În mod esențial, **orice virtute a sufletului se dezvoltă în mod conștient, prin folosirea conștientă a ATENȚIEI, VOINȚEI ȘI RĂBDĂRII de a dezvolta acea virtute.**

Mai precis are loc următorul proces:

ACTIVAREA PUTERILOR PRINCIPALE ALE SUFLETULUI =

– **CURAJUL DUHOVNICESC**, care implică credința în Dumnezeu, Mântuitorul Iisus Hristos, Sf.Maica Domnului;

– **ATENȚIA**, care înseamnă atenție conștientă și continuă la sine (luarea aminte la sine);

– **RĂBDAREA**, care implică sfânta frică de Dumnezeu și dragostea pentru Dumnezeu;

– **VOINȚA**, care implică: silire de sine, osteneală conștientă, disciplină, hotărâre, fermitate, seriozitate, determinare, continuitate, stabilitate;

= DUCE LA OSTENEALA CONȘTIENTĂ PENTRU DESPĂTIMIRE ȘI LUCRAREA VIRTUȚILOR SUFLETULUI.

Exemple de virtuți:

a. Ne silim să dezvoltăm/exersăm în mod conștient **O VIRTUTE OPOZABILĂ** patimilor pe care le avem:

– tăcerea, smerirea de sine, răbdarea, înfrânarea, stăpânirea de sine, voința, libertatea voinței, dacă suferim de patima mâniei;

– tăcerea și înfrânarea, dacă suferim de păcatele vorbirii: clevetire, vorbire în deșert, comentare, criticism, contrazicere, cântire, judecare, osândirea aproapelui, etc.;

– cumpătarea, înfrânarea, stăpânirea de sine, smerirea de sine, răbdarea, voința, dacă suferim de lăcomie alimentară, desfrânare, alcoolism sau jocuri de noroc;

– răbdarea, voința (silirea de sine), hotărârea (determinarea), sfânta frică de Dumnezeu, dacă suferim de trândăvie;

etc.

Pentru stoparea oricăror patimi, pe lângă virtutea principală opozabilă, întotdeauna trebuie să ne folosim în mod conștient și de următoarele: tăcerea, luarea aminte la sine (vigilență de sine), stăpânirea de sine, smerirea de sine, răbdarea, libertatea voinței, voința, hotărârea (determinarea), curajul, împotrivirea imediată cu *rugăciunea lui Iisus*, sfânta frică de Dumnezeu, dragostea pentru Dumnezeu.

ASCEZĂ ȘI VIRTUȚI NECESARE, PENTRU A LUPTA CONTRA PATIMILOR TRUPEȘTI =

1. SFÂNTĂ FRICĂ DE DUMNEZEU, CURAJ ȘI VOIŢĂ CONȘTIENȚĂ, PENTRU A ACTIVA/FOLOSI URMĂTOARELE VIRTUȚI NECESARE (de la punctele 2–4) +

2. CALM + TĂCERE + ATENȚIE (LUARE AMINTE LA SINE, STĂPÂNIRE DE SINE) + PACEA MINTII (GÂNDURILOR) + VOIŢĂ + RĂBDARE + SMERITĂ CUGETARE (SMERIRE DE SINE) + ÎNFRÂNARE + CUMPĂTARE/ABȚINERE +

3. RUGĂCIUNE PERSONALĂ DE AJUTOR CĂTRE DUMNEZEU („Doamne ajută-mă”, etc.) +

4. ASCEZA TRUPULUI: METANII MARI, ÎNCHINĂCIUNI MICI CU SFINTE CRUCI.

Notă: Procesul de despățimire va aduce cu sine și ispitele relaționale–casnice, pe care demonii le vor declanșa împotriva noastră atunci când dorim să ne despățimim de patimi duhul, sufletul și trupul.

Aceste ispite care vor veni dinspre lume și casnici le vom birui cu următoarele virtuți: tăcerea, răbdarea răului din oameni, stăpânirea de sine, voința, libertatea voinței, blândețea, iertarea oamenilor care ne provoacă/ispitesc, rugăciunea către Dumnezeu pentru oamenii îndrăciți care ne provoacă/ispitesc.

b. Ne silim să dezvoltăm/exersăm în mod conștient **O VIRTUTE PE ZI**, pe care o putem lucra în singurătate, atunci când suntem singuri, precum sunt și următoarele:

luarea aminte la sine, supravegherea de sine, voința, libertatea voinței, „încărcarea” minții cu disciplina rugăciunii, sfânta frică de Dumnezeu, dragostea pentru Dumnezeu, smerita cugetare, ne–îndreptățirea de sine, *rugăciunea lui Iisus*.

c. Ne silim să dezvoltăm/exersăm în mod conștient **O VIRTUTE PE ZI**, care ne este necesară și obligatorie pentru realizarea pravilei de rugăciune:

credința, curajul, răbdarea, voința, silirea de sine, efortul conștient, disciplina, smerenia (smerirea de sine), prezența conștientă (luarea aminte la sine, atenția la gânduri, controlul gândurilor), neîncetat în timpul zilei rugăciunea minții fără

împrăștiere, dragostea pentru Dumnezeu.

d. Ne silim să dezvoltăm/exersăm în mod conștient **O VIRTUTE PE ZI**, care ne este necesară și obligatorie pentru depășirea ispitelor vieții cotidiene, cu care Dumnezeu ne încearcă (testează).

Pentru depășirea acestor ispite va trebui să dezvoltăm: libertatea voinței, înfrânarea, bunătatea, stăpânirea de sine, tăcerea/înfrânarea vorbirii, smerirea de sine, dragostea de aproapele, milostenia, blândețea, iertarea, etc.;

Datorită ispitelor pe care le primim, lucrăm în mod conștient virtutea aleasă timp de minim 5–10 zile, până când simțim că am „crescut-o” cât de cât, apoi trecem la următoarea virtute dorită, etc.

e. Ne silim să dezvoltăm/exersăm în mod conștient **O VIRTUTE PE ZI**, dintre cele 4 care ne sunt necesare pentru a fi „săraci cu duhul”, ca o condiție pentru a ajunge în Împărăția Cerurilor:

– curăție sufletească și trupească (despățimire, feciorie, cuminenie, înfrânare, famen prin voință);

– smerită cugetare (gândire smerită, smerenie, neîncetată rugăciune a minții);

– răbdare și iar răbdare;

– dragoste nesfârșită pentru Dumnezeu, dragoste pentru aproapele.

Practic la aceste virtuți/calități se referă Mântuitorul Iisus Hristos, când în „Predica de pe Munte” ne spune: „*Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.*”

Expresia „sărac cu duhul” nu se referă la a fi prost, naiv, idiot, retardat, lipsit de inteligență, modest, simplu, cuminte, etc., ci se referă la cele 4 virtuți menționate.

f. Ne silim să dezvoltăm/exersăm în mod conștient **VIRTUȚILE ESENȚIALE/NECESARE pentru TREZVIA MINȚII** (vezi anterior în acest capitol paragraful 3.5.2):

VIRTUȚILE ESENȚIALE/NECESARE PENTRU TREZVIA MINȚII =

1. SFÂNTĂ FRICĂ DE DUMNEZEU, CURAJ ȘI VOINȚĂ, PENTRU A ACTIVA/FOLOSI URMĂTOARELE VIRTUȚI NECESARE (de la punctele 2–7) +

2. TĂCERE + CALM + RELAXAT + LINIȘTIT + PACEA MINȚII (GÂNDURILOR) + SIMPLITATE + BLÂNDEȚE + ÎNFRÂNARE + CUMPĂTARE/ABȚINERE +

3. VIGILENȚĂ, ATENȚIE CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ LA SINE (LUARE AMINTE LA SINE, STĂPÂNIRE DE SINE) +

4. RĂBDARE (STARE DE „AȘTEPTARE ACTIVĂ–LUCRATIVĂ”) +

5. VOINȚĂ, SILIRE DE SINE, OSTENEALĂ DE SINE (implică să fii hotărât, determinat, ferm, disciplinat serios, categoric, definitiv) +

6. RUGĂCIUNEA LUI IISUS, COMPLETĂ ATENȚIE LA CUVINTELE RUGĂCIUNII, TRĂIRE SUFLETEASCĂ CALITATIVĂ +

7. SMERENIE (smerită cugetare, smerire de sine, „întristarea cea bună”, cuminenia duhului, umilința duhului, răbdare, simplitate, psalmul 50).

g. În aceste vremuri „de final” ale unei epoci degenerate prin nepăsare, trădare, apostazie, necredință, etc., cele mai importante virtuți pe care trebuie să le dezvoltăm sunt următoarele:

VIRTUȚILE ESENȚIALE/NECESARE PENTRU ORICE SITUAȚIE DE VIAȚĂ =

1. DREAPTA CREDINȚĂ CREȘTIN–ORTODOXĂ, STRĂMOȘEASCĂ ȘI APOSTOLICĂ;
2. CURAJUL DUHOVNICESC;
3. ATENȚIA (atenție conștientă și continuă la sine, luarea aminte la sine, este baza trezviei);
4. VOINȚA ȘI LIBERTATEA VOINȚEI (care implică: silire de sine, osteneală conștientă, disciplină, hotărâre, fermitate, seriozitate, determinare, continuitate, stabilitate);
5. BUNĂTATEA, care face posibilă milostenia, jertfirea pentru ceilalți;
6. BLÂNDEȚEA, care duce la smerenie;
7. RĂBDAREA (este o formă de smerire de sine, este o stare de „așteptare activă–lucrativă“), care duce la blândețe și smerenie;
8. SMERENIA (SMERIREA DE SINE, SMERITA CUGETARE), care duce la dragostea pentru aproapele și la DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU.

Dreapta credință, curajul, atenția, voința, bunătatea, blândețea, răbdarea și smerenia sunt cele 8 virtuți (puteri ale sufletului) esențiale și obligatorii, prin care le vom dobândi pe toate: vom dezvolta orice altă virtute, vom trece de ispite și încercări, ne vom despătimi, etc.

x. Nu poate exista stabilitate în creșterea acestor 8 virtuți fără dragostea pentru Dumnezeu, toate creșterile duhovnicești au loc în cadrul acestei trăiri.

Toate aceste virtuți trebuiesc conjugate/înmulțite prin **DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU**. Dragostea pentru Dumnezeu este super–virtutea care suține și dezvoltă dobândirea virtuților menționate. Dragostea pentru Dumnezeu este „factorul X” tainic, de înmulțire și întărire a virtuților menționate.

Părintele arhimandrit Elpidie Vaianakis (din insula Rhodos, Grecia) ne învață că dragostea pentru Dumnezeu se manifestă concret prin următoarele aspecte:

încrederea în Dumnezeu: siguranța, nădejdea, bizuirea, convingerea, asigurarea;

credința în Dumnezeu: credințioșia, cinstea, respectul, evlavia, smerenia;

ascultarea de voia lui Dumnezeu: cuminența, umilința, acceptarea, supunerea;

devotamentul pentru Dumnezeu: fermitatea, neclintirea, stabilitatea, continuitatea, dăruirea, fidelitatea, loialitatea;

recunoștința pentru Dumnezeu: grațitudinea, mulțumirea, datoria morală, aducerea aminte, recunoașterea publică, îndreptarea (schimbarea, căința, pocăința);

asceza pentru Dumnezeu: citirea cărților duhovnicești, rugăciunea (privegherea, evlavia), metaniile mari, postirea, milostenia, Sfânta Cruce, disciplina gândirii (prezența conștientă, trezvia minții), viața liturgică, pocăința (spovedire, împărtășire);

lucrarea publică a Adevărului: apărarea, mărturisirea, recunoașterea, promovarea, nu promovezi în mod conștient sistemul minciunii (frica, propaganda, omisiunea, etc.).

jertfa pentru Dumnezeu: suferința psihică (umilirea, necinstea, nedreptatea, înjosirile, calomniile, falsurile, hărțuirile, acuzele mincinoase, etc), suferința fizică (lovirile, foamea, setea, frigul, privarea de libertate), munca silnică, mucenicia (uciderea).

Dragostea pentru Dumnezeu (cu toate atributele menționate), include și următoarele: dragostea pentru Mântuitorul Iisus Hristos, dragostea pentru Sfântul Duh de viață Făcătorul, dragostea pentru Prea Sfânta Maica Domnului, dragostea pentru Sfinții din Cer, dragostea pentru Sfintele Cereștile Puteri, dragostea pentru semeni, dragostea

pentru Viață, pentru Natură, pentru întreaga Creație.

xx. Trebuie să fim atenți la aceste virtuți, pentru a suporta răul din oameni, pentru a suporta ispitele pe care ni le trimite Dumnezeu, pentru a lupta și învinge gândurile patimilor, pentru a avea o continuitate în pravilele de rugăciune propuse.

De exemplu, astăzi ne propunem să ne exersăm RĂBDAREA și rugăm pe bunul Dumnezeu să ne trimită ispitele (conform cu puterea noastră duhovnicească) pentru a ne duce lupta de creștere a răbdării.

În consecință, să nu fim surprinși sau nemulțumiți că exact în această zi avem parte de stat la ghișee unde funcționarul muncește încet, că ne lovim de oameni nepăsători sau indolenți, că stăm mai mult în trafic, că ne lovim de tot felul de probleme și discuții pe care le putem rezolva doar dacă dăm dovadă (și) de răbdare.

3. În ultimă instanță, toate virtuțile sunt posibile, „activate”, susținute, inițiate, dezvoltate, continuate, perfecționate, prin voință și libertatea voinței.

x. Doar prin libertatea voinței și prin osteneala conștientă a voinței putem avea: atenție, luare aminte la sine, blândețe, bunătate, curaj, credință, răbdare, etc. Toate aceste virtuți nu vin „de la sine”, ci întotdeauna acestea se obțin printr-o intenționalitate, printr-un act de intenție, de alegere, care în final este implementat prin osteneala conștientă a voinței.

ORICE STARE DE NORMALITATE PSIHICĂ–SUFLETEASCĂ ȘI ORICE CREȘTERE DUHOVNICEASCĂ = ARE LOC PRIN DECIZIE (LIBERTATEA VOINȚEI) + FOLOSIREA CONȘTIENȚĂ A VOINȚEI.

Creșterea duhovnicească nu are nevoie de o voință tip „spectacol”, adică azi facem impresie (pentru noi înșine, pentru cei din jur) cu ceva rezultate remarcabile, dar apoi cădem în nelucrare pentru următoarele 1–X zile.

Creșterea duhovnicească are nevoie de o voință tip „picătură”: smerită, tăcută, constantă, nevăzută, perseverentă, tenace, care lucrează puțin dar cu o continuitate zilnică.

xx. Nu degeaba marii duhovnici din trecut au profetizat că slăbirea voinței va fi o cauză principală a căderilor duhovnicești din vremurile „de pe urmă” (pe care le trăim acum). Și exact așa am ajuns, oamenii din ziua de astăzi nu mai au intenționalitate (libertatea voinței) și voință pentru: a munci de calitate, a se ruga calitativ, a fi atenți la sine, a fi creativi, a citi lecturi calitative, a se opune tiraniei și satanismului, a fi critici, a fi autonomi mental, a da copiilor lor o educație morală–religioasă–civică, a–și propune o asceză ortodoxă, etc.

Oamenii moderni au o „existență” căldicică și zombificată de televizoare, internet, filme, mall, shopping, city breaks, jocuri, droguri, alimentație chimicalizată, alcool, desfrânare, carierism, amantlăcuri, disperare după bani, trădare de aproapele, vrăjitorie, etc.

4. Nu orice preocupare și nu orice activitate duce la creșterea virtuților sufletului.

Există un secret al dezvoltării și cultivării virtuților sufletului.

Simpla gândire la virtutea dorită nu face ca în timp sufletul să capete acea virtute.

De exemplu, prin atenție și focusare putem să ne exersăm relaxarea, calmul și

stăpânirea de sine, dar acestea nu vor crește virtuți ale sufletului precum blândețea, răbdarea sau smerenia.

Aici este secretul. Singura modalitate profundă și stabilă de a ne crește virtuțile sufletului este rugăciunea.

Pentru dezvoltarea conștientă și dedicată a unei virtuți este totuși necesară respectarea unei pravile zilnice de rugăciune de minim 1 oră pe zi.

PENTRU DEZVOLTAREA RAPIDĂ, CONȘTIENTĂ ȘI FOCUSATĂ A VIRTUȚII BLÂNDEȚII, CITEȘTE ZILNIC ORICE RUGĂCIUNI, TIMP DE MINIM 1 ORĂ.

Indiferent dacă în această oră citești acatiste, paraclise sau psalmi, timpul alocat pentru rugăciune va duce la întărirea virtuții propuse în mod conștient.

Indiferent de virtutea dorită, prin respectarea unei pravile zilnice de rugăciune cresc și se întăresc „din oficiu” virtuți precum blândețea, răbdarea, dragostea, iertarea și smerenia.

5. În ultima lor formă de manifestare (intensitate, profunzime), virtuțile sunt harisme ale Sfântului Duh, daruri „peste fire” pe care Mântuitorul Iisus Hristos le face oamenilor vrednici de ele.

Toate virtuțile sufletului se dezvoltă în mod normal și natural, treptat, prin: post, rugăciune, răbdare, voință, neîncetată „prezență conștientă” și neîncetată „trezvie a minții.”

Dar nu este de lepădat nici ideea de a avea preocuparea rațională și conștientă de a ne dezvolta virtuțile sufletului cu ocazia fiecărei ispite pe care o avem în timpul zilei. Dimpotrivă.

De aceea practica monahală și bisericească ne recomandă să avem zilnic preocuparea mentală și osteneala atenției, pentru a ne dezvolta în mod conștient (prin voință, atenție) diferite tipuri de virtuți ale sufletului.

3.7.14. Jertfa pentru cei adormiți (cei „chemați dincolo”).

Putem să-i ajutăm pe cei adormiți din neamul nostru prin slujbele Bisericii și prin asceza noastră personală.

Acest ajutor dat celor adormiți nu este un fapt opțional, ci este o obligație creștinească și o dovadă de iubire a „aproapelui”. Și cine este mai „aproapele” de noi decât proprii părinți, copii, bunici, frați, etc., decât propriul nostru neam cel adormit.

Mulți din neamul nostru sunt în iad, unde nu există pocăință sau posibilitatea salvării prin propriile fapte, acest lucru poate fi făcut doar în timpul vieții trupești, pe pământ.

Cei adormiți mai pot fi salvați și scoși din iad doar prin milostivirea lui Dumnezeu, care apare prin rugăciunile Bisericii și prin asceza noastră personală individuală.

3.7.14.A. Jertfa pentru cei adormiți prin slujbele și rugăciunile Bisericii.

Pentru cei adormiți putem face și următoarele:

1. Facem toate parastasele și milosteniile cuvenite pentru cel „chemat dincolo”.

Practica bisericească prevede ca sufletul celui adormit să beneficieze de câteva parastase:

- la 3 zile (în ziua înmormântării), la 9 zile, la 40 zile;
- la 3 luni, 6 luni, la 9 luni;
- la 1 an;
- în fiecare an până la 7 ani inclusiv.

Data acestor parastase se va stabili de comun acord cu preotul, deoarece există anumite zile când nu se face pomenirea morților.

În timpul Slujbei de pomenire (parastasului) preotul va citi pomelnicul care conține prenumele persoanei care a adormit recent (pentru care se face parastasul), precum și prenumele celor adormiți din neamul familiei.

2. Facem la biserică pomenirile în zilele (sâmbetele) dedicate morților.

În calendarul bisericesc există stabilite 4 zile mai speciale, dedicate pentru pomenirea morților: Moșii de toamnă, Moșii de iarnă, Moșii de primăvară, Moșii de vară.

Cu această ocazie vom duce la biserică produse alimentare, pe care apoi le vom da milostenie la oamenii nevoiași, săraci, orfani, bolnavi, întemnițați, singuri, văduvi, etc.

În anii obișnuiți, aceste zile sunt următoarele:

- **Moșii (strămoșii) de toamnă**, este în prima sâmbătă din luna noiembrie, după Sf.Dumitru (26 octombrie);
- **Moșii (strămoșii) de iarnă**, este în sâmbăta înaintea Duminicii Înfricoșatei Judecăți, adică înaintea Lăsatului Sec de carne pentru Postul Paștilor (cu 1 săptămână înainte de intrarea în Postul Paștilor);
După Moșii de iarnă, în timpul Postului Paștilor, mai urmează alte 6 sâmbete ale morților, dedicate pentru pomenirile tuturor morților. Deci în total în această perioadă vom avea 7 sâmbete dedicate morților.
- **Moșii (strămoșii) de primăvară**, pe 9 martie, la sărbătoarea celor 40 mucenici din Sevastia (această zi nu este obligatoriu să fie într-o sâmbătă);
- **Moșii (strămoșii) de vară**, este în sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Sfântului Duh (în sâmbăta dinaintea Rusaliilor).

3. Facem la biserică pomenirile morților în oricare zi de sâmbătă.

În cultul creștin-ortodox și în Biserica Ortodoxă **ziua de pomenire a morților este sâmbăta**, în (aproape) fiecare sâmbătă a fiecărei săptămâni a anului, și asta deoarece într-o zi de sâmbătă Mântuitorul nostru Iisus Hristos s-a pogorât (cu sufletul) la iad și a scos de acolo pe mulți dintre cei adormiți.

Deci cu câteva excepții, practic în tot timpul unui an, în orice zi de sâmbătă putem duce la biserică produse alimentare care vor fi binecuvântate de preot, pe care apoi le vom da milostenie la oamenii nevoiași, săraci, orfani, bolnavi, întemnițați, etc.

Desigur, putem face aceste milostenii chiar dacă nu am dus produsele respective la biserică.

Dacă este posibil, milosteniile pentru cei adormiți se vor da împreună cu 1 lumânare aprinsă, iar cel care primește milostenia va spune: „Să fie primit”.

4. Duceam la biserică pomelnice pentru cei adormiți.

Avem posibilitatea de a duce la biserică 3+1 tipuri de pomelnice pentru cei adormiți:

4.1. Pomelnice pentru Proscomidie, care vor fi citite la Sf.Proscomidie (înainte de Utrenie, în timpul Utreniei, sau imediat după Utrenie).

Aceste pomelnice le vom da la Sf.Altar duminica foarte de dimineață, cu 15–20 minute înainte de începerea slujbei Utreniei. Sau aceste pomelnice le vom da la Sf.Altar în oricare zi a săptămânii, după ce avem cu preotul o discuție pe această temă.

La Sf.Proscomidie preotul poate scoate miride pentru cei adormiți din pomelnice până la Heruvic (când se cântă Imnul Heruvic), care este următorul:

*„Noi, care pe heruvimi cu taină închipuim,
Și făcătoarei de viață Treimi întreit–sfântă cântare aducem,
Toată grija cea lumească să o lepădăm
Ca pe Împăratul tuturor, să primim,
Pe Cel înconjurat în chip nevăzut de cetele îngerești.“*

În acest moment preotul aduce Cinstitele Daruri de la proscomidiar și le pune pe Sf.Masă.

Din motive canonice, nu orice persoană adormită (vie) poate fi citită pe un pomelnic (acatist) la Sf.Proscomidie, concret **pe aceste pomelnice pentru adormiți nu pot fi citite persoanele care:**

1. sunt vii, în viață (aceste persoane vii se pomenesc la Sf.Proscomidie separat, la acatistul pentru vii);
2. sunt dispărute, despre care nu există certitudinea că au murit (aceste persoane se pomenesc la Sf.Proscomidie separat, la acatistul pentru vii);
3. au fost eretici, de altă credință/religie decât credința noastră strămoșească apostolică creștin–ortodoxă: greco/romano–catolici, protestanți, neo–protestanți, musulmani, budiști, hinduși, evrei, șamani, etc.;
4. copiii și toate persoanele care au murit fiind nebotezate creștin–ortodox;
5. au murit în păcatele desfrânării:
 - au trăit împreună fiind ne–cununați religios–ortodox la Biserică (forme de curvie): au fost căsătoriți doar civil (la Starea Civilă, la Primărie), au trăit în parteneriate civile, căsătorii de probă, promiscuitate relațională, etc.;
 - având fapte de prea–curvie, practicând sodomia, dependenți de pornografie, dependenți de malahie, dependenți de imaginație erotică (pornografică, masochistă, etc.), având făcute păcate de incest, etc.;
6. au trăit ne–cununate ortodox cu persoane de altă religie, acestea nefiind botezate în credința strămoșească apostolică creștin–ortodoxă (fie nu au avut niciun fel de cununie, fie „cununia“ lor nu a fost creștin–ortodoxă);

Concret:

– nu se pot pomeni la Sf.Proscomidie femeile care au trăit (în curvie) cu bărbați musulmani, evrei, romano–catolici, greco–catolici, protestanți, calviniști, anglicani, penticostali, iehoviști, etc.;

– nu se pot pomeni la Sf. Proscomidie bărbații care au trăit (în curvie) cu femei musulmane, evreice, romano-catolice, greco-catolice, etc.

7. au murit fiind apostatați, adică s-au născut creștini-ortodocși dar în timpul vieții au trecut la alte culte, erezii, secte, religii;

8. au murit fiind ateii: fără **DREAPTĂ CREDINȚĂ, nădejde și încredere în**

Dumnezeu-Creatorul și în Prea Sfânta Treime, așa cum este explicat în dogmele revelate ale Bisericii Ortodoxe Strămoșești Apostolice;

Acești ateii au murit având tot felul de „credințe religioase” demonice, eretice, ciudate, moderne, științifice, etc., ca de exemplu:

– au crezut că Dumnezeu pur și simplu nu există, iar tot ce spune Biserica sunt basme, minciuni și „drog” pentru a lua banii de la naivi;

– au crezut că trăim într-o simulare științifică tip matrix, într-un experiment galactic, într-un fel de calculator cuantic al unei civilizații extra-terestre foarte avansate;

– au crezut în soare, lună, stele, univers, galaxii, copaci, munți, ape, animale, pietre;

– au crezut în avere: bani, bunuri materiale, haine, mobile, mașini, terenuri, active de producție, case, aur, argint, diamante, etc.;

– au crezut în extra-terestri, monștri, alte ființe SF care ar exista în „deep space”;

– au crezut și au slujit total puterea statală (satanistă, antihristică);

– au crezut și au slujit mașinilor, echipamentelor, tehnologiei, etc.;

– au crezut și au slujit omului: au idolatrizat femeia, bărbatul, soțul, soția, proprii copii, șeful, șefa, actorul, actrița, vedeta TV, vedeta rock, „geniul” de la serviciu, etc.;

– au crezut în ei înșiși, individual și colectiv : în trupul, frumusețea, cunoașterea și inteligența lor, unii rătăciți chiar s-au auto-declarat „dumnezei ai popoarelor”;

– au crezut în demoni: vrăjitorii, masonii, trădătorii și sabotorii (ai propriilor familii, ai propriilor popoare), sataniștii, practicantii tehnicilor oculte, practicantii tehnicilor new-age, cei bolnavi de ură și răzbunare, instigatorii la războaie, etc.;

etc.

9. au murit ecumeniști, adică au propovăduit (participat, consimțit, acceptat, prin tăcere) un satanism deghizat (cu sau fără condamnare sinodală);

10. au murit masoni, adică au propovăduit (participat, consimțit, acceptat, prin tăcere) un satanism deghizat (masonii au condamnare sinodală valabilă);

11. au murit refuzând spovedania și împărtășania din ultimele ore/zile de viață;

12. în timpul vieții lor nu au avut nicio legătură activă-concretă cu Biserica Ortodoxă (implicit cu Dumnezeu):

– nu au mers la sfințele slujbe;

– nu și-au sfințit casele;

– nu au consumat Agheasmă Mică/Mare, Anafură, ulei sfințit la Sf. Maslu;

– nu au făcut milostenii;

– nu s-au înfrânat și oprit din patimi trupești și sufletești;

– nu s-au spovedit și împărtășit niciodată în viața lor, nici măcar în ultimele ore/zile de viață;

– etc.

13. au murit având făcute păcate împotriva Sf. Duh (care nu se iartă);

14. au practicat vrăjitoria, ghicitul, magia, au făcut farmece;

15. au plătit servicii de vrăjitorie, ghicit, magie, făcut farmece;

16. au practicat drăcuirea, blestemarea, hulirea: mirenilor, preoților, Sfinților, Bisericii, Prea Sfintei Treimi, etc.;
17. au murit având păcate nepocăite referitoare la avorturi: femeile care au făcut avorturile și bărbații care au îndemnat (încuviințat, aprobat, obligat) pentru a se face avorturile;
18. copiii avortați (aici sunt incluse și sarcinile pierdute fără intenție);
19. s-au sinucis;
20. au murit în stare de beție și datorită beției (intră tot la categoria sinucigași);
21. au murit fiind certați cu familia, copiii, rudele, vecinii (și mai grav, au murit lăsând în urmă blesteme la adresa rudelor și/sau vecinilor);
22. au murit având procese civile intentate asupra rudelor și/sau vecinilor;
23. au murit împătimiti având patimi grele, păcatele corespunzătoare fiind ne-pocăite, ne-sposedite, și ne-având făcut canonul de pocăință obligatoriu;
Foarte grave sunt și patimile prin care este afectată negativ și viața propriei familii: beție, agresivitate (certuri, bătăi, scandaluri), jocuri de noroc, împrumuturi la cămătări, cămătărie, curse de mașini, trafic de droguri, consum de droguri, dependența de pornografie, dependența de servicii sexuale plătite, dependența de shopping (cumpărături-achiziții), etc.
24. au predat, folosit, participat, practicat, promovat, consimțit, plătit, publicat, etc. învățături și/sau tehnici satanice: new age, reiki, radiestezie, yoga, budism, șamanism, ocultism, spiritism, sugestie hipnotică, reîncarnare;
25. în viața lor au avut/generat constant tulburări/probleme publice (golănie) și/sau familiale, la limita legilor penale, ca de exemplu: certuri, bătăi, scandaluri, înjurături, beții, amenințări, hărțuiri, diverse forme de agresivitate față de alți oameni, diverse forme de agresivitate față de propria familie, certuri (scandaluri, bătăi) cu vecinii sau rudele, tulburarea liniștii în bloc, tulburarea liniștii în sat, aruncarea (distrugerea, vinderea) de bunuri ale familiei, etc.;
- 26. au murit făcând cu premeditare faptele trădării (implicit sunt fapte ale trădării lui Dumnezeu):** a propriilor familii, firme, instituții, școli, universități, partide, organizații, unități militare, a neamului românesc:
- au sabotat și/sau falimentat obiective economice, industriale, agricole, bancare, etc.;
 - au trădat și/sau sabotat interesul militar național, prin aceste fapte rezultând imediat și/sau în perspectivă pierderi inutile de vieți omenești: au trădat planuri de luptă, premeditat au dat ordine de luptă criminale, premeditat au trimis în misiuni sinucigașe ofițeri competenți patrioți, premeditat au făcut achiziții de tehnică de luptă depășită tehnic/moral, au executat ordine politice și/sau militare trădătoare interesului național, etc.;
 - au sabotat, distrus, compromis, etc. sisteme informatice critice;
 - au fost raportori, informatori, au monitorizat detaliat activitatea privată zilnică a unor persoane: tot ce fac, vorbesc, cumpără, intenționează, unde merg, unde vor merge, cu cine vorbesc, ce activitate au pe internet pe platformele sociale (facebook, whatsapp, telegram, etc.), etc.;
 - au făcut „trageri de limbă“ în discuții private, la telefon, pe mesageriile scrise (facebook, whatsapp, telegram, ale jocurilor video, etc.);
 - au practicat manipulări profesionale;

– au înscenat situații juridice în scop de șantaj, compromitere, corupere, falimentare, exploatare, folosire, etc.;

– au făcut justiție „după dictare” (la ordin politic, economic, prin șantaj, prin corupție);

– au făcut înregistrări audio/video în scop de șantaj, compromitere, corupere, etc.;

– au făcut otrăviri în scop de ucidere;

– au administrat substanțe psihotrope de anihilare a voinței (în scop de șantaj sexual, pentru „tragere de limbă”, etc.);

– au practicat sugestia hipnotică (îndrăcire);

– au falsificat statistici și sondaje de opinie;

– au falsificat adevărul și realitatea prin mass-media și prin activitatea culturală: la TV, prin scris, în reviste, ziare, bloguri, cărți, activitate/canale pe YouTube, activitate pe Facebook, teatru, filme, luări de poziții publice, activitate în ONG-uri, etc.;

etc.

27. au murit fiind automat afuriși de Sf.Canoane ale Bisericii (eretici, schismatici, ecumeniști, masoni, vrăjitori, etc.), indiferent dacă au avut sau nu au avut o „condamnare” personală oficială, făcută de un preot, episcop sau sinod; Deci starea de afurisenie, de interzicere/îndepărtare a valabilității Sfințelor Taine mântuitoare decurge automat din tăcerile, gândurile, cuvintele și faptele tale, pentru acest lucru nu este neapărată nevoie de o „condamnare” oficială preoțească, episcopală, sinodală.

În cazul particular al unei persoane în viață, tu te poți „spovedi” la un preot dar „spovedania” ta nu are valoare, păcatele nu îți sunt iertare, te poți „împărtăși”, dar în lingurița pe care o consumi există doar vin dulce, nu consumi Sf.Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos, etc.

28. au murit având asupra lor anatema Bisericii Ortodoxe;

În momentul de față, au asupra lor anatema oficială a Bisericii Ortodoxe și următoarele categorii de eretici (mai jos sunt o parte din anatemele Sinodiconului Ortodoxiei, citite în Duminica Ortodoxiei de către ÎPS Mitropolit Serafim de Pireu, în anul 2022):

1. teosofi, mormoni, masoni, rozicrucieni, scientologi, gnostici, ezoteriști, neomarxiști;
2. arieni, origeniști, monofiziți;
3. Papa de la Roma și toți cei împreună cu el: toți romano-catolicii, toți greco-catolicii, toți adepții „primatului papal”, toți slujitorii Papei de la Roma;
4. toate ereziile protestante (protestanți, anglicani, calviniști, luterani, etc.);
5. toate ereziile neo-protestante (baptiști, adventiști, penticostali, nazarineni, mormoni, iehoviști, etc.);
6. toți ecumeniștii (indiferent dacă știu sau nu știu, că ecumenismul este în realitate un satanism deghizat sub o mască creștină);
7. toți cei care acceptă, consimt (verbal, prin tăcere), pun în practică următoarele acte ecumeniste-sataniste:

„Declarația de la Toronto” (1950),

„Acordul de la Balamand” (1993),

„Acordul de la Chambesy” (1994),

textul de la Porto Alegre (1997),

textul de la Busan (2013),

„Sfântul și Marele Sinod al Bisericii Ortodoxe“ din Creta (iunie 2016);

8. toți participanții la „Consiliul Mondial al Bisericilor“ (este o activitate și o adunătură ecumenistă–satanistă);

9. toți participanții – episcopi, preoți, monahi, mireni – , la „Săptămâna de Rugăciune pentru unitatea creștinilor“ (este o activitate și o adunătură ecumenistă–satanistă);

10. toți cei care se opun cinstirii icoanelor;

11. toți adepții teoriei evoluționiste a omului din maimuță;

12. toți cei care neagă și nu respectă Sfintele Sinoade Ecumenice (I–IX);

13. toți cei care neagă și/sau defăimează pe Sf.Maica Domnului (îi neagă sfințenia, jertfa, fecioria sufletească și trupească, statutul de mamă a Fiului lui Dumnezeu);

14. toți cei care neagă și/sau defăimează Prea Sfânta Treime (implicit neagă/defăimează lucrarea lui Dumnezeu–Tatăl Atotțiitorul, neagă/defăimează lucrarea și acțiunea Sf.Duh, neagă/defăimează în orice fel pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos);

15. toți cei care consideră că sunt nevalabile, învechite, depășite învățăturile Sfinților Părinți (implicit aceste învățături sfinte trebuiesc interpretate sub incidența științei, interpretate sub incidența modernității sociale/sexuale degenerate, omise, falsificate, negate, desconsiderate, preluat din ele doar ceea ce ne convine, etc.).

Note:

x. Foarte grav și important, **aceleași interdicții ferme de pomenire la Sf.Proscomidie pentru adormiți sunt desigur valabile și în cazul persoanelor vii.**

xx. În cazul păcatelor enumerate mai sus, interdicția pomenirii la Sf.Proscomidie este desigur valabilă doar pentru aceia care au murit cu aceste păcate nepocăite, nespovedite și neavând realizat canonul de pocăință obligatoriu.

Aplicarea legilor „juridice“ duhovnicești diferă de aplicarea legilor juridice lumești.

În cazul legilor duhovnicești, încălcarea canoanelor are efecte automate–imEDIATE, nu trebuie să existe constatarea, dovedirea și decizia (atenționarea, caterisirea, anatema, canonisirea) unui preot (episcop, sinod), pentru ca încălcarea legilor duhovnicești să înceapă să–și producă efectele.

Este evidentă această situație de aplicare imediată a legilor/canoanelor încălcate (fără să existe o constatare și/sau decizie sinodală), deoarece **în fapt aceste legi/canoane duhovnicești doar arată „la vedere“ care este situația/realitatea duhovnicească deja existentă, „nevăzută“ și neînțeleasă de majoritatea oamenilor.**

În domeniul duhovnicesc, legea/canonul nu este o cauză a unor efecte/penalități care decurg apoi (după constatare, dovedire, decizie), ci legea/canonul duhovnicesc este doar o simplă descriere/atenționare a unor efecte care deja lucrează/funcționează automat încă de la momentul săvârșirii „infracțiunii“ duhovnicești.

Aceste efecte vor începe imediat și vor continua neîncetat, până când se va realiza căința, pocăința și canonul pentru aceste fapte.

xxx. Evident preotul nu poate ști care este situația duhovnicească exactă a unei persoane (și mai ales preoții de la mănăstiri care primesc zilnic sute de pomelnice cu adormiți) și acolo unde nu cunoaște cazul, preotul va pomeni la Sf.Proscomidie pomelnicul pe care îl dau oamenii (rudele celui adormit).

Desigur poți păcăli preotul și te poți păcăli pe tine însuși, dar niciodată pe Dumnezeu.

Concret, **nu vor avea valoare duhovnicească pomenirile la Sf.Proscomidie pentru adormiții (și vii) care în timpul vieții lor au făcut păcatele grave de mai sus, și pentru care păcate nu au făcut cele absolut obligatorii:** pocăință personală, stoparea/oprirea definitivă a păcatului (gândurilor, vorbirii, faptelor, intențiilor), spovedire, realizarea canonului de pocăință.

4.2. Pomelnice pentru Sf.Masă, care vor fi citite în timpul Sf.Liturghii.

În mod ideal, aceste pomelnice le vom da la Sf.Altar duminica dimineața în timpul Utreniei, până la începerea Sf.Liturghii când preotul spune „Binecuvântarea mare“. Dacă nu am ajuns la biserică de la începutul slujbei Sf.Liturghii, vom face tot posibilul să ne ducem pomelnicul la Sf.Altar până la Vohodul Mare, atunci când preotul iese din Sf.Altar având în mâinile sale Cinstitele Daruri.

În unele cazuri de adormiți care nu pot fi citați pe un pomelnic la Sf.Proscomidie, aceștia vor putea fi citați la Sf.Masă. Din motive canonice, chiar și acum există situații în care preotul va refuza citirea unui pomelnic cu anumite persoane adormite.

4.3. Sărindarul individual, este pomelnicul pentru 40 Sf.Liturghii consecutive, pentru o persoană care a adormit.

Aceste pomelnice pot fi citite la Sf.Proscomidie (dacă nu există impedimente canonice) sau la Sf.Masă (la Sf.Liturghie).

Putem avea următoarele 3 situații:

x. În mod ideal, **aceste 40 Sf.Liturghii trebuie date la 1–9 mănăstiri, imediat după moartea unei persoane**, astfel încât la Judecata particulară (la 40 zile după adormire) sufletul să aibă de partea sa această jertfă (cele 40 Sf.Liturghii) și să poată străbate cu ușurință cele 24 „vămi“ ale cerului (cercetări demonice).

În mod ideal, în primele 24 ore după decesul unei persoane, vom merge și vom plăti câte 1 sărindar (jertfa celor 40 Sf.Liturghii) la 9 mănăstiri de bărbați/monahi, unde Sf.Liturghie se face zilnic.

xx. În multe cazuri, după un deces rudele se ocupă doar de înmormântare și parastase, și plătesc la mănăstiri cele 40 Sf.Liturghii de—abia după câteva săptămâni sau luni de la decesul respectivei persoane.

Evident că în cele mai multe cazuri această amânare/neglijență va face ca sufletul celui adormit să rămână în iad, până va primi jertfa celor 40 Sf.Liturghii.

Pe lângă slujba de înmormântare, esențiale și urgente pentru sufletul unui adormit nu sunt parastasele și milosteniile particulare, ci jertfa celor 40 Sf.Liturghii. Sufletul unui adormit nu va fi salvat de iad de o înmormântare frumoasă și de multele milostenii ale parastaselor, ci (posibil) doar de jertfa celor 40 Sf.Liturghii.

Deci în cazul unui deces, ordinea este următoarea: mai întâi imediat ne ocupăm de sărindar (jertfa celor 40 Sf.Liturghii), apoi ne ocupăm de slujba de înmormântare, și la final ne ocupăm de parastase și milosteniile particulare pe care le vom face.

xxx. Aceste sărindare pot fi date oricând la biserici și mănăstiri, și indiferent cât timp a trecut de la moartea unei persoane (zile, luni, ani, zeci de ani, sute de ani, mii de ani).

Fără o legătură cu data morții unei persoane, de obicei aceste 40 Sf.Liturghii se dau la biserici (mănăstiri) de 2 ori pe an: în timpul Postului Paștilor și în timpul Postului Nașterii Domnului.

Evident, nu vom aștepta aceste posturi pentru a plăti sărindarele cuvenite celor adormiți, de obicei în aceste posturi doar se reiau sărindarele periodice care se fac cu regularitate în fiecare an pentru cei adormiți.

Deci pentru sufletul unei persoane adormite, aceasta imediat după moarte va beneficia de 1–9 sărindare date la 1–9 mănăstiri, și apoi cu regularitate, în fiecare an, familia va mai da încă 1–2 sărindare în timpul acestor posturi mari.

Ce ducem la biserică cu ocazia unui sărindar.

Oricând vom da la biserică/mănăstire un sărindar, cu această ocazie, pe lângă plata celor 40 Sf.Liturghii (fiecare după posibilități) credincioșii vor duce la biserică diverse produse, în funcție de solicitarea preotului:

– **produse alimentare:** grâu, făină albă de grâu, zahăr, sare, ulei, vin, mirodenii, bomboane, miez de nucă, jeleuri, rahat, etc.

Din produsele alimentare duse la biserică se vor face colivă, colăcei, prăjituri, etc., care după cele 40 Sf.Liturghii (la dezlegarea sărindarului) se vor da ca milostenie pentru sufletul celui adormit (celor adormiți).

În Postul Paștilor dezlegarea sărindarelor se va face în Sâmbăta Floriilor.

– **produse ne-alimentare**, care vor fi folosite de preot pentru a face cele 40 Sf.Liturghii: prescuri, lumânări, tămâie, ulei pentru candelile din biserică, vin pentru împărtășanie, diverse obiecte bisericești, diverse obiecte necesare în biserică.

De ce sărindarul individual este obligatoriu pentru sufletul celui adormit.

Pentru sufletele celor adormiți, cele 40 Sf.Liturghii nu sunt un aspect opțional al rudelor în viață, ci sunt o necesitate categorică.

Rudele celor adormiți trebuie să facă imediat toate eforturile, de a plăti la biserică și/sau mănăstiri jertfa celor 40 Liturghii, cât mai rapid posibil după data decesului.

Aceste Sf.Liturghii vor ajuta sufletele adormiților în mai multe moduri:

x. Dacă cele 40 Sf.Liturghii au fost date chiar în ziua adormirii unui om, la o mănăstire care face Sf.Liturghie în fiecare zi, după 40 zile ele vor fi fost deja realizate.

Asta înseamnă că la 40 zile după adormire, când are loc Judecata Particulară a sufletului celui adormit, sufletul va beneficia de pomenirile celor 40 Sf.Liturghii.

Acum există 2 posibilități:

– dacă înainte de moarte omul **a fost** un creștin ortodox practicant și s-a spovedit regulat la fiecare 30–40 zile, acest lucru înseamnă că moartea l-a „găsit” cu majoritatea păcatelor iertate și cu pocăința aproape complet realizată (a făcut aproape integral canonul de pocăință).

Canonul de pocăință pentru ultimele păcate făcute și nespovedite (din ultimele 30–40 zile de viață) va fi echivalat de jertfa celor 40 Sf.Liturghii și atunci sufletul se va duce direct în rai.

– dacă înainte de moarte omul **nu a fost** un creștin ortodox practicant și **nu** s-a spovedit regulat la fiecare 30–40 zile, acest lucru înseamnă că moartea l-a „găsit” cu păcate ne-spovedite, pocăință ne-realizată și cu canonul de pocăință ne-realizat.

În acest caz, în funcție de păcatele nespovedite și de canonul de pocăință nerealizat, este posibil ca sufletul să primească iertare și să plece în rai, dar este (mai) posibil ca sufletul să rămână în iad.

Chiar dacă sufletul va mai rămâne o perioadă în iad pentru a suporta unele munci și suferințe corespunzătoare păcatelor nespovedite și nepocăite, oricum acestea nu vor fi la nivelul la care puteau să fie dacă nu ar fi existat cele 40 Sf.Liturghii.

xx. Dacă cele 40 Sf.Liturghii au fost date oricând ulterior adormirii unui om, la o mănăstire care face Sf.Liturghie în fiecare zi, în acest caz situația va fi similară celei de mai sus:

– dacă omul a murit având făcute spovedirile și pocăința creștină, dar nu avea făcut și tot canonul de pocăință, atunci prin jertfa celor 40 Sf.Liturghii sufletul va fi scos iad și va fi dus în rai.

– dacă omul a murit ne-având făcute spovedirile regulate, pocăința creștină obligatorie și canonul de pocăință corespunzător, este posibil ca sufletul să primească iertare și să plece în rai, dar este (mai) posibil ca sufletul să rămână în iad.

Chiar dacă sufletul va mai rămâne o perioadă în iad pentru a suporta unele munci și suferințe corespunzătoare păcatelor nespovedite și nepocăite, oricum acestea nu vor (mai) fi la nivelul la care erau.

xxx. În ambele situații de mai sus când sufletul va rămâne în iad, în viitor sufletul va fi scos definitiv din iad prin:

– prin milosteniile rudelor în viață;

– rugăciunile (pomelnicele) date la mănăstiri la „Psaltirea neadormită”;

– rugăciunile generale ale Bisericii pentru toți adormiții creștin-ortodocși;

– mai ales prin jertfa altor sărindare (pomelnice pentru 40 Sf.Liturghii), care vor putea fi oricând date/plătite la biserici și mănăstiri.

4.4. Sărindarul de obște, este pomelnicul pentru 40 Sf.Liturghii consecutive al celor vii și adormiți.

Pentru cei adormiți, sărindarul de obște va cuprinde prenumele persoanelor care au ajutat biserica în timpul vieții lor:

au plătit construcția/refacerea bisericii,

au plătit construcția/refacerea chiliilor,

au plătit pictura (sau refacerea picturii) la interior și/sau la exterior,

au cumpărat cărți și obiecte bisericesti,

au comandat și plătit icoane mari bisericesti,

au plătit comanda pentru catapeteasmă,

au plătit construcția fântânii, au plătit construcția gardului,

au plătit construcția bucătăriei (trapezei),

au plătit construcția clopotniței și/sau clopotului,

au plătit lucrările din cimitir,

au plătit cu bani facturile de apă, gaz, lumină, etc.

au ajutat în mod personal preotul cu bani, bunuri, servicii, consiliere, etc.

Sărindarele de obște **nu** se fac când vor oamenii și **nu** au legătură cu data morții unor persoane.

Sărindarele de obște se fac în mod automat de către preotul bisericii doar cu ocazia unor evenimente importante: hirotonia unui preot/episcop, sfințirea/resfințirea bisericii.

Cu această ocazie, preotul va cere rudelor celor adormiți (care vor fi pomeniți timp de

40 Sf.Liturghii) diverse obiecte alimentare și ne–alimentare.

5. Duceam (plătim) la mănăstiri pomelnice pentru „Psaltirea neadormită“.

Un efect mai puternic de iertare a păcatelor celor adormiți din neamul nostru va fi dacă vom plăti pomelnice la 1–7 mănăstiri unde se citește încontinuu Psaltirea.

În mod ideal, dacă avem posibilitatea financiară, la aceste 1–7 mănăstiri vom plăti aceste pomelnice pentru Psaltire pentru 1–7 ani.

6. În fiecare zi vom aprinde pentru cei adormiți 1 lumânare (candelă).

Mai multe aspecte despre utilitatea acestui ritual puteți citi în capitolul 19, la paragrafele **19.4.10.a** și **19.4.10.g**.

Note:

1. Fiecare pomelnic pe care îl dăm la Sf.Altar va fi însoțit de 1 lumânare, 1 prescură (pe care le cumpărăm de la pangarul bisericii) și un bănuț, fiecare după posibilități.

2. În mod obișnuit **vom plăti aceste pomelnice pentru minim 40 zile**, în mod ideal vom încerca să plătim pomelnicele pentru 1–7 ani.

Deci pentru adormiții din neam, **ne vom strădui să le dăm la 1–7 biserici/mănăstiri, timp de 1–7 ani**, următoarele pomelnice:

– pentru Sf.Proscomidie (sau pentru Sfânta Liturghie, la Sf.Masă) +

– pentru „Psaltirea neadormită“.

x. Pomelnicul (pentru adormiți) pentru Sf.Proscomidie este o situație mai deosebită, comparativ cu pomelnicele obișnuite care se pot duce pentru Sf.Masă.

Este foarte bine dacă ducem acest pomelnic (pentru adormiți) la Sf.Proscomidie la mai multe biserici și mănăstiri, ca el să fie citit pentru minim 1 an de zile.

Trebuie să facem acest lucru imediat după adormirea unui om, pentru ca el să fie pomenit zilnic la Sf.Proscomidie, cel puțin în primele 40 zile de la adormirea sa.

Pentru acest pomelnic, va trebui să discutați cu preotul câțva aspecte: despre ce persoane decedate este vorba, ce păcate mari cunoscute au făcut în timpul vieții și modul în care au murit (spovediți sau nu, împărtășiți sau nu, iertați de rude sau nu, împăcați cu familia sau nu, ortodocși sau schismatici, dacă aveau mari păcate nepocăite, dacă erau afurisiți de un preot, etc.).

În funcție de situație, este posibil ca preotul să nu accepte pe acest pomelnic pentru Sf.Proscomidie numele anumitor persoane care au decedat, dar totuși numele lor va fi primit să fie citit pe un pomelnic la Sf.Masă.

xxx. În mod ideal, pentru adormiții din neamul nostru sau pentru o persoană recent adormită, **vom duce pomelnice pentru Sf.Proscomidie la 1–7 mănăstiri** (de monahi, unde se slujește Sf.Liturghie zilnic), **pentru a fi pomeniți zilnic timp de 1–7 ani.**

Unii credincioși mai evlavioși fac personal acest lucru, când încă sunt în viață merg personal la 7 mănăstiri și plătesc „în avans“ pomelnice de adormiți (pentru ei înșiși) la Sf.Proscomidie pentru 7 ani.

În momentul în care aceștia „adorm întru Domnul“, un cunoscut sună telefonic la aceste 1–7 mănăstiri, pentru ca preoții de acolo să înceapă imediat pomenirea lui la Sf.Proscomidie.

Desigur în acest moment, cele mai importante pomeniri la Sf.Proscomidie sunt cele din

primele 40 zile de la adormirea omului.

3. Deoarece în drumul său spre „casa“ veșniciei fiecare duh/suflet trebuie să treacă prin cele 24 „vămi“ ale cerului (verificări demonice), este recomandat ca toate milosteniile pe care le vom da (la parastase, în Sâmbetele morților, etc.) să fie multiplu de 6, 12 sau 24.

Milostenia în multiplu de 6, 12 sau 24 nu este o regulă bisericească sau o cutumă socială, ci este doar o simplă recomandare, este o practică pe care o respectă unii credincioși mai acrivști, deci fiecare va face milosteniile pe care le poate face, indiferent de numărul produselor dăruite.

Practic prin toate aceste milostenii, îi vom „plăti“ sufletului celui adormit din păcatele făcute în timpul vieții sale, implicit îi vom asigura trecerea prin „vămile“ cerului.

Exemple de bunuri pe care le putem da milostenie, fiecare după posibilități: bani cash, carduri cadou, carduri de cumpărături, cruciulițe, iconițe, metaniere, lumânări, candelă, bomboane, jeleuri, biscuiți, prăjituri, eugenii, ciocolate, pungi de zahăr (sare, orez, fasole, cacao, budincă, cafea, mălai, făină, etc.), sticle de ulei, batoane de salam, cârnați, șuncă afumată, păsări vii, drojdie congelată, lipii, sarmale, mititei, orice fel de conserve, ciorapi, șosete, mănuși, tricouri, blugi, ștergare, farfurii de inox, oale, câni de tablă, ibrice, canistre, găleți, tăvi de cuptor, perne, pături, preșuri, covoare, săpunuri, pungi cu detergent, spirt medicinal, prosoape, cizme de cauciuc, orice unelte de grădină, orice produse sportive, orice produse școlare, etc.

Nu vom da milostenie produse care pot face rău celor care le consumă/folosesc: băuturi alcoolice, țigări, droguri, animale domestice moarte (găini moarte, porci morți, etc.), produse congelate expirate, cuțite, explozivi, pocnitori festive, produse cosmetice, produse alimentare puternic chimicizate, băuturi carbogazoase, orice produse care conțin făină de insecte, etc.

Nu vom da milostenie bani cash unor oameni care sunt (puternic) dependenți de carne, dulciuri, cafea, droguri, alcool, fumat, jocuri de noroc, prostituție, pornografie, shopping, vrăjitorie, etc., deoarece banii dați milostenie vor fi imediat folosiți pentru satisfacerea acestor adicții/patimi.

Nu vom da milostenie bani cash unor oameni care sunt continuu șantajați, tâlhăriți, amenințați, agresați pentru bani.

4. Pomelnicul pentru cei adormiți (pentru Sf.Proscomidie, pentru Sf.Liturghie/Sf.Masă, pentru sărindare, pentru „Psaltirea neadormită“) se scrie pe o hârtie de format A5 și va cuprinde aproximativ 20–30 prenume de persoane adormite.

Prenumele celor adormiți se scriu citeț, folosind litere mari (de tipar).

Pe pomelnice nu se scriu diminutive, porecle sau prenume prescurtate, ca de exemplu: Taica, Bunelul, Mamaie, Cumnatul, Fratele, Bosul, Micuțul, Scumpa, Nepoțița, Nicu în loc de Nicolae, Costică/Costi în loc de Constantin, Leana/Lenuța în loc de Elena, Adi în loc de Adrian, Mărguța/Mica în loc de Margareta, etc.

Există o ordine a scrierii prenumelor pe pomelnicele pentru adormiții din neam.

Această ordine este următoarea:

1. prenumele preotului care ne-a botezat (dacă nu știm prenumele preotului care ne-a botezat, vom scrie „PREOTUL DE BOTEZ“);
2. prenumele preotului care ne-a cununat (dacă nu știm prenumele preotului care

- ne–a cununat, vom scrie „PREOTUL DE CUNUNIE“);
3. prenumele preoților care ne–au botezat copii (dacă nu știm prenumele preoților care ne–au botezat copii, vom scrie „PREOTUL/PREOȚII DE BOTEZ AL COPIILOR“);
 4. prenumele preoților duhovnici;
 5. prenumele nașului care ne–a botezat (este fie nașul, fie nașa, niciodată amândoi);
 6. prenumele nașilor care ne–au cununat (la tinerețe);
 7. prenumele nașilor de botez al propriilor copii (este fie nașul, fie nașa, niciodată amândoi);
 8. prenumele bunicilor;
 9. prenumele părinților;
 10. prenumele socrilor;
 11. prenumele fraților și/sau surorilor;
 12. prenumele cumnaților;
 13. prenumele soțului/soției;
 14. prenumele propriilor copii;
 15. prenumele ginerelui/nurorii;
 16. prenumele propriilor nepoți;
 17. prenumele propriilor stră–nepoți;
 18. prenumele finilor de cununie (tinerii pe care i–am cununat ca naș);
 19. prenumele finilor de bozez (pruncii pe care i–am botezat ca naș);
 20. prenumele altor rude;
 21. prenumele anumitor binefăcători importanți ai familiei;
 22. prenumele altor persoane: colegi de școală, profesori, vecini, colegi de muncă, etc.;
 23. scriem expresia: „pentru toți binefăcătorii noștri și ai neamului nostru cel adormit“.

3.7.14.B. Jertfa personală pentru cei adormiți.

În plus față de efortul Bisericii (al preoților), putem să–i ajutăm pe cei adormiți și prin efortul nostru personal.

Ce putem face în mod personal pentru adormiții noștri:

1. Citim neîncetat psalmi în timpul celor 3 zile de prohodire (după adormire).

Psalmii se citesc non–stop 24 ore din 24, încontinuu timp de 3 zile lângă trupul neînsuflețit al unui om mort, până la îngroparea lui.

Nu există o normă a citirii Psaltirii, ea doar trebuie citită fără oprire până la îngroparea trupului. Unii vor citi psalmii mai încet și cu luare aminte, alții învățați cu Psaltirea vor citi psalmii mai rapid, etc.

În mod normal, **în cele 3 zile de prohodire (36 ore) trebuie citite minim 3 Psaltiri.**

Psalmii se citesc cu rândul de către cei din familie, de rude, vecini, etc.

Ziua psalmii pot fi citiți de către oricine (rude, vecini, prieteni, colegi de muncă, etc.), dar **pe timpul celor 3 nopți de veghe (orele 22–6 dimineață), psalmii vor fi citiți doar de către copii și/sau nepoții celui decedat.**

Dacă cel decedat nu are copii, atunci noaptea psalmii vor fi citiți de către cele mai apropiate rude.

Aceste 3 nopți nedormite și citirea psalmilor sunt jertfa obligatorie a copiilor, pentru părinții lor care au pierdut zeci de nopți cu creșterea lor când erau mici.

Această osteneală va alunga de lângă sufletul celui decedat pe demonii care vor veni să-și ceară „drepturile“, conform cu păcatele nepocăite și nespovedite ale celui care a murit.

CITIM PSALMII ÎNCONTINUU TIMP DE 3 ZILE, ZIUA ȘI NOAPTEA, 24 ORE DIN 24, PÂNĂ LA ÎNGROPAREA UNEI PERSOANE ADORMITE (DECEDATE).

2. Citim integral 24 Psaltiri + în toate zilele de sâmbătă citim rugăciuni canonice + facem milostenii.

Ce facem concret:

x. Timp de 1 an, citim succesiv și fără pauze 24 Psaltiri.

Putem ajuta foarte mult sufletele celor „chemați dincolo“ dacă citim pentru ei integral 24 Psaltiri, pentru a „plăti“ din păcatele corespunzătoare celor 24 „vămi“ ale cerului.

Vom citi câte 2 Psaltiri pe lună, deci vom termina cele 24 Psaltiri în 12 luni (1 an).

Deoarece Psaltirea are 20 catisme, pentru a citi câte 2 Psaltiri pe lună (40 catisme), cu aproximație această asceză înseamnă **să citim 1–2 catisme de psalmi pe zi, sau 10 catisme de psalmi în fiecare zi de sâmbătă a lunii** (în cele 4 sâmbete ale unei luni vom termina de citit cele 40 catisme = 2 Psaltiri pe lună).

În timpul acestui an când citim cele 24 Psaltiri, în plus în fiecare zi de sâmbătă vom citi catisma 17 și 2 rugăciuni canonice, astfel că programul nostru duhovnicesc pentru ziua de sâmbătă, pentru cei adormiți, este cel de mai jos.

PRAVILA PERSONALĂ DE SÂMBĂTĂ PENTRU ADORMIȚII DIN NEAMUL NOSTRU:

Începând cu vineri seară după orele 22 și în continuare, în noaptea de vineri spre sâmbătă dimineața, facem următoarele:

1. Facem 30 metanii mari sau 90 închinăciuni mici (vezi imediat mai jos paragraful 3);

2. Citim integral catisma 17;

3. Citim „Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos“;

4. Citim „Acatistul către Dumnezeu–Tatăl pentru cei adormiți“;

Apoi oricând în timpul zilei de sâmbătă (orele 6 dimineața–20 seara):

5. Citim 10 catisme de psalmi, în ordinea lor din Psaltire.

(sau citim 1–2 catisme de psalmi în fiecare zi a săptămânii)

xx. Pentru iertarea păcatelor celor adormiți din neamul nostru, vom scrie pe o hârtie un pomelnic cu prenumele celor adormiți.

Aceste liste cu prenumele celor adormiți le vom citi înainte de citirea psalmilor și ne vom ruga Bunului Dumnezeu să le ierte tuturor adormiților din neamul nostru toate greșelile pe care le-au făcut, cu voie și fără voie.

xxx. După citirea celor 24 Psaltiri (după 1 an).

Acesta este programul de rugăciune pentru minim 1 an de zile, cât timp vom citi cele 24 Psaltiri necesare celor adormiți.

După citirea celor 24 Psaltiri (după 1 an), programul fiecărei zile de sâmbătă va fi continuat neîncetat tot ca o jertfă pentru cei adormiți: catisma 17 și cele 2 rugăciuni canonice („Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos“ și „Acatistul către Dumnezeu–Tatăl pentru cei adormiți“).

Cine știe că are neamuri (stră-bunici, bunici, părinți, soț/soție, frați, surori, copii, alte rude), vecini, prieteni, profesori, educatori, binefăcători, etc., care au „adormit“ având (grele) păcate nespovedite și/sau nepocăite, va continua să aibă același program.

Adică ca o jertfă pentru cei „adormiți“, își va asuma un nou canon pentru încă 1 an de zile, care va cuprinde:

- **24 Psaltiri** (2 Psaltiri pe lună, 1–2 catisme pe zi, sau 10 catisme în fiecare sâmbătă) +
- **catisma 17 + cele 2 rugăciuni canonice**, care se vor citi în zilele de sâmbătă ale lunii („Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos“ și „Acatistul către Dumnezeu–Tatăl pentru cei adormiți“).

Câți ani trebuie să facem acest canon integral în ziua de sâmbătă?

Nu este stabilit un canon obligatoriu de timp și rugăciune pentru adormiții din neam, pentru ziua de sâmbătă fiecare va continua să citească X Psaltiri, catisma 17 și rugăciunile canonice atâta timp cât dorește și poate.

Însă creștinii cu adevărat râvnitori vor continua să realizeze acest canon neîncetat, pentru tot restul vieții lor. Adică în fiecare zi de sâmbătă a lunii, ca o jertfă pentru cei adormiți din propriul neam, vom citi catisma 17 + cele 2 rugăciuni canonice + 10 catisme de psalmi în ordinea lor din Psaltire (practic este vorba despre noaptea de vineri spre sâmbătă și apoi în cursul zilei de sâmbătă).

iv. Milostenia regulată din ziua de sâmbătă.

În fiecare zi de sâmbătă, obligatoriu vom face și o (mică) milostenie pentru sufletele celor adormiți.

În mod ideal, în toate zilele de sâmbătă vom merge la biserică la Sf.Liturghie, unde preotul va binecuvânta cele pe care le vom da milostenie.

Dacă este posibil, milosteniile pentru cei adormiți se vor da împreună cu 1 lumânare aprinsă, iar cel care primește milostenia va spune: „Să fie primit“.

3. Facem metanii mari.

Cele mai bune momente pentru a face metaniile mari pentru cei adormiți sunt:

- după orele 22, în seara/noaptea zilei de vineri spre sâmbătă dimineața;
- în tot cursul zilei de sâmbătă;
- oricând dorim și putem, la orice oră și în orice zi a săptămânii, cu excepția zilelor de duminică și a celor 12 praznice împăratești.

În acest caz vom face 30 rugăciuni, cu 30 Sf.Crucii și 30 metanii mari.

Pentru cei care din motive medicale nu pot face metaniile mari, vor face de 3 ori mai multe închinăciuni mici. În acest caz vom face 90 rugăciuni, cu 90 Sf.Crucii și 90 închinăciuni mici.

Când facem metaniile mari, ne vom ruga mental:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe adormitul robul tău

X (prenumele)“ – minim 10 mm sau 30 închinăciuni mici

și

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe toți cei adormiți din neamul familiei mele, de la facerea lumii și până în prezent“ – minim 10 mm sau 30

închinăciuni mici

și

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe toți cei adormiți din neamul meu românesc, de la facerea lumii și până în prezent“ – **minim 10 mm sau 30 închinăciuni mici**

4. Oricând și oriunde facem multe milostenii.

Facem aceste milostenii fără limită de timp: în orice zi, indiferent de vreme, oricând putem și oricând apare posibilitatea/necesitatea de a le face.

Dacă este posibil, milosteniile pentru cei adormiți se vor da împreună cu 1 lumânare aprinsă, iar cel care primește milostenia va spune: „Să fie primit“.

Note:

– **din motive practice de organizare, este foarte recomandat să avem/folosim distinct 2 exemplare de Psaltire:** una pentru adormiți și una pentru vii.

Pentru adormiți, într-o zi vom citi 1 catismă, în altă zi vom citi 3 catisme, etc.

În aceleași zile, pentru noi personal, propria familie și pentru vii, vom citi alte catisme.

Cu 1 singură Psaltire (1 carte), este destul de dificil să organizăm cele 2 pravile distincte de psalmi.

Vom fi mult ușurați în organizarea pravilei zilnice pentru cei adormiți, dacă pentru această pravilă vom folosi o Psaltire dedicată (separată).

– în cazul ascezei personale a mirenilor, **pentru plata păcatelor de neam (ale celor adormiți) Dumnezeu ia în considerare mai ales rugăciunile și metaniile mari făcute între orele 22–4 dimineața;**

– pentru a cunoaște care sunt păcatele corespunzătoare celor 24 „vămi“ ale cerului (cercetări demonice), citiți cu atenție cele 2 cărți ale Părintelui Nicodim Mândiță:

„Calea sufletelor în veșnicie. Vămile văzduhului“, vol. 1+2;

„Vămile văzduhului și mărturii despre existența lor“.

Toate cele 3 cărți sunt disponibile pe internet pentru achiziție și/sau download.

– Toată asceza și jertfa pe care o facem pentru cei adormiți are în plus valoare și pentru iertarea păcatelor proprii.

Deci **pe lângă iertarea păcatelor celor adormiți, Dumnezeu va pune și în dreptul nostru o parte din tot ceea ce facem pentru adormiții din neam:** metanii mari, citiri de psalmi, postiri, milostenii de bunuri și alimente, pomelnice la biserici, etc.

Aceste „drepturi“ duhovnicești ne vor fi de mare mare folos când vom muri, când vom pleca „dincolo“ și la rândul nostru va trebui să trecem prin cele 24 „vămi“ ale cerului (cercetări demonice).

Avansul duhovnicesc.

Monahii și teologii ne-au învățat că pentru a realiza avansul duhovnicesc, trebuie respectate în mod disciplinat (consecvent, continuu) câteva condiții elementare: să avem dragoste pentru Dumnezeu, să ne sculăm la miezul nopții pentru rugăciunile „de noapte“, în timpul zilei să avem neîncetat *rugăciunea lui Iisus* (trezvia minții), să avem

o neîncetată vigilență/luare aminte asupra gândurilor, să ținem post în zilele de luni, miercuri și vineri, să facem milostenie, să facem osteneala pentru a ne smeri (smerită cugetare, smerire de sine, voință, răbdare, curaj, înfrânare, etc), să participăm la slujbele din Biserică, să citim cărți de teologie aplicată, să aplicăm zi de zi învățăturile Mântuitorului Iisus Hristos, să ne spovedim și împărtășim în mod regulat.

Pot apare diferențe foarte mari de sporire duhovnicească, chiar îndeplinind aceeași pravilă de post și rugăciune. În aspectele duhovnicești contează cantitatea, dar mai mult contează calitatea și ceea ce motivează asceza.

Un exemplu în acest sens sunt Sf. Antonie cel Mare, care era depășit în pravila de rugăciune (cantitativă, ca număr de ore de rugăciune) de mulți dintre monahii cu care era contemporan. Totuși, aceia și-au câștigat o mântuire de monahi, iar Antonie a primit o mântuire de sfânt.

În zilele noastre avem exemplul Sf. Paisie Aghioritul, cel care era întrebat direct de monahii de la Athos ce anume asceză a făcut el, ca să se învrednicească să primească de la Dumnezeu atâtea harisme „peste fire“. După o viață de asceză monahală, mulți monahi bătrâni de la Athos nu primiseră de la Dumnezeu astfel de harisme.

Nedumerirea lor era îndreptățită: „Ce a făcut acela (Paisie Aghioritul) peste asceza noastră, ca să merite să primească așa mari recompense de la Dumnezeu?“.

Cu adevărat avansul duhovnicesc este „știința“ Sfinților Părinți. Ca orice „știință“, un tip de rezultat apare atunci când facem o asceză „științifică“, inspirată direct din experiența Sfinților Părinți și alt rezultat apare când facem o asceză „din auzite“.

Fără a fi un cunoscător al acestei „științe“ a Sfinților Părinți, îndrăznesc aici să enumăr doar câteva aspecte, care pot duce la un real avans duhovnicesc:

– motivația principală pentru asceză trebuie să fie osteneala pentru a îndeplini prima poruncă a Mântuitorului: dragostea pentru Dumnezeu.

Dragostea pentru Dumnezeu nu este o virtute pe care omul o poate dobândi prin el însuși, ci este de fapt o harismă a Sfântului Duh, care se acordă în dar de către Dumnezeu omului care se străduiește în acest sens, prin: post alimentar, rugăciune cu trăire și „trezvia sufletului“ prin „coborârea minții în inimă“, despătimire completă, pocăință, smerire de sine, disciplina deosebită a gândirii, milostenie, neîncetată trezvie a minții, ascultarea și îndeplinirea voii lui Dumnezeu.

Asceza nu trebuie să fie un efort tipic–sec, milităresc, motivat strict de disciplină, silire de sine, voință, auto–impunere, „pentru că trebuie“. Și acestea au rolul lor, dar mai importante decât ele trebuie să fie dragostea pentru Dumnezeu.

– osteneala pentru a te menține în fiecare secundă într–o neîncetată stare mentală de prezență conștientă și „trezvie a minții“, prin: calm, tăcere, luare aminte la sine în toate aspectele (gânduri, stări emoționale, impulsuri, planuri, intenții), totala vigilență asupra gândurilor, rugăciunea lui Iisus. Trebuie ajuns la nivelul când adormim cu rugăciunea, dormim cu rugăciunea și ne trezim cu rugăciunea.

– neîncetata trezvie a minții, prezență conștientă și vigilență/luare aminte la GÂNDURI.

Monitorizăm și identificăm toate gândurile/ispiririle demonice de momeală: „din spate“, „din față“, „din stânga“, „din dreapta“, „de sus“, „de jos“, „din afară“, „dinăuntru“ (vezi explicarea acestor gânduri demonice de momeală în capitolul 3, sub–capitolul 3.5.2).

În cadrul capitolului 3, la paragraful 3.5.2. (intitulat „Starea de trezvie a minții“) puteți

găsi o listă orientativă de gânduri/ispite demonice de momeală, la care trebuie să ne înfrânăm și împotrivism imediat, din prima secundă. Vom înlocui în mintea noastră toate gândurile/ispitele demonice de momeală (enumerare în cadrul paragrafului 3.5.2) cu un program de rugăciune neîncetată (prezentat în cadrul paragrafului 3.5.1). Respingem imediat, din prima secundă, oricare gând de momeală a dialogului demonic, prin 1.înfrânare (propria voință) + 2.împotrivire (*rugăciunea lui Iisus*). Apoi oprim slava deșartă prin smerirea de sine.

Prin neîncetată trezvie a minții și *rugăciunea lui Iisus* spusă calitativ trebuie să ajungem să simțim prezența lui Dumnezeu lângă noi și în inima noastră.

– preocuparea pentru calitatea rugăciunilor canonice. Rugăciunea canonică nu trebuie să fie doar cantitativă, ci mai ales calitativă.

Rugăciunea calitativă este atunci când practic îți jertfești sufletul și mintea pentru Dumnezeu, atunci când te rogi cu psalmodiere, durere, zdrobire, pocăință, dragoste, recunoștință, fără cârtire, fără gânduri de împrăștiere, evlavie, râvnă, sfântă frică de Dumnezeu.

– disponibilitatea și curajul de a intra în „cușca” războiului duhovnicesc și osteneala de a câștiga confruntările de aici (din „cușcă”), pentru a dobândi smerenia sufletului.

Intrăm în „cușca” războiului duhovnicesc ori de câte ori ne folosim de oportunitățile ivite, pentru a ne exersa smerirea de sine: disciplina alimentară, despățimirea de o patimă, respectarea pravilei de rugăciune auto–impuse, neîncetata rugăciune a minții, rezistența pasivă în fața unui individ degenerat/demonizat, etc.

– osteneala pentru neîncetata pocăință.

Pocăința este aceea care scoate din suflet orice formă de energie demonică corespunzătoare păcatelor făcute. Pocăința este aceea care duce la smerenie și îndeplinirea voii lui Dumnezeu. Este durerea pentru păcatele făcute și rugăciunea la Dumnezeu de a fi iertați pentru ele. Este dorința/voința personală de a nu le mai face.

– neîncetată tăiere a voii personale.

Nu faci ce vrei tu, ci faci doar voia lui Dumnezeu. Dispar astfel poftetele, trândăvia, „pentru că așa am eu chef”, „pentru că așa vreau eu”, „pentru că așa cred eu că este bine”, etc.

– permanenta disponibilitate de a–l odihni pe aproapele, prin: dragoste creștinească, milostenie de bani și bunuri, fapte bune, sprijin, înțelegere, lipsă de cârteală, durere pentru suferința aproapelui, oferirea informațiilor necesare, îngrijire în boală, ajutor concret în rezolvarea necazurilor, etc.

– silire de sine, curaj, voință și disciplină, pentru a îndeplini canonul auto–asumat de rugăciuni, postire, închinăciuni și metanii mari.

– silire de sine pentru a dobândi blândețe și smerenie cu inima, așa cum avea Mântuitorul Iisus Hristos.

Indiferent de cantitatea și calitatea ascezei realizate, nu trebuie uitată **regula de aur a avansului duhovnicesc:**

1. echilibrarea vieții personale (relația cu ceilalți, cu tine însuși), asceza (rugăciune, metanii mari, post negru, spovediri, disciplina gândurilor, milostenii, bine făcut, practică monahală, ascultări, etc) și creșterea spirituală (ieșirea din mândrie, egoism, nepăsare, etc., despățimirea, cunoaștere teologică), pot avea o consecvență și

continuitate pe termen lung doar dacă sunt motivate de dragoste (pentru soț/soție, copii, oameni, Natură, Viață, Dumnezeu);

2. menținerea/stabilizarea nivelului la care te duce dragostea și asceza se pot menține doar prin smerenie: smerită cugetare, smerire de sine.

Dragoste, asceză și smerire de sine, iarăși dragoste, asceză și smerire de sine, etc., acesta este procesul dual nesfârșit al urcușului duhovnicesc.

Cine „urcă” pe „scara” duhovnicească fără să–și stabilizeze avansul realizat prin smerită cugetare și smerire de sine, OBLIGATORIU va „cădea” câteva trepte înapoi, prin: suprasolicitare, epuizare fizică–sufletească–psihică, râvnă nesustenabilă, ispite „de dreapta”, trândăvie, viclenia degenerațiilor de lângă tine, uitarea lui Dumnezeu. Practica monahală cunoaște acest mare adevăr, de care trebuie să ținem seama în fiecare zi a ascezei noastre:

MAI DEVREME SAU MAI TÂRZIU SE VA PIERDE ORICE ASCEZĂ (OSTENEALĂ, POSTIRE, DESPĂTIMIRE, ETC.), DACĂ ACEASTA NU ESTE ÎNSOȚITĂ DE RUGĂCIUNE ȘI SMERIRE DE SINE (SMERITĂ CUGETARE).

Ca o paranteză, aceeași regulă de aur este funcțională și în orice osteneală a vieții: profesional, creșterea copiilor, școli făcute, diplome obținute, cărți citite, cunoaștere dobândită, etc.

Orice osteneală care nu este „asigurată” prin rugăciune, smerită cugetare și smerire de sine, va duce obligatoriu (și variabil) la creșterea patimilor sufletești (mândrie, slavă deșartă, autonomie duhovnicească, egoism, trândăvie, etc), lucru care va determina atragerea unor puternice eșecuri, ispite și neazuri.

Note pentru capitolele 2, 3, 4, 6, 14, 16, 17, 18, 19, 20.

Aceste capitole conțin multe sfaturi duhovnicești și aspecte de practică bisericească și monahală, care sunt certificate de sute de ani de experiență.

Pentru construcția lor am apelat la învățăturile (scrise, orale) ale unor Sfinți Părinți, Scriitori Bisericești, duhovnici și monahi, apreciați și iubiți de poporul ortodox credincios:

– **Sfinți Părinți (învățături scrise):**

Sf.Macarie Egipteanul, Sf.Isaac Sirul, Sf.Efrem Sirul, Sf.Ioan Gură de Aur, Sf.Vasile cel Mare, Sf.Grigorie Sinaitul, și alții;

– **Sfinți și Părinți bizantini și (relativ) contemporani (învățături scrise):**

Sf.Simeon al Tesalonicului, Sf.Teofan Zăvorâțul, Sf.Ignatie Briancianinov, Sf.Siluan Athonitul, Părintele Rodion, Sf.Iosif Isihastul, Sf.Paisie Aghioritul, Ieromonahul Isaac, Sf.Porfirie Kafkokalivitul, Părintele Emilianos Simonopetritul, Cuviosul Efrem Filotheitul (din Arizona), Teologul prof. Jean Claude Larchet, Sf.Nicolae Velimirovici, Sf.Iustin Popovici, Părintele Serafim Alexiev, Părintele Zaharia Zaharou, Părintele Serafim Rose, Părintele prof. Theodoros Zisis, și alții.

– **Sfinți și Părinți români (învățături scrise):**

Sf.Paisie Velickovski, Sf.Ioan Iacob Hozevitul (Românul), Părintele Nicodim Mândiță,

Părintele Paisie Olaru, Părintele Ilie Cleopa, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Sofian Boghiu, Părintele Constantin Galeriu, Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa, Părintele Mina Dobzeu, Părintele Nicolae Aurelian Steinhardt, Părintele Dumitru Stăniloae, Părintele Arsenie Boca, Părintele Justin Pârvu, Părintele Ilarion Argatu, Părintele Alexandru Argatu, Părintele Paulin Lecca, Părintele Calistrat Chifan, Părintele Ghelasie Gheorghe, Părintele Constantin Sârbu, și alții.

– **Predici și învățături foarte utile au pe internet (învățături orale):**

x. Părintele Mitropolit Longhin Jar, Părintele Vasile Spătaru, Părintele Calistrat Chifan, Părintele Dan Popovici, Părintele Vlad Pimen, Părintele Petru Geonea, Părintele Elpidie Vaianakis, Părintele Petru Irimescu, Părintele Ciprian Negreanu, Părintele Ieronim Pătrulescu, și alții;

xx. adormiți întru Domnul: Părintele Dumitru Stăniloae, Părintele Ilie Cleopa, Părintele Paisie Olaru, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Justin Pârvu, Părintele Ilarion Argatu, Părintele Daniil Horga, Părintele Antim Gâdioi; (pentru predici și învățături orale pe internet, vedeți referințele de la sfârșitul cărții)

Învățăturile au fost păstrate în forma lor originală (rugăciuni canonice, aspecte de tipic), doar unele au fost adaptate (rugăciuni personale, ordinea rugăciunilor).

Cei râvnitori nu trebuie să piardă din vedere faptul că cele scrise în aceste capitole sunt doar aspecte de cateheză elementară, de practică monahală și bisericească elementară.

Mirenii orientați spre asceză creștin–ortodoxă trebuie să–și completeze noțiunile de cateheză și practică ortodoxă prin:

– disciplină și silire de sine la pravilele de rugăciune auto–stabilite;

– citirea cărților duhovnicești: Filocalia (cărțile Părinților filocalici), Everghetinos, Viețile Sfinților, Paterice, cărțile Sfinților Părinți, cărțile Scriitorilor Bisericești, cărțile scrise de monahi, cărțile scrise de Sfinți contemporani, etc.;

– prin îndrumarea unui preot (duhovnic) vrednic: cu dreaptă credință, tainic și secretos, protector și responsabil, netemător de cele lumești, netemător de ierarhi trădători din Biserică, cu frică de Dumnezeu.

Așa cum îndemna Sf. Paisie Aghioritul, această îndrumare duhovnicească trebuie să aibă caracterul unei împreună–sfățuirii, în niciun caz nu trebuie să fie vorba despre o ascultare oarbă, habotnicie (râvnă/zel fără discernământ) sau condiționări impuse.

Capitolul 4

FACTORI CARE FAVORIZEAZĂ PROCESUL DE DEGENERARE

Nu este greșit să evaluăm procesul de degenerare care are loc prin acești factori ca fiind un proces de degenerare psihică și în final chiar de demonizare, de pierdere a autonomiei energetice în favoarea unor entități de energie anorganică.

Deci nu este o glumă, de acești factori va depinde dacă vei fi în viață un om autonom sau o marionetă docilă care execută ordinele demonului din interior.

În plus, toate aceste elemente de mai jos slăbesc, duc la pierderea energiei sufletești și în consecință la pierderea puterii de apărare a organismului energetic în fața invaziei diverselor entități anorganice, care ne privesc organismul drept o sursă de energie.

Urmarea este invadarea câmpului energetic uman de forme de viață anorganice, care vor schimba fundamental percepția și modul de gândire a individului invadat.

Lista factorilor care favorizează degenerarea umană este lungă și grea, practic orice aspect al vieții dacă nu este gestionat din perspectiva credinței în Dumnezeu, poate deveni un factor generator de degenerare.

Degenerarea prin cauze generale.

- lipsa de credință și încredere în Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos, care sunt responsabile pentru toate actele descrise mai jos. Este factorul cel mai important și mai semnificativ în ceea ce privește degenerarea unui individ;
- nepăsarea și desconsiderarea legilor divine;
- orgoliul este unul din factorii principali de degenerare, este un păcat de moarte, expus de psihologie și teologie ca având maxim de pericolozitate pentru sănătatea sufletului și psihică;
- lipsa de lucrare și preocupare a minții pentru Dumnezeu și virtuțile sufletului;
- lipsa de atenție pentru gândurile poftelor alimentare sau sexuale sau de reverie fără finalitate;
- viața trăită în minciună, fals existențial, impostură, când toată viața ta este pe de-a întregul o minciună, un fals;
- viața trăită în ură și/sau resentiment;
- lipsa iubirii, pierderea iubirii, viața trăită în izolare, solitudine și singurătate;
- nu ești capabil să-i ierți pe ceilalți, ții minte și periodic rememorezi necazurile provocate ție de ceilalți de lângă tine. Nu uiți niciun gest, nicio vorbă, nicio faptă care cumva într-un fel sau altul te-a afectat. Continui mental cearta și disputele mult după ce ele s-au încheiat;
- ții ura în tine, pe care apoi o vei proiecta în cei din jur. În acel moment ceea ce urăști la tine însuși vei ajunge să urăști la ceilalți. Îi vei urî pe cei din jur cu putere pentru aspecte care de fapt le ai tu însuși, și nu neapărat cel vizat;
- ai ură de sine și nu te ierți pe tine însuși pentru slăbiciunile, deficiențele, lipsurile,

patimile, native sau dobândite, pentru faptul că ești un suflet infantil care nu poate să se maturizeze;

- nu ești calm, ci ești mereu agitat, nervos, irascibil, suspicios, agresiv, disprețuitor;
- practica rugăciunii așa–zis semețe, adică o rugăciune fără smerenie, din orgoliu și mândrie, pentru împlinirea dorințelor Eului: materiale, bani, control, putere, funcție, etalare a nivelului financiar;
- lipsa suportului emoțional din partea familiei sau pierderea suportului emoțional al familiei ca urmare a comportamentului tău neadecvat;
- alegerile partenerilor de viață prin desconsiderarea voii și propunerilor pe care ți le oferă Dumnezeu. Refuzi parteneriatul cu Dumnezeu în această privință și refuzi ceea ce–ți spun inima și instinctele. Îți reprimi și te temi de sentimentele de iubire pentru parteneri nepotriviți și rațional inacceptabili, iei de capul tău decizii raționale, pe bază de considerente ce țin de carieră, bani, mașină, vilă, statut profesional, statut social, relații, perspective pentru o viață bună. Iubirile condiționate au întotdeauna un potențial exploziv de ură, care mai devreme sau mai târziu ajunge să se descarce în familie. Urmează certurile, nemulțumirile, jignirile, agresivitatea fizică și verbală;
- lipsa de educație în copilărie și/sau ca adult, lipsa preocupărilor permanente legate de educație;
- raționalismul, rațiunea excesivă, viața trăită prin decizii luate rațional logic și nu emoțional–intuitiv–instinctiv, confuzia dintre minte și rațiune, negarea sentimentelor, neascultarea instinctelor și a intuiției (acest lucru înseamnă lipsa de încredere în Dumnezeu);
- nu lași lucrurile să vină de la sine, precipiți devenirea lucrurilor, forțezi ritmurile vieții într–un mod rațional, logic;
- critica, judecarea, bârfirea celorlalți;
- împlinirea de păcate, dispreț pentru legile și conduita morală lăsate de Mântuitorul Iisus Hristos;
- neîncetat ești nemulțumit, neîncetat faci observații, critici, judeci, nimeni și nimic nu–ți convine;
- dorința de ceartă, cauți motive de ceartă cu cei din jur, nu–ți place liniștea și pacea, armonia și înțelegerea. Certurile dintre oameni arată că acolo deja există un potențial de degenerare care se dezvoltă. Dacă sunt continuate și dorite, certurile sunt printre cele mai periculoase forme care produc degenerarea rapidă și ireversibilă a sufletelor umane, datorită consumului masiv de energie sufletească a celor implicați;
- dorința de a crea un conflict deschis, de a amplifica orice aspect divergent;
- practici diverse tehnici perverse pentru a determina pe cei din jur să înceapă discuții divergente pe care apoi tu să le transformi în certuri și scandaluri majore;
- lipsa de respect și înțelegere pentru cei din jur;
- orgoliu, mândrie, pizmă, invidie, vanitate, mândrie, răzbunare, resentiment;
- acceptarea într–un mod continuu a unor situații umilitoare, jignitoare, sub demnitatea umană;
- patimă pentru alcoolism, jocuri de noroc, preacurvie;
- trăiești viața în cuplu prin dragostea condiționată de bani, poziție socială, carieră, orgoliu și nu prin dragoste adevărată, necondiționată. Trăiești o viață de impostură, fals existențial, cu potențial de degenerare maxim și inevitabil;

- cămătărie, împrumut de bani în condiții de cămătărie, cu intenția ascunsă de a lua de la victime bunuri cu valoare de zeci sau sute de ori valoarea împrumutului inițial;
- relații de promiscuitate sexuală, preacurvie, înșelarea partenerului de viață;
- urmărirea materialelor pornografice, prostituție;
- promiscuitate emoțională, relații emoționale ascunse, ciudate, fără scop;
- promiscuitatea spațiului de locuit, trăiești și locuiești în locuințe în care lipsesc spațiul, curățenia, liniștea, ordinea, organizarea, simplitatea, aranjarea funcțională și estetică a obiectelor. Aceasta provine fie din lipsa posibilităților materiale de a aranja un spațiu decent, plăcut și util, fie din percepția că locul unde locuiești trebuie să fie doar un dormitor unde mănânci și dormi și te uiți la televizor;
- probleme datorate unor suferințe organice. În multe situații oamenii care au diverse afecțiuni grave sau malformații ale organelor au tendința să se protejeze la locul de muncă și la treburile casei folosindu-se de ceilalți. Acești oameni dezvoltă în timp o mentalitate și o atitudine parazită, devenind experți în minciună, manipulare, impostură. Încearcă să dea impresia unor oameni care nu sunt, că pot face ceea ce real nu fac. Iar când pot să se folosească de ceilalți devin exploatare crunți, încercând să-și facă stocurile de bani pentru vremurile mai grele. Toate aceste comportamente și atitudini se vor traduce în timp prin boala sufletului, prin degenerarea sufletului acestor oameni;
- lipsa relațiilor sexuale regulate, factor de degenerare important pentru femei. În acest caz energia sexuală devine energie psihică excedentară, care va produce agitarea inutilă a sistemului nervos al femeii. Acest surplus de energie psihică se va consuma prin: agitație psiho-motorie, vorbărie inutilă, dorința de ceartă și scandal, bârfă, agresivitate emoțională, puternică ură de sine și proiecția acestei uri asupra celor din jur, aspecte de natură să afecteze negativ relațiile interumane;
- lipsa copiilor, aspect care afectează ambele sexe, dar totuși ceva mai mult pe femei;
- declararea și satisfacerea unor false nevoi materiale sau emoționale, care în mod real țin de invidia și orgoliul tău și nu corespund unor necesități reale, deoarece nu accepți ca altul să aibă sau să facă mai mult ca tine;
- fapte reprobabile de natură financiară, sexuală, juridică, emoțională și ascunderea lor prin minciună, manipulare, ipocrizie, impostură;
- folosirea și manipularea emoțională și financiară a celor din jurul tău, pentru a-ți împlini pe seama lor dorințele tale ascunse;
- ești generator de agresivitate emoțională, verbală, fizică;
- întreții atmosferă tensionată, de teamă, pedepsești și ameninți, dorești supunerea celor din jur prin teamă și frică;
- trăiești viața într-un mediu ostil de teamă, teroare, agresivitate, lipsă de iubire;
- stresul familial, organizațional, financiar, social, profesional, politic;
- mediul social, profesional și familial cu nivel educațional redus;
- lipsa educației, indiferent de nivelul de instruire profesional sau academic;
- lipsa preocupărilor culturale, în primul rând lipsa de interes pentru cititul cărților;
- suprasolicitarea, practici de nevoie, teribilism sau carierism excesul de muncă fizică sau intelectuală;
- limbaj neadecvat, injurii, obscenități, jigniri;
- viața trăită în promiscuitate relațională și profesională;

- vinderea celor din jur, a colegilor, membrilor familiei și subordonaților, pentru ca tu să ai mai mulți bani, să avansezi în carieră, să ajungi repede „cineva“;
- starea de stres continuu, profesional și familial, ca urmare a nevoii de putere și ascensiune profesională, care îți depășesc propriile puteri de rezistență psihică și fizică;
- nemunca, hoția, șmecheria, mentalitatea și efortul de a trăi bine, de a face bani fără muncă, efort, cinste;
- aroganța, mândria, dorința de a deține multe bunuri doar pentru a te mândri cu ele, fără a avea o nevoie reală de ele;
- folosirea cunoașterii psihologice sau parapsihologice pentru scopuri negative;
- folosirea magiei negre sau farmecelor pentru a distruge psihic viețile altor oameni, a-i face sclavi financiari, a le lua bunurile și proprietățile;
- acte prin care faci rău celorlalți, în mod involuntar sau voluntar;
- nerespectarea cuvântului dat și a promisiunilor făcute celorlalți și ție însuși;
- practici oculte prin care cazi în capcana planului astral ca fiind un adevărat plan spiritual, activități satanice sau de adorare a unor entități așa-zis din alte lumi superioare, gen extraterestrii: pasiuni pentru fenomenul UFO, dat în cărți, spiritism, ghicit, participarea la activități de adorare a unor zei sau puteri așa zis divine, invocarea morților, paranormal, fetișismul unor obiecte încărcate de energie negativă, respectarea unor superstiții;
- în caz de situații excepționale cum ar fi privarea de libertate, dictatura sau războiul, alegi să-ți salvezi trupul, dar îți vinzi sufletul. Salvarea temporară a trupului în aceste cazuri deosebite este o iluzie. În realitate, la doar câțiva ani de la momentul când ți-ai vândut sufletul, moartea trupului este inevitabilă. Executarea unui act care încalcă legile morale și propria conștiință înseamnă de fapt că faci o breșă, o rană în câmpul energetic de protecție, prin care vei pierde energia sufletului. Urmarea este slăbirea și moartea trupului în doar câțiva ani, deși aparent nicio traumă nu periclitează starea de bine a trupului;
- prostituția sufletului, care are câteva variante. Înseamnă că accepți și continui să menții ani de zile relații și un statut profesional, familial, social, care nu te satisfac ca om și ființă umană, dar pe care le accepți din considerentul banilor, mândriei, prostiei, orgoliului, răzbunării, lipsei de alternative. În realitate ceea ce faci este că te vinzi pe bani, îți vinzi viața, sufletul și valoarea ta pentru câțiva arginți, sau din prostie, orgoliu, resentiment. Este o formă de prostituție foarte periculoasă, ascunsă, perfidă, infinit mai josnică decât prostituția sexuală a trupului, cu efect de degenerare profund și ireversibil;
- nepăsarea și desconsiderarea lucrării conștiente a virtuților sufletului: mila, răbdarea, iubirea, blândețea, smerenia, atenția, voința, prezența conștientă;
- lipsa de pocăință pentru păcatele comise și dezinteresul de a cere iertare lui Dumnezeu pentru păcate și patimi;
- nepăsarea pentru efortul de smerire a sufletului și de a avea o smerită cugetare.

Pe lângă cauzele generale, mai există 18 factori majori, care oricare pot produce omului degenerarea profundă și definitivă:

4.1. Degenerarea prin credința personală în Dumnezeu, părerea de sine, credința în sine, suficiența intențiilor și a faptelor bune. „Binele“ făcut din slavă deșartă;

- 4.2. Degenerarea prin lipsă de credință, mândrie, orgoliu și luptă cu Viața;
- 4.3. Degenerarea prin împătımirea trupului, sufletului și gândirii prin păcatele făcute cu liber arbitru, din propria noastră voință;
- 4.4. Degenerarea prin mânie și războiul personal cu semenii. Dorința ascunsă de a face rău. Dorința ascunsă de a ucide;
- 4.5. Degenerarea prin mentalitate bolșevică, mândrie, invidie și dorință de răzbunare;
- 4.6. Degenerarea în cadrul organizațiilor, prin mândrie, raționalism, slavă deșartă și „infantilizare dobândită“;
- 4.7. Degenerarea prin trădarea aproapelui, slavă deșartă și „infantilizare dobândită“, prin atragerea oamenilor într-o structură ocultă de putere și informație;
- 4.8. Degenerarea prin mândrie și desfrânare;
- 4.9. Degenerarea prin fapte, gândire și vorbire negative;
- 4.10. Degenerarea prin alegerea conștientă a răului ca soluție pentru reușita în viață;
- 4.11. Degenerarea prin viața trăită în impostură, ipocrizie, minciună;
- 4.12. Degenerarea prin mândrie, izolarea/autonomia psihică, autosuficiența, adică lipsa de interacțiune umană, retragerea în sine, autosuficiența;
- 4.13. Degenerarea prin frica de demoni și neacceptarea „suferinței legitime“ pe care o implică despățimirea;
- 4.14. Degenerarea prin îndreptățirea de sine și construcția demonică a identității de sine. Disocierea conștiinței morale și normalitatea „binelui“ demonic;
- 4.15. Degenerarea prin imitarea gândirii și comportamentelor demonice, prin voința păcatului și pervertirea voinței: „ceea ce faci, te face!“;
- 4.16. Demonizarea completă rapidă ireversibilă, prin practicarea unui ritual de tip satanic, care duce la demonizarea sinelui și pierderea completă de sine.
- 4.17. Degenerarea prin ținerea de minte a răului și dorința obsesivă secretă pentru răzbunare.
- 4.18. Degenerarea prin lipsa de pocăință pentru păcatele neasumate și nespedite. Lipsa de exorcizare a răului sufletesc adus de păcatele nepocăite.
- 4.19. Degenerarea prin legism.

4.1. DEGENERAREA PRIN CREDINȚA PERSONALĂ ÎN DUMNEZEU, PĂREREA DE SINE, CREDINȚA ÎN SINE, SUFICIENȚA INTENȚIILOR ȘI A FAPTELOR BUNE. „BINELE“ FĂCUT DIN SLAVĂ DEȘARTĂ.

În legătură directă cu lipsa de credință autentică în Dumnezeu, preoții și practic toți duhovnicii atrag atenția asupra unui tip de înșelare deosebit, de răspândit în special în rândul oamenilor cu pregătire profesională, intelectuali, pozitiviști, autonomi, atei. Este o înșelare specifică oamenilor „căldicei“, moderni, de obicei orășeni, educați și informați cu toate progresele științei, tehnicii, astronomiei și medicinei. Această înșelare este un adevărat mod de gândire, o mentalitate complexă, dar naivă și complet greșită cu privire la evoluția unui om prin viață. Sunt un număr de idei complet greșite care alcătuiesc corpul acestei mentalități de raportare a omului la Dumnezeu.

Caracteristica principală a credinței personale este părerea de sine, substituirea lui

Dumnezeu cu omul autonom, pozitivist, „informat”. Omul îi face lui Dumnezeu fișa postului, ce atribuții, drepturi și obligații are El în raport cu omul modern. Omul decide ce poate și ce nu poate Dumnezeu să facă, ce să ierte și cum să ierte, ce să judece și dacă să judece, ce este bine pentru om și ce nu este bine, ce este normal și ce este anormal, ce înseamnă duhovnicesc și lumesc, ce să-i dea și ce să-i refuze, etc. Tot omul autonom decide rostul și necesitatea Sfințelor Taine, a duhovnicilor și Sfinților, etc.

Exprimări concrete ale degenerării prin părere de sine, credința în sine și suficiența faptelor bune:

4.1.1. În primul rând, această înșelare „subțire” prevede superioritatea credinței și concepției personale despre Dumnezeu, în fața adevărilor și dogmelor despre Dumnezeu enunțate de prooroci, Biserică, marii duhovnici și de Sfinții Părinți în ultimele 20 secole.

Părerea de sine, ceea ce crede omul despre Dumnezeu, mântuire, păcate, Sfinți, Biserică, etc., este deasupra Adevărilor revelate Sfinților și cunoașterii teologice oficiale. Omul modern se crede informat, știe el mai bine cum stă treaba cu Dumnezeu. Pentru individul captiv părerii de sine, concepția despre Dumnezeu a Bisericii și Sfinților este specifică oamenilor naivi, incuți, primitivi, manipulați, care nu sunt la curent cu toate descoperirile astronomiei, medicinei, geneticii, științei și tehnicii în general.

În general, această concepție religioasă personală prevede suficiența unei relații personale cu Dumnezeu, în care omul decide câtă sfințenie personală îi este de ajuns lui Dumnezeu.

4.1.2. În majoritatea cazurilor, omul decide că lui Dumnezeu îi sunt suficiente virtuțile cu care el s-a născut, faptele lui bune, milostenia și bunele intenții.

Tot ce este în afara relației sale personale, directe și interioare cu Dumnezeu este inutil și chiar dăunător: Crucea, Sfintele Taine (spovedania, împărtășirea, căsătoria, botezul, etc), dobândirea Harului Sfântului Duh, ritualurile Bisericii, sfaturile duhovnicilor, efortul personal pentru despățimire, suferința liber asumată, camaraderia, etc. Rugăciunea este o activitate ciudată, fără valoare practică și fără sens, specifică doar oamenilor naivi și/sau semianalfabeți care în loc să muncească sau să se uite la televizor la un film interesant pierd timpul cu prostii specifice babelor inculte.

Este ideea potrivit căreia eu sunt „băiat bun”, nu fac rău, îmi văd de ale mele, am intenții bune în viață, sunt plin de bunătate și fac milostenie peste tot. Nu fac rău nimănui, nu jignesc pe nimeni, muncesc conștiincios, nu depind de nimeni, nu sunt bețiv, nu-mi înșel nevasta/soțul, nu arunc cu banii pe prostii, nu mă interesează ce face vecinul, îmi cresc responsabil copilul, etc.

Lui Dumnezeu asta trebuie să-I fie suficient, mai mult Dumnezeu nu cere de la mine. Comportamentul meu corect, intențiile mele bune și milostenia mea sunt suficiente în fața lui Dumnezeu, care pentru faptele mele bune îmi va ierta toate păcatele, patimile, nepăsarea, gândurile, răutatea ascunsă, vorbirea în deșert, etc.

4.1.3. Este înșelarea că pentru a fi în viață oameni „buni”, nu avem nevoie de credința în Dumnezeu. Credința noastră personală știe mai bine cum stau treburile duhovnicești.

Cele 1–2 virtuți pozitive ale sufletului cu care ne naștem (precum bunătatea, milostenia, iertarea, înțelegerea, compasiunea, nejudicarea, etc), ar fi suficiente pentru a trece prin viață într–un mod creștinesc. Apare astfel concepția care prevede că un individ fără credință în Dumnezeu nu este un degenerat și nu poate degenera. Omul care pleacă în viață în tinerețe cu un suflet bun, are intenții bune și face fapte bune nu poate căpăta pe parcursul vieții patimi și nu poate ajunge un om rău care să facă fapte rele;este înșelarea că intențiile bune și dorința de a face bine sunt suficiente pentru a păstra nealterat până la moarte sufletul bun cu care ne naștem. Nu ar fi nevoie de Dumnezeu și de credința în El, intențiile noastre bune și câteva virtuți ar fi suficiente. În afară de virtuțile cu care ne naștem, pentru a ne păstra niște oameni „buni” nu am avea nevoie de nimic altceva: nici de credință autentică, nici de Biserică, nici de Taine, nici de duhovnici, suferință personală sau efort.

4.1.4. Erezia pragmatică de tip I, modernistă, de tip protestant, prin care individul autonom este convins doar de aspectul vizibil, utilitar, al comportamentului unui credincios.

Concret, în relația cu Dumnezeu ar avea valoare doar faptele bune, acțiunile și comportamentele bune, pozitive și puțin sau deloc trăirea interioară sufletească a fenomenului credinței. Este vorba de asemenea și de o respingere a tradiției Bisericii. În esența ei erezia pragmatică presupune că fapta și acțiunea socială este suficientă și mai presus decât credința și Sfintele Taine.

Faptele bune și comportamentul decent sunt suficiente pentru a asigura individului autonom convingerea că el este superior celor care participă la ritualurile Bisericii. Evident, ar fi inutil orice altceva în afara faptelor și acțiunilor înfăptuite spre folosul semenilor.

Sfintele Taine, Sfinții, cărțile de teologie, mănăstirile, ritualurile Bisericii, credința autentică sunt bune doar pentru naivii și credulii care se încăpățânează să păstreze o relație arhaică/depășită cu Dumnezeu. Părintele Arsenie Boca avertiza asupra acestui tip de înșelare foarte fină și foarte răspândită printre oamenii civilizați ai zilelor noastre:

„Vicleanul are două feluri de momeli, după iubirea omului, care înclină, fie spre pierzare, fie spre mântuire. Este și o „ispită a mântuirii” în care au căzut mulți înșelați, zicând că–s mântuiți, când de fapt ei n–au săvârșit nici alergarea și nici după lege n–au luptat.

Este și ispita sfințeniei, este și ispita misiunii sau a trimerii de la „Dumnezeu”, precum este și ispita muceniciei. În toate aceste ispite cad cei ce ocolesc osteneala, mințile înguste, care spun că nu mai au nimic de făcut, decât să creadă și să se socotească a fi și ajuns sfințenia, misiunea, mucenicia și celelalte năluciri ale minții înșelate.

Au și ei o osteneală: aceea de a ajunge la darurile mai presus de fire, înainte de vreme și ispitind pe Dumnezeu.

Deci nu–i de mirare că–i dă în robia înșelătorului de minte, ca să–i chinuiască.”⁴¹

4.1.5. Erezia pragmatică de tip II, modernistă, de tip protestant, prin care individul autonom este convins de suficiența încrederii în sine și a „credinței” în propriile puteri. Educația capitalistă pentru demonizarea în masă.

Contrar la toate părerile cu privire la mult dorita educație capitalistă (propagandă) de genul: „ai încredere în tine”, „doar dacă vrei poți”, „este suficient să crezi în puterile tale și toate se vor face”, „reușești doar prin propriile puteri”, etc., în realitate acest tip de educație pentru autosuficiență de sine duce de fapt la.....demonizarea de sine (!). Desigur, aici este o discuție nuanțată și sensurile trebuie să înțeleasă corect. Nu vorbim despre faptul că psihologic este normal și trebuie să ai încredere în sine și curaj, în orice aspect practic al vieții.

Sensul corect este următorul: credința în sine, în propriile puteri (ca o formă de mândrie, egoism, suficiență de sine, autonomie existențială fără legătură cu Dumnezeu) nu trebuie confundată cu nevoia co-existenței și credinței în puterea lui Dumnezeu.

Suficiența de sine și autonomia existențială duc doar la creșterea egoismului și a mândriei, iar pe termen lung la pierderea băătăliilor duhovnicești personale. Concret, prin „încrederea în sine” egoistă și suficiența de sine nu poate exista victorie în războiul gândurilor, implicit nu poate exista despătimire și libertate spirituală. Iată ce ne spunea în acest sens Sfântul Paisie Aghioritul:

„Omul, dacă vrea să nu se chinuiască, trebuie să creadă în acel «Fără mine nu puteți face nimic» pe care l-a spus Hristos. Adică să se deznădăjduiască de sine în înțelesul cel bun și să creadă în puterea lui Dumnezeu. Când cineva se deznădăjduiește de sine însuși în înțelesul cel bun, atunci îl află pe Dumnezeu.

[...]

Încrederea în sine este dușmanul nostru cel mai mare și mai rău, pentru că ne aruncă în aer fără milă și ne lasă nefericiți pe drumuri. Când omul are încredere în sine, se leagă și nu poate face nimic sau se luptă singur. Atunci este firesc să fie biruit de vrăjmaș sau să nu reușească și astfel să i se zdrobească «eul» său.

[...]

Hristos cerea mai întâi credință în puterea lui Dumnezeu și apoi făcea minunea: «Dacă crezi în puterea lui Dumnezeu, te vei face sănătos», spunea. Nu precum spun astăzi unii, în mod greșit: «Omul are puteri și dacă crede în puterile lui, le poate face pe toate». Nu spune și Evanghelia: «Să crezi»? Prin urmare, suntem de acord.

Da, Hristos spunea «Crezi?», dar înțelegea: «Crezi în Dumnezeu? Crezi că Dumnezeu poate?». Cere de la om garanția că are credință în Dumnezeu și numai atunci ajută. Nicăieri nu spune Evanghelia să cred în egoismul meu, ci să cred în Dumnezeu, să cred că numai El mă poate ajuta, mă poate vindeca.

Aceștia însă le iau anapoda și spun: «Omul are puteri și trebuie să creadă în el însuși».

A crede cineva în el însuși înseamnă că are egoism, sau demonizare.

[...]

– În spatele acestui aranjament egoist se ascunde lucrarea diavolului. Unii ca aceștia încurcă pe «crezi?» ce l-a spus Hristos, cu «crezul» lor. De aici pornește toată această demonizare ce există în lume.

După aceea îți spun: «Să nu respecti nici pe cel mare, nici pe cel mic, ca să dobândești personalitate». De aceea auzi niște lozinci: «Calcă–i, zdrobește–i, ca să reușești». Respectul este considerat ceva retrograd și diavolul triumfă.

Chiar și un copil de ar vorbi puțin cu obrăznicie părinților sau celor mari este părsit de harul lui Dumnezeu și primește înrăuriri diavolești, cu atât mai mult dacă își face omul din acest fel de comportament «tipicul» său.⁴²

(sublinierile boldirile din citat îmi aparțin)

Este mai mult decât vizibil faptul că o dezvoltare autonomă a personalității, pe baza „încrederii în sine” (egoism, mândrie, suficiență de sine), fără credința în puterea lui Dumnezeu și fără co– existența cu Dumnezeu, duce la o identitate/personalitate demonică.

Remarcabil este faptul că există funcțională o adevărată propagandă mass–media, în care toată această educație de masă spre demonizare ni se prezintă ca fiind ceva „avansat”, „modern”, un „model” educațional spre care creștinii „înapoiați” din Europa de Est ar trebui să tindă. Modelul societal capitalist pur–american de tipul „dacă vrei poți să devii miliardar, trebuie doar să ai încredere în tine” ni se dezvăluie astfel ca fiind în realitate o abilită capcană educațională pentru demonizarea de masă.

4.1.6. Erezia pragmatică de tip III, fals creștin–ortodoxă. Acest tip de erezie conține ideea că sunt mai importante faptele de propovăduire publică a creștinismului (ortodoxiei), comparativ cu atenția asupra propriilor gânduri și patimi, a propriei trăiri a ortodoxiei.

Cad pradă acestei erezii toți aceia care respectă Sfintele Taine, merg la Biserică, citesc cărți de teologie, merg la mănăstiri și propovăduiesc creștinismul/ortodoxia în mediul public: scriu cărți, articole, au bloguri, țin discursuri, se luptă contra ecumenismului și secularismului, sunt profesori, finanțează și luptă în ONG–uri de susținere a familiei tradiționale creștine, etc. Tot la această erezie intră și unii preoți care slujesc în biserici. Toți acești oameni însă cad în erezia „părerii de sine” dacă se autoîndreptățesc că toate aceste comportamente, fapte și atitudini exterioare sunt suficiente și scutesc pe om de prezență conștientă, de pavăza minții, lupta cu gândurile și efortul personal de despătimire.

Greșeala fundamentală pe care o fac acești înșelați este că sunt dedicați „cu sufletul” oricărei activități religioase externe, dar nu sunt dedicați „cu mintea” propriului suflet. Omul trebuie să–și facă datoria și față de sine însuși, față de propriul suflet și trup, nu doar față de oameni, cărți, organizații, conferințe, bloguri, proteste publice, discursuri și conferințe.

Atitudinea corectă este de a avea întotdeauna un ochi deschis „în afară”, spre îndatoririle de părinte, lucrător și cetățean. Însă celălalt ochi trebuie să fie neîncetat deschis „în interior”, spre îndatoririle sufletului. Teologii ortodocși ne învață că în viață trebuie să dăm atenție cunoașterii (implicit acțiunii exterioare), dar și trăirii. Ortodoxia înseamnă cunoaștere și trăire.

Cunoașterea vine din citirea cărților duhovnicești, iar trăirea o avem din rugăciunea personală și participarea la slujbele din Biserică. Cât timp dedicăm cunoașterii și acțiunii exterioare, tot atâta timp trebuie să acordăm pentru a trăi ortodoxia. În mod

fundamental, ortodoxia este o trăire sufletească personală, care se obține prin rugăciune personală (comunicarea personală directă cu Dumnezeu), atenția și controlul gândurilor.

ORTODOXIA = CUNOAȘTERE + TRĂIRE = (CITIRE + ACȚIUNE) + (RUGĂCIUNE + PAZA MINȚII + TĂCERE INTERIOARĂ).

Toate faptele bune de promovare și susținere a creștinismului sunt foarte bune, dar ele nu scutesc pe individ de efortul personal de despățimire, pocăință și atenția asupra gândurilor. Faptele bune exterioare, fără efortul personal de despățimire, nu garantează mântuirea. După cum ne avertizează duhovnici importanți, în iad au ajuns și unii dintre foștii preoți, scriitori și activiști creștini.

4.1.7. Înșelarea prin „banalitatea răului“, prin fenomenul de desconsiderare a păcatelor generalizate.

Omul autonom are convingerea că Dumnezeu este cumva obligat să ierte păcatele și patimile „mici“ și „normale“, deoarece acestea nu sunt doar ale lui, ci sunt specifice tuturor oamenilor (ca de exemplu vorbirea de rău, vorbirea în deșert, curvia, invidia, minciuna, impostura, dependențele alimentare, trândăvia, importanța interesului personal, carierismul, lăcomia, arivismul, etc).

Dacă toată lumea din jurul meu are păcatul X și păcatul X este generalizat, atunci acest lucru înseamnă că păcatul X este tolerat de Dumnezeu și toți cei care fac păcatul X sunt din start iertați.

Este deci vorba despre ascunderea individului în masa păcatelor generale și credința personală că Dumnezeu iartă din start acest tip de păcate omenești, normale și generalizate. Nu sunt doar păcatele mele, ci ale tuturor oamenilor, deci Dumnezeu le iartă fără niciun canon și niciun fel de mustrare.

Omul autonom și modern, el este cel care decide ce iartă și ce nu iartă Dumnezeu, ce păcate sunt mici sau mari, dacă un păcat este acceptabil sau nu, dacă un păcat este mare sau mic. Unii indivizi atei sunt chiar și mai radicali în înșelarea lor: pentru păcatele acestea normale, specific umane și generalizate, Dumnezeu nu ar avea voie să emită asupra noastră nici cea mai mică mustrare sau pedeapsă.

Tot ce are voie Dumnezeu să mai facă este ca El să stea deoparte și „să-și facă datoria“ de Atotțitor, de a ierta automat toate aceste păcate „normale“.

4.1.8. „Binele“ de tip luda, care decurge tot dintr-o părere înaltă de sine.

Există și o cădere și o degenerare „subțire“, de care suferă toți aceia care doresc să facă în secret „bine“ altora. Problema este că de cele mai multe ori motivația din spatele acestui „bine“ secret nu este iubirea de aproapele, ci mândria, iubirea de sine, slava de sine, mărirea de sine.

Este surprinzător câți de mulți oameni doresc să facă altora „bine“ în ascuns, fără știrea beneficiarului, spre propria mărirea de sine. Deși totul pare condus de bunele intenții, în acest tip de „bine“ secret putem vedea clar o acțiune de tip luda, motivată de mândrie și slavă deșartă.

Și luda a întreprins în secret un „bine“ pentru Mântuitorul Iisus Hristos, pe care îl

vedea ca fiind viitorul rege al iudeilor, dar vroia binele pe care îl credea/voia el, care era de fapt motivat de propria mândrie și slavă deșartă.

Motivația acestui comportament a binelui „secret“ este destul de complexă. Simpla idee de a face „bine“ în secret, după cum crezi tu de cuviință, fără știrea beneficiarului X, arată implicit o desconsiderare a lui X și o înălțare de sine a celui care face binele. În plus, „binele“ făcut lui X în secret dezvăluie patima mândriei. Este o înălțare de sine a cuiva care face „binele“, dar în raport de X. Adică atunci când eu îi fac lui X un „bine“ în ascuns, în sufletul meu eu sunt deasupra lui X, sunt mai deosebit decât X. Prin „binele“ ascuns eu mă înalț pe sine și îl desconsider și cobor în sufletul meu pe X căruia, chipurile, îi doresc binele.

Ajungem la concluzia că acest „bine“ secret este de fapt doar o oportunitate de care se folosește cineva, care folosește ca pretext dificultățile unui apropiat X, pentru a se mândri și înălța pe sine, în dauna și răul beneficiarului X. „Binele“ părerii de sine de tip luda, gândirea acestei înșelări cuprinde ideii de genul:

Lasă că știu eu mai bine ce trebuie făcut.

Știu eu ce-i trebuie lui X, chiar mai bine decât el însuși.

la să mă ocup eu să-i rezolv problema lui X, că pe el nu-l duce capul să înțeleagă.

Am să-l sfătuiesc sincer pe X și am să-l las să aleagă în mod liber ce cale să urmeze, dar am să-i ascund informații esențiale în luarea deciziilor (manipulare prin omisiune).

Am eu grijă să-l rezolv pe X, cu ce are el nevoie.

X nu trebuie să știe nimic, este prea prost ca să-și cunoască propriul drum în viață. Mă ocup eu pentru el, ce trebuie să facă. Am să-l manipulez, mint și îndrum pe drumul pe care trebuie.

Vorbesc eu cu persoana Y să-i explic eu ce trebuie făcut în privința lui X.

Lasă că mă ocup eu să-l pun în mișcare, să-l trezesc la realitate pe X.

X are nevoie de un imbold, de cineva din exterior care să-l motiveze.

Eu sunt deștept și îi fac bine lui X în ascuns, deoarece X este prea prost sau redus ca să înțeleagă că are nevoie de ajutorul meu.

Dacă eu pot să mă implic în viața lui X fără știrea lui, atunci este clar că eu sunt mai superior și mai deosebit decât X.

Etc, etc, etc.

Pe scurt, avem un „bine“ care pornește din mândrie și are ca scop înălțarea de sine în raport cu o persoană X. Este atât de mult „bine“ în aceste acțiuni derulate în secret, fără știrea beneficiarului, că în final acesta se îndoaie de cât de mult rău i-a produs acest „bine“. În mai toate cazurile, „binele“ făcut din slavă de sine generează probleme și necazuri majore beneficiarului, cu atât mai mari cu cât acesta nu știe de manevrele întreprinse în secret pentru el.

4.1.8.a. „Binele“ făcut prin falsa libertate de alegere și manipularea prin omisiune.

Specialitatea casei la oamenii care vor să facă „bine“ motivați de slava deșartă este manipularea prin omisiune. Adică acești oameni care în sufletul și conștiința lor doresc binele lui X, îl lasă pe acesta să ia el deciziile, îl ajută pe acesta cu toate informațiile și sfaturile necesare, dar îi ascund aspecte esențiale.

SPECIALITATEA CASEI LA „BINELE“ MOTIVAT DE SLAVA DEȘARTĂ = MANIPULAREA PRIN OMISIUNE.

Rezultatul este că X este influențat și manipulat să ia deciziile și să urmeze calea din start aleasă de omul de bine, pe care acesta o consideră cea bună și corectă. Consecințele manipulării prin omisiune și ale „binelui“ motivat de slava deșartă sunt că individul X va ajunge să experimenteze probleme și ispite care îi vor cauza prejudicii emoționale, financiare, educaționale și materiale majore.

4.1.8.b. „Binele“ făcut în secret.

În mod uzual cad în acest tip de înșelare a „binelui“ secret oameni care au bani, putere, informații și influență și doresc să le folosească pentru ajutorarea altora apropiați lor. În final, deși intențiile sunt bune, prin modul de abordare, „binele“ făcut în secret va ajunge la beneficiar sub forma unui rău perfid, ascuns, de lungă durată. Nu orice gândim noi că este un bine pentru X, este bine și din punctul lui de vedere. Poate este surprinzător, dar fiecare om știe care este binele de care are el nevoie. Sau care sunt problemele lui reale.

Nu este nevoie de acțiunea noastră secretă pentru ce vedem noi că sunt problemele lui X. Ce vedem noi la X că sunt probleme, pentru el se poate să fie altceva. Binele nostru pentru X poate să fie în realitate pentru X un rău mai mic sau mai mare. Nimeni nu trebuie să se apuce să facă „bine“ cuiva în secret, sau să-i rezolve din „probleme“, fără ca beneficiarul să fie informat de acest lucru.

Greșesc astfel părinții față de copii (soacre cu nurori pentru binele lui X, investiții imobiliare sau financiare), copii față de părinți (internări la spitale, deplasări, mutări de domiciliu, investiții), rude față de rude (cumnați, veri, frați care intervin pentru X), oameni cu putere (politicieni, militari, generali) față de comunități, colegi de muncă față de altul X, vecini între ei, etc.

Concluzii la degenerarea prin părerea de sine, credința în sine, și prin credința în suficiența faptelor bune.

Practica și realitatea sufletului uman ne arată însă că toate aceste idei aparent normale descrise în acest subcapitol sunt fundamental greșite, iar unele chiar sunt blasfemiatoare, drept pentru care Dumnezeu chiar ia măsuri serioase de trezire a omului autonom la realitate.

Virtuțile sufletului sunt bune, dar nu suficiente pentru a fi un credincios, a fi în viață un om bun sau pentru a-ți mântui sufletul. Doar câteva virtuți native ale sufletului nostru și faptele bune sunt o condiție necesară și obligatorie, dar nu suficientă pentru a te păstra un om „bun“ de-a lungul întregii vieți.

Toți cei căzuți în această înșelare, cu toate bunele lor intenții, cu toată bunătatea și iubirea lor de aproapele, fără credință în Dumnezeu, în realitate acești oameni sunt profund căzuți în dependența unor patimi serioase, precum lăcomia, beția, preacurvia, mânia, mândria, orgoliul, invidia, vorbirea în deșert. Sunt oameni pe care teologia îi încadrează în categoria „căldicei“. Nu sunt oameni răi, dar categoric nu sunt nicioamenii lui Dumnezeu. În adâncul lor răul crește continuu și oricând există

posibilitatea ca un „căldicel“ plin de intenții bune să explodeze în comportamente pline de agresivitate, ură și răutate.

Combi-nația dintre valabilitatea și superioritatea unei credințe personale în Dumnezeu și convingerea că fapta/acțiunea este superioară trăirii interioare a credinței este deosebit de periculoasă, profund eretică, de natură să creeze „căldiceii“ cu un mare potențial de a face rău celorlalți oameni. „Căldiceii“ sunt oameni care se cred buni, se cred „oamenii lui Dumnezeu“, fără să bănuiască că în sufletele lor s-a strecurat prin patimi o mare cantitate de rău.

Deoarece trăiesc o viață spirituală caracterizată de îndreptățire și mulțumire de sine, „căldiceii“ nici nu observă cum sunt supuși unui proces perfid de împătımire. Sau dacă observă, sunt complet nepăsători, convingși fiind că pentru Dumnezeu faptele lor bune exterioare sunt mai importante decât niște „amărâte“ de patimi, care îi muncesc la interior. Acești oameni ar fi uimiți să afle că în realitate au un mare potențial de degenerare și un mare potențial de a face rău altora. În timp „căldiceii“ devin un pericol, pentru ei înșiși cât și pentru cei din jurul lor.

Fără credința în Dumnezeu acești oameni sunt „surzi“ și „orbi“ cu privire la realitatea propriului lor suflet și a Ființei lor, starea de mulțumire de sine neavând niciun fundament real. Ei nu „văd“ că în sufletul lor crește patimă după patimă, că în sufletul lor răul crește, alienarea sporește, potențialul de a face rău altor oameni este tot mai mare. Cauza acestei situații este descrisă în acest capitol. Fără credință și pocăință omul nu se poate apropia de patimi și de suferința spirituală generată de acestea. Evident patimile sunt vizibile și omul autonom știe de ele, dar există o imposibilitate de a le opri și o minimizare a daunelor pe care aceste patimi le pot provoca, la interior și la exterior.

Deci pentru o viață trăită în Adevăr, singure faptele bune, milostenia și bunele intenții nu sunt suficiente. Din toată această concepție despre mântuire a acestor oameni lipsește elementul suferinței personale. Adevărul este că fiecare om trebuie să-și ducă lupta personală cu propriile patimi, fiecare trebuie să se învingă pe sine însuși, prin acceptarea crucii personale și a suferinței.

Din păcate, patimile personale nu se înving prin fapte exterioare și milostenie, ci prin asumarea și trăirea unei suferințe personale. Pentru a-și învinge patimile, fiecare om trebuie să accepte „să se suie de bunăvoie pe Sf.Cruce“ și să-și ia partea lui de suferință. Altfel nu se poate.

Viața duhovnicească și libertatea este asumarea suferinței și lupta neîncetată cu patimile. Odată cu războiul declarat patimilor, trebuie să te îngrijești să-ți dezvolti în mod conștient virtuți sufletești pe care poate că nu le ai în acest moment.

Gândurile de patimă nu pot fi oprite ușor, pentru acest lucru este nevoie de cultivarea și dezvoltarea unui mix de virtuți sufletești absolut esențiale: calm, relaxare, stăpânire de sine, tăcere, hotărâre, atenție, prezență conștientă, focalizare, detașare, răbdare, voință, înfrânare, acceptarea suferinței înfrânării, smerită cugetare. De asemenea, pentru că vei fi de multe ori învins în acest război mental, fii neîncetat pregătit să strigi și să ceri ajutorul lui Dumnezeu.

Este o diferență mare între ceea ce crede un „căldicel“ că trebuie el să fie în viață și ceea ce cu adevărat trebuie făcut. „Căldiceii“ căzuți în înșelarea credinței personale despre Dumnezeu sunt imperturbabili la argumentație rațională și teologică și își pot

apăra „credința” lor personală prin reacții agresive. În general nu este indicat să le deschizi tu ochii acestor oameni, prin argumentație rațională și/sau teologică, deoarece vei fi rapid desconsiderat, repudiat, posibil amenințat sau agresat. Nu este datoria ta să duci muncă de lămurire la indivizii milostivi, plini de bunătate și intenții bune, dar care știu ei mai bine cum stă treaba cu Dumnezeu, credința, religia și mântuirea sufletului.

De altfel, există un paragraf care descrie exact care va fi evaluarea „căldiceilor” la Judecata de Apoi: „căldiceii” nu vor fi acceptați în Împărăția lui Dumnezeu.

*„15. Știi faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte!
16. Astfel, fiindcă ești căldicel – nici fierbinte, nici rece – am să te vărs din gura Mea”.*
(în *Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul*, capitolul 3, versetele 15–16)

Tocmai de aceea, metodologia de salvare a acestor oameni profund înșelați este una severă, dură și pe termen lung (5–20 ani). Oameni buni și milostivi, „căldiceii” cei plini de înțelegere și de intenții bune sunt mereu uimiți și supărați pe Dumnezeu că nu le face existența o fericire, ci dimpotrivă, le aduce neîncetat în viața lor sociopați periculoși, neîmpliniri, lipsuri, necazuri de tot felul, boli, situații de viață grele, probleme majore de relaționare, etc., toate pentru a-i trezi la realitate și a-i salva. Degenerații trimiși de Dumnezeu în viața „căldiceilor” autonomi nu știu de glumă; contactul acestora cu degenerații este pentru „căldiceii” o surpriză existențială dintre cele mai neplăcute.

Presiunea degenerațiilor asupra bunilor „căldiceii” crește picătură cu picătură, an de an, până când, într-un final, prin credință și pocăință acești oameni de bine și cu intenții bune se descoperă pe sine, sunt ei înșiși uimiți care este de fapt realitatea neplăcută care le definește existența.

4.2. DEGENERAREA PRIN LIPSA DE CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU, MÂNDRIE, ORGOLIU ȘI LUPTA CU VIAȚA.

Lipsa de credință în Dumnezeu, mândria și orgoliul au întotdeauna ca efect plasarea individului pe baricada opusă, de război contra lui Dumnezeu.

Primele victime ale acestei atitudini sinucigașe sunt oamenii naivi care cred în autonomia gândirii lor și în posibilitatea neutralității. Oamenii aței tind să se considere pe ei înșiși ca fiind autonomi, independenți, neutri în războiul nevăzut. Nimic mai fals. În lumea și viața aceasta nu există neutralitate. Mântuitorul Iisus Hristos ne-a spus acest mare Adevăr:

„30. Cine nu este cu mine este împotriva mea și cine nu adună cu mine, risipește”.
(în *Sf. Evanghelie după Matei*, capitolul 12, versetul 30)

Neutralitatea spirituală în viață este o iluzie, este un fals. În viață poți alege să fii neutru în multe aspecte și în multe situații, dar nu în ceea ce privește războiul nevăzut. Cine se crede neutru este deja de partea răului, deja s-a îndepărtat de Dumnezeu, deja luptă contra lui Dumnezeu.

Trebuie să înțelegem că votul pentru Rău are nu o variantă, ci două: alegerea conștientă plus iluzia neutralității în războiul nevăzut. Votul pentru Dumnezeu are o singură poziție: alegerea conștientă a drumului lui Dumnezeu, decizia de a accepta să-ți duci crucea personală.

De aceea majoritatea indivizilor atei, raționaliști, pozitivști, materialști sau științști se află concret în luptă cu Dumnezeu, deși ei poate niciodată nu au luat decizia conștientă de a fi de partea răului. Se miră apoi de ce viața le este plină de ispite și probleme, trădări, deziluzii, insuccese și eșecuri. Și nu reușesc să înțeleagă că poziția lor aparent științifică și autonomă este de fapt o alegere inconștientă a răului și un război declarat lui Dumnezeu.

În acești oameni încep să înflorească otrava urii de Dumnezeu, apoi ura de sine, apoi proiecția urii de sine în cei din jur, iar la final, ca parte vizibilă a procesului de demonizare progresivă a individului, apare lupta continuă a individului cu cei din jur, cu viața, cu realitatea înconjurătoare.

LIPSĂ DE CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU, NEPĂSARE, TRÂNDĂVIE, NEUTRALITATE, REFUZUL DE A-ȚI DUCE CRUCEA PERSONALĂ = EȘTI DEJA ÎN RĂZBOI CU DUMNEZEU, AI ALES DEJA SĂ FII DE PARTEA RĂULUI, PENTRU TINE DUMNEZEU DEJA IA MĂSURI DEOSEBITE.

LIPSĂ DE CREDINȚĂ ÎN IISUS HRISTOS = CREDINȚA ÎN SATANISM = INDIVID DEGENERAT, PE DRUMUL SPRE DEMONIZAREA SINELUI.

Orgoliul este pentru orice om un aspect deosebit de grav al sufletului său, pentru care Dumnezeu ia măsuri deosebite, comparativ cu alte păcate. Și asta deoarece un om care are în suflet orgoliu este în postura de luptă contra Vieții, naturii, oamenilor. Un om orgolios este în realitate în război cu Dumnezeu. Ceea ce este foarte grav. Consecința este că Dumnezeu Îl va pune pe acest om în situații de viață extreme, continuu, pe durate lungi de timp, în care va trăi la maximum sentimente de umilință, desconsiderare, lipsă de credibilitate, înfrângeri în orice face, eșecuri în planurile importante pe termen lung, nu-și va împlini dorințele, va suferi de boli cronice. Toate aceste măsuri dure sunt luate pentru a salva omul din păcatul de moarte în care se află, pentru a-l opri din lupta pe care o duce împotriva Vieții, naturii, oamenilor. Uneori însă toate aceste măsuri sunt în zadar și atunci omul degenerază latent, ireversibil, până la maximul său posibil de degenerare. Orgoliul este un factor de degenerare greu, cu impact foarte mare în acest proces. Oamenii care au în inima lor orgoliul pot ajunge în doar câțiva ani la o stare maximă de degenerare. De aceea este bine să se evite oamenii orgolioși, deoarece pentru unii dintre ei degenerarea completă este doar o chestiune de timp.

Oamenii cei mai expuși procesului de degenerare și de autodistrugere biologică și psihică sunt indivizii fără credință în Dumnezeu și plini de orgoliu, mândrie și slavă de sine, care iau în mod conștient decizia ca în viața lor să fie de partea răului. Sunt oamenii care în mod conștient aleg să fie de partea răului și ca toată viața lor să fie o luptă continuă contra lui Dumnezeu, Cel care le-a dat viață.

Trebuie să înțelegem un adevăr simplu și profund. Dincolo de toți factorii psihologici și teologici, dincolo de infantilizare, autonomie psihică, „infestare” organizațională cu

infantili și zeci de alți factori, cel mai puternic și simplu factor de degenerare acesta este: decizia conștientă, luată în libertate și voința personală a individului de a se plasa în această viață contra lui Dumnezeu și de a merge pe varianta de putere rapidă a răului.

Aceasta este decizia cea mai importantă pe care trebuie să o ia fiecare individ. De care parte vei fi în această viață? De partea lui Dumnezeu sau de partea răului? Aceasta este decizia care în mod real trebuie să o ia fiecare om. Nu este o decizie oarecare și nu avem libertatea de a refuza răspunsul la această întrebare. Este o decizie obligatorie în viață și la care obligatoriu trebuie să răspundem. Ceea ce de altfel se și întâmplă. Mai mult sau mai puțin conștient sau voit, fiecare om își pune la un moment dat această întrebare și răspunde la ea. Cu „da” sau „nu”, în funcție de intențiile de devenire în viață, deficiențe organice sau sufletești, credință.

Evident, indivizii fără credință în Dumnezeu, orgolioșii, pozitivisti, științistii, raționaliștii și ateii convinși au șansele cele mai mari să aleagă ca în această viață să fie de partea răului. Și implicit să lupte contra lui Dumnezeu și a oamenilor care cred în Dumnezeu.

Pentru că de fapt la asta se reduce totul. Ca și demonii, oamenii care aleg conștient Răul ajung să-L urască pe Dumnezeu. Și ca o consecință a urii lor față de Dumnezeu, deoarece la Dumnezeu nu pot ajunge, acești oameni se mulțumesc să facă cât mai mult rău oamenilor care au credință în Dumnezeu. Ura de Dumnezeu se canalizează concret în ura față de oamenii care cred în Dumnezeu.

Este foarte posibil ca tu, femeie sau bărbat, cel care citești aceste rânduri, să fii una/unul dintre aceia care a ales calea lui Dumnezeu în această viață. Dar nu ai înțeles că, făcând această alegere, ești deja în tranșeele războiului nevăzut, Răul deja te-a pus pe „lista neagră” a indivizilor cu care va lupta.

Prin această alegere armata privată a răului pe pământ, coloana a V-a a răului, degenerații, deja te-au luat în vizor ca țintă. Din acel moment deja 1, 2, 3 degenerați terminatori se îndreaptă spre tine. Și dacă nu ești informat, vor intra în viața ta bine de tot, unii ca partener de viață, alții ca șef sau coleg la serviciu, alții ca vecini, rude îndepărtate, amici sau cunoștințe sociale.

Toți acești degenerați au un singur scop: să te distrugă încetul cu încetul, să te termine, să nu-ți îndeplinești misiunea și menirea pentru care ai primit drept de existență pe acest pământ, să nu-ți împlinești visele, să nu-ți mântuiești sufletul.

Acum înțelegi de ce de-a lungul anilor ai simțit neîncetat ura gratuită a anumitor oameni față de tine. Unii oameni te-au urât, sabotat și au luptat contra ta fără ca tu să le spui sau să le faci ceva. Prin simpla ta prezență conștientă acești oameni au început ura și războiul cu tine. Probabil ai pus această ură gratuită pe seama invidiei, geloziei, pasiunilor de moment, intereselor meschine, bârfei, diferențelor de educație, diferențelor de școlarizare, diferențelor de salarizare, succesului profesional, succesului la femei/bărbați, sau pe seama altor factori.

Dar această ură este altceva decât crezi și are alt substrat. Ura acestor oameni față de tine nu este nimic din ce crezi. Toate motivele de ură pe care le crezi sau care poate ți le spun chiar cei în cauză sunt de fapt simple pretexte. Adevărul simplu este că acești oameni te urăsc pentru că ei au ales Răul, au ales ca în această viață să lupte contra lui Dumnezeu și indirect au ales să lupte contra copiilor lui Dumnezeu, împotriva celor

care cred în El.

Deci ai de-a face cu oameni care s-au demonizat și se autodistrug, iar în acest proces caută să tragă după ei cât mai mulți alți oameni. De aceea recomandarea mea este să fii extrem de prudent și de atent față de toți aceia pe care îi simți că te urăsc nejustificat și gratuit.

Roagă-te lui Dumnezeu să te păzească și să te apere de acești demonizați și, dacă ai maturitatea duhovnicească necesară, roagă-te lui Dumnezeu și pentru ei, să-i salveze din starea în care se află.

4.3. DEGENERAREA PRIN ÎMPĂTIMIREA TRUPULUI, SUFLETULUI ȘI GÂNDIRII PRIN PĂCATELE FĂCUTE CU LIBER ARBITRU, DIN PROPRIA NOASTRĂ VOIŢĂ.

Nu pare să existe o relație directă între stress-ul cotidian, autocompătămirea de sine, îndreptățirea de sine, trândăvie, nepăsare și degenerarea prin robia patimilor, dar în realitate este vorba de un proces causal direct și ușor de perceput.

Marea masă a oamenilor degenerăm și ne îndrăcim nu prin ritualuri satanice și alte formule rapide rezervate unei „elite”, ci treptat, prin împătămirea generală a sufletului, trupului și gândirii noastre. Împătămirea și implicit degenerarea este cu atât mai rapidă și mai profundă cu cât săvârșim păcatele cu liber arbitru, din propria noastră voiță.

Vorbim aici de patimi alimentare, sexuale, pentru shopping, pentru băuturile alcoolice, patima vorbitului negativ și bârfei, patimi de gândire (a judeca pe celălalt pentru a te ridica pe tine), pentru diverse hobby-uri, pentru dobândirea anumitor bunuri materiale, pentru bani și înavuțire, pentru slava de sine, pentru putere, pentru droguri și substanțe narcotice, pentru jocuri de noroc.

La categoria patimi se înscriu și așa numitele „păcate de moarte ale sufletului”, care conform cu Sfântul Vasile cel Mare, sunt următoarele:

- iubirea de sine, care duce la iubirea de plăcere, iubirea de avere, iubirea de mărire, mândrie, slavă deșartă;
- orgoliul;
- mândria, care duce la trufie, superioritate, slavă deșartă, îngâmfare, ipocrizie, megalomanie, aroganță, înfumurare, lăudăroșenie, nerușinare, infatuare, mulțumire de sine, siguranță de sine, atotștiință, contrazicere, învățarea celorlalți, judecarea celorlalți;
- invidia, care duce la complot, mânie, dușmănie, ceartă, nemulțumire, luarea în râs, bucuria de răul altuia, ură, ținerea de minte a răului, uciderea, sabotarea celor din jur;
- iubirea de bani și lăcomia de avere, care duce la mărturia mincinoasă, lăcomie, minciună, nemilostivire, vicleșug, nedreptate, furt, batjocorirea celor sfinte, cămătărie, închinarea la idoli;
- desfrânarea, care duce la sodomie, onanie, corupție, silnicie, bestialitate, adulter, nefrica de Dumnezeu;
- lăcomia pântecelui, care duce la risipă, beție, furt, senzualitate, lingușire, nerușinare, nesăturare, neînfrânare;
- trândăvia, care duce la deznădejde, lene, nepăsare, neglijență, impietate, necredință, amânare;

- mânia – care duce la nebunie, blasfemie, cruzime, tulburarea minții, jigniri, prostie,ucidere, ranchiună, resentiment, lipsă de iubire, umor de prost gust, acreală, iritare, neliniște, agresivitate proiectată asupra celor din jur, ținerea de minte a răului;
- frica, care duce la îngrijorare, neliniște, spaimă, groază, disperare, repulsie față de provocările vieții, lipsă de curaj;
- întristarea, care duce la lipsa de mâhnire pentru căderea în păcat, oboseala sufletului, lipsa de bucurie, neliniște, îngrijorare;
- acedia, care duce la lene și întunecare sufletească, dezgust, aversiune, oboseală, descurajare, melancolie, somnolență, nemulțumire, nestatornicie.

Sclavia patimilor este cu atât mai dureroasă pentru cei căzuți în aceste capcane cu cât ei știu faptul că patimile nu au nicio valoare practică la dezvoltarea sau susținerea vieții. Patimile sufletului și trupului duc la deprinderi și reacții periculoase, costisitoare, cu caracter compulsiv, care prin pierderea masivă de timp și energie secătuiesc individul posedat. Iar fără energie, un om căzut în puterea patimilor nu poate rezista procesului de degenerare care este planificat la nivel sistemic, pentru toată lumea. Aceștia sunt primii care cedează măsurilor colective și globale care se iau în mod activ pentru distrugerea prin degenerare a popoarelor creștine.

Cu toții am citit, auzit sau constatăm personal că dependența de patimi este un lucru neplăcut și de evitat. În general oamenii sunt conștienți că sunt dependenți de anumite patimi, dar și de aparenta imposibilitate de a scăpa de ele.

Ne putem întreba de unde vine dependența noastră profundă de patimi și de ce este atât de greu de scăpat de ele. Și de ce această dependență nu ne este folositoare, sub niciun aspect. Vom vedea mai jos, răspunsurile la aceste întrebări conțin câteva componente psihologice surprinzătoare.

4.3.1. Degenerarea prin împătımire datorită dependenței psihicului uman de libido–ul (energia psihică) furnizat de plăcerea demonică a patimilor. Nevoia generală pentru o patimă ca furnizor de energie psihică (libido).

În ceea ce privește cauzele care generează dependența de patimi, acestea au fost explicate de marii teologi moderni, care în cărțile lor au prezentat publicului larg concepțiile Sfinților Părinți. Au scris despre patimi într–un mod structurat Jean Claude Larchet³, Hierotheos Vlachos, Teofan Zăvorâtul, toți marii teologi și duhovnici, profesori, preoți și monahi ortodocși. Textele pe care aceștia le–au studiat cu privire la patimi au provenit de la marii sfinți și duhovnici ai ortodoxiei, precum Sf. Maxim Mărturisitorul, Ioan Gură de Aur, Sfântul Marcu Ascetul, Ioan Scărarul, Sf. Simeon Noul Teolog, Sf. Grigorie cel Mare, Sf. Ioan Casian, Sf. Vasile cel Mare, Avva Dorotei, Sf. Grigorie de Nyssa, Sf. Ioan Damaschin, Evagrie Ponticul și alții.

Surpriza oferită de Sfinții Părinți este uriașă. Cu sute de ani înaintea lui Freud, Jung și a noologiei abisale a lui Lucian Blaga (să nu uităm că unii teologi și Părinți au trăit în Evul Mediu timpuriu), aceștia înțeleg și descifrează complet fenomenul împătimirii folosind o „cheie” psihanalitică uluitoare. Este o dovadă în plus care ne arată că marii teologi ai ortodoxiei au fost analiști neîntrepuți ai sufletului uman, reușind să înțeleagă cele mai fine și ascunse procese sufletești. Nu trebuie deci să fie o surpriză creșterea exponențială a interesului pentru psihoterapia creștin–ortodoxă și reducerea sferei de interes pentru terapiile clasice ale psihologiei.

Printr-o cunoaștere „psihanalică” specifică secolului 20, Sfinții Părinți au înțeles încă din Evul Mediu rolul plăcerii demonice generate de patimi, ca fiind o sursă de energie psihică degenerată (libido—ul psihic patologic din psihologie). Ei au înțeles că oamenii sunt dependenți de „plăcerea” generată de patimi și de energia psihică care este generată de această plăcere pentru a—și menține echilibrul psihic și starea de conștiință.

În psihologia modernă, dorința/nevoia de plăcere a fost explicată de Freud și CG Jung, care au considerat conținutul libido—ului psihic (plăcere, poftă, dorințe, confort, sexualitate) ca fiind transmutabil într-o energie psihică de susținere a Eului și sistemului conștiinței. Unul dintre rolurile plăcerii este de a furniza Eului și sistemului conștiinței energie psihică, combustibilul necesar conștiinței pentru susținere și funcționare. Inițial Freud a definit libido—ul că este doar o energie sexuală pusă în slujba instinctului sexual, dar ulterior a extins înțelegerea conceptului de libido. Libido—ul psihic este energia psihică în sens larg, generată de instinctele vieții (autoconservare, sexualitate).

Conceptul extins de sexualitate este înțeles prin orice activitate generatoare de plăcere. Orice aspect al vieții generator de plăcere este implicit generator de libido psihic (energie psihică) și orice aspect al vieții trăit fără plăcere duce la scăderea acestui libido. Este de bun simț ca pentru a avea un tonus psihic pozitiv trebuie să faci ce—ți place (timp liber, profesie, hobby, relații intime, flirt), să te asociezi cu oameni cu care te simți bine, să ai comportamentele, limbajul și atitudinile în care te simți tu bine, să studiezi și să citești cărțile care îți plac, să porți haine care îți plac și în care să te simți bine, etc.

LIBIDO PSIHIC (PLĂCERE, CONFORT, SEXUALITATE, DORINȚE, POFTE) = ENERGIE PSIHICĂ DE SUSȚINERE A SISTEMULUI CONȘTIINȚEI: INTELIGENȚA, ATENȚIA, MEMORIA, PERCEPȚIA, GÂNDIREA, IMAGINAȚIA, REPREZENTAREA, CONȘTIINȚA, ETC.

PLĂCEREA DEMONICĂ A PATIMILOR = ENERGIE PSIHICĂ NARCOTIZANTĂ CARE CREEAZĂ DEPENDENȚĂ DE PATIMĂ.

Un aspect important observat de Jung este faptul că sistemul psihic are intenționalitate și autoreglare, în afara sistemului conștiinței. Fără să fim anunțați, psihicul nostru știe unde să caute și de unde să—și extragă libido—ul necesar funcționării. Un sistem psihic care nu are la dispoziție surse legitime/morale de libido, la nevoie își va extrage libido—ul inclusiv din patimile sufletești. Deci sistemul conștiinței nu face distincții morale cu privire la tipul de plăcere din care își obține energia psihică.

Sfinții Părinți au disecat fenomenul în profunzime, arătându—ne că există mai multe forme de plăcere care sunt în legătură cu dependența de patimi. Putem astfel stabili că există plăceri „normale”, obținute din bunuri sau sexualitate, dar există și plăceri „bolnave”, degenerate, care provin din exprimarea unor patimi sau stări sufletești negative. Evident că o plăcere „normală” nu va genera același tip de energie ca o plăcere „bolnavă”. O plăcere degenerată va furniza conștiinței o energie psihică de joasă calitate, contaminată de răutate și sursă a stării de inflație psihică.

4.3.1.a. Plăcerile normale ale vieții își au sursa în două izvoare: consumul/folosirea bunurilor materiale și plăcerile organice ale simțurilor.

Există o limită în ceea ce privește „normalitatea” acestor plăceri organice. Le putem considera plăceri normale atâta timp cât timp ele rămân limitate la sfera organicului și necesității organice și nu degenerază în patimi sufletești.

În prima categorie intră toate plăcerile, bucuriile, stările de bine și confort care decurg în mod normal din folosirea bunurilor necesare vieții omului: casa, mașina, mobila, obiectele de artă, hainele, obiectele de igienă, etc. Este deci o plăcere normală când te bucuri de utilitatea pe care ți-o oferă o mașină, un fotoliu, o haină sau un obiect util. Aici se regăsește starea de confort și de bine pe care ți le oferă o mașină pe care ți-ai dorit-o.

În a doua categorie se regăsesc plăcerile organice, generate de simțuri, ca urmare a satisfacției generate de împlinirea poftelor și plăcerilor alimentare, dorințelor sexuale, nevoii de confort, nevoii de siguranță, consumul anumitor bunuri și servicii. Acest tip de plăcere este cel legat de aspectele organice și exterioare ale vieții.

4.3.1.b. Plăcerile bolnave ale sufletului sunt bucuriile denaturate ale sufletului, obținute în principal de pe urma trăirii sufletești a patimilor. Acest tip de plăcere este deci în legătură cu aspectele sufletești ale vieții omului.

Sfinții Părinți au explicat cauzele împătimirii sufletești și trupești prin iubirea de sine, care crează două slăbiciuni ale sufletului adamic căzut în înlănțuirea lumii sensibile: fuga de durerea fizică și sufletească, care trebuie narcotizată prin dorința (instinctul, pulsivitatea) de plăcere. Unele patimi provin din fuga omului de durere, altele provin din dorința omului pentru plăcere, pentru a narcotiza durerea sufletească inițială. Avem deci patimi care se subscriu dorinței de plăcere și patimi care se subscriu fugii de durere.

Aici Sfântul Maxim Mărturisitorul introduce o distincție⁴ de o mare finețe. Într-un limbaj arhaic specific epocii sale, acesta ne transmite în scrierile sale concepția sa, conform căreia **patimile generatoare de libido psihic sunt doar două: slava deșartă și mânia**. Când este vorba de producerea libidoului psihic, toate celelalte patimi alimentează cu plăcere demonică aceste două patimi suverane.

Libido-ul psihic generat de patima slavei deșarte.

Patima slavei deșarte, ea însăși și prin toate patimile care o alimentează, generează o plăcere sufletească degenerată, care produce un libido psihic degenerat, implicat o energie psihică patologică.

Prin ea însăși, slava deșartă este generatoare de plăcere degenerată și prin următoarele situații: posesie și control (al bunurilor materiale, activelor economice, persoanelor, clădirilor, obiectelor de artă, banilor), carieră, șefie, relații ierarhice care includ subordonați, poziții de conducere în organizații economice, sociale și/sau politice, relații sociale și/sau economice elitiste unde nu are acces oricine, elitism intelectual și/sau profesional, etc.

Printre patimile care pot alimenta patima slavei deșarte sunt următoarele: lăcomia (risipă, beție, furt, senzualitate, lăcomie, nerușinare, nesăturare, neînfrânare),

mândria (trufie, superioritate, îngâmfare, ipocrizie, megalomanie, aroganță, înfumurare, lăudăroșenie, nerușinare, infatuare, mulțumire de sine, siguranță de sine, atotștiință, contrazicere, învățarea celorlalți, judecarea celorlalți), desfrânarea (sodomie, onanie, corupție, silnicie, bestialitate, adulter, nefrica de Dumnezeu), iubirea de sine (iubirea de plăcere, iubirea de avere, iubirea de mărire), iubirea de bani și lăcomia de avere (mărturia mincinoasă, lăcomie, minciună, nemilostivire, vicleșug, nedreptate, furt, batjocorirea celor sfinte, cămătărie, închinarea la idoli).

PATIMA SLAVEI DEȘARTE + COMPONENTA SUFLETEASCĂ A PATIMILOR SUBORDONATE = LIBIDO DEGENERAT = ENERGIE PSIHICĂ PATOLOGICĂ.

De exemplu, patima lăcomiei este generatoare de plăcere fizică (libido fizic) care aparține complet patimei lăcomiei; ulterior acest libido este transformat în energie organică. În același timp lăcomia este implicit generatoare și de o plăcere sufletească, dar care aparține slavei deșarte, care ulterior o convertește în libido psihic.

De aceea este atât de greu de învins patima lăcomiei și de altfel toate patimile care alimentează slava deșartă. Lăcomia are pe lângă o componentă de plăcere organică care ține de lăcomia propriu-zisă și o componentă de plăcere sufletească care ține de patima slavei deșarte, convertibilă ulterior în libido psihic. Plăcerea organică care ține de poftă și bucuria de a mânca ar fi ușor de învins dacă în mare secret nu ar acționa asupra minții omului gânduri care țin de slava deșartă.

PATIMA LĂCOMIEI = PLĂCERE ORGANICĂ (libido fizic) + PLĂCEREA SUFLETEASCĂ A SLAVEI DEȘARTE (libido psihic) = ENERGIE FIZICĂ + ENERGIE PSIHICĂ.

Toate patimile enumerate mai sus, care sunt subordonate slavei deșarte sunt în mare secret susținute și alimentate de gânduri de slavă și iubire de sine. De aceea lupta împotriva acestor patimi trebuie să înceapă și să se termine cu patima și gândurile de slavă deșartă, prin rugăciuni de dobândire a smereniei. Orice luptă contra unei patimi oarecare (precum lăcomia) este din start sortită eșecului dacă în același timp nu este vizată și patima—mamă, slava deșartă.

ORICE PATIMĂ X, SUBORDONATĂ SLAVEI DEȘARTE = PLĂCEREA ORGANICĂ (libido organic) A PATIMII X + PLĂCEREA SUFLETEASCĂ (libido psihic) A SLAVEI DEȘARTE.

În acest moment putem observa că pentru a stabili limita dintre o plăcere normală și o plăcere bolnavă ne trebuie discernământ și atenție. Un bun material poate fi generator de confort și utilitate (plăcere normală) dar și de slavă deșartă (plăcere bolnavă).

De exemplu, un autoturism poate genera o plăcere normală din utilitatea și confortul pe care îl oferă, din turarea la maxim a motorului, din conducerea lui cu viteză într-un mod sportiv, din folosirea lui pentru transport de bunuri și persoane.

Dar simpla posesie a unui autoturism inaccesibil majorității oamenilor poate genera și o plăcere sufletească bolnavă, plăcere generată de mărirea de sine și slava deșartă. Slava deșartă și judecarea aproapelui sunt generatoare de bucurie sociopată/psihopată, plăcere bolnavă, care într-un final se traduc în dependența de

energia psihică cu care este susținut sistemul conștiinței.

Libido—ul psihic generat de patima mâniei.

Patima mâniei și toate patimile care o susțin generează inițial o durere sufletească, dar care ulterior este și ea convertită într-o formă de iubire de sine și plăcere degenerată. Patima mâniei înseamnă printre altele: agresivitate, nebunie, blasfemie, cruzime, tulburarea minții, jigniri, prostie,ucidere, ranchiună, resentiment, lipsă de iubire, umor de prost gust, acreală, iritare, neliniște, agresivitate proiectată asupra celor din jur, ținerea de minte a răului.

PATIMA MÂNIEI + COMPONENTA SUFLETEASCĂ A PATIMILOR SUBORDONATE = LIBIDO DEGENERAT = ENERGIE PSIHIcĂ PATOLOGICĂ.

Printre patimile care au menirea de a crește patima mâniei se numără următoarele: orgoliul, invidia (complot, mânie, dușmănie, ceartă, nemulțumire, luarea în răs, bucuria de răul altuia, ură, ținerea de minte a răului, uciderea, sabotarea celor din jur), trândăvia (care duce la deznădejde, lene, nepăsare, neglijență, impietate, necredință, amânare), frica (îngrijorare, neliniște, spaimă, groază, disperare, repulsie față de provocările vieții, lipsă de curaj), întristarea (lipsa de mâhnire pentru căderea în păcat, oboseala sufletului, lipsa de bucurie, neliniște, îngrijorare), acedia (lene și întunecare sufletească, dezgust, aversiune, oboseală, descurajare, melancolie, somnolență, nemulțumire, nestatornicie).

2c. Patima mâniei combinată cu patima slavei deșarte, care produc o împătımire deosebită a sufletului, prin amestecarea dorinței de plăcere cu fuga de durere. Se ajunge la forme de perversitate sufletească precum: ironia, fățărnicia, viclenia, prefăcătoria, lingușeala, dorința de a plăcea celor din jur, etc.

4.3.2. Degenerarea prin împătımire datorită stressului, nefericirii și durerii sufletești, autocompătımirii de sine, trândăviei și nepăsării. Relația dependenței dintre stress, nepăsare, trândăvie și plăcerea bolnavă a patimilor. Necesitatea autocompătımirii de sine și a patimilor ca mijloc de narcotizare a stressului și durerii sufletești.

În acest subcapitol vom vedea cum stressul, nefericirea și durerea sufletească, autocompătımirea de sine, îndreptățirea de sine, nepăsarea și trândăvia sunt factorii cauzali responsabili pentru degenerarea în masă prin împătımire a oamenilor. Este o realitate ușor observabilă faptul că degenerarea prin patimi este rapidă, profundă și pe termen lung la oamenii supuși unui stress continuu, căzuți în autocompătımirea de sine care duce la îndreptățirea de sine, nepăsarea de sine și normalitatea trândăviei.

Este o evidență vizibilă că degenerarea prin patimi apare mult mai rapid la indivizii care se descarcă de stress sau își reduc stress—ul psihic prin dependența de anumite plăceri sau obiceiuri. Dacă ne uităm la statistici și la realitatea propriilor noastre vieți, putem face o constatare rece și dură: patimile apar mai ales la oamenii nefericiți, care nu au parte de iubire, de bucurii sufletești, de împliniri profesionale și/sau familiale. De asemenea, patimile apar rapid la oamenii obosiți și stresați, suprasolicitați de muncă și probleme, care nu mai au timp și disponibilitate sufletească pentru odihnă, bucurii,

dragoste, cultură, micile plăceri ale vieții.

Oamenii care sunt nefericiți, triști, deprimați, deznădăjduiți, stresați psihic, oboșiți fizic, care nu au un sens în viață, care nu mai au credința și speranța în Dumnezeu, îndurerăți sufletește, fără bucurie, oboșiți sufletește, etc., ajung rapid dependenți de tot felul de patimi: alimentare (dulciuri, prăjituri, zahăr, carbohidrați, carne), sexuale (pornografie, curvie și preacurvie), alcoolism, fumat, jocuri de noroc, condusul cu viteză, expunerea la situații periculoase, cititului, lăcomia pentru bani, controlul altor oameni, grijile inutile, vorbirea în deșert/bârfătoria cronică, shopping, patimi de gândire (gânduri de slavă deșartă, împrăștiate, trândăvie, etc).

Orice patimă înseamnă un obicei care a devenit prin repetare o deprindere deosebit de puternică. În cazul unor patimi voința individului este anihilată, iar individul este complet controlat și este condus în acțiunile sale de motivația satisfacerii patimilor. Voința omului nu mai luptă cu păcatul și starea negativă în care se complăce. În patimă voința individului este de a face în mod repetat și conștient păcatul, este actul păcatului produs prin alegere liberă. Pentru acești oameni argumentația rațională nu are nicio valoare, starea de sclavie în care se află este mai puternică decât discursul rațional. Patimile sunt foarte periculoase deoarece ele înseamnă o pierdere continuă de energie fizică, timp, bani și energie psihică, care se pierd în direcții fără nicio utilitate practică.

Oamenii stresați și oboșiți, care nu mai au fericire și bucurie în viața lor nu le mai pasă de ei înșiși și se abandonează pe sine oricărei patimi, prin care pot să uite de viața mizerabilă pe care o trăiesc.

NEFERICIRE SUFLETEASCĂ, LIPSA DE IUBIRE, NEÂMPLINIRI SUFLETEȘTI, STRESS COTIDIAN (profesional, familial, medical, etc), EXCES DE MUNCĂ = AUTOCOMPĂTIMIREA DE SINE + ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE = ABANDONARE DE SINE + NEPĂSARE + TRÂNDĂVIE + GÂNDURI DE ÎMPRĂȘTIERE = PATIMI FĂCUTE CU LIBER ARBITRU = DEPENDENȚA DE PATIMĂ.

Întrebarea este de ce?

De ce oboseala sufletească și stress-ul psihic duc la autocompătirea de sine, iar aceasta duce la abandonul de sine pentru patimi, pentru poftele alimentare?

De ce nefericirea sufletească duce la o dependență totală și completă de patimi?

De ce poftele alimentare și patimile în general sunt corelate cu gradul de bucurie sufletească al omului? În mod evident nu există nicio corelație directă între starea sufletească și poftele alimentare.

Răspunsul la aceste întrebări îl dă Sfântul Marcu Ascetul, ucenicul Sfântului Ioan Gură de Aur, care ne spune următoarele:

„Pricina a tot păcatul este slava deșartă și plăcerea. Cel ce nu le urăște pe acestea nu va deșărădăcina patima“.

Sfântul Marcu Ascetul nu leagă patimile și dependența omului de patimi de puterea autonomă și izolată a unei patimi. Nu patima în sine este puternică și crează dependență. El ne învață că în spatele oricărei patimi stau ascunse dependența de slava deșartă și de plăcere. Adică dependența de o patimă oarecare este în realitate

dependența de patima slavei deșarte și dependența de plăcerea organică pe care patima o produce omului.

Ajungem astfel la următoarea concluzie:

Nefericirea sufletească și stress-ul psihic duc la dependența de o patimă, deoarece prin patimă în mod direct trupul primește o plăcere organică imediată, iar în mod indirect psihicul prin mândrie și slavă deșartă primește o „plăcere”, un libido (energie psihică) cu efect narcotizant. Precum un drog organic, libido-ul psihic furnizat de mândrie/slava deșartă are rol narcotizant: are capacitatea de a-l elibera pe om de stress, îl face să uite de el însuși, de durerea și nefericirea lui sufletească.

Practic oamenii nefericiți au nevoie de acest libido narcotizant (adică de „plăcerea” psihică) în aceeași măsură în care un bolnav cronic are nevoie de morfină pentru a opri durerile organice insuportabile. Patima lăcomiei de exemplu produce o plăcere fizică, organică, dar în același timp activează alte două patimi sufletești: mândria și slava deșartă. Iar oamenii care suferă sufletește nu numai că nu pot să lupte contra lăcomiei, dar chiar au nevoie de patima lăcomiei, pentru a activa mândria.

Acest lucru se întâmplă deoarece mândria este generatoarea unei plăceri psihice narcotizante, unui libido care acționează asupra psihicului ca un drog care creează dependență. La rândul ei, dependența omului de plăcerea narcotizantă a libidoului mândriei se datorează stressului cotidian și realității spirituale terifiante, căreia majoritatea oamenilor nu-i pot face față.

Narcotizarea realității prin libido demonic, mistificarea psihică a realității, sunt experiențe de viață concrete, folosite de oameni pentru a putea străbate prin propria viață. Oamenii sunt aproape obligați de realitățile vieții să se abandoneze unei patimi, să-și hrănească astfel mândria și slava deșartă, să obțină pe această cale libido-ul psihic narcotizant pentru a nu se prăbuși în deznădejde.

Există un termen care desemnează această abandon în fața suferințelor sufletești: autocompătimirea de sine. Oamenii care se autocompățimesc de obicei au suferit în trecut traume psihice și emoționale semnificative sau trăiesc în prezent o viață neîmplinită, fără sens, generatoare de durere sufletească.

Autocompătimirea de sine este de fapt un abandon de sine și refuzul de a mai trăi conștient și actual propria viață. Autocompătimirea de sine, abandonul de sine, acceptul tacit pentru împățimire este și un protest tăcut al omului învins de societate, care dorește să arate în acest mod că el este o victimă și că sistemul care i-a distrus viața este rău și nedrept.

Foarte mulți oameni aleg să rămână blocați în autocompățimire deoarece au avut copilării groaznice, marcate de violență, traume emoționale, abuzuri, nedreptăți, lipsă de iubire și grijă, despărțiri „zgomotoase” ale părinților, etc. Pentru majoritatea acestor copii, traumele psihice, emoționale și fizice suportate ani de zile din neputința vârstei au fost prea mari. Sechelele acestor traume din trecut nu dispar la maturitate, ci rămân ascunse și uitate acolo, în inconștient. Până într-o zi, când reapar datorită problemelor vieții cotidiene a adultului.

Rezultatul este din nou autocompățimirea de sine, nepăsarea și trândăvia, abandonul de sine patimilor și protestul „tăcut” față de viața mizerabilă trăită. Problema majoră cu autocompățimirea este că la fel ca orice drog, creează dependență.

Omul care se autocompățimește se simte bine în această stare și nu mai vrea să lupte

pentru viața lui deoarece în acest mod are parte neîncetat de un drog psihic: libido-ul narcotizant al slavei deșarte, furnizat de o patimă. Rezultatul indirect este inclusiv dependența omului de orice patimă (precum lăcomia) care să satisfacă slava deșartă. Acest om nu numai că nu vrea să lupte cu patima, dar nici nu poate. Dependența de libido-ul narcotizant generat de patimă învinge orice voință și motivație. În această stare de suferință sufletească dependența de lăcomie este chiar necesară unui astfel de om, deoarece fără libido-ul narcotizant s-ar prăbuși în deznădejde, nebulie, gesturi necugetate sau boli psihice grave.

NEFERICIRE + ÎNTRISTARE + SUFERINȚĂ SUFLETEASCĂ TRECUTĂ ȘI/SAU ACTUALĂ + STRESS COTIDIAN (familiar, profesional) = AUTOCOMPĂTIMIRE DE SINE + ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE = NEVOIA DE A-ȘI NARCOTIZA PSIHIC STRESS-UL ȘI NEFERICIREA = = DEPENDENȚA DE „PLĂCEREA”/LIBIDOU L NARCOTIZANT AL MÂNDRIEI ȘI SLAVEI DEȘARTE = SUSȚINEREA GÂNDURILOR DE MÂNDRIE = SUSȚINEREA GÂNDURILOR ȘI DEPRINDERII PATIMILOR (lăcomiei, curviei, mâniei, jocurilor de noroc, gândirii de împrăștiere, gândirii „înalte” a slavei deșarte, etc).

Pentru a afla cum putem să ne eliberăm de dependența unei patimi care are rolul de a ne narcotiza stress-ul și nefericirea din viață, citiți spre finalul cărții capitolul dedicat despățimirii denumit „Despățimirea, știința eliberării de patimi a sufletului, gândirii și trupului”. Prezint aici doar un scurt rezumat cu câteva idei generale.

Practica duhovnicească ne-a învățat care sunt metodele de a contracara stress-ul psihic și nefericirea sufletească, care sunt în ascuns responsabile de împățimirea sufletului. În principiu avem la dispoziție două căi de acțiune: interioară și exterioară. Calea de acțiune interioară pentru oprirea stress-ului și nefericirii sufletești este obținerea stării mentale de PREZENȚĂ CONȘTIENȚĂ, care se obține prin practicarea neîncetată a *rugăciunii lui Iisus* și osteneala respectării unui program zilnic de rugăciune.

Calea de acțiune exterioară pentru oprirea nefericirii sufletești și libido-ului unei patimi înseamnă să găsim în exterior un alt tip de plăcere psihică, un alt tip de libido cu care psihicul să-și reducă stressul psihic cu care este încărcat.

Trebuie să facem trecerea de la „plăcerea” psihică interioară a libidoului demonic al slavei deșarte/mândriei, la plăcerile exterioare simple ale vieții. Concret acest lucru poate însemna: oprirea relațiilor cu oamenii agitați și îndrăciți, evitarea discuțiilor în contradictoriu, evitarea certurilor și situațiilor tensionate, oprirea acțiunilor care nu ne plac, cultivarea prieteniei unor oameni de calitate cu care rezonăm, citirea unor lecturi de calitate, contemplarea și admirarea naturii, cunoașterea Creației, cultivarea bucuriilor sufletești, reducerea stressului profesional și familial, practicarea unei vieți simple, etc.

Deci când dorim să ne luptăm cu o patimă, neapărat trebuie să ajungem la rădăcină: la nefericirea și durerea sufletească, la stress, la autocompățimirea de sine în fața realităților vieții materiale și spirituale.

BUCURIE SUFLETEASCĂ, ÎMPLINIRI SUFLETEȘTI, PRIMEȘTI DRAGOSTE, OSTENEALA UNUI PROGRAM ZILNIC DE RUGĂCIUNE, REDUCI STRESSUL PROFESIONAL, PRIETENIA UNOR

OAMENI DE CALITATE, LECTURA UNOR CĂRȚI BUNE, VIAȚA SIMPLĂ, CONTEMPLAREA NATURII = REDUCEREA STRESS-ULUI, REFACEREA ECHILIBRULUI PSIHIC , OPRIREA LIBIDO-ULUI MÂNDRIEI = ELIMINAREA AUTOCOMPĂTIMIRII DE SINE = OPRIREA ÎNDREPTĂȚIRII DE SINE = OPRIREA NEPĂSĂRII + OPRIREA GÂNDURILOR DE ÎMPRĂȘTIERE + IEȘIREA DIN TRÂNDĂVIE = VOINȚA ȘI OSTENEALA PENTRU DESPĂTIMIRE.

4.3.3. Efectele patimilor asupra psihicului și sufletului.

a. Dependența psihicului de plăcerea și libido-ul demonic generat de patimi.

Într-o dinamică psihică realistă și „normală”, individul caută să-și obțină cât mai multă plăcere, normală și bolnavă, din toate sursele posibile, exterioare și interioare vieții. Ulterior psihicul convertește această stare sufletească, această plăcere într-o formă de energie psihică (libido) care poate „hrăni” sistemul conștiinței.

Așa cum Sfinții Părinți din Evul Mediu au observat (și ulterior psihologii secolului XX), plăcerea obținută de individ este de fapt o formă de energie psihică de susținere sau de inflație a conștiinței și Eului. Mânia de exemplu apare de obicei punctual, în momentul în care individul este privat de o sursă de plăcere, indiferent care este natura acesteia, normală sau bolnavă.

De obicei plăcerile normale nu sunt de natură pătimășă, nu sunt obsesive și au un impact limitat în ceea ce privește degenerarea sufletului uman. Prin educație, calm, stăpânire de sine, răbdare și iertare, omul poate accepta în mod rațional privarea de aceste plăceri și poate să-și continue viața în pace.

Problema apare la indivizii cu Eu slab, infantilii și practic la toți oamenii care au un nivel energetic scăzut de susținere a conștiinței și psihicul lor fragil este incapabil să ofere Eului suficientă energie psihică pentru a-și susține autonomia psihică. Acești oameni devin dependenți de obținerea energiei psihice din orice formă de plăcere posibilă, inclusiv din patimile sufletești.

Problema devine însă de o gravitate deosebită în momentul în care observăm că toți acești oameni (indivizii cu Eu slab, infantilii, cu psihic fragil, etc) sunt de fapt dependenți de patimi deosebit de grave, precum mânie, orgoliu, mândrie, slavă deșartă, lăcomie, posesie și control, etc. Ei nu au niciun interes și nu duc nicio luptă pentru pocăință și eliberarea de patimi. Ei nu văd patimile ca pe o boală, un jug al sufletului, ci ca pe o necesitate, adică o sursă de energie psihică, fără de care conștiința lor s-ar prăbuși în inconștient. Nu este o coincidență faptul că toți indivizii care au un psihic fragil, toți indivizii care au un Eu slab, toți adulții nativ infanțili și/sau infantilizați au sufletul complet bolnav de patimile mâniei, mândriei, slavei deșarte și iubirii de sine.

Trăirea acestor patimi este generatoare de o formă de plăcere de care sistemul psihic al acestor oameni are nevoie. Dependența psihică/energetică de plăcerea generată de patimi este cea care determină acești oameni să rămână blocați în patimi precum mânie, mândrie și slavă deșartă.

Acum trebuie să ne aducem aminte de intenționalitatea și autoreglarea psihicului de care ne vorbea Jung. În majoritatea acestor cazuri patima principală (mânia sau slava deșartă) preia controlul individului și decide ca individul să-și obțină plăcerea de care este dependent doar prin intermediul ei. Slava deșartă și mânia au suficientă „putere” pentru a îndepărta individul de la toate celelalte forme de plăcere normale, făcându-

dependent exclusiv de plăcerea obținută prin mânie și slavă deșartă.

Patima slavei deșarte este mai puternică decât toate celelalte patimi și plăceri, putând opri omul de la orice altă patimă trupească și sufletească: patimi alimentare, de gândire, sexuale, de vorbire, trândăvie, nepăsare, etc. Culmea înșelării, neavând patimi vizibile, de multe ori acești oameni profund alienați și complet demonizați se cred „sporiți duhovnicește” și eliberați de patimi.

Libido—ul slavei deșarte este obținut din carieră, bani, posesia și etalarea unui soț/soție deosebit/ă, posesia și etalarea unor poziții de conducere, șefie, posesia și etalarea de bunuri materiale deosebite, posesia și etalarea unui elitism intelectual, social, politic, profesional, etc

Dacă însă slava deșartă nu poate fi „onorată” prin mărire profesională sau socială, atunci psihicul uman își satisface dependența de plăcerea demonică abandonându—se patimii mâniei. Un astfel de om nu va mai avea nicio bucurie/plăcere normală, obținută din mâncare, sexualitate sau folosirea bunurilor materiale. Dar va avea bucurii și plăceri sociopate/psihopate, bolnave, obținute din exprimarea mâniei (invidie, scandal, ceartă, loviri, bătăi, răutate, răzbunare, ținerea de minte a răului, comentarii, bârfă, judecarea neîncetată a apropiaților, obsesia de a contrazice, etc).

Obținerea plăcerii și libido—ului pe cale normală (plăceri alimentare, sexuale, shopping, posesie bunuri) sau a libido—ului generat de slava deșartă presupun efort și implicare, care—i obosesc pe infantili. De aceea, în general indivizii infantili și cei cu un Eu slab se predau de bunăvoie patimii mâniei și plăcerii bolnave pe care aceasta o generează.

Libido—ul și plăcerea degenerată pe care o furnizează mânia este foarte ușor de obținut, deoarece nu presupune decât otrăvirea cu rea intenție a relațiilor și conversațiilor infantilului.

În psihologie conceptele de „libido psihic” sau de „energie psihică” sunt încă și acum neclar definite și explicate. Diverși mari psihologi au încă opinii divergente cu privire la definirea acestor concepte. Există încă discuții și idei noi cu privire la sursele de alimentare a energiei psihice. Se vorbește despre dinamica contrariilor, pulsioni, instincte, nivelul hormonal dictat de sistemul endocrin, stress și eustress, etc. Dar cine „creează” energia psihică? Care sunt sursele energiei psihice? De unde se obține energia vitală din care derivă energia psihică? La aceste întrebări psihologia, psihiatria și neurologia încă nu au dat răspunsuri definitive, clare, fundamentate și sustenabile.

Iată însă că în urmă cu sute de ani călugări și teologi au explicat într—o manieră „psihanalitică” profundă că una dintre sursele de energie psihică este plăcerea obținută în urma trăirii sufletești a patimilor slavei deșarte și mâniei.

Când un om își bazează funcționalitatea psihică (echilibrul, menținerea stării de conștiință) pe energia psihică (libido—ul din psihologie) obținută din plăcerile patimilor sufletului, atunci avem practic de a face cu o funcționare profund și esențialmente demonică a unei ființe umane.

Funcționarea și dependența psihicului de plăcerile bolnave generate de trăirea sufletească a patimilor este cel mai degenerativ și demonizant proces al psihicului și spiritului uman.

SLAVĂ DEȘARTĂ + EXPRIMAREA MÂNIEI = TRĂIRI BOLNAVE ALE SUFLETULUI = STARE DE

PLĂCERE BOLNAVĂ = LIBIDO, ENERGIE PSIHIČĂ DE SUSȚINERE A SISTEMULUI CONȘTIINȚEI – CEL MAI DEGENERATIV PROCES AL FIINTEI UMANE.

De exemplu, mânia este doar partea care se vede, partea vizibilă a unui proces profund și complex, prin care ființa umană se demonizează în cele mai profunde structuri ale sale. Mânia este o patimă completă, care produce indivizi complet și iremediabil degenerați (demonizați) și nu poate fi ușor depășită deoarece își are rădăcinile în profunzimile sufletului: deficiențe de dezvoltare psihică a Eului și a sistemului conștiinței și dependența de plăcerile „bolnave” oferite de slavă deșartă și mânia însăși. Indivizii bolnavi de patima mâniei sunt în realitate profund și iremediabil degenerați, dependenți psihic de trăirea unei patimi înfricoșătoare.

Când un om își „hrănește” Eul și sistemul psihic cu energie psihică obținută din plăcerea/trăirea patimilor și este dependent de energia psihică obținută din mânie și/sau slavă deșartă, avem de a face cu o funcționare esențialmente demonică a unei ființe umane.

Acest lucru este evidențiat și în citatul de mai jos, extras din predica Părintelui Ciprian Negreanu:

„Haideți să încercăm.

E foarte greu, pentru că diavolul, așa cum el se ocupă să ne dea tot felul de patimi, de dependențe, se ocupă și cu asta; credeți că se ocupă numai cu lucrurile slabe, fumat, băut? – deși nici astea nu sunt slabe!

*Se ocupă cu lucruri mai adânci, mai grele; **ne face dependenți de a judeca, ne face dependenți de plăcerea pe care o simțim în clipa în care lovim în celălalt**, în care celălalt nu mai e așa de bine văzut din cauza a ceea ce am zis noi. Se creează o dependență sufletească, duhovnicească mult mai gravă; **e un fel de răcoare, așa, când îl judeci pe celălalt. Răcoarea aia e răcoarea iadului, nu e a raiului. Nu e odihnă, ci întuneric.***

Mănânci din carnea aproapelui tău, cum zicea Sf. Ioan Gură de Aur. E o plăcere iluzorie, ca a unui fumător care crede că se liniștește cu o țigară. Să nu ne lăsăm înșelați, nu e nicio plăcere. Și e greu pragul acesta, până scăpăm de această dependență, e foarte greu. Dar și când scăpăm...

Și scăpăm încetul cu încetul, nu dintr-o dată. Lupta se poate duce pe viață și pe moarte până la sfârșitul vieții; dar, dacă scăpăm măcar cât de puțin și tot mai puțin ne lăsăm purtați de acest duh necurat. Dracul care se ocupă cu asta nu e un soldat amărât, ci e general mare. Cum zicea părintele Arsenie: „Iar acolo, la vămi, sunt draci bătrâni și vicleni, măi!”.

Adică pe care nu-i poți înșela. Bătrâni de la facerea lumii, care sunt învechiți în răul răului și care știu foarte bine să ne învârtescă pe degete și să facă cu noi ce vor, dacă Dumnezeu nu ne ajută. Așa și aici: cu plăcerea asta pe care ți-o dă judecata, vorbirea de rău, povărnirea celuiilalt în jos și ridicarea ta în sus, pe tine să te pui pe un pedestal iar pe celălalt să-l cobori, această dependență este greu de biruit.

Dar și dacă începi s-o biruiști, încetul cu încetul, treaptă cu treaptă, așa cum se biruiște orice patimă...!⁴⁵ (boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Chiar dacă știm că nu suntem bolnavi de patima mâniei, cu smerenie și atenție ar trebui să ne întrebăm cu toții în ce măsură suntem totuși dependenți pentru funcționarea psihicului de energia psihică generată de plăcerea patimilor (în special mânie și slavă deșartă). Câți dintre noi nu suntem oare supuși unui proces insesizabil de degenerare (citește demonizare) prin dependența de plăcerile bolnave, deoarece în adâncul sufletului nostru ne simțim bine cu slava deșartă, cu mândria, trufia, trândăvia, mânia, etc.

Realitatea este că suntem dependenți de aceste plăceri bolnave și ne place să ne cultivăm patimile. Toate aceste patimi ne dau o stare de bine, ne furnizează o plăcere demonică cu efect narcotizant, pe care sufletul nostru o convertește în energie psihică psihopata livrată Eului și conștiinței.

b. Efectele psihice și spirituale ale patimilor.

Prin procesul de creare a energiei psihice din dependența de plăcerea patimilor, acestea au efecte devastatoare, la nivel psihic și sufletesc. Prin aceste efecte este asigurată degenerarea completă a individului purtător de patimi.

Dacă energia psihică de susținere a conștiinței a fost contaminată și provine de fapt din trăiri demonice, atunci și procesele psihice care folosesc această energie vor fi și ele contaminate, denaturate. Vom avea atunci gândire negativă, percepții denaturate, lipsă de discernământ, tendințe de minciună și impostură, stări de reverie, gânduri specifice patimii care a generat energia (de slavă deșartă, de mândrie, de mânie), etc. Să nu ne mai mirăm atunci că mintea noastră este degenerată, iar gândirea noastră produce gânduri de joasă calitate.

Un sistem psihic alimentat cu libido obținut din plăcerile patimilor va ajunge într-o stare de dependență totală de un mod de gândire degenerat. Individul nu-și va mai trăi el însuși propria gândire, ci va fi dependent de „trăirea” următoarelor gânduri: slavă deșartă, negative, îndrăzneală, îndreptățire, împrăștiere, judecarea aproapelui, reverie, amânare, aducere aminte a răului, patimi. Cu cât gândirea unui om este mai copleșită de astfel de gânduri, cu atât funcționarea lui psihică este dependentă de trăirea patimilor.

Efecte psihice generale ale patimilor sunt următoarele: pierderea rațiunii și a judecății raționale, lupta cu cei din jur și distrugerea relațiilor familiale și sociale, percepția denaturată a realității, incapacitatea de a cunoaște realitatea, fixarea percepției și gândirii într-un „adevăr” personal care nu are nicio legătură cu realitatea, pierderea simțului realului, sălbăticia în prostie, invidie și agresivitate, incapacitatea de evaluare obiectivă a situațiilor de viață, tendința de a trăi în minciună și impostură, pierderea discernământului, agitație, stress, alienare de a trăi viața prin propria voință, crize și comportamente specifice nebunilor și posedaților, blocarea conștiinței cu ținerea de minte, memorarea și rememorarea neîncetată a situațiilor „jignitoare”, dorința obsesivă de răzbunare, preocuparea conștientă de a face rău, deturnarea întregului scop al vieții și folosirea tuturor resurselor psihice, materiale și financiare pentru obsesia de a distruge entitatea (persoana, organizație, instituție) vinovată de pierderea plăcerii.

Dintre efectele spirituale ale patimilor amintesc doar următoarele: pierderea legăturii cu Dumnezeu și Sfântul Duh prin imposibilitatea blândeții, imposibilitatea de a trăi în

pace, liniște, calm, stăpânire de sine, incapacitatea de a rezista la atacurile gândurilor patimilor, deznădejde, frică, imposibilitatea rugăciunii și a gândului smerit, etc.

4.4. DEGENERAREA PRIN URĂ, MÂNIE ȘI RĂZBOIUL PERSONAL CU SEMENII. DORINȚA ASCUNSĂ DE A FACE RĂU. DORINȚA ASCUNSĂ DE A UCIDE.

Talentul „psihanalitic“ al Sfinților Părinți este deosebit. Aceștia au înțeles că deși mânia este inițial o formă de împătımire care produce durere sufletească, în final, printr-o alchimie sufletească degenerată, toate formele de mânie exterioare și interioare, toate modalitățile prin care mânia se poate exprima, ajung ele însele generatoare de o formă de plăcere denaturată (masochistă), demonică.

MÂNDRIE = DUCE LA PATIMA MÂNIEI + PATIMILE SUBORDONATE = IUBIREA DE SINE PRIN DURERE = CONVERTITĂ ULTERIOR ÎN PLĂCERE PSIHOPATĂ, DEGENERATĂ = CONVERTITĂ ÎN LIBIDO DOMONIC DEGENERAT.

4.4.1. Formele de exprimare ale mâniei sunt și următoarele:

a. Formele exterioare de exprimare ale mâniei:

Formele exterioare de exprimare a mâniei sunt următoarele: agresiunile verbale (acuze, amenințări, nemulțumiri permanente, țipete, scandaluri, jigniri, limbaj licențios, bârfă, denigrare, vorbire de rău, tonalitate agresivă, etc), agresiunile fizice (împingeri, loviri, bătăi, crime) și agresiunile psihice (amenințări, priviri amenințătoare pline de înțeles, pedepse organizaționale, șantaj, sabotaj, atitudine ostilă, terorism emoțional, etc).

b. Formele interioare de exprimare ale mâniei:

Mânia este o stare sufletească negativă care are și manifestări deosebit de numeroase și bine ascunse la interior, neexprimate vizibil de către omul mânios.

Concret, mânia include următoarele gânduri, intenții și porniri:

ranchiuna, dușmănia, toate formele de exprimare ale resentimentului, răutatea, lipsa de ajutorare, reaua voință, dorința și preocuparea de a face rău, dorința de a ucide, invidia, viclenia, ostilitatea și invidia deghizate în bunăvoință și amabilitate, nerăbdarea, răceala, disprețul ascuns sau ostentativ, nepăsarea la durerea altui om, bucuria la necazul altuia, dorința de a umili, dorința de a-ți bate joc, dorința de răzbunare, dorința de a controla viețile semenilor, dorința de a obține nejustificat bunurile altuia, dorința de a exploata munca altui om (neplată), stare de neîncetată iritare, indispoziție, acreală și irascibilitate (care duce la reducerea percepției realității), stilul relațional arțăgos, obrăznicia, criticismul (preocuparea constantă și obsesivă pentru vânarea greșelilor altora, preocuparea permanentă de a găsi motive de reproș și imputare), starea de nemulțumire cronică (totul „pute“, nimeni și nimic nu este bun), preocuparea și plăcerea degenerată de a contrazice totul și orice de dragul contrazicerii (fără motiv, din răutate și fără a urmări un rezultat pozitiv), preocuparea conștientă de a crea ocazii favorabile pentru discuții în contradictoriu, căutarea de ceartă și scandal din orice ocazie, neîncetată opoziție și negativism, preocuparea conștientă pentru a inventa/dezvolta războaie personale între oameni, ținerea de minte a răului, aducerea aminte a răului, cearta mentală de unul singur pentru situații

trecute, impresionabilitatea negativă, permanenta suspiciune, neîncrederea, conformismul negativist, auto–izolarea cu îndreptățire de sine, dorința de posesie, preocuparea pentru control, preocuparea permanentă pentru judecarea semenilor, atitudinea de desconsiderare ostentativă, negarea celor auzite, împotrivire verbală la cele auzite, refuzul de a asculta, impulsivitatea („iuțime“ în paterice), etc.

Sfinții Părinți și marii teologi ne învață că mânia este o facultate naturală a sufletului și pe care Dumnezeu ne–a dat–o pentru a ne putea împotrivi și lupta cu ispitele și căderile. La omul căzut prin păcat, mânia este însă greșit folosită în exterior, pentru a lupta și a face rău altor oameni. În această folosire denaturată, mânia are o exprimare vizibilă, exterioară și forme de exprimare ascunse, interioare.

În teologie mânia a fost dintotdeauna considerată una dintre „patimile de moarte ale sufletului“, care conform teologiei duce la un întreg cortegiu de manifestări nedorite: nebunie, blasfemie, cruzime, tulburarea minții, jigniri, prostie,ucidere, ranchiună, resentiment, lipsă de iubire, umor de prost gust, acreală, iritare, neliniște, agresivitate proiectată asupra celor din jur, ținerea de minte a răului.

Patima mâniei este însă desconsiderată în ceea ce privește cauzele care o generează și capacitatea ei de a–l îndepărta pe om de Dumnezeu. Nu există om care să nu poarte în suflet sau în comportamentul exterior o formă sau alta de mânie. Peste tot vedem și simțim mânia din oameni, așa încât printr–o banalizare și generalizare a acestei patimi am ajuns să o considerăm un fenomen profund omenesc, deci de înțeles și de acceptat. Această îngăduință este o atitudine total greșită, deoarece degenerarea prin mânie are întotdeauna loc.

4.4.2. Mecanisme de producere a mâniei.

4.4.2.a. Datorită urii față de Dumnezeu, slavei deșarte și mândriei.

În ceea ce privește patima mâniei, aceasta, ca orice formă de patimă, conține în ea însăși un afect primordial – ura de Dumnezeu. Ulterior, prin neputința de a–L afecta cu ceva pe Dumnezeu, această ură primară se convertește în ura de sine, ura pentru oameni și dorința de răzbunare.

Pe altă filieră mânia este alimentată de slava deșartă și mândrie. Mâniosul urâște și dorește să distrugă pe orice om, dar acordă o atenție specială acelor care au credință și doresc să–și lucreze mântuirea.

URĂ PENTRU SEMENI + DORINȚĂ DE RĂZBUNARE + ȚINEREA DE MINTE A RĂULUI + SLAVĂ DEȘARTĂ + MÂNDRIE = APAR ZECILE DE MANIFESTĂRI EXTERIOARE ȘI INTERIOARE ALE MÂNIEI.

4.4.2.b. Datorită privării de bunurile care ne–ar putea furniza plăcere, libido organic și psihic.

Mânia apare în momentul în care individul nu mai este capabil să–și procure plăcere din consumul și folosirea bunurilor materiale dorite. Ea este orientată contra persoanei, organizației sau instituției vinovate de pierderea plăcerii procurate prin consumul și folosirea unor bunuri.

Mânia apare firesc pe fondul privării sau limitării accesului la sursele de plăcere

menționate. În general, când omul este epuizat psihic, apare dependența de plăcere ca un furnizor de energie. Pe fondul epuizării energiei psihice, în paralel cu căutarea frenetică a surselor de plăcere, apare nevroza și stările nevrotice.

Un caz particular este cel al indivizilor cu Eu și sistem al conștiinței fragil, care sunt în mare măsură dependenți de plăcerea pe care să o convertească în energie psihică de susținere a conștiinței. Mânia apare întotdeauna în legătură cu o plăcere neîmplinită și deci care nu-și poate transfera Eului slab libido-ul, energia psihică de susținere.

Patima mâniei nu este deci un moft sau o stare oarecare, ci ea apare ca o reacție de apărare, ca un răspuns la pierderea de către individ a plăcerii, implicit a energiei psihice de care este dependent pentru a funcționa.

De aceea oamenii slabi (gen infantili) care nu-și obțin starea de plăcere o perioadă mai mare de timp și sunt implicit privați de energia psihică necesară conștiinței, au crize nevrotice: nervi și isterie, explozii de furie, dorință de distrugere, dorința de certuri și scandaluri, urmate apoi de prăbușirea conștiinței în disperare.

În cadrul crizei nevrotice, la final apare regresia conștiinței într-un stadiu infantil: deznădejde totală, depresie, nepăsare, abandon, crize de inimă și stări de leșin, stări de teamă și frică terorizantă, supunere necondiționată pentru protecție și crize de plâns sfâșietoare.

4.4.2.c. Datorită imposibilității asigurării libidoului psihic din patima slavei deșarte.

În acest caz dependența de patima mâniei apare punctual sau se permanentizează datorită împătimirii complete și grave a sufletului cu patima slavei deșarte și a dependenței totale a psihicului (de obicei infantil) de libidoul acestei patimi.

Mânia apare concret în momentul în care indivizii dependenți de libidoul și energia psihică generate de trăirea patimilor înălțătoare (slavă deșartă, mândrie) trec prin situații de viață normale, dar pe care ei le percep ca fiind înjosoare, umilitoare, jignitoare.

În acel moment sufletul individului nu mai poate fi racordat pe „frecvența” slavei deșarte și-i apar stări sufletești de prăbușire, pe care le resimte ca fiind anihilare de sine, pierdere de sine, inferioritate. Sentimentul stimei de sine este profund afectat. Pentru a reface echilibrul psihic afectat, psihicul fragil trece pe soluția de avarie și urgență: producerea în regim de urgență a libidoului și energiei psihice prin trăirea formelor de exprimare (exterioare și interioare) ale mâniei.

Așa apar nemulțumirile, crizele de nervi, dorința de a căuta ceartă, bârfa, agresiunile verbale, etc. Practic orice formă de manifestare a mâniei este utilă și poate fi folosită de psihicul afectat, pentru a-și produce libidoul de care are nevoie. Dar odată cu criza de nervi, cu libido-ul produs și cu refacerea echilibrului psihic, individul revine la starea de normalitate.

DEPENDENȚA DE SLAVA DEȘARTĂ + SITUAȚII PERCEPUTE CA JIGNITOARE, UMILITOARE = SLAVA DEȘARTĂ NU MAI POATE PRODUCE PLĂCERE (libido psihic) = APAR STĂRI DE PIERDERE DE SINE = APARE MÂNIA CARE TREBUIE SĂ ADUCĂ DE URGENȚĂ LIBIDOUL (energia psihică) NECESAR SISTEMULUI PSIHIC.

Însă mai mult decât situații „umilitoare” punctuale, individul poate trăi perioade

întregi din timpul vieții în stări continue resimțite/percepute ca înjosire și umilință. Stările resimțite ca o continuă cădere psihică pot fi de exemplu generate de următoarele situații: un serviciu considerat inferior și nedemn, statutul profesional neîncetat expus la concediere și înlocuire, un statut social inferior, o profesie banală fără importanță socială majoră, salarizarea în bătaie de joc care nu acoperă cheltuielile fundamentale ale existenței, copii și partenerul de viață care nu se ridică la înălțimea viselor din tinerețe, etc.

Rezultatul acestor stări prelungite în care patima slavei deșarte nu poate fi trăită este dependența totală și neîncetată de patima mâniei. Individul aflat în această situație devine un ne-om, care odată eliberat din restricțiile situației percepute ca înjositoare, exprimă mânie în fiecare minut al vieții sale rămas disponibil.

DEPENDENȚA DE SLAVA DEȘARTĂ + PERMANENTIZAREA SITUAȚIILOR ÎN CARE SLAVA DEȘARTĂ NU POATE FI TRĂITĂ = SLAVA DEȘARTĂ NU MAI POATE PRODUCE LIBIDOU DE SUSȚINERE AL PSIHICULUI = DEPENDENȚA COMPLETĂ DE PATIMA MÂNIEI = EXPRIMAREA PERMENENTĂ A FORMELOR DE EXPRIMARE A MÂNIEI.

4.4.3. Efecte ale patimii mâniei.

4.4.3.a. Demonizarea completă la interior, simultan cu exprimarea agresivității la exterior.

Există o relație între exprimarea mâniei și agresivității la exterior, în paralel cu demonizarea, pervertirea la interior a identității spirituale a omului.

EXPRIMAREA MÂNIEI LA EXTERIOR = PERVERTIREA/DEMONIZAREA SINELUI LA INTERIOR = DEMONIZAREA FIINȚEI SPIRITUALE A OMULUI.

Sunt mulți oameni care ajung să se demonizeze complet prin patima mâniei și imitarea în acest fel a comportamentului demonic. Mulți oameni cred că pot fi mândri, răi, agresivi, jignitori, etc., doar pentru câteva luni, până își ating rezultatul dorit. În nebunia lor, ei cred că se pot juca de-a demonul.

Însă părintele Ciprian Negreanu ne arată păcăleala celor care cred că pot să-l imite pe diavol fără consecințe. El încearcă să-i trezească pe cei care cred că-și ating scopuri prin mânie, spunându-le un mare adevăr spiritual: „**ceea ce faci, te face**”.

Adică gândurile, atitudinile, cuvintele și faptele tale vor re-crea, re-zidi la interior identitatea ta spirituală în sensul acestor exprimări. Indiferent de ceea ce crezi tu și indiferent de scopul pe care ți l-ai propus, rezultatul este simplu: bine faci, bun devii, rău faci, rău devii.

În realitate, prin mânie nu-ți atingi niciun scop, ci dimpotrivă, apare riscul să te demonizezi definitiv. Oamenii devin ceea ce fac, manifestă, spun, exprimă. Tot ceea ce gândește, face, spune, exprimă un om, îl re-crează pe acesta la cel mai profund nivel, acela al identității sale de Sine.

„Cu ce ne asemănăm?

Istoria omenirii e împănată cu impunere de respect prin frică, prin teroare, și să nu ne gândim numai la orânduiri sociale, sau la state, sau la imperii, că și în casele noastre, și

cu cei apropiați și cu semenii noștri suntem foarte prinși într-un asemenea fel de a fi și ne impunem și ca mici șefi undeva sau ca profesori, prin asprime, prin vorbă grea, prin înjurături, prin dat cu pumnul în masă, prin mânie, manifestată până ni se înroșesc ochii, uneori zicem că pedagogic trebuie să fim așa, altfel nu se poate.

Îl imităm pe diavol, așa făcea el. Și își atingea într-un fel scopul, și noi zicem uneori că ne-am atins scopul, pentru că tremurăm de mânie, dar de cele mai multe ori ne înșelăm pe noi înșine, pentru că începem prin a zice că trebuie să ne arătăm mânioși pentru că altfel nu merge treaba și ajungem chiar să fim, pentru că ceea ce faci, te face.

Astăzi te prefaci că ești mânios, mâine înjuri doar ca să te impui și în scurt timp chiar ajungi să fii așa. Ești ca acel fumător care zice că fumează în fiecare zi pentru că prietenii lui fumează, dar nu e dependent, și când se trezește e de mult dependent, deși crede că oricând se poate lăsa, dar... când e de lăsat, nu mai poate deloc să se lase.

*Așa face omul și își transformă chipul său cel dumnezeiesc.*⁶⁶

(sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

O problemă deosebită în cazul indivizilor care se joacă de-a demonizarea prin mânie este că nu mai poți ajunge la ei, nu mai poți să-i întorci înapoi, la normalitate. Toate punțile de legătură cu ei sunt rupte. Comunicarea cu ei se rupe complet, nu mai este niciun chip să le mai spui nimic.

Într-un timp foarte scurt, într-un mod surprinzător chiar și pentru ei înșiși, acești oameni devin un adevărat uragan de ură, invidie, resentiment, sabotaje, trădări, curvii, minciună, fals existențial, agresivitate verbală (țipete, jigniri, calomnii, bârfire, clevetire). În aceste condiții devine imposibilă comunicarea, condiția indispensabilă pentru revenirea lor la normal. Comunicarea se rupe atât din partea demonizatului, cât și din partea celor apropiați, care sunt brutal îndepărtați prin acest război feroce al urii.

Tot ce le spui, ei resping și interpretează tendențios: tu de fapt le vrei răul, tu vrei să-i minți, tu ești în eroare, tu ai probleme psihice și el este cel normal, etc. Ei cred că starea în care se găsesc este normală și justificată, eventual ceilalți sunt de vină pentru ceea ce fac. Mânioșii neîncetat jignesc, amenință, țipă, sunt agresivi, au crize de isterie, pentru a se asigura că niciun om nu mai are nicio posibilitate de a le mai spune nici măcar un singur cuvânt care să-i trezească.

Nu este nicio metaforă aici. În mod fizic, când un om se demonizează prin mânie, pur și simplu demonizatului nu-ți mai lasă la dispoziție nici măcar o singură secundă de liniște, înțelegere, pace și calm, în care să-i mai poți spune un singur cuvânt de ajutor.

Doar la începutul procesului de demonizare mai ai la dispoziție câteva săptămâni, în care să-i vorbești ceva, să-l aduci înapoi, apoi însă practic nu te mai poți apropia de el. Rezultatul este că cel care practică mânia dintr-un motiv oarecare se rupe de ceilalți, de normalitate, alunecând iremediabil și definitiv în pierderea identității spirituale, în demonizare.

Toți oamenii care se joacă de-a demonul prin mânie ajung iremediabil la pierderea de sine, la demonizare. Nu este de joacă cu copierea comportamentelor demonice, cum ne avertizează părintele Ciprian Negreanu: „ceea ce faci, te face!“. Ceea ce exprimi premeditat, cu liberă voință la exterior, îți va re-crea Sinele la interior.

Diferența demonizării la oameni ține doar de timpul procesului.

Ca de obicei, cei mai expuși demonizării prin joaca de-a mâniașul cu un scop anume sunt indivizii nativ infantili. Indiferent de statutul social, profesional ori familial al infantilului, în maxim 12 luni de la începutul practicării premeditate a mâniei, indivizii nativ infantili se demonizează complet, ajungând ne-oameni de nerecunoscut, fără nicio legătură cu ființa care erau la început. Degenerarea infantililor este rapidă, totală, completă, fără speranță de revenire. Un destin trist și tragic, o avertizare pentru toți aceia care cred că se pot juca cu „focul” (imitarea comportamentelor demonice).

Procesul de demonizare completă al infantililor poate într-adevăr dura câteva luni de zile, dar dacă vreți să salvați un astfel de om care se joacă de-a imitarea comportamentelor demonice, nu lăsați să treacă timpul, ci acționați imediat.

În cazul infantililor, practic nu avem la dispoziție mai mult de 3–4 săptămâni până când aceștia se sălbătesc într-un uragan de ură și agresivitate. Trebuie să luăm aminte că în maxim o lună–două de la începutul crizelor de mânie, brusc vom pierde contactul cu acest om. Toate punțile de comunicare se vor rupe și toate gândirea lui va fi criticistă, negativistă, tendențioasă.

Va urla și jigini non-stop și tot ce-i vom spune va interpreta ca fiind o conspirație împotriva lui. De aceea, chiar de la început, trebuie să interveniți, să discutați cu el, să-i arătați pe ce cale a pornit și ce-l așteaptă în viitor. Nu-l lăsați de capul lui, nu-l lăsați să-și exprime mânia, nici măcar pentru un scop precis. Nu-i răspundeți la agresiunile verbale, deoarece riscați ca în scurt timp să devină un ne-om, plin de ură, care ne va declara în secret un război necruțător.

4.4.3.b. Dependența generală de plăcerea bolnavă a mâniei.

Poate părea ireal și incredibil, dar mulți oameni sunt dependenți de plăcerea (implicit energia psihică) obținută din exprimarea exterioară sau interioară a mâniei. Un individ degenerat va comenta, bârfi, judeca, agresa, țipa, denigra, sabota și invidia nu pentru că are un motiv întemeiat sau imaginat, ci pentru că-și obține o plăcere bolnavă din aceste comportamente.

El știe foarte bine că motivele prezentate pentru comportamentul lui degenerat sunt niște minciuni în care nici el nu crede. Dar este secretul vieții lui faptul că el este un individ demonizat, psihic dependent de plăcerea demonică pe care i-o furnizează comportamentele prin care atacă alți oameni.

Un om obișnuit nu poate să gândească că toate formele de exprimare a mâniei nu au nicio legătură cu pretexte imaginate sau cu stări trecătoare de moment, ci cu preocuparea degeneratului de a-și căuta surse de plăcere/libido. Un individ degenerat va face deci rău altor oameni din plăcerea de a face rău. Un individ degenerat va continua să facă rău, deoarece găsește în acest comportament o sursă de plăcere psihopată, de care este dependent.

Este într-adevăr șocant și incredibil că există oameni care urmăresc în mod conștient să-și obțină stări sufletești de plăcere bolnavă, demonică, prin a face rău altor ființe umane: inventarea/dezvoltarea de certuri, scandaluri, răzbunări, agresivitate, bătăi, loviri, amenințări, șantaj, etc.

Mânia apare în momentul în care individul nu-și mai poate obține plăcerea bolnavă din exprimarea acestor stări negative.

EXPRIMAREA EXTERIOARA ȘI INTERIOARĂ A MÂNIEI = PLĂCERE BOLNAVĂ DEGENERATA = ENERGIE PSIHCĂ DE SUSȚINERE A SISTEMULUI CONȘTIINȚEI = SUSȚINEREA ȘI FUNCȚIONAREA DE TIP DEMONIC AL PSIHICULUI UMAN.

4.4.3.c. Dependența de efectul narcotizant al energiei psihice obținute din patima mâniei.

Energia psihică obținută din plăcerea psihopată a mâniei are efect de refacere al deficitului psihic produs în diferite împrejurări. Dar această energie psihică generată de mânie are în plus un atribut special: are efect narcotizant. Libido-ul produs de plăcerea mâniei poate opri sentimentul de vinovăție și stinge starea de „pierdere de sine”, care este insuportabilă psihic.

Oamenii exprimă mânie ori de câte ori trebuie să se reechilibreze psihic și să-și revină din starea psihică insuportabilă generată de sentimentele de vinovăție, oricare ar fi cauza producerii lor.

Prin crizele de mânie oamenii își acoperă sentimentele de vinovăție generate de necredință, ură, desconsiderarea lui Dumnezeu, păcatele grave săvârșite contra Legilor divine, greșelile majore făcute față de partenerul de viață (impostură, ipocrie, fals existențial, înșelare–preacurvie, vorbire de rău, trădarea și sabotarea intereselor familiei, iubire condiționată de aspectele financiare), greșelile familiale și profesionale, imposibilitatea iubirii, incapacitatea de a înțelege și trăi viața, mințirea apropiaților cu privire la adevăratele motivații și intenții, etc.

Oamenii știu când sunt robii patimilor, când nu au credință în Dumnezeu și când trăiesc în impostură și minciună. Deși oamenii nu vor să recunoască, toate aceste stări grave sunt generatoare de sentimente de vinovăție și de „pierdere de sine”.

Sentimentele de vinovăție pot apărea dintr-o varietate uluitoare de situații de viață. În aceste situații, pentru refacerea echilibrului psihic, mânia nu este un produs psihic obligatoriu sau necesar.

Dar pentru oamenii împătimiți, care trăiesc în impostură și care nu au credință în Dumnezeu, mânia apare ca un efect compensator obligatoriu. Împătimirea și lipsa de credință în Dumnezeu are efect de alienare, îndepărtare față de realitatea propriei ființe. Apare apoi și sentimentul straniu și insuportabil descris ca „pierdere de sine”.

Mânia apare întotdeauna pentru a produce energia psihică narcotizantă, calmantă necesară unui psihic care s-a alienat de el însuși. Paradoxal, avem de a face cu un om care are nevoie să producă „zgomot” în exterior, pentru a se liniști la interior.

STARE DE ÎMPĂTIMIRE + LIPSĂ DE CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU + FALS EXISTENȚIAL = SENTIMENTE DE VINOVĂȚIE + STARE DE „PIERDERE DE SINE” = DEPENDENȚA DE EXPRIMAREA MÂNIEI = OBTINEREA LIBIDO-ULUI NARCOTIZANT CARE REFACE ECHILIBRUL PSIHC ȘI CALMEAZĂ ALIENAREA DE SINE.

Mânia ne apare deci ca un adevărat felinar al stării sufletești al unui individ. Apariția ei ne semnalizează dependența individului de o energie psihică compensatorie, cu efect narcotizant, cu menirea de a reface echilibrul psihic. În sufletul lui, acest om este robul unor patimi grele, trăiește o viață de fals existențial și nu are credință în Dumnezeu.

Sunt tot atâtea motive pentru care indivizii dependenți de patima mâniei trebuiesc evitați.

4.4.3.d. Preocuparea de a inventa războaie personale. Nevoia mândrosului de un război extern cu un dușman inventat. Războiul secret al oamenilor dependenți de patima mâniei.

În special indivizii cu Eu infantil permanent sunt dependenți de patimi și în special de patimile razboinice, precum mânia, mândria, orgoliul. Dar trăirea/satisfacerea acestor patimi și obținerea plăcerii psihopate asociate cu ele presupune existența unui adversar, a unui rival, oponent, dușman personal, un individ țintă la care infantilul să—și raporteze patima.

Așa se face că în mintea lor indivizii infanțili (și practic toți oamenii dependenți de plăcerea produsă de mânie) se află într—un neîncetat război secret contra unui adversar, real sau închipuit. Datorită dependenței de plăcerea patimilor, indivizii infanțili au o preocupare personală constantă de a inventa războaie personale. Dacă nu există un adversar real, atunci el este inventat.

În cele mai multe cazuri acest adversar (de obicei un apropiat) este inventat în mintea infantilului. Omul la care se raportează infantilul nu are niciun motiv de conflict și nu are cea mai mică idee că în mintea lui, acesta i—a declarat un război total.

PSIHIC INFANTIL SAU SLAB = DEPENDENȚA INDIVIZILOR INFANTILI DE PLĂCEREA PSIHOPATA A ORGOLIULUI, MÂNDRIEI ȘI MÂNIEI = PREOCUPAREA/NEVOIA PERMANENTĂ DE A INVENTA RĂZBOAIE PERSONALE CU ADVERSARI ÎNCHIPUIȚI = DISTRUGEREA ÎN SECRET A OAMENILOR CAPABILI PENTRU A OBȚINE SATISFACEREA PATIMII MÂNIEI.

Oamenii împătimiți sunt foarte grijulii în ceea ce privește oamenii pe care să—i declare în mintea lor adversari. Pentru a—și obține plăcerea din patimile mândriei, mâniei și orgoliului, acest „adversar“ trebuie să fie un individ deosebit, pentru ca „victoria“ asupra lui să fie savurată pe măsură.

Deci dacă relaționezi cu un individ dependent de patimi și ai calități umane și profesionale mai deosebite, trebuie să iei în considerare faptul că există o probabilitate reală ca în mintea lui împătimitul să te fi declarat adversar personal. Dacă lucrurile așa stau atunci trebuie să fii neîncetat atent și să te aștepti la orice răutate. Războiul personal cu „adversarul“ al individului dependent de patima mâniei nu este o glumă sau un lucru trecător și acest aspect trebuie luat foarte în serios.

Mândrosul tratează această adversitate într—o manieră personală și total revanșardă, cu scopul de a—l distruge complet pe omul vizat. Acesta va sabota, bârfi, umili, agresa emoțional, va inventa acuze și pretexte, etc, își va exprima toată răutatea posibilă, pentru a distruge un om care nu i—a făcut real nimic și care nici nu știe ce luptă teribilă se poartă contra sa. În acest război nu există cale de mijloc.

Infantilul ori învinge, își distruge victimele (care nici nu știu că infantilul are un război personal cu ei) și are „bucuriile“ bolnave ale orgoliului împlinit, ori el este distrus. Patima mâniei îl face pe omul împătimit să nu suporte sfaturi, critici sau atenționări, să nu accepte forme de ascultare și poziții ierarhice inferioare, să nu—și accepte propriile deficiențe sau greșeli. Reacționează agresiv când este pus la punct, atenționat sau

criticat și—și face din carierism un scop în viață.

Dar războiul personal al infantilului nu este limitat doar la un „adversar” inventat. În loc să se bucure de viață, familie și darurile primite de la Dumnezeu, toți oamenii împătimiți de mânie își iroiesc propria existență într—un război total cu Viața, cu Dumnezu și cu acei oameni care par să—i slujească Lui.

4.4.3.e. Atacarea celorlalți oameni și războiul cu Viața.

În mod normal nu ar trebui să ne intereseze ce fac alți oameni cu viața lor; dacă alți oameni sunt împătimiți și suferă efecte psihice și spirituale. Dar o consecință deosebit de importantă a împătimirii este că oamenii împătimiți, deveniți degenerați, după ce sunt „recreați” la interior de patimă într—o realitate demonică, încep procesul exportării propriei nebulii la ceilalți oameni.

Împătimiții sunt oameni care au complet denaturată percepția realității și sunt blocați într—un „adevăr” personal care nu are nicio legătură cu realitatea și Viața. Problema este că împătimiții înțeleg cumva că sunt alienați și că nu—și mai trăiesc o viață normală. Dar pentru ei câștigarea normalității nu este revenirea lor la normal, ci transformarea celorlalți după chipul și asemănarea lor. Normalitatea degeneraților este schizofrenia, nebunia, demența generalizată, demonizarea în masă.

Este înfricoșător că toți împătimiții, după ce au fost „recreați” la interior de patimă, simt nevoia imperioasă de a—i „crea” și pe ceilalți în cadrul aceleiași realități demonice. Omul nou, degeneratul, nu—și mai poate vedea liniștit de viață. El trebuie neapărat să înceapă lupta nemiloasă cu cei din jur. Toți împătimiții încep exportul, propovăduirea propriei schizofrenii la oamenii normali.

Nu există nicio oprire în această demență, iar împătimitul se luptă cu țintele sale pe principiul „ori eu, ori el”. Ori îl schimbă și convertește pe celălalt, ori degeneratul se autodistruge. Important în acest proces este și secretul. Individul țintă nu are nici cea mai mică bănuială că individul X pe care îl cunoaște a pornit împotriva lui un război nemilos, în care va fi pusă la încercare însăși supraviețuirea sa fizică.

Pentru degenerat nu există milă sau înțelegere. Precum orice „om nou” care a redescoperit realitatea înconjurătoare prin lentilele „adevărului” furnizat de patimă, viața împătimitului devine o revoluție continuă, o luptă continuă cu cei din jur, cu oameni care trebuiesc convinși sau forțați să „vadă” și ei „adevărul”.

Pentru împătimit există 4 nivele de purtare a acestui război:

- degeneratul începe lupta prin convingerea prin argumente „raționale”, dar care de obicei sperie pe oameni prin lipsa de realism și demență;
- urmează atacul psihologic: criticile din orice pretext, nemulțumirile permanente, decredibilizarea socială, sabotajul, agresivitate emoțională. Acestea nu sunt întâmplătoare, ci au scopul de a distruge în omul țintă încrederea în propria judecată și gândire, de a—i distruge încrederea în propria percepție a relațiilor sociale și a vieții în general. Individul țintă trebuie să ajungă să nu mai creadă în el însuși, în puterile sale și să—și pună sub semnul întrebării valabilitatea și corectitudinea valorilor care—i formează infrastructura morală;
- impunerea „adevărului” prin forță: intimidare, șantaj, amenințare, agresiune fizică și psihică;

– la final apare eliminarea fizică a individului refractar, încăpățânat, incapabil să înțeleagă mesajul „omului nou“ și deci care nu merită să trăiască.

Nu este de mirare că în realitate toți degenerații care fac „muncă de convingere“, inclusiv prin forță, ajung în final să se autodistrugă. Lupta lor nu este doar cu un individ țintă, ci cu Dumnezeu, cu Viața. Nimeni nu se poate lupta cu Viața fără să se autodistrugă. Este foarte simplu pentru oamenii normali, dar pentru degenerații distruși psihic de patimi atacarea celorlalți este o atitudine de supraviețuire psihologică.

Un exemplu elocvent de „muncă de convingere“ degenerată este evaluarea gradului de pericolozitate pe care îl reprezintă un individ bolnav de patima mâniei. Greșeala comună este că întotdeauna considerăm că individul care are constant accese de mânie (toate formele de exprimare, exterioare și interioare) are fie probleme psihice, fie are necazuri de care trebuie să se descarce, fie chiar considerăm că motivele lui sunt justificate. Realitatea este mult mai înfricoșătoare și mai gravă, dincolo de orice „înțelegere“ psihologică a fenomenului mâniei.

Indivizii cu sufletul bolnav de patima mâniei au o funcționare eminentă demonică a ființei lor, sunt dependenți de plăcerea bolnavă psihopată pe care le-o oferă slava deșartă, mândria și mânia și sunt obsesiv focuși pentru a distruge complet un anumit „vinovat“.

În momentul în care tu ești ținta și obiectul de descărcare al formelor sale de mânie, trebuie să știm că te afli în cel mai mare pericol posibil și că viața îți este pusă în mare pericol în fiecare secundă. Nu desconsidera gradul de pericol la care ești expus. Degenerații căzuți în patima mâniei sunt în realitate lupi ascunși, imprevizibili chiar și pentru ei înșiși.

În primul rând, trebuie să ții cont de faptul că percepția acestor oameni este afectată de proiecția propriei agresivități. Ei neîncetat „văd“ în cei din jur un potențial agresor și orice vorbă și comportament le interpretează dintr-o perspectivă agresivă.

Mânioșii reacționează imediat agresiv la orice lor li se pare o tentativă de agresiune. Un gest inofensiv, o aluzie, o mișcare bruscă, o privire sunt de ajuns pentru ca mâniosul să fie convins că trebuie să reacționeze imediat agresiv, preventiv, pentru a se apăra.

În al doilea rând, mâniosul nu are doar niște „crize“ legate clar de niște pretexte puerile, ci în mod conștient și/sau inconștient este obsedat și fanatizat să te umilească sistematic, distrugă, saboteze, șantajeze, controleze, ucidă. Deși nu-și arată starea, infantilul adult căzut în patima mâniei este complet orbit de ură și dorința de a face rău, de a-l distruge pe adversarul închipuit. La omul dependent de patima mâniei, este neîncetat prezentă dorința de a face rău și instinctul de a ucide.

Deși nu pare și mâniosul ascunde acest lucru, dar toată ființa lui, toată preocuparea vieții lui, tot timpul lui, toată atenția, resursele și inteligența lui sunt concentrate asupra scopului său sociopat/psihopat: de a te distruge complet ca ființă umană, din toate punctele de vedere: sănătate, financiar, material, familial, social, profesional, alimentar, politic, etc.

Mânioșii sunt lupii și cigășii vieților noastre, din toate punctele de vedere. Bătăile, lovirele, uciderile trupului sunt partea cea mai vizibilă a unei intenții de a distruge orice

aspect al ființei umane. Iar motivația pentru acest rău, obținerea plăcerii psihopate, este dincolo de orice putere omenească normală de înțelegere.

Mânioșii pun în practică Răul de care ne vorbea Scott Peck:

„Răul este, de asemenea, ceea ce ucide spiritul. Există mai multe atribute esențiale ale vieții – în special ale vieții umane – precum facultatea de a simți, mobilitatea, conștientizarea, creșterea, autonomia, voința. Este posibil să ucizi sau să încerci să ucizi unul din aceste atribute fără a distruge, de fapt, corpul.“

(vezi capitolul 1 – referința 6)

De aceea, când realizezi faptul că ai devenit ținta unui mânios, ca să te salvezi, fugi din calea lui, rupe relațiile cu el, pleacă de lângă el. Și nu te lăsa doar pe propriile tale puteri, deoarece mâniosul te va distruge fără nicio șansă de scăpare. Cheamă imediat în ajutor pe Dumnezeu, pe Mântuitorul Iisus Hristos și Maica Domnului să te salveze. Pocăiește-te, cere iertare, smerește-te și roagă-te lui Dumnezeu să te ierte și salveze din această ispită înfricoșată care ți s-a dat. Fără rugăciuni la Dumnezeu și fără întoarcerea completă a ta la El, de unul singur, prin propriile puteri, nu vei reuși să scapi de a mai fi „obiectul”/ținta obsesiei unui blonav de patima mâniei.

4.5. DEGENERAREA PRIN MENTALITATE BOLȘEVICĂ, MÂNDRIE, INVIDIE ȘI DORINȚĂ DE RĂZBUNARE.

Invidia inițial apare în forme sociale ușoare, care dacă sunt controlate nu duc la degenerare. Este o normalitate apariția unei invidii sociale ușoare, generalizate și fără obiect: invidiem o altă clasă socială sau profesională mai bine plătită, invidiem colegii de serviciu pentru că sunt plătiți mai bine și avansează mai rapid în ierarhie, invidiem diferiți necunoscuți de pe stradă pentru hainele, mașinile, posesiunile și manierele lor. Toate aceste forme de invidie fără obiect sunt de obicei anihilate de oameni prin credință, autostăpânire de sine și iubire.

Invidia ucigașă este invidia cronică, cu obiect clar, care de obicei este o persoană apropiată în care invidiosul își proiectează tot răul din el. Invidia cronică are potențial de degenerare și este patima care desfigurează total sufletul și fizicul individului invidios.

Invidia obsesivă și dorința de răzbunare apare întotdeauna pe fondul unei proiecții psihice, între oameni care se cunosc de aproape: rude de gradul I, vecini de bloc sau stradă, colegi de serviciu, parteneri de afaceri. Din acest motiv invidia poate fi inclusă în categoria proceselor de tip proiecție psihică.

Odată dezvoltate patimile și ura de sine prin lepădarea de Dumnezeu, toate deficiențele sufletești apărute sunt proiectate asupra celor din jur. Deoarece cele mai profunde legături sunt cele familiale, proiecția deficiențelor se va face cu predilecție asupra unui membru al familiei, fie el copil sau partenerul de cuplu. Cu această ocazie liniștea și pacea în familie dispar, invidiosul încercând să-și distrugă propria familie.

4.5.1. Mecanismul producerii invidiei.

4.5.1.1. Cauzele generale pentru activarea invidiei. Identificarea grupelor de potențiali indivizi care pot degenera prin patima invidiei.

Patima invidiei nu apare la orice om și în orice situație. Există anumite categorii de persoane care sunt mai mult sau mai puțin expuse acestei patimi. Există un numitor comun care „leagă” toate aceste categorii: ura care le „arde” sufletul și pe care trebuie cumva să o exteriorizeze.

În toate cazurile invidia este prin dorința de răzbunare doar forma de exprimare a urii ascunse în sufletele oamenilor. Invidia este întotdeauna modalitatea concretă prin care ura capătă vector „militarizat”, modul concret prin care ura poate fi amorsată în acțiuni care să ducă la agresiunea unui alt om.

Pentru toate clasele de risc descrise mai jos, invidia se traduce printr-o puternică dorință de răzbunare și revanșă, față de toți oamenii care nu au parte de condiționările lor familiale, sociale, intelectuale sau psihologic–personale.

De exemplu, un manager bogat poate avea o dorință de răzbunare patologică față de subordonații săi săraci și exploatați, datorită conștiinței capacității intelectuale modeste sau conștiinței limitărilor psihologice personale. Un individ respectabil care muncește într-o companie poate fi în realitate bolnav de răzbunare din cauza mentalității sale bolșevice.

URĂ – INVIDIE – DORINȚĂ ASCUNSĂ BOLNAVĂ DE RĂZBUNARE.

Între categoriile descrise mai jos diferența esențială este doar una calitativă: sunt de fapt categorii de oameni mai mult sau mai puțin expuși la apariția urii și mai mult sau mai puțin expuși la exprimarea acestei uri.

De aceea, chiar și din aceste „grupe de risc” nu toți indivizii cu predispoziție spre invidie degenerază, ci numai aceia care aleg cu bună știință calea răului. Mai ales în cazul invidiei este valabil ceea ce ne spun bătrânii monahi: nimeni nu se demonizează dacă nu dorește acest lucru.

Grupele de risc, cu oamenii expuși degenerării prin patima invidiei sunt următoarele:

– prima grupă de risc este dată de oamenii care datorită mândriei, orgoliului și dorinței de mărire (slavă deșartă), își trăiesc viața în relativă opoziție și comparare cu alți oameni. Pentru ei expunerea la invidie apare în momentul când nu–și mai acceptă propriul statut social, profesional, familial sau material și sunt neîncetat nemulțumiți de propriile lipsuri, raportate la „ceilalți”.

Grupe de risc deschise la invidie endemică prin comparare sunt: femeile care se raportează la bărbați, femeile care nu au copii față de femeile cu copii, oamenii grași care se compară cu cei slabi, bolnavii cronici vizavi de cei sănătoși, favorizații sorții versus defavorizații, oamenii urâți fizic îi pot invidia pe oamenii cu trăsături fizice frumoase, etc.

– oamenii care trăiesc în mediul rural, care se compară cu orășenii, sau invers. Oamenii care trăiesc în mediul rural au peste tot în lume o viață mai grea decât a celor de la oraș: munca fizică este grea și trebuie efectuată în mare parte în exterior, în natură, indiferent de starea vremii, orele de somn mai puține, veniturile mici sau foarte mici,

nu există o valorizare corectă în bani a muncii pe care o depun, prețurile la cereale și animale nu reflectă munca și banii investiți, posibilitățile de școlarizare și educație a copiilor sunt mult inferioare, serviciile de sănătate slab reprezentate, etc. Viața grea din mediul rural și inegalitățile clare față de sistemul orășenesc asigură toate condițiile pentru dezvoltarea în mediul rural a unei invidii endemice, posibil de atenuat doar prin măsuri structurale guvernamentale și locale.

– indivizii împătimiți, care prin nepăsare și cu bună știință lasă o patimă (citește un demon) să-i muncească și să-i folosească. Pot ajunge ușor invidioși vicleni și agresivi oamenii care sunt bolnavi sufletește, psihic și trupește de boli precum: beția, lăcomia alimentară, desfrânarea/preacurvia, iubirea de bani și bunuri, arivism, mândrie, slava deșartă, trândăvia.

Împătimiții au o ură uriașă și o dorință maximă de a persecuta, exploata, sabota, teroriza sub diverse pretexte pe oamenii cu credință și frică de Dumnezeu, care se luptă pentru propria eliberare sufletească și trupească de sub puterea propriilor patimi. Orice om care își începe lupta interioară cu patimile trebuie să cunoască faptul că imediat va fi luat în vizorul unui împătimit plin de ură, cu grad ridicat de risc la invidie, care numai nu-ți va spune în față:

„Dar cine te crezi?”

Adică cum, tu vrei să devii liber, să te eliberezi din sclavia patimilor. Nu se poate. Dacă trăiești cu noi, trebuie să fii la fel ca noi. Cum suntem noi împătimiți, degenerați, demonizați, la fel trebuie să fii și tu un împătimit, degenerat, demonizat.

Noi suntem normalitatea și normalitatea noastră a tuturor trebuie să o respecti și tu.“

Războiul invidiosului cu omul care se luptă pentru despățimire este necruțător, pe toate planurile: financiar, profesional, etc. El nu va recunoaște și nu-ți va spune niciodată deschis în față care este motivul pentru care te urăște, invidiază, persecută și sabotează. Războiul omului împătimit față de creștinul credincios este nejustificat, gratuit, neîncetat, neobosit, revanșard, obsesiv.

– oamenii care nu acceptă ca normalitate să existe o corelație între stilul de viață dorit și propriile capacități, aptitudini și resurse. Este vorba despre o lipsă de sinceritate și corectitudine față de propria persoană, față de alți oameni și de nepăsare/neascultare față de darurile oferite de Dumnezeu.

În această grupă de risc sunt incluși în general oamenii cu o capacitate intelectuală medie, dar foarte ambițioși, orgolioși, doritori de mărire socială și profesională, lacomi și avari. Sunt oamenii care indiferent de pregătirea lor profesională, doresc venituri, funcții, responsabilități și recunoaștere socială dincolo de propriile posibilități de a-și realiza aceste perspective.

Intră aici absolventul de liceu care neapărat vrea să ajungă repede un prosper om de afaceri sau funcționar, sau absolventul de facultate care aspiră la posturi de conducere pentru care nu are aptitudini, competențe ori calificare.

Neacceptarea propriilor limite, dorința pentru o viață necorelată cu propriile capacități este rețeta ideală pentru crearea celui mai viclen invidios.

– masa oamenilor simpli și cinștiți, care real au fost înșelați în cadrul „contractului social”. Sunt de obicei oamenii care în jurul a 40 ani descoperă că nu au realizat mai

nimic în viață, deși au muncit încontinuu zi și noapte și și-au consumat anii și sănătatea, pentru a nu avea o casă a lor sau pentru a ajunge datori vânduți la bănci. Sau sunt oamenii cărora li s-au înșelat așteptările că prin muncă cinstită ar putea să ajungă să trăiască o viață decentă. În schimb, după 20–30 ani de muncă acești oameni constată că în ciuda muncii lor cinstite, sunt săraci ca la început și trăiesc o viață în lipsuri, la limita subsistenței. În această grupă de risc sunt incluși oameni din toate categoriile sociale și profesionale, indiferent de nivelul de educație, liceal sau universitar.

– defavorizații sortii, tinerii care au crescut în sărăcie, boli, lipsuri, văzându-și părinții muncind în regim de sclavie pentru un venit minimal. Despre o viață decentă nici nu a putut fi vorba. Acești tineri observă că în actuala stratificare socială și copiii lor vor fi condamnați la același tip de viață: muncă din zori până noaptea, exploatare și slugărnice, la schimb pentru o viață trăită în limitare, mizerie și lipsuri.

În același timp ei constată că națiunea este condusă și controlată de o clasă parazită neproductivă, care trăiește în lux, nepăsare și desconsiderare pentru oamenii care fac „munca de jos” și practic asigură funcționarea infrastructurii industriale și sociale a națiunii.

– indivizii semidocti, mediocri, proști, incompetenți, lași, pupincuriști, analfabeți, dar care au pregătire universitară. Democratizarea accesului la învățământul superior pentru o largă categorie de oameni a determinat ca în toate țările să apară fenomenul „analfabeților” cu licență.

Sunt oameni care se cunosc pe ei înșiși că nu se califică la statutul de intelectual, dar care în baza unei licențe universitare au mari pretenții de parvenire socială și profesională. Problema cu acești oameni este că odată ajunși în mediul universitar, ei iau contact cu adevărații intelectuali și ajung să-și înțeleagă cu claritate limitele intelectuale, psihologice și emoționale personale.

Printr-o inteligență practică elementară, semidoctii cu diplomă universitară înțeleg faptul că singurul mod de a „reuși” în viață nu este prin strădania proprie, ci prin permanenta sabotare perversă a adevăraților indivizi capabili.

În general acești oameni ajung în viața profesională pe posturi unde nu se cere creativitate, gândire, inteligență, inovație. Contrar cu așteptările/pretențiile lor înalte de licențiați, mulți dintre semidoctii cu diplomă ajung să muncească toată viața în joburi prost plătite, unde remunerația nu este în funcție de creativitate, gândire sau valoare creată, ci în funcție de numărul de ore fizice petrecute la locul de muncă. Mulți ajung să plimbe toată viața hârtii între birouri sau departamente. Sau muncesc la calculatoare, unde fac zi de zi, 10–12 ore pe zi și an după an aceleași munci simple, repetitive, care ar putea fi ușor prestate și de un absolvent de liceu.

O bună parte dintre analfabeții (semidoctii, mediocrii, incompetenții) cu diplomă ajung în viață printre cei mai răi și mai îndârjiți invidioși, plini de ură și ranchiună la adresa colegilor de muncă capabili. Viața lor este plină de sabotarea voluntară, conștientă și planificată a propriilor familii, firme, instituții, colegi de muncă, etc.

– oamenii care au pornit în viață din sărăcie, care consideră că trebuie să muncească, dar că pot reuși foarte bine în viață fără prea multă muncă, efort, strădanie, deranj. Acest tip de oameni pot acoperi tot spectrul profesional și social, de la cei cu 8 clase, până la cei școliți pe băncile facultăților.

Însă pe toți îi leagă aceeași camaraderie: ura pentru individul care muncește, se zbate, se consumă, își pune sufletul în tot ceea ce face. O parte dintre acești oameni se regăsesc pe posturile căldute din administrațiile locale și centrală, la personalul TESA al marilor organizații economice sau printre activiștii de partid.

– oamenii cu handicapuri fizice și/sau psihice.

Încă de la începutul studierii degenerațiilor Gregory Klimov a identificat că printre cei mai buni candidați la degenerare se numără indivizii cu handicapuri fizice pe viață (malformații din naștere), handicapuri psihice (boli, retard nativ) și devieri/disfuncții sexuale.

Datorită retardului psihic sau biologic înăscut, în timpul vieții acești oameni capătă o ură bolnavă asupra celorlalți oameni care sunt sănătoși, normali, inteligenți, talentați, etc. Până la 20 ani toți acești nefericiți ai sorții sunt plini de ură și dorință de răzbunare asupra oamenilor normali.

Din experiența mea de peste 10 ani de studiu al fenomenului degenerării, indivizii cu retard psihic nativ (infantilii) sunt grupul cel mai expus degenerării prin invidie. Ei sunt și cei mai vicleni și perfizi sabotori. În orice formă de organizare umană, indivizii cu Eu infantil permanent sunt „nucleul dur” al degenerațiilor, plini de ură pentru Dumnezeu și oamenii normali, sabotorii perfecți prin definiție. Nu există firmă, organizație sau stat distrus din interior, fără „munca” depusă de infanții.

Oamenii cu psihic nativ retardat, infanții, pot ajunge invidioși deosebit de periculoși datorită condiționărilor psihologice pe care le au.

Mai întâi, motivația infanților pentru invidie și ură nu este variabilă, externă. Ura lor nu este legată de mediul familial, bani, profesie sau aptitudini, ci este corelată cu însăși identitatea lor de oameni. Infanții sunt aproape condamnați la ură, invidie, sabotaj și trădare deoarece prin aceste comportamente, prin distrugerea ascunsă a oamenilor capabili ei se înalță pe sine, se valorizează pe sine, își obțin prin intermediul patimii slavei deșarte energia psihică de care au nevoie pentru funcționarea sistemului psihic. O altă condiționare psihologică a indivizilor infanți pentru invidie este proiecția urii de sine și a urii pentru Dumnezeu. Infanții au perfectă conștiința de sine și a stării de handicap psihic pe care trebuie să o suporte toată viața. De aceea sufletul lor este plin de ură de sine și ură pentru Dumnezeu, care în gândirea lor este responsabilul pentru handicapul lor psihic nativ.

Ulterior ura de sine este proiectată în dorința de răzbunare asupra oamenilor capabili din jurul infanților, care arată că au primit de la Dumnezeu daruri neprețuite: talent, aptitudini, șansă, favoritism al sorții, frumusețe fizică și/sau suflească, etc.

Prin sabotarea și distrugerea acestor oameni capabili infanții doresc de fapt să se răzbune pe Dumnezeu și cumva, în nebunia lor, să-l demonstreze Lui că nu au nevoie de el, că pot reuși în viață și prin forțele răului. De aceea războiul infanților cu oamenii capabili este unul terminator, înverșunat, păgubos, fără sfârșit.

INFANTILISM NATIV – URĂ DE SINE + URĂ DE DUMNEZEU – PROIECȚIA URII DE SINE – URA PENTRU APROAPELE – EXPRIMAREA URII PRIN INVIDIE – DORINȚĂ DE RĂZBUNARE – SABOTAJE, URĂ, TRĂDARE, VICLENIE – DISTRUGEREA ALTOR OAMENI – ÎMPLINIREA SLAVEI DE SINE – OBȚINEREA DE LIBIDO DEMONIC – ENERGIE PSIHICĂ DE SUSȚINERE A FUNCȚIONĂRII SISTEMULUI PSIHIC.

Prin invidie infantilii nativ se pot demoniza complet în maxim 2 ani. Un individ infantil degenerat prin invidie practic nu mai este un om, ci este un demon întrupat în această lume. Nicio lege sau putere nu poate opri un demon întrupat într-un invidios, doar puterea lui Dumnezeu este aceea care mai poate opri un astfel de demon să facă orice dorește cu ceilalți oameni.

– oameni care au crescut defavorizați emoțional, în familii cu frați și surori, care aceștia au avut întâietate la dragoste, îngrijire, haine, mâncare și educație. Psihologia socială a identificat că unul dintre motivele pentru care oamenii ajung invidioși în viață este invidia familială, raportată inițial la proprii frați și/sau surori.

Studiile au arătat faptul că există șanse mari ca un copil crescut cu firimituri de dragoste, îngrijire și educație, să ajungă pentru toată viața un om bolnav de invidie cronică sau existențială.

Când fostul copil iese în lume la tinerețe, ura și ranchiuna inițiale, atașate de frați, surori și părinți, se transferă asupra colegilor de muncă, propriei familii, instituției și firmei unde muncește, asupra întregului popor din care face parte. Sabotajul și distrugerea viclenă care urmează este în ochii acestui invidios plata pentru anii copilăriei, trăiți în umilințe și lipsuri de toate felurile: iubire, haine, jucării, suport, consiliere, apărare, etc.

– o altă condiționare psihologică în apariția invidiei este în cazul oamenilor care au un deficit al stimei de sine, o slabă valorizare a sentimentului stimei de sine. Acești indivizi au o părere deficitară despre ei înșiși, chiar dacă în realitate sunt oameni normali și banali, așa cum sunt 99.99% dintre oameni.

Spre deosebire de majoritatea oamenilor care își acceptă cu înțelegere și resemnare condiția de om normal, în cazul lor acest lucru nu este acceptat sau tolerat. Structura Eului este fragilă iar oamenii aceștia simt mereu o nevoie arzătoare de a–și dovedi sieși și celorlalți că ei nu sunt doar niște oameni normali. În mintea lor, ei nu pot greși și este imposibil să aibă diverse eșecuri și/sau insatisfacții.

Riscul de invidie cronică este în cazul lor prezent la fiecare pas, deoarece deși ei nu–și acceptă normalitatea, societatea nu le poate oferi decât o viață normală și banală.

La fel ca marea majoritate a oamenilor „normali”, foarte mulți dintre acești oameni cu Eu slab valorizat ajung în viață să presteze munci din sectorul serviciilor comerciale, medicale sau financiare, care sunt însă evaluate ca fiind înjositoare și nedemne de ei. Să muncești pe bani pentru binele și „creșterea” altui om este considerat de acești oameni un job de „slugă”, care le creează puternice sentimente de inferioritate și invidie față de oamenii care nu trebuie să presteze munci de „slugă”.

Pentru a–și reface dezechilibrul psihic creat și a se „înălța” pe sine, o variantă de lucru a acestor oameni este atacarea, sabotarea și „ridicarea de sine”, deasupra unor oameni „superiori” lor. Toată această „muncă” de sabotare, terorizare, agresiune și eventual distrugere a unui om capabil se realizează prin patima invidiei.

Concret, omul care are stări de inferioritate datorită educației, muncii sau condiției sociale, va manifesta invidie față de oricare om „superior” pe care–l poate prinde „descoperit” în raza sa de acțiune.

Acești oameni practic au nevoie de patima invidiei pentru a se echilibra psihic. În cazul lor nu demonul invidiei îi atacă și posedă, ci ei singuri, prin proprie inițiativă, dorință și

voință, doresc să devină bolnavi de invidie, ca să-i poată „face“ pe ceilalți oameni, de pe un alt nivel social, familial sau profesional.

Așa se face că acești oameni ajung să-și trăiască viața într-o schizofrenie existențială totală. Pe de o parte la serviciul pe care îl urăsc și unde se simt „slugi“ sunt amabili, atenți, politicoși, etc., iar pe de altă parte, în tot restul vieții lor sunt niște ne-oameni complet bolnavi de invidie cronică, față de orice om pe care îl pot lovi, sabota, bârfi, etc.

REFACERE ECHILIBRU PSIHIC = DEPENDENȚA DE PATIMA INVIDIEI ȘI MÂNIEI = RESENTIMENT, URĂ, SABOTAJ, NEMULȚUMIRI, CERTURI, AGRESIVITATE (fizică, psihică, emoțională), DESFRÂNARE, ETC.

Disocierea vieții acestor oameni poate fi șocantă, oricine le cunoaște partea „normală“ a vieții ar putea spune că este imposibil. Nu este nicio legătură între omul amabil și prietenos de la muncă și restul vieții sale în care bolnavul psihic mânios, resentimentar, agresiv, jignitor, sabotor, rău, nemulțumit, desfrânat, este dispus la orice formă de rău, oricărui om „superior“ pe care îl poate prinde.

Invidia lor este îndreptată doar asupra oamenilor „superiori“ pe care îi pot ei ataca fără repercusiuni. Foarte expuși la invidia cronică a acestor schizofrenici sunt apropiații cu care au relații directe: proprii copii, partenerul de viață, „prietenul“/„prietena“, vecinul, colegul de muncă, etc.

Nu există nicio șansă și nicio ieșire din invidia cronică a schizofrenicilor care trebuie să se „înălțe“ pe sine, pentru munca „înjositoare“ pe care o depun. Condiționarea lor psihică a invidiei îi face să urască, să lupte și să saboteze orice formă de calitate umană pe care o pot ei ataca.

Ca exemplificare, puteți identifica o situație de dependență psihică și schizofrenie a unui om dependent de patimile invidiei și mâniei în filmul *American Beauty* (ecranizare 1999). În acest film, într-un rol feminin, apare o femeie care era de profesie agent imobiliar, treaba ei era să vândă case.

Serviciul era resimțit de femeie ca fiind profund umilitor, deoarece în spatele imaginii de agent imobiliar respectabil, realitatea era cu totul alta. Femeia trebuia să pună la punct case mizerabile, să răspundă politicos la orice întrebări impertinente, să care munți de gunoaie abandonate în casele pe care trebuia să le vândă, să mintă, să treacă cu vederea jigniri și insulte și să se poarte frumos față de toți potențialii clienți. La sfârșitul unei zile neproductive, aceasta ceda psihic, avea stări de depresie și izbucnea în crize de plâns.

În compensație pentru stările umilitoare trăite, în timp femeia se transformase pentru propria familie într-un mic dictator, care manifesta o paletă completă de comportamente specifice patimii invidiei: la masă se asculta doar muzica ei (evaluată de propria fiică ca fiind „muzică de ascensor“), își controla neîncetat soțul și făcea scandal dacă acesta nu făcea ce-i spune, țipa din orice, căuta motive de ceartă, era neîncetat nemulțumită de soțul și fiica ei, etc.

În momentul în care soțul decide să-i conteste dictatura și să o înfrunte (prin simplul fapt că își petrece timpul liber așa cum dorește), patima invidiei nu-i mai poate reface femeii echilibrul psihic. În consecință, psihicul femeii decide să-și obțină libido-ul de

„înălțare de sine“ de care are nevoie prin patima slavei deșarte, indirect, prin intermediul desfrânării/prea-curviei.

Femeia devine amanta „regelui“ imobiliarelor, în realitate un bărbat la fel ca oricare altul, dar care știe să-și vândă o imagine de bărbat de succes. Când femeia înțelege că s-a păcălit simțind și nu-și poate obține libidoul nici din slava deșartă (via preacurvie cu „regele“), psihicul ei se prăbușește într-o criză de isterie infantilă.

– sunt complet expuși patimii invidiei oamenii care din mândrie săvârșesc păcate grele în fața lui Dumnezeu, în nume personal, ca de exemplu: avorturi, preacurvii/adulter (cazul femeilor măritate), ucidere, desfrânare, uitare de Dumnezeu, nepăsarea, trândăvia, lăcomia pentru bani, mânia.

În aceste cazuri îmbolnăvirea omului de invidie este un semnal grav de alarmă, o avertizare foarte serioasă a lui Dumnezeu de a-ți spune că de acum înainte ești în afara protecției Sale, că de-acum, prin libera ta alegere, prin alegerea păcatelor de moarte, aparții imperiului răului, neființei. Întoarcerea la El este însă oricând posibilă, prin asumarea patimii, pocăință și îndeplinirea canonului dat de preot/duhovnic.

Pe lângă grupele de risc în apariția invidiei descrise mai sus, există și alte grupe de risc, să le spunem „speciale“. În cadrul acestor grupe ura, sentimentul prim generator al invidiei, apare în sufletul omului din alte cauze decât cele legate de educație, inteligență, instrucție sau istorie personală. În aceste cazuri nu mai vorbim de condiționări negative trecute sau prezente. Ura necondiționată a acestor oameni este deosebit de puternică și poate da naștere la forme de invidie cronică.

– o grupă de risc mai specială în apariția invidiei o reprezintă oamenii care trăiesc într-o anumită regiune fostă istorică, în cadrul unui stat. Deși nu pare și credem că este imposibil, dar în realitate foarte mulți oameni care trăiesc în anumite regiuni sunt deosebit de sensibili la dezvoltarea unei uri și a unei invidii să-i spunem „istorice“, față de restul compatrioților lor.

Problema urii și invidiei regionale provine din realitatea istorică a statelor, care în trecutul lor, timp de sute de ani, au înregistrat războaie civile sângeroase. Oameni vorbind aceeași limbă s-au luptat cu vecinii lor, le-au incendiat casele și orașele.

Foarte puține state din lume se pot lăuda că de-a lungul istoriei lor nu au avut parte de războaie și lupte interne, oficiale sau neoficiale. Implicit, majoritatea statelor din lume înregistrează o invidie latentă, de fundal, între foste regiuni istorice.

De exemplu, sunt mai sensibili la invidie față de „nordști“ americanii din sudul SUA care au pierdut războiul civil, cei din fostele zone protestante din Franța, românii din NE Munteniei față de vecinii lor din regiunea Moldova, rușii din regiunea Novgorod față de majoritarii din regiunea Moscova, etnicii chinezi din Mancuriia față de majoritatea etniei Han, genovezii din Italia față de vecinii lor venețieni, etc.

În general sunt mai sensibili și expuși urii și invidiei în special oamenii care trăiesc în regiunile de frontieră și graniță dintre două foste regiuni istorice, care cândva s-au aflat în conflict. Efectele acestei invidii istorice latente sunt însă foarte prezente în ziua de azi în denaturarea raporturilor grupurilor de muncă și între membrii aceleiași familii.

– o altă categorie specială cu risc maxim de împătımire prin invidie o reprezintă oamenii care s-au născut sau au ascendentul nașterii în zodia Capricorn.

Conform unui raport al FBI publicat pe internet, cei mai mulți suspecți arestați aparțin zodiei Rac. O posibilă explicație ar fi faptul că oamenii din zodia Rac au cea mai bună inteligență emoțională din întreg zodiacul. În același timp ei au convingerea naivă că pot manipula pe oricine și se pot folosi de inteligența lor aplicată pentru a obține foloase materiale necuvenite.

În realitate „șmecheria“ nativilor din Rac este ușor de înțeles și toți oamenii obișnuiți (și cu atât mai mult polițiștii) înțeleg foarte ușor tentativele de manipulare ale acestor nativi.

Însă conform profilului FBI, cei mai periculoși oameni sunt nativii din zodia Capricorn. Statistica FBI cu privire la criminalitatea avansată a nativilor din zodia Capricorn este cu atât mai surprinzătoare, cu cât nativii acestei zodii au o reputație excelentă pe piața muncii și din punct de vedere al responsabilității sociale.

În general nativii din Capricorn sunt mai serioși, tăcuți, rezervați, controlați, secretoși, mai puțin deschiși spre socializare intensă sau comportamente efervescente. Sunt campionii orelor de muncă depuse și al devotamentului pentru companie. Sunt oamenii care deschid primii biroul și sunt ultimii care pleacă acasă seara târziu. La muncă sau acasă nu se ocupă cu glumițe și prostii, ci cu aspectele serioase care țin de bani, resurse, consecințe.

Și totuși, în pofida acestei păreri generale excelente, în spatele impresiei de seriozitate și responsabilitate, se pare că invidia lucrează.

O mică parte din nativii acestei zodii sunt implicați în crime sadice, mafii corporatiste sau activități de crimă organizată desfășurate în secret pe termen lung. Însă consecințele și efectele acestor activități anti-sociale sunt majore și pot afecta segmente întregi din populația unui stat.

Statistica FBI spune faptul că infractorii din zodia Capricorn nu se ocupă de mărunțișuri precum tâlhării, spargerii sau crime pasionale. În schimb, ei se ocupă o viață întreagă de orice aspect care ține de criminalitatea avansată, în formă continuată și organizată: crima organizată, specifică mafiilor interlope, dar și criminalitatea mafiilor economice ale „gulerelor albe“.

Acești oameni coordonează traficul de fete și copii pentru pornografie infantilă, controlul sclavelor prostituate, crime la comandă, încasări de taxe de protecție, preluare prin crimă a activelor economice, traficul de droguri din școli și licee, ucideri pentru traficul de organe, etc.

Criminalitatea economică a capricornilor cu „gulere-albe“ înseamnă comiterea unor fapte anti-sociale și/sau financiare deosebit de grave precum: îmbogățirea prin corupție și trafic de influență, primirea de foloase necuvenite, șantaj, delapidarea banilor firmei/instituțiilor unde muncesc înspre firmele subcontractoare ale rudelor, sifonarea contractelor înspre parteneri de afaceri „generoși“, traficul funcțiilor de conducere, organizarea de scheme financiare complexe pentru evaziune fiscală, falimentarea financiară din interior a companiei unde muncesc în avantajul concurenței, trădarea instituțiilor militarizate unde muncesc în favoarea inamicilor statului, regizarea de războaie militare, vinderea de armament dictatorilor, spălarea banilor rezultați din crima organizată, răspândirea prin vaccinuri a unor viruși ucigași, etc.

Spre deosebire de celelalte zodii, pentru a face aceste fapte anti-sociale grave, nativii

din Capricorn nu au nevoie de afectarea propriei persoane, nu este nevoie să le fie pusă viața în pericol. Criminalitatea lor este anonimă și detașată, cum s-ar spune nu este nimic personal, întotdeauna este vorba doar de afaceri și principii care trebuiesc respectate. Pentru a comite sistematic și pe ascuns o întreagă viață fapte anti-sociale deosebit de grave, fără niciun afront personal, este nevoie de o ură nativă și gratuită la adresa oamenilor simpli de pe stradă.

Întrebarea este de unde au nativii infractori din zodia Capricorn atâta ură nativă, „din oficiu”, fără motivație sau justificare concretă. Un raspuns posibil este faptul că planeta care influențează această zodie este Saturn, supranumit „marele malefic”. Desigur că nu toți nativii din această zodie își urmează înclinațiile înnăscute spre ură. Așa cum se spune în popor, „astrelor dispun, dar nu dispun”.

Majoritatea oamenilor din Capricorn se luptă cu slăbiciunile lor și caută partea lor bună, există însă o minoritate care se abandonează invidiei și pornirilor negative cu o bucurie sociopată/psihopată. Aceștia se abandonează urii din suflet și sunt candidații perfecți pentru comiterea faptelor anti-sociale deosebit de grave, în formă continuată. – o grupă de risc specială în ceea ce privește riscul degenerării prin invidie o reprezintă oamenii care cu bună știință au făcut în viață alegerea răului. Sunt oamenii care în mod real nu ar trebui să se afle într-o grupă de risc expusă demonizării sufletești prin invidie.

În general acești oameni nu au fost și nu sunt supuși condiționărilor și predispozițiilor emoționale, psihice și financiare la care au fost și sunt expuși oamenii din grupele de risc descrise anterior. De obicei au avut parte în copilărie de iubire, iar ca adulți au venituri financiare și o stare materială superioară multor altor oameni.

Din lista patimilor, unele sunt mai periculoase când este vorba de capacitatea de a produce alienarea și degenerarea omului. Criteriul de departajare a gradului de pericolozitate este alegerea liberă și conștientă a individului de a se vinde răului. Patimi precum desfrânarea, lăcomia pântecelui, întristarea, trândăvia, mânia sau acedia se instalează în sufletul omului treptat, pe nesimțite, prin repetarea îndelungată a păcatului. Pentru aceste păcate omul nu-și dă acceptul conștient de a se vinde răului. De aceea și capacitatea lor de degenerare este limitată și are loc în timp îndelungat. Mai mult, omul poate oricând prin atenție, hotărâre și intenție să oprească acest proces.

Există câteva patimi cumplite, precum invidia, care apar în sufletul omului nu ca o „plată”, datorită unor păcate anterioare, ci prin lepădarea personală de Dumnezeu și prin alegerea conștientă a omului de a se vinde răului.

Sunt patimi grele, terminatoare, care te fac sluga/sclavul demonilor și din care nu mai este scăpare. Dar Sfinții Părinți ne fac mereu atenți că nimeni nu devine sluga demonilor fără să accepte acest lucru. Deci apariția acestor patimi terminatoare în sufletul omului este consecința unor alegeri în cunoștință de cauză, este plata lui Dumnezeu pentru că ți-ai vândut sufletul, îndumnezeirea din tine, dreptul tău la viața veșnică.

Demonizarea este o alegere fals liberă, deoarece omul nu știe de fapt ce înseamnă robia patimilor care îl vor robi și nu știe că în scurt timp va fi prea târziu să mai scape din capcana în care a intrat singur.

Nu orice oameni pot face în viață alegerea răului în mod nejustificat. Un om face în

mod conștient alegerea răului doar dacă are sufletul plin de răutate, ură de sine, ură pentru cei din jur, ură de Dumnezeu, dorința de a face rău, dorința de răzbunare, mândrie, slavă deșartă, orgoliu, infantilismul, dorința de parvenire.

Oamenii normali, maturi fizic și psihic nu simt nevoia de a ajunge cineva sau de a se lupta cu cineva și nu au motivație pentru a se deschide energiei demonice. Acest lucru îl fac oamenii deficitari, toți aceia care dintr-un motiv sau altul nu au putut primi de la viață ceea ce ei considerau că trebuie să primească.

Atributele oamenilor deficitari sunt următoarele: răutatea, ura de sine, orgoliul, complexul de inferioritate, complexul fratelui neglijat (complexul Cain), trufia, mândria, infantilismul și blocarea evoluției psihicului într-un stadiu infantil, dorința de parvenire, slava de sine, frustrarea, deficiențele organice native sau dobândite în timpul copilăriei, viața trăită în umilințe și lipsuri, incompetență profesională, prostia, nemulțumirea că nu ai primit de la Viață ce, cum și cât meritai, disperarea vieții trăită în neîmpliniri materiale și/sau emoționale, dorința de a fi apreciat și respectat prin puterea unei funcții, dorința de a avea funcție de conducere, dorința de a avea bani, dorința de răzbunare.

RĂUTATE SUFLETEASCĂ, URĂ, MÂNDRIE, ORGOLIU, DORINȚA DE RĂZBUNARE, INFANTILISMUL, DORINȚA DE PARVENIRE – ALEGEREA CONȘTIENȚĂ A RĂULUI – INVIDIE.

Acestea sunt cauzele principale pentru care omul ia conștient decizia de a se vinde răului, de a se deschide energetic răului, pentru a primi energie demonică care să-l ajute în viață. Omul simte și este conștient că are loc o schimbare în sufletul său, dar nu face nimic pentru a se apăra, dimpotrivă, folosește cu bucurie energia demonică care îl ajută în viața de zi cu zi.

Are mai multă energie, mai multă rezistență fizică, este mai perspicace, are o inteligență speculativă mai mare, știe să citească și să manipuleze oamenii, știe instinctiv ce gândește fiecare despre el. Deși poate este un individ mediocru profesional și personal, energia demonică primită îl va ajuta să poată surclasa indivizi superior lui.

Concret sprijinul demonic se va concretiza în bani, joburi bine plătite, respect în societate și organizația economică, poziții de conducere, soț cu care femeia se mândrește, soție sau amante râvnite de alți bărbați, mașină, casă.

– o grupă de risc semnificativă pentru apariția invidiei o reprezintă oamenii care moștenesc păcate diverse ale familiei sau poporului din care fac parte.

Există oameni care sunt expuși invidiei ca plată pentru păcatele grele ale înaintașilor: ucideri, preacurvii, nedreptate, hoție, trădare, bârfă, comploturi, avorturi, mândrie, lăcomie, uitarea de Dumnezeu.

Pentru acești oameni invidia nu este un semn al abandonării lor de către Dumnezeu, ci doar crucea pe care trebuie să o ducă, pentru păcate care nu sunt ale lor. Împătimirea cu invidie nu le este dată ca o stare neîncetată, definitivă, ci ca o ispită prin care să-și călească și mântuiască propriul suflet.

– oamenii cei mai expuși urii și invidiei sunt aceia care cumulează mai multe „expuneri” și condiționări, din mai multe grupe de risc prezentate mai sus. Pentru acești oameni ura, invidia și războiul cu ceilalți oameni este aproape o normalitate.

Există în lume suficienți oameni „explozivi“ care cumulează condiționări descrise anterior, precum: orgoliu, răutate, infantilism nativ, infantilism dobândit, ambiție, nedreptate socială, nedreptate familială, semidoct, limitat intelectual, umilit și exploatat în muncă.

Oamenii cu astfel de balast sufletesc sunt practic adevărate bombe cu ceas, care doar își așteaptă momentul în care să explodeze. Când acești oameni se descarcă de ura acumulată ani de zile în suflet, rezultatul este o invidie cumplită, totală, fără limită în a face rău. Acești oameni ajung practic să-și distrugă propriile familii, afaceri, businessuri, proiecte, vise, bunuri, etc.

Nimeni și nimic nu mai este bun. Pentru invidios, totul „pute“, nimeni și nimic nu este cum trebuie să fie. El singur pe lumea aceasta este frumos, bun, inteligent, capabil, muncitor, etc.

În rest, toți sunt niște răi, proști, leneși, incapabili, exploatatori, care trebuie neapărat umiliți, jigniți, sabotați, bârfiți, agresați, distruși, terminați.

Fără credință, iertare, toleranță și asumarea unei etici creștine, acești oameni sunt practic condamnați la o viață întreagă de ură, invidie, război personal, sabotaj și demonizare.

Activarea patimii invidiei. Cum potențialii degenerați devin invidioși, demonizați periculoși, sabotori și trădători ai propriilor familii, instituții, organizații, țări.

Toate cauzele descrise în paragraful anterior, doar ura și răutatea, nu sunt suficiente pentru ca un om să se demonizeze prin patima mâniei. Există câteva condiții de activare a patimii invidiei, care determină ca toți factorii de amorsare a invidiei expuși anterior din pasivi să devină activi.

Condițiile de activare a patimii invidiei sunt în principal următoarele: mentalitate atee, mentalitatea comunistă, răutatea, dorința și voința pentru lucrarea patimii invidiei.

4.5.1.2. Mentalitatea atee și mentalitatea bolșevic–comunistă.

Mentalitatea atee ca modalitate de percepție și raportare la Dumnezeu izvorăște din mândrie, slavă deșartă, lipsă de credință în Dumnezeu, orgoliu, lăcomie, nepăsare și trândăvie. Aceste boli sufletești denaturează percepția și relația normală a omului cu Dumnezeu, făcându-l să se plaseze într-o poziție de nepăsare și incorectitudine inclusiv față de propria persoană.

În mod normal, omul are o mentalitate creștină, izvorâtă din smerenie, dragoste de Dumnezeu, blândețe, răbdare, înțelegere, acceptare. Mentalitatea creștină înseamnă inclusiv un raport de corectitudine cu tine însuși: nu ceri de la viață mai mult decât deja ți s-a dat sau poți duce, nu ceri de la viață mai mult decât ești competent, capabil și responsabil, nu ceri de la viață nimic în plus dacă cu acel plus ajungi să faci rău altor oameni, etc.

Mentalitatea creștină înseamnă să fii modest și să te mulțumești cu darurile primite (sufletești, bani, resurse), deoarece la Judecata de Apoi fiecare va fi întrebat ce a făcut cu acestea.

Spre deosebire de mentalitatea creștină modestă și smerită, mentalitatea atee se caracterizează printr-o lipsă de modestie, smerenie și corectitudine față de propria persoană și față de Dumnezeu. Omul ateu consideră că indiferent de muncă, efort,

talent, aptitudini și calități, este dreptul său natural de a primi de la viață totul și orice. Omul ateu nu are bucuria și recunoștința pentru darurile deja primite: sănătate, bani, copii sănătoși, mâncare, casă, serviciu, că nu suferă de foame sau frig, etc. El se compară neîncetat cu cei de lângă el care se pare că au mai mult și nu suportă niciun element de inferioritate.

Așa se face că este neîncetat nemulțumit, neîncetat vrea mai mult decât ce i se cuvine, neîncetat este preocupat de viața, cariera și veniturile celorlalți. Pentru „reușita în viață“, mentalitatea atee acceptă ca normale comportamentele semi-animalice: sabotajul, invidia, hoția, furtul, exploatarea subordonaților, înșelăciunea, manipularea, disimularea, aruncarea vinei, crima, etc. În mintea omului ateu, modern, darwinist, fără frică de Dumnezeu, totul este permis și natural acceptabil.

Mentalitatea atee conține idei de genul:

„Totul mi se cuvine. Este normal să vreau mai mult.

Este normal să vreau să duc o viață bună și confortabilă, chiar dacă acest lucru înseamnă exploatarea, trădarea, otrăvirea, uciderea, mințirea, distrugerea, etc. altor oameni.

Este dreptul meu normal să am tot ce doresc de la viață (bani, femei, funcții, carieră, șefie, etc), chiar dacă nu sunt calificat pentru aceste elitisme.

Este normal să ajung director distrugând carierele altor oameni mai capabili decât mine.

Este normal să fiu bogat sau plătit cu mult peste meritele și munca depusă. Este normal să ocup o funcție bine plătită, pentru care nu sunt pregătit.

Este normal să-mi sabotez și trădez colegii de muncă pentru ca eu să avansez în carieră. Etc.“

Ulterior, pe fundația turnată de mentalitatea și ideile atee, se așează în mod natural mentalitatea bolșevic-comunistă. Mentalitatea bolșevică este cea care dă o formă frumoasă, acceptabilă, monstruoasă atee. Deja nu mai vorbim de ură de Dumnezeu și ură psihopată pentru oameni, ci de „lupta de clasă“, „spiritul revoluționar“, „libertate, egalitate, fraternitate“ și alte eufemisme criminale.

Ideile, gândirea și mentalitatea comunistă egalitaristă au o capacitate deosebită de a produce ură de clasă, război social intern perpetuu și o invidie structurală neîncetată. Dacă la început ideile „comunistului“ sunt normale, legale, justificate, de bun simț, încet-încet acesta avansează spre idei care justifică și legalizează nedreptatea, exploatarea, crima morală, distrugerea altor oameni. Așa se face că, uluitor, în realitate „comunismul“ devine un sistem social mai exploatare, dictatorial și inechitabil decât capitalismul pe care îl combate.

Iată câteva dintre ideile „comuniste“, care ușor-ușor ajung să creeze ateiilor pretextul pentru exact ceea ce au ei nevoie: o normalitate a persecuției și exterminării altor oameni.

„Este normal ca toți oamenii să aibă parte de o viață decentă, educație, școlarizare, îngrijire medicală. Toți oamenii să aibă parte de un start corect în viață, fără favoritisme, astfel încât cei mai buni să se impună.

Trebuie aplicate principiile egalitarismului social: egalitate, fraternitate, libertate. Trebuie să aveam o preocupare/vigilență constantă pentru dreptate și egalitate socială, ca nimeni să nu se creadă mai bun decât restul oamenilor cu capacități medii. Toate tentativele de ieșire din plutonul comun trebuie sancționată exemplar. Cine începe să aspire la sfere mai înalte să fie tras brutal înapoi în jos, printre noi, restul oamenilor de bine.

Toată lumea trebuie să mănânce o pâine. Deci oamenii mediocri, trândavi, semidocți, leneși, paraziți, guriștii, pilele, incompetenții, nonvalorile, limitaii proștii, banalii, etc., trebuie să aibă și ei niște condiții de viață similare ca oamenii dotați, talentați, muncitori, profesioniști, etc.

În viață este normal să te zbați să-ți depășești propria condiție socială și intelectuală, să te străduiești să devii cineva mai presus de puterile tale.

Este normal să nu ai conștiința propriei valori și a limitelor tale personale și profesionale.

Deoarece este dreptul tău la o viață decentă și este normal să te lupți pentru o viață mai bună, dacă limitele personale te condamnă pe viață la mediocritate, banalitate și limitare, atunci este dreptul tău să-ți obții viața mai bună dorită prin lupta de clasă cu dușmanul care îți blochează accesul la viața dorită.

Dușmanul de clasă care te condamnă la o viață sub așteptări trebuie identificat, expus, acuzat, distrus, exterminat.

Vrei bani, funcții, femei, mașini, casă pe pământ și curte? Atunci dă de pământ cu dușmanul de clasă care le are pe toate acestea și se crede stăpân doar pentru că este inteligent, educat, muncitor, superior.

Trebuie să fii vigilent. Dușmanul de clasă este peste tot. El se ascunde și caută pe ascuns prin viclenie să te țină pe tine în exploatare, sărăcie, lipsuri și limitare.

Trebuie să vezi în oricine un posibil dușman de clasă: propria soție/propriul soț, propriul copil, proprii părinți, colegul de muncă, șeful, vecinul, profesorul, funcționarul, etc.

Pentru dușmanul de clasă nu trebuie să existe milă. El trebuie expus și imediat denunțat organelor statului, care trebuie să aibă grijă ca „elementul” provocator să fie liniștit și potolit prin reeducarea cu valorile comunismului.

Oamenii simpli, care muncesc în fabricile și pe ogoarele patriei, nu mai trebuie să deranjați cu astfel de elemente care se cred superioare și pun în pericol dreptul tuturor oamenilor la o viață decentă și egală.”

Pentru oamenii cu grad de risc de împătămire prin invidie (descriși anterior), mentalitatea atee și bolșevic-comunistă este un factor puternic de activare a unei invidii sociale structurale.

În acest moment practic niciun individ contaminat de bolșevism nu-și mai recunoaște rolul și locul său corect în societate. Toată lumea vrea de la viață totul, repede, indiferent de mijloacele folosite și indiferent de consecințele personale și externe.

Este normal și acceptabil orice procedeu care poate duce la viața mult visată: sabotarea și concedierea oamenilor capabili, bârfirea, înșelăciunea, carierismul feroce și producerea de „cadavre organizaționale, invidia, răutate, agresiunea psihică, amenințarea, șantajul, etc.

Consecința este crearea unei invidii structurale permanente, care distruge din interior

orice societate umană. Invidia structurală generează un război social intern total, în care „dușmanul de clasă” este identificat și anihilat fără scrupule.

MENTALITATEA COMUNISTĂ = CREAȘĂ INVIDIE SOCIALĂ STRUCTURALĂ PERMANENTĂ = LUPTA DE CLASĂ = DISTRUGEREA MERITOCRAȚIEI.

În urmă cu 70 ani „dușmanul de clasă” era identificat prin așa numita „burghezo–moșierimea exploatoare”. În realitate atunci, ca și acum, „dușmanul de clasă” era meritocrația, oriunde ea exista: țărani simpli gospodari, învățători de sat, preoți de sat, industriași, antreprenori, intelectuali, meseriași, ingineri, profesioniști, oameni de cultură, politicieni și ofițeri patrioți, etc. Practic meritocrația, „dușmanul de clasă”, era și este format din oameni capabili, muncitori și patrioți, din toate clasele sociale și indiferent de profesia prestată.

Prin identificarea modernă a „dușmanului de clasă” cu meritocrația se produce și un efect de solidarizare anonimă a oamenilor din grupele de risc descrise. Toți aceștia se recunosc instinctiv și se aliază „pe teren”, la fața locului, împotriva oricărui individ care manifestă indicii de meritocrație. Precum lupii în haită, toți invidioșii se adună, atacă, sabotează și distrug profesional, social și familial pe individul capabil.

Mândria, orgoliul, lipsa de credință în Dumnezeu, percepția atee asupra vieții determină la oamenii expuși dorința și voința pentru sabotarea, trădarea și distrugerea oamenilor care i-ar face să sufere pentru presupusa lor inferioritate.

4.5.1.3. Răutatea, disponibilitatea de a face nedreptate și rău altor oameni.

De la ură la invidie, prima dată drumul trece întotdeauna prin stația sufletească numită răutate. Răutatea sufletească și disponibilitatea nativă de a face rău formează o categorie distinctă de oameni, deosebit de predispuși la împătımirea cu invidie.

URĂ = RĂUTATE SUFLETEASCĂ = INVIDIE + PREDISPOZIȚIE PENTRU NEDREPTATE + PREDISPOZIȚIE PENTRU A FACE ORICE RĂU ALTOR OAMENI.

Există oameni care nu au nicio justificare pentru ură în condiționări psihologice, materiale, educaționale, materiale sau familiale. Dintr-o mândrie machiavelică, pur și simplu acești oameni au o răutate sufletească nativă, o dorință, o plăcere și o bucurie sociopată/psihopată de a face rău altor oameni.

Societatea interzice prin legi penale posibilitatea de a face în mod liber rău altui om, astfel că acești sociopați nativi și-au recalibrat răutatea în resentiment și invidie. Resentimentul și invidia sunt canale „autorizate”, neacoperite de legi penale, pentru ca indivizii cu porniri sociopate/psihopate native să–și poată descărca în voce potențialul patogen de răutate.

4.5.1.4. Libertatea alegerii răului – dorința și voința pentru a face rău semenilor prin lucrarea patimii invidiei.

În afara oamenilor care ajung la invidie datorită păcatelor personale și/sau moștenite, pentru toți ceilalți împătımirea cu invidie necesită ca omul să aibă dorința și voința păcatului invidiei, adică dorința și voința de a face rău altui om.

Ca orice păcat și/sau dependență demonică, putem vorbi despre invidie ca patimă/boală a sufletului, în momentul în care dorința și voința omului sunt atât de pervertite, încât acesta săvârșește păcatul nu „împins de la spate” prin gânduri demonice de sugestie, ci prin propria sa voință.

Într-o societate primitivă ura și intențiile deucidere nu sunt oprite de legi și intenția este rapid dusă până la capăt. În societatea umană supusă legilor, omul se descarcă de ură și intenția deucidere prin resentiment.

Dintre formele de resentiment, invidia este o modalitate foarte eficientă de exprimare a acestor porniri ucigașe. Invidia este practic instrumentul de „luptă” al omului resentimentar, care în sufletul lui are ură și implicit dorința de a face rău semenilor,

URĂ = DORINȚA DE A FACE RĂU SEMENILOR = RE-SENTIMENT = URA ESTE EXPRIMATĂ CODAT ȘI DISCRET PRIN INVIDIE.

Astfel că invidia este de fapt expresia și instrumentul dorinței de a face rău. Acest lucru se întâmplă când, din cauzele descrise în paragrafele anterioare, omul are voința de a face rău, când dorește și vrea să facă voluntar rău altui om.

Invidia apare atunci când omul are cu bună știință intenția, preocuparea și obsesia de a face rău altui om. Pentru a realiza aceste intenții deucidere, cu bună știință, prin propria voință, omul însuși „cheamă” răul (demonul invidiei) să intre în el.

Concret voința răului este atunci când omul caută cu bună știință: agresiunile, discuțiile în contradictoriu, certurile, scandalul, sabotajul, trădarea, bârfa, pe scurt să facă rău altui om prin toate mijloacele posibile. Toate aceste elemente de răutate și ură nu înseamnă nimic altceva decât faptul că omul caută singur să devină rău, posedat de rău.

Întotdeauna libertatea de alegere a omului este respectată, astfel că Dumnezeu lasă pe omul care caută voluntar răul să devină rău și posedat de rău. Duhurile răutății (invidiei) nu așteaptă invitație specială și—și fac imediat casă în sufletul omului dornic să facă rău altor oameni, dornic să aducă răul în lume. În scurt timp invidiosul devine cu bună știință un agent de propagare/manifestare a răului în lume.

Consecința demonizării cu demonul invidiei este că demonizatul poate foarte ușor să—și îndeplinească scopurile de sabotare și distrugere a altui om. Asocierea cu un duh al răutății oferă omului posedat foarte multe avantaje competitive și războinice.

Datorită demonului, omul posedat are un uriaș avantaj informațional asupra victimei sale. Posedatul acum știe despre victima sa ce gândește, ce—i place, ce nu—i place, care sunt punctele lui slabe, cum poate fi manipulat, cum poate fi sabotat, ce planuri are, ce vrea să facă în viitor, cum va reacționa la atacuri, cum vrea să se apere, care sunt posibilitățile reale de apărare, care prieteni/colegi pot să—l ajute, etc.

Pe scurt, pentru omul posedat distrugerea unui om capabil devine o joacă de copii și numai Dumnezeu este Acela care mai ține pe linia de plutire victima unui atac al demonului invidiei.

Sunt foarte mulțumiți de acest parteneriat demonic în special oamenii semidocti, proști, mediocri și cu „pretenții” de la viață, care prin puterile lor proprii nu ar putea avea venituri mai mari decât salariul minim pe economie și nici funcții de conducere. Demonizarea prin invidie îl ajută pe carieristul arivist să aibă un avantaj informațional

asupra colegilor competitori, despre care va cunoaște orice aspect personal și profesional.

Astfel invidiosul va ști cum să-și sape colegii, cum și unde să lovească, unde trebuie să saboteze, pe cine trebuie să concedieze, cum să urce pe scara ierarhică și cum să obțină funcții de conducere.

Avantajul informațional oferit prin demonizare are valoare și în celelalte aspecte ale vieții invidiosului: familial, social, politic. Ascunzându-și ura și răutatea din suflet, invidiosul va dori parteneriate civile cu oameni educați, inteligenți și superiori lui, pe care apoi va avea orgoliul să-i „facă”/distrugă.

Dacă distrugerea omului capabil de către invidiosul posedat este discutabilă datorită protecției lui Dumnezeu, autodistrugerea omului care s-a lăsat posedat de un demon este doar o chestiune de timp. La schimb pentru „ajutorul” dat, demonul invidiei vrea de la om reciprocitate. Adică omul trebuie să accepte și de bună voie să devină un agent al răului pe pământ.

Omul posedat va ajunge de fapt să facă rău nu numai victimei sale, ci timp de o viață întreagă, va fi pus să facă rău la zeci și sute de alți oameni, care sunt pe lista „neagră” a demonului. Prin șantaj, amenințare, convingere, înșelătorie, promisiuni, favoruri materiale, funcții, etc., omul ajunge să facă tot ce-i cere demonul și practic să devină cu bună știință un „soldat” aflat în slujba răului.

Unii invidioși la un moment dat încep să-și dea seama de consecințele alegerii lor, că practic nu-și mai aparțin și că un demon le trăiește viețile, le-a înlocuit dorința și voința umane cu ale sale. Posedatul de invidie descoperă cu groază că nu mai este un om care își trăiește el viața, ci este un semi-om, care este „trăit” și „gândit” de un demon al invidiei.

Un demon în trup de om, aici se ajunge în cazul oamenilor posedați de demonul invidiei. Toate trăirile de ură asociate invidiei nu sunt doar expresii omenești create de o „patimă” a sufletului uman pervertit. Invidia nu este doar o patimă/boală a sufletului uman, care și-a pervertit o energie adamică originară. Adevărul este mult mai înfricoșător.

Precum gândurile de hulă, gândurile și stările de invidie care apar în mintea și sufletul omului (ură, răutate, bucurie psihopată) nu aparțin unui om, ci sunt de fapt direct gânduri demonice. Invidia/ura pe care o resimte un om pentru altcineva nu este invidia, ura și răutatea lui, nu mai este „trăirea” lui de om, ci este direct „trăirea” malefică a ne-omului care s-a demonizat pe sine.

Invidia obsesivă este simptomul și exprimarea exterioară a procesului interior de demonizare a însăși Sinelui aceluși om. Identitatea spirituală a invidiosului este în acest moment alterată, schimbată, transformată.

OAMENI EXPUȘI RISCULUI DE INVIDIE (sent. inferioritate, mediocritate, infantilism psihic, nemulțumire, sărăcie structurală, prostie, lăcomie, mândrie, etc.) – URĂ, DORINȚA ȘI VOINȚA DE A FACE RĂU ALTUI OM – RESENTIMENT = DORINȚA ȘI VOINȚA PENTRU INVIDIE – POSEDARE DEMONICĂ/DEMONIZARE – DEZNĂDEJDE – PIERDEREA SUFLETULUI + BOLI PSIHICE (nevroze, psihoze, schizofrenie)

URĂ + GÂNDURI/TRĂIREA DE INVIDIE OBSESIVE = ESTE DE FAPT URA + GÂNDUL/TRĂIREA

4.5.2. Consecințele patimii invidiei.

4.5.2.1. Ascunderea invidiei și demonizării sufletului în spatele falselor nemulțumiri, iritări, certuri, dispreț, critici, frustrări.

Oamenii invidioși sunt în realitate oameni demonizați, posedăți și controlați de un duh al răutății. Ori această stare trebuie ascunsă față de oamenii normali, naționaliști, preoți sau meritocrație. Un degenerat invidios dacă își arată adevărata stare nu mai are nicio valoare, toți oamenii ar fi atenți și s-ar păzi de el. De aceea pentru invidioși este foarte important să-și ascundă nebunia și demonizarea în spatele a „ceva”, pe care oamenii să-l considere dacă nu normal, atunci măcar acceptabil.

În relațiile personale dintre oameni, invidia este ascunsă în spatele nemulțumirilor, criticilor și disprețului, mai mult sau mai puțin justificate. Omul care altădată era normal și liniștit, odată împătimit de invidie, brusc devine nemulțumit și disprețuitor față de orice aspect al vieții celorlalți oameni.

URĂ, INVIDIE = FALSE NEMULȚUMIRI, CRITICI, SUPĂRĂRI = SE ASCUNDE URA DE MOARTE ȘI PORNIRILE SOCIOPATE/PSIHOPATE ALE INVIDIOSULUI.

Invidiosul nu-și poate ataca direct ținta, sursa disconfortului său, ci indirect, prin nemulțumiri, critici și dispreț. Toate nemulțumirile și supărările sunt de fapt false, inventate sau create. Ele sunt menite de a atrage atenția victimei în altă parte, aceasta să nu înțeleagă care sunt adevăratele intenții ale invidiosului. Victima nu trebuie să bănuiască că în realitate nemulțumirile sunt false, iar agresorul este un invidios bolnav de ură care te urăște de moarte și vrea să te distrugă din toate punctele de vedere. Pe lângă rolul de fumigenă, nemulțumirile și certurile sunt forme de agresiune psihică ale oamenilor bolnavi de invidie, care astfel atacă și caută să distrugă psihic pe indivizii pe care în secret îi urăsc.

Unui invidios totul îi pute, totul este rău, decadent, incorect, etc. Nimic din ce face, spune, muncește sau intenționează individul țintă nu este bun. De fapt simpla existență a acestui om sub soare este o ofensă adusă „normalității” vieții omului invidios.

Normalitatea individului-țintă îi arată invidiosului propria demonizare și cădere. De aceea distrugerea individului-țintă are menirea de a-i arăta invidiosului că „normalitatea” lui degenerată este cea bună, corectă și puternică în raport cu duritatea vieții.

4.5.2.2. Ascunderea invidiei și demonizării sufletului în spatele mentalității bolșevic-comuniste.

După cum știm, invidia poate fi și socială, structurală, existențială sau cronică, fără a avea legătură directă prin raportarea la un individ anume. În cazul invidiei structurale, aceasta este raportată la un grup social, profesional sau național extins: nobilimea, aristocrația, burghezii, moșierii, banchierii, intelectualii, afaceriștii, privatizații,

chiaburii, culacii, etnia X, poporul Y, rasa Z, etc.

Și aceste forme periculoase de invidie trebuiesc disimulate în spatele a „ceva”, iar grupurile sociale și/sau profesionale vizate sunt atacate și distruse din spatele acestor disimulări.

Mentalitatea comunistă nu este numai un factor de activare a indiviei structurale, dar ea este și un mijloc minunat de ascundere a invidiei personale.

Max Scheler a avut perfectă dreptate, secolul 19 a fost martora unei premiere istorice: nașterea ideologiei egalitarismului, ca o creație resentimentară pură a invidiei structurale.

Pentru prima dată în istorie, invidioșii nu au mai atacat frontal „dușmanul” prin răscoale și revolte, ci mai întâi au creat un cadru ideologic, o „normalitate” a degenerării, care să le ofere legitimitatea de a extermina și ucide întregi clase sociale. În acel moment, atacul asupra unei întregi clase sociale nu mai era tulburarea ordinii publice, conspirație ocultă sau genocid ordinar, ci eufemismul „lupta claselor defavorizate contra burghezo–moșierimii exploatoare”.

Faptul că această burghezo–moșierime „exploatoare” luptase la începutul secolului 19 alături de țărani, negustori și industriași contra nobilimii și aristocrației nu mai are nicio relevanță. După 100 ani, burghezo–moșierimea trebuia să devină din aliata poporului, inamicul poporului. Invidioșii mediocri, semidocti, paraziți și trădători de neam trebuiau să–și găsească din nou inamicul, paravanul în spatele căruia să–și ascundă starea de alienare sufletească profundă. Acest paravan a fost botezat comunism.

La prima impresie, doctrina oficială a comunismului prevede eliminarea unor dezechilibre sociale grave și reale, de natură să blocheze și frâneze buna dezvoltare a unei națiuni. Ca de exemplu: dreptul la educație, oprirea exploatării muncii țăranilor și a muncitorilor din fabrici, întoarcerea intelectualilor la realitatea vieții rurale, accesul la surse de finanțare, echitatea impozitării în plus a bogaților, dreptul la îngrijire medicală, etc.

Inechitățile sociale uriașe sunt o realitate istorică a secolului 19. Aceste dezechilibre structurale majore au dus la nașterea comunismului, prin coordonarea ocultă a speranțelor a milioane de oameni exploatați și desconsiderați. Au fost și încă sunt milioane de oameni care cred sincer în comunism, ca fiind singura ideologie și organizare economico–politică, de natură să înlăture aceste dezechilibre.

Însă dezideratele acestui comunism frumos și utopic au fost spulberate de realitatea sufletească a oamenilor: ură, orgoliu, invidie cronică, resentiment, dorință de răzbunare, trândăvie, desfrânare.

Problema comunismului a fost (și încă este) faptul că folosindu–se de „comunism”(egalitarism) și dezideratele sale sociale și profesionale perfect justificate, oamenii degenerați și în special cei bolnavi de invidie existențială și cronică au distrus toate clasele sociale care le stăteau în calea propășirii lor. În spatele fiecărui om comunist autentic care dorește echitate socială stau ascunși alți 10 „comuniști” degenerați, invidioși sociopați, demonizați, gata pregătiți pentru a extermina întregi clase sociale.

Între anii 1920–1964, în toată Europa de Est, au fost omorâți, executați, aruncați în închisori și/sau izolați milioane de oameni valoroși, care nu aveau nicio legătură cu

burghezo–moșierimea, cu asuprirea țăranilor, cu inechitățile sociale, ci pe criteriile de competență, naționalism și credință în Dumnezeu. În toate țările afectate de „comunism“ au dispărut astfel mii de intelectuali de valoare, milioane de țărani harnici, mii de poeți și scriitori, economiști, mii de ofițeri de armată, doctori, mii de preoți, simpli muncitori, ingineri, etc.

Începând cu anii 1920, comunismul a dat satisfacție invidioșilor, care au desființat meritocrația anilor interbelici, prin egalizarea și uniformizarea forțată a vieților oamenilor, indiferent de valoarea lor.

Descoperim astfel tristul adevăr: invidioșii sunt „comuniștii“ de ieri, de azi și de mâine. Și o parte însemnată dintre „comuniști“ sunt invidioșii de ieri, de azi și de mâine. Iată de ce stafia comunismului nu va muri niciodată și de ce societățile foste comuniste au trebuit să fie eliberate de „comunism“ în anul 1989, ca după doar 25 ani de democrație demagogică să se prăbușească în cel mai pur sistem stalinist. O parte semnificativă din mentalitatea comunistă își are izvoarele prime în mediocritate, incompetență, limitare, prostie, analfabetism universitar, ură, invidie, degenerare, demonizare, alienare psihică și sufletească.

Acest lucru a fost bine observat și înțeles de înalți responsabili americani în anii 1950, care vorbeau despre comunism în termeni cel puțin ciudați. Un om foarte bine informat, J. Edgar Hoover (directorul FBI), nu vedea în comunism numai un partid politic, o conspirație sovietică sau o formă de atac ideologic.

El descria comunismul în lumina unei percepții spirituale:

„communism, in reality, is not a political party. It is a way of life, an evil and malignant way of life. It reveals a condition akin to disease that spreads like an epidemic; and like an epidemic, a quarantine is necessary to keep it from infecting the nation.“

(J. Edgar Hoover, discurs în fața Comisiei de investigare a activităților non–americane, 26 martie 1947)

Pentru el, comunismul era în realitate un fel de degenerare–demonizare generalizată a populației, mod de viață diabolic, un fel de boală mentală contagioasă care se poate răspândi ca o epidemie în rândul poporului american.

Edgar Hoover a înțeles foarte bine că în realitate „comunismul“ era alianța internațională a degenerațiilor, a mediocrității atee, care urmărea să distrugă meritocrația creștină. Iar „comunismul“ era văzut pe bună dreptate ca o „boală“ contagioasă, deoarece depășea cu mult motivațiile politice sau ideologice ale muncitoritorimii universale.

Problematika ascunsă din spatele „comunismului“ nu erau banii și Războiul Rece, ci mult mai profund, alienarea și degenerarea unor segmente importante de populație. În spatele „comunismului“ s–au adunat regulamentar invidioșii, ateei, incompetenții, împătimiții (alcool, desfrânare, agresivitate), mediocrii, semidoctii, infantilii, bolnavii psihici complexați de inferioritate, etc.

Este remarcabilă observația lui Hoover cu privire la capacitatea de transmitere, infectare și molipsire a „comunismului“ în rândul populației. Epidemia și contagiunea la care se referea Hoover este de fapt alianța tacită universală în care se înregimentează toți degenerații lumii. Fiecare degenerat identifică și se asociază

automat cu ceilalți degenerați din zona de proximitate, pentru a ataca în haită oamenii capabili pe care îi urăsc.

Prin identificare, contagiune și adeziune se ajunge astfel la o mulțime eterogenă și pestriță, cu toții fiind animați de un singur scop: distrugerea oamenilor capabili, inteligenți, creatori, talentați, cu frumusețe sufletească și credință în Dumnezeu. Acesta este adevărul din spatele „comunismului”: este războiul dintre oamenii demonizați, care au ales partea răului și ura pentru Dumnezeu, contra oamenilor care au credință și—L iubesc pe Dumnezeu.

Din păcate pentru poporul american, ce a urmat după anii 1950 se știe. Ca peste tot în lume, mediocritatea și degenerarea ascuns promovate au distrus meritocrația, deschizând astfel drum către o autentică tiranie stalinistă.

BOLȘEVISM, COMUNISM = CADRUL SOCIAL STRUCTURAL DE AFIRMARE A DEGENERĂȚILOR = DEMONIZAȚI CONTRA MERITOCRAȚIE = RĂZBOIUL ASCUNS AL DEMONILOR CONTRA LUI DUMNEZEU.

BOLȘEVISM, COMUNISM = OAMENI DEMONIZAȚI PRIN LIBERĂ ALEGERE CONTRA OAMENI CU CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU.

INTERNAȚIONALĂ COMUNISTĂ = COMUNIȘTI DIN TOATE ȚĂRILE UNIȚI—VĂ = ALIANȚA PERSONALĂ TACITĂ A DEGENERĂȚILOR CONTRA OAMENILOR CAPABILI ȘI MERITOCRAȚIEI CREȘTINE.

Surpriza și groaza este că în anul 1989 statele comuniste nu au făcut pasul spre democrație și libertate, ci în realitate au regresat treptat conform planificărilor oculte, spre un comunism deghizat deosebit de periculos, specific totalitarismului de tip stalinist.

Explicația acestei regresii în anii 1990 este că după căderea comunismului, legile și blocajele care opreau meritocrația să se afirme au fost spulberate. Au fost scăpate din botnița comunismului inteligența, gândirea, talentul, aptitudinile, creativitatea, calitatea umană, posibilitatea de a face afaceri, etc.

Au fost reactivați toți factorii de diferențiere socială și profesională, cu rezultate imediate. O astfel de schimbare nu avea cum să rămână nepenalizată de o masă de oameni invidioși, care în sufletul lor au rămas credincioși și loiali principiilor „comuniste” de egalitate și uniformizare. Rămasă fără paravanul și realitatea ideologiei comuniste egalitariste, a fost reactivată brutal masa oamenilor bolnavi de invidie cronică.

Oamenii bolnavi de invidie nu au mai putut să—și ascundă degenerarea în spatele comunismului și în consecință au sabotat pe față meritocrația și toate formele de creștere liberală naționaliste. Au fost sabotați tinerii profesioniști, managerii, firmele, instituțiile, educația, etc.

Într—un final, după 25 ani de „muncă”, „comuniștii” bolnavi de invidie au învins. Meritocrația a fost sabotată, distrusă, falimentată, alungată. Oamenii capabili care au dorit să construiască o societate mai bună au emigrat, au fost persecutați, blocați, limitați, concediați. Urmarea distrugerii meritocrației de către „comuniștii” ascunși

este scufundarea țărilor foste comuniste în cel mai pur stalinism.

4.5.2.3. Războiul total generalizat – războaiele interpersonale și distrugerea familiei.

După anul 1989 societățile din întreaga lume au suportat avansul invidiei cronice generalizate ascunse în spatele neocomunismului și neomarxismului cultural.

Invidia generalizată și războiul contra meritocrației nu este un război static și clar delimitat, între oameni care trăiesc și muncesc în spații/locuri separate.

Războiul invidioșilor atei contra meritocrației creștine este unul generalizat, el este declanșat în orice loc unde apare orice formă de competență și noblețe. Invidioșii atacă de obicei oamenii din proximitatea lor, nimeni nu scapă. Invidiosul nu se oprește până nu vede că toți cei din jurul lui rămân la același nivel ca el: blocați, datori, compromiși, împătimiti, slăbiți psihic, limitați intelectual, bolnavi sufletește.

Cel mai puternic și necruțător este atacul invidioșilor asupra propriei familii.

Împătimirea generalizată a societăților cu invidie a făcut ca o parte dintre familii să se transforme într-un adevărat câmp de bătălie. Adultul invidios luptă și sabotează pe celălalt părinte și pe proprii copii, copilul invidios se războiește pe ascuns cu părinții și frații.

Un invidios limitat sau semidoct, cu creierul spălat de uniformizarea democratică modernă, nu va tolera în familia lui nicio formă de meritocrație, de elitism intelectual sau spiritual. Un om care gândește după cum îi spun alții că trebuie să gândească nu poate suferi un om original, care este în stare să aibă idei și opinii personale, conforme cu nivelul său de cultură și inteligență.

Un invidios infantil nu va accepta niciodată conviețuirea pașnică și reciproc avantajoasă cu un partener de viață matur și echilibrat psihic. Un soț/soție ambițios, muncitor, stresat, defavorizat intelectual nu va accepta un partener de viață boem, relaxat, inteligent, cultivat, superior. Un om care trăiește viața prin „a avea/dobândi/lupta/parveni” nu va avea pace cu un partener care—și trăiește viața prin „a fi/iubi/experimenta/ruga/gândi”. În toate aceste cazuri de disonanță familială, rezultatul este război.

Ca urmare, familia invidiosului devine teatrul unui război total, în care sunt folosite toate formele de agresiune, viclenie și răutate, indiferent de consecințe. Partenerul de viață și/sau proprii copii sunt atacați psihic, agresati verbal, sabotati, disprețuiți, bârfiti, alungați, etc. Aceștia la rândul lor reacționează, fac front comun, se adună în „biserițe” și atacă pe adultul invidios în orice aspect posibil.

Urmează apoi războiul invidiosului de la locul de muncă, cu rudele, vecinii, cunoștințele, etc., care la rândul lor reacționează și se apără de invidioși. În scurt timp practic întreaga societate „ia foc”, la toate nivelele de existență și organizare.

Invidioșii sunt astfel capabili să aducă o societate umană la nivelul de război total generalizat, în care „biserițe” de oameni normali se luptă cu haite de invidioși..

Importante devin războaiele interpersonale, lupta orgoliilor, capacitatea de a face rău în cel mai ascuns mod posibil.

Oamenii normali trebuie să—și folosească energia psihică și vitalitatea în efortul de rezistență și supraviețuire la atacurile neîncetate ale invidioșilor. Producția economică, apărarea, siguranța internă, munca, cultura, educația, toate devin aspecte secundare, fără importanță. Societatea umană în ansamblul ei decade în incultură, ură,

incompetență profesională.

4.5.2.4. Războaiele contra Mântuitorului Iisus Hristos.

O parte dintre cei încadrați într-o grupă de risc, dacă îndeplinesc și condițiile de activare a patimii invidiei, se pot „felicita” că au intrat în clanul select al invidioșilor, un fel de războinici care se luptă pe față și/sau pe ascuns cu oamenii de calitate, cu progresul, Viața și Dumnezeu. Deși nu pare, dar fiecare individ care lasă să lucreze în el și prin el patima (citește demonul) invidiei s-a înregimentat deja în armata răului și și-a început războiul personal cu Mântuitorul Iisus Hristos.

Războiul degenerațiilor demonizatei contra Mântuitorului Iisus Hristos și al oamenilor cu credință este vechi de mii de ani. Este un război pervers și ascuns, din care nu lipsește minciuna, înșelăciuna, impostura, ipocrizia, falsul, sabotajul, uciderea spiritului, uciderea trupului, suferința, exploatarea, etc.

În zilele noastre, după anul 1989, putem constata intrarea în fază finală a eforturilor milenare de distrugere a omului și a legăturii sale cu Dumnezeu. Cu mare ușurință putem observa că în această fază finală, după anul 1989, există planificate (în derulare, deja finalizate sau în curs de pregătire) mai multe bătălii și războaie.

Scopul final al acestei planificări minuțioase este în mod evident distrugerea definitivă a creștinismului, a rasei albe civilizatoare și înlocuirea în sufletul oamenilor a ideii de Dumnezeu, cu venerarea arhanghelului căzut prin neascultare și mândrie.

4.5.2.5. Bolile psihice ale invidiei – nevroze, psihoze.

O consecință inevitabilă a invidiei este îmbolnăvirea psihică a minții. Psihoterapia creștin-ortodoxă și psihogeneza bolilor psihice ne arată că originea multor boli psihice este îmbolnăvirea sufletului omului.

Ca boală a sufletului, invidia nu face excepție de la acest parcurs. Într-un interval de timp variabil, în funcție de puterea psihică a omului, invidia produce psihicului uman boli psihice din categoria nevrozelor și psihozelor.

Cum este de așteptat, cel mai rapid cedează infantilii nativi, care au un sistem psihic fragil. Infantilii care se îmbolnăvesc sufletește de invidie ajung ulterior în numai 1 an de zile să manifeste boli psihice cu patologie completă, precum nevroză isterică și psihoză paranoidă.

INVIDIE (SABOTAJ, EXPLOATARE, CONFLICTE, CERTURI, SCANDALURI, NEMULȚUMIRI, AGRESIUNE) – ACTIVAREA SLAVEI DEȘARTE – GENERAREA DE LIBIDO DEMONIC – ENERGIE PSIHICĂ DEMONIZATĂ – BOLI PSIHICE.

Legătura și explicația îmbolnăvirilor psihice cu invidia este libidoul demonic produs de slava deșartă. Când invidiosul își exprimă comportamente legate de starea lui sufletească demonică, când de exemplu sabotează și distruge un om capabil, el își activează patima slavei deșarte, care îl face pe invidios să trăiască stări de bucurie și plăcere demonică. Acest libido este o formă de energie psihică nocivă pentru sistemul psihic, care ulterior duce la diversele boli psihice descrise cu acuratețe de psihologie și psihiatrie.

4.5.2.6. Invidia cronică și pierderea definitivă a legăturii cu Dumnezeu.

Din invidie, degenerații cred că este în interesul lor să–și exprime gratuit răutatea, fără motiv sau justificare. Au mereu dorința de ceartă, scandal, caută neînțelegerile, sunt neîncetat nemulțumiți.

În timp, relațiile invidioșilor ajung la o continuă luptă cu cei din jur, agresivitate verbală și psihică, sabotaj pervers, minciună, omisiune, bârfă și decredibilizare, critici, acuze, certuri, comentarii, nemulțumiri. Invidia cronică este întotdeauna asociată și cu prostia, sălbăticia în atitudini și comportamente, sabotajul și autosabotajul, distrugerea și autodistrugerea individului.

Datorită gradului maxim de pericol social pe care îl prezintă indivizii cu invidie cronică, voi trasa mai jos un profil suficient de detaliat pentru a putea identifica rapid acești oameni. Ulterior, dacă descoperi lângă tine existența unor astfel de indivizi, urmează sfatul Sfinților Părinți: ai răbdare și îngăduință, roagă–te pentru ei, apoi cu prima ocazie „spală putina“, fugi de lângă ei sau îndepărtează–i din viața ta.

Asta deoarece aceștia nu mai sunt oameni, ci demoni, care ascultă în tot ce fac doar de demonii care îi controlează. În acest caz extrem, este bine să anunți „Gata, nu mai suport, te las, plec la mama!“, sau „Dragă, m–ai îngrozit, îmi iau lumea în cap“. Cu ocazia asta nu cumva să uitați în urmă copiii, deoarece psihopații invidioși le vor distruge copilăria și viața.

Din punctul meu de vedere invidia cronică este cea mai cruntă patimă dintre toate și prin ea putem înțelege cel mai bine identitatea demonică în esența ei cea mai înfricoșătoare. În invidia cronică omul își pierde orice atribut divin, omul ca atare încetează să mai existe. Tot ce mai rămâne este un demon întrupat care–și îndeplinește planul său de distrugere a unor oameni cu potențial de cunoaștere spirituală. Comportamentul invidioșilor este șocant și înfricoșător. Toată ființa lor este pervertită, conștiința, rațiunea, inteligența, valorizările, toate procesele și funcțiile psihice normale sunt pervertite și răsturnate.

La invidiosul cronic ce este rău este bun și invers, albul este galben și galbenul este verde. La final individul cu invidie cronică ajunge o urmă de ființă umană, decăzută, decrepită, cu psihicul și sufletul distruse de ură și patima invidiei. Pentru un astfel de om internarea la psihiatrie și/sau apelarea familiei la un duhovnic sporit sunt singurele variante posibile pentru a–i salva viața și a–l opri de la autodistrugere.

Este șocant și dureros ce poate face invidia dintr–un om. Este în același timp avertismentul lui Dumnezeu pentru ceilalți, să vadă cu toții ce înseamnă să–L alungi pe Dumnezeu și să alegi să fii de partea răului.

Citiți mai jos ce înseamnă un invidios cronic și apoi vedeți dacă călugării au dreptate când ne sfătuiesc să ne rugăm pentru ei, dar să fugim neapărat de lângă acești oameni. Să ne aducem aminte de poetul Mihai Eminescu, care în Scrisoarea I descria admirabil starea de invidie cronică din societatea burgheză românească, din anii 1880.

Din păcate, putem constata cu tristețe că de atunci puține lucruri s–au schimbat în această privință. Societatea democratică consumatoristă este de fapt generatoare de invidie socială generalizată și nu puțini sunt oamenii orgolioși și ambițioși, care ajung la ultimul stadiu de boală psihică asemenea psihopaților invidioși.

„Neputând să te ajungă, crezi c–or vrea să te admire?”

*Ei vor aplauda desigur biografia subțire
Care s-o-ncerca s-arate că n-ai fost vrun lucru mare,
C-ai fost om cum sunt și dânsii... Măgulit e fiecare
Că n-ai fost mai mult ca dânsul. Și prostătecele nări
Și le umflă orișicine în savante adunări
Când de tine se vorbește. S-a-nțeles de mai nainte
C-o ironică grimasă să te laude-n cuvinte.
Astfel încăput pe mâna a oricărui, te va drege,
Rele-or zice că sunt toate câte nu vor înțelege...
Dar afară de acestea, vor căta vieții tale
Să-i găsească pete multe, răutăți și mici scandale –
Astea toate te apropie de dânsii... Nu lumina
Ce în lume-ai revărsat-o, ci păcatele și vina,
Oboseala, slăbiciunea, toate relele ce sunt
Într-un mod fatal legate de o mână de pământ;
Toate micile mizerii unui suflet chinuit
Mult mai mult îi vor atrage decât tot ce ai gândit.“*

a. În primul rând, psihopatul invidios trăiește într-o stare de demență demonică. Invidiosul cronic este acela care și-a vândut îndumnezeirea din el și în mod conștient a ales să treacă de partea răului.

În urma unei situații deficitare, psihopatul invidios a ales deja să reușească în viață folosindu-se de energia răului, de energia demonică. Cu această ocazie, datorită alegerii energiei și susținerii demonice, individul dezvoltă ura de Dumnezeu și în demența sa își începe propriul război declarat lui Dumnezeu.

Invidia cronică este în esența ei război declarat și revoltă contra lui Dumnezeu. În demența sa, individul invidios declară război lui Dumnezeu. În urma acestei alegeri, acest individ a pierdut Harul (protecția) lui Dumnezeu. Căderea individului în patima invidiei cronice este semnul stării de înstrăinare de Dumnezeu și a posturii de luptă contra lui Dumnezeu.

Ulterior urii de Dumnezeu, individul invidios înțelege că nu se poate lupta cu Dumnezeu. Atunci face o alegere pur demonică: pentru a lovi în Dumnezeu, își începe lupta sa înverșunată contra oamenilor, în special contra celor mai buni de lângă el. Nu orice apropiat al invidiosului este potrivit să devină ținta proiecției psihice. Invidiosul va ataca înverșunat pe acel individ de lângă el care pare să aibă Harul și iubirea lui Dumnezeu, înzestrare, cunoaștere spirituală, înțelepciune și maturitate. Acest apropiat va deveni victima, ținta asupra căruia își va descărca proiecția răului din el însuși. După ce va realiza proiecția, invidiosul orbit psihic chiar va vedea în țintă tot răul din el însuși.

Ca urmare, va începe contra acestui om un război așa-zis justificat, crunt și înverșunat. Este crunt, greu și asiduu războiul declarat de invidios țintei sale. Roagă-te ca niciodată să nu devii ținta unui invidios, deoarece vei avea parte de un război continuu, care nu se va opri decât atunci când invidiosul va reuși să te distrugă profesional, familial și biologic.

b. Psihopații invidioși au o capacitate incredibilă de a-și ascunde starea, invidia,

demonizarea.

Sunt foarte atenți ca toate comportamentele lor deviate (agresivitatea verbală, emoțională, fizică, nemulțumirile permanente, perversitatea conștiinței, proiecția răului din ei, orbirea spirituală) să aibă justificări credibile în ochii anturajului. Astfel, psihopații invidioși pot degenera și demoniza complet în numai 2–3 ani. Sunt atât de capabili să mintă pe cei din jurul lor și să se mintă pe ei înșiși, încât nimeni nu bănuiește că acești ne-oameni au de fapt o identitate demonică, că nu mai sunt ființe umane, ci pur și simplu demoni întrupați.

În decursul acestor 2–3 ani oamenii și în special individul–țintă asupra căruia psihopatul invidios își proiectează răul din el înțeleg foarte bine că acel coleg agresiv are ceva probleme psihice. Totul este însă pus pe seama stresului, nemulțumirilor justificate, persoanelor apropiate, problemelor economice inerente din ziua de azi. Nimeni, dar nimeni nu bănuiește adevărul șocant. Nimeni nu poate percepe amploarea degenerării și demonizării invidiosului cronic. Oamenii din jurul psihopatului invidios pot percepe și înțelege invidia lui, dar nu înțeleg profunzimea cauzelor și consecințelor unei invidii cronice.

c. Specific la psihopatul invidios este faptul că acesta își găsește o persoană apropiată, o țintă, o victimă, asupra căreia să–și reverse proiecțiile cu toate mizeriile sufletului său. Starea de invidie cronică apare întotdeauna între oameni foarte apropiați, deoarece doar în acest mod proiecția poate avea un obiect clar definit.

Invidia otrăvește și distruge în special relațiile de cuplu, parteneriatele comerciale, înțelegerile dintre asociații în afaceri, relațiile de vecinătate. De aceea efectele invidiei cronice, cu proiecție de obiect, sunt devastatoare.

d. Proiecția are și rolul de a permite psihopatului invidios să fugă de la întâlnirea cu el însuși, este o negație a existenței și o fugă de Răul din interiorul invidiosului. Psihopatul invidios nu vrea să știe nimic despre Răul din el, ci doar despre răul din cei din jurul său.

Nu înțelege că răul pe care îl vede în jur este de fapt proiecția răului din el însuși, că ceea ce vede în jurul lui este o oglindă în care se vede de fapt pe el însuși.

e. La psihopatul invidios are loc un proces complex simultan de perversitate a conștiinței, denaturare a percepției realității, orbire spirituală, raționalizări și proiecție a răului din el într–o țintă umană.

Datorită înstrăinării de Dumnezeu, invidiosul ajunge la orbire spirituală. Sunt incapabili să vadă Răul din ei și adevărul lui Dumnezeu, au necredință, le lipsește teama de Dumnezeu și sunt total nepăsători că vor trebui să plătească pentru faptele lor.

f. Concomitent cu orbirea spirituală, la psihopatul invidios începe perversitatea conștiinței, a rațiunii și inteligenței, proces aflat în strânsă legătură cu proiecția răului din el.

Astfel apar invidia, agresivitatea și războiul pe care îl duce invidiosul cu ținta sa.

Invidiosul vede acest război pe care îl duce ca o luptă justificată pentru bine, adevăr, protecția celorlalți, corectitudine, dreptate. Părintele Sofronie Saharov ne spune că patima invidiei îi apare invidiosului ca o căutare dezinteresată pentru adevăr și bine. În orbirea sa, invidiosul vede în lupta sa un lucru bun, justificat.

El nu este un invidios criminal cu porniri ucigașe, ci căutătorul binelui și dreptății. Nu el este dementul agresiv care este nemulțumit și caută ceartă, ci el este factorul benefic

care luptă cu un individ rău, agresiv. Spune-i unui sociopat/psihopat invidios că este grav bolnav psihic și te va da în judecată!

Este uluitor că pot exista oameni atât de orbi și cu conștiința atât de pervertită. Să fii un criminal în față, agresiv, invidios, cu răutate demonică și tu să crezi sincer că ești un om bun care luptă cu cei din jur pentru dreptate, bine și adevăr. Pervertirea conștiinței în invidia cronică este șocantă și zgomotoasă, este mesajul transmis de Dumnezeu tuturor celor din jurul invidiosului că acesta este un om foarte periculos care trebuie izolat și evitat.

Simultan cu proiecția, la psihopatul invidios apare pervertirea rațiunii sub forma raționalizărilor. Rațiunea și gândirea sunt reduse la simpla funcție de a găsi pentru invidios justificările acceptabile pentru comportamentul său dement și agresiv. Evident justificările găsite provin tot din sfera proiecției. Adică are loc proiecția, apoi rațiunea și inteligența pervertite ale invidiosului „văd” și înțeleg problemele celuilalt, deficiențele, care pot justifica din partea invidiosului un comportament agresiv și criminal.

Invidiosul își spune ceva de genul: „Cum puteam să-l las pe X nepedepsit pentru modul cum s-a uitat la mine? Răspunsul meu agresiv a fost pe deplin justificat”.

g. Ca tablou general, psihopații invidioși nu au credință în Dumnezeu, au lipsă de discernământ, provoacă mereu neînțelegeri, certuri și conflicte între oameni.

Ca orice demon, acești oameni urăsc pe Dumnezeu, sunt invidioși pe Dumnezeu și pe statutul Lui superior în ierarhia divină. Denigrează, defăimează și sabotează pe cei de lângă ei. Invidioșii sunt intriganți, perfizi, lacomi, ambițioși, plini de ranchiună, răutate și nerăbdare. Peste tot văd lipsurile, neajunsurile, greșelile, slăbiciunile, minusurile vieții personale și a vieții celor din jur.

Orice ar avea sau ar face, niciodată pentru ei nu este bine, nu este suficient. Niciodată nu se uită și nu văd ce au și ce le-a dat deja Dumnezeu. Toată atenția lor este pe ceea ce cred ei că nemeritat le lipsește. Nimeni nu se străduiește cât trebuie, toți sunt niște leneși, proști, paraziți, putori bune de pus la muncă silnică.

Sunt veșnic nemulțumiți, resentimentari, ranchiunoși, gata de ceartă și discuții în contradictoriu. Sunt sălbatici în maniere și atitudine și se sălbătesc pe măsură ce țintele lor umane se dezvoltă material și spiritual. Invidioșii nu suportă progresul celor pe care îi urmăresc și înnebunesc de ură și ciudă când văd că aceștia progresează. Cu tot sabotajul lor inteligent, cu toată ura, cu tot efortul lor de distrugere a spiritului, Dumnezeu are grijă ca țintele lor umane să progreseze și să nu devină victimele demonizaților invidioși. Ca urmare, invidioșii degenerază prin sălbătire, se sălbătesc progresiv cu evoluția celor pe care îi urăsc.

h. Specific și unic pentru psihopații invidioși este gradul lor avansat de sălbătire și faptul că se sălbătesc din ce în ce mai tare, pe măsură ce primesc dragostea și binefacerile oamenilor.

Nicio patimă nu duce omul în asemenea stare de dizarmonie, să se înrăiască în ură pe măsură ce primește binele. Prin sălbătire acești neoameni se coboară sub nivelul animalelor. Mai întâi invidioșii se sălbătesc în prostie. Cu cât patima invidiei este mai mare, cu atât le crește prostia și se sabotează singuri în tot ce fac rău.

Invidioșii te urăsc chiar dacă tu îi iubești. De fapt, invidioșii te urăsc din ce în ce mai tare, pe măsură ce tu le oferi dragostea ta. Pentru invidioși, la dragoste și iubire nu se

poate răspunde decât cu ură, dispreț, jigniri, denigrări și batjocură. Asta neîncetat, invidioșii nu se înmoaie pe măsură ce le arăți dragoste.

Iremediabil și ireversibil ura le crește pe măsura iubirii tale. Sociopații invidioși sunt singurii neoameni la care ura le crește proporțional cu iubirea pe care o primesc. Sociopații invidioși se sălbătesc și pe măsură ce le faci bine și îi ajuți în problemele lor.

Pentru invidioși, la binefaceri se răspunde cu ură, ranchiună, răutate. Pentru invidios nicio binefacere nu are voie să rămână nepedepsită! La sociopații invidioși binele primit se pedepsește întotdeauna, fără excepție.

i. Psihopații invidioși au în ei dorința de ucidere. Invidioșiiucid în toate sensurile posibile, nu doar în sensul biologic–organic. Invidioșii îți ucid prin sabotaj visele, planurile de dezvoltare materială și spirituală, creșterea și maturizarea.

Uciderea biologică este oricând posibilă, dacă au prilejul și „justificarea” potrivită. Evident în crima lor ei văd un act necesar, de apărare și protecție a proprietății, binelui, adevărului, dreptului la educație. Niciodată nu vor vedea și accepta în crima lor un act de demență și posedare demonică.

j. Psihopații invidioși trăiesc în viclenie, minciună și impostură, tristețe, nefericire și mohorâre.

Caută neîncetat motive să critice, condamne, să fie nemulțumiți. Observațiile lor tind mereu să fie publice, pentru a denigra public individul–țintă.

k. Psihopații invidioși mereu amenință cu de toate, dar la fel ca demonii, amenințările lor sunt vorbe goale, nu au de fapt voie de la Dumnezeu să–ți facă orice doresc ei. Fără ajutorul și protecția lui Dumnezeu, invidioșii ar omorî mii de oameni în fiecare an. Un invidios care–și ascunde patima și starea de demonizat își poate distruge ținta în maxim 3 ani de zile.

Dacă nu ești rezistent psihic și biologic, în doar 1 an de zile, sociopatul/psihopatul invidios te poate termina profesional, familial, biologic. Realitatea este că în 99% din cazuri oamenii nu știu că sunt ținta unui degenerat cu invidie cronică care–și proiectează în ei propria demență demonică.

Chiar în acest moment, sunt zeci de mii de oameni care sunt luptați crunt de invidioșii cronici și nici nu cunosc că un astfel de bolnav psihic le–a declarat război de moarte. Doar protecția lui Dumnezeu îi mai ține pe acești oameni în viață, pe linia de plutire, să nu fie distruși de răutatea demonică a psihopaților invidioși.

l. Sociopații invidioși sunt incapabili de iubire adevărată, tot ce pot ei oferi este iubire condiționată.

Invidioșii te iubesc atâta timp cât le poți satisface orgoliul: casă, mașină, bani, funcții etc. Când acestea nu mai sunt, întorc brusc foaia, din oameni normali devin în doar câteva luni animale de pradă.

m. Psihopații invidioși defăimează, bârfesc, critică, lovesc în ceilalți cu vorbe grele, răutăcioase, jignitoare. Jignirile pentru ei sunt la ordinea zilei.

m. Psihopații invidioși percep și caracterizează oamenii în cel mai superficial și răutăcios mod posibil, doar în baza defectelor și problemelor pe care ei le observă. Dacă un om este 99% bun și defectele sale constituie 1%, ei vor trîmbița acel procent de slăbiciuni. Sociopații invidioși doresc slava de sine și recunoașterea publică, dar nu au conștiința propriei valori.

n. Invidia cronică înseamnă că sociopații invidioși trăiesc într-o stare de stress psihic maxim și continuu, mereu fiind în alertă la „răutățile“ și scenariile celor din jur de a-i face rău.

Datorită proiecției psihice, invidiosul este convins că cei din jurul lui complotază să-i facă rău, să-l înșele, exploateze, folosească, manipuleze etc. De aceea invidiosul este neîncetat în alertă psihică maximă și ia măsuri exagerate de preîntâmpinare prin agresivitate și atac, a unor posibile și potențiale atacuri externe.

Toate acestea sunt evident doar în capul lui, în realitate nimeni de lângă el nu dorește să-i facă vreun rău.

Psihoza și stresul neîncetat în care trăiesc invidioșii cronici îi aduce la o stare de oboseală psihică neîncetată, cronică. În general organismul invidioșilor este intoxicat cu toxine care îi slăbesc organele interne. O lecție de viață și o informație importantă trebuie să reții de aici. Învață-te să asociezi stresul cu invidia.

Nu orice stres este generat de invidie cronică, dar orice invidie este o formă de stres psihic. Fii foarte atent cu oamenii pe care îi observi că sunt mereu stresați și agitați. Dacă nu există motive obiective evidente, este posibil ca acest stres neîncetat să fie generat de o invidie cronică, iar tu să ai de a face cu un sociopat/psihopat invidios.

o. Psihopații invidioși sunt neiertători, la ei este fundamentală memorarea răului și a situațiilor problematice.

Invidioșii cronici țin minte totul: cuvinte, o privire, un gest, o atitudine, o faptă, o reacție. Te țin minte ani și ani de zile. Minte lor este plină de rememorarea unor situații negative și neplăcute.

p. Psihopații invidioși au lipsă totală de obiectivitate și discernământ în ceea ce privește valoarea, calitățile și evaluarea oamenilor.

Pentru ei toți oamenii sunt proști, idioți, nedemni de a le da atenție. Din răutate, judecățile lor de valoare sunt complet false și greșite.

r. Deși poate sunt oameni fără instrucție și școlarizare, prin demonizarea cu patima invidiei devin în timp foarte inteligenți și răutăcioși.

În general prin demonizare capătă capacități și abilități pe care nu le aveau și care le permit să fie peste media celorlalți oameni. Toate sunt folosite pentru a distruge ținta pe care o au în vizor. Acest lucru nu se întâmplă, Dumnezeu veghează, invidiosul mai întâi se distruge pe sine.

s. Întotdeauna invidia cronică are de a face cu indivizi infanțiali sau infantilizați, oameni normali dar care se comportă într-un mod infantil.

Atât infanții nativi cât și cei care simulează infantilismul se folosesc de regresia infantilă pentru a-și apăra un Eu fragil, hipersensibil, vulnerabil.

Regresia infantilă este una din metodele preferate de protecție a unui Eu slab. Din păcate, acești oameni, nu bănuiesc că de la infantilism la invidia cronică nu mai este decât un pas. Invidia cronică cu proiecțiile ei asupra unei ținte apropiate, pe post de țap ispășitor, nu este nimic altceva decât tot un mecanism de protecție a unui Eu slab. Pentru infanții și invidioși însă consecințele sunt deosebit de grave pe termen lung.

t. Orbirea spirituală îl duce pe psihopatul invidios la lipsă de credință, desconsiderarea lui Dumnezeu, nepăsarea față de aspectele profunde și spirituale ale vieții, iresponsabilitatea pentru actele pe care le comit.

Invidioșii dezvoltă în timp o concepție pur materialistă asupra vieții, în care Dumnezeu

și Mântuitorul Iisus Hristos nu mai au loc. De asemenea invidioșii cronici îi desconsideră și-i disprețuiesc pe toți oamenii care sunt preocupați de ideea mântuirii, merg la biserică, postesc sau se împărtășesc.

Pentru psihopatul invidios, preoții și călugării sunt niște aiuriți profitori, care trăiesc cu capul în nori, într-un mod iresponsabil, nu le pasă de bunurile materiale și pierd timpul oamenilor cu niște ritualuri de neînțeles. Evident aceasta este concepția ascunsă a unui invidios.

În realitate psihopații invidioși sunt în rând cu lumea: merg la biserică, ascultă slujbele, țin posturi, fac Cruci, cunună, botează, respectă duminicile etc. Teatrul lor religios ține timp de 2–3 ani, până ajung să se demonizeze complet. De-abia atunci își dau arama pe față și-și îngrozesc apropiații cu ura și sălbăticia lor pentru cele sfinte.

u. Psihopații invidioși au o percepție total denaturată asupra realității.

Ei văd doar partea goală, lipsurile, problemele, neîmplinirile, deficiențele. Tot ce nu merge sau poate să nu meargă este bine observat de invidios, care are imediat pretexte pentru nemulțumiri. Invidioșii cronici caută la toți oamenii să descopere partea negativă, un defect, ceva, orice de care ei să se poată lega.

Pur și simplu nu se lasă până nu descoperă ceva, orice defect. Apoi cu ură și răutate caracterizează și bârfesc public acea persoană doar în baza defectului găsit. Exact cum spunea poetul, pentru invidios nu contează lumina și binele ce-l aduci în lume, ci păcatele tale, vinovăția ta, oboseala, slăbiciunile, eșecurile.

Ca un prădător, psihopatul invidios îți va găsi slăbiciunea, oboseala și vina și te va caracteriza strict prin prisma acestora.

v. Psihopații invidioși sunt „amplificatori de zgomot“.

Starea de liniște, pace și înțelegere nu le place. Caută mereu să provoace discuții în contradictoriu și certuri între el și alții, între ceilalți oameni.

Pentru asta invidiosul jighește, bârfește, insinuează, manipulează prin omisiune, minte, neagă, se preface etc. Unde nu sunt probleme invidiosul caută să le creeze, unde este o problemă mică, imediat vine expertiza psihopatului invidios și face problema mare.

w. Psihopatul invidios trăiește într-o stare conflictuală neîncetată: vrajbă, caută ceartă, este nemulțumit, jighește pentru a crea sămânță de scandal, perfidie, discordie, sălbăticiune, îndârjire în răutate.

x. Este foarte important să recunoști invidia cronică atât în critici, jigniri și nemulțumiri, cât și în laude și atenție lingușitoare.

4.6. DEGENERAREA ÎN CADRUL ORGANIZAȚIILOR PRIN MÂNDRIE, RAȚIONALISM, SLAVĂ DEȘARTĂ ȘI „INFANTILIZARE DOBÂNDITĂ“.

Este interesant de aflat de ce atât de mulți oameni normali, maturi psihic, au iluzia periculoasă că pot trece prin viață sub „protecția“ unor comportamente, atitudini și percepții infantile.

În realitate „infantilismul dobândit“ este o atitudine contagioasă, un fel de boală psihică foarte molipsitoare, cu un potențial maxim de degenerare. Cauza principală și ascunsă pentru „infantilismul dobândit“ este boala sufletească și patima slavei

deșarte. Acesta este și motivul pentru care degenerarea în masă prin „infantilizare dobândită“ este „soluția“ cea mai rapidă și ușor de realizat în cadrul organizațiilor economice, neguvernamentale, politice și statale.

„Infantilismul dobândit“ duce la rândul său la creșterea slavei deșarte, care în scurt timp devine o patimă sufletească care poate furniza psihicului uman libidoul psihic necesar pentru rezolvarea complexelor de inferioritate.

Astfel că „infantilismul dobândit“, împreună cu patima slavei deșarte este „calea regală“ spre degenerare, alienare de sine, demonizarea Sinelui.

SLAVĂ DEȘARTĂ, MÂNDRIE = INFANTILISM DOBÂNDIT = DUCE LA NEPĂSARE, LENE INTELLECTUALĂ, COMPLEX DE SUPERIORITATE = CREȘTE SLAVA DEȘARTĂ = „CALEA REGALĂ“ SPRE DEGENERARE ȘI ALIENARE DE SINE.

Degenerarea într-o organizație oarecare prin „infantilizare dobândită“ este atât de generalizată, încât se poate spune că doar un mic procent de angajați se pot sustrage acestui proces. Rezistă degenerării prin infantilizare organizațională dobândită doar acei oameni care au o rezistență psihică peste medie, respectă un cod al conștiinței morale (cinste, onestitate, corectitudine) sau își trăiesc viața în conformitate cu etica creștină.

Oamenii nu acordă atenție procesului de „infantilizare dobândită“, evident nimeni nu-i avertizează de acest pericol. În consecință, majoritatea angajaților care au peste 5 ani de muncă într-o organizație economică tip capitalist sunt deja infantilizați într-o anumită măsură, iar pentru cei care au minim 10 ani vechime în aceeași organizație riscul de degenerare prin „infantilizare dobândită“ este de peste 90%.

În primul rând, atitudinea infantilă o au indivizii infanțili sadea, născuți infanțili, cu un Eu fragil și care vor rămâne în această stare toată viața lor. Deci indivizii infanțili sunt din start cei mai expuși fenomenului degenerării prin infantilism. Pentru aceștia nu putem vorbi de „infantilism dobândit“, ei fiind infanțili autentici, cu o stare infantilă neîncetată.

În cazul altora, „infantilismul dobândit“ este rezultatul unei alegeri conștiente interesate. Există oameni maturi din punct de vedere psihic, dar cărora instinctul de conservare, interesul sau oportunismul le spune să se pună sub protecția altor indivizi mai puternici decât ei. Sau sunt indivizii care din lene și comoditate psihică preferă să fugă din calea provocărilor vieții. Implicit ei renunță la autonomia lor psihică (percepții, judecăți, înțelegeri, paradigme) și încep să-și dezvolte în mod neîncetat o atitudine dependentă, parazitara, infantilă a vieții.

Oamenii care fac acest lucru sunt perfect conștienți de abandonul independenței lor psihice și de starea de supușenie în care se complac. Cred că așa le este mai bine, dar deloc surprinzător, viața îi penalizează pe toți aceia care fug din fața ei.

Dar cei mai mulți și mai surprinzători indivizi cu „infantilism dobândit“ sunt aceia care nici nu conștientizează acest lucru. În relația psihic-spirit există o relație mai puțin înțeleasă și conștientizată: la „infantilismul dobândit“ se ajunge rapid și pe relația slavă deșartă-mândrie-raționalism.

SLAVĂ DEȘARTĂ-MÂNDRIE – RAȚIONALISM = „INFANTILISM DOBÂNDIT“ = PROBLEME DE

RELAȚIONARE CU VIAȚA = DEGENERARE.

Slava deșartă și mândria sunt patimi ale sufletului, boli ale sufletului, care își au un corespondent clar în zona psihică. Mai exact slava deșartă/mândria blochează psihicului o dezvoltare complexă, blocându-l în raționalism. Ulterior, acest raționalism se exprimă în exterior prin atitudini și comportamente infantile.

Infantilismul nativ și/sau dobândit este plata prin care Dumnezeu penalizează pe toți oamenii care au depășit un nivel critic al mândriei, care se cred cineva, se cred că sunt mai ceva decât alții, deasupra altora. Din înălțimea mândriei lor, prăbușirea în atitudini și comportamente sociale și profesionale infantile este aducătoare de stări de umilință și smerire.

Foarte mulți oameni se întrebă de ce se comportă în public atât de penibil, prostește, naiv și copilăros, în timp ce în cadru restrâns sunt sobri, stăpâni pe sine, calmi și controlează situația.

De ce viața lor socială și profesională este o continuă aducătoare de umilințe, supușenie, timorare, impresionabilitate, naivitate, sugestionabilitate, păcălire, credulitate, surpriză, lipsă de informare, desconsiderare, decredibilizare.

Infantilismul dobândit datorat mândriei/slavei deșarte este un proces de fundal care afectează practic viețile tuturor oamenilor. Mândria este în realitate sursa tuturor păcatelor și patimilor.

Deci nu există om care să nu aibă în el mândrie și implicit să nu-și fi dezvoltat o percepție asupra vieții mai mult sau mai puțin raționalistă. Abordările infantile ale unor aspecte de viață sunt deci de neevitat. Aici trebuie procedat cu grijă, deoarece unii „cunoscători” ai psihologiei umane fac confuzii regretabile.

Toți indivizii raționaliști au comportamente și atitudini infantile și uneori dau impresia de infanțiali sadea, dar în realitate ei nu se încadrează la profilul autentic al unui psihic infantil. Există însă variații de la om la om, în toate etapele degenerării: mândrie, raționalism, infantilism dobândit.

Cu cât este un om mai plin de mândrie, cu atât percepția sa asupra vieții va fi mai limitată de raționalism și înclinațiile sale infantile mai puternice. Să nu uităm deci că atunci când dorim să oprim atitudinile infantile, trebuie să oprim răul din rădăcină, prin lupta cu patima mândriei.

Indiferent de motivația din spatele alegerii infantilismului, viața nu-i iartă și nu face compromisuri cu ei. Degenerarea acestor oameni poate ajunge totală, de multe ori fiind ireversibilă.

4.6.1. Degenerarea în masă prin „infantilism dobândit”, prin blocarea accesului la educație și cultură.

Aceast tip de degenerare are ca scop transformarea individului într-un „tub digestiv”, care are doar preocupările legate de satisfacerea plăcerilor și patimilor. Individul se infantilizează invariabil dacă devine un „tub digestiv”, dacă pierde contactul cu educația și cultura de calitate și le înlocuiește pe acestea cu divertismentul, specializarea și informația dobândită de pe internet. În societatea modernă există o serie întreagă de măsuri dedicate pentru a produce infantilism dobândit în masă, dintre care aici enumer doar câteva:

– lipsa reală a accesului la educație. În acest sens este elocvent dezastrul educațional din SUA, care a fost planificat, programat, realizat.

În anul 1999 autoarea Charlotte Thomson Iserbyt publică celebra ei carte *The deliberate dumbing down of America*, în care, pe parcursul a peste 700 pagini descrie cronologic, pas cu pas, cum a fost planificată decăderea sistemului educațional din SUA.

Printre obiectivele acestei planificări se numără îndepărtarea accesului părinților la educația propriilor copii, eliminarea din educație a valorilor morale, a patriotismului și naționalismului, planificarea de războaie inutile în care să moară indivizii recalcitranți la reeducare. În același timp sunt discret promovate valorile globalismului, comunismului și colectivismului. În acest mod copii americani și nu numai sunt pregătiți pentru a accepta să-și trăiască existențele într-o distopie totalitară orwelliană.

Acest lucru s-a făcut ușor, începând cu subfinanțarea intenționată a sistemului educațional, o politică intenționată de a angaja educatori fără pregătire, schimbarea neîncetată a criteriilor de promovabilitate a valorilor și terminând cu impunerea unor taxe de școlarizare pe care părinții nu le pot plăti;

– lipsa reală a accesului la cultură prin subfinanțarea culturii, închiderea activităților culturale din lipsă de fonduri sau limitarea prin bani a accesului la activitățile culturale existente;

– crearea unei stări de stres continuu, organizațional, politic, familial, financiar–bancar. Individul este obligat să trăiască într-un stres continuu în orice aspect al vieții lui;

– infestarea organizațiilor de stat și private, masiv, cu indivizi infantili, degenerați sau sociopați, care după preluarea controlului organizației încep degenerarea în masă a tuturor angajaților în acea organizație și distrugerea traseului profesional al indivizilor capabili. Aici iarăși este o mare surpriză, infestarea organizațiilor din SUA cu infantili și alte clase de degenerați, în condițiile în care specialiștii în psihologie organizațională sunt numeroși și foarte bine pregătiți;

– legalizarea avorturilor și în unele cazuri a prostituției;

– o politică deliberată de nesuținere a familiei, cu efect de proliferare a promiscuității relaționale și sexuale;

– preacurvie, în special în rândul adulților căsătoriți, care nu percep consecințele deosebite ale acestor acte asupra bunăstării materiale a familiei, liniștii mediului familial sau sănătății propriilor copii;

– controlul vieții economice, politice și administrative de către oameni care au crescut și s-au format în perioada comunistă. Există o predispoziție spre raționalism și ateism la tinerii crescuți și educați într-un mediu social marcat de doctrina materialist–ateu comunistă. Conducerea țării și poporului la toate nivelele, în toate domeniile și pe toate palierele de către oameni fără credință și teamă de Dumnezeu este o realitate care produce efectele devastatoare;

– o politică intenționată a salariilor mici, simultan cu prețuri mari la imobiliare, haine de firmă, mașini de calitate, cu consecința firească a îndatorării pe viață a cetățenilor. Politica salariilor mici este dintotdeauna rezultatul eforturilor politicienilor care, prin veniturile mici ale populației, pot ușor atrage de partea lor simpatizanți și atrag atenția

- că existența lor de politicieni are un rost. Prin voința lor cresc sau scad salariile, deci trebuie și ei tratați cu atenție și respect;
- oboșală cronică fizică, intelectuală și sufletească;
 - suprataxarea și impozitarea excesivă, cu efect de stres psihic, reducerea veniturilor și pierdere de timp;
 - distrugerea sistemului de sănătate prin legi dictate de asiguratorii care transformă spitalele în abatoare și medicamentele în dependență;
 - distrugerea sistemului moral al oamenilor, prin planificarea unei justiții corupte, promovarea in justiției și a justiției pe bani și intervenții politice; preacurvia;
 - supraimpozitarea muncii și a activităților economice, falimentarea prin suprataxare sau credite a economiei, în paralel cu risipa banilor publici;
 - împiedicarea socializării reale prin promovarea televizorului și a presei scrise, care preia funcțiile de comunicare între oameni, în paralel cu demotivarea oamenilor pentru citit;
 - alcoolismul;
 - inducerea unei conduite de impostură, ipocrizie, fals existențial, minciună, perversitate, înșelăciune, neîncredere în relațiile dintre oameni;
 - alegerile tinerilor pentru relații și căsătorie nu se fac din dragoste. În special în cazul tinerilor culti, inteligenți și cu potențial profesional deosebit pe termen lung, alegerile pentru partenerul de viață se fac pe considerente raționale, de bani, de carieră, de statut profesional sau social.

Această situație vine tocmai din lipsa de credință și încredere în Dumnezeu cu care au fost crescuți copiii în perioada comunistă. Copiii de ieri – adolescenții și tinerii de azi. Sub presiunea sărăciei și a posibilităților materiale reduse tinerii aleg de multe ori să–și reprime sentimentele și instinctele pentru un partener de suflet pe care îl oferă Dumnezeu.

Din lipsa încrederii în Dumnezeu tinerii aleg să meargă pe cont propriu, urmând modele preconceptuate decise în mod rațional, ascultând ce le spun alții și urmând modelele promovate la TV, în reviste sau filme.

Efectele acestor alegeri raționale și autonome, fără a ține cont de voința lui Dumnezeu, se văd deja în prezent prin: numărul mare de cupluri care nu au copii, copii bolnăvicioși și/sau cu malformații organice care se nasc, certurile și scandalurile care încep la scurt timp după căsătorie, lipsa sporului la bani, probleme de sănătate datorate nefericirii sufletești, numărul mare de femei deja divorțate până la 30 ani, numărul mare de femei tinere singure etc.

Lipsa de credință și îndrumare a generațiilor tinere după 1990 este atât de mare, încât cu toate aceste efecte înfiorătoare generațiile tinere care vin continuă să meargă pe același drum al autonomiei, rațiunii și desconsiderării voinței lui Dumnezeu;

– crearea tuturor condițiilor ca oamenii să–și trăiască viața pe credit, mereu datori. Pentru acest lucru se acționează pe mai multe direcții. Prima măsură este ținerea sub control a salariilor și asigurarea că acestea sunt mici, comparativ cu productivitatea muncii.

Salarii mici înseamnă că oamenii vor trebui să împrumute banii de la bănci. O altă măsură este dereglarea și influențarea prețurilor la bunurile importante cum ar fi apartamentele, mașinile, terenurile, mijloacele fixe, bunurile de capital etc. Prețurile

acestor bunuri sunt intenționat mari, așa încât oamenii, indiferent de venituri, să nu și le poată permite decât printr-un credit pe termen lung.

Cu cât sunt mai mici salariile, cu atât povara creditului va fi mai mare. Conștiința faptului că ești mereu dator, că nu ești plătit la adevărata valoare și limitările impuse de bănci creează un stres inconștient și o frustrare permanente, care în timp vor măcina psihicul oamenilor obișnuiți;

– atacarea și țintirea pentru degenerarea în special a acelor zone geografice unde există continuitate spirituală din vechime.

4.6.2. Degenerarea în masă în cadrul organizațiilor economice și statale.

Dacă ținem cont că oamenii petrec între 8–12 ore pe zi într-o organizație, înțelegem de ce organizațiile economice capitaliste sunt, alături de familie, preferatele celor care planifică ocult degenerarea în masă a popoarelor lumii. Infantilizarea înseamnă de fapt degenerarea indivizilor, degradarea statutului lor de oameni autonomi, creativi, care gândesc și speră.

Denumesc „infantilizare dobândită” situația de degenerare prin care indivizi cu statut de angajați, maturi din punct de vedere emoțional și psihic încep să se comporte precum indivizii cu Eu infantil veritabil, adică încep să aibă comportamente și atitudini specific infantile, precum cele descrise mai sus în acest studiu.

Acest proces aparent ciudat are loc în comportamentul social sau economic al indivizilor, în ceea ce privește comportamentul familial ei rămânând maturi și responsabili.

Cauzele pentru care apare infantilizarea dobândită sunt aceleași care generează infantilismul nativ. Este vorba despre binecunoscutele patimi sufletești: orgoliu, invidie, mândrie, slavă deșartă, răutate, curvie, preacurvie, resentiment, iritare, mânie, forme de agresivitate, duplicitate, minciună, prefăcătorie, ipocrizie, dorință de răzbunare, etc.

PATIMI SUFLETEȘTI(SLAVĂ DEȘARTĂ, MÂNDRIE, ORGOLIU, ETC) = INFANTILIZARE DOBÂNDITĂ = DEGENERARE.

Mediul economic al organizațiilor este un mediu foarte propice pentru exprimarea oricărei forme de răutate sufletească. Oameni care în mod normal nu sunt orgolioși, răi, indiduoși și sabotori, odată trecuți de pragul organizației, se schimbă complet, devenind de nerecunoscut.

Toate patimile sufletești bine ascunse sunt activate și prin nepăsare sunt lăsate să se exprime în toată urâciunea lor. Practic, odată cu înregimentarea omului într-o organizație, prin nepăsare, începe un subtil și nevăzut proces de infantilizare, apoi degenerare, iar în final demonizare.

Prin răutate sufletească comportamentele, atitudinile și deciziile adulților regresează la un nivel infantil, specific copiilor de 5 ani. Nu degeaba se spune: „păcat pentru X, are talent de geniu, a muncit cât zece, dar ce folos că este orgolios ca un copil”.

RĂUTATE SUFLETEASCĂ (mândrie, orgoliu, invidie, impostură, duplicitate, mânie, preacurvie, etc.) = ATITUDINI, COMPORTAMENTE, MOTIVAȚII, DECIZII INFANTILE, SPECIFICE COPIILOR DE

5 ANI (naivitate, prostie, nepăsare, grabă, impulsivitate)

„INFANTILIZARE DOBÂNDITĂ“ = DEGENERARE ORGANIZAȚIONALĂ = DEMONIZAREA INDIVIDULUI CARE MUNCEȘTE ÎN ORGANIZAȚIE.

Nu doar organizațiile economice regresează prin infantilism dobândit, ci și cele politice, statale–administrative, de intelligence, militare, etc. Istoria modernă a lumii este plină de trădări și decizii incredibile, complet naive și prostești ale liderilor politici și militari ale popoarelor, care au luat decizii istorice folosindu–se de motivații specifice copiilor de 5 ani.

În momente istorice de o gravitate deosebită, când milioane de oameni se așteptau la maturitate politică și militară, responsabili în cauză au luat decizii uluitoare, folosind motivații specifice copiilor. În aceste decizii nu au contat argumentele superioare raționale și de calcul, ci naivitatea, invidia, orgoliul, slava deșartă, mândria și prostia. Consecințele au fost evident pe măsură, adică dezastruoase. Războaie au fost pierdute, mii de soldați au fost uciși sau luați prizonieri, sute de fabrici și bănci au fost închise, s–au schimbat complet regimuri politice, teritorii au fost pierdute, etc. Un exemplu în acest sens este România, momentul 23 august 1944. Istorici, politicieni, profesori, spioni și oameni simpli nu reușesc prin argumentație rațională să înțeleagă motivele din spatele complotului care a dus la arestarea conducătorului statului român, a predat țara comuniștilor și a deschis calea Armatei Roșii.

La 23 august 1944 Mareșalul Ion Antonescu a fost arestat de către Regele Mihai, deși mareșalul avea viziunea politică a unei monarhii care să conducă România după război. De asemenea, lovitura de stat a intervenit după ce la Ministerul de Externe a venit de la Moscova o notificare privind acceptarea propunerii unui armistițiu militar și ieșirea României din război.

În loc să predea stenograma de armistițiu șefului statului, complotiștii o ascund și apoi îl manipulează pe regele Mihai să–l aresteze pe Ion Antonescu. Naivitatea, mândria, prostia, orgoliul și infantilismul complotiștilor este evident. În numai câțiva ani, toți acești complotiști (cu excepția Regelui Mihai) vor fi fost arestați și uciși de către comuniștii cu care inițial au colaborat.

Infantilismul personal, proiectat asupra deciziilor politice statale nu este specific doar României, el se regăsește în toate țările lumii, în special în momente de mare însemnătate istorică. Întotdeauna deciziile luate în baza infantilismului personal și a orgoliilor de moment au dus la catastrofe gratuite, cu uriașe pierderi inutile de vieți omenești.

Lecțiile istoriei ne arată că la nivelul deciziilor statale nu au ce căuta indivizi infantili sau care au degenerat prin infantilizare. Mai exact, la conducerea executivă a ministerelor și statelor nu au ce căuta oamenii nepăsători la aspectele spirituale, care nu–și îndeplinesc un canon zilnic de rugăciune și asistă pasivi la propriul proces de degenerare/demonizare.

Infantilizarea dobândită are loc atât în ceea ce privește managerii de top, cât și managerii de nivel mediu sau angajații obișnuiți. Infantilizarea indivizilor și organizațiilor în general este mai mult decât o temă de actualitate în psihologia organizațională. Infantilizarea organizațiilor este în primul rând o degenerare, o retardare psihică și emoțională variabilă a tuturor indivizilor care activează în medii

economic.

Apoi este o retardare organizațională, care afectează în proporții variabile eficiența oricărei organizații. Dar niciun studiu despre infantilizare nu poate avea loc fără a cunoaște mai întâi care sunt comportamentele indivizilor cu Eu infantil autentic. Infantilizarea managerilor și indivizilor într-o economie înseamnă în primul rând infantilizarea psihicului individual matur și responsabil: reducerea sentimentului responsabilității, reducerea capacității de percepție, asimilarea și abordarea complexă a vieții, tratarea cu ușurință a aspectelor importante ale vieții, lipsa de interes pentru provocările viitorului, lipsa de interes pentru dezvoltarea personală și profesională, dezinteres pentru auto-performanță personală, demotivarea în competiție și competitivitate, lipsa oricăror temeri legate de control și tragere la răspundere. Infantilizarea împreună cu mafiile organizaționale sunt cancerul organizațiilor, reprezintă falimentarea din interior a organizațiilor, sunt moartea firmelor capitaliste. Boala trebuie depistată la timp de manageri, directori, responsabili de resurse umane sau experți în psihologie organizațională. Atât infantilizarea, cât și mafiile organizaționale reprezintă un pericol mortal pentru orice organizație. Pericolul maxim vine din faptul că infantilizarea și mafiile organizaționale sunt boli organizaționale greu de depistat pentru oamenii care nu au pregătire de specialitate, având un caracter ascuns, perfid, ocult.

Situația este și mai dificilă când cancerul pornește de la nivelul de conducere executiv. Infantilizarea și mafiile organizaționale ca boli ale organizației nu se tratează cu rotirea personalului, cursuri de specializare sau consultanță organizațională clasică, ci apelând la oameni cu experiență în psihologie organizațională care știu să le identifice și să le neutralizeze.

În general acționarii unei firme au la dispoziție maxim trei ani pentru a înțelege că organizația este afectată de infantilizare (la nivel managerial de decizie, la nivelul managerilor de nivel mediu sau nivelul angajaților de la bază) și a lua măsuri ferme pentru stoparea fenomenului.

După trei ani deja infantilizarea/degenerarea este foarte greu de înlăturat, organizația este puternic afectată, în acest moment pentru salvarea firmei deja vorbim de disponibilizarea brutală a majorității personalul angajat.

Infantilizarea este un proces natural, inevitabil pentru orice organizație, și va îngenuchea inevitabil orice organizație, indiferent cât de puternică este ea. O firmă sănătoasă, de mărime medie va fi falimentată din interior prin infantilizare în maximum cinci ani de zile. Firmele mai mari și importante pot rezista și zece ani, timp în care însă departamente sau divizii întregi afectate de infantilizare sau mafii organizaționale vor produce pierderi uriașe, uneori imposibil de acoperit de departamentele sănătoase ale organizației.

4.6.2.1. Degenerarea prin „infantilizarea dobândită” la nivel executiv.

Dacă ai citit cu atenție până acum, probabil ți-ai pus unele întrebări și te gândești că persoanele cu Eu infantil pot face foarte mult rău în organizațiile care nu acordă suficientă atenție aspectelor legate de psihologia organizațională.

Acțiunea necoordonată, dar simultană a mii de manageri cu Eu infantil nedetecțati și neopriți la timp afectează serios eficiența unei economii naționale. Din punct de

vedere al psihologiei organizaționale, această situație este un rău foarte mare și probabil te întrebă dacă pentru o economie poate exista ceva și mai rău. Răspunsul este afirmativ.

Mai mult decât existența variată a angajaților și managerilor cu Eu infantil, o situație curentă în țările foste comuniste este infantilizarea managerilor și a organizațiilor pe care aceștia le conduc. Adică oameni maturizați emoțional, cu un Eu puternic, care în viața de zi cu zi nu au comportamentele descrise mai sus în acest studiu, dar care în cadrul organizației se infantilizează, în funcția de manager încep să se comporte ca un manager cu Eu infantil autentic. Pericolul este cu atât mai mare cu cât se infantilizează acei manageri care controlează entități economice mari și au mulți oameni în subordine.

Cum este posibil așa ceva?

Cum se poate ca oameni maturi psihic și emoțional să înceapă să se comporte în mediul economic în mod infantil, să degenereze, să-și piardă din responsabilitate și competență, în timp ce acasă în familie sunt cu totul alți oameni?

Cum se pot infantiliza mii de manageri dintr-o economie?

Care sunt consecințele pe termen lung pentru acea economie?

Cum s-au infantilizat managerii și organizațiile economice în țările foste comuniste? Există o conspirație de a produce degenerarea în masă a managerilor din economie, prin atragerea lor în rețelele oculte de putere, proces care inevitabil duce la infantilizarea psihicului acestor oameni?

Răspunsul este simplu și este cunoscut de teoria și practica psihologiei organizaționale. Cauza principală pentru care are loc de-responsabilizarea, infantilizarea managerilor este înregimentarea acestora într-o structură secretă și/sau ocultă de putere și informație, adică adeziunea benevolă sau forțată a managerului la o formă oarecare de mafie organizațională, internă sau externă integrată.

Slava deșartă, mândria și orgoliul explodează, credința, conștiința valorilor morale și teama de Dumnezeu sunt acum specifice doar prostimii, muritorilor de rând. Slava deșartă și mândria sunt cauzele tuturor schimbărilor de atitudine și comportament ale indivizilor racolați în structuri oculte de putere.

Fără pregătire psihică specială, individul afiliat unei astfel de structuri de putere începe să se simtă „cineva”, special, deosebit. El are acum acces la informații, sfaturi, relații, bani, ajutor neoficial. Omul nostru nu mai are frică de nimeni și de nimic. Deodată, pentru acești oameni, totul devine posibil. Limitările specifice oamenilor obișnuiți cad iar omul simte că a primit licență pentru încălcarea oricărui legi penale sau sociale nescrise.

Odată cu înregimentarea într-o mafie organizațională, internă sau integrată, managerul nu mai este singur într-un mediu concurențial nemilos. Este racordat la un sistem ocult de informație și putere care are grijă ca entitatea sa economică să funcționeze bine, iar el personal să nu fie tras la răspundere pentru rezultatele pe care le produce.

Dispar deci grijile legate de materiile prime, comenzi, clienți, înșelăciuni, finanțare, vânzări, încasări, obligații de taxe și impozite, controale ale fiscoi, etc. Tot ce înseamnă stres provocat de competitivitate și calitate, activitate managerială și concurență se relativizează într-o siguranță inconștientă. Managerul știe că indiferent

ce ar face, oricât de incompetent ar fi, viitorul lui va fi asigurat.

Capitalismul și realitatea concurențială sunt un vis urât, undeva acolo, afară, unde adevărații manageri muncesc ca proștii. Viața este bună, banii și comenzile sunt asigurate de structura ocultă, iresponsabilitatea crește, daunele produse în economie cresc exponențial.

Desigur, sunt oameni și oameni. Nu toți managerii racordați la structuri de putere oculte ajung iresponsabili și nu toți se infantilizează complet. Infantilizarea este variată, în funcție de educația, demnitatea, orgoliul și calitatea managerului. Procesul psihic este însă activat.

Psihicul uman este înclinat spre comoditate, efort minim și rezultate maxime.

Asigură-i celui mai motivat manager condițiile pentru demotivare și procesul infantilizării începe negreșit. Trebuie deci cu atât mai mult apreciați managerii care, deși au toate condițiile pentru demotivare, totuși muncesc foarte bine pentru a produce performanță în firmele pe care le conduc.

O situație și mai deosebită este cazul managerilor care refuză cu îndârjire înregimentarea în structuri secrete și/sau oculte, motivând acest gest tocmai prin dorința de a nu se infantiliza psihic și managerial. Realitatea este că peste tot în lume mulți oameni de afaceri provin din structuri de intelligence sau sunt puternic racordați la aceste structuri. În consecință, unii dintre acești afaceriști cunosc planurile de degenerare în masă prin infantilizare organizațională și sunt avertizați despre efectele degenerării prin infantilizare.

Chiar dacă conștient este informat despre infantilizare și pericolele ei, includerea într-o structură secretă sau ocultă de putere duce inevitabil individul tot la infantilizare și degenerare. De aceea, în cunoștință de cauză fiind, pentru a nu degenera prin infantilizare, există manageri care refuză această înregimentare. Pentru acești oameni informați despre planurile degenerării în masă, autonomia psihică, conștiința de sine și legătura cu Dumnezeu sunt mai importante decât banii nemuncați, care aduc negreșit infantilizarea și alienarea de sine.

Există mai multe tipuri de mafii organizaționale:

- mafii informale sau formale interne, care căpușează organizația din interior, spre beneficiul firmelor personale sau agreeate ale directorilor din organizație;
- mafii externe clientelare politice;
- mafii oculte–magice, trans–sectoriale, care vizează în secret structuri economice și politice de putere statale sau trans–naționale;
- structuri oculte care țin de serviciile secrete.

Primul nivel de mafie organizațională este cel din propria firmă. De obicei mafiile organizaționale interne sunt create de directorii de top, de cei care au puterea în firmă. Structura clasică este formată din mai mulți (sau toți) managerii formali (oficiali) de top, la care de nevoie, pentru o mai bună acoperire, este atras și managerul informal și 2–3 manageri de nivel mijlociu.

Nu este neapărat nevoie ca CEO-ul firmei să fie implicat într-o activitate clandestină specifică mafiei organizaționale interne. De obicei acești oameni au suficienți bani și sunt suficient de maturi pentru a nu se mai lăsa atrași în aceste jocuri de umbră. Dar

un lucru este clar: nicio mafie organizațională internă nu poate funcționa și „produce” bani „albi”, „gri” și/sau „negri”, fără acceptul CEO-ului.

Un CEO fie este complet integral în mafia organizațională, fie închide ochii și tolerează interesat acest fenomen, fie nu îl interesează deloc aceste aspecte. Nevoia unei mafii organizaționale pare clară pentru acești oameni. O mafie organizațională aduce membrilor săi mai multe beneficii care nu ar fi posibile altfel. Vorbim de mulți bani făcuți ilegal, controlul informațiilor, de satisfacerea nevoii degenerate de control al oamenilor.

Orice mafie organizațională internă produce o „criminalitate” organizațională foarte vizibilă chiar și pentru nespecialiști: „cadavre organizaționale” (rotația accelerată a oamenilor care după un anumit număr de ani sunt automat concediați, lipsa oamenilor calificați, lipsa preocupării pentru calificarea oamenilor, accesarea pe posturi de middle manageri a incompetenților și rudelor, nepotismul, salarizarea recorelată cu productivitatea muncii, etc), dependența de contracte cu statul, conturile personale ale managerilor sunt tot mai pline și tot mai ascunse în țări străine, viața luxoasă a managerilor în contrast cu salariile mici ale oamenilor productivi, eludarea taxelor, coruperea oficialilor locali din sistemul politic, financiar și de control, deturnarea firmei de la scopul satisfacerii unor nevoi economice sau sociale în beneficiul personal, desconsiderarea legilor, etc.

Existența și modul de funcționare al acestor mafii organizaționale interne este binecunoscut de psihologia organizațională și de Justiția tuturor statelor. Datorită efectelor negative în toate aspectele posibile, în unele țări există legi chiar și împotriva mafii organizaționale interne, specifice doar unei companii. Problema este desigur dificultatea de a demonstra și instrumenta juridic cu probe un astfel de caz.

Următorul nivel sunt mafiile organizaționale trans-economice, integrate, care depășesc realitatea internă a firmei și controlează la nivel regional, național sau transnațional activități media, economice, politice, juridice, informative.

La acest nivel implicarea CEO-ului în activitățile mafiei organizaționale este aproape obligatorie, păstrarea postului depinzând de integrarea în structura mafiei organizaționale.

Să vedem pe scurt care sunt efectele în organizația economică în care managerul se infantilizează prin racordarea entității sale economice la o structură ocultă de putere:

- deficiențe majore în organizarea departamentelor și a fluxurilor de informație;
- se produce calitate îndoielnică pe principiul „merge și așa”;
- se reduce eficiența folosirii materiilor prime și a resurselor umane;
- departamentul de HR devine un simplu birou de completat formulare și angajare pe salarii nejustificate a indivizilor proveniți din obligații sociale și politice;
- dezvoltarea mafii organizaționale care storc firma pentru propriul interes;
- generarea de costuri ascunse;
- strategie de a sta în umbră, de a nu ieși cu nimic în evidență, nici prin inovație, nici prin rezultate financiare;
- deprofesionalizarea angajaților care aveau calitatea umană și profesională de a ajunge la performanță, cu efecte pe termen lung deosebit de negative asupra performanței întregii economii;

- profesioniștii devin simpli tolerați la marginea organizației, fără putere sau credibilitate;
- managerul dezvoltă o mentalitate disprețuitoare față de managerii care trudesc în condiții de concurență reală, față de partenerii de afaceri și oameni în general. Managerul infantilizat se simte special, cineva, comparativ cu ceilalți oameni fără relații oculte. Respectul este arătat doar celor din rețeaua de putere ocultă;
- incompetența managerială, pe toate planurile;
- regresul psihologic personal al managerilor;
- nu se fac investiții în cercetare, noutate, inovație tehnologică, dotare cu echipamente hardware sau programe software;
- foarte grav, este simulat capitalismul, sunt simulate toate noțiunile și realitățile care înseamnă capitalism, business, firmă, concurență, principii manageriale, principii de HR, respectul față de oameni, eficiență economică etc.;
- disprețul față de oamenii simpli este la ordinea zilei.

Deși pare greu, în actualul context al crizei economice aceste firme infantilizate sunt foarte ușor de depistat. Criza economică arată în care firme domnesc incompetența, dezinteresul față de muncă și performanță, ineficiența. Două sunt criteriile prin care firmele infantilizate ies la suprafață: producerea de pierderi masive la parteneri și în economie și obținerea rapidă de comenzi din partea statului, de multe ori în baza unor nevoi sociale inventate.

Criza economică actuală înseamnă și salvarea pe bani publici a entităților economice infantilizate prin demotivarea managerilor. Nota de plată este foarte mare, dar se pare că nimic nu se schimbă, niciun manager infantilizat nefiind tras la răspundere pentru dezastrul economic pe care îl lasă în urmă. Peisajul infantilismului în economie nu este de natură să încânte.

Mii de manageri nativ infanțili și mii de manageri infantilizați prin înregimentarea în structuri oculte au produs și produc dezastruri economice și de resurse umane deja imposibil de susținut de zona sănătoasă competitivă a economiei.

Probabil va rămâne o lecție a viitorului pentru orice organizație și orice economie că psihologia organizațională nu este un moft, ci o necesitate reală, pentru a depista și neutraliza din fașă indivizii care sunt condiționați psihologic să distrugă entități economice. Și în niciun caz să nu se mai accepte manageri infanțili sau manageri infantilizați, indiferent dacă aceștia sunt racordați la structuri de putere oculte.

Logica a fost și este simplă: s-a preferat pentru moment controlul și stoarcerea unor entități economice, în schimbul amanetării existenței unui viitor economic. Rămâne de văzut dacă această strategie a fost bună sau nu. Și cine va primi nota de plată, cine va răspunde pentru dezastrul profesional, financiar și de resurse umane realizat în firmele cu manageri infanțili și infantilizați.

4.6.2.2. Degenerarea prin „infantilizarea dobândită” la nivelul angajaților din firme private și instituții ale statului.

Dacă privim obiectiv situația generală a organizațiilor economice din societatea capitalistă și citim evaluările experților, putem trage o concluzie sigură: infantilizarea organizațiilor, fie ele private sau statale, este un proces „natural”, la care se ajunge inevitabil.

Practic toate organizațiile, private sau statale, sunt afectate de infantilism într-o măsură mai mare sau mai mică. Inclusiv organizațiile tinere și sănătoase, care nu suferă de cancerul infantilizării, în doar 3–4 ani deja sunt afectate de acest flagel. Cauza este simplă, este vorba despre intrarea în organizație a unui număr variabil de indivizi cu Eu infantil sau oameni degenerați, care încep să se lupte să ajungă în posturi de conducere. Infantilizarea firmei, degenerarea în masă a psihicului angajaților nu este o întâmplare, ci este expresia și consecința directă a „muncii” infantililor care au reușit să ajungă în posturi de conducere.

După cum spuneam, fenomenul este cunoscut, la fel se cunosc și consecințele sale la nivelul indivizilor și organizațiilor. Diferă însă aprecierea în ceea ce privește „natura” acestui fenomen și cauzele care îl determină.

Când citești infantilizare trebuie să înțelegi degenerare.

Există mai multe posibilități de a induce degenerarea unui colectiv de muncă, prin „infantilizare dobândită“:

- existența în cadrul organizației a unui CEO (Director general) cu Eu infantil permanent, chiar dacă restul angajaților sau directorilor nu prezintă comportament infantil sau infantilizat. În acest caz, în decurs de numai un an, riscul de infantilizare a întregii organizații este maxim, până la nivelul cel mai de jos.
- existența în cadrul organizației a unui CEO cu Eu infantilizat dobândit, chiar dacă restul angajaților sau directorilor nu prezintă comportament infantil sau infantilizat. La fel, riscul de infantilizare generală a întregii organizații este de maxim, într-un timp de 2–3 ani.
- existența în cadrul organizației a unor middle manageri (manageri de nivel mediu) cu Eu infantil permanent sau infantilizați. În acest caz, riscul de infantilizare generală a organizației apare pe o perioadă de 3–5 ani de zile, chiar dacă CEO sau directorii executivi sunt indivizi competenți neafecțați de infantilizare. Dacă pe lângă acești middle manageri cu Eu infantil sau infantilizați avem în organizație și CEO cu Eu infantil sau infantilizat, riscul de infantilizare definitivă este de maxim un an.
- existența în cadrul organizației a unor simpli angajați mediocri, dar ambițioși cu Eu infantil permanent. Numărul acestora nu este nevoie să fie mare, e suficient ca 5% din totalul angajaților să aibă Eu infantil permanent. În acest caz riscul de infantilizare generală a organizației este mediu, într-o perioadă de 5–10 ani de zile, în funcție de mărimea organizației.

Fenomenul infantilizării va apărea chiar dacă CEO sau middle managerii sunt indivizi competenți neafecțați de infantilizare. Timpul de infantilizare este aici mai mare deoarece acești indivizi care pornesc pe scara ierarhică „de jos” trebuie mai întâi să ajungă la controlul unor fluxuri informaționale.

Dacă pe lângă acești simpli angajați cu Eu infantil avem în organizație și câțiva middle manageri cu Eu infantil sau infantilizat, riscul de infantilizare definitivă este maxim, în decurs de 2–5 ani, în funcție de mărimea organizației.

- existența în cadrul organizației a unor oameni care nu au Eu infantil, dar au diverse probleme psihice, pentru a căror compensare indivizii fiind nevoiți să aibă un comportament asemănător cu Eul infantil nativ.

Intră în această categorie următorii: cei care suferă de nevroze specifice societății capitaliste (deci nu nevroze cu origine sexuală), timiditate sistemică, complexe de

inferioritate sau superioritate, diferite manii sau obsesii, comportamente deviate, agresivitate emoțională crescută, sociopații, care au resentimente acumulate în urma problemelor familiale, nevoi de parvenire și control etc.

Impactul acestor oameni în ceea ce privește infantilizarea organizației este variabil, în cazul angajaților simpli și a celor cu atribuții de coordonare și conducere. Dacă pe lângă simplii angajați cu probleme psihice avem în organizație și middle manageri cu Eu infantil sau infantilizat, riscul de infantilizare definitivă este maxim, în decurs de 2–5 ani.

Infantilizarea nu este o glumă, este cancerul oricărei organizații. Pentru orice firmă, momentul în care indivizii cu Eu infantil controlează punctele cheie ale organizației, acel moment este începutul sfârșitului pentru acea organizație.

Există desigur și opinii care văd în infantilizarea organizațiilor un proces natural, ireversibil, care trebuie acceptat în limite acceptabile, efortul fiind orientat spre evitarea degenerării situației.

Această abordare, să-i spun înțelegătoare a acestui fenomen, pleacă de la psihologia umană și de la recunoașterea faptului că oamenii au nevoi de putere, control, dominare, autoritate etc. și probleme psihologice diverse, pe care nu și le pot exercita în familie sau în societate, firma în care lucrează devenind câmpul de bătaie pentru toți aceia care au nevoie de putere. Și nevoia lor de putere este subtil folosită pentru a crește organizația.

Abordări diferite sunt și în ceea ce privește cauzele care conduc la infantilizarea indivizilor și a organizațiilor. De remarcat faptul că o organizație sănătoasă se infantilizează relativ rapid și că nu este nevoie de mulți oameni pentru a produce acest efect.

Este suficient ca 10% din totalul angajaților să aibă un Eu infantil sau diverse probleme psihice, pentru ca impactul infantilizării să se generalizeze. Cu cât în acest proces sunt implicați oameni de decizie precum middle manageri, directori sau CEO, cu atât scade timpul necesar pentru infantilizarea întregii organizații.

Situația cea mai periculoasă și foarte des întâlnită în realitate este atunci când organizația este afectată de un mix de indivizi infanțili, infantilizați și cu probleme psihice, care pot fi găsiți la toate nivelurile. Un director general sau CEO, doi middle manageri și doi simpli angajați sunt suficienți pentru a infantiliza rapid și definitiv o firmă de mărime mică.

O altă situație des întâlnită în cazul firmelor mici este existența unui director general cu Eu infantil autentic care colaborează foarte bine pe palierul informal cu 1–2 simpli angajați cu Eu infantil autentic. Și în acest caz infantilizarea generală se produce rapid, cu efecte negative deosebite la nivelul întregii firme.

4.7. DEGENERAREA PRIN TRĂDAREA APROAPELUI, SLAVĂ DEȘARTĂ ȘI INFANTILIZARE DOBÂNDITĂ, PRIN ATRAGEREA OAMENILOR ÎNTR-O STRUCTURĂ OCULTĂ DE PUTERE ȘI INFORMAȚIE.

Un caz special de planificare a degenerării în masă prin „infantilizare dobândită“ apare prin racolarea și atragerea oamenilor normali în structuri neoficiale: mafii formale,

informale, trans-sectoriale, grupări oculte, ale serviciilor secrete.

În perioada comunistă, temuta Securitate din România avea aproximativ 10.000 ofițeri de informații, dintre care o parte semnificativă erau angrenați în munca „de teren”. Fiecare ofițer avea ca normă profesională obligatorie crearea unei agenturi formată în medie din 30 persoane.

Evident realitatea era cu totul alta. Datorită trădărilor la nivel înalt, cele 30 persoane erau doar informatorii de valoare medie, încadrați cu dosar și angajament semnat. Cei mai importanți și valoroși informatori ai ofițerilor de informații nu aveau dosar de încadrare ca informatori și nu aveau nici un angajament scris în acest sens.

Aceștia puteau fi oameni de influență, colaboratori, prieteni interesați și dezinteresați, șantajati, idealisti, naivi, patrioți-naționaliști, comuniști convinși, indivizi doritori de răzbunare pentru umilințe și decepții personale, suferinzi de infantilism psihic nativ, etc.

Se știe faptul că oficial în anul 1989 Securitatea avea, per total, în jur de 100.000 persoane implicate în activitatea de observare a bunăstării, intențiilor, acțiunilor și gândirii celorlalți „tovarăși”, la un total aproximativ de 23 milioane oameni.

În anul 2016 estimările neoficiale spun că în România există peste 30.000 ofițeri de informații, dintre care aproximativ 40% (adică 12.000 ofițeri) sunt „pe teren”, direct implicați în munca de recrutare și coordonare a unor rețele informative umane. Dacă păstrăm aceeași normă de muncă ca în perioada comunistă, de 30 informatori per agent, rezultă un total de 360.000 informatori, la un total al populației (inclusiv copiii) de aproximativ 17 milioane persoane.

Față de situația Securității comuniste dinainte de 1989 avem deci un spor masiv de informatori, în condițiile în care populația țării s-a redus cu aproximativ 5 milioane de oameni. La acest număr uriaș de informatori „pe teren” din anul 1998 se adaugă supravegherea tehnică totală (telefoane, tablete, computere, microfoane, etc), aplicată la 8 milioane de români.

Este o situație desigur dinadins premeditată pentru a bloca funcționarea normală a comunității, deoarece epidemia de informatori, turnători, trădători și ofițeri are efectul unei demonizări în masă a întregii societăți prin „infantilizare dobândită”, îndrăcire (posesia demonică a creierului și inimii) și demonizarea Sinelui.

Această ciudățenie „democratică” poate fi descrisă în multe feluri. Unii i-au spus societate de tip Big Brother, distopie orwelliană, dictatură ascunsă, monitorizare totală, sinucidere instituțională, sinucidere statală, reacția de apărare a clasei parazitare trădătoare euroatlantice față de „prostimea” ținută în sclavie economică, tactică de „pârjolire” a terenului în fața ofensivei blocului euroasiatic, etc.

Nu trebuie să ne mirăm prea mult de această premeditare vicleană, Snowden ne-a avertizat de faptul că nicăieri în lume, nici rața din curțile oamenilor nu spune „mac-mac” fără să fie undeva înregistrată sau monitorizată.

4.7.1. Explicații cu privire la apariția acestei uriașe Armada implicată ilegal, imoral și amoral în operațiuni de trădare, supraveghere, sabotaj, șantaj, distrugere ale propriului popor, care crede că trăiește în libertate și democrație.

a. Prima explicație este existența unui număr mare de „paraziți informaționali”, oameni care nu știu să gândească, acționeze, relaționeze, perceapă și trăiască Viața cu

mintea lor.

Sunt oameni nepăsători, infantili, naivi, incapabili, semidocti, leneși intelectual, ignoranți, idealști, etc, care nu pot să se descurce în viață de unii singuri, dar care în sufletul lor ard de orgoliu, lăcomie, arivism, dorință de putere, mândrie și slavă deșartă. Să se teamă, să vadă și audă toată lumea cine este el/ea, ce „mare” și bine a ajuns în viață!

Acești oameni au în permanență nevoie de cineva care să îi ghideze în viață, să le spună ce să facă și ce să nu facă, cum să vorbească, ce și cum să gândească, să le corecteze prostiile, să-i salveze juridic, să le mențină funcționale familiile și afacerile, etc.

S-au creat astfel două clase sociale noi: „paraziții informaționali” și „micii dumnezei”. Micii „dumnezei” sunt ofițerii care dincolo de profesie, au experiență de viață și maturitate psihică, care practic ajung să aibă grijă de sursele lor în toate aspectele vieții lor. În scurt timp sursele devin de fapt „paraziți informaționali”, care au neîncetată nevoie de proptele pentru a putea înainta cu succes în viață. Evident, următorul pas este abuzul, intruziunea în viața personală, prin care „micii dumnezei” au grijă ca sursele lor să aibă neîncetat întâietate în fața oamenilor care nu au acces la o structură de informație.

În loc să fie lăsați singuri în viață să se maturizeze, să „dea cu capul de pragul de sus”, prin abuz și trafic de influență „micii dumnezei” își ajută sursele cu informații despre oricine și orice. Grijă „micilor dumnezei” este maternă și de plâns, doar de mânuță nu sunt ținute acești „paraziți informaționali”.

Când un om este ținut neîncetat de mânuță să nu cadă, când altcineva gândește pentru el și îl sfătuiește ce și cum să facă, rezultatul inevitabil este infantilizarea acestui om. Din punct de vedere divin se pedepsește ajutorul dat surselor în rezolvarea oricăror probleme personale (familiale, școlare, sociale, cu vecinii, profesionale, etc) și susținerea lor în contra intereselor corecte ale altor oameni. Atribute de „dumnezei” pe pământ și-au luat, judecată de „dumnezei” vor primi, începând chiar de aici, din această viață, pe acest pământ.

Prin această asistență informativă neîncetată, la toți acești oameni (surse și ofițeri) nu mai ajung ispitele obișnuite ale lui Dumnezeu. Când orice problemă se rezolvă imediat cu un telefon pe linia secretă, ce efect mai au ispitele (necazurile și problemele) obișnuite trimise de Dumnezeu. Evident niciunul.

În consecință, asupra acestor oameni Dumnezeu nu mai trimite ispite, necazuri și dureri „normale”, specifice pentru oamenii obișnuți. Asupra acestor oameni vin direct ispite brutale: drame personale cu copiii, accidente de mașină, accidente casnice, boli incurabile, atacuri psi paranormale, trădări profesionale, otrăviri, trimiterea în misiuni în care au fost trădați, etc., tot felul de situații care să le depășească puterea de rezistență psihică și care nu mai pot fi oprite prin intervenții speciale.

b. A doua explicație a apariției acestei uriașe armate de informatori este existența unui număr mare de oameni care sunt practic forțați să intre în Sistem.

Ei nu doresc să facă acest lucru și nici nu le place, dar sunt fie amenințați, fie șantajați pentru acest lucru. Din păcate trăim vremurile în care mii de oameni sunt amenințați și șantajați să devină surse de informare, trădare, delatiune. Oricine a comis cea mai mică încălcare a legii poate fi expus unui șantaj.

Poate fi sursă de șantaj orice ai făcut, spus, intenționat, scris. Pot fi amenințați oameni pentru faptele copiilor sau rudelor, pentru a–și putea păstra cariera profesională sau pur și simplu pentru a nu fi la rândul lor victima unui denunț mincinos. Practic în ziua de astăzi nu există limite de a obliga și forța un om să facă parte dintr–un sistem de represiune dictatorial, chiar și împotriva voinței sale.

Însă indiferent de situație, toți oamenii înregimentați într–un sistem de informație și/sau represiune suferă modificări sufletești variabile.

Ceea ce acești oameni nu bănuie este faptul că această situație este cu adevărat o conspirație, una special creată, dar cu dedicație pentru ei, pentru a produce în rândul lor o degenerare organizațională specifică, prin patima slavei deșarte și „infantilizare dobândită“.

În acest proces de selecție și înregimentare ținta primară pentru degenerare nu este populația civilă, ci chiar ei, ofițerii și sursele lor, cei atrași în activitățile secrete. Nu este niciun secret că serviciile secrete din toată lumea sunt cangrenate la interior de corupție, alcoolism, dependență de droguri, preacurvie, desfrânare, șantaje ilegale, monitorizări ilegale, obsesie pentru control, trafic de influență, obsesia lăcomiei și a banului nemuncit, etc. Indivizi educați și bine crescuți, odată ajunși în acest sistem ocult, în numai câțiva ani degenerază la un nivel incredibil.

Degenerarea acestor oameni este în primul rând sufletească, prin împătımirea cu slavă deșartă, mândrie, orgoliu, răutate, etc. Un om obișnuit dacă este expus la putere, informație și cunoaștere peste nivelul său de rezistență, inevitabil se prăbușește la interior în mândrie, orgoliu, slavă deșartă, mărire de sine, atitudine pretențioasă, superioritate, aroganță, atitudine disprețuitoare.

Omul se simte special, cineva, peste ceilalți. De obicei „prostimea“ este atenționată de informator să fie atentă cum vorbește și ce vorbește despre el. Asta deoarece el nu mai este un nimeni, ca restul „prostimii“. Acum este „cineva“ de care trebuie să te temi.

Cu cât urci mai sus în ierarhia unui serviciu secret, cu atât aspectele degenerative sunt mai puternice. Doar indivizii foarte puternici sufletește reușesc să rămână ei înșiși, să rămână cu adevărat oameni. În ziua de astăzi informatorii din intelligence fie anunță ei singuri audiența că de–acuma gata, ei sunt speciali, fie se dau de gol prin activarea unei atitudini superior–disprețuitoare, care trădează existența patimilor de mândrie și slavă deșartă, specifice expunerii la un nivel superior de putere.

c. A treia explicație a apariției acestei uriașe armate de informatori este existența unui număr mare de oameni care au o dorință de tip sociopat/psihopat pentru a face rău semenilor, care la rândul ei provine dintr–o puternică dorință conștientă și personală pentru răzbunare.

Nu cred că este o întâmplare faptul că ofițerii recrutori sunt foarte atenți la indivizii care au suferit în copilărie și/sau adolescență tot felul de abuzuri fizice, abuzuri psihice, decepții emoționale, deziluzii în dragoste, umilințe publice sau diverse nedreptăți în familie. Acestea sunt motivații primare foarte puternice pentru apariția unei dorințe ascunse de răzbunare contra oamenilor.

Societatea capitalismului sălbatic este o mare creatoare de nedreptate socială, exploatare, sărăcie, umilințe, abuzuri de tot felul, etc., toate fiind acoperite prin „legi“ juridice care în realitate favorizează și protejează pe beneficiarii acestor

comportamente. Iată de ce societatea este plină de indivizi care „ard“ de dorința de a se răzbuna pe cineva pentru toate cele îndurate de-a lungul anilor.

Nu contează faptul că real ei nu se pot răzbuna pe exact aceia care i-au exploatat și umilit, important este să se răzbune pe cineva. Cu cât mai ascuns și viclean, cu cât daunele provocate altora sunt mai mari, cu atât mai bine.

Informatorii cei mai zeloși, devotați și gata să-și vândă și propria familie sunt indivizi care au în suflet foarte multă răutate și o mare dorință pentru răzbunare. Pentru acești informatori zeloși nu este vorba despre niciun intelligence sau „securitate națională“.

Pentru ei este pur și simplu vorba despre viclenia de a se folosi de puterea unui serviciu de informații, pentru a-și putea duce în mod acoperit propriile războaie personale de răzbunare.

d. A patra explicație este aprecierea de către Sistem a indivizilor invidioși, lacomi, ariviști, desfrânați, incompetenți profesional. Aceștia pot fi ușor șantajați direct prin faptele comise sau prin pierderea joburilor bine plătite, pentru care nu au real calificarea profesională sau personală necesare.

4.7.2. De ce degenerază și se demonizează atât de ușor, rapid și profund indivizii normali, care intră în structuri de informație (și implicit putere) secrete și/sau oculte.

Câteva dintre posibilele răspunsuri la această situație sunt și următoarele:

4.7.2.a. Trădarea aproapelui, încălcarea legii iubirii stabilită de către Însuși Dumnezeu.

Primul și cel mai puternic motiv al alienării de sine și al începutului procesului de degenerare este evident pierderea protecției lui Dumnezeu.

În ziua de astăzi o bună parte din activitățile de „intelligence“ și din activitățile oculte nu se fac pentru binele și apărarea oamenilor, ci dimpotrivă, sunt subsumate scopurilor antihristice: globalizare, monitorizare, șantaj, poliție politică, dictatură ascunsă, falimentare economică generalizată, sabotarea instituțiilor statale, distrugerea elitelor și meritocrației, distrugerea afacerilor naționaliste, distrugerea culturii naționale, protecția multinaționalelor care spoliază resursele minerale și umane ale statelor, protecția politicianilor corupți, protecția practicilor bancare abuzive, etc.

Sunt indicii și bănuieli că în spatele motivației securității naționale, în realitate se derulează ample activități anti-democratice și contra legilor divine, care sunt susținute la nivel personal de ură, invidie, răutate, orgoliu, dorință de răzbunare, parvenitism, mândrie, slavă deșartă. Cu sau fără voia lor, o bună parte din informațiile și activitățile desfășurate de aceste structuri ajung într-un final să servească scopurilor antihristice. Toate aceste realități nu sunt vorbe aruncate în vânt, ci mărturia a zeci de foști ofițeri și informatori îngroziți și dezamăgiți, care s-au retras din acest Sistem aparent dedicat cetățenilor.

Indiferent de ceea ce cred indivizii angrenați în acest Sistem ascuns de represiune, există o plată imediată din partea lui Dumnezeu pentru aceste fapte. Nimeni să nu se păcălească pe sine. În realitate o bună parte dintre cei angrenați în acest sistem fac acest lucru cu totală nepăsare și desconsiderare a legilor lui Dumnezeu.

Una din legile fundamentale ale divinității este iubirea de aproapele, iertarea lui.

Trădarea aproapelui este imediat și serios sancționată de Dumnezeu. Cel mai grav este pedepsită trădarea și delatiunea propriei familii: partenerul de viață contra celuilalt,

copiii contra părinților sau bunicii, asupra unchilor, mătușilor, verilor și cumnaților. Urmează ca gravitate a pedepsei lui Dumnezeu trădarea asupra colegilor de școală, colegilor de muncă, partenerilor de afaceri, cunoștințelor din mediul profesional, prietenilor din copilărie, amicilor și vecinilor.

Se poate ca cei în cauză să se îndreptățesc pe sine, spunând că ceea ce fac ei nu dăunează indivizilor turnați sau monitorizați. Se poate ca indivizii monitorizați și turnați să nu aibă de suferit, dar cu toate acestea turnătorul sau ofițerul din intelligence să-și primească cândva „plata”. Motivul acestei plăți a lui Dumnezeu nu este deci o presupusă suferință a individului X vizat, ci încălcarea „contractului” existențial cu Dumnezeu, care spune foarte clar că legea fundamentală este iubirea, iertarea și încrederea.

Practica duhovnicească a Sfinților Părinți spune clar că trădarea aproapelui este un păcat care rămas nepocăit, se pedepsește mai grav decât crima.

Prima plată și atenționare pentru încălcarea acestei legi divine fundamentale este posesia demonică a câmpului biofizic. Urmează apoi îndrăcirea și demonizarea Sinelui.

Nimeni nu îl poate minți pe Dumnezeu pentru ceea ce face el în viață. Turnătoria, delațiunea, falsul, minciuna, monitorizarea, trădarea propriei familii și a apropiaților, mărirea de sine ascunsă sub perdeaua securității naționale afectează și distrug viețile celor vizați. Familii se despart, copiii rămân fără părinți, vieți sunt afectate, cariere muncite sunt distruse, firme dau faliment și business-uri se închid, oameni nevinovați ajung în închisoare și/sau mor sub presiunea psihică insuportabilă.

Toată această suferință creată altora se plătește imediat și începând de aici, din această viață. De aceea, toate aceste activități de așa-zis „intelligence” (monitorizare, delațiune, minciună juridică, fals, sabotaj, șantaj, trădare, intenție criminală, etc) sunt imediat și aspru sancționate de Dumnezeu, prin retragerea protecției sale în fața demonilor.

Iar când demonii fac ce vor cu un om, atunci începe distracția și „zgomotul”. Așa se face că oameni normali, educați și liniștiți devin brusc agitați, bețivi, curvari, plini de nervi, ranchiunoși, veșnic nemulțumiți, invidioși cronici, lacomi de bani, lacomi de mâncare, irascibili, bârfitori, agresivi, jignitori, nepăsători la propria viață, obsedați să contrazică orice aud, puși pe ceartă, obsedați de funcții și bani, etc., iar într-un final ajung să aibă comportamente și atitudini specific sociopate/psihopate.

În acest sens, iată ce ne spunea monahul Proclu Nicău despre oamenii din securitatea comunistă, care făcuseră despre el raportări, informări și anchete:

„Dar, așa a îngăduit Dumnezeu, că în unele dintre persoanele care m-au bătut a intrat diavolul și îi chinuia. Odată, au venit la Sihăstria vreo cincisprezece persoane sau mai multe, dintre cei care m-au chinuit. M-au căutat și mi-au spus ca să-i iert și să le citesc ruăciuni de dezlegare, ca să iasă diavolii din ei.

La care eu le-am zis: „Măi, oameni buni, eu nu sunt preot ca să vă dezleg, eu sunt un călugăr nevrednic și păcătos. Eu nici călugăr nu sunt vrednic să mă numesc, însă vă iert în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”

I-am iertat și m-am împăcat cu ei. Apoi ei s-au dus la un părinte și s-au spovedit și li s-au făcut șapte Sfinte Masluri. Tare îi mai chiniau dracii pe acei securiști și milițieni, te lua jalea când vedeai cum îi chiniau.”⁴⁷

(sublinierile din text îmi aparțin)

A doua plată și atenționare pentru încălcarea acestei legi divine fundamentale este suferința psihică adusă de conștiința de sine. Un exemplu în acest sens îl găsim în celebrul film Ostrov, unde este descrisă muștrarea de conștiință a unui călugăr, care fiind soldat în timpul celui de-al doilea război mondial, a comis păcatul trădării unui camarad. Camaradul pe care l-a trădat din frică și lașitate nu a murit, real nu a avut loc nicio crimă, dar el a fost pus să-și plătească păcatul trădării aproapei printr-o grea osteneală călugărească, timp de 34 ani.

Dacă trădarea de aproapele se „plătește” cu ani grei de muștrări de conștiință, să nu ne mirăm de ce atâtea mii de oameni care își trădează cu nepăsare apropiatii degenerază uluitor de rapid și dureros de ireversibil.

Niciun motiv nu stă în picioare în fața lui Dumnezeu pentru trădarea de aproapele: nici terorismul inventat, nici credulitatea sau prostia personală, nici lașitatea sau frica „justificată” a unui război, nici așa zisul patriotism, nici invidia și dorința de război „justificate”, nici îndreptățirea de sine, nici nevoia de bani, nici amenințarea cu represaliile, nici nimic.

Fără pocăință și măsuri pentru a fi iertat de victime, plata pentru trădarea de aproapele este imediată: „infantilizare dobândită”, posedarea demonică a câmpului biofizic, degenerare psihică și sufletească, îmbătrânire prematură, demonizarea Sinelui, demonizarea ființei umane.

TRĂDAREA APROAPELUI PRIN TURNĂTORIE, MONITORIZARE, AFECTAREA VIEȚII ALTOR OAMENI = ÎNCĂLCAREA GRAVĂ A „CONTRACTULUI” EXISTENȚIAL CU DUMNEZEU = ATRAGI PEDEAPSA IMEDIATĂ A LUI DUMNEZEU = PIERZI PROTECȚIA HARULUI ÎN FAȚA DEMONILOR = POSESIA DEMONICĂ A CÂMPULUI BIOFIZIC + BOLI ORGANICE CRONICE + ACCIDENTE DE MUNCĂ-CASNICE SAU RUTIERE + BOLI PSIHICE + DRAME ALE MEMBRILOR FAMILIEI, = ALIENARE DE SINE, ÎMPĂTIMIRE (alcoolism, curvie, droguri, mânie, poftă alimentară, etc.) = DEGENERARE + DEMONIZARE.

A treia plată și atenționare pentru încălcarea acestei legi divine fundamentale este de natură externă: se îmbolnăvesc cronic pe viață, ajung la procese, au parte de tot felul de accidente grave cauzate de leziuni pe viață (casnice, de mașină), suferă pierderi de bunuri și bani, suferă abuzuri sexuale și vătămări corporale prin violență.

Uneori Dumnezeu echilibrează balanța suferințelor cauzate de turnătorii și ofițerii din „intelligence” prin suferința propriilor copii, prin boli cronice, accidente rutiere, accidente la joacă, agresiuni fizice sau sexuale, moarte subită.

Este dată peste cap toată viața acestor indivizi care lucrează din greu în „intelligence”, pentru a bloca, afecta, influența sau distruge viețile altora. Își pierd rostul în viață, se alienează pe sine, devin ne-oameni. Nici lor nu le place cum se transformă zi după zi în mici demoni, dar mândria, orgoliul și slava deșartă că muncesc în „intelligence” le întunecă rațiunea. Apoi, când le vine „plata”, se întrebă de ce, cu ce sunt ei vinovați.

SCHIMBARE BRUSCĂ DE COMPORTAMENT SPRE DEGENERARE = INDIVIDUL A ÎNCĂLCAT GRAV LEGEA IUBIRII DINTRE OAMENI PRIN TRĂDARE DE APROAPELE = INDIVIDUL A PIERDUT

PROTECȚIA SFÂNTULUI DUH.

Schimbările bruște de comportament spre degenerare ale unui individ sunt întotdeauna semnalul că acest individ a încălcat grav o lege fundamentală a lui Dumnezeu, pentru care este pus să plătească imediat.

4.7.2.b. Incapacitatea sufletească, psihică, intelectuală și educațională pentru activități de intelligence.

O bună parte dintre oamenii acestei uriașe Armada de ofițeri și informatori implicată în efortul de monitorizare al vecinilor și colegilor de muncă nu au personalitatea, rezistența sufletească, educația și pregătirea necesare unui astfel de job.

Mulți dintre acești oameni se folosesc de statutul de informatori pentru a impresiona, a—și rezolva probleme psihice personale, pentru a căpăta respect social și profesional.

Din prostie, unii dintre acești oameni pur și simplu se laudă cu ceea ce fac și cred că toți cei din jur ar trebui să fie pozitiv impresionați de o astfel de performanță.

Alții chiar divulgă și impresionează audiența cu metodele și procedurile pe care le folosesc. Iar alții, tot pentru a impresiona audiența și a se mări pe sine, pur și simplu bârfesc, povestind prietenilor și/sau familiei amănunte picante despre anumite persoane pe care le au în vizor. Scopul lăudăroșeniei este clar. Toată lumea trebuie să fie atentă și respectuasă, pentru că de, omul nostru nu mai este un oricine. El este cineva important, de care trebuie ținut seama.

De asemenea, unii dintre acești informatori au impresia că sunt posesorii unei licențe speciale în alb, care le permite să comită în voie prostii și infracțiuni mai mici sau mai mari, sub incidența legilor penale aflate în vigoare.

Am întrebat odată un informator care degenerase dacă nu—i este teamă că într—o zi va trebui să răspundă aici juridic și apoi în lumea de „dincolo” pentru infracțiunile și păcatele personale pe care le făcea încontinuu, sistematic, zi după zi. Ajunsesem că îmi era frică să stau în apropierea lui, eram de—a dreptul speriat de plata care trebuia să vină la un moment dat asupra sa. Răspunsul este edificator pentru profilul de om nepregătit și care inevitabil degerează, prin înregimentarea într—o structură de informații:

„Nu mi—e frică de nimeni și de nimic, am protecție pentru orice fac. Dumnezeu nu există, spovedania și împărtășania sunt șarlatanii. Realitatea este doar ceea ce se vede cu ochii, lumea materială. Nimic altceva nu există. Orice altceva este o invenție și o păcăleală pentru proști ca tine.”

Pe scurt, pentru acești oameni, totul și orice este posibil și permis, fără să aibă teama răspunderii pentru ceea ce fac. Estimarea mea personală este că în lipsa unei pregătiri profesionale temeinice, jumătate dintre acești oameni (informatori, agenți de influență, etc) au degenerat rapid și ireversibil, în maxim 2 ani de la data înregimentării în sistemul serviciilor secrete.

4.7.3. Demonizarea completă a indivizilor nativ infanțili. Capcana rețelelor secrete și/sau oculte.

Un caz particular al oamenilor simpli care sunt atrași în structuri de putere secrete și/sau oculte este situația indivizilor nativ infantili.

Sunt mai multe motive pentru care infantilii nativi sunt deosebit de căutați și apreciați de recrutorii serviciilor secrete:

– infantilul nativ este regele „cozilor de topor“ dintr-o țară, cel mai ieftin și valoros idiot util de care cineva se poate folosi în scopuri de distrugere a unor persoane, instituții, active economico-financiare sau instituții statale.

În rolul de „cozi de topor“, de trădători ai propriilor familii și organizații, doar infantilii nativi oferă cel mai bun randament, ca diferență între timpul și resursele cheltuite pentru atragere și fidelizare, raportate la rezultatele obținute. Infantilii nativi sunt uluitor de ușor de recrutat, păcălit și mințit, incredibil de loiali și ascultători pe termen lung și înfricoșător de eficienți.

Datorită extremei prostii și naivității, dar și dorinței lor ascunse de răzbunare, infantilii sunt campionii recrutărilor de tipul „false flag“: infantilul băștinaș crede că slujește țării lui, când în realitate ofițerul recrutor este din altă țară. Orice ofițer de informații care se respectă are recrutați în țara unde activează minim 5 idioți utili de tipul infantililor. În toate țările din lume sunt sute de infantili recrutați de ofițeri străini în operațiuni „false flag“, prin care își trădează cu bună știință instituția/firma unde muncesc, propria familie, propria națiune.

– infantilii sunt incredibil de naivi și ușor de păcălit, mințit, manipulat. Să nu uităm că infantilii nativi sunt oameni adulți, dar cu psihic blocat la nivelul unui copil de 5 ani.

Inteligența, percepția lumii și a realității acestor oameni este la nivelul unui copil de 5 ani. Cât de ușor este unui adult să păcălească un copil de 5 ani? La fel de ușor este să păcălești și înșeli un adult infantil, indiferent cât de mare și inteligent se dă el.

Pentru a minți un infantil adult nici nu este nevoie de mari tehnici și finețuri. Pentru ei este suficientă o privire autoritară care „pare“ că știe ce spune, minciuna grosieră primitivă, dovezile falsificate, percepția denaturată, presiunea psihică, amenințarea directă, șantajul ordinar, promisiunea unor „acadele“ (bani, favoruri, recunoașteri), probele „științifice“ evidente, etc. Așa se face că infantilii nativi pot fi păcăliți și mințiți atât de bine, încât să devină dușmanii, sabotorii și trădătorii propriilor copii, familii, organizații, națiuni, interese.

– precum copiii, infantilii adulți au în permanență nevoie de cineva care să-i ghideze în viață, să le explice și interpreteze viața, realitatea înconjurătoare. Infantilii nu au percepții și idei personale, ei funcționează în viață prin imitație/copiere și ascultare față de persoane care dau senzația de tată autoritar.

Acesta trebuie să le dea neîncetat instrucțiunile de interpretare, atitudine și comportament ale vieții. Astfel se poate explica faptul că infantilii sunt complet atașați și dependenți de ofițerul coordonator, în toate aspectele vieții lor profesionale și personale.

Chiar dacă știu că sunt mințiți și manipulați, chiar dacă știu că sunt puși să-și trădeze colegii și familia, infantilii vor continua în toate acestea datorită dependenței personale totale față de „tatăl“ adoptiv. Fără acest „tată“ de împrumut infantilii sunt realmente „pierduți“ în imensitatea vieții, nu ar ști ce să facă și cum să se comporte în nicio situație. Pentru infantili să-ți trădezi țara, familia, instituția și proprii copii este un rău mai mic și mai suportabil decât lipsa instrucțiunilor de înțelegere a vieții.

– planificatorii degenerării globale a statelor lumii cunosc foarte bine faptul că indivizii nativ infantili nu rezistă, nu pot face față psihic și sufletește funcțiilor de răspundere și/sau statutului de membru al unei rețele oculte de putere. Pentru indivizii nativ infantili, înregimentarea într-o structură ocultă de putere echivalează practic cu o sinucidere, mai întâi sufletească și apoi trupească.

Ei nu mai au unde să se infantilizeze în plus, pentru ei nu se mai poate vorbi de o „infantilizare dobândită”. Trebuie totuși făcută diferența între infantilizarea și degenerarea unui om obișnuit și demonizarea completă a unui individ nativ infantil.

INDIVID NORMAL ATRAS ÎNTR-O ORGANIZAȚIE OCULTĂ = INFANTILIZARE ȘI DEGENERARE LENTĂ, CU POSIBILITATEA REVENIRII LA NORMAL.

INDIVID NATIV INFANTIL ATRAS ÎNTR-O ORGANIZAȚIE OCULTĂ/DE INFORMAȚII = DEMONIZARE RAPIDĂ, TOTALĂ, COMPLETĂ, IREVERSIBILĂ.

4.7.4. Explicații pentru demonizarea rapidă a indivizilor nativ infantili racolați într-o structură de informații sau într-o structură ocultă de putere.

4.7.4.a. blocarea individului într-o situație de fals existențial.

Pentru indivizii nativ infantili intrarea într-o structură ocultă este o capcană existențială perfectă, în care își vor pierde sufletul și identitatea spirituală divină, din care nu vor mai ieși decât cum se spune în jargon, „cu picioarele înainte”, dar cu direcția spre iad.

Factorul activator al falsului existențial este lipsa completă a atenției orientată spre propria persoană: propriile deficiențe, patimi, greșeli, mizerie sufletească, relaționare cu alți oameni. Acești oameni sunt mereu și mereu, obsesiv atenți doar la ceilalți: ce fac, spun, mănâncă, îmbracă. Apoi, sunt exclusiv preocupați să-i provoace pe ceilalți la discuții din care să-și dea seama ce planuri au, ce intenționează, ce gândesc, cum se raportează la o anumită problemă, etc.

Consecința atenției direcționate strict spre exterior, spre alții, este imposibilitatea de a te cunoaște pe tine însuși, incapacitatea de a-ți vedea și trata propria mizerie sufletească. Nedetectate orgoliul, mândria, lăcomia, desfrânarea, slava deșartă și altele sunt imposibil de tratat și exorcizat.

Urmarea este blocajul individului într-o stare de fals existențial, în care omul nostru se crede important și deosebit, neobservând că la interior are sufletul complet cariat de patimi sufletești grele.

LIPSA DE ATENȚIE LA INTERIOR = NEDETECTAREA PATIMILOR SUFLETULUI = STARE DE FALS EXISTENȚIAL = IMPOSIBILITATEA DETECTĂRII PROCESULUI DE DEGENERARE CARE AVANSEAZĂ SPRE DEMONIZAREA SINELUI.

Oamenii blocați în fals existențial nu mai au nicio șansă să reziste la degenerare, în doar 2–3 ani de la intrarea în sistem individul nativ infantil își poate deja încheia procesul de demonizare a identității sale spirituale. Falsul existențial în care ajung să trăiască acești oameni este o „toxină” psihică prea puternică pentru ei. Prin fals existențial infantiliții își blochează accesul la propriul Sine, la propria identitate spirituală

și astfel devin incapabili să–și accepte și exorcizeze răul din ei înșiși. Degenerarea și demonizarea este deci la acești nefericiți un caz încheiat, doar o chestiune probabilistică de timp.

4.7.4.b. blocarea individului în mândrie și raționalism.

Infantul înregimentat într–un sistem ocult nu mai are parte de la viață de situațiile grele și umiltoare care să–l smerească, să–i exorcizeze mândria. Sistemul îi ține de mână pe acești oameni, îi protejează, cocoloșește, îi ajută cu bani și informații, etc. Acești oameni nu mai au responsabilitatea propriei vieți și a propriilor decizii deoarece mereu altcineva gândește și decide pentru ei.

Blocarea în mândrie activează unul dintre cei mai importanți factori în degenerare–demonizare: raționalismul. Oamenii care își trăiesc viața în raționalism sunt neîncetat preocupați și obsedați cu privire la orice mișcare, inițiativă și acțiune posibilă. Nimic nu este la ei spontan, „de la sine”, natural, ci totul este gândit, planificat. Ei stau și gândesc încontinuu ce trebuie să facă, cum trebuie să facă, pe cine și cum să manipuleze, pe cine și cum să provoace, cum să determine subiectul X să facă anumite acțiuni, etc.

Raționalismul este aplicat inclusiv în relațiile personale, profesionale și sociale. Întotdeauna infanții dau celor din jur senzația de calcul premeditat, de artificialitate, de fals existențial, se dau de gol prin lipsa de spontaneitate și naturalețe în atitudini, comportamente și reacții. Întotdeauna infanții turnători se abțin de la orice reacție spontană, ei „gândesc” și „calculează” relația cu cei din jurul lor. Orice aud sau spun, ei gândesc, planifică și calculează, etc. Sunt obsedați să–i aducă pe cei din jur în punctul pe care ei l–au planificat, să creeze condiții și contexte pentru manipularea colegilor și familiei în direcția dorită.

Prin această planificare rațională a oricărui aspect al vieții lor, acești oameni își auto–limitează existența la o viață sterilă, de laborator. Pentru ei nu mai pot exista întâmplarea, hazardul, bucuria, curiozitatea, ispitele, acceptarea crucii personale, bucuria Naturii, a rugăciunii, a copiilor, a faptelor bune. Viața lor este artificială, mohorâtă, limitată, cu permanenta frică a unei situații noi, neprevăzute, neplanificate. Pentru acești infanți viața nu mai este descoperită și trăită, ci este gândită, planificată, limitată.

Practic, prin toată această atitudine de retragere și frică din calea Vieții prin raționalism, ei nu mai lasă loc lui Dumnezeu în viața lor; ei resping ispitele Sale, „focul curățitor” al sufletelor, destinat pentru a le mântui sufletele. Toată această atitudine sterilă și autonomă nu poate rămâne sancționată: fără ispitele Sale, mândria și slava deșartă cresc, demonizarea avansează.

4.7.4.c. activarea patimilor sufletești latente.

Scăpați din lesa gândirii morale, a normelor de educație, a normelor sociale, a fricii de justiție umană și divină, în sufletele acestor „super–oameni” (cum se cred ei) se „activează” brusc patimi sufletești care zăceau latente: mândrie, slavă deșartă, orgoliu, desfrânare, preacurvie, uitare de Dumnezeu, lăcomie, beție, trândăvie, hoție, lichelism, lipsă de credință în Dumnezeu, lipsa de frica de păcate, vorbire în deșert,ucidere prin cuvânt și gândire, dorință ascunsă pentru răzbunare, etc.

Consecințele acestei prăbușiri sufletești sunt șocant de rapide și de vizibile. Într–un timp uluitor de scurt ei suferă o adevărată metanoia negativă. Totul la ei se schimbă în

doar câteva luni de zile: gândirea, comportamentul, raportarea la rude și colegi de muncă, valorizarea banilor și iubirii, etc.

În percepția lor superioară, orice cunoscut devine brusc un „activ“, care poate fi ușor păcălit, manipulat sau impresionat. Evident că toate aceste schimbări majore și bruște sunt foarte vizibile în exterior și au de multe ori efectul contrar celui scontat. Acești oameni sunt imediat identificați de anturaj ca fiind informatori, potențiali inamici și în consecință sunt izolați, evitați, chiar dezinformați. Toată lumea le spune doar ceea ce trebuie ei să audă, discuțiile reale au loc în afara prezenței conștiinței lor.

4.7.4.d. activarea mândriei și neacceptarea de sine.

Unii dintre ei se folosesc de statutul de „agent secret James Bond“ pentru a–și compensa deficiențe personale psihice, educaționale și profesionale. Odată devenit informator, individul infantil nu–și mai acceptă conștiința propriei valori și propriilor limite. Brusc, în 24 ore, el nu mai este omul care era: limitat, semidoct, incapabil, chiar prost, orgolios, needucat, incult, resentimentar, ranchiunos, etc.

Odată mândria activată, omul nostru suferă brusc un proces de mărire de sine.

De–acum gata cu limitările, prostia, umilințele și neputințele. Ani întregi de umilințe și neputințe au fost șterși cu buretele. Prin racordarea la acest sistem secret el este cineva, mare și tare, invincibil, intangibil, infailibil, atotcunoscător. Informațiile la care are acces îl fac arrogant, superior, jignitor, zeflemist. Nimeni nu mai are voie să–l contrazică, învețe, sfătuiască, corecteze. Totul în jur le „pute“, pentru ei nimeni și nimic nu mai este bun, la nivelul lor.

4.7.4.e. exprimarea urii de Dumnezeu și activarea invidiei cronice.

Problema principală cu infantilii nativi este că ei au în suflet o ură „fără fund“ (cum bine se spune în vorbirea populară) și o nelimitată dorință de răzbunare. 99% din ura infantililor provine direct din suferința lor psihică, din durerea conștiinței de sine, din autocunoașterea handicapului psihic și sufletelesc cu care s–au născut.

Restul urii infantililor provine din toate limitările posibile în care au trebuit să crească și să muncească, ca urmare a handicapului psihic înnăscut: semidocti, exploatați, incultți, limitați psihic și intelectual, proști, defavorizați, incapabili de umor, incapabili de originalitate, frica de suferință, imposibilitatea stărilor sufletești mature, neînțelegerea matură și responsabilă a vieții, având disfuncții sexuale, etc.

An după an, prin umilințe permanente, infantilii adună în suflet ură după ură, fără încetare. În general toată această ură este bine ascunsă și exprimarea ei blocată. Asta doar până într–o zi, când circumstanțele vieții permit infantilului să–și exteriorizeze toată ura adunată. Când infantilii se descarcă de ură, când se pot răzbuna, aceștia se transformă într–un vulcan uman care erupe.

Dobândirea statutului de informator este una dintre circumstanțele/opportunitățile favorabile infantililor de a se descărca de ura adunată o viață de om și a se putea în sfârșit răzbuna pentru toate privațiunile unei vieți chinuite.

Pentru ei, acest lucru echivalează cu primirea unui cec în alb: în sfârșit pot să se exprime așa cum simt cu adevărat, să–și arate adevăratul caracter pe care îl au și să se răzbune pe toți oamenii de calitate pe care îi întâlnesc în calea lor. Iar ura din suflet, răzbunarea, se exprimă cel mai bine prin agresivitate, resentiment, sabotaj, bărfă, clevetire și invidie.

Ura și răzbunarea infantililor nu este orientată spre oricine. Infantilii aleg întotdeauna

să se descarce de ură, să distrugă un om capabil, inteligent, educat, etc., cineva care este mai bun decât infantilul din toate punctele de vedere.

Așa se face că infanții informatori, în deplină cunoștință de cauză, prin propria alegere, ajung să aibă dorința și voința de a face rău altui om. Această alegere însă are consecințe grave, deoarece infantilul rămâne fără protecția divină în fața atacului demonilor. Demonizarea completă și apariția invidiei sociopate/psihopate este apoi doar o chestiune de doar câteva luni de zile.

DORINȚA ȘI VOIȚA INFANTILULUI DE A FACE RĂU ALTUI OM = APARIȚIA INVIDIEI SOCIOPAT/PSIHOPATE, URĂ ASCUNSĂ = DEMONIZARE.

Infanții nativi deveniți informatori degenerază incredibil de rapid, prin împătımirea sufletului cu o invidie sociopată/psihopată, cronicizată. Pentru infanții, procesul demonizării și pierderea independenței personale este o mare surpriză.

Aproape că nu le vine să creadă că au ajuns posedați de duhuri ale răutății și că ei înșiși se transformă într-un duh al răutății.

În general infanții nativi nu au convingeri religioase ferme și neglijează legile morale. Pentru ei demonii pur și simpli nu există, sunt povești de speriat oamenii din Evul Mediu. Orbiți fiind de dorința lor de răzbunare, în „pasiunea” lor bolnavă de a distruge oamenii capabili, ei desconsideră complet consecințele care apar asupra lor înșiși. Se cred vicleni, perfizi, secreți, dar se trezesc brusc posedați demonic de stări și gânduri care înțeleg clar că nu le aparțin.

INFANTILISM PSIHIC NATIV = URĂ ACUMULATĂ = STATUT DE INFORMATOR = OBTINEREA „CECULUI ÎN ALB” = DORINȚA OBSESIVĂ DE A DISTRUGE UN OM CAPABIL + INVIDIE CRONICĂ SOCIOPAT/PSIHOPATĂ = DEMONIZARE = AUTODISTRUGERE PERSONALĂ + DISTRUGEREA VIEȚILOR APROPIAȚILOR.

Ulterior demonizării, prin invidie obsesivă și ură, ei se distrug pe sine, dar și pe toți cei din jurul lor. În doar câteva luni de zile oameni aparent normali și civilizați se transformă în semi-animale: atei, mândri, superiori, infatuați, desfrânați, lacomi, ariviști, vicleni, manipulatori, răi, invidioși, agresivi, jignitori, arțăgoși, certăreți, mincinoși, resentimentari, plini de ură, etc. Sufletește acești oameni decad complet, fac păcate grele care atrag după ele patimi de moarte ale sufletului. Sufletul acestor oameni devine mort, la fel ca și existența lor.

În aceste condiții devine foarte posibilă ipoteza conform căreia indivizii nativi infanți sunt anume identificați ca atare pe bază de profil psihologic și apoi atrași în rețelele serviciilor secrete. Ulterior unii sunt puși pe funcții de răspundere. Sunt manipulați și păcăliți, li se dau obiective umane, organizaționale sau economice pentru distrugere, trădare și sabotare.

Li se dă impresia importanței de sine și apoi sunt lăsați să degenereze/demonizeze iremediabil, să-și dezintegreze personalitatea și viața prin implozia internă a patimilor de moarte a sufletului. Un infantil demonizat nu-și distruge doar viața lui, ci și a tuturor celor din jurul lui.

În medie, în numai 10 ani de ură, un infantil poate distruge viețile a 5–6 oameni:

apropiații de familie, (frați, surori, părinți, proprii copii), vecinii și colegii de muncă. În același timp infanții sabotează și falimentează din interior grupe de muncă, proiecte, investiții, fluxuri financiare și informaționale, carierele oamenilor capabili, departamente, firme întregi.

Cum să distrugi viețile a sute de mii de oameni? Cum să distrugi un întreg popor din interior, fără să tragi un singur glonț? Simplu, atragi în rețelele interne de putere 200.000 indivizi nativ infanți, care sunt bolnavi de ură. În numai 2 ani de zile aceștia se demonizează complet și ulterior, încetul cu încetul, de-a lungul a 10 ani de zile, distrug viețile a 10 milioane de cetățeni. Pagubele economice, ecologice, agricole, educaționale, medicale, financiare și bancare implicite sunt de ordinul sutelor de miliarde de euro.

4.7.5. Manipularea Sistemului.

Când nu sunt mințiți prostește, infanții au chiar ei înșiși interesul să lase falsa impresie că sunt manipulați. Condiționările lor psihologice prevăd competiția de tip obsesiv, necesitatea războiului cu oamenii capabili, lupta lor înverșunată pentru a se răzbuna, dorința de a-și demonstra sieși pe orice cale că sunt mai buni decât oamenii normali. Prin definiție, structurile de informații și structurile constituționale de aplicare a legii (parlament, comisii juridice parlamentare, procuratură, poliție, judecătorie, avocatură, notariat) sunt locurile cele mai propice pentru ca un individ nativ infantil să-și poată manifesta pe deplin acoperit pornirea sociopată/psihopată personală pentru competiție și răzbunare. Nu este deci de mirare că toate aceste structuri sunt bine infestate de indivizi nativ infanți, complet demonizați: oameni aparent normali, educați și responsabili, care în realitate sunt sociopați periculoși obsedați după răzbunare.

Câți indivizi demonizați există în aceste structuri de forță ale unui stat? Monahul N. Steinhardt ne spunea că la nivelul întregii societăți 1 individ din 12 este un demonizat dispus la trădare șiucidere. Însă în organizațiile economice tip corporație și în instituțiile importante ale statului numărul acesta este mult mai mare. Este posibil ca în cadrul Sistemului statal (oficial și paralel) la fiecare 12 indivizi să avem 3 sau 4 indivizi demonizați. Adică din 12 oameni, 3-5 indivizi sunt în mod conștient și premeditat soldații de luptă ai demonilor. Aceștia fie își primesc direct mental de la demoni ordinele și indicațiile, fie acționează personal în numele unei identități personale demonice.

Pentru infanții se aplică foarte bine zicala militărească „dacă-i ordin, cu plăcere!”. Pe principiul „zi ca ei, dar fă ca tine”, infanții au inteligența și impostura de a se declara executanții ordinelor primite, colegi și camarazi de nădejde, în realitate ei urmărind într-un mod sociopat/psihopat distrugerea completă a țintelor vizate.

Pentru infanții demonizați, distrugerea unui om (sabotarea, terorizarea, falimentarea, intoxicarea, trădarea) le produce o stare de bine, de plăcere, de bucurie sufletească.

Așa se face că de multe ori infanții văd în statutul de informator ocazia ideală pentru a-și putea declanșa propriul război demonic ascuns contra oamenilor capabili.

Deși oficial ei muncesc pentru instituție, în realitate își îndeplinesc propria agendă revanșardă, criminală. Pe de o parte ei par că „înghit” prostiile și minciunile instituționale servite, se prefac că pot fi folosiți precum cârpele, dar pe de altă parte

sunt vicleni, urmăresc să manipuleze chiar ei structura de informație, cu scopul de a–și distruge țintele.

Există o subtilitate deosebită în joaca de–a informatorul (ofițerul) al unui infantil. La momentul în care li se face propunerea de a deveni informatori sau cadre, majoritatea infantililor nu mai sunt demult doar niște oameni simpli. Când intră într–o structură de intelligence, mulți infantilii sunt deja mai mult sau mai puțin demonizați.

Dacă la momentul recrutării nu sunt complet demonizați, în scurt timp chiar asta fac, așa cum am văzut în paragrafele anterioare. Alții însă sunt „preluați” în grija specială a rețelei de demonizați ascunși din cadrul serviciilor secrete și puși să execute misiuni care vor duce la demonizarea lor rapidă și ireversibilă.

În cazul infantililor din serviciile secrete avem deci două situații.

4.7.5.a. În cazul infantililor deja demonizați, ceea ce ofițerii coordonatori nu cunosc este informația esențială că la momentul recrutării indivizilor infantilii, de obicei aceștia deja nu–și mai aparțin, ci cu bună știință execută mental ordinele unui demon situat în câmpul lor biofizic.

În acest caz de posesie demonică biofizică, informatorul este „ghidat” direct de către un demon, prin gândurile pe care i le transmite acesta direct mental. Individul posedat demonic primește direct în minte gânduri cu instrucțiuni, informații și planificări, de genul: „Individul X a fost în locul..... și a vorbit cu individul Y următoarele lucruri”, sau „Azi trebuie să mergi în locul X și să faci treaba.....”, sau „Azi trebuie să avansezi cu planificarea de ucidere pentru țintele X, Y, Z”.

Așa se face că acești oameni știu foarte multe lucruri confidențiale sau chiar secrete, despre toți oamenii cu care au de a face. Nivelul lor de cunoaștere și informare este în realitate cu mult deasupra poziției lor oficiale deținute în cadrul agenției. Nu este deci de mirare că astfel de informatori aparent banali cunosc tot ce se petrece în agenție și sunt foarte subtili în a subordona resursele agenției pentru interesele demonului care îi controlează.

Dar mai există o posibilitate. Acești indivizi pot fi nu doar „posedați” biofizic de demoni, ci chiar mai rău, se poate foarte bine ca însuși identitatea lor spirituală (Sinele spiritual, Ființa) să fie una demonică. Ființa, voința și identitatea acestor ne–oameni este complet convertită într–una demonică, specifică demonilor adevărați netrupești. Când un infantil devine informator, nu ofițerul coordonator se folosește de infantil, ci în realitate infantilul demonizat se folosește și de ofițerul coordonator și de întreaga structură de informații. Odată intrat în „sistem”, odată primit „cecul în alb”, odată cu accesul la informații personale sensibile, răul din infantil se poate dezlănțui în voie pentru îndeplinirea propriei agende de ucidere.

Uneori instituțiile în care ei activează au același interes ca demonizații ascunși, dar de multe ori interesele lor sunt divergente. Prin infantilii posedați demonic sau „converțiți demonic”, demonii pot de fapt ajunge să se folosească de toate resursele sistemului statal, pentru a–și îndeplini scopurile de ucidere și agenda lor demonică pe termen lung. Și întotdeauna infantilul și demonul din informatorul infantil manipulează și se folosește de oricine pentru a–și îndeplini scopurile.

Abordările pot fi complet diferite. În timp ce ofițerul coordonator și instituția pot fi interesați de individul X pentru a afla informații cu scop de manipulare, anticipare și

prevenire, de obicei scopul infantilului pentru ținta X este unul demonic, de terminare profesională și familială, de ucidere biologică.

Infantilul se va folosi întotdeauna de informațiile din „sistem“, pentru a-și putea crea o planificare de ucidere a țintei X pe termen lung. Uciderea o va face el, sau va intoxica structura de informații, pentru ca alții să-l ucidă pe individul X. Uciderea unei ținte X este specifică tuturor indivizilor degenerați nativ infanțili.

Infanțilii demonizați nu se ocupă cu „joaca“ de intelligence: analiza, anticiparea, monitorizarea, înregistrarea, șantajarea, coruperea, extorcarea, anticiparea, decredibilizarea, manipularea, păcălirea, atragerea, etc., a unei ținte X. Pentru demonizații care se respectă, aceste activități sunt simple glumițe de „intelligence“, bune doar pentru naivii care cred în prostiile organizaționale.

Preocuparea și scopul primordial al demonizațiilor infanțili este uciderea fizică a țintei X vizate, prin orice mijloace posibile: stress psihic, sabotaj alimentar, șantaj, înscenări juridice, sabotaj, trădare, otrăvire chimică, agresivitate verbală și emoțională, atragerea spre fapte amorale, decredibilizare profesională, etc.

Preocupările secundare ale demonizațiilor infanțili țin de „uciderea“ psihică, familială, socială, financiară, profesională a țintei X vizate. Eiucid în timp, cu picătura, zi după zi și an după an. Se folosesc pentru acest scop de toate informațiile posibile ale structurii de informație, agresiune psihică și de limbaj, sabotarea tuturor inițiativelor, clevetire, ruperea legăturii cu familia și Dumnezeu, sabotaj alimentar, otrăvire voluntară cu toxine alimentare, trădare ordinară, provocarea epuizării și oboselii cronice, influențarea gândirii/mentalității, etc. Infanțilii sunt atât de pricepuți în a-și ucide pe ascuns țintele, încât dacă mai au și avantajul statutului de informator sau ofițer de informații, menținerea în viață a țintei X mai mult de 2–3 ani este o minune dumnezeiască.

INDIVIDUL INFANTIL DEVINE INFORMATOR = RĂUL DIN INDIVIDUL INFANTIL MANIPULEAZĂ ÎNTREAGA STRUCTURĂ DE INFORMAȚII.

Deci întotdeauna (subliniez întotdeauna) când un individ infantil este atras într-o structură de informații, el se va folosi de această oportunitate pentru a-și îndeplini agenda personală secretă de ucidere a țintelor luate în colimator de demonul din el. Coordonați sau nu, demonizații se vor folosi de toate resursele Sistemului, pentru a realiza aceste scopuri.

Concepția generală despre demonizații din instituțiile guvernamentale este corectă, dar incompletă. Demonizați pot fi nu doar șefii care se adună periodic să practice ritualuri babiloniene bizare, ci și angajații simpli, cei aparent fără mare putere, oameni care par normali și la locul lor.

Realitatea crudă este că demonizații nativ infanțili sunt infiltrați la toate eșaloanele de putere ale instituțiilor militarizate și guvernamentale și din aceste poziții își urmăresc cu înverșunare propria agendă de sabotare și/sau ucidere a oamenilor capabili, sabotarea și distrugerea întregii societății.

4.7.5.b. În orice agenție de informații există o rețea ascunsă de indivizi care s-au demonizat și care execută ordinele acestei rețele. În acest caz este dificil de aflat

pentru cine mai lucrează acest individ: pentru propria agendă demonică, pentru obiectivele oficiale ale instituției, sau pentru scopurile trasate de șefi demonizați. Coordonatorii demonizați ai infantililor se folosesc de ei în primul rând pentru protecția internă a rețelei demonizaților, pentru a distruge indivizi și ținte din interiorul propriilor agenții de informații.

Sunt vizați pentru „ucidere” de către infantilii demonizați ofițerii inteligenți, capabili, patrioți, naționaliști, care au principii morale, cu credință în Dumnezeu. Sunt în special vizați aceia care încep să gândească cu propriul lor creier, care înțeleg că instituția în care muncesc a fost deturnată de la scopurile ei declarate, sau care doresc să identifice și expună public întreaga rețea ascunsă a demonizaților.

În acest caz „uciderea” infantililor pot fi fizice, morale sau profesionale. Ca și în mediul civil, infantilii demonizați sunt experți în a „ucide” carierele profesioniștilor din intelligence, printr-o combinație toxică de: decredibilizare, înscenarea unei trădări, înscenarea coruperii pentru bani sau pentru avantaje sexuale, acuze de încălcarea legii sau a statutului profesional, evaluarea tendențios–negativistă a activității desfășurate, plantare de false dovezi, trădare în timpul unor misiuni periculoase, stress psihic neîncetat, agresivitate psihică, trimiterea în misiuni sinucigașe cu probabilitate zero de supraviețuire, practici oculte satanice, amenințare directă ordinară a familiei, atragerea în implicarea în dosare politice, atragerea în implicarea în scandaluri de presă, atragerea în asociere cu activități infracționale interlope, etc.

Dar surpriză, infantilii demonizați din interiorul structurilor de intelligence nu au viață lungă. Coordonatorii acestor demonizați sunt imperativ preocupați să scape de ei în timp util. Adevărul este că infantilii demonizați sunt și ei manipulați, înșelați, percepuți și tratați precum cârpele nefolositoare de unică folosință, de care te folosești și pe care apoi le arunci.

Deoarece se ocupă de „dosare” (misiuni de sabotaj, trădare, ucidere și decredibilizare) deosebit de sensibile, de nivel „critic” și sunt automat luați sub supraveghere informativă de către alte agenții, pentru a nu ajunge să deconspire întreaga rețea a demonizaților dintr-o agenție, de obicei infantilii demonizați din intelligence mor subit prin accidente sau cancer galopant.

4.8. DEGENERAREA PRIN MÂNDRIE ȘI DESFRÂNARE.

De la bun început trebuie făcută precizarea că în textele duhovnicești termenul „desfrânare” înseamnă acceptul gândirii de a primi și urma orice gând de sugestie a unei patimi. Desfrânare cu mintea facem ori de câte ori acceptăm dialogul gândurilor și nu ne ținem mintea lipită la dialogul cu Dumnezeu, prin rugăciune.

Conform învățăturilor Mântuitorului Iisus Hristos, faci „desfrânare” ori de câte ori accepți și urmezi gânduri de lăcomie alimentară, iubire de bani, mânie, orgoliu, mărire de sine (slavă deșartă), reverie, îndreptățire de sine, ceartă mentală, etc.

Desfrânarea minții cu gândurile de patimă înseamnă efectiv o „împreunare” a minții umane cu „mintea” demonului care ți-a trimis gândul. În acest caz mintea omului nu mai este unificată și lipită de slava lui Dumnezeu, ci este asociată și se coboară în adâncul gândirii demonice. Rezultatul acestei „împreunări” sunt păcatele și starea de împătimitire/„împreunare” a păcatului cu sufletul, mintea și trupul omului.

4.8.1. Definirea desfrânării ca patimă sexuală a minții.

Arhimandritul Ioanichie Bălan (de la Mănăstirea Sihăstria) ne spunea cu bună dreptate că desfrânarea este în mod esențial o patimă a minții și a inimii, spre deosebire de toate celelalte patimi, care încep ca boli ale sufletului și apoi cuprind mintea și trupul. Deci când vorbim de desfrânare vorbim de fapt despre desfrânarea minții.

Când spunem patimi ne referim de fapt la calități și însușiri ale sufletului omului primordial adamic, existente în sufletul oamenilor primordiali, care însă au fost pervertite prin căderea oamenilor și acțiunea duhurilor răutății.

Deși inițial sunt calități ale sufletului, menite să asigure legătura omului cu Dumnezeu, orgoliul, mânia sau dorința de plăcere devin patimi ale sufletului în momentul în care acestea sunt folosite și subordonate mândriei, autonomiei și slavei de sine.

În sufletul omului adamic nu exista nicio calitate sau însușire a sufletului care să aibă legătură cu un instinct sexual. Abia după căderea omului adamic a apărut la om instinctul sexual și dorința de a avea urmași prin plăcere și pasiune trupească. Dar de la dorința de a avea urmași, prin dorința de plăcere, prin acțiunea demonilor curviei și preacurviei s-a ajuns la abuzul activității sexuale și la împătımirea minții cu dorința și voința pentru plăcere trupească. Această dorință și voință pentru plăcere trupească care ajunge să posede mintea omului se numește patima desfrânării.

4.8.2. Există mai multe forme ale desfrânării:

- doar cu mintea/gândul prin simpla dorință la vederea unei persoane/imagini (curvie sau prea-curvie);
- cu mintea și/sau propriul trup (malahia);
- cu mintea și/sau trupul între persoane de sex opus care nu sunt căsătorite religios (curvia);
- cu mintea și/sau trupul între persoane de sex opus, dintre care cel puțin una este căsătorită religios cu un alt partener (prea-curvia, adulterul);
- incestul între frate/frați și soră/surori (păcat grav surprinzător de răspândit în zona rurală peste tot în România);
- prea-curvia femeii realizată cu cumnatul: cu prietenul, logodnicul sau soțul unei surori;
- prea-curvia bărbatului realizată cu cumnata: cu prietena, logodnica sau soția unui frate;
- prea-curvia realizată cu unul dintre nașii de cununie sau botez al copilului;
- incestul dintre un părinte cu propriul copil/copiii (de același sex sau diferit);
- vinderea trupului pentru bani (pornografia, prostituția);
- cu mintea și/sau trupul fără implicare sentimentală și fără discernământ, cu o serie de parteneri (curvia, prea-curvia, promiscuitatea);
- cu mintea și/sau trupul între persoane de același sex (sodomia);
- cu mintea și/sau trupul între om și animale (bestialitatea).

Așa cum bine se știe, păcatul desfrânării apare nu doar în cazul săvârșirii unui act fizic/trupesc, ci de mult mai multe ori la nivelul minții, prin poftă și imaginație. Iată ce ne spunea în acest sens Mântuitorul cu privire la păcatul preacurviei (adulterului):

„Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu săvârșești adulter“.

Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui.“

(în Sf.Evanghelie după Matei, capitolul 5, paragrafele 27,28)

Ca și sora ei invidia, societățile moderne sunt atât de profund afectate de această boală a desfrânării, încât putem vorbi de o adevărată pandemie a patimii desfrânării. Să luăm de exemplu preacurvia, care este o formă gravă de desfrânare. Statisticile arată că în special în organizațiile economice private și în unitățile medicale (spitale, policlinici) preacurvia este generalizată. Nu preacurvește numai cine nu se „califică“ fizic și cine nu vrea, din considerente morale și religioase.

Însă prea-curvia este un păcat mare în fața lui Dumnezeu, care se pedepsește foarte aspru încă din vechime. Conform legii Vechiului Testament, erau omorâți partenerii care săvârșeau adulterul (preacurvia). Erau uciși ambii parteneri care săvârșeau preacurvia, chiar dacă numai unul dintre ei era căsătorit.

În legea Nouului Testament nu se mai omoară trupul, dar este lăsat să „moară“ sufletul. De aceea preacurvia este considerată păcat de moarte al sufletului, adică un păcat care duce la moartea sufletului și osândirea lui la muncile veșnice.

Preacurvia este nu numai o formă de a face rău partenerului de căsătorie, dar este și o formă de exprimare a mândriei, desconsiderării și neascultării de Dumnezeu. De obicei în familia unde apare preacurvia Harul Sfântului Duh se retrage, lăsând familia respectivă în bătaia de joc a răutăților demonilor.

De aceea, în urma preacurviei, în aceste familii apar inevitabil certurile, mâniile, neînțelegerile, pierderile de bani și de obiecte, pierderea locului de muncă, bolile copiilor, accidentele casnice, furturile, pierderile de bani, nedreptățile, etc.

4.8.3. Cauze ale desfrânării.

Practica monahală și bisericească spune că există câteva motive principale pentru care Dumnezeu permite ca asupra omului să vină o puternică ispită a desfrânării, adică un atac demonic care nu are legătură cu pofta sau instinctul natural sexual al organismului.

Aceste cauze sunt următoarele: omul lucrează slava deșartă (implicit mândria), omul lucrează mărirea de sine, omul lucrează cleветirea și judecarea aproapelui, omul lucrează lăcomia pântecelui.

4.8.3.a. Cauza principală a desfrânării este mândria.

Omul mândru este sigur pe sine, autonom, nepăsător la consecințele actelor sale, orgolios, lipsit de credință.

Desfrânarea alături de invidie și lipsă de credință sunt cele trei mari păcate în care este lăsat să cadă omul mândru și autonom, care consideră că nu are nevoie de Dumnezeu. Omul mândru nu mai are nevoie de Dumnezeu, trăiește în nepăsare și are „libertatea“ de a face ceea ce dorește cu mintea și trupul său. Prin păcate și desfrânare există inclusiv o nuanță de revoltă și rebeliune ostentative ale omului mândru, care-l înfruntă astfel pe Dumnezeu.

De aceea pentru oamenii care sunt bolnavi sufletește de mândrie și slavă deșartă desfrânarea este o normalitate a „libertății”, dar și o modalitate concretă de a—L înfrunta pe Dumnezeu.

O altă sursă a desfrânării este deznădejdea, ca stare de abandon a sufletului și a minții la care a ajuns omul care și-a pierdut pocăința, iertarea, speranța, nădejdea și credința în Dumnezeu. Omului ajuns la deznădejde nu—i mai pasă de nimeni și de nimic, nici de ceea ce face, nici de ceea ce spune. El se consideră deja pierdut, consideră că Dumnezeu l—a abandonat, deci un păcat în plus sau în minus nu mai are nicio relevanță. O preacurvie mică este deja un păcat care nu mai are niciun efect în balanța păcatelor deja comise.

4.8.3.b. La fel ca la oricare altă patimă, o cauză fundamentală a desfrânării este activarea slavei deșarte și a libidoului demonic pe care aceasta îl produce.

Chiar dacă patima desfrânării este a minții, prin ea se activează și slava deșartă, care este în primul rând o patimă a sufletului. Deci odată cu actul sexual și plăcerea trupească, undeva în fundal, ascunsă, apare și o plăcere demonică prin care se satisface patima slavei deșarte.

Omul care desfrânează se simte bine nu doar trupește, ci și sufletește: se simte puternic, simte că posedă și controlează altă ființă, simte mărire de sine, mândrie, superioritate, slavă deșartă. Toate aceste trăiri sunt în plus față de trăirea simplă a plăcerii trupești.

Ele sunt specifice nu desfrânării, ci patimii slavei deșarte. În urma trăirii acestor stări sufletești demonic—de mărire de sine, patima slavei deșarte eliberează în psihicul omului un libido psihic, un fel de energie psihică, pe care sistemul psihic al omului îl poate folosi pentru susținerea funcționării structurilor psihice fundamentale.

MÂNDRIE + DEZNĂDEJDE = DESFRÂNAREA MINȚII ȘI TRUPULUI = ACTIVAREA SLAVEI DEȘARTE = GENERAREA DE LIBIDO PSIHIC DEMONIC = ENERGIE PSIHICĂ DE NATURĂ DEMONICĂ PENTRU SUSȚINEREA EULUI/SISTEMULUI CONȘTIINȚEI.

Poate părea ciudat, dar în realitate foarte mulți oameni sunt de fapt condiționați psihic să desfrâneze, tocmai pentru ca psihicul lor să—și procure pe o cale indirectă (prin slava deșartă) energia psihică de care au nevoie. Este cazul clasic al oamenilor maturi, dar cu psihic nativ infantil (sau cu psihic normal dar infantilizați), care au un neîncetat deficit de energie psihică pentru a funcționa la parametrii ceruți de responsabilitățile unui om matur.

Este adevărat că această energie psihică înseamnă a alimenta psihicul uman cu energie demonică, de natură inflaționistă și generatoare de boli psihice. Este ca și cum ai alimenta motorul unei banale mașini cu cel mai puternic kerosen destinat avioanelor militare. Versiunea cealaltă, adică nealimentarea sistemului psihic cu libido demonic obținut prin desfrânare înseamnă pentru om o stare de naturalețe, ceva infantilism, pierderea visurilor de mărire socială și profesională.

Pentru mulți oameni renunțarea la visele de mărire este considerată ca imposibilă și în consecință persistă în nebunia desfrânării (de obicei preacurvie) și finanțării demonice a sistemului psihic.

4.8.4. Consecințe ale desfrânării.

4.8.4.a. Cel mai important efect al desfrânării este pierderea Harului Sfântului Duh.

Toate formele desfrânării sunt păcate de moarte ale sufletului, adică pentru săvârșirea lor omul pierde Harul Sfântului Duh și se cufundă din ce în ce mai mult în negura uitării de Dumnezeu.

Prin acest păcat greu omul pierde ostenele depuse pentru a primi Harul: post, rugăciune, trezvia minții, milostenie, etc.

4.8.4.b. Dependența de libido psihic narcotizant.

O consecință a desfrânării este cea legată de patima mâniei și obținerea pentru psihic de la mânie a unui libido narcotizant. Această dependență este posibilă deoarece pentru omul desfrânat patima mâniei este o necesitate psihologică.

PĂCATE, PROSTII = LIPSĂ DE POCĂINȚĂ = DEPENDENȚA DE LIBIDO NARCOTIZANT = DORINȚA ȘI VOIȚA PENTRU DESFRÂNARE + DORINȚA ȘI VOIȚA PENTRU MÂNIE.

Foarte mulți oameni sunt dependenți de acest libido narcotizant demonic, pentru a-și „anestezia” psihicul încărcat de păcatele și prostiile făcute în timpul vieții, din desfrânare și alte păcate care muștră conștiința.

Omul care nu are pocăință și refuză să-și privească în față propriile păcate, care nu se smerește în fața lui Dumnezeu și nu-și cere iertare pentru păcatele făcute, cu conștiința încărcată de patimi, ajunge la deznădejde și la dependența de libido demonic narcotizant. În acest mod, în „nebulia” sa omul fuge de el însuși, de conștiința propriilor păcate comise.

4.8.4.c. Afectarea creierului și bolile psihice.

Deoarece este o patimă a minții/gândirii, desfrânarea are cele mai grave efecte nu asupra trupului sau sufletului, ci asupra creierului. Efectele desfrânării asupra creierului nu sunt legate de o stare de „posedare” sau „îndrăcire” directă, care să creeze crize demonice cu caracter psihotic ostentativ. Efectele negative ale desfrânării asupra creierului și psihicului se datorează problemelor neurologice și/sau perturbării funcționării psihice.

În primul rând, desfrânarea distruge creierul la nivel neurologic, celular. Există numeroase studii științifice neurologice care arată faptul că în urma comportamentelor de tipul desfrânării creierul pierde un număr considerabil de celule nervoase. În timp celulele nervoase pierdute nu mai pot fi înlocuite și în acest mod pot apărea disfuncții/tulburări neurologice ale creierului dintre cele mai diverse: dureri de cap, depresie, epilepsie, infarct cerebral ischemic, boala Parkinson, scleroză multiplă, demență, tumori, etc.

În general desfrânarea aduce omului nervozitate, iritabilitate, agresivitate psihică, stare de neîncetată nemulțumire, căutarea de motive pentru ceartă, jignirea celor din jur, deznădejde, expresia de ură a ochilor și feței.

În al doilea rând, desfrânarea produce obligatoriu boli psihice. Practic, nu există om la

care desfrânarea să nu se plătească prin apariția unei forme oarecare de suferință psihică. Plata desfrânării prin boli psihice și suferință psihică este atât de mare încât oamenii, dacă ar ști ce îi așteaptă după cele câteva minute de plăcere, nu ar mai îndrăzni nici măcar să se gândească la a mai desfrâna.

Dintre formele de desfrânare preacurvia, sodomia și bestialitatea sunt cel mai puternic pedepsite prin boli psihice cu o componentă înfricoșătoare de suferință și durere psihică. Nu există om care să preacurvească și să nu-și primească plata faptei sale printr-o formă de nevroză sau psihoză.

Plata celor care săvârșesc preacurvie este foarte severă. În scurt timp după săvârșirea faptei, acești oameni practic se autodistrug psihic printr-o combinație de boli psihice grave, dintre care nu lipsesc nevroza isterică, psihoză paranoidă și/sau o formă de schizofrenie.

Acestea sunt boli psihice grave, generatoare de puternică suferință/durere psihică, cu consecințe multiple: stare de durere sufletească sfâșietoare, alienare față de propria persoană, neacceptarea propriilor fapte (iresponsabilitate), infantilism dobândit (regresia psihicului la un stadiu infantil), sentimente de vinovăție și rușine (refulate), alienare față de societate, pierderea parțială sau totală a contactului cu realitatea, perceperea realității și a oamenilor prin prisma propriilor percepții agresiv-negative, dezvoltarea unor scenarii conspiraționiste în care apropiații îi vor răul, crize explozive de mânie, crize de isterie, tulburare de identitate, iritabilitate și nemulțumire, pierderi de memorie, nerespectarea uzanțelor de conduită socială elementară, pierderea atenției și a capacității de concentrare, labilitate emoțională, nervozitate, reverie morbidă, negativism obsesiv, țâfnă morbidă, agresivitate fizică și psihică, etc.

În urma crizelor, agresiunilor, isteriilor și nemulțumirilor exprimate zgomotos, omul bolnav de nevroză isterică își pierde dragostea, respectul și aprecierea apropiaților. În timp devine un om evitat, respins, izolat.

Revenirea la normalitate și depășirea stărilor de durere psihică are loc în timp. În multe cazuri, este nevoie de minim 4–5 ani pentru ca un om să-și revină dintr-o „banală” nevroză declanșată de desfrânare. Sunt ani de durere sfâșietoare, crize de isterie, certuri nesfârșite, pierderea relațiilor familiale și sociale, etc.

Consecințele bolilor psihice pe care le declanșează desfrânarea (și în special preacurvia) sunt tot atâtea avertismente că această patimă are consecințe de lungă durată, uneori ireversibile, din toate punctele de vedere: neurologic, social, familial, profesional.

4.8.4.d. Prea-curvia este singurul motiv permis de Dumnezeu pentru separare, pentru divorțul persoanelor cununate religios.

Este știut faptul că în fața lui Dumnezeu nu există niciun motiv de divorț, cu o singură excepție: desfrânarea (este preacurvie, chiar dacă un singur partener este cunutat religios cu o altă persoană).

În *Sf.Evanghelie după Matei* (capitolul 5, versetul 32), Mântuitorul Iisus Hristos ne dă următoarea poruncă:

„Eu însă vă spun vouă: Că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, o face să săvârșească adulter și cine va lua pe cea lăsată săvârșește

adulter.”

Este o învățătură grea aceasta, așa este cum spun ucenicii în altă parte :

„Greu este cuvântul acesta! Cine poate să-l asculte?”

(în Sf.Evanghelie după Ioan, cap.6, în versetul 60)

Este simplu de constatat faptul că multe separări au loc fără realizarea acestei pricini acceptate de către Dumnezeu. Ulterior oamenii separați fără pricină de preacurvie se căsătoresc cu altcineva. Rezultatul este o preacurvie continuă, păcate peste păcate. Într-adevăr, există foarte multe motive pe care noi le considerăm justificate pentru separare, dar toate acestea nu sunt justificate și pentru Dumnezeu. Nu degeaba ucenicii, auzind multe dintre învățăturile Sale, au spus: *„Greu este cuvântul acesta!”*. Trebuie luat seama că aceasta este porunca Mântuitorului Iisus Hristos, alta în locul ei nu ni s-a dat.

4.9. DEGENERAREA TREPTATĂ PRIN FAPTE, GÂNDIRE ȘI VORBIRE NEGATIVE.

Degenerarea sufletului uman are loc treptat dar sigur prin nepăsarea vizavi la faptele, gândirea și vorbirea pe care le are omul. Într-o singură zi un om obișnuit are câteva zeci de mii de gânduri, rostește câteva mii de cuvinte și face zeci de acțiuni. Toată această cantitate și calitate de fapte, gânduri și cuvinte rostite au un efect asupra sufletului uman.

4.9.1. Degenerarea prin păcatele făcute cu fapta, datorită stressului, autocompătimirii de sine, deprinderilor, nepăsării. Degenerarea datorită faptelor comise din autocompătimitoare, pentru a ne elibera de stress.

Nu este nicio surpriză faptul că majoritatea oamenilor își trăiesc viața într-un stress continuu, peste nivelul general al psihicului de a face față acestui stress.

Pentru un om obișnuit, sursele continue de stress pot fi nenumărate, printre care menționez aici câteva: realizarea competenței a îndatoririlor la serviciu, transportul zilnic spre serviciu, lipsa banilor, aprovizionarea cu mâncare, gătitul și prepararea mâncării, păstrarea curățeniei în casă, realizarea de reparații și îmbunătățiri la casă, achiziția de bunuri de folosință îndelungată, creditele care trebuiesc plătite, sănătatea și educația copiilor, apariția bolilor și accidentelor neprevăzute, organizarea vacanțelor, îngrijirea și ajutorarea părinților vârstnici, relațiile interumane de la locul de muncă, relațiile familiale, clima și variațiile majore de temperatură, tratamentul unei boli cronice, aprovizionarea cu medicamente, pierderea recoltelor, pierderea serviciului, amenințările teroriste, amenințările de război, dependența de infrastructura tehnică, monitorizările ilegale ale activității pe internet și a convorbirilor telefonice, persecuțiile și abuzurile juridice, etc,

În urma ispitirii „de stânga” apare și se menține starea de stress psihic. Sunt zeci de cărți care descriu factorii emoționali, alimentari, psihici și hormonalii care duc la apariția și permanentizarea stării de stress. Din câte se cunoaște, activarea mecanismului de stress „încremenire–fugi–luptă” are loc în special datorită

hormonilor de stress din hipotalamus și din glanda denumită „locus ceruleus“. Un efect important al stress-ului este slăbirea voinței individului, în toate aspectele. Iată de ce starea de stress este foarte dorită de demoni, în acest mod voința individului atacat neputând să facă față atacului gândurilor demonice. Slăbirea voinței indivizilor este și un scop nedeclarat al oricărei organizații care dorește să-și creeze instrumente docile, gata să absoarbă fără opoziție orice „adevăr“ organizațional.

Alte efecte ale stress-ului sunt agitația inutilă, îngrășarea (prin cortizol), atitudinea războinică, atitudinea de luptă contra oamenilor, atitudinea agresivă protectoare, cu scop de anticipare a agresivității celorlalți (care agresivitate nu există). Toate aceste surse de stress și oboseală psihică au însă de obicei și un cost ascuns: apariția autocompătimirii de sine, care la rândul ei duce la nepăsare și trândăvie. Iar de la acestea la căderea în păcate nu mai este decât un pas.

Realitatea este că viața fiecăruia dintre noi este ca „din întâmplare“ astfel organizată, încât ne depășește cu mult în ceea ce privește capacitatea noastră de rezistență fizică și psihică.

Pentru marea majoritate a oamenilor osteneala, efortul, munca și stressul sunt cu mult peste nivelul a ceea ce pot oamenii să îndure. Iar acest efort supra-omenesc este depus pentru obținerea unor venituri cu mult mai mici decât necesarul unei minime vieți decente.

Mai mult, se pare că indiferent ce ar face oamenii această stare va rămâne la fel, nu se va mișca nimic din raportul stressului inuman și veniturile insuficiente. Există deci în viața oamenilor un evident dezechilibru, constant și neîncetat, care duce pe om inevitabil la îndatorare, exploatare, stress, lipsuri, oboseală, moarte prematură. Consecința acestui blocaj și al acestui dezechilibru neîncetat existent în viața oamenilor este abandonul de sine, autocompătimirea de sine. Prin autocompătimirea de sine omul se plânge pe sine, se îndreptățește pe sine să se descarce de stressul acumulat prin săvârșirea de păcate, mai mult sau mai puțin grave.

STESS PSIHIC MAJOR = AUTOCOMPĂTIMIREA DE SINE = ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE = ACCEPTAREA CA NORMALITATE A UNOR PĂCATE = NEPĂSARE ȘI TRÂNDĂVIE = COMITEREA PERMANENTĂ DE PĂCATE PENTRU DESCĂRCAREA PSIHICĂ A STRESSULUI ACUMULAT = STRICAREA SUFLETULUI = DEGENERARE.

Orice păcat cu fapta este bun pentru a elibera psihicul încărcat de stress, precum: consumul cronic de alcool, aventurile erotice (curvia și preacurvia), promiscuitatea sexuală, consumul cronic de alimente dulci (prăjituri, dulciuri, biscuiți, sucuri), practicarea jocurilor de noroc, condusul mașinilor cu viteză, actele de teribilism, exprimarea mâniei și răzbunarea, agresivitatea fizică și emoțională, căutarea voluntară de ceartă, shoppingul inutil, achizițiile pentru propria mărime de sine, etc.

Eliberarea omului de stress duce deci la păcate mai mari sau mai mici, care însă nu rămân fără efect la nivelul realității sufletului. Oricare ar fi păcatele, mai mari sau mai mici, pe termen mediu și lung duc inevitabil la „stricarea“ sufletului, la alienarea de sine, la degenerare.

4.9.2. Degenerarea treptată și demonizarea Sinelui, datorită faptelor de agresiune comise neîncetat, prin deprindere. De la lichea, la torționar. De la turnător, la monstru.

Experiența închisorilor politice comuniste ale anilor 1950 ne-a făcut să înțelegem faptul că prin degenerare omul poate ajunge ușor de la lichea, la statutul de ne-om, monstru, torționar, demon întrupat.

Foștii deținuți politici ne-au lăsat mărturii utile despre gardienii lor. La început unii dintre aceștia puteau fi „încadrați” ca fiind cel mult lichele, șmecheri, profitori, lacomi, ariviști sau carieriști. Puțini gardieni erau de la bun început sociopați cu porniri deucidere, majoritatea lor erau doar indivizi agresivi, semidocti și analfabeți, cărora le făcea plăcere să fie șefii a sute de intelectuali și licențiați. Adică un fel de șmecheri și golani plătiți din bugetul de stat.

Ulterior însă, treptat, odată ce s-au obișnuit să bată, exploateze, umilească și terorizeze deținuții, aceștia s-au alienat pe sine, devenind adevărați ne-oameni, bestii animalice, cărora le făcea plăcere să bată și săucidă. Rezultatul a fost previzibil: pe măsură ce bătăile și umilințele continuau, deținuții se apropiau de Dumnezeu, iar gardienii deveneau ei înșiși niște demoni în trup de om, adevărați sociopați cu porniri demonice.

Există o lege duhovnicească foarte clară: „cine bate în exterior, se bate pe sine la interior”. Cine comite acte de agresiune fizică în exterior, își deschide sufletul pentru posesia demonică și alienarea de sine. Cine se crede un dur și șmecher care poate să bată, umilească, abuzeze și terorizeze, va avea neplăcuta surpriză să se trezească posedat demonic și va avea senzația clară că este sclavul și sluga demonilor. În plus, va trăi stări de umilire și călcare în picioare a voinței lui și va asista cu groază, cu deplină conștiință, la propria sa devenire/transformare a identității sale de sine: dintr-una de om, la cea de demon.

Același proces îl suferă și indivizii care acceptă să devină turnătorii și delatorii propriilor familii, rude, colegi de muncă. La început toți aceștia sunt simpli oameni care au în suflet germenii urii de clasă, invidiei, dorinței de răzbunare, răutății, dorinței de parvenire, dorinței deucidere, lăcomiei și curviei. Deci nu, să nu fim naivi, nimeni nu devine un turnător din naivitate și patriotism, ci datorită existenței unor germeni sufletești ai răului. În racolarea turnătorilor exact acești germeni ai răului îi caută la oameni ofițerii de pe teren.

Cu toată răutatea lor ascunsă, la început nimănui nu-i place să-și vândă pe bani propria familie, rudele și colegii în mijlocul cărora a crescut și trăiește. Fiecare turnător suferă din orgoliu și se urăște pe sine că a ajuns în viață la cel mai de jos nivel uman posibil. Să ai bani, funcții și protecție juridică pentru că îți vinzi apropiații, ce poate fi mai josnic și mai umilitor pentru un om.

Dar cu timpul toate acestea trec și devin simple scrupule, mofturi existențiale inutile. Disconfortul psihic inițial dispare iar turnătorul se obișnuiește să-și facă meseria. Descoperă că prin noul statut are protecție pentru a-și împlini toate pornirile sale demonice, în sfârșit poate să-și crească germenii demonizării care stăteau înghețați. După ani de așteptare, acum poate nestingerit să invidieze, bârfească, urască, saboteze, mintă, clevească, agonisească, curvească, țipe, calomnieze, distruge, ucide.

Apoi, în numai 2–3 ani apare deja plăcerea și bucuria sociopată/psihopată de a vedea cum datorită lui cariere și vieți de oameni sunt afectate și definitiv distruse. Ce bucurie, ce plăcere. Turnătorul nostru deja gândește:

„Adică cum, te credeai mai deștept și mai capabil decât mine? Voiai funcție, voiai o viață normală? Tu erai din ăla care umblă cu cititul și treburile intelectuale? Credeai că așa merge, tu cu carieră, soție/soț, copiii deștepți și eu cu nimic? Tu cu copiii și eu cu nimic? Dar ce, eu sunt prost/proastă? Mă băiatule/păpușă, nu merge așa. Tu o să stai aici cu mine/noi, în troaca mediocrilor. Și vezi că dacă mă supăr ajungi și la închisoare și-ți arunc familia în stradă“.

Deci indivizii—demonizați nu apar așa, din neant. Cu toții pornesc de la acte mici și repetate, pe care le resimt cu claritate că sunt anormale, anti-sociale și contra propriei conștiințe. De la lichea, șmecherie, mic turnător, de acolo se pleacă. Apoi apare obișnuința și apoi plăcerea și bucuria sociopată/psihopată. Când după ani de zile se „trezesc“ demonizați, deja este prea târziu, ei înșiși sunt deja niște demoni în trup de om.

4.9.3. Degenerarea prin gândirea negativă și acceptarea miilor de gânduri dizarmonice zilnice.

În categoria factorilor de degenerare, o categorie importantă și distinctă o constituie gândurile. În urma acceptării acestor ispite și a gândirii negative care urmează, individul pierde Harul ocrotitor al Sfântului Duh, mintea sa devenind în scurt timp casa gândurilor și impulsurilor demonice.

Ispitele gândirii sunt în mare următoarele:

- gândul și starea de trândăvie;
- gândul și starea de nepăsare;
- gândul și starea de autocompătimire de sine;
- gândul de îndreptățire de sine;
- gândul de împrăștiere;
- gândul de slavă deșartă;
- gândul de răutate și intenția faptelor făcute cu răutate;
- ținerea de minte a răului;
- judecarea și evaluarea celorlalți din propria perspectivă, experiență și maturitate, astfel că „judecata“ făcută nu exprimă nicio realitate obiectivă, ci arată doar gradul de maturitate (în toate aspectele) a celui care face „judecata“;
- critica și nedreptățirea celor din jur;
- gânduri de bănuială și suspiciune asupra altor oameni;
- nemulțumiri sau starea de continuă nemulțumire, căutarea de pretexte de nemulțumire din orice și agresiunea psihică a oamenilor din jur cu aceste nemulțumiri inventate;
- preocuparea de a jigni și provoca, cu scopul de a crea discuții în contradictoriu, pentru ca apoi să ajungi la ceartă și situații conflictuale;
- interpretare negativă, voit tendențioasă a realității;
- analiza patimilor, defectelor, lipsurilor, păcatelor și slăbiciunilor celorlalți;

- raționalizarea propriilor mișcări, stări și progrese duhovnicești;
- confuzia de a identifica rațiunea cu mintea, în urma acestei confuzii apare raționalismul și raționalizarea vieții. Raționalismul se prezintă ca un adevărat handicap psihic în calea împlinirii depline a oamenilor în viață;
- gândirea tendențioasă: interpretarea negativă sau inversă a faptelor, acțiunilor, intențiilor și vorbelor celorlalți; de multe ori toate acestea sunt făcute nu din imposibilitatea discernerii adevărului, ci din rea intenție, răutate, invidie și ură;
- interpretarea negativă și denaturarea percepției realității, a situațiilor și contextelor de viață în care sunt implicați alți oameni, de multe ori toate acestea făcute nu din imposibilitatea discernerii adevărului, ci din rea intenție, răutate, invidie și ură;
- preocuparea mentală, „grija“ pentru ceilalți: ce gândesc, câți bani au, care le sunt intențiile, unde merg, ce fac acolo, ce spun acolo, cum se îmbracă, ce mașină au, ce job au, ce casă au, analiza scopurilor acțiunilor lor, etc. De multe ori această „grijă“ pentru ceilalți este însoțită de invidie, pizmă, oftică, ură, resentiment, dispreț.
- gândirea în termeni jignitori și vorbirea urâtă, jignitoare, cu folosirea deasă a unor termeni care au conotații profund negative: prost, tâmpit, nebun, idiot, proasta aia, nesimțita, curva, putoare, bou, handicapat, etc.

Există foarte mulți oameni respectabili în societatea noastră, care în spatele cuvintelor frumoase ascund o gândire foarte urâtă și jignitoare. Alții, mai nepăsători, verbalizează această gândire negativă jignitoare în discuțiile personale bârfitoare. Fenomenul este specific mai mult femeilor decât bărbaților. Bărbații sunt uluiți de răutatea în bârfă a unei femei pentru „prietena“ ei de muncă, cu care anterior avusese o discuție foarte politicoasă și agreabilă. Evident inclusiv niciun bărbat (și nicio ființă vie) nu scapă evaluării jignitoare a unei astfel de femei.

În special Sfântul Paisie Aghioritul ne-a lăsat povețe duhovnicești cu privire la importanța gândirii negative ca element de separare a omului de Dumnezeu. El ne învâța că degeaba ții posturile, faci milostenie, participi la slujbe și citești rugăciuni dacă îți lași mintea să aibă cugetări negative. Gândirea negativă anulează în fața lui Dumnezeu toate eforturile sufletești pe care le faci.

4.9.4. Degenerarea prin primirea/acceptarea în minte a miilor de gânduri zilnice de tipul „junk“: de grijă, negative, dizarmonice, de împrăștiere, etc.

Pentru mireni gândurile dizarmonice și de împrăștiere sunt o realitate zilnică continuă, o „avalanșă“ mentală care aparent nu poate fi oprită. Putem vorbi chiar de o teroare și o dictatură mentală a acestor gânduri care nu ne lasă nicio secundă de pauză.

Neurologii ne spun că în decursul unei zile, mintea unui om obișnuit este supusă unui adevărat „bombardament“ de peste 50.000 gânduri de tip „junk“: diverse, negative, dizarmonice, inutile, care îndeamnă omul spre patimi și răutate.

Nu este de glumă cu acest asediu mental. Din prima secundă când ne-am trezit și am deschis dimineața ochii, până în ultima secundă înainte să adormim seara, mintea noastră este încontinuu asaltată de aceste mii de gânduri inutile. Fiind neîncetat sub asediu mental, omul nu mai poate gândi ce dorește el, practic nu mai are nicio șansă să se adune pe sine, să stea de vorbă cu el însuși, cu Dumnezeu.

Aceste valuri neobosite de gânduri tip „junk“ care ne intră neîncetat în minte pot fi oprite, după ani de atenție, când ne-am format deprinderea de a avea paza minții și

starea de neîncetată prezență conștientă.

În general oamenii sunt nepăsători față de aceste mii de gânduri care le macină și consumă gândirea. Mulți cred că aceste gânduri de tip „junk“ sunt ale lor, că sunt create de propria gândire și de propriul creier. Aparent miile de gânduri care ne apar în minte sunt inofensive, dar această convingere este o naivitate periculoasă. Realitatea este că majoritatea gândurilor negative și dizarmonice care ne vin în minte fie provin dintr-o sursă externă (demoni, Lucifer), fie sunt gândurile acelei minți din noi care nu ne reprezintă de fapt propria noastră identitate.

Mintea umană nu este proiectată pentru a primi zilnic toate aceste mii de gânduri dizarmonice. Deoarece provin dintr-o sursă demonică, tolerarea și acceptarea acestor gânduri mărunte, diverse, dizarmonice, de împrăștiere, etc., are în timp un efect de degenerare asupra întregii ființe umane.

În urma acceptării și primirii miilor de gânduri aparent inofensive omul cade inevitabil în patimi sufletești, întreaga sa gândire se întunecă. Prin nepăsare și primirea lor, gândirea omului se face părtașă cu întreaga lor putere demonică. Prin primirea lor, tot conținutul otrăvitor pe care aceste gânduri îl conțin se descarcă în sufletul omului, care după un timp va manifesta el însuși, din sine, toate pornirile demonice posibile.

NEPĂSARE ȘI PRIMIREA ÎN MINTE A MIILOR DE GÂNDURI COTIDIENE APARENT INOFENSIVE, APARENT ALE NOASTRE = PRIMIREA ÎN MINEA NOASTRĂ A MII DE GÂNDURI DEMONICE CARE NU SUNT ALE NOASTRE (de sugestie, grijă, împrăștiere, negative, dizarmonice, poftă, patimi, răutate, invidie, ură, răzbunare, judecare, orgoliu, etc) = DEGENERAREA TREPTATĂ A SUFLETULUI ȘI MINȚII NOASTRE = DEZVOLTAREA UNEI IDENTITĂȚI DE SINE DEMONICE.

4.9.5. Degenerarea prin vorbirea negativă: bârfire, vorbire cu răutate, minciună premeditată, clevetire, defăimare, calomniere, jignire, comentare, critică, judecare, blestemare, etc.

În urma gândirii pătimase cu păcat apare și vorbirea pătimasă, care și ea are rolul de a accentua demonizarea omului. Avem astfel: bârfeala, vorbirea în deșert, clevetirea, critica, vorbirea negativă, judecarea celor din jur, vorbirea de rău, birfa, desconsiderarea, minciuna premeditată, omisiunea, nemulțumirile, resentimentul, descrierea tendențioasă a realității și a unor situații trecute, descrierea mincioasă a vorbelor altora, obsesia de a vorbi despre altcineva, faci mereu observații, vorbirea agresivă pătimasă, etc.

Sunt mai multe idei greșite cu privire la degenerarea prin vorbire.

În general se consideră că patima vorbirii negative este specifică femeilor. În realitate și bărbații bârfesc și clevetesc în „cantități“ asemănătoare. Diferența stă totuși în „calitatea“ vorbirii cu păcat. Dacă bărbații bârfesc ca un fapt divers oarecare, de obicei femeile care fac acest lucru sunt deosebit de pătimase și implicate.

A doua idee greșită este aceea că păcatul prin bârfire și clevetire este relativ redus, acceptabil și controlabil. În realitate păcatul bârfirii și clevetirii este unul cronic și foarte larg răspândit în societate. Practic nu există discuție între doi oameni care să nu includă și aspecte din categoria bârfire, dsconsiderare, judecare, calomniere, comentare, clevetire. Oriunde îți întorci privirea și orice discuție auzi, ea este inevitabil din această categorie a păcatului făcut prin vorbire.

O altă idee greșită este completa subestimare a capacității păcatului făcut prin vorbire de a produce degenerarea sufletului și alienarea de sine. Despre păcatul făcut prin vorbire ne-a avertizat inclusiv Mântuitorul Iisus Hristos, care ne-a avertizat că sufletul omului se poate „spurca” prin ceea ce vorbește.

„Iar cele ce ies din gură pornesc din inimă și acelea spurcă pe om.

Căci din inimă ies: gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtișaguri, mărturii mincinoase, hule.

Acestea sunt care spurcă pe om, dar a mânca cu mâini nespălate nu spurcă pe om.”
(în Sf.Evanghelie după Matei, cap.15:18–20)

Toate aceste forme de exprimare verbală a răutății sunt păcate făcute cu liber arbitru, din proprie alegere, care vor accelera și ele procesul deja început al degenerării.

Mântuitorul ne învață că vorbirea cu răutate, minciuna și clevetirea dezvăluie existența unui proces avansat de degenerare, a unui suflet care are deja porniri spreucidere, curvie, furt, delațiune, minciună, hulă. Păcatul cu liber arbitru al clevetirii se va adăuga degenerării deja existente, sporind și mai mult alienarea de sine și disponibilitatea de a face păcate tot mai mari și mai grave.

Nu trebuie să căutăm zeci de pilde și fapte care să ateste degenerarea și demonizarea oamenilor care împrăstie minciuna, calomniile, clevetirea și bârfirea. Acest lucru poate fi observat de fiecare dintre noi. Oricine poate recunoaște faptul că oamenii din jurul său, care se ocupă intens cu bârfa degenează în timp, se alienează pe sine, se înrăiesc, în timp devenind de nerecunoscut.

Nu cred să existe om cinstit, serios, corect și cu frică de Dumnezeu care să nu fi fost pe nedrept bârfit, calomniat, clevetit, săpat, trădat. Și nu există om care a făcut așa ceva și nu și-a primit imediat plata cuvenită, prin degenerare și alienare de sine. Din experiența personală, pot spune cu certitudine că toți aceia care au „muncit” serios la denigrarea mea publică au degenerat rapid și înfricoșător în răutate, prostie, preacurvie, invidie sociopată/psihopată, mânie, lăcomie, trădare.

Cine nu a observat pe tânăra și inteligenta colegă de muncă, amabilă și politicoasă, muncitoare și corectă, dar mare iubitoare de bârfire și vorbire de rău, care în decurs de numai 2–3 ani a ajuns de nerecunoscut prin curvii, sabotaje, trădări, invidie, lăcomie, răutate, trândăvie și ură. Realitatea înfricoșătoare este că peste tot, acasă sau în firme și organizații, datorită nepăsării și uitării lui Dumnezeu, oamenii degenează serios, datorită minciunilor premeditate, vorbirii de rău, clevetirii și bârfirii.

Concluzii la degenerarea prin fapte, gândire, vorbire negative.

Nu este de joacă cu faptele care înseamnă agresivitatea (fizică sau verbală) asupra altor oameni, consecințele pentru aceste fapte sunt înfricoșătoare.

Cine se ocupă în formă continuată cu agresivitatea fizică și cea verbală (prin minciună premeditată, clevetire, calomniere, blestemare, judecare, bârfire și vorbire de rău), efectiv se încadrează de unul singur ca protagonist într-un spectacol „reality show” de groază. Plata pentru aceste păcate comise cu liber arbitru este cu adevărat înfricoșătoare.

Nu cred că există pe pământ o pedeapsă mai mare și mai înfricoșătoare decât să asști

lucid, cu groază, în deplină cunoștință și conștiință dar cu neputință, la propria ta posesie demonică, la propria transformare a identității spirituale, dintr–una de om, în cea de demon.

4.10. DEGENERAREA PRIN ALEGEREA CONȘTIENȚĂ A RĂULUI.

Alegerea conștiință a răului ca soluție în viață apare mereu pe fondul deficiențelor organice, umilințelor, stării emoționale negative permanente, dorinței de răzbunare, neîmplinirii unor iubiri condiționate etc.

Consecința acestei alegeri, a lepădării de Dumnezeu este apariția urii de Dumnezeu, a urii se sine, a păcatelor de moarte ireversibile, precum orgoliul, mândria, trufia și invidia. Toate aceste păcate de moarte ale sufletului sunt consecința faptului că omul se vinde demonilor, face un târg conștient prin care își vinde sufletul, primește demonii în sufletul său, în schimb primind energie, agresivitate, ură și inteligență pe care le va folosi pentru a–și satisface orgoliul și dorința de mărire.

Este o mare iluzie pe care o avem cu toții că oamenii răi au ajuns răi fără să–și dea seama de acest lucru și că sunt cumva prizonierii răului și că trebuie „salvați” din starea în care se află. Nimic mai greșit. Așa cum ne învață sfinții ortodoxiei, „nimeni nu ajunge fără voia sa slugă la demoni”.

Adică nu avem deloc de a face cu un biet om care a ajuns demonizat/degenerat fără ca el să știe. Orice om care se face slugă la demoni și degenerează este mai mult sau mai puțin conștient de acest lucru. Cei mai mulți oameni trăiesc încă într–o iluzie când clasifică oamenii răi ca fiind slabi, un fel de victime neputincioase ale propriilor neputințe, atacurilor demonice sau ale sistemului statal malefic.

În realitate lucrurile sunt exact invers. Oamenii răi nu sunt așa datorită unor circumstanțe mai presus de ei, oamenii răi sunt răi pentru că așa doresc ei să fie. Oamenii sunt răi și fac acte rele pentru că vor să fie răi. În spatele răutății și mizeriilor pe care le face un om stau decizia conștiință de a dori să fie rău, liberul arbitru, libertatea voinței folosită în sens negativ.

Oamenii nu sunt răi de la natură sau din cauza unor contexte de viață, oamenii sunt răi pentru că așa au ales ei să fie în viață. În mod conștient și deliberat unii dintre noi au ajuns la concluzia că pot obține mai multe de la viață și într–un timp foarte scurt dacă dau frâu liber urii și agresivității din ei. Și că se pot realiza repede și bine pe seama muncii și efortului celorlalți oameni, care sunt și disprețuiți.

Ceea ce acești oameni nu înțeleg este că odată aleasă calea răului ca soluție de a reuși în viață, din acel moment nu–ți mai aparții. Majoritatea celor care aleg prin propria voință să fie răi în viață nu bănuiește că acest lucru înseamnă automat să se facă slugă la demoni. În naivitatea lor, toți acești indivizi cred că energia urii, agresivitatea, inteligența sau rezistența biologică vin de nicăieri. Ei nu văd că tot ceea ce folosesc mergând pe calea răului este de la demoni.

Deoarece tot ceea ce fac și primesc de la viață are loc prin intermediul demonilor (ființe anorganice de energie negativă), viața nu le mai aparține. De fapt nimic din ce ai și nimic din ce ai realizat nu este al tău și oricând totul poate dispărea din fața ta.

Odată cu alegerea răului, te vinzi pe tine însuși, te vinzi singur să fii slugă la demoni.

Odată cu beneficiile energiei demonice începe și procesul de degenerare. În acest

moment acești oameni încep treptat să înțeleagă că sunt schimbați, că nu mai sunt ei înșiși, că nu se mai pot controla în reacțiile pe care le au. Cu greu, printr-o stare de conștiință difuză, acești oameni înțeleg că odată cu energiile răului pe care le-au folosit, au primit prin propria alegere ca bonus și o mulțime de energii distructive. Care evident că nu vor să mai plece din viața acestor oameni.

Oamenii simt că sunt controlați și schimbați de ceva malefic și rău din ei înșiși, care le dictează gândirea și reacțiile agresive. În acest moment unii încearcă să scape și să revină la caracterul lor autentic, dar cei mai mulți, din lene, din comoditatea beneficiilor materiale, nepăsare și/sau disperare se abandonează pe sine și nu se mai împotrivesc la Răul pe care îl simt în interior.

Pasul final este preluarea completă de către demoni a psihicului și gândirii acestor oameni, care practic își pierd conștiința și identitatea de sine. Devin simple organisme biologice, nume, funcții sau cariere, complet controlate și manipulate de entitățile demonice care îi posedă.

Acești oameni ajung la momentul critic fundamental al degenerării în care nici nu mai vor să știe de Răul din ei înșiși, fug de propria conștiință, psihic sunt complet narcotizați de energia demonică din ei. Tocmai pentru a fugi de propria conștiință și de întâlnirea cu Răul din propriul suflet, oamenii demonizați se dedică cu pasiune și fanatism unei cariere, creșterii copiilor, politicii, afacerilor, mișcărilor sociale, hobby-urilor etc.

Orice aspect exterior care implică consum mare de timp și energie psihică este foarte bun pentru a evita întâlnirea cu conștiința de sine și a trăi o întreagă viață într-o stare de narcotizare demonică.

Este greu de crezut, ca în tehnologizatul secol XXI să existe oameni care să se „vândă” cu bună știință demonilor. Dar există, așa cum au existat întotdeauna oameni care să facă așa ceva. Bineînțeles procesul nu are loc ca în filme, nu există niciun contract scris cu sângele omului, nu există nicio ofertă clară. Este un proces de durată, simplu și insidios.

Răul pur și simplu întinde capcane și apoi așteaptă să vadă cine s-a prins singur în ea. Cine vrea putere, prestigiu, funcții, mărire, bani nemuncați, femei frumoase, bărbați bogați, viață în lux, iubire condiționată? Capcanele sunt întinse peste tot. Capcana este iluzia că folosirea energiei demonice este gratuită și că nu există nicio plată pentru reușita în viață apelând la mizerii.

Plata însă există și este foarte mare, fiindcă cei care cad în această capcană ajung în final să-și piardă sufletul, conștiința de sine, propria Ființă. Au dorit să-și satisfacă orgolii prostești și dorințe de mărire sau răzbunare și în schimb au căzut slugi la demonii care-i storc de energie prin patimi.

Acceptul conștient al omului de a se vinde demonilor este obligatoriu, nu poate exista om demonizat fără ca el să nu-și fi dat acceptul pentru acest lucru. Iată deci că în spatele procesului de demonizare și apoi de degenerare stau întotdeauna libera alegere a omului, libertatea voinței sale, exercitarea liberului său arbitru.

Degenerarea/demonizarea este întotdeauna o alegere personală, un act de conștiință și voință clar și pe deplin înțeles. Nimeni nu se demonizează dacă el nu vrea acest lucru.

O idee importantă este că pentru fiecare om, la un moment dat se pune problema

acestei alegeri. Cu cine să meargă mai departe în viață? Cu Binele, cu Dumnezeu, care înseamnă muncă multă, bani puțini, împlinire materială medie, nerecunoașterea valorii, modestie și anonimată, nedreptate.

Sau cu Răul, cu demonii, care înseamnă bani mulți, repede, extravagantă, lux, risipă, opulență și dispreț, iar la final Neființa. La un moment dat fiecare dintre noi primim în suflet această alegere pe care trebuie să o facem. Ispitirea Lui Iisus, Fiul Lui Dumnezeu, în deșert, este dovada maximă că fiecare om, fără excepție, trebuie să treacă de proba acestei alegeri.

Este o realitate, o alegere pe care fiecare om trebuie să o facă, mai mult sau mai puțin conștient. Ce alegi? Viață îndestulată material aici și apoi Neființa sau viață corectă aici și apoi Ființa?

Din păcate, sunt și oameni care aleg să reușească în viață mergând pe calea ușoară a răului. Când vorbim deci despre degenerați vorbim de o clasă de oameni foarte periculoși, care cu bună știință au acceptat să fie preluați și conduși de demoni. Acești oameni nu-și mai aparțin, ci aparțin în totalitate demonilor cărora s-au vândut. Oamenii care s-au vândut răului practic s-au autoînregimentat în armata răului. Și pentru că ascund adevărul faptelor lor îngrozitoare, ei devin agenții neștiuți și necunoscuți ai răului, devin agenții coloanei A care acționează în lume.

Deci individul X care degenerază prin alegerea răului trece prin câteva etape: infantilism dobândit sau nativ, deficiențe organice, ură, iubire condiționată, dorință de răzbunare, vinderea sufletului pentru energie, agresivitate, inteligență, informații, ajutor, plăcerea patimilor – degenerare/demonizare în paralel cu obținerea „beneficiilor” dorite – degradarea biologică, distrugerea relațiilor umane, căderea în robia unor patimi grele, ura de sine – preluarea ființei umane de către demoni – apar conștințele prin păcatele de moarte ale sufletului (orgoliu, mândrie, dorință de mărire, slavă de sine, ținerea de minte a răului, mândrie, nepăsare, invidie) – apare proiecția urii de sine asupra celor din jur (cei din jur care brusc devin „demni” de ură, proști, incapabili, mizerabili, incompetenți, neștiutori).

Procesul de degenerare este o „normalitate” în cadrul civilizației actuale capitaliste și de consum. Este curentul de fond și profunzime care modifică conștiințele, caracterele, acțiunile oamenilor. Degenerarea este forța malefică cea mai puternică la care este supus un individ în timpurile noastre. Este un proces și o agresiune care are loc pe toate planurile și în toate aspectele vieții umane: familie, firmă, corporație, politică etc.

Este înspăimântător să înțelegi și să afli că lumea în care trăiești este în mod profund demonizată și degenerată datorită unor acte și decizii conștiente ale miilor de oameni care din naivitate, prostie sau intenție decid să se realizeze în viață alegând armele și atuurile răului. Mii și mii de oameni care înțeleg prea târziu că decizia voluntară de a fi rău înseamnă implicit un act de a-ți vinde toată ființa entităților anorganice, cunoscute popular sub numele de demoni.

Întâmplări cu oameni care își vând sufletul pentru a primi de la demoni bani, femei, mărire, putere sau altceva nu sunt povești. Este vorba de fapt de realitatea în care trăim și în care mii de oameni bolnavi sufletește primesc în mintea lor prin gânduri

oferta de a se vinde demonilor, care le promit îndeplinirea celor mai tainice dorințe. În fiecare zi, mii de oameni mândri și orgolioși, trădați în iubirile lor condiționate, umiliți și sperați de prostia și incompetența lor profesională, sperați de neputința unor deficiențe organice, cu traume emoționale datorită orgoliului rănit, din dorința de parvenire și îmbogățire, toți aceștia, din disperarea unei vieți trăite în neîmpliniri, umilințe și traume emoționale, aleg cu bună știință să se realizeze în viață folosind energia răului, care le poate susține pretențiile unei vieți „împlinite”.

Mai mult sau mai puțin conștient, implicit aleg să devină slugile demonilor. Sunt oameni care aleg prin acest târg demonic să-și legitimizeze suferința și neîmplinirile personale, să-și legalizeze orgoliul, dorința de bani și foloase materiale, dorința de mărire. Ei doresc ca prin demonizare suferința lor să dispară și fie transferată asupra celor din jur, asupra societății care este vinovată pentru viața lor plină de umilințe. Evident este vorba aici de o gândire distorsionată și specifică bolnavilor psihic. Ei consideră propria sinucidere sufletească și acceptul de demonizare un sacrificiu adus societății, care trebuie în acest mod să le înțeleagă și să vadă suferința legitimă. În ultimă instanță ei văd în propria lor sinucidere sufletească o atenționare necesară a restului lumii că suferințele lor există, că societatea nu trebuie să fie nepăsătoare la suferințele lor. Că suferințele lor provin din boli ale sufletului nu-i interesează pe demonizați.

Pentru ei suferința lor este legitimă, deci în contextul unei societăți căreia nu-i pasă de suferințele acestor oameni, actul conștient de a se vinde demonilor este singurul posibil, după mintea lor.

În același timp, fără să vrea, existența acestor oameni este un semnal de alarmă că demonizarea nu este o glumă, că demonii chiar există și că fenomenul degenerării este deja endemic.

Acești oameni nu trebuie judecați pentru ceea ce fac, cu toată suferința pe care o aduc în lume. Aceste ființe nu mai sunt oameni, ci ne-oameni pe care îi așteaptă Neființa. Vor trăi cu o vagă amintire a conștiinței de sine și în niciun caz nu vor mai avea puterea să se mai opună demonilor care i-au preluat. Se vor urî pe sine pentru ceea ce au făcut și pentru starea în care au ajuns. Puțini vor mai avea conștiința de a înțelege grozăvia pe care au făcut-o, dar și mai puțini vor mai putea să scape din controlul demonilor la care s-au făcut slugi.

Prin însăși existența păcatelor „de moarte” ale sufletului, omul se expune singur demonilor, care îl vor curta ca pe un client obținut ușor. Fără să-ți spună, demonii îți dau satisfacție, îți îndeplinesc dorințele, îți asigură împlinirea patimilor. După ce te obișnuiești cu noua ta viață și cu beneficiile dorite și ești complet căzut în robia patimilor tale, demonii te fac să înțelegi că toate acestea provin de la ei și dacă le dorești în continuare trebuie să devii sluga lor. Și că pentru a continua jocul bunăstării trebuie să accepți să te „demonizezi”, trebuie să-ți dai acordul pentru ca de acum înainte trupul și sufletul tău să fie casa lor. Odată acceptul dat, omul simte că se schimbă radical.

Cei din jur se întreabă ce s-a întâmplat cu X, care brusc este neîncetat agresiv, plin de ură, vorbește urât, este sabotor, are gândirea complet schimbată, gândește neîncetat negativ, este mult mai inteligent și agil în gândire, are o capacitate superioară de a manipula pe cei din jur, are noroc la bani, este agreat de șefi, are capacitate de muncă

sporită, caută peste tot bârfa, cearta și scandalul, jignește pe cine apucă, pare că știe ce gândesc cei din jur despre el, este foarte atent la detalii și observă tot ce mișcă, în mare nimeni nu i se mai poate opune sau contrazice.

Nimeni însă nu bănuiește că X a făcut o alegere conștientă, un târg prin care în schimbul unei vieți „împlinite“ a acceptat să fie sluga demonilor care treptat l-au învăluit și preluat complet.

Prima consecință directă a alegerii conștiente a răului ca reper de putere în viață este ura de sine, ca expresie a urii față de Dumnezeu. Ura de sine înseamnă în primul rând că nu te ierți pe tine însuți pentru faptul că trăiești în opoziție cu Dumnezeu, că ai ales Răul, că ai în suflet ura de Dumnezeu, că-ți duci războiul tău personal cu Dumnezeu. Apoi te urăști pentru motivele pentru care ai ales să fii de partea răului: slăbiciunile, deficiențele, lipsurile, patimile native sau dobândite, dorința de putere, teama, pentru faptul că ești un suflet infantil care nu poate să se maturizeze. Deoarece ești un simplu om, nu poți trăi clipă de clipă cu conștiința faptului că ești un demonizat, că ai ură de Dumnezeu și că lupți contra lui Dumnezeu.

Cu conștiința acestei realități terifiante niciun om nu poate trăi. Nu poți să-ți integrezi în mod conștient ura de Dumnezeu, umbra malefică și în consecință o vei proiecta pe cei din jurul tău. Existența și proiecția umbrei este un factor major de degenerare. Toate deficiențele tale, toată ura de sine se proiectează asupra celor din jurul tău, care în ochii și percepția ta vor avea exact aceleași deficiențe pe care le respingi și le urăști la tine. Ajungi să-i urăști pe cei din jur cu aceeași patimă cu care te urăști pe tine însuți. În acest moment începe războiul cu cei din jur, lupta cu cei asupra cărora ți-ai aruncat mizeria din suflet.

Este o luptă fără cruțare și fără oprire cu cei din jur, cu evenimentele, cu Viața, care îți amintesc neîncetat cine ești și ce alegere ai făcut. Iar tu te lupți, te lupți și iar te lupți cu Dumnezeu într-un război fără sfârșit și fără speranță, în care singurele tale victorii pot fi mizeriile și porcăriile pe care le faci cu bună știință contra oamenilor cu credință în Dumnezeu. Ești jalnic și ești compătimit inclusiv de victimele tale, cărora nu le vine să creadă câtă prostie și ură ai în suflet și de modul cum ți-ai bătut joc de acest dar minunat: viața.

Ai convingerea naivă că prin distrugerea lor problema ta va lua sfârșit sau pur și simplu din răzbunare vrei să iei pe câțiva după tine pe toboganul autodistrugerii. Proiecția urii de sine va duce la falimentul relațiilor interpersonale și la izolarea de societate, familie și prieteni. Îi vei urî pe ceilalți la fel de mult cum ei îți vor evita compania. Din cauza urii de sine, prin această luptă cu societatea, cunoscuții, viața, natura și cu Dumnezeu, drumul spre degenerare este deschis.

4.11. DEGENERAREA PRIN IMPOSTURĂ, IPOCRIZIE, MINCIUNĂ ȘI FALS EXISTENȚIAL.

Viața trăită în minciună, impostură, ipocrizie, fals existențial înseamnă că tot ceea ce gândești, crezi, spui sau faci este în contradicție cu Adevărul tău personal, cu ceea ce simți, crezi sau gândești în mod real în interior. Gradul de degenerare/demonizare a unui individ se evaluează și prin câtă minciună este în viața lui.

Cu cât sunt mai mari minciuna, impostura și falsul existențial, cu atât mai rapide sunt infantilizarea dobândită, degenerarea, demonizarea. Și cu cât este mai mult Adevăr în viața ta, cu atât vei fi mai departe de efectele degenerării.

Fiecare dintre noi trebuie să fie atent și să aibă grijă ca în viața personală să fie cât mai mult Adevăr și cât mai puțină minciună. Să creadă și să lucreze Adevărul și să respingă minciuna. Societatea în care trăim ne oferă toate ocaziile de a ne trăi viața într-o minciună sistematizată, frumos vopsită și atrăgătoare.

Un număr uriaș de evenimente și activități umane la care participăm zilnic din obligație sau pasiune se desfășoară sub semnul minciunii și falsului existențial: diverse activități economice, toate activitățile politice, diverse acțiuni ale justiției, aproape toate spectacolele divertismentului, toate activitățile instituțiilor de conducere a statelor democratice, competiții sportive, activități de presă scrisă și TV, activități specifice procesului de educație, activitățile sociale de promovare a imaginii propriei persoane, diverse activități culturale, diverse activități de turism, o parte din tehnologia existentă, parțial colegialitatea de la locul de muncă, parte din relațiile cu superiorii, mare parte din relația cu băncile, o parte din activitățile comerciale, atitudinea de relaționare agresivă, etc....

Este foarte greu să identifici, pe alocuri, doar acolo unde „omul sfințește locul”, activitățile produse de societate care nu sunt un fals existențial. Deci cine nu este suficient de atent, crede și se lasă înghițit de spectacolul lumii, acela are o mare probabilitate de a-și trăi viața în minciună și implicit a se pierde pe Sine prin degenerare.

Pe de cealaltă parte, avem activitățile și fenomenele care ne permit să ne trăim viața în Adevăr: rugăciunea, activități sportive, activitățile culturale de promovare a identității poporului, Natura cu animalele și plantele, Cerul și Spațiul cu soarele, luna și stelele, Pământul cu bogăția fenomenelor climatice și toate formele de relief, muzica clasică și populară, copiii.

Din punct de vedere al Adevărului, câteva relații sunt fundamentale.

În primul rând, viața trăită în Adevăr este viața sinceră, trăită în acord cu tine însuți: ce speri, ce dorești, ce iubești, ce-ți place, ce nu-ți place, ce vrei să ai ce nu te interesează, de ce-ți pasă cu adevărat, ce poți face, ce aptitudini ai, în ce domeniu poți presta o muncă de calitate, ce slăbiciuni ai, ce păcate și fapte rele ai făcut, ce patimi te stăpânesc, cât rău este în tine însuți, cât bine poți să faci, etc.

Altfel, prin fals existențial, mințindu-se pe ei înșiși, făcând și spunând ceea ce nu-i reprezintă, oamenii pierd legătura cu Adevărul și Lumina din ei, pierd legătura cu Dumnezeu care locuiește în adâncul inimii lor. Probabil că o știința a degenerării va confirma în viitor faptul că atunci când oamenii sunt impostori și există o diferență între viața lor exterioară și cea interioară, între viața lor exterioară și Adevărul divin din inima lor, se îndepărtează de Adevărul ființei lor și nu mai sunt conectați la Lumina din ei.

În societatea actuală caracterizată de „banalitatea răului”, oamenii desconsideră sau minimalizează pericolul degenerării prin minciună și fals existențial. Dar impostura și minciuna față de tine însuți nu sunt niște păcate oarecare, care să ducă la o degenerare lentă, progresivă, în câțiva ani de zile. Prin falsul existențial se pierde însăși legătura cu tine însuți, cu Sinele profund, cu Dumnezeu care locuiește tainic în inima

ta, cu energiile protectoare ale Sfântului Duh.

În general, oamenii neglijează faptul că sunt falși, impostori și practică minciuna existențială. Dar în spatele unei ipocrizii și imposturi sociale „necesare”, „de salon”, așteaptă chipul hidos al degenerării și deschiderii către toate consecințele acestei alegeri.

În al doilea rând, viața trăită în Adevăr este viața trăită cu mintea și atitudinea spre Dumnezeu și scopul final de mântuire al sufletului pe care l-am primit. Minciuna, impostura, ipocrizia, falsul existențial sunt reperele care arată gradul de depărtare de Adevărul spiritual, de Hristos, de Dumnezeu. Mântuitorul ne-a spus următoarele:

„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.” (în Sf.Evanghelie după Ioan, 14:6).

De aceea, mai mult sau mai puțin, este degenerat orice individ care nu trăiește în Adevărul pe care ni l-a lăsat nouă oamenilor Mântuitorul Iisus Hristos.

Sunt expuși degenerării oamenii care nu se acceptă pe sine, fug de cunoașterea de sine, nu-și acceptă și nu-și duce crucea personală dată de Mântuitorul Iisus Hristos.

Trăiesc în Adevăr toți oamenii care respectă poruncile de viață date de Mântuitorul Iisus Hristos și Dumnezeu: nu fura, nu face rău cu fapta sau gândul, nu ucide cu fapta sau gândul, nu preacurvi cu fapta sau gândul, fă milostenie, ajută săracii, copiii și bătrânii, fii bun, iertător și răbdător, etc.

Viața trăită în Adevărul duhovnicesc înseamnă o viață de luptă cu răul din interior (patimile), când mintea este orientată spre valorile spirituale fundamentale: credință în Mântuitorul Iisus Hristos și în exemplul Său personal, pocăință, iertare, bunătate, pace, smerenie, blândețe, dragoste, înțelepciune, ascultare, tăcere, calm, stăpânire de sine, răbdare, libertatea voinței, etc.

În al treilea rând, viața trăită în Adevăr este o viață complet racordată la ritmurile Vieții, la tot ce înseamnă Viața: pământul, animalele, plantele, stelele, soarele, luna, vântul, ploaia, norii, munții, câmpia, apa, copiii, bucuria, joaca, jocul, pomii, fructele, florile, recoltele câmpului, portul popular, datinile străbune, păstrarea tradițiilor. Fiecare om trebuie să-și stabilească care aspecte din viața lor sunt Adevăr și să încerce ca timpul fizic și energia lui mentală să fie consumate în relația cu „obiectele” purtătoare de Adevăr.

Exemplu – viața în Adevăr a individului X înseamnă atenția acordată în principal următoarelor aspecte: relația de sinceritate cu el însuși, relația cu Dumnezeu, relația cu Viața, relația cu copiii și familia, relația cu o profesie practică din plăcere care într-adevăr ajută oamenii, pământul și roadele lui, păstrarea datinilor și obiceiurilor străbune. Secundare sunt relațiile cu literatura, muzica, prietenii adevărați, Cerul cu stelele, drumețiile și turismul, diferite forme de divertisment, sportul, diverse activități culturale.

La prima impresie este dificil de spus de ce minciuna, impostura și ipocrizia au un efect de degenerare atât de mare asupra oamenilor.

Ca orice altă degenerare, cauza degenerării rapide și sigure prin minciună, impostură, ipocrizie este pierderea harului protector al Duhului Sfânt. Energiile nezidite pure ale lui Dumnezeu sunt total incompatibile cu mizeria și urâciunea minciunii și ipocriziei.

Harul protector se retrage, lăsându-te singur în această lume periculoasă. Pentru minciună și impostură Harul Sfântului Duh se retrage total, iar degenerarea care urmează este totală, în maxim 1 an de zile. Oamenii care practică în viață impostura, minciuna și falsul se deschid energetic și se cuplează energetic cu diferite specii de „ființe anorganice parazite”, care le invadează câmpul energetic mental. Aceste ființe anorganice parazite le preiau treptat funcțiile psihicului și ajung să-l controleze total pe individul pe care l-au preluat, pe care ulterior îl vor stoarce de energia vitală.

4.12. DEGENERAREA PRIN MÂNDRIE, IZOLARE ȘI AUTONOMIE PSIHICĂ.

În ziua de azi, într-o măsură mai mare sau mai mică, cu toții suntem izolați și trăim într-o stare de autonomie psihică. Ruptți unii de alții, ne trăim viețile separat, fiecare ferm convins de adevărul paradigmei lui.

Schimbările de informație au loc în special prin mass-media, care are interesele ei de manipulare și crearea unor curente de opinie și mai puțin de a realiza punți de legătură între oameni. Nu este deci de mirare că atât de mulți oameni cedează ușor măsurilor luate pentru a produce degenerarea în masă.

Cauzele principale pentru care oamenii cad în capcana acestei degenerări mortale sunt următoarele:

- lipsa activităților profesionale, lipsa de muncă, statul acasă, starea de vegetare fără activitate, trândăvia;
- izolarea socială, lipsa de contacte sociale cu vecinii, rudele, părinții, nașii, finii etc.;
- primele cauze pentru această degenerare sunt păcatele de moarte ale sufletului: lipsa de credință și încredere în Dumnezeu, ură, orgoliu, prostie, mândrie (superioritate, aroganță), ambiție, teamă, dorința de control a celorlalți, slava de sine etc. Este mereu aceeași garnitură de mizerie sufletească care este responsabilă și pentru alte tipuri de degenerare;
- izolarea profesională, lipsa contactelor profesionale cu colegii de firmă/instituție, subalternii, superiorii, cu cei din propria branșă. Deși muncești printre atâția oameni, practic ești singur, tu cu tine însuși. Ești pe lângă cei din jur, neintegrat, fără niciun interes față de cei de lângă tine. Trăiești singur, în turnul tău de fildeș;
- lipsa activităților sociale, culturale și a relaționării cu alți oameni de statut social, profesional și familial asemănător; stare de izolare relațională cu alți oameni sau alte familii care trăiesc o viață asemănătoare;
- secretomanie, din orgoliu, prostie și mândrie (superioritate) ții în tine și nu comunică cu nimeni ce gândești, ce probleme ai, ce dorești sau ce simți;
- lipsa efortului de a-i înțelege pe cei din jur și, implicit, judecarea lor prin prisma propriei concepții de viață;
- lipsa interacțiunilor sexuale și afective cu un partener, singurătatea, izolarea emoțională;
- lipsa de comunicare cu cei din jur: nu faci schimb de impresii, idei, percepții, evaluări. Nu-ți confrunți propria percepție/evaluare cu cei din jur, ci taci și ții în tine ce gândești, crezi, speri. Aceasta se întâmplă dintr-un sentiment de prostie, orgoliu și

superioritate, dar și din timiditate, stare depresivă prelungită, temperament melancolic;

– falsa comunicare, dialogul surzilor. Fiecare ascultă pe celălalt și ideile se schimbă, toată lumea dă din cap a acceptare și înțelegere, dar de formă. Real, nimeni nu-l ascultă cu adevărat pe celălalt și nici nu face efortul de a-l înțelege. Totul merge minunat pe principiul „zi ca ei, dar gândește ca tine“;

– formarea unui „ghetto mental” cultural, educațional, profesional, religios, raționalist, în care îți trăiești gândurile, sentimentele, percepțiile, evaluările, viața. Cu acest „ghetto mental” nu ne naștem, ci fiecare îl construiește an după an, ca un zid circular în jurul propriei noastre minți, din orgoliu, teamă, prostie, mândrie, autosuficiență. Minte își creează propria închisoare, din percepții, prejudecăți, idei, dar la fel de periculoasă ca orice închisoare cu sârmă ghimpată. În timp, acest „ghetto mental” înseamnă ruperea de realitatea integrală a vieții și pierderea contactului cu Dumnezeu;

– lipsa de comunicare reală sau chiar formală cu partenerul de viață, din lipsă de educație, orgoliu, prostie, ură, mândrie. Nu discutați împreună planurile, proiectele, problemele, supărările, nemulțumirile, situațiile individuale prin care treceți, practic, nu discutați împreună viața care trece degeaba pe lângă voi.

Individul care degenerază pe fondul autonomiei psihice face parte formal dintr-un cuplu. Mental și atitudinal este în altă parte, este cu el însuși. Desconsideră discutarea cu partenerul de viață a tot ceea ce înseamnă viața pe care o trăiesc împreună.

Evident, planurile sunt strict secrete, partenerul de viață nu merită să fie pus la curent cu ele. Aceste planuri se vor desfășura fără acordul, informarea sau acceptul celuilalt, pe principiul faptului împlinit.

Toți acești factori determină individul să trăiască într-o stare de autonomie psihică și izolare psihică deosebit de periculoasă. În timp, omul începe să-și construiască și să trăiască în interiorul unui „ghetto mental” periculos, în care mintea lui devine plină de prejudecăți, percepții greșite, erezii spirituale și concepții de viață eronate.

Omul se rupe de realitate și trăiește într-un univers mental personal care nu are nicio legătură cu realitatea. Și asta în timp ce el poate avea o viață profesională și familială activă. În limbajul cotidian oamenii spun despre un astfel de individ că: „este cu picioarele pe pământ, dar cu capul în nori“.

Nimeni însă nu știe că individul acesta este periculos de rupt de realitate, că degenerază rapid și că este un pericol pentru el însuși și pentru cei din jur. Nimeni în afară de Dumnezeu, care va lua măsuri pentru a-l determina să-și spargă singur închisoarea mentală pe care și-a construit-o.

Un caz aparte este cel al izolării copiilor care prin falsă socializare riscă să ajungă adulți complet demonizați. Știrile senzaționale abundă de copii și adolescenți care comit acte deosebit de violente.

Părinții adeseori abuzează de intimitatea copiilor lor, făcându-i personaje de romane, desene animate, reality show-uri, vedete muzicale, vedete ale emisiunilor de copii, vedete de film, personaje ale reclamelor comerciale, etc. Tot în zona falsei integrări familiale și sociale sunt copiii răsfățați de părinți cu toate bunurile materiale, dar care nu au parte de iubire autentică, bucurie, joacă cu prieteni apropiați de sufletul lor.

Copilul compensează lipsa intimității și a socializării cu prieteni adevărați creându-și propriul „turn de fildeș“, în care își dezvoltă propria personalitate deviantă, antisocială, cu concepții de viață denaturate și degenerare.

Degenerarea prin autonomie psihică și izolare mentală este foarte rapidă, sigură și periculoasă. Atrage din partea lui Dumnezeu măsuri radicale, speciale, care îl determină pe individul ce își este sieși autonom să iasă din starea de autosuficiență în care se găsește.

De obicei, acest lucru înseamnă că individul căzut în capcana degenerării prin autonomie psihică va fi condus de viață să aibă activități profesionale care să-l oblige să relaționeze intens cu alți oameni, de condiție și stare diferite. Mai mult decât simpla discuție, datorită naturii serviciului, individul va fi practic forțat să ia aminte la părerea celuilalt, să fie atent la ideile celorlalți, să facă eforturi să-i înțeleagă și să nu-i judece, nu doar să practice o atenție de salon.

Iată câteva tipuri de activități care au ca efect reducerea autonomiei psihice: vânzări, reprezentant comercial, toate joburile de front desk, relații cu clienții, call-center, cercetare de piață, marketing, joburi tip outsourcing, serviciile de payroll, public relations, procuror, judecător, avocat, notar, reporter TV, ziarist, scriitor, politician etc. Din aceste tipuri de job-uri nu se pleacă când vrei și cum vrei. Ești practic prins într-o capcană din care nu scapi până când nu te schimbi tu însuși, până când abandonezi starea de autonomie psihică în care te găsești. Adică până când nu descoperi în sufletul tău orgoliul, prostia și mândria care te conduc și nu le îndeparțezi de la tine. O altă soluție impusă de Dumnezeu pentru autonomia psihică este ca individul să fie pus mereu în situații de dependență financiară și emoțională față de altă persoană. Dependența de altcineva înseamnă ca individul expus autosuficienței să fie mereu motivat și stimulat să comunice, să dea explicații, să facă eforturi pentru integrare socială și mentală între ceilalți oameni. În acest mod acest om va fi practic mereu umilit direct sau supus unor situații umilitoare insuportabile pentru orgoliul său. Situația desigur va continua până când omul își va abandona orgoliul și va începe să comunice real cu cei din jur.

4.13. DEGENERAREA PRIN FRICA DE DEMONI ȘI NEACCEPTAREA „SUFERINȚEI LEGITIME“ PE CARE O IMPLICĂ DESPĂTIMIREA.

Am putea crede că degenerarea este un proces eminentemente spiritual. Dar am văzut din exemplul indivizilor infantili și a celor cu „infantilizare dobândită“, că în degenerare aspectele psihologice pot avea rol de condiționare a factorului spiritual. Pentru a înțelege degenerarea ca proces al alienării de Dumnezeu, trebuie să avem o atitudine deschisă către mai multe științe, printre care: psihologie, psihiatrie, teologie, parapsihologie, antropologie.

Un aspect psihologic foarte important în condiționarea producerii fenomenului degenerării este prezentat de psihiatrul american Scott Peck în cartea sa, Drumul către tine însuși. Fiind un psihiatru complet care are și preocupări spirituale, Scott Peck face o observație banală, dar cu implicații majore. Scott Peck spune următoarele:

„[...] nu fac nici distincție între minte și spirit și, prin urmare, **nicio distincție între procesul creșterii spirituale și cel al dezvoltării mintale**. Ele sînt unul și același lucru.”⁴⁸
(boldirile din citat îmi aparțin)

În realitate, conform învățăturilor patristice ortodoxe, „creșterea” spirituală nu este chiar exact același lucru cu dezvoltarea mintală/psihică. Însă Scott Peck reușește să surprindă procesul de condiționare reciprocă al creșterii spirituale cu existența unui proces de maturizare continuă a psihicului. Un caz aplicat al acestei condiționări sunt indivizii nativ infanțili, care au în viață mari dificultăți de „creștere” spirituală, ca urmare a blocării dezvoltării mintale la nivelul pe care îl aveau în copilărie.

Din punct de vedere spiritual, oamenii vin pe lume cu un bagaj moștenit, care înseamnă de obicei diverse patimi sufletești (orgoliu, invidie, slavă deșartă, mândrie, răutate, etc.) și alte înclinații spre patimi trupești.

Curățirea sufletului și trupului de patimi are într-adevăr loc progresiv, pe măsura maturizării psihicului. Un psihic neevoluat și/sau nematurizat înseamnă implicit și un retard în creșterea spirituală.

Desigur, condiționarea funcționează în ambele sensuri: curățirea sufletului de patimi asigură așezarea caracterului, stabilitatea psihică și maturitatea emoțională.

Situația psihic-spirit funcționează într-o dependență închisă:

PREDISPOZIȚIE PENTRU PATIMI SUFLETEȘTI (ORGOLIU, MÂNDRIE, SLAVA DE SINE, etc) – LIPSĂ DE MATURITATE EMOTIONALĂ, INSTABILITATE PSIHICĂ – BLOCAJ ÎN DEZVOLTAREA PSIHICĂ – BLOCAJ ÎN ELIBERAREA DE PATIMI ȘI FRICĂ – BLOCAJ ÎN CREȘTEREA SPIRITUALĂ – ÎNTĂRIREA PREDISPOZIȚIILOR INIȚIALE SPRE PATIMI ȘI ÎMPĂTIMIRE – DEGENERARE.

Suntem deci la un moment dat în punctul în care creșterea spirituală și implicit eliberarea sufletului de patimi depinde de dezvoltarea armonioasă a psihicului. Este deci clar că toți factorii care pot inhiba și bloca dezvoltarea psihicului sunt în același timp și factori de blocaj în despățimire. Iar degenerarea tocmai în acest mod se produce, prin nepăsarea și incapacitatea individului de a scăpa din sclavia patimilor.

Psihologia cunoaște mulți dintre acești factori cu potențial inhibitor al psihicului. Dar din perspectiva creșterii spirituale și a evitării degenerării, pentru Scott Peck unul are valențe deosebite: frica de a lupta cu tine însuși, refuzul acceptării „suferinței legitime” pe care o implică procesul de despățimire.

Refuzul „suferinței legitime”, ca urmare a refuzului de adaptare la realitatea înconjurătoare, are un puternic efect de deraiere al individului în diverse forme de nevroze, în care frica are un rol determinant. Nevrozele sunt boli psihice care aduc o teribilă suferință psihică, un chin psihic aproape insuportabil, suferința nevrotică fiind mult mai greu de îndurat decât „suferința legitimă” refuzată.

Dar ce este „suferința legitimă”, cum poate fi o suferință „legitimă” și de ce unii oameni refuză totuși trăirea ei?

„Suferința legitimă” este după Scott Peck acea suferință obligatorie a psihicului, care provine din procesul natural de adaptare continuă a individului la realitatea proprie și cea înconjurătoare, la adevărurile vieții și adevărurile spirituale. Sursele „suferinței legitime” sunt toate fenomenele legate de creșterea, evoluția și dezvoltarea unui

individ din punct de vedere psihic și sufletesc.

Aceste fenomene pot fi grupate în următoarele categorii:

– „suferința legitimă” provine în primul rând din adaptarea individului la realitatea proprie, prin procesul de autocunoaștere de sine, acceptare de sine, din retragerea proiecțiilor psihice de învinovățire a altora, din lupta cu propriile slăbiciuni, defecte, patimi. Deci acest tip de suferință provine în principal din capacitatea individului de a nu mai proiecta asupra altora răul din el însuși și a introiecta, a accepta acest rău ca fiind propriu, din interior.

Nu vorbim aici de o suferință legitimă în sensul dat de Jung procesului de individuație și de „realizare a Sinelui”. Nu este vorba doar de un psihologism confortabil care dorește a echilibra binele cu răul și de a „armoniza contrariile”, prin procese de simbolizare, asumare și integrare în conștiință a răului personal. Vorbim de o suferință legitimă în sens duhovnicesc, care apare prin procese de conștientizare, extirpare și exorcizare a răului din noi, prin asceză, credință, pocăință. În fața răului din noi nu există niciun compromis, echilibrare sau „armonizare a contrariilor”, așa cum învățase Jung din ezoterisme și gnostici antici.

Suferința legitimă este să stai lucid față în față cu tine însuși, să te privești pe tine însuși așa cum ești de fapt, să-ți privești în oglinda conștiinței tot răul din suflet și pe care l-ai făcut în viața ta. Aflarea și acceptarea adevărului vieții tale este un moment generator de suferință psihică. Dar ca orice adevăr, acesta te va elibera. De obicei, ulterior conștientizării răului din tine însuși, sufletul îți va oferi eliberarea de acest rău prin miracolul pocăinței.

Pocăința este un fenomen spiritual tainic, este capacitatea sufletului de a te elibera de răul din interior, dar pe care l-ai adus la suprafață, la „lumina conștiinței”. Mai întâi, pocăința este echivalentul psihic al accederii în sistemul conștiinței a răului din interior (fapte, patimi, slăbiciuni, alegeri, impostură, minciună, vorbire, răutate, ură, invidie, orgliu, resentiment, gândire negativă, etc).

Acceptarea și conștientizarea propriei stări de răutate/demonizare, descoperirea patimilor sufletești și trupești cărora le suntem robi, realizarea depărtării noastre de Dumnezeu, înțelegerea cu groază a plății pe care o vom lua la Judecata de Apoi pentru faptele noastre nepocăite, toate acestea sunt într-adevăr generatoare de puternice stări de disconfort și de durere psihică.

Nu toți oamenii sunt capabili să suporte psihic acest balast de rău pe care îl poartă în ei înșiși. De aceea și stările de „pocăință” nu sunt permanente și sunt trăite de oameni la momente diferite din viața lor. Ulterior însă, în partea a doua a procesului pocăinței, sufletul primește iertarea lui Dumnezeu. Ca urmare a iertării lui Dumnezeu, suferința psihică inițial insuportabilă dispare și în locul ei apare pacea, bucuria, nădejdea, dragostea.

– „suferința legitimă” provine și din acceptarea individului de a se expune la evenimentele vieții și a nu fugi din fața realității vieții. Acest tip de suferință psihică provine din adaptarea continuă a propriilor mentalități, paradigme și percepții de viață la realitatea vieții înconjurătoare.

Spre deosebire de criza existențială a conștientizării răului din noi, acest tip de suferință legitimă este trăită periodic cu picătura, ori de câte ori harta modelelor

noastre mentale nu corespunde cu harta realității. Zilnic și săptămânal oamenii sănătoși psihic își revizuiesc și adaptează propriile percepții, mentalități și percepții la adevărul realității înconjurătoare. Desigur, mulți alții refuză să facă acest lucru, însă cu consecințe mult mai dureroase.

– există o anumită doză de suferință obligatorie (fizică, psihică, sufletească) care apare în procesul de despățimire și privare a organismului și sufletului de plăcerile de care sunt dependenți. Această suferință poate fi însă înfruntată și învinsă prin credință, nădejde, dorință de despățimire, dorință pentru mântuirea sufletui.

Neacceptarea acestei „suferințe legitime” face imposibil procesul de despățimire. Împreună cu frica de demoni și lipsa de împotrivire la patimi, neacceptarea „suferinței legitime” duce la abandonul luptei de despățimire, deznădejde și într-un final are consecință denaturarea Sinelui omului prin trăsături demonice.

– nu în ultimul rând, „suferința legitimă” provine din expunerea la adevărurile spirituale propovăduite de Mântuitorul Iisus Hristos și adaptarea vieții personale la acestea.

Această suferință este însă „legitimă”, adică din punct de vedere psihic și spiritual este acceptabilă, necesară și chiar obligatorie. Nu poate exista om sănătos psihic fără a trăi periodic, în doze mici, stări de disconfort psihic și chiar de durere sufletească. Acesta este însă prețul pe care trebuie să-l plătim pentru a ne vindeca de frica primordială din suflet, a ne cunoaște pe noi înșine, a ne lupta cu noi înșine și a ne asigura o dezvoltare psihică normală. În ultimă instanță, este prețul obligatoriu pe care trebuie să-l plătim pentru a nu cădea în capcana degenerării.

ACCEPTAREA „SUFERINȚEI LEGITIME” – FRICA DIN SUFLET ESTE ELIMINATĂ – PSIHICUL SE POATE DEZVOLTA NORMAL – POATE AVEA LOC CREȘTEREA SPIRITUALĂ – PROCESUL DE DEGENERARE NU ARE LOC

REFUZUL „SUFERINȚEI LEGITIME” – FRICA DIN SUFLET ESTE PĂSTRATĂ – BLOCAJ ÎN DEZVOLTAREA PSIHICULUI – BLOCAJ ÎN DEZVOLTAREA SPIRITUALĂ – IMPOSIBILITATEA INDIVIDULUI DE A SE DESPĂTIMI – DEGENERARE LENTĂ CONTINUĂ.

Există însă oameni care fug de „suferința legitimă” deoarece nu pot rezista psihic la suferința provenită din autocunoașterea și acceptarea de sine, lupta cu propriul Eu, lupta cu propriile patimi, adaptarea la realitate, expunerea la viață, acceptarea adevărurilor spirituale.

Aceștia sunt oamenii cu un psihic fragil, care preferă să-și construiască singuri colivia mentală în care să trăiască toată viața. Deoarece adevărul întotdeauna doare, vor prefera viața trăită în fals, ipocrizie, minciună. Vor evita rezolvarea situațiilor și vor fugi din fața problemelor vieții. Vor fugi mereu de libertatea conștiinței, deoarece durerea libertății le este insuportabilă.

Fuga de „suferința legitimă” echivalează cu o viață narcotizată, trăită în minciună și impostură existențială. Un astfel de om fuge de el însuși, de provocările și vastitatea vieții, de realitate, de adevărurile lumii în care trăiește și de adevărurile spirituale. Treptat viața lui devine o minciună continuu perfecționată, prin care se minte pe el însuși și pe cei din jur. În realitatea psihologică însă, teatrul existențial cu propria viață

are un preț mare și acesta de obicei se numește nevroză.

Nevroza și efectele ei demonstrează că cei care fug de „suferința legitimă” fac o alegere greșită. Energia consumată pentru disciplinarea personală și a face față „suferinței legitime” este mai mică decât energia nevrotică consumată pentru impostură socială și evitarea „suferinței legitime”.

Energia consumată pentru procesele de adaptare la realitate și adevăr, pentru actualizarea mentalităților și a paradigmatelor mentale, este întotdeauna mai mică decât energia consumată pentru izolare, minciună, apărarea propriilor paradigme și mentalități false, pentru a rezista nevrozei.

Reiese clar că cine fuge de „suferința legitimă” este într-un neîncetat deficit energetic, care se traduce în oboseală cronică, îmbătrânire prematură, atitudine de împotrivire contra vieții, de luptă contra celor care sunt altfel. De asemenea acest individ nu poate scăpa de frica primordială și riscă să aibă probleme de întârziere în maturizarea psihică.

Consecințele cele mai grave sunt imposibilitatea despătimirii sufletului și instalarea unui proces lent dar perfid de degenerare, care are ca punct final demonizarea completă a omului.

4.14. DEGENERAREA PRIN ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE ȘI CONSTRUCȚIA DEMONICĂ A IDENTITĂȚII DE SINE. DISOCIEREA CONȘTIINȚEI MORALE ȘI NORMALITATEA „BINELUI” DEMONIC.

„Negociem orice, dar nu negociem principii.”⁴⁹

Marii teologi¹⁰ au avut dintotdeauna perspicacitatea să sesizeze o realitate duhovnicească fundamentală: degenerarea sufletului are loc întotdeauna când construcția identității de sine a omului are loc prin încălcarea legilor morale și prin negarea, neacceptarea, consumarea, desconsiderarea, opoziția, competiția față de alți oameni.

4.14.1. Rolul îndreptăririi de sine pentru construcția identitară demonică a omului.

Drumul spre normalitatea unui „bine” degenerat și construirea unei identități de sine demonice trece neapărat prin procesul mental și sufletesc numit îndreptățirea de sine. Această îndreptățire nu este doar o fază punctuală a degenerării, ci însoțește din fundal neîncetat procesul degenerării.

Fiecare idee degenerată care ajunge un „bine” sau normalitate este de fapt susținută și motivată în fundal de către această îndreptățire de sine, prin: părere de sine, autocompătimitate de sine, slavă de sine, justificare de sine, autoafirmare de sine, autoafirmare cu orice preț a „dreptății” personale, războiul cu orice preț cu ceilalți pentru a-ți impune propria „dreptate”.

La degenerați, identitatea de sine, auto–afirmarea de sine are loc în mod fundamental prin îndreptățirea de sine. Îndreptățirea de sine acționează atât contra normalității conștiinței morale autentice, cât și contra normalității drepturilor celorlalți oameni.

4.14.1.a. Pentru anihilarea vocii proprii conștiințe morale, îndreptățirea de sine furnizează neîncetat omului tot felul de motivații, scuze și justificări, care pentru degenerat sunt deasupra a ceea ce „strigă” propria conștiință morală.

Toate aceste false justificări și motivații își au în realitate sursa în slăbiciuni și patimi sufletești, precum: autocompătămire de sine, mândrie, lăcomie, lene, invidie, răutate, boemie, trândăvie, nepăsare, delăsare, plăcere pentru suferință, dorință de răzbunare. În mintea omului are realmente loc un dialog între „vocea” conștiinței de sine și „vocea” îndreptățirii de sine, care îi „spune” omului: ai suferit destul, ai fost și tu exploatat, trebuie și tu să ajungi cineva în viață, trebuie să te impui, este timpul pentru răzbunare, așa face toată lumea, lasă că te-ai consumat deja în trecut, etc.

SLĂBICIUNI ȘI PATIMI SUFLETEȘTI: AUTOCOMPĂTIMIRE DE SINE, MÂNDRIE, LĂCOMIE, RĂUTATE, LENE, DELĂSARE, TRÂNDĂVIE, INVIDIE, DORINȚĂ PENTRU RĂZBUNARE = DUCE LA ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE = DUCE LA DESCONSIDERAREA VOCII PROPRIEI CONȘTIINȚE MORALE DATE OMULUI DE DUMNEZEU = duce la crearea unei identități de sine demonice = duce la credința în „normalitatea” unui „bine” demonic.

4.14.1.b. Îndreptățirea de sine este de asemenea neacceptarea și nerecunoașterea drepturilor și valorii celorlalți oameni și în același timp este afirmarea cu orice preț a valorii, normalității și „dreptății” personale.

Prin îndreptățire de sine, degeneratul are tot timpul activată o scuză pentru ca drepturile și dreptatea lui să fie mai presus de dreptatea și drepturile celorlalți. Adică existența, recunoașterea, afirmarea și dreptatea mea au loc prin negarea existenței, afirmării și dreptății celuilalt. Dreptatea mea este mai presus de dreptatea lui. Eu exist și mă afirm în măsura în care îi contest celuilalt drepturile la existență, libertate, afirmare, înțâietate, recunoaștere.

Acest proces este foarte ușor de observat la unii adulți cu psihic infantil, care pentru a exista psihologic și a se afirma în viață trebuie să atace și să saboteze neîncetat pe cei de lângă el. Rezultatul acestei condiționări psihologice este o construcție demonică a identității de sine, care la rândul ei activează un mecanism de apărare a Eului, prin negarea, opoziția și desconsiderarea celorlalți.

NEGAREA, OPOZIȚIA, DESCONSIDERAREA, CONSUMAREA CELORLALȚI = CONSTRUCȚIA DEMONICĂ A IDENTITĂȚII DE SINE = NEGAREA, OPOZIȚIA, DESCONSIDERAREA, CONSUMAREA CELORLALȚI = ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE = duce la crearea unei identități de sine demonice = duce la credința în „normalitatea” unui „bine” demonic.

Pentru a nu degenera, trebuie să aibă loc procesul contrar: îmi construiesc identitatea de sine prin acceptarea și înțelegerea celorlalți, care au aceleași drepturi la existență, dreptate, recunoaștere, afirmare ca și mine. Construcția identitară a Eului prin negarea și concurarea celorlalți are efecte dramatice asupra modului cum aceștia sunt percepuți și evaluați, dar și asupra sistemului de valori în care individul degenerat ajunge să creadă. Prin îndreptățirea de sine păcatele și patimile, comportamentele deviate și anti-morala devin norme sociale.

Normalitatea „binelui“ degenerat și construcția identitară demonică a omului.

Îndreptățirea de sine duce deci la disocierea conștiinței morale și la normalitatea unui „bine“ degenerat. Pasul următor este re–construcția identitară demonică a Eului omului, care fără opreliști este susținut cu energie psihică (libido) din patimi sufletești: nepăsare, slavă deșartă, mânie, lăcomie, curvie, mândrie, dorință de răzbunare, ură de Dumnezeu, etc.

Iată de ce îndreptățirea de sine este cu adevărat înfricoșătoare. Astfel, mentalitatea „binelui“ degenerat creat prin îndreptățirea de sine, este cea care activează și amplifică activitatea tuturor factorilor degenerativi prezentați anterior. Pe bună dreptate monahi din secolul 20 au numit îndreptățirea de sine drept „cauciucul“ care ne izolează și separă de Dumnezeu.

Odată îndreptățirea de sine activată, odată „cauciucul“ aplicat, suntem izolați de legătura interioară cu conștiința de sine, cu vocea lui Dumnezeu din noi, iar procesul alienării de Dumnezeu capătă o viteză extraordinară. Omul nu se mai apără de atacurile gândurilor de patimi și nu mai luptă împotriva degenerării.

Patimile, păcatele, ura, crima nu mai sunt inamicii contra cărora trebuie să luptăm prin înfrânare, voință, osteneală, prezență conștientă, mânie, înfrânare, curaj, bărbăție, rugăciune. În acest moment orice aspect degenerativ nu mai trebuie oprit, deoarece prin „binele“ demonic acesta a devenit normal, justificat, scuzat, motivat, acceptat.

ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE = DISOCIEREA CONȘTIINȚEI MORALE = NORMALITATEA „BINELUI“ DEGENERAT = RE–CONSTRUCȚIA DEMONICĂ A IDENTITĂȚII DE SINE = NEPĂSARE + UITARE DE DUMNEZEU = NORMALITATEA PATIMILOR + NORMALITATEA PĂCATELOR = NORMALITATEA PROCESULUI DEGENERĂRII = ACCEPTAREA DEGENERĂRII PRIN PROPRIE VOINȚĂ = NORMALITATEA DEMONIZĂRII SINELUI = ACCEPTAREA DEMONIZĂRII SINELUI DIN PROPRIA VOINȚĂ = RE–ÎNTĂRIREA ÎNDREPTĂȚIRII DE SINE.

Consecințele „binelui“ degenerat sunt subtile, dar de o excepțională gravitate: apare normalitatea încălcării legilor morale fundamentale, normalitatea acceptării patimilor, raportarea denaturată la păcate, moartea conștiinței, moartea sufletului, normalitatea degenerării și normalitatea demonizării, acceptarea cu bună știință și cu proprie voință a procesului de demonizare a Sinelui.

Mentalitatea „binelui“ degenerat este factorul cel mai puternic și mai periculos în cadrul procesului general de degenerare deoarece activează cei mai periculoși factori de alienare sufletească, de îndepărtare de Dumnezeu: nepăsarea pentru legile morale, uitarea de Dumnezeu și îndreptățirea de sine.

Normalitatea „binelui“ degenerat păcălește omul astfel încât acesta îl uită pe Dumnezeu, se uită pe sine, își uită misiunea pe care o are pe pământ, uită de datoria pe care o are față de Mântuitorul Iisus Hristos, cine este și ce trebuie el să facă pe acest pământ, care este scopul vieții și unde trebuie să ajungă sufletul său după adormirea trupului.

SUSȚINEREA PSIHICĂ A EULUI CU LIBIDO DEMONIC OBȚINUT DE TRĂIREA PATIMILOR = CONSTRUCȚIA IDENTITARĂ A EULUI PRIN NEGAREA CELORLALȚI = DUCE LA ÎNTĂRIREA

PATIMILOR DE SLAVĂ + NEPĂSARE + MÂNDRIE + DORINȚĂ DE RĂZBUNARE + URĂ DE DUMNEZEU = DISOCIEREA CONȘTIINȚEI MORALE ÎN NORMALITATEA „BINELUI” DEGENERAT = RE-ÎNTĂRIREA ÎNDREPTĂȚIRII DE SINE.

4.14.2. Degenerarea prin normalitatea „binelui” degenerat.

Începând cu Dostoievski, mai mulți scriitori au identificat faptul că asumarea morală a unui „bine” degenerat și îndreptățirea acestui „bine” degenerat sunt printre cei mai importanți factori, în procesul de degradare (degenerare) a ființei umane. Practic nu există ființă umană care să nu degenereze și să nu se demonizeze prin: adoptarea ca normalitate morală a unui „bine” degenerat și îndreptățirea acestuia.

Chiar și un om puternic și matur psihic, cu o conștiință religioasă, etc., va degenera dacă conștiința sa morală adoptă ca normalitate valorile unui „bine” degenerat. Pentru oamenii normali lucrurile se petrec în timp, în ani de zile, dar procesul degenerării odată început nu se va opri de la sine.

Unul dintre motivele principale pentru care oamenii obișnuți cad în capcana acestui tip de degenerare este refuzul conștient de a-și folosi libertatea voinței (libertatea conștiinței), ceea ce duce la o obediență mai mare sau mai mică față de valorile/ideile/obiectivele/practicile care formează viața psiho-profesională a unui grup/sub-grup/gașcă/stat/minister/partid/etc, etc.

Degenerarea apare firesc în măsura în care valorile, ideile, obiectivele și practicile unui astfel de grup – și asumate afectiv-identitar de individ, nu corespund cu valorile conștiinței morale creștine.

Dar din punct de vedere psihologic această asumare a unui „bine” degenerat aparține în mod esențial indivizilor sociopați. Nu este aici cazul indivizilor psihopați, deoarece ei nu sunt capabili afectiv de loialitate și asumarea afectiv-identitară a unor valori anume, indiferent dacă acestea reprezintă „binele” sau „răul”.

Indivizii sociopați manifestă multe aspecte ale normalității: au conștiință de sine, sentimente de vină, vinovăție, empatie elementară, capacitate pentru o viață afectivă elementară. Dar spre deosebire de oamenii normali, prin adoptarea afectiv-identitară a unui „bine” degenerat, sociopatii degenerază și se demonizează într-un timp incredibil de scurt. După 1–2 ani de tăcere și convertire interioară secretă, pur și simplu sociopatii „renasc” surprinzător în familie și societate. În mod brusc și de neînțeles pentru anturaj, indivizi care ani de zile au fost aparent normali și obișnuți ajung să devină spaima colectivelor și familiilor.

Prăbușirea rapidă în degenerare și demonizare a acestor indivizi provine în principal din: cameleonismul lor moral, din refuzul de a-și exercita libertatea voinței/conștiinței și din ura de sine proiectată asupra celorlalți (și care se manifestă prin invidie cronică, dorință de răzbunare, răutate gratuită, trădare, sabotaj premeditat, viclenie, perfidie, stilul competitiv, dorința obsesivă de a face rău, mânie, agresivitate verbală, clevetire cronică, dorința de a ucide).

La sociopați apare astfel o obediență totală și iresponsabilă din capacitatea lor de a-și însuși afectiv-identitar valorile/ideologia/ideile/concepțiile/visele/utopiile/practicile emise de un grup, sub-grup, colectivități, grupări, instituție, partid, etc., care le oferă posibilitatea exprimării urii pe care o poartă în suflet. Sociopatii își însușesc complet și definitiv astfel de idei/concepții/valori/practici, chiar dacă acestea sunt în contradicție

totală cu legile juridice în vigoare și cu conștiința morală creștină.

Autorii de cărți prezentați ca referințe în această carte – Feodor Dostoievski, Gregory Klimov, Scott Peck, Martha Stout, Paul Babiak, Robert D. Hare, Gillian Flynn Schieber (pentru filmul *Gone Girl*), Dennis Lehane (pentru filmul *Shutter Island*) și Edgar Allan Poe (pentru filmul *Stonehearst Asylum*), cu toții își prezintă degenerații și demonizații din cărțile lor ca fiind oameni respectabili, normali, civilizați, care merg zilnic la serviciu, își plătesc rate la credite, sunt angajații unor instituții/firme respectabile, sunt purtători de norme morale și părinți responsabili.

Peste 90% din preocupările și exprimările comportamentale și verbale ale personajelor lor demonizate (personaje literare sau indivizi reali) sunt perfect normale, coerente, raționale, civilizate, de bun simț, etc. Aceste profile descrise nu sunt exclusiviste sau aparținând unui tipar psihologic/psihiatric clasic. Ei nu sunt doar paranoici, doar schizofrenici, doar psihopați sau sociopați, etc. În afara unei nevroze culturaliste obligatorii lumii moderne, psihologic și psihiatric sunt chiar mai „sănătoși” decât mulți dintre oamenii normali.

Și totuși, în pofida acestei aparente normalități, cu toții acești respectabili autori de cărți și scenarii de film ne spun că subiecții din lucrările lor sunt degenerați și/sau demonizați. Nu sunt doar ciudați și bolnavi psihic, sau doar inadaptați social, etc., ci sunt chiar demonizați.

Personajele lui Dostoievski din cartea *Demonii* au un comportament și preocupări de oameni normali și responsabili, dar totuși, autorul ne spune ce sunt ei în realitate: degenerați știuți sau neștiuți și demoni ascunși în trup de om.

Chiar Dostoievski își caracterizează personajul demonizat Piotr Verhovenski prin calificativul de „respectabil”, care poate fi atribuit doar în registrul unei normalități psihice și sociale.

Întrebarea este cum este posibil așa ceva, ca indivizi complet demonizați să se comporte în societate ca oameni perfect normali. Apoi, dată fiind „normalitatea” lor, trebuie să ne întrebăm ce șanse mai putem avea de a identifica la timp acești lupi în haine umane.

Există însă un „fir roșu” pe care îl identifică la indivizii–demonizați toți aceia care s-au preocupat de acest subiect. Este vorba despre disocierea conștiinței morale, ruperea conștiinței de unitatea om–divin. Conștiința, adică „con-știința”, nu mai este unitatea percepției și gândirii între om și Dumnezeu, nu mai este trăirea spirituală în cadrul legilor morale pe care El ni le-a dat pentru a le respecta cu sfințenie.

Conștiința disociată nu mai are aceeași Lege Morală, Cale, Viață și Adevăr ca Dumnezeu, ci are „legea”, „adevărul”, „calea” și „viața” demonilor. Prin „binele” degenerat, particula „con” din termenul „co-nștiință” își schimbă sensul: de la unitatea de voință și dorință cu Dumnezeu, la unitatea de voință și dorință cu demonii. Conștiința disociată are ca efect denaturarea raportării normale și naturale față de Legea Morală, Viață, Natură, oameni.

Psihologii vorbesc de apariția stării de „selective morality” (moralitate selectivă), prin care individul refuză altor oameni aceleași drepturi, evaluări și comportamente pe care le consideră îndreptățite pentru el însuși. Prin conștiința disociată și „moralitatea selectivă” apare disonanța eu–ceilalți, normalitatea și „justețea” denaturării unei relații cu semenii.

CONȘTIINȚĂ MORALĂ DISOCIATĂ = MORALITATE SELECTIVĂ = COMPORTAMENTE DENATURATE FAȚĂ DE ALȚI OAMENI = ASIMILAREA COMPORTAMENTELOR DENATURATE = ÎNTĂRIREA ȘI CONFIRMAREA MORALITĂȚII SELECTIVE DEGENERATE.

Ne putem ușor da seama când o conștiință este disociată, spartă și denaturată de la Adevărul divin prin „adevărurile“ denaturate pe care le conține și care îi guvernează omului motivațiile și acțiunile.

conștiința morală disociată – „adevărul“ nr.1.

În mintea degeneratului, normalitatea faptelor sale anti-sociale provine dintr-o „justificare“, dintr-un „drept“ al conștiinței sale disociate.

De exemplu el, degeneratul, are „dreptul“, se simte „îndreptățit“ să fure, agreseze, saboteze, țipe, bârfească, trădeze, șantajeze, distrugă, ucidă anumiți oameni, care sunt sub nivelului „dreptului“ său.

Orice agresiune, orice abuz, orice nedreptate strigătoare la cer a individului este normală și justificată, deoarece el este responsabil, muncește 12 ore pe zi, are copii de crescut, fie are nevoie de bani pentru un tratament scump, fie provine dintr-o altă clasă socială superioară, fie are un considerent ideologic superior „prostimii“, fie urmărește bunăstarea familiei sale, fie pur și simplu așa vrea el, etc.

Dar îndrăznește numai să minți, sabotezi, bârfești, desconsideri, furi sau să țipi la un astfel de degenerat și vei trezi în el o pornire justificată de a se apăra și a te pune imediat la punct. Ceilalți însă, victimele lui, nu au aceste drepturi. Același degenerat „persecutat“ consideră că este normal și justificat ca el să mintă, agreseze, țipe, fure chiar pe aceia față de care el se apără exemplar.

Așa cum îmi spunea odată un degenerat a cărui job principal în viață erau bârfa, clevetirea, certurile, acuzarea altora, hoția și minciuna: „Nimeni nu are dreptul să mă bârfească, certe, acuze, să mă fure sau să mă mintă.“

conștiința disociată:

DREPTUL DEGENERATULUI ESTE DEASUPRA DREPTULUI VICTIMELOR SALE.

Întotdeauna „binele“ degenerat al demonizaților își are susținerea într-o „normalitate“ ciudată, care prevede că celălalt nu mai are dreptul la demnitate, integritate, plată, respect, viață. Dreptul lui, al demonizatului, este mai important și mai valoros decât dreptul altui om, care poate fi sabotat, exploatat, furat, șantajat, distrus, agresat, ucis.

Personajele lui Dostoievski, „responsabile“ și educate, evadate în cărțile sale din abisurile psihicului său și din realitatea concretă a Rusiei țariste, consideră cu seninătate că în anumite conjuncturi este justificabil și normal să ucizi, violezi, furi, crezi anarhie, promovezi cauza unei societăți anarhice.

conștiința morală disociată – „adevărul“ nr.2.

Este existența unui sistem de valori alienat, credința într-un „bine“ degenerat,

convingerea în normalitatea unui „bine“ degenerat.

Acest lucru îl macină și șochează decenii întregi pe Dostoievski: seninătatea în asumarea ca normalitate a valorilor răului. Cum poți ca om să consideri că este justificat să invidiezi, sabotezi, bârfești, desconsideri, furi, exploatezi, umilești, ucizi pe alt om, în virtutea unui context și/sau pretext oarecare.

La fel este uimit Scott Peck de „normalitatea“ minciunii și a falsului existențial. După 20 ani de carieră în psihiatria clinică, el descoperă din întâmplare că oameni de vază ai societății americane, aparent părinți responsabili, sunt de fapt niște degenerați periculoși, lupi impostori care practică falsul existențial și sunt gata să scape de propriul copil normal care le stă în cale.

Personajul Amy, psihopata educată la Harvard din cartea lui Gillian Flynn Schieber, cetățeanul model al cartierului în care trăiește și modelul cultural pentru mii de cititori, face un plan meticulos de ucidere a propriului soț și își ucide fără ezitare un fost iubit. Doreen Littlefield, psihopata cu existență reală descoperită de psihiatrul Martha Stout, are un comportament atât de normal și natural, încât timp de 14 ani muncește ca terapeut într-un spital, alături de renumiți medici psihiatri. Are chiar și pacienți pe care îi tratează după cum crede ea că se face un tratament psihiatric.

Mihail Sturdza dezvăluie în cartea sa cum a fost planificat avansul comunismului și pus în scenă teatrul războiului rece de către politicieni, la fel „responsabili“ și respectabili membri ai societății americane.

În filmul Stonehearst Asylum un criminal, fost medic chirurg, preia controlul azilului de nebuni și-și joacă atât de bine rolul de medic psihiatru responsabil, încât doar printr-o întâmplare aflăm că personalul medical autentic este închis în subteranele clădirii.

În filmul Shutter Island psihiatri respectabili și finanțați de Guvern ascultă muzică clasică, au în subordine polițiști înarmați și conduc un azil de nebuni, în timp ce preocupările lor ascunse sunt lobotomiile și experimentele pe creier de tip nazist.

Bine acestor ne-oameni nu sunt valorile creștine aduse de Mântuitor în Legea Nouă: iubirea, iertarea, recunoștința, smerenia, pacea, milostenia, blândețea, cumpătarea, progresul, educația, etc. „Binele“ lor este minciuna, falsul, refuzul dreptății celorlalți, disprețul, ura, uciderea, exterminarea celor slabi, mândria cunoașterii luciferice, exploatarea celor mulți, îndobitocirea maselor, normalitatea tuturor devierilor sexuale, lăcomia, arivismul, etc.

4.14.3. Ce este „binele“ degenerat.

A. „Binele“ lor este ura de Dumnezeu redirectionată în ura pentru oamenii buni și capabili, inteligența speculativă, controlul și manipularea, parazitismul și extorcarea, dorința de răzbunare și invidia disimulate în conceptele politice ale egalitarismului, dorința de ucidere și uciderea fundamentată ideologic, tendințele de ucidere disimulate în imperativele unor experimente ori conflicte inventate, uciderea în sine, etc.

B. „Binele“ lor este normalitatea exploatării muncii altora, corupția, lenea, disprețul, agresivitatea fizică și verbală, bârfa, ranchiuna, dreptul forței, dorința banului nemuncit, coruperea sexuală, falsul existențial, disimularea iubirii autentice, umilirea, dragostea părintească condiționată la schimb cu beneficii materiale, sabotajul, lăcomia, cearta, răutatea, uciderea, etc.

C. „Binele“ degenerat este normalitatea bolilor sufletului: mândrie, orgoliu, slavă deșartă, invidie, clevetire, trândăvie, mânie, vorbire în deșert, raționalism deșert, impostură, fals existențial, minciuna, etc.

Nu trebuie să fii geniu pentru a observa că „binele“ acestor oameni, sistemul lor moral este construit înadins în opoziție cu Binele creștin și valorile Legii Noi. Ei din start se situează pe poziții conflictuale și războinice cu toți oamenii care cred și-și coordonează viața în jurul acestui Bine creștin.

Ceea ce este uimitor pentru un om normal este faptul că ei consideră normalitate toate aceste valori ale binelui degenerat. Pentru ei nu mai există nicio legătură cu Binele divin al conștiinței morale a oamenilor normali. Mai mult decât atât, pentru degenerați, toate valorile Binelui divin sunt ele expresii ale degenerării umane, ale slăbiciunii și impotenței unor indivizi nedemni, care nu fac față legilor evoluționiste și trebuie să dispară.

Dostoievski are o sclipire de geniu când înțelege că acest „bine“ degenerat este deja specific la mulți oameni care se consideră normali (!), neafecțați de degenerare. Dostoievski înțelege faptul că în realitate categorii largi de oameni sunt deja pe topoganul degenerării fără ca ei să știe acest lucru. Incredibil, dar milioane de oameni se îndreaptă spre demonizarea completă a ființei lor și ei înșiși nu-și dau seama de acest lucru. Numai prin identificarea „normalității“ binelui degenerat putem practic să ne dăm seama că acești oameni sunt în plin proces de alienare sufletească și îndepărtare de Dumnezeu.

Iată ce ne spune despre oamenii normali „respectabilul“ personaj Piotr Stepanovici Verhovenski, aparent un cetățean normal, dar care în realitate este un demonizat care urăște elitismul creator și planifică (încă din anul 1872!) instaurarea unei societăți bolșevice egalizatoare:

„Ascultă, mai întâi vom provoca tulburările, vorbea gâfâind Verhovenski, apucându-l mereu de mâneca stângă.

*Ți-am mai spus: vom pătrunde în sânul poporului. Știi că de pe acum suntem foarte tari? **Lucrează pentru noi nu numai aceia care asasinează, incendiază și trag împușcături clasice sau mușcă.** Aceștia sunt de fapt o piedică. Fără disciplină nu concep nimic. Sunt un escroc, nu un socialist, ha, ha!*

Ascultă, i-am numărat pe toți, dascălul care își bate joc împreună cu copiii de Dumnezeu lor și de leaqañul lor este deja al nostru.

Avocatul care apără pe un uciqaș cult, pe motivul că este mai evoluat decât victimele sale și care, pentru a își face rost de bani n-ar fi putut să nu ucidă, este deja al nostru. Școlarii care omoară pe un mujic, ca să încerce o senzație tare, sunt ai noștri.

Jurații care achită pe criminali sunt toți ai noștri.

Procurorul care tremură în instanță să nu pară prea puțin liberal, e al nostru, e al nostru. Administratorii, funcționarii administrativi, literații, o, avem mulți, foarte mulți, sunt ai noștri fără să își dea seama de asta!”¹¹

(sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

Dostoievski a fost clar și intransigent, nu a umblat cu jumătăți de măsură. Pentru el toate personajele sale care practicau o normalitate a „binelui“ degenerat erau

etichetate simplu – demoni, nimic altceva. Este dificil de spus dacă o persoană care consideră normalitate valorile „binelui” degenerat este deja un demon și procesul de demonizare este deja încheiat.

Un lucru fundamental trebuie însă reținut: oricine consideră normalitate „binele” degenerat, indiferent de părerea lui despre propria realitate sufletească, trebuie să știe că este complet expus procesului de degenerare și demonizarea completă este doar o chestiune de timp.

În același timp, trebuie să vă păziți și să evitați contactul cu oricare om care are mentalitatea „binelui” degenerat.

conștiința morală disociată – „adevărul” nr.3.

FAPTELE ȘI PĂCATELE MELE SE JUSTIFICĂ PRIN FAPTELE ȘI PĂCATELE ALTORA.

Un alt tip de conștiință disociată este justificarea normalității unor fapte și păcate deosebit de grele, prin raportarea la alte fapte și păcate minore sau similare, ale altor oameni.

Gândirea acestor degenerați este de tipul următor:

„Și ce dacă sunt un corupt, lacom, trădător și sabotor al propriei familii, firme, instituții, popor?

Este normal, deoarece uite–l pe individul X ce leneș și trândav este.

Sau uite–l pe individul Y, cât de mult fură și nimeni nu–i spune nimic, toți fac la fel.

Sau uite–l pe individul Z, ce desfrânare face, cu toții fac curvii și preacurvii.

Cu ce sunt ei, ceilalți mai prejos decât mine? În realitate ce fac eu este la nivelul lor și nu este mare lucru.“

Degerații de acest tip nu vor să vadă consecințele faptelor lor și se autojustifică prin banalitatea și normalitatea păcatelor pe care toată lumea le face. În realitate însă există fapte și fapte, cu consecințe diferite. Lenea sau curvia pot distruge viața unui om sau a unei familii, dar sabotajul și trădarea pot distruge viețile și carierele a sute și mii de oameni.

În niciun caz faptele altui om nu pot constitui normalitate pentru faptele similare ale altcuiva. Niciun sfânt nu a spus ceva de genul: „Dacă X a furat, atunci poți fura și tu. Dacă Y a ucis, poți ucide și tu“. Nici în fața legilor umane și nici la Judecata de Apoi nu vor fi în apărarea cuiva faptele similare ale altcuiva. Fapte similare de încălcare a legilor morale duc la pedepse similare, atât aici pe pământ, cât și dincolo, în veșnicie.

4.14.4. Exemple uzuale și des întâlnite în societate ale mentalității „binelui” degenerat.

Deloc surprinzător, conținutul mentalității „binelui” degenerat este un cumul de idei: de îndreptățire de sine, degenerare, atee, disprețuitoare, neo–bolșevice, neo–comuniste, neo–marxiste, capitalist–exploatoare, nostalgic–totalitare, egalitariste, progresiste, demagogice, populiste, trădătoare de neam și țară, etc.

Pentru exemplificare, am adunat mai jos o mică colecție de astfel de idei degenerare, pe care o parte le–am înțeles și dedus (deci sunt idei teoretice), iar o altă parte le–am auzit personal de la indivizi profund degenerați.

Poate părea surprinzător, dar din păcate suntem înconjurați de mulți indivizi degenerați, care, prin îndreptățire de sine, și-au construit o identitate de sine demonică și se ghidează în viață după un „bine” demonic. Vorbim deci despre indivizi aflați într-un stadiu avansat de demonizare a Sinelui.

Iată câteva exemple ale mentalității „binelui” degenerat:

„Este normal să vreau mai mult pentru mine, că așa vreau eu. Este normal să fur, să delapidiez și să-mi exploatez angajații ca pe sclavi.

Este normal să-mi plătesc angajații cu salarii de mizerie, deoarece eu vreau să am cât mai mult pentru mine și vreau să trăiesc eu cât mai bine. Cui nu-i convine este liber să plece.

Este normal să mă „vând” drept un manager competent, responsabil și corect, când în realitate sunt un incompetent, laș, lacom, iresponsabil, exploatator și cu proptele „de sus.

Este normal ca în firma mea să promovez și să favorizez tot ce înseamnă „binele” degenerat: curvele, amantele, incompetenții, lichelele, lingăii, pupincuriștii, clevețitorii, bârfitorii, etc., și să exploatez, disprețuiesc, terorizez, umilesc și marginalizez angajații competenți, dar care vor să aibă principii și nu mă slugăresc ca pe un vâtaf de sclavi.

Este normal să favorizez angajații degenerați sau demonizați, deja virusați cu „binele” răului și să-i persecut pe aceia care încă mai respectă principiile morale ale binelui divin.

Este normal să practic un sistem de favorizare–desconsiderare astfel încât angajații buni să treacă și ei de partea „binelui” degenerat: mă ascund în spatele cerințelor economice pentru a favoriza angajații care acceptă „binele” degenerat și îi persecut pe angajații corecți care încă mai au principii morale.

Ce ați spus??! Angajatul X are principii morale, este corect și cinstit? Adică cum, el nu vrea să fure, mintă, înșele, desfrâneze, să fie impostor, să fie lacom și trândav, la fel ca noi, cei din „gașcă”? Adică el se crede profesionist, deștept, credincios și moral? Crede cumva că ne este superior nouă celorlalți? Lasă că mă ocup eu de el. Am să-l marginalizez, exploatez, terorizez și umilesc până îl dau pe brazdă și va face și el parte din gașca noastră.”

– așa gândește managerul care dorește viață de lux finanțată din salariile de mizerie ale angajaților.

„Este normal să vreau totul de la viață – bani, avere, vilă, mașină scumpă, partener frumos și inteligent, carieră, funcții, recunoaștere, deși sunt un trândav, semidoct, incapabil, care vreau totul repede, fără multă muncă.

Este normal să reușesc în viață prin proptele, pile, rude, trădare, minciună, ipocrizie, turnătorie, activitate politică, demagogie, distrugerea carierelor oamenilor capabili, etc.

Este normal ca eu să ocup postul și funcția care nu mi se cuvine, pentru care nu am pregătirea și competențele profesionale necesare.

Este normal să doresc banii care nu mi se cuvin.

Este normal să primesc bani, chiar fără muncă.

Este normal să primesc prin șmecherie banii cuveniți altora, care au muncit ca proștii

pe castane.“

– așa gândește degeneratul care și-a propus să ajungă „mare“ în viață.

„Este normal să–mi educ copiii că lor li se cuvine totul și în viață pot avea totul, chiar fără multă muncă și fără mare efort.

Este normal să–mi educ copiii că este dreptul lor să aibă o viață bună, cu bani, carieră, recunoaștere, vilă, mașină de lux, partener în căsnicie frumos, inteligent și cu bani, chiar dacă copiii mei nu le place munca, să învețe, să citească, să cunoască, să exploreze, sunt limitați și desconsideră sportul. În ziua de azi doar proștii fără pile mai muncesc și își rup coatele la învățătură.

Este normal să–mi educ copiii că pot să reușească în viață pe bază de pile, relații, șmecherie, nesimțire ordinară, demagogie, asocieri politice, asocieri infracționale, corupție, prin distrugerea carierelor altora, agresiune și intimidare, bârfă, turnătoria colegilor, sabotare, curvășărie, etc.

Este normal ca copiii mei să ocupe posturile și funcțiile care în mod cinstit li s–ar cuveni altora, care sunt mai bine pregătiți profesional și se ghidează în viață după un set de valori morale.“

– așa gândește „omul nou“, care știe să–și educe copiii cu modelul de „succes“ al reușitei în viață.

„Este normal să fiu plătit la fel ca ceilalți, care gândesc și/sau sunt mai productivi ca mine. Eu muncesc, eu nu am timp de pierdut cu prostii ca studiatul, gânditul, inovația și creativitatea.“

– așa gândește angajatul cu mentalitate comunistă, pentru care toți oamenii sunt la fel.

„Este normal să–mi sabotez și trădez firma în care muncesc, deoarece colegii mai bine pregătiți mă desconsideră.“

– așa gândește angajatul semidoct care nu–și acceptă limitele profesionale.

„Este normal să fiu bugetar milionar și să fur bugetul de stat prin firme interpușe sau ale rudelor.

Este normal să căpușez firmele și instituțiile de stat cu firmele rudelor și ale prietenilor.

Este normal să încarc schema de personal a firmei și instituției de stat cu toate rudele și prietenii mele și să–i arunc în stradă pe angajații competenți.

Este normal ca „prostimea“ să plătească taxe și impozite mari, deoarece trebuie să plătesc salariile la toate rudele pe care le–am angajat în instituție.“

– așa gândește directorul lacom care consideră că este normal să trăiască în lux pe banii publici.

„Este normal să nu mai am principii morale, deoarece eu muncesc, sunt patriot, naționalist, familist, etc.“

– așa gândește degeneratul care are nevoie de pretexte pentru răul pe care îl face.

„Principiile morale precum cinstea, corectitudinea, hărnicia, onestitatea, adevărul, curajul, demnitatea, onoarea nu mai au nicio valoare în ziua de astăzi.

Scopul scuză mijloacele.

Pentru bani negociem orice, inclusiv principiile morale fundamentale ale unei vieți normale.“

– așa gândește individul „descurcăreț“, care vrea neapărat să reușească în viață prin orice mijloace.

„Este normal că sunt un trădător, sabotor, criminal și lacom, deoarece și alții sunt leneși, trândavi, paraziți, răi și nu vor să facă ce doresc eu.“

– așa gândește degeneratul care își justifică demonizarea prin raportarea la „răul“ altora.

„Este normal să fac pe lupul moralist, plin de indignare pentru ne–respectarea valorilor morale fundamentale, în timp ce eu avansez în viață fiind un turnător pe bani sau prin „proptelele“ rudelor și șefilor.

Este normal să fiu un turnător pe bani pentru colegii de școală, colegii de muncă și propria familie și în același timp să mă afixez zgomotos ca un om cinstit, corect, muncitor, harnic, devotat, onorabil, demn, etc.

Este normal să fiu un parazit social care își câștigă banii de pâine prin turnarea colegilor și a soțului/soției la securitate și să mă „vând“ public ca un om muncitor, harnic și serios.

Este normal să doresc să fiu un lider politic plin de moralitate creștină, dacă în trecut am fost un turnător care pentru bani mi–am vândut colegii, familia sau chiar proprii părinți.

Este normal să fiu turnător și un trădător al propriei mele familii, deoarece eu sunt patriot.

Este normal să promovez public principii morale și să cer oamenilor să mă urmeze în direcții de justiție socială, deși am fost și încă sunt un om care trăiește din turnarea colegilor.

Este normal să mă consider un lider de opinie și să joc rolul patriotului îndurerat pentru popor, deși îmi câștig banii pentru existență din promovarea ideilor politice, economice și sociale care contravin intereselor propriului popor.“

– așa gândește degeneratul trădător care se crede patriot.

„Este normal să preacurvesc și să–mi înșel soțul/soția cu primul venit, deoarece muncesc din greu pentru familia mea sau celălalt nu mă mai înțelege, acceptă, iubește. Este normal, este dreptul meu ca după o zi grea de muncă să mă „distrez“ și eu puțin cu amantul/amanta.

Este normal, este dreptul meu să–mi iau amănți și să mă simt și eu bine, după ce mi–am făcut datoria de nevastă și ți–am făcut 3 copii.

Este normal să țiș toată ziua la porcul de bărbat, să–l umilesc public și să–l terorizez, deoarece nu muncește suficient pentru a–mi îndeplini dorințele mele sau pur și simplu nu vrea să facă ceea ce vreau eu.

Este normal să beau ca porcul până cad prin șanțuri, deoarece muncesc din greu.

Este normal să–mi bat și terorizez copilul, deoarece vorba aia, «eu l–am făcut, eu îl omor».

Eu nu sunt o curvă oarecare care îmi trădez familia, soțul și copiii. Ce fac eu nu este

prea–curvie în fața lui Dumnezeu. De fapt eu sunt soția și nevasta altui bărbat, care mă merită. Este doar un amănunt minor și ne semnificativ faptul că port numele bărbatului pe care îl trădez.“

– așa gândesc familiștii degenerați care cred că munca și stressul sunt justificarea la orice comportament degenerat.

„Este normal să lenevesc, trândăvesc, ameninț, șantajez, să fur și să bat, să trăiesc de pe urma altora mai slabi ca mine, deoarece victimele nu se pot apăra de agresivitatea mea.

Este normal să mă impun în fața celorlalți, deoarece darwinismul a demonstrat ca viitorul aparține celor puternici. Indivizii slabi și cu scrupule trebuie să dispară.

Este normal să fiu fără scrupule pentru indivizii slabi, bolnavi, anemici, incapabili să se apere.

Este normal să–i provoc pe ceilalți la competiții și întreceri, să vedem cine–i cel mai puternic.“

– așa gândeste degeneratul care crede în evoluționism.

„Este normal să practic favoritismele emoționale și educaționale și să acopăr/protejez copiii agresivi, care îi terorizează pe ceilalți din clasă sau școală, deoarece sunt plătit de părinți să închid ochii la agresivitatea copiilor lor.“

– așa gândeste pedagogul corupt care și–a vândut cinstea și onoarea pentru un pumn de bani.

„Este normal ca la școală copilul meu să fie agresiv, rău, sălbatic, deviant, disprețuitor, plin de ură, needucat și nepolitic. Așa este normal în ziua de astăzi, copiii trebuie de mici învățați să fie agresivi, să se impună în fața celorlalți prin agresivitate, să fie lideri. Nu este nimic grav, așa sunt copiii acum, în ziua de astăzi toți copiii sunt agresivi și au devieri comportamentale.

Este normal ca apoi eu să–mi apăr propriul copil de acuzele copiilor agresivi.

Și ce dacă chiar eu acasă ca părinte îl îndemn pe copil să fie la școală șmecher și agresiv. Să îndrăznească cineva să se ia de pușorul meu! Pentru orice agresivitate, pentru orice deviere comportamentală eu îl voi apăra zgomotos, până la intimidare, să–mi știe toți de frică: am să fac scandal la pedagog și la director, am să scriu mailuri calomnioase pe grupurile de părinți, am să ameninț părinții copiilor agresivi, am să mă dau bine pe lângă părinții altor copii pentru a–i atrage în clanul meu, am să ameninț cu televiziunile, cu poliția, cu procese, etc. Și evident, neapărat, voi mitui și corupe pedagogul ca să închidă ochii, să fie tolerant și să mușamalizeze situațiile în care copilul meu este agresiv.“

– așa gândeste părintele aparent matur, responsabil, cu job respectabil, care știe că copiii sunt oglinda relației dintre părinți și caută să–și acopere prin intimidare propriile deficiențe relaționale. De obicei reacționează agresiv, emoțional și disproporționat părintele care se simte „cu musca pe căciulă“ pentru educația agresivă dată copilului acasă și deteriorarea climatului emoțional al familiei sale.

„Este normal să mă fac că nu văd infracțiuni, corupție, trafic de influență și trădare de

țară, deoarece primesc bani pentru acest lucru și toți ceilalți fac la fel.

Este normal ca în vremurile grele de azi să accept dosare fabricate, poliție politică, supravegheri neautorizate sau martori mincinoși.

Este normal să vânez greșeli și să predispun oamenii cinstiți la infarcațiunile minore, deoarece sunt zelos și astfel primesc primă la salar.

Este normal să tolerez și să acopăr orice infrațiune și mizerie a „sursei” mele, deoarece noi suntem patrioți și muncim pentru țară.

Ce ați spus??! Individul X are principii morale, se crede cinstit și corect? Adică cum, el nu vrea să-și toarne colegii, prietenii, familia, nici măcar pentru bani sau o funcție bună? Adică el se crede un fel de patriot și deștept și credincios și încă și moral? Crede cumva că ne este superior nouă celorlalți? Lasă că mă ocup eu de el. Am să-i fac dosare penale, am să-i aduc martori mincinoși, am să-l terorizez psihic, am să-l urmăresc în fiecare secundă, am să-l decredibilizez, am să-i găsec toate slăbiciunile, până va face tot ce vreau eu. Nu mă las până nu-l transform în cel mai obedient sclav.”
– așa gândesc ofițeri de informații, polițiști și judecători lacomi, care fac orice pentru bani.

„Este normal să fiu trădător de țară deoarece în ziua de astăzi toți fac la fel.

Dacă m-aș opune curnetului nu aș mai beneficia de avantajele materiale pe care le am. În plus, lumea merge spre globalizare și dispariția interesului național.

Este normal să mă simt bine, să fiu fericit și să consider că viața este frumoasă, deși milioane de oameni în jurul meu nu au ce mânca și cu ce-și crește copiii.”

– așa gândeste politicianul lacom și vândut intereselor străine.

„Și ce dacă sunt un turnător ordinar, care își trădează și vinde propria familie, colegii de muncă, șefii care mă hrănesc, vecinii care mă respectă? Care este problema?

Eu nu sunt un prost/proastă cum mă credeți voi, eu lucrez în inteligență.

Fiecare trebuie să își asume ce scoate pe gură, este treaba mea ca să-i fac pe toți să plătească pentru ce vorbesc”.

– așa își odihnește conștiința informatorul care își vinde semenii.

„Ce atâta Eminescu? Am citit eu undeva într-un articol pe net că de fapt trăia din datorii, ceea ce dovedește că nu putea avea grijă de el.

Ce atâta Sadoveanu? Țsta a trăit numai din hoție și furat. Un parazit ca mulți alții.”

– așa își îndreptățește conștiința degeneratul incult, incapabil, prost, semidoct, trădător de neam și țară, care urăște visceral literatura și în general orice formă de cultură națională.

Îndreptățirea care există în mintea acestui degenerat este de tipul: „Adică cum, eu sunt prost și incult? Cum vine asta, deoarece eu am bani, mă întrețin singur, nu am datorii.

Cine este reperul cultural care spune că eu sunt un incult? Eminescu?? Păi ăla avea numai datorii, trăia din banii altora. Cum pot eu să citesc și apreciez opera unui om care avea datorii? Imposibil, asta arată că era un ciudat, neintegrat social, un nepăsător. Nu era dintre noi ăștia care suntem responsabili și avem bani.”

4.14.5. Producerea demonizării și construcția demonică a identității de sine, prin legile juridice care incriminează „hărțuirea“.

La finalul acestui subcapitol aș dori să fac mențiunea că surprinzător, un efect de îndreptățire de sine și implicit construcția demonică a identității de sine o pot avea chiar legile juridice (cu caracter civil, penal), care vizează infracțiunile de hărțuire psihică, hărțuire sexuală, abuz de orice fel, calomnie, amenințare.

Aparent aceste legi sunt date pentru protecția și apărarea celor care chiar au nevoie de ajutor legal pentru a fi apărați de poliție contra unor infractori periculoși. Problema majoră (și viclenia) constă în aria de aplicare a acestor legi și în modalitatea lor de aplicare.

Concret, există clase întregi de oameni care din motive pur psihologice (complexe de inferioritate, dorință de răzbunare, invidie și răutate gratuite, ură motivată sexual, ură motivată profesional, complex de intelectual ratat de tip semidoct, infantilism psihic nativ, infantilism psihic dobândit, nevroze de orice fel) se declară că au nevoie de „protecția” și efectele acestor legi juridice.

În consecință, datorită acestor reclamații care au probleme psihologice, sute de mii de oameni sunt zilnic reclamați și li se deschid dosare penale pentru fapte inexistente sau exagerate, care au o existență subiectivă.

În aplicarea lor, aceste legi nu urmăresc să stabilească mai întâi condiția de sănătate psihologică a reclamanților unor astfel de incidente. Din start poliția deschide un dosar penal de urmărire și apoi....mai vedem noi ce se întâmplă. Nu are de asemenea nicio relevanță faptul că aceleași persoane fac încontinuu reclamații și se consideră lezate pentru fapte inexistente sau exagerate.

„Legea” e lege, dosarul penal se deschide iar și iar. Că în acest mod milioane de oameni educați, responsabili și inofensivi au ajuns să aibă cazier datorită reclamațiilor unor bolnavi psihici sau bolnavi de patimi sufletești, nu are nicio relevanță.

În SUA de exemplu, în baza unor astfel de legi, milioane de bărbați americani educați, civilizați, banali și inofensivi au deja deschis un dosar penal pentru tot felul de reclamații depuse de femei, pentru infracțiuni de calomnie, amenințare sau hărțuire. O privire, un cuvânt, un gest, existente sau exagerate, au fost motive „întemeiate” pentru ca reclamantele să aibă nevoie să se pună de urgență sub protecția unor astfel de legi și să reclame bărbatul „agresiv” la poliție pentru „infracțiunea” de hărțuire sau amenințare.

S-a ajuns până acolo încât cuvinte banale din discuții oarecare, aluzii, elogieri, priviri, simple gesturi, complimente sau propuneri politicoase pentru întâlniri/discuții să fie interpretate ca o hărțuire, amenințare sau calomnie, care neapărat trebuie reclamată la poliție. În urma valului uriaș de reclamații penale depuse de femei, în mod normal și spontan bărbații americani au devenit brusc tăcuți, lipsiți de orice inițiativă, foarte circumspecți și foarte suspicioși cu femeile pe care le întâlnesc.

Este de înțeles că au ajuns să „sufle în iaurt”, există întotdeauna riscul ca o femeie aparent normală să îl reclame pe bărbat la poliție pentru un cuvânt sau un gest oarecare. O femeie din State dacă vrea să aibă o întâlnire romantică, de muncă sau de afaceri cu un bărbat trebuie să ia ea inițiativa și să-l asigure pe bărbat că nu este motivată în ascuns de răutate și dorință de răzbunare, nu are probleme psihice și că nu

are înregistrate la poliție reclamații penale pentru „fapte“ de calomnie, amenințare sau hărțuire.

De asemenea, dacă vrei ca bărbații să „dispară“ din peisaj (petrecere, mall, discuție colectivă, loc de muncă), este suficient să le aduci în preajmă o femeie care are un istoric de astfel de reclamații. Evident, când bărbații aud de femei cu istoric de reclamații pe motive de hărțuire sau amenințare, „fug“ din acel mediu cât îi țin picioarele.

Pe lângă ridicolul juridic al acestei situații, care în mod inexplicabil ușor–ușor se generalizează în toate statele lumii, există un efect spiritual evident al acestor „legi“ ciudate. Toate aceste legi difuze de „protecție“ a unei persoane la hărțuire și amenințare sunt de fapt factori de îndreptățire de sine, care ușor–ușor, duc fără greș la o re–constucție demonică a identității de sine.

Aceste legi nu sunt făcute pentru apărarea oamenilor sau pentru a crea ceva de muncă avocaților începători, ci sunt o abilită capcană, care duce la demonizarea acelor care caută motive pentru îndreptățirea de sine.

Te simți imediat lezat/ă, calomniat/ă, hărțuit/ă? Ai observat cuvinte sau gesturi pe care le consideri calomnie, hărțuire sau amenințare? Trebuie ca imediat și neapărat să faci o reclamație la poliție și să te pui sub protecția legii? Posibil, dar apelarea imediată la aceste legi și la reclamația pentru fapte inexistente, exagerate sau subiectiv interpretate va avea negreșit și indirect un efect de îndreptățire de sine și implicit demonizare.

Prin reclamația depusă te crezi apărat/ă și îndreptățit/ă, te simți mai bine, mai în siguranță, stăpân/ă pe situație, gata, l–ai pus la punct pe „agresor“? Posibil, dar prin îndreptățire de sine ai mai făcut un pas spre o identitate de sine demonică.

4.15. DEGENERAREA PRIN IMITAREA GÂNDIRII ȘI COMPORTAMENTELOR DEMONICE, PRIN VOINȚA PĂCATULUI ȘI PERVERTIREA VOINȚEI: „CEEA CE FACI, TE FACE!“.

Ceea ce este monstruos și înfricoșător la acest tip de degenerare este faptul că spre deosebire de toate celelalte forme de degenerare prezentate anterior, individul nu mai parcurge toate stadiile normale ale degenerării, ci arde etapele, „sare“ direct în etapa pierderii de Sine, a demonizării accelerate.

Aceasta este și surpriza pe care o pățesc cei care practică voluntar mânia, cu un scop oarecare – într–un timp foarte scurt trec pragul de „point of no return“, se demonizează iremediabil, fără șansa revenirii la normal.

Degenerarea profundă pe termen lung are loc și prin voința de a încălca cu premeditare legile morale, voința păcatului, voința de a face rău și libertatea alegerii păcatului. În acest caz are loc și un proces ireversibil de perversiune a voinței omului. Degenerarea ireversibilă este asigurată atunci când omul alege din proprie voință păcatul, răutatea, răul.

Răul, ura și răutatea sunt întotdeauna o alegere mai mult sau mai puțin conștientă, niciodată stări prestabilite cărora omul trebuie să li se supună. Întotdeauna omul trebuie și poate să–și folosească liber voința și să aleagă între Dumnezeu și păcat. Dacă alege păcatul și răul, atunci omul este lăsat să se descurce singur într–o lume

prădătoare, care îl vor face sclavul propriilor patimi.

În ceea ce privește voința și alegerea de a face rău, de a crea rău în jurul tău lucrurile sunt mai dure. Nu Dumnezeu te expune degenerării, ci tu însuși. Principiul este simplu: măsura în care faci rău la exterior este măsura în care răul te va invada la interior.

Înțelepciunea populară cunoaște principiul: „când bați pe altul, de fapt te bați pe tine însuși”. Câtă ură, răutate, fals, minciună, invidie, ceartă, bârfă crezi în exterior, tot atât rău te va invada la interior. Cât rău faci la exterior, atât rău va pune stăpânire pe sufletul tău, la interior. Cu cât faci mai mult rău în exterior, cu atât nu-ți vei mai aparține și vei deveni un alienat, un zombi fără voință.

Întotdeauna îți vei pierde, sufletul, autonomia și libertatea voinței cu aceeași măsură în care aduci răul în lume. Aducând în lume răul, treptat vei deveni robul patimilor și demonilor care te vor folosi, exploata și stoarce de energie. Mai mult, starea ta sufletească va fi una îngrozitoare, specifică demonilor care te-au invadat: plină de frică, umilință, ură, răutate, minciună, impostură, lăcomie și poftă, desfrânare, dorințe de exploatare, manipulare, control și ucidere. Nu vei mai cunoaște mila, dragostea, blândețea, înțelegerea, pacea, liniștea, bucuria, dragostea, pocăința, iertarea.

În cadrul acestui capitol, la degenerarea prin mândrie și mânie am arătat că demonizarea apare inevitabil atunci când un individ practică mânia prin proprie voință, pentru obținerea unui scop anume. Oamenii care își propun să fie mândri un timp limitat, pentru un scop anume, se trezesc că nu mai pot scăpa de mânie și în plus, surpriza surprizelor, se pierd pe sine, se demonizează.

Degenerarea prin voința păcatului are loc prin gânduri, vorbe, fapte, poftă alimentară, dorințe sexuale, stări de mânie sau agresivitate, prin fapte bune făcute cu scop rău, prin căutarea de a provoca discuții în contradictoriu și apoi certuri, etc. Adică faci pe mândrosul din șmecherie sau interes și surpriză, în numai câteva luni te trezești complet posedat de patima mâniei.

Părintele Ciprian Negreanu a rezumat foarte concis această situație: **„ceea ce faci, te face”**.

Corepunzător acestor păcate făcute prin liberă alegere vei fi pus să treci prin așa numitele „ispite”. Ispite înseamnă că de fapt ajungi într-o stare de blocaj, prizonierul unor situații de viață foarte grele generatoare de presiune fizică, sufletească și psihică, în cadrul cărora va trebui să iei niște decizii. De aceea se spune că ispitele ne sunt date pentru unii ca să ne mântuiască, iar pentru alții ca să-i prăbușească în „prăpastia” închisorii veșnice. Demonizarea rapidă prin imitarea comportamentelor demonice nu se limitează însă doar la practicarea mâniei și agresiunilor verbale. Orice face un om cu bună știință, prin proprie alegere, folosindu-și propria voință, prin care imită un comportament demonic, duce imediat la împătımire (posesie biofizică) și simultan la demonizarea Sinelui.

IMITAREA CU PROPRIE VOINȚĂ A COMPORTAMENTELOR DEMONICE = PRACTICI MÂNIA, FALSUL, RĂUTATEA, CURVIA, TRĂDAREA, DELAȚIUNEA, INVIDIA, RESENTIMENTUL, DORINȚA DE RĂZBUNARE, SIMULEZI UCIDERE = DEVII POSEDAT DE DUHUL MÂNIEI, IMPOSTURII, MINCIUNII, RĂUTĂȚII, CURVIEI, RĂZBUNĂRII, UCIDERII = DEMONIZAREA CÂMPULUI BIOFIZIC.

IMITAREA CU PROPRIE VOINȚĂ A COMPORTAMENTELOR DEMONICE = ASPECTUL DEMONIC

AL COMPORTAMENTULUI DEVINE PARTE DIN FIINȚA TA = RE-CREAREA DINAMICĂ A SINELUI PRIN ÎNCORPORAREA RĂULUI EXPRIMAT = DEMONIZARE RAPIDĂ IREVERSIBILĂ A SINELUI = DOBÂNDIREA UNEI IDENTITĂȚI DE SINE DEMONICE.

Referitor la procesul de demonizare, se poate pune întrebarea ce desemnează de fapt acest termen? Demonizarea înseamnă demonizarea Sinelui, alterarea calitativă intrinsecă a însăși Scânteii divine puse în noi? Sau este vorba doar despre posesia sufletului, invadarea lui de către demonii patimilor, precum mânie, curvie, minciună, fals, clevetire,ucidere, etc.

Răspunsul este că ambele procese sunt reale. Imitarea demonică duce mai întâi la schimbarea calitativă în rău a însăși Ființei, a identității noastre. Această schimbare apoi atrage, intră în rezonanță cu duhurile patimilor, care invadează câmpul biofizic. Avem deci de a face cu ambele procese de demonizare: posesia bioenergetică a sufletului și transformarea ireversibilă a Sinelui, a identității spirituale a omului într-o identitate demonică.

La prima impresie, nu ar fi de crezut că imitarea voluntară a unui comportament sau a gândirii demonice poate duce un om la alienarea de sine, la pierderea identității de sine divine și la inocularea unei identități de sine demonice. Milioane de oameni cred că pot să provoace, țipe, agreseze, lovească, clevetească, bârfească, etc., pentru un scop anume, pentru o perioadă determinată de timp, fără să „plătească” pentru acest comportament. Însă o plată există și cel care imită voluntar o existență de tip demonic se pierde ireversibil pe sine.

Cine nu crede, poate să încerce un experiment: pentru câteva ore să aibă dinadins comportamente specific demonice: clevetire, bârfire, jigniri, amenințări, căutare de ceartă, provocarea discuțiilor în contradictoriu, gândire pentru a face rău altcuiva, etc. Efectele acestui tip de comportament se pot resimți deja în câteva ore, imediat după câteva „partide” de jignit, provocat, bârfit, clevetit, agresat. Începi să resimți senzații sufletești ciudate: de răceală sufletească, oboseală, dezordine, dizarmonie, pierdere de sine. Începi să te simți de parcă nu mai ești tu însuși, ceva este în neregulă cu sentimentul identității de sine.

Pe de altă parte, pe lângă dezordine sufletească, se pot resimți un tip de plăcere psihopată, frică, energizare și agitație, stress. Alienarea de sine este însoțită de senzații negative și la nivel fizic. Se pot resimți puternice dureri de cap, inimă și stomac și o stare generală de rău.

Senzațiile fizice și sufletești specifice alienării de sine sunt foarte puternice și adânci, se resimt ca și când cineva sau ceva îți invadează ființa, identitatea și te transformă în altceva. Toate aceste stări de dizarmonie, frică și plăcere psihopată resimțite nu sunt umane, ale noastre, ci sunt specifice tipului de energie spirituală malefică către care noi înșine ne-am deschis.

Dar dacă în urma unui experiment controlat de numai câteva ore deja putem trăi cu claritate senzații alienatoare de tip demonic atât de puternice, ce mai putem spune despre oamenii care și-au făcut o a doua natură din imitarea gândirii și comportamentelor demonice. Aceștia pur și simplu nu au nicio șansă, pierderea identității de sine și obținerea unei noi identități demonice este doar o chestiune de timp.

Un astfel de experiment ne arată și faptul că nimeni nu se demonizează din necunoaștere, fără să știe ce se întâmplă cu el. Procesul pierderii identității spirituale divine este însoțit de stări sufletești și psihice deosebit de clare și puternice. Fiecare om este avertizat când intră într-o zonă roșie, periculoasă, fiecare om care se demonizează știe că acesta este un drum fără de întoarcere.

Unii se sperie și se dau rapid înapoi, spre normalitate. Alții însă, din demență, sunt chiar încântați de noile stări demonice „eliberatoare” și continuă voluntar experiența pierderii de sine. O accelerare a acestui proces de demonizare a Sinelui omului are loc dacă imitarea actelor demonice este asociată cu stress-ul psihic și cu activitățile sexuale.

IMITAREA CU VOINȚĂ A STĂRILOR DEMONICE + STARE DE PERMANENT STRESS PSIHIC = ȘUNTAREA OPOZIȚIEI CONȘTIINȚEI = DEMONIZARE ACCELERATĂ IREVERSIBILĂ.

IMITAREA CU VOINȚĂ A STĂRILOR DEMONICE + ACT SEXUAL = ȘUNTAREA OPOZIȚIEI CONȘTIINȚEI = DEMONIZARE ACCELERATĂ IREVERSIBILĂ.

Se demonizează rapid în special aceia care imită în mod deliberat, cu proprie voință comportamentele demonice fundamentale: mânia,uciderea, minciuna, falsul, curvia, hoția, lăcomia, răutatea, corupția, trădarea. În raport cu acestea, Mântuitorul Iisus Hristos ne-a adus Viața, toleranța, Adevărul, respectul, iubirea, blândețea, reiterarea respectării legilor morale. Toate exemplele de mai jos sunt motive foarte puternice pentru a NU imita prin proprie voință comportamente, atitudini și gândire specifice duhurilor răutății.

Datorită pericolului major de demonizare și pierdere de sine, spre deosebire de alte forme de degenerare, imitarea comportamentelor și a gândirii demonice este însoțită de o stare de rău generală.

Un experiment de câteva ore poate fi revelator. Fizic, psihic și sufletește omul are senzații și stări negative puternice, cu rolul de a-l avertiza și împiedica să mai meargă pe acest drum. Și totuși, în ciuda activării acestui mecanism de apărare spiritual al Sinelui omului, un număr mare de oameni aleg voluntar cu bună știință să continue să practice imitarea demonilor. Acești oameni suferă fizic, psihic și sufletește și totuși continuă voluntar să țipe, mintă, curvească, trăiască în fals, practice delațiunea, etc. Întrebarea este: de ce?

De ce oameni educați, cu licențe universitare onorabile aleg voluntar să meargă pe un drum care le face rău și la capătul căruia este demonizarea, pierderea de sine?

De ce oameni inteligenți, educați și culți își „calcă” cu bună știință pe suflet, desconsiderând ceea ce simt, fiind perfect conștienți că prin aceste comportamente își fac iremediabil un mare rău propriei persoane?

Câtă nepăsare. Să te demonizezi pe sine, să-ți pierzi identitatea de om. Incredibil. Și asta pentru ce, în numele a ce?

Putem constata că imitarea voluntară și sistematică a comportamentelor demonice este în legătură cu altcineva din exterior, cu războiul personal practicat față de alți oameni. Gândirea, atitudinile și comportamentele demonice au rolul de a impune individul în fața altora, prin frică, autoritate, fals, plăcere sau minciună.

De aceea, singurul răspuns posibil la acest comportament nihilist irațional este mândria, slava deșartă și orgoliul acestor oameni, care nu suportă ca altcineva să le stea în față.

Legat de mândrie apare raționalismul, condiționarea unui scop, nevoia unui „trebuie”. Adică omul deși simte în toată ființa lui că nu face bine, continuă voluntar acțiunile demonice pentru că este un scop de îndeplinit, pentru că există un „trebuie” care se cere realizat.

De exemplu, imit comportamentul demonic dintr-o nevoie, pentru că „trebuie”: să-l fac pe soț/soție/coleg/partener de afaceri să plece din relație, să-mi îndeplinesc un scop financiar de îndeplinit, să-mi îndeplinesc o obligație de onoare, să mă răzbun pe X, să-i fac pe alții să mă asculte necondiționat, să mă impun profesional în fața unor oameni mai competenți decât mine, să le arăt ce scorpie periculoasă sunt eu, ca să îmi știe de frică, să impresionez, etc.

Există o listă interminabilă de scopuri, de „trebuie”, care în mintea acestor oameni le justifică răutatea, comportamentul lor mizerabil.

ORGOLIU, MÂNDRIE, SLAVĂ DEȘARTĂ = RAȚIONALISM = NEVOIA UNUI SCOP EXTERIOR CARE TREBUIE REALIZAT VIZAVI DE O PERSOANĂ = OBLIGATIVITATEA UNUI COMPORTAMENT DEMONIC VOLUNTAR.

În naivitatea lor, mulți cred că vor reveni la normalitate după ce și-au îndeplinit scopul și vor abandona aceste comportamente. Surpriza acestor oameni este că mergând pe acest drum al orgoliului și mândriei, scopul lui „trebuie” nu este niciodată realizat. Ceilalți, țintele, nu sunt nici manipulate, nici înfricoșate sau impresionate, nici distruse, nici ucise sau manipulate, nici nimic.

Singurul rezultat concret al mării strategii este degenerarea accelerată a individului agresor. Unii își dau seama ce prostie fac și se opresc, alții se trezesc când nu-și mai aparțin. Vor să revină la normalitate, dar nu mai pot, se pare că „altcineva” le dictează ce să facă cu viața lor. În același timp își dau seama că se simt bine în noua lor stare, le place să joace teatrul normalității.

Ce „senzații” tari! În timp ce toți oamenii îi cred oameni respectabili, ei în realitate sunt niște lupi, demonizați „eliberați” din „închisoarea” conștiinței morale. Ei deja nu mai sunt ca plebea, prostimea, care se supun conștiinței morale. Ei sunt de-acum lupi, ne-oameni, renăscuți în „valorile” libertății răului absolut.

4.15.1. Exemple de demonizare rapidă ireversibilă prin imitarea voluntară a unei stări demonice:

4.15.1.a. Demonizarea prin folosirea voluntară a mâniei, pentru realizarea unui anume scop.

În această capcană cad de obicei bărbații din structurile militarizate (Armată, Poliție, Jandarmerie, Servicii Secrete) care vor să impresioneze și să se impună în fața subordonaților prin mânie și agresivitate verbală.

Acești oameni cred că se poate practica mânia și agresivitatea verbală cu scop definit doar timp de 8 ore pe zi, doar în timpul programului de muncă, fără „daune

colaterale“. Surpriza neplăcută inclusiv pentru ei înșiși este că într-un timp relativ scurt se demonizează, ajung semi-animale, dependenți de alcool, femei și jocuri de noroc, dependenți de plăcerea de a face rău altor oameni, incapabili de autocontrol.

Cad în capcana demonizării prin mânie și un număr mare de femei „moderne“, care practică voluntar și dinadins mânia și agresiunile verbale (țipete, urlete animalice, căutare de ceartă, nemulțumire, irascibilitate, acuze, discuții în contradictoriu, clevetire, bârfire) pentru a deveni „scorpii rele“, a se impune la serviciu în fața bărbaților subordonați și acasă, în relațiile cu soțul.

Ca și în primul caz al bărbaților, femeile care se demonizează prin mânie voluntară ajung ulterior la ură de Dumnezeu, război casnic, sabotaj și invidie profesională, turnătorie, curvie, preacurvie, alcoolism, demagogie, viață trăită în minciună și fals existențial.

Un caz clasic este și cel al directorilor și șefilor din firmele private și instituțiile de stat, care trebuie să-și ascundă incompetența în fața unor subordonați superiori din punct de vedere profesional și educațional. Ca director este greu să-ți ascunzi incompetența, impostura, lăcomia și corupția, toate lipsurile și deficiențele sunt imediat vizibile.

Pentru a distrage atenția de la deficiențele lor, față de angajații pe care îi conduc, acești directori trebuie să fie agresivi, neîncetat nemulțumiți și acuzatori.

Oamenii în loc să își vadă de muncă și treabă, sunt neîncetat preocupați cu „fumigene“ manageriale: ședințe, acuze, nemulțumiri ale acționariatului, amenințări, penalizări, tăieri de salarii, concedieri. Unii dintre acești directori merg chiar și mai departe, sabotând cu bună știință activitatea unor angajați competenți și recalcitranți, care știu foarte bine ce impostor este la conducerea firmei/organizației.

Pentru toți aceștia există un proverb românesc: „unde dai și unde crapă“. Crezi că te impui în fața subordonaților, a soțului și copiilor și în schimb sfârșești jalnic, ca un demonizat posedat, bolnav de ură, invidie cronică, curvie și alcoolism.

4.15.1.b. Demonizarea prin practicarea voluntară a răutății și falsului, specifice activităților de intelligence.

Acest proces de demonizare este specific angajaților care se ocupă cu aspectele mai puțin elegante ale muncii de „intelligence“: urmărirea cu anii a unei ținte care trebuie terminată, provocare, sabotare, compromitere, șantajare, calomniere, distrugerea carierei profesionale, stricarea căsniciilor, extorcare, prostituție, pornografie, etc. Pentru a realiza concret toate scopurile enumerate, cineva trebuie să-și ocupe mintea cu o gândire de tip demonic: planificare, memorare, execuție, re-memorare, urmărire consecințe, gestiunea „daunelor colaterale“. Răutatea, preocuparea mentală de a afecta negativ viețile altor oameni este un tip de gândire specific demonic și duce omul la alienare și demonizare.

De exemplu, pentru a sabota, șantaja sau decredibiliza pe un individ X, cineva trebuie să gândească concret cum trebuie efectuat acest lucru. Apoi alții trebuie să gândească și să aplice această planificare. Cine, când, cum, prin cine, ce resurse, ce planificare, etc. Numai pentru o „operațiune“ minoră contra unei persoane, o echipă trebuie să consume sute de minute de gândire negativă, de tip demonic. Nu este deci de mirare că angajații din structurile de „intelligence“ au un risc ridicat de alienare de sine și demonizare.

Un nivel mai jos sunt informatorii sabotori, provocatori, clevetitori și cei care pun în practică minciunile și dezinformările. Aceștia sunt mereu preocupați de alte persoane, de rezultatul exterior, niciodată la ei înșiși. În rândul acestor oameni mereu preocupați de a face rău altora riscul de demonizare este cel mai ridicat.

De obicei aceștia se demonizează „în tăcere”, fără ca nimeni din jurul lor să observe la ei vreo schimbare de comportament sau gândire. Indivizii din zona de intelligence care se demonizează sunt activele cele mai periculoase și mai toxice pe care le poate avea o organizație statală. Ei vor fi angajații statului și ai serviciului de intelligence doar cu numele. În realitate, în ascuns, vor îndeplini sarcinile și ordinele care le apar direct în mintea lor prin gânduri de sugestie, primite de la demoni.

La nivelul cel mai de jos și cu riscul maxim de demonizare îi regăsim întotdeauna pe torționari și gardienii închisorilor cu profil politic. Știm din mărturiile foștilor condamnați politic că torționarii lor erau demonizați, ne-oameni care nu mai aveau simțăminte omenești. Comportamentul sadic, agresiv, bățiile, jignirile, uciderile, pornirea spre răutate, toate făcute voluntar și din proprie voință au dus la demonizarea rapidă și ireversibilă a acestor torționari.

Oamenii care lucrează în zona de intelligence au un risc deosebit de mare de a se demoniza rapid, prin gândire și comportamente demonice. De aceea, nimeni nu se mai miră când un astfel de om se alienează și se pierde pe sine.

Intrigant este însă faptul că în aceste structuri apar indivizi care se demonizează foarte rapid, deoarece au un profil sufletesc predispus la demonizare și sunt puși să execute exact tipurile de acțiuni care duc cel mai rapid la demonizare.

Este oare o coincidență faptul că în organizațiile de intelligence sunt recrutați indivizi care au profilul maxim de expunere la demonizare? Vorbim adică despre indivizi nativ infanțiali bolnavi după răzbunare, cu personalitate multiplă, schizofrenicii, complexați, sociopați invidioși cu dorință de a face rău semenilor, cu malformații din naștere, sadici cu homosexualitate latentă, cu tulburare de personalitate de tip borderline, etc.

Este oare o coincidență că exact indivizii cei mai expuși demonizării sunt apoi implicați în misiuni peste rezistența lor psihică și ținuți cu anii într-o stare inumană de stress neîncetat?

Este oare o coincidență că exact indivizii cei mai expuși demonizării sunt puși să execute exact activitățile de imitare totală a gândirii și comportamentelor demonice? Să nu fim naivi, astfel de coincidențe nu există.

Este clar că cineva din interiorul acestor structuri se joacă de-a demonizarea cu acești oameni. Probabil cei care se demonizează complet capătă acces la un alt nivel de informare și sunt ulterior incluși într-o rețea super-secretă, în interiorul agențiilor de informații, unde îndeplinesc sarcini cu totul speciale.

4.15.1.c. Demonizarea prin trădarea aproapelui: delațiune, sabotaj, șantaj, turnătorie ordinară, trădare de orice fel.

De la trădarea lui Lucifer și Iuda știm că delațiunea, trădarea între oameni duce imediat la demonizare, la ucidere și potențial la sinucidere, indiferent dacă cei care practică acest comportament specific demonic se cred patrioți și bine intenționați. La fel de patriot și bine intenționat se credea și Iuda, singurul apostol școlit și educat, care în cei 3 ani petrecuți lângă Mântuitorul Iisus Hristos a fost agentul și spionul

Sanhedrin-ului. El și alții urmăreau și raportau fiecare faptă, mișcare și discurs public al Mântuitorului Iisus Hristos. Sinuciderea lui Iuda o cunoaștem cu toții, dar mai puțin acordăm atenție procesului sufletesc de degenerare prin care a trecut acest apostol. În cei 3 ani în care și-a vândut Învățătorul și apropiații, Iuda a trecut prin toate fazele degenerării, până la demonizarea completă.

La fel, Lucifer l-a trădat pe Dumnezeu, ferm convins că va crea un alt univers, o realitate ontologică mai bună și mai corectă decât cea creată de Ziditor. Rezultatul îl cunoaștem: prin căderea sa Lucifer a „creat” Iadul, un subunivers rupt de Dumnezeu și de toate binefacerile Sfântului Duh: pace, dragoste, blândețe, răbdare, iertare, smerenie.

Faptul că delatiunea, turnătorii și trădarea dintre oameni duce la degenerare și demonizare este dovedit inclusiv social și istoric. Țările cu cei mai mulți informatori și delatori la mia de cetățeni au și nivelul cel mai ridicat de degenerare.

Avem aici indivizii care se demonizează rapid prin trădare voluntară: de țară, a propriei firme, a propriului partid, a propriei familii, a propriei organizații, etc. Trădarea poate fi sau nu însoțită de corupție, dar este întotdeauna însoțită de răutate, minciună și fals existențial.

Trădătorul nu-și mai trăiește propria viață, ci trăiește într-o minciună și un fals existențial care îi pervertește Sinele, esența identității sale spirituale. Niciun om care trăiește în minciună și-și vinde apropiatul nu mai este același, deoarece nu mai este racordat la el însuși, la propriul Sine, la adevărul propriei sale ființe spirituale.

Minciuna, delatiunea și falsul existențial racordează Sinele omului la puterile demonice care stau la pândă, dinăuntru și dinafara omului.

Nu este deci de mirare de ce atât de mulți trădători „de top” ajung la nevroză obsesivă, posedăți de o gândire magică, irațională și în final se sinucid. Foarte mult se vorbește despre trădarea prin corupție, dar nimeni nu și-a pus întrebarea dacă nu cumva acești oameni sunt ispitiți să trădeze, știindu-se apoi că aceștia se vor demoniza.

În al doilea rând, trădare înseamnă turnătorie, faptul de a-ți vinde pe bani propria familie, colegi de școală și de muncă la diverse instituții care simulează binele cetățenilor. Și în acest caz apare demonizarea, alienarea, pierderea de sine, chiar dacă cei care practică turnătorii sunt de acord sau nu cu acest proces. Chiar dacă nu pare, trădarea de orice fel și la orice nivel este imitarea unui comportament demonic, care duce neapărat, într-un timp variabil, la pierderea de Sine și demonizarea ființei umane.

4.15.1.d. Demonizarea prin imitarea voluntară a gândirii iraționale demonice:

spiritism, numerologie, alchimie, gândire magică, teosofie, simbolism, astrologie, cunoaștere autonomă, cunoaștere pozitivistă, cunoaștere atee, cunoaștere luciferică în general. Duce la demonizare perseverarea voluntară în practicarea unei cunoașteri irațional-magice, de tip „luciferic”, din care Dumnezeu a fost eliminat.

Facem din nou trimitere la Iuda, singurul apostol erudit, care știa să scrie și să citească inclusiv în greacă, limba internațională a cunoașterii „progresiste” a acelor vremuri. Este evident că datorită erudiției sale grecești (atee, materialiste, autonome), gândirea lui Iuda a interpretat complet greșit întreg mesajul de iubire adus de Mântuitorul Iisus

Hristos. Ceilalți apostoli, care nu erau „contaminați“ de scrierile grecești, au putut înțelege corect valoarea mesajului Mântuitorului Iisus Hristos.

Credința în gândirea magică înseamnă că omul renunță la relația sa directă cu Dumnezeu și începe să-și considere viața ghidată de forțe externe obscure și oculte. Evenimentele din viața omului nu mai sunt ispitele Sale prin care ne purificăm sufletul de patimi, ci aberant, consecințele acțiunii unor numere „sacre“, ale unor planete, simboluri, etc. Nu Dumnezeu este Atotțiitorul, cauza și consecința evenimentelor din viața noastră, ci tot felul de planete, numere, simboluri, expresii verbale, formule chimice, etc.

Pentru un creștin, este evident că toată această gândire magică este irațională, aberantă, primitivă și nu are nimic de a face cu Dumnezeu. Dar din anumite motive care scapă înțelegerii raționale, există oameni care întorc spatele lui Dumnezeu și încep să-și închine viața unor formule „magice“.

Cunoașterea divină implică smerenie, dragoste, taine și revelarea tainelor cunoașterii, în funcție de posibilitățile fiecăruia de a suporta această cunoaștere revelată.

Rezultatul acestei cunoașteri revelate este o adâncă smerenie și dragoste pentru Creator. Pe de altă parte, cunoașterea autonomă implică căutarea orgolioasă pe cont propriu a marilor adevăruri ale vieții și ale universului. Rezultatul acestei cunoașteri autonome este invariabil nihilismul, erezia, nebunia și demonizarea.

4.15.1.e. Demonizarea prin viclenie, minciună și fals existențial.

Un atribut fundamental al comportamentului demonic este minciuna și falsul. De aceia, toți oamenii care imită voluntar și sistematic minciuna și falsul sunt expuși procesului de demonizare rapidă.

Iuda se prefăcea că este fratele apostolilor și i-a mințit încontinuu, timp de 3 ani de zile, cât a stat cu ei. Una spunea și alta gândea. Spunea că va propovădui sărac și gol Evanghelia Mântuitorului Iisus Hristos, dar în același timp, în nebunia lui, se gândea la banii pe care urma să-i primească, după ce Mântuitorul ar fi fost declarat mare rabin sau chiar rege la Ierusalim.

Sunt multe motive pentru care oamenii consideră că este justificată viața trăită într-o minciună asumată, fără să știe ceea ce-i așteaptă. Oamenii practică minciuna sistematică pentru faptele pe care ei consideră că trebuie să le ascundă „sub preș“: incompetență profesională, curvii, preacurvii, furturi, turnătorii, hoție, sabotaj, invidie, etc.

Minciuna poate persista și faptele pot rămâne ascunse, dar nu efectele acestora asupra sufletului omului. Procesul de demonizare este însă atât de subtil în aceste caz, încât omul își dă seama de ce și-a făcut doar în ultimul ceas, atunci când salvarea și revenirea la normalitate se poate face doar cu ajutorul Tainelor Bisericii (spovedanie, împărtășanie, Sfântul maslu).

4.15.1.f. Demonizarea prin slavă deșartă, reverie și imaginație.

Are efect de demonizare inclusiv atenția orientată neîncetat către visare, reverie și imaginație în care te mărești și preaslăvești pe sine.

Unii nu înțeleg: cum de-i suportă Dumnezeu pe acești ne-oameni și nu ia nicio măsură contra lor. Tema lui Dumnezeu care este binevoitor și înțelegător cu indivizii care fac

alegerea răului este importantă pentru oamenii care—și caută dreptatea. Pentru cei care fac alegerea răului, toate par că le merg bine: au bani, sunt sănătoși, copiii le sunt bine, afacerile le sunt prospere, etc.

Atunci, unde este pedeapsa lui Dumnezeu? Acești oameni își vor lua partea doar la Judecata particulară și la Judecata de Apoi? Nu. Acești oameni își iau plata imediat, prin simplul fapt că Dumnezeu îi lasă în starea în care se găsesc, nu—i pune să—și ducă o Sf.Cruce mântuitoare. Nu există chin și plată mai mare decât faptul că Dumnezeu te lasă să te descurci de unul singur în acest univers prădător și nu—ți trimite ispitele prin care să te trezești la realitate.

Ce poate fi mai crunt decât un suflet neîncetat chinuit, ros de ură, invidie, răutate, poftă și lăcomie, exploatare, desfrânare, orgoliu, mândrie, slavă deșartă, etc. Înseamnă că acel suflet deja trăiește practic o stare de demonizare, specifică îngerilor căzuți. Pentru acest om iadul este acum și aici, în el însuși, nu mai trebuie să—și aștepte plata la Judecata de Apoi.

Și exact ca în iad—ul propriu—zis (ca dimensiune spațio—temporară), pentru acești oameni nu mai există nici păcăință, nici iubire, ci un chin sufletesc continuu. Dacă viața unui om este dată de trăirile psihice și sufletești pe care le are, atunci acești oameni sunt cu trupul aici pe pământ, dar cu sufletul deja sunt în iad. Nu trebuie să le facem niciun rău înapoi la răul pe care ei ni l—au făcut nouă, deoarece deja singuri și—au luat de pe acum cea mai îngrozitoare plată posibilă. Acești oameni nu trebuiesc urâți, ci doar evitați, compătimiți și iertați.

4.16. DEMONIZAREA COMPLETĂ RAPIDĂ IREVERSIBILĂ, PRIN PRACTICAREA UNUI RITUAL DE TIP SATANIC, CARE DUCE LA DEMONIZAREA SINELUI ȘI PIERDEREA COMPLETĂ DE SINE.

„I was training to become a psychopath and I failed.“
(bancherul olandez Ronald Bernard)

Pentru milioane de oameni care cred că trăiesc în democrație și într—o societate avansată post—industrială, este aproape de necrezut faptul că până în ziua de astăzi s—au putut păstra ritualuri oculte secrete, care au o vechime de mii de ani. Chiar mai mult, este de necrezut faptul că unii dintre conducătorii politici și financiari ai lumii noastre moderne și informatizate practică astfel de ritualuri ciudate și stranii. Este uimitor faptul că în această lume binecuvântată de Dumnezeu cu atâta frumusețe există oameni foarte educați, inteligenți, bogați și super—informați care totuși găsesc o motivație oarecare în practicarea acestor ritualuri. Dar așa cum bine se spune, „viața bate filmul“. Viața și realitatea socială în care trăim este cu mult mai surprinzătoare, ciudată și înfricoșătoare decât oricine și—ar putea imagina.

De la bun început trebuie spus faptul că originea acestor ritualuri provine din străvechiul oraș antic Babilon. Scopul ritualurilor de sorginte babiloniană era și este clar: pierderea voluntară a identității de sine divine și virusarea, demonizarea Sinelui. În urma acestor ritualuri practicate din proprie voință omul își re—construiește o

identitate de sine demonică. Practic individul devine o „carcasă”: o entitate demonică captivă într-un trup omenesc. În loc să-și re-creeze o identitate divină, dumnezeiască, individul care practică astfel de ritualuri din proprie voință își re-creează pentru veșnicie o identitate demonică.

Concret, din punct de vedere spiritual, Sinele omului se transformă într-un demon clasic, cu aripi, conform descrierilor cărților creștine.

De aproximativ 200 ani încoace, nimeni nu se mai ferește, avem cărți, declarații și mărturii complete de la lideri politici și bancheri care șochează prin brutalitatea concepțiilor religioase, sociale și ideologice.

Dar nu numai gândirea acestor oameni este șocantă, în totală opoziție cu valorile creștine. Comportamentul, privirea, expresivitatea acestor oameni sunt deosebit de intrigante. Sunt oameni goliți de expresie sufletească, în a căror privire se poate „citi” lipsa sentimentelor umane, impostura, falsul, secretul, ascunsul, dar și dorința de a muri, dorința de a face rău, rușinea, vinovăția, o frică nepământeană.

Este ca și cum cineva i-ar fi golit de suflet și i-ar fi lăsat doar „carcase” umane transformate în roboți. Evident, avem de a face cu oameni care nu au niciun motiv să degenereze prin circumstanțe normale. Și totuși acești oameni degenerază și chiar se demonizează, într-un ritm extrem de rapid.

Pe lângă imitarea voluntară a comportamentului demonic (descriș în paragraful anterior), o altă modalitate foarte eficientă de a „arde” etapele normale de degenerare este participarea voluntară sau involuntară a unui individ la o serie de ritualuri ciudate, în care sunt implicate sexul, sodomizarea, uciderea, jurămintele, șocurile emoționale, stările de totală epuizare fizică și psihică.

Nu putem ști cu certitudine care sunt aceste ritualuri, unde și cum se desfășoară acestea. În mod public nu există mărturii directe și înregistrări video autentice ale acestor ritualuri. Avem însă mărturiile și „spovedaniile” unor foști participanți la diverse ritualuri oculte, precum și gândirea anti-Dumnezeu declarată a multor lideri importanți, din întreaga lume.

Ne putem pune întrebarea de unde au „evadat” în filme și organizații oculte tot felul de ritualuri ciudate, cu efectul garantat al demonizării accelerate a individului practicant. Cine a inventat aceste ritualuri? Cine le-a gândit?

Un posibil răspuns ni-l oferă Mitropolitul Serafim de Pireu, care declară răspicat că tehnicile și ritualurile pentru demonizarea oamenilor sunt luate direct din Cabala.

Această carte este o scriere străveche de sorginte babiloniană, care descrie tehnici oculte practicate de popoare păgâne, cu sute de ani dinainte de venirea Mântuitorului Iisus Hristos.

Dacă așa este, ne aflăm în situația uluitoare că oameni dintre cei mai educați și mai respectabili se înjosesc de unii singuri și își abandonează demnitatea de oameni divini practicând ciudate ritualuri străvechi, de pe vremea când oamenii primitivi venerau animalele necuvântătoare.

Nu este deci întâmplător că multe filme prezintă direct sau indirect diverse ritualuri, prin care participanții cred și vor să devină altcineva: zei, super-luptători, atot-cunoscători, super-oameni, nemuritori, etc. Realitatea este cu totul alta și aceste filme o arată. Indivizii care parcurg ritualuri cu intenția de a deveni super-oameni, zei sau ce doresc ei să devină, în realitate sunt păcăliți.

Acești indivizi se pierd complet pe sine, își pierd voința, își demonizează Sinele și devin marionetele jalnice ale altor indivizi, mai vicleni și mai demonizați decât ei. În ultimă instanță, cu toții devin pe vecie sclavii și locuitorii împărăției răului.

Din multitudinea de filme care conțin astfel de ritualuri de demonizare a Sinelui, am prezentat mai jos câteva mai reprezentative:

a. Filmul Horror Express (din 1972) ne prezintă procesul demonizării interioare (prin slavă deșartă a sufletului) a mai multor călători care traversau Siberia cu trenul. Un arheolog britanic aduce din Mancuria o fosilă umană veche de mii de ani, dar în care se pare că „locuia” un duh rău, venit pe pământ din spațiu. Starea și ființarea acestui duh rău se poate transmite la oameni și între oameni, prin privire. Scenariul filmului arată că prin privire are loc procesul de transfer telepatic al unei cantități uriașe de cunoaștere avansată. Astfel că oameni obișnuiți se trezesc brusc în posesia unor cunoștințe superioare despre viață și univers. Rezultatul este prăbușirea sufletului acestora în mândrie și slavă de sine, dedublarea personalității și crearea unei subpersonalități/identități demonice.

Toți cei „contaminați” și convertiți devin un fel de zei, posesori ai unei cunoașteri luciferice infinite. Surpriza este că toți indivizii care devin brusc posesorii unei cunoașteri avansate, se prăbușesc complet sufletește în mândrie și slavă deșartă. Rezultatul imediat este „virusarea”, demonizarea Sinelui, a însăși identității lor spirituale.

CUNOAȘTERE SUPERIOARĂ PRIMITĂ ÎNAINTE DE DESPĂTIMIREA SUFLETULUI = ÎMPĂTIMIREA BRUSCĂ COMPLETĂ A SUFLETULUI CU MÂNDRIE ȘI SLAVĂ DEȘARTĂ = DEMONIZAREA SINELUI = NEBUNIE PSIHICĂ = DORINȚĂ PENTRU UCIDERE.

În filmul *Horror Express*, în același timp cu trăirile sufletești „superioare” obținute din cunoaștere, individul convertit începe imediat să ucidă pe toți ceilalți oameni care au calități intelectuale și sunt posesorii unei cunoașteri științifice.

Motivul uciderilor este pur demonic: prin uciderea unui om învățat, demonizatul îi poate absorbi din creier toată cunoașterea pe care acesta o are la acel moment. În doar câteva secunde creierul victimei este golit de toată informația dobândită într-o viață. Neurologic creierul devine plat și drept, fără striții și creștături.

Prin pornirea de ucidere a oamenilor înțelegem astfel că marea cunoaștere luciferică a universului și starea de slavă de sine a convertiților este una profund demonică.

Pornirea bolnavă pentru obținerea cunoașterii prin crimă și în slujba măririi de sine este specifică oamenilor degenerați.

Ca și în alte filme despre „convertiții” demonizați, aceștia pot fi recunoscuți după unele schimbări organice: mâna devine păroasă ca de animal și privirea se schimbă la întuneric. Semnalmente organice „ciudate” care apar la oameni nu sunt de neglijat nici în lumea reală. Există politicieni și lideri care au prezentat semnalmente inexplicabile de putrezire și înnegrire a mușchilor feței, care pot trezi suspiciuni de demonizare a Sinelui.

b. Filmul 300.Rise of An Empire (din anul 2014) ne prezintă la un moment dat

procesul „renașterii“ demonice (ca zeu) a lui Xerses, conducătorul Babilonului și a vastului imperiu persan. La început acesta este prezentat ca un tânăr obișnuit, deabusolat și îndurerat de moartea tatălui său. Este însă rapid îndrumat de o femeie, comandanta forțelor maritime, care îi promite puterile unui zeu, dar care în realitate dorește să-l facă unealta dorinței ei de răzbunare contra grecilor.

Procedura este simplă, dar implică un anumit grad de risc al pierderii vieții. Tânărul Xerses este îmbrăcat în țeșături speciale sumeriene îmbibate cu miresme/substanțe halucinogene și trimis să bântuie prin deșert. După câteva zile de rătăcirii prin deșert, datorită epuizării fizice și psihice extreme, Xerses se pierde pe sine, se golește de identitatea sa umană.

Ajunge într-o peșteră unde sălășluiau pustnici vrăjitori, care îl trimit pe tânărul Xerses într-un mini-lac din interiorul peșterii, în care trăiau demoni.

Filmul arată cum Xerses este tras în adâncul apei și înecat. Această înecare în apă nu este reală, ci simbolică. Moartea trupului în apă simbolizează moartea Eului, a identității de sine iluzorii a lui Xerses. Din bazin iese la suprafață „noul“ Xerses, „renăscut“ cu o nouă identitate de sine superioară, în realitate o adunătură de legiuni demonice într-un trup fără suflet divin.

Ritualul lui Xerses presupune deci epuizarea fizică și psihică, golirea de sine, abandonul Eului, pierderea sufletului, posesia demonică. Interesant este faptul că odată cu „renașterea“ sufletească, Xerses primește și un trup organic nou, superior trupului inițial. Este deci posibil ca odată cu procesul de posesie demonică individul să-și pervertească inclusiv trupul fizic. Astfel, la înviere, la Judecata de Apoi, indivizii care s-au demonizat în timpul vieții vor avea din start un „trup“ care se va duce direct spre iad, acolo unde le este locul. Un alt sens al trupului nou este promisiunea făcută celor care doresc să devină „zei“: vor fi inclusiv din punct de vedere fizic deasupra muritorilor de rând.

Un alt detaliu semnificativ este faptul că noul Xerses este „îmbrăcat“ în tot felul de lanțuri, inele, cercei și chiar poartă la gât o zgardă, un fel de „guler“ format din inele și lanțuri suprapuse. Toate aceste accesorii metalice care limitează libera mișcare a corpului regelui transmit imaginea unui sclav înlănțuit, faptul că în realitate noul rege-zeu Xerses era de fapt un fel de marionetă, un cățeluș ascultător, fără voință și personalitate proprie.

În film noul rege Xerses este victima unei hipnoze telepatice. Într-un discurs public el repetă cuvânt cu cuvânt ceea ce i se dictează de la mică distanță. Situația prezentată în film corespunde cu exactitate realității. Indivizii care s-au demonizat (natural în timp sau accelerat prin ritual) nu-și mai aparțin și devin marionetele altor demonizați, de rang mai înalt.

Indivizii demonizați sunt complet expuși controlului extern, prin sugestii verbale, hipnoză telepatică și gânduri de sugestie. Că aceste forme de influențare și control pot fi folosite de un om sau de un demon contează mai puțin.

Ceea ce este important este ritualul și păcălirea inițiatului cu promisiuni și puteri mărețe, în realitate acesta devenind o legumă, un robot ascultător, fără voință proprie și fără conștiință de sine.

c. Demonizarea accelerată prin simularea uciderii, într-un context sexual.

În anul 2007 este ecranizat filmul *The Number 23*, care respectă cu sfințenie pattern-ul de evoluție a unui personaj pur dostoievskian, care prin păcatul nepocăit și nemărturisit (este vorba despre o crimă) se „deplasează” dinspre Centru (Ființă) spre degenerarea conștiinței și alienarea de sine (Ne-ființă).

Ulterior, datorită vocii conștiinței și a sentimentelor de vinovăție, prin pocăință personală și spovedania publică a faptei comise, păcătosul își exorcizează răul din suflet și se poate întoarce înapoi la Centru (Ființă), spre regăsirea de sine și normalitate. Filmul prezintă odiseea unui cetățean obișnuit, care în mod inconștient suferă un proces de posesie demonică.

Scenariul dostoievskian al filmului și semnificațiile sale discrete.

În acest film este foarte explicită evoluția graduală a individului spre sinucidere: păcat nemărturisit, sex ritualic, posedarea de către o forță mai presus de propria voință, credința magică în puterea unui număr, convingerea unei conspirații care se folosește de numere ca de niște ființe vii dotate cu inteligență, „salvarea” individului în sinucidere.

Întocmai ca un personaj creat de Dostoievski, personajul principal al filmului *The Number 23* se demonizează, ca plată pentru o crimă săvârșită în trecut. Procesul de demonizare este prezentat în paralel cu viața reală a personajului, sub forma evoluției unui personaj ficțional dintr-o carte. Finalul filmului este pur dostoievskian: procesul de demonizare se oprește și individul criminal își regăsește pacea sufletului în momentul în care decide să-și recunoască crima și să plătească pentru fapta comisă. În afară de evoluția sufletească specific dostoievskiană a unui om obișnuit, în acest film ne este prezentată direct, fără nicio tentativă de ascundere, cea mai rapidă metodologie de demonizare a unui om: imitarea într-un context sexual a unui comportament pur demonic.

Situațiile prezentate în film fac o puternică referire la ritualurile de inițiere practicate de organizația americană „Skull and Bones”. În partea de introducere a filmului apare inclusiv numărul 322, specific acestei organizații secrete. Cu alte cuvinte, acest film este un fel de declarație neoficială a celor din această organizație ocultă, care declară public cu ce se ocupă ei de fapt.

Nu este deloc o întâmplare faptul că acest film, care prezintă detaliat metodologia demonizării Sinelui uman, este scenarizat pe o schemă clasică dostoievskiană. Acest lucru este iarăși un fel de declarație discretă, care poate fi înțeleasă numai de inițiați. Dacă știm faptul că Dostoievski a dezvăluit pentru prima dată faptul că în societatea omenească se ascund indivizi demonizați, putem înțelege care este rolul unor astfel de organizații oculte care practică ritualuri bizare: demonizarea Sinelui, „producerea” de demoni, schimbarea identității omului într-o identitate demonică.

În urma acestor ritualuri omul își demonizează Sinele, devine un demon în trup de om. Este o „depășire” nebunească a condiției umane prin demonizare voluntară și premeditată, motivată de mândrie, orgoliu și dorința pentru mărirea de sine.

Care este metodologia demonizării explicată în acest film (*The Number 23*).

În filmul *Number 23* un individ care are o proiecție fictivă într-o carte ajunge posedat de o gândire magică, irațională (numerologie), care îl duce ulterior la uciderea reală a partenerii sale. În acest film este de fapt prezentată o metodologie rapidă de

demonizare a unui om, de pierdere a identității sale spirituale.

Coincidentă sau nu, prezentarea și începutul filmului, în care apare și numărul 322 ne poate duce cu gândul la ritualurile practicate în interiorul organizației americane „Skull and Bones“, care are ca siglă acest număr „magic“.

Paralel cu personajul fictiv din carte, aflăm și povestea reală a unui tânăr, despre care aflăm că în trecut și-a ucis din gelozie partenera, cu care la fel practica jocuri de simulare a uciderii ei în timpul actului sexual. În ambele cazuri, reală și ficțională, individul care simulează uciderea într-un context sexual sălbatic ajunge într-un final la uciderea reală a partenerei sale.

Prima dată este vorba despre simularea unei ucideri, care este fapta maximă în imitarea unui comportament demonic. Știm că în esența lor, demonii sunt ucigașii de oameni, cei care planifică și doresc uciderea fizică și sufletească a ființelor umane. De aceea, imitarea voluntară a uciderii unui om are ca efect demonizarea Sinelui celui care face această imitare.

Al doilea aspect este faptul că imitarea comportamentului demonic are loc în timpul unui act sexual. Acest lucru are ca efect pătrunderea în subconștient a unor „idei“/gânduri de tip magic, prin șuntarea mecanismelor raționale de apărare ale conștiinței. Un aspect interesant al filmului este că nebunia gândirii magice „se ia“ de la bărbat la femeie și invers.

Există o alternanță bărbat–femeie în cadrul procesului de „posedare“ cu ideile magice obsesive. Posibil că prin film se dorește să se transmită faptul că „ideile“ magice (adică demonii) se transmit foarte ușor în inconștientul (mintea) partenerului, în cadrul unui act sexual.

Astfel, în numai câteva partide de sex în care are loc imitarea uciderii partenerei, personajul filmului devine el însuși posedat mental de o forță magică malefică imposibil de stăpânit, care îl conduce ulterior la uciderea reală a partenerei de sex și apoi la sinucidere. Un om normal și sănătos psihic, care ajunge în doar câteva zile la ucidere și sinucidere ar trebui să ne dea de gândit.

Ca urmare a „ritualului“ de simulare a uciderii în timpul unui act sexual real, bărbatul ajunge obsedat de numărul 23, pe care îl găsește ascuns în toate evenimentele, cifrele și denumirile importante ale vieții sale cotidiene. Avansul procesului de demonizare este constatat prin „viziunile“ (fanteziile) de ucidere a soției și prin gândirea irațională–magică, concretizată în obsesia tot mai mare pentru valoarea „magică“ a numărului 23.

În final individul devine complet absorbit, posedat de o gândire magică irațională, prin care ajunge să creadă în puterea autonomă a unor numere „magice“. În această gândire magică, numerele nu mai sunt doar niște reprezentări abstracte inventate de om, ci niște „ființe“ autonome, dotate cu putere și inteligență, care pot controla complet viața și destinul unui om.

El crede că numărul 23 îi controlează și influențează orice aspect al vieții, dincolo de orice putere a sa de a–și exercita libertatea de alegere. Lipsit de libertate, de puterea de a–și alege destinul, individul posedat mai are la dispoziție o singură libertate: de a se sinucide. În final, copleșit de gândirea magică a numărului 23, personajul fictiv din carte se sinucide.

Situația prezentată în acest film american nu este o fantezie, ci chiar o realitate

concretă a lumii zilelor noastre. După cum știm lumea este plină de tot felul de societăți oculte, secrete sau discrete, care practică obligatoriu ritualuri de inițiere și tot felul de ritualuri periodice de loialitate. Este posibil ca în realitate unele dintre aceste ritualuri să implice scene de sex, cu sau fără simularea uciderii unui om. Ulterior, exact ca în film, indivizii supuși în mod repetat unor astfel de ritualuri devin captivii a tot felul de idei magice, iraționale și anormale, dezvoltă tot felul de scenarii și conspirații abominabile.

Evident, toată această gândire magică irațională nu este a lor, ci a duhurilor care au ajuns să îi posede mental. Tot ca în film, pentru acești oameni re-educați, în realitate nu este exclusă posibilitatea uciderii reale a unui om și ulterior a propriei sinucideri. Trebuie făcută deci diferența dintre un om normal și un om re-educat, care a trecut printr-un ritual special gândit pentru a produce demonizarea acestuia.

Individul reeducat printr-un ritual care implică sexul și simularea unei ucideri nu-și mai aparține, ci efectiv devine definitiv posedat de un duh al răutății. În plus, are loc imediat demonizarea Sinelui, demonizarea a însăși identității spirituale a omului. Filmul *Numărul 23* ne prezintă așadar metodologia demonizării și pierderii de sine a unui individ autonom. Este o atenționare pentru orice individ care ține la identitatea lui să nu se implice în ritualuri de simulare a comportamentelor demonice și în special în cadrul unui context sexual.

Ca o completare obligatorie la scenariul filmului *Number 23*, un alt film-școală pentru „predarea” ritualurilor inițiatice satanice este scenariul filmului *The Ninth Gate* (1999). În acest film este vorba despre dorința unui om bogat de a parcurge un ritual inițiativ satanic, în urma căruia să capete puteri supra-omenești.

În nebunia sa acest individ erudit își dă singur foc și moare în chinuri. Succesul demonizării îl parcurge însă personajul central al filmului, care în final devine un „inițiat” deoarece are relații sexuale cu o femeie demonizată.

Învățătura filmului este clară: completa demonizare a Sinelui necesită obligatoriu parcurgerea unui ritual inițiativ satanic, în cadrul căruia are loc (și) un act sexual cu un partener care este deja demonizat.

Folosirea numerologiei oculte în structurile de informații.

Un alt aspect intrigant al modului cum sunt identificați, selectați și recrutați indivizii vizați din start pentru demonizare este folosirea unor „formule” magice extrase din cărțile de magie și satanism.

Oamenii vizați pentru demonizare sunt selectați chiar dinainte de a intra în zona de intelligence ca surse sau ofițeri, în baza unei gândiri magice profund demonizate. Concret, sunt selectați pentru recrutare și demonizare indivizii care corespund unor „semne” speciale sau „formule” magice, furnizate de numerologia datei de naștere, astrologie personală sau profeții.

Un exemplu al acestei gândiri magice demonizate este recrutarea oamenilor care sunt posesorii unor numere „magice” precum celebrul 322. Concret, sunt aleși pentru recrutare indivizii care au data de naștere de tipul XX.YY. ZZZZ = 322, ca de exemplu 01.02.1966 ($0 + 1 + 0 + 2 = 3$; $1 + 9 + 6 + 6 = 22$).

Demonizații de rang superior au grijă ca acești „nou veniți” să aibă în carieră o evoluție profesională și venituri peste posibilitățile lor reale. Chiar și acești oameni se miră ce

succes fenomenal au în viață și chiar încep să se creadă speciali. În tot timpul urcușului profesional excepțional sunt în secret manipulați și determinați să imite comportamente demonice (precum prea-curvie, ucidere, sabotaj, clevetire, provocare, minciună, trădare, turnătorie, fals existențial), prin care să-și demonizeze identitatea spirituală.

Evident cei în cauză, patrioți, oameni normali și buni creștini, habar nu au că la adresa lor există o planificare ocultă bazată pe gândirea magică a numerelor sau a planetelor. Dacă le-ai spune ceea ce se întâmplă de fapt, că au fost incluși într-un experiment secret pentru a se demoniza, te-ar crede nebun.

Din păcate însă pentru acești oameni aleși și manipulați, consecințele sunt inevitabile. Simularea comportamentelor demonice, indiferent de scop sau intenție, duce la demonizare. Rezultatul este cel previzibil: în maxim 1–2 ani, prin imitarea comportamentelor demonice, acești oameni devin complet demonizați.

După demonizarea definitivă și intrarea în cercul „inițiaților”, acești oameni primesc misiuni care nu mai au nicio legătură cu patriotismul și interesele țării. Din acest moment ei devin sabotorii propriei instituții și ai propriului popor, fiind capabili de orice faptă sau acțiune.

Scopul celor care fac astfel de experimente în structurile de intelligence este de a-și demonstra lor înșiși că ei au dreptate, că „magia” funcționează, că într-adevăr numărul 322 este unul magic, care aduce inevitabil demonizarea individului care îl are încifrat în data de naștere sau în numele său.

Recomandarea mea este ca aceia care pot avea o legătură cu numărul 322 să fie atenți la succesul profesional nejustificat și la misiunile care implică imitarea gândirii și comportamentelor demonice.

Un alt scop este și de a demonstra divinității că celebrul citat din Biblie (capitolul 3–22) a fost inversat, din 322 ajungându-se la 223. Omul în loc să se îndumnezeiască, se demonizează. În Biblie, Adam este creat „ca unul dintre noi”, adică o ființă iluminată, cu potențial de îndumnezeire: „*Și a zis Domnul Dumnezeu: Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul.*” (Facerea, 3–22)

Prin demonizarea acestor oameni, prin folosirea numărului 223, individul-țintă devine „ca unul dintre noi” demonizații, adică „ca unul dintre noi” demonii, aceia care suntem răzvrătiții împotriva lui Dumnezeu.

Realitatea obiectivă–faptică a numărului 23.

Am putea crede că toată această „teorie” ocultă despre numărul 23 este doar o speculație ieftină și că nu are nici o legătură cu realitatea în care trăim.

Din păcate faptele obiective susțin această „teorie” ocultă ciudată: exact ca în filmul *Number 23*, numărul 23 există și apare codat sau la vedere peste tot în realitatea obiectivă. De peste 100 ani povestea numărului ocult 23 continuă „ascunsă” (politicos se spune „discretă”), în văzul întregii lumi.

Iată doar câteva exemple concrete de existență a numărului 23 în realitatea faptică, evident toate fiind pure „coincidențe”:

– Ordinul Cavalerilor Templieri a avut 23 mari Maestri. Ultimul mare Maestru a fost Jacques de Molay, care murit ars pe rug în anul 1314, din ordinul direct al regelui Filip al IV-lea al Franței.

Se pare că torturile și execuțiile la care au fost supuși templierii în acei ani au fost sever răzbunate ulterior de—a lungule secolelor, multe evenimente „întâmplătoare“ având legătură cu acest număr fatidic 23.

– în anii 1920 miliardarul american J.P. Morgan a depus eforturi importante pentru a cumpăra clădirea aflată pe strada Wall Street nr.23. Se pare că raționalul și educatul JP Morgan a făcut o adevărată obsesie mistică pentru a cumpăra această clădire care avea numărul 23.

Este ciudată și surprinzătoare obsesia pentru numărul 23, din partea unui bancher foarte bine ancorat în realitatea faptelor economice. Ulterior din această locație, acest miliardar (la valoarea banilor din anii 1920 !) și-a condus cu cinism și fără nici un scrupul uriașul imperiu financiar–industrial.

– peste tot în lume apar de nicăieri cercuri cu diametrul 23 de metri în lanurile de grâu sau în iarbă.

În România astfel de cercuri ciudate, cu diametrul de 23 metri, au apărut „peste noapte“ în comuna Trifești (județul Neamț), posibil deoarece la Biserica Ortodoxă din această localitate există o importantă icoană a Maicii Domnului. Această icoană făcătoare de minuni este „specializată“ pe stoparea secetei, aducerea ploilor și identificarea hoților neidentificați;

– există domuri de moschei care au diametrul de 23 metri;

– există submarine nucleare care au lățimea de 23 metri, există alte submarine care au 23 tuburi lansatoare de rachete balistice;

– există vehicule militare speciale care transportă o rachetă balistică intercontinentală și care vehicule au lungimea de 23 metri;

– există rachete nucleare balistice intercontinentale, care au lungimea (înălțimea) de 23 metri;

– supremaștii albi din SUA folosesc numărul 23 pentru a exprima identitatea rasei albe;

Numărul 23 este fie tatuat direct pe piele, fie este realizat cu degetele mâinii: se arată public doar 2 degete la o mână și 3 degete de la cealaltă mână.

Nu este o întâmplare faptul că Al Treilea Război Mondial (WW3) este profețit să înceapă în anul 2023, deoarece acest război va fi în mare parte un război sinucigaș („civil“) între popoarele creștine aparținând rasei albe.

Concret creștinii–ortodocși din Europa de Est (ruși, ucraineni, armeni, bieloruși, români, bulgari, sârbi) se vor lupta contra creștinilor catolici și protestanți: polonezi, germani, francezi, croați, italieni, americani, canadieni, sud–americani, etc. Numărul 23 atribuit rasei albe va fi în legătură cu anul în care va începe sfârșitul dominanței acestei rase pe planeta Pământ.

– există cupole de telescoape și cupole ale unor observatoare astronomice care au diametrul precis de 23 metri;

– există proiecte de module spațiale lungi de exact 23 metri;

– pe data de 23 ale oricărei luni au fost semnate (și sunt semnate) înțelegeri secrete între mari puteri, au avut loc lovituri de stat și „revoluții“.

De exemplu, pe data de 23 august 1939 a fost semnat Pactul Ribbentrop–Molotov, care a avut ca prevederi secrete împărțirea sferelor de influență între Germania nazistă și URSS comunistă. Consecințele pactului au fost rapturi teritoriale în Europa de

Est (Finlanda, România), deportarea și execuția a zeci de mii de oameni. Pe data de 23 august 1944 a avut loc lovitură de stat din România (organizată de serviciul secret britanic MI-6), prin care conducătorul statului Ion Antonescu a fost arestat, deși existau înțelegeri de pace acceptate de către liderul rus I.V. Stalin. Consecințele acestei acțiuni au fost bolșevizarea României și arestarea a peste 2 milioane de oameni, dintre care aproximativ 800.000 au murit în lagăre de muncă, închisori sau au fost direct executați.

– pe data de 23 ale oricărei luni au fost semnate (și sunt semnate) ordonanțe guvernamentale de urgență anti-constituționale, cu caracter totalitar-dictatorial, care au ca efect restrângerea unor drepturi și libertăți prevăzute de Constituție.

– pe data de 23 a oricărei luni se iau deciziile de „lichidare” și „moarte civilă” a unor oponenți politici și/sau jurnaliști naționaliști, care nu pot fi cumpărați sau șantajați. De exemplu, arestarea jurnalistului și poetului de geniu Mihai Eminescu a fost decisă pe data de 23 iunie 1883 de către Titu Maiorescu, care era șeful său pe linie politică. Arestarea propriu-zisă și înscenarea internării într-un azil de nebuni a fost realizată câteva zile mai târziu, pe 28 iunie 1883.

Deși pare o dată oarecare, nu întâmplător Titu Maiorescu a luat această decizie de eliminare publică a lui Mihai Eminescu în ziua de 23 iunie.

– în anul 2003 apare filmul *The Matrix Reloaded*, al cărui scenariu conține „întâmplător” ideea exterminării speciei umane și refacerea ei pornind de la 23 indivizi.

Mai precis, este vorba despre „conspirația” de a ucide toți oamenii supraviețuitori ai unui război atomic din trecut, care se ascundeau într-un buncăr sub pământ numit Zion. Planificarea prevedea uciderea tuturor acestor oameni, cu excepția a 23 indivizi aleși special, care vor constitui „punctul de plecare” al unei noi umanități obediente și incapabile de a se răscula împotriva stăpânilor care controlau planeta.

– în anul 2019 apare filmul sud-coreean cu titlul *The Divine Fury* (sau *Saja*), unde sunt prezentate ireal, în stil Hollywood, câteva cazuri de exorcizare a unor oameni îndrăciți (posedați demonic).

Este o ciudată coincidență faptul că o exorcizare foarte dificilă a avut loc la etajul 23, mai precis în apartamentul tip-penthouse de la numărul 2302.

Adică mai clar spus, la etajul 23, în apartamentul 2302, „locuia” („trăia”) în trupul unei adolescente un demon foarte periculos. Practic cea mai dură și oribilă exorcizare din tot filmul a avut loc la această adresă.

Este doar o altă coincidență faptul că diavolul „locuia” într-un om la etajul 23, într-un apartament de lux care începe cu numărul 23?

De ce oare este complet îndrăcită (grav posedată demonic) fata adolescentă a unor oameni foarte bogați, care își permiteau să locuiască într-un apartament de lux, de tipul penthouse, la etajul 23?

În film aflăm și explicația: având acces la bani mulți, fata frecventa un club de noapte select, unde se consumau regulat droguri puternice și se asculta/dansa pe o muzică de tip satanic. Drogurile și muzica satanică au fost suficiente pentru a produce îndrăcirea (posedarea demonică) completă a unei adolescente naive.

– absolut „întâmplător”, peste tot în lume apare acest diametru de 23 metri (sau nanometri, centimetri, kilometri), fără să existe nici o cerință/obligativitate

matematică sau tehnologică în acest sens, când foarte bine puteau să fie folosiți 22 sau 24 metri (sau nanometri, centimetri, kilometri).

Este evident că în toate aceste proiecte tehnologice valoarea de 23 metri nu este o întâmplare, ci o alegere premeditată;

– mediul internet este plin de „profeții” legate de evenimentele care se vor produce în anul 2023: atunci se reîntorc din spațiu zeei Anunnaki, se va activa ADN-ul uman nefolosit (junk DNA), se va activa o a treia spirală în ADN-ul uman, începe pecetluirea cu 666 și domnia lui antihrist, dispar banii și guvernele, etc.

Etc.

– este documentată folosirea numărului 23 în procedurile criminale ale programelor MK-ULTRA (derulate în locațiile CIA, din SUA), de creare a unor sclavi docili, complet controlați mental.

Una dintre sutele de metode aplicate în aceste centre secrete a fost „șofatul psihic”. Subiecții cetățeni americani răpiți sau voluntari erau supuși unei proceduri de 23 zile de somn continuu indus, timp în care ascultau încontinuu la volum ridicat (24 ore din 24!) benzi de magnetofon care conțineau printre altele și anumite mesaje ordin tip sugestie, ca de exemplu:

„Când auzi la radio melodia X, în acel moment mergi imediat și îl ucizi pe politicianul (bancherul, generalul, profesorul) Y”.

Altă procedură era privarea de somn a subiecților timp de 23 zile, timp în care la fel erau obligați să asculte încontinuu mesaje tip ordin. Este estimat că aproximativ 2 milioane de americani (militari voluntari, copii și adolescenți răpiți de pe stradă) au trecut prin astfel de proceduri de control mental tip MK-ULTRA, mai simple sau mai complexe.

De ce procedura prevedea exact 23 zile și nu 22, 24, 25 zile, etc.?

Deoarece originea acestor proceduri inumane erau testele efectuate de psihiatrii naziști din SS, în spitalele „speciale” din Germania. Acești psihiatri naziști (care ulterior au fost salvați după război în SUA) erau membri ai lojei satanice tibetane „Soarele Negru” (Schwarze Sonne – SS), care racolase și elita ofițerilor SS.

Această organizație ocultă-satanică fusese adusă în Germania din Tibet de către diplomatul și profesorul Karl Haushofer, care înainte de Primul Război Mondial fusese „inițiat” în Tibet (a se înțelege – îndrăcit) să fie „preot” Bon (Bonpa).

Ca urmare a demersurilor lui Karl Haushofer și a expedițiilor germanilor făcute în Tibet, în anul 1926 au venit în Germania din Tibet câteva sute de vrăjitori aparținând acestui cult satanic Bon (Bonpa). Acești vrăjitori-sataniști tibetani nu erau veniți în Germania să admire peisajul, ci aveau câteva scopuri precise: inițierea demonică, îndrăcirea și controlul mental al elitei militare SS, elitei Partidului Nazist și elitei medicale.

Ce făceau acești psihiatri naziști („inițiați”-îndrăciți ca fiind „preoți” Bonpa) în acele spitale și clinici „speciale” din Germania desigur nu avea nici o legătură cu psihiatria clinică. În mod real ei perfecționau metodele de a se obține cel mai rapid completa posesie demonică (îndrăcirea) a oamenilor. Vorbim deci nu de proceduri „psihiatrice” de creare a unor „personalități multiple”, ci de realizarea unei posesii demonice a subiecților umani.

În timpul experimentelor de îndrăcirea voluntară sau forțată, psihiatrii naziști au descoperit că erau necesare 23 zile pentru a se realiza completa posesie demonică

(îndrăcire) a creierului și „inimii” acestor nefericiți.

Cine vrea să se sperie de-a binelea, poate găsi pe internet alte exemple de folosire „întâmplătoare” a numărului 23 în proiecte media (filme, reclame, muzică), de construcții, de cercetare sau tehnologice.

d. O formă complexă de ritual de schimbare a identității de sine apare în filmul *The Chronicles of Riddick* (din 2004).

Filmul este o ecranizare a unor idei semi-spirituale, larg răspândite în lumea literară science fiction. Aceste idei spun că în paralel cu timpul și universul nostru există și alte subuniversuri, devenite malefice, deoarece ființele care trăiesc acolo și-au demonizat sinele, identitatea lor spirituală.

După ce toți indivizii dintr-un subunivers se demonizează, în mod „natural” ei încep cucerirea altor sub-universuri, pentru a le „transforma” și pe acestea, conform „adevărului” lor. Conform acestei înțelegeri, demonii din universul nostru ar fi un fel de „armată” trimisă din alt subunivers, pentru a produce convertirea și demonizarea tuturor ființelor din universul nostru.

Unii sunt de părere că formele geometrice ciudate care apar periodic în lanurile de grâu din Anglia (și alte țări) sunt o formă de comunicare care provine din alt subunivers, rezultatul unei emisii energetice mentale sau tehnologice de la o specie de „convertiți” (demonizați), provenind dintr-un subunivers ostil. Aceste emisii psihice sau tehnologice ale convertiților dintr-un subunivers ostil apar în locurile unde oameni demonizați de pe pământ au deschis „porți de trecere” și au intrat în rezonanță telepatică cu ființele convertite din alt subunivers.

În filmul *The Chronicles of Riddick* ritualul conversiei este tehnologizat și justificat din considerente teologice, în cadrul unei noi „religii”. Schimbarea, transformarea individului are sens, există pentru convertit o răsplată în veșnicie. Ritualul de conversie nu este aici un moft, o alegere personală, ci o obligație aplicată oricărui individ, de la simplul soldat până la generalii care conduc.

În acest film este prezentată o super-armată, care a pornit într-un elan de cucerire a tuturor civilizațiilor din galaxie. Această armată este formată din soldații Necromonger, indivizi care au trecut prin ritualul de schimbare.

Armata Necromonger distrugea prin bombardament atomic întregi civilizații, din pure considerente ideologice. Ei considerau că viața apărută în universul nostru uman este o greșeală, un accident care perturba „existența” și „viața” ființelor din alte Subuniversuri. Printr-un determinism cauzal ciudat, viața și bunăstarea „ființelor” din Subunivers era invers proporțională cu viața și fericirea oamenilor din universul nostru. Binele oamenilor este răul „ființelor” din Subunivers și invers. De aceea, misiunea ideologică a armatei Necromonger era să ucidă și oprească orice formă de viață din acest Univers, pentru ca „viața” din Subunivers să prospere.

Subuniversul vizat de soldații Necromonger este tot un Univers, dar de alt tip, format din stele și materie întunecate și populat cu „ființe” superioare ființelor umane din Univers. Deoarece misiunea lor era distrugerea vieții umane, soldații Necromonger nu aveau voie să procezeze, nu aveau voie să aibă copii prin niciun procedeu, natural sau tehnic.

Însă pentru a suplini pierderile din războaiele galactice, armata Necromonger avea nevoie de noi soldați. Apare astfel la armata Necromonger necesitatea unei excepții de la uciderea vieții: individul care este lăsat să trăiască, dacă trece de partea armatei Necromonger și devine asemenea lor, prin acceptarea unui ritual de conversie. Noii adepți pentru convertire erau de fapt păcăliți printr-o religie tip ideologie: aceia care deveneau soldați și mureau aici, în acest Univers, renășteau apoi într-o altă formă de existență „dincolo”, în Subuniversul Întunecat. Soldatul tip Necromonger chiar trebuia să moară „la timp”, aici în acest Univers, pentru a putea „renaște” dincolo, în Subunivers. Putem face constatarea că în mod real indivizii care își demonizează Sinele aici pe pământ și mor „la timp” nepocăiți, la moartea lor „renasc” dincolo ca demoni, în subuniversul pe care îl numim iad.

Acest ritual de convertire la ideologia Necromonger are loc în „Camera de Conversie”, un spațiu super-tehnologizat, unde individul este „purificat”, eliberat de identitatea de sine. Are loc o acțiune spirituală asupra Sinelui individului, căruia i se îndepărtează memoria, voința și conștiința de sine. Are loc și inocularea Sinelui cu doctrina vieții superioare din Subuniversul Întunecat și obligativitatea morții „la timp” în luptă aici, în acest univers. Cu toate acțiunile tehnologizate asupra Sinelui divin al omului, esența acestuia nu este schimbată și generează converțiților dureri sufletești și psihice ucigătoare.

Există și o acțiune organică: li se schimbă sângele cu substanțe chimice, se distrug în organism (cu excepția gâtului) toți senzorii responsabili cu percepția/provocarea durerii. Rezultatul este războinicul perfect: total obedient, perfect controlabil, care luptă și moare fără să simtă durerea.

Ca urmare a reconversiei, trupurile celor converțiți devin mult mai puternice decât ale unui om obișnuit. Soldatul Necromonger este mult mai rezistent la frig și oboseală, nu mai depinde de lumina soarelui, dar pentru a-și păstra sănătatea devine complet dependent de substanțe chimice.

Apare o problemă la acești converțiți: ei trăiesc dureri sufletești îngrozitoare ca urmare a „virusării” conștiinței de sine. Cu toată conversia avansată, unele procese psihice și sufletești sunt păstrate. Ca urmare a alterării Sinelui, individul are dureri sufletești formidabile: remușcări, stări de vinovăție, rușine, frică paralizantă, părere de rău, conștiința faptei rele, durere sufletească din conștiința abandonării lui Dumnezeu. Datorită acestor stări de durere sufletească soldatul Necromonger de fapt devine ne-operational. Pentru a ieși din impasul creat și a elibera converțiții din durerea demonizării Sinelui, „preoții” religiei Necromonger au găsit o soluție inovativă: anestezia durerii sufletești prin producerea constantă a unei dureri fizice.

De aceea procesul de convertire înseamnă și operația fizică de creare în lateralele gâtului individului a două incizii/răni adânci, neîncetat sângerânde. Aceste răni erau o sursă neîncetată de durere fizică și aveau rolul de a produce uitarea și anestezia durerii sufletești. În film ni se spune explicit: prin aceste mici răni soldatul Necromonger învață să-și diminueze o durere sufletească ucigătoare, prin trăirea neîncetată a unei alte dureri, de tip organic.

Soluția producerii unei dureri organice pentru a opri durerile psihice generate de demonizarea Sinelui nu este o fantezie SF specifică scenariului acestui film.

Psihologia și psihiatria au înțeles demult că durerea sufletească cauzată de alienarea

Sinelui este inconștient anesteziată prin diferite forme de agresivitate. Toți oamenii care își pierd identitatea de sine încep să fie „zgomotoși”, agresivi cu propriul corp și cu cei din jur, în toate formele posibile. Ei jignesc, țipă, sunt neîncetat nemulțumiți, caută scandal și ceartă, lovesc sau se lovesc pe sine, etc. Întotdeauna oamenii se demonizează „cu zgomot”. În jurul lor sunt neîncetat scandal, țipete, certuri, bătăi, agresiuni, amenințări, neînțelegeri, ucideri.

Nu este deci o întâmplare faptul că multe din agresiunile și crimele din societate sunt comise de indivizi care au participat la ritualuri de demonizare a Sinelui și în consecință au dureri sufletești îngrozitoare.

Dar așa cum este prezentat în film, pentru a anestezia o durere sufletească, durerea fizică trebuie să fie neîncetată. De aceea rănilor de la gâtul soldaților Necromonger nu se vindecau niciodată.

INDIVIZI CU SINELE DEMONIZAT = DURERI SUFLETEȘTI ATROCE = NEVOIA DE ANESTEZIE A DURERILOR SUFLETEȘTI PRIN AGRESIVITATE = CERTURI, JIGNIRI, CLEVETIRE, NEMULȚUMIRI, DELAȚIUNE, TURNĂTORIE, MINCIUNĂ, IMPOSTURĂ, FALS, LOVIRI, AUTOMUTILĂRI, HĂRȚUIRI, UCIDERE (în serie pe bază de profil al victimei sau în formă continuată pe bază de ritual).

Deci agresivitatea, indiferent de formă sau intensitate nu poate fi decât o formă iluzorie de salvare, o altă păcăleală pentru acești nenorociți ai soartei. Pentru cei care și-au demonizat sufletul, chinul sufletesc continuă aici și va continua în veșnicie. Datorită durerilor sufletești (frică, chin, durere), singura lor dorință este să moară cât mai repede și în acest scop fac cu bună știință păcate peste păcate, a căror singură consecință nu poate fi decât moartea lor.

4.17. ȚINEREA DE MINE A RĂULUI ȘI DORINȚA OBSESIVĂ SECRETĂ PENTRU RĂZBUNARE.

Societatea capitalistă cu lăcomia, inegalitățile și corupția ei a generat un număr mare de oameni care au avut copilării chinuite sau suferă ca adulți discriminări, abuzuri juridice, exploatare, umilințe și desconsiderare. Un număr mic de oameni, sub protecția funcțiilor publice sau private și cu ajutorul legilor date cu dedicație, au reușit performanța să aducă la stadiul de răzvrătire publică milioane de oameni, care nu voiau altceva decât o existență normală.

În ceea ce privește dorința de răzbunare ca factor activ în degenerarea sufletului, în cazul degenerațiilor aceasta are succesiv două forme calitative de manifestare: răzbunarea activă a omului înșelat în așteptările sale sociale și răzbunarea individului demonizat, care s-a autocondamnat pe vecie la lipsa dragostei lui Dumnezeu.

4.17.1. Dorința de răzbunare a indivizilor „înșelați” de societate, prieteni, lideri politici, manageri, partener de viață. De la „salvator”, la „șapal ispășitor”.

De la bun început putem stabili faptul că sursa răzbunării „justificate” își are originea în limitele organice, psihice, emoționale, intelectuale, etnice și familiale în care un om trăiește.

Realitatea este că majoritatea oamenilor nu-și trăiesc viața pe care o doresc sau au visat-o în copilărie, ci își trăiesc viața care le este impusă de condiționările personale și exterioare. Majoritatea oamenilor nu au talentul, intelectul, profesia, condiția socială, aptitudinile, banii și respectul pe care ar fi dorit să le aibă.

Mulți oameni nu au parte în viață de iubirea părintească sau de cuplu pe care în mod justificat o așteptau de la viață. Mulți oameni, în special femei, trăiesc în cupluri și familii pe care nu le doreau, nerealizați în dragoste, departe de „iubirea vieții lor“. Alții nu au profesia și nu practică munca pe care și-ar fi dorit-o în viață, din diferite motive: ghinion, limitare/incapacitate intelectuală, analfabetism universitar, stare de semidoct intelectual, lipsa relațiilor, etc. Mai mult chiar, un număr uriaș de oameni au descoperit că munca este în realitate o formă legală de a fi exploatat, umilit, batjocorit, desconsiderat, folosit și apoi aruncat în stradă.

Un procent mic de oameni (infantili nativi) ajung la tinerețe ca să descopere îngrozii că ei nu sunt ca ceilalți oameni normali, ci sunt pe viață handicapați emoțional și psihic, incapabili de sentimente profunde, empatie, gândire matură, etc. Pe scurt, în societate există un număr mare de oameni care nu-și trăiesc viețile pe care le visau și le doreau. Dimpotrivă, milioane de oameni își trăiesc viețile sub apăsarea lipsurilor, teroare, frică, umilințe, exploatare, fără dragoste și apreciere, cu durerea lipsei de talent sau a aptitudinilor speciale, fără nicio bucurie sau speranță. Societatea umană capitalistă este structural generatoare de frustrare, nemulțumire și resentiment. Există o minciună și o ipocrizie evidente pe care Sistemul capitalist îl transmite maselor. Pe de o parte oamenilor li se face promisiunea trăirii vieții dorite, li se transmite mesajul de îndreptățire a trăirii unei vieți superioare, dar toate acestea indiferent de capacitățile, ereditatea, educația și limitele personale. Realitatea este evident cu totul alta și toate limitele personale sunt un factor puternic de limitare a viselor personale.

Rezultatul acestei disparități între mesajul social/politic transmis și realitate este existența unei mari mase de oameni care se simt înșelați și trădați în „contractul“ lor social cu Sistemul. Pe bună dreptate, nu Sistemul le-a spus încontinuu acestor oameni „totul ți se cuvine“ și „meriți tot ceea ce este mai bun de la viață“?.

Deci ce se întâmplă cu toți acești oameni simpli, umiliți, abuzați, exploatați, desconsiderați, handicapați psihic, lipsiți de dragoste, care au conștiința limitelor intelectuale personale, dar care așteaptă „totul“ de la viață?

Evident, cu toții devin candidați pentru răzbunare, degenerare, demonizare.

Cei mai mulți sunt indivizii care, mai mult inconștient, au atitudini, gândire și comportamente prin care urmăresc să se răzbune pe instituțiile statului pentru nedreptățile trecute și/sau actuale.

Interesant este faptul că deși în general nedreptățile suferite au fost încasate de oameni în zona muncii private, dorința de răzbunare inconștientă se adresează întotdeauna instituțiilor statului și a conducerii acestora. Indiferent de motivația sau experiențele acestor oameni, simpla dorință de răzbunare, inconștientă sau nu, este un factor de alienare și exprimare a unei anumite răutăți sufletești, existente în sufletul acestor oameni.

Dorința de răzbunare a indivizilor normali este în multe cazuri difuză și inconștientă, oamenii nu sunt pe deplin conștienți că atitudinea lor vizavi de o anumită situație sau

instituție este de natură revanșardă. Acești oameni nu fac rău în mod activ, planificat, obsesiv, indiferent de consecințe. Deși pe termen lung răzbunarea (fie ea și difuză) are potențial patogen, nu consider degenerați pe toți acești oameni umiliți, care își caută dreptatea lor.

Cu totul alta este situația în cazul degenerațiilor, care țin minte tot răul pe care l-au trăit în viață și vor neapărat să se răzbune pentru situația trecută și/sau existentă. La indivizii degenerați pornirea obsesivă pentru răzbunare nu—și are justificarea strict în nedreptățile vieții, ci ține și de propriile condiționări sufletești.

Factorul „ținerea de minte a răului” este esențial pentru a face deosebirea dintre un om normal care trece peste umilințe cu gândul la dreptatea lui Dumnezeu și un degenerat, care nu se lasă până nu se răzbună în viață pe cineva, până nu se descarcă de toată ura adunată de—a lungul anilor. Acești oameni pur și simplu nu pot lăsa lucrurile așa cum sunt, ci în mod activ și obsesiv caută o modalitate de a se răzbuna pe cineva pentru viețile neîmplinite pe care le duc.

ȚINEREA DE MINTE A RĂULUI = DORINȚA OBSESIVĂ PENTRU RĂZBUNARE = PREOCUPAREA ACTIVĂ DE A GĂSI UN ȚAP ISPĂȘITOR.

Aceasta este realitatea socială ascunsă a mării noastre civilizații capitaliste: existența a milioane de oameni umiliți și nedreptățiți care sunt într—o căutare activă a unui „țap ispășitor”, asupra căruia să—și reverse într—un mod ascuns și indirect, prin mii de pretexte justificabile, toată ura și răutatea adunate de—a lungul anilor.

Orice aspect al vieții unui om poate fi sursa dorinței patologice de răzbunare: infantilismul nativ, infantilismul dobândit, copilăria nefericită, abuzurile și exploatarea din adolescență, abandonul parental, disfuncțiile sexuale, malformațiile congenitale, handicapul nativ emoțional și incapacitatea de a iubi, conștiința propriei incapacități intelectuale, conștiința prostiei native, defavorizările sociale, exploatarea în muncă, etc.

Împlinirea dorinței de răzbunare presupune găsirea activă a unui individ pe post de „țap ispășitor”, asupra căruia să se reverse toată ura și răutatea strânse de—a lungul unei vieți chinuite. Nu orice individ se poate califica la jobul de „țap ispășitor”, există câteva criterii clare asupra acestei alegeri.

4.17.1.a. Răzbunarea asupra unui „țap ispășitor” cu profil clasic.

Nu orice indivizi sunt atacați de degenerații dornici de răzbunare. Profilul individului predispus la a fi atacat de un degenerat care caută răzbunare este în general format din următoarele elemente: naiv, neatent, credul în bunătatea oamenilor, fără sprijinul direct al familiei, desconsiderat/bârfit de rude, cu părinți decedați, cu frați sau surori plecați în alte țări, fără rezerve financiare, fără profesie stabilă, fără prietenii de la muncă, fără viață socială, plin de compasiune și iubire pentru oamenii nedreptățiți, care nu pare să aibă protecția lui Dumnezeu asupra sa.

4.17.1.b. Răzbunarea asupra unui „țap ispășitor”, care inițial a fost perceput ca un „salvator”.

Specific degenerațiilor este dorința ascunsă a unui salvator miraculos, pe post de

magician, care să le spele toate umilințele îndurate și să le ofere în scurt timp toate beneficiile și așteptările mult visate: dragoste, bani, casă, mașină, respect, normalitate psihică, independență politică, demnitate națională, investiții economice, etc. Fiecare degenerat care se respectă este în așteptarea unui salvator miraculos: iubit, iubită, manager, politician, activist, luptător, general, etc.

Este important de remarcat faptul că indivizii apăruți din senin ca „salvatori” sunt percepuți în acest mod doar de către oameni, ei înșiși nu—și vând o astfel de imagine. Sunt fără îndoială niște oameni mai speciali, dar care nu promit oamenilor soluții miraculoase și nici nu—și doresc jobul de „salvator”.

Oamenii nemulțumiți de viața lor sunt aceia care îi pun pe aceștia în sufletul lor pe postamente înalte. Oamenii gîndesc ceva de genul: „Prin el ne vom primi banii, casele, slujbele, demnitatea, dragostea, etc., pe care o meritam în viață”. Acesta însă, „salvatorul” nu are nici intenția și nici posibilitatea concretă de a împlini planurile și aspirațiile oamenilor.

Profilul de salvator expus aici este unul universal. În realitate fiecare nemulțumit își caută și așteaptă salvatorul de care are el nevoie. Pentru unii oameni jobul de „salvator” poate să fie un general războinic pus pe război, alții așteaptă un politician naționalist, alții managerul corect și responsabil, alții judecătorul cinstit, etc. În general femeile nedreptățite în viață caută un „salvator” bărbat, prin care să—și refacă viața în toate aspectele ei: iubire, copiii, casă, mașină, căsnicie, job respectabil, statut de intelectuală respectată, statut de femeie responsabilă, etc.

Ce se întâmplă însă când individul descoperă că „salvatorul” nu este cine credea el că este? Ce se întâmplă când „salvatorul” nu face minuni și nu reface viețile oamenilor, în drepturile și beneficiile pe care ei se considerau îndreptățiți să le aibă?

În această situație individul devine din „salvator” un „țap ispășitor”. Adică după ce este privit cu speranță și i se pun în spate toate așteptările posibile, în cel mai scurt timp devine individul cel mai josnic și rău posibil de pe suprafața pământului. Toată ura și dorința de răzbunare a nemulțumiților se revarsă exact asupra acestui om, care cu puțin timp în urmă era văzut ca fiind „salvatorul” mult așteptat.

Mulțimile de oameni înșelați în așteptările lor nu iartă. „Țapul ispășitor”, vinovatul de serviciu pentru toate nedreptățile, lipsurile și handicapurile personale devine chiar acela care a fost inițial perceput ca „salvator”. Deși acest om nu și—a manifestat intenția pentru acest rol, simpla „înșelare” a așteptărilor poporului este suficientă pentru ca acesta să devină rapid „dușmanul” poporului și să fie sacrificat pe altarul dreptății populare.

Acești oameni nu au nici cea mai vagă idee când sunt percepuți ca „salvatori”, nu înțeleg cum pot ei „înșela” așteptările oamenilor și nici nu înțeleg de ce au devenit „dușmanul” de moarte al poporului. Asta deoarece toate cele trei momente – salvator, înșelător, dușman – se petrec doar în mintea omului nedreptățit.

Mitropolitul Antonie de Surjoj explică în acest mod schimbarea de atitudine a poporului evreu față de Mântuitorul Iisus Hristos, care în numai câteva zile a trecut în mintea oamenilor de la statutul de „salvator” politic întâmpinat la Ierusalim cu „osana”, la statutul de „trădător”, condamnat public cu „răstigniți—L”.

Deși El spusese clar în toate predicile anterioare că nu—L interesează puterea politică a Iudeii și că scopul Său nu este răsturnarea stăpânirii romanilor, oamenii Îl vedeau ca pe

un profet înțelept, care îi va elibera de sub ocupația Imperiului Roman. În momentul în care au realizat că scopurile Lui sunt promovarea Legii Noi și toleranța religioasă față de asupritorii romani, toată furia și umilințele adunate de oameni s-au reorientat chiar spre El, spre „salvatorul” politic Mântuitorul Iisus Hristos. Oamenii din piață L-au condamnat pe Mântuitorul Iisus Hristos la moarte pentru că El nu a vrut să îndeplinească rolul politic dorit și așteptat de oameni. În acest mod, El a devenit pentru mulțimea din Ierusalim un „trădător” care le-a „înșelat” așteptările.

PRIN NEÂNDEPLINIREA AȘTEPTĂRILOR PERSONALE, FINANCIARE, POLITICE SAU NAȚIONALE, SALVATORUL DEVINE ȚAPUL ISPĂȘITOR, DUȘMANUL PERSONAL ȘI COLECTIV CARE TREBUIE SACRIFICAT.

4.17.2. Dorința de răzbunare sociopată/psihopată, a indivizilor–demonizați.

Pentru mulți oameni simpli, dorința de răzbunare este corectă, îndreptățită, conștientă și activă, este secretul cel mai ascuns al vieții lor, este sensul ascuns al vieții lor. Un număr surprinzător de mare de oameni nu-și găsesc sensul vieții lor în cele trei direcții fundamentale identificate de Viktor Frankl (muncă, iubire sau asumarea suferinței spirituale), ci în dorința obsesivă pentru răzbunare. Un număr neverosimil de mare de oameni trăiesc, muncesc, socializează și respiră având neîncetat în minte intenția sociopată/psihopată a răzbunării.

Pentru toți acești degenerați care se cred ascunși, inteligenți și vicleni în căutarea răzbunării lor, există o surpriză imediată și garantată: alienarea de sine, pierderea identității spirituale, demonizarea Sinelui. Știm faptul că oamenii își demonizează rapid Sinele dacă încep să aibă gândire, comportamente, atitudini și „dorințe” specifice ne-ființei, „identității” demonilor.

Un astfel de comportament profund specific „identității” demonice este ținerea de minte a răului și dorința ascunsă, obsesivă, perfidă, sociopată/psihopată pentru răzbunare.

Unii consideră că dorința sociopată/psihopată de răzbunare apare strict la oamenii care sunt posedați biofizic de un duh rău. Dorința de răzbunare ar fi atunci doar comportamentul sociopat/psihopat al unui om, ca expresie a voinței demonului care „posedă” acel om, fără voia sa.

În realitate însă, dorința sociopată/psihopată de răzbunare apare în special în etapa a doua a demonizării, când omul se „unește în duh” cu esența/identitatea demonică. Dorința și voința pentru răzbunare este atunci nu a unui demon, ci chiar a omului, a lui însuși, a individului care s-a demonizat pe sine.

ȚINEREA DE MINTE A RĂULUI + DORINȚA DE RĂZBUNARE ASUPRA UNUI ȚAP ISPĂȘITOR (dorința de a face rău semenilor) = DEMONIZAREA SINELUI = DUCE LA DORINȚA SOCIOPATĂ DEMONICĂ PENTRU RĂZBUNARE.

DORINȚA SOCIOPAT/PSIHO PATĂ DEMONICĂ DE RĂZBUNARE = ESTE DORINȚA ȘI VOINȚA OMULUI, AVEM DE A FACE CU UN INDIVID DEMONIZAT.

Oamenii care inițial degenerază prin dorința „legitimă” și „îndreptățită” pentru răzbunarea nedreptăților vieții personale, ajung în final la o dorință de răzbunare sociopată/psihopată, care nu mai are nicio legătură cu fapte și nedreptăți personale. Această dorință de răzbunare este sociopată/psihopată, obsesivă, gratuită și are caracter pur demonic, fiind acum motivată de conștiința pierderii mântuirii sufletului, de durerea sufletească generată de pierderea lui Dumnezeu, de rușinea trădării lui Dumnezeu, de pierderea locului din Rai și condamnarea pe vecie în închisoarea iadului. Oamenii care s-au demonizat sunt perfect conștienți de noul lor „statut” de trădători ai lui Dumnezeu și de consecințele teribile ale alegerii lor. Ei cunosc foarte bine faptul că prin demonizarea lor au devenit veșnic condamnați la închisoarea iadului. Sunt perfect conștienți de faptul că suferința lor psihică și sufletească le va fi neîncetată, în veșnicie. Au intactă conștiința de sine a ceea ce ar fi putut ajunge și ceea ce au ales să „trăiască” în veșnicie. Sufletul lor tânjește și strigă după dragostea lui Dumnezeu ca orice altă făptură umană, dar sunt perfect conștienți și de faptul că prin propria lor alegere s-au lipsit în veșnicie de această dragoste. Pierderea dragostei lui Dumnezeu și suferința „psihică” a conștiinței de sine sunt elemente definitorii pentru toți oamenii demonizați.

În consecință oamenii care s-au demonizat sunt plini de o ură totală, nepământească, demonică, pentru răzbunare. Dorința gratuită și obsesivă de răzbunare este un atribut fundamental al „ființei” duhurilor căzute. Dorința de răzbunare este tot ce le-a mai rămas de făcut demonilor. Din postura de „ființe” spirituale căzute din „ceruri”, lipsiți de puterea de a mai învinge oștile cerești, închiși definitiv în subuniversul pe care singuri și l-au creat, răzbunarea pe pământ este pentru ei singurul „job” permis și posibil.

DORINȚĂ DE RĂZBUNARE LUMEASCĂ (dorința de a face rău semenilor) = DEMONIZAREA SINELUI = CONȘTIINȚA PIERDERII MÂNTUIRII SUFLETULUI + DURERE SUFLETEASCĂ + CONȘTIINȚA CONDAMNĂRII VEȘNICE ÎN ÎNCHISOAREA IADULUI + CONȘTIINȚA PIERDERII ÎN VEȘNICIE A DRAGOSTEI LUI DUMNEZEU = DORINȚĂ DE RĂZBUNARE DEMONICĂ, SOCIOPAT/PSIHOPATĂ, GRATUITĂ, ASUPRA UNUI „ȚAP ISPĂȘITOR”.

Evident și acum este nevoie de un „țap ispășitor”, de un vinovat de serviciu oarecare, care să plătească pentru pierderea mântuirii sufletului și durerea sufletească trăită neîncetat. Dar în acest moment se schimbă profilul „țapului ispășitor”, al omului normal care trebuie distrus ca plată pentru pierderea mântuirii demonizatului. Oamenii vânați pentru răzbunarea demonică nu mai sunt naivii și „caldiceii” din prima fază, a răzbunării omului normal. Nu mai sunt vânați pentru distrugere „salvatorii”, care nu s-au comportat după așteptările subiective ale oamenilor doritori de răzbunare.

Dorința de răzbunare a unui om care s-a demonizat devine exact aceeași cu dorința de răzbunare a unui demon „căzut” cândva din Cer. Omul demonizat capătă o ură și o dorință de răzbunare neostoită, sociopată/psihopată, demonică, deoarece el nu a „căzut” din Cer, ci mai grav, cu bună știință și-a abandonat locul său din Cer la care putea ajunge.

În mod normal, dorința de răzbunare a oamenilor demonizați este contra lui Dumnezeu, Mântuitorul Iisus Hristos și a legiunilor cerești care i-au învins. Dar deoarece această răzbunare nu mai este posibilă, singura formă de răzbunare pe care o mai au la îndemână este contra oamenilor care își doresc și își lucrează activ mântuirea.

Demonizații vânează în secundar oamenii de calitate, muncitori, cu frică de Dumnezeu, cu conștiință morală (cinstiți, corecți, onești, demni), înzestrați cu talent și aptitudini deosebite, cu gândire inovativă și științifică, pe toți aceia care pot aduce un progres util umanității.

Oamenii care se demonizează capătă pe deplin acest caracter demonic. Dorința lor de răzbunare este ascunsă, perfidă, obsesivă, bolnavă, completă, sociopată/psihopată. Răzbunarea devine pentru acești ne-oameni motivația și sensul suprem al existenței vieții lor, tot ceea ce fac sau nu fac acești ne-oameni în viața lor este subsumat dorinței sociopate/psihopate de răzbunare.

Dorința de răzbunare (dorința de a face rău) este întotdeauna bine ascunsă în sufletul degeneraților, este chiar secretul cel mai ascuns al vieții lor, dar ea poate fi ușor identificată prin vectorii ei de propagare: atitudine generală ostilă, îndreptățirea de sine a atitudinii agresive, vânătoarea nemiloasă a greșelilor personale și profesionale minore, stare cronică de neîncetată nemulțumire și neîncetată iritabilitate, clevetire și bârfeală obsesivă, comportament sexual deviant, criticism patologic, căutarea voluntară de ceartă, crearea de probleme gratuite, exagerarea voită a unor situații, simularea muncii, sabotaj financiar și relațional, inventarea de greșeli, crearea de pretexte/oportunități pentru a pedepsi, teroare psihică, calomnii, agresivitate emoțională, jigniri, răutate, minciună ordinară, trădare, turnătorie, delațiune, etc. Din această listă de comportamente sociopate/psihopate putem constata cu ușurință că împlinirea dorinței de răzbunare se realizează în special prin folosirea patimii mâniei. Folosirea conștiinței și voluntară a patimii mâniei are un efect degenerativ deosebit de rapid deoarece înseamnă asumarea prin proprie voință a identității demonice. Aceasta este și explicația pentru care acești degenerați parcurg în scurt timp întreg procesul degenerării. Dorința de răzbunare este deci cauză și efect al demonizării.

DORINȚĂ OBSESIVĂ ASCUNSĂ PENTRU RĂZBUNARE (dorința de a face rău semenilor) = DEMONIZAREA PRIN MÂNIE = DORINȚĂ OBSESIVĂ ASCUNSĂ PENTRU RĂZBUNARE.

Aceasta este realitatea socială cea mai ascunsă a marii noastre civilizații capitaliste: existența a milioane de oameni demonizați, care sunt într-o căutare activă a oamenilor deosebiți, asupra cărora să-și reverse într-un mod ascuns și indirect, prin mii de pretexte justificabile, ura și răutatea sociopată/psihopată specifică unui demon care și-a pierdut locul în Cer.

Atât de mare este dorința pentru răzbunare a acestor ne-oameni, încât ea trece dincolo de propriul instinct de conservare sau de instinctul parental matern/patern. Ei oricum se știu damnați ladului, faptul că propria lor răzbunare îi va afecta și pe ei aici pe pământ deja nu mai are nicio relevanță. Când se știu pe sine arvuțiți ladului, problemele financiare sau emoționale pe care și le vor crea inclusiv lor înșiși deja sunt

fără valoare.

DORINȚA SOCIOPAT/PSIHOPATĂ PENTRU RĂZBUNARE (dorința de a face rău semenilor) ARE CARACTER PROFUND DEMONIC ȘI ESTE MAI PUTERNICĂ DECÂT PROPRIUL INSTINCT DE CONSERVARE ȘI INSTINCTUL PARENTAL.

Poți să trăiești o viață întreagă lângă un astfel de demonizat și să nu știi că motivația lui principală este dorința de răzbunare. Ea însă poate fi detectată din consecințele și rezultatele „muncii” lor. Un demonizat obsedat după răzbunare este foarte dificil de depistat, deoarece sunt experți în ascundere și imostrară.

În plus ei nu lucrează brusc, nu fac valuri, acțiunea lor terminatoare este în timp. Fac rău cu pipeta în același timp în care se pozează pe sine în oameni responsabili, muncitori și onești. Până la depistarea acestora pe baza efectelor acțiunilor lor, singurul ajutor posibil și real contra acestor demonizați este doar bunul Dumnezeu. De aceea, nu uitați niciodată pe Domnul, pe Mântuitorul Iisus Hristos, pe Maica Domnului. Credința, smerirea și cererea de ajutor de la El ne poate scuti de multe neplăceri. Uitarea de Dumnezeu atrage după sine pierderea protecției sale. Consecința este simplă: se dă cale liberă spre tine a indivizilor–demonizați sociopați, care caută activ să se răzbune pe cineva în viață.

UITAREA DE DUMNEZEU = EȘTI LĂSAT ÎN PUTEREA DEMONIZAȚILOR SOCIOPAȚI CARE SUNT OBSEDAȚI DUPĂ RĂZBUNARE.

Când îl uiți pe Dumnezeu, atunci încep brusc problemele, șocurile, sabotajele, falimentul, accidentele, lipsurile, eșecurile, trădările, certurile, nemulțumirile, mâniile, curviile, etc., fără ca măcar să înțelegi de unde îți vin toate acestea și care ar putea fi cauza lor.

4.18. DEGENERAREA PRIN LIPSA DE POCĂINȚĂ PENTRU PĂCATELE NE-ASUMATE ȘI NE-SPOVEDITE. LIPSA DE EXORCIZARE A RĂULUI SUFLETESC ADUS DE PĂCATELE NE-POCĂITE.

Duc la degenerare, alienare de sine și suferință sufletească toate păcatele neasumate, ne-pocăite și ne-spovedite (nemărturisite). Orice păcat înseamnă că o formă cantitativă și calitativă de energie demonică ți-a ajuns în suflet, de unde începe să lucreze la procesul alienării de sine.

Oprirea procesului degenerării și îndepărtării de Dumnezeu înseamnă asumarea acestor păcate comise și exorcizarea răului din interior prin pocăința personală, care atrage după sine iertarea lui Dumnezeu.

OPRIREA DEGENERĂRII = EXORCIZAREA RĂULUI DIN SUFLET = ASUMAREA PĂCATELOR DEJA COMISE + OSTENEALA DE A NU LE MAI REPETA = POCĂINȚA PENTRU PĂCATELE FĂCUTE CU VOIE SAU FĂRĂ VOIE + MĂRTURISIREA LOR.

Fără credință și nădejdea iertării lui Dumnezeu, la contactul cu patimile spirituale și cu

Adevărul sufletului, cu răul și iubirea de sine ascunse din interior, mintea îngheață, întreaga ființă este blocată, incapabilă de a înainta pe drumul cunoașterii de sine. În momentul în care începi să scrijelești „vopseaua” și începi să dai de „rugină” te blochezi, ești incapabil să mergi mai departe.

Sfinții Părinți care au parcurs procesul curățirii sufletești au fost uimiți și înfricoșați câtă „mizerie” sufletească avem ascunsă în suflete și doar pocăința și credința în Dumnezeu le-a dat speranță și încredere să continue pe acest drum.

Aici este vorba de marea diferență dintre efectele autocunoașterii raționale conceptuale versus autocunoaștere prin credință și speranță.

Prin cunoaștere rațională, conceptuală și intelectuală (specifică psihologiei și psihiatriei) psihicul omului poate fi cunoscut, dar fără elementul credință nu poate avea loc și eliberarea de mizeria/suferința din suflet. Fără credință și speranță în Dumnezeu, de unul singur, autonom, nu poți face față patimilor și răutăților bine ascunse în suflet. Fără credință și pocăință nu te poți apropia de tine însuși.

Omul autonom poate nega, proiecta sau transfera diferite conținuturi psihice. Prin conștientizare și terapii omul autonom se poate elibera de diverse conținuturi psihice inconștiente problematice.

Conștientizarea este de asemenea soluția „tratamentului” și pentru conținuturile sufletești negative, precum orgoliul, slava deșartă, iubirea de sine, invidia sau lăcomia de bani. Dar în acest caz, conștientizarea și „arderea” patimilor spirituale nu mai poate avea loc fără trăirea stării de pocăință.

Este simplu de constatat diferența dintre conștientizarea necesară pentru a te elibera de conținuturi psihice refulate/negate și pocăința, adică credința plus conștientizarea, ambele necesare pentru a te elibera de patimile sufletești.

Practica psihoterapiei autonome (fără elementul „pocăință”) ne oferă mii de exemple și nenumărate tipuri de terapie care au reușit în gestionarea diferitelor conținuturi psihice generatoare de suferință psihică, dar care au eșuat complet și sistematic în eliberarea omului de patimile sufletești.

Exemplele sunt foarte simple. Pentru milioane de oameni funcționează tratamentul prin verbalizare și conștientizarea de tip psihanalitic, care duce la eliberarea de frici, angoase, gânduri refulate, idei și concepții greșite, sentimente negative, etc. Odată aduse la lumină, odată conștientizate, ele dispar, psihicul se eliberează de povara lor. Însuși procesul de conștientizare are capacitatea benefică de a te elibera, într-o măsură variabilă, de un anumit tip de mizerie sufletească refumată și ascunsă stării de conștiință obișnuite. Prin actul de conștientizare psihicul uman are o anumită capacitate de autocurățire de minciună, fals și impostură adunate de-a lungul anilor. În același timp, suntem cu sutele de milioane oameni care suntem foarte conștienți de patimi sufletești precum lăcomia alimetară, beția, curvia, trândăvia, slava deșartă, mândria, orgoliul, etc., vrem să scăpăm de ele și cu toată conștientizarea noastră de tip psihanalitic, rămânem în continuare complet robii acestor patimi. Putem să le conștientizăm și vorbim despre ele în fiecare oră până ne cad fălcile, că tot ale noastre rămân, acestea nu pleacă nicăieri.

Reciproca însă funcționează: tratamentul prin pocăință are funcționalitate și în cazul problemelor psihice specifice psihanalizei. Practica psihoterapiei ortodoxe și blogurile personale sunt inundate de exemple de oameni care prin credință, rugăciune,

pocăință, post și conștientizare s-au eliberat atât de conținuturile psihice inconștiente dureroase, cât și de patimile sufletești care-i chinuiau.

De ce oare această situație?

Răspunsul este simplu: conștientizarea răului spiritual din tine însuși, cunoașterea spirituală și eliberarea de răutatea profundă din interiorul omului este un proces generator de prea multă suferință psihică, imposibil de integrat în sistemul conștiinței. Fără pocăință, speranța și încrederea în iertare, date de credința în Dumnezeu, psihicul omului autonom se blochează, sufletul îngheață, incapabil să facă față acestei suferințe.

Pocăința este indispensabilă procesului de autocunoaștere profundă a propriului suflet. Prin credință și pocăință omul își auto-devoalează sieși strat după strat de răutate. Astfel omul „bun“ descoperă uimit că în sufletul său există straturi nesfârșite de răutate, ticăloșie, trădare, ură, plăcere de a face rău, orgoliu, mândrie, invidie, nepăsare, curvie, toate formele de mânie și agresivitate, dorință de răzbunare,uciderea. O zicală populară spune bine:

„Nu am încredere în mine însumi, cum să mai am încredere în altcineva.“

Omul se eliberează de suferința psihică generată de autocunoaștere și de durerea sufletească implicită prin Taina pocăinței și prin Taina mărturisirii. În cazul pocăinței și mărturisirii, terapeutul este însuși Dumnezeu, care dă omului Harul vindecător. Acest Har vindecător îl face pe om capabil să reziste psihic și sufletește la uriașa suferință generată de exorcizarea răului personal.

Pocăința este de fapt intervenția directă a lui Dumnezeu, care prin iertarea Sa ne eliberează de răul din noi, de suferința psihică produsă de conștientizare și ne dă posibilitatea de a merge mai departe pe drumul eliberării de sine, către El. Așa cum ne spunea sfântul Ioan din Kronstadt, Dumnezeu ne ghidează pe drumul pocăinței și autocunoașterii de sine.

Cu blândețe, El ne obligă prin ispite să devenim conștienți doar de acea „cantitate“ și „calitate“ de rău din interior, la a cărei conștientizare și suferință noi putem face față. Dumnezeu nu ne trimite ispite prin care să conștientizăm patimi interioare care să ne ducă la deznădejde și abandon de sine.

Credința în Dumnezeu este „scutul“ care ne permite ca prin taina pocăinței și mărturisirii să ne putem „înfrunța“ suferința psihică rezultată în urma luptei cu noi înșine, să nu împietricim înfricoșați de ceea ce descoperim și să putem înainta pe drumul eliberării sufletești.

Drumul către tine însuși, către Sine, către abisurile sufletului tău nu poate fi făcut dintr-o perspectivă atee. Chiar și din punct de vedere psihologic, este imposibil. Dincolo de conținuturile refulate în inconștient, acolo în adâncurile tale, stau ascunși „monștri“ care ne depășesc puterea noastră personală de a-i asimila.

Fără scutul protector al credinței, nădejzii, pocăinței și mărturisirii, psihicul nostru ar împietri de frică în fața cantității uriașe de răutate pe care o avem în suflet.

Realitatea propriului suflet este întotdeauna înfricoșătoare și doar prin speranța credinței în Mântuitorul Iisus Hristos putem spera să supraviețuim unei întâlniri cu adevăratul nostru Sine.

Pocăința are valoare în terapia sufletului în măsura în care devenim conștienți, luăm contact și acceptăm Adevărul, drumul către Dumnezeu. În pocăință Dumnezeu este cel care de fapt ne eliberează, aici omul autonom al psihanalizei nu mai are nicio putere asupra patimilor din suflet.

Condiția pocăinței este ca omul să fie pe drum spre El, adică să accepte Adevărul drumului care duce către El. Iar drumul, Adevărul către Dumnezeu este Mântuitorul Iisus Hristos. El ne-a și avertizat: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*”.

De aceea pocăința este condiționată de credința în dumnezeirea Mântuitorului Iisus Hristos. Fără această credință nu ești pe drum, nu ești în Adevăr, nu te poți întâlni cu Dumnezeu și El nu te poate elibera.

CREDINȚA ÎN DUMNEZEIREA LUI IISUS HRISTOS = EȘTI ÎN ADEVĂR = EȘTI PE DRUMUL CĂTRE DUMNEZEU = PRIN POCĂINȚA TA DUMNEZEU TE POATE ELIBERA DE TRECUT, PATIMI SUFLETEȘTI, PĂCATE.

4.19. DEGENERAREA PRIN LEGALISM: CIVIL, MILITAR, TEOLOGIC.

Degenerarea prin legalism teologic înseamnă denaturarea, falsificarea, simplificarea, greșit-înțelegerea, limitarea, reaua-interpretare a: legilor, canoanelor, profețiilor, învățăturilor duhovnicești originale.

Prin legalism este uitat, neglijat, desconsiderat scopul pentru care o lege a fost dată („spiritul“ legii), toată preocuparea fiind pentru a respecta aspectul exterior al legii („litera“ legii).

Orice legalism este foarte periculos, deoarece duce la nedreptate, injustiție, durere, drame și suferințe nejustificate. Prin legalism (civil, militar, teologic) au fost și sunt pe nedrept distruse zilnic mii de vieți omenești.

Legalismul provine din cunoașterea legilor și a codurilor de aplicare a legilor, dar care cunoaștere este denaturată, rău-întrebuințată, limitată, datorită unor patimi sufletești personale: părere de sine, mândrie ascunsă, slavă deșartă, trădare, orgoliu, asprime, duritate, criticism, invidie, răutate, prostie, lăcomie pentru bani, desfrânare, fățarnicie, etc.

LEGALISM (CIVIL, MILITAR, TEOLOGIC) = CUNOAȘTEREA LEGILOR ȘI A CANOANELOR (CODURILOR) DE APLICARE A LEGILOR + GREȘITA (REAU) LOR ÎNȚELEGERE, INTERPRETARE ȘI APLICARE, DATORITĂ UNOR GRAVE PATIMI SUFLETEȘTI: PĂRERE DE SINE, MÂNDRIE, SLAVĂ DEȘARTĂ, TRĂDARE, URĂ, CRITICISM, DORINȚĂ DE RĂZBUNARE, RĂUTATE, DORINȚĂ DE A FACE RĂU, ORGOLIU, PROSTIE, ÎNCĂPĂȚÂNARE, LĂCOMIE, FĂȚĂRNICIE, NERECUNOȘȚINȚĂ, ETC.

Cel mai grav caz de legalism civil și teologic din istorie este torturarea și uciderea Mântuitorului Iisus Hristos, de către farisei, cărturari și o parte a Sanhedrinului. Toți aceștia cunoșteau bine legile, profețiile, minunile „peste fire“ pe care Mântuitorul le-a realizat, etc. Dar toată această cunoaștere au folosit-o în scop rău, pentru a condamna la moarte un Om care nu a făcut niciun rău. Decizia acestor învățați a fost motivată de patimile lor sufletești, despre care

Mântuitorul Iisus Hristos le-a vorbit în pilde: ura, invidia, răutatea, lăcomia pentru bani, trădarea, fățarnicia, nerecunoștința.

Rezumat al factorilor care creează degenerarea, separarea de Dumnezeu.

Toate formele de expunere la degenerare prezentate în acest capitol sunt de fapt forme ale iubirii de sine, cea mai perfidă și mai greu de conștientizat dintre patimi. Autorii de texte teologice (în special Sfântul Maxim Mărturisitorul) consideră iubirea de sine drept o patimă primordială, din care izvorăște slava deșartă, lăcomia pântecelui și iubirea de bani. La rândul lor, aceste trei patimi sunt generatoare ale tuturor celorlalte patimi și slăbiciuni sufletești.

Iubirea de sine, slava deșartă și mândria sunt patimi fine și perfide, care practic însoțesc omul în toate actele vieții sale: în tot ce gândește, spune, face. Și în toate eforturile omului de înfrânare, în tot ce nu gândește, nu spune și nu face.

În afară de acțiunea ei autonomă directă, iubirea de sine are și o perfidă acțiune indirectă de corupere a sufletului. De la rădăcinile ei, din inimă, pleacă spre mintea și creierul omului patimi, porniri, motivații, alegeri.

Iubirea de sine este rădăcina bine ascunsă în inimă care alimentează și dă viață tuturor factorilor de degenerare prezentați anterior: nepăsare, lipsă de atenție și trândăvie spirituală, gândire și vorbire negativă, stress, ură de Dumnezeu, ură de sine și invidie, alegerea conștientă a răului, viața trăită în impostură, ipocrizie, minciună, lipsa de credință, orgoliu și lupta cu Viața, infantilizare organizațională, izolarea/autonomia psihică și autosuficiența, mândrie, raționalism și perseverența într-un „infantilism dobândit“, frică și neacceptarea „suferinței legitime“, voința păcatului și voința de a face rău, plăcerile bolnave ale sufletului și patima mâniei.

Pare puțin probabil, dar în realitate în spatele tuturor factorilor de degenerare este iubirea de sine. Aceasta este de fapt responsabilă pentru despărțirea, separarea, alienarea de Dumnezeu.

Mai mult decât potențarea unui factor degenerativ, iubirea de sine este responsabilă și de activarea unui fenomen cumulativ al acestora. Astfel fenomenul degenerării este amplificat și capătă profunzime. Factorii degenerativi atacă „în haită“ sufletul omului. Apariția unuia deschide larg ușa sufletului și pentru alții. Nepăsarea aduce după sine nu doar lipsa de atenție și trândăvia spirituală, ci și gândirea negativă, vorbirea negativă, minciuna, impostura, izolarea și autosuficiența, acceptarea falsului existențial, atitudinile infantile. Alegerea conștientă a răului și/sau voința de a face rău aduc imediat după sine toți factorii degenerativi descriși.

Despățimirea trupului și sufletului sunt obiective realizabile în câțiva ani de zile, dar de iubirea de sine nu scapi practic niciodată. Atâta timp cât în sufletul și trupul omului mai există o singură patimă, iubirea de sine este încă prezentă în inimă.

Lupta sisifică cu mândria l-a adus pe Sfântul Siluan Athonitul la disperare, până când a primit de la Mântuitorul nostru Iisus Hristos soluția salvatoare: „*Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui*“.

Acesta este un îndemn la smerenie, pocăință neîncetată, conștiința și suferința propriilor păcate, chiar dacă acestea ne-au fost iertate. Este de asemenea un îndemn de a-ți duce cu răbdare crucea mântuitoare pe care ți-a dat-o Dumnezeu și de a avea

nădejdea în Harul mântuitor.

Experiența patristică ne mai învață că pentru a smulge răul de la rădăcină, singura virtute a sufletului care poate învinge iubirea de sine este smerenia, dragostea de Dumnezeu. De aceea este utilă orice practică duhovnicească care duce la smerirea sufletului: faci zilnic zeci și sute de metanii mari, să citești psalmi, rugăciuni și acatiste, mintea să lucreze mereu *rugăciunea lui Iisus*, să avem o stare de pocăință neîncetată, să-ți duci cu răbdare crucea suferințelor vieții, să ceri iertare pentru greșelile făcute, tăcerea, osândirea de sine pentru propriile păcate, iertarea lucrătoare (ierți și te rogi pentru cel ce ți-a greșit).

De remarcat este și faptul că toți acești factori care creează degenerarea au efect cumulativ. Nu este nevoie de toți factorii prezentați ca procesul degenerării să pornească, ci doar de unul singur. Dar odată degenerarea pornită, aceasta va activa toți ceilalți factori, care la rândul lor vor produce o degenerarea mai puternică, care la rândul ei va activa mai puternic fiecare factor, etc.

Este suficient doar falsul existențial, gândirea negativă, vorbirea negativă, nepăsarea, minciuna sau orgoliul pentru a activa procesul degenerării în ansamblu și implicit pe toți ceilalți factori, precum: invidia, autonomia psihică, ura de Dumnezeu sau infantilizarea dobândită.

Degenerarea nu este o joacă, ci o hidră cu multe capete de tăiat. Un singur cap de balaur dacă îl lași să crească, acesta îi va reface pe toți ceilalți. Soluția este cunoscută: pornește la luptă contra hidrei degenerării apărât fiind de pocăință, smerenie, credință, încredere în Dumnezeu, paza minții, speranță, curaj, bărbăție, iertare, blândețe, rugăciune, dorință pentru mântuirea sufletului și iubire.

Capitolul 5

RISCUL DE DEGENERARE ȘI DEMONIZARE LA INDIVIZII NORMALI, INFANTILI ȘI SOCIOPAȚI

Deoarece analiza mea se bazează în principal pe profilele indivizilor nativ infanțili, sociopați și cu tulburări de comportament anti-sociale, să vedem care este rata de degenerare la acești indivizi, comparativ cu indivizii normali.

Reamintesc cititorului că principala deficiență la infanțili și sociopați este nativă, din naștere, și nu poate fi reparată nicidecum în decursul vieții, oricâtă terapie ar face aceștia. Infanțilii și sociopații se nasc cu o energie sufletească divină deficitară, care este completată de natură prin energie sufletească de putere minimală, suficientă doar atât cât individul să-și poată susține existența biologică.

Deficiența maximă este la sociopați, care fără exagerare pot fi denumiți „oameni fără suflet”. Aprecierea este cât se poate de exactă, acești oameni nu au, de fapt, suflet uman ca toți oamenii, ci un substitut de suflet, o energie sufletească de calitate mediocră.

Realitatea ne arată că, practic, toți oamenii degenerază, în funcție de mai mulți factori printre care: existența unor deficiențe de înzestrare cu energie sufletească, cum este cazul la infanțili și sociopați, educația, puterea psihică de rezistență individuală, mediul familial, social, profesional și organizațional în care crește, starea de sănătate, malformațiile fizice din naștere etc.

Să vedem gradul în care degenerază oamenii normali, infanțilii, infanțilizării și sociopații. Procentele de mai jos sunt bazate pe observații și aprecieri personale, sunt estimări orientative, nu se referă la studii făcute de instituții de specialitate.

Doresc însă ca cititorul să-și facă o imagine asupra procesului de degenerare și a gradului în care acesta afectează diferite categorii de oameni și că degenerarea este sabia care stă deasupra capului fiecăruia dintre noi, că este efortul major care se face pe ascuns de organizații pentru a ne distruge ca oameni și ființe divine.

Nimeni nu este scutit de pericolul degenerării și acest proces nu este o glumă. Odată pornit pe panta degenerării, drumul spre autodistrugerea biologică poate fi mai lung sau mai scurt, dar el este întotdeauna acompaniat de suferință interioară, pierderea dragostei celor din jur, denaturarea relațiilor interumane, certuri, scandaluri, agresivitate și, în general, de o degradare generală a calității vieții.

A. Oamenii care inițial sunt normali, sănătoși psihic, dar ulterior degenerază sufletește, datorită unor aspecte generale: uitare, trândăvie, neștiință, lipsă de credință și încredere în Dumnezeu, infanțilizare dobândită, fapte făcute din stress, lipsă de educație și cultură, alcool, desfrânare (curvie, preacurvie), slavă deșartă, reverie, clevetire, exploatare, umilințe, lipsă de înfrânare, imitarea comportamentelor demonice, agresiuni verbale și fizice, etc., etc., etc.

Acești oameni au din naștere 100% energie sufletească divină. Inițial sunt ațți pentru a

face față degenerării și aceștia vor ceda cel mai greu.

până la 30 ani: inițial 10% dintre indivizii normali degenerază și se încadrează în profilul general al individului degenerat, iar 2% dintre aceștia se demonizează complet;
între 30–40 ani: inițial 20% dintre indivizii normali degenerază și se încadrează în profilul general al individului degenerat, iar 5% dintre aceștia se demonizează complet;
peste 40 ani: inițial 30% dintre indivizii normali degenerază și se încadrează în profilul general al individului degenerat, iar 10% dintre aceștia se demonizează complet;

B. Oamenii cu Eu infantil, care au din naștere un deficit de energie sufletească divină, nu posedă energia sufletească a unui individ sănătos normal.

Energia lor sufletească este doar un simulacru de energie sufletească autentică, o tentativă de a simula normalitatea.

În consecință, viața acestora va fi dominată de impostură, ipocrizie, minciună, fals existențial, ură, resentiment, agresivitate, orgoliu, prostie, arivism, carierism, lipsă de scrupule, fals emoțional, iubire condiționată.

până la 30 ani: inițial 50% dintre indivizii nativ infantili degenerază și se încadrează în profilul general al individului degenerat, iar 10% dintre aceștia se demonizează complet;

între 30–40 ani: 70% dintre indivizii nativ infantili degenerază și se încadrează în profilul general al individului degenerat, iar 30% dintre aceștia se demonizează complet;

peste 40 ani: 80% dintre indivizii nativ infantili degenerază și se încadrează în profilul general al individului degenerat, iar 50% dintre aceștia se demonizează complet;

C. Oamenii nativ sociopați, care au din naștere un deficit maxim de energie sufletească divină, nu posedă energie sufletească divină, ci doar energie sufletească de slabă calitate.

până la 30 ani: inițial 70% dintre indivizii sociopați degenerază și se încadrează în profilul general al individului degenerat, iar 20% dintre aceștia se demonizează complet;

între 30–40 ani: 80% dintre indivizii degenerați degenerază și se încadrează în profilul general al individului degenerat, iar 60% dintre aceștia se demonizează complet;

peste 40 ani: 90% dintre indivizii degenerați degenerază și se încadrează în profilul general al individului degenerat, iar 80% dintre aceștia se demonizează complet;

Degenerarea este un proces uman, să-i spun normal, de neevitat, care îi afectează, practic, pe toți oamenii obișnuiți, în proporții variate, în funcție de vârstă și alte elemente. Unii se nasc normali, cu energie sufletească corespunzătoare și în consecință, vor porni în viață cu un avantaj de rezistență psihică și emoțională contra degenerării. Alții, mai puțin norocoși, se vor naște sociopați sau cu Eu infantil, cu deficite de energie sufletească, în consecință, vor fi expuși mai puternic și mai ușor procesului de degenerare.

Dar, probabil, că te întrebi care sunt factorii, condițiile care duc la degenerarea parțială a oamenilor normali și la degenerarea completă până la nivelul de neoameni a indivizilor sociopați, cu Eu infantil sau care manifestă alte boli psihice.

Excepție de la normalitatea degenerării fac oamenii avizați de timpuriu despre pericolul acestui fenomen și care iau măsuri active de luptă contra lui. Aceștia sunt călugării, preoții și persoanele din societate care respectă riguros legile și practicile religioase.

Concluziile nu sunt o noutate pentru nimeni, dar subliniez încă o dată că aceste concluzii mi-au fost dovedite empiric, neîncetat, de observarea procesului de degenerare.

Nu sunt vorbe în vânt, nu este o poveste moralizatoare spusă de bunica, pentru a speria copiii neascultători. Sunt cuvinte și observații dure și amenințătoare, de care trebuie să țină seama oricine dorește să-și păstreze intacte mintea și sufletul. Evitarea degenerării nu este o glumă sau un moft, este vorba chiar de faptul dacă vei mai trăi sau nu. Degenerarea înseamnă slăbirea psihicului, deteriorarea generală a vieții, slăbirea organismului în a face față bolilor, oboseală psihică, oboseală sufletească, deteriorarea relațiilor interumane. Toate acestea duc spre o singură direcție: încetarea funcționării normale a organismului și scurtarea vieții.

Factorii explicați în capitolul anterior vor face diferența, în marja procentelor orientative menționate mai sus. Pe lângă deficiențele native moștenite, factorii care acționează activ spre degenerare vor decide care anume dintre oamenii normali, nativ infantilii și sociopații vor degenera și se vor demoniza de-a lungul vieții. Factorii descriși vor activa și accentua orice predispoziție spre degenerare și, în ultimă instanță, vor duce la accelerarea procesului de uzură fizică și sufletească.

Din păcate, oamenii nu sunt conștienți sau minimizează importanța acestor factori de degenerare. De asemenea, oamenii simpli nici nu bănuiesc existența unei planificări oculte pentru a obține degenerarea lor.

Poate părea ciudat, dar există interese foarte clare și cinice, care doresc degenerarea în masă a indivizilor. Și după cum am văzut în prezentul studiu, degenerarea cea mai rapidă și sigură are loc în cadrul unei organizații în care posturile de conducere au ajuns pe mâna unor indivizi degenerați sau infantilii.

Degenerare înseamnă faptul că în sufletul tău intră multă ură, o energie deosebit de nocivă pentru buna funcționare a organismului uman. Este ca și cum introduci lent în organism o otrăvă.

Organismul uman nu este proiectat să reziste acestei energii otrăvitoare și, în consecință, începe să cedeze. Primul și cel mai afectat organ al degenerării este creierul, care începe să-și piardă din funcționarea psihică corectă (percepția realității, evaluare, stabilitate emoțională, începe proiecția umbrei și perversitatea conștiinței).

Urmarea degenerării creierului sunt bolile psihice, distrugerea lui la nivel biologic, iar, în final, moartea prematură.

Oamenii nu sunt conștienți sau minimizează ce efecte are degenerarea pentru sistemul lor de credințe organizaționale sau religioase. Degenerarea înseamnă mistificarea conștiinței, faptul că individul, prin degenerare, poate fi adus la stadiul de a crede într-un fals organizațional, indiferent de natura organizației și indiferent de gradul de falsificare a adevărului.

Un alt exemplu în acest sens este mistificarea conștiinței religioase a individului, faptul că prin degenerare omul poate fi determinat să creadă că falsul plan spiritual (dimensiunea astrală), este chiar locul unde ajung „băieții buni”. Prin degenerare,

individul poate fi făcut să creadă într-o falsă realitate spirituală, într-o falsă mântuire. Consecința acestei credințe eronate va fi capturarea sufletului său în planul astral de către formele de viață anorganice care-l populează.

Toți oamenii sunt supuși factorilor de degenerare și țin de puterea fiecăruia să reziste. Oamenii normali cedează mai greu factorilor de degenerare. Indivizii infanțili cedează ceva mai ușor, iar indivizii sociopați alunecă rapid pe toboganul degenerării complete.

În general, toți aceia care se știu cumva diferiți față de normalitatea majorității trebuie să fie foarte atenți, deoarece pot fi foarte ușor prinși de tăvălugul degenerării. Mă refer aici în primul rând la degenerații menționați de Gregory Klimov: indivizii cu malformații organice din naștere, cei cu instincte sexuale pervertite, indivizii bolnavi psihic sau cu tendințe de boală psihică.

Pentru oamenii normali factorii de degenerare cei mai puternici sunt următorii: lipsa de credință și încredere în Dumnezeu, decizia conștientă de a se vinde pe sine răului, la schimb cu energie demonică, stresul zilnic neîncetat în toate aspectele vieții cotidiene, lipsa accesului sau a preocupărilor legate de educație și cultură, forțarea limitelor fizice și/sau psihice prin exploatare la locul de muncă, relațiile bazate pe dragoste condiționată – din interes, viața trăită în impostură și ipocrizie relațională, viața trăită într-un mediu ostil, de agresivitate verbală și emoțională, izolarea socială, relațională, lăcomia, invidia, orgoliul, mândria, promiscuitatea sexuală și relațională, luarea deciziilor în viață strict rațional, perceperea vieții și a oamenilor prin șabloane mentale raționale, alcoolismul, preacurvia, lipsa iertării celorlalți, lipsa iertării de sine, lipsa iubirii, ura de sine și proiecția umbrei create asupra celor din jur.

Pentru indivizii infanțili, factorul de activare a degenerării este întotdeauna pierderea suportului emoțional al familiei, pierderea iubirii, a stimei celor din jur. Urmează, ca importanță, factorii de degenerare enunțați mai sus, care afectează cel mai puternic indivizii normali.

Pentru indivizii cu diverse probleme organice sau începuturi de boli psihice, pericolul degenerării este neîncetat prezent, practic, oricare dintre factorii enumerați putând activa procesul de degenerare a întregii personalități.

Cum îți dai seama că individul X de lângă tine începe să degereze.

De la bun început trebuie făcută precizarea că începutul degenerării unui om este, de fapt, începutul demonizării acestuia, este începutul unui proces de preluare a autonomiei individului de ființele anorganice, arhaic denumite demoni.

Nu există degenerare fără demonizare. Degenerarea este începutul unui proces prin care în sufletul omului începe să se adune tot mai multă ură. Ura aceasta este o energie psihică, cu o existență obiectivă, care are o origine și o cauză, nu este doar o senzație subiectivă de disconfort. Această energie negativă, această ură care ajunge în sufletul omului este de fapt energia specifică entităților anorganice, care i-au invadat omului trupul și/sau câmpul energetic.

Degenerarea este un proces foarte fin și care-i învăluie pe degenerat și pe apropiații săi într-o pânză de degradare a calității relaționale. Degenerarea este cu atât mai greu de observat cu cât toate comportamentele deviate sunt justificate și considerate normale, sunt puse într-un context justificativ.

Trebuie să fii capabil să identifici rapid, încă din fașă, că individul X de lângă tine începe să degenereze, să nu mai fie el însuși, cel pe care îl știai cândva. Acest lucru este important, deoarece în acest caz trebuie să iei măsuri să te pui imediat la adăpost de tendințele sale distructive, inconștiente, de terminator biologic și terminator de cariere.

Ajungem la întrebarea: cum identifici rapid un individ care începe să degenereze?

Răspunsul este în strictă legătură cu ura din sufletul individului X, pe care trebuie să o ascundă, să o exprime și căreia să-i suporte consecințele.

Poți identifica un individ care degenerază prin prisma următoarelor comportamente:

– individul care începe să degenereze își ascunde ura din suflet prin proiecția urii de sine și începerea războiului total (relațional, familial, educațional, profesional, etc.) cu cei din jur.

Proiecția umbrei înseamnă proiecția urii de sine asupra apropiaților, care vor începe să fie acuzați de toate slăbiciunile și deficiențele pe care el, degeneratul, le are ascunse în suflet.

Momentul în care individul începe să acumuleze în suflet ura este momentul în care el începe să-și proiecteze umbra. Proiecția urii de sine are și un rol strategic, de distragere a atenției de la el, de la degenerat, la un alt X, care este acuzat de degenerat de toate defectele posibile.

În acest mod, anturajul direct, X și Y, în loc să observe că are de a face cu un om cu comportament ciudat, va fi mereu preocupat să se justifice și să se apere de atacurile permanente și foarte agresive ale degeneratului. Strategia proiecției umbrei, de distragere a atenției de la el la alții este vitală pentru degenerat și funcționează foarte bine cu anii, atâta timp cât degeneratul are grijă să ruleze victimele proiecției umbrei. Deci fii foarte atent la momentul în care cel de lângă tine începe brusc să-și proiecteze ura de sine asupra ta, să te acuze încontinuu, cu patos, să-ți caute pretexte pentru tot felul de lipsuri, deficiențe sau comportamente.

Nu numai că-ți va găsi lipsuri sau deficiențe, dar te va urî pentru acest lucru. Când începi să trăiești astfel de reacții de acuze continue și permanente din partea cuiva, să știi că nu este ceva simplu sau ușor, este vorba despre ceva mult mai serios, periculos și mai trist: cine face așa ceva nu mai este om și, în scurt timp, va fi doar umbra omului care a fost cândva.

Nu mai este cine știai tu, ci un om periculos, cu tendințe inconștiente distructive și agresive, de care trebuie să te ferești. Trebuie să nu-i stai în cale și să nu-i atragi atenția, altfel vei deveni următoarea lui țintă. Nu uita, degenerații sunt terminatorii moderni de cariere și oameni. Asta fac zi de zi, distrug cariere și bagă oameni în pământ. Încearcă să nu fii tu primul pe lista neagră a individului degenerat;

– individul care degenerază trebuie să-și exprime ura din suflet. Acest lucru nu se poate face direct, deoarece ar „trimite” degeneratul la Codul Penal. În acest caz degeneratul își consumă din ură trepat, prin RESENTIMENT.

Ura se descarcă întotdeauna cu pretext și scop, prin resentiment. Resentimentul înseamnă descărcarea fină și justificată a urii. Astfel, în jurul individului care degenerază, încep scandalurile, certurile, nemulțumirile, criticile, sabotajul financiar, invidia, ranchiuna, răutatea, mâncătoarea, săpatul pe la spate, bârfa, toate fiind forme de resentiment, de descărcare a urii;

- individul care degenerază își pierde autonomia de sine, conștiința de sine. La suprafață și în cotidian el este același, dar la un anumit nivel interior el își pierde treptat din conștiința de sine. Lipsa conștiinței de sine și neacceptarea suferinței produse de propriile fapte negative este un element definitoriu pentru individul care degenerază;
 - individul care degenerază devine agresiv fizic, psihic, irascibil, nemulțumit, invidios. Această energie, această agresivitate vine tot din interior, din ura care i-a invadat sufletul. Creează în jurul lui o atmosferă ostilă, competitivă, agresivă;
 - individul care degenerază are o agitație psiho–motorie continuă și la un nivel disproporționat cu solicitările evenimentelor cotidiene;
 - individul care degenerază are un nivel de stres neîncetat, disproporționat în raport cu realitatea cotidiană. Acești oameni se agită și–și fac probleme continuu, din orice fleac. Cade casa peste ei în fiecare secundă. Trebuie să se gândească la orice, inclusiv la imprevizibilul de peste 2 luni;
 - individul care degenerază beneficiază de o energie psiho–motorie mult peste medie. Are energie pentru orice, de la a munci cât pentru doi, la a face sex cât doi, a vorbi cât cinci și la a se agita cât alții zece. Fără să doarmă mult, degeneratul are energie pentru orice, oricând, oriunde. Energia de care dispun provine de la ura din suflet, este un consum al energiei pe cale profesională, sexuală, socială, politică etc.;
 - individul care degenerază caută cearta, scandalul, agitația. Caută să le provoace sau să le crească intensitatea;
 - individul care degenerază își dereglează relațiile sexuale. Energia sexuală devine astfel disponibilă organismului pentru alte activități și dă creierului energie psihică pentru confruntări interpersonale, muncă sau discuții aprinse. Evident, crește vizibil nivelul agitației psiho–motorii și al stresului;
 - individul care degenerază își dereglează relațiile familiale, sociale și profesionale;
 - individul care degenerază ia toate deciziile în viață pe considerente raționale. Rațiunea, logica este în toate și mai presus de toate. Este o viață care începe și se termină prin rațiune.
- Rațiunea în viață este bună, dar nu aplicabilă oricărui aspect al vieții, însă individul care degenerază ajunge la raționalitate exagerată în dauna afectivității. Sentimentele, mentalitatea, a lăsa lucrurile să se maturizeze într–un ritm natural nu sunt opțiuni viabile ale raționalismului degeneratului, care nu cunoaște viața decât prin paradigma unor interese, obiective, bani, profit, avantaje, scopuri pe termen lung;
- chiar dacă este un om instruit, cu pregătire universitară, individul care degenerază nu mai are preocupări legate de educație, cultură, socializare, ci va evita compania oamenilor culti și instruiți care l–ar putea respinge într–o manieră descoperitoare;
 - individul care degenerază cade în patima unor vicii grele precum alcoolismul, poftele alimentare, curvia, bani cheltuiți fără rost sau jocuri de noroc, lipsă de atenție și împrăștierea gândurilor.

Capitolul 6

DEGENERAREA FEMEILOR

„– Este bine ca în viață să nu cauți ceartă, invidii, bârfă, să nu faci avorturi, să mergi la Biserica, să ai frică de Dumnezeu, să ții seama la ce spune soțul tău, să lași deoparte treburile ostentative, să nu te intereseze funcțiile și importanța de sine, să ții la familia ta, să.....

– Adică cuuuuuuum??!! Adică vrei ca eu să fiu o proastă??!!” (spuse cu uimire, agresivitate și ton amenințător)

(fragment din dialogul personal avut cu o femeie modernă, intelectuală, tipul corporatist)

Un obiectiv special al planificării degenerării o reprezintă femeile, care pot degenera mult mai rapid și mai intens decât bărbații. De aceea, femeile reprezintă o țintă prioritară când este vorba de efortul global generalizat de distrugere și degenerare a popoarelor.

Pentru societate degenerarea unei femei este mult mai periculoasă decât degenerarea unui bărbat. De obicei bărbații sunt ușor identificabili, degenerază „cu zgomot”, devin agresivi, în timp ajung să deranjeze pe toată lumea și inevitabil sunt natural eliminați din mediul social și din organizații. În plus, exceptând degenerarea prin patima mâniei, bărbații degenerați nu abordează aspectele profesionale într-o manieră personală, subiectivă și încrâncenată.

Femeile însă degenerază pe tăcute și au o atitudine revanșardă plină de ură, inclusiv la locul de muncă. Și mai periculos este faptul că în prima fază femeile se prăbușesc în interior prin degenerare într-un mod complet ascuns, într-un secret desăvârșit, fără „zgomot” și fără manifestări clar vizibile. De-abia după un timp (variabil, de la câteva luni la 2 ani) când procesul de degenerare este bine instalat, femeile degenerate își exteriorizează brusc comportamente și atitudini care șochează anturajul prin răutate, viclenie, radicalism, ură revanșardă, ură de tip sociopat, dorință pentru răzbunare, invidie, trădare, curvie, etc. Dacă o astfel de femeie care se „prăbușește” în degenerare nu este detectată la timp, șansele de a o mai salva sunt foarte mici. De multe ori astfel de femei nu au mai putut fi salvate și recuperate, ajungând astfel să parcurgă complet întregul proces de degenerare, până la demonizarea completă a ființei lor.

Putem evalua practic că în procesul de demonizare și distrugere din interior al unui întreg popor există două tipologii clasice: indivizii cu Eu infantil permanent și femeile care practică prea-curvia.

Ambele tipologii, infantilii nativi și femeile desfrânate au o probabilitate de degenerare maximă, până la demonizare completă, într-un răstimp foarte scurt, de doar 1–2 ani. Identitatea și existența acestora în lume presupune secret total, perfidie, viclenie,

răutate, dorință psihopată de răzbunare, dependența de patima mâniei, ascunderea intențiilor, ură de Dumnezeu.

De aceea acțiunea lor în familie, societate și mediul economic este devastatoare. Toate formele de organizare umană, de la mic la mare (familie, firmă, societate, partid, instituție, unitate militară, comunitate mică, sat, oraș, echipă sportivă, etc) cangrenate de aceste două tipologii sunt puternic sabotate și rapid distruse din interior.

În general femeile pornite pe topoganul degenerării se încarcă maxim cu ură și răutate și nu se mai opresc decât atunci când este prea târziu, când nu mai este cale de întoarcere și ele însele constată cu „inimă rea“ că practic s-au autodistrus singure. În 30 ani de „muncă“ (preacurvie, sabotaj, invidie, bârfă, agresivitate psihică, certuri), din prostie, incompetență, orgoliu și răutate, fără frică de Dumnezeu, o femeie degenerată poate produce pagube și genera costuri sociale, familiale și profesionale impresionante, cu greu de atins de un bărbat degenerat.

Femeile degenerate sunt deosebit de periculoase în special în zona profesională, în organizații (economice, politice, de activism social tip ONG, militarizate) și instituțiile statului, unde într-un timp relativ mediu (5–10 ani) pot bloca sau distruge carierele a zeci de profesioniști. Chiar din poziția de simplă angajată, fără să aibă atribuții de conducere și fără să apeleze la „calitățile“ personale, o femeie grav degenerată poate sabota și distruge pe ascuns cariere, departamente și firme întregi.

Femeile normale care muncesc într-o organizație (indiferent de natura ei), cunosc prea bine femeia fatală din categoria „pericol social“: plină de răutate, ură și orgolii, ambițioasă, invidioasă, arivistă, parvenită, inteligentă, suficient de frumoasă, disponibilă la relații sexuale cu directorii, lipsită de scrupule, care „calcă pe cadavre“ și care are neîncetat în vizor pentru eliminare din organizație femeile profesioniste, frumoase și/sau inteligente.

Nu trebuie deci să negăm sau să ne mirăm de faptul că există o preocupare specială pentru a determina femeile să cadă în capcanele degenerării. O femeie care a degenerat are în suflet o cantitate impresionantă de ură, pe care trebuie să și-o descarce prin răutate, resentiment, invidie, sabotaj, certuri și scandaluri. Consecința este distrugerea climatului emoțional al cuplului și al întregii familii, relații tensionate la locul de muncă, divorțuri, copii traumatizați emoțional, cariere distruse, distrugerea tradițiilor familiale.

Factorii care duc la degenerarea femeilor sunt în majoritatea lor aceiași care duc la degenerarea bărbaților: raționalitate excesivă, invidie cronică, neacceptarea de sine, mândria, impostura, minciuna, lipsa relațiilor emoționale stabile, preacurvia, lipsa de credință în Dumnezeu, nepăsarea.

Diferența în plus pentru femeie o face însă fondul sufletesc diferit de cel al bărbatului. Factorii degenerării sunt mult mai intens și mai stabil trăiți de către femei decât de bărbați. Invidia între doi bărbați poate dura până la primul meci de fotbal sau prima bere la terasă, dar invidia între două femei poate dura ani de zile.

Un lucru care este binecunoscut de toată lumea, dar nerecunoscut public, este tocmai acest atac la adresa femeilor, care sunt treptat îndemnate să cadă în capcana „modernității“ care duce la degenerare. În întreaga lume, degenerarea în masă nu este o întâmplare, o cauză a societății în care trăim. Este consecința unor eforturi susținute și sistematice, planificate și finanțate. Scopul degenerării femeilor se înscrie în planul

general de degenerare a națiunilor lumii.

Binențeles, am putea desconsidera și nega cu ușurință realitatea dură a vieții femeii moderne. Am putea ușor respinge orice idee legată de o așa-zisă planificare a degenerării femeilor.

Degenerarea planificată a femeilor ? Ce este asta? Doar minciuni și conspirații ale unor minți agitate.....Însă dincolo de argumentele raționaliste și justificările avocățeste, statisticile nu mint și cifrele ne prezintă un tablou îngrijorător.

De la o generație la alta, pentru femei toate aspectele negative sunt în creștere: moartea prematură prin forme de cancer (și în special cele de sân și ovariene), dereglările hormonale, bolile psihice, împătimirile sufletești, numărul de parteneri sexuali și de relații eșuate, avorturile, numărul de divorțuri, infraționalitatea economică și agresivitatea familială, divorțurile urmate de recăsătorire rapidă care trădează un istoric de preacurvie și infidelitate conjugală, copii încredințați de instanțe mamei și care cresc fără opreliștele impuse de autoritatea tatălui, copii tot mai bolnavi care plătesc prin bolile lor păcatele mamei, accidentele rutiere, etc.

Femeile „moderne“, care „știi ce vor în viață“, îmbătrânesc repede, în jurul a 30 ani și moartea le ia viețile de tinere, în număr tot mai mare. Duminica dimineață, în timpul orelor de Liturghie, mall-urile, magazinele și parcurile sunt pline de femei „moderne“, în căutare de relaxare și distracție. Puține mame mai vin duminica la Biserică cu copiii, să-i învețe de mici lecția credinței în Dumnezeu.

În convorbirile telefonice de pe stradă ale tinerelor „moderne“ este neîncetat exprimat disprețul și ura față de băieții tineri sau față de bărbați. Peste tot auzi expresii de genul:

„Cine mă, nenorocitul ăla...?“

„Lasă că am eu grijă de el....“

„Dar ce, fată, eu sunt proastă sau cum....?“

„Mizerabilul ăla de taică-tu, să vezi ce am să-i fac....“

și evident clasicul:

*„Auzi fată, să vezi ce-am pățit ieri Nenorocitul mi-a mâncat toate sarmalele!
Aveam făcute 30 sarmale, pe toate le-a mâncat într-o zi!“*

Tinerele din ziua de astăzi sunt din start bine pregătite pentru ură și războiul subteran cu proprii prieteni, iubiți sau soți.

Apoi, după câțiva ani de ură și luptă ascunsă cu „porcul“ de acasă, aceste femei moderne se întrebă nedumerite de ce ajung să facă ascultări grele prin boli cronice, boli ale propriilor copii, accidente casnice sau rutiere, necazuri majore, cancere, căsnicii nefericite și exploatare la locul de muncă.

Degenerarea femeilor determină tensionarea și regândirea relațiilor de cuplu, a însăși funcționării familiei tradiționale. Presiunea pentru schimbarea rolului femeii în familie și în societate va crește continuu.

Indirect se pune presiune și pe bărbați, pe rolurile acestora în familie, profesie, societate, structuri militarizate. Un efect concret care se dorește prin această presiune

este schimbarea mentalității de cuplu, schimbarea modelelor educaționale pentru copii, acceptarea juridică și religioasă a poligamiei și incestului între frați. Există deja numeroase discuții pe această temă, în special în mediul virtual.

Societățile occidentale sunt mai „avansate” în schimbarea mentalităților tradiționale și în degenerarea femeilor, deoarece acolo mass-media promovează masiv de peste 50 ani un model cultural complet nou.

În Europa de Est această presiune media progresistă (ziare, TV, bloguri, portaluri, site-uri web, cărți, persoane „modele” de urmat, evenimente mondene, etc) este la fel de mare, dar datorită rolului educației creștine și a credinței oamenilor, efectele degenerării în masă nu au atins (încă) pragul critic de „point of no return”, de unde revenirea la modelul cultural actual creștin va fi imposibilă.

Un alt indiciu demn de luat în seamă în mediul urban este dificultatea în creștere de a se recăsători a femeilor care în jurul vârstei de 40–50 ani rămân singure, fiind văduve sau proaspăt divorțate. Deși bărbați educați, cu stare materială bună, singuri și disponibili există, tot mai mulți evită reluarea unei relații pe termen lung.

Desigur, bărbații singuri de 40–50 ani au oricând disponibilitate pentru aventuri, relații de scurtă durată și promiscuitate sexuală, dar nu pentru ceea ce femeile singure doresc, adică relații serioase și implicare pe termen lung.

Experiențele de relaționare anterioare, marcate de ură, certuri, răutate, invidie, sabotaje, infidelitate (preacurvie), clevetire și orgolii prostești îi fac pe bărbații trecuți cât de cât prin viață să fie foarte temători, circumspecți, neîncrezători, atenți și să analizeze „la sânge” orice comportament și atitudine a unei femei cu potențial de relaționare.

Nu este deci de mirare că în urma multor evaluări subiective și nedrept făcute de bărbații disponibili, foarte multe femei serioase, îngrijite, educate și cu o profesie stabilă nu mai sunt acceptate pentru o relație serioasă.

O femeie rămasă singură după 40 ani, dacă vrea să aibă o șansă la un partener de viață, trebuie să uite complet de răutate, nemulțumiri, certuri, vorbire de rău, invidie, ură, infidelitate/preacurvie, desconsiderare, orgolii, control, vise de mărire socială, arivism și lăcomie, agresivitate emoțională, manipulări sentimentale.

Realitatea însă ne arată că un număr semnificativ de femei „moderne”, rămase fixate în mentalitate, atitudini și comportamente agresive, rămase singure după vârsta de 40 ani, nu-și vor mai găsi un partener de viață și vor trebui să înfrunte maturitatea și bătrânețea singure, dependente de ajutorul copiilor și instituțiilor statului.

Presa feministă progresistă are desigur un rol important în această schimbare de atitudine și mentalitate. Femeile sunt învățate să fie dure, băiețoase, hotărâte, ambițioase, să vrea funcții de conducere, să vrea să comande bărbați, să-și înlăture rivalele, să aibă un soț mai bun și mai bogat decât alte femei, să aibă mai mulți bani și poziții sociale mai bune, să aibă bunuri pe care în mod normal nu și le-ar putea permite, să limiteze importanța copiilor.

Importante nu mai sunt valorile căminului familial, ci cariera, banii, mașina, excursiile în străinătate, imaginea socială. Femeile doresc să joace în societate rolul bărbaților, în consecință, nu mai iau decizii cu inima și nu mai lasă lucrurile să vină de la sine, ci iau la tot pasul decizii strict raționale sau pe care le justifică rațional.

Consecințele raționalității excesive sunt însă foarte dure, degenerarea nu este o glumă

sau o joacă, ci un proces în majoritatea cazurilor inconștient, deci insesizabil și ireversibil.

Degenerarea provine în primul rând din abandonarea și refuzul femeilor de a mai fi ele însele, de a mai fi femei. În al doilea rând, schimbarea care duce la degenerare este dorința de competitivitate, dorința de a ieși învingătoare în această lume dură a competițiilor permanente.

Sunt câteva cauze pentru care în societatea modernă femeile au degenerat, într-o manieră absolut îngrijorătoare.

Toate sunt legate de lipsa de credință în Dumnezeu, lipsa fricii de Dumnezeu, lipsa de educație, orgoliu, curvie, invidie, lăcomia pentru bani, minciună și impostură, excesul de rațiune și teribilism în deciziile importante în viață, dorința unei vieți trăite în condiții materiale peste posibilități.

Toate aceste aspecte mă fac să abordez ceva mai detaliat această temă a degenerării feminine, care din punctul meu de vedere nu este nimic altceva decât un atac mediatic, educațional, psihologic și parapsihologic pentru a distruge nu doar familia tradițională, ci mai mult, armonia și pacea între oameni.

6.1. Cauzele principale pentru care femeile degenerază.

6.1.1. Prima cauză a degenerării femeilor este mândria și neascultarea, expuse de la început în textul biblic.

Căderea biblică a neamului omenesc a fost cauzată de mândria și neascultarea femeii, care de atunci sunt moștenite și native tuturor femeilor de pe acest pământ. La femei, ca și la bărbați, mândria și neascultarea sunt cele mai periculoase patimi.

Teologia ne învață că orice păcat făcut de om, oricât de mic, are în spatele lui mândria și neascultarea.

Pentru femeie, eliberarea de mândrie și neascultare, pentru mântuirea ei, are o formulă mai specială. Spune Dumnezeu:

„16. Iar femeii i-a zis: «Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naște copiii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni.»”
(în *Facerea*, capitolul 3, în versetul 16)

După cum ne învață Sfinții Părinți, în ceea ce spune El aici, Dumnezeu nu face o constatare a unui fapt sau cumva un enunț gratuit, ci arată chiar voia Sa, calea mântuirii femeii prin supunerea față de bărbat.

Nu este vorba de o plată negativă pentru fapta femeii, ci Dumnezeu îi spune practic femeii, o învață, că ascultarea de bărbat (și în general ascultarea) este calea de urmat pentru a se elibera de mândrie.

Vor femeile sau nu, ascultarea de bărbat, aceasta este „doctoria” prin care se tratează mândria la femei și nu numai, ascultarea fiind de altfel singurul tratament sigur și eficient contra mândriei.

Evident, pentru femeie nu este vorba despre o ascultare orbească și fără discernământ, ci de o ascultare cu înțelepciune. Mai multe detalii cu privire la aceste

aspecte puteți citi în cadrul capitolului 19, la paragraful **19.4.24**.

Ascultarea este simplă de înțeles, dar este greu de pus în practică. Femeile sunt – cel puțin în primii 40 ani de viață – net superioare bărbaților în multe aspecte importante ale relațiilor interumane: inteligență emoțională, atenția defocalizată, ură, răutate, duritate sufletească, rezistență la șocuri psihice.

Femeile au capacitatea mentală nativă de a întreține simultan până la 5 subiecte de discuție diferite cu interlocutori diferiți, instincte superioare, maturitate în relațiile sexuale și sentimentale, evaluarea corectă a oamenilor și pericolelor, capacitatea de a identifica rapid și corect minciuna și impostura într-o situație sau la o persoană, capacitatea de a minți frumos și credibil, capacitatea de dezvoltare a relațiilor umane pe termen lung, capacitatea de anticipare, luciditate în momentele dificile, logică și rațiune în aspectele cotidiene, etc.

Pe lângă zestrea naturii, se adaugă și mândria care o face pe femeie să se creadă superioară bărbaților. Așa stând lucrurile, este „normal” și de înțeles că nicio femeie nu acceptă de bună voie să facă ascultare de un bărbat, căruia la tinerete îi vede foarte clar lipsa de experiență de viață și pe care din mândrie îl consideră ca fiind oricum inferior față de ea.

Arătați-mi unde este bărbatul care să audă de la femeia lui fraze imposibile, precum următoarea:

„Pentru că așa a spus Dumnezeu, eu voi face ascultare de tine, în toate privințele: voi face bucuroasă tot ce-mi spui să fac și nu voi ieși din cuvântul tău.”

Din mândrie, orgoliu și superioritate, o asemenea ascultare la femeie este imposibilă. De aceea, de la cădere până spre începutul secolului XX, soluția indicată de Dumnezeu pentru mântuirea femeii – adică ascultarea de bărbat, se realiza printr-un mix de coerciție, care urmărea aducerea femeii în starea de dependență totală față de bărbat. Evident că ceea ce Dumnezeu a dorit s-a și întâmplat: timp de mii de ani, până în secolul XX, femeia s-a mântuit făcând ascultare de bărbat (cu voia ei, fără voia ei), datorită stării de dependență de acesta.

Dependența femeii de bărbat a fost totală, în toate aspectele, doar așa a putut fi obligată femeia să facă ascultare de bărbatul ei.

Timp de mii de ani, femeile au fost complet dependente de bărbați, prin toate aspectele posibile: natura satisfacerii instinctelor sexuale, dorința puternică de a avea copii, dreptul bărbatului asupra copiilor, dreptul bărbatului asupra femeii, pierderea dreptului de a-și crește proprii copii și alungarea din casă în caz de preacurvie (infidelitate), supunerea față de forța fizică a bărbatului, teama de agresiunea lui fizică, nevoia de forța fizică a bărbatului pentru muncile grele din gospodărie (animale, casă, cultivarea câmpului), protecția oferită de soț față de alți bărbați agresivi, dreptul bărbatului asupra proprietăților imobiliare și a veniturilor, sistemul de legi care enunța dreptul bărbatului în toate cazurile de dispute și proprietate, legile morale și „gura satului”, credința și frica de Dumnezeu care spune că bărbatul trebuie ascultat, presiunile sociale care prevedeau rolul primordial al bărbatului în cadrul familiei și comunității.

Până în secolul XX, treptat au căzut toate aceste dependențe, care asigurau ascultarea

femeii de bărbat și implicit eliminarea mândriei. Femeile au fost eliberate complet de sistemul social complex prin care erau ținute în dependența față de bărbat.

După secole de luptă, stimulate de presa feministă comunistă, femeile și-au câștigat o serie de „libertăți”, care au avut de fapt premeditat menirea de a le autodistrage: avort, prea-curvie și curvie în cadrul organizațiilor economice, promiscuitate sexuală, clevetire și judecare liberă, carierism rapace, vestimentație ostentativă, atitudine agresivă, impostură, ipocrizie, fals existențial, căsătorii din interesul banilor, iubire condiționată, desconsiderarea familiei și a rolului de mamă, desconsiderarea și ura față de bărbați, desconsiderarea credinței în Maica Domnului, dorința de a lua decizii majore motivate de mândrie, lăcomie, invidie și orgoliu, etc.

Sistemul de legi este acum schimbat, legile sociale și juridice sunt altele, presiunea socială nu mai există, credința în Dumnezeu a fost înlocuită de un ritual religios practicat pentru imaginea socială. În aceste condiții, în ziua de azi, practic nu mai există coerciții care să oblige femeia să asculte de bărbat, în niciun fel.

Astfel, „netratată” prin ascultarea față de soț, mândria femeilor a devenit un fenomen de masă. Netratată prin ascultare, mândria produce pentru femei o degenerare rapidă și completă.

Prin mândrie femeile practic se prăbușesc în ele însele, își distrug relațiile, corpul, sufletul, mintea. Mândria aduce după ea curvia, preacurvia, promiscuitatea sexuală, frigiditatea, prostia, răutatea, vorbirea de rău, judecarea și desconsiderarea bărbaților, ura față de bărbați, ura de sine, ura de Dumnezeu, raționalism, orgoliu, impostură, suferințele și plățile lui Dumnezeu, incapacitatea de a iubi autentic.

Un produs toxic al mândriei este ura de sine a femeilor, care apoi este proiectată în exterior asupra altor femei sau bărbați. Încep astfel certurile, conflictele, ranchiuna, răzbunarea, degenerarea climatului emoțional în care cresc copiii, divorțurile, însingurarea.

O viață trăită în mândrie nu mai este viață, ci o existență demonică, compusă dintr-un lung șir de certuri, bătăi, prostie, orgoliu, impostură, resentimente, vorbire de rău, frigiditate, etc.

Pentru femeia modernă ascultarea față de bărbatul ei practic s-a încheiat, dar nu și realitatea că femeia trebuie să facă totuși ascultare de cineva sau ceva, pentru a se putea mântui.

Cu tot realismul lor avansat, femeile nu au înțeles un aspect fundamental. Au înțeles că Dumnezeu le-a dat toată libertatea de a nu mai face ascultare de bărbați și au folosit-o, dar nu au înțeles că legea lui Dumnezeu de tratare a mândriei prin diverse forme de ascultare încă nu a fost abrogată.

Femeile s-au luptat pentru emancipare peste 100 ani, au eliminat complet ascultarea față de bărbat, dar ca în final, să ajungă să facă tot ascultări, dar sub alte forme cu mult mai severe.

Pentru femeia modernă există acum mai multe forme de a face ascultare:

- ascultare față de obligațiile unui serviciu care te obligă să fii mereu amabil față de toată lumea și să suportă cu zâmbetul pe buze toate avansurile, jignirile și prostiile clienților: vânzător, agent imobiliar, agent asigurări, consultant, birou reclamații, joburi de front-desk din administrații și bănci, etc;
- ascultare „la sânge” este când femeia este în relație de dependență față de alte

femei degenerate (colege de muncă, șefe la serviciu, amanta șefului, soacra, cumnata, vecina, etc.), adevărate scorprii care din pură plăcere psihopată te calcă în picioare; ascultare este când trebuie să suporti șefi degenerați, infantili sau nevrozați, incapabili, lacomi, exploatare, prădători sexuali;

– ascultare este când tu ești competentă profesional și nu te interesează decât munca, dar trebuie să suporti un mediu profesional viciat de amantlăcuri, bârfotecă, incompetență, ură, nemulțumire, criticism cronic, mâncătorie, sabotaj, invidie, trădare, carierism, etc.;

– ascultare este când ești exploatată legal, trebuie să muncești mult, pentru bani puțini;

– ascultare este când tu ești o femeie inteligentă, dar trebuie să suporti cerințele idioate și prostești de organizare internă impuse de un manager/director incompetent și/sau infantil;

– ascultare este că ai un program de serviciu prelungit;

– ascultarea de nevoi și lipsuri, prin lipsa serviciului și a banilor;

– ascultarea neîncetată și dureroasă face femeia față de problemele generate de proprii copii: cu deficiențe psihice și/sau organice, bolnăvicioși, instabili emoțional, fricoși, împătimiti de akedie (acedie), neascultători, hoți, agresivi cu proprii părinți, nedrepti, pretențioși, cheltuitori, certăreți, mereu nemulțumiți, cârcotași, leneși, trândavi, lacomi de bani, cu performanțe școlare slabe, fără capacitatea de a se realiza profesional în viață, iubitori de viață bună fără muncă, exploatare, vicleni, șmecheri, mincinoși, care consumă droguri, dependenți de pornografie, dependenți de jocuri de noroc, care ajung în patima beției, fete naive care ajung prin firme amante la colegi (șefi) care le manipulează sexual, băieți naivi care intră în găști de cartier și sunt manipulați pentru activități ilegale, răi, agresivi și bătăuși, fără stabilitate în căsniciile lor, fără un rost în viață, etc.;

– ascultare este când trebuie să accepți limitările impuse de diverse boli chinuitoare;

– ascultarea de rezolvarea problemelor rudelor apropiate, pe care nu le poate evita;

– ascultarea față de ratele la bancă;

– ascultarea de organizații profesionale, politice și sociale;

– ascultare este când trebuie să te supui cu anii sistemului educațional de care depinzi pentru a te realiza profesional;

– ascultarea față de legile juridice pe care trebuie să le respecti;

– ascultare este pentru o femeie când trebuie să stea lângă un bărbat bețiv, curvar, agresiv, leneș, indolent, nepăsător, criticist, cârcotaș, nemulțumit, etc;

– ascultare faci întotdeauna când ești pusă în situații de viață în care nu mai poți să faci ce dorești, ci (vrei sau nu vrei) faci doar ceea ce trebuie făcut;

– ascultare face femeia față de toate problemele nesfârșite care apar în familie, societate și la locul de muncă.

Există o relație foarte clară între gradul de nesupunere al unei femei față de soțul ei acasă și ascultarea exterioară, pe care este obligată să o facă în orice altă cauză.

Cu cât este mai mare mândria și neascultarea de soț, cu atât la muncă șefii sunt mai inumani și mai porniți contra femeii, serviciul este o formă de exploatare legală, apar bolile care obligă la dependența neîncetată de doctori și medicamente, propriile rude

sunt mai exasperante, certurile se înmulțesc, prostia crește, apar lovirile și accidentele, situațiile care aduc suferință sunt obligatorii, banii sunt cheltuiți fără cumpătare, problemele cu copiii nu se mai termină.

Ideea este că **desconsiderarea bărbatului și lipsa unei relații bazate pe respect, comunicare, înțelegere și acceptare este în primul rând o încălcare a jurământului făcut în cadrul Tainei Cununii în fața lui Dumnezeu.**

Acest lucru se pedepsește, ca orice jurământ sfânt făcut în fața lui Dumnezeu și nerespectat din nepăsare, lipsă de credință, etc.

Femeile timpurilor noastre nu au cum să fie mai fericite și împlinite, din toate punctele de vedere, decât femeile care au trăit până în secolul XX. Personal cred că era de preferat ascultarea moderată/rațională față de un soț acasă, decât „libertatea” modernității, adică sclavia mândriei care atrage automat asupra femeii tot felul de ascultări grele și publice.

Mândria și iubirea sunt total incompatibile, chiar și când este vorba de relația dintre o femeie și un bărbat. În directă legătură cu mândria netratată prin ascultare este imposibilitatea femeii de iubire autentică.

O femeie incapabilă de iubire sinceră, autentică și curată înseamnă că trăiește în impostură, minciună și ipocrizie. Lipsa de iubire profundă, incapacitatea de a iubi puternic din tot sufletul, teama de a se dăruia este o cauză majoră în degenerarea femeilor.

Multe femei se întreabă de ce nu pot iubi profund, de ce nu pot să se dăruiască complet bărbatului de lângă ele. Se știu pe sine că sunt pline de mândrie și orgoliu și bănuiesc faptul că mândria este cea care le stă în calea trăirii iubirii, dar sunt îngrozite de ideea de a scăpa de mândrie prin a face ascultare de bărbatul pe care îl plac. Relațiile de „iubire” ale femeii care suferă de mândrie sunt fie de obișnuință, fie de „dragoste” simulată, condiționată de aspecte materiale.

6.1.1.a. În majoritatea cazurilor, femeile mândre la tinerete nu iubesc bărbații cu care trăiesc, ci doar se atașează și se obișnuiesc cu aceștia.

Femeile tinere mândre știu foarte bine acest lucru. În timp ce iubiții le oferă toată dragostea lor și au în privire luna de pe cerul nopții, ele nu pot răspunde la această pasiune decât cu sentimente de obișnuință. În popor se cunoaște bine realitatea că: „femeile mândre doar se obișnuiesc cu bărbații de lângă ele.”

Dragostea, atașamentul și respectul femeii vine însă pe parcurs, după ce prin diferite forme de supunere mândria a fost scoasă din sufletul ei. Se poate spune că o tânără la 20 ani doar se atașează de un băiat cu care se simte confortabil, după 20 ani de ascultare și tratare a mândriei, femeia la 40 ani poate ajunge să-l iubească sincer, puternic și total pe bărbatul de lângă ea.

6.1.1.b. O femeie (ca și un bărbat) care are în suflet mândrie poate doar simula iubirea autentică, în realitate femeia trăind doar o iubire raționalizată, condiționată de diferiți factori.

Iubirea femeilor mândre este de fapt „dragostea” condiționată de banii, funcția, profesia, virilitatea, casa sau mașina bărbatului. Problema cu „dragostea” condiționată este că întotdeauna aceasta degenerază foarte rapid (2–3 ani) în ipocrizie, minciună, preacurvie, ură, agresiune emoțională, disponibilitatea de a face rău.

Există desigur și multe femei tinere care nu mai suferă de mândrie, aceasta fiind deja

în mare măsură „tratată“ în copilărie și adolescență prin educație familială, credință în Dumnezeu, smerenie, respectarea eticii creștine, nevorbirea de rău și nejudicarea celor din jur, deasa împărtășanie, participarea la Liturghie, respectarea canoanelor de disciplină a gândirii și atenție a vorbirii.

Toate aceste „munci“ duhovnicești îndeplinite în adolescență își au rodul lor la tinerețe. Sunt fericite acele femei tinere care nu mai suferă de mândrie și fără teamă se pot dăruii complet bărbatului dorit. Acestea pot iubi în voie și nu le este teamă să se piardă pe sine într-o dragoste mistuitoare.

Dar chiar și pentru aceste femei fericite, legea de a face ascultare trebuie aplicată.

Pentru că otrava mândriei a fost eliminată și iubesc cu adevărat, pentru aceste femei ascultarea de soț nu mai este o formă de supunere.

Aici nu mai avem de a face cu o ascultare de soț prin dependență, coerciție și forță sau de alți factori externi, ci de o încredere și o ascultare reciprocă între tineri. Este o relație binecuvântată de Dumnezeu, în care tinerii se respectă reciproc, se înțeleg, se acceptă așa cum sunt ei cu adevărat cu toate calitățile și păcatele, comunică la toate nivelele și iau toate deciziile împreună, de comun acord.

6.1.2. A doua cauză a degenerării femeilor este decizia și alegerea rațională și conștientă de a se încărca cu (demonii de) ură.

Este vorba de o alegere conștientă, premeditată, în deplină cunoștință de cauză.

Femeile care sunt rele nu sunt rele pentru că așa sunt ele, rele, de la natură, de la Dumnezeu. Femeile rele aleg conștient și doresc când, unde și cu cine să fie rele. Sunt rele pentru că vor să fie rele, sunt rele pentru că își doresc și au ales să fie rele.

Este foarte clar că în aceeași zi femeile pot fi incredibil de rele și urâcioase cu unele persoane și pline de atenție și compasiune față de alte persoane. Întotdeauna este o problemă de alegere.

Nicio femeie nu poate spune că a degenerat datorită unei situații independente de voința sa. Sau că, până la un anumit moment dat, nu a știut ce se întâmplă în mintea și inima ei.

În niciun caz. Încărcarea sufletului cu ură este o alegere personală, care face femeia bună de plată în fața lui Dumnezeu și a celor din jurul ei. De acest lucru orice femeie trebuie să fie conștientă: încărcarea conștientă a sufletului cu ură înseamnă că este în postura de luptă contra lui Dumnezeu. Iar acest lucru va avea pentru femeie consecințe deosebit de grave, în toate aspectele vieții ei.

Însă aceste femei nu sunt și conștiente că prin decizia lor de a se încărca cu ură, se deschid energetic pentru a fi invadate de ființele anorganice negative ale urii (demonii de ură).

DECIZIA CONȘTIENTĂ, PREMEDITATĂ DE A FI REA, DE A SE ÎNCĂRCA CU URĂ = FEMEIA SE ÎNDRĂCEȘTE CU DEMONI DE URĂ (DEMONII DE URĂ INTRĂ ÎN CORPUL ȘI CREIERUL FEMEII).

Femeia nu știe, dar simte că astfel se demonizează. Și în mod total eronat crede că poate controla puterea acestei energii demonice pe care a lăsat-o să o invadeze.

Natural și nativ, femeile pot înmagazina energetic mult mai multă ură decât un bărbat.

Acesta este un lucru pe care femeile îl cunosc și care le poate oferi un avantaj în

relațiile profesionale sau familiale cu competitori bărbați sau femei.

Femeile cad însă mereu în capcana degenerării, deoarece se încarcă cu mai multă ură și energie negativă decât pot duce.

Femeile iau adeseori decizia rațional justificată de a se încărca (îndrăci) cu demonii de ură, pentru unele beneficii care consideră ele că merită riscul: a fi mai competitive, a fi rele și răutăcioase, a provoca certuri și scandaluri în familie, pentru a fi „cocoșul” care cântă în familie, pentru a se impune în fața soțului și a bărbaților de la serviciu, pentru carierism, pentru a avea un avantaj profesional în fața competitorilor bărbați din firme. Altele iau această decizie din mândrie, orgoliu sau neștiință.

Femeile știu cum să se încarce cu ură, dar nu cunosc și cum să scape de ură, când nu mai vor acest lucru. Demonii de ură ușor intră în corp și te slujesc, dar nu mai ies din tine atunci când vrei tu. Femeile vor să scape de ura din suflet (de demoni), dar nu mai pot, nu mai au puterea să se controleze și atunci se întreabă pe ele însele „ce este cu mine, nu înțeleg de ce mă comport așa, ce se întâmplă cu viața mea?”.

Femeile se înșală mereu crezând că prin ură, răutate și autonomie emoțională pot învinge și crește în viață, în schimb descoperă uimite că la un moment dat nu mai pot să-și scoată ura (demonii) din minte și nu se mai pot stăpâni să aibă comportamente familiale și sociale incalificabile.

Cred că prin demonii de ură obțin ce vor, dar descoperă îngrozite că prin ură și-au distrus viața, familia, relațiile, fizicul și psihicul. Deja instalarea unei boli psihice și a degenerării complete sunt procese inconștiente pentru femeie, care nu-și mai dă seama la ce nivel de degenerare a ajuns. De multe ori moartea prin infarct cerebral sau diferite forme de cancer (de sân sau ovarian) este numai o chestiune de timp.

6.1.3. Autodistrugerea prin ura de sine și neacceptarea de sine, ca expresie a refuzului femeii de a-și asuma identitatea de femeie și rolurile pe care familia și societatea le așteaptă de la ea.

Unele femei se lasă influențate de revistele feministe (feministe, nu feminine!) care consideră că știu mai bine decât ele însele ce trebuie să facă și cum trebuie să gândească, nu mai vor să aibă roluri feminine și nu mai găsesc niciun motiv de împlinire în viață.

Datorită propagandei feministe, femeile „moderne” ajung să se urască pe sine pentru că: sunt rele, orgolioase, nu arată ca tinerele manechine de la televizor, se vând pe viață în căsnicii din interes și trăiesc o dragoste condiționată alături de bărbați pe care de fapt nu-i iubesc, nu iubesc cu adevărat și nu sunt iubite, trăiesc în minciună și impostură la serviciu și în societate, nu sunt suficient de frumoase sau bine măritate precum colegele de liceu sau facultate, trebuie să facă și să crească copiii care sunt o „povară”, nu au mașina sau vila pe care o doreau, etc.

Apoi această ură de sine femeia „modernă” o proiectează asupra celor din jur și, în special, asupra partenerului de viață, care este scos șaț ispășitor pentru toate visele ascunse nerealizate. Începe astfel lupta cu cei din jur și cu propria familie, despre care crede că nu o merită.

6.1.4. Demonizarea completă și autodistrugerea femeii prin patima mâniei, pentru a-și narcotiza sentimentele de vinovăție generate de: impostură, minciună, fals

existentțial, prea-curvie, sabotaj, trădare, lipsă de iubire.

Am arătat în capitolul despre factorii care duc la degenerare că sentimentele de vinovăție și presiunea psihică creată de acestea sunt o cauză majoră pentru care oamenii se abandonează patimii mâniei.

Prin trăirea sufletească a patimilor mâniei și slavei deșarte se obține un libido, o plăcere bolnavă, o energie de susținere a psihicului, care are efect psihic narcotizant.

Starea de disconfort psihic creată de sentimentele de vinovăție poate fi înlăturată de libido-ul anesteziant oferit de trăirea mâniei și slavei deșarte. Cu cât sunt mai intense și durabile sentimentele de vinovăție, cu atât dependența omului de aceste patimi este mai mare.

Femeile care își trădează propria familie prin impostură, preacurvie, invidie, sabotaj, lipsă de iubire, fals existentțial, răutate, etc., sunt foarte vulnerabile la disconfortul psihic creat de stările de vinovăție.

Pentru calmarea sentimentelor de vinovăție, eșec, ratare și neîmplinire, prima dată psihicul uman (feminin și masculin) ia decizia de obținere a libido-ului psihic narcotizant prin trăirea mentală a patimii slavei deșarte.

Concret, acest lucru înseamnă că femeia trebuie să-și obțină libido psihic narcotizant prin trăirea sufletească a patimii slavei deșarte, sau a oricărei patimi subordonate care poate alimenta slava deșartă (vezi la capitolul 4 paragraful 4.3).

Apariția acestei trăiri sufletești specifice slavei deșarte presupune ca femeia să aibă un stil de viață superior majorității oamenilor în termeni clar cuantificabili, ca de exemplu: bani, funcții de conducere, mașină, studii, vacanțe, bijuterii, restaurante, haine, educația copiilor, oameni în subordine, elitism intelectual și/sau profesional, soț intelectual/inteligent/arătos, etc.

Tote acestea pot ajunge în posesia femeii direct prin propria ei muncă sau indirect, prin intermediul unui soț care i le poate oferi.

Însă realitatea este că un număr redus de femei pot accede la un stil de viață elitist și un număr și mai mic pot să-și mențină acest stil o perioadă lungă de timp. Majoritatea femeilor nu pot să-și narcotizeze pe termen lung durerea psihică prin slava deșartă, așa încât majoritatea femeilor degenerate care au disconfort psihic generat de vinovăție ajung inevitabil să se abandoneze patimii mâniei.

Paradoxal, femeia degenerată își găsește liniștea sufletească interioară prin producerea unui „zgomot de fond” continuu, în exteriorul și interiorul ei.

Femeia care trebuie să-și narcotizeze starea de vinovăție, eșec, ratare și neîmplinire exprimă mânia continuu, minut de minut, în toate formele ei, exterioare și interioare.

Într-o scurtă enumerare, formele de exprimare a mâniei, cu efect narcotizant pentru psihicul afectat de vinovăție sunt următoarele: agresiunile verbale (acuze, nemulțumiri, țipete, scandaluri, jigniri, limbaj licențios, bârfă, denigrare, vorbire de rău, tonalitate agresivă, etc), agresiunile fizice (împingeri, loviri, bătăi, crime), agresiunile psihice (amenințări, priviri amenințătoare pline de înțeles, pedepse organizaționale, șantaj, sabotaj, atitudine ostilă, terorism emoțional, etc), ranchiuna, dușmănia, toate formele de exprimare ale resentimentului, răutatea, lipsa de ajutorare, reaua voință, dorința și preocuparea de a face rău, dorința de a ucide, starea neîncetată de nemulțumire, ostilitatea și invidia deghizate în bunăvoință și

amabilitate, nerăbdarea, răceala, disprețul, nepăsarea la durerea altui om, bucuria la necazul altuia, dorința de a umili, dorința de a-ți bate joc, dorința de răzbunare, dorința de a obține nejustificat bunurile altuia, dorința de a exploata munca altui om (neplată), atitudinea de desconsiderare ostentativă, stare de neîncetată iritare, indispoziție, acreală și irascibilitate (care duce la reducerea percepției realității), stilul relațional arțăgos, preocuparea constantă și obsesivă pentru vânarea greșelilor altora, preocuparea și plăcerea degenerată de a contrazice totul și orice de dragul contrazicerii (fără motiv, din răutate și fără a urmări un rezultat pozitiv), preocuparea conștientă de a crea ocazii favorabile pentru discuții în contradictoriu, căutarea de ceartă și scandal din orice ocazie, neîncetată opoziție și negativism, preocuparea conștientă pentru a inventa/dezvolta războaie personale între oameni, judecarea aproapelui, ținerea de minte a răului, aducerea aminte a răului, cearta mentală de unul singur pentru situații trecute, etc.

Un aspect deloc surprinzător este faptul că femeia care se simte vinovată alege să-și exprime mânia asupra propriului soț, prieten, apropiat, coleg de muncă. Deci după ce și-a trădat relația, casa și familia, femeia degenerată se salvează pe sine prin patima mâniei și declanșarea unui război casnic, descris în paragraful următor.

PREACURVIE, SABOTAJ, IMPOSTURĂ, MINCIUNĂ, INVIDIE, PARVENITISM, DRAGOSTE CONDIȚIONATĂ = SENTIMENTELE DE VINOVĂȚIE ȘI SUFERINȚA PSIHICĂ A CONȘTIINȚEI DE SINE = ABANDONUL ÎN PATIMA MÂNIEI PENTRU A NARCOTIZA SUFERINȚA PSIHICĂ = DECLANȘAREA RĂZBOIULUI FAMILIAL CU PROPRIUL SOȚ, PRIETEN, APROPIAT.

Comportamentul oamenilor nu este rațional, ci psihologic.

Tot procesul psihic descris mai sus este specific doar femeilor degenerate, care nu pot să se elibereze de suferința psihică pe calea credinței. Femeile normale se eliberează de suferința psihică prin credință, spovedanie, iertare, păcăință și fapte în măsură să repare dezechilibrul creat.

Dar femeile degenerate se comportă paradoxal, conform unui determinism psihologic. Unul din motivele principale pentru care femeile își atacă bărbații lor și-și distrug propriile familii ține de prostiile și păcatele pe care ele însele le-au făcut.

Femeile degenerate sunt prea orgolioase și prea mândre să-și ceară iertare și să recunoască față de ele însele că prin preacurvie, imposteră, fals, invidie, sabotaj și lipsă de iubire au greșit față de bărbat, copii și Dumnezeu, că și-au vândut propria familie și propria viață.

De o mie de ori femeia degenerată va prefera să declanșeze un război total propriului bărbat, ca să uite de sine, să-și narcotizeze durerea sufletească, decât să se privească în oglindă și să recunoască păcatele care o apasă pe suflet.

De fiecare dată când vedeți că o femeie își duce prin patima mâniei un război autodistructiv cu propria familie, organizație și popor, să te întrebi, conștiința cărui păcat trebuie această mânie să-l oprească: preacurvie, impostură, minciună, parazitism, parvenitism, lipsă de iubire, dorința de mărire, răutate profesională, etc?

Efecte ale mâniei și războiului derulat de femeile degenerate contra bărbaților.

6.1.4.a. Ca un efect al patimii mâniei, femeile degeneratează rapid și se demonizează

complet din momentul în care decid conștient și premeditat să se facă rele și să-și înceapă propriul război personal împotriva bărbatului cu care trăiește.

Femeia împătimită cu orgoliu, mândrie, slavă deșartă și/sau mânie ajunge întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, să-și declare război bărbatului de lângă ea.

Motivul declarat al acestei atitudini războinice și revanșarde este întotdeauna un pretext oarecare: umilințe publice, agresiuni ale bărbatului, suspiciuni de infidelitate, alcoolism, risipa resurselor financiare, rude prea îndrăznețe, lipsa de răbdare a bărbatului la tinerețe pentru aspectele intime, etc.

În realitate toate aceste motive sunt doar pretexte, cauza profundă și adevărată a acestei atitudini fiind îmbolnăvirea sufletului femeii cu patimi grele.

În cadrul acestui război personal, prin patima mâniei, femeia „lovește” în bărbat cu tot ce poate: țipete, scandal continuu, căutare de ceartă, bârfă și denigrare publică, sabotaj profesional și financiar, stare de neîncetată nemulțumire, încetarea relațiilor intime, reeducarea copiilor că tatăl lor este un om rău, incompetent și alcoolic (lista poate continua), stricarea relațiilor cu rudele apropiate și cu prietenii de familie, etc. Dacă cuplul are copii, femeia va „lovi” continuu în bărbat, folosindu-se și de pretextele oferite de copii.

Femeile sunt deosebit de inteligente de a-și distruge bărbații, folosindu-se în acest scop de proprii copii. Copii sunt o sursă nesfârșită de pretexte legitime, oferindu-le femeilor motive „justificate” pentru a-l teroriza psihic (țipa, face scandal, căuta ceartă, critici, nemulțumiri), bârfi public, ține discursuri moralizatoare, cheltui și sabota resursele financiare, a-i distruge cariera profesională, depăși resursele financiare disponibile, consuma timpul productiv și de odihnă al bărbatului, etc.

În acest caz ura și distrugerea bărbatului este mai mare și mai importantă decât iubirea, binele și interesul propriilor copii. Pentru această femeie există consecințe multiple și dureroase; declanșarea unui război familial și folosirea propriilor copii în scopul îndepărtării/distrugerii bărbatului este o atitudine prompt și serios sancționată.

6.1.4.b. În general femeile care își duc acest război sunt orbite de ură, invidie și nemulțumire și nu observă că în paralel cu procesul de atacare a bărbatului are loc și un proces invers, în interiorul lor.

Conform principiului spiritual milenar – când „bați” la exterior, te „bați” de fapt pe tine însuți, femeile războinice degenerează la interior, are loc un proces profund de demonizare și sălbăticiere sufletească.

Expresia ochilor devine cea a unui animal hăituit, prostia este maximă și uimește/sperie anturajul, sabotajul li se întoarce înapoi ca autosabotaj, starea de nemulțumire și iritabilitate este continuă, invidia devine cronică, tot ce vorbesc este o clevetire plină de ură, relațiile umane devin o căutare neîncetată de ceartă și conflicte.

MÂNIE = URĂ ȘI AGRESIUNE LA EXTERIOR = SĂLBĂTICIRE ȘI DEMONIZARE COMPLETĂ LA INTERIOR.

EXPRIMAREA MÂNIEI LA EXTERIOR = PERVERTIREA/DEMONIZAREA SINELUI.

Femeile care își duc războiul personal cu bărbații eșuează într-un tablou dureros, demn de milă și compătimire. O surpriză neplăcută pentru aceste femei este

constatarea că după 2–3 ani de „tratament special“ bărbații nu sunt prea afectați, în schimb ele sunt la capătul puterilor fizice și sufletești.

Deși par fragili la ura femeilor, bărbații au o capacitate surprinzătoare de rezistență și depășire a acestor atacuri. În schimb femeile sunt complet afectate de propriul război și se autodistrug, din toate punctele de vedere, sufletesc, fizic și psihic.

6.1.4.c. Un alt efect neașteptat al acestui război sunt pentru femeie consecințele pe termen lung.

După 2–3 ani de război familial femeile agresive se sălbătesc/alienează sufletește și această stare de degenerare odată instalată, ea continuă progresiv toată viața, până la demonizarea totală.

După 2–3 ani femeile sunt uimite că starea de degenerare instalată (sălbăticire, prostie, invidie, ură, nemulțumire cronică, iritabilitate neîncetată) nu mai poate fi depășită, nu se mai pot reîntoarce la Eul lor inițial, la starea lor sufletească normală.

Sinele lor, identitatea lor spirituală a fost iremediabil alterată prin demonizare.

De obicei femeilor care și-au dus războaie de anihilare contra propriilor bărbați le trebuie ani buni să înțeleagă și să accepte faptul că nu bărbații le-au făcut rău, ci ele însele s-au autodistrus cu bună știință.

Și că răul pe care și l-au făcut singure este atât de mare, încât practic niciodată nu-și vor mai reveni la starea fizică, psihică și sufletească pe care au avut-o dinainte de începerea conflictului.

Tot ce mai pot să facă este o ușoară ameliorare a stării generale și refacerea parțială a vieții lor prin iertare, pocăință, muncă, ajutorare și suport necondiționat.

6.1.4.d. O pedeapsă deosebit de grea o primesc aceste femei și prin proprii copii.

Atacarea și desconsiderarea bărbaților are consecință imediată diminuarea și chiar pierderea completă a autorității tatălui asupra educației copiilor.

Aceștia vor ajunge să vadă în tatăl lor un slab, incapabil, rău, bețiv, leneș, curvar, cheltuitor, un incompetent, un iresponsabil, etc, așa cum mama lor le repetă continuu.

În consecință, copiii vor refuza educația familială, vor refuza autoritatea ambilor părinți și în societate vor fi complet expuși oricăror influențe și ispite.

Sunt multe familiile unde femeile „inteligente“ cred că își sabotează pe ascuns propriul soț și-i subminează acasă autoritatea, în timp ce în societate ele joacă impostura de soție și mamă responsabilă. Întotdeauna rezultatele acestui război subteran sunt maxim vizibile la exterior, prin comportamentul copiilor.

Indiferent de situația de viață concretă (sabotajul femeii, divorț, tatăl plecat la muncă departe de copii, serviciul tatălui care implică deplasări dese sau lipsa prelungită de acasă), întotdeauna reducerea autorității tatălui asupra copiilor este clar vizibilă în comportamentul acestora.

Acești copii scăpați de sub autoritatea tatălui pot întoarce propriilor mame surprize dintre cele mai nedorite. Devin agresivi în mediul școlar, au tulburări de comportament, sunt complet indiferenți la orice formă de educație și pedepsire. Acasă sunt impertinenți și resping orice sfat, îndemn, aspect educațional.

Printre alte infracțiuni și agresiuni mai mici, aceștia îi conferă mamei statutul de bunică înainte de 40 ani, se fac remarcați prin curvie, alcoolism, dependența de droguri, furturi și spargeri, agresivitate fizică contra copiilor cu profil de victimă, abandon școlar, datorii la cămătari, vinderea de bunuri din casă, fuga de acasă. În final, unii

dintre acești copii nefericiți devin victime ale rețelelor de prostituție și cerșetorie. Femeile degenerate sunt foarte inteligente, grijulii și atente în efortul lor de a-și ascunde adevăratele intenții în spatele pretextelor oferite de copii. Și în general reușesc în efortul lor manipulator, de a-și ascunde public răutatea în spatele „grijii” față de copii.

În general când impostura acestor femei iese la iveală, ele reacționează agresiv, acuzator, disproporționat, amenință cu tot ce se poate, joacă rolul de mamă responsabilă și de victimă a unui acuzator răuvoitor.

Dar tocmai reacția lor agresivă și disproporționată arată că avem de a face cu femei disperate, care speră ca prin intimidare să ascundă problemele pe care le-au creat premeditat.

Femeile degenerate subestimează capacitatea de înțelegere a propriilor copii. Deși scopul ascuns este de a întoarce copilul împotriva propriului tată, în final aceste femei constată că și-au distrus propria familie, au creat peste tot în jurul lor probleme familiale, sociale și școlare deosebite și au pierdut ele însele legătura cu copilul. O perioadă femeile pot păcăli copii să creadă în ceea ce spun despre tatăl lor. Însă cu totul surprinzător, destul de timpuriu, copiii sunt experți în a înțelege impostura, falsul și faptul că propria mamă s-a folosit de ei, i-a mințit pentru a lovi, sabota, distruge și eventual îndepărta pe tatăl lor.

Copii sunt foarte sensibili la toate formele de incidență familială și suferă mult în momentul în care unul dintre părinți este nedreptățit, abuzat, depreciaț, desconsiderat, sabotat, îndepărtat.

În consecință, în scurt timp se întorc împotriva mamei, cu tot arsenalul cu care pot ei „lovi”. Până la 10 ani deja nu mai ascultă iar până la liceu ruptura devine totală, legătura emoțională a femeii cu proprii copii este complet pierdută.

Copii crescuți de femeile degenerate care cu premeditare și-au alungat de acasă bărbații, se vor orienta din adolescență spre reevaluarea tatălui și consolidarea cu el a relației pe termen lung.

Un alt tip de pedepsire a femeilor „războinice” este prin bolile propriilor copii.

Medici de diferite profesii (vezi despre dr. Luule Viilma mai departe în acest capitol) au făcut constatarea practică că copii sunt mai predispuși la boli complicate în familiile unde femeile desconsideră și-și urăsc soții.

Bolile copiilor sunt o consecință directă a păcatelor femeii față de propria familie.

Femeile care au milă de suferința propriilor copii, vor să evite nopțile nedormite, spitalele și camerele de urgență ale spitalelor, să-și economisească timpul și banii, trebuie să-și reevalueze fundamental relația cu propriul soț și cu propria familie, în parametrii unei relații funcționale, bazate pe respect, comunicare, înțelegere, acceptare.

Această situație a războiului casnic nu este o noutate pentru nimeni. Încă de acum 2.000 ani, textele evangheliilor avertizează că dușmanul cel mai crunt al omului vor fi casnicii lui. *Sf.Evanghelie după Matei* ne spune clar:

„Și dușmanii omului (vor fi) casnicii lui.”

(Sf.Evanghelie după Matei, cap.10, versetul 36)

În general bărbații sunt neatenți, nepăsători, trândavi, călduți. Unii sunt bolnavi de patimi precum beția, preacurvia, mânia, mândria și nu au credință în Dumnezeu. De aceea Dumnezeu permite ca femeia să se înrăiască, să-l urască, vorbească de rău, să-i declare un război necruțător pe toate planurile. Pentru bărbat acest stil dur de relaționare este un medicament amar, dar care are efecte. Așa cum au constatat Sfinții Părinți, în general efectele acestei situații este că unul dintre casnici se pierde definitiv în ură, iar celălalt se mântuie prin pocăință, rugăciune și iubire.

6.1.5. Autodistrugerea prin invidie cronică și ură de sine, ca plată a lui Dumnezeu pentru păcatele făcute de femeie cu bună știință.

Acestea sunt în mare următoarele: încărcarea voluntară cu ură pentru putere în cadrul firmei sau acasă, exploatarea subordonaților, preacurvia pentru femeile măritate, promiscuitate în relațiile sexuale, raționalitate excesivă, decizia de a distruge o relație emoțională stabilă și traumatizarea copiilor prin divorț, stricarea casei și familiei altei femei, viața trăită în impostură, minciună, fals existențial, orgoliu, mândrie, slavă de sine, plăcerea banilor, dorința neîncetată a unei vieți mai bune, patimi alimentare, desconsiderarea legilor lui Dumnezeu.

Femeile care fac gesturile enumerate mai sus, cred că viața este frumoasă și că Dumnezeu nu vede ce fac ele. Dar plata pentru aceste acte vine imediat prin despărțirea de puterea și protecția lui Dumnezeu.

Prin astfel de acte femeia intră într-un război intern cu propria conștiință, cu rezultatul că ea adună în sufletul ei foarte multă invidie și ură de sine. Această ură de sine este o energie toxică, deosebit de nocivă pentru fizicul și psihicul femeii, care din acest moment începe să degenereze și să se autodistrugă rapid.

6.1.6. Tentativa femeii demonizate de ucidere „soft”, cu premeditare, a bărbatului cu care trăiește.

O realitate greu înțeleasă de bărbați și complet neacceptată public este faptul că există femei demonizate, care pur și simplu au o strategie premeditată de ucidere „soft” pe termen lung, a propriilor bărbați.

Există mai multe motive care în mintea acestor femei „justifică” această crimă premeditată: bărbatul a înșelat-o cu o altă femeie, nu câștigă banii pe care ea îi vrea, bărbatul nu are profesia și funcția pe care ea le vrea, datorită superiorității intelectuale insuportabile a bărbatului care scoate în evidență starea ei de semidoctă, datorită complexelor psihice de tipul „eu nu sunt o proastă...”, din răutate feminină gratuită, din solidaritate feminină pentru „porcii” de bărbați, din ură demonică față de Dumnezeu, datorită credinței bărbatului în Mântuitorul Iisus Hristos, din sentimentul fiziologic de inferioritate față de bărbați, datorită unor abuzuri sexuale petrecute în copilărie, etc.

Femeile viclene care se cred „inteligente” cred că acțiunea lor este nedepistată de nimeni, dar în realitate aceste „exemplare” feminine demonizate (sociopate, psihopate, cu diverse tulburări de personalitate) pot fi identificate foarte rapid, deoarece acționează cu toate în cadrul aceluiași tipar de acțiune. În plus, automat, este foarte vizibil efectul de degenerare ireversibilă pe care aceste femei îl suportă.

Pattern-ul de acțiune al acestor femei este într-adevăr, foarte simplu și foarte eficient.

Strategia prevede distrugerea pe termen lung a bărbatului printr-un mix de măsuri care duc inevitabil la slăbirea sufletului, slăbirea câmpului de protecție biofizic, oboseală cronică, îngrășare, apariția bolilor cronice, apariția accidentelor casnice, distrugerea neurologică a creierului.

Concret, cam ce poate face o femeie demonizată, care vrea să-șiucidă în manieră „soft“ bărbatul lângă care trăiește:

- cheltuieli financiare nejustificate, prin: mobile, haine, turism, electronice, shopping de week-end, cadouri, petreceri, fantezii cu educația copiilor, etc. Această risipă financiară va duce pentru bărbat la necesitatea obligatorie a creditelor de consum și a unui serviciu mai bine plătit, dar epuizant;
- crearea unui continuu stress psihic, prin: țipete neobosite, nemulțumiri permanente din orice pretext, permanenta căutare de ceartă, criticism cronic, etc;
- strategia premeditată de „ucidere prin cuvânt“ (transmiterea energiei demonice prin cuvânt, crearea și menținerea unui neîncetat stress cronic psiho-emoțional) prin: limbuție neostoită, țipete premeditate, neîncetat calomni și jigniri, insinuări, criticism cronic, nemulțumiri cronice, victimizarea în fals, iritabilitate, hipersensibilitate, amenințări, blesteme, crize de nervi, permanenta căutare de ceartă, neîncetată contradicere, clevetirea cronică, judecarea, osândirea, orice exprimare negativă, etc. și toate acestea realizate cu deosebită încrâncenare, încăpățănare, ură, viclenie și răutate;

Femeile demonizate fac aceste „ucideri prin cuvânt“ în mod premeditat, ele știu foarte bine că prin această emisie a energiei demonice bărbății își pierd apărarea câmpului de protecție biofizic.

Bărbății care sunt victimele „uciderii prin cuvânt“ pot fi identificați imediat, prin următoarele simptome: îngrășare bruscă, dependența de dulciuri (zahăr) și alcool, dureri de cap, lipsă generală de atenție și concentrare, lipsă de motivație în muncă, pierderea randamentului și eficienței în muncă, izolare socială, stare neîncetată de oboseală cronică, aritmii ale inimii, permanența răcelilor și gripelor, apariția bolilor cronice (în special boli cronice ale ficatului, stomacului, inimii, pancreasului), apariția accidentelor casnice, apariția accidentelor rutiere, etc.

Singura formă de refacere a câmpurilor biofizice distruse de energia demonică transmisă prin cuvântul femeilor demonizate este „tratamentul“ creștin-ortodox: cât de multă rugăciune, milostenie, post, spovedit, împărtășit, mers la Slujbele Bisericii.

- uciderea „prin privire“, transmiterea către bărbat a energiei demonice prin privire: fixări cu privirea, privire plină de ură și răutate, privire invidioasă, etc. Efectele sunt aceleași ca în cazul „uciderii prin cuvânt“: oboseală bruscă, dureri de cap, dureri de inimă, neatentie, stare de leșin, frică, etc. O singură astfel de privire încărcată de ură și venin al unei femei demonizate poate „termina“ un bărbat pentru toată ziua;
- sabotajul alimentar premeditat, prin: neîncetat grăsimi, alcool, sucuri carbogazoase, zahăr, carbohidrați, mâncatul excesiv seara, lipsa legumelor și fructelor, nefolosirea alimentelor natural antiseptice (usturoi, ceapă, ardei iute, hrean), lipsa totală a ceaiurilor și a produselor naturiste de tip Plafar, etc;
- uzura fizică și oboseala cronică, prin: abuzul de muncă, pretexte pentru muncă

casnică statică, evitarea oricărei forme de sport și mișcare, creșterea copiilor mici, certuri permanente;

– refuzul relațiilor intime sau abuzul lor.

Nu trebuie deloc subestimat efectul cumulat al acestor acțiuni sabotoare. În funcție de bărbat și de stilul lui de viață, de obicei sunt necesari maxim 5–10 ani pentru ca organismul bărbatului să cedeze definitiv.

Din exterior totul pare normal, ce s-ar putea spune negativ despre o femeie care are neîncetat grijă ca soțul ei să aibă la discreție alcool, cafele, zahăr, sucuri carbogazoase, mâncare plină de grăsimi și carbohidrați seara (1500 kcal la ora 22), vrea să aibă în casă toate bunurile moderne, face credite peste credite, îl istovește pe soț prin munca de acasă și, ca „orice” femeie, este mai tot timpul nemulțumită și are periodic crize de nervi.

Dacă ar fi lăsate de capul lor, mii de bărbați ar muri din cauze „naturale”, în jurul vârstei de 35–40 ani. Acest lucru însă nu se întâmplă, deoarece întotdeauna Cineva veghează. Evident ceea ce desconsideră toate aceste femei „inteligente” este că Dumnezeu le vede și le înțelege foarte bine adevăratele motive din spatele aparentei lor preocupări de soții iubitoare.

Chiar de la începutul acestor planuri premeditate de ucidere, Dumnezeu lasă aceste femei demonizate să degenereze și mai tare în răutate, prostie, prea-curvie, lăcomie, trădare, viclenie, fals și minciună, invidie, sălbăticitie.

În numai 2–3 ani aceste femei ajung practic de nerecunoscut, în timp ce bărbatul lor nici nu a început încă să „obosească”. După aproximativ 5 ani, toate aceste femei „inteligente” sunt deja îngrozite că „porcul” este bine-sănătos, în timp ce ele sunt mult îmbătrânite, obosite, le doare stomacul și capul, au dureri de inimă, au amețeli și le tremură mâinile.

În plus, sunt deja bolnave sufletește de ură, curvie, răutate, invidie, bârfă, clevetire, lăcomie, trădări, impostură, minciună, etc.

Dacă nu înțeleg atenționările primite, nu se opresc la timp și insistă în strategia lor „secretă” de ucidere premeditată a bărbatului, în jurul vârstei de 40–50 ani organismul acestor femei cedează complet și mor subit. În majoritatea acestor situații, femeile demonizate care au intenții premeditate de ucidere mor devreme, în timp ce bărbatul își continuă viața bine-sănătos, înconjurat de copiii care îl iubesc.

O femeie demonizată, cu toate răutățile ei, poate fi lăsată de Dumnezeu să trăiască ani mulți, până spre 80 ani. Dar nici o femeie demonizată care a vrut să-șiucidă în mod premeditat „soft” bărbatul nu trece de vârsta de 50 ani.

6.1.7. Orgoliul este un factor de degenerare și autodistrugere puternic specific femeilor.

Nu este o noutate că femeile sunt deosebit de orgolioase. Este un lucru înțeles și deja acceptat și de femei și de bărbați. Mai puțin însă se ia în seamă ce înseamnă, de fapt, orgoliul și ce consecințe are el.

Pe scurt, un suflet orgolios este un suflet care este în război cu cei din jur, cu Viața, cu Dumnezeu, care va lua măsuri dure pentru trezirea femeii la realitate. Nu trebuie să insist asupra grozăviei ideii și realității ca un om să fie în război personal cu Dumnezeu. Dar femeia orgolioasă exact asta face, asta înseamnă, de fapt, orgoliu. Nu este deci

greu de imaginat cum iese un om dintr—un astfel de conflict, deoarece Dumnezeu va răspunde orgoliului femeii prin ispite grele și situații de viață foarte grele.

Pentru un păcat de moarte ca orgoliul, Dumnezeu ia măsuri care înseamnă reducerea vieții acelu organism, variabil, în funcție de puterea orgoliului. Deci nu doar orgoliul în sine este terminator. Terminatoare sunt și situațiile de viață în care te va pune Dumnezeu, ca răspuns la războiul personal pe care i L—ai declarat.

De asemenea, orgoliul este sursa și cauza primă a unei întregi liste de factori cu putere de degenerare deosebit de mare, dintre care amintesc: lipsa de comunicare, autonomia psihică, atitudinile infantile în fața vieții, preacurvia, dependența de patimile alimentare și vicii, impostura, desconsiderarea realităților spirituale, percepția materialistă a vieții, arivismul, dragostea condiționată, războiul ascuns sau declarat partenerului de viață pentru a fi „cocoșul” în casă, desconsiderarea bărbaților ca fiind niște proști buni de păcălit și înșelat, războiul personal cu alte femei pentru funcții profesionale, viață trăită în certuri, stres, tensiune, agitație.

6.1.8. Femeile iau adeseori decizii justificate rațional, de a încheia relații emoționale cu bărbați care după părerea lor nu le merită, chiar dacă aceștia le iubesc, au grijă de ele și au față de ele un comportament moral onorabil.

Pentru o femeie, pierderea unei relații emoționale stabile oferite de un bărbat care o iubește sincer și/sau pierderea vieții sexuale regulate, de multe ori înseamnă începutul procesului degenerării. Urmează slăbirea sufletului, degenerarea fiziologică a creierului, declanșarea unei boli psihice (de obicei nevroză), degradarea vieții pe toate planurile.

De aceea, atrag atenția că în foarte multe cazuri, pierderea suportului emoțional și începerea războaielor familiale și profesionale prin decizii justificate rațional reprezintă începutul sfârșitului pentru acea femeie. În maximum 10 ani de la aceste decizii raționale, dacă femeia perseverează în ură și izolare emoțională, rezultatul va fi tragic.

6.1.9. Femeile degenerate sunt campioane absolute la impostură și ipocrizie, la viața trăită în minciună și fals existențial.

Bărbații nici nu pot visa gradul de impostură și teatrul pe care îl pot juca femeile degenerate în relațiile cu ei. Avem astfel de a face cu o relație de dragoste condiționată, orgolioasă, bolnavă, falsă, cu o femeie care nu aduce în cuplu iubire, respect, înțelegere, acceptare, ci ură, ceartă și resentiment.

În ziua de astăzi multe femei iau decizii pentru relații pe termen lung în mod autonom—rațional, pe considerente care țin de bani, carieră, statut social sau de mărire socială. Alegerile se fac autonom, din considerente personale, fără a—L lăsa și pe Dumnezeu să se implice în acest proces, fără a avea încredere în alegerile propuse de Dumnezeu. Alegerile făcute pe considerente raționale, de o femeie „responsabilă”, arată deja un anumit grad de degenerare, care va continua accelerat după ce femeia ajunge să trăiască o viață întregă în fals.

Prin relații de dragoste condiționată de un statut material aceste femei ajung să trăiască o viață în impostură, în fals existențial. Acest lucru nu este însă ușor de menținut de psihicul uman, care este construit să trăiască o viață în adevăr și dragoste adevărată, necondiționată.

Consecințele pentru impostură și fals existențial sunt deosebit de grave și rapide. Viața nu iartă pe aceia care se îndepărtează de Adevărul ființei lor, de Lumina din interiorul lor. Iar impostura și minciuna exact asta fac, îndepărtează oamenii de Lumina și Adevărul din interiorul lor, îi îndepărtează de Dumnezeu.

Femeile imposter degenerează foarte rapid. În nici 2 ani de zile o femeie care a alunecat pe toboganul degenerării va fi de nerecunoscut.

Consecința imposturii și falsului existențial sunt degenerarea și începutul sfârșitului organismului biologic, al creierului în primul rând. Expresia feței de asemenea este serios schimbată printr-o îmbătrânire bruscă și prematură, ridurile specifice la 50 ani făcându-și loc pe fețele adineaori tinere și frumoase. De relațiile sociale și familiale nici nu mai discutăm, acestea se pierd de la prima adiere a degenerării.

Viața trăită în minciună și fals existențial are un potențial de degenerare incredibil de rapid, femeile în general desconsiderând efectele psihice și sufletești înfricoșătoare ale acestui stil de viață.

Multe femei își trăiesc o viață clădită pe minciună pe principiul că „merge și așa“, mai ales că în general bărbații sunt incapabili să descopere adevărul. Dar prin fals existențial femeia acumulează inconștient cantități uriașe de ură de sine, care prin proiecția asupra bărbatului de lângă ea, își va face treptat drum în exterior către distrugerea armoniei vieții de cuplu.

Într-adevăr, femeile pot ține în organism mult mai multă ură decât bărbații, dar și aici sunt limite, peste care degradarea biologică a organismului este inevitabilă. De asemenea, există o limită peste care nici femeia nu se mai poate controla. Dacă nivelul de degenerare este prea avansat și ura din suflet prea multă și puternică, este foarte posibil ca femeia să fie iremediabil pierdută.

În îndeplinirea rolurilor sociale sau familiale, foarte multe femei realizează că au depășit acea barieră interioară de ură, că joaca aceasta de-a ura le-a depășit. Vor să revină, vor să reia controlul asupra propriei ființe, dar nu mai pot face aceasta prin propriile puteri. Au nevoie de altcineva pentru a putea scăpa de ura din suflet și a reveni la normalitate.

6.1.10. Răutatea, care combinată cu invidia și încăpățânarea duce la demonizarea ireversibilă a Sinelui.

6.1.10.a. În primul rând, răutatea este un factor de degenerare fizic, cu o mare capacitate de a aduce în trupul femeii tot felul de boli.

Există o relație directă și proporțională dintre răutatea înmagazinată de femeie și bolile fizice la care este expusă. Acest lucru a fost arătat de scriitoarea Luule Viilma, care a îmbinat profesia de medic ginecolog cu pasiunea pentru bioenergie și parapsihologie.

L. Viilma a scris mai multe cărți din perspectiva de medic ginecolog, femeie, soție, mamă și parapsiholog, în care arată legăturile și cauzalitățile dintre răutate și diferitele probleme fiziologice pe care aceasta le provoacă femeilor care o țin stocată în ele.

În cartea sa „*Alungă răul din tine*“¹, sunt prezentate cu destulă acuratețe consecințele răutății feminine asupra sistemului osos, endocrin și ginecologic. Sunt descrise și efectele și bolile provocate propriilor copii (!) de răutatea feminină care se îndreaptă asupra partenerului de viață.

Medicul L. Viilma arată cum răutatea și desconsiderarea pentru partenerul de viață femeia o plătește prin boala copilului pe care îl are împreună cu acesta. Bolile copiilor sunt mereu un semnal de alarmă și o atenționare pentru femeia care nu respectă legile de relaționare cu bărbatul de lângă ea.

În afara unor derapaje teologice „acceptabile”, inerente pentru un om care se preocupă de bioenergie și parapsihologie, mesajul cel mai important promovat de această femeie medic este că trebuie să înțelegem că trupul este legătura dintre spirit și suflet.

Orice inițiativă a duhului de a purifica sufletul trece prin trup și orice disfuncționalitate a sufletului în a primi inițiativele duhului se traduce automat în probleme organice. Iar răutatea (alături de mândrie, orgoliu, trufie, ambiție, desfrânare, lăcomie, invidie, nepăsare) este una dintre cauzele majore pentru care sufletul femeii nu poate primi atingerea pură a Harului Sfântului Duh.

Consecința este imediată: apar bolile, trupul femeii este pedepsit și primește diferite lecții și îndrumări pentru a lua măsurile necesare. Pentru femeile care nu înțeleg și nu conștientizează acest lucru sau care cred că răutatea le este foarte utilă și folositoare, urmează purificarea sufletului prin suferința trupului.

Astfel apar la femeile care țin în ele răutatea diferitele forme de cancer, boli grave, accidente, dezechilibrul secrețiilor organismului. Iar la final, ca formă ultimă de purificare forțată a sufletului, apare moartea prematură. Este foarte important ca oamenii să înțeleagă corect sensul bolilor și accidentelor care ne sunt date de spirit, în încercarea lui de a forța cumva ca sufletul să-i urmeze chemarea.

Întotdeauna patimile descrise de teologie sunt niște armuri sufletești negative, care acționează ca un blocaj în lucrarea spiritului de a aduce la viață veșnică sufletul. Și întotdeauna modalitatea spiritului de a îndepărta acest blocaj este suferința trupului prin boli și accidente cu consecințe fiziologice.

6.1.10.b. Toată lumea cunoaște și acceptă faptul că în general femeile sunt mai rele decât bărbații. Este normal ca o femeie să aibă o anumită doză sănătoasă de răutate, deoarece în viață ea trebuie să facă față la anumite aspecte existențiale care sunt străine sau distante pentru un bărbat.

Când vorbesc despre „răutatea sănătoasă” a femeii nu mă refer la un tip ciudat de „ură sănătoasă”, ci mă gândesc la o anumită energie combativă, la o anumită vitalitate, determinare, atenție, vigilență și rezistență la stress.

Situații de viață care solicită în mod natural „răutatea sănătoasă” a unei femei sunt și următoarele: „lupta” cu alte femei pentru găsirea unui soț potrivit, nașterea copiilor, îngrijirea copiilor mici, tenacitatea profesională, determinarea de a-și susține neîncetat copiii, determinarea urmării unor planuri pe termen lung, apărarea propriei familii în caz de intrigă, bârfire sau vrăjitorie, etc.

Din păcate, pe lângă această răutate sănătoasă și necesară, multe femei dezvoltă din mândrie și ură revanșardă o răutate patogenă, care foarte ușor poate duce la demonizare.

Așa se face că în societate sunt mii de femei demonizate, ne-oameni care din mândrie demonică își îndreptățesc propriile comportamente sociopate/psihopate.

Iată ce ne învâța Sfântul Paisie Aghioritul despre demonizarea femeii prin răutate, încăpățănare și invidie:

*„M-am temut întotdeauna de răutate, căci, atunci când ea este împletită cu invidia și încăpățânarea, poate duce la o stare demonică. După aceea omul nu mai ține cont nici de Dumnezeu și **devine demon în toată regula**. Îi chinuiește și pe alții, se chinuiește și el și se va chinui veșnic – ferească Dumnezeu! –, dacă nu leapădă invidia. Femeia trebuie să fie foarte atentă la patima invidiei. Se impune să golească dragostea ei de orice urmă de egoism, pentru ca dragostea cea multă pe care o are să rămână curată.”²*

(boldirea și sublinierile din citat îmi aparțin)

6.1.11. Un alt factor major în degenerarea femeilor este gândirea și comunicarea negativă–tendențioasă.

Femeile cad foarte ușor în acest tip de degenerare deoarece au înclinații native pentru gândire negativă: critici, observații, nemulțumire, bârfă, clevetire, judecarea celorlalți, vorbirea de rău a celor din jur, invidie, răutate, gelozie, nedreptate, obrăznicie, nesimțire, aroganță.

Cu toții știm și acceptăm ca fiind oarecum naturală răutatea feminină sub formă de bârfă, clevetire, vorbire de rău, invidie, rânchiună, nemulțumire, căutare de ceartă prin jigniri și discuții în contradictoriu. Nimeni nu trebuie să se supere pentru acest lucru, în limitele acceptabile răutatea verbală este o „normalitate” a modului de a fi a oricărei femei. Dar gândirea negativă ce apare dincolo de această „normalitate”, este deosebit de periculoasă și are potențial de degenerare pe termen mediu și lung.

Cel mai mare potențial de degenerare prin vorbire îl au următoarele: căutarea intenționată de ceartă și crearea dinadins a unei situații conflictuale prin jigniri și discuții în contradictoriu, bârfa, clevetirea, judecarea și vorbirea premeditată de rău a celor din jur.

Nu de puține ori auzim la femei evaluări de genul: „bețivanul”, „bădăranul ăla”, „porcul”, „parazitul”, etc. Discuțiile și socializarea femeilor „moderne” include obligatoriu clevetirea celorlalte femei, în mod direct sau prin bancuri. Aproape că nu există șuetă și recreere între femeile „moderne”, fără să auzi termeni precum: „cu.....va aia”, „fato”, „proastă”, „nesimțită”, „disperată”, „idioată”, „semidoctă”, „botanista aia”, etc.

Vorbirea negativă este alături de mândrie unul din motivele principale pentru care unele femei își pierd mântuirea sufletului lor. După unele surse patristice, Iadul este plin de sufletele femeilor nemântuite, pe motiv de mândrie, lipsa spovedaniei sincere complete și vorbire de rău.

Acest flagel însă este generalizat. Noi cu toții, femei și bărbați, tineri și bătrâni, cu studii universitare sau fără, judecăm și vorbim de rău pe alți oameni. În ziua de azi nici nu mai realizăm cât este de gravă vorbirea de rău a altor oameni.

Părintele duhovnic Arsenie Papacioc ne avertiza că vorbirea de rău (clevetirea) este de fapt o formă deucidere, iar canonul duhovnicesc pentru acest păcat este similar cu intenția de a ucide.

Iată cât de sever este privit acest păcat din punct de vedere duhovnicesc: pentru Dumnezeu, vorbirea de rău este pe același nivel de păcat cu intenția deucidere. Și pe bună dreptate, deoarece în urma vorbirii de rău a celor din jur, sufletul nostru se

întunecă, se înnegrește, iar Răul își face casă în inima noastră.

6.1.12. Lipsa de educație personală, lipsa de autoeducație și lipsa de educație relațională.

Sunt factori de degenerare care își spun cuvântul în timp, dar asta nu înseamnă că sunt mai puțin periculoși. Lipsa de educație personală își pune neîncetat amprenta pe modul de relaționare cu cei din jur. Este vorba despre respectul de sine care trece în respectul față de cei din jur și față de viață în general.

Un aspect important în ceea ce privește educația înseamnă că pentru cei din jur femeia manifestă câteva valori-cheie: respect, înțelegere, acceptare, comunicare, apreciere, confirmare.

O femeie care nu acordă atenție educației, nu va respecta pe cei de lângă ea, nu va face efortul să-i înțeleagă, nu-i va accepta sau aprecia, nu va comunica real cu ei, ci îi va judeca și condamna potrivit cu valorile și percepția ei asupra vieții. Această atitudine va avea desigur consecințe nefaste asupra relațiilor pe care femeia le are cu cei din jur, care i se vor întoarce împotriva.

Tot la acest capitol femeile care degenerază manifestă o lipsă reală de comunicare cu cei din jur, ceea ce duce la autosuficiență și autonomie psihică, cu consecințe deosebite în planul relațiilor interpersonale și al relaționării cu viața însăși.

6.1.13. În anumite situații degenerarea femeii este un act de autosacrificiu dorit de femeie și permis de Dumnezeu, este un sacrificiu de sine, pentru compensarea și iertarea păcatelor de neam sau familie.

Femeia care se autosacrifică degenerază, pentru a lua consecințele păcatelor de pe umerii copiilor și propriei familii. Prin degenerare femeia plătește nu păcatele ei, ci pe cele ale altora.

Aceste femei nu au nimic de-a face cu curvia, orgoliul, lipsa de educație, lipsa de credință în Dumnezeu, ura de Dumnezeu, ura de sine, ura față de cei din jur, impostura, minciuna, falsul existențial, gândirea negativă și alte asemenea fenomene respingătoare, care provoacă degenerarea în masă a populației feminine a popoarelor creștine.

Are de-a face cu o femeie care din dragoste pentru familia ei și din dragoste de Dumnezeu alege să se sacrifice pe sine, viața ei, dorințele ei. Întotdeauna este vorba despre o alegere și o decizie conștientă a femeii de a purta pe umerii săi povara păcatelor făcute de alții.

În acest caz, Dumnezeu decide modalitatea prin care femeia „consumă” din păcatele personale și de neam: boală organică cronică, accidente rutiere sau la locul de muncă, boli psihice (de regulă pe la 45 de ani apar demența, schizofrenia și scleroza în plăci), cancere ovariene sau de sân, pierderea statutului profesional, salarizare sub nivelul muncii prestate, abuzuri sexuale, viață trăită în umilințe și lipsuri etc.

6.1.14. Curvia, prea-curvia, promiscuitatea sexuală, indiferent de relația pe care o are femeia cu un bărbat.

Odată cu înșelarea soțului sau prietenului, încep viclenia, minciuna, impostura, falsul. Există și o fundamentare teologic-religioasă de plată pentru comiterea acestui act, cu

corespondent în realitate. Inevitabil, după ce-și vinde relația sau casa, începe plata, sub diverse forme, dintre care distrugerea relației, degenerarea biologică și bolile sunt inevitabile. Preacurvia și înșelarea duc la plăți grele din partea lui Dumnezeu.

Pe bărbați femeile îi pot minți și păcăli ușor. Este vorba aceea a femeilor vanitoase: „cu el de mână mă duc la altul...”. Dumnezeu însă nu poate fi păcălit sau mințit. Din lipsă de credință însă femeile pot ajunge să creadă că Dumnezeu poate fi mințit sau păcălit precum partenerul de viață. Iar un astfel de act este de fapt nu o dovadă de neubire față de partenerul stabil, ci este o dovadă de ură, orgoliu, prostie, nepăsare, lipsă de credință și lipsă de teamă față de Dumnezeu.

Adevărul este că întotdeauna, în spatele prea-curviei nu stau atracția fizică și nici nevoile sexuale. Acestea sunt doar pretextele și modalitățile de exprimare ale unui suflet viciat de păcate de moarte. În realitate, motivația pentru preacurvie este lipsa de credință în Dumnezeu, lipsa de teamă de Dumnezeu, desconsiderarea legilor Lui, ura, mândria, orgoliul, invidia, slava de sine și prostia, dorința de control, adică păcate de moarte ale sufletului.

Dumnezeu nu ia măsuri severe pentru lipsa de respect și iubire manifestate față de partener. Dar pentru ură, orgoliu, invidie, răutate, mândrie, parvenism și lipsă de credință, măsurile sunt deosebit de severe. Consecințele acestor acte o vor urmări pe femeie neîncetat, peste tot, în tot ceea ce face.

Un alt aspect important de luat în seamă este faptul că există femei care ajung la curvie (și prea-curvie) ca urmare a acțiunilor bărbaților sociopați, demonizați, care de fapt nu urmăresc plăceri sexuale, ci trăiesc o stare de plăcere psihopată, generată de posesia și manipularea femeii. Există bărbați care prin controlul emoțional și posedarea sexuală a unui femei în realitate își hrănesc psihicul slab cu plăcerea bolnavă a orgoliului și slavei de sine.

Acești bărbați urmăresc să „le facă” exact pe femeile care sunt frumoase, educate, inteligente, orgolioase, elitiste, care pot reprezenta un „trofeu” energetic substanțial pentru orgoliul lor. Din exterior pare să fie compatibilitate și atracție reciprocă. Realitatea este că avem de a face cu încă o femeie care degenerază prin curvie (sau preacurvie), ca urmare a păcălirii ei de către bărbați demonizați. Situația este specifică în special femeilor măritate sau care au o relație stabilă emoțional cu un partener. Deci data viitoare când ești curtată de un bărbat „irezistibil”, fii foarte atentă cine va râde la urmă. Tu, care te bucuri pentru orgoliul împlinit, sau bărbatul degenerat care și-a împlinit încă o plăcere psihopată.

Fii atentă să nu cazi în capcana sexuală sau emoțională a bărbaților degenerați, care urmăresc în ascuns, conștient sau nu, să-ți distrugă viața și familia, să te distrugă biologic, psihic și sufletește.

Tot legat de capitoul curvie/preacurvie, factori majori în degenerarea femeilor sunt avorturile nespovedite și nepocăite, păcatele nespovedite, promiscuitatea relațională, relațiile sexuale îndelungate de tip coabitare fără cununie.

Aspecte istorice ale păcatului prea-curviei.

Deși în general oamenii tratează prea-curvia într-un mod foarte îngăduitor, în realitate prea-curvia este în fața lui Dumnezeu un păcat de moarte al trupului și al sufletului, pentru care dintotdeauna au existat consecințe foarte grave.

În Iudeea, înainte de venirea Mântuitorului Iisus Hristos, Legea Veche prevedea uciderea imediată a femeilor care se făceau vinovate de prea-curvie. Să nu creadă cineva că oamenii din vechime, care pedepseau prea-curvia femeii cu moartea, erau niște barbari sălbatici și primitivi, care nu știau ce fac.

Acei oameni știau foarte bine ce fac și aveau motive foarte întemeiate pentru această măsură. Întreaga societate, bărbați și femei deopotrivă, cu toții susțineau această pedeapsă extremă.

Prea-curvia era un păcat deosebit de grav, care pe atunci nu putea fi răscumpărat prin jertfe de animale, post sau iertarea unui rabin. Mântuitorul Iisus Hristos încă nu se născuse pe pământ ca să poată face iertarea păcatului prea-curviei, prin pocăința omului.

Consecința inevitabilă a prea-curviei era demonizarea femeii, degenerarea ei în ură, invidie, viclenie, răutate și dorință de răzbunare. După fapta comisă, transformarea este imediată: femeia se înrăiește, devine agresivă, invidioasă, ranchiunoasă, proastă, sabotoare, bârfitoare, agitată, nervoasă, neîncetat iritată, neîncetat nemulțumită, plină de răutate și viclenie, plină de ură la adresa propriei sale familii și comunității în care trăiește.

Vechii evrei știau că femeia care prea-curvește devine dușmanul de moarte, sabotoarea, trădătoarea și inamicul perfid al familiei, casei și poporului său. O femeie care preacurvește este pur și simplu un mortal pericol ascuns, perfid și viclean, pentru familia și poporul ei.

Ca urmare a preacurviei unei femei, toata comunitatea era bulversată de pierderi financiare, decese ale animalelor, fenomene meteo negative care distrug culturile, certuri, scandaluri, bătăi, dezbinare, clevetiri viclene, crime pasionale. Într-un final se ajungea inevitabil la despărțiri, separări, certuri pentru custodia copiilor, etc. Efectele negative apăreau în toate aspectele vieții familiale și sociale.

Un alt aspect grav al preacurviei era păcatul săvârșit prin încălcarea jurământului depus în fața lui Dumnezeu. Acest păcat urma să fie plătit prin suferințe (foamete, recolte slabe, robie, certuri, crime) de propria familie și de întreaga comunitate.

În consecință evreii din vechime, care pentru supraviețuire aveau nevoie de coeziunea totală a fiecărui individ, nu puteau lăsa un astfel de pericol ascuns să ajungă să facă rău poporului său. Din motive de securitate socială, soluția care se impunea din necesitate practică era uciderea femeii care prea-curvește.

De ce se întoarce femeia care prea-curvește împotriva propriei familii și comunități? Pentru a-și nega conștiința faptelor comise și vinovăția în fața lui Dumnezeu, femeia care desfrânează vrea să se uite pe sine devine dependentă de libido-ul narcotizant, pe care i-l poate oferi numai patima mâniei.

În consecință desfrânarea atrage după sine patima mâniei și nevoia de mânie, cu toate exprimările ei demonice (vezi în cadrul capitolului 14 paragraful 89).

Un alt aspect este retragerea Harului protector și inevitabila îndrăcire cu demoni periculoși: de ură, mânie, invidie, răutate, răzbunare, ucidere, ceartă, clevetire, etc.

DESFRÂNAREA – NEVOIA DE LIBIDO NARCOTIZANT – DEPENDENȚA DE PATIMA MÂNIEI – DECIZIA CONȘTIENȚĂ DE A LĂSA PATIMA/DUHUL MÂNIEI SĂ LUCREZE ÎN TINE.

PREA-CURVIA = DUMNEZEU RETRAGE HARUL PROTECTOR = OMUL SE ÎNDRĂCEȘTE CU DEMONI PERICULOȘI = FĂRĂ POCĂINȚĂ ȘI FĂRĂ IERTAREA LUI DUMNEZEU, FEMEIA CARE PREA-CURVEȘTE SE DEMONIZEAZĂ = FEMEIA DEVINE ȘI RĂMÂNE ÎN ASCUNS UN DEOSEBIT PERICOL SOCIAL (ȘI FAMILIAL, PROFESIONAL, ETC.)

Așa se face că în scurt timp după prea-curvie, casa și mediul social al femeii devin un câmp de bătălie. Liniștea casei și pacea sunt pierdute.

În casa desfrânatei „normalitatea“ este criza, scandalul, căutarea de ceartă, certurile violente, discuțiile în contradictoriu, calomniile, înjururile, vicleniile (victimizarea, acuzele – ca o șmecherie în plus desfrânata își acuză soțul că el o înșeală pe ea), starea de neîncetată nemulțumire și iritare, criticismul cronic, agresivitatea psihică, agresivitatea fizică, etc.

EFECTELE IMEDIATE ȘI ÎN TIMP ALE PREA-CURVIEI UNEI FEMEII CARE NU SE POCĂIEȘTE =

- RĂUTATE CRONICĂ, INVIDIE CRONICĂ, URĂ CRONICĂ, PROSTIRE, TÂMPIRE, DEGRAGARE FIZICĂ;
- CĂUTAREA DISCUȚIILOR ÎN CONTRADICTORIU, CĂUTAREA CU VICLENIE A CERTURILOR, CĂUTAREA CU VICLENIE A SCANDALURILOR PUBLICE, CLEVETIRE CU VICLENIE, AGRESIVITATE EMOȚIONALĂ ȘI VERBALĂ (JIGNIRI, CALOMNII, DISPREȚUIRE);
- CĂDEREA ÎN PATIMA MÂNIEI, AGRESIVITATE FIZICĂ (HĂRȚUIRI, BĂTĂI), CĂDEREA ÎN PATIMA DESFRÂNĂRII, CĂDEREA ÎN PATIMA BEȚIEI;
- VICLENIREA UNOR CRIME PASIONALE SAU DIN ONOARE;
- SABOTAREA ȘI TRĂDAREA CU VICLENIE A PROPRIEI FAMILII ȘI A COMUNITĂȚII (nimeni nu scapă: părinți, frați, surori, nepoți, cumnați, socri, soț, proprii copii, orice rude, orice vecini), SABOTAREA ȘI TRĂDAREA CU VICLENIE A COLEGILOR DE MUNCĂ (în special a colegilor-femei);
- URA NESTINSĂ PENTRU PROPRIA FAMILIE (în special pentru propria mamă, surori, verișoare, cumnate, proprii copii-fete), URA NESTINSĂ PENTRU COMUNITATE (în special ura pentru binele altor femei);
- ÎNSCENAREA ȘI VICLENIREA PERMANENTĂ A ROLULUI DE „VICTIMĂ“ NEVINOVAȚĂ, RECLAMAȚII ȘI DECLARAȚII FALSE ÎN JUSTIȚIE;
- PERMANENTĂ NEMULȚUMIRE CRONICĂ (nimeni și nimic nu este bun niciodată), PERMANENTĂ IRITABILITATE CRONICĂ, PERMANENT CRITICISM CRONIC (sindromul „totul pute“);
- FEMEIA CARE PREA-CURVEȘTE AJUNGE SĂ PRACTICE VRĂJITORIA SAU PLĂTEȘTE SERVICII DE VRĂJITORIE;
- FEMEIA CARE PREA-CURVEȘTE COLABOREAZĂ DIRECT (MENTAL) CU DEMONII, ÎNDEPLININD SCOPURILE LOR, EA PRACTIC DEVINE UN AGENT ASCUNS ÎN SLUJBA DEMONILOR;
- LĂCOMIE CRONICĂ PENTRU BANI, MĂRIRE DE SINE, MÂNDRIE, EXIGENȚE MORALE PENTRU CEILALȚI;
- PROBLEME DE PRODUCȚIE, FINANCIARE, COMERCIALE ȘI DE IMAGINE, ACOLO UNDE MUNCĂȘTE FEMEIA CARE PREA-CURVEȘTE: FIRMĂ, FABRICĂ, ORGANIZAȚIE, INSTITUȚIE, PARTID, ETC;
- FALIMENTUL ȘI ÎNCHIDEREA ACTIVITĂȚII (DE PRODUCȚIE, COMERCIALE, ETC.) UNDE

MUNCEȘTE FEMEIA CARE PEA-CURVEȘTE;

De exemplu, unul dintre motivele închiderii și „evaporării” rapide a fabricilor de producție comuniste a fost gradul ridicat de curvie și prea-curvie care se realiza în acele fabrici, mai ales în timpul turelor de muncă de noapte. Fabricile unde nu se practica curvia și prea-curvia au mai funcționat mulți ani după revoluția din 1989, unele funcționând și în prezent.

- **MÂNCAREA FEMEII DESFRÂNATE ESTE FĂRĂ GUST ȘI FACE RĂU CELOR CARE O MĂNÂNCĂ;**
 - **ÎN FÂNTÂNA FEMEII DESFRÂNATE ȘI ÎN FÂNTÂNILE OAMENILOR DIN APROPIERE APA DEVINE SĂLCIE SAU ARE UN GUST RĂU;**
 - **FÂNTÂNA FEMEII DESFRÂNATE SEACĂ, NU MAI ȚINE APA (apa se scurge încontinuu în pământ, chiar dacă fântâna este alimentată cu apă din altă parte);**
 - **FENOMENE METEO NEGATIVE CARE AFECTEAZĂ ÎNTREAGA COMUNITATE: GRINDINĂ, FRIG, POTOP DE PLOAIE, INCENDII, INUNDAȚII, SECETĂ, VIJELIE;**
 - **INVAZIE DE ANIMALE DĂUNĂTOARE, INVAZIE DE INSECTE DĂUNĂTOARE;**
 - **RECOLTE SLABE, FOAMETE;**
 - **SECETĂ – VERI SECETOASE, IERNI GRELE SECETOASE;**
 - **DIVERSE ACCIDENTE RUTIERE, ÎN CARE SUNT IMPLICATE MAȘINI, BICICLETE, CĂRUȚE, PIETONI;**
 - **ÎMBOLNĂVIREA COPIILOR ȘI/SAU A ANIMALELOR;**
 - **DIVERSE ACCIDENTE CASNICE;**
 - **MEMBRI AI FAMILIEI CARE AJUNG SĂ SE BATĂ SAU OMOARE ÎNTRE EI, VECINI CARE AJUNG SĂ SE CERTE ȘI BATĂ ÎNTRE EI;**
- ETC.**

Dar în acele timpuri nu numai evreii erau aspru pedepsiți pentru păcatul prea-curviei. În timpul fugii din Egipt a evreilor, se știe că Dumnezeu a dat poruncă să moară doar „primul născut” de parte bărbătească al fiecărei familii egiptene. Dar în unele familii au murit nu doar 1 copil, ci chiar 2 sau 3 copii, practic nicio familie nu a fost scutită de durerea unui deces:

„30. Și s-a sculat noaptea Faraon însuși, toate slugile lui și toți Egiptenii, și s-a făcut bocet mare în toată țara Egiptului, căci nu era casă unde să nu fie mort.”
(în *Leșirea – a doua carte a lui Moise*, cap.12, versetul 30)

Care să fie explicația pentru acești copii morți? Nu s-a respectat porunca lui Dumnezeu? În niciun caz, îngerii morții au respectat complet și perfect porunca dată de Dumnezeu.

Răspunsul este că porunca lui Dumnezeu se referea la „primul născut” al unui bărbat, nu la „primul născut” al unei femei. Femeile măritate care și-au pierdut astfel 2 sau 3 copii aveau de fapt făcuți acei copii cu bărbați diferiți, prin prea-curvie, iar pentru acei bărbați acești copii care au murit erau primii lor născuți.

Astfel că această poruncă a fost dată de Dumnezeu nu doar pentru a elibera din robie poporul evreu, ci și pentru a pedepsi foarte aspru femeile care au practicat prea-curvia și au avut copii cu alți bărbați decât soții lor legitimi.

Desigur din acele vremuri nimic nu este schimbat, Dumnezeu este același și legile

(poruncile) Sale sunt aceleași. Mântuitorul Iisus Hristos nu a anulat acele porunci, ci doar le-a „împlinit“.

Și în ziua de astăzi, dacă părinții unui copil făcut din prea-curvie nu se pocăiesc și nu răscumpără păcatul lor prin „fapte ale pocăinței“ (rugăciune de iertare la Dumnezeu, spovedanie, pocăință, post, milostenie, Liturghii), păcatul va trece asupra copilului.

Fără pocăința părinților lui biologici, un astfel de copil născut din prea-curvie este foarte expus riscului malformațiilor congenitale, retradului psihic, retardului intelectual, accidentelor casnice, suferințelor sufletești, exploatării în muncă, nedreptăților de tot felul, îmbolnăvirilor sau morții premature.

Se știe cum Ștefan cel Mare, făcând prea-curvie cu soția unui boier (cu boieroica Rărășoica), a trebuit să răscumpere în fața lui Dumnezeu păcatul făcut și astfel copilul născut (Petru Rareș) nu a mai trebuit să plătească păcatul părinților.

Dar se pare că nu suntem departe de acele vremuri de prea-curvie generalizată a vechilor egipteni.

Testele ADN actuale arată că în țările occidentale, variabil per țară, aproape 20% dintre copii nu aparțin biologichii soțului femeii.

Sunt date seci care arată gradul uriaș de prea-curvie care se practică în societățile „moderne“ occidentale. Combinate cu milioanele de ucideri prin avort, toate aceste cifre înfricoșătoare ne arată previzibil și matematic că pedeapsa lui Dumnezeu este gata pregătită deasupra popoarelor „moderne“ occidentale (și deasupra popoarelor care fac intensiv eforturi să devină „moderne“ prin avort și prea-curvie de masă).

6.2. Consecințe ale degenerării/demonizării femeii prin curvie și prea-curvie.

6.2.1. Afectarea climatului familial-relațional, prin preacurvia femeilor căsătorite.

Un caz foarte des întâlnit în zilele noastre este încărcarea sufletului femeilor cu ură, datorită desfrânării prin preacurvie, a relațiilor sexuale în afara căsătoriei binecuvântate de Dumnezeu.

Preacurvia este desfrânarea oamenilor căsătoriți, care au făcut în biserică în fața lui Dumnezeu un jurământ de credință. În cazul preacurviei nu avea de a face doar de o desconsiderare a partenerului de viață, ci o nepăsare și desconsiderare a relației omului preacurvar cu Dumnezeu.

Prin desconsiderarea legământului făcut în fața lui Dumnezeu, preacurvia este în sine un act grav de respingere a lui Dumnezeu și o alegere a răului. Ca urmare a preacurviei îmbolnăvirea omului de invidie și alte patimi de moarte (lăcomie, mânie) este aproape obligatorie.

Preacurvia este o formă de exprimare a mândriei, prin care omul se declară pe sine nepăsător, autonom și autosuficient față de Dumnezeu. Respingerea și desconsiderarea lui Dumnezeu este implicit și o respingere a harului și protecției sale în fața duhurilor răutății.

Aceasta este însă curată nebunie, deoarece fără protecția lui Dumnezeu oamenii autonomi, lăsați singuri în fața demonilor, ajung rapid sclavii și slugile acestora. Când alege să-L desconsidere/respingă pe Dumnezeu, omul acesta este lăsat singur în fața atacurilor demonilor.

În ceea ce privește păcatul de moarte al prea-curviei, societatea modernă este foarte

tolerantă și îngăduitoare. Este chiar la modă pentru femeile moderne, care „știi ce vor de la viață“, să-și trăiască o viață dublă: public alături de un soț pentru bani, copii, respect social, mândrie, etc. și în ascuns câteva ore pe săptămână alături de un amant pentru dragoste, iubire, înțelegere și satisfacție sexuală.

Prea-curvia afectează negativ în special femeile, pentru ele există consecințe grave fizice, psihice și sufletești. Nicio femeie nu ar mai prea-curvi dacă ar ști adevărul cu privire la consecințele acestui libertinaj. **Planificatorii degenerării în masă a popoarelor cunosc foarte bine faptul că prin prea-curvie femeile degenerază și devin trădătoare ale propriilor familii, firme, națiuni.**

Toate eforturile presei feministe, libere și progresiste sunt îndreptate spre „emanciparea“ femeii de sub „dictatura“ fidelității conjugale. Femeile „moderne“ sunt învățate că este normal să avem un amant (sau mai mulți), cu care să-ți înșeli periodic soțul. Consecințele pentru acest act sunt însă foarte serioase.

Ura acestor femei care preacurvesc este uriașă, gratuită și neasociată unui „obiect“ cauzator. Consecința acestei uri arzătoare poate fi o invidie sociopată/psihopată cu caracter infracțional grav.

PREACURVIE – URĂ – INVIDE CRONICĂ.

În Legea Nouă, pentru că Mântuitorul Iisus Hristos poate să ierte păcatul comis, pedeapsa imediată pentru preacurvie este „moartea sufletului“. Asta nu înseamnă că nu mai are loc moartea trupului, ca în Legea Veche.

Prin decizia Mântuitorului și/sau a Maicii Domnului, sentința de moarte imediată a trupului femeii desfrânată este doar vremelnic amânată. Se acordă astfel femeii desfrânată șansa de a-și plăti sufletește păcatul comis și de a-și salva trupul de la o moarte timpurie.

Precum în urmă cu mii de ani, femeia care preacurvește este și acum același pericol de moarte, perfid și viclean pentru casa, firma și poporul ei. Și acum aceste femei se sălbătesc rapid în ură, prostie, agresivitate, răutate, invidie.

Își sabotează firmele/organizațiile în care muncesc, propria familie, colegii de muncă, activitatea profesională desfășurată. Și acum aceste femei se întorc împotriva propriei familii și-și transformă casa într-un câmp de bătălie cu soțul și proprii copii.

Dar prin jertfa Mântuitorului, pentru aceste femei apare o șansă de iertare, se consideră că o astfel de femeie prin pocăință poate reveni înapoi la normalitate.

Uciderea fizică nu mai este o necesitate obligatorie. Există însă o plată imediată pentru acest păcat.

Pentru femeile care preacurvesc urmarea este „moartea sufletului“ și căderea în păcate de moarte ale sufletului, precum: uitarea de Dumnezeu, lipsa de credință, ucidere fizică sau prin vorbe, nepăsare, mânie, prostie, invidie sau trândăvie.

Un caz aparte al preacurviei apare în cazul femeilor care practică și sodomizarea propriului trup.

Există evaluări independente făcute de consilieri și terapeuți, care din practica făcută pe sute de cazuri au observat că ura adusă în suflet femeilor prin sodomizare este cu mult mai mare și periculoasă decât ura creată prin relațiile sexuale normale. Concret, prin relații sexuale de sodomie femeile se îndrăcesc cu demoni de ură (demonii de ură

pătrund în trupul femeii).

Se pare că prin sodomizare femeile se încarcă cu o ură mentală puternică (se îndrăcesc cu demoni de ură), care are un efect de disociere psihică a personalității (apare sindromul personalităților multiple) și degenerarea neurologică a creierului.

6.2.2. Pentru ca să o iubești pe mama.

Un comportament des întâlnit este strategia părintelui vinovat de a cumpăra dragostea copiilor prin cadouri, dar și printr-o atitudine de excesivă toleranță. Însă cu toate darurile și cadourile primite de la părintele vinovat, în sufletul lor copiii desconsideră total pe părintele vinovat de preacurvie.

Acesta pierde complet, pentru totdeauna dragostea, respectul și prețuirea copiilor. Realitatea este că copiii niciodată nu pot fi cumpărați, la schimb cu iertarea pentru distrugerea familiei. Chiar dacă sunt copii, ei știu foarte bine că dragostea, liniștea, pacea, înțelegerea în casă sunt întotdeauna preferabile jucăriilor primite la pachet cu scandalurile și jignirile adulților.

Inclusiv apare atitudinea copiilor de a pedepsi exemplar pe părintele care i-a distrus familia. Față de părintele prea-curvar, copiii sunt instictiv răi, agresivi, răzbnători, iritați, neascultători, ofensatori, jignitori, încăpățânați, puși mereu pe hartă și ceartă. Ei resping de la acesta orice sugestie, sfat, informație, îndemn sau ordin. Pe termen lung pierderea dragostei și suportului copiilor se adaugă la toate celelalte plăți pe care le are de efectuat omul desfrânat.

O situație aparte este efortul femeilor desfrânate de a cumpăra dragostea copiilor care vor rămâne fără tată.

În practica juridică este deja identificat ca negativ un tipar comportamental clasic repetitiv, de tipul „pentru ca să o iubești pe mama“, care se referă la comportamentele tolerante și extra-educăționale ale unei mame, care în perspectiva separării de soțul ei, dorește să cumpere atenția și dragostea unui copil. Sau sunt comportamentele extra-tolerante ale unei femei divorțate, care are pe rol un proces juridic pentru acordarea custodiei copiilor.

Într-o astfel de situație femeia de bunăvoie devine servitoarea copilului: îi face toate poftele, îi acceptă toate capriciile, îi tolerează orice comportament antisocial agresiv, îi apără agresiv de toate consecințele comportamentelor agresive, etc. Sunt comportamente care nu au nicio legătură cu educația copilului, care pe termen scurt se transformă într-un dictator mofturos, agresiv, care peste tot unde merge lasă în urma lui o „urmă“ de agresiuni, jigniri, nepolitețuri, gesturi nemanierate, toate acoperite de mama tolerantă.

Însă aceste femei desconsideră faptul că, comportamentele lor din categoria „ca să o iubești pe mama“ transformă copilul într-un răsfățat, agresiv și potențial infarctor. Din punct de vedere social și juridic aceste comportamente nu sunt acceptate. În anul 2016 în Anglia o femeie a pierdut în instanță custodia copiilor în fața tatălui deoarece practica în mod premeditat strategia „ca să o iubești pe mama“. În loc să le ofere copiilor o educație care presupune cultură, moralitate, disciplină și înfrânare, femeia se transformase într-o sclavă care le îndeplinea copiilor orice dorință.

În acest mod ea credea că va cumpăra dragostea copiilor și aceștia o vor alege pe ea și nu pe tatăl lor. Într-un proces larg prezentat în presă, instanța a considerat că

strategia ei de a cumpăra cu bani dragostea copiilor nu are nicio legătură cu un comportament parental responsabil.

6.2.3. Afectarea relației cu Dumnezeu.

Omul care desfrânează pierde Harul și protecția lui Dumnezeu în fața duhurilor răutății. Urmarea este apariția celei mai înfricoșate patimi: uitarea de Dumnezeu. Omul uită de mântuirea sufletului, pocăință, post, rugăciune, spovedanie, împărtășanie, credință, biserică. Omului desfrânat îi pute tot ceea ce este legat de biserică și credință.

Finalul este înfricoșat: omul desfrânat își pierde sufletul și mântuirea. Mântuirea sufletului presupune despățimirea lui de patimi și dependențe demonice.

În general toți oamenii care lasă o patimă (citește demon) să lucreze în ei stau sub riscul de a nu-și mântui sufletul. Nepăsarea și decizia omului de a lăsa patima desfrânării să-i controleze trupul și mintea echivalează cu decizia omului de a-și trăi viața alături de duhurile răutății.

Decizia omului este respectată de divinitate în veșnicie, astfel că decizia lui din lumea aceasta va fi păstrată și în lumea de dincolo. Dacă și-a ales tovarășia cu duhurile răutății aici pe pământ, aceeași tovarășie o va avea și în lumea de „dincolo”, în veșnicie.

NEPĂSARE + LAȘI PATIMA/DUHUL DESFRÂNĂRII SĂ LUCREZE ÎN MINTEA ȘI TRUPUL TĂU = DECIZIA ÎN VEȘNICIE DE A TE ALĂTURA DUHURILOR RĂUȚĂȚII.

Pierderea protecției lui Dumnezeu înseamnă o casă în care bate vântul și nimic nu sporește. În casa desfrânatului domnesc sărăcia, bolile, lipsurile, foamea, necazurile, somajul, risipirea banilor, investițiile păguboase, accidentele și lovirile, vătămrile, etc.

6.2.4. Oboseala cronică a trupului, „drenajul energetic”, bolile și moartea prematură.

Patima desfrânării are consecințe grave și asupra trupului, care este nevoit să îndeplinească poftele care pornesc din gândurile omului. Desfrânarea este caracterizată printr-o lipsă generală de vitalitate, lipsa apetitului pentru micile bucurii ale vieții, privirea sălbătică, mișcarea necontrolată a mâinilor și mușchilor feței, boli cronice.

Oamenii care prea-curvesc suferă adeseori de insomnii, au somnul agitat și exprimă sunete care arată o profundă durere psihică. Visele lor sunt dureroase și exprimă eforturile inconștientului de a se disocia de sentimentele de rușine și vinovăție asociate cu faptele comise.

Organismul femeii nu este proiectat de Dumnezeu să susțină energetic simultan mai mulți bărbați. Biocâmpul femeii este programat să dea energie unui singur bărbat, cu care ea a făcut sex și care posibil va fi tatăl viitorului copil.

Susținerea a mai mulți foști parteneri se face prin consumul accelerat de energie, până la nivelul în care femeia nu se mai poate apăra pe sine în fața agresiunilor energetice ale entităților de boală.

Așa apar la femei bolile grave, cancerul mamar sau ovarian, accidentele de tot felul. În plus, femeia se deschide energetic formelor de viață anorganice parazite, care vor

începe și ele să–i consume din energie. Cel mai grav este când femeia susține energetic simultan 2 sau mai mulți parteneri. Consecințele negative sunt pe toate planurile. La capitolul folosirii energiei sufletești, trebuie luate în seamă degenerarea fizică accelerată și moartea prematură a femeii, datorită pierderii de energie sufletească. Nu toate femeile susțin în mod egal cu energie bărbații cu care au relații sexuale. Variațiile de susținere a unui bărbat cu care tocmai a făcut sex sunt date de vârsta femeii, de starea ei psihică, dacă a născut și crește copii fete, vârsta copiilor, numărul de parteneri avuți de la începutul vieții sexuale.

Un alt aspect este cât de mare poate fi pierderea de energie suplimentară pentru o femeie care are relații extraconjugale ocazionale. Dacă femeia este măritată, aici intervine și plata lui Dumnezeu pentru acest act de desconsiderare a tainei Sfintei căsătorii.

Apare o plată suplimentară, prin retragerea Harului Divin și deschiderea sufletului femeii către patimi grele, precum orgoliu, prostie, invidie sociopată/psihopată, trufie, slavă de sine sau lăcomie. Efortul energetic suplimentar va fi mult mai mare în cazul unei femei măritate, comparativ cu o femeie care trăiește cu bărbatul său într–o relație de coabitare sau promiscuitate.

De asemenea, plătesc preacurvia prin suferințe mai mari femeile educate și cu nivel de cunoaștere spirituală peste medie, comparativ cu femeile fără educație și care nu cunosc subtilitățile aspectelor spirituale.

Se știe și se observă că Dumnezeu a făcut o „diviziune” a muncii. **El a dat femeii, în special, un surplus de energie biofizică și sufletească, orgoliul și ambiția. Bărbatului i s–a dat un aparat intelectual orientat spre acțiune socială, militară și politică, inițiativă, organizare etc.**

Dar este un aspect interesant aici. Din punct de vedere energetic, bărbatului i s–a dat energie ca să–și poată asigura supraviețuirea biologică, dar insuficientă pentru a–și folosi optim aparatul intelectual. Dumnezeu l–a privat pe bărbat de energia necesară intelectului său creator și organizator, dar i–a dat inițiativa, spiritul de schimbare, ideile pentru a folosi eficient și productiv energia femeii în inițiative economice și muncă grea.

Putem deci observa că Dumnezeu a creat femeia și bărbatul, în așa fel, încât să trebuiască să conviețuiască împreună. Pentru ambițiile ei și realizarea nivelului de securitate și confort dorite, femeia are nevoie de intelectul bărbatului. Pentru visele lui mărețe, bărbatul are nevoie de energia femeii.

Energia dată de Dumnezeu femeii este în plus față de cât are nevoie femeia să supraviețuiască biologic. Și ca orice surplus, acesta trebuie folosit, consumat. Energia biofizică pe care o are femeia trebuie consumată, pusă în circulație, lăsată să fie folosită. O femeie care ține energia biofizică în ea și nu o consumă își dereglează sistemul endocrin și există posibilitatea de a dezvolta și boli psihice.

Din nou femeia este aici actorul principal. Dumnezeu a dat femeii energia, ambiția, visurile, atenția superioară, dar nu și capacitatea intelectuală de a folosi eficient complet și optim această energie, care i–a fost dată bărbatului. Femeia are deci nevoie de un bărbat capabil pentru a–și împlini orgoliul, visurile și pentru a folosi energia pe care o are.

Ne punem deci întrebarea: cum are loc transferul de energie din biocâmpul femeii la

bărbat, pentru ca acesta să aibă „gaz“ pentru aparatul său intelectual și pentru munca fizică grea? Răspunsul valabil de la facerea omului este simplu: prin sex.

La specia umană, activitatea sexuală este cea care permite bărbatului să ia din biocâmpul femeii energia necesară pentru a-și pune în mișcare organismul fizic și aparatul intelectual. Este evident de asemenea că, pentru femeie, o relație sexuală este practic o investiție, în cel mai autentic sens al cuvântului.

Femeia trebuie să fie atentă să nu-și risipească prețioasa energie pentru a „finanța“ orice bărbat ieșit în cale, ci, instinctiv, să caute să o dea bărbatului care trăiește alături de ea sau cu care are planuri de viitor.

Astfel, bărbatul dorit de femeie va fi capabil să depună muncă fizică și intelectuală, să muncească pentru binele familiei și casei lui. Cum spuneam mai înainte, pentru femeie consumul energiei suplimentare este obligatoriu. Energia feminină care stă pe loc și nu circulă deloc spre bărbat devine negativă, produce la femeie dereglări endocrine și ale funcțiilor biologice și generează boli psihice.

Pentru orice femeie activă, existența relațiilor sexuale regulate cu același partener este o necesitate. Nu este bună nici lipsa totală a relațiilor cu un bărbat, dar nici susținerea simultană a doi sau mai mulți bărbați.

De aceea, după un act sexual, indiferent de existența orgasmului, femeia dă bărbatului din surplusul său energetic. Toată această poveste este binecunoscută de orice om din popor, nu este nevoie de știință pentru acest lucru. Mai puțin cunoscute sunt consecințele pentru cazul în care femeia începe să „finanțeze“ mai mulți bărbați, fie că este sau nu căsătorită.

Întrebarea este dacă acest comportament poate fi cuantificat din punct de vedere energetic. Care este plata energetică pentru femeia care are relații sexuale cu mai mulți bărbați? Ce se întâmplă când o femeie „modernă“ are relații extraconjugale, ocazionale sau permanente?

Este neștiut însă faptul că **există o astfel de cuantificare energetică și o evaluare a consecințelor actelor sexuale de tipul preacurviei și/sau promiscuității sexuale.**

Un răspuns la aceste întrebări îl oferă Taisha Abelar, una dintre elevele lui Carlos Castaneda și care a învățat de la acesta din tainele bioenergiei organismului uman.

În cartea sa publicată în anul 1992 cu titlul „*Trecerea vrăjitorilor. Călătoria unei femei*”¹³, Taisha Abelar dezvăluie câteva informații care ne pot ajuta să cuantificăm câtă energie pierde o femeie în urma unei relații sexuale.

Un prim aspect arătat de Taisha Abelar este că după un act sexual, în câmpul femeii vor rămâne active anumite „canale/corzi energetice“, de legătură cu bărbatul, prin care va da acestuia energie timp de 7 ani de zile.

Acest „drenaj energetic“ (cum îi spune T. Abelar) va avea loc, chiar dacă femeia nu a avut nicio intenție să rămână însărcinată și să aibă un copil cu acel bărbat. Acest canal energetic spre bărbat va exista timp de 7 ani după actul sexual; în mod normal, după cei 7 ani, acest canal energetic dispare de la sine.

Trebuie notat faptul că acest aspect din afirmațiile lui Taisha Abelar din 1992 cu privire la bioenergia organismului feminin a fost deja confirmat științific în anul 2012, datorită unei cercetări interdisciplinare⁴ făcută din cercetători din SUA. În acest studiu au fost implicați cercetători de la Universitatea din Washington (Centru de studiu al Alzheimer), Universitatea Harvard (Centrul de cercetare neurologică al creierului) și

Centrul de cercetare al cancerului Fred Hutchinson.

Aceștia au descoperit și dovedit că în organismul unei femei (în creier) se poate găsi stocată informație ADN de tip masculin, provenind de la bărbații cu care această femeie a avut relații sexuale.

Este normal ca acest ADN masculin care se află în corpul unei femei să se reconecteze energetic la „sursa” sa, adică la ADN-ul original care se găsește în corpul bărbatului. Se pare că această conexiune ADN se realizează folosind bioenergia femeii, care practic în acest mod ajunge să transfere unui bărbat din propria sa bioenergie.

Un al doilea aspect observat de „vizionarii” tolteci este faptul că organismul femeii este proiectat să susțină energetic în viață un singur bărbat, deci să aibă relații sexuale cu un singur bărbat. Relații sexuale cu mai mulți bărbați înseamnă pentru organismul femeii „drenaje energetice” suplimentare, care îi vor consuma resursele energetice.

Al treilea aspect și cel mai important este că un canal energetic care se apropie de „vârsta” de 7 ani și este pe cale să dispară de la sine va fi complet reactivat pentru încă 7 ani dacă femeia are din nou relații sexuale, indiferent cine este partenerul din prezent.

Adică ori de câte ori face sex, o femeie reactivează de fapt pentru încă 7 ani toate legăturile energetice care se apropiau de vârsta de 7 ani și urmau să dispară. Și din nou, toți foștii iubiți, de la primul până la ultimul, vor primi de la femeie energie biofizică pentru încă 7 ani.

Practic, **singura șansă pentru ca o femeie să scape de aceste „drenaje energetice” și să nu mai dea energie foștilor iubiți este să păstreze o perioadă de abținere totală de minimum 7 ani de zile.** Altfel, printr-o viață sexuală normală, canalele energetice către foștii iubiți se vor menține active toată viața.

Deci o femeie care a avut relații sexuale cu un bărbat la 18 ani, dacă nu are perioade de abținere de 7 ani, va face „plăți” de bioenergie către acesta neîncetat, până spre 60–70 ani, când nu va mai avea deloc relațiile sexuale.

În afara unor excepții medicale sau religioase, practic, aproape toate femeile active sexual îi susțin cu bioenergie pe toți foștii iubiți, indiferent de implicarea emoțională sau intențiile femeii cu acei iubiți.

ORICE ACT SEXUAL AL UNEI FEMEII, CU ORICARE BĂRBAT = BĂRBATUL VA PRIMI DE LA FEMEIE ENERGIE BIOFIZICĂ PERMANENT, PE TOT PARCURSUL VIETII SEXUALE ACTIVE A FEMEII = DUCE PENTRU FEMEIE LA INFERTILITATE, BOLI GRAVE, ACCIDENTE NEPREVĂZUTE, NECAZURI ȘI PROBLEME, MOARTE PREMATURĂ.

O FEMEIE POATE OPRI „DRENAJUL ENERGETIC” CĂTRE TOȚI BĂRBAȚII CU CARE A AVUT RELAȚII SEXUALE, DACĂ ARE O PERIOADĂ DE ABSTINENȚĂ SEXUALĂ TOTALĂ DE MINIM 7 ANI DE ZILE = DUCE PENTRU FEMEIE LA FERTILITATE, REDUCEREA RISCULUI DE BOLI GRAVE, REDUCEREA RISCULUI DE ACCIDENTE NEPREVĂZUTE, REFACE VITALITATEA ORGANISMULUI, CREȘTEREA DURATEI DE VIAȚĂ.

Copiii care se nasc băieți cresc din energia sufletească a tatălui, iar copiii care se nasc fete cresc din energia sufletească a mamei. Această legătură energetică și transferul de energie timp de 7 ani își are rostul său, în natură nimic nu este inutil și gratuit.

Câmpurile noastre biofizice nu cunosc noțiunea de sex pentru plăcere sau din interes, ci percep o relație sexuală strict prin prisma unei motivații biologice: preocuparea de a avea urmași. Biocâmpul femeii este programat să considere sexul o activitate strict reproductivă, în urma căreia vor rezulta urmași.

În existența milenară a unei familii, timp de mii de ani, supraviețuirea femeilor și a copiilor a depins de bărbați. Bărbatul oferea protecție, participa la luptele de apărare a teritoriului, confecționa armele de luptă, cultiva pământul, domesticea animalele sălbatice și mergea la vânătoare. Rolul femeii era primordial casnic și de creștere a copiilor.

Așa se face că natura umană, grijulie cu perpetuarea speciei, consideră că bărbatul trebuie „finanțat” cu extra-energie timp de încă 7 ani de la nașterea copilului, până acesta este capabil să supraviețuiască de unul singur. Este deci clar că specia umană mai este încă tributară aspectelor „animalice” mai mult decât am crezut, modernitatea nu a impresionat deloc inteligența naturii.

Pentru fiecare act sexual femeia va „plăti” acelui bărbat energie în cicluri de câte 7 ani, neîncetat, chiar dacă apoi acest bărbat va dispărea din viața femeii. Indiferent de timpul scurs de la relația sexuală, distanță sau situație, „plata” energetică va fi făcută. Toată această descriere bioenergetică este o realitate ușor verificabilă din mai multe puncte de vedere.

6.2.4.a. Mai întâi în mediul rural, acolo unde viața cotidiană este solicitantă și consumul energiei fizice și biofizice este mare.

Peste tot în lume în mediul rural, cuplurile cu mulți copii (peste 10 copii), au în medie o durată de viață mai redusă comparativ cu alți vecini, care trăiesc în exact același mediu, dar care au mai puțini copii.

Oamenii cu mulți copii sunt mai expuși deceselor subite datorită îmbolnăvirilor de sezon, bolilor cronice și epidemiilor de boli infecțioase. În special în trecut, în urmă cu 50–100 ani, erau frecvente tragediile în care ambii părinți au murit, lăsând orfani o mulțime de copii.

Deci până la 7 ani copiii cresc consumând masiv din energia vitală a părintelui de același sex. Un număr mare de copii făcuți la intervale mici de timp expun părinții la epuizare fizică și la moartea prematură. Cei mai expuși sunt bărbații, care sunt mai limitați în a susține energetic mulți copii băieți născuți consecutiv.

6.2.4.b. De asemenea, realitatea biofizică descrisă de Taisha Abelar își găsește confirmarea în practicile sexuale desfășurate de-a lungul secolelor. Încă din vechime, cu mii de ani în urmă, regii, prinții și demnitarii de oriunde în lume au susținut financiar sute de amante și concubine.

De exemplu Darius al III-lea, regele perșilor, cel învins de Alexandru cel Mare, avea în haremul său peste 800 concubine, dintre cele mai frumoase femei din imperiu. În Evul Mediu regii și aristocrații aveau nenumărate amante și concubine, mai mult sau mai puțin oficiale. În ziua de astăzi aproape toți managerii, directorii și demnitarii au una sau mai multe amante.

Realitatea ne arată că indiferent de etica socială, de legile scrise și legile nescrise care au guvernat existența oamenilor, dintotdeauna bărbații cu putere și bani au finanțat și plătit serviciile sexuale ale femeilor tinere, frumoase, energice și doritoare de o viață confortabilă.

Această situație poate fi comentată, evaluată și judecată din multe puncte de vedere. Însă aspectul practic a fost și este esențial. Pe lângă plăcere și eliberare de stress, toate amantele și concubinele au furnizat bărbaților care le întrețineau și altceva: energie biofizică. Această energie biofizică susține apoi bărbatul din toate punctele de vedere. Am putea chiar spune că pentru un bărbat cu funcție de răspundere în societate, de a cărui decizii depind mii și/sau sute de mii de oameni, practica milenară a întreținerii de concubine este aproape o necesitate.

Bărbații care au întreținut concubine/amante au fost și sunt mai inteligenți, rapizi, capabili, tonici, pozitivi, au curaj și inițiativă, au siguranță și stăpânire de sine, au vitalitate și o sănătate mai bună, iau decizii mai bune și mai corecte, par mai tineri și mai proaspeți, se bucură mai mult de viață, etc.

Vrem sau nu vrem, ne place sau nu, este imoral și scandalos, dar cei mai buni manageri, conducători de organizații și lideri politici sunt aceia care au relații sexuale cu femei tinere, frumoase, inteligente, educate, puternice, pline de energie, hotărâte, cu o puternică voință.

6.2.4.c. Aceeași realitate descrisă de Taisha Abelar o știu și planificatorii care lucrează în serviciile secrete.

Sunt seduse, impresionate cu bani și vizate cele mai frumoase, inteligente, tonice, energice și puternice femei. În urma relațiilor sexuale, toate aceste femei practic vor furniza pe viață energie biofizică agentului secret, indiferent de locația pe glob unde acesta va trăi ulterior.

O prețioasă energie biofizică nu va mai fi folosită în interior, ci va fi „exportată” sau folosită chiar în contra propriului popor. Prețioasa energie biofizică nu se va mai duce doar la soțul, iubitul sau managerul autohton, ci și la agentul străin. Cu cât mai deosebite sunt femeile autohtone păcălite, cu atât mai eficient și capabil va fi agentul străin.

Practica aceasta este cunoscută și folosită de toate serviciile secrete. Strategia unui agent secret în alegerea „prietenelor” pe teren nu este întâmplătoare, ci este expresia unui plan premeditat bine gândit și justificat. Timpul și banii unui agent nu sunt pentru orice femeie.

Profilul seducătorului James Bond care are la activ sute de „cuceriri” nu este numai o ficțiune de film, ci chiar o realitate. Tocmai datorită acestor „cuceriri” feminine James Bond poate fi cu adevărat un super-agent, fiind mereu cu un pas înaintea adversarilor săi: neîncetat atent, vigilent, anticipativ la pericole, atent la detalii, odihnit, inteligent, viguros fizic, șarmant, cu un tonus psihic excelent.

În România dar și peste tot în lume, în cel mai mare secret, strategia altora funcționează de minune. În ultimii 30 ani mii de femei, dintre cele mai tonice, capabile, inteligente și puternice au fost și sunt în continuare seduse de bărbați șarmanți și generoși, în realitate ei fiind agenți secreți și spioni.

Consecința este că toate aceste femei vor finanța cu prețioasă energie biofizică, până la bătrânețe, pe toți bărbații care le-au cucerit la tinerete (sau ulterior). Evident toate au crezut și cred cu naivitate că sunt apreciate pentru calitățile lor fizice și intelectuale. Dar în realitate alegerile nu sunt întâmplătoare, ci sunt motivate de aspecte mai sensibile și profunde, cele descrise de Taisha Abelar.

6.2.4.d. Mai există un aspect subtil și bine premeditat de mulți bărbați care au

misiunea de a seduce cât mai multe femei deosebite din țara-țintă.

Aspectele prezentate anterior la punctul 6.2.4.c pot fi generalizate într-o strategie coerentă și premeditată de a distruge „din interior” un întreg popor.

x. Când se dorește distrugerea biologică a unui popor din interior și falimentarea economică pe termen lung, sunt trimiși în țara-țintă sute de agenți bărbați care au în fișa postului și obligativitatea de a avea cât mai multe relații sexuale, cu cât mai multe femei tinere din acea țară.

Practica seducerii în masă a femeilor dintr-un popor de către bărbați aparținând altor popoare, rase și/sau etnii, poate duce la dispariția biologică a aceluia popor.

Dacă treaba asta se petrece planificat și organizat la nivelul a mii de femei aparținând unui popor cu puține păcate, atunci **toate aceste mii de femei vor prelua de la bărbații care le-au sedus (sau cumpărat) o mare parte din păcatele lor personale și de neam.** Rezultatul inevitabil și imediat este afectarea generalizată a viitorului aceluia popor care inițial avea mai puține păcate.

Începe atunci în masă un război social mocnit și „din senin” apar: crimele, certurile, despărțirile, avorturile, alcoolismul, violența conjugală, cutremurele de pământ, falimentele economice, accidentele de mașină, trădările, turnătorii, lipsa banilor, seceta și lipsa producțiilor agricole, femeile care fac cancere galopante, mii de copii care fac cancere, tinerii care mor brusc de boli sau accidente, etc., etc., etc.

Care să fie explicația?

Prin relațiile sexuale cu o femeie localnică, are loc nu doar un transfer de energie biofizică de la femeie la bărbatul seducător, ci are loc și un altfel de transfer: cel al păcatelor personale și de neam.

Prin actul sexual, fiecare partener îi „transmite” celuilalt din păcatele personale și de neam moștenite. Evident în perspectivă va fi afectată negativ viața partenerului care are mai puține păcate personale și de neam și va prelua de la celălalt grele și grave păcate personale și de neam.

Cel mai mare pericol pentru o femeie creștină o reprezintă astfel relațiile sexuale cu bărbați aparținând altor state, rase, popoare și/sau etnii.

Nu este deloc recomandabil pentru o femeie creștină să aibă relații sexuale cu bărbați necreștini, nebotezați, care nu practică Sfintele Taine ale Bisericii Ortodoxe, care aparțin unor popoare (rase, etnii) care au (avut) fapte/păcate grele, precum: invazii militare, viclenii comerciale-financiare, bombardamente, exploatare bancară, exploatare prin muncă, nedreptate legislativă, vise imperiale, ucideri ritualice, represiunea unor răzmerițe populare, comerț cu sclavi, trafic de droguri, trafic de copii și fete pentru prostituție, execuții mafioate, uciderea prin vaccinuri și produse contaminate radioactiv, etc.

Fără voia lor, acești bărbați sunt moștenitorii unor grele păcate istorice și familiale, iar prin actul sexual parte dintre acestea se vor transfera asupra vieții femeii creștine.

Care sunt însă consecințele unui astfel de transfer ale păcatelor de neam, prin actul sexual liber consimțit?

Sunt acele consecințe resimțite pentru întreaga lor viață de femeile creștine, care în tinerețea lor au avut simpatii față de bărbați aparținând unor popoare necreștine: infertilitate (imposibilitatea de a avea copii), nașterea unor copii cu malformații sau

foarte bolnăvicioși, moartea prematură a unui copil, moartea prematură a soțului creștin, boli grave ale femeii (cancer de sân, cancer de col uterin, diverse alte tipuri de cancere), boli psihice (nevroză, demență, schizofrenie, psihoze), moartea prematură a femeii, pierderi de bani și bunuri, accidente rutiere și/sau casnice, atmosferă familială otrăvită de certuri și nemulțumiri, exploatarea în muncă și lipsa banilor, îndatorare bancară excesivă, alcoolism, prea-curvie, patima jocurilor de noroc, despărțirea și spargerea familiei, viața trăită în singurătate și umilințe, nedreptate juridică strigătoare la Cer, lipsa recoltelor agricole, etc., etc.

Lucrurile sunt și mai dure decât par la prima vedere: femeia creștină va plăti încontinuu păcatele de neam și personale ale bărbatului necreștin cu care a avut la tinerețe relații sexuale, atâta timp cât ea are relații sexuale cu propriul soț sau cu oricare alt bărbat.

Legătura energetică între femeia creștină și bărbatul necreștin creată la 20 ani este continuă și continuată pe parcursul întregii vieți sexuale a femeii.

Ce prostii și păcate face în ziua de astăzi bărbatul necreștin acolo în țara lui (sau oriunde se află el pe glob), peste luni sau ani de zile femeia creștină va plăti pentru ele. Așa apar din senin și „nejustificat“ bolile, accidentele, necazurile, problemele grave cu copiii, nedreptățile, morțile subite, lipsurile de tot felul, etc.

Apoi femeia creștină se întreabă nedumerită și cărtitoare de ce Dumnezeu aduce pe capul ei așa mari probleme. În nici un caz nu s-ar putea gândi femeia creștină că ea de fapt „plătește“ grele păcate de neam și personale, datorită simpatiilor din tinerețe pentru bărbatul aparținând altui popor. Iată cât de aspru și sever se pedepsește pe sine o femeie creștină care a avut relații sexuale cu un bărbat din alt popor, mai ales necreștin. O aventură sexuală nevinovată de 2 ore la 20 ani poate afecta dramatic întreaga viață a femeii creștine.

Orice astfel de femeie creștină se poate întreba pe sine: „Adică cum, pentru o simpatie trecătoare și nevinovată la 20 ani eu plătesc cu suferințele mele și ale copiilor mei pentru întreaga mea viață? Ce dreptate este aceasta?“

Răspunsul este dur și simplu: „Da, tu, familia și copiii tăi, vor plăti păcatele personale și de neam ale aceluia bărbat necreștin, atâta timp cât tu ca femeie vei avea o viață sexuală activă“.

Exact acest lucru l-au pățit și evreii din vechime, imediat după eliberarea lor din robia egipteană: **nu au ascultat de voia lui Dumnezeu și prin căsătorii (relații sexuale) au preluat din păcatele de neam ale popoarelor idolatre și infanticide din Canaan.**

Psalmul 105 ne spune pe scurt ce a urmat: evreii și urmașii lor au plătit ei înșiși cu mari suferințe, necazuri și umilințe păcatele de jertfire (ucidere) făcute înainte de popoarele cu care s-au metisat.

Mai mult chiar, înfricoșător, evreii le-au preluat obiceiurile de jertfire (ucidere ritualică) și și-au ucis proprii copii.

„32. Apoi l-au mâniat pe El la apa certării și Moise a suferit pentru ei,

33. Că au amărât duhul lui și a grăit nesocotit cu buzele lui.

34. N-au nimicit neamurile de care le-a pomenit Domnul;

35. Ci s-au amestecat cu neamurile și au deprins lucrurile lor

36. Și au slujit idolilor lor și s-au smintit.

37. *Și-au jertfit pe fiii lor și pe fetele lor idolilor,*
38. *Au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor lor și al fetelor lor, pe care i-au jertfit idolilor din Canaan și s-a spurcat pământul de sânge.*
39. *S-au pângărit de lucrurile lor și s-au desfrânat cu faptele lor.*
40. *Atunci S-a aprins de mânie Domnul împotriva poporului Său și a urât moștenirea Sa.*
41. *Și i-a dat pe ei în mâinile neamurilor și i-au stăpânit pe ei cei ce-i urau pe ei.*
42. *Vrăjmașii lor i-au asuprit pe ei și au fost nefericiți sub mâinile lor.”*
(sublinierile și boldurile din text îmi aparțin)

Pentru o astfel de femeie creștină care a avut relații sexuale cu bărbați din alte popoare (mai ales necreștini!), singura șansă de a-și salva/reface viața este luarea foarte în serios a informației oferite de Taisha Abelar.

Concret, **pentru a ieși din capcana „plăților“ pentru păcatele de neam și personale ale altor popoare necreștine (datorate relațiilor sexuale), soluția este ca femeia creștină să oprească legăturile/corzile energetice care o leagă în mod nevăzut de acel bărbat. Adică femeia creștină trebuie să aibă o totală abținere sexuală, timp de minim 7-8 ani de zile.**

Deci timp de 7-8 ani de zile femeia nu mai are voie să aibă deloc relații sexuale, nici măcar cu soțul sau partenerul ei actual. După 7-8 ani de zile de abținere sexuală completă, dispar toate legăturile („corzile“ biofizice) care legau energetic femeia de toți bărbații cu care a avut în viața ei relații sexuale. Prin urmare este oprită pentru femeie plata păcatelor de neam și personale, transmise ei de către bărbatul necreștin. **xx.** Dar nu este vorba doar despre relațiile sexuale avute de femeie cu bărbații necreștini, ci este de fapt vorba despre relațiile sexuale avute de femeie cu toți bărbații: creștini sau necreștini, români sau străini, de rasă albă sau de altă rasă. În tot acest timp de 7-8 ani trebuie să aibă loc nu doar o totală abținere sexuală, ci și împăcarea femeii cu Dumnezeu pentru păcatele curviei și prea-curviei, prin: respectarea posturilor, spovedirea păcatelor curviei (prea-curviei), spovedirea periodică, împărtășirea periodică (dacă există dezlegare de la preot), făcut milostenie pentru copiii și săraci, pocăință personală, realizarea unui canon zilnic de rugăciune (citit diverse rugăciuni, făcut metanii mari, citit acatiste, citit psalmi), participarea la Sfintele Slujbe ale Bisericii Ortodoxe, realizarea unor pelerinaje la mănăstiri, închinarea la Sfintele Moaște.

ELIBERAREA FEMEII DE PLATA PĂCATELOR DE NEAM ȘI PERSONALE ALE FOȘTILOR IUBIȚI = COMPLETA ȘI TOTALA ABSTINENȚĂ SEXUALĂ TIMP DE MINIM 7 ANI + SPOVEDIREA PĂCATELOR CURVIEI (SAU PEA-CURVIEI) + MILOSTENIE LA FEMEII SĂRACE ȘI COPII + POSTIRE + REALIZAREA DISCIPLINATĂ A UNUI CANON ZILNIC DE RUGĂCIUNE.

După această perioadă de abținere sexuală totală de 7 ani, femeia poate relua relațiile sexuale cu soțul sau partenerul ei actual, cu care neapărat trebuie să fie cununată religios. În acest caz va mai fi „funcțională“ doar o singură „coardă“ energetică, un singur „drenaj“ energetic, către bărbatul cu care femeia va avea relații sexuale.

Dacă în acest timp de abstenență de 7 ani femeia va avea din nou 1 relație sexuală (care poate dura doar câteva minute) cu 1 singur bărbat, atunci se vor re-crea din nou „corzi” energetice, câte una către fiecare bărbat cu care femeia a avut în trecut chiar și un singur act sexual.

Pedeapsa pentru aceste păcate reluate ale curviei (relații sexuale cu bărbați cu care femeia nu este cununată creștin-ortodox) este reluarea imediată a „plăților” făcute de femeie (boli, necazuri, lipsuri, îmbătrânire, obosire, deces) în contul păcatelor personale și de neam preluate de la toți foștii iubiți.

6.2.4.e. Spre sfârșitul celui de-al doilea război mondial, odată cu invadarea Germaniei de către Armata Roșie, peste 2 milioane de femei germane au fost violate în mod repetat de către soldați ruși.

Se estimează că aproximativ 200.000 dintre aceste femei au decedat în timpul sau datorită acestor abuzuri sexuale interminabile și inumane.

Am putea crede că Armata Roșie era în totalitatea ei un fel de hoardă de barbari indisciplinați, preocupați de jafuri, violuri și ucideri gratuite. Realitatea este ceva mai nuanțată.

Mai puțin se cunoaște că majoritatea acestor violuri au fost comise nu numai datorită bețiilor și dorinței de răzbunare ale soldaților, ci și datorită ordinelor directe ale ofițerilor Armatei Roșii și NKVD-ului.

Ideea violurilor în masă a femeilor germane a pornit de la înaltul comandament al Armatei Roșii, care avea deja într-o planificare ultrasecretă prelungirea războiului și contra forțelor aliate, până la cucerirea integrală a Europei Occidentale.

Deci scopul violurilor în masă nu a fost răzbunarea, ci „energizarea” soldaților Armatei Roșii cu energie biofizică „proaspătă”, astfel ei devenind mai energici, combativi, atenți și vigoși.

Sub amenințarea cu pedeapsa, pur și simplu soldaților li s-a odonat să violeze repetat, cât mai multe femei germane, indiferent de vârstă sau atractivitate.

Ofițerii superiori ai Armatei Roșii cunoșteau realitatea transferului energetic prin intermediul actelor sexuale, faptul că pentru supraviețuire în luptă bărbații au nevoie de energia biofizică a femeilor (!), care se obține doar prin sex (voluntar sau nu).

Din punct de vedere uman siluirea femeilor germane a fost o oribilă crimă de război, inutilă și fără valoare. Dar cu totul altfel gândește un general aflat în plin război, care știe că pentru victorie are nevoie de soldați energici, vigoși, atenți, rapizi, vigilenți, combativi.

Preocuparea comandamentului rus pentru „alimentarea” trupelor de front cu femei a fost însă constantă de-a lungul întregului război. Încă din 1938 Armata Roșie a recrutat în armată un număr impresionant de femei (rusoalice), pentru toate compartimentele și eșaloanele: servicii medicale, logistică, aviație, pază și luptă pentru linia întâi a frontului.

Oficial numărul lor a fost de 800.000, dar în realitate este foarte posibil ca numărul femeilor din Armata Roșie în WW2 să fi fost cu mult mai mare. La Berlin în mai 1945, generalii americani erau uluiți că în Armata Roșie activau un număr atât de mare de femei.

În aceste condiții, nu este deloc o întâmplare faptul că în general soldații ruși aveau în luptă o vigoare fizică, rezistență, rapiditate, inteligență și perspicacitate cu mult

superioare soldaților germani.

Reputația sexuală a acestor femei era însă atât de proastă, încât după război, după fapte de vitejie și eroism excepționale pe front, multe dintre ele nici măcar nu au mai fost acceptate sau reprimite acasă, deoarece stricau reputația socială de familii respectabile.

Este adevărat că și ofițerii superiori germani de la comanda diviziilor aveau în subordinea directă suficient personal feminin, dar soldații din linia întâi beneficiau doar de „serviciile” unor bordeluri de campanie, unde deserveau un număr limitat de femei.

6.2.4.f. Realitatea „drenajului energetic” este vizibil imediat, zi de zi, la orice femeie de pe stradă. Femeile tinere, moderne, sunt îngrozite de bariera de 30 de ani.

Și asta deoarece observă la prietenele sau surorile mai în vârstă că în jurul a 30 de ani fizicul femeilor pălește brusc. Îmbătrânirea este cea mai evidentă pe față, unde într-un singur an de zile, femeile moderne, de 30 de ani, îmbătrânesc cât pentru 10 ani.

Evident, panică, machiaje, creme anti-rid și de ascundere a îmbătrânirii tenului. Toată lumea pune acest lucru pe seama stresului, muncii, eventual, pe seama vieții de noapte în cluburi, alcoolului, lipsei de somn și miilor de ore de fumat activ și pasiv.

Evident, toate aceste excese își au aportul lor în îmbătrânirea prematură. Nimeni însă nu mai numără câți parteneri sexuali a avut o femeie până la acea vârstă.

Statisticile din Occident ne spun că pentru o femeie tânără (până la 35 ani) din mediul urban, media este de până la 8 bărbați, în timp ce pentru bunicile lor din anii 1950 media nu depășea 2 bărbați.

Să nu se mai mire atunci femeile tinere, moderne, de ce la 30 de ani arată așa cum arătau bunicile sau mamele lor la 40 de ani și la 40 de ani arată la fel cum arătau mamele lor la 60 de ani. Și că nu mai apucă să trăiască până la 50 ani, asta în timp ce mamele și bunicile lor trăiesc peste 70 de ani.

Marile orașe ale lumii moderne sunt pline de femei de 25–35 de ani, îmbătrânite prematur, ofilite, stresate, înrăite, obosite și deprimare, în timp ce în cartierele de pensionari sunt mii de femei la 70–80 ani care șochează prin vigoarea, sănătatea, agilitatea mentală, optimismul și puterea lor.

O astfel de femeie tonică se mândrește însă că în viața ei a cunoscut doar un singur bărbat, căruia i-a fost credincioasă toată viața.

6.2.4.g. O altă confirmare a „drenajului energetic” feminin vine din partea statisticii, care ne spune că pentru femeile „moderne”, cu mulți parteneri sexuali la activ, riscurile de moarte înainte de termen sunt foarte crescute.

Concret, mai multă energie consumată prin „drenaj energetic” înseamnă reducerea duratei de viață a femeii.

Energia pe care o are femeia de la Dumnezeu pentru a-și trăi viața nu este infinită, ci este bine ponderată pentru a susține energetic 1 sau 2 bărbați cu care va avea copii, pe copiii fete care se vor naște (copiii băieți sunt susținuți energetic de tată) și o viață de familie trăită în respect și armonie.

În funcție de planul Său, Dumnezeu acordă fiecărei femei suficientă energie sufletească și biofizică pentru a-și susține bărbatul și pe copiii săi. Dar când această energie sufletească se termină, moartea biologică este inevitabilă.

Energia dată de Dumnezeu este suficientă pentru ca unele femei să trăiască și 100 de ani, chiar dacă ar fi să nască de la 2 bărbați 10 copii, dintre care 5 fete. Femeile

moderne însă gândesc altfel. Până la 30 de ani au deja la activ 5–10 bărbați, iar unele femei căsătorite de peste 30 de ani, „moderne“ fiind, își înșeală periodic soțul cu bărbați diferiți.

Consecința este simplă. Când energia biofizică alocată vieții s-a terminat, încep cancerul, infarctul cerebral sau miocardic, bolile terminatoare, ghinioanele, accidentele rutiere sau de tot felul. Legăturile energetice sporesc, drenajul energetic crește, femeia susține energetic, zi de zi, pe toți bărbații cu care a făcut vreodată sex, energia vitală a femeii se consumă rapid.

În toate aceste cazuri, mediul familial este un lanț neîntrerupt de certuri, nemulțumiri și scandaluri cu bărbatul și proprii copii.

6.2.4.h. Tot statistica ne spune că din ce în ce mai multe femei „moderne“ au dificultăți de a rămâne însărcinate.

Desigur genetica, stressul, alimentația chimicalizată, fluorul, cofeina, nicotina, zahărul, conservanții și E–urile din alimente, pastilele și avorturile au rolul lor în această situație.

Dar susținerea creșterii unui copil presupune din partea femeii și energie biofizică. Deși nu este confirmat științific, este posibil ca un rol în imposibilitatea unei sarcini să țină de insuficiența energiei biofizice și de „drenajul energetic“ masiv către bărbații cu care femeia a avut relații sexuale.

Pur și simplu organismul femeii este complet stors de energie biofizică, care pleacă neîncetat către bărbați și nu mai are suficientă bioenergie pentru a mai susține dezvoltarea unei noi ființe.

Într–adevăr, Taisha Abelar are dreptate, informația ei este esențială, importantă, vitală, corectă și adevărată. Cu relațiile sexuale nicio femeie nu trebuie să glumească. Este vorba chiar de viața ei. Orice femeie trebuie să știe că pentru un singur act sexual plata în energie este pentru toată viața.

Una este ca o femeie să susțină energetic toată viața ei un singur bărbat, cu totul altceva este ca o femeie să susțină energetic toată viața ei 2–20 de bărbați. Toate aceste femei care se vor moderne și sunt la zi cu cititul revistelor feministe mondene ar trebui să fie foarte atente cu aceste aspecte.

Practic orice relație sexuală o vei plăti cu energie toată viața, mult timp după ce memoria ta a șters imaginea fostului iubit.

6.2.5. Blocarea involuntară a proiectelor/inițiativelor bărbatului cu care își trăiește viața.

Pentru femeile căsătorite, care nu și-au respectat cinstea familiei și casei, după un singur act sexual consumat cu un alt bărbat, soțul pierde rapid din susținerea energetică cu care era obișnuit. Asta deoarece femeia tocmai a creat un canal de „drenaj energetic“, prin care începe să dea zilnic din energia sa și celui alt bărbat. Aflat în deficit energetic, pentru a–și îndeplini activitățile profesionale și familiale, soțul începe inconștient să–și caute resursele suplimentare de energie. Adică doarme toată ziua și mănâncă tot ce prinde, începe să bea și se îngrașă. Inițiativele de orice natură dispar, treaba din casă sau gospodărie rămâne nefăcută.

Femeia care prea–curvește este uimită să vadă cum bărbatul zvelt și omul gospodar care voia cândva să „răstoarne“ munții devine un „porc“ gras, îmbuibat de mâncare și

alcool, care nu face nimic și doarme toată ziua.

Tot ce poate să mai facă „porcul” este să vină de la serviciul unde din 8 ore, 5 ore pe zi vegetează, să mănânce toată oala de mâncare din frigider, să bea o bere la televizor și să se culce. Copiii, treaba, animalele, curățenia, mașina, toate rămân doar în sarcina femeii, care, cu ură și dispreț, îl traduce pe soț, iar și iar.

Care soț primește și mai puțină energie, iar femeia se sleiește energetic pe sine, făcând risipă de energie prețioasă cu un bărbat nefolositor casei sale.

Nu este nicio scăpare pentru femeie din acest scenariu. Cum și-a așternut, așa va dormi. Dacă înainte oferea 100% energie soțului sau partenerului, de acum înainte va finanța toată viața cu energie 2 bărbați, plus, eventual, bărbații de dinainte de căsătorie. În aceste condiții, partenerul de viață va primi insuficient din necesarul de energie, pentru ca acesta să-și îndeplinească obligațiile la muncă și acasă.

Comportamentul nepăsător este inevitabil. Bărbatul pur și simplu nu mai are energia necesară pentru a se ridica la înălțimea așteptărilor femeii. Mănâncă și doarme mai mult doar pentru a-și putea susține existența biologică și pentru a-și îndeplini la parametrii minimi obligațiile familiale și profesionale.

Femeia nu știe că pentru plăcerea sau orgoliul ei, de fapt, finanțează cu energie un alt bărbat, care, cel mai probabil, nu contribuie la bunăstarea casei ei și privează de energie pe bărbatul care are tot interesul să o facă.

Mai mult, femeia nu va mai oferi atâta energie ca înainte, ci peste 100%. Consecința va fi oboseala ei fizică datorită muncii suplimentare pe care este nevoită să o facă în casă pentru a suplini neputința bărbatului, certurile cu soțul nepăsător, care vor consuma și mai multă energie.

Îmbătrânirea este prematură datorită deteriorării condițiilor materiale și a mediului familial. Pentru femeie, va scădea calitatea vieții ei sufletești de zi cu zi. Își pierde din optimism, curaj, vigoare, capacitate de luptă contra obstacolelor. Mediul familial devine un război neîncetat cu „porcul” nesimțitor care nu mai vrea să muncească, deprimarea este tot mai mare.

Și după toate aceste schimbări negative, multe dintre aceste femei nu înțeleg sau se prefac că nu înțeleg de unde li se trage, de unde le vin problemele.

Indiferent de recunoașterea civilă a unei legături amoroase, nașterea unui copil de sex masculin este cel mai puternic resimțită energetic de către tatăl copilului. Copiii băieți cresc sufletește din energia tatălui, indiferent de cât lăptic sug de la mamă și cu câte cereale integrale este îndopat.

De aceea, femeile sunt supărate și în discuțiile dintre ele își exprimă nemulțumirea că băieții pe care îi cresc preiau în dezvoltarea personalității și toate aspectele negative ale tatălui lor. Este normal să fie așa. Odată cu energia vitală transferată la băiat, tatăl transferă acestuia toate înclinațiile, patimile, slăbiciunile și temerile lui. Tot ce este negativ și pozitiv la tată se transmite astfel micului băiat.

Ca urmare a acestei susțineri energetice de către tată a copilului, acesta rămâne neîncetat în deficit energetic. Femeile care nu-și îndeplinesc obligațiile conjugale sau își vând casa suindu-se în patul altuia ajung în situația de mai sus.

Mai ales dacă copilul este mic și în creștere accelerată, bărbatul devine rapid un organism care cu greutate mai poate să-și susțină activitățile de bază fizice sau intelectuale.

De inițiative sau muncă suplimentară pentru mai mulți bani nu poate fi vorba. Femeile inteligente care—și respectă casa sunt instinctiv fidele și nu se uită la alți bărbați. Astfel, ele își „finanțează” neîncetat soțul cu energie prin relații sexuale regulate, pentru ca acesta să aibă putere de muncă, inițiative care să genereze mai mulți bani în casă, să facă și ei treabă în gospodărie și să ajute și la creșterea copiilor.

6.2.6. Dobândirea unei mentalități de viață neo-marxiste, globaliste, transhumaniste.

Printre cele mai periculoase femei sunt corporatistele de carieră, care confundă firma cu familia și directorii din firmă cu soțul real sau imaginat.

În acest profil mă refer în special la femeile tip prădător sexual, care ajung în firme pe poziții unde nu au nici calificarea profesională, nici aptitudinile profesionale necesare. Multe dintre aceste femei „speciale” au la activ cel puțin un divorț și nu au copii.

Evident aceste poziții bine plătite se datorează favorurilor sexuale acordate sistematic managerului general și/sau diverșilor directori existenți în firmă.

Este de fapt vorba despre un transfer al plății serviciilor sexuale dinspre buzunarul personal al directorilor/managerilor beneficiari, către buzunarul colectiv denumit „fondul de salarii”. Este o plată directă a serviciilor sexuale personale din munca tuturor celorlalți angajați.

Din punctul de vedere al acestor corporatiste incompetente, este mai bine dacă bărbații amanți sunt căsătoriți, deoarece astfel pot ușor deveni șantajabili. Angajații care comentează pe tema productivității firmei sunt deja cu un picior dincolo de ușă.

Nu este de mirare că degenerarea creată prin imoralitatea sexuală are ulterior consecințe și asupra gândirii și mentalităților generale: sociale, economice și politice.

Concepțiile sociale și politice ale acestor incompetente prădătoare corporatiste sunt în general feministe, neo-marxiste, neo-comuniste, globaliste, chiar uneori transhumaniste.

Ele luptă deschis și în ascuns contra oricărei forme de familie, profesionalism, calitate umană, moralitate, identitate sexuală, identitate de rasă, identitate etnică, identitate culturală.

Sunt promotoare „cu sufletul” pentru ideile multiculturalismului, amestecării raselor, amestecării etnice, „eliberării” sexuale toale, distrugerii familiei, transhumanismului.

Deși le plac banii, pozițiile de conducere și senzația de superioritate, sunt ferm convinse de necesitatea principiului egalității, aplicat asupra oricărei noțiuni: gândirii, veniturilor, drepturilor, timpului disponibil, producției, eficienței, calității, creativității, profesionalismului.

Ce atâta diferență? Toată lumea trebuie să gândească și să se poarte la fel. În acest mod egalitarismul corporatist neo-comunist poate acoperi convenabil inclusiv mizeria mediocrității personale.

6.3. Descrierea în literatură a unui profil de femeie sociopată/psihopată complet demonizată, de tipul „pragmatically evil” (care are o agendă premeditată deucidere).

Femeile au un rol tot mai important în ceea ce privește recunoașterea și expunerea fenomenului degenerării și demonizării altor femei. Acest lucru are loc deoarece

femeile sunt mult mai atente decât bărbații să identifice când „ceva este în neregulă“ la o altă femeie.

Pe de altă parte, femeile degenerază mai repede și mai profund decât bărbații și au dus „joaca de-a degenerarea“ la cote deosebit de grave. Deci pe undeva este o normalitate și o logică în apariția publică a unor femei educate, care descriu cu onestitate cazuri și situații de degenerare feminină.

În anul 2012 imposibilul se produce. În Statele Unite este publicată cartea „Gone Girl“, scrisă de autoarea Gillian Schieber Flynn, care de profesie este jurnalist, critic de televiziune, scriitoare de cărți și scenarii de film. Este o carte de esență „tare“, care descrie într-o manieră uluitoare de detaliată și autentică profilul clasic al unei femei degenerate, psihopată autentică.

În cartea ei scriitoarea Gillian Flynn încalcă deliberat omerta, „frăția universală a femeilor“, codul etic nescris, care prevede ca nicio femeie să nu recunoască și dezvăluie public unele aspecte incomode cu privire la potențialul de impostură, răutate și criminalitate al femeilor degenerate.

Pentru acest curaj de a spune adevărul despre realitatea degenerării feminine, prin care–și „trădează“ camaraderia feminină universală și imaginea femeii incapabilă de rău, scriitoarea Gillian Flynn a devenit ținta criticilor mișcării feministe din SUA.

Aceasta însă, departe de a se intimida, speria sau justifica în fața atacurilor presei feministe pentru profilul demonizat al personajului feminin din cartea sa, a declarat cu sânge rece că a urmărit în mod intenționat trezirea publicului în fața unei realități înfricoșătoare care se derulează sub ochii noștri.

Gillian Flynn se declară frustrată de imaginea generală limitată a publicului (bărbați și femei), care se așteaptă să găsească în literatură doar roluri de femei care sunt fundamental bune, de protectoare a vieții. Gillian Flynn știe că mentalitatea publică admite că femeile pot fi răutăcioase, scorprii, invidioase sau bârfitoare, dar în mentalul colectiv nu este încă acceptată ideea că femeile pot fi în esența lor și ucigașe, demonizate prin liberă alegere și să aibă o agendă criminală premeditată, pe care să o îndeplinească cu luciditate⁵.

Ghinionul înfocatelor activiste feministe este că inteligenta Gillian Flynn este mamă de băiat și ca orice mamă responsabilă, este evident preocupată ca băiatul ei să aibă o viață normală, alături de o femeie iubitoare, care să-l respecte, înțeleagă și accepte așa cum este el, la bine și la rău.

În niciun caz nu dorește ca băiatul ei pe care l-a adus pe lume și l-a crescut ani de zile să ajungă captivul unei sociopate/psihopate demonizate, care să-lucidă lent, prin terorizare psihică, sabotaj alimentar, financiar, profesional, social, emoțional. Ca orice femeie, datoria de mamă este sfântă și trece înaintea oricăror altor considerente.

Responsabilitatea, curajul, devotamentul și datoria de mamă a scriitoarei Gillian Flynn trebuie să fie un model de urmat pentru orice mamă care știe că principala ei datorie este față de propriul copil.

Orice altceva – concepțiile feministe, supărările personale legate de bărbații care sunt „porci“, leneși, incapabili, bețivi, „polenizatori“, etc., toate acestea sunt deja aspecte secundare. Una dintre preocupările fundamentale ale mamei Gillian Flynn este de a–și învăța propriul băiat cu privire la existența ascunsă și nerecunoscută public a indivizilor sociopați, demonizați. Mai concret, vrea să–și învețe propriul băiat să fie atent și

„treaz“ cu mintea, să poată identifica din timp comportamentele specifice ale unei femei demonizate ascunse.

Preocuparea și grija de mamă a scriitoarei Gillian Flynn este pe deplin justificată, cu femeile sociopate/psihopate nu este loc de glumă. Nu este imposibil să ieși din capcana unei relații cu o femeie demonizată, dar problema este că până își dau seama cu cine au de a face, bărbații sunt deja complet terminați și sabotati financiar, social, fizic, psihic și de multe ori aceștia ies din aceste relații prematur, cu picioarele înainte, via locul de veci.

Cea mai bună caracterizare a personajului feminin principal Amy o face chiar autoarea cărții. Amy poate fi descrisă oricum, dar în esența sa este o „pragmatically evil“. Nu avem de a face doar cu o femeie normală: rea, cicălitoare, bârfitoare și invidioasă, ci chiar cu o demonizată din categoria grea. Expresia „pragmatically evil“ desemnează un ne-om: trup de om la exterior și personalitate demonică la interior, plină de ură, resentimente și porniri deucidere, care urmărește pe termen lung îndeplinirea propriei planificări criminale.

Esența și secretul vieții unui astfel de ne-om este demonizarea altor ființe umane și uciderea tuturor celor care se împotrivesc acestui proces. În această lume personajul Amy nu face rău oricum și oricui, la întâmplare. Ea nu este o criminală din întâmplare și nu ucide trupuri, ci „ucide“ suflete, corupe și demonizează alte suflete. Amy este inteligentă, educată și disciplinată și-și planifică atacul metodic, cu perfidie și luciditate. Doar intervenția „hazardului“, adică a lui Dumnezeu, îl salvează de la o moarte garantată pe soțul acestei femei demonizate.

Gillian Flynn a scris o carte-manual, adevărat instrument de terapie în masă, de trezire la realitatea spirituală că societatea este înșesată de indivizi sociopați, complet demonizați („pragmatically evil“), perfect ascunși printre noi, care urmăresc în mod pragmatic și planificat scopuri de ucidere.

Că inevitabil o parte a acestor indivizi sociopați sunt femei, este deja un aspect secundar. Tot ce gândesc și fac acești oameni este subscris intenției de a minți, înșela, face rău, exploata, controla, parazita, sabota, ucide și de a face toate acestea fără a suporta consecințele legilor penale existente.

După succesul deosebit al cărții în SUA, dezbaterea media care a urmat și ecranizarea din anul 2014, putem considera că Gillian Flynn și-a atins scopul. Nimeni nu mai poate nega sau desconsidera existența printre noi a indivizilor din categoria „pragmatically evil“.

După Scott Peck și cartea sa din anul 1983 „*People of the Lie: The Hope For Healing Human Evil*“ (tradusă în românește sub titlul *Psihologia minciunii*), Gillian Flynn cu a sa „*Gone Girl*“ este în anul 2012 cea mai puternică voce din SUA care dezvăluie cu luciditate realitățile spirituale negative care ne înconjoară și ne afectează viețile.

În continuare voi detalia situația descrisă de autoare în carte și modul în care aceasta a reușit atât conturarea unui profil uluitor de realist personajului feminin demonizat, cât și descrierea evoluției unei situații clasice, „ca la carte“, de interacțiune a unui om normal cu un degenerat demonizat.

Personajul principal al cărții este Amy Elliott Dunne, născută în New York, licențiată în psihologie la Harvard, de profesie expertă în chestionare și teste psihologice de personalitate. Amy este orășeancă, inteligentă, elitistă, frumoasă, educată, stilată,

politicoasă, șarmantă, charismatică, care știe să–și construiască o imagine publică ireproșabilă.

Situația ei financiară este foarte bună, deoarece este beneficiara unei alocații substanțiale din partea părinților ei, care au scris de–a lungul anilor o serie de cărți în care au descris public, într–un mod îmbunătățit, viața personală a fiicei lor. Încă de când lucuiește în New York, Amy devine șomeră dar nu este motivată să muncească datorită veniturilor substanțiale pe care le primește de la părinții ei, în contul rolului ei jucat în promovarea cărților scrise de părinți.

Soțul ei este Nick Dunne, provincial, originar din statul Missouri, de profesie scriitor și profesor de scriere creativă. Deși Nick are un serviciu curent și are un venit regulat, cheltuielile majore sunt suportate de soția sa Amy, care la rândul ei primește banii de la părinții ei.

Scenariul „la vedere” al cărții este relativ simplu și banal: după 5 ani de căsnicie, dintre care 2 ani de iubire romantică și 3 ani de certuri și neînțelegeri, Nick decide să divorțeze și să–și refacă viața cu o studentă tânără, care îi este amantă. Amy, care știa de infidelitatea lui Nick, decide să–l pedepsească pentru tentativa de separare de ea și pentru infidelități și își înscenează propria moarte și dispariție în așa fel încât toată lumea să–l considere vinovat pe Nick de uciderea ei și apoi acesta să fie condamnat la moarte de legile penale ale statului Missouri.

Relaționarea cu o degenerată sociopată/psihopată, o demonizată de categorie grea, de tipul „pragmatically evil” (care face rău cu premeditare).

Autoarea Gillian Flynn descrie cu mare acuratețe și modul cum se împart în două tabere: cei care–l susțin pe Nick și cei care îl consideră vinovat de dispariția soției sale. Este un subtil joc al credibilității (juridice, sociale) a lui Nick contra dovezilor falsificate plantate de soția sa Amy.

Gillian Flynn dorește să scoată în evidență modul în care oamenii sunt nepregătiți să identifice lângă ei un individ demonizat, doar bazându–se pe instincte și experiențe de viață.

6.3.1. Un prim aspect legat de realitatea degenerării este „bătălia” credibilității juridice și sociale.

Cine spune adevărul și cine minte?

De–a lungul narațiunii, apar 14 personaje care trebuie să treacă testul identificării lui Amy ca un pericol social. Din aceste 14 roluri, 9 personaje sunt femei și 5 personaje sunt bărbați. Dintre cele 9 femei, 4 femei cred că Amy este o impostoare, iar 5 femei cred în povestea inventată de ea.

Dintre cei 5 bărbați, 2 o identifică corect pe Amy drept o impostoare periculoasă, în timp ce 3 bărbați cred că Amy este o victimă. În total, din 14 personaje cu impact în evoluția scenariului, 6 personaje (4 femei și 2 bărbați) o identifică corect pe Amy drept malefică, iar 8 persoane (5 femei și 3 bărbați) sunt păcăliți, incapabili să înțeleagă cine este Amy cu adevărat.

Cu scorul social de 8 la 6, Nick pierde în meciul credibilității contra lui Amy, care aproape reușește să–și îndeplinească planul de ucidere al soțului ei. Situația este similară cu realitatea. În general degenerații reușesc să păcălească oamenii și să joace perfect rolul de victimă, când în realitate ei sunt agresorii și criminalii care–și distrug

victimele.

6.3.2. Un alt aspect de realitate din scenariu este faptul că dintre cei 3 bărbați care sunt păcăliți de înscenarea lui Amy, 1 bărbat este polițist și 1 bărbat este agent FBI. Acest lucru nu este o întâmplare.

Gillian Flynn practic atenționează și subliniază un aspect care ține de realitate: angajații poliției și chiar ofițerii din serviciile secrete nu au cunoștințele profesionale necesare și nici pregătirea profesională în a identifica indivizii degenerați (îndrăciți, demonizați).

În special bărbații din sistemul de justiție, fără o instruire profesională specifică, doar prin instinctele lor personale, sunt ușor de păcălit și incapabili să facă față unei situații în care este implicată o femeie demonizată de „categorie grea” (frumoasă, inteligentă, educată, șarmantă, cultivată, vicleană, „victimă”, care are o agendă/planificare criminală).

Există în scenariu o femeie polițist, care în ciuda dovezilor raționale și logice care-l incriminează pe Nick, instinctele ei feminine (nu pregătirea de specialitate) îi spun că ceva este în neregulă și că Nick este de fapt victima unei înscenări. Faptul că această femeie polițist nu se va lăsa păcălită de „dovezile” plantate de degenerata Amy va fi un fapt esențial, care-i va permite lui Nick să-și construiască apărarea.

Din cele 6 personaje care nu cred în povestea lui Amy, 4 sunt femei și 2 sunt bărbați. Din start se vede că femeile sunt mai performante când este vorba de a identifica răul din oameni. Cei doi bărbați au o evaluare corectă nu datorită cunoștințelor sau instinctelor, ci datorită faptului că au trecut deja prin situații similare și sunt vaccinați la impostura degeneraților.

În schimb însă, din cele 4 femei care sunt puse să evalueze situația, 3 identifică impostura de la primul contact cu demonizata Amy și 1 femeie înțelege minciuna ceva mai târziu.

Situația descrisă de Gillian Flynn este cât de poate de realistă: bărbații au posibilitatea de a identifica o demonizată numai dacă au avut deja experiențe similare în trecut. Un număr dublu de femei au însă capacitatea de a identifica o femeie demonizată, încă de la prima experiență de acest gen.

6.3.3. Din cele 14 personaje care roiesc în jurul lui Nick și Amy, 9 sunt femei și 5 sunt bărbați. Acest lucru iarăși nu este o întâmplare, ci corespunde exact oricărei situații clasice în care sunt implicați indivizi demonizați.

Foarte interesant este faptul că din cele 9 femei, există totuși 4 femei care nu se lasă păcălite, nu respectă orbește solidaritatea feminină generală și iau partea bărbatului, deși dovezile sunt contra lui. Ponderea mai mare de femei în scenariul demonizatei Amy corespunde realității. În orice situație cu degenerați, femeile se vor găsi în număr cel puțin egal cu bărbații, pentru a echilibra situația și a nu lăsa bărbații să fie păcăliți de scenariul mincinos.

De asemenea femeile degenerază în număr mai mare decât bărbații, complet și într-un timp mai scurt. Din acest punct de vedere degenerarea, impostura degeneraților și demontarea mecanismului minciunii este în mare măsură un joc al inteligenței și instinctelor feminine.

După cum am văzut, **bărbații în mod nativ, inclusiv cei din poliție și instituții specializate, fără pregătire profesională pe tema degenerării, sunt incapabili să**

identifice răul ascuns din femeile îndrăcite și/sau demonizate (viclene, „victime“, frumoase, inteligente, educate).

Femeile de tipul celei descrise de Gillian Flynn sunt campioanele imposturii și minciunii continuu perfecționate și al ascunderii răului din ele: al faptului că sunt complet îndrăcite (posedate demonic) și/sau că au dobândit o identitate de sine demonică. În general femeile sunt capabile de „vedea“, descoperi și expune răul ascuns din alte femei, chiar dacă acestea sunt frumoase, educate și inteligente.

Ceea ce este foarte important, în aceste cazuri deosebite, femeile experimentate înțeleg că expunerea publică și neutralizarea unei femei demonizate este mai importantă decât camaraderia feminină.

6.3.4. Imaginea publică proiectată de femeia degenerată despre soțul ei este una negativă iar oamenii în general cred în această percepție fabricată. Conform standardelor soției sale elitiste licențiate la Harvard, profilul lui Nick este în general negativ, ceea ce-i poate justifica lui Amy o atitudine acuzatoare.

Nick este prototipul bărbatului molcom, boem, căruia îi place viața și nu se omoară cu munca, cheltuitor peste veniturile obținute, necumpătat, nepăsător, care își înșeală soția cu prima ocazie, delăsător și care se crede îndreptățit (că are dreptul, că i se cuvine) să aibă viața lejeră pe care o are.

Profilul lui Nick din cartea lui Gillian Flynn are corespondent într-o percepție feminină elitistă denaturată, care există în realitate în societate și care vede în bărbați niște copii îndărătnici care trebuiesc cumva reeducați, stimulați, urmăriți, motivați, penalizați, amenințați, șantajați, verificați, ținuti sub observație.

Pentru aceste femei bărbatul este din start cel rău, care trebuie să-și ceară mereu scuze: este „leneșul“ care muncește doar 8 ore pe zi, nu face ore suplimentare și nu vrea să ajungă director, este „infidelul“ și „obsedatul sexual“ care se uită la TV la scenele deochiate din filme, este „bețivul“ care bea o bere la două zile, „infantulul“ care încă vorbește la telefon zilnic cu mama lui, „boemul“ care citește cărți și se uită la filme, „incompetentul“ care după 20 ani de muncă nu a ajuns director, tatăl „iresponsabil“ care nu știe că fata lui de 13 ani are un prieten de 17 ani, etc. Femeia degenerată știe să joace foarte bine rolul victimei, al femeii care se sacrifică pe sine să țină funcțională căsnicia, să crească responsabil copiii și să plătească cheltuielile casei.

6.3.5. Având un puternic instinct al realității, scriitoarea Gillian Flynn ne arată în scenariul cărții și care sunt cauzele degenerării și alienării personajului feminin principal. Fenomenul descris de Gillian Flynn, al degenerării copiilor și adolescenților cu personalitatea în formare, este real și larg răspândit.

Amy degenerază și se demonizează complet de-a lungul anilor prin lipsă de iubire parentală autentică, izolare, însingurare și autonomie psihică, umilințe și violarea sistematică a intimității.

Astfel, aflăm că încă din copilărie Amy nu a avut parte de intimitate în viața sa personală. Părinții i-au violat sistematic intimitatea și i-au descris toată viața în cărți comerciale, pe care le-au vândut publicului larg. Inclusiv numele real al fetei, Amy, era și numele personajului cărții pe care o scriau.

În carte unele amănunte erau înflorate, dar în mare parte povestea personajului cărții era exact povestea vieții copilului și adolescenței Amy. Devine astfel clar că alienarea

lui Amy provine din mediul familial și din actele pe care părinții săi le-au făcut de-a lungul anilor.

Cu intimitatea neîncetat violată de expunerea propriei vieți personale în cărți publice, personalitatea copilului Amy se dezvoltă printr-o strategie de retragere și ascundere în ea însăși, prin izolare și autonomie psihică. Amy nu are frați sau surori, iar părinții îi fac publică viața, privind-o ca pe o sursă de produs bani.

Serviciul pe care îl are, de scriitoare de chestionare de personalitate pentru reviste este de asemenea un job relativ retras, izolat, care nu presupune muncă de echipă și socializare la locul de muncă.

Deși este sufocată de oameni, personalitatea lui Amy crește într-o lume proprie, fără a fi real conectată la iubire și apreciere. Ea nu este în mod real conectată nici la fenomenul familial, nici la cel social sau profesional. Astfel personalitatea lui Amy deraiază treptat într-o formă de alienare completă, de sociopat/psihopatie care nu are nicio legătură cu valorile morale și sociale pozitive ale societății.

6.3.6. Un alt aspect de realitate din cartea lui Gillian Flynn este căsătoria târzie a femeii demonizate.

În scenariul cărții, personajul Amy se mărită la vârsta de 31 ani.

În viața reală femeile demonizate se mărită mai târziu, de obicei după vârsta de 30 ani.

Explicația este că femeile degenerate sunt foarte orgolioase și selective pentru bărbatul pe care îl acceptă lângă ele, care trebuie fie reeducat, fie sabotat și distrus din toate punctele de vedere.

Există un profil foarte clar al bărbatului pe care îl „vânează” aceste femei. Din nou Gillian Flynn reușește conturarea unui profil clasic de bărbat pe care și-l doresc aceste femei.

Femeile demonizate caută exact imaginea de bărbat pe care Nick reușește să i-o „vândă” lui Amy: „pervers exotic” (cum spune Amy în cartea *Gone Girl*), elitist, capabil, cu potențial de creștere socială și profesională peste medie, carierist, oportunist, muncitor, doritor de șefie, pentru care cariera este mai importantă decât copii și casa, să fie tipul de bărbat care să le satisfacă orgoliile de mărire socială și realizare superioară în viață deasupra colegelor din copilărie și/sau școală.

Dacă nu este un carierist fanatic, femeile degenerate acceptă și tipul de bărbat intelectual, boem, ușor manipulabil, preocupat de el însuși, de filosofie sau literatură, de istorie sau artă, de societate sau politică, dar nepăsător și neatent la cine este ea cu adevărat.

6.3.7. Socoteala femeilor demonizate funcționează de obicei maxim 3–5 ani. Gillian Flynn ne spune inclusiv cât timp îi trebuie unui bărbat să se trezească la realitate și să descopere lângă cine trăiește.

După 2 ani de fluturași în stomac și încă un an de relativă liniște, personajul masculin Nick începe să realizeze instinctiv și difuz natura demonică a soției sale. Ulterior, când certurile și neînțelegerile dintre ei devin cotidiane, lui Nick îi devine clar că adevărata Amy are o personalitate demonică, de care ajunge să-i fie frică (și în realitate, când ajungem lângă un ne-om care s-a demonizat complet, simțim frică și o senzație acută de pericol).

În consecință, face planuri de a scăpa din capcana în care se află și se pregătește de divorț. Nu ia însă măsuri ferme de separare deoarece este tipul boem, trândav, în

mare măsură dependent financiar și sexual de psihopata alături de care doarme noaptea. De aceea Nick își prelungește agonia traiului în comun cu soția sa demonizată pentru încă 2 ani.

Aici putem observa inteligența anticipativă a psihopatei Amy, de a-și alege un soț boem, trândav și molcom, dar care iubește viața bună și plăcută și care chiar consideră că este îndreptățit să aibă ușor, fără efort, tot ce își dorește. În viața reală este la fel. Chiar dacă soțul boem al unei psihopate ar descoperi cu groază lângă cine trăiește, totuși nu ia măsuri radicale de separare, fiind dependent de banii și stilul de viață lejer pe care femeia demonizată îl asigură.

6.3.8. Un aspect evident este modul în care autoarea îi creează lui Amy o „legendă” socială respectabilă. Amy nu este un personaj oarecare, ci este o femeie cu educație, licențiată în psihologie la Harvard.

La începutul cărții prezentăm pe scurt experiența cu degenerația a psihiatrei Martha Stout și cazul falsului psiholog Doreen Littlefield descris de ea, reprezentativ în ceea ce privește sociopații invidioși. Avem deci două autoare care descriu cazuri foarte grele de femei psihopate, complet demonizate.

Ambele femei demonizate sunt educate și respectabile, dar care își ascund pornirile deucidere în spatele unor diplome universitare și a unor profesii onorabile. Acesta este un comportament tipic de degenerat, specific epocii moderne în care trăim.

Cu toții suntem saturați să citim în presă și să vedem la TV agresiunile fizice, uciderele cu violență săvârșite de degenerații tip *ugly* sau faptele de corupție specifice criminalității „gulerelor albe”, care toate acestea, inevitabil, la un moment dat, duc pe făptuitor în spatele gratiilor.

Dar cei mai periculoși degenerați ai zilelor noastre (tipul *bad*) au educație universitară, practică profesii prin care ar trebui să ajute oamenii (medic, psiholog, psihiatru, asistent social, învățător, educator, profesor, preot, judecător, polițist, etc) și cunosc modul în care să-și ascundă intențiile și faptele.

Acești degenerați știu ce fac. Este foarte greu să dovedești criminalitatea latentă a unui degenerat care are pregătire universitară respectabilă și o meserie care implică din start încrederea oamenilor. În „criminalitatea gulerelor albe”, conștiința socială actuală a identificat doar în mică măsură fenomenul degenerării acestor indivizi.

Criminalitatea „gulerelor albe” este de obicei asociată cu infracțiunile economice și juridice, de eludare a legilor în vigoare, de inteligența de a fura speculând lipsurile și interpretările legilor în vigoare.

În timp, acest tip de criminalitate creează o „clasă socială parazită”, care include cu precădere managerii de nivel înalt, avocații, magistrații, politicienii (la nivel central și local) și funcționarii publici, cu toții interconectați în comiterea infracțiunilor economice și în protecția celor care fură.

Dar criminalitatea „gulerelor albe” este doar partea ce se vede la TV și în presă, din fenomenul total al degenerării. Degenerații cei mai periculoși nu au niciodată de a face cu legea. Și ei comit infracțiuni economice, fură și generează corupție, dar toate acestea nu sunt făcute doar în scopul asigurării unui trai luxos.

Scopul principal al degenerațiilor este „grija” lor criminală pentru oamenii buni și capabili: uciderea spiritului, sabotajul personal și economic, distrugerea carierelor profesioniștilor, risipirea resurselor financiare, otrăvirea relațiilor de muncă, sociale și

familiale, distrugerea încrederii între oameni, aruncarea în spatele gratiilor a indivizilor complet nevinovați, etc.

Acești oameni nu fură (sabotează, trădează, etc.) și gata. Acești oameni fură (sabotează, trădează, etc.) ca să distrugă pe cineva, să facă cuiva un rău oarecare.

Un gest al degeneratului nu are valoare dacă prin acesta nu se produce și un rău direct unei persoane vizate. Toate actele degenerațiilor sunt purtătoare de ură, invidie, dorință de răzbunare, orgoliu, slavă de sine, mândrie, dorință de parvenire, dorința de a face rău, dorința de ucidere, etc., față de o altă persoană vizată.

Mai există un semn de întrebare lăsat de toți aceia care au cunoscut degenerați și au scris despre ei. În general aceștia sunt oameni pregătiți profesional și au trecut în viață de filtrele evaluărilor academice. Întrebarea este în ce măsură mediul universitar însuși este responsabil de transmiterea degenerațiilor a unui duh lumesc, ateu, care le-a confirmat acestora ca fiind normală percepția lor psihopată asupra vieții și oamenilor din jur.

6.3.9. O trăsătură fundamentală a individului degenerat este impostura, falsul existențial, arta de a vinde public o imagine (personalitate) care nu are corespondent în realitate.

Personajul Amy este pus să aibă un monolog prin care recunoaște că este o impostoare rafinată, care l-a mințit cu bună știință pe bărbatul cu care dorea să aibă o relație de lungă durată. Cu abilitate Amy îl „citește” și înțelege rapid ce tip de bărbat este Nick și cum poate să-l seducă.

Se preface deci că este o „cool girl”: o femeie iubitoare, supusă, modernă, care acceptă docilă fără prejudecăți rolul de obiect sexual, care are preferințe culinare și de distracție specifice bărbaților. Pe de altă parte, Nick nu are nici cea mai mică bănuială că tot ceea ce-i oferă Amy este un fals, o minciună existențială complexă bine gândită. Amy încearcă și experimentează amuzată un rol feminin „uman”, să fie ceea ce nu este. Un timp i se pare interesant să interpreteze un rol feminin autentic, pe care îl trăiesc alte milioane de femei normale.

Dar după 2 ani de mascaradă, Amy obosește să fie ceea ce nu este (adică o femeie normală) și lasă masca să cadă, arătând ceea ce este în realitate: o femeie profund și grav bolnavă psihic, complet alienată sufletește, schizofrenică, agresivă, invidioasă, răzbuțătoare, obsedată să controleze, iubitoare de ceartă, cu o agendă criminală, mereu nemulțumită de tot și de orice și care mai ales nu acceptă să lase să-i scape prada din mână.

Faptul că Amy descoperă că Nick are o amantă tânără este doar un element ajutător și nu esențial în schimbarea de comportament a lui Amy. Cu sau fără descoperirea amantei soțului ei, impostura lui Amy ieșea oricum la iveală.

Gillian Flynn dovedește o finețe psihologică deosebită când ne oferă monologul interior al lui Amy, prin care aceasta își dezvăluie mentalitatea de cuplu, specifică vieții de femeie degenerată, impostoare (demonizată).

În filmul *Gone Girl*, textul monologului personajului Amy este următorul:

„Dar acest cuplu n-a existat niciodată de fapt. Nick iubea femeia care mă prefăceam că sunt.

Femeia Super (în original – cool girl). Bărbații deseori folosesc acest termen ca fiind

aprecierea supremă – este o „Femeie Super“. Femeia Super este fierbinte. Femeia super este de gașcă. Femeia Super este amuzantă. Femeia Super nu se enervează niciodată pe bărbatul ei. Doar zâmbeste într-un mod supus și este plină de dragoste și apoi îi oferă gura pentru sex oral. Îi place ceea ce lui îi place. [...]

Când l-am întâlnit pe Nick Dunne, mi-am dat seama că voia o Femeie Super. Și pentru el, recunosc, am fost dispusă să încerc să fiu o Femeie Super. Mi-am epilat complet zona inghinală. Am băut bere la cutie și am urmărit filme cu Adam Sandler. Am mâncat pizza rece și mi-am păstrat talia de puștoaică. Am făcut sex oral aproape neîncetat. Am trăit momentul. Am fost al dracului de gașcă. Nu pot să spun că uneori nu mi-a plăcut. Nick a scos din mine unele aspecte care nu știam că există. Voioșie, haz, lejeritate.

Dar eu l-am făcut mai deștept, mai rapid, l-am stimulat să se ridice la nivelul meu. L-am făurit pe bărbatul visurilor mele. Ne bucuram să ne prefacem că suntem altcineva. Eram cel mai fericit cuplu pe care îl știam. Și ce rost are să stai cu cineva dacă nu ești cel mai fericit?

Dar Nick a început să fie leneș. A devenit bărbatul cu care nu aș fi fost de acord să mă mărit. **Se aștepta ca eu să-l iubesc necondiționat.** Apoi m-a adus, fără niciun ban în buzunar, în buricul acestei țări mărețe, unde și-a găsit o nouă Femeie Super, mai tânără și mai jucăușă.

Credeți că l-aș lăsa să mă distrugă, iar el să trăiască fericit? În niciun caz! Nu o să câștige. **Bărbatul meu, dulce, încântător, din Missouri. Trebuia să învețe o lecție. Adulții muncesc ca să obțină ceea ce doresc. Adulții plătesc. Adulții suportă consecințele.**⁶

(sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

În cartea *Gone Girl*, textul monologului interior (de mai jos) al personajului Amy este prezentat într-o formulă mai realistă decât în scenariul filmului, dându-ne posibilitatea să înțelegem natura profund alienată a personajului feminin principal.

„Nick loved me. A six-o kind of love: He looooooved me. But he didn't love me, me. Nick loved a girl who doesn't exist. I was pretending, the way I often did, pretending to have a personality. I can't help it, it's what I've always done: The way some women change fashion regularly, I change personalities.

What persona feels good, what's coveted, what's au courant? I think most people do this, they just don't admit it, or else they settle on one persona because they're too lazy or stupid to pull off a switch. That night at the Brooklyn party, I was playing the girl who was in style, the girl a man like Nick wants: the Cool Girl.

Men always say that as the defining compliment, don't they? She's a cool girl. Being the Cool Girl means I am a hot, brilliant, funny woman who adores football, poker, dirty jokes, and burping, who plays video games, drinks cheap beer, loves threesomes and anal sex, and jams hot dogs and hamburgers into her mouth like she's hosting the world's biggest culinary gang bang while somehow maintaining a size 2, because Cool Girls are above all hot.

Hot and understanding. Cool Girls never get angry; they only smile in a chagrined, loving manner and let their men do whatever they want. Go ahead, shit on me, I don't

mind, I'm the Cool Girl.“

[...]

„But it's tempting to be Cool Girl. For someone like me, who likes to win, it's tempting to want to be the girl every guy wants. When I met Nick, I knew immediately that was what he wanted, and for him, I guess I was willing to try. I will accept my portion of blame.

The thing is, I was crazy about him at first. I found him perversely exotic, a good ole Missouri boy. He was so damn nice to be around. He teased things out in me that I didn't know existed: a lightness, a humor, an ease. It was as if he hollowed me out and filled me with feathers.

He helped me be Cool Girl—I couldn't have been Cool Girl with anyone else. I wouldn't have wanted to. I can't say I didn't enjoy some of it: I ate a MoonPie, I walked barefoot, I stopped worrying. I watched dumb movies and ate chemically laced foods. I didn't think past the first step of anything, that was the key.

I drank a Coke and didn't worry about how to recycle the can or about the acid puddling in my belly, acid so powerful it could strip clean a penny. We went to a dumb movie and I didn't worry about the offensive sexism or the lack of minorities in meaningful roles. I didn't even worry whether the movie made sense.

I didn't worry about anything that came next. Nothing had consequence, I was living in the moment, and I could feel myself getting shallower and dumber. But also happy.

Until Nick, I'd never really felt like a person, because I was always a product. Amazing Amy has to be brilliant, creative, kind, thoughtful, witty, and happy.“⁷

Traducerea aproximativă a textului este următoarea:

„Nick m-a iubit. Un fel de dragoste de nota zece: el chiar mă iubea.

Dar el nu mă iubea pe mine. Nick a iubit o fată care nu există. Mă prefăceam, așa cum făceam deseori, pretinzând că am o personalitate.

Nu mă pot abține, este ceea ce am făcut întotdeauna: **asa cum unele femei își schimbă hainele în mod regulat, eu îmi schimb personalitățile.**

Cu ce mască te simți bine, cu ce mască ești dorită și îngrijită? Cred că majoritatea oamenilor fac acest lucru, dar pur și simplu nu recunosc, sau altfel se fixează pe o singură mască, deoarece sunt prea leneși sau proști pentru a schimba măștile. În noaptea aceea, la petrecerea din Brooklyn, mă prefăceam că sunt fata care era la modă, fata pe care o dorește un bărbat ca Nick: «femeia super».

Bărbații spun asta întotdeauna ca un compliment definatoriu, nu-i așa? Este o «femeie super». A fi o «femeie super» înseamnă că sunt o femeie fierbinte, strălucitoare, amuzantă, care adoră fotbalul, pokerul, glumele murdare și râgâitul, care joacă jocuri video, bea bere ieftină, iubește sexul în trei și sexul anal și își înghesuie hotdogi și hamburgeri în gură ca și cum ar trăi în grup, în același timp păstrându-și o talie subțire, deoarece «femeile super» sunt mai presus de toate fierbinți.

Fierbinți și înțelegătoare. «Femeile super» nu se enervează niciodată; ele zâmbesc doar într-o manieră măhnită și iubitoare și își lasă bărbații să facă tot ce vor cu ele.

Merqi mai departe, bate-ți joc de mine, nu mă deranjează, eu sunt o «femeie super».

[...]

*Dar este tentant să fii o «femeie super». Pentru cineva ca mine, căreia îi place să câștige, este tentant să vrei să fii fata pe care o dorește fiecare bărbat. **Când l-am întâlnit pe Nick, am știut imediat că asta își dorea și, pentru el, cred că am fost dispusă să încerc. Îmi accept partea mea de vină.***

Problema este că la început am fost nebună după el. Am descoperit că este un pervers exotic, un băiat bun din Missouri. Era atât de bine să-mi fie în preajmă. A scos din mine lucruri despre care nu știam că există: o lejeritate, un umor, o ușurință. Parcă m-a golit și m-a umplut cu pene.

El m-a ajutat să fiu o «femeie super» – nu aș fi putut fi o «femeie super» cu nimeni altcineva. Nu aș fi vrut să fiu. Nu pot spune că nu mi-a plăcut câte ceva: am mâncat o prăjitură cu ciocolată MoonPie, am mers desculță, am încetat să mă mai îngrijorez. M-am uitat la filme stupide și am mâncat alimente pline de chimicale. Nu m-am gândit niciodată când am făcut primul pas spre ceva nou, aceasta a fost cheia. Am băut o Cola și nu mi-am făcut griji cu privire la modul de reciclare a cutiei sau la acidul care mi-a deranjat stomacul, acid atât de puternic încât ar putea curăța un bănuț de metal.

Am fost la un film prost și nu m-am îngrijorat de sexismul jignitor sau de lipsa minorităților în roluri semnificative. Nici măcar nu mi-am făcut griji dacă filmul avea vreun sens.

Nu mi-am făcut griji pentru nimic altceva care va urma. Nimic nu a avut consecințe, trăiam momentul și simțeam cum devin mai superficială și mai proastă. Dar și fericită.

Până la Nick, nu m-am simțit niciodată cu adevărat ca o persoană, pentru că am fost întotdeauna un produs. Uimitoarea Amy trebuia să fie strălucitoare, creativă, amabilă, îngândurată, înțeleaptă și fericită.

(sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

Este interesant de remarcat că Amy își dă jos masca de femeie modernă și-și arată pornirile de psihopată în etapa de relaționare în care Nick începe să înțeleagă câte ceva din adevărata ei fire.

Deci schimbarea de comportament a lui Amy nu este legată neapărat de trecerea a 2 sau X ani de relaționare, ci de schimbarea de percepție și trezirea la realitate a bărbatului. Când adevărul începe să iasă la lumină, purtarea măștii de impostoare implică un efort care nu-și mai are rostul. De aici provine schimbarea ei de comportament.

6.3.10. Un alt aspect în motivul abandonării imposturii este intenția și preocuparea lui Amy de a rămâne însărcinată și de a avea un copil.

6.3.10.a. În realitate exact așa este, femeia psihopată trece prin două momente delicate prin care trebuie să-și acopere public demonizarea: găsirea unui soț și obținerea statutului de mamă.

Este strategia oricărei psihopate de a-și ascunde inițial adevărata natură în spatele rolului de soție iubitoare. O parte dintre femeile degenerare sunt preocupate să-și găsească un soț potrivit, nu prea deștept, nici prea atent, profilul lui Nick descris de Gillian Flynn fiind unul clasic în această alegere.

Ulterior, femeia psihopată are grijă să devină mamă, la limita timpului când bărbatul înțelege natura demonică a soției sale.

Femeile degenerate știu că bărbații sunt la început proști, îndrăgostiți, neatenți și în special preocupați de sex, dar această stare nu durează la nesfârșit. Surprinzător pentru concepția feminină generală, bărbații se trezesc la realitate destul de repede. Iar unii, precum Nick, posedă un aparat intelectual care le permite să înțeleagă foarte bine subtilitățile și impostura unei femei și chiar ajung să se „trezească” complet la realitate.

Este un joc de-a șoarecele și pisica. Cât de repede se trezește la realitate șoarecele și vede că în fața lui nu este un alt șoarece la fel ca el, ci chiar o pisică care îl poate mânca? Femeia degenerată știe foarte bine că are la dispoziție un timp limitat pentru a obține statul de mamă.

Psihopata anticipează fuga și dezertarea din relație a bărbatului speriat, dar are grijă să-și păstreze impostura publică jucând rolul de mamă model. În acest moment părăsirea ei de către soț este chiar binevenită, acest lucru ajutând-o să joace rolul de victimă și să primească suportul tuturor celor din jur.

În familie, la școală, în lume, femeia sociopată/psihopată se va ascunde perfect în spatele rolului de mamă model (eventual și abandonată), implicată în creșterea și educarea copilului. În aceste condiții, cine ar mai putea cuteza să gândească că această femeie cu un copil mic, părăsită de soț, este o sociopată/psihopată periculoasă?

6.3.10.b. Pentru o femeie degenerată care are acum un copil, soțul devine un bagaj periculos, care îi poate expune juridic problemele psihice și-i poate anula dreptul de a mai crește copilul. De aceea femeile psihopate se folosesc de copii, pentru a șantaja direct bărbații care doresc să o expună.

În cartea lui Gillian Flynn personajul Amy însărcinată cu copilul îl șantajează fără scrupule pe Nick, solicitându-i să-și întrerupă orice colaborare cu poliția în legătură cu înscenarea dispariției ei și să-i susțină public minciuna cu imaginea sa de victimă.

În viața reală femeile degenerate care au devenit mame preferă să-și alunge bărbații de acasă, deoarece nu le mai sunt folositori, din niciun punct de vedere.

Dacă nu pleacă el de bună voie, degenerata îi poate aplica un tratament special „de evacuare”, la care niciun bărbat „normal” nu rezistă: certuri permanente, scandaluri, vorbărie fără oprire, nemulțumiri, jigniri, agresivitate psihică, neîndeplinirea obligațiilor conjugale, tăierea oricărei finanțări pentru proiecte familiale, sabotajul tuturor inițiativelor bărbatului, stimularea alcoolismului, otrăvirea lentă prin alimente puternic aditivitate și chimicizate, crearea unei imagini publice negative, bârfeală, înscenarea unor agresiuni fizice, reclamații la poliție, etc.

Multe femei degenerate au la activ o căsătorie de scurtă durată, de numai 2–3 ani. Până în 35 ani de obicei sunt deja din nou libere și singure. După nașterea copilului mult dorit divorțul este doar o chestiune de timp.

6.3.10.c. Unele femei degenerate se comportă precum este descris mai sus: caută să-și acopere impostura existențială printr-o căsnicie de fațadă, au o preocupare majoră de a deveni mame și la un moment dat încep procedura de debarasare de soțul suspicios.

Dar multe alte femei degenerate au o agendă mai vicleană de sabotare, trădare, distrugere și ucidere a bărbatului lângă care trăiesc și pe care îl urăsc de moarte.

O femeie normală nu vrea să aibă relații profesionale, sociale sau intime cu un bărbat pe care din diferite motive îl desconsideră, disprețuiește, invidiază sau chiar urăște. În

niciun caz o femeie normală nu va dori să se căsătorească și să aibă un copil cu un astfel de bărbat pe care îl disprețuiește și urăște.

Dar o femeie degenerată gândește complet diferit. **Tocmai pentru că îl urăște de moarte pe un bărbat și vrea neapărat să-l distrugă complet, va urmări să se căsătorească cu acest bărbat și va dori să aibă copii împreună cu el.** Și asta deoarece pentru o femeie degenerată plină de ură copiii reprezintă cel mai bun mijloc și pretext de a distruge complet un bărbat.

Ce poate face unui bărbat o femeie degenerată care a dobândit statutul de mamă și are un copil împreună cu acest bărbat? Practic orice, doar imaginația este limita. Orice femeie degenerată știe foarte bine că un copil este practic un bilet de liberă intrare în toate aspectele vieții unui bărbat cu care trăiește împreună: familie, vecini, colectiv de muncă, partid sau organizații politice, colectivul de părinți și profesori ai școlii.

În primul rând, pentru cel puțin 3 ani, cu vicleană premeditare femeia degenerată îl obosește pe bărbat la maxim psihic și biologic, cu nopți nedormite, obligații casnice (făcut mâncare, făcut curățenie, făcut cumpărături) și asumarea unor sarcini profesionale extinse.

În al doilea rând îl poate ruina, sabota și trăda financiar pentru întreaga lui viață, prin asumarea unor credite bancare ipotecare nesustenabile și a unor împrumuturi de consum pentru a acoperi cheltuieli lunare risipitoare.

În al treilea rând îl poate sabota și distruge social, familial și profesional prin nemulțumiri, jigniri, calomniere, bârfire și clevetire cronică, cu orice ocazie posibilă și față de orice persoană posibilă. Când copilul crește și ajunge la grădiniță și școală, aceeași strategie se aplică și ulterior, în cadrul colectivului de părinți, educatori și profesori.

Tatăl copilului este „tocat“, clevetit, bârfit, sabotat, discreditat, etc., în mare secret și cu toată viclenia posibilă. Femeia degenerată „sapă“ zilnic și fără oprire pentru schimbarea percepției tuturor față de bărbatul cu care trăiește. Nimeni nu scapă atenției ei pentru a-l denigra pe bărbat, pe tatăl copiilor ei: prieteni din copilărie, vecini, rude (frați, veri, cumnați, nași), colegi de muncă, părinții altor copii, etc.

Zi de zi și an după an femeia transmite cu o nemulțumire cronică același tablou al unui bărbat îngrozitor. După 2 ani de zile deja este clar pentru toată lumea, bărbatul este un individ iresponsabil, agresor, instabil psihic, leneș, incapabil profesional, rău cu copiii, trădător, afemeiat, alcoolic, cheltuitor, etc.

Unii se vor îndepărta de bărbat deoarece vor „cumpăra“ spusele femeii degenerate, dar mulți alții se vor îndepărta de acest om tocmai pentru că înțeleg că femeia și mama copilului este rea și are niște „probleme“. Iar de cuplurile unde femeia are unele „probleme“ este bine să te ferești, asta o știe toată lumea.

Scopul ascuns al acestei femei degenerate este clar: într-un interval de maxim 10 ani ea va rămâne cu copiii și cu toate bunurile moștenite de la bărbat.

Bărbatul, tatăl copiilor va fi un om izolat, dator-vândut la bănci și terminat din toate punctele de vedere: biologic, profesional, social, familial, financiar. În plus, pentru bărbat nu sunt excluse apariția unor boli cronice grave, dependența de alcool, decăderea din drepturile părintești, pierderea definitivă a unor bunuri în favoarea băncilor și problemele juridice datorate înscenărilor femeii.

Femeia degenerată și-a îndeplinit misiunea vieții ei: prin obținerea statutului de mamă a putut distruge complet și definitiv, pentru întreaga lui viață, un bărbat bun, capabil și tată iubitor. În jurul vârstei de 35–45 ani femeia degenerată are deja copiii mărișori și este iar disponibilă și proaspătă pentru o nouă relație/căsătorie, este gata pregătită pentru distrugerea unui alt bărbat naiv și neatent.

Evident al doilea bărbat nu mai poate fi distrus folosindu-se de pretextele creșterii copiilor. Pentru acesta femeia degenerată folosește o altă combinație toxică cu potențial maxim deucidere: stress psihic, crize, țipete, nemulțumiri cronice, prea-curvie, sabotaj financiar, sabotaj alimentar, extenuare sexuală, cheltuieli premediat excesive, extenuare profesională prin muncă, înscenări și reclamații la poliție pentru agresiuni, amenințări și hărțuire, etc., etc.

La vârsta de 40 ani o femeie degenerată (îndrăcită, demonizată) este practic un adevărat criminal în serie, care știe să-și ucidă bărbatul de lângă ea cu o variație nesfârșită de tehnici.

6.3.10.d. Deși doresc acest lucru, nu toate femeile degenerate pot deveni mame în cadrul unei căsnicii. Multe femei sociopate/psihopate devin mame pe cont propriu. Motivul principal îl reprezintă răutatea din ele, care este inconștient resimțită de către bărbați.

Oamenii simt întotdeauna repulsie, confuzie și teamă la contactul cu răul dintr-un degenerat. Instinctul de conservare al bărbaților se activează puternic în apropierea acestor femei periculoase.

În special mamele bărbaților sunt foarte sensibile și au un „radar“ nativ, prin care depistează imediat femeile impoștore, rele și degenerate. Rezultatul acestor identificări și repulsii inconștiente este faptul că multe din aceste femei rele rămân singure și necăsătorite.

Ele devin mame în afara căsătoriei, prin aventuri de o noapte sau inseminare artificială. Cele mai dure și mai periculoase sociopate/psihopate sunt de obicei clubiste înfocate, femei moderne și mondene, intens implicate în activitatea de socializare, care spre 30 ani caută cu disperare un mascul dornic de aventuri și promiscuitate sexuală. Evident, nu orice bărbat este acceptat pentru rolul de tată, există un profil foarte precis pentru acest rol.

Acesta trebuie să fie dispus să recunoască legal paternitatea copilului, să-i asigure acestuia și mamei sociopate/psihopate protecția socială mult dorită. Contează fizicul, educația, banii, prestigiul social, relațiile și profesia bărbatului.

Este ideal dacă bărbatul este deja însurat sau are obligații față de alți copii făcuți cu alte femei, dacă are o profesie intens consumatoare de timp. Pe femeia sociopată/psihopată o interesează din partea bărbatului doar protecția socială și recunoașterea legală a paternității. Orice alt aspect legat de copil este în totalitate treaba ei.

6.3.11. Personajul Amy are calități și reacții specifice oricărei femei autentice și chiar degenerațiilor adevărați.

Degenerații sunt de obicei peste media umană când este vorba de atenție, prezentă conștientă, raționalism, premeditare, luciditate, planificare pe termen lung, preocuparea constantă de a-i manipula și înșela pe cei din jur, preocuparea de a promova în exterior o falsă imagine.

Amy experimentează alături de Nick timp de 2 ani ce înseamnă să fii o „cool girl”, care „trăiește momentul”, pentru care contează doar prezentul și își trăiește viața într-o stare de nepăsare cronică: nu-i pasă de prezent și viitor, nu-și face planuri, nu este preocupată ce mănâncă și ce bea, unde merge și ce face, câți bani are și pe ce-i cheltuie, etc.

Dar după 2 ani de a „trăi momentul”, Amy nu mai poate rezista psihic vieții trăite în minciună și-și arată adevărata personalitate soțului ei Nick, care este șocat să descopere că soția lui nu este o „cool girl” așa cum credea el și culmea, nu este nici măcar o femeie normală, ci o femeie cu o personalitate demonică.

Ne place sau nu, același lucru se întâmplă și în realitate: sunt milioane de bărbați călduți și boemi cu profilul lui Nick, care după câțiva ani de căsnicie descoperă îngroziti că femeile de lângă ei nu sunt „gagici”, „moderne”, niște „cool girl” emancipate și total dezinhibate sexual așa cum credeau ei și nu sunt nici măcar femei normale, ci își trăiesc viețile alături de psihopate demonizate.

6.3.12. Gillian Flynn expune și ce este în realitate o relație cu un degenerat: un contract social demonic.

Interesant este că bărbatul nu știe nicodată care este adevăratul sens al căsniciei lui cu o femeie demonizată. Femeia degenerată însă știe exact ce este „căsnicia” ei, ce sens are și cât trebuie să investească în ea.

Chiar dacă bărbatul nu știe că relația lui este o înțelegere de tip demonic, conform oricărei înțelegeri, femeia îi acordă o varietate de drepturi și favoruri (bani, sex și în general o viață bună) pentru a-l ține narcotizat și neatent la realitatea cotidiană din jurul lui.

În cadrul târgului demonic, femeia degenerată dorește următoarele: să nu-ți pui întrebări cine este ea de fapt, ce gândește, ce intenții are, ce planuri de viitor are, ce alegere a făcut în viață – cu Dumnezeu sau a trecut conștientă de partea răului, să te manipuleze, de voie sau nevoie să-i fii partener și complice în construirea „legendei” de femeie normală, responsabilă, credincioasă.

În cadrul contractului social demonic, în schimbul lipsei tale de gândire, atenție și nepăsării, femeia degenerată îți oferă următoarele: bani, acceptarea rolului de păpușă pentru fanteziile tale sexuale, rolul de femeie educată, modernă și inteligentă cu care să te mândrești în fața altor bărbați care te vor invidia, face tot ce poate pentru a te ajuta în carieră, îți oferă sfaturi și consiliere cum să treci prin diverse probleme, îți crește copiii pe care ți i-ai dorit.

Femeia demonizată îți oferă cam totul, cu o singură condiție: niciodată să nu bănuiești natura ei spirituală demonizată, iar dacă înțelegi acest lucru să taci din gură.

În realitate, femeia degenerată este aparent supusă, te susține financiar și te lasă să-ți faci cu ea toate poftele sexuale, dar atâta timp cât nu ești atent și nu-ți dai seama cu cine avem de a face. Sau dacă bănuiești acest lucru, să te prefaci foarte bine că nu ți-ai dat seama.

Înțelegerea evident cade în momentul în care bărbatul nu mai visează cu ochii deschiși, se „trezește” și speriat dorește să „fugă” din relație. În acest moment însă el este complet expus dorinței demonice de răzbunare, dorinței de ucidere, urii de tip demonic.

6.3.13. O caracteristică esențială a oricărui degenerat demonizat este intenția de a ucide.

Personajul Amy posedă foarte clar această trăsătură. În scenariul cărții aceasta săvârșește o crimă, o ucidere atent planificată, dar care este fals justificată prin statutul ei de victimă. Și un amănunt/detaliu minor, dar plin de înțelesuri: educata și stilata Amy încă face mișcări din bazin și nu vrea să „piardă” orgasmul, în timp ce partenerul horcăie de moarte și moare sub privirile ei.

Așa cum se întâmplă de multe ori și în realitate, degenerata Amy nu suportă consecințele legii pentru crima comisă. Este prea inteligentă și vicleană pentru a nu manipula orice situație în favoarea sa.

Ca orice degenerat care se respectă, Amy falsifică circumstanțele în care are loc crima. Astfel, din criminală psihopată care este cu adevărat, Amy devine pentru poliție și FBI o „victimă”, care a trebuit să se apere de un agresor periculos.

Pe lângă crima făcută din necesități de moment, ca orice degenerat autentic, Amy posedă o criminalitate latentă, pe termen lung. Toată gândirea ei este orientată spre ucidere și a face rău celorlalți.

Inițial Amy își inscenează moartea pentru a obține execuția soțului ei Nick. Ulterior se întoarce acasă și—și amână intențiile criminale pentru a se folosi de Nick în scopul de a obține un copil. Este de așteptat ca intențiile criminale perfide ale lui Amy să se reactiveze odată cu apariția copilului, iar Nick să fie iarăși în pericol.

6.3.14. Gillian Flynn surprinde evoluția acțiunii sub forma războiului între inteligența și instinctele femeilor implicate în intrigă. Unele femei îl susțin pe Nick, altele cred în crima inventată de Amy. Nick este susținut de două femei, sora sa și polițista locală, dar este cumplit atacat de o realizatoare de programe feministe. Amy are viclenia de a le scoate din joc pe ambele femei care îl ajută pe Nick.

6.3.14.a. Este un aspect specific realității că femeile degenerare, când atacă o victimă bărbat, au grijă să distrugă mai întâi apărarea pe care i-ar putea—o oferi femeile din preajma lui.

Femeile psihopate cunosc faptul că bărbații sunt pentru ele o pradă ușoară, dar că femeile din jurul lor (mame, soții, prietene, surori, proprii copii fete adolescente sau adulte, vecine, colege de muncă) le-ar putea identifica ca fiind agresoare și i-ar putea atenționa și ajuta pe bărbați.

De aceea, în astfel de cazuri, o țintă prioritară de distrus este femeia care l-ar putea ajuta pe bărbat. În cartea lui Gillian Flynn personajul masculin Nick este ajutat de sora sa Margo, care trebuie scoasă din joc. Nu este deci de mirare că Amy plantează false dovezi în casa lui Margo și aceasta ajunge să fie acuzată de complicitate la ucidere și este arestată.

6.3.14.b. Gillian Flynn atenționează în special femeile de un alt aspect real: preocuparea și grija femeilor demonizate de a influența și/sau distruge femeile care fac parte din structurile de justiție, care au ca obiect de activitate aplicarea legii și apărarea oamenilor normali.

Femeile degenerare sunt foarte grijulii și atente să manipuleze și să mintă celelalte femei care muncesc în zona justiției, pe care le-ar putea atrage de partea lor. Dacă însă acestea nu se lasă păcălite sau cumpărate, femeile degenerare trec la planul B, adică distrugerea lor profesională, socială, financiară, a familiei și credibilității lor.

Relaționarea cu o femeie degenerată trebuie să fie un puternic motiv de alarmă pentru orice femeie normală care muncește ca polițist, procuror, avocat, jurist, judecător, tehnician, ofițer de informații, etc.

6.3.14.c. Tot legat de sfera justiției, este interesant de urmărit preocuparea femeilor degenerate care deja fac parte din instituțiile însărcinate cu aplicarea legii: judecătore, procurare, greșier, polițiste, ofițer din serviciile secrete, funcționară civilă, etc.

Ca orice degenerat care se respectă, și aceste femei sunt intens preocupate de a ajunge pe orice cale în funcțiile de decizie și control ale instituțiilor în care lucrează. Prin obținerea unei funcții importante, prin folosirea autorității funcției, ele trebuie să–și demonstreze sieși și tuturor că nu sunt așa cum le știe toată lumea, adică niște proaste, incompetente, inculte, resentimentare, invidioase, semidocte, bolșevice, pline de ură și răutate.

În consecință, totul și orice este folosit pentru acest arivism profesional: sabotajul și turnătoră, bârfa și atacul direct asupra colegilor, activarea și folosirea relațiilor familiale (sunt soția lui X, nepoata lui Y, cumnata lui Z, sora lui T, fiica lui W) cu bărbați influenți, relații de preacurvie și promiscuitate sexuală cu politicieni sau directori, etc. Evident femeile degenerate ajunse necinstit pe o funcție de conducere nu pot suporta pe celelalte femei care sunt cu adevărat inteligente, profesioniste, capabile, muncitoare, familiste convinse.

Odată ajunse mari pe „funcție“, toate aceste femei degenerate încep să–și exprime ura, invidia și oftica asupra celorlalte femei din „sistem“, care sunt frumoase, inteligente, bune profesioniste și au căsnicii reușite bazate pe dragoste, respect și fidelitate. O degenerată care se respectă efectiv face „curățenie“ în jurul ei, nicio femeie de calitate nu poate scăpa de ura, resentimentele și invidia ei.

Relaționarea cu o femeie degenerată șefă din interiorul „sistemului“ trebuie să fie un motiv maxim de alarmă pentru orice femeie normală care muncește ca polițist, procuror, avocat, jurist, judecător, tehnician, ofițer de informații, etc.

6.3.14.d. Femeile degenerate atacă și femeile normale din orgoliu și plăcere sociopată/psihopată. Acest atac nu trebuie corelat cu situația particulară expusă în carte. Gillian Flynn a dorit să expună un fenomen general, care nu are neapărat legătură cu apărarea unui bărbat acuzat pe nedrept.

În general femeile demonizate, fără niciun motiv sau interes, au plăcerea și obsesia de a ataca și distruge viețile și carierele femeilor normale de lângă ele, mai ales dacă acestea sunt frumoase, inteligente, capabile profesional, conștiincioase, mame iubitoare și soții devotate.

Orgoliul, plăcerea psihopată, le spune că distrugerea bărbaților este o treabă mult prea simplă, care nu le–ar aduce nicio satisfacție sau bucurie. Femeile demonizate atacă și distrug perfid bărbații doar dacă urmăresc realizarea unor scopuri precise. De obicei atacul femeilor demonizate are loc asupra bărbatului din propria familie, care le este apropiat: fratele, tatăl, soțul, cumnatul sau prietenul.

La locul de muncă și în societate femeile degenerate doar se folosesc de bărbați, pentru a distruge alte femei. Distrugerea vieții (familie, carieră, imagine publică, relații) unei femei inteligente este cu totul altceva decât joaca cu un bărbat care privește doar în decolteu. Distrugerea vieții unei femei inteligente și capabile îi provoacă

degenerației adevărate trăiri bolnave de plăcere și bucurie, este un trofeu care îi va hrăni mândria și orgoliul. Nu este nevoie de niciun alt motiv sau cauză pentru acest comportament.

Cine este degenerata care vrea să te distrugă din orgoliu și plăcere sociopată/psihopată?

Poate fi colega ta de muncă cu care îți împărtășești toate secretele, poate fi amanta directorului care te vede drept o potențială concurentă și vrea să te alunge din firmă, poate fi prietena ta cea mai bună care îți seduce soțul, poate fi șefa ta directă din firmă, poate fi iubita fratelui tău care vrea neapărat să se mărite cu el, poate fi noua prietenă/soție a tatălui tău iar tu o adolescentă care vede tot și gândește prea mult, poate fi propria ta soră, poate fi chiar propria ta mamă, etc.

6.3.15. Un aspect clar evidențiat în cartea lui Gillian Flynn este dezechilibrul financiar din familia Dunne. Deși Nick are un job regulat și are o sursă decentă de venit, aflăm că situația financiară a familiei este delicată, ambii fiind dependenți de banii primiți de la părinții lui Amy.

Întrebarea care se pune este: cine provoacă dezechilibrul financiar: Nick sau Amy? Se pare că amândoi, deoarece stilul de viață a lui Nick de boem cheltuitor este peste nivelul veniturilor lui, iar ea este o elitistă educată din New York, licențiată la Harvard, care trebuie să trăiască neapărat într-o vilă, într-un cartier select.

Prima impresie este că dezechilibrul financiar este provocat de Nick, care deși boem de felul său, este totuși la origine un provincial modest, care nu are vicii legate de alcool, droguri, sporturi extreme, jocuri de noroc sau prostituție.

În final, cu toți banii câștigați din munca lui, Nick ajunge totuși dependent financiar de Amy pentru a plăti cheltuielile majore ale întreținerii casei. Amy are inclusiv grijă să o aducă în starea de dependență financiară pe sora lui Nick, căreia îi împrumută banii pentru cumpărarea unui mic bar din centrul orașului.

Situația financiară prezentată de Gillian Flynn este corespunzătoare realității. Unul din scopurile pe termen lung ale oricărui degenerat este de a te aduce în situația de dependență financiară de el. Pe tine, ca victimă principală, cât și pe cei din jurul tău, care ar putea să te ajute să-ți recapeți independența financiară.

Asta pentru a nu pleca de lângă el, pentru a se folosi de tine ca să se ascundă și să-și promoveze public o imagine de om normal, casnic, responsabil, integrat în societate. În acest scop degeneratul îți va sabota cariera profesională, va face neîncetat cheltuieli peste venituri, va consuma la maxim toate cărțile de credit, va practica un stil de viață peste posibilitățile reale de susținere. Pe de altă parte degeneratul are grijă de cariera lui și se preocupă să aibă surse de venit personale alternative.

Într-un final, după 2–3 ani de sabotaj financiar total, se ajunge exact în această situație, cu victima total sau parțial dependentă de banii degeneratului. Și exact ca în cazul lui Nick cu Amy, impresia publică generală este că problema, cheltuitorul este victima, iar degeneratul este omul responsabil care susține financiar cheltuielile casei.

6.3.16. În mod realist Gillian Flynn a prevăzut în scenariul cărții ei inclusiv „hazardul”, neprevăzutul, implicarea lui Dumnezeu, cu efecte pozitive în derularea acțiunii.

Deși nu pare așa, dar Dumnezeu este prezent în orice situație în care un degenerat atacă oamenii obișnuiți.

Dumnezeu permite ca degenerații demonizați să atace oamenii normali, pentru a-i

face să iasă din starea de trândăvie, nepăsare și neatenție în care trăiesc.

Dumnezeu nu permite degenerațiilor să–și ducă până la capăt intențiile de ucidere. Deoarece oamenii normali nu au capacitatea psihică de a face față la aceste atacuri perfide, Dumnezeu intervine discret în favoarea lor. Pentru un individ boem atacat de un demonizat, ajutorul divin vine când nu te aștepti și în cele mai diverse forme. Consecința intervenției divine este stricarea planului demonizatului și salvarea vieții omului atacat. Uneori se ajunge și la expunerea publică a gradului de pericol social pe care îl reprezintă individul–demonizat, prin boli psihice, sexuale, acte ratate de ucidere sau atacuri de posesie demonică care necesită exorcizarea cu molifte. Atacul degeneratului este lăsat să se producă în continuare, până la trezirea completă a individului pe care Dumnezeu vrea să–l întoarcă la credință. În cartea lui Gillian Flynn, planul perfect pus la punct de demonizata Amy este complet dat peste cap datorită unei situații banale, neprevăzute de ea.

Este jefuită, i se iau banii și nu mai poate sta ascunsă, până are loc execuția soțului ei Nick. Această întâmplare banală face ca totul să se schimbe: în final Amy se întoarce acasă iar Nick este salvat de execuție. Personajul masculin, boemul Nick este salvat de la moarte, dar nu mai vrea să fugă de soția lui psihopată, ci rămâne în continuare cu ea.

Gillian Flynn subliniază de mai multe ori în scenariul cărții că Nick era neatent și superficial. Era neatent să observe cine este Amy cu adevărat și superficial deoarece când a făcut descoperirea, fuge de realitate și se aruncă în brațele primei studente care simulează și ea că este o „cool girl“.

Dacă studenta ar fi fost o dulce inocentă, o „păpușică“ naivă sau o femeie normală, poate că Amy l–ar fi lăsat pe Nick în pace. L–ar fi amenințat, ar fi făcut crize de nervi, ar fi „rearanjat“ puțin vesela sau ar fi divorțat și asta era tot. Însă sociopata (psihopata) Amy „vede“ că iubitul ei soț Nick a căzut în plasa unei alte impostoare, care ca și ea joacă rolul de femeie „modernă“, de „cool girl“. Evident orgoliul de femeie demonizată a lui Amy a fost puternic activat.

Deci Nick refuză să privească adevărul realității în față, refuză să–și privească în față cu luciditate adevărul propriei sale vieți. **Prin stilul său boem, Nick refuză să iasă din starea de nepăsare spirituală în care se găsește, refuză să iasă la luptă cu el însuși. În ultimă instanță, Nick refuză să–și exorcizeze răul din interior.**

În consecință, demonizata Amy simte efectiv nevoia de a–i da lui Nick o lecție de viață, prin care acesta să iasă din nepăsarea, neatenția, superficialitatea și irealitatea în care trăiește.

Probabil Amy ar fi gândit ceva de genul: „Adică cum, păpușa asta de 20 ani este mai șmecheră decât mine? Studenta asta este mai impostoare decât mine și îmi fură bărbatul? Așa ceva nu este cu putință, Nick nu știe cu cine are de a face, Nick nu știe cine sunt eu de fapt. Ia să–i dăm dragului nostru soț o lecție, să se trezească.“

În acest mod intervine „bătaia“ lui Dumnezeu, folosirea demonizatei Amy pentru a–l scoate din nepăsare pe boemul și bunul Nick.

Dumnezeu întotdeauna pune în calea indivizilor de genul lui Nick degenerații sociopați de genul lui Amy, pentru a–i trezi la realitate, a–i trezi din viața narcotizată și călduță care o duc, a–i pune față în față cu ei înșiși, cu adevărul vieții lor. Este adevărat, un demonizat când vine peste tine are scopuri de ucidere, dar protecția

omului ce va fi atacat este treaba și răspunderea lui Dumnezeu.

La un moment dat, când eram tânăr și neatent la aspectele vieții, o femeie mă avertizase:

„Văd că ești neatent, daaaa? Lasă că am să mă ocup eu de tine, să vezi tu ce atent ai să devii“.

Și într-adevăr, în urma unui tratament relațional „special“ intensiv, am devenit extraordinar de atent la tot ce este în jurul meu. După mulți ani am înțeles că acea femeie era demonizată, dar într-un mod ciudat tot răul pe care mi-l făcuse se transformase în timp în bine.

Ne place sau nu, cu toată monstruoșitatea ei, din punct de vedere spiritual și psihologic femeia tip–Amy are asupra bărbaților un rol pozitiv. În lume sunt milioane de bărbați de tipul lui Nick, care sunt nepăsători, nu au chef să se cunoască pe ei înșiși și se refugiază în alcool sau în brațele unor femei impotoare, de tipul „cool girl“.

Pentru acești bărbați neatenți, „călduți“ și boemi, cu dedicație, există tot atâtea milioane de femei demonizate de genul lui Amy: sociopate (îndrăcite, demonizate), foarte atractive sexual, foarte inteligente, educate, cu „lipici“, cu intenții premeditate de ucidere.

Se mai plânge cineva că lumea este anostă și plictisitoare?

6.3.17. De-a lungul narațiunii cărții, prin diverse amănunte disparate, Gillian Flynn descrie cu deosebită acuratețe un aspect mai puțin observabil.

Este vorba despre conflictul spiritual dintre Bine și Rău, dintre morala Binelui autentic și morala răului travestit sub forma unui „Bine“ degenerat, dintre Binele oamenilor obișnuiți majoritari și „Binele“ indivizilor reeducați.

Fiecare dintre personajele principale, Nick și Amy are propria versiune a Binelui. În timp ce Binele lui Nick este Binele autentic, specific al oamenilor normali, Binele lui Amy este un „Bine“ degenerat, specific indivizilor–demonizați.

Ne dăm seama că „Binele“ lui Amy este unul anormal, deoarece aceasta își justifică printr-o morală a Binelui personal toate planurile de ucidere, șantaj. Gillian Flynn ne oferă în cartea sa pagini întregi din monologul interior al lui Amy, care este specific indivizilor sociopați (îndrăciți, demonizați).

Tot răul pe care îl face Amy are în mintea ei o justificare, o cauză, un motiv bun, pozitiv. Tot răul pe care-l poate face este subsumat, susținut și justificat în mintea ei de un Rău travestit în „Bine“ degenerat.

Specific indivizilor care își motivează crimele printr-un „Bine“ degenerat este și preocuparea acestora de a-și exporta, multiplica „Binele“ personal în exterior. În timp ce Nick nu este preocupat de Binele lui, scopul fundamental al lui Amy este reeducarea lui Nick în cadrul „Binelui“ său degenerat.

Dacă începem să ne întrebăm cum a ajuns Amy o degenerată inoculată cu un „Bine“ specific demonizațiilor, trebuie să ne întoarcem în timpul copilăriei sale. Autoarea Gillian Flynn ne lasă cu discreție indiciile care să ne facă să înțelegem procesul degenerării lui Amy, până la stadiul final de „pragmatically evil“.

Aflăm astfel că **Amy a fost supusă din partea părinților unui veritabil program de alienare spirituală și inocularea valorilor „Binelui“ degenerat. În toată copilăria și adolescența ei, Amy a fost neîncetat umilită și intimitatea vieții ei a fost călcată cu brutalitate.**

Metoda de a realiza acest lucru este una modernă și civilizată. Pentru a realiza reeducarea ei prin umilire publică și privarea de intimitate, părinții lui Amy scriu cărți în care descriu cu acuratețe viața fiicei lor. Unele aspecte sunt înflorate, în rest totul este autentic. Ca într-un experiment psihologic sinistru, viața personală a copilului Amy este complet devoalată oricărui individ care are bani să cumpere cărțile. Este vinderea pe bani a intimității și vieții personale a propriului copil.

Umilirea și călcarea în picioare a demnității adolescentei Amy are loc sistematic, prin obligarea ei de către părinți de a participa la lansările cărților în care propria ei viață era expusă. În schimbul rolului prestat și a umilinței îndurate, părinții îi acordă o subvenție financiară lunară generoasă.

De asemenea, alienarea copilului Amy are loc prin participarea la o viață de familie bolnavă, unde normalitatea este morala răului, a „Binelui” degenerat. Copilul Amy nu are de unde să știe că „normalitatea” care o vede în propria familie sunt aspecte de degenerare și demonizare grave, condamnate de majoritatea oamenilor.

An după an ea va asimila acest „Bine” degenerat și va intra în viață ghidată fiind de o morală degenerată. Dintr-un copil normal, Amy devine astfel o demonizată, virusată cu normalitatea unui „Bine” degenerat.

După 20 ani de mediu familial degenerat, Amy este complet reeducată:

„normalitatea” gândirii și percepției sale este dată de valorile răului, ale „Binelui” degenerat, iar anormalitatea este Binele autentic al oamenilor normali. Ne putem întreba în ce mediu familial a putut trăi Amy pentru a ajunge la această reeducare spirituală înfricoșătoare.

Pentru Amy, „normalitatea” Binelui degenerat înseamnă următoarele aspecte existențiale:

- lipsă de iubire autentică necondiționată, de căldură sufletească. Iubirea este oferită de părinți și între oameni doar condiționat, în schimbul a „ceva”;
- impostură publică, ipocrizie, afișarea unei imagini publice false fără legătură cu realitatea;
- certuri, agresivitate psihică și emoțională neîncetată;
- parvenitism, parazitism, folosirea și exploatarea pentru bani a celor din jur, inclusiv a propriei familii. Amy înțelege foarte exact că părinții ei o folosesc fără niciun scrupul, pentru a obține bani;
- atitudine de învingător de tipul „homo homini lupus”, care calcă în viață pe cadavre, la propriu și la figurat;
- relațiile dintre oameni sunt întotdeauna de tip afacere: eu îți dau „ceva” și neapărat trebuie să primesc ceva echivalent la schimb.

Relațiile inter-umane, dragostea, căsătoria, totul este un business. Nu există să oferi ceva din ajutor, simpatie, încredere, milă, înțelegere, compasiune, dragoste umană. Totul este condiționat de ceva.

Evident, **nu există noțiunea de dragoste necondiționată. Dragostea părinților lui Amy este condiționată de anumite comportamente, atitudini, acceptarea reeducării.** Ceea ce fac părinții lui Amy cu ea este un troc degenerat: tu îți joci rolul, accepți umilirea publică și ne susții legenda de oameni normali, iar noi pentru acest lucru te plătim, îți dăm bani.

Repetarea de zeci de ori a acestui tip de comportament de-a lungul anilor are efecte

mentale pe termen lung. Ajunsă adultă, în loc să-și repudieze părinții denaturați, în schimbul banilor Amy continuă docilă să accepte umilirea publică. Deja mentalitatea trocului degenerat este pentru adultul Amy o normalitate.

Ajunsă femeie adultă, Amy învață inclusiv lecția încheierii unui târg degenerat. La un moment dat, părinții ei au probleme financiare, nu mai pot vinde cărțile și-i solicită restituirea a aproape 90% din suma pe care i-au dat-o de-a lungul timpului, deși este șomeră și are probleme financiare.

Pentru a se descurca cu banii și cu mutarea în Missouri, este nevoită să-și vândă casa în care locuiește. Când nu mai au nevoie de ea, părinții lui Amy pur și simplu o abandonează.

Plină de resentimente, Amy își urăște părinții care au lăsat-o fără casă, bani și prieteni. Dar reeducarea ei fusese deja finalizată. Pentru un degenerat, când celălalt nu-ți mai este de folos, trebuie aruncat ca o cârpă murdară.

6.3.18. Un „fir roșu“ străbate discret tot scenariul cărții: este vorba despre strădania viclană a lui Amy pentru înlocuirea moralei binelui normal al lui Nick cu un „bine“ degenerat.

Personajul Amy posedă deja un atribut al răului absolut. Deși poate, Amy nu vrea să-l distrugă pe soțul ei Nick, din punct de vedere biologic, financiar sau profesional. Ea însă îl sabotează și îl șantajează financiar, profesional și social pentru a-l determina pe Nick să devină ca ea, să se pervertească sufletește.

Practic Amy îl aduce pe Nick în punctul în care acesta este șantajat și obligat să trăiască mulți ani lângă o psihopată ucigașă. Pentru Amy soțul ei nu este un om „cum trebuie“, pentru că încă sufletește nu a fost modelat și pervertit.

De aceea ea depune toate eforturile pentru a-și transforma soțul într-o copie a ei însăși: un demonizat plin de ură, invidie, resentimente, impostură, fals, minciună, răzbunare.

Specific oricărui degenerat care se respectă, adulta Amy simte chemarea unui „mesianism demonic“, de propovăduire a „binelui“ degenerat. Acest tip de degenerați își caută potențialele victime, de genul profilului lui Nick, care par să fie ușor de modelat și reeducat.

Psihopata Amy se consideră deci pe sine o „creatoare“ a bărbatului pe care îl are ca soț. Ea îi aplică lui Nick un veritabil program de reeducare, la capătul căruia morala, valorile și mentalitatea Binelui autentic ar trebui înlocuite cu morala și „binele“ ei. Este în fapt înlocuirea Binelui unui om normal cu răul, cu „binele“ unui demonizat.

Ce este anormal și rău la Nick este normal și bun la Amy.

Pentru Nick de exemplu, certurile și neînțelegerile zilnice, tendințele de control, agresivitatea psihică și emoțională sunt ceva anormal într-o căsnicie, pe când la Amy aceste aspecte fac parte din normalitatea unei căsnicii dintre doi oameni.

De asemenea, Amy se mândrește cu strădaniile ei de a-l transforma pe Nick așa cum este ea: atent, agil, preocupat de ce fac ceilalți, inteligent, rapid, preocupat să controleze și manipuleze oamenii de lângă el, cu o mentalitate de prădător, dur, cinic și agresiv.

Într-un monolog personajul Amy recunoaște că în secret ea de fapt muncește la procesul de reeducare demonică a lui Nick: „*L-am făcut pe bărbatul visurilor mele*“. Fenomenul descris de Gillian Flynn în carte este mai greu observabil la degenerați, dar

este totuși foarte real.

Demonizații nu urmăresc distrugerea completă biologică, financiară, socială sau profesională a unui om. **Degenerații însă urmăresc distrugerea sufletului omului, re-educarea lui, transformarea într-un prădător autentic, înlocuirea valorilor Binelui inițial cu valorile răului, a unui „bine“ degenerat, demonizat.**

Degenerații văd în acest proces de reeducare a partenerului prin certuri și agresivitate o „creație“ a omului nou, renăscut în rău și ură. În nebunia lor, demonizații se consideră „creatori“ de oameni, „sculptori“ de suflete.

Scopul creștinilor este renașterea în asemănarea cu Dumnezeu, crearea în interior a Omului Nou care are ca normalitate iubirea necondiționată de Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos, de aproapele. În schimb, scopul demonizațiilor este crearea „omului nou“ renăscut sufletește într-o „normalitate“ sufletească specifică demonilor. Din experiențele temnițelor comuniste, am putut afla eșecul creării „omului nou“ demonizat prin mijloace brutale: bătăi, torturi, umilințe, privare de libertate, privare de intimitate, forțarea la delațiuni, amenințare, presiune psihică, șantaj, exploatare, etc. În urma acestui experiment, dimpotrivă, s-au obținut rezultate contrare, milioane de ateii s-au pocăit și s-au întors la credință.

lată însă că **Gillian Flynn reușește să ne sperie, prezentându-ne un scenariu de reușită a experimentului creării „omului nou“, demonizat, dar în condiții de libertate, fără a apela la mijloace brutale.**

Experimentul reușește deoarece atacul reeducării asupra ființei umane are loc de timpuriu, din copilărie, în cadrul familiei. Se pare că sunt suficienți 20 ani de presiune și reeducare familială soft pentru a crea „omul nou“, care consideră o normalitate valorile „binelui“ degenerat.

Este de remarcat faptul că o idee asemănătoare cu a lui Gillian Flynn a fost scrisă în România în anul 1979, de scriitorul și fostul deținut politic Bujor Nedelcovici.

Cartea *Zile de nisip* (adaptare în anul 1983 în filmul *Faleze de nisip*) arată lupta și eșecul „omului nou“, re-educat, cu o conștiință elitistă comunistă, de a-și impune prin amenințare și presiune psihică „adevărul“ personal asupra omului simplu, autonom, care nu este re-educat de mentalitatea comunistă.

Precum personajul Amy al lui Gillian Flynn ajunge la crimă în efortul de a-și reeduca propriul soț, la fel personajul Theodor Hristea eșuează și se autodistruge în tentativa de a-și face victima să-i accepte cu forța propriul adevăr.

Cartea lui Bujor Nedelcovici are caracter vizionar, atătând și profetind simbolic autodistrugerea personală a comuniștilor, în efortul lor de re-educare prin forță a indivizilor nealiniați ideologic.

6.3.19. Gillian Flynn ne spune în carte inclusiv ce se întâmplă în cazul în care individul rezistă la programul de re-educare demonică și nu-și însușește valorile „Binelui“ demonizat.

În aceste cazuri demonizatul trece la „planul B“, la planul de rezervă.

„Planul B“ este simplu: indivizii care după ani și ani rezistă la toate eforturile de reeducare în demonizare trebuiesc decedibilizați public și eventual chiar uciși, eliminați fizic.

Demonizații nu au timp de pierdut, la un moment dat trebuie să dea și ei socoteală cuiva (demonilor) pentru tot sprijinul nevăzut pe care l-au primit neîncetat. Și când

rezultatele nu apar, eventual chiar dimpotrivă, iar omul atacat cu anii chiar sporește în credință, demonizatul are o mare problemă.

Eșecul re-educării unui om normal nu este acceptabil pentru demonizat, care nu poate lăsa în urma sa neafectat un om bun, care să-și aducă o contribuție benefică pentru familie și comunitate. Cumva acești oameni trebuie scoși din comunitate: dacă ei nu s-au retras în demonizare, atunci comunitatea o să-i respingă.

De aceea, pentru cei care rezistă la presiunea reeducării demonice și trebuie eliminati, degenerații care se respectă pun la punct o planificare meticuloasă, pe calendar (așa cum face personajul Amy), unde zi de zi și pas cu pas urmăresc realizarea planului de distrugere totală a individului-țintă: distrugerea credibilității profesionale și personale, sabotajul social, sabotajul financiar, trădare în orice formă, înscenarea unor fapte penale, otrăvire, folosirea vrăjitoriei (pentru scopuri de ucidere).

Exact acest program îl aplică personajul demonizat Amy soțului său Nick: decredibilizare personală, înscenarea unei fapte penale inexistente și complotul pentru uciderea biologică.

Ca orice demonizat care se crede stăpân pe această lume, Amy are marea surpriză când Dumnezeu intervine în planul său și Nick scapă cu bine din capcana perfectă care i se pregătise.

Prin toate amănunțele descrise de ea în cartea „Gone Girl”, situații perfecte ale situațiilor clasice de relaționare cu indivizi degenerați, Gillian Flynn a dovedit o mare cunoaștere a psihologiei feminine și a potențialului feminin de degenerare.

Profilul de femeie sociopată/psihopată descris de Gillian Flynn: complet demonizată, cu o agendă criminală premeditată („pragmatically evil”) – este uluitor de corect și are corespondent complet în realitatea degenerării indivizilor din societatea modernă. Trebuie să-i mulțumim și să-i fim recunoscători pentru curajul de a scrie această carte și de a expune public, într-un mod incredibil de clar și deschis, situații de viață specifice indivizilor degenerați.

Cartea lui Gillian Flynn trebuie considerată o trezire la realitate și un avertisment că undeva acolo, dincolo de zidurile casei tale bântuie prădători periculoși, perfect ascunși în imaginea de oameni normali.

Cartea lui Gillian Flynn este un veritabil ghid de viață, care descrie acte, comportamente, decizii și tendințe specifice indivizilor-demonizați.

Femeile nu trebuie să uite că pentru ele, datorită rezervelor energetice superioare bărbaților, riscul de degenerare este mai mare decât în cazul bărbaților. Asta datorită și condițiilor native specifice organismului feminin, care permite femeii să se deschidă energetic și să se încarce cu ură, a excesului de rațiune, răutății, imposturii, ipocriziei existențiale și a promiscuității sexuale.

În acest război nevăzut al degenerării planificate, femeile sunt victime sigure. Este greu, dar nu imposibil pentru femei să fie mai inteligente decât cei care planifică și finanțează această monstruoziție în formă continuată. Este greu, dar nu imposibil pentru femei să iasă din capcana degenerării.

În primul rând, femeile trebuie să fie conștiente și atente, pentru că toți factorii de degenerare prezentați mai sus nu sunt o întâmplare și o consecință firească a vieții moderne din ziua de azi. Factorii de degenerare prezentați sunt niște anomalii

familiale, personale și sociale care sunt înadins create, susținute, finanțate.

Scopul negativ este clar urmărit, nimeni nu cheltuiește banii fără rost. Cineva muncește mult și bine pentru a le face pe femei să se autodistrugă prin ura de sine și ura față de cei din jur. Dar există și revers, femeile atente și avertizate pot să ia măsuri active de oprire pentru ele a procesului degenerării.

Concret, femeile nu trebuie să uite că au de partea lor câțiva factori care le ajută în lupta cu ele însele, în lupta cu ura din adâncuri, cu degenerarea.

Acești factori de luptă a femeilor contra degenerării sunt în principal următorii:

credința în Dumnezeu, educația, relațiile emoționale–sexuale stabile (bazate pe dragoste necondiționată, respect, acceptare, comunicare, înțelegere cu bărbatul de lângă ea), practica eticii creștine în viața cotidiană, evitarea gândirii negative, evitarea reacțiilor orgolioase, tratarea psihologică a invidiei, munca în folosul semenilor.

Educația este însușirea unor norme familiale și de conduită socială, prin care se acordă respect propriei persoane și celor din jur. Este vorba și de educația relațională familială, care înseamnă dezvoltarea armonioasă a unui mediu familial bazat pe respect, înțelegere, acceptare, comunicare, ajutorare.

În ultimă instanță, educația asta este, un set de norme și reguli, prin care învățăm să ne înfrânăm pornirile instinctive, să percepem viața și pe cei din jur, să valorizăm viața și pe cei din jur. Toate acestea, de fapt, au darul de a ne feri nu neapărat de ura celor din jur sau de agresivitatea lor, ci de a ne feri și a ține sub control ura din noi, bestia și animalul din noi care trebuie controlat, împlânzit, supus.

Educația este o calitate deosebită care va ajuta o femeie toată viața, în mii de situații. Relațiile emoțional–sexuale stabile sunt foarte indicate pentru o femeie între 20 și 50 de ani, iar credința în Dumnezeu și practica unei etici creștine sunt inevitabile pentru a scăpa de degenerare.

Pentru a evita o degenerare rapidă și o moarte prematură, important este ca femeia să aibă neîncetat legătură cu cel puțin 2–3 factori dintre cei prezentați.

De exemplu, o femeie poate la 30, 35 sau 40 de ani să renunțe la relațiile emoționale sau sexuale regulate, dar trebuie să aibă o bună educație sau o puternică credință în Dumnezeu și o etică creștină.

În acest caz, realitatea este că degenerarea va avea totuși loc, dar va fi lentă, de foarte lungă durată și va permite femeii să–și îndeplinească toate rolurile și funcțiile normale. Degenerarea se va concretiza în diverse probleme organice și, eventual, într–o formă ușoară de nevroză. Sau poate să renunțe la practica eticii creștine, dar să aibă o foarte bună educație și o relație emoțională stabilă.

Problema este însă că, în ziua de azi, foarte multe femei degenerază complet, se autodistrug la maximum. Cauza este simplă.

Pe fondul lipsei de educație și lipsei credinței în Dumnezeu, foarte multe femei, în urma unor analize lucide–raționale, „dau cu piciorul“ la relații emoționale–sexuale cu bărbați care din punctul lor de vedere nu le merită.

Trăiesc aventuri, înșală, devin amante pentru bărbați căsătoriți, au o viață sexuală și emoțională în promiscuitate cu bărbați „adevărați“ sau pur și simplu stau singure. Își varsă nervii și nemulțumirile pe copii, cărora le povestesc ce nenorocit este tatăl lor. Trăiesc o viață în minciună și impostură, prin care se mint strălucit pe ele însele și pe cei din jur că sunt femei fericite, împlinite și realizate. Sau păstrează relații de dragoste

condiționată, în care trăiesc cu anii, o viață în minciună și fals. La fel, aici elementul educație nu există, de etică creștină ce să mai vorbim.

Toate aceste situații sunt foarte des întâlnite în societatea actuală și, evident, toate au un potențial de degenerare rapid. Să nu se mire atunci femeile că după 30 de ani îmbătrânesc prematur, că sunt sufletește nefericite, că nu pot avea copiii și că dezvoltă diverse boli fizice sau psihice terminatoare.

Cu ura de Dumnezeu, ura de sine și proiecția ei, ura contra bărbaților, invidia, orgoliul și mândria din suflet nu este de glumă, organismele noastre biologice nu sunt proiectate să țină în ele aceste energii demonice otrăvitoare.

La fel și cu raționalitatea excesivă în relații nu este de glumit, este întotdeauna cea mai proastă alegere posibilă.

O recomandare personală este citirea celor 6 volume din colecția „Cuvinte duhovnicești”, care au apărut la Editura Evanghelistos. Aceste cărți conțin dialoguri duhovnicești și lumești cu Sfântul Paisie Aghioritul, pe teme variate și cu o foarte mare aplicabilitate practică în viața de zi cu zi.

Interlocutoarea și „reporterul” care pune întrebările este o femeie, o monahie, mai precis stareța unei mănăstiri. O parte însemnată a întrebărilor puse de ea către Sf. Paisie Aghioritul au o puternică tentă feminină și corespund unor aspecte practice care țin mai mult de psihologia și nevoința cotidiană a unei femei.

Orice femeie care citește aceste cărți binecuvântate va găsi în dialogurile prezentate răspunsuri, soluții și înțelepciune cu mare aplicabilitate în viața oricărei femei, indiferent dacă ea este o monahie sau o femeie din lume, măritată și cu copii.

PARTEA II – CUNOAȘTEREA EXTERIOARĂ A DEGENERĂȚILOR

Capitolul 7

INTRODUCERE ÎN PSIHOLOGIA EULUI INFANTIL. 31 TRĂSĂTURI PENTRU A IDENTIFICA UN INDIVID INFANTIL.

7.1. Descrierea generală a indivizilor cu Eu infantil.

Informațiile din acest capitol reprezintă o încercare de sistematizare a unor idei despre subiectul degenerării, în urma unor experiențe profesionale personale, directe și indirecte, care s-au derulat de-a lungul a peste două decenii. Aceste idei te vor ajuta să identifici reacțiile, atitudinile și comportamentele unui tip de personalitate pe care l-ai întâlnit destul de des în societate, dar nu știai să-l identifici și cădeai în capcana unor relații potențial periculoase.

În continuare mă voi referi la tipul de personalitate care este reprezentat de oamenii la care dezvoltarea Eului nu a depășit nivelul infantil, apoi voi arăta efectele acțiunii acestor oameni la nivel economic și macroeconomic. În final voi arăta cum profilul indivizilor cu Eu infantil se înscrie în cadrul generic al indivizilor degenerați.

Probabil deja te întrebi: ce înseamnă o personalitate cu un Eu infantil? Ce înseamnă un individ degenerat? Cum identifici un Eu infantil? Cum identifici un individ degenerat? Și de ce să practici față de acești oameni o sănătoasă atitudine rezervată și nu o curentă atitudine de implicare?

Nu vei găsi în paginile care urmează explicarea cauzelor „tehnice” psihologice profunde care duc la blocarea evoluției Eului în stadiul infantil. Pentru cine dorește noțiuni „tehnice” și avansate despre psihologia Eului infantil, acest demers poate fi realizat prin consultarea unor cărți scrise de psihologi practicieni.

În acest sens recomand lucrările scrise de Speranța Farca, Mielu Zlate, Vasile Dem. Zamfirescu, Sigmund Freud, C.G. Jung, Margaret Mahler, Otto Kernberg, Heinz Kohut, Henry Ey, Stanislav Grof și alți pionieri ai psihologiei Eului. Pentru tematica degenerării recomand lucrările scrise de psihologul rus Gregory Klimov, psihiatrii americani Martha Stout și Scott Peck.

Eurile infantile sunt personalități complexe și o cunoaștere sistematică a cauzelor profunde care generează această retardare în evoluția individului nu este posibilă fără apelul la psihanaliză și experiența clinică, dar pentru identificare este suficient să cunoști câteva din comportamentele lor posibile. Manifestările explicate în acest studiu nu trebuie considerate ca fiind complete și universal valabile pentru orice individ cu Eu infantil. Sunt de fapt manifestări potențiale și selective, pe care indivizii cu Eu infantil le pot exprima într-o măsură mai mare sau mai mică și la nivele de

intensitate diferite.

De asemenea, din perspectiva realității, profilul Eului infantil descris în acest capitol trebuie considerat ca fiind unul de tip „pur”, ideal. Niciodată nu vom întâlni în realitate un individ cu Eu infantil care să corespundă complet profilului descris. Realitatea este că infantilismul psihic nativ reprezintă de fapt „nucleul dur” al unei tulburări de personalitate care nu rămâne niciodată în acest stadiu „pur”, ideal. Stadiul „pur” al personalității infantile poate fi găsit doar undeva între 5–20 ani. După această vârstă realitatea psihologică este mai nuanțată.

Psihologia cunoaște faptul că în general viața indivizilor nativ infantili se stabilizează undeva în jurul vârstei de 40 ani. Deși nivelul afectiv rămâne în retard și viața personală este un haos organizat, are totuși loc o stabilizare a vieții infantililor pe zona socială și profesională. Vorbim deci despre o stabilizare limitată a vieții exterioare a individului infantil, nu vorbim despre o stabilizare psihologică sau maturizare emoțională.

Dar chiar și această relativă stabilizare exterioară este valabilă doar în măsura în care acești indivizi au voința de a—și refuza predispoziția psihologică—degenerativă naturală de a „cădea” psihologic și sufletește prin: ură, dorință de răzbunare, dorință premeditată de a face rău, comiterea unor păcate grave cu proprie voință, susținerea sistemului conștiinței cu libido psihic provenit din satisfacerea unor patimi sufletești grave (curvie, prea—curvie, clevetire, slavă deșartă, trădare, mânie, invidie cronică, mândrie, lăcomie, etc).

În toate aceste cazuri se activează în subteran procesul de degenerare al sufletului și psihicului, concomitent cu procesul de demonizare al Sinelui. Rezultatul acestei degenerări este că nu mai putem vorbi de nicio „stabilizare” și în niciun caz de un profil „pur” infantil. Prin degenerare, indivizii nativ infantili ajung la alte forme grave de tulburări de personalitate, precum ar fi cele de tip borderline, psihopat sau sociopat. Nucleul dur de tip infantil rămâne desigur funcțional, dar personalitatea „evoluează” și spre forme patologice grave.

Așa se face că spre 40 ani majoritatea indivizilor cu Eu infantil sunt din punct de vedere psihologic aparent stabiliți, în realitate ei fiind combinații complexe și variate de tulburări de personalitate, de tipul infantilism+borderline+psihopat, infantilism+psihopat, infantilism+sociopat, etc. Cât timp procesul de degenerare nu este încă încheiat, putem vorbi doar de combinații de tipul infantil+borderline+nevroze, dar când procesul de degenerare a trecut dincolo de „pragul de trecere”, în ecuația psihologică vor intra obligatoriu și aspecte de tip psihopat și sociopat. Datorită degenerării, la aceste combinații toxice se mai pot adăuga nevroze, psihoze, demență, boli degenerative neurologice, etc.

În concluzie, este foarte complexă orice formă de patologie psihică care „crește” pe fundament psihic infantil. Aparent da, este simplu, avem de a face cu infantili care se „stabilizează” social odată cu trecerea anilor. Adevărul iese ușor la iveală dacă introducem în ecuația psihologică și procesul ascuns al degenerării sufletului.

Descoperim astfel că avem de a face cu tot felul de „mutanți” infantili, cu indivizi psihopați și sociopați deosebit de periculoși, care de fapt au învățat să—și ascundă la perfecție starea de demonizare.

Trebuie într—adevăr multă atenție să descoperi că dincolo de profilul unui infantil

„pur“ care aparent s-a „stabilizat“, poți găsi bine ascunse tendințe psihice grave de tip borderline, psihopat sau sociopat. În aceste cazuri de degenerare răul comis de indivizii cu Eu infantil nu mai este unul inconștient sau neînțeles de ei, ci dimpotrivă, acești indivizi comit răul cu proprie voință, premeditare și planificare, fiind perfect conștienți de ceea ce fac.

Ținând seama de aceste aspecte complexe, nu orice persoană la care se sesizează un comportament cum sunt cele descrise în acest studiu trebuie imediat etichetată ca având un Eu infantil. Pentru o corectă identificare a unui Eu infantil este nevoie de timp și de o înțelegere de ansamblu a personalității și comportamentelor unui om. Dacă un specialist, psiholog sau psihiatru, poate identifica un Eu infantil în doar câteva minute, cititorul nefamiliarizat cu tipologiile psihologiei are nevoie de mai mult timp de observare și analiză înainte de a aprecia un om infantil.

Chiar și atunci, cu toată rezerva, nu trebuie să aibă loc etichetări dure și izolări sociale, ci o adecvare a propriului comportament, astfel încât relaționarea cu Eul infantil să se desfășoare în parametri normali.

De mare ajutor îți va fi să citești cu atenție la finalul studiului profilul general al indivizilor degenerați, din care fac parte și indivizii cu Eu infantil. De asemenea, vei găsi și o listă cu cauzele care determină degenerarea indivizilor normali sau infantili. Toate acestea te vor ajuta să înțelegi mai bine problematica indivizilor degenerați și a indivizilor cu Eu infantil.

Vei înțelege că acești oameni sunt periculoși și pentru a face față unei confruntări cu ei vei avea nevoie de toate informațiile posibile care îi descriu. Învață să-i identifici la timp și să te aperi de atacurile lor subversive. Altfel, vei fi doar o altă victimă a unui alt individ degenerat, infantil sau infantilizat.

Orice individ are comportamente diferite în situații diferite. Observarea infantilului trebuie realizată în cadrul mai multor relații: în familie, cu partenerul de viață și copiii, în societate, cu amicii, prietenii și cunoscuții săi, la muncă, cu șefii, colegii și subalternii etc. După ce vei citi acest mic studiu vei ști mai multe despre un Eu infantil, dar și modalitățile în care acesta poate fi abordat, pentru a evita panoplia de aspecte negative pe care le poate genera.

În cadrul acestei evaluări, voi aborda tematica Eului infantil din perspectiva segmentării vieții unui om obișnuit, în societatea capitalist-concurențială în care ne trăim viața de zi cu zi: caracteristici și comportamente generale, comportamentul în familie, societate, la începutul carierei și pe drumul spre poziția de lider, în topul ierarhiei.

Din păcate pentru cei implicați în mediul de afaceri și care intră în contact cu un Eu infantil, informațiile și descrierile psihologilor autohtoni se concentrează pe analiza și descrierea acestuia în mediul familial și social. Psihologii și specialiștii în resurse umane, cei care luptă în „tranșeele” vieții economice, ar putea avea un cuvânt de spus în această privință.

Se cunosc foarte bine care sunt modurile de reacție și comportament ale Eului infantil în diverse etape de viață și efectele acțiunilor sale asupra celor din jur. Nu se acordă încă suficientă atenție comportamentului economic al Eului infantil, în drumul său imperturbabil spre pozițiile de top ale organizațiilor.

Cei care acționează în domeniul economic nu cunosc cum se comportă un Eu infantil

aflat pe treptele inferioare ale unei organizații economice, care este stilul lui de abordare în tentativa de ocupare a pozițiilor superioare și ce decizii manageriale poate lua un Eu infantil.

Cum poate evolua o entitate economica condusa de un Eu infantil?

Care sunt șansele de supraviețuire și progres ale unei organizații conduse de un Eu infantil?

Care sunt oamenii care vor fi apreciați de Eul infantil și câtă putere au cei din eșalonul doi de conducere în firma acestuia?

Care sunt șansele de promovare și continuitate pentru ceilalți angajați, alții decât cei agreați de Eul infantil?

Ce înseamnă puterea pentru un Eu infantil?

La aceste întrebări și la multe altele privind rolul Eului infantil într-o structură economică am încercat să răspund în paginile acestui studiu, care trebuie considerat doar un început de drum, o tentativă de a aduce la lumină condiționări psihice care pot limita, bloca sau chiar falimenta o activitate economică.

Beneficiind de prezumția de normalitate, pot totuși fi suspectați de infantilism acei oameni cu un nivel crescut de agresivitate fizică, verbală, emoțională și în special cei cu nevoi de control, dominare, autoritate, superioritate.

Indivizii cu Eu infantil sunt handicapați psihic și social. Nivelul lor de dezvoltare a personalității rămâne la nivelul unui copil. Este dramatic să fii om adult, să ai răspundere și obligații sociale, să trebuiască să te comporți ca un om adult, iar tu să nu-ți poți trăi viața decât folosindu-te de psihicul pe care îl are un copil.

Evident că indivizii cu Eu infantil nu vor fi la înălțimea așteptărilor sociale și familiale pe care cei din jur le au de la ei, dezamăgind în timp pe toată lumea cu concepțiile lor rupte de realitate și lipsa de personalitate.

Nu trebuie deci să ne mire că indivizii cu Eu infantil sunt deosebit de diplomați și atenți în a-și ascunde deficiențele psihice, faptul că sunt oameni neevoluați psihic. Ei înțeleg că nu sunt ca toți ceilalți oameni, că toate atributele umane la ei sunt la nivel rudimentar și că nu pot înțelege viața ca toți ceilalți. Știu de asemenea că dacă restul lumii ar afla care este adevărul vieții lor, nimeni nu i-ar vrea în preajmă, ar fi chiar izolați fizic de societate.

De aceea stau ascunși, asimilează la maxim cutumele și normele sociale, nu fac nimic care să îi scoată în evidență. Sunt așa cum societatea, firma și familia așteaptă ca ei să se comporte.

De asemenea, ura care îi controlează o vor revărsa în jur într-un mod cât mai atent și folosind în acest scop pretexte justificabile. Eul infantil are grijă întotdeauna să găsească pretexte acceptabile și plauzibile, care să justifice ura și resentimentul pe care le emană.

Niciodată ura și resentimentul nu sunt exprimate direct, ci întotdeauna ura și resentimentul stau ascunse în spatele unor pretexte și motive acceptabile din punct de vedere social.

7.2. Trăsături și comportamente specifice indivizilor cu Eu infantil.

7.2.1. O caracteristică esențială a persoanelor cu Eu infantil este egocentrismul – se percep pe sine ca fiind centrul lumii. Totul începe și se sfârșește cu ei.

Această percepție și interpretare subiectivă a vieții este sursa unor convingeri, tendințe și reacții aparent disparate, dar care, puse cap la cap, îți pot permite să înțelegi fragmente din realitatea vieții lor, să-ți identifice din timp și să adopți atitudinea potrivită, după caz.

Consecința acestui mod subiectiv de a percepe realitatea este că Eul infantil exprimă în comportament trebuințe denaturate, în special urgența nevoii de posesiune și control.

7.2.2. Un aspect important al Eului infantil este cel legat de credibilitatea mesajelor.

Consecința directă a maniei de a controla, pe lângă faptul că devine enervant și frustrant cu indicațiile, ordinele și verificările, este că nu acceptă nimic din ceea ce vine de la persoanele pe care el le desconsideră.

Ca sistem informațional, individul cu Eu infantil se prezintă ca o cetate foarte puternică, dar care are poarta de intrare larg deschisă. Cetatea Eului este foarte bine construită, cu ziduri, metereze și turnuri care zi de zi resping orice atac informațional, indiferent cât de puternic ar fi el.

Catapulte, turnuri în mișcare, asedii complexe, toate sunt inutile în fața cetății Eului infantil. Un singur tip de „atac” nu poate respinge cetatea Eului infantil: intrarea în cetate pe poarta larg deschisă. Și Eul infantil nu știe să facă deosebirea dacă cel care intră în cetate este dușman sau prieten.

Este un lucru deosebit de ciudat: este suficient ca la poartă să apară un individ care poartă însemnele sociale ale puterii și bunăstării, că poarta se deschide imediat.

Indiferent cine este cu adevărat acest individ și care sunt intențiile lui, este suficientă etalarea simbolurilor sociale ale unui rang superior.

Mai mult ca pentru orice altcineva, pentru Eul infantil credibilitatea unui mesaj este total legată și determinată de percepția personală a celui care emite mesajul. Dacă o persoană a fost evaluată negativ și disprețuită de către un infantil, atunci orice mesaj care vine de la această persoană, va fi automat desconsiderat.

Mai mult, nu numai că acest mesaj nu va fi ascultat decât formal dar persoana în cauză nu va fi lăsată nici măcar să-și termine fraza. De la membrii familiei și de la oameni desconsiderați datorită lipsei banilor, funcțiilor, pozițiilor sociale, Eul infantil nici măcar nu acceptă păreri ori sugestii, chiar dacă ele sunt îndreptățite.

Iar respingerea indicațiilor lui o va considera drept o respingere personală, care-i va provoca reacții emoționale violente. În încercarea de a-ți face auzit punctul de vedere, vei fi imediat repezit cu brutalitate. Ascultarea punctelor de vedere din partea celor clasificați indezirabili este pentru infanții o practică necunoscută.

Însă Eul infantil va asculta cu religioasă atenție și va considera automat, fără nici cel mai mic simț critic, ca fiind adevărat, mesajul unei persoane aflate pe o funcție superioară lui. Sistemul informațional al Eului infantil este foarte rigid, sărac și învechit, neîncetat este cu ani de zile în urma celorlalți, indiferent dacă vorbim de haine, muzică, filme, politică, tendințe economice sau mașini.

Altfel nici nu poate fi: deoarece 90% din oamenii cu care intră în contact sunt evaluați

negativ și „îndosariați” la categoria slabi și neimportanti, cel puțin 90% din informațiile pe care Eu infantil le primește vor fi tratate cu scepticism și simț critic maxim, sau ascultate de formă, desconsiderate și uitate.

În schimb mesajele celorlalți 10%, pe care infantilul îi apreciază pe criterii de ierarhie și putere, vor fi imediat și complet acceptate și asimilate. În fața acestor oameni importanți simțul critic și chiar propria părere personală nu funcționează și indiferent de ineptiile pe care acești oameni le spun, infantilul le va prelua imediat ca fiind adevăruri. Mai mult, chiar dacă ulterior aceste date se arată a fi greșite sau depășite, infantilul va continua să creadă în ele, acestea fiind încorporate definitiv în sistemul său informațional.

7.2.3. O altă caracteristică neîncetată a personalităților cu Eu infantil este dată de nevoile pe care le au.

Aici putem înțelege foarte bine un individ cu Eu infantil dacă corelăm retardul de dezvoltare psihică–emoțională cu deficiența de funcționare a cortexului. Indivizii cu Eu infantil sunt în foarte mare măsură tributari creierului reptilian (structură arhaică incipientă de dezvoltare a creierului) și acționează mai puțin la îndemnul cortexului. Toate nevoile specifice omului timpuriu care funcționa cu creierul reptilian sunt cele mai importante în viața unui infantil.

Trecerea lui prin viață, percepția asupra celorlalți și a vieții în ansablul ei, sunt determinate și condiționate de creierul reptilian. Funcțiile superioare specifice cortexului vor fi blocate la infantil dacă creierul reptilian nu se declară mulțumit că nevoile sale au fost satisfăcute. Vorbim în primul rând de nevoile de bază, fiziologice. Mâncarea este foarte importantă pentru infanții. Nu neapărat calitatea mâncării, ci faptul că au ce mânca. Indivizii cu Eu infantil nu sunt rezistenți la lipsa de mâncare sau la ideea de a nu avea ce mânca.

Fără mâncare comportamentul lor degenerază rapid în emoții violente, conflicte interpersonale, ceartă, ură și scandal. Dă-i unui individ cu Eu infantil să mănânce și cortexul va începe să-i funcționeze. Vei avea în față cu totul alt om, înțelegător, binevoitor, amabil.

Pe lângă elementele nevoi biologice, esențiale sunt trebuințele de securitate. Aici nu este cu nimic exagerat față de alți oameni care caută în viață siguranța și protecția. Tot specifice creierului reptilian sunt puternicele nevoi de a face parte dintr-o ierarhie, supunerea, obediența, dar și parvenitismul. Caracterele duplicite, infanții sunt perfect adaptați să facă parte din structuri ierarhice și suportă surprinzător de bine stresul organizațional, șefii și directivele date.

De asemenea, infanții sunt campioni la executarea fără întrebări ale ordinelor și indicațiilor, indiferent de natura lor. Dacă adăugăm la această calitate însușirea perfectă a eticii de moment a societății, înțelegem foarte rapid de ce după marile schimbări sângeroase din istorie (deși nu ei gândesc și planifică aceste schimbări), impunerea cu forță și brutalitate a noii infrastructuri revine indivizilor cu Eu infantil. Supunerea față de ierarhie nu este însă definitivă, așa cum nici în lumea animalelor masculul alfa nu este definitiv șef de haită. Infanții se vor comporta specific cu imperativele creierului reptilian. Este suficient ca infantilul să observe că autoritatea șefului scade sau șeful nu mai este în stare să se impună, că imediat începe lupta

pentru putere și supremație. De aceea în organizații cei mai mari carieriști sunt infantilii.

Un alt aspect al creierului reptilian este concepția generală despre viață. Infantilii au o percepție generală limitată, materialist–utilitaristă asupra vieții. Pe ei nu–i impresionează și nu pot înțelege aspectele religioase, cosmice, metafora, poezia, visarea, etc.

În general infantilii nu au credință în Mântuitorul Iisus Hristos, în Dumnezeu, în Judecata de Apoi sau mântuirea sufletului. Pentru ei Dumnezeu este Cineva, Ceva, pe care nu–L pot înțelege nici măcar ca Ipostas–Persoană. Pentru ei Dumnezeu este o „entitate“ (sau o „energie“, un „câmp“) situată undeva, departe, pe care este (eventual) bine să o respecti și cam atât. Ce este dincolo de ritualul religios nu are pentru infantilii nicio semnificație și niciun înțeles practic, utilizabil în viața de zi cu zi. Trăirile religioase sunt la individul infantil limitate doar la nivelul ritualului social, care este fațada necesară pentru a fi în rând cu lumea.

Orice aspect de viață care nu are un efect material imediat și direct în viața lui este desconsiderat, negat și disprețuit. Infantilului să nu–i vorbești despre soare, stele, viitor, spațiu, tehnologii ale viitorului, filosofie, artă, literatură, mântuirea sufletului, perspective ale viitorului. Infantilul trăiește eminentemente la timpul prezent, acum și aici.

Lui să–i spui ce mănâncă azi și unde se duce mâine, câți bani are în casă și câți bani poate să economisească. Infantilul este îndeosebi atras de muncile simple, repetitive, concrete, care implică procesarea primară a unei materii prime. Infantilul disprețuiește muncile complexe, care presupun o înțelegere superioară a unor noțiuni abstracte.

În general aspectele intelectuale superioare care țin de cortexul uman sunt imposibil de înțeles de către infantil. De aceea evită aceste meserii și pe cei care le practică.

Prin structuri ierarhice infantilii luptă să ajungă într–o poziție socială superioară.

Pozițiile inferioare în care trebuie să asculte de alții nu le convin și nu le suportă. În toate structurile ierarhice presiunea exercitată de Eurile infantile asupra vârfului piramidei, a funcțiilor de conducere este enormă.

Deși aspectele materiale sunt foarte importante și motivația bănească pare principală, aceste trebuințe nu sunt „pure“, ci derivate din nevoile de securitate ale Eului infantil. Cheltuielile mari nu corespund unor nevoi și lipsuri reale, ci sunt de fapt expresia trebuințelor emoționale, de securitate ale Eului infantil.

7.2.4. O trăsătură importantă după care poți identifica un Eu infantil este modul cum își folosește resursele: timpul, banii, energia.

Sub aparența de oameni chibzuiți și cumpătați, infantilii sunt în realitate foarte iraționali, risipitori de bani, timp și energie. Pentru ei nu există noțiunea de echilibru și raționalitate în ceea ce fac. Își folosesc resursele finanțând puternic aspecte minore din viață, care nu produc niciun efect.

Dimpotrivă, sunt extrem de zgârciți și nepăsători la aspecte deosebit de importante, cu efecte majore pe termen lung. Infantilii par să fie orbi și surzi la semnalele care le spun când să meargă înainte și când să se oprească.

Marile cheltuieli sunt emoționale, impulsive și ostentative. Prin decizii pripite el reacționează favorabil la acele bunuri care îi vor scoate în evidență statutul social,

originea, banii și funcția deținută. Nu-și cheltuiește banii pe nevoi reale și priorități planificate, ci vrea să impresioneze, să atragă atenția, să iasă în evidență, să fie cel mai bun și să-și asigure securitatea. Cu ocazia acestor cheltuieli, este generos și lasă bacșiuri grase celor care l-au servit.

Dacă ești un vânzător abil, Eul infantil va ajunge să cumpere de la tine bunuri pe care nu le dorea și de care nu avea neapărată nevoie. Dacă un telefon, o mașină, o casă sau o garderobă sunt mai ostentative, mai scumpe, mai impresionante decât ale rivalului, atunci bunurile vor fi cumpărate.

Situația de inferioritate economică este psihologic inacceptabilă pentru Eul infantil și în cel mai scurt timp acesta va reacționa imediat la achizițiile celor din jurul lui prin achiziții cel puțin egale ca efect social, importanță și cost.

Nu contează că noile cheltuieli nu corespund unor nevoi reale sau că-i depășesc posibilitățile financiare. Eul infantil se va împrumuta, va realoca banii inițial destinați altor scopuri sau își va vinde din bunurile deținute. Nu contează cât costă bunurile și serviciile nou achiziționate. Satisfacția de a se simți egal sau superior rivalului justifică cheltuiala făcută.

Dacă ești cunoscutul, amicul, prietenul sau partenerul de afaceri al unui Eu infantil, vei avea mereu neplăcuta surpriză să descoperi că acesta și-a cumpărat bunuri și servicii identice cu noile tale achiziții, sau peste ele, în termeni de cost, extravagantă, efect social.

Vei fi un om informat dacă vei reuși să vezi că în spatele achizițiilor importante ale Eului infantil nu stau considerente care țin de nevoi reale, necesitate sau utilitate, ci considerente psihologice, date de nevoile Eului. Vei privi cu alți ochi un Eu infantil care-și dezechilibrează balanțele financiare personale și ale firmei și se împrumută exagerat pentru a fi „în rând cu lumea” în care trăiește sau peste colegii și partenerii de afaceri.

Contrar largheții cheltuielilor emoționale, când vine vorba de cheltuielile curente și absolut necesare, infanții sunt foarte zgârciți. Vor face scandal pentru un mic rest de bani nepermis, la scumpiri și la mici diferențe de preț înregistrate la diferiți vânzători. Un preț mai mare al unui bun sau serviciu comparativ cu altul similar este considerat o insultă personală și Eul infantil va parcurge magazin după magazin pentru a găsi cel mai ieftin ori economic produs.

O altă tendință – ei vor să aibă de-a face doar cu vârfurile ierarhice: director, vicepreședinte, șef de departament. În comportamentul economic ei se simt frustrați să aibă de-a face cu simplii vânzători. Imediat găsesc motivul pentru a se declara nesatisfăcuți de prestația vânzătorului și cer zgomotos să discute cu șeful, cu superiorul. Prin amenințări și presiune, clienții infanții intimidează vânzătorii mai slabi din fire.

7.2.5. O informație pragmatică cu privire la identificarea unui Eu infantil descrie comportamente și atitudini de viață lașe, pe care acesta le aplică la nivele și intensități diferite.

7.2.5.a. La un prim nivel e lașitatea perversă și vindicativă. Adică un Eu infantil pus într-o situație conflictuală cu o altă persoană sau instituție, deși în sinea lui știe că nu are dreptate, nu se exprimă în sensul unei deschideri care să ducă la un rezultat

pozitiv. El neagă și tace, ține în el, vânează luni și ani greșelile, pentru ca în momentul inevitabil al unei slăbiciuni să te pună la pământ.

7.2.5.b. La al doilea nivel există și o altă formă de lașitate, mult mai gravă decât micile răzbunări prostești. Mă refer aici la lașitatea existențială, care apare în momentul în care Eul infantil este aproape total rupt de realitate, când știe că în viață nu a realizat mai nimic, a percepția sa negativă descrie scenariu depresive și proiecțiile agresivității sale creează o lume care nu are alt rost decât să-l persecute și să-l distrugă.

În aceste momente, în care simte că efectiv se duce la fund și că-și va pierde orice control asupra vieții, Eul infantil va căuta febril să se agațe de cineva, dar nu pentru a se ridica și a reveni, ci pentru a-l trage pe acesta după el, în jos.

Se va agăța de cineva care are o perspectivă și un rost în viață. Un parteneriat comercial eșuat, o căsnicie ratată, un rol de părinte greșit jucat, colegi de serviciu sau rude, sunt ocazii lașe și vindicative pentru Eul infantil de a trage la fund împreună cu el pe altcineva care are cât mai multe de pierdut.

Îți arată el ce poate! Te învață el minte dacă nu ai avut grijă de el și nu ai mai dorit să continui relația. Și într-adevăr, pe măsura inteligenței care nu-i lipsește și uneori a urii care-i arde sufletul, Eul infantil reușește să tragă după el pe panta dezastrului și a ruinei oameni cu perspective promițătoare în viață, dar care la un moment dat au avut ghinionul să aibă o formă de contact sau o relație cu el.

Modalitățile favorite de a realiza acest lucru sunt variate și limita este dată doar de imaginația Eului infantil: amenințări verbale și fizice, procese civile, comerciale și penale nesfârșite, în care solicită daune uriașe, agresiuni telefonice, graffitti, răpiri de persoane apropiate, hărțuirea membrilor familiei, vandalizarea proprietăților, campanii denigratoare în mass-media, trimiterea obsedantă de petiții și memorii la organizații și fundații care pot să-ți afecteze imaginea și statutul social și profesional, afectarea pe orice cale și de orice natură a intereselor personale și comerciale.

7.2.5.c. O variantă comportamentală mai dură a Eului infantil care și-a încheiat procesul de degenerare este „sinuciderea asistată“. Aceasta apare în cazul în care infantilul demonizat vrea să-și încheie socotelile cu viața, să se sinucidă, dar nu are curajul să o facă singur și are nevoie ca ultimul brânci în lumea de dincolo să i-l dai tu. De fapt, pentru orice Eu infantil, perspectiva de a o termina cu această lume este latentă, continuă și sinuoasă, conducând la un moment dat la disperarea și renunțarea la lupta cu problemele vieții și, foarte grav, la aplicarea acestei concepții fanatice, distructive, indiferente și disperate în toate atitudinile și acțiunile zilnice.

În mai toate cazurile de „sinucidere asistată“ putem recunoaște faptul că undeva, cândva, în trecutul vieții infantilului, a existat intenția reală de sinucidere. Această intenție și dorință de sinucidere apare de cele mai multe ori din dorința de răzbunare față de Dumnezeu, pentru handicapul sufletesc pe care acești oameni îl trăiesc. Ulterior însă, din neputință, dorința de răzbunare față de Dumnezeu este convertită în dorința de răzbunare față de oamenii simpli și credincioși, care cred în Dumnezeu și-l respectă poruncile. Apare astfel vechea lașitate care face ca Eul infantil să te provoace în orice formă posibilă, în speranța că îți va provoca o cădere nervoasă agresivă, în timpul căreia el va deveni o biată victimă nevinovată. Bineînțeles că va trebui să dai socoteală, să plătești penal pentru „ajutorul“ acordat.

7.2.5.d. Pe un alt nivel vei găsi lașitatea și încăpățânarea Eului infantil care nu

recunoaște că a greșit vreodată cu ceva. Energia negativă introiectată a responsabilității în cazul unui eveniment nedorit nu este acceptată de un Eu infantil, ca o măsură vitală pentru susținerea „normalității” psihice.

Tocmai datorită faptului că nucleul personalității nu s-a format și consolidat suficient, un Eu infantil nu este biologic capabil să suporte, să susțină și să introiecteze o critică, o muștrare sau un oprobriu public. Mai mult, dă-i unui Eu infantil un sfat, o sugestie, o idee productivă și singurul rezultat concret pe care-l vei obține va fi că te vei alege cu un dușman.

Un Eu infantil nu va recunoaște niciodată că a greșit și va nega cu fermitate orice formă de implicare într-un eveniment nedorit produs. Eul infantil, în condiționarea lui psihologică de a nu putea introiecta critici, observații și comentarii, va merge până la a-și modifica percepția și memoria asupra unui eveniment și va ajunge să creadă cu tărie că nu are nimic de-a face cu situația incriminată.

Doar într-un „colț” al conștiinței, de obicei cât mai „neaccesat”, Eul infantil mai păstrează varianta conformă cu realitatea. Într-atât este Eul infantil capabil să falsifice realitatea, că după un timp nici el nu mai știe exact cum a fost, dacă varianta corectă este cea pe care o susține neclintit sau cea ascunsă, ca printr-un vis, în conștiință.

Am fost pus nu o dată în situația de a primi cu titlu de acuzație de la un Eu infantil încărcătura de vină economică sau socială care în mod real îi aparținea, deoarece acesta realmente nu mai știa seara ce gafe făcuse dimineața.

Existența martorilor care-i spuneau contrariul și a ridicolului acuzelor nu aveau nicio influență și era ferm convins că el nu are cum greși. Iar dacă într-adevăr nu este nicio urmă de îndoială și toată lumea știe adevărul, Eul infantil abandonează corabia, bagă capul în nisip, nu răspunde la telefoane sau mesaje, nu comunică, nu se implică, ci așteaptă speriat ca alții să se agite și să scoată din foc castanele arse în locul lui.

Iar după ce greu a trecut, în ciuda impresiei proaste pe care a făcut-o se comportă... „normal”, exact la fel ca înainte, ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

7.2.6. O altă informație despre rezultatul posibil al confruntării tale directe cu un om neevoluat din punct de vedere psihic, cum este Eul infantil.

Dacă vei avea o confruntare (fizică, emoțională, de natură economică, juridică) cu un Eu infantil, te atenționez că trebuie să te pregătești pentru ceea ce poate fi mai rău, nu pentru o luptă, ci pentru un război de uzură de lungă durată.

Lupta o va da în două etape. Mai întâi va fi cea legală, oficială, acceptată, civilizată, în care vei avea un adversar motivat emoțional de ambiție, orgoliu, agresivitate, complex de inferioritate, ură și care psihologic nu poate accepta să piardă, să nu aibă dreptate, să nu aibă ultimul cuvânt. Deși miza poate fi infimă, determinările psihice o transformă în mintea Eului infantil într-o problemă de viață și de moarte.

Vei fi uimit să vezi ce energie, resurse și determinare alocă un Eu infantil pentru o cauză ne semnificativă material, social sau relațional, cum o ridică în slăvi și face din a te contrazice un aspect fundamental al vieții lui.

Este o disproporție enormă între ce aruncă în joc Eul infantil pentru a lupta și miza care este în joc. Dacă tu vei trata această luptă la modul realist, într-un context al progresului și depășirii momentelor dificile, iar Eul infantil se va lupta la modul total, ca pentru viața lui, premisele motivaționale nu-ți sunt favorabile.

Dar în ciuda diferenței de abordare a „luptei“ civilizate, să spunem că ai câștigat confruntarea cu Eul infantil. Decizia s-a luat, hârtiile au fost făcute, cunoșcuiții și-au spus cuvântul. Bineînțeles că te pregătești să deschizi șampania, nu-i așa? Nu te grăbi, deoarece tocmai te-ai angajat într-un lung război, care din punctul de vedere al Eului infantil va dura ani de zile. Dacă pentru tine totul s-a terminat, nu la fel este și pentru Eul infantil.

Precum explozia nucleară bazată pe fisiunea nucleului de uraniu, energia negativă introiectată într-un Eu infantil va duce la fisurarea acestuia, care va exploda emițând o cantitate uriașă de energie negativă (agresivitate, ciudă, ură, resentiment). Această energie negativă generată de Eul infantil se exprimă fie imediat, prin agresivități fizice, nuanțate și potențate de autodistrucție și lașitate existențială, fie printr-o hotărâtă și extenuantă atitudine de monitorizare pe termen lung a evoluției și activităților tale. Și la momentul potrivit, printr-o crâncenă răzbunare.

Practic niciodată Eul infantil nu te va uita și te va urmări ani și ani până când va avea ocazia să se răzbune, fie la modul direct, fizic, fie material, relațional, social ori comercial. Deci chiar dacă social, oficial și legal câștigi diferendul, prin consecințele relațiilor afectate, prin costurile materiale continue, prin pătarea numelui și reputației în societate și prin pericolul agresivității necontrolate, confruntarea cu un Eu infantil nu va avea decât rezultate negative.

În lupta cu un Eu infantil, deși pe termen scurt, aparent învingi, în realitate, pe termen lung ai mari șanse să pierzi. Pentru tine implicarea, energia, banii, timpul și nervii pe care-i vei cheltui în decursul anilor de luptă cu un Eu infantil nu se justifică sub nicio formă.

Dacă tu gândești clasic, că dintr-o confruntare cineva câștigă și cineva pierde și că într-o zi totul se termină, Eul infantil este psihologic condiționat să nu piardă și de aceea va continua lupta într-o formă sau alta până când el va fi câștigător sau ambii vor fi perdanți.

Acest statut de învingător nu-l va declara nimeni, dar va fi în mod subiectiv simțit și înțeles de către Eul infantil. Pentru Eul infantil motivat emoțional, toate eforturile se justifică și trebuie făcute. De aceea acești oameni sunt și preferați de Sistem pentru a ocupa poziții cheie în angrenajul economic, administrativ ori social.

Bucățița de Sistem care le este dată în grijă este păzită cu ură și sălbăticie și dacă te încumeți să intri pe teritoriul lor și să-i deranjezi vei ieși de acolo șifonat, cu nervii la pământ, obosit și uzat fizic și psihic, cu banii iroșiți, uimit să descoperi că există astfel de oameni și totodată speriat de uriașa energie negativă pe care ai provocat-o.

7.2.7. Un element definitoriu al unui Eu infantil este încăpățânarea pentru agresivitate în formă continuată, în toate formele și variantele: verbală, emoțională, de atitudine, fizică.

În cadrul sistemului psihic infantil, agresivitatea în formă continuată are mai multe funcții. Prima funcție a agresivității infantile este calmarea sentimentului de insecuritate care-i bântuie ca o fantomă sufletul și care se realizează prin controlul oamenilor din mediul său de viață: familial, social și economic.

Într-un alt studiu spuneam că, conform piramidei nevoilor lui Maslow, compensarea nevoilor de securitate se face prin supraestimarea funcțiilor Eului, printre care și cea

de control. La Eul infantil funcția de control a celorlalți se face prin agresivitate, în special prin agresivitate emoțională și verbală. Agresivitatea în scopul controlului nu va fi însă direcționată asupra oricărui cunoscut.

Primii vizați sunt membrii propriei familii, care vor avea parte zi de zi de meniul complet: agresivitate verbală, emoțională, fizică și distrugeri de bunuri. Aceștia sunt supuși, dominați și controlați pentru a-i asigura Eului infantil suportul emoțional și parțial material de care are nevoie.

În al doilea rând sunt vizați toți aceia cu care are relații de natură materială, și de care are nevoie pentru a-și asigura statutul social și confortul material de care depinde. Comportamentul Eului infantil față de aceștia este tiranic, parazitar și exploatare, controlul exercitându-se la toate nivelurile vieții, inclusiv cel personal și familial. Orice încercare de a scăpa din strânsoarea Eului infantil este pedepsită exemplar, în cele mai dure moduri. Ceilalți cunoscuți ai Eului infantil care nu sunt vizați în scopul de a fi controlați vor avea parte de un nivel de agresivitate mai scăzut.

O altă funcție a agresivității infantile este intimidarea preventivă a celor din jur, în condițiile în care infantilii au un Eu fragil și sunt incapabili să facă față agresivității normale din societate. Rezultatul este un spectacol al agresivității gratuite, exagerate, o sumedenie de gesturi de bravadă.

Pentru un Eu infantil nu contează cât de bine stă la stadiul de dezvoltare fizică sau intelectuală, deoarece mai întotdeauna descoperă că se poate impune în mediul său prin agresivitatea pe care o emană neîncetat. Chiar și fără dovezi de vitejie în lupte fizice directe, prin celelalte forme de agresivitate, în special prin cea emoțională și verbală, un Eu infantil are întotdeauna un efect intimidant asupra celorlalți, chiar și asupra celor superiori din punct de vedere fizic și intelectual, pe care ajunge în timp să-i domine.

Posedând o foarte bună inteligență instinctual-emoțională, un Eu infantil află repede că mai toți oamenii cedează relativ repede și bat în retragere în fața unui nivel ridicat de agresivitate emoțională. Ceea ce în adolescență este o nervozitate și o agresivitate fizică deseori scăpate de sub control, punctate de ieșiri publice zgomotoase, în tinerețe și la maturitate devine o agresivitate emoțională și verbală de fond îndreptată conștient și sistematic înspre cercul său de protecție, format din cunoscuții care-i asigură securitatea emoțională și bunăstarea materială.

Spectacolul și bravada infantililor este însă ușor de constatat când aceștia se lovesc de situații de viață dure și oameni care nu sunt ușor impresionabili. În aceste cazuri infantilii cedează imediat, fără niciun sunet de protest.

Se retrag, fug, nu-și susțin nici măcar punctul de vedere în care au dreptate, abandonează orice retorică, orice luptă pentru propriile drepturi. Comparativ cu stilul bătaios și agresiv practicat de obicei, în cazul confruntărilor cu indivizi duri psihic, lașitatea și umilințele infantililor sunt uluitoare.

Un alt beneficiu al agresivității ține de comunicarea infantililor și de modul cum aceștia reușesc sau nu să-și impună punctul de vedere într-un grup profesional. La infantilii totul decurge rapid, expeditiv, impulsiv. Arta persuasiunii se rezumă la observații, critici și nemulțumiri nejustificate, amenințări fizice și verbale, șantaj pe față, înjurături și urlete. Iar când acestea nu produc rezultate, sunt depășiți și blocați.

7.2.8. Un factor important prin care putem identifica un Eu infantil este proiecția umbrei personale și în special proiecția urii de sine.

Fără să ne întrebe de ce, psihicul nostru găsește de cuviință să nege și să ascundă conștiinței tot ceea ce nu ne place la noi înșine, tot ce urâm la noi înșine, tot ce considerăm respingător, nedemn, nepotrivit. Tot acest material psihic este refuzat de conștiință, reprimat și refulat în inconștient, unde formează ceea ce se numește „Umbra”. Dar cum o altă lege a psihicului nostru cere conștientizarea neîncetată a inconștientului, atunci și conținuturile psihice refulate ale Umbrei trebuie să ajungă să fie conștientizate. Ceea ce conștiința nu acceptă.

Se pare că psihicul ajunge în acest moment în impas, pe de o parte dorind să aducă în atenția conștiinței conținuturile inconștiente ale Umbrei, iar pe de altă parte refuzând să aibă de a face cu ele. Soluția găsită de inconștient este una originală și psihologia definește procesul ca fiind o „conștientizare indirectă” a conținuturilor inconștiente ale Umbrei.

Anume aceste conținuturi refulate de conștiință sunt proiectate în exterior asupra altor oameni. În consecință conștiința va vedea în ceilalți oameni tot ceea ce nu ne place la noi înșine. Evident că în realitate cei din jurul nostru nu posedă defectele pe care le credem noi, dar nici nu bănuim că de fapt ce vedem negativ în ceilalți sunt de fapt propriile noastre slăbiciuni. Zi de zi, toți proiectăm conținut inconștient, îi „înzestrăm” pe cei din jurul nostru cu toate reziduurile de personalitate pe care noi nu ni le acceptăm în mod conștient.

Procesul proiecției Umbrei este universal prezent la toți oamenii, în proporții variate, în funcție de gradul de conștientizare și acceptare a propriei personalități. Și aici este revelația. Oamenii în general nu înțeleg că o mare parte din evaluarea negativă pe care o avem despre ceilalți este de fapt o evaluare personală. Evaluând public pe ceilalți, de fapt ne evaluăm pe noi înșine.

Nu înțelegem că o mare parte din ceea ce considerăm respingător la ceilalți este doar o iluzie care are loc doar în psihicul nostru. Dacă totuși avem o evaluare corectă a unei persoane, dar o respingem, în acest caz respingem la ceilalți exact ceea ce respingem de fapt în noi înșine, ceea ce nu acceptăm în noi înșine. Mai mult, putem declanșa o ură teribilă contra celor care real manifestă caracteristici de personalitate pe care noi înșine nu ni le acceptăm și le ascundem în inconștient.

În general indivizii cu Eu slab nu acceptă introecția energiei negative generată de răspunderea personală, de vină și eșecuri. Toate aceste aspecte concrete ale vieții sunt convertite de psihic într-o energie care nu este acceptată de sistemul conștiinței.

Individul cu Eu slab sau chiar cu Eu infantil, amenințat neîncetat cu preluarea conștientului de către conținuturile psihice inconștiente nu poate accepta în sistemul conștiinței introecția acestei energii.

Astfel oamenii cu un Eu slab au o Umbră mare, un depozit semnificativ de conținuturi inconștiente refulate. Tot ceea ce nu le convine despre ei înșiși, tot ceea ce nu acceptă că sunt, este ascuns „sub preș”, în inconștient. O umbră mare însă înseamnă și proiecții foarte puternice, în cadrul cărora apropiată Eului infantil sunt „înzeștrați” cu tot ceea ce Eul infantil nu acceptă la el însuși.

Putem identifica foarte rapid un Eu infantil după calitatea proiecției Umbrei, după conținuturile psihice proiectate asupra celorlalți. Astfel, Eul infantil vede la ceilalți

exact propriile deficiențe și slăbiciuni pe care Eul său fragil nu le acceptă.

În evaluarea Eului infantil, oamenii din jurul său sunt: infantili (de ce oare?!), agresivi emoțional și verbal, răi, nepoliticoși, repeziți, fragili psihic, egocentri, cheltuitori, resentimentari, disprețuitori, negativiști, critici, lași, ambițioși, au tendințe de acaparare de putere și dominare, superficiali în abordarea vieții, lipsiți de respect, hipersensibili, că pun mare preț pe simbolurile sociale ale puterii etc. În general părerile Eului infantil despre ceilalți oameni sunt negative. Multe trebuie ascunse sub preș iar prin proiecție multe sunt scoase la lumină.

Este un adevărat spectacol de comedie să auzi un Eu infantil cum evaluează pe cineva ca fiind.....infantil (!), egocentric, disprețuitor sau agresiv, să-l auzi cât de serios și convins este de evaluările pe care le face despre cei din jur. Atenție deci la evaluările pe care le auzi, mare parte din ele nu se referă de fapt la ceilalți, ci la el însuși, la cel care emite evaluarea.

Teoria psihanalitică a descoperit de mult timp că oamenii proiectează în exterior propriile deficiențe și slăbiciuni pe care nu le acceptă conștient că le au. Dar în același timp a făcut și un gest periculos – psihanaliza a raționalizat într-atât teoria și practica umbrei, încât uită să ne spună adevărul fundamental despre umbră: motivul pentru care umbra apare și se dezvoltă este că individul are în suflet ură de sine, că este posedat de ură.

Întotdeauna punctul de plecare în apariția umbrei este ura de sine, de faptul că individul se urăște pentru deficiențele pe care nu le acceptă conștient. Oamenii care nu au în suflet ură nu dezvoltă umbra, nu refulează ceea ce nu le convine, ci își acceptă deficiențele și slăbiciunile.

Odată acceptate, acestea sunt aduse în câmpul conștiinței și dizolvate. Din contră, cei care au în suflet ură refulează ceea ce nu le place, apoi aceste elemente refulate le proiectează pe ceilalți. Ura de sine devine ură de ceilalți. Ajungi să urăști pe altul dacă ți se pare că acela manifestă un aspect care ție nu-ți convine. Nu-ți este indiferent dacă X manifestă o trăsătură sau alta și inconștient sau pe față îl urăști pentru acea trăsătură.

Un alt aspect negativ al refuzului introecției energiei negative și proiecției acesteia este imposibilitatea progresului conștiinței și al schimbării în bine al individului. Proiecția înseamnă că mereu altcineva este de vină. Niciodată vina nu este a infantilului, deci nu există niciun motiv pentru autorefecție, autoanaliză, motivație pentru schimbare. Negând orice aspect disfuncțional din comportament și psihic, lumina conștiinței nu mai este activată. Infantili ajung astfel la o ipocrizie completă față de ei înșiși, în general având o părere foarte bună despre propria persoană.

7.2.9. Un aspect important al limitării vieții individului infantil și o consecință a fragilității Eului este abordarea strict raționalistă a vieții, trăită și percepută prin prisma unor modele mentale preconceptuate de evaluare și acțiune.

Această reducere a vieții interioare la raționalism se datorează funcționării eminamente emoționale a infantilului. Stările afective ale infantililor sunt în majoritatea lor reacții fiziologice primare. Emoția este cea care-i taie infantilului percepția corectă asupra realității și-l face incapabil s-o înțeleagă, singurul mod pentru infantil de a relaționa cu realitatea înconjurătoare fiind rațiunea.

Deoarece în sistemul psihic al copilului rațiunea este centrul principal de coordonare, el va trăi și va evalua realitatea folosindu-se de percepție în locul percepției directe. Și va răspunde acestei realități folosindu-se de șabloane, de modele mentale raționale prestabilite în loc de spontaneitate și naturalețe. Pentru copil realitatea este într-un mod dureros degradată, limitată, adusă la nivelul lui rudimentar de înțelegere. Durerea sa este cu atât mai mare cu cât are conștiința faptului că nu trăiește viața din plin precum ceilalți oameni, că degradează realitatea și o înțelege eronat, prin intermediul unor modele mentale raționale proprii. Copilul nu are naturalețe, flexibilitate, adaptabilitate sau fluiditate în gândire și acțiune.

Are doar modele mentale prestabilite, șabloane, care îl ajută să se ghideze în viață. Prin prisma modelelor mentale copilul evaluează ce vrea să fie în viață, cum trebuie să se comporte în fiecare situație, cum „se face” o activitate. În legătură directă cu perceperea trunchiată și selectivă a realității, Eul copilului trăiește, evoluează, cumpără, iubește și acționează conform cu anumite modele mentale, „standard”, este captivul propriilor modele raționale.

Gândirea copilului este rigidizată de reguli și norme care nu trebuiesc încălțate. Regulile sunt mai presus de noi, ele trebuie respectate indiferent de consecințe. Nu există libertate în gândire, inovație, deschidere. Această gândire prin modele prestabilite, împreună cu ambiția, disprețul și agresivitatea native, fac din Eul copilului instrumentul ideal pentru implementarea unor noi ideologii sau executarea ordinelor superiorilor.

Tot prin filtrul unor șabloane mentale copilul îi evaluează pe cei din jur: prieteni, familie, rude, colegi de serviciu etc. Evident, există un model mental stabilit pentru o evaluare pozitivă și există modele prestabilite care înseamnă evaluări negative. Individul cu Eul copilului va aprecia șefii și colegii nu prin prisma calităților reale, ci prin prisma unor șabloane prestabilite.

La fel copilul se îndrăgostește, nu de o persoană reală și de calitățile ei, ci de o imagine mentală care i se pare că se potrivește cu șablonul stabilit. În consecință, în general, evaluările copiilor sunt greșite. De cele mai multe ori modelul mental în care este încadrată o persoană nu corespunde cu realitatea, ceea ce declanșează în sufletul copilului adevărate crize de nervi.

În niciun caz copilul nu se dă bătut. După ce înțelege că s-a înșelat, că persoana evaluată pozitiv sau negativ nu este în realitate după cum credea el, copilul o ia de la capăt, pornește iar în căutarea indivizilor care să se potrivească cu modelele mentale prestabilite în mod rațional.

Persoana care reușește să se încadreze într-un șablon rațional, indiferent de calitățile ei reale, va primi din partea copilului toată admirația, respectul și aprecierea de care este capabil. Ceilalți, majoritatea, care nu se încadrează în șabloanele de evaluare pozitive sunt buni doar de dispreț, desconsiderare, ură, resentiment, lipsă de respect.

Un aspect important la copilul în construirea șabloanelor mentale de evaluare a oamenilor sunt simbolurile exterioare purtătoare de funcție, putere, rang. Colegii de serviciu, membrii familiei, cunoscuții, nu pot fi percepuți și apoi valorizați prin calitățile lor umane, ci prin simbolurile sociale pe care le expun: funcții, roluri, demnități în stat. Dacă nu ai funcția ori banii necesari pentru a te ridica la statutul

social al Eului infantil, vei fi privit ca un nimeni și disprețuit.

În ochii lui nu vei avea nicio valoare. Disprețul lui atașat de persoana ta se asociază apoi de tot ceea ce faci sau spui. Dacă însă îi ești superior în simboluri sociale, atunci vei fi admirat. Nu numai respectat și privit cu bunăvoință, ci chiar admirat. Orice prostie ai spune, ea va fi acceptată fără urmă de simț critic.

În viața Eului infantil, părerile și cunoștințele celor pe care-i admiră sunt privite drept revelații. Fără nici cel mai elementar simț critic, cunoștințele auzite sunt încorporate în sistemul informațional personal și împărtășite apoi altora cu entuziasm.

Chiar dacă-i dovedești Eului infantil că informațiile lui sunt depășite, convingerile îi rămân neștirbite. Vei trăi și situații aparent de neînțeles: o soluție dată de tine ca subordonat aflat pe un post ierarhic inferior egocentricului este aruncată la coș, dar când aceeași soluție este propusă de superiorul lui, ea va fi privită ca fiind utilă și folositoare.

Sub influența percepției selective a realității și a celor din jur are loc formarea unor modele mentale preconcepute, acțiunea rigidă conformă cu modelele mentale, continua luptă cu cei din jur pentru a-și impune propria viziune, intrarea în conflict cu societatea și evoluția complexă a Vieții.

De aici statutul de învins, acumularea de frustrări, nemulțumiri și agresivitate care-i distrug organismul și care trebuie eliminate pe calea resentimentului. Prin resentiment, ura și nemulțumirea sunt convertite și exprimate prin neîncetată critică, negativism, dispreț, subevaluarea celor din jur, bârfă, agresivitate emoțională și verbală etc.

Toate acestea vor face din Eul infantil o persoană foarte dificilă și greu de suportat de către cei din jur, care vor face orice pentru a-l evita. De multe ori pentru Eul infantil izolarea socială și emoțională este inevitabilă.

7.2.10. Oamenii cu Eu infantil sunt într-un mod esențial și profund încăpățânați, resentimentari, distructivi și autodistructivi. Relaționarea lor cu cei din jur este de natură complet resentimentară.

Infantiliile au o nevoie neîncetată de a-i ataca pe ceilalți. Cauzele pentru acest comportament sunt un cumul de factori psihologici și spirituali: complexul de inferioritate, neacceptarea suferinței legitime din acceptarea de sine, mândria, orgoliu, iubirea de sine și proiecția urii de sine.

COMPLEX DE INFERIORITATE + NEACCEPTAREA „SUFERINTEI LEGITIME“ + MÂNDRIE + ORGOLIU + IUBIRE DE SINE – PROIECȚIA URII DE SINE – NEVOIA PERMANENTA DE A-I ATACA PE CEI DIN JUR – RESENTIMENT.

Infantiliile sunt deci condiționați psihologic să-i vorbească de rău pe cei din jurul lor, să critice, pornească intenționat discuții în contradictoriu și certuri, jignească, spurce, să aibă o stare de nemulțumire neîncetată (la ei totul „pute“, nimic nu este bine, nimeni nu este bun pentru ei), să aibă o stare de nihilism („nimic niciodată“), să practice agresivitatea emoțională și verbală, să-și proiecteze umbra (ceilalți sunt proști, incapabili, răi, agresivi, fricoși, îl atacă pe el nevinovatul).

Ei nu tratează nemulțumirile, sensibilitățile și situațiile deranjante pe loc, cu o

atitudine pozitivă. Ei tac, adună în suflet, acumulează, nu iartă și nu–i iubesc pe cei care le–au greșit și ca urmare toată energia negativă pe care o adună în suflet nu este anihilată. În lipsa iubirii, energia negativă trebuie exprimată, indiferent de modalitate. În fond este vorba despre ura din suflet adunată ceas de ceas și zi de zi, care se va exprima ulterior prin zeci de modalități, de la critici și frustrări, la refuzuri și ranchiună pe termen lung. Prin ne iubire acești oameni țin ura în ei, au o oarecare plăcere să persiste în ură și să o exprime „codificat” prin resentiment.

Vei fi probabil foarte surprins de reacția plină de ură a unui infantil, care îți plătește o poliță (poate o simplă vorbă nepotrivită) veche de câteva săptămâni sau luni.

În primul rând, ei memorează și contabilizează fiecare gest și vorbă pe care le consideră afront personal, lipsă de respect sau nepolitețe.

Când este vorba de polițele care trebuie plătite niciun considerent nu are valoare.

Important este ca infantilul să se descarce de energia negativă care–i umple sufletul, să găsească un pretext care să–i permită acest lucru.

Consecințele acestor defulări nu contează, indiferent care sunt ele. Resentimentul infantililor durează zile, săptămâni, luni. Este o luptă emoțională continuă cu cei din jur, care mereu se trezesc cu reacții neadecvate, pentru un gest făcut în urmă cu o oră.

De exemplu, infantilul te informează cu plăcere că nu poate să facă un raport mai repede, deoarece în pauza de masă nu l–ai întrebat dacă nu vroia să–i cumperi și lui ceva. Afronturile mai dure sunt bine memorate și plata pentru ele este lăsată pentru mai târziu, când lovitura lui va produce daune mult mai mari.

7.2.11. Infantilii trăiesc o suferință emoțională și psihică continuă.

Oamenii cu eu infantil nu sunt fericiți cu handicapul pe care–l poartă, ce–i drept nu la vedere. Au conștiința faptului că nu s–au maturizat, că se comportă la nivelul unui copil. Realizează că unele din nevoile lor sunt false, că sunt evitați de oameni și că produc foarte mult rău celor din jur.

Acest lucru este important: oamenii cu eu infantil au conștiința răului pe care nu–l pot controla în sufletul lor și a formelor prin care îl exprimă. Este însă discutabil dacă au și conștiința răului și suferințelor pe care le provoacă celor din jur.

Dacă au această conștiință, ea este oricum anesteziată de mentalitatea unui sistem concurențial, a cărui morală este declarată ca fiind acceptată: bani, profit mai mare, normă, comision, target, profitabilitate, salariul meu, funcția altuia, poziție, ierarhie, competiție etc.

7.2.12. Eul indivizilor infanți este foarte fragil. Infantilismul este practic sinonim cu fragilitatea, imposibilitatea de a face față la solicitări psihice majore.

Permanent în analiza Eului infantil nu trebuie uitat faptul că acești oameni sunt de fapt indivizi maturi din punct de vedere biologic, dar rămași la un stadiu de copil sau adolescent din punctul de vedere al rezistenței psihice. De aici emoția, mânia, teama, frica, disprețul sau admirația, invidia, ura, toate reacțiile lor ciudate, discordante cu mediul sau situația în care se află.

Acest lucru este un handicap de care individul cu Eu infantil este parțial conștient și pe care va dori să–l ascundă.

Dar cum să ascunzi retardarea psihică atât de ușor de descoperit și să eviți respingerea

publică?

Cum poți „să te vinzi” celor din jur ca fiind un om normal, când de fapt ești retardat psihic și emoțional?

Sau cum să explici și să motivezi concepțiile tale de viață?

Pare imposibil pentru un om normal, dar nu și pentru infantil. Indivizii cu Eu infantil sunt adevărați maștri în camuflarea și disimularea retardului psihic și emoțional. Pentru acest lucru își dezvoltă adevărate strategii de viață pe termen lung, perfect acceptabile social, economic și familial, prin care fuga lor din fața vieții capătă un sens. Prin fuga din fața vieții, prin lipsa de experimentare a vieții, indivizii cu Eu infantil își limitează participarea la viața socială și familială, fără ca secretul vieții lor să fie dezvăluit.

Iată câteva dintre strategiile de viață ale indivizilor cu Eu infantil, special gândite pentru a reduce contactul cu plinătatea vieții și a reduce șansele de descoperire a retardării psihice și emoționale:

– Infantilii au multe strategii de a–și ascunde Eul retardat și deficiențele de personalitate. Înainte de toate însă este fundamentală strategia de contopire totală cu corpul birocratic, social și politic al societății. Infantilii nu vor ieși niciodată în evidență prin noutate, deschidere, revoluție, împotrivire.

Ei întotdeauna sunt primii care își însușesc etica timpului prezent și luptă pentru promovarea ei. Infantilii au o capacitate deosebită de a–și însuși la perfecție modelele mentale, comportamentale, economice, politice și de atitudine care se cer unui bun cetățean.

Însușirea completă a modului de funcționare al societății se face evident în detrimentul slăbiciunilor și aptitudinilor reale personale, care vor fi neglijate și refulate. Infantilul își confecționează o mască psihică impenetrabilă de om responsabil și integrat perfect în societate.

Această mască (persona) îi va permite să stea camuflat, să se piardă în rândurile celor mulți, dar în același timp îi va recenza și bloca orice exprimare spontană a adevăratei lui personalități. Adevărata identitate a infantilului va fi cunoscută foarte greu, chiar și de propria familie și doar cu ocazia unor scăpări.

Există evident și o plată pentru această impostură psihică și socială. Nu poți o viață întreagă să joci rolul unui om normal, dacă în realitate ai un Eu infantil, ești un om slab, cu probleme de dezvoltare a personalității. Teatrul merge pentru cei din jur, dar nu pentru propriul psihic. De obicei consecința este dezvoltarea în jurul vârstei de 40–45 ani a bolii psihice numită nevroză, care va aduce cu ea o mare suferință psihică.

– Viața pe credit: pentru infantili este perfect justificabil să faci credite cât mai multe și să cumperi bunuri supraevaluate. Apoi aceste credite trebuiesc plătite, infantilul va trebui să muncească 7 zile pe săptămână, 14 ore pe zi. Este suficient că vine acasă la orele 23.00 și că îl vezi 1 oră pe zi. Pentru discuții familiale, va fi timp pentru asta peste 30 ani, la pensie. Cufundarea în credite și muncă este una din strategiile principale ale infantililor de a se ascunde de lume și familie, de a evita viața și a–și proteja secretul handicapului psihic.

– Joburi private epuizante, de dimineața până seara. Chiar dacă nu există motivația și scuza unui credit, infantilul se va angaja la o firmă unde programul de muncă este prelungit și epuizant.

– Infanții se ascund cu predilecție în spatele profesiilor militare și a celor din sfera justiției, dreptului, exercitării legii. Reacțiile infantilului vor fi desigur observate și taxate, multe semne de întrebare se vor ridica, dar acestea nu vor fi încadrate cum este normal în sfera psihologicului, ci vor căpăta legitimitate și acceptare publică și familială deoarece vor fi puse pe seama deformării profesionale.

Prin ascunderea în spatele profesiei, aceste semnale și reacții improprii unui om matur emoțional, în loc să dezvăluie impostura, vor fi mereu interpretate și acceptate prin prisma (de)formării și exigențelor profesionale. Cu cât își va însuși mai bine infantilul etica și profesia aleasă pentru a–l ascunde, cu atât își va putea juca mai bine rolul profesional, cu atât reacțiile lui personale vor putea fi acceptate și scuzate mai ușor ca fiind reacții profesionale.

Instituțiile și profesiile cu profil militarizat, cazon (jandarmerie, poliție, armată...) au fost dintotdeauna mediul ideal de ascundere al infantililor. În acest mod pot avea toate scuzele pentru eschivarea de la viața familială, lipsa experimentării vieții dar și pentru reacțiile denaturate pe care le au.

Reacții emoționale imature? Nicio problemă, este deformare profesională, este ceva „normal”, nu ai ce să faci.

Profesiile din sfera justiției, dreptului, a exercitării legii îi pot oferi infantilului posibilitatea să–și ascundă temerile, slăbiciunile și frica din suflet și să se protejeze emoțional pentru toată viața în spatele contractelor juridice.

În loc să–și accepte slăbiciunile și problemele sufletești și să lucreze conștient pentru depășirea lor, infanții se vor ascunde toată viața în spatele contractelor și a unei etici de viață bazate pe neîncredere și suspiciune.

Nimeni nu va putea bănuși că în spatele eticii justițiare și a unei morale personale care pune legea mai presus de orice se ascunde un om care se folosește de etica și practica dreptului pentru a–și ascunde impostura personală.

Reacție emoțională ciudată și disproporționată? Nu, nu este nicio problemă personală, este doar reacția normală a unui avocat (jurist, magistrat) care își exercită în mod serios profesia.

– Infanții se ascund folosindu–se de orice funcție privată, corporatistă sau de stat care presupune însușirea rigidă a unor norme, reguli, moduri de gândire și reacție. Infantilul se identifică practic cu instituția sau firma unde muncește, în acest mod ascunzându–și lipsa de caracter și personalitate. El este firma, omul responsabil și conștiincios care își face munca. În acest mod lipsurile individului nu mai ies în evidență, eventualele lipsuri sau deficiențe în gândirea sau comportamentul său sunt ale culturii organizaționale unde muncește.

– Dedicarea trup și suflet pentru binele familiei și rudelor. Infantilul va asimila la perfecție valorile sociale și familiale și–și va ascunde deficiențele în spatele lor. Punerea vieții în slujba familiei, sacrificarea propriei cariere pentru binele copiilor este întotdeauna un comportament apreciat. Acest sacrificiu aduce însă cu sine și reducerea posibilității de a experimenta viața și implicit reduce posibilitatea ca deficiențele infantilului să iasă la iveală.

Cine ar putea bănuși că în spatele soțului devotat sau al soției model se ascunde un om cu grave deficiențe emoționale, fără vina lui labil psihic, incapabil să înțeleagă viața în complexitatea și frumusețea ei.

7.2.13. Nevroza – boală psihică des întâlnită la indivizii cu Eu infantil (infantilism psihic nativ sau dobândit).

De obicei boala se declanșează în jurul vârstei de 40 ani. Un lucru neștiut de indivizii cu Eu infantil este că în ei zac latente toate forțele necesare pentru a declanșa această boală psihică. „Virusul” este în ei și doar schimbarea de mediu este cea care îl declanșează.

Cauzele principale care activează ura, forțele latente ale nevrozei la indivizii cu Eu infantil sunt următoarele:

- degradarea relației emoționale cu persoana iubită sau cu persoanele dragi, pierderea sentimentului de iubire. Infantilul nu mai iubește și/sau nu mai este iubit. Ura câștigă terenul în sufletul lui. Infantilul va reacționa la noul statut de om lipsit de iubire prin agresivitate, ură și resentiment. Lipsa de iubire în viață sau pierderea iubirii este cauza principală de declanșare a nevrozei, atât pentru indivizii cu Eu infantil, (cât și pentru indivizii cu Eu matur);
- degradarea sau pierderea relației sexuale;
- pierderea sau degradarea relațiilor de muncă;
- orice eveniment emoțional important (nașterea unui copil, concedierea, șomaj tehnic, deces în familie, divorț, începerea unei noi relații) care îl scoate pe infantil din mediul său protector rupt de lume și îl pune în contact direct cu viața, cu oamenii, cu natura.

Indivizii cu Eu infantil sunt incapabili să trăiască viața în deplinătatea și frumusețea ei, de aceea expunerea bruscă la lumina vieții îi produce infantilului un șoc psihic.

Prelungirea forțată a acestei expunerii la ceea ce numim „viață” duce la infantilii în majoritatea cazurilor la nevroză. Adică în principal vor reacționa la acest impact cu imensitatea vieții prin teamă, agresivitate și ură.

De obicei infantilii neglijează pericolul acestei boli și faptul că fără iubire se vor prăbuși în ei înșiși. De asemenea infantilii neglijează și impactul acestei boli asupra psihicului lor. Nevroza este o boală care aduce cu sine multă durere, suferință psihică și distruge toate relațiile pe care infantilul le are în societate.

Boala se instalează progresiv, treptat, în ani de zile, într-un mod viclean și ascuns și este o boală cu recuperare de durată. Foarte greu infantilul va accepta sau va recunoaște că ceva s-a schimbat în el. Recuperarea este anevoioasă, de ordinul anilor, deoarece individul afectat de nevroză trebuie să „repare” toate nivelele personalității sale.

Foarte mulți dintre infantilii care fac nevroză mor în câțiva ani de la debutul bolii, deoarece creierul lor degenerază progresiv la nivel molecular și nu poate face față la o astfel de boală. Infarctul cerebral este una din modalitățile cele mai frecvente ale infantililor de a încheia această viață.

Indivizii cu Eu infantil trebuie să știe că o boală psihică precum nevroza produce nu doar degenerarea sufletească, ci și degenerarea biologică a creierului, distrugerea creierului din punct de vedere neurologic.

Se poate spune că momentul în care infantilul renunță la iubire sau pierde iubirea cuiva, este de fapt începutul sfârșitului vieții lui, ca individ, la nivel biologic.

7.2.14. În general Eul infantil nu are preocupări intelectuale și de cunoaștere a Lumii, Vieții și Creației.

Indivizii cu Eu infantil sunt de obicei persoane limitate din punct de vedere intelectual, fără preocupări extra-profesionale. Este omul stereotip care vine de la serviciu, mănâncă, se uită două ore la televizor și apoi se culcă. Și asta zi de zi, toată viața. Nu se lipește de el nicio carte, niciun documentar, nicio discuție despre viață și cunoaștere. Această limitare nu trebuie confundată cu lipsa motivației pentru studiile profesionale.

Infantiliile sunt practic condiționați psihologic să fie ambițioși și să urce pe scara ierarhiei sociale și profesionale.

Deși nu sunt foarte capabili intelectual, agresivitatea psihică, ambiția și perseverența le compensează acest handicap. Degenerații infantile efectiv se „târâie” prin sistemul de învățământ superior. Se chinuie, învață, își iau licențele la limită, fac masterate lungite cu anii, trag de profesori pentru note și scutiri, fac de nevoie cursuri de perfecționare, cu chin își iau diplomele. Sunt muncitori și ascultători de șefi, fac orice le este necesar în profesie. Studiul obligatoriu pentru cariera profesională este însă toată viața lor intelectuală.

Dincolo de interesul pentru profesie, infantiliile nu au preocupări pentru artă, cunoaștere, descoperiri, filosofie, metafizică, știință, cunoașterea lui Dumnezeu, politică, societate civilă, etc. Sunt foarte rudimentari în a înțelege orice aspect mai complicat al vieții, care presupune cunoaștere, inteligență, viziune, spirit. În general viziunea lor de viață este primitivă, rămasă la nivelul pe când în tinerețe auzea de la alții noutățile în științe, cultură, societate civilă.

Aspectele spirituale vor încremeni la nivelul vârstei de 10 ani. Toată viața lui infantilul va avea educația religioasă pe care o primește (sau nu) până la această vârstă. Ulterior toată percepția fenomenului religios va fi limitată la nivelul comportamentismului conștiinței morale.

Pentru infantil a fi un bun creștin înseamnă doar să ai de față un minim comportament moral onorabil: să fii corect, să fii cinstit, să fii drept, să fii muncitor, să nu furi, să nu pofțești femeia altuia (să nu pofțești bărbatul altei femei), etc.

7.2.15. În pasiunile lor, infantiliile sunt impulsivi, superficiali și nestatornici.

În lipsa preocupărilor intelectuale avansate, infantiliile pot evada din cotidian doar prin pasiunea pentru un hobby. Într-un hobby, infantiliile își arată altă latură a lor: superficialitatea și impulsivitatea. Nu sunt statornici în posesiunile, pornirile și pasiunile lor. Ușor se apucă de ceva nou de făcut sau colecționat.

Dar la fel de repede se plictisesc și și abandonează pasiunile. Ca și copiii, au jucăriile lor temporare: mașinile, obiecte de casa, amenajarea casei, grădina, drumețiile, hainele, fotografiile, echipamentele audio, florile, nutriționism, fashion, mâncăruri, etc.

7.2.16. Comunicarea Eului infantil la maturitate este de fapt, în multe aspecte, o continuare la un alt nivel a comunicării unui copil de 5 ani.

Știința comunicării adultului infantil este tributară nivelului atins de el la vârsta de 5 ani. Adultul infantil știe că poate obține ce dorește printr-o paletă variată de abordări:

agitație psiho–motorie și gestică amplă, zgomot verbal inutil, impresie fizică, țipete, șantaj, rictusuri și schimonisiri ale feței, scandal și ceartă, lacrimi și gemete ostentative, nemulțumiri cronice, urlete animalice, interpretări negative–inverse, interpretări orgolioase.

De obicei infantilii reușesc să–și obișnuiască apropiații cu stilul său și să obțină în acest mod zgomotos ce doresc. Când însă maturul infantil dă de o persoană puțin impresionabilă la „orchestrație“, impasibilă și imposibil de amenințat sau șantajat, se blochează și brusc regresează la atitudinea unui copil. Este neputincios, apelează la rugăminți, promisiuni, linguşeală, disperare, pierderea autocontrolului, aruncarea responsabilității pe alții.

În general stilul de comunicare al infantililor este obositor și stresant pentru apropiați, care–i îndeplinesc de obicei solicitările pentru a nu–i provoca o reacție verbală zgomotoasă. Ei „strigă“ mereu după atenția, respectul și aprecierile anturajului. Este important să stabilești de la bun început regulile de comunicare și să–i arăți că nu ești impresionabil, altfel riști să–i cedezi și să–ți impună neîncetat stilul său zgomotos. Tentativele tale ulterioare de a–i schimba stilul de relaționare la nivelul oamenilor „copti“ psihic se vor izbi de o agresivitate emoțională declanșată instantaneu.

7.2.17. Specific infantililor este stresul, excesul de responsabilitate care neîncetat trece în iresponsabilitate.

Această situație apare când situația cere inițiative, iar oameni cu sentimentul propriei valori redus vor să se impună. Cauza pentru care infantilii se reped în acțiune este teama de a nu deveni publice propriile slăbiciuni și incompetențe. Infantilii se tem de starea de subordonare și de faptul de a fi puși să rezolve situații concrete. Astfel se face că în mod surprinzător, infantilii sunt campioni la inițiativă și acțiune.

Ei întotdeauna vor „să facă legea“, să fie în rolul principal. Reușesc destul de repede să se impună. Preventiv critică pe cei din jur, le devalorizează ideile, își întăresc autoritatea și imaginea de om responsabil, care știe ce face. Dar acțiunile lor poartă întotdeauna pecetea improvizăției, impulsului de moment, incompetenței, stilului agresiv.

În general infantililor le este specifică agitația inutilă sau exagerată pentru probleme mici sau chiar inventate, pe care le percep ca fiind mari, grave, catastrofale. Pentru cauze inexistente sau mici și nesemnificative, consumă resurse disproporționate de timp, bani și energie.

Adevărat show–man, infantilul dorește să atragă atenția asupra sa, să–și demonstreze sieși și lumii că este responsabil, capabil, că știe, se implică, îi pasă. Din păcate, așa cum am arătat mai sus, acțiunile cu exces de responsabilitate trec foarte ușor în iresponsabilitate.

În realitate acțiunea lor este pripită, neplanificată, negândită, resursele prețioase sunt risipite pentru aspecte minore, nu înțeleg unde să încadreze ceea ce fac într–un plan mai larg, nu au competențele profesionale să poată evalua realist o situație dată, nu au nicio înțelegere a ceea ce fac din perspectiva viitorului, etc. De aceea, în majoritatea cazurilor, rezultatele se întorc împotriva lor. După agitația și zarva provocată, oamenii încep să se întrebe.

Ceea ce infantilului i se părea monstruos, tona de sare care stătea gata să ne cadă în

cap, nu era în realitate nicio problemă, de niciun fel. Iar problema reală, mică și nevinovată, a devenit un buboi mare, urât și periculos după „acțiunea competentă și hotărâtă” a infantilului, care de obicei trebuie spart de altcineva.

7.2.18. Indivizii cu Eu infantil fug din fața realității și a „suferinței legitime” pe care aceasta o provoacă oamenilor care trăiesc în prezent.

Din cauza psihicului lor fragil, oamenii cu Eu infantil nu sunt capabili să se confrunte direct cu realitatea complexă a vieții. Acest contact imediat cu realitatea le poate provoca infantililor o criză de adaptare și o suferință psihică pentru care Eul lor fragil nu este pregătit. Scott Peck denumea „suferință legitimă” acest disconfort psihic necesar oricărui om, pentru adaptarea permanentă la realitate.

Pentru a fugi de realitate, infantilii apelează la mai multe stratageme.

În primul rând este vorba de preluarea completă a valorilor societății în care trăiește și rigiditatea deosebită de a schimba aceste valori. Infantilii sunt de obicei puternic fixați în valorile intelectuale, economice, sociale și politice ale timpului prezent.

Aspecte importante în fixarea infantilului într-o normă socială și politică dată țin de neacceptarea realității propriilor greșeli și de lipsa percepției normale a realității.

Infantilul pur și simplu își creează propria percepție a realității folosind lentilele societății, care îl scutește de efortul și chinul de a-și trăi conștient viața.

Infantilul se face pe sine unealta perfectă a Sistemului, prin conformarea completă la etica socială și structurile de putere funcționale. În același timp cu dezvoltarea unei imagini de sine idealizate, infantilul devine moralizatorul tinerilor, cărora le arată cu degetul ce așteptări trebuie să aibă de la viață.

În paralel cu procesul de imitare și asimilare a valorilor și viselor altora, infantilii pun în mișcare o apărare completă a ceea ce au asimilat. Infantilii sunt recunoscuți pentru rigiditatea, incapacitatea de schimbare și adaptare la schimbările lumii în care trăiesc. Dacă ulterior apar modificări radicale ale valorilor asimilate, infantilul va rămâne un neadaptat care trăiește în trecut. Cauza acestei neadaptări provine din modul în care infantilul asimilează și este absorbit complet de sistemul de idei al societății prezente în care trăiește.

De asemenea, din cauza fugii de realitate și a „suferinței legitime”, infantilii sunt incapabili să se schimbe în plan personal. Acești oameni au pus la punct puternice mecanisme de apărare ale Eului lor fragil: proiecție, raționalizare, negare, refulare, regresie. Aceste mecanisme de apărare sunt vitale pentru infantil, deoarece îl pun la adăpost de confruntarea directă cu realitatea crudă a vieții.

7.2.19. Infantilii sunt instabili emoțional și dependenți emoțional de apropiați.

Lipsa de respect și de interes pentru nevoile apropiaților, lipsa de înțelegere, controlul tiranic exercitat asupra acestora îl îndepărtează pe Eul infantil de legăturile afective care se stabilesc între membrii unui grup.

În familie, la locul de muncă și în relațiile sociale trăiește izolat. Nu este primit cu plăcere în micile grupuri și în mijlocul colegilor și nici simpatizat. Nemulțumirile, frustrările și jignirile pe care le provoacă în sufletul apropiaților îi va determina pe aceștia să îl lipsească de importantul suport afectiv necesar oricărei ființe umane. Urmarea este că Eul infantil are un neîncetat deficit emoțional care se face simțit prin

dependența sa de iubire, afecțiune, tandrețe, căldură sufletească. Așa se face că dincolo de masca socială vei găsi o ființă foarte fragilă, hipersensibilă și avidă de iubire. Infantilul nu este doar dependent emoțional de altcineva.

Însăși condiția lui de normalitate, de funcționare ca om normal, îl obligă la dependența de iubirea altcuiva. Infantilii sunt disperăți să fie iubiți, acceptați, apreciați, înconjurați de dragoste. Disperarea lor poate fi atât de mare, încât se pot mulțumi și cu „iubirea” pe care o pot obține prin șantajul, amenințarea cu forța sau intimidarea persoanei de care depind. Uneori se amăgesc singuri: ei înșiși vor să creadă într-o iubire care nu există.

Această dependență de afecțiunea cuiva este singurul lui punct slab, dar este arhisuficient. Când Eul infantil pierde porția de afecțiune de care depinde, toată viața lui este dată peste cap și toate realizările lui atât de greu muncite se pierd.

Din păcate pentru infanții, de multe ori aceștia nu sunt conștienți cât de importantă este pentru ei o relație emoțională. Nu înțeleg nici că suportul emoțional este pentru ei sabia care le amenință neîncetat stabilitatea psihică, însăși normalitatea.

Întotdeauna infanții sunt aceia care inițiază lanțul cauzalităților cărora le va cădea victimă. După anii de iubire fierbinte și de respect, spre 40 ani comportamentul infantilului față de sursa de dependență emoțională devine brutal și agresiv.

Nu se mai abține, nu se mai preface, se comportă autentic, exact așa cum este el în realitate. Astfel că infanții pierd în jurul vârstei de 40 ani suportul emoțional și—și încep epopeea urii și degenerării. Există în popor o vorbă înțeleaptă:

„Nu există oameni cu adevărat răi, există doar oameni care nu au avut parte de iubire”.

Această vorbă se potrivește perfect în cazul infanților. Se străduie și chiar fac eforturi să pară oameni normali și să se integreze în familie, firmă și societate. Dar în momentul în care își pierd sursa de dependență emoțională, lasă deoparte orice înfrînare sau considerent de civilizație.

Acum erupe toată ura adunată, toate nemulțumirile, toate frustrările adunate în anii de umilințe, toată răutatea ascunsă, toată pofta lui de răzbunare. Pentru un infantil cel mai periculos moment din viața lui este când se regăsește singur, doar cu el însuși, la vârsta de 5 ani. Infantilul este la fel de înfricoșat și speriat precum un copil de 5 ani care înțelege că nu mai are părinți, că este singur în această lume neiertătoare, exploatare, prădătoare.

Nu mai are repere de evaluare a realității, nu mai are niciun suport de care să se agațe. Un infantil care se trezește singur pe lume este zgomotos, precum erupția unui vulcan. El vrea să-i arate celui/celeia care l-a lăsat singur pe lume care sunt consecințele pentru acest gest. Gândire de infantil refuzat emoțional: „Nu vrei să mă mai suporti? Te învăț eu minte. Ți arăt eu de ce sunt în stare”.

Devine agresiv, violent, caută ceartă, țipă, jighește, amenință, sabotează, se răzbună, este mereu nemulțumit, bârfește, vorbește de rău pe toată lumea, amenință, etc. Se înrăiește și degenerază până la nivelul demonizării complete.

Practic odată cu pierderea relației emoționale, pentru infantil începe degenerarea, autodistrugerea. Infantilii nu știu că după sociopați, profilul lor este cel mai expus degenerării complete. Adică sunt candidații perfecți la statutul de ne—oameni demonizați.

Pentru ei întrebarea despre degenerare nu este „dacă“, ci „când“. În general infantilii își petrec ultimii 10–15 ani de viață în ură, resentiment, răzbunare și certuri. Își consumă prin răutate și ură o cantitate impresionantă de energie psihică și sufletească, care le reduce durata de viață cu 20–30 ani.

Așa se face că nu prea vei vedea infantilii bătrâni, până spre 50–60 ani acești oameni deja își consumă toate resursele de energie sufletească disponibile.

7.2.20. Indivizii infantili manifestă vizibil „sindromul premiantului“.

Motivațiile principale ale psihicului infantil sunt cele specifice în etapa de formare și consolidare a Eului: orgoliul, mândria, dorința și nevoia de afirmare, sistemul competițional aplicat la orice activitate, dorința și nevoia de recunoaștere din partea unei autorități (recunoaștere publică, premiere, drepturi, etc), nevoia de a aparține unei structuri de putere organizațional–ierarhice (nevoia de structură), etc.

Foarte vizibil la indivizii infantili este „sindromul premiantului“, adică combinația de: mult orgoliu, multă slavă deșartă, multă mândrie, complex de superioritate, dorința și nevoia de competiție, dorința de a fi mereu văzut și apreciat public, dorința de a fi învingător, o puternică nevoie de structură și de recunoaștere din partea unei autorități.

Problema cu acest „sindrom al premiantului“ este că el poate determina acțiuni diverse: normale–firești, la limita normalității sau chiar de tip agresiv. Dacă „structura“ și autoritatea percepută de infantil drept „sfântă“ solicită, apreciază, premiază, recompensează și susține comportamente agresive, anti–sociale sau criminale, indivizii infantili se vor confirma cu plăcere acestor roluri.

La oamenii la care Eul s–a format, aceste dorințe și nevoi se estompează și chiar dispar. Dar la indivizii nativ infantili (sau infantilizați) aceste motivații rămân funcționale pentru întreaga viață.

7.2.21. O caracteristică stabilă a Eului infantil este că pe termen scurt devin distructivi iar pe termen lung sunt invidioși, resentimentari, autodistructivi și bolnavi după răzbunare.

Infantilul aruncă, rupe, distruge, în cursul unor crize produse cu regularitate. Eul infantil nu defulează treptat, nu se descarcă, nu se eliberează de nemulțumirile sufletești neîncetat ci le acumulează, până când ajunge să se descarce puternic, total și violent. Explodează în adevărate crize de isterie care frizează nebunia.

Fondul emoțional instabil contribuie din plin la declanșarea acestor crize. Sufletul Eului infantil este dominat de frică, vinovăție, insecuritate, nesiguranță, teamă, emotivitate. Teamă se transformă în timp în agresivitate latentă și o parte din această agresivitate se eliberează în principal pe calea atitudinii dominatoare, de control, iar o altă parte se eliberează în crize de isterie. Și ca orice timid, pe fondul emotivității, Eul infantil beneficiază de o mobilizare energetică deosebit de rapidă care este folosită imediat la momentul prezent.

Excesul energetic, agresivitatea și nemulțumirile acumulate transformă Eul infantil în doar câteva minute dintr–un om calm și rațional într–un semi–animal fără rațiune și înfrânare. În acest timp poate lovi, arunca, distruge bunurile, totul acompaniat de amenințări, blesteme și înjurături.

În relația cu un Eu infantil, este greșit să avem o atitudine de pasivitate, pentru a face relația să meargă, să adoptăm o atitudine pasivă care poate merge până la umilință. Este greșit să-i dăm mereu dreptate, reprimându-ne nemulțumirile și frustrările justificate.

Frecvent Eul infantil este complet fals în acuzațiile aduse celor din jur ori în nemulțumirile pe care le are față de ei, dovedind o periculoasă rupere de realitate. În timpul acestor crize, a-i spune în față adevărul echivalează cu a-l distruge psihic și a rupe relația, indiferent de statutul ei. Faptul că ai tăcut și n-ai spus nimic, deși în tine frustrarea fierbe, că te-ai abținut erotic să nu-i arunci în față cuvinte grele duce la liniștirea pe moment a situației.

Dar răul de-abia începe. Eul infantil nu știe ce se petrece cu tine, nu cunoaște realitatea faptelor și nu percepe corect care este problema iar cedările tale îi întăresc convingerea că are dreptate și că modul lui de a reacționa este perfect justificat. Rezultatul acestei convingeri false este că la următoarea izbucnire nu va mai fi deloc reținut, manifestându-se până la limita extremă a agresivității lui fizice și verbale. Consecințele pentru tine pot fi deosebit de grave. Deci soluția nu este tăcerea și pasivitatea cum ai făcut până acum, ci o atitudine curajoasă de a-i explica treptat, în timp, că percepția și judecata lui nu sunt conforme cu realitatea.

Chiar dacă nu va fi convins de adevărul spuselor tale, cel puțin îi alimentezi îndoielile cu privire la justetea comportamentului său, cu efectul că pe viitor se va abține în a-și exprima liber agresivitatea și nemulțumirea. Creează-ți un spațiu de protecție fizică și emoțională, apără-l cu demnitate și curaj și vei observa că Eul infantil nu ți-l va încălca.

22. Altă informație importantă se referă la dependența Eului infantil de suportul informațional de care are nevoie din partea altor persoane care să-l ghideze prin viață. Eul infantil este un om influențabil, naiv și ușor de manipulat.

Infantiliile nu percep complexitatea mesajelor din jurul lor și nu văd realitatea așa cum este ea, ci o percep prin prisma prejudecăților personale și a percepției persoanelor pe care le apreciază. Infantiliile nativi sunt persoanele mature care au rămas la nivelul de percepție a realității unui copil mic.

Ei nu pot înțelege și interpreta realitatea pe care proprii lor ochi o văd, ci înțeleg realitatea după ce li se spune din exterior. În mod fundamental, pentru un infantil nativ, adevărat și corect nu este ceea ce vede el însuși, cu proprii lui ochi sau ce înțelege cu propria lui minte, ci corect și adevărat este ceea ce îi spune altcineva. Bineînțeles că infantiliile văd, observă și percep evenimentele exterioare.

Dar toate faptele, imaginile, impresiile personale nu au pentru infantil nicio valoare, deoarece el nu știe cum să le înțeleagă, decodeze, interpreteze. Importante nu sunt propriile percepții, ci corecte și salvatoare sunt vorbele, teoriile, doctrinele, ideologiile și percepția altora. Dacă altcineva îl minte cu brutalitate infantilul crede, chiar dacă acest lucru este în evident contrast cu ceea ce vede el însuși.

Din start la infantiliile există o schizofrenie între propriile observații și refuzul structural de a le interpreta cu propriul aparat psihic, folosind propria gândire. Deși „văd” realitatea, altcineva trebuie să gândească pentru ei cum să înțeleagă această realitate. Precum un copil mic, durerea cauzată de o lovitură „deja a trecut”, dacă colțul mesei a

fost „pedepsit“ pentru durerea comisă. Precum copilul mic se bucură că gata „durerea deja a trecut“, deși este uimit că o simte încă, la fel adulții infantili pot crede orice li se spune, deși este în contrast evident cu ceea ce ei înșiși văd.

Astfel, ei sunt imediat convinși că „văd“ fapte care nu există, sau sunt convinși că nu „există“ fapte evidente. Dacă un amic „binevoitor“ îl avertizează, un om normal poate deveni pentru infanțil un obsedat periculos. Odată „iluminat“, brusc infanțilul începe să „vadă“ la bietul om fapte inexistente și să interpreteze greșit orice gest. Sau invers, dacă i se spune așa, un obsedat periculos poate deveni pentru infanțil un om pașnic. Percepțiile altora, corecte despre individul periculos, devin acum pentru infanțil „persecuții“ asupra unui biet cetățean.

Pe scurt, cum i se spune unui infanțil că este un om, el așa îl „vede“ (percepe, înțelege, evaluează), deși percepția indusă lui din exterior este în grosolan contrast cu ceea ce el însuși observă. Rezultatul acestei desconsiderări totale a percepției personale este faptul că infanțilii sunt cei mai naivi oameni, cu cel mai înalt grad de manipulare prin minciuni grosolane și evidente.

Se poate spune că oamenii din jur pe care-i apreciază formează o adevărată „gardă psihică“ și îi spune infanțilului ce să „vadă“ și cum să „vadă“. Nu de puține ori, Eul infanțil este prizonierul „gărzilor psihice“ care îl țin captiv într-o falsă lume, conform cu interesele lor.

Se ajunge adeseori la rezultatul că infanțilii deși sunt oameni inteligenți, nu reușesc să înțeleagă că apropiații (colegii, prietenii, amicii, șefii, etc.) în care au orbește încredere îi manipulează și păcălesc într-un mod grosolan.

Datorită faptului că dezvoltarea normală a Eului s-a oprit la un stadiu incipient de dezvoltare, acest om nu este capabil să înțeleagă complexitatea vieții, toate aspectele și nuanțele care o compun. Carențele fundamentale de percepție, reprezentare și înțelegere a semenilor, a mediului de afaceri, social și politic îl fac foarte vulnerabil la orice mesaj exterior care îi spune cum este realitatea.

Deoarece este psihic handicapat și nu are contact direct cu realitatea, ci prin intermediul reprezentărilor și a percepțiilor infantile, Eul infanțil are un „spațiu gol“ între ființa lui și mediul exterior care este la discreția mesajelor celor pe care-i apreciază. Dar pe cât de deschis și receptiv este el la mesajele persoanelor și instituțiilor apreciate, pe atât de închis și rigid este față de mesajele disonante, care-i contrazic concepțiile și părerile și a celor pe care-i consideră a fi în proprietatea lui: membrii familiei, subordonații, toți cei inferiori lui ca statut social și nivel economic. În general un Eu infanțil nu are sprijinul familiei. Și după cum se comportă în sânul familiei, ai zice că nici nu are nevoie să-l aibă.

Deoarece membrii familiei sunt considerați proprietate privată și mediul familial e considerat ca fiind câmpul lui de luptă pentru nevoia de putere, Eul infanțil nu se complică să comunice cu familia lui. Că este copil, adolescent sau adult, familia este bună doar pentru satisfacerea nevoilor primare și pentru a-și duce luptele imaginare ale sentimentului inferiorității. Deciziile le ia de unul singur, sfaturile le primește de la străini.

Această autoînstrăinare de mediul emoțional protector al familiei va crea premisele unui deficit emoțional constant, a dezvoltării sentimentelor de teamă, nesiguranță și insecuritate, a construirii de prietenii și relații extrafamiliale foarte durabile și

îndrăgostiri fulgerătoare, pasionale deosebit de puternice, de posibili parteneri de viață.

Când are o problemă de rezolvat Eul infantil nu cere ajutorul și sfatul familiei, ci al prietenilor și al străinilor. Când vine acasă cu idei împrumutate și crede în ele, este înflăcărat, le susține și le promovează, iar respingerea acestora din partea familiei va echivala cu o jignire teribilă, va provoca certuri interminabile și deziluzie de ambele părți.

Pe cât de ușor aderă Eul infantil la orice prostie emisă de un prieten pe care el îl stimează și apreciază, pe atât de greu îi este să renunțe la ideile sale pentru motivele și explicațiile venite de la familia pe care—o desconsideră. Mai degrabă se ajunge la scandaluri interminabile și la deteriorarea gravă a relațiilor în familie decât să accepte argumentele care nu coincid cu ce a auzit el pe stradă.

Este un lucru definitiv pentru Eul infantil că acesta în loc să discute problemele casei în sânul familiei, le va discuta în grup cu prietenii sau colegii. În general, pentru Eul infantil nu există casă și secret familial. Toate problemele care țin de familie și casă sunt vizibile din exterior, le va dezbate cu alții, după ce mai întâi primește sfatul și îndrumarea mediocrităților pe care le consideră somități.

Nici măcar membrii familiei sale nu vor ști ce gândește și ce vrea să facă în urma deciziilor luate în grupul social. Nu le va cere sfatul și nici măcar părerea pentru ce vrea el să facă. Familia infantilului are doar un rol decorativ și este suficient ca membrii ei să fie informați sumar despre ce a decis să accepte.

7.2.23. Cea mai mare pierdere a Eului infantil în ansamblul nevoilor sociale este perturbarea dimensiunii afective a personalității. Infantili sunt structural incapabili de iubire autentică.

Imposibilitatea dezvoltării cerebrale și psihice normale creează în acești oameni un blocaj al evoluției spirituale. Un psihic retardat ca al infantililor nu poate procesa și depăși patimi ale sufletului, precum orgoliul, mândria, slava deșartă.

Acest lucru înseamnă că în realitate infantili sunt incapabili atât să-și ofere o iubire autentică, cât și să aprecieze/înțeleagă iubirea, atunci când o primesc. Orgoliul și mândria sunt cei mai mari inamici ale iubirii, romantismului, abandonului de sine solicitat de o relație de dragoste.

Această realitate psihică bine ascunsă are câteva efecte importante pentru viața lor.

BLOCAJ ÎN DEZVOLTAREA PSIHICULUI – BLOCAJUL DEZVOLTĂRII SPIRITUALE – IMPOSIBILITATEA CONȘTIENȚĂRII ȘI LUPTEI CU ORGOLIUL, MÂNDRIA, IUBIREA DE SINE – LIPSA TRĂIRII IUBIRII AUTENTICE + IMPOSIBILITATEA DE A ÎNȚELEGE/APRECIA IUBIREA PRIMITĂ.

7.2.23.a. Infantili au inteligența de a înțelege că din partea lor există o diferență de implicare într-o relație de iubire. Spre deosebire de partenerul lor, infantili știu că există o diferență calitativă fundamentală între iubirea autentică pe care o primește și falsa iubire pe care o oferă.

Resimt dureros faptul că nu se pot dăruia cu adevărat, din tot sufletul lor, că nu pot avea trăirea de „iubire“, „îndrăgostire“.

Infantilii doar mimează romantismul și iubirea. În locul unei iubiri profunde, indivizii cu Eu infantil pot oferi doar o înflăcărare sufletească, atracție sexuală și obișnuința. De obicei „iubirea” infantililor este o formă de atașament și obișnuință de persoana față de care are simpatii și/sau interese. În unele cazuri, este vorba chiar de o iubire condiționată de aspecte materiale, bani, satisfacere sexuală, dorință de parvenire, ascensiune socială sau profesională.

Această diferență de implicare afectivă este o puternică sursă de lipsă de încredere în sine și autodeprecieri. Pentru refacerea dezechilibrului stimei de sine, infantilii manifestă reacții și comportamente de supraevaluare, ca de exemplu suprasolicitarea profesională și practica preacurviei.

În cazul infantililor puternic degenerați, se poate ajunge și la o situație mai explozivă. Dacă infantilul experimentează unele stări afective mai intense, Eul său fragil va risca fiziunea, iar infantilul va trăi stări de anihilare, pierdere de sine, moarte. În scurt timp pasiunea infantilului trece în ură pentru partenerul care „a încercat să-lucidă”. Ultima fază este dorința de ucidere, sabotare și distrugere a „obiectului iubirii”.

7.2.23.b. Mândria din sufletul infantilului îl împiedică pe acesta să se bucure cu adevărat și de iubirea pe care o poate primi de la un alt om. Ei nu pot înțelege și aprecia ce înseamnă ca altcineva să aibă sentimente de iubire pentru persoana lor. Pentru ei, dragostea pe care o primesc de la alt om nu este dăruire, sacrificiu, un dar sfânt, un eveniment magic plin de mister și bucurie.

Infantilii nu pot înțelege abandonul, respectul, înțelegerea, sacrificiul, fiorul, dăruirea din dragostea altcuiva pentru ei. Infantilii percep dragostea autentică a altui om sub forma unui interes sexual, material și a unei stări de „a ne simți bine”.

De aceea oamenii care au avut sentimente frumoase și sincere față de parteneri infanțiali au fost șocați de ușurința cu care aceștia le-au aruncat sentimentele la gunoi, de modul brutal-materialist în care infantilii au înțeles relaționarea dintre ei.

Nu mică este mirarea oamenilor normali, care au constatat că în schimbul dragostei profunde, infantilii le-au răspuns cu o ură fără limite, resentiment, răzbunare, agresivitate, invidie, sabotaj.

7.2.23.c. Un efect al acestei perturbări este că stările afective nu mai ajung să se maturizeze în sentimente, ci rămân la stadiul de simple emoții de obicei negative: nesiguranță, neîncredere, incertitudine, teamă, mânie, ceea ce le potențează nevoia de putere și derivatele ei.

Complexitatea tuturor acestor dereglări afective generează o emotivitate de fond care duce la instabilitate comportamentală generală, de unde și imprevizibilitatea infantililor.

7.2.23.d. Eul infantil este incapabil să acumuleze experiență de viață. Experiența de viață este o noțiune generală care îți arată beneficiile de care ai parte ca urmare a implicării tale intelectuale și afective în trecut în diverse acțiuni și situații.

Aceste beneficii rezultă din două componente interdependente: o componentă informațională, sub formă de idei, percepții, reprezentări, concepte, simplificări, uzanțe, cunoașterea oamenilor și a problemelor și o componentă afectivă, în urma tuturor trăirilor sufletești derulate pe parcursul acțiunilor.

Experiența de viață este sinteza și imprimarea definitivă a informațiilor provenite din participarea la interacțiunea socială, economică și naturală în memorie (suflet), în

condițiile susținerii acestui proces de către stările afective trăite.

Capacitatea de a permite acestor trăiri să fie asociate cu informații este dată de funcția afectivă. Iar atunci când funcția afectivă este dereglată, se întâmplă că poți trece fizic și psihic printr-o situație, dar dacă implicarea ta afectivă este redusă sau inexistentă, nu vei putea traduce participarea la acea situație într-o experiență de viață.

Exact în această situație se află Eul infantil. Perturbarea afectivității face ca pe parcursul anilor să nu-și rafineze gesturile și să nu-și schimbe comportamentul. Va face mereu și mereu aceleași greșeli, neîncetat repezit și impulsiv.

Vei descoperi că experiența de viață a unui egocentric de 40–50 ani, rămas în stadiul de Eu infantil, este la nivelul unui copil abia trecut de 10 ani. Astfel se explică parțial și indiferența lui la reacțiile protestatatoare ale anturajului, vizavi de stilul lui de a relaționa cu ei. Pur și simplu nu are trecute prin filtrul sufletului situațiile pe care le-a parcurs și nu poate obține un câștig existențial dintr-o experiență neacoperită de trăiri sufletești mature.

7.2.24. Altă caracteristică importantă a Eului infantil este bipolaritatea relațiilor pe care le dezvoltă.

În relațiile cu apropiații are capacitatea de a exprima sentimente și stări afective intermediare, dar în profunzimea sufletului fermentează două sentimente opuse: admirație și dispreț.

Majoritatea oamenilor sunt subevaluați, ridiculizați, priviți drept rivali într-o competiție imaginară și disprețuiți. De fapt, existența Eului infantil este o continuă luptă cu cei din jurul lor.

Conștiința inferiorității îi face să se autoevalueze neîncetat, ceea ce implică și o continuă comparație cu ceilalți pentru a se asigura că ei sunt cei mai buni din toate punctele de vedere: profesional mai competenți, un cont în bancă mai gras, au o casă mai mare, o mașină mai scumpă, haine mai la modă etc.

Eul infantil este neîncetat marcat de un complex de inferioritate. De aceea, doar un rezultat favorabil al comparației cu alții îi dă liniște și siguranță. O comparație nefavorabilă nu este acceptată deoarece sentimentul de inferioritate crește și dezechilibrul psihic la fel.

Nu va avea liniște și somn până când, prin perfecțiune, ambiție, muncă și efort își va depăși rivalul. De cele mai multe ori acest rival este fie cineva din cadrul familiei, fie un coleg de serviciu – oricine, oriunde, aflat pe același nivel material și social. Interesant este faptul că persoana la care se raportează Eul infantil habar nu are că este evaluată, apreciată, analizată, desconsiderată, că este participantă într-o competiție personală a orgoliului, mândriei și ambiției.

Prejudecățile acționează din plin. Nu contează valoarea umană, ci simbolurile exterioare: funcția, hainele, mașina, banii etc. Acestea sunt valorile în jurul cărora își construiește egocentricul percepția semenilor.

O componentă psihică importantă a Eului infantil, care denaturează percepția semenilor este persona, ca rezultat al inflației psihice. Termenul generic de inflație desemnează o creștere, o expandare, o dezvoltare artificială și nedorită, care arată existența dezechilibrului unui fenomen, fie el monetar sau psihic. Inflația psihică este procesul de pierdere a identității și individualității, egocentricul pierzându-se într-un

rol social.

El nu mai este doar un om care exercită atribuțiile și prerogativele unei funcții, ci se confundă cu înseși instituția și funcțiile acesteia. Egocentricul se percepe pe sine și pe ceilalți prin prisma rolului social care trăiește în el.

7.2.25. O consecință directă a egocentrismului Eului infantil este lipsa empatiei.

Infantiliile nu pot înțelege și nici nu-i interesează nevoile, dorințele, aspirațiile, problemele și suferințele celorlalți oameni. Preocuparea de a acorda atenție celor din jurul lui este de neînțeles.

Ce rost ar avea o asemenea preocupare empatică, dacă el „trebuie” să le controleze neîncetat viața, să le dicteze ce să facă, cum să facă, ce să nu facă, să-i verifice și să-i pedepsească. Empatia este o calitate umană care apare în cazul oamenilor naturali, neatinși de falsuri existențiale. Iar pentru Eul infantil, mereu atent la masca socială sub care să-și ascundă slăbiciunile, empatia este o imposibilitate.

Lipsa de empatie are pentru infantili câteva consecințe serioase.

7.2.25.a. O dată cu lipsa de empatie apare și tendința de a-i exploata pe ceilalți, chiar și pe cei de a căror afecțiune depinde, totul pus în slujba nesățioaselor lui nevoi emoționale. Datorită lipsei de respect și desconsiderării celorlalți, Eul infantil nu are scrupule în a te folosi sub toate formele posibile: material, financiar, dar mai ales emoțional. Ți va folosi la maximum afectivitatea, lucrurile, banii și priceperea pentru a-și asigura standardul de viață dorit.

Nimeni nu scapă: rudele, colegii, subalternii, cunoscuții, toți sunt folosiți. Dar există și un revers. Tendințele parazitare și de exploatare vor provoca nemulțumirea celor exploatați și îl vor îndepărta și mai mult de orice formă de prietenie ori relație colegială.

7.2.25.b. O consecință a lipsei de empatie este și preocuparea obsesivă de a-i urmări, verifica, monitoriza, controla pe apropiați.

Infantilul este un izolat informațional. El nu înțelege și nu simte instinctiv pe ceilalți oameni. O mare parte din comunicarea dintre oameni este non-verbală, empatică. Un adevărat univers de senzori și înțelesuri există și se dezvoltă fără ca infantilul să-l poată percepe și înțelege. El este „dincolo”, în afara acestui univers informațional la care sunt conectate toate ființele vii.

Infantiliile suplinesc această izolare și acest handicap al comunicării prin orientarea obsesivă a atenției spre exterior, spre tot ceea ce fac, spun, gândesc, scriu, intenționează ceilalți. Infantiliile sunt neîncetat cu „urechile ciulite” la tot ce aud, văd, la orice aspect pe care îi preocupă pe ceilalți oameni.

Dacă nu pot afla direct ce vor, devin provocatori, caută ceartă, clevetesc, bârfesc, creează nemulțumiri și discuții. Pentru ca ei să știe totul despre oricine, de obicei infantiliile „otărăvesc” mediul social în care trăiesc și muncesc. Doar prin monitorizarea, provocarea, bârfirea, clevetirea și spionarea apropiaților infantiliile reușesc să se „integreze” social, să se mențină informațional pe „linia de plutire”.

Din acest motiv indivizii nativ infantili sunt cei mai perfecți provocatori, trădători, turnători, delatori și informatori din câte pot exista. Chiar dacă nu ne place, tocmai prin lipsa lor cronică de empatie, în realitate acești oameni știu totul, despre orice om lângă care conviețuiesc, trăiesc sau muncesc.

Dacă dorești să ai o viață privată și să ai siguranța unor aspecte confidențiale ale vieții tale, este foarte indicat să eviți la maxim orice fel de comunicare și relaționare cu acești oameni.

7.2.25.c. Lipsa empatiei duce la infantilii și la disponibilitatea naturală de a produce suferință nelimitată celorlalți oameni.

Datorită „izolării” lor emoționale, infantilii nu simt și nu înțeleg când acțiunile lor produc suferință. Nu înțeleg nici suferința ca trăire și nici dimensiunea acesteia. Și de fapt nici nu le pasă de suferințele pe care le produc celor din jur.

Infantilii nu au percepția și sentimentul comuniunii cu ceilalți oameni, cu natura, cu tot ce este viu pe această planetă.

Pe ei nu-i „doare” suferința și durerea altora. Un copac este doar o bucată de lemn, bun doar de făcut mobilă și de scos bani din asta. Desing, peisaj, aer curat, armonie, etc., sunt idei de neînțeles.

Un om este „doar” un mijloc de producție, tocmai bun de exploatat ca orice mașină industrială. Un copil care plânge este doar un „ceva” care îl deranjează, precum claxonul insistent al unei mașini. Un râu poluat este o problemă doar dacă eventual îi sunt direct afectate interesele sale economice.

Să exploatezi, bați, agresezi, terorizezi, trădezi, vinzi pe cei de lângă tine sunt pentru infantilii comportamente relativ normale. Suferințele oamenilor sunt văzute ca fiind scrupule inutile, „smiorcăieli” și „văicăreli” nejustificate ale unor indivizi slabi, care consumă inutil resursele planetei.

De aceea infantilii produc adeseori suferințe (în special emoționale și psihice) grave celor din jurul lor, fără să înțeleagă și să le pese acest aspect.

Pentru ca un infantil să se oprească dintr-o astfel de acțiune, el trebuie atenționat verbal, juridic, legal. Unii vor fi uimiți că au produs suferință, dar se vor opri. Alții însă continuă să facă rău și să creeze suferința altora, fără să le pese și fără să fie afectați cumva de această suferință pe care o creează.

7.2.25.d. Ca un exemplu concret, lipsa empatiei duce la infantilii la disponibilitatea de a provoca altor semeni suferințe fizice și emoționale prin abuzuri sexuale.

Cu pauze de câteva luni sau câțiva ani, aceste abuzuri sexuale pot fi comise neîncetat, continuu de-a lungul întregii vieți a individului infantil.

Nu există limite pentru aceste abuzuri sexuale, infantilii „vânează” femei (adolescente, tinere, mature) dar și copii de ambele sexe. Infantilii sunt profilul ideal al pedofilului care dacă este lăsat, într-o viață poate abuza în tăcere zeci de copii.

La începutul anului 2002 ziarul *The Boston Globe* a început publicarea unor serii de articole, prin care erau dovedite sute de cazuri de pedofilie (abuzuri sexuale asupra copiilor), care au fost sistematic realizate de-a lungul a peste 30 ani de sute de preoți catolici.

Conducerile locale ale Bisericii Catolice cunoșteau foarte bine pe (toți) preoții pedofili, dar mușamalizau legal abuzurile sexuale prin plata de despăgubiri financiare și mutarea temporară a preoților în alte localități. Care preoți pedofili după o perioadă de „liniște” de câteva luni sau ani comiteau alte abuzuri sexuale asupra unor copii. Și iar conductorile locale mușamalizau cazurile și preoții pedofili erau iar rotiți în alte locații și tot așa.

Nebunia „plimbării” preoților catolici pedofili și mușamalizarea legală a cazurilor ar fi

continuat probabil la nesfârșit, dacă aceste incredibile crime nu ar fi ajuns publice. Pur și simplu erau prea mulți copii abuzați și prea mulți preoți pedofili, a căror activitate nu mai putea fi eficient mușamalizată.

După acest scandal, Biserica Catolică a trimis sute de preoți incriminați la tratament psihologic de specialitate și „surpriza” a fost că aproximativ 70% dintre acești preoți aveau probleme de dezvoltare psihică–emoțională.

Nu erau oameni normal dezvoltați din punct de vedere psihic, emoțional și implicit religios. Adică preoții pedofili care timp de ani de zile abuzaseră copii sub protecția Bisericii Catolice erau indivizi handicapați, cu retard în dezvoltarea psiho–emoțională normală. Practic preoții pedofili erau indivizi cu Eu infantil, erau indivizi nativ infanțili.

7.2.26. Relațiile Eului infantil cu semenii nu sunt altceva decât raporturi de forță.

Eul infantil nu vede în relațiile cu alți oameni raporturi familiale, sociale, colegiale, ierarhice sau de altă natură, ci doar raporturi de forță gândite în termeni de dominare/control/superioritate versus supunere/inferioritate.

În relaționarea cu un alt om, Eul infantil nu vede cooperarea, câștigul reciproc, îmbogățirea cunoașterii, deschiderea sau progresul personal, ci într–un mod foarte reduționist își pune o singură întrebare și are o singură preocupare: *„Sunt mai inteligent, mai dur, mai important decât el/ea? Cine are cea mai importantă funcție, cine are cei mai mulți bani, cine are cele mai importante informații?”*

Evaluarea celorlalți este sumară, instinctivă și are ca scop catalogarea, punerea definitivă într–un tipar, de obicei inferior, din care nu vor mai fi scoși orice ar face.

Evaluarea la infanțili se face prin prisma raporturilor de forță: bani, funcție, impresie fizică, informație. Amabilitatea, cooperarea, înțelegerea, dorința de a ajuta, potențialul profesional incert sunt în ochii infanțilului slăbiciuni grave și ca urmare catalogarea în tiparul slab este inevitabilă.

Pentru infanțilul trăsături precum duritatea, cinismul, lipsa de scrupule, corectitudinea, impresia oficială, formalismul, potențialul profesional deosebit sunt cele care îi pot asigura încadrarea în tiparul exclusivist al oamenilor pe care merită să–i respecte.

Evident, respectul nu are de a face cu calitatea umană intrinsecă, ci cu rezerva și frica că acești oameni pot ajunge în viitorul apropiat să aibă putere și importanță asupra sa. Cât despre cei clasificați în tiparul oamenilor slabi, următorul pas al infanțilului este preluarea treptată a controlului. Acest lucru se poate sesiza foarte ușor prin modalitățile de adresare.

Tonul și atitudinea de fond este negativ–disprețuitoare. Adresarea este la început ușor familiară și superioară, ca după câteva săptămâni sau luni să exprime disprețul cel mai profund în genul „auzi asta...” sau „băi asta...”, „auzi mă...”, etc.

7.2.27. Infanțiliile își trăiesc o viață fără substanță și identitate proprie.

Infanțiliile au o incapacitate fundamentală înfricoșătoare de a–și trăi personal viața, de a percepe viața, de a înțelege viața, de a se bucura de viață, de a fi impresionat de miracolul naturii și legilor fizicii, de a fi uluit de vastitatea Cosmosului, de a iubi și a fi iubit, de a cunoaște, de a dăru și a se dăru, de a se sacrifica pe sine, de a aspira spre Dumnezeu.

Au la dispoziție doar percepțiile provenite din modelele mentale prestabilite, filtre

raționale care le spun că viața înseamnă: trăiești ca să muncești, trăiești pentru copii, trăiești pentru carieră, trăiești pentru a te impune prin agresivitate acasă și la serviciu, trăiești pentru a te răzbuna pe Dumnezeu pentru că ești un handicapat psihic pe viață, etc.

Infantilii sunt incapabili de a-și trăi adevărul propriei existențe. Pentru uz social și personal, de-a lungul vieții ei își creează și perfecționează o „legendă”, cu rolul de a ascunde celor din jur adevărul vieții lor. „Legenda” înseamnă cariera, banii, hainele, familia, statutul social, hobby-urile, religia, etc, orice are capacitatea de a-i crea imaginea de om normal și mai ales responsabil.

Treptat, „legenda” ajunge să le reprezinte adevărata lor identitate, iar viața lor ajunge un fals existențial. Pentru a-și crea și perfecționa o „legendă” proprie acceptabilă social și profesional, infantilii recurg la o operațiune uriașă de imitare tip copy-paste, copiind și încorporând în propria viață tot ceea ce văd în jurul lor.

Probabil te întrebi ce poate un infanțil să copieze și să imite? Răspunsul la această întrebare este limitat doar de fantezie.

Infantilii nu au vise personale de împlinit, idealuri, scopuri personale, dorințe, idei originale. Toate acestea sunt luate, copiate de la cei din jur. Dar totuși infantilii nu copie de la oricine, orice tip de idealuri, vise și scopuri.

În primul rând infantilii fac selecția persoanelor de la care să copie toate acestea. Evident, nu oricine este demn de a i se copia stilul de viață. Infantilii copie viața celor pe care emoțional îi percep ca fiind realizați, împliniți, cunoscători, profesioniști, figuri autoritare, posesori ai simbolurilor reușitei în viață: bani, haine, casă, afacere, mașini, partener de viață, etc.

În al doilea rând, infantilii fac selecția viselor și idealurilor pentru care merită să se lupte. Dacă stilul de viață al celor de mai sus este imposibil de copiat, atunci infanțilul se mulțumește cu visele și aspirațiile celor apropiați lui.

Dar acum nu mai preia exact aceleași idealuri, ci doar pe acelea neîmplinite, la care și alții aspiră să și le împlinească. Infantilii își cumpără mașina pe care și-o dorește colegul X, haina de care îi place lui Y, casa și mobila pe care o vede într-o revistă vecinul Z, se căsătoresc cu profilul de soț/soție dorit de prietenul din copilărie W, merg în excursia exclusivistă dorită de șeful T, etc.

În afara acestor tendințe generale, infantilii au mereu „grija” celor din jur, sunt mereu preocupați ce fac cei din jurul lui: soțul, soția, cumnații, frații, părinții, socrii, colegii de muncă, vecinii, prietenii din liceu, partenerii de afaceri, etc. Nimeni nu scapă atenției și preocupării lor.

Infantilii observă, judecă, critică, urmăresc și copie ce fac toți cei din jurul lui: ce fac, unde merg, cu cine se întâlnesc, ce mănâncă, dacă slăbesc, dacă se îngrașă, ce haine își cumpără, cum se îmbracă, unde merg duminica, unde merg în vacanță, ce idei au, ce preferă, ce gândesc, câți bani au, ce fac cu banii, în ce investesc, ce mașini le plac, ce prejudecăți au, ce rețete culinare încearcă, ce învață, la ce cursuri merg, ce vorbesc, pe cine bârfesc, cine ce pune la cale, etc.

Infantilii fac toate aceste observații și copieri deoarece sunt incapabili să-și aibă propriile percepții ale realității și implicit sunt incapabili ca de unii singuri să-și facă un traseu realist al vieții.

La finalul acestor observații infantilii își construiesc o viață standard, cu opririle

obligatorii unei persoane civilizate: serviciu – acasă – mașină – TV – mall – parc – mare – munte – copii – sărbători religioase – credite și iar credite.

Un aspect important în viața lor este construirea șabloanelor, modelelor mentale în baza cărora să interpreteze varietatea înspăimântătoare a fenomenelor vieții. Pentru a realiza acest obiectiv, infanții preiau de la cei din jur prin imitație, sugestie și ascultare tot ce pot prinde: idei, percepții, opinii, judecăți, convingeri, atitudini, evaluări, acțiuni, reacții, etc.

Toate acestea sunt preluate, analizate, sortate și ulterior folosite pentru construirea rațională a propriilor scheme mentale de atitudine, reacție și comportament.

7.2.28. Infanții sunt maștrii imposturii, minciunii și ai falsului existențial.

Infanții sunt impostori prin definiție nu numai pentru faptul că ei copie neîncetat tot ceea ce văd în jurul lor. Infanții sunt experți și în a se „vinde” social drept oameni normali, responsabili, educați, originari, posesori ai unei conștiințe morale.

Impostura infanților este atât de mare încât aceștia au inteligența încât să se vândă pe sine drept.....infanți inocenți.

Pentru ceilalți oameni ei chiar încearcă să fie infanți, adică să pară naivi, sinceri, creduli, plini de bune intenții, necontaminați de răutatea umană, cu instinctul dreptății, incapabili de a face rău altcuiva, incapabili de gânduri sexuale, etc.

Ei se vând pe sine ca niște flori cu sufletul curat, incapabili de răutate. Expresia feței și privirii lor este una studiată: inocentă, simplă, naivă, bună, blândă, etc.

Realitatea este însă înfricoșător de diferită. Infanții sunt în realitate bolnavi de invidie existențială, obsedați după răzbunare, dependenți de patimile mâniei, lăcomiei, preacurviei, etc.

Mulți dintre infanți sunt sociopați autentici, cărora le face plăcere să facă rău altora prin orice formă posibilă: exploatare economică, trădare, sabotaj și acuze de trândăvie, delațiune, clevetire, bârfire, terorizare psihică, agresiune emoțională, curvie, șantaj, injurii verbale, loviri, etc. Profilul infanților nativi are cel mai mare risc de a parcurge complet și repede întreg procesul de degenerare până la demonizarea completă, devenind ne-ființe care nu-și mai aparțin.

Au inclusiv inteligența de a-și disimula aceste porniri bolnave în spatele unor cerințe organizaționale, economice, financiare, economice, educaționale, de siguranță, etc. și prin acuzarea celorlalți de exact mizeriile pe care ei înșiși le fac: trădare, sabotaj, delațiune, trândăvie, parazitism, incompetență, etc. Acolo unde trăiește și muncește un infanț nativ lucrurile încep să meargă prost, oamenii au numai probleme, certurile și acuzele se țin lanț, certurile sunt la ordinea zilei, etc.

Dar nimănui nu-i trece prin cap să identifice „sursa” acestor probleme. Pentru toată lumea infanțul sociopat/psihopat este doar un om naiv și plin de bune intenții, care nici nu înțelege pe ce lume se află. Nimeni nu ar putea crede că în spatele problemelor este tocmai acel individ pe care toată lumea îl percepe drept un infanț inofensiv. În realitate acolo unde trăiește și muncește un infanț, de multe ori sursa problemelor colective este chiar infanțul nostru, care numai inofensiv nu este.

Infanții nativi sunt perfect conștienți și lucizi de handicapul lor psihic și emoțional și doresc să se răzbune pe toți ceilalți pentru starea lui. De ce pe lumea aceasta numai el să sufere, iar ceilalți să fie fericiți și împliniți? Adică suferința psihică și durerea

sufletească nu trebuie să fie pentru toată lumea?

Infantilismul psihic nativ nu are nimic de a face cu naivitatea și stilul inofensiv pe care aceștia le „vând” în societate. Bucuria și normalitatea infantilului nu este bucuria și normalitatea unui om obișnuit.

Pentru infantil este pură plăcere și pură bucurie sociopată/psihopată să vadă oamenii triști, abătuți, certați, agitați, mânioși, îndurerați, înnebuniți de stress și probleme, sărăciți, datori, neîmpliniți în iubire, cu căsniciile distruse, cu afacerile falimentate, etc. Infantilul se bucură când vede că ceilalți din jurul lui suferă, ca o plată și compensare pentru suferința lui psihică.

Teatrul infantililor cu inocența infantilismului inofensiv este atât de reușit, încât un om normal poate sta o viață lângă un astfel de exemplar și să nu bănuie că în spatele expresiei infantile naive afișate sălășluiește un monstru înfricoșător.

7.2.29. Oamenii cu psihic infantil nativ sunt războinici secreți și perfizi, care cu o plăcere masochistă își transformă întreaga viață într-un neîncetat câmp de bătălie.

Infantilul are o tenacitate și o încăpățănare deosebită pentru a-și „ucide” (familiar, social, profesional, psihic, sufletește) dușmanul, omul căruia în secret i-a declarat război pe viață și pe moarte și pe care se răzbună pentru toate neajunsurile sale existențiale.

În profilul deja descris până în acest moment am descris faptul că oamenii cu Eu infantili sunt încăpățânați, distructivi, autodistructivi, resentimentari, răzbunători, că practică o comunicare negativ-tendențioasă și exprimă neîncetat o formă de agresivitate: verbală-emoțională, fizică, psihică.

Toate aceste trăsături ne arată faptul că oamenii cu Eu infantili sunt cumva dependenți de agresivitate și de un stil de relaționare războinic în raport cu Viața și ceilalți oameni. În acest moment este timpul să aflăm și resorturile psihice intime care determină infantilii la o astfel de abordare agresivă pe termen lung a vieții lor personale.

Informația esențială pentru înțelegerea acestor oameni este că pentru a funcționa, sistemul psihic al indivizilor cu Eu infantil este complet dependent de libido-ul (energia psihică) generat de trăirea sufletească a patimilor: mânie, invidie existențială, mândrie, slavă deșartă.

Rezultatul acestor două condiționări este și obsesia ascunsă a indivizilor cu Eu infantil de a declara război gratuit altor oameni, „dușmanii” de moarte care în realitate nu au greșit în fața acestuia cu nimic.

DEPENDENȚA PSIHICULUI INFANTIL DE LIBIDOU PATIMII MÂNIEI + PLĂCEREA SOCIOPAT/PSIHOPATĂ ȘI LIBIDOU PSIHIC OBȚINUT DIN RĂZBUNAREA LIPSURILOR EXISTENȚIALE = COMPETIȚIE OBSESIVĂ ASCUNSĂ + RĂZBOI GRATUIT DECLARAT DE INFANTIL ÎN SECRET UNUI „DUȘMAN DE MOARTE”.

Practic oamenii cu Eu infantil își susțin psihicul prin competiția și lupta ascunsă contra altor oameni. Individul declarat „dușman” nu se face vinovat față de infantil cu absolut nimic veritabil: atitudini, fapte sau vorbe. În realitate infantilul este practic condiționat psihic de libido-ul patimilor (mândrie, invidie, dorință de răzbunare, mânie, lăcomie)

să se raporteze neîncetat la o altă persoană, cu care să se afle într-o competiție cu caracter obsesiv.

Implicit individul infantil este dependent de nevoia unor inamici inchipuiți și pentru acest lucru caută dinadins să se „agațe” de orice pretext „de război”: o privire, un gest nesemnificativ, o glumă inofensivă, o scăpare, o promisiune neonorată, o mică bârfuliță, o ezitare de susținere, o scăpare neintenționată a unui mic secret personal, un statut social superior, un intelect superior, o achiziție a unui bun sau serviciu, o mai bună capacitate de a trăi viața, relații sociale excelente, profesionalism în muncă, inteligență superioară, cultură superioară, etc. În tot acest timp, omul declarat drept „dușman”, „competitor”, „rival” și „inamic” habar nu are că un individ infantil i-a declarat un război competitiv existențial total.

Așa se face că viața oamenilor cu Eu infantil este de fapt un câmp de luptă, oriunde acesta s-ar putea afla: propria familie, proprii copii, rudele, firma, instituția, organizația, partidul, scara blocului, strada, cartierul, comunitatea, vecinii, Statul, etc. În toate stadiile de dezvoltare și susținere a Eului, acesta are intenționalitatea de a folosi și exploata orice sursă de libido (energie psihică) disponibilă, indiferent de sursa de generare a acestui libido. În primii ani de viață, în procesul consolidării Eului, este o situație relativ normală folosirea libidoului generat de trăirea și împlinirea patimilor sufletești.

Toate patimile sufletești sunt generatoare de o anumită plăcere, libido, energie psihică, pe care Eul o poate folosi pentru susținerea și dezvoltarea sa. Bineînțeles, aceasta este o situație tolerată și acceptabilă pentru primii ani de viață, atunci când psihicul în formare este dependent de orice sursă disponibilă de libido.

De aceea suntem înțelegători și toleranți în toate cazurile când copiii manifestă reacții care pot fi considerate orgoliu, mânie, dorință de posesie și control, mândrie, superioritate, lăcomie, invidie, slavă de sine.

Copiii manifestă în special orgoliu, adică o varietate de trăiri și reacții de susținere, promovare, impunere și împotrivire la orice aspect de natură să aducă o „atingere” Eului lor fragil. Orgoliul este atât de bine asociat cu copilăria și fragilitatea psihică, încât de multe ori și oamenilor mari care au reacții nejustificate de încăpățănare sau etalare, li se spune cu înțelegere: „este/ești orgolios ca un copil....”.

Toți copiii manifestă aceste atitudini sufletești și psihice, deoarece din împlinirea lor copilul obține o sursă de plăcere sufletească convertibilă de psihic în libido (energie psihică). Studiile psihosociale au arătat că deja după vârsta de 5 ani începe să-și facă simțită prezența conștientă și invidia, sub forma sabotării conștienta a „competiției”, deși în acest proces copilul invidios are și el de pierdut.

Problema evidentă este că energia psihică obținută din patimile sufletești duce la „umflarea” Eului, denaturarea percepției realității și virusarea întregului sistem psihic cu răutate. Începând cu vârsta de 8–10 ani, tot acest proces duce la probleme și situații anti-sociale. De aceea, după vârsta de 10 ani, prin educație, copiii învață să se deconecteze treptat de patimi și din dependența psihică a trăirii lor.

Există însă și excepții de la acest proces. Evident, este vorba despre oamenii infantili, al căror psihic fragil a rămas blocat la nivelul vârstei de 5–7 ani. La acești oameni maturi biologic, dar cu psihic de copil se păstrează toată viața dependența psihicului de libido—ul generat prin patimile sufletești. La indivizii adulți care au un psihic retardat,

reacțiile incipiente copilărești de încăpățănare, orgoliu, mânie, invidie și posesie se transformă în adevărate patimi sufletești, care denaturează complet funcționarea normală a psihicului.

Infantul nu—și înfruntă propriile patimi, ci dimpotrivă, fuge de suferința psihică asociată cu acestea. Mai departe, psihicul infantului devine dependent de patimi, narcotizat și susținut fiind de energia psihică generată de plăcerea psihopată a patimilor.

La omul adult, consecințele acestei dependențe sunt însă înfricoșătoare. Patimile neobosite ale infantului adult sunt mânia, invidia, mândria, răutatea gratuită, obsesia pentru răzbunare, lăcomia, prea—curvia, arivismul, orgoliul și slava deșartă.

Aceste patimi sunt cauzele unei cantități înfricoșătoare de ură, prostie, atitudine agresivă, răutate, sabotaje, delațiuni, turnătorii, comportamente fără nicio legătură cu realitatea, acțiuni gratuite pentru autoimpunere, judecarea celor din jur, bârfă, clevetire, minciună, fals, comentarii, invidie, secretomanie, obsesie pentru carierism, etc. Putem acum oferi și o definiție restrânsă a oamenilor cu Eu infantil:

Infantii sunt indivizii maturi biologic, dar al căror sistem psihic este rămas la un stadiu incipient de dezvoltare, fiind complet dependent de libidoul și energia psihică demonică oferită de trăirea sufletească a patimilor mânie, invidie, slavă deșartă, orgoliu, răutate, răzbunare. Infantii sunt indivizii a căror sistem psihic este complet virusat de răutate și funcționează în baza libidoului furnizat de patimi. Infantii sunt oamenii care își susțin psihicul prin războiul neîncetat secret dus contra altor oameni.

7.2.29.a. Dependența sistemului psihic infantil de competiția existențială ascunsă față de alți oameni, pentru a putea activa patima invidiei existențiale.

Dintre toate patimile sufletești, cea mai mare dependență o au infantii de patima invidiei. Prin intermediul acestei patimi infantii pot să—și exprime ura, răutatea, prostia, dorința de răzbunare.

Datorită deficitului de libido psihic, prin patima invidiei, infantii se află într—o neîncetată competiție secretă, o rivalitate ascunsă de tip obsesiv, față de persoana căreia i—a declarat în secret un război existențial.

Toată viața infantului este o luptă ascunsă și înverșunată de a—și dovedi sieși și celorlalți că el, infantul, este ceva „mai“ decât celălalt, la toate capitolele vieții: făcut mâncare bună, talent la condus mașina, creșterea copiilor, dezvoltarea relațiilor sociale, muncă, „produs“ bani, casa deținută, talent managerial sau antreprenorial, limbi străine știute, bun—gust la alegerea hainelor și cosmeticelor, cunoștințe enciclopedice diverse, politică, teorii conspiraționiste, istorii secrete, cunoaștere de orice fel, etc.

Orice aspect practic al vieții este pentru infantil un element de competiție. Dacă persoana de referință/comparație este chiar în familia sa (și de multe ori acesta este cazul), infantul nu are niciun scrupul sau rațiune de a—și sabota cu premeditare propria rudă, propriul partener de viață, pentru a—și dovedi sieși, copiilor și întregii familii că el este „mai“ ceva decât celălalt.

În raport cu un „obiect“ extern, la infantii invidia apare în toate formele: temporară, legată de un „obiect“ extern oarecare, cronică—obsesivă pe termen lung față de un

„obiect“ deosebit și neîncetată (existențială) față de un „obiect“ apropiat. Toți infanții care nu au credință în Dumnezeu au psihicul complet dependent de libidoul furnizat de o invidie difuză, neîncetată, existențială.

La oamenii normali, susținerea energetică a sistemului psihic nu este complet dependentă de energia psihică generată de patimi. Oamenii maturi psihic pot fi afectați sufletește de patimi comune, precum invidia, mândria sau slava deșartă, ceea ce le produce o anumită inflație psihică, dar structura sistemului lor psihic nu este în mod esențial dependentă de libidoul furnizat de acestea.

În schimb, la infanți, toate componentele sistemului psihic – precum atenția, percepția, voința, inteligența, memoria, gândirea, motivația, etc., pentru a funcționa, sunt complet dependente de libidoul furnizat de patima invidiei existențiale. Fără energia psihică convertită din libidoul furnizat de invidie, sistemul psihic al infanților s-ar prăbuși într-un nivel incipient de existență, specific copiilor de 5 ani.

Și într-adevăr, așa cum realitatea ne învață, nu de puține ori indivizii cu Eu infantil, care printr-o conjunctură oarecare a vieții rămân fără „obiectul“ extern la care să-și raporteze competiția, rivalitatea și invidia suferă șocuri psihice sau neurologice, în urma cărora psihicul susținut artificial, lipsit de energia psihică furnizată de invidie, regresează la stadiul autentic, natural.

Atunci vedem cu claritate că percepția, atenția, motivația, comportamentul, inteligența naturală a acestor oameni este cea specifică copiilor de 5 ani. Toată funcționarea psihică peste acest nivel natural este o susținere artificială, datorită libidoului și energiei psihice furnizate de patimile sufletești.

Infantul care regresează la stadiul său natural de funcționare a psihicului pierde toată răutatea, invidia, sabotajul și ura pe care le manifesta anterior. Se comportă așa cum este el de fapt, la nivelul unui copil preșcolar: are bunătate, compasiune, face distincția dintre bine și rău, este curios și sensibil la aspectele care țin de Dumnezeu, se bucură de toate situațiile de viață pozitive, are o evidentă naivitate raportată la răutatea celorlalți adulți, etc.

LIPSĂ OBIECTULUI EXTERN PENTRU EXPRIMAREA INVIDIEI = LIPSA COMPETIȚIEI CU ALTĂ PERSOANĂ = IMPOSIBILITATEA GENERĂRII LIBIDOU LUI = LIPSA ENERGIE PSIHICĂ = SUBFINANȚAREA SISTEMULUI PSIHIC = PRĂBUȘIREA SISTEMULUI PSIHIC LA STADIUL NATURAL DE COPIL.

Trebuie să apreciem pozitiv gradul de autonomie și intenționalitate a psihicului uman, care este programat să găsească surse de susținere energetică inclusiv din libidoul generat de patimi. Toate structurile și componentele sistemului psihic primesc suficientă energie pentru a deveni funcționale și acestea susțin individul să aibă o viață normală, în care poate să învețe, evolueze profesional, să-și întemeieze o familie, să-și asume responsabilități. Există însă și probleme generate de această realitate. În primul rând, nivelul energetic oferit de patimile sufletești componentelor sistemului psihic (în special atenția, memoria, motivația) este peste nivelul energetic al unui om normal. Infanții au în general un nivel de atenție, memorie și motivație peste nivelul oamenilor normali.

Acest lucru îi ajută, determină și obligă ca în viață să fie carieriști și să își asume funcții

de conducere peste nivelul lor de rezistență la stress. Sistemul psihic al indivizilor infantili funcționează zilnic timp de 16 ore în stare de stress continuu și nu este de mirare că media de viață a acestor oameni nu trece de 50 ani.

În al doilea rând, energia psihică oferită infantililor de libidoul invidiei este pentru psihic un cadou otrăvit. Patima invidiei este purtătoare de răutate, ură, dorință de a face rău. În consecință, toate structurile sistemului psihic care sunt susținute energetic de patimi (invidie, mânie, orgoliu, slavă deșartă), vor fi virusate, infectate cu o energie psihică de natură demonică.

Realitatea exact aceasta este: infantilii sunt oameni care funcționează psihic datorită energiei demonice. Tot sistemul psihic al infantililor este pervertit, înrăit, orientat la exterior, spre războaie cu alți oameni.

Atenția nu mai este orientată la interior, ci mereu obsesiv la exterior, pentru a urmări, copia și ulterior depăși tot ceea ce fac, spun, gândesc, intenționează, doresc ceilalți. Inteligența devine preocuparea obsesivă de a controla, manipula și folosi pe ceilalți. Percepția se transformă într-o a percepție negativă de fundal și devine o continuă interpretare dintr-o perspectivă agresivă a oricărui gest și semnal observat în jur. Memoria este ocupată de ținerea de minte a răului și a oricărei situații sensibile. Motivația devine obsesia de a deveni cineva în viață, cu mai mulți bani, funcții și cuceriri sexuale decât competiția. Sabotajul conștient al propriei familii, firme, organizații sau națiuni este o chestiune elementară. Sabotajul obsesiv al celor din jur implică și autosabotajul propriu, dar acesta este un risc pe care infantilul îl acceptă ca o regulă a jocului.

Gândirea îngheață într-un raționalism negativist, care creează modele și șabloane mentale negative, folosite minut de minut pentru acțiune, evaluare, reacțiune, comportament. Afectivitatea este obsesiv limitată la stări sufletești de neîncetată iritare, nemulțumire, hipersensibilitate, dorință de răzbunare, teamă, ură.

EXISTENȚA UNEI PERSOANE VIZATĂ PENTRU COMPETIȚIE EXISTENȚIALĂ = SE POATE EXPRIMA INVIDIA EXISTENȚIALĂ = LIBIDO CONVERTIBIL ÎN ENERGIE PSIHICĂ = SUSȚINERE ENERGETICĂ A SISTEMULUI PSIHIC: ATENȚIE, INTELIGENȚĂ, PERCEPȚIE, MEMORIE, MOTIVAȚIE, ETC.

Adultul dependent de patimi pentru a se susține psihic dezvoltă ură de sine (pe care o proiectează în ură de Dumnezeu și ură pentru apropiați), are loc denaturarea completă a percepției despre Lume, Viață, Adevăr, Dumnezeu și oameni, fixarea individului posedat într-o realitate personală în care venerează un „adevăr“ personal ireal. Întotdeauna finalul acestui proces este atacarea și persecutarea celor din jur, pentru a le impune prin convingere sau cu forța propria viziune asupra Vieții. Pentru infantilul împătimit, valabilitatea propriei nebulii trebuie confirmată printr-o nebunie colectivă, prin cât mai multe victime convinse sau distruse.

Am ajuns la momentul în care cunoaștem că întreg sistemul psihic al individului infantil este în realitate total susținut energetic prin libidoul furnizat de o patimă demonică și că este complet virusat din punct de vedere funcțional. Energetic, structural și funcțional, avem de a face cu un om care practic „funcționează“ în societate datorită unei energii psihice de natură demonică.

Ne putem pune întrebarea: în ce măsură în cazul indivizilor cu psihic nativ infantil mai putem vorbi de o ființă autonomă, liberă, independentă, care se poate bucura de viață și are libertatea de a-și alege propriul drum în viață. Răspunsul este la îndemâna oricui observă viața unui individ infantil. Un psihic dependent energetic de libido demonic și virusat în atributele sale fundamentale nu mai lasă individului nicio libertate. În cazul infantililor nu mai putem vorbi de autonomie, independență, bucuria de a trăi, libertatea de a alege, etc.

Putem însă vorbi de teroarea de a nu se prăbuși/regresa în stadiul său natural de dezvoltare psihică, de frica de a rata participarea la spectacolul vieții. Infantilii înțeleg foarte bine șantajul la care sunt supuși, dependența lor fundamentală de libidoul furnizat de o patimă.

Înțeleg foarte bine că energia psihică de care depind este de natură demonică, contaminată de răutate. Infantilii știu cu exactitate și faptul că toate funcțiile psihicului le sunt preschimbate dinspre normalitate spre anticipare, combativitate, agresivitate, disponibilitatea de a face rău.

Șantajați, dar cu bună știință, infantilii se abandonează nu doar patimilor, dar și gândurilor negative de sugestie care le apar în minte. Infantilii nu sunt oameni naivi, ei sunt conștienți de colaborarea demonică în care-și trăiesc viața, de faptul că au devenit instrumente ale răului și că ei sunt oameni prin care răul apare și se manifestă în lume. Am putea spune că inițial infantilii sunt forțați și cumva șantajați să exprime răutate, dar în timp, odată cu beneficiile colaborării, comportamentul lor demonic este o alegere personală.

Răul pe care infantilii îl aduc în lume provine din executarea gândurilor de sugestie care le apar în minte, din folosirea ideilor de informație care le sunt oferite brusc în minte, cât și din modul lor de gândire și comportament, denaturate de energia psihică cu care-și alimentează sistemul psihic.

Evident, infantilii sunt conștienți de faptul că nu sunt ca ceilalți oameni și că întreg sistemul lor psihic, întregul lor fel de a fi este schimbat în rău datorită libidoului patimii de care sunt dependenți. Dar din punctul lor de vedere este singurul mod în care își pot trăi viața.

Însă există și infanții norocoși, care din motive independente de voința lor (de obicei din cauze neurologice), regresează la stadiul psihic nativ pe care îl au. Inflația psihică produsă de libidoul patimii dispare. Devin incompatibili cu responsabilitățile familiale, sociale sau profesionale, dar atunci, când își trăiesc o viață naivă și inocentă de copil, sunt cei mai fericiți oameni din lume.

7.2.29.b. Nevoia războiului extern. Nevoia de „obiect” al invidiei existențiale.

Dorința obsesivă pentru răzbunare. Dorința obsesivă de a face rău altor oameni.

Dependența psihicului infantil de libido—ul invidiei existențiale are câteva consecințe importante. Ca urmare a acestei invidii existențiale apare la infanții obsesia pentru patima răzbunării și dependența de patima mâniei. Împlinirea acestor porniri războinice presupune existența unui „obiect” extern: a unui inamic, dușman, sau competitor, cu care infanțul să se afle în război.

O trăsătură fundamentală a existenței și vieții individului infantil este preocuparea obsesivă și ascunsă pentru răzbunare, pentru a face rău altor oameni. Infantilii au

deplina conștiință de sine cu privire la handicapul psihic și emoțional cu care s-au născut, înțeleg foarte bine diferența structurală fundamentală care există între ei și ceilalți oameni. Unii dintre infanții își acceptă cu resemnare statutul, dar la majoritatea infanților apare o dorință bolnavă pentru a se răzbuna pe oamenii normali. Așa se face că infanții sunt neîncetat în căutarea unei victime, pe care trebuie să se descarce de ura și răutatea acumulată din copilărie.

O mare problemă a acestor preocupări cronice pentru răzbunare este faptul că în majoritatea cazurilor victima aleasă este din propria familie. De obicei infanțul nu riscă un război total cu vecinii, colegii de școală, la serviciu cu colegii de muncă și nici cu propria familie în care a crescut. În schimb este întotdeauna pregătit pentru a desemna drept victimă a răzbunării sale partenerul de viață, proprii copii, propria sa familie.

Mulți oameni care ajung să aibă relații pe termen lung (de căsătorie, coabitare liberă, parteneriate civile, amicitie, prietenie, promiscuitate sexuală, etc) cu infanții nu bănuiesc că în acest mod se înhamă la un război nemilos, în care partenerul infantil i-a declarat drept „dușmanul” pe care se poate răzbuna, care trebuie să sufere pentru suferința lui psihică.

Dorința de răzbunare a unui infantil nu are limite, ea este mai puternică decât propriile lui interese. Sabotând, lovind și trădându-și cu perfidie chiar propria lui familie, indirect infanțul se sabotează și se distruge pe el însuși.

Răzbunarea infantilului se manifestă în orice aspect care ține de normalitatea și fericirea celor de lângă el: sabotează echilibrul financiar, sabotează educația copiilor, distruge climatul emoțional, practică neîncetat agresiunea verbală și fizică, preacurvește, clevețește, bârfește, umilește, trădează, etc.

Pe scurt, infanțul face orice este omenește posibil pentru a distruge complet viața celor de lângă el, din toate punctele de vedere.

DEPENDENȚA DE LIBIDOUȘI INVIDIEI EXISTENȚIALE = DEPENDENȚA DE PATIMA MÂNIEI + OBSESIA PENTRU RĂZBUNARE = NEVOIA DE RĂZBOI EXTERN CU UN INAMIC INVENTAT.

PARTENERUL DE VIAȚĂ AL INFANTILULUI = OBIECTUL INVIDIEI EXISTENȚIALE = „DUȘMANUL” CARE TREBUIE SĂ SUFERE PENTRU DUREREA PSIHICĂ A INFANTILULUI.

Starea naturală de existență a infanților este de război nedeclarat cu unul dintre apropiații săi: soțul/soția, fratele/sora, șeful, vecinul, cumnatul, etc. Important și esențial este ca inamicul să fie o victimă care să poată fi invidiat și sabotat, să aibă ce pierde, iar infanțul să-și poată exprima invidia existențială.

Deci nu orice om poate fi inamic pentru un infantil, ci numai aceia care pot fi invidiați și sabotați financiar, profesional, familial, social, politic, biologic. Posibilitatea reală de a invidia și sabota un om care are ce pierde oferă infantilului satisfacție și libido convertibil în energie psihică.

OBSESIA PENTRU RĂZBUNARE, DORINȚA SOCIOPAT/PSIHOPATĂ DE A FACE RĂU SEMENILOR = POSIBILITATEA REALĂ DE A DISTRUGE UN OM = SATISFAȚIA BOLNAVĂ A INVIDIEI ÎMPLINITE = LIBIDO DEMONIC = ENERGIE PSIHICĂ DE SUSȚINERE A PSIHICULUI INFANTIL.

Pentru infanții există conștiința efectelor și consecințelor faptelor lor, pe termen mediu și lung. Dar nu putem vorbi de responsabilitate individuală, profesională și socială. Tot ce contează pentru ei sunt acțiunile determinate de răutate, răzbunare, orgoliu, mânie, slavă deșartă, agresivitate și mândrie, pentru a-și apăra și susține Eul fragil. Infantilul este dependent de satisfacțiile și bucuriile sociopate/psihopate generate de împlinirea orgoliului și mândriei personale.

O consecință directă și majoră a dependenței psihicului infantil de libidoul invidiei, răzbunării și al mâniei este războiul neîncetat cu Viața și un război total (intelectual, emoțional, economic) cu cei din jur.

Infantiliile nu se pot adapta la complexitatea vieții, deoarece sistemul lor psihic este în întregime limitat și virusat de răutatea transmisă prin libidoul patimilor. În timp ei dezvoltă idei, percepții, modele mentale și atitudini care nu au nicio legătură cu realitatea înconjurătoare.

În acest context, singura posibilitate a Eului infantil de echilibru psihic este de a impune celor din jur propriile modele și de a le nega celorlalți realitatea lor. Infantilul se găsește într-o poziție de disconfort psihic continuu, deoarece el trebuie să le nege neîncetat celorlalți realitatea lor și să le impună (chiar și cu forța) realitatea lui.

Luptându-se neîncetat să-și impună propriile modele mentale, fiecare zi din viața infantilului este o continuă luptă cu cei din jur. Este o luptă fără speranță și fără sorți de izbândă, deoarece modelele mentale ale infantilului nu reușesc să fie consonante cu mersul vieții.

Oamenii și Viața nu se supun și nu acceptă modele mentale depășite. În consecință Eul infantil trăiește într-o continuă frustrare și nemulțumire că Viața nu curge conform cu propriile tipare, energii negative pe care le consumă pe calea resentimentului. Nu este de mirare că Eul infantil este prin definiție resentimentar.

Resentimentul lui este neîncetat alimentat de statutul de învins în lupta cu Viața, de blocajele de care are parte în acțiune, pentru că deseori nu poate ajunge la nivelul material social dorit și visat, în contrast cu eforturile și munca titanice depuse.

Astfel tensiunea psihică în care trăiește un Eu infantil este maximă, specifică soldaților care luptă într-un război adevărat. Consecința este uzura fizică și psihică prematură, disfuncțiile sexuale, izolarea de familie, societate, prieteni. Diabetul, hipertensiunea, infarctul cerebral pândesc neîncetat organismul uzat al Eului infantil.

Trebuie totuși spus că nu toți indivizii infanțiali trec prin viață în ritmurile unei dependențe de patimi și a războaielor personale inventate. Dependența de patimi și infantilismul psihic nu este o sclavie de netrecut, fiecare infantil are totuși conștiința Binelui și a răului și are conștiința propriei existențe. Fiecare infantil este judecabil în fața dreptății lui Dumnezeu și fiecare infantil va da socoteală pentru viața pe care a dus-o.

Există infanții care se luptă toată viața pentru a ieși din puterea patimilor. Acești oameni au însă credință și speranță în Dumnezeu. Deși toți infanții sunt dependenți de libido—ul furnizat de mândrie, mânie și slavă de sine, în ciuda limitărilor și handicapului psihic cu care trăiesc, mii de infanții trăiesc o viață de luptă creștină, cu mintea la Dumnezeu și la speranța mântuirii.

Lupta și voința pentru despățimire a acestor oameni defavorizați de viață trebuie să fie

un îndemn și un exemplu de curaj și dăruire pentru noi toți ceilalți, care ne bucurăm de toate avantajele unui sistem psihic matur. Dacă există infanții care se luptă cu ei înșiși și pot lupta cu patimile, atunci noi restul, oamenii maturi psihic, nu mai avem nicio scuză pentru nepăsare, trândăvie și trai călduț.

7.2.30. Imposibilitatea neurologică a credinței și pocăinței. Originea urii existențiale. Pericolul omului bionic „creat” în laborator.

Infanții sunt neurologic limitați în a înțelege fenomenul credinței autentice și gândirea lor nu poate face distincția dintre credință și religie. Ei nu pot înțelege rosturile existențiale profunde ale vieții: Viața, lumea de dincolo, profunzimile existenței, spiritualitatea, sensul existențial al propriei vieți, Adevărul, etc.

Ei nu pot înțelege și trăi Viața prin intermediul propriilor percepții, al propriilor experiențe de viață.

Infanții înțeleg Viața și spiritualitatea de la alții, prin intermediul zodiacelor, numerologiei, profeților, spiritismului, magiei, tendințelor new age, al altor oameni care vorbesc la televizor. Teologia, psihologia, antropologia, literatura, alte discipline de cunoaștere a lumii înconjurătoare și suprasensibile nu înseamnă nimic pentru ei. Este clar că la infanții, pe lângă handicapul psihic, este ceva în neregulă și cu dezvoltarea neurologică a creierului lor. La infanții există cu certitudine o incapacitate neurologică de a percepe Viața în toată complexitatea ei. Este evident că funcțiile avansate ale cortexului le sunt străine și că sunt puternic ancorați în condiționările creierului reptilian.

Există consecințe importante ale acestui handicap neurologic.

7.2.30.a. Imposibilitatea percepției și înțelegerii Vieții, a oamenilor și a lui Dumnezeu. Pentru infanții realitatea este doar ce se vede, nimic mai mult. Din perspectiva unui infanț, credința în Dumnezeu, mesajul de mântuire a Mântuitorului Iisus Hristos și complexitatea vieții nu reprezintă decât o manipulare și o pierdere de timp. Sunt teologi și psihiatri care au constatat existența unor oameni mai speciali, pentru care credința este imposibilă, datorită unor cauze neurologice (genetice). Iată ce ne spunea Părintele Arsenie Boca despre limitarea genetică a trăirii vieții și credinței:

„Credința e o însușire a sufletului, e drept; dar de la Dumnezeu nu vine nimic rău. Atunci? Atunci, însușirea sufletului de a-și cunoaște și recunoaște pe Tatăl, sau de-a se lepăda de El, e dependentă și de construcția genetică a trupului, în care va avea să petreacă o vreme.

Cuprinsul credinței se învață; înclinarea de-a o învăța sau nu se moștenește. [...] Înclinarea sufletului face interferență cu înclinarea trupului în care a fost trimis. Deci dacă vine într-un trup în care găsește numai dezechilibru, nu-și va putea manifesta înclinarea sa către cele de sus, ci va asista neputincios lângă un aparat stricat, care nu cântă, ci huruie.”¹

(sublinierile din citat îmi aparțin)

Consecințele acestei viziuni materialiste asupra Vieții și Morții sunt însă dramatice. Fără credință și taina pocăinței, infanțul este incapabil să-și înfrunte propriile patimi, de care este dependent pentru obținerea energiei psihice și susținerea sistemului

psihic.

Fără credință și pocăință, infantilii au o incapacitate fundamentală de a se cunoaște pe sine, de a privi direct „în ochi” răul din ei înșiși. Infantililor le este deci imposibil de „procesat” suferința psihică care este generată din procesul autocunoașterii de sine. În consecință infantilii rămân pentru întreaga lor viață controlați și dependenți de orgoliu, mândrie, slavă deșartă, mânie, lăcomie, invidie, dorință de înavuțire, dorință de posesie și control.

7.2.30.b. Imposibilitatea perceperii credinței duce pe infanții la trădare și ură existențială: de sine, pentru ceilalți oameni, de Dumnezeu.

Există și alte categorii de oameni care din considerente psihiatrice sau neurologice nu pot avea o trăire personală existențială a Vieții și implicit sunt exteriori fenomenului credinței.

Sunt astfel de oameni bolnavii schizofrenici, idioți, debili, cei care suferă de demență, etc. Dar remarcabil, toți aceștia nu dezvoltă și o ură feroce de sine, pentru ceilalți oameni și pentru Dumnezeu. Neurologia creierului infantil este acel caz rar și special care duce nu numai la imposibilitatea trăirii credinței, dar și la ură de Dumnezeu.

NEUROLOGIE CREIER INFANTIL = IMPOSIBILITATEA TRĂIRII CREDINȚEI + URĂ DE SINE, OAMENI, DUMNEZEU.

Explicația acestui fapt este că infantilii au totuși conștiința faptelor psihice și trăirilor sufletești care le lipsesc. Infantilii au conștiința retardului psihic, sufletească și neurologic cu care s-au născut.

Ei sunt precum vulpea care se străduiește în van cu anii să ajungă la strugurii cei dulci, ca apoi să-i urască, spunând că sunt acri. Pentru ei realitatea, Viața, lumea este aici, lângă ei și totuși departe, imposibil de ajuns. Ei vor să-și trăiască viața, să dea un sens și un conținut vieții lor, ei doresc să aibă trăiri existențiale personale, nu doar să-i copie și imite pe cei din jur.

Această imposibilitate structurală profundă de a trăi și înțelege viața este sursa urii lor existențiale profunde. Printr-un mecanism resentimentar clasic, ei ajung să urască profund tot ceea ce nu pot ei ajunge.

Infantilii au ghinionul unei neurologii periculoase, care le crează dependența de libidoul patimilor și o puternică ură existențială. Trebuie acum să luăm în considerare și faptul că bionica își propune să creeze ființe umane proiectate în laborator, prin inginerie genetică.

Se știe că la sfârșitul anilor lumii, oamenii vor înota prin apă ca peștii și vor zbura ca păsările. Există însă și un revers al acestei viziuni al unui om proiectat în laborator. De asemena știm că în acele vremuri credința va fi imposibilă, iar ura dintre oameni cu neputință de stins.

Există o singură posibilitate de apariție a acestor ne-oameni: prin crearea indivizilor bionici, în laboratoarele de inginerie genetică. Este deci posibil ca într-un viitor apropiat (maxim 10 ani), oamenii proiectați prin inginerie genetică să aibă dinadins o dezvoltare neurologică deficitară, specifică infantililor nativi: incapabili de a percepe viața, incapabili de credință și plini de ură.

POSBIL COPIII CREAȚI ÎN LABORATOARELE BIONICE VOR AVEA O NEUROLOGIE DE TIP INFANTIL = HANDICAPAȚI PSIHIC ȘI EMOȚIONAL, INCAPABILI SĂ IUBEASCĂ, PLINI DE URĂ LA ADRESA CELORLALȚI OAMENI, CU PUTERNICĂ DORINȚĂ DE RĂZBUNARE, INVIDIE ȘI PORNIRI DE UCIDERE.

Nu trebuie să vă entuziasmați la progresele bionicii și ingineriei genetice. Trebuie să cunoașteți și faptul că copiii și nepoții pe care poate îi doriți cu piele de șarpe, sânge de crocodil, branhii, aripi de vultur și vedere de șoim ar putea fi în secret proiectați și cu o neurologie foarte periculoasă, de tip infantil.

Acest lucru nu vi se va spune, ci va fi „cadoul” laboratorului de inginerie genetică. În acel moment tocmai ați primit în casă nu numai un super-om, ci un mic monstru în devenire, implicit un soldat al lui antihrist.

7.2.31. Infantili au libertatea de a alege ce să devină și să facă în viață. Infantili au posibilitatea alegerii dintre bine și rău. Infantili sunt judecabili în fața dreptății lui Dumnezeu.

Retardul psihic al infantililor are și efecte din punct de vedere spiritual. Toți copiii poartă după ei un „bagaj” spiritual moștenit de la părinți, bunici, rude îndepărtate, comunitatea în care s-au născut.

Adică înclinații și patimi, daruri, defecte și „cauzalități formatoare” (vezi teoria câmpurilor morfologice a lui Rupert Sheldrake), etc. Copiii moștenesc inclusiv patimi sufletești: frica, orgoliul, mândria, slava de sine, ambiția, lăcomia, trândăvia, lipsa de credință, invidia, răutatea, ura, ranchiuna, dorința de parvenire, dorința de a-i controla pe ceilalți, vorbirea în deșert, etc.

Toate aceste carențe sufletești nu sunt o problemă în sine. Dar este o problemă dacă copilul și adultul de mai târziu nu reușește să-și elimine aceste defecte sufletești. Din copilărie și până la maturitate, educația (școlară, familială, socială, sportivă) este aceea care are rolul de corector al slăbiciunilor sufletești. În general, pentru copiii cu psihic normal dezvoltat și care au avut parte de o formă de educație și disciplină, rezultatele se văd.

Tinerii trecuți printr-un proces educațional înțeleg că trebuie să abandoneze din orgolii, mândrie, ură, invidie, ranchiună, dorințe de răzbunare și exploatare, etc. Există însă și excepții. Pentru toți indivizii cu un psihic matur care au refuzat rolul educației și toți indivizii cu psihic nedezvoltat – precum infantili care nu au putut înțelege imperativele educației, pentru a se realiza curățirea sufletului de patimi, se trece la un alt nivel de motivație.

Cam până la 25–30 ani tinerii sunt lăsați în pace, deoarece până atunci li se dă șansa educației. Dar apoi, pentru cei rămași „corigenți” la școala vieții, la materiile spirituale, încep ispitele lui Dumnezeu: problemele de viață, bolile, lipsurile, blocajele, munca neplătită, disciplina impusă din exterior, exploatarea, jignirile, hoțiile, căsniciile eșuate, organizațiile rapace, etc. Toate ispitele lui Dumnezeu au același scop: identificarea în propriul suflet al patimilor și lupta contra lor.

Dar eficiența educației este condiționată de un factor: dezvoltarea normală psihică și emoțională a copilului. La un copil cu psihicul blocat într-o etapă incipientă de creștere, educația nu are capacitatea de a corecta viciile sufletești moștenite și/sau

adăgate. Acesta este și cazul indivizilor cu Eu infantil.

Deoarece psihicul lor nu s-a maturizat corespunzător, nici viciile sufletești moștenite și/sau adăgate nu s-au putut conștientiza și corecta prin educație. Așa se face că infanții copii ajung tineri și adulți cu sufletul încărcat cu un mare balast de patimi sufletești și trupești.

PSIHIC NEMATURIZAT – INDIVIZI CU EU INFANTIL/FRAGIL – NEACCEPTAREA „SUFERINȚEI LEGITIME” – PSIHIC INCAPABIL SĂ CONȘTIENTIZEZE RĂUL DIN INTERIOR = PSIHIC INCAPABIL DE POCĂINȚĂ – RĂUL DIN INTERIOR ESTE PROIECTAT SAU NEGAT – INDIVIZI PLINI DE PATIMI SUFLETEȘTI: ORGOLIU, MÂNDRIE, SLAVĂ DEȘARTĂ, URĂ, INVIDIE, TENDINȚE SADICE, ÎNCLINAȚIE SPRE UCIDERE FIZICĂ ȘI SPIRITUALĂ.

Avem deci de a face cu oameni care, fără voia și vina lor personală, datorită Eului fragil, se află în situația de a nu putea îndura suferința psihică pricinuită de „suferința legitimă” – conștientizarea și confruntarea patimilor sufletești. Patimile sufletești rămase neconștientizate generează individului stări psihice, limbaj și comportamente negative, agresive și potențial periculoase. Tot răul ascuns din interior se revarsă încontinuu în exterior.

Cu toată mizeria sufletească rămasă acolo, înăuntru, individul infantil este un generator fantastic de păcate în fața Domnului, cu gândul, vorba și fapta. Mai mult decât păcatele faptice concrete, datorită limitărilor psihice și neuronale grave, infanții sunt în marea lor majoritate lipsiți de credință, ateii și materialști.

Explicația este că infanții sunt indivizii care trec prin viață bazându-se pe creierul reptilian și mai puțin pe cortex. Pentru infanții realitatea este „doar ceea ce se vede”, tot restul este schizofrenie în masă: multiversul, dimensiunile spațio-temporare diferite, demoni, raiul, iadul, mântuirea, credința, Judecata de Apoi, rugăciunea, smerenia, fizica cuantică, teologia, sfinții, etc.

Infanții te-ar crede un persecutor dacă le-ai spune că sunt indivizi periculoși, orgolioși, plini de ură, invidie, resentimente și porniri inconștiente de ucidere. Infanții știu că ceva este în neregulă cu ei, prea multe îi separă de ceilalți oameni.

Dar percepția lor despre ei înșiși este în general una bună, nu consideră că ar trebui să schimbe ceva din felul lor de a fi. Problemele de viață pe care le traversează nu sunt ale lor, ci mereu doar ale celorlalți. Sau sunt alți infanții care învinovătesc direct viața și pe Dumnezeu că l-a lăsat așa, cu retard psihic. Se consideră îndreptățiți ca în contul suferinței lor psihice, să nu le pese de nimic, să facă toate mizeriile pe care le doresc, fără teama vreunei plăți divine.

În acest punct, ne-am putea întreba cum ar putea trage Dumnezeu la răspundere un astfel de individ pentru tot răul pe care îl aduce în lume. Cum poate Dumnezeu judeca un individ adult care fără voia și vina lui, pentru întreaga lui viață, psihicul i-a rămas blocat la nivelul unui copil de 5–7 ani. Și care aparent, din punct de vedere psihologic, nu poate conștientiza răul din interior, nu poate accesa trăirea de „pocăință”. Iar fără pocăință, conform tuturor normelor patristice, acești nefericiți ai soartei ar fi din start și iremediabil pierduți.

De multe ori m-am întreat cum poate Dumnezeu să-i lase pe acești oameni fără posibilitatea pocăinței și apoi să-i condamne fără vina lor la imposibilitatea mântuirii

sufletului lor. O perioadă am fost nedumirit cum ar putea Dumnezeu judeca infanții pentru tot ceea ce fac în viață. Dar nu este deloc așa. Fiecare individ infantil cu psihicul retardat va fi judecat la fel ca toți ceilalți oameni normali, pentru fiecare gând, cuvânt și faptă comisă. Niciun om infantil care citește aceste rânduri nu trebuie să se mai mintă pe sine.

De ce spun acest lucru?

Nivelul de dezvoltare al psihicului infantilului îi asigură acestuia un nivel redus al conștiinței de sine. Dar le este suficient pentru a le oferi înțelegerea diferenței spirituale fundamentale dintre bine și rău și posibilitatea libertății de alegere. Infanții trec prin viață susținuți de un psihic specific copiilor de 5–7 ani.

Dar chiar și copiii de 5–7 ani au conștiința de sine, voință și au o claritate instinctivă deosebită să facă distincția dintre faptele bune și faptele rele, dintre intențiile bune și rele, dintre bine și rău și sunt capabili de a–și exprima alegerea în această privință. Deci din punct de vedere spiritual, infanții nu au nicio scuză pentru nepăsarea și răul constant pe care îl generează în exteriorul lor. **Cu tot infantilismul lor, cu toată starea lor de conștiință redusă, cu toată incapacitatea lor de a rezista psihic la suferințele conștientizării patimilor sufletești, deoarece au întotdeauna libertatea voinței propriilor alegeri, indivizii infanții sunt judecabili și la Judecata de Apoi fiecare vor fi judecați în fața dreptății lui Dumnezeu.**

Dumnezeu nu judecă indivizii care sunt într-o incapacitate neuronală și psihică minimă, adică incapabili pentru a–și putea exercita libertatea voinței. Dar Dumnezeu judecă toate intențiile și toate faptele indivizilor infanții, cărora le acordă suficientă putere psihică și sufletească pentru a–și folosi liber voința, pentru a–și putea face propriile alegeri în fața vieții. În plus, pentru cine dorește și face alegerile care trebuie, le asigură și ispitele necesare creșterii sufletești.

Indivizii infanții sunt deci din acest punct de vedere pe același nivel ca indivizii normali: au libertatea voinței și viața îi va pune la încercare și obligatoriu vor trebui să facă alegerea binelui sau a răului.

Pocăința apare în urma alegerii binelui, acceptarea „suferinței legitime” ca urmare a cunoașterii de sine, lupta cu patimile descoperite prin autocunoaștere, conștientizarea răului făcut și decizia de a nu mai păcătui.

Pocăința este conștientizarea faptelor comise, părerea de rău pentru ele, hotărârea de a nu mai păcătui, cererea la Dumnezeu pentru iertarea lor. Tot pocăință este și conștientizarea stării de împătımire a sufletului, a mizeriei sufletești bine ascunse (orgoliu, mândrie, invidie, slavă deșartă, etc) și decizia de a le scoate din inimă.

Pocăința mântuitoare nu este posibilă pentru oamenii care refuză „suferința legitimă”, conștientizarea stării de păcat și pentru aceia care aleg în viață calea ușoară a răului (din mândrie, orgoliu, nepăsare, deznădejde, răzbunare, etc).

Încă de la început tinerii infanții înțeleg că „ceva” este în neregulă cu ei. Sunt suficient de inteligenți pentru a înțelege că sunt handicapați psihic, blocați într-un stadiu de dezvoltare psihic specific unui copil. Cu durere își înțeleg și cunosc toate limitările expuse în aceste pagini. Infanții sunt perfect conștienți de cine sunt ei cu adevărat, de faptul că trebuie să–și trăiască o viață pe care nu o pot înțelege, printre oameni care gândesc și se comportă diferit.

Acești oameni știu că sunt handicapați psihic și că sunt cumva blocați sufletește. Știu

că sunt retardați emoțional, au conștiința retardului și suferă pentru asta. În plus, înțeleg că prin felul lor de a fi reacționează greșit și sinucigaș în fața vieții. Sunt oameni care trebuie să trăiască mereu cu conștiința ucigătoare a faptului că retardul lor emoțional este, în timp, o formă de sinucidere, de autodistrugere.

Rezultatul este un om care suferă încontinuu, care se luptă cu Viața, cu cei din jur. Un om care trebuie să-și ascundă handicapul și în același timp să facă față vieții de adult cu psihicul unui copil. Un om plin de ură, ranchiună și invidie față de Dumnezeu și oamenii normali psihic.

De aceea acești infanții îi urăsc atât de mult pe oamenii normali și caută să-i termine și să-i distrugă pe cât mai mulți dintre ei, înainte de moartea lor prematură. De aceea sunt atât de periculoși, trebuie identificați și evitați.

Până la vârsta de 30 ani, toți infanții înțeleg că psihicul lor este structural incapabil de a face față complexității Vieții. Înțeleg că sunt fundamental diferiți de ceilalți oameni și că oricâte eforturi ar face, sistemul lor psihic va rămâne în aceeași stare. De asemenea înțeleg că nu este vina lor pentru starea în care se află. Din acest punct însă începe libertatea de alegere.

Unii infanții, mai puțini, își acceptă situația și își duc smeriți crucea dată. Fac alegerea binelui și se roagă lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletului. Crucea infanților nu este deloc ușoară. Infanții nu-și pot corecta „demonii” din interior prin educație, acest lucru se poate face doar prin presiunea unor ispite foarte grele.

Pe de o parte nu pot înțelege rațional „tratamentul” duhovnicesc al lui Dumnezeu, pe de altă parte au de a face cu ispite foarte grele. Pentru infanții care în viață fac alegerea binelui, Dumnezeu „muncește” mulți ani până să smerească sufletul acestor oameni. De exemplu, ura, invidia, ranchiuna, mândria și slava de sine se „tratează” prin umilințe și lipsuri materiale grele, timp de până la 20–30 ani.

Acești infanții fac fără să vrea mult rău celor din jur, prin limitările pe care le impun, percepția naivă asupra vieții, sabotaj, orgoliu, slavă deșartă și mândrie. Nu înțeleg teologia înaltă și nici finețurile intelectuale. Ceea ce contează însă este intenția, alegerea lor și lupta cu ei înșiși.

Toată viața se roagă, merg la biserică, lucrează virtuțile sufletului. Au probabil intuiția faptului că sunt foarte expuși fenomenului degenerării, ca pierdere a contactului cu Dumnezeu. Deoarece în fața puterii patimilor sufletești autonomia psihică este o iluzie, acești infanții înțeleg cu groază că singura lor salvare este credința în Mântuitorul Iisus Hristos, rugăciune, Adevăr, fuga de impostură și minciună.

Altfel, în orice moment se pot transforma în degenerați periculoși, monștri umani care urmăresc pragmatic uciderea fizică și spirituală a celor de lângă ei. Primesc însă de la Dumnezeu mai multă îngăduință pentru păcatele lor, pe principiul: „puțin li s-a dat, puțin li se va cere”.

Dar realitatea este că majoritatea infanților aleg cu liberă voință calea răului: să nu-și exorcizeze patimile sufletești, să-și proiecteze și nege defectele, să se abandoneze deznădejzii și nepăsării, să se lupte cu cei din jur, să-și exprime în exterior tot veninul din suflet. Toate paragrafele anterioare din acest capitol, care descriu zeci de atitudini și comportamente profund negative ale indivizilor infanți sunt rezultatul acestei alegeri.

Majoritatea infanților nu-și acceptă situația care li s-a impus, se urăsc pe sine pentru

handicapul psihic, nu se smeresc, nu-și acceptă crucea. Odată cu trecerea anilor și cu eforturile inutile de „creștere” psihică, în sufletul lor încep să-l urască pe Dumnezeu, propria familie, propriul popor. În paralel cu o viață impecabil trăită în minciună și impostură, sufletul le arde de răzbunare. Ura de Dumnezeu le este în van, așa că această ură o convertesc în ura pentru ceilalți oameni.

Așa cum am prezentat în paragraful anterior, putem vorbi la infantil de normalitate doar atâta timp cât are în viață o sursă de suport emoțional. Când aceasta dispare se trezește la viață ura și dorința de răzbunare.

Pentru infantil, acum începe „viața adevărată”: luptă secretă continuă cu cei din jur, cu propria familie, cu organizația profesională care l-a crescut, cu poporul din care face parte. De aceea infanții sunt sabotori prin definiție iar infanții depistați au fost puși pe funcții de conducere, pentru a distruge din interior sistemele statale din care fac parte. Pentru ei, este deja Istorie, pentru noi este atenționarea prezentă că sunt și ei pe aici pe undeva prin lumea asta.

CONȘTIINȚA RETARDULUI PSIHIC ȘI AFECTIV = URĂ DE DUMNEZEU = URĂ DE SINE = URĂ, INVIDIE, RESENTIMENTE, SABOTAJ, MÂNIE, UCIDERE PENTRU OAMENII NORMALI = RĂZBOIUL SECRET DE „UCIDERE”, SABOTAJ ȘI DISTRUGERE AL PROPRIEI FAMILII, ORGANIZAȚII DE MUNCĂ, AL PROPRIULUI POPOR.

În multe privințe infanții sunt remarcabili și dovedesc o putere de impostură și adaptabilitate fenomenale. Uluitoare este și rezistența lor internă la suferința provocată de faptul că-și trăiesc conștient o viață limitată psihic.

Nici măcar experții în psihologie sau intelligence nu reușesc să-i identifice pe acești oameni în timp util, atât de bine știu să-și ascundă adevărata lor natură. Profilul lor este special și sunt considerați candidații perfecți la degenerare, pentru a-și distruge economiile naționale din interior.

Alegerile pe care le fac indivizii infanți sunt foarte importante pentru orice stat, diversele organizații oculte care planifică Istoria și pentru calitatea vieții pe pământ în general. În mare măsură, vom avea parte de o lume mai bună sau mai rea, în funcție de alegerile pe care le fac indivizii infanți.

În funcție de aceste alegeri, indivizii infanți vor deveni în viață degenerați buni de tipul *good*, sau degenerați periculoși de tipul *bad* și/sau *ugly*. Un procent semnificativ de indivizi degenerați provin din rândurile infanților. Restul degeneraților provin din rândurile indivizilor cu boli psihice recunoscute de DSM, cu malformații fizice sau devieri sexuale.

7.3. Despre cauzele apariției infantilismului psihic nativ.

În acest moment, psihologia poate descrie cu mare acuratețe viața indivizilor cu Eu infantil. Starea indivizilor cu Eu infantil nu poate fi aruncată pe umerii copilului sau adultului neevoluat psihic.

La individul matur infantil, Eul, ca structură fundamentală a identității personale, s-a oprit la un nivel incipient de dezvoltare, prezentând o retardare în dezvoltare și maturizare. Avem un individ cu fizic normal dezvoltat de adult, dar cu o dezvoltare

neurologică, psihică și emoțională rămase la nivelul copilăriei, individul trebuind să facă față într-o lume a adulților având un psihic infantil.

În general viața indivizilor cu Eu infantil (nativ și/sau dobândit) este caracterizată de următoarele aspecte: iubire de sine, mărire de sine, mândrie, orgoliu, dependența de patima mâniei, egocentrism, incapacitatea neurologică a maturizării psihice, emoționale și religioase, percepția limitată a lui Dumnezeu prin frică și pedepsire, refuzul premeditat de folosire a libertății voinței/conștiinței, obediență necritică față de ideile/valorile/practicile unui grup, dependență emoțională de o „sursă“, posesivitate, limitarea percepției fenomenului religios la comportamentismul conștiinței morale (ești un bun creștin doar dacă ești cinstit, corect, muncitor, devotat, etc.), nevoia de etalare a proprietății și posesiunilor, dorința de putere și spectacolul puterii, lăcomia de bani, nevoia de a-i domina psihic pe ceilalți, nevoia obsesivă de a fi mereu în competiție cu cineva, nevoia de a fi mereu învingător, raportarea existențială obsesivă la altul (coleg de muncă, frate/soră, vecin, șef, subaltern, soț/soție), rivalitate ascunsă, satisfacția de a fi superior și învingător în războiul social ascuns prin bani sau ocuparea unor funcții superioare, obsesia banilor și a funcțiilor pentru a compensa complexe de inferioritate, ambiția pentru parvenitism și carierism combinate cu o totală incompetență profesională managerială, incapacitatea percepției realității complexe (totul este văzut în alb–negru), nevoia imperioasă de reguli pentru orice aspect minor al vieții, folosirea unor „șabloane“ mentale restrictive de percepție a realității, folosirea unor „șabloane“ prestabilite pentru acțiuni și relaționare, haos emoțional familial, aparentă „stabilizare“ socială și profesională, tendințe pentru trădare și delațiune, fals existențial și fals în dragoste, naivitate, agresivitate (verbală, fizică, psihică), încăpățănare prostească, dorință pentru răzbunare, etc.

Consecințele infantilismului nativ (înnăscut) permanent sunt în mare următoarele: exacerbarea nevoilor Eului (de putere, de control, afirmare, etc.), blocarea dezvoltării normale a afectivității, limitarea percepției și înțelegerii realității obiective, deficiențe în evaluarea celor din jur, deficiențe în autoevaluare și cunoașterea de sine, evaluarea emoțională primară–simplistă a oamenilor, funcționare eminamente resentimentară a psihicului (dorință obsesivă de răzbunare), ură, agresivitate crescută (mascată în lăcomie de bani, dorința de putere sau parvenire economică, socială sau în cadrul unor structuri ierarhice), încăpățănare prostească în reacții emoționale, predispoziție maximă pentru degenerare, dependență de libidoul oferit de patimile slavă deșartă și mânie, ușurința și nepăsarea de a face neîncetat rău altor oameni, lipsa empatiei și continuarea impasibilă de a face rău celor din jur, proiecția psihică în exterior a conținuturilor psihice conștiente refulate în subconștient (sentimente de teamă, frică, vinovăție, rușine, neliniște, tristețe), etc.

Este însă o discuție încă nefinalizată în psihologie cu privire la cauzele primare care duc la blocajul general definitiv al dezvoltării psihicului copilului, în preajma vârstei de 5–7 ani. Din punct de vedere neurologic și psihic, efectul acestui blocaj este un om care va „funcționa“ toată viața bazându-se în cea mai mare măsură pe creierul reptilian, în mică măsură pe creierul limbic și în foarte mică măsură pe neocortex.

INFANTILISM PSIHIC DEFINITIV = INDIVID AL CĂRUI PSIHIC PRIMITIV FUNCȚIONEAZĂ PRIN FOLOSIREA DEPLINĂ A CREIERULUI REPTILIAN + FOLOSIREA PARȚIALĂ A CREIERULUI LIMBIC +

FOLOSIREA REDUSĂ A NEOCORTEXULUI.

Prima întrebare pe care trebuie să ne-o punem este dacă infantilismul psihic și neurologic este o problemă nativă (innăscută) definitivă sau este temporară, datorită factorilor externi.

Copiilor și adulților li se inhibă evoluția normală a dezvoltării psihice din anumite motive aleatorii obiective, sau avem de a face cu cazuri în care „calitatea” sufletului care susține psihicul este din naștere deficitară și indiferent de motive acest psihic nu va evolua niciodată?

7.3.1. În primul caz, motivele inhibatoare ale dezvoltării psihicului pot apărea la orice om și deci nimeni nu ar fi scutit de un infantilism dobândit.

Există motive și factori obiectivi pentru blocarea și inhibarea dezvoltării personalității a unui copil, dar acest blocaj este eliminat când factorii inhibitori sunt eliminați. În acest caz, după eliminarea factorilor inhibitori, copilul va recupera rapid în dezvoltarea normală a personalității.

Există într-adevăr și această situație de producere a unui infantilism aleator, datorat unor aspecte obiective. Este cazul tot mai frecvent al oamenilor care din diferite cauze devin înderăciți, adică posedați demonic (există demoni în creierul și „inima” omului).

La indivizii înderăciți, care au demoni în trupul lor, este complet blocată dezvoltarea psiho-emoțională normală. Dezvoltarea personalității acestor nefericiți rămâne „încremenită” la momentul posesiei demonice.

ÎNDRĂCIREA INDIVIDULUI ÎN TIMPUL VIEȚII (ARE DEMONI ÎN CREIER ȘI „INIMĂ”) = DUCE LA INFANTILISM DOBÂNDIT = DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ESTE BLOCATĂ/INHIBATĂ = DUCE LA ATITUDINI ȘI COMPORTAMENTE INFANTILE VIZIBILE.

De exemplu, dacă înderăcirea are loc la vârsta de 15 ani, tot atunci are loc și blocajul, „încremenirea” dezvoltării psiho-emoționale. În toți anii care urmează, chiar și la 30 sau 40 ani, acest individ va avea comportamente, nevoi, gândire, percepții, dorințe, „vise” și idealuri specifice unui adolescent de 15 ani.

Observarea indivizilor cu infantilism psihic dobândit la un moment dat în timpul vieții ne arată că nu există cauze și motive externe care să ducă la blocarea definitivă a dezvoltării psihice a unui individ. Cauza infantilismului dobândit și a retradului psihic este din „interior”, datorită înderăcirii.

Dezvoltarea psiho-emoțională se va relua accelerat în momentul exorcizării demonilor din mintea și „inima” omului.

În cartea sa *Psihologia minciunii. Speranța de a vindeca răul uman* (vezi în capitolul 1 paragraful 1.3.6), psihiatrul Scott Peck ne prezintă cazul unui individ care s-a înderăcit la vârsta de 12 ani. Rezultatul acestei posesii demonice a fost faptul că dezvoltarea psiho-emoțională a acestui om a rămas blocată în stadiul infantil, specific vârstei de 12 ani.

Deși avea 32 ani, acest nefericit avea o funcționare psiho-emoțională infantilă, specifică vârstei de 12 ani, atunci când avusese loc înderăcirea. Adică gândirea, percepția și înțelegerea realității obiective, cunoașterea de sine, dorințele, scopurile,

ideile, idealurile, relaționarea socială, nevoia de a fi iubit, nevoia de a fi drăgălit, instinctele sexuale, etc., toate rămăseseră cele specifice unui copil de 12 ani. Îngrozitor și înfricoșător.....

Trebuie însă atenție, nu trebuie generalizată această realitate psihică: NU orice individ rămas fixat într-un stadiu infantil de dezvoltare este automat îndrăcit, adică posedat demonic. Infantilismul psihic și implicit retardul dezvoltării personalității poate fi datorat și altor aspecte: unei mândrii deosebite moștenite, unor păcate de neam moștenite, părinților care au conceput copilul fiind într-o stare de beție, etc.

7.3.2. Alta este situația la indivizii infantili nativi, care se nasc îndrăciți. La aceștia eliminarea factorilor inhibitori, dacă aceștia există, nu duce la reluarea dezvoltării personalității, ei rămânând în acest stadiu incipient toată viața.

Eul care rămâne permanent infantil ne arată că există un retard definitiv al dezvoltării psihologice, care este datorat îndrăcirii individului încă din perioada fetală intrauterină (vezi în cadrul capitolului 2 paragraful 2.3.3.21).

Adică concret, copilul din burtica mamei este posedat (parazit) de un demon, care îi va bloca dezvoltarea neurologică și psihologică normală. Chiar și după nașterea și venirea pe lume, demonii din creierul și trupul copilului vor bloca dezvoltarea neurologică și psihologică normală a copilului (vezi „furnico-leul” din cadrul paragrafului 2.3.1).

PĂCATE TRANSMISE DE LA PĂRINȚI ȘI PĂCATE MOȘTENITE DIN NEAM = POATE DUCE LA ÎNDRĂCIREA COPILULUI ÎN PERIOADA INTRAUTERINĂ = POATE DUCE LA UN RETARD PERMANENT (IREMEDIABIL) AL DEZVOLTĂRII PSIHICE.

Chiar și în aceste cazuri, individul cu infantilism psihic permanent se naște cu un suflet normal precum orice om, darul vieții oferit de Dumnezeu nu este afectat de acest handicap psihologic iremediabil. Problema este însă retardul psihologic, care afectează capacitatea individului de a se folosi de toate atributele, darurile și trăirile pe care sufletul i le oferă.

Deci nu sufletul acestor indivizi este deficitar, deficitar este psihicul lor, care le limitează (variabil) capacitatea de a se folosi în mod normal de toate instrumentele sufletului pe care îl au: conștiința de sine, cunoașterea de sine, conștiința morală, gândirea (ideile, conceptualizarea, gândirea abstractă, înțelegerea), percepția, afectivitatea, aptitudinile, motivațiile, dorințele, scopurile, idealurile, relaționarea socială, nevoia de a fi iubit, instinctele sexuale, virtuțile sufletești (voința, răbdarea, cumpătarea, înfrânarea, iubirea, milostenia, pocăința, frica de Dumnezeu, credința, libertatea voinței, etc).

De asemenea, retardul infantil permanent și patimile puternic dezvoltate de la nivelul de „furnico-leu” (ura, mânia, dorința de răzbunare, invidia, răutatea, orgoliul, minciuna, etc.) vor duce la folosirea conștiință negativă a puterilor sufletului.

Toate puterile sufletului care sunt date omului pentru a lupta cu patimile (demonii), vor fi prin proprie voință folosite de infantili în slujba demonilor, pentru a duce un nemilos război secret cu oamenii de calitate ai societății.

Concret infantilii îndrăciți se vor folosi de voință, răbdare, mânie, înfrânare, milostenie,

râvnă, etc., pentru a putea distruge, sabota, înșela, trăda, otrăvi, ucide oamenii cu psihic normal dezvoltat.

RETARD PSIHIC PERMANENT (INFANTILISM PSIHOLOGIC DEFINITIV) + PATIMI PUTERNIC DEZVOLTATE (ura, mânia, dorința de răzbunare, invidia, răutatea, minciuna, etc.) = INDIVIDUL INFANTIL ÎȘI VA FOLOSI PUTERILE SUFLETULUI + PUTERILE DEMONICE DIN EL PENTRU A DISTRUGE, SABOTA, ÎNȘELA, TRĂDA, UCIDE OAMENII CU PSIHIC NORMAL DEZVOLTAT.

Fiecare familie are păcate de neam care trebuie cumva plătite, întrebarea care se pune este doar pe cine pică ghinionul să le ducă „în spate“.

În cazul infantililor permanenți avem de-a face de fapt cu un psihic „primitiv“, care încearcă să facă funcțională o ființă umană. Acești oameni însă nu vor ajunge niciodată niște oameni normali, născându-se iremediabil degenerați, care nu vor evolua psihic. Vor fi adulți cu trupuri de oameni mari, dar cu mintea și afectivitatea unui copil de 5–7 ani. Începând din tinerețe, aceștia dezvoltă boli psihice de durată precum nevroze și psihoze, care vor grăbi sfârșitul biologic al unei existențe chinuite, înainte să apuce să facă fapte mult mai grave.

Cel mai probabil schema cauzalității infantilismului definitiv este următoarea:

PĂCATE TRANSMISE DE LA PĂRINȚI ȘI PĂCATE MOȘTENITE DIN NEAM = DUCE LA ÎNDRĂCIREA COPILULUI ÎN PERIOADA INTRAUTERINĂ = DUCE LA DEFICIT STRUCTURAL DE INFORMAȚIE ÎN CÂMPUL MORFOGENETIC (ADN) = DEFICIT STRUCTURAL ÎN CÂMPUL BIOFIZIC = BLOCAJ NEUROLOGIC ȘI FIZIOLOGIC AL CREIERULUI ÎN FORMARE = DUCE LA UN PSIHIC INCAPABIL DE EVOLUȚIE, RETARDUL DEFINITIV AL PSIHICULUI = DUCE LA DEPENDENȚA PSIHICULUI DE ENERGIA PSIHICĂ (LIBIDOUL PSIHIC) PRODUS DE TRĂIEREA PATIMILOR = APARE LIBERTATEA DE ALEGERE ÎNTRE PATIMI ȘI DUMNEZEU = PENTRU ALEGEREA PATIMILOR APARE ABANDONUL ȘI ÎMPĂTIMIREA GENERALIZATĂ = DUCE LA O PUTERNICĂ ÎNDRĂCIRE + DEMONIZAREA SINELUI.

În concluzie:

Mai puține sunt cazurile de infantilism dobândit în timpul vieții (cazul **7.3.1**), care este reversibil odată ce îndrăcirea este eliminată.

În majoritatea cazurilor, problema infantilismului psihic definitiv este una nativă (înnăscută), datorită îndrăcirii care are loc în perioada de dezvoltare intrauterină (cazul **7.3.2**).

În aceste situații eliminarea îndrăcirii (exorcizarea demonilor) nu va duce la reluarea procesului de dezvoltare psihică, psihicul individului rămânând definitiv retardat la nivelul unui copil de 5–7 ani.

De unde vine blocajul în evoluția emoțională și psihică?

De ce sunt atât de mulți oameni infanțiali nativi, oameni care vor suferi toată viața și se vor urî pentru faptul că nu sunt oameni normali, ca toți ceilalți?

De ce se nasc acești oameni infanțiali, de ce apar pe lume oameni ale căror mecanisme psihice de creștere, dezvoltare și maturizare sunt neîncetat blocate?

Există câteva variante posibile de răspuns la aceste întrebări:

7.3.2.a. În cadrul capitolului 2, la paragraful **2.3.3.21.** puteți citi despre cauzele îndrăcirii trupului (creier, „inimă“) unui copil, încă din perioada de dezvoltare intrauterină.

În cazul infantilismului psihic permanent, Sf.Botez nu este suficient pentru a genera un proces reversibil de refacere al creierului copilului, care va rămâne retardat psihologic pentru întreaga lui viață. Sf.Botez nu va putea reface ceea ce a fost „afectat“ în primele 9 luni de viață.

Rezultatul acestei situații este drama unei existențe a handicapului psihic definitiv. Concret avem de a face cu indivizi maturi și care trebuie să facă față vieții cu dezvoltarea psihică specifică unui copil de 5–7 ani. Sunt oameni perfect conștienți de retardul lor psihic definitiv și care în multe cazuri dezvoltă din fragedă adolescență o ură, invidie și dorință de răzbunare patologice la adresa oamenilor normali.

7.3.2.b. La nivel individual, familial și/sau național, îndrăcirea infantilă și infantilismul definitiv este „crucea“ lui Dumnezeu pentru nerespectarea legilor Sale de conviețuire pe acest pământ, pentru înstrăinarea și alienarea de El.

Dar în același timp este și o măsură luată de Dumnezeu din bunătate și iubire, pentru ca această înstrăinare de El să se oprească la generația prezentă.

După o perioadă de degenerare apare întotdeauna o familie/generație de sacrificiu, (sau trei generații după anul 1917, în cazul Rusiei) care trebuie să oprească acest fenomen.

De obicei suferințele generației de sacrificiu sunt atât de clare și elocvente, încât generațiile următoare se reconectază la respectarea legilor lui Dumnezeu.

Îndrăcirea infantilă (intrauterină) și infantilismul psihic definitiv ne apare astfel ca o „bătaie“ binecuvântată, o „Sf.Cruce“ mântuitoare, dată de Dumnezeu doar anumitor oameni, pentru a asigura mântuirea și viața celor care trăiesc lângă ei.

PĂCATE ACUMULATE DIN GENERAȚIILE TRECUTE = OPRIREA DEGENERĂRII DE MASĂ PRIN SACRIFICIUL NAȘTERII INDIVIZILOR CU ÎNDRĂCIRE INFANTILĂ (INTRAUTERINĂ) = INDIVIZI CU EU INFANTIL PERMANENT.

PATIMI SUFLETEȘTI MAJORE MOȘTENITE (MÂNDRIE, SLAVĂ DEȘARTĂ, ORGOLIU, LĂCOMIE, DESFRÂNARE, GÂNDIRE NEGATIVĂ, BÂRFĂ, ETC) = DUCE LA ÎNDRĂCIRE INFANTILĂ (INTRAUTERINĂ) = PSIHICUL COPILULUI ESTE INCAPABIL DE EVOLUȚIE NORMALĂ = DEPENDENȚA PSIHICULUI INFANTIL DE LIBIDOU FURNIZAT DE PATIMI = ÎMPĂTIMIREA COMPLETĂ ȘI ABANDONUL TRĂIRII PATIMILOR = PUTERNICĂ ÎNDRĂCIRE + DEMONIZAREA SINELUI.

Identificarea și cunoașterea indivizilor infanțili ne este deci necesară atât pentru evitarea lor, dar și pentru a vedea care sunt consecințele nepăsării, patimilor, păcatelor și pierderii credinței în Dumnezeu.

Realitatea este că toate statele și popoarele lumii au un greu balast de dus și sunt în proporție variabilă „cariate“ de mii și milioane de indivizi infanțili. Fiecare individ

infantil este capabil și poate cu ușurință să afecteze negativ viețile a cel puțin alți 10 oameni: propria familie, rude, vecini, colegi de muncă sau simple cunoștințe. În această lume jobul real și secret al infantililor este știut: să distrugă cariere profesionale și familii (începând evident cu propria lor familie), să falimenteze din interior firme, să saboteze orice și pe oricine, să calce pe „cadavre” organizaționale pentru a ajunge niște șefi incompetenți și iresponsabili, să ucidă vise și proiecte, să se abandoneze patimii mâinii și să—și ducă războaiele personale secrete de ucidere și distrugere a unor oameni capabili.

Fenomenul infantilismului nativ și a celui dobândit trebuie luate foarte serios în considerare. Estimarea mea personală este că din totalul indivizilor degenerați dintr—o societate, cel puțin jumătate sunt infantili permanent, sau sunt indivizi cu psihic normal dar infantilizați, cu infantilism psihic dobândit.

Însă fără plata degenerării prin infantilism, lumea ar trebui să se purifice printr—o stare de război neîntreruptă, foamete, calamități naturale, boli și epidemii devastatoare. Fără infantilismul nativ permanent lumea nu ar mai putea să se nască. Infantilismul, așa înfricoșător cum este el și cu toate consecințele sale, trebuie înțeles ca o formă de iertare a lui Dumnezeu pentru păcatele oamenilor și un fel de atenționare mai blândă, pentru reînțoarcerea la credință.

Acești oameni sunt deficitari în ceea ce privește „calitatea” sufletului. Un astfel de suflet este din start viciat de energie negativă, de mizeriile sufletești denumite: ură, resentiment, orgoliu, mândrie, prostie, slavă de sine, invidie, control, răceală sufletească, răutate, ranchiună, ambiție, etc.

7.3.2.c. Infantilismul nativ colectiv este și o plată asupra popoarelor care au participat la războaie pe teritoriul altor state.

Milioane de copii se nasc în ziua de azi infantili și vor trăi toată viața ca infantili, ca urmare directă a uciderilor făcute de bunicii și străbunicii lor, în războaiele trecute. „Uciderile” tăcute pe care le vor face infantilii întreaga lor viață în interiorul propriului popor sunt plata pentru uciderile biologice făcute de înaintași în războaie duse fără justificare.

Posibil ca plata pentru un om ucis într—un război anterior, plata „la zi” trebuie să fie îndeplinită prin infantili, care vor face de—a lungul vieții lor un număr de X „ucideri”: sabotaje de cariere și firme, agresivitate, distrugeri, războaie personale, etc.

Infantilii într—adevăr, nu te omoară prin glonț, nu practică o ucidere biologică rapidă. Infantiliiucid și ei biologic, dar lent, pe termen lung, printr—un mix criminal care include: sabotare alimentară, agresivitate, mânie, război secret, stare de stress neîncetată, deznădejde, amenințare, șantaj, sabotare nedisimulată, ură și răutate pe față, etc.

Nu trebuie subestimată suferința pe care infantilii o aduc în lume, ca plată pentru uciderile din războaie. Concret, pentru fiecare infantil nativ care apare pe lume într—un popor, vorbim în medie de: alți 2–3 oameni care nu vor trece de vârsta de 50 ani, de falimentarea din interior a 2–3 firme și producerea a 20–50 șomeri, de 2–5 copii care vor crește într—o familie dezbinată de ură, sabotaj și agresivitate, avem cel puțin alți 10 oameni „daune colaterale” care vor fi afectați indirect de răutatea infantilului, vor fi 2–5 oameni care vor suferi variate agresivități fizice.

Avem deci costuri cuantificabile în termeni de traume emoționale, costuri profesionale, costuri financiare și costuri sociale. Toate aceste efecte multiple, prin care un individ nativ infantil afectează concret toate palierele de funcționare normală a unui popor/stat, sunt o avertizare serioasă că toate uciderile din războaie se plătesc până la ultima picătură, cu grele costuri psihice, profesionale și financiare.

Infantiliile care se nasc într-un popor sunt adevărate „pietre de moară”, legați de picioarele statelor/popoarelor care au plăți de făcut. Prin determinarea lor bolnavă de a sabota și distruge tot ceea ce prind, infantiliile sunt factori majori de împiedicare și blocaj a progresului și bunăstării unui popor/stat.

Pe de altă parte, milioanele de infantili repartizați de-a lungul zecilor de ani ne arată bunătața lui Dumnezeu, care permite ca plățile pentru uciderile dintr-un război să se prelungească timp de zeci și sute de ani. Fără plățile prin infantili, lumea ar fi o jale a plângerii, cu milioane de oameni care și-ar pierde continuu viețile în cutremure, erupții vulcanice, prăbușiri de avioane, sinucideri, pandemii, omoruri și ucideri, războaie civile.

Există însă și excepții la soluția închiderii plăților (uciderilor) din războaiele trecute prin infantili de azi și de mâine. Este cazul unor state care după anul 1945 au avut o agendă secretă de neîntreruptă ucidere de oameni, prin distrugerea a nenumărate state independente.

În cazul acestora soluția plăților în timp prin infantili sabotori nu mai este suficientă. În cazul acestor state soluția plăților pentru uciderile trecute și prezente va fi (așa cum istoria de altfel o arată) războiul civil, războiul militar extern, foametea, falimentul economic, lipsa cuvântului duhovnicesc (cărți, preoți, sfinți), cutremure devastatoare, uragane gigantice, erupții vulcanice, etc.

Același lucru se va întâmpla și cu statele și popoarele care nu s-au mai implicat după anul 1945 în războaie externe, dar care practică o debandadă de nestăpânit a păcatelor.

Capitolul 8

COMPORTAMENTUL ECONOMIC AL EULUI INFANTIL. 21 TRĂSĂTURI PENTRU A IDENTIFICA UN INDIVID INFANTIL.

8.1. Eul infantil la începutul carierei și pe drumul spre pozițiile de conducere ale unei firme.

8.1.1. Eul infantil este un element distructiv și vindicativ în firmele în care organizarea lasă de dorit și informațiile cu privire la noile tendințe și direcțiile schimbării pe care firma trebuie să le facă sunt lăsate la latitudinea unor inițiative personale.

Eul infantil nu va avea loc de mișcare în firmele și organizațiile unde informațiile privind necesitatea și implementarea schimbărilor sunt colectate și valorificate de un departament dedicat, în mod sistematic prin reguli, proceduri și metodologie stabilite prin organigramă și decizie managerială.

Orice sugestie de schimbare vizavi de o altă poziție implică într-un mod sau altul o lipsă de competență și dezinteres din partea celui care ocupă poziția incriminată. Rezultatul este întotdeauna o încordare a relațiilor cu respectivul coleg de muncă și în funcție de calitatea managementului și a organigramei se poate încheia în două moduri: implementarea schimbării cerute și menținerea unor relații bune de serviciu sau neaplicarea schimbărilor și tensionarea relațiilor umane.

De exemplu, chiar dacă nu-i convine o sugestie obiectivă venită de la tine în ceea ce privește postul său, faptul că ideile sunt preluate de cineva însărcinat cu aceste situații, de la un nivel ierarhic superior, care le va analiza și va lua măsurile convenite, face ca Eul infantil să nu aibă nimic de comentat sau reproșat.

Dar dacă vei oferi astfel de sugestii, obiective și strict legate de profesie, privitoare la atribuțiile postului ocupat de un Eu infantil și la nivelul firmei nu există implementată o procedură de re-engineering (continuă re-inventare organizațională a firmei din interior), aceste idei obiective și strict orientate profesional vor fi luate de către Eul infantil drept un afront personal, o jignire, o insultă adresate direct persoanei lui și nu mediului organizațional, la care va răspunde într-o manieră dură, subiectivă și răzbunătoare.

Care crezi că este reacția Eului infantil într-o astfel de situație?

Crezi că va accepta și-ți va da dreptate, îmbrățișând punctul tău de vedere care înseamnă schimbare? În niciun caz.

Chiar dacă în sinea lui recunoaște că ceea ce-i spui este corect, real, util și folositor pentru firmă și pentru el însuși, oficial va protesta sau va trece cu vederea soluțiile oferite. Și în același timp cu imobilismul și ignorarea uneori sistematică a unor informații profesionale importante, în sufletul Eului infantil se adună ranchiuna, ura, dorința de răzbunare, de a ți-o plăti înapoi cu vârf și îndesat pentru curajul de a gândi

și a face mai mult decât el.

Într-un mod ascuns și pervers te va urmări în tot ceea ce faci și te va vâna fără încetare până când îți va găsi un păcat, o scăpare sau vină cât de mică. Și în acel moment, denaturând și interpretând faptele și situația reală, egocentricul își va plăti polițele restante. Nu contează că firma nu a beneficiat de informațiile utile și nici că se face de răs față de colectiv, pentru Eul infantil actele vindicative generate de comportamentele tale obiective, strict profesionale, sunt expresia unui principiu de viață pus în practică.

8.1.2. Eul infantil este omul care creează urgențe și situații expeditiv acolo unde nu este cazul.

Aceste urgențe sunt consecința nevoii de a fi în centrul atenției, de a capta atenția și interesul celor din jur, de a se face remarcat. Crearea artificială a situațiilor tensionate și urgente este efectul unui infantilism primar care—și caută soluțiile de susținere ale Eului.

Dacă are ceva de făcut, Eul infantil începe să se agite inutil în avans și să ceară membrilor familiei, colegilor sau subordonaților atenția lor totală și imediată în rezolvarea unei situații care poate fi derulată și într-un tempo normal. Nu contează că în momentul în care Eul infantil începe să se agite tu faci ceva, că ești prins într-o activitate, că ai poate o discuție personală sau telefonică cu altcineva, nu, în cel mai scurt timp trebuie să lași totul deoparte, să te deconectezi de la ceea ce făceai și să-i acorzi ajutorul solicitat sau indicațiile primite.

Simpla amânare de a da curs cererii Eului infantil, ca să nu mai spun de un refuz, vor fi considerate drept un afront personal, care va fi ulterior răsplătit prin vânarea unei mici greșeli pe care inevitabil o vei face și interpretarea acesteia într-o manieră vindicativă. Dar deși la prima vedere modalitatea creării urgențelor te poate duce la disperare, este bine să știm că niciun Eu infantil nu este fericit de acest mod de a reacționa la stimulii vieții.

Cauza principală este dereglarea funcției afective în sensul predominării stărilor afective primare, cu consecințele dereglării mecanismului prin care organismul își obține energia și dereglarea modului în care se realizează percepția realității exterioare.

8.1.3. Eul infantil este omul care urcă în scara ierarhică a organizației transformând oamenii din subordine în soldați fideli, aflați în sjubă și gata să-l apere în

disputele interne pentru poziții cu alți manageri aflați pe același palier de putere cu el. Acest lucru Eul infantil îl realizează prin obținerea controlului asupra oamenilor din subordine, folosindu-se de arma pentru care are o energie inepuizabilă: agresiunea verbală și emoțională.

Eul infantil practică o neîncetată agresiune verbală și emoțională față de colegii de serviciu și în special față de oamenii aflați în subordine. Fie cu picătura, fie în cadrul unor crize de nervi, Eurile infantile sunt în relațiile lor zilnice oameni obositori, care îți macină nervii. Ei produc un „zgomot” emoțional de fond continuu, obositor și stresant pentru angajații unei firme, care ajung să înregistreze acest bruiaj emoțional în normalitatea cotidiană.

Starea „normală” la muncă a Eului infantil este de nervozitate, irascibilitate, agresivitate emoțională. Sunt mai tot timpul furioși, puși pe ceartă, pe scandal, pregătiți să ridice tonul și să pună la punct un coleg. Această stare de continuă agresivitate psihică are un efect de control, obosire și intimidare al celor din jur și subordonați și este implicit un factor favorizant al urcării în ierarhia puterii. Un Eu infantil se folosește de sarcinile curente de serviciu ca pretext pentru a-și exprima agresivitatea, nemulțumirile și amenințările, care au de fapt ca principal scop obținerea controlului asupra colegilor de muncă.

Cine nu acceptă acest tratament pleacă din câmpul de activitate și proximitate al infantilului, cine suportă, rezistă sau este indiferent va rămâne și în timp va deveni un soldat obedient care va executa fără crâncnire directivele Eului infantil, indiferent dacă acestea vor avea efecte pozitive sau negative asupra organizației.

În afara discuției despre Eul infantil, un caz particular de muncă și conducere prin agresivitate este cel al foștilor coordonatori de echipe muncitorești și șefi de secții de producție din întreprinderi și fabrici din perioada socialistă, care datorită relațiilor pe care le aveau, în capitalism au ajuns pe funcții de conducere executivă sau administratori la firme private.

Folosind practicile de conducere învățate în timpul cincinalelor, unii dintre aceștia au generat adevărate dezastre manageriale și de resurse umane pentru firmele pe care le-au condus, practicând pentru angajații din subordine o combinație ucigătoare de motivație negativă, agresivitate verbală sub limita demnității și mentalitate hei-rupistă. La fel ca în cazul Eului infantil, în fața acestui stil managerial, cei mai buni, capabili, competenți și muncitori angajați părăsesc firma, personalul care rămâne fiind supus unei agresivități verbale și emoționale continue, oamenii fiind controlați și transformați în roboți obedienți care răspund prin automatisme emoționale și comportamentale.

Consecințele sunt imediate: firma mai supraviețuiește doar datorită relațiilor și contactelor și nu prezenței conștiente pe piață, paralel cu scăderea dramatică a competitivității și calității serviciilor oferite.

Așa cum analiștii de resurse umane au observat, sunt mai multe șanse ca un om care practică agresivitatea emoțională și menține o nervozitate de fond să ajungă în poziții de conducere, iar Eul infantil se potrivește de minune acestei slăbiciuni organizaționale. În contrast cu brutalitatea emoțională și cu stresul continuu generat în relațiile colegiale cu cei de pe același palier de putere, Eul infantil este surprinzător de diplomat și politicos în relațiile cu șefii imediat superiori și chiar lingușitor cu managerii de top.

Deși îi disprețuiește în aceeași măsură ca pe egalii lui, se va purta cu mânuși de catifea față de toți cei aflați ierarhic deasupra, indiferent de calitățile umane și profesionale ale persoanelor respective.

8.1.4. Eul infantil duce în mediul lui de muncă adevărate războaie ale orgoliului, urii și resentimentului cu cei pe care-i are în vizor.

Individul cu Eu infantil este otrăvă curată pentru relațiile profesionale și umane care stau la baza desfășurării activității unei firme. El aduce problemele de la firmă acasă și de acasă la firmă.

Deoarece acasă este mai mult absent, lăsând grija casei pe umerii partenerului conjugal, Eul infantil își trăiește practic viața pe frontul profesional. Acolo își satisface nevoile sociale și pe cele ale Eului, se agită, se implică, luptă, duce războaie personale etc. Nevoile personale de putere sunt potențate nevrotic de situația familială sau biologică și de sentimentul acut de insecuritate (vezi compensarea deficitelor nevoilor inferioare prin accentuarea nevoilor de putere la Maslow). Indivizii cu Eu infantil sunt dictatori din fașă: ambițioși, orgolioși, doritori de îmbogățire rapidă și bunăstare materială.

Starea de insuficiență materială nu este suportată, din considerente de degradare ale stimei de sine. Prin accederea la funcții mai bine plătite, împrumuturi bancare, credite de consum sau încălcări ale legii, Eul infantil trebuie să ajungă în posesia acelei sume de bani și a bunurilor/serviciilor care să-i dovedească lui și celor din jur că are valoare, că este important.

8.1.5. Eul infantil este un nativ creator de noduri de putere și element activ de blocare a informației vitale a organizației economice.

El luptă pentru ca fluxurile informaționale importante să se concentreze în jurul poziției pe care o deține. Chiar dacă aceste fluxuri nu au nicio legătură cu fișa postului pe care o deține sau cu competențele sale reale umane și profesionale, Eul infantil va lupta din răzputeri ca lui să-i revină responsabilități crescute. Uimindu-și șefii prin dorința de muncă, Eul infantil acaparează treptat zone de activitate care în mod normal aparțin altor persoane sau departamente.

Cu prețul creșterii cantității de muncă asumate, Eul infantil reușește să creeze în jurul postului său adevărate noduri informaționale, intersecții ale informațiilor de tot felul, să deturneze – prin departamentul pe care-l conduce – informații curente dar și esențiale necesare bunei activități a firmei. Consecințele benefice pentru el sunt pe toate planurile.

Mai întâi Eul infantil devine indispensabil pozițiilor superioare în luarea deciziilor și este foarte apreciat de șefi pentru activitatea depusă. Dar dacă șefii inconstienți sunt fericiți că au un astfel de om în firmă, situația este de fapt mai dificilă pentru ansamblul desfășurării activităților. Denaturând informația de la traseul ei oficial, prevăzut în organigramă, Eul infantil sacrifică de fapt fluiditatea și accesul la informație al altor persoane, determinând angajații să facă activități suplimentare inutile sau greșite.

Canalele oficiale ale informației sunt treptat înlocuite de cele neoficiale, personale. Deoarece informația care circulă în cadrul unei entități economice este pentru angajați sursă de putere și siguranță a postului deținut, lupta pentru accesul la ea se va da în culise, pe holuri, în cadrul relațiilor personale. Dar după ce a denaturat fluxul normal al informației, Eul infantil mai face un pas, blocând accesul altor persoane la acele informații care i-ar putea aduce doar lui beneficii de putere și recunoaștere. Informații esențiale care ajung la Eul infantil nu mai trec de el, nu mai ajung în sectoarele care au nevoie vitală de ele.

Oamenii se agită, timp prețios este pierdut, fără să știe că informația a fost blocată de Eul infantil. Consecințele directe ale denaturărilor fluxurilor de informație și ale blocării accesului la ea înseamnă de obicei întârzieri în realizarea unor sarcini de serviciu

curente sau deosebite de către alți angajați, întârzieri în livrarea unor lucrări clienților beneficiari, pierderea unor oportunități majore de afaceri, afectarea pe termen lung a relațiilor interne și cu diverși furnizori și beneficiari.

De obicei cauza blocării informației nu este descoperită la nivelul Eului infantil și răspunderea pentru consecințele negative cade pe umerii celor care ar fi trebuit să aibă acces la informația pierdută pe drum. Oamenii nevinovați sunt amenințați, penalizați, concediați.

Atunci când oamenii cunosc faptul că informația necesară se află la Eul infantil începe un „pelerinaj” la acesta, care prin măguliri și rugăminți este determinat să-și „ajute” colegii de serviciu. Care bineînțeles că trebuie să se simtă îndatorați pentru „serviciile” prestate de infantil. Simpla cerere de livrare a informației provoacă un adevărat scandal.

Precum vânzătorilor orientali nu le poți refuza plăcerea negocierii prețului, așa Eul infantil nu-ți poți refuza satisfacerea orgoliului și sentimentului importanței. Deținerea informațiilor duce la dependența celorlalți angajați de Eul infantil, dar îi și oferă acestuia ocazia de a-i critica și a-i ataca pe toți cei care greșesc într-un fel sau altul. După ce adună în jur putere, Eul infantil se folosește de ea pentru a timora oamenii și a-și crea o imagine de zbir pe care este bine să-l ascuți.

Bineînțeles, trebuie să te simți dator pentru „serviciile” pe care Eul infantil ți le face și ești așteptat să ți le plătești la momentul corespunzător, susținându-l și ajutându-l cu ocazia doborârii din funcție a șefului ierarhic direct.

Prin crearea unor false centre de putere în interiorul firmei, Eul infantil reușește deci să dea lovitura: colegii trebuie să vină mereu cu rugăminți și să se teamă de el, șefii sunt fericiți că au un angajat model iar complexele de putere personale sunt satisfăcute într-un mod mulțumitor. Singurii perdanți din folosirea relațiilor colegiale și economice pentru satisfacerea nevoilor infantile personale sunt firma și partenerii acesteia.

Prejudiciile și nemulțumirile sunt însă puse pe seama problemelor economice inerente, a mentalității generale, a trecutului și a angajaților delăsători care nu și-au făcut datoria așa cum trebuia.

8.1.6. Eul infantil este un factor natural de retardare informațională și organizatorică a firmei în care lucrează.

Deoarece mediul economic specific unei industrii se schimbă cu pași repezi, cu aceeași viteză trebuie să se adapteze la piață și firmele jucătoare. Această nevoie de schimbare a firmei, de obicei de scădere a costurilor și creștere a competitivității intră însă în conflict cu interesele personale ale Eului infantil, care-și vede astfel amenințată poziția deținută.

Noile forme de organizare îi pot distruge poziția atât de greu dobândită, nodurile informaționale personale create. Munca depusă cu atâta migală poate fi pierdută peste noapte. Consecința este că Eul infantil va lupta din toate puterile să mențină neschimbată situația existentă și să blocheze accesul în firmă a oamenilor capabili pe care-i vede drept potențiali concurenți. Novicii sunt preferați, plantația este mare și nevoia de sclavi nesățioasă, profesioniștii însă sunt periculoși și trebuie scutiți. Vorba lui Caragiale, primesc schimbarea, dar concret să nu se schimbe nimic, eventual

în punctele neesențiale.

Consecințele neadaptării la piață și la structura costurilor pe care aceasta o impune vor duce pe termen mediu la pierderea competitivității firmei, a clienților și ajungerea în afara pieții. Falimentul se apropie vertiginos, concurența este nemiloasă, oamenii capabili pleacă la concurență, toate acestea nu au nicio relevanță.

Nu contează că firma se scufundă, poziția personală deținută este ținută cu dinții, până în ultima clipă. Eul infantil devine astfel un factor activ în falimentarea acelor firme insuficient poziționate pe piață și în care lipsește preocuparea managerială de adaptare la legile concurenței.

8.1.7. Specific Eurilor infantile este modul în care ei luptă pentru a urca în ierarhie.

Aceștia nu sunt oamenii care să aștepte să fie promovați. Pe scara care duce la ultimul etaj al ierarhiei ei își fac loc cu coatele, folosindu-se de fundalul de nervozitate creat și de imaginea excelentă creată cu prilejul denaturării informației de la cursul ei normal. Ei „calcă pe cadavre“, blocând și chiar distrugând carierele altora, profesioniști și capabili. Plecărilor oamenilor capabili la firmele concurente și obținerea unei poziții de conducere peste nivelul uman și profesional cerut sunt practici curențe la firmele „infestate“ cu Euri infantile.

De obicei cariera Eului infantil se construiește cu prețul dislocării unor oameni valoroși de pe traseul profesional inițial. Sunt sacrificați și eliminați colegi de muncă, oameni capabili și devotați firmei, dar potențiali concurenți, pentru a face loc promovării unui Eu infantil.

Deși are o imagine de om devotat și loial, un Eu infantil va sacrifica întotdeauna interesele firmei pentru a accede la postul râvnit sau pentru a obține avantajele materiale dorite. Revenind la lupta pentru putere, pentru un Eu infantil este suficient să simtă că poziția șefului său direct se clatină pentru a începe atacul pentru a-i lua locul.

Cu mult timp înainte de a ști alții pe canalele oficiale, Eul infantil știe când șeful direct își pierde din prestigiu, importanță și imagine în fața conducerii de top. Imediat este accentuată comunicarea cu următorul nivel de decizie. Oamenii „de sus“ sunt personal apreciați și stimați, li se oferă informații blocate, li se comunică ce angajat capabil, ascultător și disciplinat pot găsi în persoana lui.

Din ascultători și politicoși față de șefii direcți, în doar câteva zile Eurile infantile schimbă foaia, devenind obraznici, agitați, neascultători, abuzivi. Situația se repetă ori de câte ori este nevoie și în scurt timp aceiași oameni de top care au promovat ierarhic pe cine nu trebuia, se vor găsi ei înșiși în postura de victime ale perversității și dorinței de putere ale Eului infantil.

8.1.8. O tendință clasică a Eului infantil este interesul acestuia pentru activitatea profesională a altor colegi de serviciu aflați pe poziții de egalitate sau inferioritate.

Tendențele de putere sunt deja vizibile și cu greu reprimabile. Într-un mod vizibil și deranjant, care atrage neplăcut atenția oamenilor din firmă, deși nu este sarcina lui să verifice și să urmărească activitățile altor posturi și deși nimeni nu-i cere să facă astfel de activități, Eul infantil te verifică, te urmărește, te critică, te informează că iar ai greșit, că iar nu ai dat atenție la ce spune el, că iar este necesară intervenția lui

generoasă pentru a te scoate din impas.

Infantul trebuie să știe tot ce se întâmplă într-o firmă: ce au făcut colegii pe ziua în curs, unde se află fiecare la un moment dat, unde a plecat X, de ce întârzie la serviciu colegul Y, de ce pauza de masă este așa lungă la colegul Z, câte țigări a fumat într-o zi colegul W etc. Îți urmărește inclusiv ritmul, rapiditatea și eficiența cu care sarcinile sunt îndeplinite. Toate acestea se raportează la propria persoană a infantului și arată o slabă autovalorizare și un anemic sentiment al stimei de sine.

Orice proces autoevaluativ conține în sine germenele unui proces evaluativ exterior. Deoarece procesul autovalorizării include valorizarea celor din jur, oamenii cu un Eu infantil și o slabă autovalorizare sunt psihologic determinați să fie excesiv de atenți la actele celor din jur, să le evalueze negativ și să se raporteze față de ele într-o manieră superioară.

Această realitate psihică este sursa unor comportamente necorespunzătoare din punct de vedere colegial și a creării poziției de informator oficial care știe tot ce mișcă în firmă. Cei mai buni informatori la nivelul de jos la o firmă sunt indivizii cu Eu infantil și aceia care au probleme cu autovalorizarea și respectul de sine, care sunt dublate de ambiție și nevoia de control, deoarece sunt psihic condiționați să controleze totul, să știe tot ce se întâmplă în firmă.

Pentru beneficiarul informațiilor cu privire la colegii de muncă ai Eului infantil, informațiile sunt trunchiate, pline de omisiuni și prezentate într-un mod negativist și depreciativ. Dacă superiorul Eului infantil nu este un om cu experiență și bine ancorat în reprezentările socio-economice, infantilul reușește să-l manipuleze destul de bine. Astfel se face că a fi coleg de serviciu cu un Eu infantil te pune implicit în poziția de vânat.

Este o vânătoare continuă a tuturor greșelilor tale de către un vânător care nu iartă și care găsește o reală plăcere în a afla „probleme” și în a te „informa” direct cu privire la ele, dar și pe superiorii tăi. Toate aceste greșeli sunt raportate, într-un mod sau altul, oficial sau neoficial, conducerii executive și șefilor direcții.

Această vânătoare a greșelilor personale este amplificată de micile vendete personale ale Eului infantil care ține blocate informații importante. Deși știe că ai nevoie de o anumită informație, dacă nu ești omul care să-i dai mereu atenție și să-l lingusești, dacă l-ai ofensat în vreun fel, accesul la ea îți va fi blocat. Ulterior Eul infantil va aștepta răbdător să te lovești de problema care se putea rezolva cu informația pe care ți-a ascuns-o.

Blocajul creat va fi folosit de Eul infantil în scop personal, în scopul de a te discredită și de a-ți atrage indirect atenția că nu este bine să-l neglijezi emoțional. În organizațiile care nu au puse la punct proceduri interne de evaluare a calității angajaților, Eul infantil este un om apreciat de superiori.

Relațiile personale între Eul infantil și superiori sunt excelente și comunicarea pe canalele neoficiale este excelentă. Informările directe vizează toate aspectele observate și în special compromiterea oamenilor pe care-i consideră inamici personali.

8.1.9. O altă caracteristică a Eului infantil este parvenitismul.

Angajații cu Eu infantil sunt foarte ambițioși, dorind neapărat să ajungă în vârful

ierarhiei. Pe o parte din ei ambiția îi va propulsa pe scara ierarhică printr-o evoluție normală în carieră. Vor munci enorm, vor fi corecți, demni, își vor exprima agresivitatea în exteriorul firmei, vor căuta recompensele justificate. Tot ambiția însă face ca angajații cu Eu infantil să fie printre cei mai periculoși parveniți dintr-o organizație. În acest sens, o dată ajunși într-o funcție de conducere, ei nu mai muncesc, urmăresc recompensa disproporționată, dezvoltarea relațiilor personale cu alți șefi, distrugerea carierelor celor care le stau în cale. Au o neîncetată grijă pentru posturile și activitățile celorlalți și se oferă voluntari să fie informatori pentru șefi. Agresivitatea este orientată spre interiorul organizației, pentru a discredita și distruge grupurile de muncă eficiente. În final, după ani de război de culise, ajung oameni terminați psihic și emoțional în războaie personale interne.

Eul infantil în poziții de conducere în cadrul unei firme sau organizații.

Managerii cu Eu infantil sunt în general oameni cu bune intenții, dar complet nepregătiți pentru a face față realităților economice complexe, mafiilor organizaționale din interiorul firmei sau indivizilor cu inteligență speculativă ridicată. Aparent infanții par competenți și responsabili ca manageri, mulți angajați infanții au fost și sunt promovați în funcții de conducere (middle manager, manager proiect, director de departament, CEO) datorită faptului că au fost foarte conștiincioși, corecți și devotați în job-urile simple pe care le făceau.

Indivizii infanții pot ajunge să se descurce foarte bine în activitățile profesionale simple, de tip repetitiv, care îi solicită doar intelectual și pe care le îndeplinesc de mult timp. Dar limitele infantilismului psihic și toate aspectele retardului psihic de tip nativ infantil ies toate imediat la iveală când este vorba de sarcinile manageriale.

Managerii infanții sunt de la bun început complet depășiți în toate aspectele care înseamnă: înțelegerea business-ului și a piețelor, viziune, creativitate și inovare, percepția generală a trendurilor, flexibilitate, obiectivitate, sinergie, percepția și interpretarea corectă a faptelor, analiză și sinteză, maturitate emoțională, empatie, motivația pozitivă a oamenilor, identificarea și motivarea oamenilor valoroși, crearea unor planuri reale de dezvoltare-inovare, deconstrucția unor mafii profesionale informale care delapidază oneros compania, etc.

În general managerii nativ infanții au probleme cu încrederea în oameni, inteligența emoțională, cu evaluarea corectă a angajaților, cu percepția corectă a realității economice. De obicei în viața unui manager infantil a existat o situație traumatizantă. Aceasta implică oameni în care au avut totală încredere și cărora le-au dat sufletul pe tavă. Urmarea firească este înșelarea acestei încrederi, șocul emoțional și dezastrul material. Din acel moment infantilul va fi mereu cu garda pusă, fiind deosebit de suspicios față de oricare persoană.

Este specific managerilor cu Eu infantil că au încredere oarbă în acei angajați pe care-i consideră devotați. Criteriul de apreciere a devotamentului este însă unul emoțional, nu profesional și infantilul nu știe să facă diferența între devotamentul real și cel de fațadă. Desconsideră oamenii competenți, profesioniștii „reci” care își fac treaba eficient și fără zgomot. În sufletul său au drum deschis toți aceia care au o inteligență emoțională superioară și știu să-l manipuleze.

De obicei nu cunosc care este realitatea din propria firmă, devenind oameni de fațadă

ai mafiilor organizaționale care controlează și delapidază firma.

Sfârșitul inevitabil al firmelor conduse de directori sau CEO infantili este inevitabil falimentul. Falimentul este mai rapid sau mai târziu, funcție de cât de rapid pleacă din firmă oamenii capabili, cât de nebunești sunt planurile de afaceri și cât de lacomi sunt managerii și directorășii care își fac de cap prin firmă.

8.1.10. Eul infantil este dependent de sfaturile și consultanța profesională a altora pentru a înțelege cum funcționează industria în care activează și decide care sunt orientările care trebuie abordate.

Indivizii cu Eu infantil au un sistem informațional personal și profesional sărăcăcios și învechit. Din păcate însă, la fel ca în cazul familiei și cunoscuților, Eul infantil nu valorizează sfaturile și consultanța economică în funcție de valoarea lor intrinsecă, ci mai întâi stabilește pe considerente de simpatii instinctive emoționale o grilă de persoane pe care le apreciază enorm și ale căror emanații le consideră vitale. Iar dacă emitenții neagreați, în disperare de cauză, repetă, iar și iar, informații și analize esențiale pentru supraviețuirea firmei, aceștia devin pentru Eul infantil surse de disconfort emoțional și de devalorizare personală, care trebuie reduși la tăcere prin amenințări, penalizări sau concedieri.

Angajatul care contestă directivele infantilului poate să-i arate statistici, sinteze, analize, toate eforturile de trezire la realitatea pieței vor fi în zadar. Dacă o firmă condusă de un Eu infantil supraviețuiește, aceasta se datorează exclusiv unei conjuncturi norocoase care a adus colaboratori capabili.

Însă schimbarea și agravarea mediului competițional prin intrarea pe piață a unor jucători noi și puternici și plecarea sau lipsa oamenilor capabili sunt tot atâtea motive pentru sfârșitul activităților economice conduse de un Eu infantil.

8.1.11. În context economic indivizii infantili sunt lași și îi culpabilizează pe cei din jur.

În strânsă legătură cu lașitatea descrisă la nivel general, de a nu-și accepta și de a nu-și recunoaște propriile greșeli și chiar de a falsifica realitatea faptelor petrecute, Eul infantil poate merge mai departe cu lașitatea, acuzând pe cei din jur de greșeli și incompetență care de fapt sunt ale lui.

Te va cuprinde indignarea când Eul infantil va arunca pe tine răspunderea pentru gafe și probleme cu care nu ai de a face. Dacă Eul infantil este cât de puțin ancorat în realitate și știe că el este responsabil de o anumită situație sistemică ori trecătoare, se poate să scapi doar cu acuze și amenințări exprimate în particular sau în ședințe la firmă, dar dacă ai de-a face cu un „exemplar” bolnav psihic, te va acuza în fața familiei ori colegilor și va cere și să tragi ponoase pentru ceea ce „ai făcut”.

Cu adevărat vei înțelege cât de periculos este un Eu infantil pentru armonia colectivului unei firme în momentul în care vei suporta consecințele unor fapte ori lipsuri care nu sunt ale tale și exact cel care este adevăratul responsabil te acuză revoltat și indignat, cerând pedepsirea ta.

Într-o stare de șoc vei descoperi că omul pe care credeai că-l cunoști este rupt de realitate și, culmea culmilor, nici măcar nu realizează că falsifică grosolan realitatea. În cadrul unei organizații, un Eu infantil pe post de director general sau de departament,

coordonator de proiect, manager de produs sau cu atribuțiuni de control poate fi un dezastru, atât pentru tine cât și pentru firmă.

Și asta deoarece răspunsurile Eului infantil la problemele firmei înseamnă să găsească „vinovații” care nu muncesc și nu-și îndeplinesc atribuțiile postului, să amenințe, să penalizeze, să crească nivelul activităților birocratice administrative și de control și să concedieze pe oricine are curaj să-i atragă atenția despre inconștiența și incompetența acțiunilor sale. Va merge până acolo încât să-i considere dușmani personali pe oamenii capabili care gândesc și văd problemele la nivel sistemic și-i va hărțui cu analize și amenințări până când aceștia vor pleca la alte firme.

Considerentele care țin de propria poziție și răspundere a Eului infantil ca înțelegere a afacerii, viziunea de marketing, identificarea clară a propriei poziții pe piață și competențe manageriale ca structurarea firmei, organizarea, logistica, structura stocurilor și adecvarea costurilor cu poziția de piață deținută și cu avantajele competitive de piață nu au nicio relevanță.

Eul infantil va organiza ședințe peste ședințe, va cere rapoarte peste rapoarte și eventual va plăti bani grei la firme de consultanță pentru a căuta în afară cauze care țin de propria incompetență personală de a poziționa firma pe piață și de a corela costurile cu obiectivele urmărite.

Un faliment nu va fi acceptat de Eul infantil ca fiind propria înfrângere și va căuta și vâna în exterior, în stilul cunoscut, vinovații.

8.1.12. La Eul infantil actul denaturat de conducere este exercitat în principal în două moduri: direct și indirect.

În mod direct, stilul Eului infantil este agresiv, impulsiv, repezit, represiv, coercitiv, folosind motivarea negativă a angajaților și controlul personal pentru a verifica îndeplinirea sarcinilor.

Persoanele cu Eu infantil sunt oameni de acțiune, impulsivi și repeziți, cu o mare mobilitate și rezistență la oboseala indusă de agitație, program prelungit și lungi călătoriile în interes de afaceri. Dacă vrei să rezisti și să-ți păstrezi serviciul, va trebui să fii ca ei: competitivi, energici, cu inițiativă, să fii genul de angajat pe care ei să simtă că se pot baza.

Infantili par oameni corecți, organizați și disciplinați, care nu suportă lenea, hoția, dezinteresul, superficialitatea, timorarea, amatorismul și slăbiciunea. În fața agresivității emoționale și verbale a unui șef infantil va trebui să fii stăpân pe tine și pe situație, gata oricând să dai răspunsuri pertinente și ferme la provocările lui. Dacă te pierzi cu firea ori ești nesigur, primul pas spre poarta de ieșire a firmei a fost făcut. Limitele de dezvoltare personală ale acestui manager se răsfrâng direct asupra existenței și dezvoltării afacerii.

Modul de acțiune agresiv îl va pune pe acest Eu infantil în situații de conflict deschis cu alți manageri iar timiditatea îi va inhiba dezvoltarea relațiilor sociale și de afaceri necesare menținerii în mediul de afaceri.

În stilul indirect, puterea este exercitată prin intermediul unei suite de consilieri personali care-i îndeplinesc ordinele. Eul infantil este un nativ creator de structuri organizatorice parazite, paravan, care au rolul de a-l proteja de implicarea directă atât în conducerea firmei, cât și în relațiile cu partenerii de afaceri. Eul infantil întotdeauna

plătește regește oameni—papagal, care să rezolve problemele și să lupte în tranșee, în timp ce el va avea întotdeauna un rol pozitiv de salvator, manager înțelegător. Am putea spune că Eul infantil este foarte inteligent și știe să—și asigure rolul pozitiv și recunoștința celorlalți. Din păcate Eul infantil se ascunde în mod laș în spatele structurii organizatorice tampon pe care a creat—o, neacceptând responsabilități și punând oameni de pe poziții inferioare să—i rezolve problemele și să—i țină locul în relațiile cu partenerii de afaceri.

Nu de puține ori subalterni de rang mic, oameni de la baza organizației sunt scoși din mediul lor cotidian și sunt puși să rezolve probleme care implică întreaga organizație sau probleme cu care nu s—au mai confruntat. De asemenea, partenerii de afaceri se trezesc la negocieri cu subalterni ale Eului infantil, care nu numai că nu au putere de decizie și negociere, dar nici măcar nu cunosc care sunt datele problemei. Timp prețios este pierdut, probleme și divergențe importante se amână sine die. În caz de reușită Eul infantil iese din ascunzătoare și sub privirile stupefiate ale angajaților își asumă meritele, în caz de nereușită însă toată responsabilitatea va cădea în spatele angajatului care a fost pus să scoată castanele din foc.

Deoarece în interior este un om slab, incapabil să facă față nivelului de agresivitate socială și economică din sistemul concurențial capitalist și fiind dependent de oameni care să—i spună ce formă are realitatea, Eul infantil se înconjoară și cu subalterni agresivi și consilieri lingușitori, care nu—i comentează niciodată directivele, indiferent cât de aberante sunt acestea.

Extrem de naivi, influențabili și manipulabili, o firmă care are oameni de conducere Euri infantile, va fi de fapt condusă de consilierii săi, de eșalonul doi al structurii de conducere. Acești subalterni apropiați, consilieri, oamenii de decizie din eșalonul doi în firmă, sunt de fapt ochii prin care Eul infantil înțelege și descoperă realitatea economică, filtrele percepției stimulilor pieței, gardienii „somnului” șefului cel mare. De obicei subalternii femeii ai unui director bărbat cu un Eu infantil au o inteligență emoțională superioară care le permite sa—l manipuleze pe acesta așa cum doresc și să se folosească de agresivitatea infantilului și regulile pe care acesta le impune organizației.

Firma unui Eu infantil, condusă în realitate din spate de către o femeie cu o inteligență emoțională superioară bărbatului manager este deja un stereotip în realitatea economică de pretutindeni. Partea proastă este că în multe cazuri această inteligență, beneficiile manipulării Eului infantil și resursele firmei vor fi puse în slujba impulsurilor emoționale personale ale femeii, la rândul ei manipulată emoțional de toți aceia care știu cum să o abordeze.

Această slăbiciune personală a Eului infantil este cea care practic deschide drumul către putere în firmă trepădușilor, carieriştilor, oportuniştilor, linguşitorilor de tot felul. În mod normal, o firmă condusă de către Eul infantil în modul indirect este infestată de către paraziții organizaționali enumerați anterior. Aceștia vor prezenta Eului infantil o realitate trunchiată, mereu îndulcită, adaptată la sensibilitățile infantilului. Încercările de a expune realitatea dură vor fi tratate de către trepăduși cu acuzații de defetism și negativism.

Există de altfel o relație direct proporțională între gravitatea situației descrise de către oamenii aflați la munca de jos și reacțiile protectoare ale „gărzii psihice” a infantilului.

Cu cât realitatea este mai dură și atenționările mai grave, cu atât acuzele și reacțiile lingușitorilor la adresa emitenților sunt mai mari. Dacă oportuniștii sunt prinși în capcana înțelegerii personale a mediului economic, sfaturile lor se vor regăsi în deciziile Eului infantil.

Dacă printre aceștia există și profesioniști care vor aplica principiu „zi ca ei, dar fă ca tine“, care—și văd de activitate, influențează și contrazic prin rezultate directivele sinucigașe ale consilierilor Eului infantil, atunci se poate ca departamentul, firma sau organizația să mai aibă o șansă de a exista. Dar dacă consilierii Eului infantil sunt fie incapabili, fie bine intenționați, dar ignoranți în viziunea lor limitată și eronată despre o realitate în continuă schimbare, viitorul firmei este ca și pecetluit.

Cei mai periculoși colaboratori pentru viitorul unei firme conduse de un Eu infantil sunt aceia care nu dau atenție analizelor pe termen lung, nu înțeleg că piețele se modifică o dată la câteva luni și care impun aplicarea și importul unor formule de succes aplicate pe alte subpiețe.

Dar unde se termină ignoranța, începe interesul personal urmărit. Deși uneori au informații despre schimbările intervenite pe piețe, unii subordonați ai Eului infantil nu vor accepta alte idei decât cele pe care le promovează ei înșiși. Vor lupta încăpățânat până la capăt și vor ține cu dinții de aplicarea metodelor și rețetelor pe care ei le consideră de succes, vor influența din toate pozițiile Eul infantil, parte din fanatism și ignoranță, parte din interesul personal de a—și păstra funcțiile, parte din interese obscure legate de firmele concurente. Și în realitate, pentru mulți dintre ambițioșii subordonați ai Eului infantil, interesul personal pe termen scurt este mai important decât viitorul firmei.

Iată că am început să ne facem o idee și despre tipurile de angajați preferați de un manager Eul infantil: oameni—papagal recompensați cu funcții sonore și anesteziati cu salarii foarte mari, care să stea în față și să încaseze problemele organizației, intern și extern. Urmează apoi angajații agresivi și lingușitori, dar cu o inteligență emoțională deosebită, extrem de abili în a—l manipula pe manager pentru a—și asigura un loc cald în firmă.

8.1.13. Proiecția umbrei personale și organizaționale, proiecția incompetenței personale manageriale, aruncarea nerealizărilor și problemelor organizației în răspunderea angajaților.

În toate organizațiile conduse de Euri infantile se desfășoară continuu, zi de zi și ceas de ceas, un periculos joc de pasare a neîmplinirilor și greșelilor, între trepădușii—emoțional preferați de șefi și angajații competenți — dezagreați. Joc în mai toate cazurile pierdut de oamenii dezagreați, oameni de obicei profesioniști și „plictisitori“ din punct de vedere managerial.

Mai mult decât în orice altă organizație, în firma Eului infantil greșelile și nerealizările sunt dese și importante. Este și normal să fie așa. Cu un om care psihic este handicapat să înțeleagă mediul în care ființează organizația lui, fără elementară viziune de piață, cu alocarea prețioaselor resurse pentru himere, cu oameni de decizie aleși pe criterii și preferințe emoționale personale, cu fapte de desconsiderare pe criterii personale a experienței profesionale a restului angajaților, este de la sine înțeles că organizația are mai tot timpul probleme. Iar aceste probleme trebuiesc aruncate în spatele cuiva.

În firma infantilului este o nevoie continuă ca mereu să existe un cineva și faptele lui, ca justificare pentru ceea ce nu merge. Postul de încasator care să suporte ca fiind greșelile lui consecințele incompetenței manageriale este o necesitate. Eul infantil nu-și acceptă niciodată vina pentru greșelile manageriale făcute și psihologic vorbind trebuie să găsească mereu pe cineva asupra căruia să-și externalizeze povara vinovăției.

Operațiunea este executată des, cu ocazia fiecărei ședințe și are ca scop îndreptarea suspiciunilor de incompetență managerială spre „dovezile“ incompetenței și delăsării angajatului „vinovat” de tot și toate.

Băieți deștepți, problema găsirii acestor vinovați este rezolvată pentru managerul infantil incompetent de oamenii eșalonului doi, de „garda psihică”. Aceștia au inteligența și intuiția ca neîncetat să aibă în pregătire (prin bârfă și acuze indirecte) câte un țap ispășitor, pentru a fi sacrificat de către infantil. Este vorba de un angajat oarecare, în răspunderea căruia să fie puse toate necazurile firmei sau departamentului, indiferent dacă îl privesc sau nu.

„Săpatul” colegilor și subalternilor de către angajații preferați și munca de prevenire și evitare a răspunderii sunt activități importante în fișa postului acestor oameni. Și deoarece percepția personalității lor de către Eul infantil este pe cale emoțională excelentă, mesajele acestor oameni vor fi apreciate și aprobate imediat. Nu contează că ceilalți angajați spun altceva și văd realitatea altfel.

Mesajele lor sunt desconsiderate, informațiile aduse de ei aruncate direct la coș. Și ghiciți pe cine vor săpa oamenii eșalonului doi? În primul rând se vor săpa între ei, zilnic, continuu, ori de câte ori au ocazia, preventiv, finuț și colegial, firește. Și în al doilea rând își vor săpa dur colegii și subordonații capabili, profesioniștii, care prin rezultate excepționale, pot ajunge în grațiile șefilor. În organizațiile conduse de infanțili, pe canalele de informare neoficială, oamenii profesioniști sunt desconsiderați, bârfiți, denigrați de către favoriții eșalonului doi.

Când lucrurile se mai agravează, acești oameni capabili vor fi sancționați, puși să plătească pentru incompetența managerială sau direct concediați. Așa se face că Eul infantil este un performer în a provoca unei firme pierderi majore de resurse umane competente. În firma infantilului, la departamentul de resurse umane, oamenii trebuie să aibă nervii foarte tari, pentru a rezista psihic la implementarea a ceea ce se numește „politica de personal”.

Fie pe drumul spre putere, când 3–5 oameni profesioniști sunt dați brutal la o parte, fie ca șef care trebuie să arunce responsabilitatea propriei incompetențe pe umerii oamenilor arătați cu degetul de favoriți, Eul infantil este un adevărat ruinător de cariere.

Costurile pentru organizație pot fi imense, căci oamenii care pleacă ajung la firmele concurente, unde muncesc înzecit pentru a-și lua revanșa. O revanșă prin muncă, conștiinciozitate, hotărâre și devotament pentru noua firmă care i-a preluat. De regulă cei mai motivați și profesioniști oameni, indiferent de domeniu, sunt cei alungați de la firmele conduse de Euri infantile.

Acest lucru este de altfel recunoscut pe piața muncii, profesioniștii plecați de la aceste firme fiind imediat angajați de firme concurente, uimite că firma infantilului își poate permite luxul să piardă oameni de o calitate umană și profesională deosebite. În firma

unui Eu infantil profesioniștii au statut de simpli tolerați.

Sursă de stres pentru lingușitorii aflați în poziții de decizie și de disconfort psihic pentru Eul infantil, oamenii de calitate sunt acceptați atât timp cât își îndeplinesc fără întrebări sarcinile de serviciu și pot duce în spate o porție sănătoasă de vină managerială.

În astfel de cazuri Eul infantil se va descotorosi fără menajamente de oamenii profesioniști, permițând firmei să pornească de la zero, într-un început promițător. Firma Eului infantil nu este un mediu propice care să păstreze oamenii de nivel calitativ superior și combinația dintre un Eu infantil în poziție de conducere și oameni de decizie incompetenți, aleși pe criterii emoționale, este fatală pentru orice organizație.

8.1.14. Stilul de lucru al șefului infantil este hei–rupist, pompieristic, agitat, cu ordine și indicații care curg fără oprire.

După ce a muncit ani de zile pentru a accede la funcțiile visate, se ajunge în sfârșit și la momentul în care Eul infantil trebuie să dovedească prin profesionalism că merită poziția deținută.

Acest lucru nu se întâmplă și exact pozițiile de top îi vor scoate la lumină toate carențele profesionale și de personalitate. Studiile de piață și analizele profesioniste nu au nicio relevanță. Nu există viziune de piață pe termen lung, infantilul habar nu are ce trebuie făcut peste 6 luni sau 1 an.

Dar nici nu citește rapoartele „plictisitorilor” conștiințioși, care arată foarte clar unde este profitabilitatea și încotro trebuie firma să se îndrepte. Sau dacă începe să le citească, le aruncă direct la coș. Sunt vâdate în grabă piste care au generat succese întâmplătoare sau care nu și-au dovedit deloc profitabilitatea. Se dă curs imediat părerilor paraziților care–l lingușesc și care au și ei „păreri” despre ceea ce trebuie făcut.

În urmărirea unui obiectiv, Eul infantil se limitează în a informa eșalonul doi și pe cei aflați la munca „de jos” care le sunt sarcinile trasate. Părerile favoriților emoționali contează, ale profesioniștilor și experților nu sunt luate în seamă. Aceștia pot fi întrebați de formă ce părere au despre obiectivele firmei, dar real nu se va obosi să–i asculte.

Doar opinia favoriților emoționali mai contează, dar aceștia de obicei se gândesc mai întâi la propriul interes și în consecință se grăbesc să aplaude zgomotos direcțiile trasate, deși în sinea lor sunt poate șocați de aberațiile pe care le aud și dezgustați de stilul de relaționare dictatorial.

Directivile aberante fără legătură cu piața, consecințele lipsurilor de resurse materiale, promoționale, financiare, umane și de altă natură, stilul de relaționare direct și personal bazat pe agresiune emoțională, stilul de motivare negativ, activitățile birocratice, toate acestea conduc însă inevitabil la blocaje și nerealizarea direcțiilor trasate. Deoarece acestea au fost gândite personal de Eul infantil, nerealizarea lor este percepută drept o lezare și jignire directă a persoanei lui. Situația este deci preluată la nivel personal.

Nereușitele vor fi imediat taxate de Eul infantil cu acuzații de delăsare, incompetență, rea voință. Fără să înțealeagă cauzele profunde ale eșecurilor, oamenii sunt penalizați,

umiliți, concediați. Pedepsele sunt publice și exemplare. Vânătoria de vrăjitoare începe, prilej minunat pentru toți aceia promovați pe alte criterii decât profesionale de a scăpa de „pericolul” pe care-l reprezintă oamenii capabili din firmă.

Organizația pierde oameni experimentați, lingușitorii își întăresc pozițiile. Consecințele rapide ale directivelor aberante ale Eului infantil se concretizează într-un final în înrăutățirea climatului colegial și de muncă, pierderea pozițiilor de piață inițiale, plecarea unor oameni de nivel profesional deosebit și consolidarea pozițiilor de către personalul parazitărilor de la nivelul de decizie al eșalonului doi.

Previziunile sunt defavorabile pentru o firmă condusă de un Eu infantil sau care este infestată de Euri infantile în diverse puncte de putere și care acționează într-un mediu concurențial dinamic.

Dacă firma merge, aceasta se întâmplă din pură întâmplare, din inerția unei organizări inițiale fericite, a unei oportunități de piață care s-a epuizat și datorită oamenilor capabili care muncesc în cadrul ei.

Dar dacă mediul concurențial începe să fiarbă și problemele apar, datorită reacțiilor obsesive de a căuta în exterior cauze care de fapt țin de propria competență managerială și inteligență sistemică, adică de propria și personala incapacitate de a organiza și conduce afacerea, drumul spre faliment este deschis.

Faptul că un Eu infantil nu știe, nu înțelege și nu acceptă că schimbarea într-o firmă trebuie să înceapă de la modul de organizare și cu propria persoană și competență, cu propriile reprezentări ale realității, aceste condiționări psihologice descrise sunt cele care vor fi adevăratele și profundele cauze ale falimentului economic.

8.1.15. Un alt stil de lucru specific pentru managerul cu Eu infantil este cel resentimentar.

Sunt folosite cauze economice în scopuri personale, pentru a se răzbuna pe angajații care în opinia lui nu-și îndreaptă eforturile spre direcțiile trasate.

În organizația Eului infantil nu contează că te dedici unui aspect de piață valabil și profitabil. Munca ta poate fi necesară, dar pentru a fi apreciat de șeful infantil trebuie să-i arăți într-un stil la fel de zgomotos că te dedici direcțiilor pe care el personal le-a trasat.

Toți aceia care nu acordă mai multă atenție ideilor lui decât activităților de bază, indiferent cât de aiuristice sunt acestea, sunt luați imediat în vizor și vânați. Diferit de modul de acțiune descris precedent, Eul infantil nu va mai recurge la implicarea personală, directă și emoțională.

După ce aruncă cu idei și sarcini, tace, nu spune nimic, dar te urmărește pe ascuns să vadă dacă te dedici acestor idei. Trec zile sau săptămâni de tăcere în care Eul infantil nu mai spune niciun cuvânt despre sarcinile lansate expeditiv în trecutul apropiat. Nu se alocă resurse, nu se cer rapoarte, totul decurge ca și cum acele idei au fost de la sine îngropate.

Oamenii inițial chemați pentru noi sarcini, după o perioadă de așteptare se reîntorc la activitățile de bază, uitând de cerințele Eului infantil. Dar asta până într-o bună zi când Eul infantil vrea să pedepsească, să se descarce de nemulțumiri. Începe să ceară rapoarte și rezultatele obținute din sarcinile lansate în trecut. Deși cunoaște exact că nimic nu s-a făcut în acele direcții datorită nealocării resurselor și managementului

defectuos, infantilul joacă teatru până la capăt.

Evident, se descoperă că sarcinile Eului infantil s-au pierdut pe drum și încep să fie căutați vinovații pentru această delăsare. Favoriții emoționali, speriați de spectacolul dat de infantil, încep să caute febril oamenii care răspund de zona de activitate respectivă și ulterior sunt chemați de urgență la Eul infantil pentru a da socoteală de activitatea lor.

Odată găsit vinovatul, Eul infantil va profita de ocazie pentru a-și descărca asupra acestuia toate nemulțumirile acestuia, legate de desfășurarea întregii activități. Angajații sacrificați observă intrigați că Eul infantil se dezlănțuie, descărcându-se de energia negativă acumulată. Odată acest lucru terminat, omul se poate întoarce la activitățile lui curente. Întreaga situație nu este nimic mai mult decât un pretext al Eului infantil de a găsi un dețușeu de a se descărca de toate nemulțumirile și îndoilele care-l macină.

Al doilea scop pe care îl are stilul de lucru resentimentar este de a vâna oameni anume vizați. Neîndeplinirea sarcinilor este folosită de Eul infantil pentru a se răzbuna personal pe anumiți angajați care de-a lungul timpului, prin contrazicerea deciziilor lui, îl sfidează, îi creează o proastă imagine în interiorul organizației și sunt o sursă de disconfort psihic personal.

Lipsa vizibilă de considerație, prețuire, atenție și apreciere a sarcinilor Eului infantil sunt considerate un afront personal, care trebuie pedepsit exemplar. La fel sunt aruncate câteva sarcini, dar în sectorul de activitate al omului vânat. Acesta se comportă în modul așteptat, timp în care Eul infantil își așteaptă prada și nu mult timp după aceea angajatul este chemat să dea socoteală.

Discursul Eului infantil începe desigur cu nerespectarea sarcinii trasate, dar se va continua cu o adevărată descărcare emoțională, legată de toate aspectele din trecut care l-au iritat pe infantil. Aducând angajatul într-o poziție fără scăpare, situația va fi din plin folosită de Eul infantil pentru a-și reface în plan personal imaginea de sine suferindă și a da o lecție „nesăbuitului” care a cutezat să comenteze directivele lui. Poate vom crede că în ambele situații prezentate la ultimele două puncte consecințele sunt grave pentru personalul care a greșit.

Dar nu este așa. La Eul infantil agitația, amenințările și descărcările emoționale nu au de obicei efecte în plan real. În majoritatea cazurilor oamenii nu sunt într-adevăr concediați, ci eventual doar penalizați. Fie că nu este un om cu suflet rău, fie că în adâncul minții recunoaște că sarcinile trasate au fost aberante, fie că a câștigat războiul personal dus cu propriii angajați și imaginea de sine este bună, în aceste situații Eul infantil nu ia decizii de concediere. Agitația, zgomotul, amenințările, toate sunt de formă, fără efecte reale.

În general managerii competenți trasează sarcini impuse de piață și-ți oferă tot sprijinul necesar, dar dacă nu produci rezultatele așteptate, penalizările și concedierile sunt inevitabile. Fără agitație ori nervi, acești manageri iau decizii drastice care sunt duse până la capăt.

Managerul cu Eul infantil trasează sarcini fără legătură cu realitatea pieței, se agită pentru realizarea lor, folosește motivația negativă, dar nu-și duce până la capăt amenințările în caz de nereușită în îndeplinirea obiectivelor. În firma Eului infantil oamenii își pierd posturile nu datorită incompetenței sau dezinteresului, ci datorită

acțiunii denigratoare a consilierilor favoriți, a colaborării voite sau întâmplătoare cu alte firme care echivalează cu o poziție de trădător sau când situația este atât de gravă încât trebuie găsit un țap ispășitor, un „mâncător de păcate“ care are rolul de a curăța firma de păcatele incompetenței manageriale.

8.1.16. Altă caracteristică a stilului de conducere al Eului infantil este importanța extremă a controlului organizațional al firmei și oamenilor.

Este o caracteristică foarte des întâlnită la managerii cu Eul infantil mania controlului, care înseamnă practic scufundarea firmei pe termen scurt și mediu. Acesta este prețul plătit de firmă pentru echilibrul psihic al infantilului.

Aplicarea acestui principiu la nivelul unei firme înseamnă sinucidere curată pentru acea firmă, dar există și situații sau contexte economice când controlul organizațional este prioritar și trece înaintea oricărui alt deziderat. Chiar dacă imaginea de piață este negativă și firma este împinsă spre faliment, pentru Eul infantil faptul că entitatea economică pe care o conduce se află sub controlul său strict justifică scurtarea existenței acesteia.

Pentru Eul infantil este de preferat controlul absolut al unei firme timp de X ani și apoi falimentul, decât o existență a firmei de X + 10 ani prin conducere democratică deschisă. În cadrul unei firme Eul infantil are la dispoziție mai multe metode pentru a—și exercita controlul absolut.

În primul rând, este vorba despre agresivitatea verbală și emoțională față de cei cu care colaborează zilnic, cu subalternii de grad înalt în organizație. Am detaliat în paragrafele anterioare cum se întâmplă exact acest lucru.

În al doilea rând, este aplicată deviza „dezbină și stăpânește“. Practica controlului total înseamnă mai întâi dezbinarea oamenilor și acest lucru presupune inițial cunoașterea lor. Într—o astfel de firmă nimic nu scapă monitorizării: telefoane, mailuri, activitatea la calculator, cine cu cine și ce vorbește, situația materială, familială și socială a fiecărui angajat.

Urmează apoi crearea voluntară a nemulțumirilor și diferențelor. Se începe cu resursele financiare și emoționale, care sunt împărțite pe criterii de favoritism personal, în timp ce departamentele și echipele primesc sarcini egale, necorelate cu resursele inegal alocate. Rezultă automat timpi de muncă diferiți, diferențe salariale majore pentru sarcini similare. Anumiți angajați au un tratament preferențial, în timp ce alții sunt vânați fără încetare. Sunt concediați oamenii capabili și sunt păstrați incompetenții, lingăii și paraziții care se oferă să fie informatori.

În al treilea rând, controlul se exercită prin provocarea voluntară a haosului organizațional. Structura organizațională însăși este deficitară, intenționat greșit proiectată și greșit dotată cu resurse umane. Structura logistică este insuficient și inegal distribuită pe departamente. La fel resursele firmei sunt alocate favoriților, pe criterii care nu au nicio legătură cu eficiența economică. Deși sunt incluși în raportările oficiale, parametrii de eficiență economică sau de eficiență a muncii sunt calculați cu date false.

Orice pas înainte se face cu eforturi supraomenești, compromisiunile și superficialitatea sunt la ordinea zilei. Măsurile birocratice sunt excesive și cer oamenilor timp prețios. Rezultatul este un haos total, în care toată lumea este nemulțumită. Presiunea este

maximă pentru unii angajați, în timp ce pentru alții există și timp de relaxare. Nu este timp pentru clienți, deoarece prioritare sunt conflictele personale permanente și activitățile birocratice impuse de conducere. Conflictele personale sunt la ordinea zilei, tensiunea psihică este maximă, pe mulți îi lasă nervii. Pentru orice angajat problemele organizaționale și inegalitățile sunt evidente și nu ar trebui decât câteva zile pentru a schimba firma din temelii. Așa ceva însă nu se dorește și Eul infantil este fericit când știe că domnește peste o firmă aflată mereu în pragul haosului și are un colectiv de oameni care doar se ceartă, nu mai au timp să gândească și sunt cufundați până peste cap în problemele firmei.

În al patrulea rând, este controlul angajaților simpli de la baza ierarhiei, care se exercită prin intimidare profesională și șantaj direct. Acest lucru poate însemna trasarea unor sarcini de muncă minore, care nu sunt verificate cu săptămânile, dar care cândva, în viitor vor fi verificate detaliat.

Sarcinile sunt intenționat birocratice, fără legătură cu activitatea propriu-zisă a firmei și a căror importanță este irelevantă. Pentru cei găsiți vinovați de neîndeplinire sancțiunile sunt majore, de natură financiară și sunt un nou motiv pentru ca Eul infantil să atragă atenția tuturor cine este șeful. Metoda are efect în planul intimidării profesionale și emoționale ale angajaților, dar este o cauză importantă a demisiilor oamenilor de calitate din firmă.

Nu contează însă nivelul profesional al celor care pleacă, importante sunt conduitele prin ascultare necondiționată ale celor care rămân.

Niciunul dintre elementele de premeditare ale Eului infantil nu sunt bănuite de angajați. Deși soluțiile pentru ieșirea din criza continuă sunt simple și toată lumea le cunoaște, angajații cred că menținerea stării de fapt este rezultatul incompetenței și dezinteresului conducerii.

Nicio secundă aceștia nu bănuiesc că tot haosul organizatoric, financiar și logistic este creat intenționat, pentru a-i menține pe ei la foc mic, într-o supă a nervilor, insatisfacțiilor și nemulțumirilor. Nimeni nu bănuiește că motivul pentru care firma este organizată și condusă astfel sunt ei, angajații, care trebuie controlați și menținuți la un nivel intelectual și profesional scăzut.

Nimeni nu bănuiește că nu incompetența sau dezinteresul managerial a dus firma în această situație, ci inteligența perversă, dorința de control obsesiv a firmei.

8.1.17. În firma Eului infantil accesul la prețioasele resurse materiale, umane și financiare, recompensările și premierile, etc, nu se fac în funcție de rezultate și eficiență, ci în funcție de inteligența emoțională a celor din eșaloanele inferioare ale organizației.

Profesioniștii „seci și plictisitori” care produc profiturile în firmă sunt continuu uimiți și frustrați să vadă cum resursele pentru care ei trebuie să scrie memorii și rapoarte (necitite!) detaliate sunt alocate lejer și cu dărnicie colegilor care știu să lingusească și să umble cu vorbe meșteșugite.

Psihologia de salon este mult mai utilă în aceste cazuri, și cei care se folosesc de toate trucurile pe care le cunosc au o viață în firmă mult mai ușoară decât aceia care se bazează în activitatea lor strict pe muncă și conștiinciozitate.

În plus, după ce își informează personal oamenii favoriți și pe cei aflați în posturile

inferioare ce a decis cu privire la viitor, Eul infantil nu mai face nimic pentru ca acest viitor să devină realitate. Organizația Eului infantil nu oferă suport material, organizațional, promoțional, legal, metodologic, financiar și informațional dedicat pentru implementarea directivelor trasate.

Fiecare trebuie să se descurce cum poate cu resursele deja existente, și acelea repartizate pe considerente de favoritism emoțional. Evident, din neștiință și lipsă de experiență, Eul infantil personal nu oferă soluții și know-how, nu trasează planuri detaliate. Totul se face agresiv, la repezeală, expeditiv, în grabă. Răspunderea este imediat pasată la nivelul cel mai de jos.

Subordonații favoriți – de obicei în situație de incompetență cronică – nu se agită să găsească soluții și resurse, ci doar cresc presiunea pe oamenii aflați pe posturile de bază. Și toate acestea se fac în plus, pe lângă sarcinile curente care trebuiesc făcute pentru a menține continuitatea firmei. Aceiași oameni, aceleași resurse materiale și același timp trebuiesc împărțite pentru a face loc noilor sarcini.

Dacă într-o altă firmă noile atribuții ar fi fost repartizate pentru alte resurse și alți oameni, în firma Eului infantil aceiași oameni și aceleași resurse trebuie să le facă pe toate. În tot acest timp Eul infantil menține personal și direct presiunea și agresivitatea asupra angajaților, adăugând la noile sarcini concrete obligații birocratice.

Oamenii sunt întreruși de la activitățile de bază pentru a da explicații, pentru a scrie rapoarte peste rapoarte, telefoanele sună, ședințele se țin lanț. Stilul de motivare al angajaților este preponderent negativ: oamenii sunt neîncetat amenințați cu penalizări, sancțiuni, concedieri.

În firmă agresiunea emoțională și verbală este la cote maxime, mai ales din partea favoriților emoționali. Printre acuzații și amenințări voalate oamenii sunt umiliți, înjosiți, jigniți, li se cer urgent rezultate concrete disproporționat față de resursele alocate.

8.1.18. Eul infantil într-o poziție de conducere este un factor de regres și blocare a dezvoltării organizaționale.

În paginile anterioare am descris modul în care angajatul cu Eu infantil, lăsat nesupravegheat, își îndeplinește rolul „natural” de factor de regres într-o organizație. Același lucru, dar la scară mai mare, îl realizează și managerul cu Eu infantil. Acesta practic restricționează organizatoric dezvoltarea afacerii.

Propriile limite psihologice și sociale (atitudine temătoare, lipsa competențelor sociale, suspiciunea, neîncrederea, dorința de control etc..) se proiectează perfect în mediul economic, ducând la instaurarea unor limite organizaționale a firmei pe care o conduce.

Organizarea firmei Eului infantil este de fapt o proiecție a structurii psihice a acestuia. Limitele psihice ale infantilului se vor reflecta în special în blocarea dezvoltării normale și naturale ale firmei și folosirea inadecvată a resurselor de care dispune. Managerul cu Eu infantil blochează în primul rând potențialul de dezvoltare a afacerii. Deși managerii doresc extinderea, deși rapoartele de piață arată că firma are potențial de dezvoltare, Eul infantil va avea o atitudine duplicitară.

Va cere oficial dezvoltare, profit, va declara că se vor urma tendințele de piață, va avea pretenții de la angajați, va promite suport, resurse și va solicita rezultate. În paralel

însă cu entuziasmul oamenilor Eul infantil va opri cu cinism toate aceste promisiuni, va limita organizațional dezvoltarea, limitând resursele, complicând procedurile interne, provocând nemulțumiri salariale, practicând deliberat o politică de resurse umane inechitabilă, oprind investițiile și fondurile pentru dezvoltare.

Bineînțeles, toate acestea nu le va face direct, personal, ci se va folosi de subordonați–papagal pe care–i va pune să ia toate aceste decizii. La întrebările angajaților va răspunde că el nu știe nimic din toate acestea, că probabil este o confuzie, o neînțelegere, că va lua măsuri...

Bineînțeles nimic nu se va întâmpla, spre bucuria managerului infantil care acum nu se va mai teme că va scăpa firma din mâini și va pierde controlul total asupra oamenilor.

8.1.19. Unul dintre păcatele cele mai grave ale unui manager cu o structură psihică de tipul Eului infantil este superficialitatea.

Eul infantil este întotdeauna omul impresionat de spectacol, de mișcările mari, vizibile, atât ale pieței, ale concurenților, cât mai ales ale angajaților. De obicei în aceste organizații directorul de resurse umane este pur și simplu șocat să descopere zilnic modul în care managerul infantil decide și impune retribuțiile și compensările în firma lui.

Directorii de resurse umane trăiesc fiecare zi sub amenințarea infarctului. Mă refer în special la modul cum își apreciază infantilul oamenii. Managerul cu Eu infantil nu va fi niciodată impresionat, nu va aprecia și nu–i va recompensa corespunzător pe oamenii care muncesc eficient, profitabil, dar discret. Indicatorii „seci” și clari ai eficienței unui angajat, puși la dispoziție de departamentul resurse umane și profitul raportat de contabilitate nu au nicio valoare pentru infantil.

Dacă nu le convine salarizarea și tratamentul managerial sunt liberi să plece când doresc și managerul de resurse umane primește demisia ale unor oameni cheie, formați în ani de zile, cu experiență, indispensabili pentru activitatea pe termen lung. În schimb, managerul infantil își deschide larg punga când este vorba de oamenii pe care el îi apreciază. Și aici vine marea problemă, pentru că de cele mai multe ori eficiența acestor oameni plătiți mult peste profesioniștii „plicticoși” este spre zero și pe termen lung, de obicei, din incompetență și dezinteres, ei produc pierderi considerabile firmei.

Criteriile de apreciere ale unui Eu infantil vizavi de propriii angajați nu au nicio legătură cu eficiența lor. Profilul angajatului apreciat de infantil este următorul:

- servil și lingușitor la adresa sa, bârfitor și expert în săpatul colegilor pe la spate;
- nivel ridicat de agresivitate emoțională îndreptată împotriva colegilor, pentru a–și ascunde incompetența profesională, slăbiciunile și lașitățile personale;
- oameni cu stil expeditiv, pompieristic, cu agitație și zarvă, care dau impresia de activitate multă;
- oameni care dau impresia de devotament prin multe ore petrecute la firmă;
- oameni care execută fără discuții ordinele aberante, nu atenționează infantilul când greșește și aprobă orice ineptie, niciodată nu contrazic infantilul în utopiile lui;
- oameni care au calitățile personale pe care el nu le are, care sunt ceea ce el nu poate fi. Deoarece infantilul are o nevoie psihologică de acești oameni, ei sunt și cel mai bine plătiți din firmă, fără absolut nicio legătură cu eficiența lor economică.

Este o problemă de echilibru psihic pentru ca infantilul să aibă mereu lângă el acești oameni, deoarece prin proiecție el practic își poate trăi în acești angajați aspectele personale care lui îi lipsesc. Infantilul se împlinește, se întregeste ca om prin intermediul angajaților care au calitățile pe care el nu le are.

Calități relative și care nu sunt neapărat legate de business, ci de viață în general. Astfel, un infantil va fi total dependent de un angajat care este foarte sociabil sau excelează la studiul comunicare. Indiferent de productivitatea acestor angajați, ei sunt ținuți pe posturi calde, lejere, fără risc de expunere la realitatea economică și plăți mai bine decât angajații care real, prin productivitatea lor, duc firma în spate. Este doar un noroc pentru firma infantilului dacă se întâmplă că acești angajați favorizați chiar și sunt eficienți și au conștiința muncii;

– oameni care dau falsa impresie de eficiență. În ochii unui manager infantil nu are nicio valoare un angajat care aduce profit de 10 euro, dar după 8 ore de muncă pleacă acasă. Dar va aprecia ca pe ochii din cap pe angajatul care stă zilnic la firmă 12–14 ore, indiferent dacă munca acestuia aduce firmei un profit de 2 euro sau chiar o pierdere de 5 euro.

Și va considera normal ca acest angajat să fie plătit de 3–4 ori mai bine decât cel care muncește doar 8 ore. Deși are toate informațiile și obiectiv știe precis productivitatea fiecărui angajat, deciziile și aprecierile le va lua pe baze emoționale, fiind deosebit de generos, bun și înțelegător cu aceia pe care el îi apreciază din punct de vedere emoțional și foarte dur, insensibil, zgârcit și nedrept cu aceia dintre angajați pe care el îi „apreciază” (citește desconsideră) din punct de vedere profesional.

Pentru Eul infantil nu contează banii reali încasați, ci cei facturați. Nu contează cheltuielile pentru un contract, contează doar banii aduși de contract. Nu contează ideile și abordarea eficientă a unor noi piețe profitabile, ci executarea imediată a unor proiecte aberante. Nu contează noutatea, aportul calitativ, conștiințiozitatea rece. Totuși infantilul nu este total rupt de realitate, el știe bine care este eficiența în bani a fiecăruia, dar pentru el asta nu contează. Ceea ce contează este aspectul emoțional, psihologic.

Managerul infantil va considera că un om care a generat profit de 500% prin eficiență, dar a făcut acest profit fără să execute întocmai directivele sale, trebuie sancționat. Nu contează că decizia și indicațiile lui erau aberante, nici vorbă să–și recunoască vina. Nu contează că acest om este teribil de profitabil, nu, pentru că nu a urmat o indicație aberantă el trebuie sancționat. Banii pe care i–a adus în firmă nu contează, nu asta îl interesează pe infantil.

Dimpotrivă, un om care a încheiat contracte în pierdere, sau prin activitatea lui a generat pierdere, dar este „băiat bun” pentru că execută indicațiile, va fi recompensat. Evident că salariul trepădușului emoțional este de 4–5 ori peste salariul profesionistului care generează real profit.

Cum se poate așa ceva? Este foarte simplu: angajații care cunosc faptul că Eul infantil este impresionat de aspectele superficiale și de fațadă ale unui business, vor începe să se comporte ca atare. Gândirea acestor angajați este previzibilă de către orice om normal:

„Vrea șeful spectacol? Vrea să vadă cum curg contractele și facturile și mai puțin care

este costul realizării acestor contracte? Îl interesează doar să vadă agitația, că la noi se „muncește” de la 6 dimineața la 12 noaptea? Banii mulți se primesc pe bază de spectacol, nu de eficiență? Primesc salariu pe bază de bani încasați, nu de profitabilitatea activității mele? Asta este ușor, nicio problemă, asta vrea, asta îi place să vadă, îi dăm exact ceea ce vrea!”.

Și ca urmare încep să manipuleze Eul infantil, încep să se comporte exact așa cum știu că acesta dorește. Consecința este că firma se scindează practic în două, între oamenii cărora nu le pasă deloc de firmă, au suficientă flexibilitate mentală și atitudinală pentru a se comporta iresponsabil, conform cu ceea ce apreciază infantilul și oamenii responsabili, realiști, cărora într-adevăr le pasă de firmă, care nu pot să—și schimbe caracterul, nu pot urma directivele aberante ale infantilului și rămân aceași profesioniști eficienți care aduc chiar profit.

Cei care sunt profitabili, deschiși, inteligenți, dar nu se încadrează în profil vor fi de—abia tolerați, penalizați, concediați sau vor pleca ei de bună voie. Rămân în firmă indivizii flexibili care se comportă așa cum apreciază infantilul și care implicit îl manipulează pe acesta (pe șeful infantil) fără scrupule.

În fiecare firmă condusă de un infantil vom descoperi câțiva oameni deosebit de eficienți, dar care nu sunt de acord cu politica managerială falimentară a infantilului, plătiți prost și mereu pe picior de plecare.

Ceilalți sunt angajații majoritari, care—și manipulează de fapt managerul, sunt ineficienți, aprobă lingușitor orice ineptie, generează în firmă cheltuieli majore și care sunt plătiți fără nicio justificare economică a eficienței muncii lor.

8.1.20. O altă consecință a nevoii patologice de control și nesiguranță a Eului infantil este excesiva birocratizare și sabotarea inconștientă a propriei activități.

Managerul infantil nu vede în sistemul birocratic un instrument de progres, care trebuie dimensionat și înzestrat cu putere atât cât trebuie pentru a ajuta firma în dezvoltarea ei, ci un instrument de control, pentru liniștirea nesiguranței și temerilor sale.

Eul infantil înecă firma în birocratie, în toate sensurile posibile. Permanent oamenii sunt ruși de la activitățile curente pentru a merge la o nouă ședință, pentru a scrie un alt raport, pentru a asculta un expert care să le spună cum să—și facă treaba etc., „Și urgent!! Lasă baltă ce treabă ai de făcut, că șeful nu mai poate aștepta!” Peste 20% din timpul fizic și peste 50% din energia psihică ale angajaților sunt irosite pentru a îndeplini ordinele birocratice și de obicei noii angajați sunt îngroziți de procedurile birocratice cu care vor trebui să se confrunte. Pe scurt:

- fișele de post sunt halucinante și nu au nicio legătură cu ce fac oamenii în firmă;
- nu există un regulament intern stabil și funcțional, ci o avalanșă de regulamente peste regulamente, proceduri peste proceduri. Problema cu aceste regulamente este că sunt gândite impulsiv, pentru a rezolva o situație de moment și apoi nu sunt respectate de toată lumea. Eul infantil va tuna și fulgera dacă „un nimeni” din firmă va comite cea mai mică abatere de la zecile de regulamente emise, dar nici măcar nu va lua în considerare abaterile grave făcute de favoriții săi pe care îi consideră indispensabili;

– ședințele se țin lanț, neîncetat, zilnic sau săptămânal. Nimic de spus dacă aceste ședințe ar fi necesare sau folositoare. Dar ele înseamnă timp pierdut, energie consumată inutil, conform unui ritual bine știut. Ședințele nu sunt făcute pentru progres sau pentru a asculta problemele angajaților în îndeplinirea sarcinilor, ci pentru a acuza angajații că nu muncesc și a trasa noi și noi sarcini birocratice. Desigur favoriții emoționali sunt întotdeauna la adăpost, primind și binemeritatele laude;

– Eul infantil încearcă mereu să fugă de responsabilitate și de problemele firmei, inventând mereu noi forme birocratice în spatele cărora să se pună la adăpost. În afara posturilor clasice de directori și adjuncți, Eul infantil înființează pentru fiecare problemă reală sau fictivă câte un comitet, echipă, grupă de șoc sau departament specializat. (Vedem des la televizor cum după câte o catastrofă ecologică sau economică, cu pierderi mari și pe termen lung pentru țară, se creează „comiții” și comitete de „experti” care să constate pagubele și.....cam atât!)

Acestea sunt formate din oameni care au treburile lor, dar care de acum înainte vor trebui să se ocupe și de problema dată. Sunt obligați să țină neîncetat ședințe și să dea rapoarte detaliate. Și toate acestea pe lângă activitățile curente și fără nicio remunerație suplimentară.

Oboseala crește rapid, eficiența scade, activitatea suferă, dar Eul infantil este fericit deoarece știe că o firmă bine condusă înseamnă o birocrație masivă prin care oamenii pot fi controlați indirect prin regulamente, ședințe și rapoarte.

8.1.21. De la angajatul infantil, sabotor, carierist, care pare că muncește, la managerul incompetent care devine el însuși o țintă, manipulat și folosit de angajații care par eficienți.

Acest lucru este posibil în primul rând datorită deficiențelor majore ale psihicului său în ceea ce privește inteligența emoțională, evaluarea corectă a valorii și muncii angajaților, percepția realității în toate aspectele, economice, politice, sociale numai prin prisma rațiunii și a unor scheme mentale preconceptuate, disprețul și desconsiderarea profesioniștilor „plucticoși”, admirarea și acceptarea a ceea ce spune un parazit emoțional etc.

Este un om care trăiește într-o realitate falsă, creată numai de el și populată de oameni pe care îi percepe într-un mod cu totul personal. În ciuda faptului că poate este un om de afaceri cu multă experiență profesională, un director cu Eul infantil are o mare doză de naivitate și necunoaștere a oamenilor în general și ca urmare este foarte ușor de manipulat.

Este ușor de manipulat nu numai de alți oameni de afaceri, cât mai ales de propriii angajați, indiferent de nivelul ierarhic în firmă al angajatului. Eul infantil nu înțelege și nu crede că de fapt aproape toți angajații săi îl manipulează fără scrupule.

Chiar dacă se crede mare director sau patron de mare firmă, el este cel mai manipulat om din acea firmă, datorită nerecunoașterii sau neacceptării unor deficiențe și slăbiciuni personale, care deschid larg ușa firmei tuturor paraziților, parveniților și perversilor.

Și care la rândul lor se vor alia pentru a forma o adevărată „gardă psihică” izolându-l definitiv pe infantil de realitatea economică și de oamenii competenți din firmă.

Fiecare slăbiciune psihică și emoțională personală este prompt speculată și folosită de

angajați pentru a obține beneficii materiale, posturi și putere.

Slăbiciunile infantilului se traduc în firmă și în angajarea și aprecierea unor oameni fără valoare, dar care înțeleg rapid și exact care este slăbiciunea șefului și de ce sunt ei apreciați.

Astfel, în această firmă, vor prospera angajații care știu să lingusească, să aprobe orice directivă, să nu critice deciziile proaste, cei care sunt agresivi emoțional și cei care au înțeles că infantilul își trăiește prin ei deficiențele personale. Acest mod de lucru nu poate duce pe termen lung decât la faliment.

Niciodată infantilul nu va înțelege și nu va accepta că falimentul nu a venit în urma unor conjuncturi nefavorabile, greșeli manageriale sau înșelăciuni ale partenerilor sau oricăror alte cauze externe. Acestea și multe altele pot fi desigur reale și au valoarea lor de balast, dar nu sunt adevărata, esențiala problemă.

Cauza primă a problemelor din firmă, cauza primă a falimentului constă în psihologia personală a directorului cu Eu infantil, în slăbiciunile și deficiențele sale personale, umane.

Dacă acest lucru infantilul nu îl înțelege atunci totul este pierdut. În momentul în care își va spune „da, am o problemă și aceasta sunt eu și nu ceilalți”, acest moment poate fi începutul trezirii la viață a infantilului și a firmei.

8.2. Relaționarea cu indivizii cu Eu infantil.

Cunoscând din acest studiu câteva dintre cele mai importante caracteristici potențiale ale Eului infantil, înțelegem că abordarea unui astfel de om este o provocare dificilă. Dar deoarece personalitățile cu Eu infantil nu sunt rare și ai mari șanse ca în viață să trebuiască să relaționezi cu ei, să vedem pe scurt care sunt posibilitățile tale de abordare.

8.2.1. Din paginile acestui studiu reiese că în general atitudinea constantă pe care ar trebui să o ai față de un Eu infantil este cea de rezervă, preventivă.

Cele mai mari șanse sunt ca Eul infantil să te disprețuiască și să te ignore. Sigur, disprețul nu este arătat pe față, dar îl vei putea sesiza în comportamentul său. Atunci e bine să iei o atitudine de retragere.

Dacă te numeri printre puținii norocoși pe care egocentricul îi admiră, poți alege o atitudine atentă și politicoasă, dar distantă. Cea mai bună strategie este să te plasezi la marginea sau în afara câmpului de influență al infantilului. Să faci parte din viața lui cât mai puțin sau chiar deloc. Astfel, vei evita să fii considerat drept proprietatea lui și să-i suporti defectele.

8.2.2. Al doilea mod de apărare eficientă față de un Eu infantil constă în reacția ta rapidă de blocaj la agresiunile emoționale de la început, din perioada de tatonare.

Când un Eu infantil întâlnește o nouă persoană cu care va trebui să colaboreze, atacul emoțional ca element de preluare a controlului este iminent. Țipete, nemulțumiri, ordine, agresiune emoțională de fond, posibil terorism emoțional, toate sunt imediat îndreptate spre noul intrus.

Poate părea ciudat, dar comportamentul unui Eu infantil față de o țintă este strict

dependent de acceptul țintei de a primi și suporta acest comportament. Imaginează-ți Eul infantil ca pe un burete pe care tu îl întinzi peste tine atât cât dorești.

De fapt tu ești cel care decizi care vor fi limitele comportamentale ale unui Eul infantil vis-a-vis de persoana ta. Nu poți acuza prea mult un Eul infantil pentru stilul agresiv de relaționare față de tine deoarece tu ești acela care ai puterea să decizi cât de mult îl lași pe infantil să-ți invadeze „teritoriul”.

Un adevăr care te va scuti de multe neplăceri: în relația cu un Eul infantil nu ești obligatoriu o victimă, ci ai puterea de a decide cadrul acestei relații și formele de exprimare emoțională și comportamentală. Acceptându-i agresiunile emoționale inițiale, Eul infantil va simți că ești un individ slab, că nu ai prestanță, că-l vei suporta cu stoicism, că poți fi ușor controlat, ceea ce te face imediat un candidat serios la postura de soldat obedient care să-i execute ordinele.

Nu contează că acceptul tău de a răspunde la imperativele lui este motivat de inteligență socială, politețe, situație profesională deficitară etc. Eul infantil nu stă să analizeze „finețuri” sociale.

Fără să înțelegi de ce, în cel mai scurt timp te vei trezi ținta unei agresiuni emoționale constante care nu va putea fi neutralizată decât prin generarea unor adevărate scandaluri. Eului infantil nu-i place să-i scape prada din mână.

Deci nu-i da Eului infantil un deget, căci nu-ți va lua rapid toată mâna, ci chiar te va înhăța cu totul. Evitarea unei astfel de situații are loc prin refuzul imediat de a accepta agresiunile emoționale inițiale și crearea unui perimetru de protecție emoțională.

Printr-o discuție clarificatoare, informează-l pe infantil că nu ești dispus să accepți tratamente necivilizate.

Nu contează diferențele sociale ori profesionale dintre tine și Eul infantil. O astfel de discuție politicoasă este necesară. Deși va face pe lezatul și câteva zile vei fi subiectul preferat de denigrare, vei constata cu uimire că Eul infantil va începe să te aprecieze ca persoană sau coleg de serviciu, în „ciudată” contradicție cu disprețul arătat celor care-i suportă toanele și-i îndeplinesc ordinele.

Fii „politicos” și ascultă ce spune Eul infantil și-ți vei pierde în fața lui imediat demnitatea. Fii rece, politicos și refuză categoric imperativele dictatoriale ale acestuia și vei fi apreciat și onorat.

Pentru Eul infantil, mai mult decât pentru orice alt tip de personalitate, relațiile umane sunt dictate de instincte, iar politețea și buna cuviință sunt interpretate prin prisma forței, ca slăbiciuni care pot fi exploatare.

Oricum, după o astfel de apărare a propriei demnități, nu te culca pe lauri, deoarece vei beneficia continuu (adică zi de zi, ani de zile, atâta timp cât ești coleg de muncă cu infantilul) de tratamentul său special rezervat oamenilor independenți, buni profesioniști și cu demnitate, adică de o politică personală consecventă și ranchiunoasă de denigrare, la finalul căreia plecarea din firmă este chiar o opțiune fericită.

8.2.3. O calitate surprinzătoare a Eului infantil este că se dovedește diplomat cu persoanele care nu fac parte integrantă din viața lui personală și profesională și cu care are doar relații sporadice.

În fața acestor persoane face impresie bună, este primitor, atent și-și ascunde

caracterul. În aceste momente de tatonare, infanțilul te filează, te analizează și te clasifică. Dacă ai norocul ca aprecierea lui emoțională să-ți fie favorabilă, Eul infanțil te va respecta și prețui.

Situația fericită este când pe fundamente emoționale, fără legătură cu realitatea obiectivă, Eul infanțil te apreciază, te stimează, te respectă, te admiră. Ceea ce spui are valoare magică. Nu se va îndoii de valabilitatea spuselor tale și indiferent care este realitatea faptică va lua drept adevăr tot ce-ți transmiți. Eul infanțil, apreciază profesional și personal un individ pe criterii emoționale și în acest caz mesajul este credibil fără rezerve.

Părerile altora despre persoana apreciată nu au relevanță, mesajul acestui om nu este verificat, nu este comparat cu realitatea faptică. Persoanele care stau la limita cercului lui de influență au șanse mai mari să primească aprecieri emoționale pozitive gratuite decât cei cu care are frecvent contacte.

Dacă mesajul unui individ relativ străin are mari șanse să fie imediat valorizat, mesajul persoanelor cu care Eul infanțil are relații personale și profesionale constante va fi lovit de dezinteres, îndoială, nulitate. În contradicție șocantă cu aprecierile pozitive neverificate ale mesajelor favoriților emoționali, tu va trebui să lupți și să dovedești că ceea ce spui are importanță și valoare.

Eul infanțil îți va verifica scrupulos fiecare afirmație și va cere expertize suplimentare pentru a-ți accepta opinia. Concluzia este că ceea ce spui va avea valoare doar dacă vei fi un favorit emoțional. Și acest lucru are mai mari șanse să se întâmple dacă nu faci parte din cercul lui constant de cunoscuți. Păstrând distanța față de Eul infanțil, evitând implicarea în relații apropiate, creezi premise pentru elementara apreciere umană și profesională.

8.2.4. Oamenii cu Eu infanțil sunt posedați de ambiție și de complexul puterii.

Pentru ei puterea este un drog și o iluzie pentru care se vor lupta toată viața. Ei ridică la nivel personal orice dispută profesională. Lipsa de atenție și apreciere pentru poziția deținută sau pentru proiectul lor sunt considerate afronturi și jigniri personale care nu sunt ușor uitate.

O strategie bună de relaționare cu un Eu infanțil este să-și acorzi acestuia iluzia puterii și să te abții în a-și comenta negativ deciziile. Sub nicio formă nu-ți arăta dezaprecierea și desconsiderarea față de deciziile și proiectele lui profesionale. De obicei acestea sunt aberații manageriale, dar le vei acorda atenția cuvenită.

Lasă timpul să lucreze și de la sine, prin acțiunea pieței și a organizației, aceste proiecte vor fi îngropate. Dacă trebuie totuși să te implici, fă acest lucru, dar fără a-ți uita activitățile de bază. Deși proiectele se poate uneori să fie viabile, ele tot îngropate vor ajunge, datorită lipsei de resurse acordate și neînțelegerii aspectelor profunde care țin de mersul domeniului de activitate.

Toate aceste semne de atenție față de persoana lui vor produce miracole. Agresiunea emoțională nu va fi îndreptată asupra ta și stilul de relaționare tensionat va fi evitat. Dându-i Eului infanțil iluzia puterii și a competenței profesionale eviți să-ți faci inutil un dușman resentimentar, care consideră la nivel personal realitățile profesionale și nu uită niciun afront, oricât de mic ar fi el.

8.2.5. O relație personală cu un Eu infantil nu este ușor de încheiat.

Când cunoști pe cineva important pentru cariera ta, ar fi bine ca în scurt timp să-ți dai seama dacă ai sau nu de-a face cu o personalitate infantilă. Fie că-i ești „partener” de vicii, fie că este dependent afectiv de tine, fie nu acceptă să-și piardă „proprietatea”, va face tot posibilul pentru a nu te lăsa să pleci de lângă el.

O relație personală cu un Eu infantil este practic o capcană în care, o dată intrat, cu greu mai reușești să scapi. Identifică din timp personalitățile cu Eu infantil și adoptă față de ei o politicoasă atitudine de rezervă.

8.2.6. Cea mai bună apărare pe care trebuie să o ai este corectitudinea profesională și atenția.

Dacă tu ești monitorizat și preventiv denigrat pe la spate de către Eul infantil, asta nu înseamnă că el nu poate avea parte din partea ta de un răspuns adecvat. Acest lucru trebuie însă făcut cu finețe și într-un mod mai inteligent decât colegul infantil. De preferat este să nu ieși în confruntări directe cu el decât atunci când ești „pe val”, când ai succese profesionale și nimic nu ți se poate reproșa.

Conduitele tale personale, familiale și mai ales profesionale trebuie să fie cât mai bune cu putință, pentru a nu lăsa loc de comentarii și speculații pe care infantilul să le folosească pentru a te denigra.

8.2.7. Eul infantil este preferat de șefi și temut de rivali și colegi într-o firmă deoarece dezvoltă și folosește inteligent canale de comunicare neoficiale cu oamenii aflați pe funcțiile superioare de conducere.

Un motiv pentru care inițial canalele neoficiale de comunicare sunt create este pentru a acoperi deficiența lentorii comunicării prin canalele oficiale și a rezolva rapid unele probleme stringente legate de bunul mers al firmei. Ulterior însă comunicarea neoficială directă cu șefii vizează și discuții despre angajați, probleme personale, practic tot ce se întâmplă la nivelul de jos.

Combinată cu abnegația rezolvării sarcinilor profesionale, Eul infantil ajunge să aibă în ochii superiorilor o foarte bună credibilitate profesională, dar de care se folosește apoi abil pentru a scăpa de concurenții la posturile de conducere. În rezumat, Eul infantil se folosește și exploatează în interes personal slăbiciunile clasice ale unei organizații și în special deficitul de informație a conducerii despre ceea ce se întâmplă în propria firmă și în special deficitul emoțional de comunicare între eșaloanele superioare și inferioare ale organizației.

În consecință, chiar dacă profesional ești ireproșabil, expunerea ta în fața Eului infantil va fi cu atât mai mare cu cât acesta va umple mai repede și mai bine golul informațional și emoțional pe care îl resimte conducerea cu privire la propria organizație și cu cât este mai abil de a se folosi de credibilitatea de care o are pentru a scăpa de oricine i se pare lui că îl deranjează.

Ceea ce trebuie să faci este să-ți dezvolti și tu pe cât posibil aceste canale de comunicare directe și neoficiale cu pozițiile superioare de conducere. Dacă vei proceda în acest mod, pe lângă rezolvarea mai rapidă a unor situații profesionale, te vei pune la adăpost de răutățile și denigrările pe care Eul infantil ți le pregătește.

Nu uita: într-o firmă în care Eul infantil îți este coleg de muncă sau pe un post ierarhic

imediat superior, cea mai bună protecție pe care o poți avea este să dezvolți canale de comunicare neoficiale, directe și personale cu prima linie de conducere.

Fără a te folosi de această comunicare așa cum face infantilul, pentru a denigra și săpa pe la spate colegi, încearcă mereu să umpli spațiul emoțional liber până la conducere cu propria prezență conștientă și să rezolvi cât mai eficient unele probleme urgente ale firmei. Spune-ți ideile, prezintă informații pe care le știi, arată căile de rezolvare a unor situații urgente și delicate etc., pentru ca în timp să fii apreciat de superiori profesional și uman la adevărata ta valoare.

Nu sta nepăsător și pasiv, nu lăsa Eul infantil să aibă monopolul spațiului emoțional în comunicarea neoficială din firmă. Menține-ți prezența conștientă și în comunicarea din spațiul profesional, și în cea din spațiul emoțional, cu demnitate, profesionalism și competență.

8.3. Utilitatea indivizilor cu Eu infantil din punctul de vedere al organizației economice.

8.3.1. Firma cel mai ușor de controlat, influențat, supravegheat în realizarea altor scopuri decât cele strict economice și falimentat din interior este firma condusă de un Eu infantil.

Nu este nevoie de mare știință pentru asta. Nu trebuie să avem o bună cunoaștere a domeniului și nici să îți îndeplinești întocmai și la timp sarcinile. Tot ce trebuie să faci este să te poziționezi într-o postură superioară, neangajat ierarhic și să începi să fii perceput de Eul infantil ca favorit emoțional.

Deoarece alegerea și promovarea oamenilor într-o firmă condusă de un Eu infantil are lor nu pe criteriile profesionale ci emoționale, obținerea statutului de favorit emoțional este foarte importantă. Acest statut se obține în următorul mod: niciodată ideile lui nu sunt criticate sau contestate, emanațiile economice, fie ele cât de aberante sunt îmbrățișate cu entuziasm, aprecierea și implicarea în realizarea direcțiilor date este imediată, elogiul și lingușeala personală nu au voie să lipsească.

Tehnicile de genul „zi ca el, dar fă ca tine” au oarecare succes, dar totuși infantilul te va urmări să vadă dacă-i îndeplinești concret indicațiile. Vei fi șocat de lipsa de responsabilitate economică în care trăiește Eul infantil și genunchii îți vor tremura la ședințe, dar dacă-ți calci pe inimă sau ai interese de realizat, ulterior, orice vei spune, Eul infantil va aplica, și chiar dacă vei întâmpina atacuri din partea oamenilor cu adevărat competenți dar disprețuiți, vorbele și avertizările lor vor zbura în vânt.

După dobândirea statutului de favorit emoțional poți începe influențarea Eului infantil și implicit a organizației pe care o conduce în sensul realizării intereselor tale. Fără a fi de nimeni știut, ajutat de stilul de acțiune zgomotos și agresiv al Eului infantil, poți să fii din umbră adevăratul decident în firmă.

Pentru a retarda eficiența unei organizații trebuie să sprijini ascensiunea și să pui în poziții cheie personalități infantile. Prin actele lor clasice de distorsionare a fluxului informației interne, prin informațiile depășite pe care se bazează, prin crearea unor noduri de putere artificiale în jurul propriei persoane, prin împotrivirea la schimbările de fond induse de mediul extern, Eurile infantile depășesc în eficiența demolării din

interior oamenii care acționează conștient.

Precum niște termite, motivate de condiționările lor psihice inconștiente, Eurile infantile vor otrăvi relațiile de muncă, vor bloca informațiile vitale ale organizației și adaptarea acesteia la mediul extern într-un mod care i-ar face invidioși pe aceia care acționează în același sens, dar voit și conștient. Evident, consecințele de durată ale actelor lor le scapă și nu le este în intenție de a produce efectele negative asupra organizației care-i adăpostește.

Spune-i în față unui infantil ce efecte produc actele lui inconștiente și te va declara nebun. Anunțarea unui Eu infantil de rezultatele muncii lui în plan emoțional nu este indicată, cum nu este potrivit să-i spui unui surd o poveste.

Nu am scris acest paragraf pentru a te învăța să distrugi firme din interior, ci pentru a ști cum se poate acționa malefic asupra organizației tale, fără să ai nici cea mai mică bănuială.

Acum că știi cu cine ai de-a face, soluția este relativ simplă și constă în identificarea personalităților infantile din interiorul organizației, punerea lor pe poziții neimportante și producerea constantă a unor schimbări organizaționale interne profunde care să distrugă canalele de informație neoficiale și să refacă fluxurile normale ale informației cu mediul extern și inter-departamentale.

8.3.2. Deși poate părea greu de crezut, există situații în care Eul infantil este foarte apreciat în cadrul unei organizații economice private.

Blocarea informațiilor economice de piață, blocarea fluxurilor de informație interne ale organizației și folosirea lor în scopul parvenirii pe scara ierarhică, ambiția, egocentrismul, lașitatea, resentimentul, agresivitatea emoțională, disponibilitatea pentru parvenire, bârfă și desconsiderările, distrugerea carierelor unor oameni capabili, otrăvirea mediului colegial, grija evaluator–denigrantă pentru activitatea și randamentul altora, și multe altele, toate acestea pot părea pentru unii manageri necorespunzătoare pentru un angajat.

Nu însă și pentru alții. Este vorba de acele firme pentru care mai toate deficiențele infantilului pot fi depășite, dar în care defectele lui personale sunt apreciate și necesare. Un exemplu poate fi o firmă care nu are niciun interes să se adapteze la piața liberă deoarece își obține veniturile din relații politice sau dintr-o poziție economică sau socială privilegiată.

Defectele infantilului duc la divizarea și fragmentarea unității colectivului în bisericuțe, grija pentru alții și dorința de parvenire îl fac turnătorul ideal pentru managerul care vrea să știe direct de la sursă ce se mai întâmplă prin firma lui, agresivitatea emoțională fiind utilă în cazul unor echipe de muncă cu oameni simpli și duri. În firmele în care activitatea implică și muncă fizică, agresivitatea, naivitatea și impulsivitatea infantilului sunt indispensabile pentru manageri, pentru a menține un anumit regim de muncă, controlul oamenilor și a pune în aplicare decizii riscante, nepopulare și controversate.

În multe cazuri un individ cu Eu infantil este pus să dubleze din postura de consilier poziții de conducere mici și mijlocii, dar în care conducerea executivă nu are mare încredere. Ca și în cazul instituțional, în general aprecierea și susținerea unui Eu infantil nu arată lucruri frumoase despre firma care are nevoie de el.

Arată perversitate ieftină care se folosește de infantil pentru treburile murdare, incapacitate de motivare pozitivă a oamenilor și convingerea că oamenii pot fi puși în mișcare prin motivarea negativă, preferarea unui colectiv dezbinat în locul unuia unit, neîncredere în propriii angajați și în misiunea propriei firme. Ceva este putred în orice organizație care promovează și apreciază serviciile Eului infantil.

8.3.3. Te înșeli dacă consideri că tot acest studiu despre Eul infantil nu-ți folosește, pentru că nu-i vei întâlni în viața profesională. Mai mult ca sigur vei întâlni și vei avea colegi sau superiori cu Eul infantil.

De ce sunt atât de sigur de acest aspect? Deoarece de obicei în cadrul firmelor indivizii cu Eul infantil sunt foarte apreciați și uneori sunt de neînlocuit. Adevărul este că oamenii cu Eul infantil au numeroase condiționări psihologice negative, curențe emoționale, de evaluare, familiale și sociale, pe care le-am expus mai sus, dar tocmai prin defectele lor acești oameni sunt deosebit de muncitori, foarte ascultători, utili și loiali firmelor la care lucrează.

Printre calitățile foarte apreciate la acești oameni sunt ambiția și faptul că muncesc cât patru angajați, cinstea, respectul față de oamenii competenți și profesioniștii adevărați (deși nu-l arată), devotamentul pentru firmă, dedicarea în muncă, dorința lucrului bine făcut, executarea imediată și zeloasă a ordinelor primite de la conducere, urmărirea meticuloasă a ordinelor pe care ei le dau, faptul că nu acceptă lenea, lipsa de disciplină, superficialitatea, lucrul de mântuială.

Poate părea ciudat, dar tocmai curențele psihologice pe care le au îi determină pe acești oameni să aibă un comportament economic și organizațional foarte apreciat. Și atâta timp cât organizației nu-i pasă cum se comportă angajatul în firmă, acasă sau în societate nu poate decât să aprecieze și să folosească serviciile Eului infantil.

Că odată ajuns într-o poziție de conducere Eul infantil este un dezastru managerial și de resurse umane pentru acea entitate economică, aceasta este altă poveste. Există foarte mulți executivi și manageri de resurse umane care nu s-ar despărți sub nicio formă de acești angajați care activează la baza organizației.

Este un lucru bun și de apreciat dacă reușești să identifici la timp indivizii cu Eul infantil, înainte ca aceștia să-și dezvolte comportamentele distructive. Dar este cu adevărat un fapt de inteligență organizațională dacă reușești să anihilezi Eului infantil pornirile distructive și să-i lași spațiu de manevră doar atât cât are nevoie pentru a putea munci la un nivel superior.

Toată arta este de a lua de la indivizii cu Eul infantil tot ce este bun și de a anula potențialul lor negativ-distructiv. În primul rând nu este treaba organizației să aprecieze și să știe cum se comportă Eul infantil în familie și societate. În al doilea rând, potențialul negativ al Eului infantil poate fi anihilat într-un mod natural, prin instituirea unor proceduri organizaționale clare.

Se cunoaște faptul că Eul infantil are o inteligență speculativă deosebită în a se folosi de deficiențe organizatorice așa spune clasice: lipsa de comunicare între eșaloanele superioare și cele de la baza ierarhiei, nevoia conducerii de a ști ce se mai întâmplă în propria ogradă, slăbiciunea personală a managerilor de a avea un control și informare peste nevoile firmei cu privire la propriii angajați, lipsa unui traseu bine stabilit al informației în cadrul organizației, lipsa controlului organizației asupra informațiilor

care curg prin venele ei, lipsa la nivel organizațional al unui sistem de promovare pe baza valorilor și rezultatelor interpretate în mod obiectiv, desconsiderarea în cadrul organizației a muncii profesioniștilor anonimi, promovarea făcută pe criterii neeconomice etc.

Măsurile luate trebuie să vizeze toate aceste carențe organizaționale. Eul infantil este practic un test pentru orice organizație. Uită-te la ce poate face un angajat cu Eu infantil într-o firmă și vei afla cât este de bine organizată acea firmă. Eul infantil va specula orice deficiență organizațională, dar dacă va găsi o structură organizațională bine definită atunci acești indivizi vor trebui să accepte regulile jocului impuse de organizație. Și tot ce le va mai rămâne să exprime vor fi „calitățile” lor, atât de rare și atât de apreciate de orice organizație.

8.3.4. Stilul și personalitatea unui om, defectele și atuurile sale își pun pecetea asupra activităților pe care un om le coordonează.

Această situație este cu atât mai valabilă în cazul Eului infantil. Datorită deficiențelor de reprezentare a realității, firma Eului infantil este condusă de acesta prin indicații pripite, puse fanatic în practică de către lingușitorii care-l înconjoară.

Firma Eului infantil se remarcă negativ în special la următoarele capitole:

- deficiențe de marketing și înțelegere a pieței, concurenței și evoluțiilor pe termen lung;
- lipsa viziunii manageriale pe termen mediu și lung;
- dezastru în resursele umane, promovarea oamenilor incapabili și pierderea continuă a oamenilor capabili;
- lipsa procedurilor organizatorice sau exces de birocrație, abuz de instituirea de reglementări și proceduri interne;
- haos în alocarea eficientă a resurselor, alocarea discriminatorie a resurselor către zonele din firmă controlate de favoriții emoționali;
- lipsa optimizării costurilor firmei la nivelul costurilor de menținere pe piață.

Slăbiciunile infantilului se reflectă în ocaziile de piață pierdute, în ratarea unor oportunități și în incapacitatea generală de a avea o atitudine corespunzătoare mediului economic. Timorarea personală va duce la lipsa contactelor sociale și de business și la izolarea firmei în cadrul domeniului economic în care activează.

Multe din aspectele negative menționate se pot ameliora prin instituirea unor proceduri organizaționale permanente care să compenseze deficiențele umane. În acest mod, activități de bază ale firmei nu vor mai fi la dispoziția trecătoare a Eului infantil și a oportuniștilor care-l înconjoară.

Departamente dedicate pentru diferitele aspecte economice vor aduce conducerii firmei informații esențiale care nu vor mai putea fi negate sau desconsiderate. Munca consilierilor de denigrare și atac al acelor care sunt cu picioarele pe pământ va lua sfârșit. Toate acestea înseamnă într-adevăr organizare, așezare, inteligență sistemică, adică activități puțin luate în seamă de către un Eu infantil.

Aceste lucruri pot ajunge însă realități din exterior, prin copierea organizării la firmele unor parteneri de afaceri, implementarea unor sisteme informatice avansate, angajarea unor firme de consultanță specializate în psihologie organizațională.

8.4. Utilitatea indivizilor cu Eu infantil din punctul de vedere al sistemului statal, economic și administrativ.

Pentru un om obișnuit, multe din exprimările Eului infantil sunt respingătoare și neinteligibile. Însă în lumea reală a luptelor sistemice și agresiunilor economice, condiționările sale psihice pot și sunt folosite fie de sistemul statal, fie de cel privat. Fără atenția pe care le—o acordă oamenii din sistemul statal sau managerii firmelor private, am cunoaște mai puțin despre Eul infantil și majoritatea comportamentelor ar fi suportate doar în plan familial. Să vedem câteva contexte în care Eul infantil este util pentru funcționarea diverselor organizații.

8.4.1. Eul infantil este psihic handicapat să înțeleagă contextul social și politic în care trăiește.

Foarte influențabil de propaganda statală, doctrina unei instituții este pentru el mesajul perfect pentru a umple golul de percepție și înțelegere a vieții socio—politice a țării în care trăiește.

La întâlnirea dintre un Eu infantil și un mesaj instituțional coerent (al unei firme, organizații economice, instituții statale) va rezulta un birocrat perfect adaptat pentru a lupta fanatic pentru cauze care nu sunt ale lui și pe care de fapt nici nu le înțelege. Fără să pună întrebări și fără să înțeleagă ce face își va sacrifica anii de muncă pentru a pune în practică planuri și programe pe care alții le—au gândit și au decis că sunt utile și bune.

Eul infantil este soldatul perfect pentru a impune o nouă orientare unei organizații, pentru a impune un nou sistem social sau o nouă ideologie. Chiar dacă noile implementări trebuie făcute cu brutalitate, prin sânge și crime, înseamnă destine și familii distruse și rezultatul este unul incert, Eul infantil se va angaja cu toată puterea și dăruirea de care este capabil în noua construcție economică ori politică.

Ca o paranteză, mulți din pionierii fanatici care au instaurat cu bocancii comunismul în propriile țări aveau un Eu retardat, infantil. Nici nu a fost nevoie să fie recrutați de cineva și instruiți ce să facă. În ceea ce privește Eurile infantile nici măcar nu a mai fost nevoie de o conspirație. Pur și simplu aceștia au fost identificați ca fiind alcătuiți din materialul primitiv necesar pentru o astfel de misiune și, ținându—se cont de caracteristicile lor comportamentale și de deficiențele lor emoționale, au fost puși pe posturi de decizie (mai ales în structurile militarizate ale Poliției, Securității Statului, Armatei și Partidului), unde într—adevăr au împlinit previziunile făcute pe socoteala lor. La nivelul de inteligență sistemică la care se organizează marile schimbări sociale și politice dintr—o țară, Eul infantil este un indispensabil pion de bază. Alcătuirea unei baze de date a Eurilor infantile și promovarea lor în funcții cheie este esențială pentru distrugerea rapidă a unui sistem statal dat, pentru impunerea și implementarea brutală a unor astfel de schimbări.

O informație de mare valoare și perspectivă este faptul că în zilele noastre evaluările specialiștilor arată creșterea îngrijorătoare a numărului indivizilor degenerați. Asta înseamnă că în urmă cu 20—30 ani au început să se nască un număr mai mare de indivizi care au moștenit toate premisele degenerării și infantilismului.

Creșterea numărului acestor oameni într—o societate nu este de bun augur, dimpotrivă. Mulți oameni degenerați într—o societate asigură premisele prăbușirii

acelui stat în anarhie, violență, regim dictatorial, crimă sistematică, genocid, etc.

Dintotdeauna înaintea unor catastrofe istorice și instituirea unor regimuri dictatoriale care au practicat genocidul și exterminarea în masă numărul indivizilor degenerați a crescut semnificativ. Un exemplu în acest sens este Rusia anului 1917, o țară în care nivelul degenerării atinsese cote alarmante.

Este de așteptat ca în perspectiva apropiată să apară din subteranele trecutului forțe care vor folosi acești indivizi degenerați pentru a impune popoarelor regimuri dictatoriale deosebit de crude, nedrepte și criminale.

8.4.2. Eul infantil este o piesă indispensabilă introducerii unor schimbări sociale, politice, economice radicale.

Încrezător în ceea ce îi spui, de o naivitate incredibilă pentru un om matur, Eul infantil va îndeplini cu conștiinciozitate cele mai aberante măsuri. Să spunem că într-o oarecare măsură rolul Eului infantil este bine definit în regimurile totalitare. Problema apare însă în regimurile autoritariste și democratice, unde structurile de putere nu mai au atribuțiile din regimul totalitar. Pentru a menține totuși controlul, se apelează la soluții mai voalate și mult mai periculoase. Se organizează și mențin mafiiile profesionale, mafiiile de cartier, dar selectiv se apelează și la sprijinul individual al unor oameni cu Eul infantil extrem.

Mizându-se pe ruperea completă de realitate a acestor oameni, pe inteligența diabolică și pe ura care-i macină, precum unor câini de luptă, li se dau ținte umane pe care să le termine prin stres și teroare psihică. Ceea ce și fac, Eurile infantile extreme îndeplinindu-și sarcinile mizerabile trasate cu un fanatism greu de imaginat.

Dar dacă acțiunile acestora sunt intenționat vizibile, zgomotoase, de tipul lecției publice care trebuie învățate, provoacă iritarea opiniei publice și degradarea mediului social în care acționează, mai puțin se acordă atenție celor din spatele lui, care-l sprijină discret. Aceștia sunt adevărații vinovați și autorii morali ai actelor Eului infantil. Dacă actele pe care le face Eul infantil extrem arată despre acesta lucruri pe care psihologii și psihiatrii le cunosc de mult, ne putem face de asemenea o idee și despre cei din spatele lui. Un Eul infantil extrem, protejat de o anumită structură instituțională și ghidat către ținte umane, nu apare des în peisajul public și în multe locații. De obicei acțiunile distructive (din punct de vedere profesional, social și economic) eficiente se fac neștiute, fără publicitate.

Cazul Eului infantil care se agită în văzul lumii apare acolo unde structurile de putere și control sunt slăbite și arată din partea acestora lene, lipsă de imaginație, nesiguranță.

O structură de putere va apela la serviciile unui toboșar înverșunat cum este Eul infantil doar în cazuri specifice: când singura șansă de a mai menține ordinea dorită pe plan local este instaurarea unui regim de teroare psihică de masă, când în structura de putere persistă retardarea ideologică sau mai există resentimente și polițe grele de plătit.

În special se administrează prin Eul infantil lecții publice, prin terminarea psihică, emoțională și profesională a unor oameni semnificativi social sau politic și prin lipsa de consecințe juridice ale acestor acte. Astfel se face că în plină democrație apar de te miri unde indivizi deviați, pe față protejați de autorități și care încep să instituie un regim de teroare psihică după modelele patentate în regimurile dictatoriale.

Aceștia sunt cauza primă a înființării acestor găuri negre ale urii într-un climat democratic și cei care trebuie să răspundă pentru consecințele produse de marionetele lor.

8.4.3. Există și un tip de Eu infantil extrem, în condițiile în care este protejat de o structură politică sau instituțională.

Când se știe protejat de o structură politică, economică sau de informații, Eul infantil extremist se dezlanțuie. Cariere profesionale onorabile realizate prin ani de sacrificii sunt distruse, proprietăți confiscate sau abuziv distruse, oamenii sunt bătuți, concediați, puși sub teroare psihică.

Cel mai mult îi place acestui Eu infantil să distrugă și să provoace teroare psihică, ca forme ale expresiei puterii pe care o deține. telefoane, procese, teroare emoțională, linșajul mediatic, amenințări și agresiuni fizice, toate sunt practicate de Eul infantil pentru a-și învinge și termina psihic victimele.

Cunoscând toate acestea, cred că vei fi mult mai atent pe viitor la oamenii care păstrează neîncetat măști psihice și fizice pe chip. Ține-i cât de mult poți la distanță de tine, de familia și afacerea ta, iar dacă sunt protejați de o structură de putere instituțională, încearcă să nu ai absolut nicio legătură cu ei.

Dacă poți și ai curaj, ajută-i discret pe cei care trebuie să-i suporte, să-i execute ordinele și pe victimele urii sale oarbe. Dar ieși cât de repede posibil din raza lui de influență și acțiune. Dacă nu ești un tip sufletește dur, hârșăit în lupte psihice cu oameni periculoși, capabil de a lua și îndeplini decizii extreme și nu ai timp de războaie la mulțime, este bine să stai deoparte.

Un Eu infantil extrem poate fi protejat mulți ani, atât timp cât interese obscure o cer. Blocarea lui poate fi realizată prin a-i dovedi că agresivitatea și tăria ta de caracter nu sunt de paradă, așa cum sunt ale lui. Să-i arăți că ești tipul de bulldog luptător, cu o energie inepuizabilă, disponibil de a petrece fără probleme săptămâni în certuri, scandaluri, să stai cu anii în sălile de judecată, că te apropii implacabil de el și că nu va scăpa de tine până la sfârșitul biologic al unuia dintre voi.

Amenințările directe vor produce Eului infantil inutile efecte emoționale, în schimb amenințările voalate, niciodată verbalizate, pe care să le simți, vor avea efect. Eul infantil își va da seama că ești un adversar redutabil și că are șanse să piardă meciul. Însă căderea lui definitivă și modul cel mai inteligent de a-l distruge definitiv este de a-l ajuta și potența în nebulie, de a-l ajuta să crească, să ajungă să facă în mod public gesturile cele mai nebunești care să pună într-o lumină jenantă pe cei care-l susțin. Cu cât mai publice scandalurile și mai transparente legăturile cu oameni publici onorabili, cu atât mai bine. Odată pierdut sprijinul formei oculte de putere care-l susține, Eul infantil va rămâne descoperit și poate începe să primească înapoi din teroarea psihică pe care a administrat-o altora.

De obicei într-un astfel de caz, Eul infantil suferă decizii juridice majore și posibil agresiuni fizice. Fostă marionetă a oamenilor din umbră și a propriei nebulii, credibilitatea, poziția socială și administrativă a Eului infantil extrem sunt puse sub semnul întrebării, din cauza agresivității acum introiectate, a răspunsurilor necontrolate ale celor pe care i-a distrus sau a puterii care trebuie să scape de un martor incomod al unor decizii dubioase, luate de oameni cu imagini publice

onorabile.

Un alt aspect important al controlului pe care se mizează în orice societate așa–zis democratică este organizarea și dezvoltarea mafiilor economice și organizaționale. În acest scop indivizii cu Eu infantil sunt unele perfectă. Este o tendință nativă a indivizilor cu Eu infantil de a crea mafii organizaționale, în interiorul diverselor organizații, fie ele private sau de stat.

Probabil te întrebi ce nevoie are Sistemul ca fiecare organizație să fie căpușată de mafii organizaționale. Răspunsul este simplu: orice mafie organizațională produce două lucruri: bani și control. O mafie organizațională controlează indivizii din acea organizație, nu face acolo fiecare ce vrea, când vrea. Este exact ce are nevoie Sistemul pentru a avea control, „liniște” socială și a evita blocaje economice.

Capitolul 9

INFORMAȚII SISTEMICE PENTRU NIVELUL AVANSAT. CONSECINȚELE ORGANIZAȚIILOR DEGENERATE PRIN INFANTILIZARE ASUPRA INDIVIZILOR ȘI ECONOMIEI.

9.1. Consecințe ale infantilizării asupra indivizilor și economiei.

Spuneam că infantilizarea este un fenomen distructiv, este cancerul organizațiilor și economiilor, este degenerarea indivizilor, fenomen care afectează pe termen lung atât indivizii, cât și organizațiile în ansamblu. Să vedem în cele ce urmează câteva dintre aceste consecințe.

9.1.1. Consecințele infantilizării dobândite asupra individului.

Perseverența într-o atitudine infantilă în fața vieții este unul dintre factorii cei mai rapizi și ireversibili în producerea degenerării individului. Mă refer la perseverența în această atitudine infantilă, nu la o reacție izolată. Individul este practic programat sau autoprogramat să perceapă și să reacționeze în fața vieții de pe premise infantile, specifice unui copil de 5 ani. Evident, este foarte periculos să tratezi viața de adult din perspectiva unui copil.

Este important de știut că nu atitudinea infantilă în sine este cauza degenerării.

Atitudinea infantilă determină însă anumite moduri de atitudine și comportament, care, corelate, duc pe termen mediu la degenerare.

Dar ce înseamnă să avem o atitudine infantilă în fața vieții?

O atitudine infantilă în fața vieții înseamnă foarte pe scurt să abordezi neîncetat viața de adult prin prisma unor determinări specifice copiilor mici:

- orgoliu, mândrie, rigiditate, ură, resentiment, încăpățănare, răzbunare, invidie, emotivitate, lipsă de ascultare;
- dorință de control, posesivitate, dorință de dominare a celor din jur;
- nepăsare și neînțelegerea diferenței dintre resursele existente în raport cu dorințele și poftele personale;
- desconsiderarea factorilor obiectivi în realizarea unei dorințe;
- imposibilitatea stabilirii obiective a valorii personale, un slab sentiment al stimei de sine, dependența în evaluarea propriei valori și a valorii celor din jur, prin raportarea nu la valorile interne, ci la aspectele exterioare vizibile, precum bunurile materiale/bani/funcții/impresie personală;
- dorința de recunoaștere din partea celor din jur, dependență emoțională, reacții imature–impulsive;
- irascibilitate, lipsă de constanță și răbdare;
- schimbarea bruscă a stărilor emoționale, bucurii copilărești;
- stări de optică și supărare din lucruri minore;

- convingerea că realitatea este doar ce se vede, naivitate, convingerea că „tot ce zboară se mănâncă“;
- neînțelegerea generală a fenomenelor supuse cauzalității, înțelegerea faptului că tot ce faci are efecte;
- secretomanie naivă, convingerea naivă că ești real secretos și nimeni nu știe ce prostii sau greșeli faci;
- naivitate și credulitate în tot ce auzi sau vezi în presă, la TV sau la alți oameni;
- imoralitatea, imposibilitatea înțelegerii valorilor morale;
- imposibilitatea de a discerne între oamenii care îți vor binele și oamenii care te desconsideră;
- lipsa de recunoștință pentru ceea ce primești de la viață și oameni;
- perceperea oamenilor și situațiilor sociale în alb–negru;
- iresponsabilitate în faptele profesionale, sociale și familiale;
- incapacitatea de a percepe complexitatea vieții, nuanțele, relațiile discrete dintre lucruri;
- ură de sine, neacceptare de sine, neîncetată nemulțumire față de sine. Niciodată nu ești mulțumit de cum arăți, te porți sau gândești. Crezi că ești urât, necivilizat sau prost, ești prea gras sau prea slab, nu ai hainele care trebuie, nu ai lecturile care trebuie, locul de muncă nu este cel dorit;
- lipsa sentimentului și conștiinței morții, o viață trăită din perspectiva unei ființe nemuritoare. Infantilii nu par să fie conștienți de ideea de moarte, neființă, responsabilitate în fața Vieții pentru faptele și acțiunile săvârșite;
- narcisism;
- lipsa de credință în Dumnezeu, convingerea naivă că lumea este doar ce se vede cu ochii;
- refuzul de a se supune autorității;
- voința personală este mai mare decât conștiința binelui;
- incapacitatea de a face distincție între bine și rău;
- foarte expuși influențării și sugestionării exterioare.

Dar nu acești factori în sine sunt de fapt problema. Persistența într-o atitudine infantilă în fața vieții și retardul produs de un psihic și afectivitate neevolute au repercusiuni grave în ceea ce privește relaționarea defectuoasă cu provocările vieții. Iar această relaționare defectuoasă cu viața este cea care produce în final degenerarea.

Faptul că răspunzi complexității vieții prin prisma unei paradigme infantile înseamnă cu certitudine că ești supus ireversibil procesului de degenerare. Dacă răspunzi vieții prin aceste filtre infantile este clar că viața ta se va degrada, starea de sănătate psihică se va deteriora rapid și îți vei distruge relațiile cu cei din jur. Pe scurt, atitudinea ta infantilă în fața vieții este biletul dus garantat spre degenerare rapidă și prematură. Determinismul simplificat al procesului infantilizare – degenerare este următorul:

„INFANTILISM DOBÂNDIT“ – ATITUDINE INFANTILĂ ÎN FAȚA VIEȚII – PROBLEME DE RELAȚIONARE CU VIAȚA – DEGENERARE.

O atitudine infantilă în fața vieții are ca efect următoarele probleme de relaționare defectuoasă cu viața (descrie în mare și la începutul acestui studiu):

- apar soluții simpliste la provocările vieții. Infantilii răspund la provocările vieții în termeni de alb–negru, da/nu, accept/refuz etc. Pentru ei nu există etape intermediare, nuanțe de gri sau culori pastelate;
- extremă naivitate, incapacitate de a percepe pericolele „junglei urbane”: capcanele bancare, relaționale, corporatiste, sociale, politice. Precum copiii naivi, ei cred complet în mesajul public emanat de diverse instituții și organizații economice. Motivați de orgoliu și ambiție, se aruncă mereu cu capul înainte pentru împlinirea unor himere tip capcană, special gândite pentru a prinde în plasă indivizii de genul lor;
- extrem raționalism. Acești oameni percep viața în mod exclusiv rațional, prin intermedierea unor modele mentale preconceptuate. Încadrează o situație rațională într–un model mental dinainte stabilit și apoi reacționează la acea situație prin soluțiile dinainte pregătite, care sunt „optime” pentru modelul mental respectiv. Fiecare model mental are asociate dinainte direcțiile standard de reacție, comportament și limbaj;
- prejudecăți de percepție a problemelor vieții, la care răspund prin soluții gândite rațional;
- sunt oameni „legați la ochi”, care nu pot percepe frecvența cu care Dumnezeu coordonează lumea, nu pot percepe inteligența lui Dumnezeu dincolo de faptele aparente. Sunt niște orbi care se folosesc doar de gândire, rațiune și modelele culturale rațional–heirupiste pentru a reuși în viață;
- reușesc să reacționeze și să perceapă complexitatea vieții doar atunci când pot încadra/limita această complexitate la modelele lor mentale raționale, care implică și soluții gata pregătite;
- în ceea ce privește complexitatea vieții sunt limitați la modele mentale prestabilite și fixarea unei situații într–un model mental. Răspund la diferite situații prin reacții raționale dinainte stabilite;
- incapacitatea de a răspunde pe moment, „just in time” la provocările vieții. De aici, o existență chinuită de teamă, grijă, nesiguranță, agitație, griji inutile, percepții amplificate, permanenta preocupare pentru modalitățile de a răspunde standard și rațional la ce poate apărea în zilele următoare;
- lupta continuă cu viața, cu natura, cu oamenii din jur, care încontinuu nu vor să se manifeste standard, conform cu modelele mentale pregătite. Acești oameni se luptă cu Viața care nu vrea să fie disciplinată și să curgă pe ritmurile de gândire rațională ale infantilului. Viața pur și simplu nu vrea să stea fixată între limitele modelelor lor mentale;
- din această luptă fără speranță, care nu se mai termină, rezultă pentru infantil o imensă și neîncetată stare sufletească negativă. Infantilii sunt de aceea neîncetat frustrați, nemulțumiți, iritați, irascibili, obosiți, agresivi, puși mereu pe hartă, ceartă și scandal. În final, ajung să se urască pe ei înșiși pentru lipsurile sufletești evidente cu care destinul i–a înzestrat. Apoi această ură se proiectează în exterior, asupra celorlalți oameni normali, al căror psihic nu a rămas fixat în stadiul infantil;
- fiind în neîncetată luptă cu cei din jur, infantilii sunt incapabili să lase viața să curgă, să asculte realitatea, ci ei consideră că trebuie să intervină neîncetat, secundă cu secundă, conform cu schemele lor mentale raționale;

- incapacitatea de a lăsa viața să curgă de la sine înseamnă, de fapt, că infanții nu îl lasă pe Dumnezeu să intervină favorabil pentru ei în realitatea cotidiană. Pentru infanții, să-l lași pe Dumnezeu să mai intervină și El în realitatea cotidiană este o dovadă de iresponsabilitate. Plini de grijă și nesiguranță și bazându-se pe intelectul lor bine antrenat, infanții nu înțeleg ce rost ar mai avea să împartă povara conducerii vieții sale cu Dumnezeu;
- sunt egocentrice;
- au probleme legate de credibilitatea mesajelor;
- au nevoi personale primare, fiziologice, instinctuale, materiale;
- au atitudini lașe în fața vieții, se ascund în spatele funcțiilor, statutului, banilor, secretomaniei;
- sunt resentimentari și destructivi;
- manifestă agresivitate în toate formele posibile, în special, în formă emoțională;
- își proiectează umbra și deficiențele personale. În special, ura de sine este proiectată în ura față de ceilalți;
- suferință psihică și emoțională continuă;
- manifestă bipolaritate în stările emoționale, în admirație și dispreț, ceea ce duce la bipolaritatea relațiilor sociale pe care le au;
- sunt dependenți informațional de alți oameni, care să le povestească în rapoarte și explicații cum este de fapt lumea și realitatea înconjurătoare;
- au o totală lipsă a empatiei;
- lipsa inteligenței emoționale;
- raporturi interumane de forță, pe principiul celui mai puternic;
- raporturi umane și evaluarea oamenilor strict prin prisma banilor pe care acești oameni îi au. Deoarece sunt incapabili să facă evaluări complexe, infanții folosesc în evaluările lor umane etalonul bani, indiferent de context sau individ;
- au un grad ridicat de parvenitism;
- au complexul ambiției și al puterii;
- din iresponsabilitate, ură și lipsa conștiinței de sine au apetit crescut pentru a face prostii, corelate cu poziția socială, familială sau profesională. Statut social și profesional mare înseamnă prostii mari, statut mai mic înseamnă prostii mici;
- percepție magică, simplistă a lumii. Au convingerea că propriile gânduri sau dorințe sunt suficiente pentru a duce la efecte în lumea înconjurătoare;
- nu rezistă la stres, sunt incapabili să desfășoare o muncă de calitate în condiții de presiune psihică;
- nu sunt profesioniști în viață și în activitatea profesională. Eficiența activităților lor este neîncetat dependentă de stările lor emoționale și/sau de alți factori subiectivi;
- sunt dependenți de un lider autoritar căruia să i se supună. Astfel, crește probabilitatea ca infanții să facă acte rele sau iresponsabile.

9.1.2. Distrugerea economiei naționale prin defprofesionalizare, falimentarea firmelor din interior și preluarea activelor de către bănci prin cămătărie (supraîndatorare).

Eul infantil este profilul candidatului perfect de om degenerat pentru a distruge din interior firme și cariere. Iar când se face asta la scară națională dezastrul economic

este iminent.

Practic în afara muncii cantitative, devotamentului, a voinței, ambiției și a agresivității, Eu infantil este deficitar în toate aspectele care țin de psihologia individuală și practica afacerilor: motivare, evaluarea oamenilor, planificare, comunicare, organizare, percepția realității, gândire, experiență etc.

Datorită acestui profil excelent de „coadă de topor”, indivizii cu Eu infantil au fost și vor fi întotdeauna instrumentele preferate de orice invadator inteligent, pentru a demola rapid și profund din interior organizația țintă. Asta înseamnă să cunoști psihologie organizațională, să realizezi cu adevărat o invazie economică, un faliment național programat sistematic.

Bineînțeles, indivizii cu Eu infantil nu sunt singurii răspunzători pentru această situație, nu este doar vina lor.

În general, firmele se prăbușesc „din interior”, în urma unui cocktail toxic administrat sistematic, care le paralizează pe toate planurile: promovarea indivizilor cu Eu infantil, promovarea managerilor infanțili sau infanțilizați, urmate apoi de infanțilizare/degenerare în masă la nivelul întregii organizații, lăcomie și exces în cheltuirea banilor, promovarea în funcții de conducere a indivizilor cu probleme psihice (în special cu nevroze, timiditate sistemică și complexe de superioritate–inferioritate), căpușarea firmelor mari de către firmele angajaților (evident începând cu firma căpușă a directorului de achiziții), incompetență managerială, exploatarea angajaților, lipsă de profesionalism, servicii bancare tarifate dublu față de prețurile practicate de aceeași bancă în Europa de Vest, lipsa unei viziuni a viitorului și dezinteresul total pentru o viziune a viitorului, dezinteresul pentru calitate și lucrul bine făcut, demotivarea angajaților, promovarea clientelismului politic și a rudelor în locul oamenilor capabili, a paraziților de tot felul.

Interesul de a promova masiv indivizii cu Eu infantil în economia țintă are pe termen lung și alt scop decât strict obținerea dreptului de proprietate asupra firmelor private. Între anii 1917 și 1954 o inteligență diabolică, cu o mare cunoaștere în psihologie organizațională, a identificat și s-a folosit de indivizi cu Eu infantil, pentru a instaura în Europa de Est regimurile criminale comuniste.

Pentru această inteligență invadatoare a fost un deliciu să vadă cum oamenii cu Eu infantil își distrug propria țară, își execută intelectualii și distrug propriile valori seculare. Din anul 1917 însă nimic nu s-a schimbat, istoria se repetă sub ochii noștri. Și asta pentru că lecțiile acelor ani nu au fost învățate, în afara politrucilor zgomotoși cu parfum de mahorcă sovietică nu s-a dat mare atenție profilurilor psihologice ale indivizilor care pot deveni „cozi de topor”.

În orice caz, a fost scăpată din vedere promovarea ocultă, sistematică în toate structurile statului a indivizilor cu Eu infantil, a indivizilor degenerați în general și rolul pe care indivizii cu Eu infantil – degenerații – l-au avut în impunerea comunismului în lume. Și este o surpriză de proporții, conform evaluărilor făcute de Scott Peck, descoperirea indivizilor degenerați și a fenomenului degenerării în masă a angajaților, tocmai în marile corporații americane, burdușite de experți în psihologie organizațională.

Așa se face că aceeași inteligență a avut cale liberă să promoveze în fiecare economie est-europeană zeci de mii de băștinași retardați psihologic, cu Eu infantil sau alte forme de degenerare.

După 1990 a avut loc aceeași invazie, din punct de vedere economic de această dată. Dacă tragem linie după numai două decenii de „capitalism”, realizăm proporțiile dezastrului: majoritatea firmelor românești sunt pe pierdere, iar cele mai mari, importante și profitabile sunt date vânzate la bănci.

În viitor, prin proiecte de lege aceste datorii (credite) vor fi convertite în dreptul de proprietate al băncilor asupra acestor firme. Pe scurt, în următorii 10 ani dreptul de proprietate al indivizilor și acționarilor asupra propriilor firme va trece la bănci. Avuția celor mai importante firme din economia națională, majoritatea formelor de proprietate materială și intelectuală vor deveni proprietatea băncilor străine care activează în România. Pe scurt, români i (și alte națiuni supuse aceluiași proces) vor deveni sclavi în țara lor, ei și copiii copiilor lor.

Scenariul este similar pentru toate statele foste comuniste din Europa de Est: falimentarea din interior a firmelor folosind indivizi degenerați și în final preluarea activelor firmelor profitabile de către băncile străine care au acordat credite în regim de cămătărie.

De fapt, dacă stăm bine și ne gândim, lucrurile sunt foarte simple și logice. Ca orice invadator serios și de durată, care vrea să demoleze definitiv „ceva” existent și să pună ceea ce vrea el în locul aceluia „ceva”, inteligențele din exterior au avut o abordare foarte pragmatică. Și și-au pus problema profilului psihologic al „cozii de topor”, a individului degenerat care să fie un demolator natural din interiorul sistemului țintă. Un demolator care distruge încontinuu fără oprire, fără a fi plătit pentru asta, fără a fi șantajat sau îndemnat și fără să înțeleagă consecințele faptelor sale. Pentru acești oameni nu trebuie plan, coordonare sau motivare.

Precum termita, este suficient doar să-i pui în locul pe care dorești să-l demolezi. Identificând și activând astfel de „cozi de topor”, forțele de apărare ale sistemului vizat vor avea de luptat nu numai cu forțele oficiale declarate invadatoare, indiferent de natura militară, culturală, financiară sau tehnologică a acestor forțe, ci mult mai perfid, vor fi luate prin surprindere de acțiunea de durată din interior, necoordonată dar total nedetectată, a zeci de mii de băștinași demolatori, distructivi, degenerați.

Care este profilul băștinașului autodistructiv al sistemului din care face parte?

Profilul acestui om este exact cel al Eului infantil sau al degeneratului: ambițios, parvenit, agresiv și nemilos pentru a vrea neapărat să ajungă în poziții de conducere, cu o voință de fier, naiv și ușor influențabil, resentimentar și răzbunător, cu mari probleme de evaluare a intențiilor oamenilor, inamic declarat și nemilos al profesioniștilor și oamenilor capabili, distrugător de cariere, cu o inteligență intelectuală medie, cu o lipsă totală de profesionalism punând mai presus de orice orgoliile și sentimentele personale, cu o evaluare pe criterii emoționale a oamenilor și a realității înconjurătoare, alocarea resurselor pe direcții fără legătură cu rezultatele, fără înțelegerea prezentului și fără viziunea viitorului, cu caracteristici de sociopat/psihopat, cu un profil moral acceptat de societate (cinste, hărnicie, muncă, devotament, spirit de sacrificiu) și nu în ultimul rând cu sufletul plin de o ură de care nu știe cum să scape.

Acțiunea distrugătoare a indivizilor degenerați cu Eu infantil din perioada 1917–1954 (acțiune de distrugere culturală, politică și statală din interior a statelor din Europa de Est) și 1990–2010 (acțiune de distrugere economică din interior a statelor din Europa de Est) este o lecție dintre cele mai dure ale istoriei, care trebuie bine învățată pentru viitor, pentru orice stat sau organizație care are pretenții de eficiență și independență economică.

Dar epopeea infantilizării nu se oprește aici. Așa cum spuneam la începutul acestui studiu, este una din revelațiile lumii moderne faptul că marile corporații și firmele americane gem de infanții și sunt puternic afectate de cancerul organizațiilor numit infantilizare. Informația cu privire la infantilizarea și degenerarea în masă a indivizilor în firmele și corporațiile americane a apărut recent, după anul 2000, pe fondul problemelor economice cu care se confruntă SUA și a disponibilizării a sute de mii de oameni cu pregătire superioară.

Care odată deveniți șomeri au început să scrie cărți, au bloguri pe internet sau rețele independente de radio, prin care descriu iadul și dezumanizarea în care au fost nevoiți să trăiască ani de zile. Așa a aflat o lume întreagă cum firmele americane suferă de infantilizare, boală rușinoasă specifică firmelor fără cultură organizațională, fără sisteme de promovare a valorilor sau experiență organizațională, așa cum sunt multe dintre firmele apărute în țările foste comuniste.

Odată cu infantilizarea apare și degenerarea indivizilor, la toate palierele personalității. Nu trebuie deci să ne mire evaluările aparent surprinzătoare, care arată gradul ridicat de degenerare umană care are loc în SUA.

Bineînțeles, efectele sunt aceleași ca peste tot unde apare infantilizarea: deprofesionalizarea firmei, deprofesionalizarea angajaților, pierderea managerilor de nivel mediu, distrugerea biologică a angajaților prin „oboseala sufletului”, otrăvirea relațiilor de muncă, blocarea oamenilor capabili să poată ajunge la un nivel de calificare superioară, falimentarea firmelor din interior și preluarea activelor de către bănci, degenerare psihică.

Probabil infantilizarea firmelor americane este un fenomen vechi, apărut în secolul 20, o dată cu dezvoltarea marilor firme și corporații. Degenerarea indivizilor care urmează infantilizării este probabil un fenomen la fel de vechi. Surprinzător însă, deși infantilizarea și degenerarea pot fi catalogate la nivelul de „cancer organizațional și social”, până la criza economică din 2007, foarte puține informații au transpirat public despre gradul de afectare al firmelor americane cu aceste forme de cancer.

Realitatea este probabil cunoscută la nivelul experților și al managerilor, dar foarte puține informații despre acest subiect au ajuns la publicul larg.

Dar infantilizarea/degenerarea firmelor americane ridică serioase semne de întrebare. În primul rând, cum este posibil să apară în SUA acest fenomen, în condițiile în care rețeaua de specialiști în psihologie organizațională este foarte bine organizată și acoperă toate firmele relevante?

Este complet inexplicabil rațional apariția și dezvoltarea infantilizării în corporațiile americane, în condițiile existenței unei adevărate armate de experți în psihologie organizațională. Adică oameni cu abilități native deosebite pentru înțelegerea fenomenelor psihologice dintr-o organizație, inteligenți, capabili și bine pregătiți. Nu mai spun și de instrucția, școlarizarea și pregătirea continuă a acestor oameni. Pur și

simplu este imposibil să le scape din observație faptul că angajații lor se infantilizează, că indivizii degenerază în masă.

Un astfel de om deosebit de bine pregătit nu are nicio problemă în a identifica și neutraliza un individ cu Eu infantil, capabil de a produce prin contaminare infantilizare și degenerare în masă. Îmi este de exemplu imposibil de acceptat ideea că unui Edgar Schein, în prezent unul dintre cei mai buni profesioniști în psihologie organizațională din lume, chiar când avea 30 ani și era la începutul carierei sale, să-i fi scăpat din observație că în corporația în care muncea, indivizii cu Eu infantil au ajuns în pozițiile de conducere și că firma lui se infantilizează.

Să nu vadă că sub ochii lui firma o ia literalmente la vale, că angajații de calitate pleacă, că indivizii degenerați/infantili au preluat controlul funcțiilor de conducere și că ușor-ușor întregul personal începe să se infantilizeze?

Îmi este imposibil să mă gândesc că Edgar Schein la 30 ani nu ar fi depistat fenomenul de infantilizare și apoi de degenerare a personalității indivizilor. Astfel de oameni inteligenți și bine pregătiți în psihologie organizațională „văd” tot, știu tot ce se întâmplă în firma lor, chiar și la 30 ani și chiar dacă nu au o experiență vastă în domeniu.

Evident, infantiliile din organizațiile americane au fost observați, dar în mod ciudat au fost lăsați în pace. Nu au fost neutralizați și nici nu le-a fost blocată ascensiunea în cadrul firmelor. Consecința a fost infantilizarea rapidă generalizată a întregului personal, urmată la fel de rapid de o degenerare în masă a personalității oamenilor din firme. Întrebarea este de ce acest lucru a fost permis, de ce au fost lăsate corporațiile americane să fie terminate din interior de cancerul infantilizării.

De ce a fost lăsată societatea americană să degenereze prin acceptarea în posturile de conducere din economie (și posibil administrație) a indivizilor degenerați printre care și indivizii cu Eu infantil?

În al doilea rând, promovarea ocultă a indivizilor cu Eu infantil urmărește distrugerea din interior a unui stat. Această doctrină a fost aplicată de CIA, cu scopul de a distruge din interior statele comuniste din spatele Cortinei de Fier.

Klimov a dezvăluit public doctrina secretă de război a CIA, conform căreia un stat poate fi distrus din interior dacă în posturile cheie sunt promovați masiv indivizi degenerați pe unul din următoarele trei aspecte: psihic, sexual sau cu malformații organice din naștere.

Indivizii cu Eu infantil corespund perfect primelor două clase de degenerare și în consecință profilul lor a fost favorizat pentru această misiune. Până acum nimic nu este șocant sau deosebit. Vedem doar planuri de distrugere a unui inamic care la rândul lui vrea să te distrugă, planuri care au fost aplicate cu succes, cu rezultatele cunoscute.

Este însă uimitor să descoperi că exact aceleași planuri de promovare a indivizilor degenerați în Europa de Est sunt aplicate în SUA, probabil deja de zeci de ani, cu scopul evident același de a distruge din interior societatea americană (împreună cu falimentele, drogurile, criminalitatea, pornografia etc.).

Deci aceiași oameni care au distrus și încă distrug sub ochii noștri prin infantiliile degenerați statele din Europa de Est aplică același tratament și aceeași metodă în propria țară, în America.

Aparent este greu de înțeles de ce aceiași oameni din CIA, din departamente de psihologie sau miile de experți în psihologie organizațională din firme și corporații pun conștient umărul la falimentarea și deprofesionalizarea economiei americane, la infantilizarea și degenerarea în masă a corpului social al acestui stat. Falimentarea, deprofesionalizarea, infantilizarea, oboseala sufletului, degenerarea par a fi ocult planificate, dorite, acceptate.

9.1.3. Distrugerea biologică și spirituală a potențialului uman al unui stat prin stress, inducerea „oboselii sufletului” și degenerarea la nivel psihic, emoțional și fizic.

În primul rând, firmele infantilizate și degenerare obosesc foarte mult psihicul angajaților. Oboseala angajaților dintr-o organizație infantilizată nu este de natură fizică sau intelectuală, ci în primul rând este o oboseală psihică și sufletească. Oboseala sufletească se acumulează treptat, de-a lungul anilor, datorită acțiunii conjugate a unor factori organizaționali și relaționali.

9.1.3.a. Printre factorii organizaționali care creează oboseala sufletească putem aminti:

- incapacitatea managerială și degenerarea sufletească (infantilism, nevroză, timiditate sistemică, incapacitatea de a percepe corect realitatea, orgoliu, mândrie, proiecția defectelor personale) ale managerilor care își ascund incompetența și degenerarea în spatele dezorganizării planificate și a excesului de birocrăție organizațională,
- demotivarea/desconsiderarea profesioniștilor și promovarea incompetențelor și „pilelor”;
- favoritisme, nepotisme;
- lipsa unui număr suficient de oameni în cadrul firmelor mici;

În primăvara anului 2017 statistica din România arată că 91,5% din totalul firmelor din economie erau de tipul microîntreprinderi, funcționând cu maxim 9 angajați. Dincolo de această statistică rece, realitatea este că toate aceste firme mici funcționează datorită suprasolicitării la maxim a oamenilor angajați în aceste firme. Salariile sunt foarte mici, veniturile și vânzările sunt în scădere, presiunea taxelor și amenzilor este uriașă.

Nu este nevoie de o specializare a muncii, orice angajat trebuind să știe să facă de toate în firmă. Lipsa sau îmbolnăvirea unui coleg de muncă are pur și simplu efecte dramatice, oamenii rămași trebuind să muncească suplimentar sau la turație maximă 8–12 ore pe zi.

O explicație a acestui fenomen este politica premeditată de suprataxare a firmelor mici și a salariilor angajaților. În condițiile acestei suprataxări fiscale, pentru firmele mici este practic imposibil să aibă mai mulți angajați, singura soluție fiind ca activitatea să se desfășoare cu jumătate din personalul necesar, prin uzura psihică și biologică suplimentară a celor care deja muncesc.

- alocarea aleatorie a resurselor firmei, corupție managerială;
- lipsa de muncă, lipsa obiectului muncii, inexistența unor scopuri și obiective propuse;
- ținerea angajaților într-un stress organizațional continuu (ședințe, raportări, planificări, penalizări, amenințări) și în necarea firmei într-o birocratizare excesivă.

9.1.3.b. Factorii relaționali care produc oboseala sufletului sunt toate aspectele care

îndepărtează oamenii de la scopul muncii profesionale spre scopuri care țin de psihologia personală: bârfa, invidia, sabotajul, orgoliul, lipsa de cooperare, vânarea greșelilor, exprimarea patimilor mâniei, slavei deșarte și vorbirii în deșert, ranchiuna, răzbunarea, certurile, etc.

În general climatul organizațional degenerază lent dar sigur pe fondul lipsei de muncă și a preocupărilor pentru educație, cultură, progres. Prin patima mâniei, în locul acestora apare nevoia de adversari, de inamici reali sau virtuali. În scurt timp toată lumea se războiește cu toată lumea.

LIPSA OBIECTULUI MUNCII + LIPSA PREOCUPĂRII PENTRU MUNCĂ + LIPSA PREOCUPĂRIILOR PENTRU CULTURĂ ȘI EDUCAȚIE + PATIMA MÂNIEI = NEVOIA DE INAMICI/ADVERSARI = RĂZBOAIE PROFESIONALE ȘI PERSONALE = OBOSEALA SUFLETULUI = INCAPACITATEA MUNCII DE CALITATE + EFECTE SPIRITUALE (NEPĂSARE, LIPSĂ DE ATENȚIE).

Oamenii mai au timp și energie doar pentru a îndeplini sarcinile profesionale birocratice, devenind desuete toate aspectele legate de satisfacția clienților. Angajații nu mai sunt psihic capabili să muncească activ 8 ore într-o zi. Uzura sufletului are loc rapid și se extinde și generează o continuă oboseală fizică și intelectuală.

Cinci ani de oboseală sufletească într-o firmă infantilizată/degenerată induc în organism oboseala intelectuală și fizică pe care ai fi acumulat-o în 10 ani de muncă intensivă într-o firmă sănătoasă.

Deja după 5 ani de muncă într-o firmă infantilizată, un angajat este capabil de maximum 3 ore de muncă de calitate și 5 ore de muncă stereotipă, peste 50% din energia psihică și emoțională de care dispune fiind prin deprindere orientată spre a face față războaielor la mulinetă și agresivității psihice și emoționale a managerilor și indivizilor cu Eu infantil. De obicei în cele 5 ore angajatul este absent psihic și îndeplinește activitățile din deprindere, fără a fi conectat mental la ceea ce face.

Oboseala sufletului este foarte periculoasă deoarece nu poate fi tratată prin somn precum oboseala intelectuală a minții sau oboseala fizică a trupului. Acest tip de oboseală este consecința nu a muncii, ci a războaielor emoționale, a luptelor de apărare în fața agresivității indivizilor cu Eu infantil, interminabilelor lupte pentru putere.

Oboseala sufletului înseamnă implicit slăbirea capacității organismului de a face față la boli grave terminatoare în scurt timp. În general oamenii care au trăit în medii infantilizate ajung după 40 ani să se îmbolnăvească rapid și grav, fără ca organismul să mai aibă putere să lupte. Moartea subită prin surprindere a organismului este o consecință inevitabilă.

Nu va fi deci o surpriză peste 10 ani să vedem o rată foarte mare a îmbolnăvirilor și a deceselor surprinzătoare și rapide, la indivizii care au lucrat în medii infantilizate (degenerate) și care au depășit vârsta de 40 ani.

Nu în ultimul rând, oboseala sufletului indusă angajaților de firmele infantilizate are efecte spirituale. Indivizii obosiți sufletește manifestă nepăsare și au în general un nivel scăzut de atenție. În consecință acești oameni nu vor mai putea să se apere și să lupte contra patimilor sufletești și trupești. În războiul nevăzut devin victime sigure, fără șanse de scăpare.

9.1.4. Deprofesionalizarea oamenilor capabili și blocarea formării managerilor de calitate.

Mulți directori de HR și specialiști în recrutare sunt alarmați de continua scădere a oamenilor superior calificați și a profesioniștilor. Sunt deficitare toate domeniile unde calificarea și experiența se fac în mulți ani de trudă și muncă.

În momentul când scriu aceste rânduri (toamna 2015), profesioniștii în HR din România sunt disperăți că nu mai pot să „livreze” nimic, că piața de „head hunting” este blocată, că nu mai pot să identifice în companii profesioniștii de care au nevoie. Cei mai buni oameni fie au plecat în străinătate, fie au salarii foarte bune. Profesioniști „în creștere”, posibil de racolat, pur și simplu nu mai există.

Toată lumea se întreabă care este cauza acestui fenomen. Desigur, se găsesc multe cauze valabile pentru a explica acest fenomen. Puțini însă au realizat faptul că una dintre cauzele fundamentale pentru care oamenii capabili nu mai ajung să devină profesioniști este infestarea generalizată a firmelor și organizațiilor cu indivizi cu Eul infantil.

Și foarte puțini oameni cunosc faptul că acest dezastru de pe piața muncii nu este o situație generată de „piață” sau de nepăsarea oamenilor, ci este consecința unei acțiuni oculte deliberate, a unui plan minuțios conceput, care a vizat încă de acum câteva decenii falimentarea pe termen lung a economiilor socialiste.

Pe cine și cum să sprijini pentru a distruge inconștient din interior firme, organizații, carierele oamenilor capabili?

Un răspuns important la această întrebare este Eul infantil, iar toate acele sisteme politice ori economice care nu au știut răspunsul la această întrebare sunt în acest moment în colaps.

În firmele infantilizate nu fac purici indivizii profesioniști sau capabili de a deveni profesioniști. Profesionalistul este inamicul natural al Eului infantil, al individului degenerat, este ghimpele ascuțit care-i aduce mereu aminte că există oameni superiori lui, care prestează muncă de calitate, pe care nu-l interesează bârfa sau lupta pentru funcțiile de conducere.

Eul infantil este foarte atent să distrugă carierele oamenilor cu potențial deosebit, aflați în plin proces de creștere calitativă spre statutul de profesioniști. Acești oameni vor fi scoși din mediul de creștere, fie eliminați total din organizație, fie păstrați, dar tolerați undeva la periferia organizației.

Deci pentru fiecare Eul infantil care a „reușit” în carieră, organizația și economia în general pierd 4 profesioniști. Evident că pentru Eul infantil acest lucru nu are nicio valoare, ceea ce contează este depășirea rivalilor declarați care ocupă deja funcțiile râvnite sau a rivalilor imaginari din oficiu, cum sunt oamenii capabili. Spune-mi câți indivizi cu Eul infantil au „reușit” în viață, și-ți voi spune câte „cadavre” organizaționale au lăsat în urmă în economie.

Scopul firmelor infantilizate, rațiunea lor de a fi nu este (sau nu mai este dacă în trecut era o organizație sănătoasă) munca, satisfacția clienților, îndeplinirea unui rol social sau economic. Nimic din toate acestea. Oficial, da, propaganda pentru naivi spune că ei deserveșc clienții, îndeplinesc un rol economic. În realitate scopurile declarate ale organizației sunt deturnate către războaiele interne ale orgoliilor, agresivității, dorinței

de putere și control.

Principala activitate a acestor oameni este războiul emoțional, timpul și energia care rămân se folosesc și pentru clienți. De fapt, peste 50% din energia emoțională și timpul angajaților din firmele infantilizate sunt folosite în scopuri de apărare–atac, în nesfârșitele lupte personale, ale nevrozelor și complexelor de superioritate–inferioritate.

Nu este deci nicio surpriză că toți parametrii de eficiență ai organizației infantilizate scad rapid și vertiginos, în paralel cu pierderea profesioniștilor și creșterea importanței indivizilor infantilizați. Firma este stoarsă pentru propriile interese, nevoile clienților pot să mai aștepte, mai importante decât orice sunt răzbunările personale, cifra de afaceri și profitul scad, spre nedumerirea investitorilor și proprietarilor care nu înțeleg de ce brusc firma se scufundă.

Mai devreme sau mai târziu falimentul firmei infantilizate este inevitabil, moment prielnic pentru ca indivizii cu Eu infantil să se mute în altă firmă unde să–și reia ciclul distructiv.

Un scop al promovării oculte a indivizilor cu Eu infantil este deprofesionalizarea firmelor, decapitarea firmelor de profesioniști și anihilarea la nivelul întregii economii a efortului a zeci de mii de oameni capabili de a deveni profesioniști în domeniul lor de activitate.

Se știe că inamicul natural al Eului infantil este profesionistul, individul care nu este obsedat de promovare ierarhică pentru a se echilibra psihic și care este capabil în ani de specializare să aibă un potențial de muncă calitativă deosebită.

Infantiliile urâsc din adâncul sufletului lor valorile umane care le sunt inaccesibile: profesionalismul, creativitatea, dăruirea pentru muncă, colegialitatea, prietenia, calitatea umană, bucuria muncii de calitate, bunătatea, într–ajutorarea, înțelegerea, empatia, sacrificiul.

Orice economie crește și are valoare în funcție de numărul de profesioniști pe care îi are. Or, aici lovește puternic Eul infantil. Conform propriilor observații, în medie, un Eu infantil, dacă este lăsat sau promovat, indiferent de mărimea organizației, poate distruge în 10 ani de activitate cariera și evoluția profesională a multor colegi de muncă, dintre care cel puțin 4 aveau potențialul de a deveni profesioniști.

Adică distruge evoluția a 4 oameni care nu vor mai deveni specialiști superior calificați în domeniul lor, ci vor eșua în diverse posturi fără însemnătate sau vectorizare, de obicei aflate la periferia organizațiilor. Sau 4 profesioniști deja formați vor emigra în altă țară.

Adică patru oameni care nu vor mai avea un aport calitativ la evoluția economiei naționale, aport care va trebui suplinit prin forță de muncă din exterior superior calificată. Estimarea mea este că prin promovarea ocultă a indivizilor cu Eu infantil, s–a scos de pe traseul unei realizări profesionale superioare aproximativ între 5–10 % din totalul forței de muncă active, dintre cei mai buni și mai capabili oameni pe care economia îi avea.

Aceasta nu este o realitate vizibilă pe termen scurt, ci este resimțită după 10–20 de ani de „muncă” subterană a indivizilor degenerați.

De asemenea, în firmele infantilizate nu rezistă nici indivizii capabili care pot deveni buni manageri la nivel mediu (zonali, de proiect, de departament, local etc.) sau

executiv (CEO).

Un alt scop ocult al promovării indivizilor cu Eu infantil este deprofesionalizarea firmelor de manageri de calitate. Indivizii cu Eu infantil sunt programați să ajungă în poziții de conducere și oricine le stă în cale este înlăturat fără menajamente. Primii vizați sunt desigur dintre colegii lor de muncă oamenii competenți, profesioniștii. Dar nu scapă nici managerii și directorii situați pe poziții de conducere. Eul infantil are o abilitate deosebită de a „săpa” managerii de rang mediu din organizație (middle managerii), păstrând o atenție deosebită inclusiv pentru directorul executiv.

În firmele infestate cu indivizi cu Eu infantil managerii de calitate încep să dispară unul câte unul, fie prin concediere, fie prin demisie. La nivel macroeconomic acțiunea arivistă a Eurilor infantile se traduce în mii de manageri de nivel mediu de foarte bună calitate care sunt scoși de pe traseul profesional ascendent.

Mulți dintre managerii săpați de infantili nu vor mai avea șansa să crească și să devină buni manageri executivi. La nivel macro, rezultatele se vor vedea și aici pe termen lung, printr-o slabă calitate a actului managerial la nivel executiv, indiferent de industrie sau sector economic.

Este vorba de un adevărat dezastru în piața muncii ce s-a întâmplat în toate economiile vizate pentru a fi distruse din interior. Și nu este vorba de vrăjitorie, ci strict de folosirea în scopuri agresive de cucerire economică a informațiilor de psihologie organizațională.

9.1.5. Degenerarea sistemică în masă a indivizilor din firme și societate.

Trebuie înțeles un adevăr simplu și terifiant de cinic:

INFANTILIZARE NATIVĂ SAU DOBÂNDITĂ = DUCE LA DEGENERARE = DUCE LA DEMONIZARE.

O consecință deosebit de gravă a infantilizării indivizilor dintr-o firmă este degenerarea lor, decăderea lor umană, la toate nivelele de personalitate. Degerează ei înșiși și produc degenerarea indivizilor lângă care stau.

În momentul în care într-o firmă infantilizarea înving și obțin posturile de conducere medii sau chiar pătrund la nivelul executiv, începe procesul de infantilizare în masă a tuturor oamenilor din acea firmă, care vor fi deturnați de la munca de satisfacere a nevoilor clienților spre războaie interne personale. Infantilizarea generală nu este numai o realitate profesională.

Infantilizarea înseamnă degenerare, decăderea individului din toate punctele de vedere. După un an de infantilizare, oamenii deja dau primele semne de degenerare umană cu caracter neîncetat, la nivelul gândirii, sentimentelor, reacțiilor, evaluării celor din jur, percepției realității.

După un an de infantilizare individul ia decizii mai proaste, apare blazarea, autocompătimirea, limitarea mentală a perspectivelor, negativismul, pesimismul, se dezvoltă ura, rachiuna, resentimentul, răzbunarea. Individul nu mai funcționează pe principiul iubirii și iertării, al utilității sociale, ci pe principiul urii, răzbunării, orgoliului, resentimentului.

Concret, un tânăr de 20 ani, deși naiv și în multe aspecte inconștient, ia de obicei decizii mai bune și are o capacitate de evaluare și planificare superioare unui angajat

de 40 ani care a trăit 10 ani într-un mediu infantilizant. Are inclusiv o mai bună eficiență a muncii, un nivel calitativ superior în îndeplinirea sarcinilor de serviciu. În mediul infantil, se activează predispozițiile native pentru boli somatice sau psihice. Se ajunge astfel rapid la cancere de toate tipurile, boli psihice de genul nevrozei, schizofreniei, tot felul de comportamente deviate, pierderea contactului cu realitatea, nebunie.

Degenerarea biologică și psihică este fundamentul care duce ulterior la degenerarea tuturor funcțiilor organismului. La capătul acestui proces de degenerare, în funcție de rezistența fiecăruia, moartea își așteaptă clienții. Procesul de degenerare taie cel puțin 20 ani din viața fiecărui individ care a trăit sau încă trăiește în mediu infantil.

Dacă degenerarea indivizilor din firme este ușor de observat, mai greu de observat este degenerarea în masă a societăților care funcționează pe principiul capitalismului. Pentru cei care au avut șansa să se fi născut în comunism, degenerarea generală a societății capitaliste este deosebit de evidentă și dureroasă. Dar nimeni nu prea înțelege de unde această degenerare, biologică, psihică, emoțională. Și nici nu se prea înțelege cine ar avea de câștigat din această planificare.

Dar dacă mergem pe urmele infantilismului și altor fenomene, lucrurile sunt clare.

Degenerarea este planificată, dorită, acceptată, fiind un efect la care în SUA și Europa de Vest se muncește de peste 100 ani.

În țările foste comuniste degenerarea de-abia a început, cu rezultate însă deja dramatice. Iar câștigul infantilizării este cel economico-financiar: degenerarea indivizilor, distrugerea lor biologică și psihică, falimentarea din interior a firmelor și statelor, care devin prizonierii și proprietarii băncilor creditoare.

Vieți ținute în sclavie pentru a nu se bucura de Viață și a nu vedea măreția, sfințenia și Lumina din care suntem făcuți. Nu avem voie să ne trezim, nu avem voie să visăm, nu avem voie să avem suflete puternice, nu avem voie să fim liberi și independenți financiar. Mereu în jug ca vitele, veșnic datori, obosiți, bolnavi, exploatați, victime ale infantilismului și degenerării.

Degenerarea socială în masă se obține și prin crearea unor războaie inutile. O scipire de geniu a avut Mihail Sturdza în cartea sa Trădarea cârmuitorilor, când a avansat ideea că războiul din Vietnam din anii 1970 nu s-a dus pentru scopuri ideologice sau câștiguri financiare cum crede toată lumea, ci pentru a provoca degenerarea unei întregi generații de tineri americani. Trebuia ca miile de morți inutili pe front să ducă în SUA la o ură generalizată, cu mare potențial de degenerare biologică și psihică. Astăzi putem constata că suspiciunea lui Sturdza nu este neîntemeiată.

Din păcate, aceasta este în mare situația în întreaga lume: societăți decăzute prin ură și degenerare, bolnave, lipsite de iubire și cultură, cu datorii financiare, incapabile să se apere de minciună, exploatare, infantilizare și sclavie.

Rolul și scopul ascuns al organizațiilor private și statale.

De la Adam Smith încoace sute de gânditori ne-au explicat de ce este necesar să avem organizații, care este rolul lor, cum produc ele plus valoare și sunt liant social etc. Le cunoști bine, toate acestea le-ai învățat sau citit. Desigur, este adevărat tot ce se spune despre valoarea economică a organizației.

Dar organizațiile infantilizate mai au un rol, unul ascuns, perfid, malefic, care urmărește distrugerea și degenerarea individului, iar la final mistificarea conștiinței lui,

pentru a putea primi „adevărul“ spiritual.

9.2. Care sunt pașii de realizare a agendei ascunse a organizațiilor, care este scopul ocult al organizațiilor.

9.2.1. Primul scop ascuns al organizațiilor este propovăduirea unei mentalități a „binelui“ degenerat.

Majoritatea oamenilor (și în special tinerii școliți în facultăți) cred în literatura oficială: o firmă/organizație are de îndeplinit un rol economic, social, tehnologic, politic, național, etc. Realitatea concretă este că toate firmele și organizațiile sunt puternic infiltrate de indivizi degenerați, infantili și infantilizați, care au o cu totul altă agendă decât cea înscrisă în fișa postului lor.

În realitate, organizațiile din ziua de azi sunt distopii aproape perfecte: medii totalitare perfide, ascunse, cu problematici de muncă speciale gândite pentru a genera distrugerea psihică și sufletească a oamenilor tineri (până în 45 ani).

Rolul și scopul ascuns al existenței organizațiilor infantilizate, indiferent dacă sunt de stat sau private, este preluarea puterii organizațiilor de către indivizi degenerați. Odată realizat acest scop, se trece la planificarea degenerării în masă a angajaților, sub înșelăciunea îndeplinirii obiectivelor de profitabilitate.

Cu cât sunt mai disperăți managerii demonizați că nu „produc“ la angajați/subordonați degenerarea dorită, cu atât crește presiunea administrativă și spălarea creierului în ședințe interminabile.

DISCIPLINĂ INTERNĂ + CERINȚE ADMINISTRATIVE + ȘEDINȚE = PRESIUNE PENTRU SCHIMBAREA PRINCIPIILOR MORALE = MOTIVE PENTRU DEGENERARE.

Toată etica organizațională, toate cerințele administrative, toată presiunea pentru eficiență este în realitate condusă de așa natură, încât să aibă ca efect cedarea psihică a individului, abandonarea de către acesta a principiilor de moralitate și acceptarea normalității „binelui“ degenerat.

Odată obținut acest scop, practic individul va începe să degenereze și în final demonizeze prin patimi și păcate pe care nu le va mai putea opri. Este aproape imposibil să fie făcută o legătură directă între demonizare și „cerințele organizaționale“, dar cauzalitatea dintre ele este imediată.

OBIECTIVE DE EFICIENȚĂ ȘI PROFITABILITATE ORGANIZAȚIONALĂ = ÎNȘELAREA OAMENILOR CU PRETEXTE CARE SĂ DUCĂ LA ABANDONAREA PRINCIPIILOR DE MORALITATE = ACCEPTAREA „BINELUI DEGENERAT“ = ACTIVAREA PATIMILOR SUFLETULUI + NEPĂSAREA PENTRU PĂCATE = DEGENERAREA ȘI DEMONIZAREA LOR.

În interiorul organizațiilor degenerare războiul secret este dus pentru schimbarea mentalității morale, deoarece principiile morale și binele divin sunt motoarele motivaționale ale opoziției la patimi, păcate și degenerare.

Este foarte important să-ți dai seama cât mai rapid posibil dacă organizația în care

muncеști a fost „preluată/capturată“ de manageri degenerați. În această situație trebuie să fii pregătit și să anticipezi o lungă serie de lipsuri, presiuni, umilințe, subfinanțări, lipsă de suport, deficiențe de logistică și sabotaje, care să te ducă în situația de a nu-ți îndeplini obiectivele de muncă stabilite de superiori. Scopul acestui sabotaj este a se crea asupra ta o presiune psihică (umiliri în ședințe, clevetire, bârfire, penalizare, amenințare, desconsiderare, refuzul premierii, izolare, refuzul promovării) care să te ducă în final la abandonarea principiilor morale normale.

SABOTAJ ORGANIZAȚIONAL ÎN MUNCĂ GÂNDIT ÎN ASCUNS DE MANAGERII DEGENERĂȚI = PRESIUNI ALE MANAGERILOR DEMONIZAȚI PENTRU A-ȚI ABANDONA PRINCIPIILE MORALE ȘI ACCEPTAREA PRINCIPIILOR „BINELUI“ DEGENERAT.

9.2.2. Al doilea scop al organizațiilor este crearea unui mediu de acceptare și integrare socială a indivizilor degenerați.

Este necesară existența unui cadru și a unei mentalități prin care problemele indivizilor degenerați nu mai sunt elemente de boală și degenerare, ci sunt justificate, acceptate, considerate normale.

9.2.3. Al treilea scop al organizațiilor este de a oferi un mediu de promovare a indivizilor degenerați în societate.

Organizația oferă indivizilor degenerați pârghiile de putere pentru ca aceștia să parvină pe funcțiile de comandă, pentru a putea controla, influența și degenera indivizii subordonați.

Organizația este un mediu de degenerare activă, de contaminare și propagare a infantilismului, a iresponsabilității profesionale și sociale. Este suficientă o combinație de manager degenerat, mentalitate capitalistă și indivizi degenerați pe funcții de conducere, pentru a degenera în timp întregul colectiv.

9.2.4. Al patrulea scop este executarea planului ascuns: degenerarea în masă a indivizilor, distrugerea lor biologică într-un ritm lent.

În momentul în care indivizii infantili/degenerați au obținut controlul asupra funcțiilor de comandă dintr-o organizație, aceasta nu-și mai îndeplinește rolul pentru care a fost creată (economic, social, profesional, politic, educațional etc.), ci își îndeplinește scopul ocult, degenerarea în masă a angajaților din organizație.

Gradul de rezistență al individului la degenerarea programată organizațional depinde de nivelul individual de educație și cultură, nivelul satisfacției profesionale, gradul de oboseală și uzură fizică și psihică, gradul în care a fost afectat de stresul organizațional, stresul familial, măsura în care ia parte la bisericuțele din firmă unde primează bârfa, răutatea, nemulțumirile și mâncătoarea, măsura în care poate să-și păstreze demnitatea și să nu fie încontinuu umilit etc.

Instrumentele folosite pentru acest scop ocult al degenerării de masă sunt: stresul, suferința emoțională, umilințele, agresivitatea emoțională, ura, prostia, oboseala, cretinizarea, stereotipiile, relațiile ierarhice limitatoare personal și profesional, promovarea deliberată a șefilor incompetenți și/sau corupți, depersonalizarea, deresponsabilizarea, ruperea de realitățile sociale și limitarea contactelor sociale strict

la oamenii din firmă, limitarea și plafonarea profesională, deprofesionalizarea, angrenarea în mecanismele urii și resentimentului, implicarea în relații de invidie, bârfă, nemulțumire.

Se pune în mișcare un malaxor de zdrobit suflete și conștiințe. Mentalitatea capitalistă și conceptele organizaționale precum profit și eficiență sunt folosite pentru a justifica nebunia exploatarei organizaționale. Oamenii sunt aduși la nivelul că acceptă stilul inuman de tratament, acceptă ca normale suferințele sistematice, acceptă ca normale comportamentele indivizilor degenerați. Consecința este infantilizarea, degenerarea oamenilor normali, sănătoși psihic și fizic.

9.2.5. Următorul pas al infantilizării și degenerării este mistificarea conștiinței, acceptarea normalității „binelui” degenerat.

Individul limitat, deprofesionalizat și rupt de realitate, după câțiva ani de pregătire în malaxor, este pregătit să primească „adevărul” organizațional, care de fapt i s-a tot repetat la ședințe și teambuilding-uri. Ceea ce la început i se părea o mare mizerie și minciună, acum individului i se pare corect, adevărat, folositor.

9.2.6. Începe asimilarea ideilor comuniste, neo-marxiste, atee și progresiste gata confecționate și create de organizațiile oculte atee.

Odată mistificarea conștiinței realizată, începe asimilarea adevărilor existente pe „piața credințelor”: spiritual, politic, ideologic, sindicalist, statal etc.

9.2.7. Schimbarea percepției asupra vieții.

Individul își mistifică complet conștiința. Începe să aibă dorințe, scopuri și idealuri care nu-i sunt proprii, dar pe care va lupta să le împlinească. Și își va schimba percepția, atitudinea, gândirea, voința, preferințele, devine pe scurt un alt om.

9.2.8. Degenerarea și demonizarea.

Omul se schimbă complet ca urmare a falselor credințe, infectării energetice și degenerării. Este rupt de Lumină, Bine, Adevăr, Viață, Iubire. Este prins în procesul degenerării sufletești și demonizarea completă este doar o chestiune de timp. Cu cât individul stă mai mult în organizația condusă de managerii demonizați, cu atât procesul de degenerare și demonizare este mai bine planificat și efectele vor fi mai rapide.

9.3. Rezumat pentru infantilizarea indivizilor și a organizațiilor.

Infantiliile determină infantilizarea și degenerarea psihică și biologică a indivizilor dintr-o firmă. Pe acest fundal de război intern, indivizii cu Eu infantil sunt adevărați terminatori de cariere și terminatori biologici pentru oamenii buni, muncitori și de calitate, profesioniștii de care orice firmă și țară are nevoie.

Deci prima dată infantiliile distrug cariere șiucid pe tăcute oamenii buni și de calitate. Zeci de mii de oameni de care un stat are nevoie nu vor mai putea răspunde la nevoie la apel.

În al doilea rând, prin contaminare, ei provoacă apoi infantilizarea întregului personal din firmă, care va degenera la nivel profesional și personal. Oamenii se rutinează,

devin birocrați care știu doar să plimbe hârtii. Consecința este și în planul personal al oamenilor: cresc cu zecile de mii numărul bolnavilor de nevroză, incidentele familiale pe fond de ură și resentiment, rata divorțurilor explodează, crește exponențial numărul dependenților de alcool.

Indivizii cu Eu infantil sunt deci agenți activi de distrugere din interior ai unui stat. Neștiuți, nevăzuți. Promovarea și folosirea indivizilor cu Eu infantil în mediul economic, împreună cu alte măsuri precum falimentarea sistemului de educație, blocarea accesului la cultură și informație, falimentarea sistemului medical, promovarea deliberată în întreaga societate a indivizilor degenerați, toate acestea sunt măsuri active care se întreprind în toate statele lumii, capitaliste, comuniste și foste comuniste, pentru a duce la degenerarea în masă a întregii societăți umane și la falimentarea din interior a aceluia stat.

A fost o surpriză să descopăr că măsurile active pe termen lung, de provocare a degenerării unei societăți prin lipsa de educație și incultură și de falimentare economică din interior prin indivizi cu Eu infantil se aplică nu numai țărilor foste comuniste, ci inclusiv în țările capitaliste, acolo unde aceste strategii au fost gândite inițial.

Efortul de degenerare este deci global, cineva cheltuie foarte mulți bani și efort pentru a provoca degenerarea în masă a tuturor indivizilor din lumea civilizată, promovarea indivizilor cu Eu infantil, deprofesionalizarea angajaților, moartea biologică a oamenilor capabili, falimentarea economică din interior a tuturor firmelor private și preluarea activelor de către bănci.

În urma tuturor acestor măsuri de degenerare a indivizilor, deprofesionalizare și moarte, falimentare din interior a activităților economice, consecința inevitabilă este falimentul statelor civilizate. Vorbesc de un faliment în efortul de evoluție culturală și spirituală a indivizilor și secundar de un faliment economic al tuturor activităților productive.

Cunoaștem oamenii implicați în elaborarea strategiilor pe termen lung de degenerare a indivizilor și de distrugere a statelor comuniste din interior (Gregory Klimov, CIA & Co). Nu cunoaștem însă strategii care de sute de ani planifică și muncesc la degenerarea statelor capitaliste. De asemenea nu cunoaștem nici care ar fi adevăratele motive pentru care s-au elaborat și executat astfel de planuri. Falimentarea economică și preluarea activelor reprezintă un scop prea mic și nu explică eforturile majore de producere a unei degenerări în masă în toate statele civilizate.

De asemenea, după criza din 1929–1933, scopul preluării activelor este de mult realizat în statele capitaliste, dar eforturile de degenerare nu s-au oprit. Deci care să fie cauza, care este scopul pe termen lung a acestor strategii de degenerare în masă a popoarelor.

Capitolul 10

DECODAREA ȘI INFRASTRUCTURA PLANULUI HARVARD

„În contextul actual, numai un om cu totul întunecat nu-și dă seama că **VOM FI SATANIZAȚI**. Creierile spălate sunt, de fapt, creațiuni ale diavolului.“

(Aspazia Oțel Petrescu, 14 ani închisoare politică, boldirile, sublinierile și majusculele din citat îmi aparțin)

„Prigoane, pușcării, lagăre, temnițe, izolări, înfometări, schingiuri, umiliri, astea le-am trecut și noi. Nu mai sînt atît de grozave. Dar, prin ce veți trece voi, aceasta nu a mai fost de la începutul lumii pînă azi.

Păi nu vedeți că lumea întreaqă e un Pitești uriaș? Dacă pînă acum slugile diavolului au vrut să ne lepădăm de credință, de Adevăr,

CEEA CE VA URMA VA FI SATANIZAREA OMULUI. Acum e încă o oarecare pace.

Dar vor veni zile cînd SE VOR STRĂDUI DIN TOATE PUTERILE SĂ ÎNDRĂCEASCĂ, SĂ SATANIZEZE OMUL. ȘI EI ȘTIU DE ACUM CUM S-O FACĂ.

ȘI CINE ȘI CÎT SE VA PUTEA ÎMPOTRIVI ÎNDRĂCIRII FORȚATE?

Aceasta este plinirea cuvîntului pe care l-a zis Mîntuitorul:

«Căci va fi atunci strîmtorare mare, cum n-a fost de la începutul lumii pînă acum și nici nu va mai fi. Și, de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup, dar pentru cei aleși se vor scurta acele zile»¹

(boldirile, sublinierile și majusculele din citat îmi aparțin)

În toate statele lumii oameni simpli, jurnaliști, primari, politicieni, intelectuali și patrioți pe bună dreptate se plîng că țările lor sunt subjugate, spoliatare, distruse și conduse spre un război mondial de „cozile de topor“ ale imperialismului american. Și realitatea este că ei, „cozile de topor“, nici măcar nu se mai sinchisesc să-și ascundă lăcomia și trădarea propriilor popoare din care fac parte.

În mai toate statele lumii „cozile de topor“ fac justiție selectivă pentru înăbușirea oricărei forme de rezistență naționalistă, vînd pe nimic corporațiilor resursele importante (petrol, gaze, apă, minereuri, lemn, pește, pămîntul, drepturi de exploatare, drepturi intelectuale, etc), își fac legi cu dedicație pentru ei, corup politicieni, procurori, judecători și generali din serviciile secrete, devalizează bănci, „privatizează“ sistemul de justiție, falimentează premeditat firmele mici prin suprafiscalitate și abuzuri ale Fiscului, cumpără oamenii săraci cu pomeni sociale, cumpără armament pentru amenințări care nu există, justifică prin terorism programele de monitorizare în masă ale populației, deturneză banii destinați

investițiilor și dezvoltării, militarizează serviciile de ordine publică ale statului (poliție, jandarmerie, Fisc, pompieri), transformă democrația într-un spectacol fără valoare, etc.

Efectele conducerii stărilor de către „cozile de topor” globaliste sunt evidente, vizibile și înregistrate de statisticile de specialitate. Este însă mai puțin recunoscut faptul că această situație generalizată la nivel global nu este una întâmplătoare sau normală, în cadrul unor modele statistice de dezvoltare–recesiune repetitive. Ceea ce se întâmplă azi în lume nu are niciun precedent în istorie și nu este o criză repetitivă din care vom ieși la un moment dat. Criza globală de azi crește zi de zi și nu se va opri, deoarece cauzele ei sunt deosebit de profunde și complexe.

La fel de nerecunoscut este faptul că politica „cozilor de topor” nu este un fenomen social întâmplător, ci a fost și este un aspect studiat, gândit și planificat timp de peste 70 ani. Nu oricine și nu oricând poate fi selectat să fie trădător și sabotor al propriului popor.

Poate părea ireal că ceea ce trăiește astăzi aproape întreaga planetă (cu excepția Africii sub-sahariene, China, Japonia și alte câteva state asiatice) din punct de vedere psihosocial a fost planificat și programat în anii 1950 în laboratoarele psihologice americane ale CIA.

În spatele politicii „cozilor de topor” stă o adevărată planificare care printre altele include: stabilirea de profile psihosociale avansate stabilite de experți în psihologie, trafic de influență, monitorizări ale comunicațiilor, asasinat politic, șantaj ordinar, etc. Ca să înțelegem când, cine și cum a gândit politica „cozilor de topor”, trebuie să ne întoarcem puțin în timp.

Pentru scopul degenerării globale este folosit tot ce se poate: „cozile de topor”, agenți de influență, tehnică, programare neurologică prin emisii tehnice de unde pe frecvențe ultrascurte, coruperea prin bani, crima politică, tot ce este inovator în domeniile farmacologiei, psihologiei, parapsihologiei, neurologiei, comunicațiilor, hipnozei telepatică, ocultismului satanic.

Uimitor este însă faptul că acest plan de distrugere din interior este finanțat și executat exact de aceleași țări care au construit civilizația umană din ultimii 2.000 ani. Asistăm deci la o sinucidere, la un sabotaj de autodistrugere din interior în special al țărilor care au preponderent o populație creștină–albă, ariană (slavi, saxoni, angli, germanici, franci, hispanici, traci, geți, greci, vikingi, latini, goți, scandinavi, etc), indiferent de continentul unde acești oameni trăiesc acum.

De aceea, pentru a înțelege istoria recentă și a ști ce ne așteaptă în următorii ani, este util să aruncăm o privire asupra a ceea ce a fost și este în prezent faimosul proiect Harvard.

10.1. Contextul istoric al Proiectului Harvard.

Sunt numeroși istoricii, teologii și antropologii care susțin că dintotdeauna civilizația umană a fost subiectul unei conspirații oculte, ascunse.

Dintotdeauna de undeva, din adâncurile iadului, a fost sabotat întreg proiectul divin al Omului, ființa desemnată să ia locul în Cer îngerilor căzuți. În realitate, de-a lungul a mii de ani, au fost derulate zeci și sute de „proiecte Harvard”, mai mici sau mai mari, etapizate pe 50, 100, 200 sau 500 ani.

10.1.1. Prima conspirație împotriva umanității este cea derulată în vechime în Sumer, Babilon, Egipt, India.

Cunoaștem faptul că religia acelor timpuri era idolatria, adică zeii la care se închinau oamenii acestor civilizații vechi erau de fapt demonii care au fost ulterior alungați din orașe de sfinții și episcopii creștini.

Statuile pe care le venerau erau reprezentări demonice, ritualurile și sacrificiile erau pentru mulțumirea și îmbunarea demonilor, care practic îi șantajau pe oameni cu boli, moartea animalelor și distrugerea recoltelor.

În acele vremuri oamenii nu aveau nicio „armă” disponibilă cu care să lupte contra șantajului demonilor. Preoții și conducătorii politici din acele timpuri parcurgeau cu bună știință ritualuri de transformare interioară, cu rolul de a–și converti esența spirituală divină într–una demonică.

Această dominație și dictatură a demonilor a durat practic mii de ani, până la venirea pe pământ a Mântuitorului Iisus Hristos. De atunci încoace, demonii au putut fi învinși și alungați din orașe și sate prin puterea Sf.Crucii, Harului Sf.Duh, postului, rugăciunii și a numelui Său.

10.1.2. A doua conspirație notabilă a fost cea îndreptată împotriva poporului evreu, cel care a primit mesajul lui Dumnezeu.

Există o întreagă bibliotecă disponibilă pe internet care descrie modul în care a „căzut” în degenerare (legism) poporul evreu. Se vorbește despre trădarea clanului leviților și despre infiltrarea familiilor rabinilor cu indivizi demonizați care practicau magia (vrăjitoria) babiloniană.

Așa se face că datorită unui legism degenerat fariseii, cărturarii și o parte a Sanhedrinului ajung să–L ucidă premeditat și cu bună știință pe Mesia, pe Mântuitorul Iisus Hristos, pe Fiul lui Dumnezeu, care le fusese profețit încontinuu în trecut.

Rezultatul final îl știm: prin conducerea infiltrată și prin legismul duhovnicesc, poporul evreu este deturnat de la „spiritul” Vechiului Testament și „spiritul” învățăturilor lui Moise, David și Solomon spre practici babiloniene (vrăjitorie, satanism, Talmud, Cabala, magie neagră, practici demonice), ură revanșardă contra creștinilor, corupție și superficialitatea trăirii religioase (fariseism).

Trebuie totuși apreciat faptul că în ciuda trădării liderilor lor religioși, în ansamblul său poporul evreu a rezistat prin mari sacrificii umane presiunii acestei conspirații demonice, timp de aproape 2000 ani.

Faptele istorice și Sf.Evanghelii ne arată faptul că Mântuitorul Iisus Hristos a fost primit cu multă speranță, dragoste și apreciere de către poporul evreu, care–L urmau și veneau cu miile să–L asculte. Unii vedeau în El un extraordinar profet și Învățător, alții un eliberator de sub jugul romanilor, alții un eliberator de sub jugul rabinilor corupți, alții poate că îl vedeau ca fiind Mesia, Cel profețit de secole.

Astfel, ne putem da seama că degenerarea nu era la evrei un fenomen de masă, ci era concentrată la anumite segmente ale populației – la clasele superioare ale leviților, rabinilor, bogaților, cărturarilor, fariseilor și politicienilor.

Unii erau degenerați prin trădare, alții prin corupție, alții prin desfrânare, alții prin îndepărtarea de la „spiritul” legilor lui Moise, Solomon și David (degenerare prin legism duhovnicesc), iar o parte mică dar semnificativă erau practic complet demonizați prin practicarea unor ritualuri (vrăjitorii) talmudice de sorginte

babiloniană.

După venirea Mântuitorului Iisus Hristos, urmează apoi dezvoltarea creștinismului, prin sângele a peste 7 milioane de martiri și cei 1000 ani de civilizație europeană creștină autentică. Conspirația ocultă a demonilor nu a stat însă degeaba și spre anul 800 contra-atacul demonizațiilor era deja pregătit.

10.1.3. În anul 1054 se produce schisma din cadrul Bisericii Creștine, când ierarhii bisericilor de Apus și Răsărit se excomunică reciproc.

Din câte cunoaștem, schisma din anul 1054 a fost de fapt sfârșitul unui proces schismatic politic și religios premeditat, care a început cu peste 400 ani mai înainte. Se pare că **din orașul Toledo controlat la acea vreme de arabi (și mai exact din Centrul cultural și religios existent în acest oraș) a pornit conspirația care se va finaliza în anul 1054 cu Marea Schismă a Bisericii Creștine.**

Profesorul de teologie Ioannis Romanidis (în „Dogmatica patristică ortodoxă”) și Sf. Iustin Popovici (în „Dogmatica Bisericii Ortodoxe”, vol.1) au explicat detaliat evoluția acestui proces schismatic.

Etapizarea acestui proces politico-religios este următoarea:

– La Sinodul al III-a din **Toledo din anul 589** se introduce în Crez (Simbolul Credinței) noutatea dogmatică (erezia) numită *Filioque*, adică concepția că Sfântul Duh purcede și de la Fiul lui Dumnezeu (Iisus Hristos), nu doar de la Dumnezeu-Tatăl.

Se pare că la acest sinod local din Toledo **ideea eretică a *Filioque* aparținut episcopului Isidor al Seviliei**, care la rândul său a fost influențat în această privință de scrierile Fericitului Augustin de Hipona (care a trăit între anii 354–430).

Această erezie dogmatică a fost continuată în Spania, în cadrul următoarelor sinoade locale din Toledo din anii 634, 638, 675, 693.

Erezia episcopului Isidor al Seviliei era cu atât mai premeditată și mai îndrăzneată, cu cât această noutate dogmatică eretică venea la mult timp după definitivarea Crezului în cadrul sinoadelor ecumenice din anii 325 (la Niceea), 381 (la Constantinopol) și 451 (la Calcedon).

Episcopul Isidor al Seviliei (inițiatorul ereziei dogmatice *Filioque*) știa desigur hotărârile sutelor de Sfinți Părinți care au participat la aceste sinoade ecumenice și desigur cunoștea preabine textul complet și final al Crezului, dar cumva el a considerat că părerea lui este mai „adevărată” și Crezul trebuie „îmbunătățit” (prin erezie).

– În jurul **anului 741 apare revolta religioasă a francilor** de a recunoaște stareții și episcopii numiți de Roma, în locul acestora francii punând mireni care nu aveau nicio legătură cu dogmele Bisericii.

– Urmează apoi **sinodul francilor din Frankfurt din anul 794**, unde s-au luat măsuri administrative de distanțare față de autoritatea Bisericii Răsăritene considerată „grecească” și „eretică”.

Aceste măsuri administrative și religioase ale francilor făceau parte din efortul lor de a se debarasa de vasalitatea (subordonarea) politică față de autoritatea Papei de la Roma.

Problema a fost faptul că această distanțare de subordonarea politică față de Roma s-a produs prin creerea unor noi inovații în domeniul religios-dogmatic și prin creerea unei noi „biserici” (Biserica Francilor) care să preia prerogativele Romei.

Este greu de spus cât a înțeles, previzionat sau premeditat conducerea francilor, că

toată această mișcare a lor pentru independența politică față de Roma va duce într-un final la o mare și gravă schismă religioasă.

Este însă foarte posibil că au existat și alte forțe interesate, care s-au folosit de mișcarea politică a francilor pentru a distruge „din interior” unitatea Bisericii Creștine. Putem bănui existența acestor forțe obscure interesate, deoarece toată mișcarea politică și religioasă a francilor de a se separa de Roma a fost finanțată și inspirată religios din Spania, mai precis din orașul Toledo.

– Tot francii inițiază **Sinodul din Aachen din anii 809–810**, unde solicită oficial Papei acceptarea doctrinei eretice *Filioque*, pe care o preluaseră de la episcopii spanioli. După Spania, erezia dogmatică *Filioque* s-a extins spre Galia (Franța) la regii franci și la popor, deși **teologul franc Alcuin avertizase pe creștinii din Lyon să nu primească inovațiile dogmatice venite din Spania** (în epistola a IX-a din anul 798).

Fără a exista dovezi istorice publice, există suspiciuni că în jurul anului 800 au plecat din Toledo spre monarhii franci banii și noile „concepte” religioase care vor forma în final noua „dogmatică” eretică și schismatică a Bisericii Catolice.

Mai exact, se pare că banii și noile „revelații” dogmatice creștine (erezii) au plecat spre Biserica Francilor din interiorul Centrului cultural–religios ecumenist existent la acea dată în Toledo (Spania).

Doctrina *Filioque* și alte finețuri religioase eretice erau cu mult peste nivelul de înțelegere a conducerii francilor, cei care au cerut inițial la Sinodul din Aachen acceptarea doctrinei eretice *Filioque*.

– Inițial cererea francilor de acceptare a ereziei *Filioque* a fost respinsă de episcopii din Roma și Constantinopol.

Doctrina *Filioque* a fost ferm condamnată ca fiind eretică la Sinodul din Roma (de Papa Leon al III-lea în anul 810) și la Sinodul din Constantinopol (din anii 879–880).

– În **anul 1009 papa Sergiu IV (Serghie IV) va considera validă și „dogmatică” erezia *Filioque*.**

Cedarea dogmatică și căderea în erezie a Papei de la Roma s-a datorat șantajului politic deschis al francilor, care doreau ca în locul Bisericii Romei conducerea religioasă și politică a creștinilor să fie realizată de către Biserica Francilor.

Deci foarte pe scurt, cauzele care au dus la spargerea unității Bisericii Creștine din anul 1054 au fost următoarele: orgoliul și mândria puternicilor regi franci care nu mai acceptau subordonarea politică și religioasă față de Biserica Romei, erezia dogmatică apărută în Spania la sinoadele locale din Toledo, banii și inovațiile dogmatice eretice care au curs încontinuu spre monarhii franci dinspre Centrul cultural–religios existent la acea vreme în orașul Toledo.

la astfel naștere Biserica Catolică, care mai târziu se va „sparge” în alte erezii: protestanți (clasici, pietiști, luterani, calviniști, metodiști, anglicani), neo–protestanți (pentecostali, nazarineni, adventiști de ziua a șaptea, baptiști, etc.), iehoviști, etc. Biserica Ortodoxă a Estului Europei va rămâne aceeași ca la începuturi, apostolică, fiind dogmatic neschimbată până în prezent.

Deși oficial motivele acestei rupturi țin de aspecte doctrinare (doctrina *Filioque*, rolul episcopilor, primatul papal, noutatea Purgatoriului, ec), este posibil ca motivele din spatele acestei separări să fi fost cu mult mai grave. Astfel, odată cu excavațiile

arheologice din vechile orașe Babilon, Ninive, Ur, Uruk și din Egipt, în ultimii 200 ani s—a scris o mică bibliotecă de cărți foarte curioase.

Autorii acestor cărți afirmă și pe alocuri chiar demonstrează faptul că după schisma din anul 1054 Biserica Catolică a fost pervertită în doctrina, practica, ritualurile și rolul ei, devenind practic o variație adaptată pentru europeni a religiei păgâne a vechilor babilonieni (!?).

Acești istorici și autori spun clar și fără ocolișuri că **de la bun început Biserica Catolică a fost astfel organizată, încât să poată continua într—o formă ascunsă venerarea idolilor păgâni ai Babilonului. Adică catolicismul ar fi în realitate o religie păgână, idolatră, care are rolul ascuns de a sluji vechilor demoni ai Babilonului.**

Cel mai important autor în dezvăluirea acestui fals religios este desigur Alexandr Hislop, care publică în anul 1857 celebra sa carte *The two Babylons or the papal worship proved to be the worship on Nimrod and his wife*, și care până în anul 1903 va ajunge la opt ediții publicate.

Un alt autor, Roger Hathaway, scrie câteva eseuri în care dorește să demonstreze că numele „Dumnezeu“ din Vechiul Testament al Bibliei catolicilor a fost schimbat prin anagramare, pentru a putea fi înlocuit și reprezenta denumirea vechilor zei păgâni babilonieni.

Un autor controversat care descrie degenerarea existentă în Biserica Catolică este Edward Hendrie, care scrie mai multe cărți, printre care și celebra *Antichrist: The Beast Revealed*.

Acest scriitor demonstrează în cărțile sale că degenerarea sexuală și satanismul ascuns, evidente în interiorul Bisericii Catolice, se datorează de fapt idolatriei pe care o practică în realitate această instituție.

În mod normal și „logic“ duhovnicește, fără idolatrie (slujirea și venerarea demonilor) Biserica Catolică nu ar fi ajuns la ereziile, schismele și adaptările dogmatice nebunești, pentru a fi în rând cu satanismul lumii moderne.

Plata lui Dumnezeu pentru idolatrie și venerarea demonilor este întotdeauna rușinea și umilința adusă propriilor trupuri, prin sodomizare, pedofilie și alte patimi sexuale înfricoșătoare.

Ne putem pune întrebarea de unde atâta degenerare sexuală și idolatrie în interiorul respectabilei Biserici Catolice. Răspunsul ni—l poate da Sfântul Nectarie Kefalas din Eghina, care demonstrează în cartea sa (*De ce Papa și supușii lui s—au despărțit de Biserica lui Hristos*) că în realitate Sfântul Apostol Petru nu a propovăduit niciodată la Roma (!).

În consecință Biserica Catolică ar fi o erezie teologică, un fals teologic, o „religie“ ne—apostolică care de la bun început a fost orice altceva, dar în niciun caz Biserica și Trupul Mântuitorului Iisus Hristos.

Din această mică bibliotecă de cărți „conspiraționiste“ putem înțelege de ce timp de sute de ani, mii de stareți, monahi, simpli mireni, împărați și episcopi ortodocși s—au împotrivit cu determinare și înverșunare recunoașterii și unirii cu erezia catolică.

10.1.4. În anul 1085 regele creștin Alfonso IV recucerește de la mauri orașul Toledo.

Cucerirea orașului Toledo va avea o însemnătate deosebită pentru dezvoltarea ulterioară a întregii Europe.

Deși nu pare o dată importantă, în realitate anul 1085 reprezintă începutul sfârșitului

creștinismului intelectual.

Explicația pentru semnificația acestei date este dată de faptul că în Toledo funcționa de aproape 200 ani un puternic Centru de traducere al cărților din greacă veche, arabă, chineză și ebraică, în limbile latină și castiliană.

Se estimează că în anul 1085, la data re-cuceririi orașului de către creștini, în bibliotecile din Toledo erau între 70.000–400.000 volume scrise de mână, cea mai mare colecție de cărți a Europei.

Practic în aceste biblioteci din Toledo era depozitată toată cunoașterea enciclopedică disponibilă a Europei la acel moment. Erau acolo mii de tratate de medicină, istorie, astronomie, astrologie, filosofie greacă, literatură romană, magie, misticism, etc., scrise de—a lungul secolelor de greci, latini, chinezi, indieni, evrei, arabi și castilieni. Odată cu eliberarea orașului, toată această uriașă cunoaștere devine disponibilă pentru nou înființatele universități europene, pentru colecțiile private ale principilor și pentru colecțiile mănăstirilor.

De ce este atât de important pentru istorie acest centru de cunoaștere multicultural și multiethnic, situat în orașul Toledo? Din mai multe motive.

Începând cu anul 1085 un torent de cunoaștere antic și secularist se răspândește în Europa. Sunt din nou intens studiați anticii greci, misticii sufiți, anatomiiștii și matematicienii arabi, sunt reluate normele de drept roman și practicile religioase babiloniene.

Coincidență sau nu, toate marile universități europene se dezvoltă puternic de pe urma importurilor de cunoaștere venite din Toledo. Traducerile cărților din Toledo în limbile naționale europene vor stimula puternic apariția și dezvoltarea universităților laice, ca centre de educație și formare separate de autoritatea Bisericii.

Însă acest lucru va însemna și spargerea monopolului cunoașterii pe care îl dețineau mănăstirile, clerul creștin și intelectualii mireni. Un astfel de exemplu educațional al „efectului Toledo” este înființarea Universității Oxford (în anul 1096) și ulterior a Universității Cambridge (în anul 1209).

În mod ciudat, cu totul contrar educației Bisericii, toate aceste universități europene seculariste nou înființate vor introduce în programa școlară cursuri pentru cunoașterea istoriei și culturii antice a vechilor greci. Astfel, timp de 200 ani la Toledo, sunt traduse sute de cărți din greaca veche, aramaică, ebraică și latină în limbile italiană, franceză, germană, engleză sau sunt copiate direct în latină.

Ritmul de multiplicare era lent, datorită scrierii de mână al copiilor, dar după 200 ani, spre anul 1300, datorită propagării prin universități a cunoașterii antice grecești, în Europa existau deja zone autonome de secularism ateu, care nu mai respectau autoritatea Bisericii și respingeau modul de viață și de gândire specific creștin.

O astfel de zonă era nordul Italiei, în frunte cu orașul Florența, locul de unde va porni Renașterea, o mișcare culturală și științifică care în mod neașteptat se va finaliza cu reeducarea religioasă a Europei Occidentale în spiritul degenerativ al grecilor antici. Reluarea „înțelepciunii” păgâne grecești și reînvierea, reconsiderarea concepțiilor filosofice antice grecești după anul 1085 este cu atât mai curioasă cu cât până spre anul 700 episcopii creștini (Sfinții Părinți) reușiseră să „curețe” teologia creștină de ideile și erezile filozofilor greci.

Până spre anul 300 mai toți marii teologi și episcopi creștini erau încă tributari

doctrinar marilor filosofi greci și propovăduiau o teologie creștină mixtă, amestecată cu erezii filosofice precum pre existența sufletului, reîncarnarea, etc. (vezi cazul Origene).

Spre anul 500 însă, toate erezii filosofice ale vechilor greci sunt identificate și eliminate din dogmatica creștină. Procesul de „curățire” a teologiei de filosofia păgână a durat câteva sute de ani și s-a concretizat cu o re-gândire și re-așezare superioară a omului în raport cu propriul suflet, cu Dumnezeu.

Prin pocăință, credință și rugăciune, oamenii dobândesc adevărata libertate, calea de mântuire spre Împărăția lui Dumnezeu. Teologia și dogmatica creștină așează clar omul deasupra disperării, retoricii sterile, stoicismului și lipsei de sens a filosofiei anticilor.

10.1.5. După anul 1300, în Europa Centrală și de Vest, timp de trei secole are loc Renașterea (mai exact, falsa re-naștere, adică „Re-nașterea”).

Aceasta a început în orașele bogate și puternic secularizate din nordul Italiei. Epicentrul acestei mișcări a fost orașul Florența, locul unde se nasc opere de artă importante, care exprimă o re-gândire a relației omului cu Dumnezeu și întreaga Creație.

După cum știm, în mod oficial Renașterea a fost o mișcare de re-deșteptare, re-gândire a științelor, artei, culturii, muzicii, de ieșire a acestora de sub tutela conceptelor religioase. Inițial Renașterea a fost un curent artistic de re-evaluare a artei și a metodelor de a face muzică, pictură și sculptură. Însă ulterior acest curent artistic s-a concretizat într-o re-evaluare a modului în care oamenii se priveau pe sine, în raport cu lumea interioară sufletească.

Adevărata „revoluție” a umanismului Re-nașterii este că re poziționează omul pe o poziție autonomă-separată, izolată, antagonică și chiar războinică cu Natura, Viața, religia, Dumnezeu, Cosmosul, ceilalți oameni, în aceeași manieră materialistă și raționalistă în care o făceau vechii grecii.

Afirmarea omului rațional renescentist se face pe principiul opoziției, prin creșterea agresivă a rolului omului în raport cu celelalte forțe care îl înconjurau.

Omul nu se mai resemnează la un rol de adaptare și integrare în tot, ci dorește să devină un războinic izolat, care prin intelect, știință și luptă supune voinței lui forțele Naturii și ale Vieții. Odată cu războiul declarat contra bolilor, solului, subsolului, animalelor sălbatice și forțelor naturii, inevitabil este re-evaluat rolul lui Dumnezeu în viața oamenilor.

Știința capătă un rol tot mai important, ea dezvoltându-se din start ca fiind instrumentul omului „nou” renescentist, în lupta sa cu Natura, bolile și cu Dumnezeu. Ne putem pune întrebarea cum s-ar fi dezvoltat știința în acele secole, dacă ea nu ar fi fost un instrument de luptă contra naturii și lui Dumnezeu, ci ar fi fost înțeleasă și folosită ca un instrument de luptă contra răului spiritual și de apropiere de Dumnezeu. În toate țările atinse de „Re-naștere” practic dispare la intelectuali concepția teologală și creștină asupra omului, Naturii și Vieții, în locul ei luând avânt concepția umanistă de sorginte raționalistă greacă.

În spatele acestui proces aparent civilizator de re-evaluare a omului se poate ușor descoperi autonomia, ateismul și ura față de Dumnezeu a elitelor intelectuale renescentiste, contaminate de spiritul degenerativ păgân ante-creștin.

Prin Re-naștere, vechii zei ai păgânilor, alungați de creștinism cu 1000 ani în urmă, sunt acum reactivați sub alte denumiri. Acum este venerată autonomia gândirii, rațiunea, ideea, gândirea pură, filosofia, libertatea și voința omului de a face orice. Progresiv, în toate aspectele vieții, omul european apusean îmbibat de cultura vechilor greci nu mai are nevoie de Dumnezeu. Omul devine autonom, raționalist, stăpân pe viața lui, înarmat cu diverse tehnologii cu care poate supune Natura.

Așa cum era de așteptat, **raționalismul „Re-nașterii” și statutul omului autonom erau de fapt o versiune „corect teologică”, care izvora din mândria sufletului uman.**

Raționalismul „Re-nașterii” va desființa relația directă a omului cu Dumnezeu prin Sfintele Taine și va crea noile drumuri ocolitoare, care în realitate nu vor duce la Dumnezeu, ci dimpotrivă la îndrăcire și demonizare.

Se dezvoltă rapid ereziile teologice (protestantismul, reforma, contra-reforma, etc), ocultismul, satanismul, vrăjitoria, progresismul, spiritul revoluționar, gnosticismul, liberalismul și socialismul.

Valorile creștine fundamentale precum blândețea, simplitatea, dragostea, iertarea sunt considerate valori retardante, specifice indivizilor slabi și neputincioși. Iar valori fundamentale precum libertatea sunt acum regândite prin prisma culturii raționaliste atee. Libertatea voinței din creștinism este înlocuită cu o „libertate” de acțiune autonomă a rațiunii, care este practic o sclavie a trupului și sufletului.

Incredibil dar adevărat, în mai puțin de 100 de ani oamenii „Re-nașterii” și-au abandonat adevărata libertate pe care le-o adusesse 1000 de ani de creștinism și s-au înlănțuit pe sine prin valorile „libertății” raționalismului și autonomiei.

De la înălțimea himalaiană a îndumnezeirii omului adusă de creștinism, oamenii „re-nașterii” s-au coborât singuri în „măreția” zeificării banilor, comerțului, descoperirilor științei, filosofiei sterile, artei, degenerării culturale specifice grecilor antici.

Nu este deci de mirare că după anul 1500, în numai 100 ani Europa de Vest pierde contactul cu Dumnezeu și devine atee, raționalistă, orientată cu precădere spre supunerea cu forța a resurselor naturii, comerț, bani, tehnologii, descoperiri științifice. În subteran sunt reactivate și vechile organizații religioase oculte babiloniene, de venerare a vechilor idoli păgâni ai antichității (adică a demonilor).

Atât de puternică a fost ruperea de spiritul creștin, încât în Europa reformată vor trebui să treacă alte sute de ani, pentru ca psihiatrul și neurologul Viktor Frankl să readucă în actualitate sensul vieții sub semnul libertății voinței.

Practic Re-nașterea (re-educarea culturală și religioasă prin raționalism antic grecesc) a însemnat o de-sacralizare aproape completă a vieții omului și pierderea contactului cu realitatea transcendentă divină: sentimentul tainei, credința și rugăciunea lucrătoare (interioară, tainică-ascunsă și smerită), realitățile sacre, harismele Sfântului Duh, îndumnezeirea omului, percepția și înțelegerea religioasă a Vieții și Naturii.

Pierderea acestor aspecte transcendente a însemnat că viețile individuale și colective ale europenilor din Apus și-au pierdut aspectele calitative ale vieții, în continuare ei umplându-și uriașul vid spiritual prin orice altceva: pietism religios, legism duhovnicesc, importanța educației (intelectuale, profesionale, sociale, comerciale, etc), cunoaștere și tehnică, descoperiri și știință, exploatarea și cucerirea Naturii, studii filosofice, acumularea de averi, obținerea de bani, desfrânare, petreceri și distracții,

neîncetate războaie și conflicte inutile.

Singurele aspecte din viața vest-europenilor care au mai avut legătură cu aspectele sacre ale vieții sunt preocupările (din perspectivă lumească) pentru Artă, Frumos, Adevăr (filosofie) și importanța acordată educației morale (respectarea legilor conștiinței morale).

Aceste aspecte sunt desigur bune și necesare pentru funcționarea unei elite intelectuale și politice, dar reprezintă foarte puțin comparativ cu pierderile spirituale pe care europenii le-au avut în cadrul subversiunii culturale și religioase, eufemistic denumită „Re-naștere“.

„RE-NAȘTEREA“ = ESTE UN EUFEMISM CARE ASCUNDE UN PROCES DE SUBVERSIUNE DEMONICĂ, CULTURALĂ ȘI RELIGIOASĂ = ESTE RE-EDUCAREA CULTURALĂ ȘI RELIGIOASĂ A CREȘTINILOR VEST-EUROPENI PRIN REGRESIA (DECĂDEREA) SPRE CULTURA DEGENERATĂ ANTICĂ GRECEASCĂ =

– **DECĂDERE/DEGENERARE PERSONALĂ ȘI FAMILIALĂ:** relaxarea normelor morale și religioase cu privire la căsătorie, lupte inter-familiale (motivate de bani, pământ, moșteniri, căsătorii avantajoase, invidie, lăcomie, răutate, orgolii, ură), stimularea patimilor și posibilitatea de satisfacere a lor (jocuri de noroc, beție, lăcomie alimentară, desfrânare, petreceri, construcții luxoase, cumpărături), căderea în erezii și schisme, diverse probleme psihologice și intelectuale datorate schimbărilor profunde care aveau loc în cadrul Bisericii (și Monarhiilor, universităților), impactul direct al avansului tehnologiilor de război, permanentizarea epidemiilor și a războaielor;

– **DECĂDERE/DEGENERARE SOCIALĂ:** revoluții și revolte populare, războaie neîncetate în care toate părțile sunt finanțate din aceleași centre oculte de putere, supra-impozitarea țăranilor, cămătărie generalizată, controlul populației prin frică, mafii criminale, vrăjitorie, comerțul cu fete pentru prostituție, recrutarea forțată a tinerilor pentru războaie, ritualuri de jertfire satanică, provocarea de secetă prin vrăjitorie, otrăvirea surselor de apă, otrăvirea băuturilor alcoolice, provocarea de pandemii, confiscarea animalelor;

– **DECĂDERE/DEGENERARE RELIGIOASĂ:** pietism, protestantism, absolutizarea educației morale, arte, filosofie, raționalism, ateism, materialism, absolutizarea științei și tehnicii, educație ruptă de Biserică, schimbarea Sfintelor Canoane și pierderea harului Sfintelor Taine (la catolici, protestanți, anglicani), închiderea mănăstirilor și prigonirea monahilor/monahiilor (în Anglia, statele germane), confiscarea averilor Bisericii Catolice, infiltrarea Bisericii Catolice cu agenți sataniști (în special infiltrarea și subversiunea ordinelor catolice: Ordinul lezuit, Ordinul Franciscan);

– **DECĂDERE/DEGENERARE ECONOMICĂ:** relaxarea normelor morale cu privire la corectitudinea plății muncii (devine „legală“ exploatarea muncii în regim de sclavie), aparent liberalism (real oligarhie și monopoluri), exagerarea importanței comerțului în dauna producției, puternica dezvoltare a cămătăriei „legale“ (activitățile bancare), sabotaj economic, arendășia marilor proprietari, desconsiderarea producției, emigrație forțată și abandonarea fermelor agricole, pustiirea unor întregi regiuni prin epidemii și războaie, foamete datorată secetei;

– **DECĂDERE/DEGENERARE POLITICĂ:** instigarea la războaie, revoluții și revolte populare, democrație, oligarhie, parlamente („reprezentarea“ poporului), dependența

și controlul ascuns al politicului de către cămătari și bancheri sataniști, înființarea de societăți secrete și oculte—satanice, infiltrarea și subversiunea de către sataniști a familiilor elitiste aristocratice (în special în Anglia, Germania), uciderea familiilor elitiste naționaliste care se opuneau infiltrării satanice a aristocrației, impactul descoperirii noilor teritorii și insule de peste mări (care a dus la crime, genocid, exploatare, nesfârșite războaie coloniale).

Este intrigant să constatăm cum traduceri cărților de la Toledo și toată gândirea scolastică care a urmat după anul 1200 s-au orientat cu precădere pentru reanimarea și propagarea în masă a culturii păgâne grecești (și babiloniene), care practic dispăruse din conștiința europenilor în urmă cu 1600 ani (!), odată cu autodistrugerea mutual garantată a grecilor din războiul peloponesiac, în jurul anilor 400 î.H.

În esența lui, acest război a fost deznodământul unei lungi perioade de degenerare și pervertire a sufletului vechilor greci prin raționalism steril, corupție, lăcomie, trădare, viclenie, sexualitate pervertită, demagogie politică, percepție autonomă asupra Vieții. Contra acestei degenerări de masă generate de cultura maritimă a celor 170 orașe—stat aliate Atenei s-a ridicat Liga Peloponesiacă, o alianță continentală condusă de orașul—stat Sparta. Alianța continentală a Spartei câștigă cu greu acest război contra Atenei, dar Grecia per ansamblul ei este atât de slăbită, încât după o sută de ani este ușor cucerită de către macedoneni.

După cum putem faptic constata în zilele noastre, în realitate cei 300 ani de „re—naștere“ au însemnat în realitate deturnarea Europei de la cultura și spiritualitatea ei creștină și re—educarea Europei Occidentale în spiritul ateu, raționalist și autonom degenerativ al vechilor babilonieni/greci.

Mai mult decât atât, spiritul ateu și poziționarea dezvoltării civilizației europene post—„Renaștere“, în opoziție declarată față de Natură și Dumnezeu a dus la blocarea spiritului european în toate „ismele“ posibile: scientism, raționalism, psihologism, filosofism, catolicism, protestantism, renașcentism, ocultism, misticism, satanism, etc. Putem înțelege ce a fost „re—nașterea“ pentru acele vremuri, dacă o asociem cu re—educarea atee de care avem parte în ziua de astăzi: progresism, neo—bolșevism, globalism, concepția că credinciosul este un bolnav psihic, satanism vândut ca liberalism, comunism totalitarist ca fiind neo—marxism, reprimarea discursului ca fiind „corectitudine politică“, distrugerea identităților naționale prin multiculturalism, naționalistii sunt naivi nostalgici și iresponsabili, etc.

Ne putem pune întrebarea cine a avut cunoașterea, inteligența și planificarea unei „re—nașteri“ în jurul anului 1300, prin care milioane de oameni să fie deturnați de la destinul lor superior creștin și să—i închidă într—o capcană mega—istorică, o buclă de dezvoltare istorică de aproximativ 500 ani.

Deoarece civilizația europeană este din anul 1600 re—creată pe fundament degenerativ grec și deoarece civilizația europeană este matricea dezvoltării ulterioare a civilizației planetei, în mod logic și natural consecința dezvoltării civilizației planetei va avea rapid un final tragic sinucigaș, specific războiului total grecesc.

Aceiași tip de cultură și civilizație degenerată duce inevitabil la aceleași probleme și la aceleași modalități militare sinucigașe de rezolvare a tensiunilor.

După 500 ani de știință, filosofie, raționalism, ateism, degenerare sexuală și politică, vechii greci au ajuns într-un final la un mega-război al unei alianțe continentale (Sparta) contra unei alianțe maritime (Atena).

La fel, după 450 ani de la re-educarea renașteristă în spiritul degenerat antic grecesc, undeva până în anul 2030 civilizația umană planetară va accelera spre același deznodământ: o reorganizare planetară în două mega-alianțe militare (continentală și maritimă) și desfășurarea între acestea a unor războaie terminatoare.

10.1.6. După anul 1500 în centrul, nordul și vestul Europei are loc Reforma religioasă a lui Martin Luther, care contestă decăderea sexuală, vinderea de indulgențe și practicile de corupție ale cardinalilor catolici de la Roma.

Reforma și protestul lui Luther veneau pe un fundament politic foarte favorabil ruperii de autoritatea Vaticanului, care sub acoperirea autorității religioase se implica în toate activitățile politice ale tuturor regatelor Europei și practic extorca de bani pe toți principii și regii Europei.

Problema majoră a fost că această Reformă nu s-a limitat doar la oprirea abuzurilor politice evidente și umilitoare ale Vaticanului, ci a continuat apoi chiar cu distrugerea spiritului religios creștin al Europei Centrale.

Concret, în anul 1521 Martin Luther publică lucrarea sa „De votis monasticis”, prin care contestă nevoia socială și religioasă a existenței mănăstirilor, ca lăcașuri de cult izolate și autonome. Concepția lui Luther despre inutilitatea socială a mănăstirilor se va dovedi pretextul de care aveau nevoie regii și principii Europei pentru a pune mâna pe pământurile, clădirile și banii mănăstirilor.

Până spre anul 1600 sute de mănăstiri din Germania, Austria și Anglia vor fi fost deposedate de pământuri, averi și drepturi, iar monahii expulzați, fiind trimiși la bisericile sătești ale mirenilor. Clădirile la alte sute de mănăstiri vor fi fost distruse și călugării (și călugărițele) obligați să plece.

Un caz special al distrugerii vieții mănăstirești a avut loc în Marea Britanie, unde ortodoxia creștinismului originar a fost foarte rodnică. Până în secolul 11 insulele britanice au fost generatorul unei întregi elite ortodoxe de cărturari, scribi, copişti, monahi, duhovnici, sihaștri și sfinți.

În amintirea ortodoxiei pierdute a Angliei și a sfinților ei ortodocși, în zilele noastre în calendarul creștin-ortodox român, pe 31 august este făcută pomenirea Sfântului Aidan, cel care a pus bazele monahismului din insula Lindisfarne.

În anul 2006 în România apare excelenta lucrare *Viețile Sfinților Ortodocși din Apus. Sfinții Insulelor Britanice*, scrisă de autorul Vlad Benea, în care este descrisă credința creștin-ortodoxă profundă a britanicilor și activitatea misionară a 7 mari sfinți britanici (Sf. Patrick, Sf. Columba, Sf. Cuthbert, Sf. Bonifatie, etc).

Dar după „spargerea” creștinismului din anul 1054, din punct de vedere al credinței britanicii au devenit catolici, fiind trecuți sub ascultarea Papei de la Roma.

Revolta regalității și aristocrației britanice contra conducerii Papei a fost atât de hotărâtă, încât după publicarea tezelor anti-monahale ale lui Martin Luther, în doar 4 ani în Anglia au fost închise sau distruse fizic aproximativ 800 mănăstiri (!).

După 1500 ani de credință (dintre care 1000 ani de ortodoxie), în Anglia dispare complet viața mănăstirească, pe fondul rivalității dintre clerul devotat Papei și aristocrația devotată regelui.

Trebuie spus că tot acest proces de distrugere al mănăstirilor nu a avut suportul maselor de oameni, ci a fost desfășurat din considerente oculte, pentru distrugerea pe termen lung a creștinismului și din lăcomia principilor care au valorificat prompt oportunitatea de a-și crește proprietățile.

Distrugerea vieții monahale a avut un puternic impact asupra gândirii spirituale a Europei. Odată cu închiderea mănăstirilor s-au închis sute de biblioteci și centre de copiere a cărților, sute de școli și centre de educație pentru fete.

Mii de cărți de teologie nu au mai ajuns la principii, gânditori, teologi și oameni simpli care știau să citească. Zeci de mii de tineri nu și-au mai primit o educație creștină, ci au ajuns la universitățile laice unde au fost reeducați corespunzător „Re-nașterii”, prin cultura greacă antică, degenerată și raționalistă.

10.1.7. După anul 1600 toată dezvoltarea culturală, religioasă și tehnologică a Europei de Vest s-a făcut pe acest fundament degenerativ specific culturii antice babiloniene și grecești.

Tot ce s-a obținut și realizat ulterior „Re-nașterii”, s-a interpretat din perspectiva luptei, raționalismului, mândriei, autonomiei, lăcomiei de bani și umanismului păgân. După re-educarea din timpul „Re-nașterii”, între anii 1600–1850 are loc mai departe procesul de îndepărtare a omului de Dumnezeu printr-un satanism indirect: venerarea științei, tehnologiilor, comerțului, banilor, culturii antice babiloniene și grecești.

Omul „Re-nașterii” este complet re-educat într-un spirit păgân degenerat, pe care

chiar grecii ortodocși îl repudiază categoric. Are loc înregimentarea nobilimii englezești, franceze și germane în diverse organizații oculte păgâne, satanice, ceea ce într-un final va însemna și sfârșitul lor în cadrul unor așa-zise „revoluții” regizate.

O consecință importantă a renașterii păgânismului Europei este derularea unor conflicte, războaie civile, masacre și genociduri cum umanitatea nu a mai văzut vreodată. Au loc revoluțiile și războaiele civile din Anglia, Franța și Rusia, războaiele religioase ale reformei din Germania, două războaie mondiale, holocaustul roșu al comunismului, dar și exterminarea pe întregul glob a zeci de milioane de indieni și indigeni.

Acest lucru a fost posibil deoarece în realitate așa-zisul umanism al „Re-nașterii” a însemnat în realitate legalizarea și îndreptățirea de sine a păcatelor sufletești care alimentează ființa umană demonică: lăcomia, cruzimea, uciderea, invidia, mânia, slava deșartă, mândria, orgoliul, ura, exterminarea altora pentru binele meu, genocidul ca jertfă adusă zeilor păgâni, etc.

10.1.8. Reacția la „Re-naștere” a Europei de Est.

Intellectualii, monahii, teologii și principii din Europa de Est au înțeles foarte bine încă de la începutul „Re-nașterii”, că Europa Occidentală era practic anihilată spiritual, re-educată printr-un proces de subversiune spre: ateism, pozitivism, raționalism, progresism și venerarea ascunsă a zeilor (demonilor) babilonieni.

Pentru a evita „contaminarea” din Occident, liderii țărilor ortodoxe au luat măsuri pentru păstrarea credinței autentice și originale (ortodoxe) a creștinismului. În acest sens, cele mai importante măsuri au fost izolarea politică și abandonarea alfabetului latin, prin folosirea în masă a alfabetului rusesc chirilic.

De exemplu, **datorită ofensivei culturale și religioase, subversive și „renascentiste” a catolicilor, în principatul Moldova în anul 1439 domnitorul Alexandru cel Bun**

interzice folosirea alfabetului latin, în locul lui fiind introdus alfabetul chirilic.

Toate cărțile scrise în latină din biserici și biblioteci private, care propovăduiau „re-nașterea” apusenilor sunt arse sau distruse, iar profesorii și erudiții renașcentiști sunt alungați din principat. În principatul Moldova alfabetul chirilic va fi folosit până în anul 1862, când se face trecerea înapoi la alfabetul latin.

Odată apusenii bine re-educați, după anul 1850 apar și primele lor preocupări de a recupera în spiritul ateu și Europa de Est, care nu trecuse prin re-educarea atee a „Re-nașterii”.

În consecință, pentru distrugerea credinței, naționalismului și introducerea ascunsă a spiritului ateu, în Europa de Est apar doctrinele liberalismului, comunismului și exterminării de clasă, revoluția din Rusia de la 1917, două războaie mondiale și cu maximă dedicație, timp de 50 ani, experimentul comunist.

Practic ambele războaie mondiale, revoluția bolșevică de la 1917 și comunizarea forțată a statelor est-europene s-a făcut cu oameni, planuri și finanțare masivă din Occident, la care au fost cooptați o mână de băștinași trădători, idealiști, naivi sau devotați unor societăți oculte-satanice.

Este de remarcat faptul că dacă vest-europeenii au fost re-educați timp de 300 ani într-o manieră soft (mai puțin războaiele Reformei și Contra-reformei din Germania), re-educarea rapidă a est-europenilor în spiritul ateu s-a putut face doar prin utilizarea forței brute, prin războaie succesive și prin inventarea unei doctrine politice-ideologice criminale (marxism-leninismul), care a legitimat politic zecile de milioane de crime bolșevice care au urmat.

Au trecut deja peste 150 ani de la lansarea ofensivei de distrugerea a credinței ortodoxe a est-europenilor și rezultatele așteptate încă nu sunt cele așteptate. După re-educarea „soft” a vest-europenilor din timpul „Re-nașterii” și re-educarea brutală a est-europenilor prin războaie, execuții, holocaust roșu, bolșevism și comunism, proiectul Harvard inițiat de americani în anii 1950 este doar consecința firească și „naturală” de continuare a distrugerii planificate a civilizației planetare.

10.2. Etapele cronologice ale planului Harvard.

La prima impresie, se pare că știm din surse publice toate informațiile cu privire la proiectul Harvard. Informațiile publice despre acest subiect ne spun doar o poveste interesantă, despre un proiect secret oarecare din timpul Războiului Rece. La prima impresie, nu transpare nimic din caracterul profund terminator, criminal, ocult și satanic al proiectului Harvard.

Între anii 1947–1950, prin chestionarele aplicate emigranților ruși din Europa de Vest psihologii americani de la Harvard Institute au descoperit „clanurile degenerate” (așa numitul „deep state” din zilele noastre), adică fenomenul degenerării „naturale” a indivizilor și popoarelor.

Înțelegerea originară a termenului „clan degenerat” era foarte clară. Psihologii americani din anii 1950 știau foarte clar că acest clan este compus din oameni degenerați și chiar demonizați. Adică oameni care fie sunt „parazițați” de demoni, fie care ei înșiși au devenit la interior niște demoni.

După anul 2010 expresia originară din intelligence de „clan degenerat” folosită în

practica CIA a fost făcută public de către presă prin expresia echivalentă de „deep state“.

Însă majoritatea oamenilor cred eronat că fenomenul „deep state“ înseamnă doar corupție, lăcomie, conspirație pentru trădare de țară, dorința pentru parvenire, parazitism economic, etc.

Prin expresia de „deep state“ vehiculată intens de presă și de analiști de intelligence, s-a pierdut însă din vedere aspectul esențial, percepția spirituală a ce descrie de fapt acest „deep state“. Deci expresia „deep state“ nu înseamnă în realitate doar aspecte materiale, ci descrie de fapt o realitate sufletească–duhovnicească degenerată.

În realitate, expresia „deep state“ desemnează clanul coordonat al indivizilor degenerați, aflați pe panta demonizării Sinelui. Vorbim adică de indivizi îndrăciți, care sunt pe cale să capete la interior o identitate demonică, sau care deja au o identitate demonică definitivă și ireversibilă (au Sinele demonizat).

Partea cu materialismul, exploatarea, șefia, funcția, parazitismul, trădarea, lăcomia, desfrânarea, etc., este doar aspectul vizibil al unui iceberg foarte urât mirositor.

CLANUL DEGENERĂȚILOR ȘI DEMONIZAȚILOR DESCOPERIȚI ÎN ANII 1950 DE PSIHOSOCIOLOGII AMERICANI DIN CIA = ESTE CLANUL COORDONAT „DEEP STATE“ („STATUL PROFUND“ SAU „STATUL ASCUNS“), „DESCOPERIT“ DE MASS-MEDIA ÎN ANII 2010 = INDIVIZII ÎNDRĂCIȚI, AFLAȚI PE DRUMUL DEGENERĂRII ȘI DEMONIZĂRII SINELUI + INDIVIZII CARE DEJA ȘI-AU DEMONIZAT SINELE = APAR VIZIBILE LA EXTERIOR COMPORTAMENTE DEGENERATE, PRECUM: corupție, lăcomie, trădare, curvie, parazitism, dorință de parvenire, dorință pentru răzbunare existențială, etc.

DEEP STATE (STATUL ASCUNS) = ESTE O MAFIE INSTITUȚIONALĂ PERFECT CONSPIRATĂ, FORMATĂ DIN INDIVIZI DEGENERĂȚI (ÎNDRĂCIȚI ȘI DEMONIZAȚI), CARE DETURNEAZĂ FUNCȚIONALITATEA INSTITUȚIILOR STATULUI PENTRU ÎNDEPLINIREA UNEI AGENDE OCULTE SATANICE.

Psihologii de la Institutul Harvard (afiliat CIA) au înțeles destul de bine fenomenul degenerării prin profile psiho–sociale uluitor de precise.

În mod corect, experții CIA au considerat degenerarea identificată în Rusia ca fiind o formă de boală biologică, un fel de „cancer social“, de altfel natural și inevitabil tuturor popoarelor. Ulterior strategii CIA au interpretat acest fenomen „natural“ dintr-o perspectivă limitată freudiană și atee darwinistă, l-au finanțat și exportat în toate statele lumii.

Povestea planului Harvard începe undeva prin februarie 1946, când un secretar oarecare al ambasadei SUA la Moscova, George F. Kennan, trimite acasă la Departamentul de Stat din Washington, o analiză comprehensivă cu privire la situația din URSS. Ulterior, o parte din această analiză va fi făcută publică, în iulie 1947, în revista Foreign Affairs, cu titlul „The Sources of Soviet Conduct“.

Deși superficială și fără valoare, se pare că analiza lui GF Kennan a impresionat atât de mult conducerea politică a SUA, încât în aprilie 1947 acesta este numit în cadrul Departamentului de Stat ca director de planificare pentru URSS, unde va rămâne în funcție până în decembrie 1948.

În scurt timp după numirea sa, GF Kennan trimite în Europa Occidentală o adevărată armată de psihologi și sociologi, „înarmați” cu baterii de teste psihosociale. Începe interviuarea a mii de ruși emigranți, se fac aproximativ 13.000 evaluări² scrise și orale, cu privire la toate aspectele vieții din Rusia.

Toate rezultatele din teren s-au trimis apoi pentru analiză și procesare direct la Universitatea Harvard, la Centrul pentru Studii Ruse (Center for Russian Studies).

Analiștii de la Harvard obțin astfel informații complete despre conducătorii ruși, politicile interne, mentalitatea rusă, metodologia de accesare în funcții a comuniștilor, slăbiciunile și păcatele sufletului rus, etc.

În anul 1947 intră în scenă și John Paton Davies, al doilea personaj acreditat cu dezvoltarea proiectului Harvard.

Davies îl cunoscuse pe Kennan ca șef al său la Moscova în cadrul ambasadei SUA în 1945, unde a rămas până în 1947. Când Kennan a ajuns director de planificare la Departamentul de Stat în Washington în 1947, și-a amintit de subalternul și prietenul său John Paton Davies, pe care l-a adus de la Moscova și l-a pus să coordoneze proiectul Harvard.

Al treilea personaj important care și-a adăugat contribuția la proiectul Harvard este Allen Welsh Dulles, care în 1950 era directorul adjunct pentru planificare al CIA.

Un personaj complet ne semnificativ în anii 1950, dar important în anii 1980 este dezertorul rus Igor Borisovich Kalmykov, mai cunoscut sub numele de Grigory Petrovich Klimov.

Din câte se cunoaște public, Klimov a lucrat pentru proiectul Harvard între 1949–1950, după care îndeplinind alte activități în cadrul CIA.

Meritul lui Klimov este că datorită lui și cărților sale³ se cunoaște astăzi public cât de perversă, terminatoare și criminală a fost și este doctrina Harvard.

Primăvara anului 1947 este una agitată și de răscruce în istoria SUA și a restului lumii, când putem constata că obiectivele și agendele de lucru ale instituțiilor americane erau profund divergente.

În martie 1947, în timp ce șeful FBI, J. Edgar Hoover, era preocupat de oprirea comunismului pe care îl vedea în termeni spirituali degenerativi, ca fiind drept „*evil and malignant way of life*”, Departamentul de Stat și George F. Kennan erau intens ocupați pentru a înțelege și studia „științific” aspectele degenerative sistemice ale comunismului din Rusia, pentru a le promova și exporta apoi în întreaga lume.

În anii 1950 avem deci pe de o parte FBI-ul și intelectualii, naționaliștii și patrioții Americii, care luptă real contra spiritului satanic al comunismului și încearcă să-l oprească înainte de a distruge în profunzime SUA, și pe de altă parte avem Departamentul de Stat și CIA-ul, adică alogenii, trădătorii și globaliștii Americii, care sub masca degenerării își propuneau de fapt să promoveze comunismul satanist în cât mai multe state ale lumii.

În ceea ce privește doctrina însăși a proiectului Harvard lucrurile nu sunt clare, nici măcar pentru americanii care aparent l-au finanțat și organizat.

Cum să putem înțelege scopurile acestui program al CIA dacă John Paton Davies, un om cheie al proiectului, era în același timp un filo-chinez prieten cu Mao Zedung, aventurier prin anii 1930 în China aflată în război civil, atașat militar al Armatei de eliberare a Chinei în 1944, funcționar în 1945 la ambasada SUA din Moscova, director

de operațiuni la CIA în 1947, cu prieteni influenți în Departamentul de Stat. Vorbim deci despre unul din rarii oameni care a avut discuții private cu Mao Zedung, Stalin, Truman și elita de intelligence din CIA din anii 1950.

Pentru cine muncea de fapt acest cosmopolit John Paton Davies?

Pentru chinezi, pentru ruși, pentru americani sau pentru altcineva? Din surse publice este imposibil de aflat adevărul.

Există o mare discrepanță și un mare semn de întrebare între caracterul profund ateu-satanic al doctrinei Harvard și mentalitatea (încă) creștină a oficialilor americani care conduceau instituțiile SUA în anii 1947–1955.

Doctrina degenerării și distrugerii definitive din interior a civilizației albe creștine nu putea fi gândită în anii 1950 de niciun american autentic, indiferent cât de malefic ar fi fost el.

Cowboy–ii din Kansas și șmecherii din New York, ajunși în funcții de conducere în CIA, FBI sau Departamentul de Stat nu puteau gândi în anii 1950 o asemenea monstruoșitate.

Doctrina Harvard nu era în 1950 pentru ei, îți trebuie un alt tip de mentalitate să gândești degenerarea și autodistrugerea totală din interior a propriei țări.

Ca să poți gândi distrugerea completă și definitivă a civilizației albe din interior, folosindu–te de propriile păcate ale oamenilor și de indivizii–demonizați îți trebuie o mentalitate complet bolnavă, atee, criminală, satanică, retrogradă, sabotoare și autosabotoare, distructivă și autodistructivă, sinucigașă, de luptă contra Vieții și mesajului mântuirii adus de Mântuitorul Iisus Hristos.

În anii 1950 mentalitatea de război specifică yankeilor era „veni, vidi, vici”.

Adică vin peste tine cu bombardierele strategice, îți arunc rapid în cap 2 milioane de tone de bombe rămase nefolosite din războiul din Pacific (cazul Coreea și Vietnam), îți distrug infrastructura economică și apoi mă întorc repede la baza militară să beau o ladă de bere și să nu ratez serialul TV în care joacă cea mai „tare” actriță de la Hollywood.

După băieții cu bombe vin ceilalți, „băieții deștepți”, cei cu banii, care îți cumpără toată economia pe 3 dolari, îți exploatează gratis toate resursele, îți cumpără pe 2 dolari politicienii, pe scurt te transformă într–o colonie extractivă „fericită”, într–o „democrație”, un model de „succes” de dezvoltare bananieră. Dar asta este tot.

În anul 1950 yankeii naționaliști din CIA și Departamentul de Stat nu erau interesați să distrugă complet însăși fundamentele civilizației creștine, sub toate aspectele ei fundamentale: credința în Dumnezeu, educația, valorile morale și creștine, normalitatea binelui, familia, creșterea copiilor, naționalismul, patriotismul, solidarietea de rasă.

După acest proiect, după degenerarea globală, nu va mai rămâne nimic în „picioare”, însuși edificiul civilizației creștine a rasei albe se va nărui complet. Finalul acestui proiect este neantul, pustiirea sufletească, bucuria de a muri, schizofrenia în masă, distrugerea economică completă, depopularea masivă, războiul mondial, dictatura globală, foametea, cipiurea tuturor, antihristul.

Niciun degenerat din CIA nu putea gândi în 1950 o așa monstruoșitate, cum să planifice distrugerea rasei albe, exterminarea propriei civilizații creștine ariene, a propriei țări.

Este evident că în anii 1950 agenția CIA a fost doar executoarea unor planuri gândite de alți ne-oameni, aflați la alte nivele de putere și informație. Altcineva a gândit monstruoșitatea planului Harvard, altcineva a contribuit cu sumele uriașe de bani, altcineva a avut inițiativa testelor psihosociale.

Agenția CIA doar a trebuit să centralizeze/managerieze toate aceste resurse disponibile (doctrină, bani, profile psiho-sociale detaliate) și să contribuie concret cu oamenii proprii pentru implementarea acestui mega-proiect ultra-secret.

Însă așa cum vom vedea, ceva a „scârțâit” în eficiența implementării planului Harvard prin folosirea resurselor umane disponibile ale CIA.

Planul Harvard a fost cu adevărat implementat cu efecte maxime de-abia după anii 1980, după apariția monitorizărilor IT a comunicațiilor, comportamentelor și faptelor a milioane de oameni.

Folosind informațiile disponibile publicului larg, nu putem ști cine a fost „eminența cenușie” care a ridicat ștacheta degenerării de la cazul particular al URSS și a gândit degenerarea pe termen lung, la nivel global.

De asemenea, din surse publice nu putem cunoaște nici persoanele, băncile sau organizațiile care au finanțat această monstruoșitate. Există însă câteva indicii orientative, care ne pot duce pe anumite piste, care pot să ne dea de gândit.

10.2.A. Prima ipoteză de lucru presupune luarea în analiză a unui scenariu subtil de „intelligence”.

Astfel, **doctrina degenerării ar fi calul troian al strategiilor sataniști chinezi**, care încă din anii 1930 s-ar fi folosit de agentura „China Hands” din Departamentul de Stat al SUA, pentru a distruge complet pe termen lung „prietenul” URSS și în general întreaga civilizație ariană albă, folosindu-se în acest proces de resursele uriașe ale SUA.

Este evident „parfumul” asiatic al acestei doctrine anihilatoare a rasei albe și toate indiciile duc spre o planificare ocultă-satanică-subversivă globală a chinezilor, realizată „la vedere” de către trădătorii din CIA și trădătorii din serviciile secrete ale altor state cu populație de rasă albă.

Jurnalistul englez George Orwell a dezvăluit în cartea sa „1984” planurile pe termen lung, create de această ocultă satanică asiatică. Toate torturile și ideile politice totalitare descrise în acest roman sunt preluate nu din Rusia bolșevică sau comunistă, ci din realitatea totalitară a Chinei tradiționale imperialiste.

Deși pare un scenariu forțat, în realitate chinezii au toate motivele justificate pentru a se răzbuna pe „civilizatorii” albi. Să nu uităm că în secolele 19 și 20 China a fost ținta a tot felul de agresiuni și intervenții militare din partea marilor puteri europene.

Războaie militare, promovarea consumului de droguri, deposedarea de resurse minerale (argint, aur), luarea cu forța a unor teritorii, intervenția în războiul civil, etc., toate acestea și mai multe le-au făcut Chinei marile puteri europene.

Prin politica de drogare a chinezilor cu opiumul fabricat în India, timp de 40 ani britaniciei „civilizatori” au distrus cu bună știință zeci de milioane de vieți nevinovate. Alții „civilizatori” practic au cucerit și împărțit China după bunul lor plac, i-au luat bogățiile și i-au afectat cursul natural al istoriei.

Am putea spune că chinezii au uitat de umilințele și brutalitățile nefaste ale vest-europenilor, dar atunci de ce cele mai nefiabile și slabe calitativ echipamente

tehnologice și industriale (IT, telecom, automatizari, instalații, etc) pe care le pot produce fabricile din China se găsesc astăzi tocmai în Anglia!?

Adică în țara care a distrus cu premeditare poporul chinez timp de 40 ani. De ce în ziua de astăzi urmașii „civilizatorilor“ englezi care au provocat atâta suferință în China în secolul 19 plătesc cel mai mult, pentru cele mai nefiabile echipamente tehnologice și industriale din întreaga Europă?

Această realitate este oare doar o întâmplare întâmplătoare, sau este de fapt începutul unui pay-back înfricoșător, care se va întinde în stil asiatic, pe parcursul a sute de ani?

Așa cum arată toate indiciile evidente și mai puțin evidente, doctrina degenerării este o inițiativă ocultă–satanică chineză, gândită în adunările satanice care au loc periodic în mănăstirile budiste din Tibet.

Această planificare prevedea construirea inițială a unui cal troian american, care apoi să distrugă din interior URSS și întreaga civilizație albă creștină.

Scopul final al prăbușirii URSS/Rusia și al întregii civilizații albe creștine (Europa, Rusia, Americile, Australia) este estimat pentru două etape:

1. preluarea teritoriului și controlului enormelor resurse naturale ale Siberiei, Australiei, Africii și întregului Pacific;
și apoi

2. preluarea și controlul întregii planete pământ.

În cadrul acestui scenariu, primul indiciu de analiză este filo–chinezul John Paton Davies, omul acreditat „la vedere“ că ar fi eminența cenusie și planificatorul proiectului Harvard.

„Problema“ cu acest John Davies este că el a fost un cetățean american, dar care s–a născut și format ca om în China.

Făcea parte din China Hands, o organizație neoficială filo–chineză, tolerată în cadrul Departamentului de Stat al SUA. Angajat al Departamentului de Stat al SUA, peste 10 ani de muncă i–a făcut pe teren în China, alături de organizațiile subversive (sataniste) comuniste.

John Davies era cunoscut și recunoscut ca un filo–chinez care a susținut prin toate mijloacele pe comuniștii (sataniștii) chinezi. Implicarea unui personaj complex ca John Davies în proiectul Harvard complică sensibil tentativa de aflare a adevărului.

Membrii acestei China Hands au ajutat cu informații sensibile forțele comuniste să cucerească China în 1947 și la un moment dat au făcut acest lucru în contra politicii oficiale a SUA, care susținea pe oponenții comuniștilor.

John Davies a fost neîncetat suspectat de a fi agent de influență comunist sau chiar racolat de organizațiile secrete oculte chineze care conduceau de fapt China în anii 1940.

De aceea, membrii China Hands au fost neîncetat bănuți de simpatii pro–chineze și chiar că ar fi fost agenți recrutați de comuniștii chinezi.

După anul 1950, atitudinea Departamentului de Stat față de gruparea filo–chinezilor din China Hands s–a schimbat radical. Datorită simpatiilor filo–chineze și suportului neoficial acordat comuniștilor, Davies va fi chemat la mai multe audieri, pentru a i se stabili loialitatea față de statul american.

Între anii 1950–1953, în total 22 înalți oficiali americani bănuți de simpatii comuniste,

membri ai China Hands, vor fi fost dați afară din funcțiile publice pe care le dețineau. Este evident că rolul lui John Davies în cadrul proiectului Harvard este supraestimat. John Davies și ceilalți filo-chinezi din China Hands doar au executat disciplinat ordinele care proveneau de la alte structuri oculte-satanice supra-statale, care nu aveau ca scop respectarea politicii oficiale a SUA.

10.2.B. O altă ipoteză de lucru ar fi că alte structuri de putere, necunoscute public, s-au folosit de planul Harvard, pentru a îndeplini anumite profeții cu privire la dominarea mileniului trei de către rasa galbenă.

Cu sau fără implicarea unei agenturi secrete de americani orientalizați, derularea planului mondial al degenerării deja avantajează indirect continentul asiatic și pe locuitorii săi.

Nu este niciun secret faptul că exceptând Asia (și mai ales China), toate continentele locuite de civilizația albă se prăbușesc în tăcere în haos economic și politic, dezorganizare internă, ineficiență economică și administrativă, șomaj și incompetență educațională, terorism și crimă organizată, războaie civile militare sau între clasele sociale.

Rând pe rând, toate continentele creștine „albe” (Europa, Americile, Australia, Rusia) cedează asiaticilor zonele de influență (Oceania, centrul Africii, Orientul apropiat, Orientul îndepărtat), universități, porturi, întreprinderi, fabrici, resurse minerale, mine, bănci și întregi corporații.

Starețul Iosif Vatopedin (1921–2009) de la Mănăstirea Vatopedu (muntele Athos) ne avertiza că mult profețita invazie a celor 200 milioane chinezi va avea loc la scurt timp după terminarea celui de-al Treilea Război Mondial, la ordinul antihristului stabilit la Ierusalim.

Dacă ținem cont de această informație, putem înțelege cu claritate că doctrina degenerării și un război mondial vor deschide practic ușa acestei uriașe invazii.

Fără planul Harvard, fără degenerare, fără prăbușirea „din interior” a statelor civilizatoare construite de rasa albă creștină, nu ar fi fost posibil niciun război mondial (între popoarele creștine ale rasei albe) și nicio mega-invazie asiatică.

Oricare ar fi adevărul, așa cum a fost ea concepută, cu aspectul ei terminator pe termen lung, doctrina Harvard are un cert „parfum” asiatic.

Testele sociologice și analizele psihologice de la Harvard au toate coordonatele mentalității civilizației albe, raționale, europene. Dar este cu totul altceva ceea ce a urmat apoi, modul cum informațiile din teren s-au cristalizat într-o doctrină care să urmărească distrugerea planetară a tuturor statelor civilizatoare albe.

Indiferent care este adevărul, este însă complet de neînțeles suportul dat de CIA și al sutelor de decidenți seniori americani, din toate instituțiile importante ale statului american, care și-au dat acordul de a se folosi know-how-ul din proiectul Harvard pentru a distruge din interior însăși patria copiilor lor – SUA, împreună cu toate statele civilizației creștine albe-ariene.

10.3. Etapizarea proiectului Harvard, pentru degenerarea, genocidul și distrugerea din interior a statelor naționalist-comuniste.

Deși planul Harvard are o planificare globală, el a vizat (și neîncetat vizează) în special

genocidul cultural, educațional, economic, instituțional, industrial și biologic al statelor naționalist–comuniste.

Motivul acestei atenții speciale este faptul că în anumite state aparent comuniste s–a dezvoltat în realitate un socialism naționalist–creștin, adică exact invers la scenariul trasat inițial: un comunism de tip globalist, internaționalist, progresist, multicultural, sclavagist, multiethnic, ateu, eretic.

Deloc surprinzător, Rusia, Ucraina, Bielorusia, China, Serbia, România, Bulgaria, Cipru și Grecia au fost și sunt statele vizate pentru cea mai cruntă represiune și uciderea fără scrupule a întregii elite naționaliste.

Fiecare individ, fiecare familie și fiecare copil aparținătoare unui membru al elitei socialist–naționaliste a fost și este vizat în cadrul acestei planificări (pentru ucidere, preluare în sistem, corupere cu bani și funcții bine plătite, șantaj sexual, distrugere prin droguri, înscenări juridice, distrugere psihică prin vrăjitorie și casnici îndrăciți). Din acest punct de vedere, **planul Harvard are ca scop evident sabotajul profund (ideologic, politic, cultural, educațional, economic) și readucerea statelor naționalist–comuniste la „linia” bolșevică–comunistă care a fost inițial implementată în URSS:** leninistă, troțkistă (acum se spune „corporatistă”), marxistă (acum se spune „neo–marxistă”), internaționalistă (acum se spune „globalistă”), totalitară (acum se spune „corectă politic”), apatridă (acum se spune „multiculturală” și „multiethnică”).

Statele naționalist–comuniste au trebuit sabotate profund, pentru a se alinia celorlalte state ale lumii în marșul lor spre Noua Ordine Mondială, spre societatea utopică totalitară antihristică a oamenilor care trebuie să fie „fericiți”, în care nu mai există cultură statală, tradiții locale, diferențieri sociale, identitate statală, identitate familială, identitate de rasă și identitate sexuală (nu mai există state, rase, religii distincte, gen sexual).

Este foarte util de constatat că în anii 1950 psihologii CIA recunoșteau existența și utilitatea demonilor degenerării, în scopul de a face funcțională doctrina de război total (economic, social, biologic) a SUA contra statelor naționalist–comuniste.

Acest lucru se întâmpla în același timp când toate sistemele de securitate comuniste, din întreaga lume, considerau pe oamenii credincioși drept „mistici”, „bandiți”, „alienați” și bolnavi psihici.

Conform cu dogmatica comunistă universal valabilă, pentru oamenii credincioși se folosea expresia psihiatrică de „schizofrenie paranoidă cu delir mistic”.

În țările comuniste, ofițerii de informații care au activat între anii 1950–1990 erau atei convinși sau din interes, în general nepăsători la existența războiului nevăzut duhovnicesc și care probabil au fost deosebit de surprinși să afle ce preocupări aveau în anii 1950 „colegii” lor de muncă din CIA.

Pentru acești ofițeri bine informați și instruiți, credința în existența și implicarea în viața oamenilor a duhurilor răutății de care vorbește Biserica era un semn de alienare psihică, manifestarea unui soi de delir mistic.

Din punctul lor de vedere, singura „valoare” a preoților și a Bisericii era obținerea de informații din spovedaniile făcute la preoții–turnători și manipularea politică a „prostimii” credincioase.

Dar cu ce se ocupau colegii lor din CIA în anii 1950?

Analiza degenerării sufletești, studiarea științifică a demonizării oamenilor, studii și

parteneriate umane–demonice din partea unei instituții respectabile și profesioniste ?!? Oameni care să se îndrăcească, să devină posedați demonic la nivel neurologic ?!? Oameni care să–și demonizeze Sinele, adică care la interior să capete o identitate ființială de tip demonic ?!?

Pas possible imposibil, nebuie domnule nu altceva, toată „floarea“ de intelligence a comunismului știa cu precizie că ortodoxia și credința în Dumnezeu este un soi de „delir mistic“, tocmai bune de tratat la psihiatrie.

Pe acest fond de înfricoșătoare orbire și neînțelegere a realităților profunde ale vieții și existenței, **nu este deci de mirare că americanilor și aliaților lor le–a fost atât de ușor să aplice integral și complet planul Harward, implicit să distrugă serios și profund toate sistemele de informații comuniste din Europa de Est.**

De asemenea, prin reușita programului Harward americanii din CIA și coordonatorii lor și–au îndeplinit toate obiectivele stipulate: exterminarea biologică, educațională, culturală, profesională, etc., a popoarelor care au dezvoltat un comunism naționalist. Dacă este să facem o etapizare al desfășurării proiectului Harvard pentru aceste țări, aceasta ar fi probabil următoarea:

10.3.1. Anul 1947 – Europa de Vest.

Au loc aproximativ 13.000 teste și evaluări psihosociale asupra indivizilor emigranți ruși. Interesant de notat este că rușii testați au spus că cele mai importante aspecte ale societății rusești sunt credința și educația, indiferent de regimul politic. În concluzie, pe termen lung, ținta cea mai importantă a planificării Harvard a fost distrugerea educației și credinței. În anul 1948 datele din teren se trimit la Universitatea Harvard, unde sunt procesate și analizate;

10.3.2. Anii 1940–1950.

În paralel cu proiectul Harvard al CIA (aflat în acești ani în etapa de înțelegere și conceptualizare), ajung în statele comuniste pe funcțiile de conducere prima generație de degenerați, compusă din membrii partidelor comuniste. În acel moment planificatorii din CIA încă nu știau exact profilele degeneraților și modalitățile concrete de prăbușire a unui stat din interior.

Dar este evident că și în cazul primilor comuniști a existat o inteligență demonică nepământeană care i–a identificat și coordonat. Acești oamenii au fost identificați și promovați în baza unui istoric personal și al „urii de clasă“ care îi motiva.

Majoritatea analiștilor în intelligence consideră că prăbușirea regimurilor naționalist–comuniste din Europa de Est a început încă din anii 1968–1970, odată cu doctrina lui Iuri Andropov și activării agenților de influență din serviciile secrete rusești, în realitate trădători care urmăreau scopuri globaliste și luciferiene. Realitatea este însă și mai gravă.

În realitate, prima generație a degeneraților trădători care a apărut pe scenă în anii 1950 a fost compusă chiar de elita conducătoare a partidelor comuniste, oameni care se dădeau drept mari patrioți și luptători pentru drepturile clasei muncitoare.

Este foarte important să știm faptul că primii degenerați au fost chiar conducerile partidelor comuniste.

Doar în acest mod putem înțelege de ce au eșuat neîncetat eforturile naționaliste din serviciile secrete și economie. Ofițerii de informații și generalii naționaliști din anii 1970 erau trădați și sabotați chiar de șefii lor, de elita comunistă conducătoare.

Permanent structurile de informații naționaliste au știut că sunt sabotate „din interior”, de către liderii din partidul comunist, dar deoarece erau ateii nu au putut niciodată înțelege întregul adevăr: că adversarul lor nu era doar un om, un trădător racolat pentru bani sau din motive ideologice.

Sabotajul eforturilor naționaliste era de fapt realizat de către demoni, de inteligența nepământească a demonilor care îi controla mental pe liderii comuniști (care erau îndrăciți, posedați demonic).

Deși se vindeau pe sine drept niște semi-analfabeți cu origine sănătoasă, liderii comuniști erau în realitate îndrăciți (cu demoni în creier) și/sau demonizați (cu Sinele demonizat).

Semi-analfabeții cu „origine sănătoasă” și 4 clase erau posesorii unei inteligențe demonice prin care i-au manipulat și păcălit pe toți ceilalți, începând cu generalii din serviciile secrete și terminând cu propriile familii.

De asemenea, grupările naționaliste din toate serviciile secrete au desconsiderat total alianța formidabilă dintre demonii imateriali și colegii lor din intelligence, care aparțineau de grupările trădătoare, globaliste, satanice-luciferiene.

Este bine de știut că dezastrul țărilor comuniste a fost planificat și derulat de la bun început, începând cu anii 1940. De la bun început sistemul comunist a fost conceput ca unul care se va autodistrage din interior, prin crearea unor dezechilibre structurale majore.

A existat din partea liderilor comuniști o inteligență și o planificare de a distruge „din interior” sistemul comunist, printr-o inteligență diabolică specific asiatică: prin accelerarea nesustenabilă a creșterii demografice, comparativ cu creșterea economiei.

Oamenii se bucurau când vedeau creșterea demografică accelerată, puțini se gândeau că această creștere accelerată este nesustenabilă pe termen mediu prin eficiență și productivitate a muncii.

Sistemul comunist centralizat a fost distrus într-un mod planificat, dar nu prin opoziție, blocaj și embargouri economice, ci prin creșterea demografică accelerată, în disonanță cu resursele disponibile și creșterea economică anemică.

Această planificare perfidă de „sabotare prin creștere” a inclus două etape:

10.3.2.a. Inițial Occidentul a finanțat și ajutat la început dezvoltarea industriei statelor comuniste, prin investiții finanțate cu bani tot din Occident.

Însă chiar de la bun început, investițiile în industrie au fost realizate pe principiul dependenței și efectului de avalanșă.

Toate fabricile construite erau practic dependente unele de altele pe principiul dominoului și s-au creat intenționat „puncte de vulnerabilitate” în lanțul de funcționare al industriilor comuniste. Astfel de „puncte de vulnerabilitate” au fost fabricile producătoare de mașini industriale, piese de schimb, consumabile, întreținere și reparație a echipamentelor industriale, aflate în funcționare intensivă în toate marile fabrici de producție.

După anul 1990 lanțul industrial comunist a fost rupt, acționându-se cu precizie chirurgicală asupra verigilor slabe din sistem, adică exact asupra acestor „puncte de vulnerabilitate”.

Concret, după căderea comunismului, primele obiective falimentate au fost fabricile

care produceau pisele de schimb pentru mașinile și echipamentele industriale uzate aflate în zeci de fabrici de producție.

Fără piese de schimb, consumabile și reparații, mii de echipamente industriale aflate în zeci de fabrici s-au oprit inevitabil din funcționare, au ajuns expozate de muzeu și ulterior au fost vândute ca fier vechi.

În acest mod, prin sabotarea funcționării echipamentelor industriale, zeci de fabrici de producție și-au închis porțile, deși aceste fabrici aveau comenzi de producție și puteau avea o continuitate a muncii.

10.3.2.b. Începând cu anii 1970 a fost activată din interior rețeaua sabotajului de meserie, coloana a V-a a agenților filo-americi și filo-ruși.

Aceștia au făcut investiții mari cheltuitoare de resurse, investiții din start păgubitoare, au deraiat programele de cercetare pe direcții fără viitor, au blocat modernizarea liniilor de producție, au făcut credite la dobânzi uriașe, au justificat lipsa investițiilor reale prin cursa înarmărilor, etc.

Degenerații din partidele comuniste care conduceau aceste țări au „jucat” strict conform cu acest scenariu tipic asiatic, de „distrugere din interior prin creștere accelerată”. De exemplu, în anii 1970 România având o populație de 17 milioane oameni, a fost rapid industrializată prin cheltuirea a aproximativ 20 miliarde dolari, cu bani împrumutați de la bănci din Occident.

Ulterior, **pentru a susține eficiența sistemului comunist, la fiecare milion de oameni creștere demografică, ar fi trebuit investiți în economie (agricultură, industrie, servicii, administrație) cel puțin 10 miliarde dolari (dolari la valoarea lor din anii 1970).**

În realitate însă România a ajuns la 22.3 milioane oameni, cu investiția a încă maxim 5 miliarde dolari. În anul 1989 exista deci un deficit investițional de cel puțin 50 miliarde dolari, bani care până la acea dată ar fi trebuit să fi fost deja investiți în economie.

Era evident că o economie proiectată pentru 17 milioane oameni nu putea fi productivă și eficientă pentru a susține același nivel de trai pentru 22.3 milioane oameni.

În condițiile ideologiei socialiste care prevedea inexistența șomajului, peste 3 milioane de oameni au fost luați din sectorul agricol și făcuți peste noapte orașeni încadrați în industrie și administrație, fără acoperire în productivitatea muncii și plus-valoare adăugată. Rezultatul a fost că în ultimii 10 ani de comunism, economia planificată a României a funcționat nu prin eficiență și productivitate, ci strict în baza unor consumuri uriașe de materii prime și resurse energetice.

Același scenariu a funcționat în toate țările comuniste, mai puțin Iugoslavia și parțial RFG. În rest, în tot blocul comunist era o discrepanță majoră între creșterea demografică accelerată și lipsa investițiilor structurale în economie și administrația publică.

Banii erau, dar aceștia se cheltuiau pe plata datoriilor externe, cercetare militară, producție militară pe stoc, producție civilă nevandabilă pe stoc, operațiuni ale serviciilor secrete, luxul nomenclaturii, construcția de fabrici inutile economic din rațiuni ideologice și finanțarea consumurilor uriașe ale economiei.

În momentul în care consumurile uriașe de materii prime și energie au devenit nesustenabile, blocul comunist s-a prăbușit, iar nivelul populației din interiorul

granițelor statale a revenit rapid la nivelul la care erau proiectate economiile să funcționeze. După anul 1990 România a revenit rapid la 17 milioane cetățeni în interiorul granițelor statale, alți 4 milioane de cetățeni fiind nevoiți să emigreze pentru joburi în Europa de Vest, Canada și SUA.

Corecții brutale similare ale populației au suferit toate celelalte state foste comuniste (în Rusia de exemplu au fost depopulate peste 200 orașe regionale), lucru care dovedește decalajul mare care exista în anul 1989 între economii și nivelul populației. Faptul că economiile naționale nu au fost în stare să țină pasul cu creșterea demografică nu a fost doar o întâmplare, ci rezultatul unei politici deliberate de sabotaj a sistemului comunist din interior, prin blocarea investițiilor și creșterea demografică accelerată nesustenabilă.

Conspirația de sabotare a sistemului comunist prin blocarea investițiilor în economie și blocarea reformei administrației este dovedită de cifrele care nu mint.

Înainte de anul 1990 sistemul comunist din România putea fi făcut să funcționeze în mod eficient și viabil pentru 22.5 milioane oameni, prin injectarea în economie a cel puțin 50 miliarde dolari, lucru care evident nu s-a făcut.

În schimb după anul 1990, se estimează că în numai 25 ani capitalul stăin a scos din România peste 1.000 miliarde dolari. Sume colosale au fost extrase din toate țările foste comuniste, care până în 1990 sufereau de o subfinanțare cronică a investițiilor. Deci înainte de 1990 nu s-au putut investi câteva zeci de miliarde de dolari, dar după ce comunismul s-a prăbușit brusc, din țările comuniste s-au putut imediat „stoarce” într-o manieră autentic colonială sute și sute de miliarde de dolari? Sabotajul și trădarea sistemului comunist „in interior” este evident.

Între anii 1950–1980, timp de aproape 30 ani, degenerații din interiorul partidelor comuniste au condus cu perfidie aceste state spre dezastru, neștiuți de nimeni. În anii 1980, când au fost identificați trădătorii și incompetenții locali pe baza profilelor psihologice ale CIA, bătrânii comuniști care deja distruseră economiile naționale erau gata să le predea acestora ștafeta.

10.3.3. Anii 1950 – 1970.

Pe baza informațiilor descoperite la Harvard Institute, psihologi, politologi și psihosociologi americani elaborează doctrina secretă de distrugere din interior a URSS și tuturor statelor comuniste din lume, folosindu-se în acest scop de promovarea în funcțiile de conducere a indivizilor degenerați.

Ulterior sunt implicați și matematicienii, care elaborează modele matematice, statistice și de previziune cu privire la numărul minim și diversitatea profesională a indivizilor degenerați incompetenți și sabotori, care trebuie să promoveze în funcții, în statele comuniste.

10.3.3.a. Între anii 1950–1970 CIA deja pune la punct suportul tehnic și de intelligence pentru a determina și identifica care sunt indivizii sabotori și incompetenți care trebuie să fie susținuți pentru promovarea pe funcții.

Remarcabil este că prin anii 1950–1970, folosind metode analitice de tip „cross” (analiza tehnică fotografică, analiză limbaj non-verbal, analiza fiziologiei, analiză comportamentală, profil psiho-profesional, profil psihologic, istoricul educațional, istoricul naționalist familial, etc.), americanii puteau face evaluări cu precizie de 80% asupra evoluției viitoare a tinerilor din universitățile militare, politice și tehnice din

țările comuniste.

Adică puteau face prognoze și estimări foarte corecte cu privire la potențialul de evoluție personal și profesional al indivizilor evaluați.

Ca un exemplu, liderii nativi se poziționează din instinct în cadrul fotografiilor de grup în zona centrală a șirului de indivizi și întotdeauna pe ultimul rând de sus.

Deja în anii 1970, pentru țările comuniste vizate planului de degenerare, analiștii din CIA puteau identifica prin mijloace tehnice, cu o precizie de 80% indivizii capabili care trebuiau marginalizați și care erau lichelele, impostorii incompetenți, trădătorii – pe scurt degenerații, care trebuiau protejați și promovați pe funcții în aparatul de stat. Aceste procente sunt impresionante cu atât mai mult cu cât în acei ani nu exista monitorizarea totală a telefoanelor și traficului pe internet.

10.3.3.b. Între anii 1960–1970, prin mijloace tehnice și umane sunt identificați pe bază de profil indivizii țintă, prima generație de degenerați cu potențial de „șefie”, care ulterior vor fi ajutați, protejați și promovați prin toate căile posibile, cu prioritate în interiorul instituțiilor militarizate și semi-militarizate ale statelor comuniste: Armată, Miliție, Securitate, Partidul Comunist, Justiție, Gărzi patriotice, organizații de tineret. În România anilor 1960 au fost corect aplicate evaluările psiho-sociale degenerative ale experților psihologi din CIA, asupra unor persoane țintă din nomenclatura comunistă.

În acest mod, conform doctrinei Harvard de distrugere din interior a statelor comuniste, în 1965 la conducerea României ajungea tânărul activist Nicolae Ceaușescu, tocmai deoarece expertiza medicală îl diagnosticase ca fiind paranoic și schizofrenic (!).

Motivațiile oficiale cu așa-zisa sa independență față de Moscova sunt doar povești bune pentru vânzarea ziarelor.

În plus soția sa Elena, fusese ani de zile amanta unor lideri activiști bolșevici, practica sistematic prea-curvia cu generalii alogeni din Securitate și era trădătoare de profesie. Despre Elena Ceaușescu se știa că este o persoană complet bolnavă: maxim de desfrânată, analfabetă cultural, proastă cronic, infantilă psihic, invidioasă, răutăcioasă, sociopată/psihopată, lacomă de bijuterii scumpe, plină de mândrie și mărire de sine, plină de ură și dorință revanșardă.

Pe scurt, Ceaușeștii erau cuplul perfect pentru a distruge România „din interior”.

10.3.4. Anii 1970–1980.

În acești ani se fac toate progresele bioenergetice, neurologice, tehnice, chimice și parapsihologice necesare pentru a putea produce degenerarea majoră a indivizilor țintă, dar și a tuturor oamenilor unui stat țintă.

Tot în anii 1970–1980 sunt identificați și racolați de către CIA sute de ofițeri de informații externe ale statelor comuniste. Americanii rcolează ofițeri ruși, români, bulgari, polonezi, unguri, sârbi, croați, etc., care urmau să se întoarcă acasă definitiv, din misiunile lor externe.

O situație mai specială a existat în cazul României, care se retrăsese din Pactul de la Varșovia și ale cărei structuri de informații nu era coordonată oficial și direct de către KGB. De aceea ofițerii români din exterior au fost ținta recrutărilor coordonate a rețelelor de intelligence trădătoare, dedicate planurilor oculte progresist-globaliste. Estimările neoficiale din Securitate arătau că în anul 1989 aproximativ 80% (!) dintre

ofițerii din străinătate ai Securității românești erau deja colaboratori activi ai unui serviciu secret străin: Mossad, CIA, AVO, MI-6, DGSE, KGB, GRU, BND, etc.

Probabil o mică parte dintre cei compromiși informativ, în realitate agenți dubli, odată cu revenirea definitivă în țară și retragerea pe posturi administrative, au executat ordinele noilor stăpâni din exterior.

O altă surpriză pe care au adus-o ofițerii de informații la revenirea în țară este chiar starea lor sufletească. **Un număr imposibil de estimat dintre acești operativi care au activat în Occident au revenit acasă alienați de propria ființă, îndrăciți (posedați demonic), demonizați.**

Oameni care au plecat din țară patrioți, bine educați și cu o puternică conștiință morală s-au întors acasă posedati demonic și cu propriul Sine spiritual transformat într-un mod demonic.

Nu doar ofițerii din exterior s-au întors acasă demonizați. Profesori, teologi, scriitori, oameni de cultură, jurnaliști, oameni de știință, economiști, studenți, simpli turiști, etc., oameni care au avut stagii de pregătire și deplasări dese în Occident s-au întors acasă nu doar racolați de serviciile secrete occidentale CIA, MI-6, KGB, etc., ci mult mai grav, racolați și de către organizații oculte satanice.

Demonizarea rapidă a acestor oameni a fost consecința participării voite sau involuntare la ritualurile oculte satanice, care au drept obiectiv pierderea de sine și demonizarea individului.

Metodologia de alienare a oamenilor în cadrul acestor organizații oculte este atât de „științifică” și de bine pusă la punct, încât inclusiv un individ cu un psihic puternic poate fi complet alienat și demonizat în maxim 20 „ședințe” de re-educare prin ritualuri babiloniene luciferiene.

10.3.5. După anii 1980 – țările comuniste din Europa de Est.

În acest spațiu se derulează deja din interior conspirația de identificare și promovare a indivizilor degenerați trădători, care au potențialul de a-și distruge propria țară din interior. Treptat și neștiut, degenerații au fost instalați în funcțiile importante de conducere, în toate domeniile și zonele posibile.

Foarte probabil, acest prim val de degenerați din anii 1980 a ajuns pe funcții prin susținerea care a venit de la bătrânii comuniști care controlau partidul comunist și al serviciilor secrete, mai exact de la foștii ofițeri activi reveniți în țările lor din activitatea externă;

10.3.5.a. Anii 1980–1990, când prima generație de sabotori ajung în masă în poziții de conducere în toate domeniile și structurile statelor comuniste.

Conform așteptărilor și condiționărilor lor psihologice, degenerații promovați încep demolarea sistemului comunist „din interior”. Această armată invizibilă a degeneraților ajunși pe funcții va fi atât de eficientă, încât în mai puțin de 10 ani va distruge complet „din interior” sistemul comunist, cu efectele vizibile în revoluțiile anti-comuniste televizate în direct din anul 1989.

Comunismul naționalist nu a căzut prin puterea diviziilor de tancuri și flotelor aeriene nucleare ale NATO, ci prin sabotajul din interior, prin acțiunea tăcută, subversivă a câtorva mii de băștinași degenerați (îndrăciți, demonizați).

Din această realitate psiho-istorică reiese clar cine este factorul cel mai periculos pentru societatea umană – divizia de tancuri sau degeneratul ascuns, îndrăcit

(demonizat, sociopat, psihopat).

10.3.5.b. Anii 1980–1990 – sunt identificate tinerele „speranțe“, indivizii țintă, a doua generație de degenerați cu potențial de sabotori interni, care ulterior vor fi ajutați, protejați și promovați pe funcții după 1990, când prima generație de degenerați care a distrus „din interior“ comunismul, va fi ieșit la o „binemeritată“ pensie.

După anul 1990 începe activarea eșalonului doi de degenerați, care vor fi puși pe funcții publice și private prin susținerea primită de la foștii ofițeri de informații.

10.3.6. Anii 1990–1991 – Europa Occidentală.

Sunt trimiși la „recalificare“ în Occident mii de ofițeri și subofițeri din structurile de informații interne și externe ale fostelor state comuniste.

Din câte cunoaștem public, **în scenariul post-comunist stabilit la Malta, România trebuia „preluată“ și controlată politic, economic și informativ de Olanda, Italia, Franța și Austria** (care este de fapt un „stat“ intermediar tip „proxy“ pentru interesele Rusiei și Germaniei).

De aceea, după căderea comunismului, conform planificării de la Malta, mii de ofițeri români de informații au fost trimiși la cursuri de „recalificare“ în aceste patru țări, pentru a „învăța“ capitalismul. Totul s-a făcut organizat și planificat. Odată reveniți în țară, ofițerii de informații recalificați în „business“ au fost angajați pe posturi manageriale la unitățile de producție care erau vizate pentru falimentare și închidere. Folosind un șablon de acțiune prestabilit, sute de fabrici și unități de producție au fost sabotate, falimentate și cele mai bune echipamente de producție valorând miliarde de dolari au fost expediate la fabricile similare din Occident.

Oficial s-a spus că au fost date la topit, la fier vechi, în realitate însă cele mai bune echipamente de producție au fost discret expediate în exteriorul țării, la fabricile similare de profil din Europa de Vest, Africa, Orientul Mijlociu și chiar Asia.

De exemplu, la revenirea în țară, ofițerii „recalificați“ în Olanda au fost puși pe funcții manageriale exact la fabricile care trebuiau falimentate și echipamentele de producție trimise la fabricile din zona Belgia–Olanda–Luxemburg.

Un caz bine documentat în acest sens în presa din România este soarta fabricii de diamante artificiale din București, care timp de 10 ani a fost premeditat falimentată „din interior“, de un management „contaminat“ cu ofițeri din fosta Securitate recalificați în Olanda. Rezultatul „muncii“ acestor oameni este că în final, după ce fabrica a fost falimentată, cele mai bune echipamente de producție au fost discret expediate la fabricile similare din Olanda și Belgia.

Ca urmare a acestei planificări criminale de jaf ordinar și dez-industrializare accelerată a economiei, milioane de oameni au ajuns șomeri, pensionari anticipat, iar mii au murit de boli psihice, infarcturi, depresii și nevroze.

10.3.7. După anii 1990 – România capitalismului sălbatic.

Pentru un ochi format în psihologie organizațională, în România este vizibilă, strigătoare, o realitate incontestabilă.

Este politica ascunsă de degenerare în masă prin infantilizare dobândită, care există în organizațiile (economice, sociale, politice) înființate și controlate de foștii ofițeri de informații, care au acționat în exteriorul și interiorul țării înainte de 1989.

În anii 1990, sute de foști ofițeri de informații din exterior revin în țările lor de origine, se recalifică în business și pun bazele a mii de afaceri de producție, servicii de

finanțe–bănci, servicii tehnologice (programare, IT, telecom, automatizari), comerț import–export, partide, fundații și ONG–uri, etc. Pentru unii afaceriști proveniți din cadrul Securității comuniste interne, vedeți în capitolul **14** paragraful **57**.

Multe dintre aceste afaceri devin în scurt timp „povești de succes” economic, organizații și corporații mari, dar care în spatele activității de business urmăresc cu perfidie degenerarea miilor de angajați care muncesc în ele. Evident, foștii ofițeri de informații care controlează în realitate firmele înființate rămân neștiuți, ascunși în spatele unor paravane juridice.

Acești foști ofițeri de informații vor fi aceia care vor promova pe funcții private și publice degenerații din eșalonul al doilea, identificați din anii 1980–1990 și care deja aparțineau rețelei de informatori ai Securității comuniste.

Intrigant și suspicios este faptul că **managerii și directorii angajați de foștii operativi pentru a le conduce firmele au un evident profil degenerativ (îndrăciți, demonizați).**

Nimic din ceea ce este profund demonic și sociopat/psihopat nu le lipsește acestor ne–oameni: răutatea, lăcomia, invidia, ura, răzbunarea, dorința de parvenire, exploatarea nemiloasă, obsesia pentru control, falsul existențial, folosirea motivațiilor economice pentru a ascunde ura pentru oamenii capabili, alcoolismul, capacitate uluitoare pentru minciună și manipulare, duplicitatea, trădarea, depravarea sexuală (curvie, preacurvie, promiscuitate sexuală), etc.

Printr–o ciudată „coincidență”, managementul românesc al firmelor „naționaliste” este pur și simplu un genocid psihologic, duhovnicesc și biologic programat al minților și sufletelor celor angajați în aceste firme.

Pentru managementul autohton românesc sunt normalitate și generalizate: corupția, lăcomia, exploatarea prin muncă, ura, invidia, prea–curvia, depravarea sexuală, bârfa, clevetirea, turnătoria, trădarea, sabotajul, setea de îmbogățire (căpățuirea), rapacitatea, arivismul, deprofesionalizarea, disprețul pentru calitate, nepotismul, infantilismul, disprețul general față de oameni, etc.

Evident, cei ajunși directori și manageri în aceste firme provin din baza de date operativă a securității interne. Dar nu orice informator sau turnător a fost pus pe „foncție”, ci doar aceia care fuseseră evaluați în baza unui profil degenerativ: erau răi, lacomi, dornici de rapidă înnavuțire, fără scrupule, exploatare, trădători de aproapele, parazitari, fățarnici, dispuși să calce pe „cadavre” pentru bani și beneficii, etc.

Tinerii angajați în aceste companii românești, care doreau să scape de exploatarea corporațiilor străine s–au trezit sub ordinele unor adevărați sociopați, vătafi nemiloși care i–au exploatat, umilit, distrus psihic și emoțional. La final, după ani de exploatare și umilințe, când profesional și psihic au fost transformați în „legume”, au fost dați afară precum cârpele nefolositoare.

10.3.8. După anii 1970 – începe programarea degenerării prin mijloace tehnice și chimice.

10.3.8.a. În ziua de astăzi există o sumedenie de echipamente tehnice care transmit neîncetat gânduri și unde pe frecvențele folosite de creier.

Există sute de sateliți, mii de antene pe stâlpi, blocuri și clădiri, milioane de telefoane mobile, milioane de plăci de bază montate pe calculatoare, milioane de televizoare cu tub sau LCD, milioane de routere cu semnal Wi–Fi, toate putând fi folosite pentru a deveni surse de semnal psihotronic.

În anul 1994 jurnalistul canadian Serge Monast a dezvăluit public proiectul Blue Beam al NASA, care are ca scop inocularea în mintea oamenilor a ideilor unei noi religii mondiale.

Prin comunicațiile electronice NASA prevedea printre altele inocularea populației cu gânduri de sugestionare, transmise în modulație ELF (Extremely Low Frequency) și VLF (Very Low Frequency) sub pragul de conștiință.

Tot în efortul tehnic de producere a degenerării în masă se înscriu și transmisia de gânduri tip sugestie prin intermediul frecvențelor folosite de telefoanele mobile și echipamente IT.

Există bănuieli că gânduri tip sugestie sunt transmise sub forma undelor ELF de anumite chipuri montate pe placile de baza ale calculatoarelor și telefoanelor mobile.

Zeci de sateliți și ferme de antene existente pe toate continentele (precum celebrul HAARP din Alaska sau Ciocănițoarea din Rusia) sunt considerate de către specialiști ca fiind cauza pentru care în ultimii ani au slăbit câmpurile biofizice de protecție ale oamenilor de pe întreaga planetă. Astfel oamenii au devenit mai ușor sugestionabili, nu se mai pot concentra asupra unor gânduri și ascultă mai ușor de gândurile implantate telepatic.

10.3.8.b. Nici substanțele chimice nu au scăpat atenției celor care doresc degenerarea în masă prin distrugerea neurologică a creierului uman și îmbolnăvirea trupului. Încă din anii 1950 s-au pus bazele farmacologiei care poate distruge rezistența oamenilor la degenerare.

Crima premeditată este totală și generalizată: se folosesc în masă aditivii alimentari cancerigeni tip E-uri, benzoat-ul de sodiu E211 și monoglutamatul de sodiu E621 (ambele puternic cancerigene) sunt regii alimentelor, este puternic chimicalizată producția legumelor și a cărnii, s-a importat și folosit zahar contaminat radioactiv pentru a fabrica dulciurile pentru copii (producția anului 1986 de sfeclă de zahăr din Ucraina, din zona Cernobil), inițiu-ul ucigaș este adăugat în pâine și în unele sortimente de vin, fluorura de sodiu cu efect narcotizant pentru creier nu lipsește din pasta de dinți și din apa potabilă îmbuteliată, aspartamul care ucide neurologic creierul este și el bine reprezentat în băuturile carbogazoase, siropul de porumb nu lipsește din bere, avem adăugate substanțe psihotrope „legale” în țigări, se folosesc gaze chimice pentru conservarea fructelor în hale, avem case și profile prefabricate făcute cu ciment radioactiv, etc.

Pentru cine scapă din acest iad al morții planificate sunt gata pregătite și obligatorii prin „lege”: vaccinurile gata infectate cu mercur, aluminiu sau cu alți patogeni, abuzul prescrierilor medicației de tip psihiatric, etc.

Există însă și o categorie de substanțe și pastile speciale psihotrope, care au un efect neurologic devastator asupra unei liste atent selecționate de indivizi-tintă, lideri naționaliști și diverși oameni capabili, care se pot opune planului de degenerare în masă a populației. Acești oameni intenționat nu sunt uciși, deoarece este nevoie de ei pentru a fi în mod neurologic transformați în agenți activi ai distrugerii ordinii sociale în care ei trăiesc.

Astfel de pastile și pulberi psihotrope speciale se pun în mâncare sau băuturi și pot avea efecte de genul: dobândirea rapidă a adicției pentru alcool sau sex, crize hormonale sexuale în care se pierde luciditatea, afectarea neurologică iremediabilă a

creierului cu manifestarea unor simptome psihiatrice recunoscute în DSM, potențarea mâniei și crearea unor crize de mânie/agresivitate nejustificate, pierderea voinței personale și obediența totală la ordine, disponibilitatea totală pentru trădare, etc. De asemenea, un alt efect posibil al administrării pulberilor psihotrope este căderea câmpului de protecție biofizic, care poate avea consecințe grave, precum următoarele: parazitarea demonică a câmpului biofizic, posesia demonică la nivelul neurologic (demoni în creier), pierderea dorinței pentru rugăciune, pierderea motivației pentru binele comun, reducerea eficienței profesionale, dobândirea bruscă a unor poftes și patimi irezistibile (sexuale, alcool, droguri, îmbuibarea cu mâncare, jocuri de noroc), accentuarea la maxim a unor patimi sufletești deja existente, dobândirea unei mândrii demonice, etc.

Doar prin administrarea unor pulberi psihotrope speciale se pot explica „căderile” bruște, definitive și inexplicabile ale unor oameni capabili în alcoolism, curvie, trădare, obediență, slugărnicie, nevroze, psihoze, crize de agresivitate, diverse boli psihice. Personal am observat oameni—cheie deosebiți și integri care, în numai câteva luni de zile, în mod inexplicabil s—au schimbat complet, devenind de nerecunoscut. În general toți oamenii din lume care au o oarecare putere de decizie au exprimări, obediențe și convingeri trădătoare inexplicabile, care nu pot fi puse decât pe seama administrării unor substanțe psihotrope, cu puternic efect neurologic. De asemenea, o țintă predilectă pentru a fi drogați cu pulberi și pastile psihotrope sunt inclusiv miile de oameni simpli, fără putere de decizie, dar care manifestă aspecte psihologice și comportamentale ușor identificabile prin monitorizare tehnică (mailuri scrise, mesaje scrise, texte citite, SMS—uri, convorbiri telefonice, activitate pe internet): infantilism nativ, tulburare de personalitate tip borderline, dorința de mărire și parvenire, aspecte nevrotice, aspecte psihotice, slavă deșartă, alcoolism, curvie, minciună și fals existențial, fals în dragoste și căsnicie, ură, răutate, invidie, dorință de răzbunare, etc. În urma administrării acestor substanțe oamenii își accentuează la maxim pornirile negative deja existente, devenind adevărați prădători ascunși pentru ceilalți oameni.

10.4. Succesul aplicării planului Harvard la instituțiile din România comunistă și democratică (1970—prezent).

Scurtă introducere. Conspirația degenerării dintre anii 1870—1930.

De la bun început trebuie spus că prima tentativă coerentă și subversivă de distrugere („disoluțiune”) „din interior” a poporului român s—a derulat în secolul 19. Conspirația a fost prompt identificată și expusă public de genialul ziarist Mihai Eminescu.

El a „văzut” că marile puteri ale vremii (Imperiul Țarist și Imperiul Austro—Ungar) duceau coordonat o politică premeditată de distrugere („disoluțiune”) „din interior” a elementului românesc, ca o pregătire necesară a viitoarelor preluări și încorporări teritoriale.

De asemenea, exista o politică subversivă coordonată în secret, de a crea false „diferențe” de identitate între românii care trăiau în cele trei Țări Române: Transilvania, Muntenia, Moldova.

În acest scop, structurile de putere ale acestor imperii aveau o politică subtilă și

coerentă, de a exporta în Țările Române indivizi degenerați, originari din țările și zonele ortodoxe: Rusia, Galiția, Ucraina, Grecia, Bulgaria.

Odată adaptați la mediul românesc, acești indivizi degenerați erau organizați în clanuri degenerate, bine ascunse în structurile publice de putere, de unde începeau să influențeze viața și identitatea naturală a poporului român.

Concret clanurile de degenerați alogeni se organizau în partide politice, infiltrau partidele politice, dădeau legi anti-naționale și anti-românești, sabotau finanțele țării, sabotau băncile și fabricile românești, sabotau furniturile militare, corupeau și întrețineau o atmosferă generalizată de corupție, urmăreau stricarea tineretului prin vicii (jocuri de noroc, curvie, alcoolism, petreceri), conduceau presa anti-românească, sabotau alimentația țăranilor și implicit rezistența lor biologică (cârciumărit, lipsa accesului la pește, cămătărie, exploatarea prin muncă), în spitale ucideau opozații politici, etc.

Mihai Eminescu are termeni obiectivi și clari, prin care îi definește pe acești degenerați ajunși în Țările Române, ei sunt: adunături, stârpituri, faliți, venetici, cocote, scursături, sterili, pungăși, hibridi, catări, „prietenoși“ (mieroși, vicleni), incapabili să trăiască în adevăr, incapabili de patriotism, cu caracter meschin, cu lipsă de onoare, lipsă de curaj. Trăsăturile lor fundamentale erau falsitatea existențială și viclenia.

Ca exemplu concret, **Eminescu expune politica anti-românească și subversivă a ziarului „Românul“, care era vocea publică a partidului liberal, acolo unde (în 1881) de-abia 1 om din 10 era român, restul fiind alogeni-degenerați:**

„un partid în care, la zece nume, afli abia unul românesc“.

Deși acești indivizi infiltrați duceau o aparentă viață de români asimilați, în realitate ei stăpâneau România prin comportamente demonice: ură, lingușeală, viclenie, falsitate, impostură, fraudă, corupție, lipsă de milă.

Dar cu toate strădaniile lor, în mod ființial-ontologic invadatorii subversivi erau incapabili de o asimilare reală, organică a moralei, religiei, culturii și identității românești.

Ei nu puteau fi niciodată români, indiferent câte viclenii și falsuri existențiale ar fi realizat. Acești oameni trăiau într-un complet fals existențial, în total paralelism cu populația românească autohtonă.

Observator profund, Eminescu „vede“ că instinctiv întregul popor român (țărani, militari, politicieni, medici, ingineri, profesori, educatori, preoți, etc.) își activase toate instinctele de supraviețuire și tăcut lua parte la lupta de „recucerire“ a instituțiilor, partidelor, afacerilor și culturii românești, printr-un proces metaistoric de „dacizare“.

În mod corect, așa cum istoria va confirma, Mihai Eminescu înțelege că acest atac ocult-subversiv împotriva poporului român nu are șanse de izbândă, iar „curățirea“ României de acest import demografic degenerat va lua sfârșit undeva în jurul anilor 1920–1930.

Invadatorii degenerați aveau slăbiciuni ontologice imposibil de înlăturat, care demonstau faptul că Dumnezeu nu le susține pretențiile: aveau sterilitate fizică și retardare intelectuală (suplinită prin ură, falsitate și viclenie). În mod inevitabil, la a

treia și a patra generație, urmașii acestor degenerați vor „dispărea” prin asimilarea naturală cu poporul român (sau prin emigrare).

Poporul român are taine peste taine, puteri și harisme nebănuite, pe care degenerații de import („pătura superpusă” adusă de ruși și austrieci) nu le înțeleg și nu le pot asimila.

Iată cum ziaristul și poetul Mihai Eminescu expunea/devoala complotul invaziei degeneraților aduși din import, pentru preluarea subversivă a României prin corupție, trădare, crimă, viclenie, fals și impostură (în ziarul „Timpul”, numărul VI, din data de 29 iulie 1881):

„Noi, de ex., avem în privința așa numitului antagonism dintre moldoveni și munteni o părere proprie, bazată pe observațiuni etnologice, care modifică esențial maniera de—a privi cestiunea.

Nu există, după a noastră părere, nici o deosibire între rasa română din Muntenia, Moldova, din cea mai considerabilă parte a Ardealului și a Țării Ungurești.

E absolut aceeași rasă, cu absolut aceleași înclinări și aptitudini.

Dar în București și în orașele de pe marginea Dunării s—au ivit un element etnic cu totul nou și hibrid care ne—au furnizat generația actuală de guvernanți.

Acestea sunt rămășițele haimanalelor de sub steagurile lui Pasvanoglu și Ypsilant și resturile numeroase ale cavalerilor de industrie din Fanar. Din această seminție nouă fac parte oameni ca Giani, Carada, C.A. Rosetti, Pherekydis, Serurie ș.al.

Toată spuma asta de fanarioti novisimi, cari s—au pripășit în țară de 50 — 60 de ani încoace, formează naturalmente elementul de disoluțiune, demagogia României.

Fizic și intelectual stârpituri, neavând nici tradiții, nici patrie, nici naționalitate hotărâtă, le vedem punându—se la discreția străinilor și votându—le când pe

Stroussberg, când răscumpărarea, ba le vedem aliindu—se în Moldova cu evreii ca să paralizeze lupta de emancipare națională de acolo.

Aprinși de—o instinctivă ură contra tuturor elementelor istorice și autohtone ale acestei țări, le—am văzut introducând în toate ramurile legi străine neadaptate nici intereselor, nici naturii ei.

Aceste elemente sunt cu mult mai numeroase în Țara Românească decât în Moldova, dar și aci ele se află mai cu seamă în centrele șesului, nu prin orașele de la munte, nici prin ținuturile de acolo. Pe aceste produse de baltă moldovenii îi confundă apoi cu populația istorică a Țării Românești, precum se află în sate în genere și îndeosebi la Câmpulung, la Târgoviște, la Târgu—Jiului ș.a.m.d. Acestor produse de baltă moldovenii le zic din eroare munteni, căci nu sunt munteni.

Așadar: distinguendum est.

Ceea ce sunt pentru Moldova evreii sunt pentru Țara Românească aceste venituri cari, prin identitatea religiei, au știut să se strecore printre români, să—i amăgească și să ajungă a—i stăpâni; și, pentru ca lucrul să le succedă și mai bine, au precupețit tocmai instinctele noastre naționale.

[...]

Domnia fanariotă și scurgerea sistematică de stârpituri și faliți în șesul Țării Românești a ținut 121 ani. Abia la 1921 avem perspectiva că, prin o lungă reacțiune a spiritului național și a puterii de asimilațiune a solului și a rasei, vom fi exterminat

până și urmele acelei domnii odioase.

Abia atunci caracterul meschin, lipsit de onoare și de curaj al acestor venetici se va fi adaptat caracterului inimos al nației românești și abia strănepoții Caradalelor vor putea fi români. Caradalele actuale, chiar să vrea, nu pot să fie români, precum din salcie, oricât neam sili, nu putem corci stejar.

Lupta Moldovei contra numiților munteni nu este deci îndreptată în contra elementelor istorice ale Țării Românești, ci în contra celor neistorice. **E o luptă comună, la care tot neamul românesc ia parte în mod instinctiv, cucerind bucată cu bucată bunurile lui naționale.**

Azi e limba, pe care aceste stârpituri o prefăcuseră într-o păsărească neînțeleasă, mâni va fi poate organizația socială, poimâni biserica și școala, una câte una. Totul trebuie smuls din mâna acestor oameni c-o înnăscută incapacitate de-a pricepe adevărul și lipsiți de posibilitatea patriotismului: **totul trebuie dacizat oarecum de acuma-nainte.**

Deși poporul român e numeros, lupta lui e disproporționat de grea, de vreme ce acești oameni au sprijin pe străini.

Aduși la putere de Rusia, susținuți azi de alianța austro-germană, vedem pârgھیile cari-i ridică așezate în afară, pe când înlăuntru n-avem decât poporul nostru propriu, exploatat cu neomenie, sărăcit, scăzând numeric și fără o conștiință limpede de ceea ce trebuie să facă.

Nația românească n-are de gând încă să instituie, pentru regularea acestui soi de stăpânitori, ordinul Sfintei Cânepe spre a ridica la aceleași demnități pendente și pe grecul Serurie și pe grecul C.A. Rosetti și pe bulgarul Mihălescu și toată seminția dominantă.

Dar să nu desperăm.

Planta crește la noi. Ar trebui numai niște mâni vârtoase mocănești cari să știe s-o întrebuințeze. Apară ele în Moldova, apară peste Olt ca-n vremea lui Tudor, nația le-ar primi așternându-le flori și covoare pe drumuri, precum i le așternea lui Matei Basarab la intrarea în Târgoviște. Și Matei Basarab, adormitul întru fericire, făcea un uz îmbelșugat de această plantă, distribuind cordoane la Caradalele din zilele lui. Așadar, încă o dată, *distinguendum est.*

Avem de-o parte rasa română, cu trecutul ei, identică în toate țările pe cari le locuiește, popor cinstit, inimos, capabil de adevăr și de patriotism.

Avem apoi deasupra acestui popor o pătură superpusă, un fel de sediment de pungași și de cocote, răsărită din amestecul scursăturilor orientale și occidentale, incapabilă de adevăr și de patriotism, rasa Caradalelor, pe care moldovenii din eroare o numesc munteni.

Această teorie am spus-o în mai multe rânduri, dar „Românul” s-a ferit de-a ne răspunde. E o cestie foarte neplăcută pentru un guvern compus în cea mai mare parte din asemenea adunături și pentru un partid în care, la zece nume, afli abia unul românesc;

Cine va face lista funcționarilor mai cu seamă înalți, a pensionarilor, a deputaților, a arendașilor bunurilor publice și private, c-un cuvânt a tot ce reprezintă circulațiunea și reglementarea vieții generale a țării, **va observa cu înlesnire că frânele stăpânirii reale a scăpat din mâna elementului autohton și istoric și a încăput pe mâni străine.**

Dar acest din urmă element, această formațiune hibridă se pretinde română? Neapărat se pretinde, căci altmintrelea n-ar avea pretext să stăpânească. Dar nu este încă și nu are încă nici posibilitatea organică de-a fi română.

Nu tăgăduim că foarte numeroase elemente s-au asimilat pe deplin cu rasa română, dar acelea sunt intrate demult, de-o sută, două, ba chiar de două sute cincizeci de ani. Însă nu acestea domină, ci imigranți proaspeți, cari sunt abia în generația a doua, a căror limbă maternă era încă străină și cari s-au românizat, în privirea limbei, în scoalele noastre.

Limba singură nu constituie însă naționalitatea.

Calitățile morale și intelectuale ale rasei au o însemnătate cu mult mai mare.

Dacă-am încerca să determinăm exact timpul în care elementul autohton a învins pe cel imigrat, sau a fost învins de el, am zice:

La 1700 învinge elementul imigrat prin domnia fanariotă.

La 1821 începe reacțiunea elementului autohton și merge biruitoare și asimilând până la 1866.

La 11 februarie 1866 învinge din nou elementul imigrat.

Există și de-atunci o oscilațiune, o mutare a punctului de gravitație când asupra elementelor instinctiv naționale, când asupra celor instinctiv străine, dar victoria, precum vedem, e momentan a acestor din urmă.

Dar care-i semnul prin care se disting acești oameni neasimilați, de proveniență transdanubiană, de populațiunea de rasă?

Cerem a se constata aceasta în toate punctele. Noi zicem prin sterilitate fizică și intelectuală. Sunt intelectuali și fizic sterpi, sunt catări în toată privința. Sau nu produc copii defel sau produc stârpituri menite la o degenerare gradată și la stingere în generația a treia ori a patra.

Constatăm apoi la ele simptome permanente de slăbiciune intelectuală. La ei mintea e substituită prin viclenie. Viclenia e un semn de slăbiciune, căci mintea omenească veritabilă stă în raport direct cu capacitatea de-a pricepe în mod dezinteresat un adevăr.

Ca slăbiciune de caracter e de citat falsitatea. Prietenosi, lipindu-se și măgulind pe oricine de care au trebuință, ei urăsc în realitate orice putere superioară, fie intelectuală, fie de caracter.

Istoria lui Tudor și a lui Cuza ar ilustra această teorie. Oamenii ce linguseau a împărtăși ideile acestor spirite cu totul lipsite de viclenie, nu aceia cari ar fi avut curajul de-a li se opune pe față, îi trădează. Dacă am cerceta originea ofițerilor de gardă de la 11 februarie am afla că e străină, începând cu fiul unui făclier grec de la Botoșani și urmărind toate numele.

Fără îndoială lupta aceasta e purtată în mod instinctiv, fără claritate de vederi, cu tendențe elementare de atracțiune și repulsiune.

Precum celții Irlandei, deși anglicizați, simt dominațiunea anglo-saxonă ca pe-o dominațiune străină de rasa și înclinațiunile lor, tot astfel **poporul românesc simte instinctiv că e dominat de oameni cari se pretind numai români, fără a fi, și cari n-au nici milă de el, nici pricepere pentru geniul lui.**

Geniul neamului românesc e o carte cu șapte peceti pentru generația dominantă.⁴⁴
(sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

Notă:

Deși în ansamblul său planul degenerării în masă a poporului român a eșuat, acesta a constituit o reușită în zonele urbane (orașe) ale României.

Foarte mulți români orășeni erau „stricați” de comportamentele degenerațiilor de import: erau corupți, lași, vicleni, trădători de aproapele, trădători de neam, lacomi pentru bani, ariviști (dornici pentru o rapidă îmbogățire, dornici de viață bună fără muncă), carieriști, invidioși, plini de vicii urâcioase (curvie, prea-curvie, beție, jocuri de noroc), exploataitori, lingușitori, vicleni, perfizi, „prietenoși” (vicleni, mieroși), cu o mare disponibilitate pentru falsitate existențială (falsitate în căsnicie, la locul de muncă, în societate, în partid, etc.), cu disponibilitatea de a face rău altor români (crime, trădări, sabotaje, înscenări juridice).

Șansa istorică a poporului român a fost faptul că „pătura superpusă” a degenerațiilor alogeni de import nu suporta munca „de jos”, din agricultură. În consecință țărănimea a rămas relativ ferită de efectele degenerării care făceau prăpăd în orașe.

O altă șansă a fost rezistența biologică naturală deosebită a țăranilor, care au rezistat practic aproape 50 ani în condiții de exterminare programată: exploatare în muncă (datorită cămătăriei), otrăvire prin alcool (cârciumărit), vrăjitorie, nedreptăți și abuzuri, lipsa asistenței medicale.

Însă după al doilea război mondial a început un proces generalizat de degenerare a întregului popor român, odată cu implementarea forțată a sistemului comunist, cu toate realitățile sale crude și ireale: propagandă ideologică marxistă, uciderea meritocrației în lagăre și închisori, colectivizarea forțată, industrializarea forțată, emigrarea țăranilor la orașe, promovarea incompetenților și „pilelor” personale, controlul populației prin Securitate și sute de mii de trădători de aproapele, trădarea ofițerilor de informații externe, infiltrarea și distrugerea „din interior” a Bisericii (prin informatori, sataniști, devianți sexuali), cenzură politică, cenzură literară, justiție „după dictare”, impunerea unui regim social-economic de fals existențial, lipsa alimentelor (după 1980), liberalizarea avorturilor (după 1990), liberalizarea exploatarii prin muncă (după 1990), monitorizări ilegale în masă a populației (după 1998), etc.

Conspirația degenerării după anul 1950.

Din păcate istoria nu a avut milă cu România și cu românii. La nici 100 ani după conspirația devoalată de Mihai Eminescu (eșuată în anii 1920–1930), începând cu sfârșitul anilor 1960 în România a fost implementat un alt plan ocult–subversiv al degenerării.

Această conspirație modernă s-a numit „planul Harvard” și spre deosebire de eșecul din secolul 19, de data aceasta conspirația degenerării a fost un succes deosebit.

Esențiale în acest succes au fost acțiunea conjugată a grupărilor (clanurilor) trădătoare globaliste–sataniste ruso–americane, dar și existența unui fond popular degenerativ comunist: ateu, nepăsător, predispus la trădarea de aproapele (trădare de neam, trădarea lui Dumnezeu).

Prima consecință a implementării planului de degenerare a fost prăbușirea rapidă „din interior” a instituțiilor militarizate ale statului și a partidului comunist.

Ca o concluzie și sistematizare a etapizării proiectului Harvard, putem constata că în

toate statele foste comuniste (și cu precădere în URSS) a avut loc o acțiune subversivă de propagare a degenerării și distrugere „din interior” a statelor naționalist–comuniste, coordonată în parteneriat trans-național de către grupările (clanurile) degenerate globaliste–sataniste trădătoare, existente (în special) în interiorul CIA și KGB.

În cazul României conspirația degenerării a fost puternică, în acest caz fiind vorba de o coordonare a tuturor forțelor care doreau distrugerea României.

Este însă interesat de văzut cum s-a aplicat în România conspirația planului Harvard între anii 1950–1980, în condițiile în care americanii nu aveau aici agenți serioase. Cine a aplicat concret în România doctrina degenerării? Ce parteneri de nădejde puteau avea în România americanii din CIA, de au avut încrederea să le predea acestora toată cunoașterea despre degenerare.

Din câte putem doar bănuși, în România americanii globaliști trădători din CIA au colaborat direct cu mai multe tipuri de structuri subversive: elita bolșevicilor alogeni care controlau instituțiile statului (cunoscuți de Securitate), posibil o vastă rețea de alogeni eterogeni (orice etnic care se prefăcea că este român, el real slujind intereselor străine), agenturile oficiale ale KGB/GRU/Mossad/AVO/MI-6/STASI/etc (peste 30.000 alogeni ascunși erau identificați de Securitate), rețeaua trădătorilor sataniști infiltrați în BOR (cunoscuți de Securitate), indivizi aparținând unor organizații de tip ocult–satanic (parțial identificați de Securitate), ofițerii de informații români din DIE racolați care s-au întors în țară ca agenți dubli (trădători parțial identificați de Securitate), toți „idioții utili” locali care doreau căderea regimului comunist.

Vechea gardă a comuniștilor alogeni a fost cu bună știință (în mod planificat și organizat) implicată în sabotarea, trădarea și degenerarea tuturor statelor comuniste timp de 30 ani, până spre anii 1980, când s-au preocupat pentru promovarea pe funcții în cadrul partidului comunist a noilor degenerați identificați de către KGB.

După anii 1980, un rol mai mare pentru generalizarea degenerării revine ofițerilor de informații din exterior, „capturați” anterior de către occidentali (americani, englezi, francezi, germani, etc.)

Aceștia apar prima dată în peisajul acestei conspirații încă de la sfârșitul anilor 1970, când revin în țară după misiunile din exterior. Prima lor misiune a fost să distrugă din interior structurile de informații din care proveneau, prin angajarea și promovarea în activitatea de intelligence, pe baza profilelor degenerative învățate de la CIA, a incompetențelor, trădătorilor, corupților, lacomilor, depravaților sexuali, ateilor, etc. După anul 1989 mulți ofițeri de informații cinstiți și onești au dezvăluit public faptul că în realitate temuta Securitate era începând cu anul 1980 burdușită de pile, nepoți, incompetenți, bețivi, lacomi, avari după bani, ateți, ariviști de funcții, paranoici și schizofrenici, corupți și depravați sexuali.

Mulți au crezut că această situație de fapt era una naturală, puțini erau aceia care știau că **în realitate se derula cu maxim succes planul ocult globalist de distrugere „din interior” a tuturor grupărilor naționaliste din interiorul Securității române și de exterminare biologică a întregii meritocrații civile a poporului român.**

A doua oară îi regăsim pe acești ofițeri de intelligence la cursurile de „recalificare” din Occident, unde practic învață cum să falimenteze din interior activele de producție ale statului român. Interesant este cum la revenirea în țară toți acești ofițeri recalificați în

Occident au ajuns din „întâmplare“ exact pe posturile de conducere, la exact fabricile cele mai productive și mai eficiente, care trebuiau rapid falimentate și închise. Și a treia oară îi regăsim profund implicați în conspirația degenerării de după anul 1990, când înființează mii de firme private și angajează ca directori la firmele lor, din „rezerva“ de turnători ai Securității interne mii de indivizi sociopați, profund degenerați.

Ulterior, de-a lungul următorilor 20 de ani, sute de mii de tineri sunt angajați în aceste firme și o parte dintre ei vor degenera la rândul lor, datorită planificării ascunse în acest sens a managementului acestor firme.

10.4.A. În anul 1994 apare în România la Editura Academiei de Înalte Studii Militare cartea⁵ *Comandantul. Șeful. Profilul psiho-profesional*, scrisă de generalul maior dr.Gheorghe Arădăvoaice.

Cartea conține descrieri uluitoare de detaliate și competente cu privire la profilele degenerative pe care autorul le-a întâlnit în Armata Română înainte și după anul 1989. Prin toate aceste descrieri, autorul acestei cărți a descris cu mare acuratețe profilul psihosocial standard al unui degenerat care activează într-o instituție militarizată. Titlul cărții este incomplet, peste 50% din carte se referă nu la oricare profil psiho-profesional, ci mai exact la profilul psiho-profesional degenerat.

Este totodată prima lucrare românească de psihosociologie cu privire la fenomenul degenerării din România, identificat într-o instituție cu caracter militarizat. Profilul psiho-profesional degenerat identificat în cadrul armatei din România este în realitate specific oricărei instituții cu caracter militarizat: servicii secrete, poliție, jandarmerie, pază și protecție, justiție, etc. Cine este curios să afle care este profilul psiho-profesional al degeneratului dintr-o instituție militarizată din România (și de oriunde în lume), să citească această carte.

Informația despre degenerați prezentată în această carte este de tipul „discret“: este descrisă complet și profesional, dar fără a spune deschis oricui acest lucru. Astfel că doar cititorul avizat poate înțelege că în această carte nu este vorba despre orice profil psiho-profesional, ci anume despre profilul degenerat produs prin conspirația degenerării planificate.

Profilele psiho-degenerate descrise în această carte sunt dovada și confirmarea „din interiorul“ sistemului că lucrurile în România au început să scape de sub control încă din 1978, după trădarea istorică a lui Ion Mihai Pacepa.

Toată lumea cunoaște faptul că „începutul sfârșitului“ sistemului de informații al României a început odată cu trădarea lui Ion Mihai Pacepa, un agent KGB+Mossad, protejat personal de către trădătoarea Elena Ceaușescu.

Printre multe altele, trădarea acestuia a avut și efectul scoaterii de pe funcții a zeci de ofițeri patrioți, naționaliști, buni profesioniști și înlocuirea lor cu indivizi mediocri și incapabili, care aveau simpatii neo-bolșevice globaliste sau filo-sovietice. Odată ce aceștia au ajuns pe funcții, instituția a fost imediat burdușită cu indivizi degenerați, lucru care a însemnat și sfârșitul eficienței acestei instituții. Evident, în acei ani, doar puțini oameni cunoșteau planificarea degenerării prin proiectul Harvard.

În anul 1994 Dl. general Arădăvoaice nu face altceva decât să constate rezultatele, efectele psiho-profesionale ale degenerării instituționale începute în anii 1980. Toate profilele degenerative descrise în această carte au un corespondent concret în

realitate, ele își vor dovedi pe deplin corectitudinea și realismul în timpul revoluției române din anul 1989.

Conform practicii psihosociale elementare, grupul psiho-profesional care degenerază nu-și mai îndeplinește scopul pentru care a fost creat.

Grupul care degenerază devine per ansamblul său incompetent profesional, revanșard, trădător, distrugător „din interior” al carierelor oamenilor capabili, sabotor, conspirativ și colaborator al intereselor antinaționale, preocupat doar de satisfacerea propriilor patimi și condiționări psihologice.

Trădările dovedite și recunoscute din decembrie 1989 ale unor cadre superioare din Armata Română confirmă și dovedesc complet faptul că în România comunistă, începând chiar cu anii 1970, a fost implementată cu deosebit succes conspirația degenerării planificate.

Până în anul 1989, degenerații trădători din Armată practic preluaseră controlul CIT-ului (Comandamentul Infanterie Tancuri), al școlilor de ofițeri și al unor divizii operative importante (ca de exemplu divizia mecanizată Decebal din Timișoara). Indivizi degenerați erau de asemenea plantați și în apropierea ministrului apărării și al comandamentului din MStM (Marele Stat Major).

Datorită acestor degenerați trădători, în timpul diversiunii din 1989 au murit inutil sute de soldați în termen, subofițeri, ofițeri și civili, dovedind astfel că activitatea trădătoare a acestor degenerați nu este o glumă sau o conspirație utopică.

Existența acestor oameni cu profil evident degenerat la conducerea unor structuri importante ale Armatei nu este o simplă întâmplare, ci demonstrează faptul că în România planul Harvard a fost implementat printr-o strânsă colaborare ruso-americană și a avut ca rezultat pătrunderea în infrastructura militarizată (armată, securitate, partid, miliție) a României a unei cantități impresionante de indivizi degenerați, deosebit de toxici.

După revoluția română din anul 1989 lucrurile s-au înrăutățit. A devenit țintă pentru degenerarea planificată întreaga societate românească: sistemul de justiție, educația, sistemul medical, mediul economic privat, sistemul bancar, administrația, meritocrația, oamenii simpli.

De exemplu, nu este o coincidență sau o întâmplare faptul că în anul 2017 oamenii din România află de existența unor indivizi cu funcții în statul român, care recunosc public că sunt sociopați și că le place să distrugă gratuit viețile altor oameni nevinovați.

10.4.B. Datorită acțiunii⁶ unor ofițeri superiori și generali (din Armată și Securitate) în timpul Revoluției române din decembrie 1989, putem înțelege cu claritate că după momentul „Praga 1968”, asupra tuturor instituțiilor militarizate ale României s-a aplicat în mare secret doctrina degenerării.

Trădătorii de top nu apar din senin, ei sunt identificați pe baza unui profil degenerativ și ajutați să „urce” de la începuturile carierei. Rezultatele acestei acțiuni discrete inițiate după 1968 au fost vizibile și tragice în decembrie 1989, când o mână de generali trădători au organizat scenariul „teroriștilor” (mercenarilor din KGB, AVO, Mossad), în urma căruia au murit peste 1000 tineri de 19–21 ani, speriați și confuzi, a căror singură vină era că erau militari în termen.

S-a vorbit foarte mult despre această trădare a generalilor din Securitate și Armată, mergându-se pe o idee anterioară, folosită de trădătorul Ion Mihai Pacepa. Adică toți

aceștia nu au trădat poporul, ei l-au trădat doar pe conducătorul statului și pe soția acestuia, care erau de fapt un schizofrenic paranoic și respectiv o depravată trădătoare psihopată.

Acuzele și evaluările cu privire la cuplul Ceaușescu sunt într-adevăr corecte, consider că nu este „trădare de țară” acțiunea de a da jos de la conducerea țării doi bolnavi psihici, degenerați care în ultimii 10 ani distruseră viețile și carierele a mii de oameni buni și capabili.

Problema este însă că imediat după ce cuplul Ceaușescu a fost îndepărtat, cu prețul vieții a peste 1300 de tineri nevinovați a fost pus în funcțiune un scenariu de aducere la putere a unor lideri politici cu apartenență globalistă.

Conform agendei globaliste luciferiene, acești lideri neo-bolșevici au rupt bunele relații cu Rusia naționalistă și au vândut România corporațiilor Occidentale, care la rândul lor au făcut ce știau ele să facă mai bine. Chiar dacă acești generali poate nu au dorit distrugerea țării, rezultatul final al acțiunii lor a fost transformarea României într-o colonie de ultim nivel.

În plus, după ce clanul filo-globalist (satanist) din intelligence s-a instalat bine la putere, i-au ucis fără scrupule pe toți colegii lor (ofițerii din Securitate și Armată), care aveau o concepție de viață patriotică și naționalistă.

Revenind la generalii din decembrie 1989, ne putem pune întrebarea cum de au putut astfel de oameni accede pe posturi de conducere în instituțiile militarizate, deși acestea aveau proceduri și filtre stricte de selecție a oamenilor capabili și echilibrați psihic. Se știe că pe timpul comunismului orice ofițer superior putea accede la funcții și grade doar printr-un dosar bun și obligatoriu cu aprobarea responsabilului de la contrainformații (militare sau civile).

După revoluția din 1989 s-a aflat public faptul că Direcția de Informații a Armatei fusese după anul 1970 puternic infiltrată de ofițeri trădători, vânduți serviciului rus de informații GRU.

Cangrena degenerării s-a întins apoi și spre Securitate, după trădarea agentului KGB Ion Mihai Pacepa, ocazie cu care multe departamente ale Securității au ajuns să fie conduse de politrucii medicori veniți din Armată. În aceste condiții este logic să ne punem întrebarea dacă de fapt recomandările făcute pentru accederea pe funcții de comandă au vizat din start oameni care se încadrau într-un profil degenerativ dinainte stabilit.

Ar fi interesant și util pentru viitor de aflat de ce nu s-au luat măsuri pentru a opri această ascensiune a indivizilor degenerați, în condițiile în care oamenii capabili (precum autorii celor două cărți mai sus menționate) din Armată observaseră/știau faptul că degenerarea executivă se extinde apoi la nivelul întregului colectiv, care pe ansamblul său devine incapabil să-și îndeplinească îndatoririle profesionale.

Sunt posibile mai multe variante de răspuns:

– posibil s-a știut exact ce se întâmplă (inclusiv de programul secret american Harvard de distrugere din interior a instituțiilor militarizate de forță–rezistență a statelor comuniste), dar s-a dorit urmărirea fenomenului degenerativ în toată amploarea sa și studierea pe termen lung a efectelor psiho-sociale și profesionale.

– posibil un alt scop al acestei atitudini delăsătoare față de ei a fost tocmai identificarea publică a degeneraților și folosirea problematicii create în jurul lor pentru

a se îndeplini obiective politice pe termen lung.

În acest caz, pentru detectarea tuturor degenerațiilor ascunși de care nimeni nu știa, trebuia creată o adevărată capcană sistemică sub forma unui sistem economic și legislativ deficitar, care să fie propice ascensiunii lor.

Nu trebuie mare inteligență pentru a-i face pe degenerați să se deconspire singuri. Dacă sunt lăsați de capul lor, degenerații prosperă, cresc și se pun singuri pe funcții, practic ies din anonim și se deconspiră singuri. Trebuie cam 30 ani de libertate și vagabondaj legislativ, pentru ca 99% dintre degenerații unei țări să „muște” din momeala liberalismului sălbatic și să se deconspire de unii singuri.

Ulterior, tot ce ai de făcut este să pui o mișcare politică naționalistă să-i „culeagă” de pe funcțiile în care s-au autoinstalat. În România, în ziua de astăzi acest lucru este realizat, aproximativ 99% din degenerații existenți deja s-au deconspirat singuri, sunt vizibili, „copti” și pot fi „culeși”.

Estimările neoficiale vorbesc de un număr de aproximativ 5–600.000 degenerați care pot răspunde legal (în tribunal) pentru faptele penale anti-sociale comise, din toate categoriile posibile: trădători și turnători din serviciile secrete, intelectuali neo-marxiști progresiști, politicieni neo-bolșevici adepți ai „corectitudinii politice”, trădători de neam, capitaliști rapace și lacomi, clerici impostori sau sodomiți, educatori care disprețuiesc cultura română, sociopați care joacă roluri de indivizi responsabili, magistrați care au făcut justiție „după dictare”, etc.

Problema majoră este că acești degenerați au fost dinadins complet scăpați din supraveghere, astfel încât au ajuns să pună în pericol însăși existența și supraviețuirea biologică a popoarelor. Problematica degenerațiilor care conduc azi națiunile lumii este atât de gravă, încât practic va obliga popoarele, dacă vor dori să mai existe civilizație, să accepte în regim de urgență regimuri „temporare” militare, dictatoriale.

Faptul că degenerarea în masă a popoarelor va conduce inevitabil la regimuri polițienești ne face să ne întrebăm cine și în ce scop a organizat „capcana degenerațiilor”.

– posibil acest fenomen a fost observat doar de câțiva oameni foarte capabili de la vârful instituțiilor, care aveau aptitudini psihologice deosebite.

Aceștia probabil au semnalat fenomenul degenerării, din lipsa resurselor fiind însă imposibil să-l oprească și să genereze o ripostă organizațională coerentă.

– posibil fenomenul era bine cunoscut la nivelul instituțiilor, dar nu s-au luat măsuri deoarece pur și simplu nu erau disponibili alți oameni capabili, dar fără tendințe degenerative, care să înlocuiască pe cei care ar fi trebuit schimbați din funcții.

– este posibil ca fenomenul degenerării, la nivel individual și de colectiv să fi fost observat doar de anumiți oameni capabili de la vârful instituțiilor, dar care nu au înțeles pe deplin amploarea și consecințele fenomenului.

Nu au fost înțeleși și studiile lor pe această temă au rămas neobservate. Planuri de producere în România a degenerării instituționale și intențiile frățești (americane și sovietice) au rămas complet nedetectate timp de decenii. Rezultatele „muncii” lor au fost însă vizibile încontinuu, începând cu anul de răscruce 1978 și continuând până în ziua de astăzi.

– dar varianta cea mai devastatoare ar fi situația în care nici în ziua de azi nu s-ar lua în considerare faptul că planificarea degenerării continuă astăzi cu o putere maximă,

fiind alocate în acest scop toate resursele necesare.

Să nu uităm, punctul de vedere al celor care au inițiat, planificat și finanțat acest program este că procesul degenerării trebuie continuat în toate statele lumii, până la îndeplinirea totală și finală a scopurilor sale.

Notă:

Planificarea degenerării instituțiilor militarizate nu s-a limitat la cazul România. Niciun stat naționalist-comunist din Europa de Est nu a scăpat acestei conspirații satanice. Inclusiv puternicele instituții militarizate din Rusia au fost și sunt în prezent supuse conspirației degenerării, existând astfel și un palier informativ unde degenerarea este planificată și evitată!

Existența acestui nivel de planificare premeditată a degenerării în Rusia a ieșit public la iveală în urmă cu doar câțiva ani, datorită situației deosebite apărute într-un mic orașel monoindustrial situat în Urali. În acest oraș monoindustrial, unde unica fabrică din localitate finanța practic existența întregului oraș, managerul fabricii refuza cu îndârjire să se înscrie în partidul de guvernământ aflat la putere în Rusia. Situația era atât de neobișnuită, încât Moscova a trimis în acest orașel o echipă specială FSB să „rezolve” situația.

Ulterior incidentului creat, francezii de la postul TV5 au trimis și ei o echipă TV, să intervieveze acest manager curajos, care uluitor, era încă în viață. Vorbim adică despre o situație de refuz sistematic al înregimentării în partidul de conducere din Rusia, în anii sălbatici în care astfel de refuzuri se „rezolvau” imediat cu descărcări de mitralieră în plină stradă.

În fața camerelor de la TV5 acest manager neobișnuit de curajos a povestit ce răspuns a dat echipei speciale FSB, venite cu dedicație pentru el de la Moscova, ca să-l „înregimenteze” în partid. Printr-o singură frază managerul din Urali a reușit să deconspire planificarea degenerării existente în prezent în Rusia:

„[...] nu vreau să intru în partidul de guvernământ, deoarece nu vreau să mă infantilizez !”

Un manager al unei fabrici de producție industrială din Urali care vorbește despre infantilizare, despre pericolul degenerării prin „infantilizare dobândită“?!?

Avem oare de a face cu un manager industrial pasionat de psihologie și degenerologie, specializat pe zona „infantilizării dobândite“?

Avem oare de a face cu vreun super-geniu, vreun „pui” ascuns al lui Gregory Klimov care știe că „drumul regal” spre degenerare și alienarea de sine este „infantilizarea dobândită“?

Bineînțeles că nu, acest manager capabil nu era vreun geniu în psihologie, el pur și simplu era informat și atenționat cu privire la pericolul degenerării și pierderii de sine prin infantilism dobândit.

Răspunsul dat echipei „speciale” venite de la Moscova era de fapt și un fel de parolă discretă de protecție, care în traducere liberă spunea că el este deja „regimentat”, dar în altă „zonă” de putere, mai selectă, unde oamenii sunt învățați și atenționați să nu degenereze prin infantilism dobândit.

Băieții „speciali” în asasinat rapid de la FSB au transmis înapoi acasă, la Moscova, mesajul ciudatului manager și probabil au fost uluiți când li s-a transmis să-l lase în pace și să revină acasă în liniște.

10.5. Scopurile globale ale proiectului Harvard.

La 25 ani de la prăbușirea comunismului în Europa de Est, profesioniștii în politică⁷, diplomatie și geostrategie sunt de acord că un rol principal în acest fenomen istoric l-a avut reușita implementării globale a proiectului Harvard, inițiat de CIA la începutul anilor 1950.

De asemenea, se știe că după anul 1989 planul Harvard a continuat fără încetare la nivel global, producând în toate țările lumii o degenerare și distrugere completă, la toate nivelele societății.

Este vorba de o uriașă ipocrizie politică americană, desigur prompt sancționată de mulți politicieni și diplomați europeni (în special de cei francezi și ruși). În timp ce ni se vorbește despre libertate, democrație, drepturile omului și pace, este finanțat și continuat un proiect de o criminalitate și perversitate nemaivăzute în istoria umanității.

Deși inițial planul Harvard a început ca o strategie de distrugere din interior a țărilor comuniste naționaliste, în scurt timp el a devenit o planificare exhaustivă pentru distrugerea precisă, completă, definitivă a civilizației albe, ariene.

Ca să înțelegem ce înseamnă proiectul Harvard astăzi, trebuie să facem o distincție și o clarificare în ceea ce privește ce a însemnat în realitate proiectul Harvard în trecut.

Realitatea este că în esența sa proiectul Harvard nu înseamnă doar cele peste 13.000 teste psihosociale făcute pe subiecți ruși între anii 1947–1950.

Proiectul Harvard nu este doar un studiu sau un „proiect” psihosocial didactic sau universitar făcut de cei de la Universitatea Harvard. Proiectul Harvard nu este o analiză de cunoaștere a psihologiei poporului rus sau a mentalității comuniștilor ruși.

Proiectul Harvard nu este doar un produs intelectual oarecare sau un grup deschis de „think thank” al unor băieți deștepți care lucrau în intelligence-ul american în anii 1950. Proiectul Harvard nu este doar o „conspirație” cu termen limită, care prevede falimentarea economică din interior a blocului comunist prin instalarea pe funcții a indivizilor sadici, sociopați, schizofrenici și incompetenți.

Proiectul Harvard înseamnă toate aceste lucruri, dar nu în esența lui. Să vedem însă ce înseamnă de fapt proiectul Harvard și care au fost și sunt scopurile lui.

10.5.1. Teoretizarea, conceptualizarea și punerea în fapt a doctrinei de război total a SUA, în scopurile ei de totală, definitivă și completă distrugere „din interior” a statelor creștin-ortodoxe.

Ne apropiem ceva mai mult de adevăr dacă înțelegem că **proiectul Harvard este doctrina de RĂZBOI TOTAL (subliniez „de război total”) a SUA, inițial aplicată contra inamicului declarat: URSS și toate statele naționalist-socialiste.**

De la bun început, proiectul a fost finanțat, condus și planificat de către CIA, agenția de spionaj a SUA însărcinată cu distrugerea tuturor inamicilor naționaliști-comuniști.

Proiectul Harvard a fost și încă este un program top secret, care folosește uriașe resurse financiare, tehnice și umane, comparabile cu alte programe de război: nuclear,

spațial, naval, submarin, de bombardament strategic sau aerian.

Începând cu anul 1950 proiectul Harvard a dat practic SUA posibilitatea de a se afla zilnic în stare de război activ (declarat sau nu) contra tuturor statelor comuniste și doctrina de război elaborată în cadrul acestui proiect a fost cea care a distrus complet din interior statele comuniste.

Foarte pe scurt, doctrina acestui ciudat război neconvențional prevede organizarea unei uriașe forțe de invazie, distrugere și exterminare a statelor vizate, în acest sens folosindu-se toate resursele și acțiunile posibile: bancar–financiar, intelligence, război meteorologic, specularea prețurilor, sabotajul diplomatic, alimentație otrăvită–radioactivă, corupere și corupție, promovarea alcoolismului, promovarea pornografiei și prea–curviei, distrugerea industriei, legalizarea avorturilor, determinarea exodului populației active educate, trădarea arhierilor conducători ai Bisericilor Ortodoxe, uciderea la vedere a ofițerilor de contrainformații, uciderea la vedere a cântăreților de muzică populară, uciderea la vedere a oricărui individ care se opune (scriitori, poeți, jurnaliști, politicieni, magistrați, etc), controlul mafiilor interlope, etc.

În acest efort general, o directivă fundamentală este identificarea, organizarea, protecția, susținerea și promovarea unei adevărate armate de degenerați băștinași, trădători de neam și Dumnezeu, din toate ariile patologiei sociale, teologice și psihiatrice: sociopați, psihopați, îndrăciți (posedați demonic), demonizați (cu Sinele demonizat), bolnavi de răzbunare, inculți, sfertodocti, lacomi, nativ turnători/delatori, trândavi dornici de viață bună, incompetenți profesional, nativ infanțili, infantilizați, nativi bolșevici și comuniști, infractori cu fapte penale nepedepsite, șantajabili, obsedați sexuali, pedofili, sadici, cu tulburări de personalitate (borderline, anti–socială, etc), etc., etc.

Practic o bună parte din doctrina Harvard înseamnă „lucrul cu materialul clientului“: identificarea, organizarea, protejarea și promovarea pe funcții a tot ce înseamnă pleava și gunoiul inerent existent în orice popor.

Nu este prima dată în istoria noastră când se întâmplă așa cum se revolta Eminescu: „*astă pleavă, ăst gunoi. Să ajungă–a fi stăpână și pe țară și pe noi*“. Blestemul acestui pământ sfânt a fost dintotdeauna cantitatea și numărul mare de trădători de neam și Dumnezeu, gata oricând să pactizeze cu orice dușman, spre distrugerea valorilor și poporului în care s–au născut.

Spre ghinionul nostru, pleava și gunoiul din zilele noastre este perfect identificat, șantajat, cointerestat, motivat, organizat, promovat, protejat, coordonat, etc., de către un sistem ocult care are o motivație satanică și are acces nelimitat la toate resursele posibile.

Toată această masă de trădători băștinași bine organizați și protejați se constituie într–o reală și efectivă „**armată subversivă de invazie**“ a poporului vizat pentru exterminare. Toată lumea vorbește despre tancurile și trupele NATO ca fiind în realitate o formă mascată de ocupație militară a României, dar foarte puțini cunosc și înțeleg ce înseamnă „**armata subversivă de invazie**“ **compusă din degenerații băștinași**. Deocamdată tancurile și puștile NATO stau cuminiți în depozite, dar „armata subversivă de invazie“ a degeneraților băștinași acționează distructiv în fiecare secundă.

În fiecare zi lăsată de Dumnezeu, doar în această țară, zeci de mii de degenerați periculoși își primesc de la stăpânii lor ascunși (vizibili și invizibili—demonii) banii și ordinele criminale, pe care le îndeplinesc cu o plăcere și bucurie autentic sociopate: dau legi criminale, schimbă legi bune, fac abuzuri juridice, înscenează fapte penale, monitorizează și înregistrează ilegal discuții private,ucid oameni, pun droguri și substanțe psihotrope în mâncare (și în siropuri, medicamente), mușamalizează cazurile de prostituție și trafic de copii, protejează mafiile interlope, protejează mafiile criminale din poliție și serviciile secrete, șantajează oamenii de decizie, îndatorează țara pe vecie la bănci, atacă în presă persoane publice (patrioți și promotori ai valorilor naționale), devalizează, blochează și sabotează fonduri și proiecte sociale, educaționale, industriale, de infrastructură, fac achiziții de armament complet învechit și complet inutil în caz de război la prețuri de miliarde de euro, etc., etc. Putem ușor evalua că doctrina Harvard a fost una de război activ după structura și sensul consecințelor pe care le-au suportat statele învinse comuniste.

Efectele proiectului Harvard asupra statelor vizate a fost unul similar cu cel al pierderii unui război convențional militar, din toate punctele de vedere:

sute de fabrici de producție pur și simplu au dispărut fizic (cu infrastructura dată la topit), milioane de oameni au murit înainte de termen din umilințe, stress și supărare, natalitatea s-a redus drastic, milioane de oameni au devenit sclavi economici pentru a fi exploatați legal, țările în sine au devenit colonii extractive sau de producție din care se exploatează toate resursele naturale în folosul învingătorilor, mii de fete tinere și copiii au devenit prostituate sau marfă de trafic pentru pedofili, sute de divizii militare dotate cu tehnică modernă au fost complet dizolvate și armamentul trimis la topit, etc. Doctrina proiectului Harvard a fost așa bine gândită, teoretizată, transpusă în algoritmi matematici, susținută financiar și tehnic și pusă în practică, încât a fost doar o chestiune de timp ca blocul comunist să se prăbușească, distrus din interior.

Eficiența acestei doctrine de război neconvențional a fost atât de mare, încât comunismul s-a prăbușit total din interior în maxim 10 ani de când prima generație de degenerați au ajuns în funcțiile de conducere ale statelor comuniste.

Am putea crede că în anul 1989 doctrina de război Harvard a încetat, odată cu prăbușirea statelor comuniste. Realitatea este însă alta. SUA împreună cu structuri suprastatale se găsesc în continuare în stare de război activ față de toate statele nealiniat dictaturii globale.

În prezent proiectul Harvard continuă la o scară mai mare, globală și folosește pe post de sabotori interni generația a doua de degenerați, identificați încă din anii 1980 când erau tinere „speranțe” și care au fost „crescuți” și promovați pe funcții după 1990. Este un fapt recunoscut public că proiectul Harvard continuă și în ziua de azi, după ce și-a atins de mult obiectivul enunțat oficial. În zilele noastre proiectul Harvard este dezvoltat pe două nivele.

Primul nivel al programului Harvard este cel tradițional, implementat imediat după anii 1950 și vizează ocuparea, controlul și distrugerea „din interior” a tuturor instituțiilor fundamentale ale unui stat: instituțiile militarizate (armată, servicii secrete, jandarmerie, poliție, pompieri, forțe paramilitare, gărzii patriotice, etc.), partidele politice, sistemul de educație, sistemul de justiție, sistemul financiar–bancar, sistemul de asistență socială, sistemul de protecție a copilului, Biserica, toate instituțiile și

departamentele implicate în activitățile de control, primăriile, prefecturile, consiliile județene, mass-media (TV, presa, bloguri internet), toate instituțiile și departamentele implicate în activitățile de HR (resurse umane), toate instituțiile și departamentele implicate în activitățile de investiții și achiziții (publice și private), etc.

Prin colaborarea cu trădători din serviciile secrete locale, s-a avut grijă ca pe funcțiile organizaționale private și publice să fie promovați indivizii degenerați, pe care colaboratorii fie îi primesc pe listele gata făcute de analiștii CIA, sau pe care îi identifică ei înșiși.

În acest moment, în toate țările sunt promovați pe funcții publice și private degenerați din valul doi, care au fost identificați pe bază de profil personal și profesional încă din anii 1980–1990.

De asemenea probabil că deja sunt identificați și se fac listele cu valul trei de degenerați, care vor ajunge pe funcțiile pregătite în viitorul apropiat.

Estimarea mea este că deși vor fi identificați și pregătiți degenerații din generația a patra, aceștia nu vor mai apuca să fie instalați pe funcții.

Generația a treia de degenerați va fi ultima care se va instala în funcțiile pregătite și ei vor fi aceia care vor pune punct final eforturilor de degenerare întreprinse sistematic de-a lungul ultimilor 100 ani. Dacă acești oameni nu vor fi oprii și acțiunile de degenerare în masă a națiunilor nu vor înceta, omenirea va ajunge la falimentul economic global, la războaie generalizate, foamete, sărăcie, disperare, sălbătire, distrugere.

Al doilea nivel al proiectului Harvard a început de fapt în anii 1970 și urmărește degenerarea în masă și demonizarea a cât mai mulți indivizi din țările creștine.

Indivizii care degenerază în cadrul acestui nivel nu sunt puși pe funcții publice, ci sunt lăsați anonimi să distrugă inconștient familii, partide, organizații, comunități, firme.

Dezvoltarea acestei degenerări de masă presupune folosirea tuturor mijloacelor tehnice, chimice, informaționale, parapsihologice, neurologice, psihotronice și biofizice posibile.

Presiunea combinată a acestor mijloace este foarte mare. Rezistă doar cine are protecția Harului, a energiilor nezidite ale Sfântului Duh. Protecția Sfântului Duh se obține prin credință și încredere în Mântuitorul Iisus Hristos, împlinirea voinței lui Dumnezeu, atenție, prezență conștientă și împotrivire la gândurile de sugestie spre păcate pe care le „auzim” în minte, abandonarea obiceiului de a sta mult la TV și pe internet, respectarea unei pravile duhovnicești minime: rugăciune, priveghere, post, iertare, pocăință, spovedanie, împărtașanie.

Cine este nepăsător, nu are credință și crede că rezistă de unul singur, se prăbușește rapid în schizofrenie, nevroză, demență, comportamente maniaco-depresive, forme variate de psihopatie, deznădejde, stress și agitație psiho-motorie, ură, demonizare totală.

În jurul nostru cedează individ după individ, practic în fiecare familie creștină există un individ care este afectat de o formă oarecare de degenerare sau chiar demonizare. În timp, aceștia devin o plagă pentru familiile lor, au atitudini războinice și în final mor cu sufletul plin de ură, respinși de propriile familii, neînțelegând cu ce sunt ei de vină.

10.5.2. Promovarea deghizată a comunismului/bolșevismului în SUA și țările occidentale.

„Ceea ce a început în Rusia se va încheia în America”⁸

(Sfântul Ignatie Melekhin din orașul Harbin, China)

Încă de la început, din secolul 19, conspirația pentru Noua ordine Mondială nu a vizat doar bolșevizarea Rusiei țariste și țările est europene, ci întreaga planetă.

În Rusia a fost simplu. În lipsa unei tradiții politice parlamentare, a educației civice și a claselor sociale libere, bolșevismul a fost impus rapid și brutal așa cum prevedea Dostoievski, într-o singură generație, prin genocid.

„Metoda rusă” de bolșevizare a societății înseamnă derularea unor etape brutale, succesive și obligatorii: lovitură de stat derulată de trădători, război civil, împușcarea imediată a meritocrației, teroare polițienească, lagăre de concentrare, lichidarea meritocrației rurale prin exterminarea prin muncă, sancționarea oricărei forme de elitism intelectual, legi egalitariste, delațiune în masă, incidente de tipul „false flag” pentru a justifica abolirea libertăților cetățenești, sabotaj și faliment economic, foamete în regiunile rebele, final „fericit” cu lichidarea primilor „revoluționari”.

Dar ce te faci cu America și țările occidentale, care au la activ revoluții și războaie civile derulate pentru apărarea drepturilor și libertăților individului. Cum poți bolșeviza aceste țări? Evident, este imposibil în linie dreaptă, rapid, în doar o singură generație, brutal, prin „metoda rusă”.

Dar ceva s-a putut face și s-a făcut: s-a mers indirect, pe varianta ocolitoare a marxismului cultural, etapă stabilită pentru aproximativ 100 ani.

Pentru Rusia planificarea comunismului a fost stabilită începând brutal cu nivelul politic (prin război civil) și mergând apoi cu reeducarea comunistă înspre zonele armată, servicii secrete, economic, social, media, educațional.

În cazul statelor occidentale s-a procedat invers. Prin propaganda subversivă a marxismului cultural au fost mai întâi comunizate armata, serviciile secrete, economia, socialul, media, educația, iar zona politică a fost lăsată la urmă, pentru actul final al războiului civil.

COMUNIZAREA RUSIEI ORTODOXE = COMUNIZAREA NIVELULUI POLITIC PRIN RĂZBOI CIVIL ȘI LAGĂRE DE EXTERMINARE + APOI RE-EDUCAREA COMUNISTĂ A RESTULUI SOCIETĂȚII (ARMATĂ, SERVICII SECRETE, ECONOMIC, SOCIAL, EDUCAȚIONAL, MEDIA).

COMUNIZAREA ȚĂRILOR ORTODOXE = COMUNIZAREA NIVELULUI POLITIC PRIN LAGĂRE DE EXTERMINARE + APOI RE-EDUCAREA COMUNISTĂ A RESTULUI SOCIETĂȚII (ARMATĂ, SERVICII SECRETE, ECONOMIC, SOCIAL, EDUCAȚIONAL, MEDIA).

COMUNIZAREA DEMOCRAȚIILOR OCCIDENTALE = RE-EDUCAREA COMUNISTĂ A SOCIETĂȚII (ARMATĂ, SERVICII SECRETE, ECONOMIC, SOCIAL, EDUCAȚIONAL, MEDIA) PRIN MARXISM CULTURAL + LA FINAL ESTE COMUNIZAREA NIVELULUI POLITIC PRIN RĂZBOI CIVIL ȘI LAGĂRE DE EXTERMINARE.

Astfel, comunizarea statelor occidentale a cuprins mai multe etape:

10.5.2a. În primul rând planificatorii comunismului global (adică NOM) au înțeles faptul că în Rusia comunismul a putut fi implementat atât de ușor deoarece întreaga societate era deja într-un stadiu avansat de degenerare.

Planificatorii din CIA și-au propus atunci să descopere concret mecanismele prin care societatea rusă ajunsese la acel nivel de degradare. În acest scop, pentru a înțelege resorturile individuale și sociale ale degenerării, începând cu anul 1947, americanii au realizat cele 13.000 chestionare asupra emigranților ruși din Europa de Vest.

Au fost chestionați mii de ruși și s-au făcut profile degenerative detaliate și precise.

Practic planificatorii au putut înțelege și identifica care sunt tipurile de indivizi care trebuiesc promovați în structurile de control și putere ale Americii.

Mai mult decât tipuri psihologice, s-au înțeles și conceptualizat toate mecanismele sociale, economice, politice și religioase, care au dus societatea rusă la degenerare și implozie. Apoi toată această cunoaștere a degenerării a fost aplicată în secret asupra tuturor statelor și popoarelor lumii. Foarte puțini au fost aceia care au înțeles faptul că în realitate degenerare = bolșevism = comunism.

Foarte puțini au fost aceia care au înțeles că de fapt niciodată SUA nu s-a opus comunismului, ci în realitate au promovat peste tot în lume comunismul în mod indirect, prin degenerare. SUA au fost de fapt cel mai mare exportator de comunism de tip internaționalist de pe planetă, în timp ce versiunea de comunism promovată de ruși era în realitate un socialism de sorginte naționalistă.

10.5.2b. În SUA au fost indentificați indivizii care corespundeau profilelor degenerative identificate prin chestionare. Gregory Klimov ne-a descris trei tipuri principale de profile degenerative cu care CIA a lucrat (*good, bad, ugly*), dar se poate ca acestea să fi fost mult mai specializate și mai particularizate.

10.5.2c. O problemă în planul de promovare a indivizilor degenerați este faptul că în mod natural aceștia au comportamente, reacții și atitudini vizibil anti-sociale și chiar penale.

Vorbim de oameni la care sentimentul sufletesc principal este ura, în toate variantele posibile: ura pentru Dumnezeu, ura de sine, ura pentru cei din jur, ura pentru întreaga societate, etc. Urmează frustrările personale, conștiința propriilor neputințe fizice (malformații organice din naștere, incapacitate fizică, boli cronice), psihice (infantilism), intelectuale (prostie, incompetență, semidocti).

Nu în ultimul rând degenerații au sufletul bolnav de tot felul de patimi, unele mai grave decât altele: lăcomie, mândrie și agresivitate în toate formele posibile, curvie și preacurvie, fals existențial, mândrie, slavă deșartă, orgoliu, dorință de ucidere, dorință de sinucidere, etc.

Exista deci riscul ca poliția și FBI să-i identifice și să-i trimită pe toți degenerații Americii acolo unde le este locul. Pentru a evita această „evoluție” normală pentru indivizii anti-sociali, a trebuit ca infracțiunile să le fie acoperite sub plapuma unei „necesități”, a unei excepții acordate de către stat. În consecință, planificatorii degenerării au avut grijă să le asigure degeneraților cadrul legislativ și organizațional în care aceștia să poate fi feriți de sancțiunile legilor în vigoare.

Au apărut astfel de nicăieri vectorii de protecție și propagare în societate a indivizilor degenerați: fundații finanțate de organizații obscure, fundații scutite de taxe, ONG-uri,

grupuri, comitete, comisii, tot felul de institute, diverse organizații afiliate politic, organizații oculte, programe de studiu universitare, materii universitare, burse universitare, etc.

Evident, majoritatea indivizilor cu înclinații anti-sociale evidente au fost încadrați în instituțiile militarizate clasice: armată, poliție, agenții de spionaj (oficial 17 în SUA), agenții guvernamentale, administrație locală și federală, procuratură, magistratură, Departamentul de Stat, etc.

O atenție specială a fost acordată asupra organizațiilor economice mamut, a corporațiilor, care practic au fost transformate în adevărate uzine psihiatrice de spălare pe creier și degenerare prin „infantilizare dobândită”. Nu degeaba oameni inteligenți din State au sesizat faptul că „corporatism = comunism”.

Psihologi și sociologi au constatat faptul că practic, individul corporatist devine prin procesul de „infantilizare dobândită” posesorul unei mentalități comuniste clasice.

Deși toată lumea informată știa că există un proiect pentru distrugerea URSS folosindu-se de indivizii degenerați, surpriza maximă a venit în anul 2007, când proaspeții concediați din organizațiile americane au descris în cărți și pe bloguri viața de coșmar pe care au trebuit să o îndure timp de ani de zile. Însă tot ce descriau acești foști corporatiști nu era decât degenerare și iar degenerare, comunism peste bolșevism.

De fapt în acel an 2007, opinia publică a înțeles faptul că marile organizații corporatiste americane sunt (alături de partide, universități, media, fundații civice și instituții militarizate), paravanul perfect pentru a produce degenerarea în masă a cetățenilor americani.

În acest mod, prin acoperirea dată de tot felul de corporații, universități, instituții, agenții și fundații civice, sute de mii de degenerați au primit protecție pentru a face ceea ce știu ei mai bine să facă: sabotaj, trădare, sabotaj economic, sabotaj instituțional, distrugere de cariere, falimentare din interior a afacerilor, marginalizarea intelectualilor, exterminarea meritocrației.

10.5.2d. În ultima etapă, după anul 2000, a început „oficializarea” degenerării în masă într-o societate comunistă. Acum s-au pus la punct elementele de forță indispensabile unui stat totalitar. Pentru un est-european este de-a dreptul incredibil când auzi despre apariția în Occident a unei infrastructuri totalitare, bolșevice, care l-ar face invidios și pe Stalin.

În acest moment, pentru America și Occident există inventat terorismul, prin operațiuni de tipul „false flag”, pentru a justifica statul polițienesc și restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale. După operațiunea „false flag” din 11 septembrie 2001, Congresul american a dat lege după lege, prin care s-au restrâns drepturi cetățenești fundamentale. Și tot nu a fost de ajuns.

Se pare că planificatorii bolșevizării Americii nu s-au oprit doar la drepturile suplimentare autorizate de Congres. Monitorizarea electronică de tipul Big Brother este totală, de la operațiunile pe internet și mailurile personale, până la monitorizarea prin sateliți a convorbirilor telefonice și a deplasărilor fizice cu mașina.

Edward Snowden a fost unul dintre eroii din interiorul Sistemului american, care ne-a dezvăluit amploarea fără precedent a operațiunilor ilegale de monitorizare și asasinat derulate de agențiile americane, contra propriilor cetățeni obișuiți. Se pare că doar în

State sunt milioane de oameni simpli, plătitori de taxe, cinstiți și responsabili, care sunt monitorizați „la sânge”, neîncetat.

Toată lumea se întreabă de ce agențiile americane fac acest lucru. Nu numai că este anti-constituțional, ilegal și înseamnă sume uriașe cheltuite din impozitele oamenilor, dar nimeni nu înțelege cui i-ar putea folosi tonele de informații banale, cu privire la viața cotidiană a milioane de oameni simpli, care pur și simplu își văd de viața lor.

Pe tot cuprinsul Americii (inclusiv Alaska) oamenii descoperă îngroziți zeci de locații aparținând FEMA (Federal Emergency Management Agency), gigantice amenajări cu sârmă ghimpată amenajate pe zeci de hectare, locații cu infrastructură specifică de închisoare și lagăr de concentrare. Milioane de oameni pot fi ținuți în aceste lagăre FEMA. Toată lumea se întreabă: „Care sunt milioanele de oameni care trebuie «salvați» în locații cu specific de lagăr de concentrare?”.

Sistemul delațiunii este și el deja prezent în viața cotidiană a englezilor. În Anglia, sub motivarea prevenirii terorismului, avem deja sloganul pur stalinist, „*if you see it or hear it, report it*” (în traducere – „anunță/raportează organelor de securitate orice vezi sau auzi”).

Singura diferență între Anglia „liberă” a anului 2016 și Rusia declarat comunistă a lui Stalin din 1937 este că motivația comuniștilor ruși pentru obligativitatea delațiunii era frica de „sabotajul spionilor imperialiști”.

Ambele motivații sunt desigur reale și mulți oameni au murit nevinovați în acte de sabotaj sau terorism, dar acum știm că acestea sunt fabricate și puse în fapt chiar de către cei care sunt „preocupați” de bunăstarea oamenilor.

Falimentarea industriilor și a afacerilor întreprinzătorilor a fost realizată ușor, prin fraude și falimente bancare, șmecherii bancare și creșterea taxelor. Milioane de oameni și-au pierdut economiile de o viață, slujbele și casele. Milioane de oameni au ajuns în stradă, dependenți de ajutoarele alimentare ale statului.

Când scriu aceste rânduri (toamna 2016) citesc în presă că deja 107 milioane de americani sunt dependenți pentru a trăi de ajutoarele sociale de la stat. În 1950 această cifră nu depășea cele mai sumbre estimări – 30 milioane asistați sociali. Egalitarismul, plafonarea, uniformizarea este peste tot, nimeni nu mai riscă nimic. Creativitatea, antreprenoriatul, riscul, inovația, curajul, individualitatea sunt sinonime cu falimentul individual, pierderea casei și îndatorarea pe viață la bancă.

Ați putea spune că din ecuația modernă a comunismului american lipsește (încă) războiul civil. Dar tensiunile rasiale, economice și sociale sunt atât de mari, încât unele state americane sunt pregătite să cheme ajutoare din Canada pentru a liniști pe „revoluționari”, iar oamenii sunt îndemnați să își facă provizii pentru a-și apăra singuri proprietățile.

După 50 ani de „muncă” subterană, rezultatele au fost deja vizibile: statele occidentale și America au degenerat, s-au zombificat. Adică concret, s-au bolșevizat. Astfel comunismul a fost adus în America pe ușa din dos, sub alt nume și prin alte metode. Rezultatul este însă real.

S-ar putea spune că prin proiectul Harvard SUA și-a învins adversarul – sistemul comunist și toate statele comuniste din Europa de Est. Însă SUA a deschis cutia Pandorei și realitatea dură este că de peste 50 ani degenerații promovați în ascuns distrug din interior întreg Occidentul mai bine decât orice pandemie.

Din 2007, nimeni nu mai înțelege motivul pentru care s-au folosit încă de la bun început toate informațiile și cunoașterea despre degenerare, pentru a distruge din interior însăși puternica SUA. Este un mister total cine și în ce scop a decis folosirea uriașelor resurse informaționale și tehnice ale SUA pentru a stimula degenerarea și a produce distrugerea din interior a chiar SUA.

Degenerarea în SUA, alte state occidentale dezvoltate și restul statelor lumii (BRICS, statele sărace) este așa bine realizată, încât bănuiala mea este că de la bun început, din 1948, proiectul Harvard a avut ca ținte nu doar URSS, RFG, Romania sau Polonia, ci și SUA, Germania, Anglia, etc, toate țările dezvoltate ale lumii.

În anul 2017 America este mai socialistă, comunistă și mai pregătită pentru dictatura proletariatului decât visează că este, iar profeția călugărului orb din Harbin (vezi referința 1 a acestui capitol) este mai aproape ca niciodată.

10.5.3. Degenerarea în masă a popoarelor prin „infantilizare dobândită” și falimentul economic generalizat folosind ca agent de propagare indivizii degenerați de tipul *bad*.

Planul Harvard inițiat de CIA în anii 1950 a pornit inițial cu identificarea corectă a profilului degenerative, care urmau să fie identificate și folosite pentru a distruge „din interior” instituțiile militarizate, administrația și partidele comuniste ale statelor naționalist-comuniste. Din acest punct de vedere, al îndeplinirii acestor obiective, putem spune că programul Harvard a fost o reușită deplină.

Problema majoră care se pune este însă alta. În plus față de degenerarea instituțiilor de forță ale statelor, se poate ușor constata degenerarea în masă a multe popoare.

Întrebarea este atunci cine și cum a realizat totuși această degenerare în masă.

Răspunsul logic este simplu. Este clar că în cadrul programului Harvard, de la bun început s-a avut în vedere nu numai distrugerea instituțiilor militarizate și administrațiilor statelor naționalist-comuniste. Programul Harvard a avut și are în continuare ca obiective mai largi: degenerarea și „canibalizarea” popoarelor, declanșarea unor războaie intra-sociale tăcute devastatoare.

Pentru declanșarea în interiorul popoarelor vizate a unor războaie sociale și biologice cu efect de exterminare s-au folosit intensiv și în masă adevăratele „bombe biologice” identificate de CIA – indivizii degenerați care au parcurs toate fazele degenerării: posedarea demonică a câmpului biofizic, îndrăcirea activă a trupului (creier și „inimă”) și demonizarea Sinelui.

Un profil de bază în categoria „bombă biologică” o reprezintă indivizii nativ infantili, descriși în această carte într-un capitol distinct. Degenerații cu „sadism reprimat” (vedetele programului Harvard în anii 1950) sunt niște mici copii inofensivi, în comparație cu infanții nativi care au parcurs întreg procesul demonizării.

Însă niciun serviciu secret din lume nu a putut (și nici nu poate) avea o gestiune reală a indivizilor nativ infantili și a restului de demonizați. Ca să identifice într-o țară 1.000 infanții nativi ai nevoie pe teren de cel puțin alți 200 experți în psihologie.

Infanții nativi și toți ceilalți demonizați sunt practic imposibil de depistat și înregimentat de către rețeaua informativă clasică a unui serviciu secret. Atunci se pune întrebarea cine s-a folosit totuși într-un mod coordonat de indivizii-demonizați, pentru a distruge toate subteranele civilizației umane.

Ne putem apropia de răspuns dacă cunoaștem faptul că indivizii nativ infantili au rata cea mai ridicată de a parcurge rapid toate cele 3 procese principale ale degenerării: posedarea biofizică, îndrăcirea trupului și demonizarea Sinelui.

Vorbim deci despre indivizi demonizați „în duh”, care au căpătat în ascuns o totală identitate demonică (și-au demonizat Sinele). Acești ne-oameni pot fi identificați ca fiind demonizați doar din lumea „de dincolo”, de către îngeri sau demoni.

În consecință, coordonarea indivizilor nativ infantili (și a tuturor oamenilor demonizați) s-a făcut din lumea nevăzută a spiritelor, de către demoni și căpeteniile lor. În acest moment putem să spunem care este esența proiectului Harvard, sensul și scopul primordial pentru care există această planificare.

Proiectul Harvard este o conspirație profund satanică, rezultatul unei colaborări umane și demonice directe, care are ca scop final re-crearea completă a societății umane. Proiectul Harvard este efortul organizat și planificat de răspândire în masă a unui „virus” sufletesc: demonizarea Sinelui (demonizarea identității spirituale a oamenilor).

Proiectul Harvard este un proiect modern de inginerie socială, de tip neo-marxist satanic, care are drept scop restructurarea socială completă a tuturor popoarelor de pe planeta Pământ, prin următoarele măsuri: falimentul economic generalizat, falimentul instituțiilor statului democratic, uciderea clasei meritocrației, selecția inversă a valorilor, degenerarea în masă (culturală, morală, sexuală, ideologică, politică, educațională, religioasă), declanșarea WW3, promovarea religiei antihristului (ecumenismul New-Age generalizat al religiilor lumii) și transformarea oamenilor în demoni vii (adică ne-oameni cu identitate de demoni).

SCOPURILE PRINCIPALE ALE PROIECTULUI HARWARD = FALIMENTUL ECONOMIC GENERALIZAT + FALIMENTUL INSTITUȚIILOR STATULUI DEMOCRATIC + UCIDEREA MERITOCRAȚIEI + SELECȚIA INVERSĂ A VALORILOR + DEGENERAREA ÎN MASĂ (CULTURALĂ, MORALĂ, SEXUALĂ, IDEOLOGICĂ, POLITICĂ, EDUCAȚIONALĂ, RELIGIOASĂ) + DECLANȘAREA WW3 + PROMOVAREA RELIGIEI ANTIHRIȘTICE NEW-AGE (ECUMENISMUL CHRISLAM) = DUCE LA TRANSFORMAREA IDENTITARĂ-FIINȚIALĂ A OAMENILOR ÎN DEMONI VII.

Este urmărită contaminarea și „virusarea” sufletului oamenilor cu „virusul” demonizării. Sunt urmărite ambele faze ale degenerării: posedarea demonică biofizică și demonizarea Sinelui, a însăși identității divine a ființei umane.

Scopul final este transformarea populației pământului într-o hoardă de demonizați, zombificați, demoni în trup de om și oprirea în Ceruri a procesului de refacere a Legiunii îngerilor căzuți (Ceata îngerească a zecea a lui Lucifer).

Conspirația Harvard nu urmărește virusarea calculatoarelor personale, a serverelor, PLC-urilor sau calculatoarelor industriale, ci a sufletului oamenilor. Adică vorbim de o conspirație cu daune imposibil de cuantificat în termeni materiali sau financiari. Pentru orientare, să-i spunem conspirația Stuxnet la puterea un miliard.

Deci în esența lui, practic avem de a face cu un proiect global de inginerie ființială satanică, modern adaptat la posibilitățile tehnice actuale.

În anii 1920 în Rusia, 1940 în China și 1950 în Europa de Est, ingineria socială bolșevică a reușit re-structurarea socială completă a popoarelor vizate.

Metodologia acelei inginerii sociale bolșevice era complet brutală și prevedea: uciderea imediată prin glonț a infrastructurii militare și intelectuale (2 milioane executați imediat în Rusia, 10.000 executați în România), deportarea în închisori și lagăre de muncă a tuturor indivizilor meritocrației (peste 20 milioane decedați în Rusia, aproximativ 800.000 morți în România), atragerea în partidul comunist a oricărui element alogen, arivist, lacom și trădător, colectivizarea forțată a țăranilor, genocidul prin foamete al țăranilor contra-revoluționari (peste 7 milioane morți în Ucraina), industrializarea forțată a orașelor, dezvoltarea excesivă a producției militare, exportarea revoluției bolșevice în celelalte state vecine, re-educarea ideologică a copiilor și tinerilor.

După anii 1950 a început un alt tip de inginerie socială planetară, de asemenea gândită de elita ocultă care controlează serviciile secrete.

De data aceasta nu s-a mai mers pe varianta uciderilor directe prin glonț, ci pe varianta „modernă” a uciderilor realizate în timp de către indivizii–demonizați. Ideea de bază este însă același: uciderea imediată a elitei militare și intelectuale, închiderea în lagăre de muncă de exterminare a întregii clase a meritocrației.

Aici apare rolul și necesitatea organizării secrete a haitelor de indivizi demonizați.

Haita de 2–5 demonizați, organizați și coordonați de către serviciile secrete oculte trans-naționale, care încercuiește și distruge premeditat în manieră „soft” viața fiecărui om din clasa meritocrației, este echivalentul modern al ofițerului NKVD din anii 1920/1950, care–și executa cu glonț victimele în subsoluri.

În ziua de astăzi este înfloritoare industria tăcută a uciderilor meritocrației, realizate de către indivizii demonizați ascunși în familii, firme, organizații, instituții. Estimarea mea personală este că maxim 20% din indivizii–țintă vizați pentru ucidere de către demonizați reușesc cumva să supraviețuiască și asta se datorează exclusiv protecției lor directe de către Dumnezeu.

Mai rămâne de realizat etapa genocidului meritocrației în condițiile de exterminare specifice lagărelor de muncă. Se „muncește” intens și la această etapă, pe moment fiind deja date (prin Ordonanțe de Urgență ale Guvernelor) peste 20 legi anti-constituționale, care incriminează penal aspecte sociale elementare.

Din punctul de vedere al noii inginerii sociale, doar în România ar trebui ca în următorii ani să ajungă condamnați în lagăre de muncă aproximativ 5–700.000 indivizi aparținând clasei sociale a meritocrației (și care vor urma celor aproximativ 500.000 indivizi condamnați pentru fapte penale anti-sociale reale și grave).

Dar spre deosebire de ingineria socială bolșevică, de data aceasta a apărut un element nou, cu mult mai sinistru decât un psihopat care ucide în pivnițe „dușmanul de clasă”. Noutatea este degenerarea în masă și transformarea întregii populații în demoni vii, în indivizi demonizați.

Și sistemul comunist a produs o degenerare în masă și demonizarea unor indivizi, dar nu la nivelul și în profunzimea la care se lucrează acum. Cu toate crimele lor, bolșevicii și comuniștii au reușit probabil să obțină degenerarea a maxim 50% din populație, dintre care posibil 5% s-au demonizat complet.

Ingineria socială care se derulează în prezent are obiective mult mai ambițioase: o degenerare în masă de 99%, dintre care cel puțin 90% indivizi să ajungă demonizați complet.

Între glonțul NKVD–istului din anii 1920 care te trimitea ca mucenic pe vecie în Rai și ingineria socială satanică prezentă, care de viu te re–creează într–o identitate de sine demonică (un demon în trup de om) ulterior cazat pe vecie în chinurile iadului, personal consider că glonțul NKVD–istului era pur și simplu un act de milostenie. Mijloacele principale de producere a acestei demonizări în masă a indivizilor sunt cele expuse în această carte: promovarea indivizilor nativ infanțili, infanțilizarea în masă a oamenilor normali folosindu–se pretextele organizaționale, promovarea pornografiei, desfrânării și preacurviei, promovarea alcoolismului și drogurilor, folosirea mijloacelor tehnice care generează unde de tip ELF, chimicalizarea alimentației, stimularea tuturor patimilor sufletești, zombificarea în masă a populației prin folosirea pulberilor psihotrope, generarea de războaie inventate în care să moară tinerii rebeli, etc. În realitate 80% din degenerarea în masă a lumii din ziua de astăzi nu este rodul acțiunii „bombelor biologice“ preferate de CIA în anii 1950 – degenerații tip *bad* cu „sadism reprimat“ și „homosexualitate refulată“, așa cum poate mulți cred. Sabotarea civilizației albe ariene s–a făcut și se face cu efecte de masă în special prin acțiunea tuturor indivizilor–demonizați: infanțili nativi, infanțilizați, împătimiti, cu tulburări de comportament, sociopați, psihopați, etc.

Aceștia sunt plasați pe teren în adevărate haite demonice, care se ajută reciproc și colaborează în atingerea scopurilor propuse. Ia–te numai de un demonizat, încearcă numai să–l dai jos de pe funcție sau să îl demaști public și te vei trezi cu probleme din toate părțile. Cu ocazia asta însă poți să îi descoperi ușor și pe ceilalți indivizi demonizați, care este toată rețeaua de demonizați care te–a înconjurat.

10.5.4. Distrugerea statelor creștin–ortodoxe, prin distrugerea credinței autentice și înlocuirea credinței autentice printr–o religie ecumenistă globalistă.

De departe cel mai important atac al doctrinei Harvard a fost și este distrugerea credinței în Dumnezeu și substituirea credinței ortodoxe printr–o religie ecumenistă. Încă de la începuturi, de la testările psihosociale din 1947, analizii de la Universitatea Harvard au descoperit rapid „călcâiul lui Achile“ al Rusiei și al celorlalte țări ortodoxe din zonă. Această „slăbiciune“ este credința în Dumnezeu și respectarea (de fapt nerespectarea) eticii creștine.

Analizii CIA au înțeles rapid că în țările est–europene, care timp de sute de ani nu au participat la civilizația occidentală, nu există o bază largă de educație publică și familială pentru asimilarea unei culturi a eticii sociale, care înseamnă respect, încredere, comunicare, înțelegere, acceptare, progres, asociere, toleranță, amabilitate, bunăvoință, empatie, etc.

Valorile morale și etica socială, esențiale pentru progresul economic, social și politic al unui stat sunt promovate în masă în țările ortodoxe nu prin vectorii culturali – instituții de cultură, școli, universități, biblioteci, presă și literatură, ci prin vectorul religios, prin asocierea moralei și eticii sociale cu mesajul creștin.

Punctul de vulnerabilitate în țările ortodoxe este că educația etică și morala socială depind aproape total de credibilitatea și asimilarea mesajului religios. Acest fapt este un pericol deosebit pentru armonia societăților creștin–ortodoxe. Acolo unde mesajul creștin nu există sau este decredibilizat, nu mai există nici preocuparea pentru însușirea valorilor umane fundamentale și a unei etici sociale civilizate. Dacă îl faci pe

un creștin–ortodox să nu mai urmeze mesajul creștin, să nu mai creadă în Dumnezeu și în Mântuitorul Iisus Hristos, obții un puternic efect de degenerare. În lipsa altor factori de educație, individul poate ajunge rapid la condiția animalică.

LIPSĂ DE CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU A UNUI ORTODOX = REFUZUL VALORILOR MORALE = NORMALITATEA BINELUI DEGENERAT = MÂNDRIE ȘI ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE = PĂCATE, PATIMI = DEGENERARE.

În cazul unui occidental nu există această asociere și condiționare între valorile morale și credibilitatea mesajului religios. Și în cazul unui occidental apare o degenerare în situația respingerii mesajului creștin. Dar această degenerare nu este automată și rapidă, ca la individul creștin–ortodox.

Educația, cultura, valorile sociale asimilate prin vectorii culturali opresc pe occidental de la o degenerare totală. Ia–i unui occidental credința și vei avea de a face cu un individ cel mult nepolitic.

Ia–i însă unui creștin–ortodox credința și în cel mai scurt timp vei avea de a face cu un monstru de om: sabotor și trădător, invidios până la obsesie, agresiv psihic și verbal, delăsător și nepăsător, bârfitor și clevetitor, disprețuitor și trândav, desfrânat, impulsiv și lacom, cheltuitor, exploatator cu reale porniri deucidere.

Pentru creștinii ortodocși din Europa de Est salvarea de la degenerare „prin cultură” înseamnă obligatoriu păstrarea credinței și însușirea valorilor eticii creștine.

Pravila de rugăciune trebuie să aibă valoare de canon obligatoriu în special pentru creștinii ortodocși din Europa de Est. Acest lucru ni–l spune Sofronie Saharov, stareț al Mănăstirii Sfântul Ioan Botezătorul, din Essex, Anglia. Părintele Sofronie a trăit mulți ani atât în Occident, în Franța și Anglia, cât și la Muntele Athos.

Experiența sa de viață personală lumească și duhovnicească i–au permis să facă unele constatări deosebit de importante cu privire la procesul de degenerare și degradare generală a condiției umane.

El face constatarea că în general creștinii ortodocși din Europa de Est nu au o istorie și o practică a educației și culturii civice, nu au o „cultură lumească”, spațiul creștin–ortodox fiind prin definiție un spațiu cultural religios. Acest lucru se datorează evident neparticipării Europei de Est la cultura Occidentului, începând cu Renașterea și terminând cu revoluția industrială.

În lipsa asimilării unei „culturi lumesti”, ortodocșii din Europa de Est sunt practic dependenți de credință și asimilarea unei etici creștine. Fără credință, fără cultură creștin–ortodoxă, individul creștin–ortodox degenerază rapid.

Constatarea Starețului Sofronie este deosebit de importantă și subliniază încă o dată obligativitatea creștinului (în special a celui creștin–ortodox) a respecta o pravilă zilnică de rugăciune.

„Apusenii și–au pierdut credința și au căzut în viețuirea trupească, dar au o cultură – fie ea omenească și raționalistă – care îi ține la un anumit nivel. Au coborât încet–încet. Au, vasăzică, într–o mare măsură noblețe, și undeva se opresc, nu ajung «la podea». Ortodocșii însă, atunci când își pierd credința, nu au cultura lumească care să–i susțină și ajung direct la podea.”⁹

Acest „ajung direct la podea“ este un eufemism care înseamnă practic prăbușirea indivizilor fără morală creștină în degenerare și demonizare.

Iată de ce de la început, după anul 1947, în țările comuniste ortodoxe s-au luat toate măsurile posibile pentru a promova pe posturi de conducere indivizii ateii și/sau cu devianțe sexuale, de ce au fost date ordine interne nescrise în instituții de a nu promova profesional oamenii capabili dar care merg la biserică, de ce preoții au fost decedibilizați prin racolarea lor ca informatori ai Securității comuniste, etc.

După anul 1989 ofensiva anti-creștină este dusă pe plan mediatic, prin promovarea a sute de cărți și materiale video care „demonstrează științific“, cu „dovezi arheologice“, că Mântuitorul Iisus Hristos fie a fost doar un proroc, fie chiar nu a existat deloc.

Sunt de asemenea finanțate și bine organizate informativ câteva mișcări religioase alternative, care proclamă „adevărul“ vreunui „preot“ (înșelat, îndrăcit) din SUA, UK, Austria sau Germania, care ne face „educație“ religioasă în săli și pe stadioane.

În acest sens puteți citi mai multe la capitolul 19, în cadrul sub-punctului **19.2.**, paragraful intitulat „Despre falsificarea trăirilor autentice ale Harului Sfântului Duh“. În ziua de azi nimic nu s-a schimbat în această privință.

În promovările pe funcții importante ajung tot oamenii care cred că Mântuitorul Iisus Hristos a fost doar un proroc, similar altor sute de proroci care au existat în toate credințele lumii și nu Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul neamului omenesc, Judecătorul Cel care va să vină.

Pentru toți acești indivizi importantă este viața trăită bine, funcția aducătoare de respect social, contul din bancă, titlaturile pompoase, doctoratele și cărțile plagiare, banii, vila de 400 mp cu 6 dormitoare, mașina de lux, vacanțele, bijuteriile, tablourile, titlurile academice cumpărate, amantele apetisante, moartea „decentă“ într-un spital privat, etc., și nu Învierea și Judecata care ne așteaptă pe toți.

Însă criza economică globală începută în anul 2007 a anulat parțial din eforturile disperate de degenerare prin necredință, milioane de oameni întorcându-se la mesajul creștin-ortodox, la iertarea și la pocăința cerută de Dumnezeu.

10.5.5. Distrugerea psihică și ratarea profesională a copiilor crescuți în familiile meritocrației.

Încă din anii 1940 a existat o elită respectabilă de intelectuali de top, care în mod inexplicabil s-au pus în slujba sociopaților și a planificărilor de demonizare a oamenilor de pe această planetă. În cărțile lor (de ex. Bertrand Russell, Theodor Adorno), aceștia au arătat că pentru a distruge vechea ordine a lumii trebuie lovită și distrusă familia creștină. Iar cel mai eficient și simplu mod de a face acest lucru este de a lovi în copiii care sunt crescuți în aceste familii.

Conspirația împotriva copiilor a avut în mare măsură efectul scontat: milioane de copii s-au născut și au crescut în familii cuprinse de stress emoțional, violență, alcoolism, certuri interminabile, prea-curvie, acuze de trădare și turnătorie, lipsa banilor, lipsa timpului pentru educație, divorț, procese, etc. În consecință, o mare parte dintre acești copii au ajuns în viață ratați profesional, alcoolici, temători, bolnavi psihici, nevrotici, rebeli, dependenți de droguri, bolnavi cronici, etc.

Când este vorba de a distruge definitiv într-un popor orice urmă de creștinism și

meritocrație nu mai există niciun pic de milă și de aceea copiii sunt printre țintele principale ale războiului degeneraților. Aplicarea programului de distrugere din interior al popoarelor și „saltul” spre distopia „fericirii” universale presupune eliminarea și uciderea biologică a oricărui individ care face parte din meritocrația naționalistă a statelor.

În fiecare țară se fac liste și sunt vizati pentru eliminare sute și sute de oameni capabili, naționaliști, buni profesioniști, cu dragoste și credință în Dumnezeu, etc.

Cei mai buni și mai capabili dintre acești oameni, liderii și potențialii lideri sunt pur și simplu uciși imediat, în diferite forme.

Dar restul clasei meritocrației, zecile de mii de oameni sunt lăsați să trăiască, pentru alte motive. Asta deoarece pentru ei sunt aplicate alte forme de ucidere, care vizează moartea acestor oameni în decurs de 20–30 ani, prin stress, oboseală cronică, accidente, chimicalizarea alimentației, otrăvirea alimentară, distrugerea premeditată a relațiilor familiale, etc.

Nu este un semn de milă faptul că mii de naționaliști creștini mai sunt lăsați să trăiască și nu sunt asasinați imediat. Această „milă” ascunde un calcul cinic. În realitate, scopul acestei atitudini este distrugerea psihică și ratarea profesională a copiilor acestor oameni.

Există o inteligență sociopată/psihopată foarte aplicată. De ce să ne chinuim să omorâm generație după generație de oameni capabili și naționaliști, când putem realiza acest lucru într-o singură generație. Concret copii pot fi distruși psihic și ratați profesional în familiile în care cresc, chiar de către părinții lor.

Sunt 3 variante de lucru: fie se obține degenerarea părintelui elitist, fie se obține degenerarea celuilalt părinte, fie se iau măsuri pentru degenerarea ambilor părinți. În majoritatea cazurilor, cea mai rapidă și mai eficientă metodă de a distruge copilul unui părinte naționalist este de a obține degenerarea și prăbușirea părintelui cel mai slab psihic și spiritual.

Întotdeauna ținta atacului degenerării planificate este „veriga slabă”, părintele cel mai slab din punct de vedere psihic și spiritual.

De obicei „veriga slabă”, părintele atacat pentru a cădea în degenerare este cel nativ infantil sau infantilizat, care lucrează într-o firmă tip corporație și este predispus la „infantilizare dobândită”: arivist, carierist, invidios pe colegii mai bine pregătiți, semidoct și analfabet universitar, incapabil și prost, care-i urăște pe profesioniștii firmei, mare doritor de bani, avansare rapidă și viață materială bună, cu rezistență redusă la stress psihic, care s-a căsătorit pentru bani și avantaje materiale, predispus la turnătorie și delațiune.

De asemenea este atacat pentru degenerare părintele care sufletește manifestă: slavă deșartă, dorință de mărire socială, dorință de îmbogățire rapidă, curvie sau preacurvie, fals existențial, fals în iubire, iubire de minciună, bârfire și clevetire, prostie și resentiment, ranchiună și răzbunare, răutate și invidie, lăcomie, ținerea de minte a răului, lipsă de credință în Dumnezeu, lipsă de disciplină a unei pravile zilnice de rugăciune, simpatii nostalgice totalitare și bolșevice, simpatii progresiste neo-marxiste moderne, etc.

Prăbușirea în degenerare a părintelui „veriga slabă” va necesita din partea celuilalt părinte eforturi majore pentru salvarea copilului.

Familia cu un părinte degenerat este condiția esențială pentru distrugerea psihică a copilului, pentru a-i sabota cariera profesională, pentru a-i bloca exprimarea și dezvoltarea talentelor și aptitudinilor sale native. Pentru foarte mulți copii crescuți într-o familie în care un părinte este supus unui atac pentru a degenera psihic și sufletește, supraviețuirea biologică este deja o incertitudine.

Psihiatrul Scott Peck prezintă în cartea sa câteva cazuri cu copii proveniți dintr-o familie cu unul sau ambii părinți răi, care au avut incidente și ocazii de natură să le provoace moartea prematură.

De asemenea el observă că acești copii au neîncetat dorința și preocuparea de a scăpa din mediul familial. Vor să trăiască oriunde, numai nu acasă. Acești copii au tulburări de comportament, sunt agresivi, fac acte de vandalism, pleacă la mătuși sau bunici, fac orice se poate numai să plece de acasă.

Starea psihică a copiilor crescuți în familii degenerate este de obicei serios afectată.

Scott Peck observă că acești copii ajung la tinerețe cu diverse manifestări precum: traume emoționale, frică instinctivă, tulburări de comportament, probleme de exprimare, nevroze obsesiv-compulsive, disperare să fie iubiți sincer, atitudine de rebeliune contra autorității, iritabilitate și nervozitate, porniri agresive anticipative, probleme de concentrare și atenție, capacitate redusă pentru abstractizare, rezistență crescută la stress, etc.

Pentru acești copii nu se poate vorbi de o revenire totală la normalitate, 20 ani de climat familial degenerat își vor lăsa în sufletul lor amprente pe viață. De obicei vor trebui să treacă câțiva ani pentru ca acești tineri să poată redeveni oameni relaxați, calmi, liniștiți, responsabili, dispuși să accepte autoritatea altora.

Dacă avem un copil care dă semne de meritocrație, trebuie să fim foarte atenți la protecția lui, deoarece planificarea distrugerii meritocrației nu ține cont de vârstă.

Dimpotrivă, cu cât mai mic și mai neștiutori sunt părinții, cu atât tentativele de distrugere a acestui copil sunt mai serioase.

Este un fenomen „ciudat” că copii din clasa meritocrației au parte în fiecare an de „întâmplări” cu potențial de ucidere imediată și pe termen lung, din partea părintelui degenerat, a altor adulți sau a colegilor de școală.

Menționez aici doar câteva dintre astfel de situații care pot duce la

distrugerea/moartea unui copil din clasa meritocrației: suprasolicitare/stress școlar nejustificat, oboseală cronică, suprasolicitare sportivă, agresiuni fizice, agresiuni sexuale, teroare psihică, agresiuni de limbaj în formă continuată, incidente agresive în familie, otrăvire și afectarea pe viață a ficatului prin consumul de alimente expirate sau chimicalizate, cancere galopante prin consumul de dulciuri produse cu zahăr radioactiv, vaccinuri pe bază de mercur, pastă de dinți și apă potabilă fluorizată, excursii școlare și tabere lângă râuri cu potențial mare de înnecc (precum Olt, Siret, Mureș, etc), relații de cămătărie și șantaj, accidente în parcuri cu biciclete off-road, înnecc la mare sau oriunde în piscine nesupravegheate, dependență de pariuri și jocuri de noroc, lipsă generală de atenție prin autism psihic cauzat de dependența cronică de TV, jocuri pe tablete sau console, accidente la munte, bravadă gratuită în fața unor indivizi periculoși, bravadă gratuită la mare, munte sau în competițiile sportive, etc.

10.5.6. Distrugerea statelor creștine din interior, prin declanșarea războiului profesional, social și biologic total între alianța degeneraților de tip *bad* și *ugly* versus oamenii normali.

Degenerații sunt în prima linie a războiului nevăzut spiritual dintre Dumnezeu și legiunile îngerilor căzuți. Acest război nevăzut capătă pentru prima dată o formă subtilă de vizibilitate publică prin perceperea unui război social/„de clasă” total, derulat între degenerați (demonizați, sociopați) și meritocrație.

Când spun „meritocrație” am în vedere o înțelegere largă și extinsă a termenului. Prin „meritocrație” mă refer în general la toți oamenii de calitate, care se raportează la Viață și semeni prin intenții pozitive de progres, înțelegere și acceptare, bine, creație, calitate, profesionalism, muncă, conștiință morală, toleranță, respect, durabilitate, continuarea tradițiilor naționale, respectarea strămoșilor și înaintașilor, dragoste pentru Dumnezeu.

În concepția mea, în această definiție generală a meritocrației și a oamenilor de calitate se regăsesc următorii: toți patrioții, toți profesioniștii indiferent de domeniu, toți oamenii preocupați pentru munca de calitate, toți naționaliștii, toți oamenii cu credință și dragoste pentru Dumnezeu, toți oamenii harnici din mediul rural, intelectuali elitiști și medii, ofițeri și subofițeri din instituțiile militarizate și semi-militarizate (armată, jandarmerie, servicii secrete, poliție, pompieri, partide politice, sistem penitenciar, gărzi patriotice), magistrați, medici, scriitori, preoți, monahi și monahii, învățători și profesori, academicieni, liber cugetători, practicanți de hobby-uri, gospodine și gospodari, oameni simpli de la țară, antrenori și sportivi, etc. Războiul social al degeneraților cu meritocrația este atât de secret și bine ascuns, încât 90% dintre indivizii care compun această meritocrație habar nu au că împotriva lor se derulează un război total, de exterminare biologică. Nici măcar patrioții din serviciile secrete habar nu au că motivul pentru care au ajuns ei acolo este folosirea lor intensivă, în paralel cu uciderea lor premeditată.

Orice individ care se știe pe sine că intră în clasa meritocrației enumerată mai sus trebuie să știe că începând de la vârste fragede (10–13 ani) a fost deja luat în malaxorul unei planificări a uciderii biologice.

Toate „întâmplările” și „situațiile” negative derulate în trecut sau care se vor derula în viitor, care prezintă aspectul pierderii independenței financiare, al libertății sau al vieții, toate se derulează în cadrul aceleiași agende planificate a uciderii biologice a acestor persoane.

Aceste „întâmplări” sunt întotdeauna planificate și executate de indivizi degenerați posedați demonic sau de către indivizi care s-au demonizat complet. Pentru a realiza declanșarea unui război social total între degenerați și oamenii normali, planificatorii programului Harvard au utilizat mai multe căi de acțiune, printre care și următoarele de mai jos.

Trădarea/căderea degeneraților buni (*good*) în degenerați de tipul *bad* și *ugly*.

Degenerarea în masă a popoarelor și statelor lumii nu ar fi posibilă fără existența unui mecanism social mai puțin observabil, dar care a fost descris cu claritate de Gregory Klimov.

Proiectul Harvard a putut fi implementat peste tot în lume atât de rapid datorită schimbărilor survenite în ultimii 50 ani în funcționarea acestui subtil și tainic mecanism

psihosocial.

La finalul capitolului 2 denumit „Ce este degenerarea. Forme ale degenerării. Clasificarea degenerațiilor“ am prezentat distincția pe care o făcea Gregory Klimov între degenerații. El vedea o delimitare clară a degenerațiilor în trei clase/tipuri de degenerații: *good, bad, ugly*.

Degerații tip *ugly* sunt indivizii care comit la vedere acte anti-sociale care sunt identificate și pedepsite în Codul Penal. Codul Penal este o colecție detaliată care cuprinde lista detaliată a actelor și comportamentelor pe care societatea civilizată nu le acceptă de la membrii ei.

Cine dorește să știe exact ce poate să facă și ce face în viața sa un degenerat tip *ugly*, poate să consulte Codul Penal, din perspectiva unui ghid de comportamente și atitudini anti-sociale. De obicei degenerații tip *ugly* sunt identificați de structurile justițiare din orice țară și suportă legal urmările faptelor lor.

Degerații tip *bad* sunt indivizii care săvârșesc de obicei acte anti-sociale prevăzute de Codul Penal, dar le comit într-o formă continuată, diluată și ascunsă.

Degerații tip *bad* sunt în realitate cu mult mai periculoși decât degenerații tip *ugly*, din mai multe considerente.

În primul rând, degenerații tipul *bad* se prefac a fi oameni normali și trăiesc printre oamenii normali. Degerațiilor de tip *bad* li se încredințează importanta misiune de a păcăli pe marea masă a oamenilor că sunt aliații lor în „lupta“ contra degenerațiilor șefi de tip *ugly*.

În realitate degenerații de tip *bad* sunt în realitate sabotorii și trădătorii intereselor oamenilor normali în mijlocul cărora se infiltrează. Adoptă comportamente și intenții de oameni normali, se căsătoresc cu oamenii normali, se declară apărătorii valorilor morale normale. În realitate însă sunt sabotorii și trădătorii clasei oamenilor normali, obedița și devotamentul lor mergând fără șovăire spre slujirea degenerațiilor *ugly*. Degerații tip *bad* sunt aceia care fac treburile murdare din tranșee, pentru ca degenerații *ugly* conducători să nu fie atinși de nicio bănuială.

Degerații tip *bad* mint, sabotează, manipulează, fură, parazitează, deturneză fonduri, falimentează, încalcă toate legile posibile, distrug vieți nevinovate, etc., și își trădează propriile familii, rude, firme, instituții, colective de muncă, partide, națiuni, proiecte, etc., spre folosul și scopurile ascunse ale degenerațiilor tip *ugly*.

În al doilea rând, degenerații de tipul *bad* sunt cu mult mai periculoși și mai distructivi societății decât șefii lor – degenerații tip *ugly*, datorită intențiilor și faptelor ascunse pe care le comit pe termen lung, de-a lungul întregii lor vieți.

Degerații de tip *bad* par că sunt de partea oamenilor exploatați, dar ei au în special misiunea de a sabota complet (financiar, social, familial, educațional, medical, relațional, profesional) orice individ care manifestă meritocrație și elitism (intelectual, științific), care deci ar putea amenința puterea degenerațiilor de tip *ugly* care conduc societatea.

Degerații tip *bad* au inteligența și răbdarea de a-și continua actele criminale de-a lungul unui timp îndelungat, sub acoperirea unei imposturi perfecte de om normal și sub acoperirea unor pretexte acceptabile/justificate din punct de vedere economic sau social.

Criminalitatea degenerațiilor tip *bad* nu este afișată ostentativ în organizații secrete sau

discrete, precum fac degenerații tip *ugly*. Ea este prezentă în special în cadrul organizațiilor economice, politice, statale și de intelligence, din spatele costumelor și educației afișate. Deloc surprinzător, pe foarte mulți degenerați tip *bad* îi vom regăsi în pozițiile de manageri și directori, mai mici sau mai mari, conducând într-un fel sau altul diverse activități ale organizației.

În al treilea rând, degenerații de tipul *bad* își manifestă puternic criminalitatea și în „schimbul doi”, în mediul familial, unde depun toate eforturile de a-și sabota, teroriza și distruge familia și în special proprii copii. Pentru degenerații de tip *bad* nu există noțiunea de „acasă”, propria familie este doar un alt front de luptă contra oamenilor normali.

Pentru frontul „de acasă” primul scop al degenerațiilor *bad* este terorizarea și distrugerea psihică, uciderea lentă biologică, falimentarea financiară și supraîndatorarea pe viață a partenerului de viață.

Celălalt scop ascuns al degenerațiilor tip *bad* este sabotarea perfidă și premeditată a sănătății și viitorului propriilor copii, din toate punctele de vedere: educațional, cultural, profesional, financiar, relațional.

Degerații de tip *bad* sunt foarte greu de depistat deoarece se afișează ca purtători ai principiilor morale creștine, în realitate au o conștiință disociată, considerând ca fiind normale principiile „binelui” demonic. Degenerații tip *bad* nu sunt nedetectabili și de neatins, dar pentru a-i face să răspundă în fața legii pentru criminalitatea lor în formă continuă este nevoie de procurori și polițiști de cursă lungă, cu răbdare și tenacitate de bulldog.

Datorită gradului ridicat de pericol social, capacității de disimulare a răului personal și datorită caracterului de trădători perfizi al intereselor oamenilor normali, majoritatea profilelor și descrierilor din această carte se referă la degenerații de tipul *bad*.

Degerații buni (de tipul *good*) sunt indivizii care au în sufletele lor toate înclinațiile degenerațiilor *bad* și *ugly*: în special mânia, agresivitatea fizică și emoțională, falsul existențial, pornirea spre exploatarea și controlul celorlalți, intenția de a face rău celorlalți, intenția de trădare și sabotaj, bucuria de tip sociopat obținută din umilirea, folosirea, manipularea, exploatarea angajaților (subordonaților).

Dar, datorită păstrării unor principii morale (precum frica de Dumnezeu, bunătatea, milostenia, cinstea și corectitudinea), degenerații buni de tipul *good* aleg să-și folosească aceste porniri degenerate instinctive în slujba unei cariere profesionale în care să apere oamenii normali. Pe scurt, avem de a face cu indivizi la care conștiința morală și frica de Dumnezeu este mai puternică decât „demonii degenerării”.

Deci locul acestor oameni, menirea lor în viață este în slujba și în apărarea oamenilor normali de pornirile rapace ale celorlalte două tipuri de degenerați, *bad* și *ugly*. De fapt, degenerații de tip *good* sunt singurii oameni care pot realiza această protecție, indivizii normali nu au determinarea și capacitatea psihică combativă de a se apăra de agresiunea degenerațiilor de tip *bad* și *ugly*.

De aceea, locul de muncă ideal pentru degenerații de tip *good* este în cadrul instituțiilor militarizate și semi-militarizate ale unui stat: justiție (procuratură, magistratură), armată, poliție, jandarmerie, serviciile de protecție și pază, intelligence, pompieri, gărzi patriotice, protecție civilă la catastrofe, servicii de psihiatrie, etc. Această subtilă inginerie socială o regăsim prezentată în filmul *Stonehearst Asylum*

(prezentat în capitolul 1), unde salvarea personalului medical autorizat de sub tirania sociopașilor este realizată de către un bolnav psihic care nu a pierdut totuși contactul cu propria conștiință morală.

Degenerații de tip *good* au calități morale apreciate de orice instituție care se respectă: severitatea, corectitudinea, cinstea, competența profesională, disprețul și neacceptarea favoritismelor, nepotismelor, respingerea pupincuriștilor, preocuparea pentru muncă de calitate, promovarea oamenilor competenți, sacrificiul de sine prin dăruirea pentru muncă, altruism, integrarea în comunitate, respectul față de superiori, respectul pentru munca altora, atașamentul și loialitatea față de instituție, responsabilitatea și grija pentru oamenii din subordine, apărarea indivizilor slabi în fața celor puternici, dorința de a proteja oamenii simpli de abuzurile și puterea celorlalți degenerați.

Cu toate principiile lor morale, degenerații de tip *good* sunt supuși de-a lungul vieții procesului de degenerare, la fel ca orice individ. Ceea ce-i ține pe acești oameni pe linia de plutire este tocmai refuzul de a accepta valorile și normalitatea „binelui” degenerat: hoția, minciuna, falsul, impostura, sabotajul, trădarea, delațiunea, etc. În general degenerații buni/*good* reușesc să-și păstreze nealterate principiile morale fundamentale care se opun procesului de degenerare care-i afectează. În acest mod, deși aparențele ne pot înșela, ei se păstrează în viață de partea binelui.

Însă de-a lungul timpului o parte dintre degenerații buni cedează. Prin deznădejde, trădare și nepăsare, unii dintre ei se abandonează patimilor și comit păcate grele, ceea ce-i duce până în pragul demonizării complete. Dar cu acești oameni Dumnezeu are alte planuri, nu sunt lăsați să moară în starea de demonizați.

Pentru tăria calităților sufletești dovedite de-a lungul vieții și pentru faptele lor bune (atâtea câte sunt ele), la sfârșitul vieții, de obicei acești degenerați primesc de la Dumnezeu un mare dar: timp pentru pocăință, posibilitatea de a-și plăti aici, pe lumea aceasta, relele faptelor comise.

Trecând de partea Binelui, a apărării oamenilor simpli, degenerații tip *good* ajung să aibă evoluții profesionale în care luptă contra celorlalte două tipuri de degenerați – *bad* și *ugly*. Realitatea este că în orice societate și în orice țară din lume degenerații buni (*good*) sunt singurii capabili să facă față, să învingă și să supună pe degenerații *bad* și *ugly*.

În lupta contra degenerațiilor *bad* și *ugly* pot activa și oamenii normali, care nu au pornirile și instinctele de prădător, specifice unui degenerat. Dar nu în linia întâi, nu în zona contactului psihic continuu cu degenerații *bad* și *ugly*.

Aici pot rezista cu succes și pot avea rezultate în special degenerații buni (*good*), care au aceeași duritate și tărie sufletească, energie și vitalitate supra-omenească, inteligență șerpească și duritate psihică combativă, ca și degenerații *bad* și *ugly* pe care îi vânează.

Paradigma descoperită de psiho-sociologii de la Harvard, cu privire la mecanismul ascuns care produce pacea socială într-o colectivitate umană dată este dureroasă, dar clară, realistă și adevărată. Ea nu trebuie nici negată, nici subestimată.

Degenerații buni (*good*) sunt deci o necesitate pentru pacea socială a oricărei societăți. Din punct de vedere demografic și/sau genetic nu este nicio problemă, întotdeauna Dumnezeu are grijă ca în fiecare țară să se nască suficienți indivizi care să devină în

viață degenerații buni, care să aleagă ca în viață să lupte de partea poporului, pentru popor, contra celorlalți degenerați.

Există însă posibilitatea și perioade istorice când degenerații buni (*good*) trădează, nu mai pot face față și nu mai pot ține sub control masa degenerațiilor *bad* și *ugly*. Fără degenerații buni (*good*) care să li se opună cu fermitate, să-i controleze și oprească, societatea în ansamblul ei va experimenta negreșit o formă de calamitate istorică. Cu degenerații *bad* și *ugly* scăpați de sub control se ajunge rapid (într-o singură generație, maxim 25–30 ani) la război civil sau exterior cu țara vecină, revoluții sângeroase politice sau ideologice, dispariția clasei de mijloc, faliment economic și financiar generalizat, polarizarea extremă între săraci și bogați, prăbușire morală generalizată, generalizarea viciilor (alcoolism, curvie și pornografie), criminalitate scăpată de sub control, injustiție socială și juridică, decăderea funcționării instituțiilor militarizate.

Scenariul expus pare cinic, rece și utopic, dar din păcate, după anul 1989, în foarte multe țări din lume (inclusiv România) exact acest lucru s-a întâmplat.

Degerații buni (*good*) au trădat cauza oamenilor simpli și s-au dat de partea degenerațiilor *bad* și *ugly*. Rezultatul este ceea ce vedem astăzi: toate aceste state s-au canibalizat, s-au prăbușit în ele însele, fără a mai exista vreo posibilitate de a-și reveni la normalitate prin propriile forțe.

Degerații buni (*good*) au trădat cauza oamenilor simpli și și-au renegat inclusiv propriile familii și originea socială modestă datorită unui mix de evenimente, vicii și patimi, toate evident pe fondul desconsiderării mesajului creștin de credință și de luare aminte la Judecata lui Dumnezeu.

Când observăm modul cum degenerații de tip *good* au trădat cauza oamenilor simpli, putem înțelege planificarea „chirurgicală” cu care s-a executat proiectul Harvard, planul degenerării în masă a popoarelor lumii. Nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării, s-au folosit informații și profile umane deosebit de precise și particulare.

Au fost aplicate toate tehnicile și schimbările sociale necesare pentru a demotiva și îndepărta degenerații buni de la rolul lor fundamental, de gardieni ai oamenilor simpli și a-i determina să se alăture – chiar și pasiv prin non-combat, cauzei degenerațiilor de tip *ugly*.

Astfel, unele trădări ale degenerațiilor buni sunt scuzabile și oarecum de înțeles, altele însă nu. După câțiva ani de luptă în linia întâi pe frontul războiului cu degenerații *bad* și *ugly*, pe fondul trădării cauzei justițiare de către chiar superiorii lor, mulți degenerații buni (*good*) au părăsit sistemul statal și s-au angajat în economia privată. Unii s-au pensionat și s-au retras din viața socială.

Alții au fost brutal disponibilizați datorită reducerii schemelor de personal, când încă trebuiau să fie activi profesional și aveau copii minori în întreținere. Dintre aceștia, unii s-au angajat să slujească în firme conduse de degenerați tip *bad*. Adică ajută degenerații tip *bad* să exploateze, fure, șantajeze, înșele, intimideze, corupă oamenii normali: proprii angajați, partenerii de afaceri, directori ai instituțiilor de stat.

Dar o mare parte dintre ei, buni cunoscători ai sistemului social și juridic pe care l-au servit, au devenit directori și manageri la firme private aparținând celor mai diverse sectoare de activitate.

Pe fondul lipsei de credință în Dumnezeu și a banilor care curgeau, degenerații buni

(*good*) și-au activat toate instinctele de prădători pentru a exploata oamenii simpli. Odată cu schimbarea statutului social și profesional, peste degenerați buni (*good*) au venit ispite și o „libertate“ pentru care nu erau pregătiți să reziste: libertatea de a alege între Bine și Rău, lăcomia și obișnuința cu viața de lux, banii mulți câștigați ușor fără muncă, corupția, impostura, minciuna în formă continuată, curvia și preacurvia, agresivitatea fizică, verbală și psihică, egoismul, alcoolismul și dependența cronică de alcool, orgoliul, mândria, invidia, nepăsarea, corupția, injustiția, lipsa de disciplină și obediență față de o ierarhie de comandă militarizată, legislație perfect adaptată încât să le permită exploatarea legală în regim de sclavie a angajaților, etc.

Prima surpriză neplăcută la care nu au făcut față degenerații tip *good* a fost libertatea de a alege între Bine și Rău, ce să facă în viață, de partea cui să muncească, interesele cui să le apere. În general libertatea de a alege în viață presupune o putere/tărie a conștiinței căreia puțini oameni îi pot face față.

De aceea oamenii fug de libertatea de a alege și lasă pe alții să decidă în locul lor. Nu puțini au fost degenerații care au făcut în deplină conștiință alegerea răului și au ales ca să-și anuleze orice disciplină interioară care le ținea în frâu instinctele și pornirile antisociale. A fost suficient ca în conștiința degeneraților buni alegerea să fie făcută pentru libera exprimare a tendințelor degenerative, pentru ca Dumnezeu, în efortul de a-i reântoarce la El, să-i lase expuși tuturor ispitelor posibile.

A doua surpriză a fost abandonarea disciplinei și autodisciplinei care îi formaseră profesional și ca oameni.

A treia surpriză a fost rapiditatea cu care s-au prăbușit, în urma alegerii făcute și existenței unei singure patimi. A fost nevoie doar de o singura patimă pentru ca disciplina degenerați buni să cadă într-o degenerare totală și să se transforme în ne-oameni de nerecunoscut: alcoolism sau preacurvie, lăcomie sau obișnuința cu luxul, instinctele de ucidere sau de prădător, pornirea de control sau exploatare/parazitism.

Procesul degenerării și schimbării din tipul bun (*good*) în tipul *bad* și *ugly* este destul de rapid. Nu este nevoie de mult timp pentru ca foștii „psihopați funcționali“ care luptau de partea oamenilor simpli să devină psihopați autentici, cu porniri anti-sociale criminale, parazitare.

Deoarece acești oameni aveau deja în suflete toate instinctele și pornirile corespunzătoare, transformarea unui degenerat „bun“ (*good*) într-unul de tip *ugly* sau *bad* durează maxim 1 an. Este un proces devastator, în care degeneratul „bun“ (*good*) antrenează în căderea lui propria familie, proprii copii, colegii de muncă, rudele, proprii părinți, frații și surorile.

Degeneratul bun (*good*) se înstrăinează, se alienează de toate valorile și convingerile de o viață care îl țineau pe linia de plutire și în scurt timp se transformă într-un prădător periculos, agresiv, invidios, nevrozat, sociopat/psihopat, desfrânat, posibil alcoolic, care începe fără scrupule exploatarea în orice formă a oamenilor simpli. Din acest punct de vedere, al rapidității degenerării, degenerații care inițial erau de tipul bun (*good*) și au degenerat rapid în tipul *bad*, pe termen scurt sunt chiar mai periculoși decât degenerații adevărați de tip *bad*.

Pornirile agresive și instinctul de ucidere descătușat îi apropie pe acești indivizi și de comportamentele agresive exterioare specifice generațiilor de tip *ugly*. Toată ura și

nemulțumirile acumulate de degeneratul bun (*good*) ținute ani de zile sub control, explodează în crize de certuri, scandaluri și agresivitate.

De aceea, „căderea“ degenerațiilor buni (*good*) în degenerații de tip *bad* și *ugly* se face cu zgomot. Acolo unde înainte era liniște, acum sunt scandaluri, certuri, acuze, nemulțumiri, exploatare, hoție, nepăsare, proteste, alcoolism, amante și amanți, curvie și preacurvie, farfurii sparte și bunuri aruncate pe geam, agresivitate fizică și psihică, agitație, ură, vânarea greșelilor celorlalți, război declarat contra propriei familii, exploatarea nemiloasă a angajaților, păcălirea cu luciditate a partenerilor și rudelor, procese de calomnie, etc.

În special instinctul demonizat de ucidere, care înainte era sublimat în tendințele de control a celor din jur, se eliberează de orice opreliște și izbucnește în exterior în agresiuni fizice cu intenția clară de ucidere, cu sau fără premeditare. La acești degenerați, probabilitatea de a comite ucidere este foarte mare.

Evident acești oameni nu au cunoscut și nici nu cunosc încadrarea lor într-o clasă de degenerare cu potențial maxim de prăbușire în patimi și demonizare. Probabil a fost o surpriză și pentru ei cât de rapid au cedat la tentațiile lumii, ei, care cu puțin timp în urmă se considerau disciplinați, cu stăpânire de sine și deasupra patimilor muritorilor de rând.

Astfel că degenerații buni (*good*) de odinioară care luptau de partea oamenilor simpli s-au prăbușit în patimi, vicii și corupție care le-au pervertit conștiința și i-au făcut să se comporte exact ca degenerații *bad* și/sau *ugly*.

Realitatea este încă și mai înfricoșătoare: majoritatea degenerațiilor „buni“ (*good*) care au trădat cauza oamenilor simpli, s-au transformat în degenerații tip *bad*, cei mai periculoși, greu de depistat și practic imposibil de oprit. Realitatea socială, profesională și familială din țările lumii este înfricoșătoare.

An de an zeci de mii de degenerați „buni“ (*good*) abandonează interesul poporului și Binelui și devin degenerați de tip *bad* sau *ugly*, servind astfel Răul de pe pământ.

După anul 1990, o altă problemă majoră a apărut în țările foste comuniste: reducerea dimensiunilor și regândirea rolului instituțiilor de apărare și control al statului, care puteau absoarbe integral numărul de degenerații buni (*good*) pe care îi avea țara.

Faptul că în instituțiile militarizate și de justiție joburile erau numeroase, respectate și bine plătite însemna și faptul că mulți indivizi care aveau în suflete instinctele de prădători alegeau să-și exprime aceste instincte de partea poporului.

Deci mulți indivizi care erau potențial anti-sociali și cu instincte criminale făceau alegerea binelui. Prin disciplină reușeau să-și țină sub control pulsuniile anti-sociale și prin sublimarea lor le transformau în „calitățile“ necesare profesiei.

După anul 1989 instituțiile militarizate și-au redus schemele de personal și gradul de disciplină, salarizarea este disproporționată față de munca prestată în folosul public, recunoașterea socială este inferioară celor care muncesc în domeniul privat. Aceste schimbări au determinat ca indivizii cu potențial de degenerare să nu mai facă din copilărie și adolescență alegerea binelui, ci să treacă de la început de partea celorlalți degenerați.

De ce să se lupte cu degenerații periculoși pe stradă și/sau să facă pe justițiarii de modă veche, ca să dovedească vinovăția unui manager degenerat de tip *bad*, care după 10 ani de procese să fie condamnat la închisoare 4 ani și 6 luni, cu suspendare? Și

În tot acest timp să nu aibă venituri suficiente pentru o viață decentă.

Sau să—și folosească „calitățile“ de degenerat, pentru a deveni în viață un director degenerat de tip *bad*, bine plătit, perfect ascuns în spatele diplomei universitare și educației, dar care nu are nici scrupule și nici opreliști legale de a trăi o viață de lux, exploatând legal „proștii“ care muncesc 10–14 ore pe zi.

Justițiar sărac de modă veche sau afacerist privat plin de bani, viață bună, copiii cu educație și respect? Alegerea individului cu potențial de degenerare este evidentă.

Așa se face că înainte de anul 1989, în cadrul sistemului comunist, din 10 indivizi cu potențial de degenerare, 5 degenerați alegeau să fie buni (*good*), 4 erau de tip *bad* și 1 era de tip *ugly*.

În cadrul sistemului capitalist de tip democrație, din 10 indivizi cu potențial de degenerare, 1 individ alege să fie degenerat de tipul bun (*good*), 2 indivizi aleg să fie degenerați de tip *ugly* și 7 indivizi decid ca în viață să joace rolul profitabil de degenerat de tip *bad*.

Este evident deci că pentru indivizii normali care nu au tendințe degenerative, în realitate societatea capitalistă de tip democrație este mult mai periculoasă (din toate punctele de vedere) decât era societatea de tip comunist.

Toate aceste schimbări au produs un dezechilibru major în mecanismul sensibil care reglează din adâncuri pacea socială, cu efecte dramatice asupra vieții oamenilor simpli. Tot ce vedem în jurul nostru, tot prăpădul economic, justițiar și moral descris de jurnaliști în mii de articole, se datorează schimbărilor explicate mai sus.

În majoritatea statelor lumii, căderea spirituală a degeneraților buni a însemnat totodată și trădarea de către aceștia a interesului poporului și renegarea propriei condiții sociale.

Efectele la nivel macro-social sunt cele observate și constatate de către orice om:

- apariția unei clase parazitare, care trăiește în birouri și cartiere de vile, decuplată de „prostimea“ care muncește pentru a—i asigura nivel de trai, concomitent cu dispariția clasei de mijloc care era un tampon de protecție între săraci și bogați;
- in justiția socială și juridică, emiterea de legi care au menirea de a proteja interesele clasei parazitare și legaliza exploatarea forței de muncă;
- indicatorii economici pozitivi sunt înșelători, binele și prosperitatea prezentate în rapoarte neavând nicio legătură cu nivelul de trai al populației;
- sclavie corporatistă, cu milioane de oameni care muncesc pe salarii de mizerie pentru a susține salariile nejustificate ale unei armate de manageri mai mici și mai mari;
- infraționalitate și corupție în masă, la toate nivelele societății;

10.5.7. Falimentarea și distrugerea din interior a statelor lumii, prin preluarea controlului instituțiilor statului de către clanul demonizaților din „deep state“.

După analiza testelor psihosociale desfășurate pe subiecții ruși în Europa de Vest între anii 1947–1950, **psihologii și psihosociologii americani de la Institutul Harvard (SUA) au descoperit că din spatele instituțiilor sovietice oficiale, imperiul sovietic era în realitate condus de o rețea super-secretă de indivizi îndrăciți și demonizați, care formau ceea ce în ziua de azi numim „deep state“.**

În acei ani nu exista termenul de „deep state“, ci se folosea exprimarea aproximativă

de „clanul degeneraților”.

Puțină lume cunoaște că expresia „deep state” nu este un jargon gazetăresc inventat, ci chiar un termen științific. În spatele noțiunii de „deep state” se află descoperirea științifică a psihologilor americani de la Harvard Institute, care în anul 1947 reușesc să dea de capăt la miile de teste psihosociale efectuate pe subiecții emigranți ruși.

În profunzimea ei noțiunea de „deep state” nu se referă la corupție statală, trădare, elite progresiste sau conspiraționism globalist. Toate aceste fenomene sunt de fapt o consecință a fenomenului „deep state”.

În esența ei noțiunea de „deep state” cuprinde rețeaua super–secretă a indivizilor degenerați și demonizați dintr–o țară, care indiferent de profesie sau etnie reușesc să–și ascundă degenerarea sufletească și interesele materiale personale în spatele unor pretexte care țin de siguranța, de bunăstarea materială și ideologică a poporului. Psihologii de la Institutul Harvard au clasificat degenerații din clanul „deep state” în două grupe relativ autonome: *ugly* și *bad*. În cele două categorii se includ și degenerații buni, de tip *good*, care din diferite motive și–au abandonat propria conștiință morală și au trădat cauza oamenilor simpli.

În mod natural clanul „deep state” este condus la vârf de numai câteva mii de demonizați de tip *ugly*, dar este susținut la vedere și în ascuns de alte sute de mii de degenerați de tipul *bad*, care sunt camuflați în marea masă a poporului.

Clanul „deep state” cuprinde la vârful puterii ne–oamenii care au degenerat complet și sunt într–una din cele 3 situații ale demonizării: parazitarea demonică a câmpului biofizic, demonizarea Sinelui sau posesia demonică a trupului unui om. În cazul lor nu mai putem vorbi de oameni, de ființe umane, ci practic de demoni ascunși în haină de om.

Deși nu au parte de avantajele și privilegiile materiale ale degeneraților de tip *ugly* și trăiesc în condiții materiale obișnuite, datorită unor determinări psihologice și sufletești (invidie, dorință de răzbunare, infantilism, răutate, curvie, lăcomie) degenerații de tip *bad* sunt în realitate slujitorii fideli ai clanului demonizaților din „deep state”.

Caracteristici și funcții ale rețelei indivizilor degenerați care formează clanul „deep–state”:

10.5.7.a. Un prim scop al clanului degeneraților și demonizaților din „deep–state” este acela de a–și asigura obținerea privilegiilor, banilor și drepturilor pentru ne–oamenii care nu au educația, instrucția, experiența și aptitudinile să conducă instituții ale statului.

După cum vor descoperi psihologii americani de la Institutul Harvard, în general degenerații care conduceau imperiul sovietic în anii 1930 erau oameni care aveau: diverse disfuncții sexuale (precum probleme cu libidoul/energia sexuală, impotență, sterilitate, tendințe homosexuale, lipsa dorinței sexuale, lipsă de excitabilitate sexuală, lipsa orgasmului etc.), malformații fizice ascunse sau puțin vizibile, manifestau boli psihice degenerative și aveau o stare avansată de împătămire a sufletului cu porniri deucidere, invidie, răutate, răzbunare, plăcere sociopată/psihopată de a face gratuit rău altor oameni.

Orice degenerat știe cu claritate maximă că el se află pe „foncție” nu pentru binele oamenilor pe care îi conduce, ci pentru propria sa viață luxoasă. Fiecare degenerat știe

foarte clar că nu are instrucția, capacitățile intelectuale, experiența sau aptitudinile necesare pentru poziția pe care o deține.

De aici și disperarea cu care acești oameni se înconjoară cu un „gard” înalt de protecție, format din legi abuziv–totalitare, monitorizarea populației, stat polițienesc, nenumărate servicii secrete, abuzuri și înscenări juridice ordinare împotriva naționaliștilor, intelectualilor, afaceriștilor, profesioniștilor autentici și oamenilor simpli.

Degenerații din „deep state” efectiv nu se lasă până când în țara lor nu se face „liniște”. Orice formă de protest pentru drepturile poporului este brutal sau viclen înăbușită prin șantaj, corupție, înscenări juridice, decredibilizare publică, ucidere. În realitate tot show–ul este pentru bani, privilegiu, birourile de director, respect impus prin teamă, sclavi adoratori, vile, amante, piscine, limuzine, vacanțe de lux, obiecte de lux, senzația puterii, impresia de om important, etc.

În anul 1978 dictatorul Nicolae Ceaușescu ordonase ca până în anul 1983 (un cincinal) un număr de 10 (zece) milioane de oameni simpli să fie neîncetat și continuu monitorizați de securitate. Chiar și generalii din Securitate erau mirați cum se poate asigura victoria proletariatului asupra „elementelor burgheze”, prin monitorizarea chiar a proletariatului care trebuia apărat.

Oficial era vorba despre protecția proletariatului, dar toată lumea din România știa că toate aceste inițiative erau în realitate destinate pentru perpetuarea la putere a rețelei clanului degenerat care preluase instituțiile statului român. La vârful puterii nimeni nu mai credea în prostiile despre socialism și „victoria proletariatului”, în realitate totul era doar pentru păstrarea puterii și privilegiilor.

În anul 1989 ceva interesant s–a întâmplat în interiorul clanului „deep state” care conducea România. Clanul degeneraților *ugly* de la conducerea țării a fost dat jos de la putere printr–o Revoluție populară, orchestrată chiar de degenerații trădători de tip *bad*, din eșalonul doi de susținere al clanului (politrucci, demnitari, ofițeri din Armată și Securitate, miniștri, actori, etc).

Motivul acestei trădări interne din interiorul clanului „deep state” românesc nu a fost grija față de popor, ci disprețul și incompetența degeneraților de tip *ugly* față de toți ceilalți degenerați *bad* ai clanului. În timp ce degenerații *ugly* de top huzureau în lux, petreceri, distracții și se bucurau de produse occidentale, degeneraților de tip *bad* li se cereau să fie morali, cinstiți, muncitori, asceți, să facă foamea alături de popor, să se sacrifice pentru viața de lux a celor din conducere.

Drogați de putere și mândrie, degenerații *ugly* de la conducerea clanului „deep state” românesc au uitat câteva aspecte esențiale.

Mai întâi faptul că sunt acolo la conducere doar prin sprijinul și cu susținerea degeneraților de tip *bad*. Degenerații *ugly* care conduceau România erau patrioți și naționaliști și considerau că susținerea lor politică vine direct din partea poporului. În consecință nu considerau că ar avea nevoie de susținerea degeneraților de tip *bad* din eșalonul doi al clanului. Ceea ce nu știau degenerații *ugly* de la vârful puterii era faptul că degenerații din eșalonul doi au distrus sistematic încrederea populației în liderii de top.

Apoi degenerații *bad* din clan te susțin doar dacă și ei au acces la privilegiu, lux și respect. Degenerații de tip *bad* nu îi susțin pe liderii clanului „deep state” dacă sunt

desconsiderați și li se cere să trăiască la fel ca poporul, în lipsuri, umilințe, abuzuri și sărăcie. Degenerații din eșalonul doi al clanului vor neapărat bani, funcții, vile, limuzine, privilegii, amante, respect, senzația de a fi important, etc.

Nu în ultimul rând, degeneraților de tip *bad* nu le place să fie morali, corecți, să se sacrifice pentru popor sau să răspundă juridic pentru faptele anti-sociale pe care le comit cu premeditare.

Degenerații de tip *bad* îi susțin pe liderii clanului doar dacă aceștia le crează protecția juridică pentru faptele anti-sociale pe care ei le realizează în mod curent: trădări, delațiuni, sabotaje, agresiuni fizice și psihice, corupție, delapidare, furt, trădare de țară, devalizare, vinderea resurselor țării, prea-curvii, arivism, ucideri.

Așa se face că în decembrie 1989 eșalonul de conducere *ugly* al clanului degenerat din România a fost rapid dat jos de la putere și înlocuit cu un alt eșalon de degenerați *ugly*. În consecință s-au îndeplinit toate doleanțele degeneraților *bad*: bani, privilegii, vile, limuzine, amante, respect, lux, protecție juridică, libertate pentru abuzuri și fapte anti-sociale, etc.

Faptul că noua conducere a țării a vândut pe nimic România corporațiilor internaționale nu a avut și nu are nicio importanță pentru degenerații de tip *bad* ai clanului. Atâta timp cât banii, privilegiile și protecția juridică continuă să „curgă”, ce se întâmplă cu restul populației nu are pentru ei nicio relevanță.

10.5.7.b. După obținerea privilegiilor, următorul scop al clanului deep-state este menținerea acestora, prin exploatarea frauduloasă a resurselor statului.

Privilegiile și luxul clanului degeneraților se pot susține doar prin trădare de țară și corupție. Acest lucru implică automat vinderea „pe nimic” a resurselor naturale ale țării și a rezultatului muncii poporului.

În anul 1935 filosoful naționalist Petre Țuțea scria (alături de încă alți 4 colegi) un text politic numit *Manifestul Revoluției Naționale*, în care arăta că funcționarea statului român fusese deturnată de la scopul lui fundamental – prosperitatea și apărarea românilor, spre protecția corporațiilor străine care efectiv jefuiau resursele țării. Din protector al poporului contra străinilor, statul fusese deturnat ajungând un protector al străinilor, contra poporului român.

În anul 1935 această protecție a capitalului străin contra intereselor poporului includea legi abuzive și clientelare, practici bancare înrobitoare, practici de cămătărie, instituții militarizate burdușite cu trădători (Siguranța Statului, Jandarmeria și Poliția), comisii parlamentare, politicieni vânduți, afaceriști lacomi, simpli trădători, jurnaliști, etc., care cu toții în schimbul trădării lor primeau joburi, funcții și privilegii, adică implicit un nivel de trai pe care nu îl meritau.

Rezultatul final inevitabil era spolierea țării de resursele ei naturale, starea de sărăcie generalizată, lipsa de cultură și educație, lipsa serviciilor medicale, exploatarea nemiloasă în muncă, etc. Pentru estimare, din totalul avuției naționale 90% din venituri ajungeau la firmele străine, 1% la populația săracă (aproximativ 17 milioane oameni), iar 9% din venituri ajungeau la clanul „deep-state” și la toți trădătorii care îl slujeau (aproximativ 300.000 oameni).

În anul 1935 juristul și filosoful Petre Țuțea atrăgea atenția politicienilor că țara ajunsese o colonie de extracție în care se practică exploatarea nemiloasă a populației locale: țărani, profesori, muncitori, mici funcționari, intelectuali și ingineri deopotrivă.

El considera că națiunea trebuia să se deștepte din starea în care se afla, iar clanul degeneraților trădători făcut răspunzător pentru situația existentă. Revoluția populară dorită de Petre Țuțea se va împlini 13 ani mai târziu, prin „dictatura proletariatului“, ocazie cu care tot clanul „deep state“ existent atunci (*ugly și bad*) va ajunge în închisori.

10.5.7.c. Pentru a—și asigura protecția și privilegiile, mafia demonizaților ascunși din instituțiile statului își subordonează Justiția.

Alți colegi demonizați au grijă să dea legile de protecție a clanului „deep state“, prin care este considerată „infracțiune“ orice încercare de a expune sau schimba puterea demonizaților.

Ajungem astfel la evidența că întotdeauna mafia ascunsă a demonizaților din „deep state“ care preia instituțiile unui stat se dă singură de gol prin legile abuzive, clientelare și totalitare pe care le emite împotriva propriului popor.

ÎNTOTDEAUNA MAFIA DEMONIZAȚILOR (DEEP STATE) SE DĂ DE GOL PRIN LEGILE ABUZIVE, CLIENTELARE ȘI TOTALITARE APLICATE ÎMPOTRIVA PROPRIULUI POPOR.

Aceste legi prevăd în primul rând distrugerea libertății de exprimare. Sub diferite pretexte (ideologice, sociale, egalitare, rasiste, de corectitudine politică, etc.) devine infracțiune pedepsită de așa—zisa „lege“ acțiunea de a vorbi sau scrie despre clanul demonizaților din „deep state“. Pentru intimidare și inducerea supunerii prin teamă, alte categorii de legi prevăd transformarea în „infractori“ periculoși a milioane de oameni cinstiți și corecți.

De exemplu, în ziua de astăzi în România milioane de oameni sunt zilnic, prin „lege“ infractori, deoarece iau alți cetățeni cu mașina „la ocazie“ sau culeg fructe de pădure și plante medicinale din pădurea unde chiar ei sunt proprietari. (conform unor ordonanțe guvernamentale de maximă urgență, în România este infracțiune penală pedepsită de „lege“ exercitarea dreptul de uzufruct asupra unor bunuri care îți aparțin, precum mașina sau pământul din pădure).

Există și categorii de legi de impozitare abuzivă sau inechitabilă, care duc premeditat la falimentarea firmelor și șomaj. Omul nu trebuie să se gândească la cine conduce instituțiile statului, ci trebuie să fie mereu blocat mental de lipsuri și nevoi.

Sub pretextul terorismului sau sabotajului intern, se dau alte categorii de legi de protecție a demonizaților, prin care milioane de oameni simpli sunt monitorizați cu maximă vigilență. Evident că toate programele de monitorizare în masă a populației nu au nicio legătură cu „protecția“ populației, ci cu identificarea și eliminarea promptă a oricărei forme de schimbare a acestui establishment degenerat.

Nu în ultimul rând degenerații din „deep state“ se înconjoară asigurator de sute de mii de informatori și trădători de neam (incapabili, incuți, semi—docti, lacomi, parveniți, obsedați sexual, proști, naivi, invidioși, cu răutate, doritori de răzbunare), care pentru bani și privilegiile sunt gata să—și vândă inclusiv propria familie.

Toate aceste legi (abuzive, clientelare și totalitare) și Armada de trădători—delatori dau în final o putere abuzivă la tot felul de instituții și servicii de securitate, conduse de trădători și incompetenți bine plătiți.

Instituțiile militarizate ale statului sunt realmente privatizate și sunt transformate

într-un fel de firme de pază și protecție a clanului „deep state“ degenerat. Scopul și sensul de a funcționa al acestor instituții nu mai este slujirea și apărarea intereselor poporului, ci apărarea cu orice preț a elitei clanului „deep state“ față de dreptatea populară.

10.6. Planificarea generală a programului Harvard.

Ca orice program inițiat și finanțat pe termen lung, programul Harvard este organizat să se deruleze pe un termen mai lung, având obiective secundare pe traseu. Fiecare obiectiv secundar este un program și un război în sine, contra infrastructurii culturale și tehnologice ale civilizației umane.

În mare putem să distingem câteva etape și războaie care deja se derulează în zilele noastre, sau se vor derula în viitorul apropiat.

10.6.1. Războiul ascuns al invidioșilor contra credincioșilor, a celor care luptă pentru despătimirea personală și mântuire și împotriva oamenilor care au primit „daruri“ de la Dumnezeu (1990–2025).

Prigoana împotriva oamenilor cu credință în Dumnezeu s-a dus neîntrerupt în ultimii 25 ani, în paralel cu războiul purtat de generații contra meritocrației. Pentru oamenii credincioși s-a aplicat formula de „ucidere“ a spiritului, despre care psihiatrul Scott Peck ne spunea că este la fel de eficientă ca uciderea trupului.

Uciderea spiritului a însemnat pentru credincioși blocarea și sabotarea dezvoltării (creșterii) spirituale, împrăștierea gândirii, oprimarea ideilor, limitarea autonomiei, oprimarea voinței și a conștientizării.

Ultimul aspect de război contra credinței introdus în arsenalul totalitar este neo-stalinismul „corectitudinii politice“, concept politic și infracțional-juridic de natură să incrimineze gândirea și libera exprimare a credinței. Acest război are caracter neîncetat, se desfășoară sub ochii noștri zi de zi, de sute și mii de ani. Invidioșii știu foarte bine faptul că ei se află în război cu Dumnezeu și cu oamenii pe care El îi iubește.

Un alt motiv pentru atacarea oamenilor credincioși este înțelegerea faptului că el, invidiosul va trăi în veșnicie împreună cu stăpânii lui demonii, pe când omul care se smerește și caută mântuirea are toate șansele să-și petreacă veșnicia împreună cu Dumnezeu.

De aceea, scopul de a face rău unui om credincios este datoria „sfântă“ a oricărui demonizat de invidie. Credinciosul trebuie împiedicat prin orice mijloc, minciună, viclenie, ispită sau înșelăciune să mai meargă pe drumul credinței. El trebuie sabotat continuu, minut de minut, pentru a fi adus la deznădejde și coborât înapoi în cloaca oamenilor „normali“, demonizați.

Pe oamenii credincioși îi luptă nu numai invidioșii cronici, ci toți oamenii atinși de invidie datorită împătimirii lor. Omul care se știe robul și captivul unei patimi oarecare și care a abandonat lupta pentru independența propriei ființe, îl invidiază și persecută pe omul care se străduiește și luptă pentru a ieși din aceeași stare de sclavie.

De ura demonizată a invidioșilor au parte și oamenii care au primit în viață daruri de la Dumnezeu: talent, aptitudini, virtuți sufletești, frumusețe fizică, noblețe spirituală.

Acești oameni au „semnul“ lui Dumnezeu pe chipul și expresia lor, în tot ceea ce fac și

spun. Degenerații invidioși sunt specializați în a identifica și sabota acești oameni.

10.6.2. Războiul ascuns al invidioșilor contra meritocrației și distrugerea „clasei de mijloc” (1990–2024).

Când spun meritocrație, iau în considerare toate clasele de oameni care își GÂNDESC cu mintea lor propria viață. Adică oameni care sunt în stare să aibă propriile percepții, idei, gânduri, evaluări, etc, cu privire la orice aspect politic, social, profesional, etc. Nu–și trăiesc viața după percepțiile și informațiile luate de la televizor, ci au propriile concepții și înțelegere a fenomenului vieții.

În conceptul larg al meritocrației consider că intră următoarele clase de oameni:

– creativii, cei care gândesc și în plus sunt în stare să aducă o plus valoare economică, tehnologică, comercială, etc. Sunt oamenii care dezvoltă scheme, concepte, idei, conexiuni, sunt oamenii care „produc” inovație tehnologică, culturală, politică, economică, comercială, etc. Sunt acei sub 2% dintre oameni care fac ca lumea să progreseze, să meargă înainte și într–o direcție bună. Indiferent de forma de angajare, în general acești oameni nu muncesc la normă, pentru 8 ore/zi, ci variabil, în funcție de „criza de inspirație” pe care o traversează. Rezultatul muncii lor poate însă fi și o schimbare în structura de putere a propriei organizații sau a raporturilor de forță de pe o piață anume. Să nu ne mirăm că oamenii creativi sunt ciumații organizațiilor, mereu persecutați, acuzați, blocați, sabotați, concediați.

Pentru un manager corporatist un angajat care gândește și este creativ este realmente un pericol organizațional, care trebuie neapărat exorcizat. Evident indirect, cu mânuțele unui angajat semidoct, căruia simpla prezență conștientă a colegului creativ îi produce accese de ură.

Nu mai vorbesc de percepția generală conform căreia creativii sunt niște ciudați de care trebuie să te ferești, că pot munci numai în condiții de mizerie și că pot fi plătiți cu castane. Sunt milioane de oameni creativi care au fost brutal concediați din organizații, pentru ca apoi munca lor să fie aplicată și folosită chiar de managerii care i–au concediat.

– oamenii cărora le place neîncetat să citească ceva. Ei citesc și gândesc, apoi iar gândesc și re–citesc. Evident, tot acest program de citire și gândire duce în timp la creștere personală și profesională, la o anumită formă de elitism intelectual. Iar acest lucru efectiv îi scoate din minți pe degenerații semidocti.

Îmi aduc aminte cum după câțiva ani de relații amicale, un cunoscut (cu studii universitare!) îmi spune la un moment dat cu o tonalitate care emana dispreț, ură și agresivitate nemascată:

„Cummm?! Tu citeeeeeeești?! Adică tu ești unul dintr–ăla care umblă cu cititul ???”.

Atâta timp cât puteam discuta doar subiecte de bârfă mondenă eram ok, de încredere. Când însă amical a aflat de „crima” că nu trece o zi fără să citesc ceva, indiferent de sursă (articole, bloguri, cărți), lucrurile s–au schimbat complet.

Brusc devenisem „unul dintr–ăla”, din categoria dușmanului de clasă, care vrea să gândească cu mintea lui și care „umblă cu cititul”. Poate părea ireal și incredibil, dar oamenii care practică „crima” cititului, prin simplul fapt că gândesc cu creierul lor, au

fost și sunt în permanență pe lista neagră a degeneraților invidioși.

– profesioniștii, oamenii care își văd de treabă și tot ce doresc este să progreseze profesional și să facă o muncă de calitate. Problema apare când acești oameni sunt prea buni și prea importanți, existând riscul de a avea idei de șefie.

De aceea, ca și oamenii care gândesc și creativi, profesioniștii sunt dușmanul natural al incompetenților, nepotismelor, semidoctilor și carieriştilor. Precum creativi, profesioniștii au statut de tolerați și sunt lăsați în pace doar dacă nu-i interesează și nu-i deranjează cine și cum conduce organizația.

La primele semne de autonomie și emitere de păreri manageriale, la prima adiere de dorință de conducere, sunt imediat luați în vizor de către degenerați și deja exitul din companie este doar o chestiune de timp.

– masa eterogenă de oameni de calitate, indiferent de profesie, care are timp și bani. Întotdeauna coordonatele reușitei în viață sunt timpul și banii.

Majoritatea oamenilor nu le pot avea pe amândouă. Unii au bani, dar nu au timp (cazul antreprenorilor, managerilor, directorilor, funcționarilor superiori, medicilor), alții au timp, dar nu au banii pe care și i-ar dori (cazul angajaților, liber profesioniștilor, liber cugetătorilor).

Există însă oameni care datorită unui nivel profesional bun și calității umane în general, au și timp și bani. Un om dacă își produce banii necesari într-un timp de muncă de doar câteva ore pe zi, înseamnă că este un om capabil, deosebit. Să muncești puțin și să primești pentru câteva ore de muncă foarte mulți bani înseamnă elitism.

La fel precum orice formă de elitism sau favoritism divin, combinația de timp puțin plus bani mulți este o demonstrație de competență și calitate, de natură să atragă atenția degeneraților invidioși. Urmarea este pe undeva în statistica cu dispariția clasei de mijloc.

– oamenii care au profesii elitiste: doctor, inginer, profesor, avocat, scriitor, jurnalist, magistrat, etc. Sunt profesii în care pentru a putea profesa sunt necesari ani îndelungați de învățătură, studiu, muncă, examinări, certificări, pregătire continuă. „Problema” cu acești oameni este că în timp devin și ei elitiști și încep să se implice competent și în aspecte politice, culturale, istorice, militare, administrative, etc., care nu țin de pregătirea lor profesională.

Tot timpul oamenii din aceste profesii scriu cărți, țin bloguri și finanțează asociații culturale în care promovează cultura, istoria, valorile naționale. În zilele noastre elitismul intelectual, promovarea culturii și identității naționale sunt aspecte de neiertat pentru conducerile politice ale statelor, care în mod deschis aprobă reducerea profesiilor elitiste la tăcere prin vicleniile degeneraților.

Pentru invidioși gândirea, ideile, salturile calitative ale meritocrației sunt evaluate ca niște curate „șmecherii”, niște avantaje competitive incorecte, folosite în lupta pentru reușita în viață. Pentru invidioșii semidocti, corectitudinea în viață înseamnă doar ceea ce poate gândi și/sau face marea majoritate a oamenilor. Atuurile meritocrației sunt un fel de „șmecherie” și aroganță care trebuie tratate cu cea mai mare duritate posibilă.

Războiul contra meritocrației și a clasei de mijloc a început simultan în jurul anilor 1990, în aproape toate țările lumii. Este un război care s-a purtat (și încă se poartă) pe

toate fronturile și în toate mediile umane. Invidioșii au sabotat și distrus orice formă de meritocrație, oriunde aceasta a existat: propriul soț/soție, propriul copil, proprii părinți, colegii de muncă, șefii direcți, vecinii, prietenii din copilărie, amicii de bere, vecinii de scară sau de cartier, etc.

Peste tot în lume invidioșii au făcut ravagii, nimeni nu a scăpat de ura lor ascunsă. Prin invidie oameni care cândva erau ființe umane au degenerat complet, până la nivelul maxim de demonizare posibil. Așa se face că acești demoni în trup de oameni și-au sabotat și distrus prima dată propriile familii: copiii, partenerul de viață, rudele.

În ziua de astăzi meritocrația țărilor „în curs de dezvoltare” a emigrat în țările „dezvoltate”, ori este șomeră concediată de manageri degenerați, fie prestează activități minore fără legătură cu specializarea lor, sau zace nefolosită la periferia organizațiilor prestând pentru subzistența biologică munci simple și primitive care nu le solicită nici măcar 10% din capacitatea lor intelectuală.

În țările „dezvoltate” meritocrația a fost distrusă printr-un mix de sabotaj politic, financiar și organizațional la nivel managerial care a dus la falimentarea a sute de corporații și fabrici, criza creditelor imobiliare, falimentarea fondurilor de pensii, nevoia de „muncă” a mii de case de avocatură și procesomanie, mutarea activelor de producție în țările sărace, etc.

Așa cum ne arată statisticile oficiale, în general acest conflict s-a încheiat prin distrugerea clasei de mijloc și trimiterea a 90% dintre membrii ei în zona sărăciei, șomajului, deprofesionalizării și a dependenței de ajutoarele sociale ale statului. Pentru comunism este esențială starea de asistență socială generalizată. Comunistul este asistat social prin excelență.

Este o politică vădit intenționată în faptul de a determina mase profesionale largi să nu mai aibă locuri de muncă și oamenii să ajungă dependenți de ajutoarele sociale. Instaurarea globală a comunismului nu se poate realiza cu profesioniști plătiți după valoare, ci prin milioane de oameni plătiți în mod egal, sub forma ajutorului social plătit de către stat.

Precum orice stalinism care se respectă, în zilele noastre orice om capabil este „ucis”, „întemnițat”, dușmănit, izolat, ostracizat, condamnat, decredibilizat, compromis. Sistemul actual nu urmărește neapărat distrugerea individului, ci sabotarea, compromiterea și decredibilizarea lui.

Omul trebuie limitat și redus nu doar în plan profesional, ci în orice aspect al vieții. Instaurarea globală a comunismului nu se poate realiza prin oameni autonomi, morali și purtători de valori, ci prin mase largi de oameni compromiși, condamnați, atei și indiferenți la valorile naționale.

Probabil primul invidios mă va întreba: „Dar când am ucis, întemnițat și distrus noi meritocrația? Că oamenii umblă liberi pe stradă, merg în parc, la mall, etc. Sunt oameni liberi și trăiesc în societăți care le apără drepturile.”

Răspunsul este că uciderea și întemnițarea nu este a trupului, ci a spiritului și a gândirii. Meritocrația lumii trăiește azi practic într-o închisoare modernă a spiritului și gândirii, creată de legile „corectitudinii politice”, propaganda „stirilor” din mass-media, justițiarism civil, sărăcie, izolare, sabotaj și trădare.

Temnicerii meritocrației zilelor noastre sunt degenerații invidioși, care atacă în haită orice formă de rezistență și inteligență.

Ei au grijă ca niciun om capabil, creativ, care gândește sau profesionist să nu „evadeze” din temnița pe care i-au creat-o. Acasă, la serviciu, în parc, etc., oriunde există un om capabil apare obligatoriu lângă el și câinele de pază, degeneratul invidios.

Invidia și sabotajul degeneraților nu este o realitate nouă a societății românești. Încă din anul 1877 jurnalistul Mihai Eminescu a înțeles și descris lupta secretă a invidioșilor contra meritocrației autentice. Eminescu a fost unul dintre puținii jurnaliști cu o mare putere de înțelegere asupra resorturilor ne-funcționării (!) unei societăți.

Mihai Eminescu a identificat foarte clar existența unei clase conducătoare parazitare, care nu era productivă, nu reprezenta pe nimeni și care, foarte important, avea o ură de moarte asupra oricărei forme de meritocrație autentică.

Pe scurt, Mihai Eminescu descoperise și expusese public războiul secret nedeclarat al degeneraților (ariviști, impostori, lași, vicleni, trândavi, criminali, curvari) contra meritocrației naturale a țării.

Iată ce scria el în ziarul Timpul, în seria de articole „Icoane vechi și icoane nouă”, apărute în decembrie 1877:

*„**Ciudată țară într-adevăr ! Pe cei mai mulți din acești domni statul i-au crescut, adică i-au hrănit prin internate, ca după aceea să-și câștige, printr-un meșteșug cinstit, pâinea de toate zilele.***

Dar statul a ajuns la un rezultat cu totul contrar. După ce acești domni și-au mântuit așa-numitele studii, vin iar la stat și cer să-i căpătuiască, adică să-i hrănească până la sfârșitul vieții. Dar nu-i numai atâta.

Domnia lor vor să facă pe boierii. 3—4—500 de franci pe lună nu-i liniștesc și nu-i fac să se puie pe muncă pentru a deveni folositori nației de pe spinarea căreia trăiesc. Sunt născuți pentru lucruri mai înalte, pentru deputății, ministerii, ambasade, catedre de universitate, scaune în Academie, tot lucruri mari la cari cinstiții lor părinți, care vindeau bragă și rahat cu apă rece sau umblau cu patrafirul și sfiștocul din casă—n casă, nici nu visaseră și nici n-aveau dreptul să viseze, căci nu dedese naștere unor feți-frumoși cu stele—n frunte, ci unor băieți groși la ceafă și târzii la minte, de rând, adesea foarte de rând.

Căci din două una. Sau acești oameni sunt toți genii, și prin „calitatea” muncii lor intelectuale merită locul pe care-l ocupă, sau, neproducând nici o valoare, nereprezentând nici un interes general decât pe al stomahului lor propriu, trebuie reîmpinși în întunerecul ce li se cuvine.

Țărani? Nu sunt. Proprietari nu, învățați nici cât negrul sub unghie, fabricanți — numai de palavre, meseriași nu, breaslă cinstită n-au, ce sunt dar?

Uzурpatori, demagogi, capete deșerte, leneși cari trăiesc din sudoarea poporului fără a o compensa prin nimic, ciocoi boieroși și fudui, mult mai înfumurați decât coborătorii din neamurile cele mai vechi ale țării.

De acolo pizma cumplită pe care o nutresc aceste nulități pentru orice scânteie de merit adevărat și goana înverșunată asupra elementelor intelectuale sănătoase ale țării, pentru că, în momentul în care s-ar desmetici din beția lor de cuvinte, s-ar mântui cu domnia demagogilor.

Într-adevăr, cum li s-ar deschide oamenilor ochii când unul le-ar zice: «Ia stați oameni buni! Voi plătiți profesori cari nici vă învață copiii, nici carte știu; plătiți judecători

*nedrepti și administratori cari vă fură, căci nici unuia dintr-înșii nu-i ajunge leafa.»
Și aceștia vă amețesc cu vorbe și vă îmbată cu apă rece. Apoi ei toți poruncesc, și
nimeni n-ascultă. Nefiind stăpân care să-i ție în frâu, ei își fac mendrele și vă sărăcesc,
creîndu-și locuri și locușoare, deputății, primării, comisii și multe altele pe care voi le
plățiți peșin, pe când ei nu vă dau nimic, absolut nimic în schimb, ci din contră vă mai și
dezbracă, după ce voi i-ați întolit.*

*N-ar fi mai bine ca să stăpânească cei ce n-au nevoie de averile voastre, având pe ale
lor proprii? Sau cel puțin oameni care, prin mintea lor bine așezată, vă plătesc ce voi
cheltuiți cu dâșii?*

**De aceea alungați turma acestor netrebnci cari nu muncesc nimic și n-au nimic și vor
să trăiască ca oamenii cei mai bogați, nu știu nimic și vreau să vă învețe copiii, și n-au
destulă minte pentru a se economisi pe sine și voiesc să vă iconomisească pe voi toți”.**¹⁰
(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

De asemenea, meritocrația a fost întemnițată și anihilată prin mediul legislativ tot mai
coercitiv și punitiv creat în ultimii 20 ani de politicienii globalizării. În ziua de astăzi
stalinismul a înviat sub forma unui neocomunism modern, proaspăt spălat și călcat.
În domeniul ideilor și istoriei neoficiale, aproape totul și aproape orice este interzis și
pedepsit penal cu amendă sau închisoare. Neo-comunismul, botnița gândirii și a
libertății de expresie a fost instaurată prin legi care consideră infracțiuni și delictive
aspecte care țin de gândire, atitudine, exprimare.

Așa se face că la peste 30 ani de la căderea comunismului, descoperim că acesta de
fapt niciodată nu a murit, ci doar și-a schimbat înfățișarea și promotorii. În ziua de
astăzi nu mai avem un comunism economic-administrativ, ci unul politic-cultural.
Indiferent de situație sau țară, viețile a milioane de oameni din clasa de mijloc au fost
distruse prin emigrare, falimentare, pierderea serviciului, deprofesionalizare, blocarea
accesului la competențe profesionale și de conducere, pierderea caselor,
infracționalitate, servicii publice de slabă calitate, etc.

Deși există multe explicații macroeconomice pentru acest fenomen, cauza primă a
rămas ascunsă. Meritocrația statelor lumii a fost distrusă prin acțiunea directă a
degenerațiilor invidioși care au provenit din grupul de risc asociat cu analfabetismul
universitar (semidocti, incuți, mediocri, limitați intelectual, incapabili de gândire
autonomă, parveniți, ariviști, lacomi) și prin trădarea directorilor, managerilor și
politicienilor națiunilor.

Evident că s-a știut exact ce se întâmplă în firme, organizații și instituții. Fiecare
director, manager, funcționar superior și politician a văzut și știut „masacrul”
meritocrației, care s-a derulat sub privirile lor îngăduitoare. Trădarea meritocrației de
către oamenii din conducere s-a făcut deoarece o buna parte dintre acești șefi erau
incapabili și se temeau de presiunea exercitată de oamenii capabili din subordine. Așa
că în mod tacit practic au autorizat distrugerea profesională (uneori și personală) a
oamenilor capabili de către degenerații invidioși.

Această logică a fost precum a familiilor regale din secolul 19, care tacit au autorizat
exterminarea aristocrației de către țărani, orașeni, negustori, industriași, organizații
oculte. Dar la fel ca în secolul 19, oamenii cu funcții și-au făcut greșit socotelile, nu au
înțeles că în planificarea Marelui Plan este rându lor, ura degenerațiilor invidioși

urmând să-i distrugă și pe ei în anii imediat următori.

A fost nevoie de numai 25 ani pentru a îngenunchia și practic izola meritocrația statelor lumii. Pentru acest război subteran și ascuns s-au folosit toate resursele, vicleniile și trădările posibile, începând cu managerii de top și terminând cu cozile de topor din organizații. Rezultatele au confirmat însă eforturile depuse.

Odată cu distrugerea clasei meritocrației s-au prăbușit milioane de afaceri, fabrici, firme de servicii și au crescut șomajul, datoriile și bulele financiare speculative. Doar după acest moment, după ce economiile statelor au fost distruse din interior, s-a putut trece la etapele următoare: persecutarea naționaliștilor prin justițiarism demagogic.

10.6.3. Războiul deschis contra patrioților și naționaliștilor din instituțiile de forță ale statelor: armată, poliție, jandarmerie, servicii secrete, judecătoria, procuratură, prefecturi, partide politice.

Războiul deschis contra patrioților/naționaliștilor din mediul de afaceri și conducerilor naționaliste din zona politică, economică, financiară și bancară (2020–2025).

În primăvara anului 2023 când actualizez aceste rânduri, războiul contra meritocrației pasive este practic încheiat și este pe cale să înceapă adevărata prigoană contra naționaliștilor din instituțiile statului, bănci și mediul de afaceri. În principiu acest război este dus împotriva oamenilor cu funcții de conducere din zonele de activitate mai sus menționate. Dar și împotriva oricărui profesionist care gândește, manifestă idei, patriotism și atitudine naționalistă, creștină.

O mică parte dintre acești oameni își merită soarta, deoarece în ultimii 20 ani au asistat nepăsători la distrugerea unei întregi clase sociale (meritocrația), fără să se gândească că demonizații nu se vor opri doar la distrugerea oamenilor capabili care muncesc în industrie și servicii.

Timp de 20 ani acești oameni au trăit bine mersi, au dat legi și drepturi și au creat toate condițiile juridice, sociale și economice pentru distrugerea meritocrației. Odată cu distrugerea clasei de mijloc a fost distrusă și baza industrială a statelor, implicit s-au creat toate dezechilibrele financiare și fiscale

posibile. Marea majoritate a oamenilor statelor sunt în acest moment săraci, datori, datori-vânduți la bănci, terorizați de infractori, umiliți, cu visele spulberate. Așa se face că ironic și paradoxal, degenerații au tot sprijinul popular pentru a-i termina pe naționaliști prin teroare fiscală și juridică.

Spre deosebire însă de meritocrație, căroră degenerații le-au creat individual închisori virtuale ale gândirii, pentru oamenii din aceste categorii vorbim despre închisori reale. Sub pretextul terorismului internațional s-au investit sume uriașe pentru realizarea societății de tipul Big Brother: închisori, monitorizare și supraveghere neîncetată. Fiecare vorbă, mail, faptă și greșală este scrupulos înregistrată.

Jurnaliști și defectori din interiorul sistemului vorbesc speriați despre milioane de dosare penale care urmează să fie activate în perioada următoare. În toate țările lumii, orice formă de naționalism și rezistență va fi răsplătită cu activarea unui dosar penal real sau inventat. În numai câțiva ani, odată pornită „justiția” populară (citește justițiarismul demagogic), mii dintre acești oameni vor ajunge în închisori sau lagăre de

muncă.

În primă fază, începând cu anul 2013 au fost capturați rechinii și peștii mari, oamenii cu foarte mulți bani și/sau cu funcții publice importante. Însă lucrurile nu se vor opri aici și degenerații nu se vor lăsa până când nu vor identifica și expulza din Sistem toți patrioții și naționaliștii unui stat.

10.6.4. Războiul declarat contra Bisericilor Ortodoxe, Academiei și intelectualilor „liber cugetători”, neînregimentați planurilor globaliste (2020–2025).

La fel ca și oamenii cu funcții din aparatul de stat, în afara câtorva excepții (precum Mitropolitul Serafim din Pireu), academicienii și înalții prelați ai Bisericii Ortodoxe nu au luat atitudine în cei 25 ani, cât timp degenerații au tocat și distrus meritocrația. Nici măcar atacurile directe la adresa lor nu au dus la formularea unor poziții de apărare oficiale.

Episcopiile, patriarhiile și Academiile au rămas într-o tăcere conservatoare, fără să emită mesaje și luări de poziție oficiale, de solidarizare cu oamenii nedreptățiți și de condamnare a degenerațiilor. Dar la fel ca naționaliștii din instituții, nici „căldiceii” din aceste instituții nu vor scăpa tăvălugului.

Anul 2016 poate fi considerat an de „încălzire” al începutului prigoanei contra Academiei și Bisericilor Ortodoxe. În acest an 2016, în Grecia și România, statul a emis legi cu rol de limitare/stopare a resurselor financiare ale Bisericilor Ortodoxe, cu scopul declarat de a limita impactul Bisericii asupra populației, prin întreruperea programelor de asistență socială și de construcție a unor noi biserici.

a. Este de așteptat ca din anul 2025 să înceapă războiul deschis total contra Bisericilor Ortodoxe, prin măsuri progresive, care vor cuprinde în timp următoarele:

– transformarea prin lege a lăcașurilor de cult în entități juridice plătitoare de impozite și schimbarea statutului fiscal al preoților (monahi, monahii, sihaștri) în angajați, care vor fi cu toții impozitați precum orice angajat și oricare altă activitate comercială. În timp, pe fondul sărăcirii populației și a falimentului general, se va produce creșterea generalizată a taxelor și impozitelor.

Neplata impozitelor va atrage de la sine „conform legii”, falimentul personal al preoților și monahilor. Datoria acestora neplătită către bugetul local (sau la bugetul de stat) va fi convertită în zile de muncă în folosul comunităților. Rezultatul concret al acestor ingerințe fiscale va fi scoaterea din mănăstiri a monahilor (și monahiilor) datori la Fisc și trimiterea lor pe „șantierul patriei”, unde vor executa cu anii muncă fizică necalificată „în folosul comunității”;

– arestarea și persecutarea preoților și episcopilor care refuză compromisurile, înregimentarea sau colaborarea cu statul antihristic;

– închiderea bisericilor prin neacordarea autorizațiilor de funcționare;

– preoții vor fi atrași spre credințe eretice sau înregimentați în organizații oculte satanice. În acest mod în bisericile unde acești preoți vor sluji nu va mai exista nicio legătură cu Sfântul Duh, iar împărtășania lor nu va mai avea putere dumnezeiască;

– ortodoxia va fi declarată sectă religioasă cu grad ridicat de risc social și scoasă în afara legii. Normalitatea vor fi ecumenismul, înfrățirea religiilor lumii. Ortodocșii care respectă tradiția apostolică și se opun religiei mondiale unice vor fi declarați eretici, sectanți, bolnavi psihic, inadaptați, înapoiți care se opun „progresului” tehnic și

genetic al omenirii.

Să etichetezi Ortodoxia drept o sectă și pe ortodocși drept sectanți înapoiți pare o aberație și imposibilitate totală. Cum să etichetezi adevărata Biserică a Mântuitorului Iisus Hristos, păstrătoarea tradițiilor originare apostolice drept sectă? Cum se poate să creadă cineva că Biserica Ortodoxă, cu 2.000 ani de istorie în spate, este un fel de adunătură de clan, care practică obiceiuri ciudate, neconforme cu modernitatea.

Aparent este un blocaj mental în această evaluare și etichetare. Dar realitatea este că în mintea ateilor etichetarea ortodocșilor ca sectanți a început deja. Pe mine personal pentru simplul fapt că merg duminică la Liturghie la o biserică creștin-ortodoxă de cartier, un degenerat m-a etichetat drept „sectantule!!”.

– virtuțile creștine (precum blândețea, smerenia, iertarea, rugăciunea, prezența conștientă, mila) vor fi declarate boli psihice iar mănăstirile declarate locuri de adunare a oamenilor bolnavi psihic.

Modul de viață creștin și trăirea specific creștină va fi declarată drept comportament deviant și antisocial. În consecință statele vor avea toate mijloacele legale pentru a declara pe monahi și călugări drept bolnavi psihici, numai buni de reeducare cu valorile neo-bolșevismului totalitar, sau buni de pus la muncă silnică pe șantierele patriei. Cine citește aceste previziuni ar putea pe bună dreptate să considere cele scrise de mine drept prostii și vorbe aruncate. Cum este posibil să consideri blândețea, mila, bunătatea, sau smerenia drept boală psihică și simptom al unei personalități disociate degenerate??

Realitatea însă ne arată că tăvălugul legitimității nebuniei demonice a început deja. Cum am scris în introducerea cărții, în ultima versiune a DSM-ului din nr.5/2013, **creativitatea, atribut fundamental al spiritului și divinității exprimate în om, este considerată deviere psihică, sub eufemismul „Oppositional Defiant Disorder” (ODD).** Deși această încadrare este din start una șocantă pentru orice om sănătos mental, deja acea psihiatrie „modernă” și progresistă se gândește deja la măsurile care vor trebui luate pentru a rezolva cu succes și această „provocare”.

Această stratagemă urmărește în plus preluarea drepturilor și prerogativelor de la „opinia publică”, de la oamenii normali și sănătoși, spre un mic grup de indivizi degenerați și nebuni.

Dar până la urmă, cine sunt nebunii? Opinia publică, sutele de milioane de indivizi educați care văd în creativitate un aspect divin fundamental al ființei umane, sau micul grup de indivizi „inițiați”, super-educați și super-școlarizați, care vede în creativitate un simptom al personalității degenerate?

– este în pregătire și dezbateră publică pe internet inclusiv legea care să transforme Muntele Athos într-un parc tematic bizantin, plin de muzee și telegondole. Adică în doar câțiva ani Muntele Athos va deveni o destinație turistică pentru oricine, inclusiv pentru femei.

– într-un final, așa cum Sfinții Părinți ne-au avertizat, Sfânta Împărtășanie va fi interzisă prin lege, pe motive legate de poluarea radioactivă a atmosferei, igienă și transmitere a bolilor contagioase.

Sfânta Împărtășanie va fi înlocuită cu o soluție ciudată și „sterilă”, plină de elemente biologice și genetice ascunse, pe care sub nicio formă nu avem voie să o consumăm.

În locul Sf.Împărtășanii se va consuma Agheasmă Mare, pe care fiecare om va avea

grijă să o stocheze din timp în locații apropiate, sigure și secrete.

b. În cadrul Programului Harvard, Biserica Catolică a avut parte de un tratament special de infiltrare, subversiune și distrugere „din interior“.

Inițiativele de subversiune ale Bisericii Catolice au reușit peste așteptări, poate și datorită faptului că primele acțiuni de infiltrare și distrugere „din interior“ a Bisericii Catolice au avut loc cu peste 20 ani înainte de demararea oficială a Planului Harvard. În anul 1954 defectează din Partidul Comunist din SUA (CPUSA) comunistă Bella Dodd, o „piesă“ super-grea, activistă și coordonatoare de programe sociale feministe. În cartea sa *School of Darkness* („Școala întunericului“, din 1954), printre multe alte grozăvii, ea dezvăluie inclusiv complotul comuniștilor americani de a distruge „din interior“ Biserica Catolică.

Conform dezvăluirilor ei, se pare că **încă din anii 1930, CPUSA (Partidul Comunist din SUA) reușise să infiltreze în Biserica Catolică din SUA peste 1100 agenți comuniști, care au devenit preoți și unii cardinali.**

Mulți dintre acești agenți comuniști au fost recrutați și infiltrați în Biserica Catolică tocmai deoarece erau șantajabili și aveau un comportament criminal: erau violatori, pedofili, cu înclinatii spre agresiune și violență. Mulți dintre ei fuseseră scoși din închisori și arestul (celulele) polițiilor locale, aveau cazier cu infracțiuni sexuale și unii făceau tratament psihiatric (psihologic).

Desigur că procesul de infiltrare a Bisericii Catolice cu indivizi pedofili și agresori a continuat neîncetat și după anii 1930, până la revelațiile publice din anul 2002. Ce poate distruge mai ușor „din interior“ Biserica Catolică (și desigur Biserica Ortodoxă) decât o hoardă de violatori și pedofili infiltrați pe post de preoți? Care pedofili și violatori sunt apoi susținuți legal și financiar de cardinali și conducerile locale ale Bisericii Catolice.

Surprinzător este și faptul că deși în anul 1954 fosta activistă comunistă Bella Dodd a dezvăluit public această strategie de infiltrare și subversiune, FBI și alte instituții ale statului american nu au luat măsurile necesare pentru îndepărtarea celor infiltrați și stoparea definitivă a acestui program subversiv. Ceea ce ne spune multe despre cine conducea real în 1954 aceste instituții ale statului american.

Să nu uităm că în SUA și în multe alte state Biserica Catolică era văzută ca fiind o instituție fundamentală a statului, furnizoarea unei educații morale fundamentale. După ce s-a descoperit că Biserica Catolică proteja și mușamaliza de peste 30 ani cazurile de abuzuri sexuale (pedofilie) ale acestor bolnavi psihici, încrederea populației în această instituție a scăzut dramatic.

Pentru câteva explicații despre condiționările psihice ale acestor criminali infiltrați în Biserica Catolică vedeți în capitolul 7, paragraful **7.2.25.d**.

10.6.5. Realizarea fazei finale a NOM (Noua Ordine Mondială) prin declanșarea unui război mondial (WW3) și simultan:

- **uciderea familiilor creștin-naționaliste, care se mai pot opune planurilor de satanizare a planetei;**
 - **sacrificarea întregii infrastructuri umane trădătoare implicate în proiectul Harvard.**
- Este important să înțelegem că proiectul Harvard nu se va încheia până când nu își va fi „consumat“ pe înșși trădătorii și degenerații care s-au înregimentat activ la războiul

subteran de distrugere a civilizației albe creștine.

Finalul programului Harvard îl reprezintă stabilirea unei noi ordini sociale și politice, a unui nou tip de organizare supra-statal, în care puterea (indiferent de forma ei de manifestare) se va afla în mâinile degenerațiilor demonizate. Dar atenție, puterea în noua societate nu se va afla în mâinile indivizilor degenerați identificați azi prin programul Harvard, ci dimpotrivă, noua conducere politică a lumii va fi în mâinile adevăraților degenerați, a demonizaților, care au stat mereu neștiuți dincolo de planificările programului Harvard.

Trebuie să mergem să identificăm răul „la rădăcină”. Toți oamenii, instituțiile, serviciile secrete, ideologiile și organizațiile oculte care au participat la implementarea programului Harvard nu sunt nimic altceva decât decor, o perdea de fum menită a ascunde de ochii curioșilor inteligenți adevărata sursă a suferințelor pe acest pământ. Este evident că avem de a face, de fapt, cu o teribilă ură contra oamenilor, cu „RĂUL în sine” (Lucifer, demonii), care încearcă să-și disimuleze natura și acțiunile în spatele unor organizații „secrete”, așa-zise conspirații de intelligence sau ideologii.

În afară de Dumnezeu nimeni pe acest pământ nu știe cu precizie cine și care sunt de fapt degenerații, câți înțeleg ce fac, câți sunt complet fidelizați răului și câți fac ce fac din lăcomie, prostie sau ignoranță.

Majoritatea oamenilor „informați” cred că noua organizare mondială (post WW3) este pregătită de degenerații tip *ugly și bad*, pentru propriul lor beneficiu. Această evaluare și percepție este o naivitate gravă, rezultatul unei manipulări, care îi vizează atât pe oamenii simpli, dar mai ales pe membrii tuturor acestor organizații, care se cred „informați” și „atot-puternici”.

Pentru toți acești „atot-puternici”, armata demonizaților care „nu există” va constitui o surpriză de proporții. Sunt într-adevăr mulți oameni care muncesc în secret pentru acest viitor inuman și în general numele lor ne sunt cunoscute.

La nivel mondial, oficial, totalul acestor oameni înregimentați proiectului Harvard în diverse structuri de putere este de aproximativ 8–10 milioane oameni (jurnaliști, bancheri lacomi, politicieni și funcționari guvernamentali corupți, diverși informatori și trădători de țară, ofițeri corupți și trădători din armată, poliție și serviciile secrete, membrii organizațiilor oculte, interlopi, activiști în ONG-uri, etc).

Dar sunt cel puțin alți 10–20 milioane de indivizi demonizați (cu Sinele demonizat, cu identitate de sine demonică) pe care nu-i știe nimeni, deoarece acționează individual, fără niciun intermediar, fiind coordonați direct de către „Răul în sine” (demoni).

Desigur că **majoritatea demonizaților anonimi aparțin categoriilor cunoscute enumerate** (bancheri, ofițeri din armată și servicii secrete, polițiști, funcționari, politicieni, jurnaliști, activiști ONG, politicieni, membrii organizațiilor oculte, simpli anonimi, etc), **dar pe lângă agenda declarată (publică, secretă sau discretă) a organizațiilor din care ei fac parte, acești demonizați ascunși mai îndeplinesc în plus și o agendă demonică trădătoare, subversivă și criminală, total necunoscută celor care conduc aceste organizații.**

„Răul în sine” își ține bine ascunsă de ochii tuturor armata privată a demonizaților, pe care o asamblează pe tăcute pe pământ. Pericolul maxim nu sunt doar așa-ziii, corupți și trădători din instituțiile militarizate și oamenii naivi din organizațiile oculte,

unelte docile care doar orchestrează mecanismul răului pe pământ.

În realitate infrastructura umană a NOM, a statului polițienesc satanic care urmează pe planeta Pământ este formată din armata privată a răului: demonizații anonimi care în subteranele societății pun în mișcare milioanele de roți ale angrenajului satanic.

În SUA de exemplu, adevărata infrastructură antihristică a NOM nu este formată din ceea ce cunoaștem cu precizie că reprezintă „răul vizibil“: membrii FED, clanurile familiale satanice care controlează întreg sistemul bancar, membrii organizațiilor oculte (mai mult sau mai puțin satanice), cele 300 familii, cei 12 iluminați, miile de CEO ai marilor corporații, propagandiștii și susținătorii mișcării LGBT, sutele de ofițeri CIA+FBI+NSA trădători de țară, politicienii comuniști în ascuns, profesorii și toți intelectualii neo-marxiști promotori ai statului totalitar, judecătorii și politicienii corupți, industria mass-media neo-marxistă, industria de divertisment satanică, mafia industriei de armament, toată industria de pornografie, uriașele rețele de pedofilie, toate rețelele oculte care realizează crime satanice ritualice, rețeaua bazelor militare internaționale care se ocupă cu traficul de droguri, armament și copii, toate bandele și mafiile interlope.

Da, într-adevăr, toți aceștia lucrează premeditat și conștient răul, dar ei sunt doar partea vizibilă a criminalității evidente și nu reprezintă criminalitatea potențială satanică, care stă ascunsă „în adâncurile“ societății.

În realitate **toți aceștia de mai sus vor fi sacrificați pe altarul răscoalelor populare și a războaielor civile care urmează, care vor aduce la putere armata privată a antihristului, formată din indivizi anonimi complet demonizați.**

În SUA adevărata infrastructură top-secretă a NOM sunt cei aproximativ 2 milioane de adulți demonizați (cu identitate de Sine demonică, cu Sinele demonizat), care în copilărie au trecut prin traumele abuzurilor gândite în cadrul proiectelor CIA MK-ULTRA, Monarch și a celorlalte 150 proiecte derivate.

Aceștia sunt cei mai ascunși și cei mai periculoși promotori ai societății satanice viitoare.

Acești demonizați ascunși sunt oameni cu un istoric personal, familial, profesional și social impecabil. Sunt foarte vicleni, nu sunt implicați în activități specifice infracționalității vizibile sau ascunse: trădare, adunări oculte-satanice, crime ritualice, sabotaj instituțional, distrugerea economiei, falimentarea sistemului bancar, genocidul populației (COVID, vaccinare, cancer: glifosat, fluor, aditivi alimentari, etc.), trafic de droguri, trafic de copii, promovarea LGBT, exploatare legală prin muncă, protecția mafiilor interlope, etc.

Demonizații ascunși (armata privată a antihristului) sunt ne-oamenii care și-au creat o imagine de oameni patrioți, naționaliști, credincioși, profesioniști, responsabili, cu o moralitate impecabilă, cu o educație impecabilă, implicați în proiecte sociale, etc. Au familii model, sunt părinți-model și și-au crescut în mod responsabil copiii.

Neștiind cine sunt ei de fapt, sunt oamenii pe care ne bazăm pentru conducerea și gestionarea societății, după ce prin revolte populare vom fi eliminat și distrus „răul vizibil“ (prezentat ceva mai sus).

Înțelegerea revoluțiilor populare contra „răului vizibil“ din lume este înlocuirea indivizilor îndrăciți care slujesc conștient răului cu indivizi care și-au demonizat Sinele și au devenit demoni în trup de om. Adică cum bine spune un vechi proverb românesc:

„Am scăpat de dracu și am dat de tac-su“.

Efectele degenerării planificate sunt vizibile peste tot. Realitatea este că marea majoritate a populației, oamenii simpli, sunt exploatați, plătiți sub nivelul muncii, săraci și datori—vânduți la bănci. În toate țările lumii milioane de oameni nu au ce mânca, sunt dependenți de ajutoare sociale.

Copiii cresc analfabeți, săraci, exploatați și mor datorită unor boli ale sărăciei. Există un trafic înfloritor de organe, fete și copii pentru sclavie economică și practici sexuale blasfemiatoare. Economii și industriile au fost falimentate din interior pentru a genera mari mase de șomeri. Politicienii sunt corupți iar democrația merge pe baza banilor obținuți din donații „dezinteresate“. Focare de război civil sunt peste tot în lume, întreg edificiul societății umane se clatină serios.

În momentul în care se va atinge un punct critic al nemulțumirilor, toată această masă de oameni flămânzi, șomeri, falși, datori, săraci și umiliți va fi ușor manevrată, manipulată și folosită de către mișcările politice așa-zis naționaliste, pentru a căuta „vinovații“, cei care trebuie să plătească pentru colapsul economic și social generalizat.

Iar „vinovații de serviciu“, „dușmanii de clasă“ se cunosc.

Că aceștia sunt sau nu cu adevărat vinovații pentru dezastrul actual, pentru naționaliști și pentru oamenii simpli contează mai puțin. Ceea ce contează este spectacolul, cirul, faptul că există țapii ispășitori și că aceștia vor deconta zgomotos „nota de plată“ a nemulțumirilor populare.

După cum se prezintă dezvăluirile, conspirațiile și „scurgerile“ de informații pe internet, putem să înțelegem că sub ochii noștri se desfășoară o manipulare la nivel global, pe schema cunoscută: crearea problemei și „rezolvarea“ acesteia prin soluții antihistice: totalitarism ascuns într-o distopie politică, globalism, religie laică fără Har (ecumenism).

Rezolvarea problemei „dreptății sociale“ și salvarea din falimentul economic generalizat va însemna de fapt un hotărât salt înainte spre un regim politic totalitar și spre ecumenismul global.

10.6.5.1. Prima etapă a realizării NOM (realizarea agendei globaliste satanice) presupune detonarea „problemei“ vizibile, adică asmuțirea naționaliștilor și a populației contra degenerațiilor și tuturor celor care au făcut funcțional programul Harvard.

După ce dezechilibrele de tot felul vor depăși un nivel maxim de suportabilitate psihică și economică, scena politică va fi brusc invadată de indivizii așa-zis „naționaliști“, care vor aplica măsurile „de urgență“, pentru rezolvarea dezechilibrelor existente.

Doar că „surpriză“, pe termen mediu (2–5 ani) soluțiile acestor „salvatori“ naționaliști vor include și declanșarea WW3. Istoria se repetă sub ochii noștri.

Salvatorii „naționaliști“ din Germania (naziștii) și Italia (fasciștii) au declanșat WW2 la aproximativ 6 ani după ce au ajuns la putere, adică imediat după ce au rezolvat toate problemele interne stringente.

Că în realitate elita nazistă germană și cea fascistă italiană erau compuse din falși naționaliști, din trădători aflați în slujba oculte globaliste, astfel de detalii „nesemnificative“ deja nu mai interesează pe nimeni (ca fapt divers, „naționalistul“ italian Mussolini era în realitate agent al serviciului secret britanic MI-6).

Dar de data aceasta lucrurile se vor petrece în și mai mare grabă, conducerile „naționaliste“ ale statelor se vor angaja în WW3 la maxim 1–2 ani de la data preluării puterii politice și militare.

Ați putea spune că acest scenariu este o conspirație gratuită, dar realitatea este că peste tot în lume mișcările naționaliste autentice sunt reprimare cu brutalitate. Liderii politici, scriitorii și jurnaliștii naționaliști autentici nu au bani cu ce să trăiască, sunt monitorizați, șantajați, amenințați, arestați, decredibiliți public prin delatțiuni înscenate.

În locul adevăraților și autenticii naționaliști, statele sunt inundate de naționaliști „de import“, în realitate trădători, agenți secreți ai globalismului, a căror agendă secretă este declanșarea ulterioară a WW3.

Nu este o întâmplare faptul că majoritatea liderilor importanți ai mișcărilor politice „naționaliste“ sunt din „import“, adică au în spate ani serioși de activitate ideologică în diverse organizații elitiste globaliste, ecologiste, ONG-uri progresiste, bancare trans-naționale, oculte, etc.

În timp ce naționaliștii autentici nu au bani să mănânce și sunt monitorizați „la sânge“ de serviciile secrete trădătoare, puterea „naționaliștilor de import“ crește, deoarece sunt susținuți pe față de mass-media aservită.

Ei promet că vor face oamenilor „dreptate“ socială, economică și juridică, că vor elimina gravele dezechilibre financiare și ecologice existente. Este foarte clar ce soluții „de urgență“ și ce „agendă“ naționalist-revanșardă vor urma acești lideri naționaliști „de import“, atunci când peste numai 2–3 ani vor ajunge ei la putere.

Este mai mult decât evident că agenda curat globalistă a „naționalismului de import“ prevede în această fază îndeplinirea a trei obiective.

a. Primul obiectiv este scufundarea țărilor într-o adevărată baie de sânge și justiție revanșardă populară, în care vor fi vânați fără milă toți trădătorii, lacomii și corupții statelor. Aici se încadrează fără prea multe discuții inclusiv toți indivizii implicați în programul Harvard.

b. Al doilea obiectiv al naționalismului de „import“ este atragerea cu viclenie în structurile organizatorice de conducere ale statului (primării, consilii, ministere, prefecturi, fabrici, etc) a tuturor naționaliștilor autentici și de bună credință care se pot opune globalismului și ecumenismului (religie laică fără Sf. Taine și fără Harul Sfântului Duh).

Ulterior, după consumarea WW3, naționaliștii de bună credință care vor supraviețui războiului vor fi declarați vinovații de serviciu pentru declanșarea WW3 și ulterior vor avea aceeași soartă cu a trădătorilor implicați în programul Harvard.

c. Al treilea obiectiv a naționalismului de „import“ este declanșarea WW3.

Deci un rol important al acestui naționalism de „import“ este atragerea statelor lumii în WW3. Per total, rolul naționalismului de „import“ va fi atât de criminal, încât supraviețuitorii acestui război nu vor mai dori să audă de noțiuni precum „naționalism“ sau „stat“, ci vor dori cu ardoare o conducere globală a lumii.

CREAREA „PROBLEMEI“ (GRAVE DEZECHILIBRE ECOLOGICE, FINANCIARE, BANCARE, URBANE, EDUCAȚIONALE, ECONOMICE, ALE RESURSELOR) PRIN ELIBERAREA DEGENERĂȚILOR DIN CHINGILE LEGILOR = ACCEPTAREA DE CĂTRE POPULAȚIE A UNOR REGIMURI NAȚIONALISTE

„DE IMPORT“, DE URGENȚĂ NAȚIONALĂ „TEMPORAR“ DICTATORIALE = REZOLVAREA „PROBLEMEI“ DEGENERĂȚILOR PRIN ACȚIUNEA FORȚELOR NAȚIONALSITE „DE IMPORT“ = ELIMINAREA DEGENERĂȚILOR + A TUTUROR CELOR DIN SPATELE LOR = PERMANENTIZAREA REGIMULUI DICTATORIAL NAȚIONALIST „DE IMPORT“ ȘI ÎNĂBUȘIREA ORICĂROR FORME DE REVOLTĂ = REZOLVAREA PROBLEMEI NAȚIONALISTE AUTENTICE PRIN SOLUȚII DE TIP GLOBALIST, ECUMENIC, ANTIHRISTIC + ATRAGEREA STATELOR ÎN WW3.

Finalul acestui program monstruos și aducerea la lumina puterii a demonizațiilor se va putea deci face doar prin acuzarea de genocid (și trădare) și sacrificarea întregii infrastructuri umane care a făcut funcțional proiectul Harvard.

Pentru noua revoluție socială și noile războaie civile, țapii ispășitori ai dezastului global vor fi de fapt toți aceia care au muncit în cadrul degenerării planificate. Toată infrastructura umană a proiectului Harvard va fi sacrificată prin acțiunea naționaliștilor „de import“, pentru ca oamenii să accepte o nouă conducere politică, care să le facă „dreptate“.

Această infrastructură umană care va fi „consumată“ și sacrificată este de fapt compusă din două tabere, două tipuri de oameni. Prima dată aveam oamenii din interior (din serviciile secrete, politicienii, bancherii, din organizațiile oculte, etc), cei care au fost mereu în umbră și au gândit, organizat și aplicat planul Harvard.

A doua tabără expusă care va fi „sacrificată“ dreptății populare este cea a degenerațiilor care au fost identificați, manipulați și folosiți în prima linie a războiului social contra meritocrației și naționalismului.

PLANIFICAREA NOM A INDIVIZILOR DEMONIZAȚI ANONIMI = NEVOIA DE REVOLUȚII, RĂZBOAIE CIVILE, CRIZE = NEVOIA ȘI NECESITATEA UNEI CONDUCERI „PROVIZORII“, CARE SĂ APLICE LEGEA ȘI SĂ FACĂ DREPTATE OAMENILOR = NEVOIA DE A IDENTIFICA DUȘMANUL ASCUNS = DUȘMANII POPOARELOR SUNT INFRASTRUCTURA DE INTELLIGENCE + DEGENERĂȚII DIN PROGRAMUL HARVARD = SACRIFICAREA TUTUROR INDIVIZILOR IMPLICAȚI ÎN PROIECTUL HARVARD = ADUCEREA LA PUTERE A DEMONIZAȚILOR.

Pentru a ajunge la obiectivele finale ale dictaturii NOM, prima grijă a planificatorilor globalizării a fost și este crearea „problemei“. Iar pentru a crea probleme reale societăților și popoarelor, planificatorii NOM au avut nevoie de degenerați, de foarte mulți degenerați. Problema pentru planificatorii NOM a fost faptul că de obicei acești degenerați, ca orice răpitor, stau ascunși pe „fundul“ apei.

Soluția de scoatere „la suprafață“ a degenerațiilor ascunși a fost o treabă complexă și de durată. Prin zeci de măsuri dedicate (legi, protecție informativă, protecție judecătorească, corupție politică, corupție administrativă, bani și promovări, tolerarea exploatarei legale, favorizarea îmbogățirii ilicite, etc.), degenerații de categorie grea, demonizații, adevărații conspiratori ai NOM, au avut inclusiv grijă să „scoată la suprafață“ din anonim degenerații de categorie inferioară (lacomii, naivii, corupții, ariviștii, infantilii, curvarii, sabotorii, trădătorii înregimentați benevol în organizațiile oculte, interlopilor, ateii, etc).

Aceștia, naivii, orgolioșii și lacomii, care chiar au crezut că puterea este a lor pe vecie și că pot derula orice comportament anti-social. Astfel, degenerații care se cred stăpâni

popoarelor au devenit automat „dușmanul de clasă”, care în viitorul apropiat va fi pus să achite „nota de plată” a dezastrului generalizat.

Deci categoria „dușmanului de clasă” nu a apărut la întâmplare, ci a fost creată în ultimii 30–40 ani, prin atragerea indivizilor naivi și lacomi în structuri de putere și informație (oficiale, secrete sau oculte), în activități ilicite de abuz, monitorizare, corupție, exploatare și îmbogățire. Incredibil, foarte mulți indivizi inteligenți au „mușcat” din momeala funcțiilor și puterii și acum se regăsesc definitiv pe lista „dușmanului de clasă”, a trădătorilor de neam și țară.

CLASA DEGENERĂȚILOR, A „DUȘMANULUI DE CLASĂ” A FOST CREATĂ DE INDIVIZII COMPLET DEGENERĂȚI, PRIN ATRAGEREA LA SUPRAFAȚA OPINIEI PUBLICE A INDIVIZILOR DEGENERĂȚI TIP UGLY, BAD și GOOD.

În mintea conștiinței colective este deja conturat cine sunt vinovații, „dușmanii de clasă”, indivizii care trebuie „îndepărtați”, pentru revenirea civilizației la normal. După cum știu și copiii de liceu, cei care au mușcat din momeala demonizațiilor, „dușmanii de clasă” ai secolului 21 sunt toți degenerații tip *good*, *bad* și *ugly*, care au muncit ascuns sau pe față pentru Noua Ordine Mondială (comunismul global conform cu distopia orwelliană).

Nu doar degenerații din linia întâi vor fi scoși buni de plată, ci și toată infrastructura de intelligence și ocultă care au susținut pe acești degenerați.

Infrastructura umană a proiectului Harvard care va fi sacrificată în fiecare țară este formată în general din următorii „țapi ispășitori”: politicieni, bancheri, directori de corporații, îmbogății peste noapte, managerii și directorii sociopați *ugly* cu comportamente exploatare, executivii CEO tip *ugly*, jurnaliștii și formatorii de opinie neo-marxiști și pro-globalizare, ofițerii de informații care au gândit, susținut și organizat armata degenerațiilor care a distrus meritocrația, ofițerii de informații ascunși care se ocupă cu supraveghelele electronice de tipul Big Brother, membrii în diversele organizații oculte, trădătorii din instituțiile militarizate, corupții guvernamentali, corupții administrațiilor locale, ofițerii, turnătorii și informatorii din intelligence care s-au ocupat de „problematika” naționaliștilor, informatorii care au monitorizat profilele psihosociale degenerate prestabilite, magistrații care au făcut justiție după „dictare” și au distrus familii și vieți omenești nevinovate, polițiștii care au inventat infracțiuni și au înscenat dosare penale, membrii și promotorii mișcării LGBT, membrii organizațiilor tip ONG progresiste și neo-marxiste, intelectualii și scriitorii promotori ai agendei neo-bolșevismului și globalismului, trădătorii ecumeniști din ierarhiile religioase, etc.

PENTRU OPINIA PUBLICĂ „DUȘMANUL DE CLASĂ” AL SECOLULUI 21 = PROGRESIȘTII ȘI NEO-BOLȘEVICII = DEGENERĂȚI TIP UGLY + DEGENERĂȚI TIP BAD + TOATĂ INFRASTRUCTURA UMANĂ ASCUNSĂ A PROIECTULUI HARVARD = TOȚI INDIVIZII CARE MUNCESC DESCHIS ȘI ASCUNS PENTRU UN VIITOR COMUNIST DE TIP ORWELLIAN.

Nu este o surpriză faptul că în realitate, pentru realizarea planurilor lor, planificatorii distopiei orwelliene îi „disprețuiesc” pe toți aceștia de mai sus și îi „iubesc” pe

adevărații patrioți, naționaliști, religioși și cei care nu și-au abandonat valorile conștiinței morale (cinste, corectitudine, profesionalism, devotament, verticalitate, respect, abnegație, muncitor, etc). Este și normal să fie așa.

Ca orice distopie, și comunismul totalitar orwellian înseamnă o construcție socială și economică, o iluzie în care oamenii să creadă și pentru care să accepte suferințe, sacrificii, la nevoie chiar să moară. Însă este clar, după cum vedem zilnic în jurul nostru, cu degenerații lacomi, turnători, corupți, depravați sexual, trădători, etc., nu se poate construi niciun tip de societate.

Cu toții am uitat foarte repede un aspect paradoxal, dat foarte important: regimul totalitar represiv naționalist-comunist a promovat intens valorile morale, naționalismul, patriotismul, profesionalismul, competențele și verticalitatea. Cum să fii atât de naiv să crezi că viitorul sistem totalitar va promova valorile degenerării umane: ateismul, turnătorii, delațiunea, corupția, lăcomia, carierismul, arivismul, nepotismul, curvia, pornografia, sodomia, LGBT-ul, pedofilia, nepăsarea, trândăvia, alcoolismul, agresiunea și trădarea de țară?

Deci surpriza surprizelor, NOM nu va fi pentru degenerații puși acum pe „funcție” datorită planului Harvard și nici pentru toți aceia din „umbră” care i-au adus la putere pe degenerații care se cred necunoscuți, ascunși și intangibili. Spre deosebire de alte dăți, acum „curățenia” va fi totală, nu va scăpa niciun planificator vizibil sau „ocult” care are iluzia puterii.

Este normal ca cei care cred că au puterea să fi fost de fapt mințiți și folosiți, iar la final, abandonați și făcuți să dispară. După toate faptele inumane și antisociale pe care le-au comis de-a lungul a zeci de ani, este de așteptat ca ultimul efort care li se mai cere să fie chiar viața lor. Acesta este de fapt punctul final al degenerării planificate: sacrificarea ca vinovați a degeneraților și a tuturor celor din spatele lor, pentru a crea premisele aducerii la vedere a adevăraților demonizați.

Viitorul lor este clar. Avem deja două revoluții celebre cu „dușmanul de clasă”, care și-au devorat proprii copii: revoluția franceză de la 1789 și cea rusă din 1917. Evident și predictibil, la fel se va întâmpla și după ultima „revoluție”. Probabil va fi reluat punctual scenariul revoluțiilor cu „dușman de clasă” și starea de urgență necesară luptei cu „dușmanul de clasă”.

NECESITATEA LUPTEI CU „DUȘMANUL DE CLASĂ” = ACTIVAREA FORTELOR POLITICE NAȚIONALISTE ȘI A FURIEI POPULARE = NECESITATEA ACCEPTĂRII UNEI STĂRI DE URGENȚĂ = LEGITIMAREA POLITICĂ A UNUI REGIM POLITIC NAȚIONALIST ȘI DICTATORIAL = DRUM DESCHIS SPRE RĂZBOI EXTERN ȘI/SAU REPRESIUNE POLITICĂ INTERNĂ = REALIZAREA CONCRETĂ A OBIECTIVELOR NOM.

Pentru scopurile politice ale demonizaților ascunși va fi sacrificată furiei populare întreaga infrastructură umană a proiectului Harvard. Spre uimirea lor, este de așteptat că vor fi „sacrificați” pe altarul „dreptății” poporului nu doar degenerații recunoscuți public care au muncit și muncesc deschis pentru NOM, care aparțin categoriilor mai sus menționate.

Să nu uităm că începând cu anul 1935 Stalin și echipa sa de comuniști-patrioți au executat fără scrupule toată infrastructura umană trădătoare comunist

internaționalistă, globalistă, degenerată, bolșevică din: administrație, partid, poliție, justiție și servicii secrete, etc., care până atunci au „consumat” vechea societate țaristă.

După ce toată această haită de hiene bolșevice și progresiste și-au îndeplinit rolul de a extermina pe toți rușii orânduiri țariste (aproximativ 20 milioane oameni), deci după ce și-au îndeplinit rolul care le fusese rezervat, la rândul lor au fost vânați și exterminați fără milă.

Deși se credeau „la putere”, între anii 1935–1941 în Rusia au fost executați fără menajamente 11 milioane de oameni: sute de generali din NKVD și din armată, sute de comandanți de lagăre și închisori, mii de gardieni, mii de procurori și judecători, sute de ofițeri din serviciile secrete, mii de membri de partid, mii de polițiști, mii de directori din administrațiile locale și centrale, toți intelectualii și scriitorii bolșevici, toți membrii LGBT, toți membrii promotori ai liberalismului sexual și familial, toți membrii din organizațiile oculte trans-naționale, toți aceia susceptibili de trădare, etc. Au scăpat pe moment doar aceia care au fugit în afara Rusiei, ulterior cu toții fiind executați în țările în care se găseau.

În mod „incredibil” și „neasteptat”, exact același lucru se va întâmpla și în viitorul apropiat, istoria se va repeta. Toată infrastructura de putere din spatele degenerațiilor va avea parte de un tratament cu mult mai sever decât cel al degenerațiilor care au distrus meritocrația.

Nu cred că este nicio surpriză în acest sens. Vor sau nu vor, cred sau nu cred, toți acești oameni vor fi puși să plătească pentru suferința umană pe care au provocat-o peste tot în lume. Oricine a avut vreo legătură cu degenerații, cu războiul ascuns contra meritocrației, cu distrugerea din interior a națiunilor, cu proiectul Harvard, va plăti foarte scump pentru trădarea lui.

Pe măsură ce planurile demonizațiilor încep să devină transparente, vom vedea cu uimire că mulți dintre ne-oamenii care au muncit pentru realizarea programului Harvard și au înțeles că au căzut în capcană, se vor da de ceasul morții să arate cât de verticali, buni, cinstiți și naționaliști sunt ei. Dar acestea sunt iluzii, cineva chiar va trebui să achite „nota de plată” a consumației falimentului capitalist.

În plus, demonizații ascunși cunosc foarte bine faptul că pot ajunge la putere doar dacă demonstrează poporului voința reală de a le face dreptate. Vor scăpa furiei populare doar un procent foarte mic dintre degenerați, aceia dintre ei care aparțin cercului foarte închis al demonizațiilor, adevărații conspiratori și planificatori din umbră a NOM.

O estimare neoficială și provizorie pentru începutul sfârșitului programului Harvard și începutul „dreptății” populare este anul 2025. Sunt mai multe motive care pot susține această estimare.

În primul rând conspirația oficială a programului Harvard se va încheia datorită îndeplinirii tuturor obiectivelor propuse pentru aceștia. Armata de degenerați coordonați din culisele agențiilor secrete au terminat, sabotat și distrus tot ce se putea, deja nimeni și nimic nu mai stă în picioare.

Economiile naționale sunt distruse și îndatorate, educația este total regândită progresist, meritocrația și naționaliștii mor de foame în șomaj, toate firmele și instituțiile sunt conduse de ei, peste 50% din oameni sunt săraci și dependenți de

ajutoare sociale, etc. Peste tot domnesc sociopații prin ură, sabotaj, trădare, incompetență, invidie, ură, gândire semidoctă, răutate, agresiune psihică, ucidere directă, etc.

Anul 2025 va însemna și începutul procesului de debarasare de toată infrastructura umană a proiectului Harvard. Adică ceva de genul cum a fost în Rusia începând cu anul 1935:

„Felicitări tovarăși! V-ați îndeplinit rolul și sarcina, ați finalizat proiectul stabilit, ați distrus din interior popoarele și statele, de-acum înainte ca recompensă pentru ce ați făcut puteți începe să muriți“.

Mai trebuie doar o criză financiară majoră urmată de mici tulburări sociale, pentru ca noua elită așa-zis naționalistă a „revoluționarilor“ poporului să ajungă la putere. Ca în orice revoluție cu „dușman de clasă“, legitimitatea politică a noilor revoluționari naționaliști se va baza pe nevoia de dreptate a poporului și de pedepsire a tuturor celor care au distrus societatea.

Concret pentru România putem vorbi de aproximativ 5–700.000 indivizi care vor fi acuzați pentru diverse activități ilegale: de la furt calificat și grup infracțional organizat, până la trădare de țară și monitorizări/înregistrări ilegale.

10.6.5.2. A doua etapă a realizării NOM va însemna scoaterea din societate și „neutralizarea“ meritocrației, a naționaliștilor activi și pasivi.

La câteva luni de zile după ce se va rezolva juridic problema trădătorilor de neam, se va trece în ritm alert la rezolvarea definitivă a „problemei“ meritocrației și a naționalismului pasiv.

Precum trădătorii de neam, în planificările NOM locul meritocrației naționaliste este de asemenea exterminarea în lagărele de muncă. Trimiterea meritocrației naționaliste în lagărele de muncă va însemna instaurarea definitivă a dictaturii globaliste antihristice.

Probabil vă întrebați cum va putea un regim politic „naționalist“, total devotat poporului, să trimită în lagărele de muncă întreaga meritocrație naționalistă a unei țări. Doar pentru România vorbim despre aproximativ 5–600.000 de astfel de indivizi aparținând meritocrației naționaliste, deosebit de „periculoși“ pentru siguranța viitorului stat polițienesc neo-marxist.

Răspunsul la această dilemă, la acest aparent paradox politic, poate fi găsit în istorie. Se va proceda prin teroare de stat, viclenie și prin legi abuzive, exact la fel cum au procedat „naționaliștii“ nazisti din Germania după anul 1934.

Să nu uităm și să ne aducem aminte

După ce au preluat puterea în anul 1933, în doar 1 an de zile, folosind serviciile secrete și „jandarmeria“ paramilitară SA (ulterior devenită SS), naziștii au „rezolvat“ prompt toate aspectele care deveniseră pur și simplu insuportabile pentru populație: criminali și hoți, găști interlope de cartier, proxeneți, șantajști, bătauși, bande comuniste, homosexuali, depravați sexuali, pedofili, industriași exploatare, ofițeri trădători din WW1, corupții și trădătorii din poliție și servicii secrete, etc, etc. Listele erau de mult făcute.

Majoritatea acestora au fost uciși imediat sau în lagărele de muncă. În doar 1 an de zile naziștii din trupele paramilitare SA au făcut o „curățenie“ exemplară, iar populația era în delir de bucurie.

Dar surpriză, după doar 1 an de zile, începând cu anul 1934, naziștii au început cu alte liste, cu alți „indivizi–problemă“ care trebuiau „rezolvați“. Doar că de data asta era vorba despre cetățeni respectabili, patrioți și naționaliști autentici care credeau în păstrarea sistemului politic al partidelor, familiști „periculoși“ care doar voiau pace, liniște și locuri de muncă.

Între 1934–1938 zeci de mii de germani, familiști și cetățeni–model, pur și simplu au „dispărut“ fără urmă: membrii tuturor celorlalte partide politice, primari, scriitori, jurnaliști, ofițeri de poliție, industriași, polițiști, judecători, procurori, funcționari, naționaliști pacifiști, muncitori familiști, simpli cetățeni care exprimau o părere politică pacifistă, oricine comenta negativ despre partidul „naționalist“ nazist, oricine comenta negativ cu privire la un eventual viitor război, etc.

Toți acești cetățeni „problemă“ au ajuns în lagărele de muncă, unde majoritatea au murit programat: de foame, epuizare, deznădejde, boli induse (tifos) sau execuție sumară. Demența a continuat apoi fără încetare în timpul războiului, când sute de mii de germani au fost executați fără milă, pentru cea mai mică „ofensă“ adusă „naționaliștilor“ naziști sau efortului de război.

În plin război, mii de ofițeri și zeci de generali (peste 80!) au fost luați din linia întâi a frontului, arestați, „judecați“ și executați doar pentru că și-au exprimat puncte de vedere îndoielnice cu privire la regimul „naționalist“ nazist sau perspectivele războiului.

Și „surpriză“, istoria se repetă punct cu punct. În timpurile noastre, aceeași viclenie de eliminare a meritocrației a început deja, de câțiva ani, în toate statele lumii. Doar legile abuzive, totalitare și ne–constituționale menite să acuze populația sunt acum altele.

Este cunoscută politica premeditată de culpabilizare juridică a unor întregi populații prin zeci și sute de legi abuzive și anti–constituționale. În întreaga lume există în plină desfășurare o politică ascunsă de a transforma populațiile statelor în mase „infractoare“. Practic orice om este un potențial infractor periculos și oricine poate fi oricând acuzat pentru încălcarea a tot felul de legi fanteziste, viclene și abuzive.

Doar în România se dau anual cel puțin 5 astfel de legi totalitare, cu mari deficiențe de interpretare, care vizează culpabilizarea juridică în masă a populației și distrugerea solidarității sociale.

Ca de exemplu: este ilegal să iei cu mașina pe altcineva „la ocazie“, este ilegal să te folosești de plantele și fructele care cresc pe terenul propriei tale păduri (!?!), este ilegal să construiești buncăre ascunse în scopul supraviețuirii și ascunderii (legea are alți termeni aparent legitimi, dar vizează exact acest scop), sunt tot felul de restricții pentru creșterea câinilor mari care te pot apăra, trebuie să devii automat un turnător al celor care realizează tranzacții „suspecte“ de peste 10.000 euro, etc.

În România există inclusiv o lege cu privire la protejarea femeilor hărțuite, care are o anumită „scăpare“: nu prevede și evaluarea psihologică a femeilor care fac din aceste reclamații de „hărțuire“ o „datorie“ feministă pentru a distruge cât mai mulți bărbați educați. În SUA de exemplu o astfel de lege a dus la înregistrarea a milioane de dosare penale, în care bărbații au fost acuzați de hărțuire.

Legea din România este copiată după legea din SUA, deși se știe foarte bine faptul că acolo au fost depistate adevărate rețele de femei sociopate, grav bolnave psihic, care exact cu acest lucru se ocupă: distrugerea bărbaților competenți din politică și

business prin false acuzații de hărțuire.

Multe alte femei din State se simt neîncetat hărțuite și în consecință fiecare au înregistrate peste 10 reclamații penale contra unor bărbați pentru acuzația de hărțuire. Toate aceste femei care au multiple reclamații de hărțuire nu sunt evaluate psihologic și în consecință este imposibil de spus câte reclamații sunt reale și câte sunt închipuite, datorate unor premize psihologice (frustrare sexuală, feminism, ură față de bărbați, viclenie, impostură, dorință de răzbunare, activism LGBT, declarație mincinoasă, exagerări, boală psihică).

Nu este deci o surpriză că un procent semnificativ din aceste reclamații de hărțuire o constituie bărbații educați și serioși, cu o carieră profesională greu muncită, familii liniștiți cu copii, cu o moralitate creștină tradițională.

De remarcat că în România majoritatea acestor „legi” anti-constituționale și anti-românești NU sunt emise de către Parlament, ci de toate Guvernele post decembriste, prin Hotărâri „de urgență”.

Adică o mână de oameni, nealeși de către popor, fără autorizarea Parlamentului, au decis în regim „de urgență” că milioane de oameni pot fi acuzați de încălcarea unor „legi” interpretabile, discutabile, totalitare, represive, anti-normalitate, contra conștiinței juridice elementare, anti-constituționale.

Practic în ultimii 30 ani nu a existat niciun guvern care să nu fi dat măcar o astfel de lege interpretabilă sau anti-constituțională. Niciun prim-ministru și niciun guvern nu a ratat oportunitatea de a distruge cât de puțin solidaritatea socială naturală.

Și dictatura legilor anti-constituționale continuă neabătută an de an, pe tăcute, într-o tăcere și nepăsare prevestitoare a totalitarismului feroce care se va instala curând (și) în România.

Există o singură șansă de scăpare pentru ca meritocrația să nu pice în această capcană a „legilor” abuziv-totalitare, capcană juridică identică cu cea creată germanilor în cursul anilor 1930.

Această scăpare înseamnă **în primul rând anularea tuturor legilor anticonstituționale și totalitare care au fost (și în continuare sunt) date** de către conducerile degenerate ale statelor.

În al doilea rând, **trebuie făcută o clară împotrivire la orice inițiativă „populară” de promovare a pedepsei cu moartea.**

Prima impresie este că pedeapsa cu moartea ar fi necesară și obligatorie pentru toți aceia care au planificat și împlinit crime grave împotriva poporului român: genocidul prin gripa COVID, genocidul prin vaccinări, genocidul prin cancer (zahăr radioactiv, cărbune radioactiv, initium, glifosat, aditivi alimentari, emisie psihotronică, etc.), sabotajul instituțiilor statului și a economiei, deturnarea independenței justiției, genocidul planificat împotriva copiilor (exploatarea prin muncă, atragerea în mafii interlope, ucideri prin abuzuri sexuale, ucideri prin crime rituale, ucideri pentru traficul de organe), etc.

Desigur foarte multe astfel de fapte înfricoșătoare sunt vrednice de pedeapsa cu moartea. Dar cine garantează că apoi nu se va repeta scenariul din Germania anilor 1930? Cine garantează că legea pedepsei cu moartea nu se va transforma după 1-2 ani într-o formă de terorizare, vânătoare și execuție a oamenilor simpli, care acum se opun totalitarismului de tip neo-marxist. Evident, putem ușor ajunge la o astfel de

situație a terorismului de stat, care a fost folosit în anii 1930 pentru a impune poporului german partidul nazist.

Punctul meu de vedere este foarte clar: **deși crimele degenerațiilor sunt într-adevăr înfricoșătoare și vrednice pentru pedeapsa cu moartea, potențiala evoluție istorică viitoare ne impune să avem reticență și să nu mergem pe o astfel de variantă juridică. Sub niciun context și cu niciun motiv nu trebuie votată și nu trebuie impusă în România pedeapsa cu moartea.**

Există alte forme lumești de plată parțială a acestor păcate, care oricum vor fi plătite „dincolo” complet, până la ultima picătură.

Deci prima măsură în lupta reală contra degenerațiilor care controlează țara nu este acțiunea directă contra lor, ci trebuie dezamorsat legal scopul real al conspirației degenerațiilor: distrugerea și anihilarea meritocrației naționaliste pasive.

Concret, prima măsură în lupta reală contra degenerațiilor trebuie să fie anularea tuturor „legilor” anti-constituționale care vizează de fapt meritocrația. A doua măsură este împotrivirea la introducerea pedepsei cu moartea.

Deși nu pare, **lupta cu degenerații trebuie să înceapă obligatoriu cu anularea potențialului legal de arestare și ucidere prin abuz al clasei meritocrației naționaliste.**

Dacă toate aceste „legi” penale fanteziste, totalitare, anti-constituționale și abuzive nu vor fi anulate, doar pentru România vorbim despre aproximativ 5–600.000 de cetățeni naționaliști, care riscă exterminarea în lagăre de muncă.

10.6.5.3. A treia etapă a realizării NOM presupune declanșarea și pierderea WW3 de către elitele „naționaliste”.

Să nu uităm că imediat după terminarea WW2, mii de criminali de război „naționaliști” naziști au fost ajutați în ascuns chiar de către aliați să fugă în Spania și America de Sud, pentru ca imediat apoi Germania să fie curățată și purificată de toată elita naționalistă autentică, oameni de bună credință care crezuseră în minciunile partidului național-socialist (nazist).

Problema omenirii nu erau atunci cei 20.000 de naziști criminali care fuseseră salvați pe ascuns chiar de Aliați, ci cei aproximativ 2 milioane germani, membri ai partidului național-socialist, care avuseseră diverse funcții militare, economice și administrative. Pentru istoria oficială nu mai contează faptul că adevărații criminali, elita nazistă, fusese salvată pe ascuns chiar de către Aliați iar „criminalii” de război au fost declarați milioanele de germani, oameni simpli care s-au aflat sub ordinul superiorilor, care nu au dorit și nu au contribuit voluntar la declanșarea războiului.

Istoria de după WW2 se va repeta. Vinovații pentru acest război care vine (WW3) nu vor fi declarați „naționaliștii de import”, adică agenții secreți ai globalismului, ci vina va cădea pe naționaliștii autentici, pe oamenii de bună credință care nu doresc conflicte ci pace și liniște.

Pentru vina declanșării WW3, toți acești oameni de bună credință care la început (anii 2024–2028) au scăpat statele de urgia degenerațiilor și planificatorilor programului Harvard, vor fi la rândul lor sacrificați pe altarul urii și resentimentelor armatelor victorioase.

Evident, învingătorii din acest război vor scrie istoria, mai precis istoria lor. Precum în cazurile anterioare ale WW1 și WW2, vina pentru WW3 o vor avea indivizii naționaliști

și mai mult chiar, vina principală va fi declarată ideologia politică și religioasă a naționalismului (patriotism plus ortodoxie).

Evident că **după WW3 vor fi interzise prin lege ideile naționaliste și concepțiile politico-juridice corespunzătoare, precum noțiunea de stat suveran.**

Este ultimul val de naționaliști care este planificat să fie blamat și îndepărtat, după exterminările elitelor naționaliste începute în Anglia (1642–1651), Franța (1789–1793), Germania (1914–1918) și continuate cu mare succes în Rusia (1918–1922, 1935–1937), WW2 (1939–1945) și post WW2 (1947–1964).

Pentru cei care vor mai supraviețui războiului, viitorul acestor oameni de bună credință va fi pe șantierele statelor, pentru a reface infrastructura distrusă.

Faptul că noii revoluționari naționaliști „de import” sunt în realitate păpușile unor demonizați, că vor îndeplini o „agendă” satanică antihristică și că vor atrage lumea într-un război mondial devastator va conta mai puțin.

Pentru popor astfel de subtilități sunt inutile. Iar poporul va fi satisfăcut să vadă pedepsirea tuturor celor care au luat parte la această monstruoasă, cum a fost și este programul Harvard.

10.6.5.4. A patra etapă a realizării NOM va presupune exterminarea tuturor degenerațiilor și demonizațiilor ascunși din prezent, toți cei care au conspirat și muncit la realizarea primelor etape anterioare: crearea marilor dezechilibre sociale, scoaterea la lumină a degenerațiilor obișnuite, aducerea la putere a „naționaliștilor” de import, blamarea elitelor „naționaliste” pentru declanșarea WW3.

Această etapă va avea loc imediat după terminarea WW3, după anul 2028, când conducerea politică a lumii va fi realizată de către individul-demonizat numit antihris. Acesta nu mai are nevoie de conspiratori sau organizații oculte, el are nevoie doar de adeziunea sinceră a populației. Iar această adeziune sinceră nu se poate obține când societatea este condusă și terorizată de degenerați mai mult sau mai puțin ascunși. Degenerarea și demonizarea în masă a populației nu se poate face prin teroare văzută sau simțită care generează automat gândire și împotrivire, ci printr-un sistem comunist utopic, care să întrețină iluzia păcii, muncii, prosperității, cinstei, respectului, etc. Bineînțeles că în ascuns va exista o structură totalitară criminală, compusă din degenerați și demonizați, dar aceia nu vor fi vizibili și ușor identificabili, precum sunt degenerații și demonizații de acum.

Ce se va întâmpla atunci cu degenerații și demonizații din prezent, care au muncit la realizarea planului NOM? Ce se va întâmpla atunci cu degenerații din prezent care vor supraviețui WW3, numiți „distrugătorii civilizației” (în original „destroyers of civilization“)?

Ne spune răspunsul chiar conspiratorul-șef Albert Pike, în scrisoarea sa adresată colegului său satanist Giuseppe Mazzini (din anul 1871):

„Then everywhere, the citizens, obliged to defend themselves against the world minority of revolutionaries, will exterminate those destroyers of civilization..... [...]”
(sublinierile din citat îmi aparțin)

Adică în traducere:

„Atunci pretutindeni, cetățenii, obligați să se apere de minoritatea mondială a revoluționarilor, îi vor extermina pe acei distrugători ai civilizației [..]”

(sublinierile din citat îmi aparțin)

10.6.6. Teroarea roz, „pink terror” (oricând posibilă în anii 2024–2025).

Scenariul producerii unui „pink terror” nuclear asupra unui oraș american este considerat foarte probabil de către analistul militar american Jeff R.Nyquist.

Pink terror este o etapă posibilă dar nu obligatorie, în drumul spre declanșarea WW3.

Teroarea roz (pink terror) înseamnă înscenarea unui atac „terorist”, prin care se vor detona 1–3 mini–bombe nucleare, în mari orașe americane (în SUA).

O detonare nucleară poate fi una clasică tip explozie, dar poate fi și una fără explozie, care înseamnă doar emisie radioactivă. În acest ultim caz nu vor fi victime imediat, dar vor exista multe victime ulterior, datorită cancerului provocat de emisiile radioactive.

Cele mai probabile ținte pentru aceste atacuri „teroriste” sunt cartierele rezidențiale și rețelele de metrou ale orașelor americane New York, Los Angeles și San Francisco.

Probabil nu este o întâmplare producerea atâtor filme americane care au ca scenariu distrugerea orașului Los Angeles.

Efectele posibile ale acestor atentate „teroriste” nucleare asupra orașelor americane

ar fi următoarele: înarmarea masivă a SUA, instaurarea în SUA a unor legi totalitare–dictatoriale, activarea lagărelor de exterminare pentru creștinii albi pe tot teritoriul SUA (lagărele FEMA deja existente), posibila declanșare a unui război civil în SUA între extrema dreaptă (naționaliștii) versus comuniștii globaliști, declanșarea a mai multe războaie locale între diverse state ale lumii, militarizarea accelerată a tuturor statelor lumii, crearea de urgență a unei Armate Europene Federale Unite coordonată de Franța, trimiterea în Europa a unor brigăzi blindate americane, prăbușirea dolarului și instalarea unei panici financiare globale, începutul unei perioade de totală criză economică la nivel mondial, instaurarea în statele lumii a unor legi totalitare, etc.

Producerea unui eveniment nuclear din clasa „pink terror” ar putea fi și semnalul mult așteptat de miile de grupări para–militare islamiste camuflate în Europa, pentru a putea declanșa operațiunile de asalt și exterminare asupra tuturor locuitorilor orașelor și satelor din Europa Centrală și de Vest.

În acel moment sute de orașe europene ar putea deveni teatrul de luptă al unor crâncene lupte de guerilă între gărzile naționaliste locale și miile de emigranți înarmați, dornici de exterminarea rasei albe creștine.

Cel mai probabil moment de producere al evenimentului „pink terror” (detonarea unor mini–bombe nucleare în SUA) este primăvara sau vara anului 2024.

10.6.7. Războiul militar mondial WW3 (vara/toamna 2024 – toamna 2027).

Este războiul profețit de mulți Sfinți, care va avea ca miză specială distrugerea statelor ortodoxe din estul Europei și apariția tânărului charismatic antihrist, ca lider religios al lumii.

Scurtă introducere.

Războiul mondial WW3 este de mult în plină desfășurare, acesta este un război atipic.

x. Unii analiști și istorici spun că **WW3 a început pe data de 24 martie 1999**, când timp de câteva luni (până la 10 iunie 1999) organizația NATO a dus nejustificat un război unilateral de agresiune împotriva statului independent Serbia.

Atacul criminal asupra Serbiei a fost strict un act militar de tip mercenar, și a avut loc fără aprobarea Adunării Generale a ONU sau a Consiliului de Securitate al ONU.

Concret, timp de aproape 3 luni peste 1.000 avioane de luptă și mii de rachete (cu uraniu sărăcit) lansate de pe navele maritime ale NATO au distrus în principal ținte civile din Serbia: maternități, spitale, școli, trenuri de pasageri, blocuri, clădiri administrative, clădiri guvernamentale, fabrici cu producție civilă (care făceau concurență fabricilor similare din Europa de Vest), etc.

Această monstruoasă crimă premeditată începută la 24 martie 1999 a avut scopul principal de a provoca militar Rusia și China, care atunci erau principalii parteneri strategici ai Serbiei.

Însă Rusia și China acelor ani nu erau în stare să facă față mașinăriei de luptă a NATO, așa că Serbia a fost lăsată să se descurce pe cont propriu. Iar bombardamentele și crimele NATO asupra poporului Serbiei au continuat, zi și noapte.

Unii duhovnici ne-au descifrat sensul acelor evenimente: în mod normal WW3 trebuia să înceapă atunci, pe 24 martie 1999, cu toate consecințele de distrugere generalizată a întregii planete.

Dar spre șansa noastră, în acei ani în toate țările creștin-ortodoxe încă trăiau mulți pustnici, duhovnici și stareți cu viață sfântă, care s-au rugat lui Dumnezeu pentru amânarea exterminării populațiilor planetei.

Rezultatul acelor rugăciuni puternice făcute de sute de sfinți a fost acela că **Dumnezeu ne-a mai acordat ceva timp pentru pocăință și salvare individuală (!)**, și a amânat pentru doar câțiva ani finalul implacabil al unei umanități satanizate.

De aceea, **războiul mondial pornit de blocul financiar-militar NATO prin atacarea statului independent Serbia nu s-a stins niciodată**, acesta a continuat în „umbra” serviciilor secrete și a operațiunilor complexe:

- falimente și preluări economice, închideri de fabrici industriale strategice;
 - operațiuni financiar-bancare, operațiuni pe burse;
 - îndatorarea statelor-colonii NATO prin impunerea de cumpărare de armament american extrem de scump (via credite bancare în regim de cămătărie), care armament este (complet) depășit tehnic;
 - cercetări militare pentru arme biologice (vaccinuri, viruși de ciumă, holeră, lepră, tuberculoză, viruși optimizați pe profil ADN genetic-etnic, etc.);
 - cercetări militare pentru rachete și tancuri, intoxicare cu informații militare;
 - asasinate (generali, politicieni, ingineri), corupere, șantaj, trafic de droguri;
 - racolarea a zeci de mii de idioți utili care cred că luptă pentru „democrație” (NATO);
 - preluarea în regim colonial dur a unor întregi state (cazul România, Polonia, Ucraina);
 - organizarea/finanțarea imigrației și a războiului demografic:
 - din Africa de nord spre statele UE;
 - din statele musulmane ale fostei URSS spre Rusia;
 - din China, America de Sud și Mexic spre SUA.
 - propagandă mincinoasă, manipulare, dezinformare în mass-media controlată;
- Etc.

Trebuie să remarcăm faptul că în ziua de astăzi (anul 2024) practic toți duhovnicii și pustnicii care trăiau în anul 1999 au plecat deja (de mult) la Domnul și acum nu mai avem sfinți care să mijlocească pentru noi în fața dreptății lui Dumnezeu.

xx. Alți analiști și istorici spun că **WW3 a început pe 24 februarie 2022**, odată cu militarizarea conflictului NATO–Rusia, care se desfășura pe teritoriul statului–proxy Ucraina încă din anul 2014.

Este însă evident că războiul local din Ucraina este doar o altă etapă a războiului NATO–Rusia, care a început în Serbia în anul 1999.

xxx. După tentativa eșuată din 24 martie 1999 cu atacarea Serbiei, așa cum se cunoaște public, din declarațiile unor „profeți” din interiorul organizațiilor oculte, **războiul militar global WW3 era inițial planificat să înceapă în perioada aprilie–iunie 2025. Dar deoarece planificările criminale ale oculte satanice se realizează nesperat de bine, este foarte posibil ca această dată să fie devansată.**

Estimarea începutului acestui conflict pentru anul 2025 are la bază evoluția economiei mondiale, dar degenerarea și demonizarea în masă a oamenilor este atât de avansată, încât este posibil ca acest război să înceapă (cu mult) mai devreme decât ne-am putea aștepta.

10.6.7.a. Previziuni de începere a WW3 pentru vara/toamna anului 2024.

x. Un război mondial nu poate începe fără șocuri existențiale puternice, care să afecteze grav și definitiv viețile a sute de milioane de oameni.

Pentru statele ortodoxe din Estul Europei sunt profețite (planificate) următoarele evenimente:

- cutremure puternice, care vor distruge marile orașe (de exemplu Moscova, Petersburg, București, Sofia, Belgrad, Atena, etc.);
- lovituri de stat (războaie militare scurte dar intense), care vor duce la instalarea definitivă la conducerea statelor a clanurilor „deep state” care doresc războiul militar;
- prăbușirea sistemului financiar–bancar (pretextul fiind viruși software, etc.);
- declanșarea unor puternice plandemii cu viruși modificate genetic: de tuberculoză, rujeolă, ciumă, holeră, tifos, lepră, etc.;
- zeci de milioane de oameni se vor muta din orașe în zonele rurale, care apoi datorită izbucnirii unor epidemii vor fi izolate, carantinate;
- impunerea populației a unor legi totalitare–abuzive: carantinare în casă, confiscarea banilor, confiscarea alimentelor, impunerea de „vaccinuri” cu nano–tehnologie, impunerea identității digitale, mobilizarea economiei și populației pentru război, etc.;
- în Rusia va fi internarea cu forța în lagăre din Ural/Siberia a credincioșilor ortodocși care vor refuza vaccinurile și identitatea digitală. Aceasta va fi modalitatea prin care creștinii ortodocși din Rusia vor supraviețui războiului.

Pentru statele puternic industrializate (urbanizate) din NATO (SUA, UE, Canada), sunt profețite (planificate) următoarele evenimente:

- cutremure puternice, tornade, taifunuri, uragane, etc.;
 - o criză economică, bancară, financiară și politică de dimensiuni catastrofale;
- În urma acestei crize bancare deosebite, sute de milioane de oameni vor rămâne șomeri și îndatorați, prețurile la alimente vor „exploda” și locuitorii orașelor vor suferi de foame și lipsa apei.

- declanșarea unor puternice plandemii cu viruși modificate genetic: de tuberculoză, rujeolă, ciumă, holeră, tifos, lepră, etc.;
- zeci de milioane de oameni se vor muta din orașe în zonele rurale, care apoi datorită izbucnirii unor epidemii vor fi izolate, carantinate;
- impunerea populației a unor legi totalitare–abuzive: carantinare în casă, confiscarea banilor, confiscarea alimentelor, impunerea de „vaccinuri” cu nano–tehnologie, impunerea identității digitale, mobilizarea economiei și populației pentru război, etc.;
- în SUA va fi internarea cu forța a oamenilor în lagărele de exterminare FEMA (sub pretextul „salvării” lor), unde ulterior vor fi cu toții uciși prin vaccinuri și ghilotinare;
- tensiuni sociale, rasiale, etnice majore în SUA și în statele din UE, care pot duce la războaie civile.

În consecință, conducerile politice ale tuturor statelor vor fi asigurate de „guverne de urgență” formate din militari aparținând clanului „deep sate”, care în primă fază vor lua măsurile „de urgență” necesare pentru evitarea unor catastrofe umane.

Dar apoi, aceleași „guverne de urgență” vor porni războiul militar generalizat.

xx. Un reper important pentru estimarea datei începutului războiului este profeția Sfântului Paisie Aghioritul.

Sfântul Paisie Aghioritul ne spunea că avanpremiera acestui conflict mondial este producerea unui mare cutremur în Grecia și pretențiile militare ale Turciei pentru mutarea granițelor maritime din jurul unor insule din Marea Egee (Rhodos, Lesbos).

Tot Sf.Paisie Aghioritul ne-a spus că **războiul va începe la vremea culesului spanacului.**

Spanacul de primăvară se pune în pământ la sfârșitul lunii martie și începutul lunii aprilie și se recoltează după aproximativ 6–7 săptămâni. Deci ajungem cu estimarea pentru începutul acestui război devastator în jurul datei de **15 mai–25 mai**.

Spanacul de toamnă se pune în pământ la sfârșitul lunii august și începutul lunii septembrie și se recoltează după aproximativ 6–7 săptămâni. În acest caz, estimarea pentru începutul acestui război este în jurul datei de **15–25 octombrie**.

10.6.7.b. Derularea războiului militar WW3 (vara/toamna 2024 – toamna 2027).

În esența lui, acesta va fi un război rasial și religios: creștinii–ortodocși din Europa de Est (ruși, parțial ucraineni, armeni, bieloruși, români, bulgari, greci, sârbi, etc.) se vor lupta cu musulmanii, creștinii catolici și protestanți din Europa de Vest (polonezi, germani, francezi, olandezi, croați, americani, africani, sud–americani, etc.).

Indiferent de desfășurarea acestui război, câteva aspecte sunt clare: începutul acestui război este doar o chestiune de timp, țările ortodoxe din Europa de Est vor fi grav afectate, iar finalul lui va însemna începutul războaielor civile dintre naționaliști și continentaliștii adepți ai doctrinei marxiste euro–asiatice.

x. Participarea SUA la WW3.

Deoarece în anii 2024–2025 vor avea mari probleme geologice, climatice și civile la ei acasă (cutremure, tornade, uragane, epidemii, război civil), americanii se vor implica serios în acest război după anul 2025.

Implicarea americanilor în războiul din Europa va conține 2 aspecte principale:

- bombardamentul cu pulbere chimică–radioactivă, care va fi în momentul când armatele rusești vor ajunge la fluviul Rin din Germania (aproximativ vara anului 2025).

Avioanele americane vor pleca din Marea Nordului (Anglia și/sau Norvegia) și vor face un larg arc de cerc peste Europa Centrală până la Marea Neagră, **creând astfel cu pulbere radioactivă de Cesium 137 o „bandă de interdicție“ lată de 800 km, în interiorul căreia vor muri toate ființele vii** (soldați, civili, animale, păsări).

Pulberea radioactivă aruncată din avioanele americane va avea o „valabilitate de ucidere“ de aproximativ 1–1.5 ani, timp în care niciun om nu va mai putea pătrunde în acest teritoriu al morții.

Apoi tot acest teritoriu va rămâne contaminat radioactiv pentru următorii 30 ani.

– Începând cu anul 2026 americanii vor avea o contribuție militară semnificativă mai mult pe partea sudică a frontului (zona Balcanilor și Mării Negre).

Se știe că **americanii vor „debarca“ din SUA prin tehnologie de teleportare 2 milioane de soldați direct în zona Adriaticii** (Croatia–Kosovo), care apoi vor avansa spre Rusia prin Grecia, Bulgaria, România.

Armatele americane nu vor trece mai departe de România, deoarece o torpilă nucleară rusească tip Poseidon va „arunca în aer“ hidrogenul sulfurat din Marea Neagră, creând la locul detonării un gigantic val (tip tsunami) radioactiv cu înălțimea de 500 metri.

Ca urmare, **pe teritoriul României apele Mării Negre vor ajunge în sudul Moldovei până la orașul Tecuci (jud. Vaslui), toată Dobrogea și o parte din Muntenia vor fi complet acoperite de apa radioactivă a acestui uriaș tsunami.**

Toată populația din România care va locui atunci în zona de acoperire a valului tsunami va muri înneacă sau prin contaminare radioactivă. În prezent în România trăiesc aproximativ 5 milioane de oameni în zona de pericol care va fi creată de valul tsunami al Mării Negre.

xx. Luptele din Siberia: China (Gog) versus Rusia (Magog).

Este profețit că armata de invazie terestră a chinezilor va fi de 200 milioane oameni.

În zona continentală Eurasia, aceștia vor înainta spre toate direcțiile posibile: Urali (prin Rusia), Indochina, Coreea de Sud, India, Pakistan, Afghanistan, Iran, Irak, Siria, Turcia, statele arabe.

Se estimează că aproximativ 2 milioane soldați chinezi vor ajunge până la Bosfor.

În ultima parte a războiului, în anul 2027 în zona Siberia va avea loc și conflictul militar dintre China (Gog) și Rusia (Magog), care va fi cu greu câștigat de către Rusia, cu mari pierderi de vieți omenești.

Fiind slăbită pe frontul din Siberia de atacul „surpriză“ al chinezilor, Rusia se va retrage militar de pe frontul european și în final va fi cucerită și ocupată până la Munții Ural de armatele aliate principale: franceză, germană, ucraineană.

Deci la finalul războiului Rusia va fi împărțită (pe modelul Germaniei) în 4 zone: toată Siberia până la Urali va aparține chinezilor, iar partea europeană a Rusiei va fi controlată militar–administrativ de Franța, Germania, Ucraina.

Nu va fi nicio noutate. Ca de obicei, în Europa învingătorii în acest război vor fi francezii, secundați de aliații lor: germani, olandezi, polonezi, croați, ucraineni, foarte mulți africani. La finalul războiului francezii și germanii vor fi învingătorii și cuceritorii Rusiei din punct de vedere militar, dar nu și din punct de vedere ideologic și politic.

xxx. Scufundarea coastelor continentale de Vest și Est ale SUA în adâncurile Oceanelor Pacific și Atlantic (aproximativ primăvara anului 2027).

Datorită începerii războiului în Siberia dintre China (Gog) și Rusia (Magog), ca urmare a unor mari cutremure de pământ și a unor valuri uriașe tip tsunami (create prin detonări nucleare maritime la adâncime), platourile continentale ale SUA din Est și Vest se vor scufunda complet în Oceanul Atlantic și Oceanul Pacific.

Se vor scufunda în adâncuri și zonele din centru-sud ale SUA, corespunzător statelor Arizona, Texas și Nevada.

Vor rămâne relativ neafectate de aceste uriașe dezastre geologice doar zonele de centru-nord ale SUA, unde în prezent trăiesc comunități mari de indieni nativi (zona numită în 1834 „Indian country”).

Scufundarea în adâncuri a Coastei de Vest a SUA se va realiza de către submarinele rusești din Oceanul Pacific, care vor trimite rachete balistice nucleare puternice înspre super-vulcanul Yellowstone, care este „călcâiul lui Ahile” geofizic al Americii.

Detonarea acestor rachete nucleare chiar în vulcanul Yellowstone va duce la cutremure grozave de pământ și la un cataclism geofizic uriaș, care va duce la extincția aproape completă a poporului american.

Cu această ocazie a scufundării în adâncurile oceanelor a Coastelor de Vest (inclusiv zona Arizona-Texas-Nevada) și Est, se vor duce la locul lor (în veșnicia iadului) și miile de sataniști (clanurile de bancheri, politicieni, afaceriști, militari, etc.) care și-au creat în subsolul Americii la adâncimea de 1 kilometru cele aproximativ 130 orașe subterane (rețeaua **DUMBs** – Deep Underground Military Bases).

ÎN PRIMĂVARA ANULUI 2027 PLATOURILE CONTINENTALE ALE COASTELOR DE VEST+EST ALE SUA SE VOR SCUFUNDA COMPLET ÎN ADÂNCUL OCEANULUI PACIFIC ȘI OCEANULUI ATLANTIC = EXTINCȚIA APROAPE COMPLETĂ A POPORULUI AMERICAN + EXTINCȚIA COMPLETĂ A CLANURILOR DE SATANIȘTI ASCUNȘI ÎN SUBTERAN ÎN REȚEAUA ORAȘELOR SECRETE DUMBs (peste 130 Deep Underground Military Bases).

iv. Prăpădul de la finalul războiului.

Este profețit că acest război se va duce 3 ani cu armament convențional și ultimele 5–6 luni se va duce cu armament de distrugere în masă: geofizic, chimic, biologic, electromagnetic, termonuclear, termobaric, nuclear, neutronic.

Efectul acestui tip de bombardament va fi eliminarea vieții umane, dar cu păstrarea intactă a infrastructurii tehnologice deja construite.

Deci vor rămâne relativ funcționale sute de orașe, blocuri, fabrici, uzine, drumuri, etc., dar fără oameni în ele. WW3 nu este conflictul sfârșitului lumii și nu va avea caracter de exterminare completă a populațiilor lumii. Profețiile Sfinților spun că după acest război vor mai rămâne pe pământ aproximativ 7% din populația originară a lumii.

Se estimează că la sfârșitul acestui război devastator, pe întregul glob pământesc, vor mai exista încă aproximativ 300–500 milioane oameni.

Vestea „bună” este că marile puteri militare iau în calcul și planificarea unui război global mai „micuț”. Pe internet există deja „evaluări” făcute de experți militari și state majore ale unor armate, cu privire la un posibil scenariu de război, în care ar fi folosite maxim 100 detonări nucleare, în combinație cu folosirea masivă a bombelor termobarice și cu neutroni.

Doar detonarea nucleară a super-vulcanului Yellowstone (și scufundarea în adâncuri

a platoului continental vestic al SUA) va echivala cu detonarea în atmosferă a 1.000 bombe nucleare de putere medie tip Hiroshima (15 kilotone), ceea ce va aduce o „iarnă nucleară“ peste tot pământul. (https://en.wikipedia.org/wiki/Nuclear_winter)

La finalul WW3 din toamna anului 2027 nu vor lipsi: cutremurele de peste 9 grade, tornadele, uraganele, ploile torențiale, erupțiile vulcanilor, seceta, valurile gigantice tip tsunami care vor invada uscatul pe distanțe de sute de kilometri, atacurile psihotronice și electromagnetice.

10.6.7.c. Scopurile principale ale WW3.

În planificările făcute pentru WW3, scopurile principale sunt următoarele:

x. Distrugerea completă a ideii politice naționaliste (oriunde în lume) și totala exterminare biologică a statelor naționalist–ortodoxe din Europa de Est (Rusia, Serbia, Ucraina, Bielorusia, România, Grecia, Creta, Bulgaria, Georgia, Armenia, etc.).

În planificările NOM aceste state naționalist–ortodoxe sunt considerate din start ca fiind „contra revoluționare“, deoarece printr-o continuitate de civilizație și cultură creștină de 2000 ani (încă) se opun globalizării și satanismului în toate formele lui: progresismului, bolșevismului, neo–marxismului, dictaturii minorităților sexuale (și rasiale, religioase, etc.), ecumenismului (echivalării credinței ortodoxe cu toate celelealte credințe de pe glob), etc.

xx. Eliminarea din țările Europei Occidentale a oricărei forme de împotrivire organizată la viitoarea dictatură a antihristului.

xxx. Distrugerea tuturor grupărilor navale americane (portavioane, distrugătoare, crucișătoare, torpiloare, submarine) care controlează azi oceanele lumii.

iv. Un scop fundamental în planificarea WW3 este cucerirea unor mari zone de pământ de către chinezi, deoarece aceștia vor fi armata antihristului.

Deși inițial chinezii vor pierde războiul cu rușii derulat în Siberia, prin înfrângerea Rusiei de către armatele aliate franceză și germană se va oferi chinezilor cadou gratuit un mare „spațiu“ planetar de manevră.

Per total, la sfârșitul războiului chinezii vor avea sub controlul lor mari suprafețe de pământ: Siberia până la Munții Ural, India, Alaska, Canada, Australia, toată Africa, tot Orientul Mijlociu, toate insulele din Oceanul Pacific.

Singurele zone necucerite de chinezi în timpul WW3 vor fi Rusia europeană, Europa, Mexicul și America de Sud.

10.6.7.d. Războaiele civile regizate de sataniști (la finalul WW3 și după WW3).

x. Desfășurarea evenimentelor ne indică faptul că imediat după WW3, în întreaga lume vor începe scurte dar intense războaie civile dintre naționaliști și adepții noului marxism, care doresc uniunile continentale și instaurarea unei autorități globale unice cu sediul la Ierusalim, sub comanda unui rege/împărat luminat.

După terminarea WW3, este posibil să rămână funcționale structuri care să se opună globalizării. De aceea, pentru eliminarea ultimelor forme de opoziție la dictaturile continentale, după WW3 este planificată desfășurarea unor scurte dar intense războaie civile.

Vizate pentru războaie civile planificate sunt în special Rusia și Franța (în acel moment SUA și Anglia nu vor mai exista).

Precum în orice război civil, **conducerea frontului naționalist va fi de fapt asigurată de „opoziția controlată”, de trădători devotați cauzei antihristice**, care vor avea grijă să atragă de partea „frontului” naționalist pe toți aceia care (încă) au o concepție naționalistă. Evident că scenariul războiului civil prevede învingerea și distrugerea tuturor forțelor naționaliste.

xx. Ieșirea la lumină a demonizațiilor ascunși.

Un război secundar se va derula între adevărata armată a antihristului (demonizații) contra activiștilor NOM, degenerații „de consum” care au „muncit” pentru instaurarea NOM: ariviștii, toți trădătorii de neam, gulerele albe, oamenii din instituțiile de forță ale puterii, membrii societăților oculte.

Aceste războaie civile vor fi modalitatea concretă prin care va ieși la lumină adevărata armată a antihristului: demonizații expuși și descriși în această carte. Care demonizații se vor debarasa fără eleganță de toți ceilalți degenerați: naivii, lacomii și trădătorii de neam care au muncit în planificările anterioare pentru distrugerea meritocrației, falimentarea economiilor naționale, persecutarea naționaliștilor și a Bisericii, declanșarea WW3.

Modelele istorice ale revoluțiilor cu „dușman de clasă” de la 1789 și 1918 ne arată că cei care participă la realizarea revoluțiilor marxist–comuniste (revoluționare, progresiste) nu au viață lungă.

În același mod, în viitorul apropiat nu vor avea viață lungă următorii activiști NOM (Noua Ordine Mondială): intelectualii neo–marxiști, comuniștii internaționaliști, neo–bolșevicii, activiștii ONG–urilor progresiste (feministe, LGBT, neo–marxiste, pro–emigrație, pro–vaccinare, etc), rețelele de pedofilie ascunse în interiorul organizațiilor pentru drepturile copiilor, îmbogățirii fără muncă, corupții, lacomii, traficanții de droguri, traficanții de copii și fete pentru prostituție, traficanții de organe, grupările interlope de cartier, globaliștii naivi sau din interes corporatist, membrii societăților oculte satanice (masonii, etc.), toate slugile sataniștilor, toți trădătorii cauzelor naționaliste din instituțiile militarizate, etc.

Toți aceștia sunt desconsiderați nu numai de patrioții statelor, ci inclusiv de demonizații de categorie grea, de oculoa mondială care se folosește de ei. Pentru demonizații din oculoa mondială, toți acești degenerați trădători enumerați mai sus nu sunt decât „cârpe” trădătoare și vor avea soartă de „cârpe” trădătoare.

Concret? În Franța între anii 1792–1795 au fost executați toți „revoluționarii” de la 1789, iar în Rusia începând cu anul 1937 Stalin a executat pe toți bolșevicii care au făcut revoluția din octombrie 1917, începând cu durii din NKVD și terminând cu judecătorii care au trimis în Gulag peste 20 milioane ruși.

10.6.8. Apariția publică a lui antihrist. Foametea. Apostazia instituțională a Bisericilor Ortodoxe (începând cu primăvara anului 2025).

10.6.8.a. Debutul public religios al personajului antihrist (anii 2024–2025).

Așa cum ne–au interpretat Apocalipsa unii Sfinți ortodocși, posibil în jurul anilor 2024–2025 își va face „debutul” public individul demonizat numit antihrist, care în următorii ani se va limita (aparent) la un rol religios de unificator și conducător al tuturor religiilor lumii.

Dar „lovitura” de spectacol al lui antihrist va fi rolul său de stopare a războiului

mondial WW3. După 3 ani de război crâncen, individul–antihrist va juca rolul de mediator de pace, va merge personal la toate statele importante implicate în conflict și va obține încetarea imediată a războiului.

Faptul că conducerile statelor și ale armatelor lumii vor asculta de un „împăciuator“ (pacifist) oarecare și vor opri brusc războiul, arată că în realitate toate părțile/statele aflate în conflictul WW3 acționează după același ordin, după aceeași unică coordonare venită din subteranele oculte–satanice care îl propulsează și pe antihrist.

Părinți văzători în Duhul ne–au avertizat că **după oprirea războiului WW3 și instaurarea păcii, Franța (devenită musulmană) va fi prima țară care va recunoaște „de facto“ conducerea religioasă planetară a lui antihrist, urmată imediat de Israel.** Conducerea religioasă a lumii va fi realizată la Ierusalim de către antihrist, care va prezida o religie eterogenă, un ecumenism globalist generalizat (satanism), unde toate religiile lumii au aceeași importanță și putere.

În cadrul acestui ecumenism eterogen generalizat Ortodoxia Creștină va fi pe aceeași „treaptă“ spirituală cu restul religiilor lumii, iar Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, va fi pus la nivel de „egalitate“ cu omul Buddha, zeii hinduși și zeii (dracii) la care se închină actual vrăjitorii africani.

Toate regimurile monarhice ale lumii vor fi aruncate la „lada de gunoi a istoriei“ și toate personajele nobiliare supraviețuitoare războiului vor avea neplăcuta surpriză să trebuiască să muncească la fel ca toți ceilalți oameni.

10.6.8.b. „Salvatorii“ chemați de antihrist (în timpul și după WW3).

Pacea mondială adusă de antihrist va fi însoțită de „salvatorii“ lui, veniți să ajute specia umană decimată de război.

Există 3 surse de „salvatori“ (demoni) cu care va colabora antihrist: din invazia extraterestră, din invazia umanoidă, din zona reptilienilor.

x. „Extraterestrăii cei buni“ versus „extraterestrăii cei răi“ veniți din spațiul cosmic.

Este foarte posibil ca în timpul celui de–al treilea război mondial (WW3) să–și facă apariția și vestiții „extraterestri“ invadatori (agresivi), cu nave așa–zis „spațiale“ foarte avansate.

Cea mai mare parte din navele de invazie vor fi în realitate holograme realizate de sateliți și drone militare, doar o foarte mică parte (1%) din Armada invadatoare vor fi nave reale, cu existență materială.

Tragerile de luptă cu lasere militare realizate de aceste „nave“ (holograme) extraterestre vor fi în realitate efectuate de către drone militare, aceleași care creează și iluzia optică a navelor.

În ceea ce privește cele 1% de navele „extraterestre“ care au existență materială–reală (nu sunt holograme), în realitate aceste nave „spațiale“ au fost construite în secret de către oameni în locuri izolate precum Amazonia, Australia, Sahara, Siberia sau Antarctica, folosind toate tehnologiile descoperite în ultimii 150 ani (antigravitaționale, câmpuri scalare, etc).

Acesta este de fapt și motivul pentru care toată cercetarea și tehnologiile noi descoperite în ultimii 150 ani sunt blocate pentru folosire publică.

Imediat după invazia „extraterestrilor“ invadatori (agresivi), vor veni „extraterestrii“ salvatori „cei buni“, care ne vor ajuta să rezistăm invaziei „extraterestrilor răi“.

Astfel că pe cer va apare o adevărată regie de film SF, prin care „extraterestrii cei buni“ luptă și înving pe „extraterestrii cei răi“.

În realitate nu va fi niciun război, ci simplu dronele militare existente în stratosferă vor opri proiecția miilor de nave–holograme.

Imediat apoi va urma un adevărat desant de nave „spațiale“ reale (nu holograme), din care vor coborî „extraterestrii“ avansați și pacifiști, cei care tocmai ne–au salvat planeta de „extraterestrii“ cei răi.

Real acești „extraterestri buni“, „salvatorii“, sunt demoni întrupați în trupuri umanoide, organisme „umane“ clonate prin inginerie genetică în buncăre pământene secrete.

Toate aceste tehnologii ascunse vor servi pentru a crea scenariul venirii din spațiu a „extraterestrilor“ răi și buni. Oamenii care nu au văzut niciodată nave uriașe plutitoare sau alte minunății tehnologice, vor fi desigur convinși că aceste super–nave provin din „deep–space“.

Puțini sunt aceia care vor înțelege că aceste nave sunt fie holograme (proiecții video), fie că au o origine pământeană (au fost construite în baze secrete pământene).

xx. Humanoizii avansați de dincolo de zidul Antarcticii.

O altă teorie necesară pregătirii venirii lui antihrist este teoria pământului plat, care desigur contrazice toate evidențele fizice–matematice care arată forma sferică (elipsoid) a Pământului.

De ce a fost inventată această idioțenie, care contrazice chiar și observațiile elementare directe ale oamenilor?

Nebunia acestei teorii spune că dincolo de „zidul“ Antarcticii care înconjoară „plăcinta“ numită Pământ s–ar afla alte continente „ascunse“, unde s–au dezvoltat în secret civilizații humanoide avansate.

Conform propagandei, aceste civilizații humanoide avansate pot avea 2 origini:

– fie dintr–o sursă extra–terestră (sunt extraterestri care cu mii de ani în urmă au ajuns pe planeta Pământ);

– fie este vorba despre o ramificație străveche a speciei homo sapiens, care s–a adaptat și dezvoltat distinct în condițiile specifice de viață a acelor continente.

Spre sfârșitul WW3, ne vom „trezi“ în orașe cu nave super–avansate și „pământeni“ humanoizi veniți din aceste continente „ascunse“, de dincolo de zidul Antarcticii, care împreună cu „salvatorul–antihrist“ ne vor „salva“ de la extincție: poluare, radioactivitate, iarna nucleară, boli grave (ciumă, tifos, holeră, etc.), poluare, secetă, insecte modificate genetic, etc.

Evident că nu există aceste continente ascunse ale Pământului și nici „pământeni“ humanoizi salvatori.

Real și acești „salvatori“, pământeni humanoizi veniți de pe continentele „ascunse“ ale pământului sunt exact la fel precum „extraterestrii cei buni“, adică sunt demoni întrupați în trupuri umanoide, organisme „umane“ clonate prin inginerie genetică în buncăre pământene secrete.

Navele avansate pe care aceștia le folosesc sunt fabricate în fabrici pământene, în locații secrete pe Pământ (Sahara, Gobi, Australia, America de Sud, Siberia, sub–acvatic în Oceanul Pacific, etc.), folosindu–se miile de patente (inovații) tehnologice care sunt interzise publicului larg.

xxx. Eventual într-un scenariu mai sofisticat, dacă va fi nevoie, **acești „pământenii” humanoizi veniți de pe continentele ascunse ale Pământului se vor „lupta” în spațiu cu o specie de „extraterestri cei răi” invadatori.**

Evident că real nu va exista nicio invazie cu „extraterestri răi” veniți din alte galaxii, totul va fi un fel de proiecție cinematografică pe cer, un fals realizat în atmosferă prin folosirea hologramelor, dronelor și sateliților.

Dronele și sateliții vor crea în atmosferă holograme 5D convingătoare cu nave extraterestre, lupte în spațiu, lupte în atmosferă, arme cu laser, nave doborâte, etc. Cei care vor crede în realitatea hologramelor de pe cer vor fi convinși de acest fals, că humanoizii–demonii (veniți de pe alte continente pământene ascunse) coordonați de liderul antihrist sunt „salvatorii” neamului omenesc.

iv. Tot în categoria „pământenilor” humanoizi salvatori pot fi activați și celebrii reptilienii.

Conform propagandei antihristice, reptilienii ar fi o civilizație organică extraterestră venită cândva pe pământ din „deep space” (adâncul universului), care acum trăiesc ascunși în orașe situate la mare adâncime sub pământ (ideal sub munți).

Odată ajunși pe pământ cu mii de ani în urmă, acești reptilienii s-au adaptat și au luat forma unor corcitur/combinații de om și animal: om + șarpe, om + leu, om + vultur, om + dragon, om + ..., etc.

Când va fi nevoie, la cererea salvatorului–antihrist, „reptilienii cei buni” vor ieși din locațiile lor secrete sub–pământene și ne vor salva de invazia „extraterestrilor cei răi”. Adevărul este că precum toate celelalte scenarii, și acesta este tot o minciună satanică.

Reptilienii sunt de fapt demoni care iau direct aceste forme bizare de om + animal.

Dacă în cazul „extraterestrilor” aveam parte de organisme humanoide produse în laboratoare, **reptilienii sunt direct demoni care iau forma care le convine lor** (demoni pot lua orice formă doresc, organică și anorganică).

Deci nu trebuie să credem nici în această păcăleală antihristică.

Extraterestri (buni, răi), humanoizi, reptilienii, etc., pe toți îi lăsăm în legea lor demonică și noi ne vedem de ale noastre (rugăciune).

10.6.8.c. Activitatea publică a personajului antihrist.

Un aspect important este activitatea religioasă a antihristului. În toți anii săi de propovăduire politică, purtarea și comportamentul său vor fi gândite pentru atragerea și păcălirea popoarelor iudaice–creștine că el este de fapt Mesia, salvatorul lumii.

Va fi plin de bunătate, înțelegere, compasiune, ocrotitor față de creștini, tolerant, etc. Vor fi reparate și chiar înfrumusețate toate lăcașurile de cult religios distruse în WW3. Tot acum se va reconstrui la Ierusalim templul lui Solomon, unde populația lumii îl va asculta pe antihrist ca fiind Mesia, cel mult așteptat.

Pentru moment, acesta se va rezuma la rolul de conducător religios tolerant și pacifist, aparent lăsând o parte din puterea politică a lumii în mâinile unor „aleși” locali.

Poate vă întrebați de ce trebuie să aștepte antihrist și să se prefacă bun și iubitor timp 2–3 ani, până când să se arate cine este el de fapt?

Răspunsul este că începând cu anul 2025 vor fi murit din cauze naturale sau boli mulți oameni, care mai aveau noțiuni teologice ortodoxe autentice. După WW3 oamenii vor

fi imediat educați în spiritul ecumenismului total, al concepției că Dumnezeu este același, indiferent de religie.

Cărțile ortodoxe vechi scrise în latină sau greacă vor fi fost deja distruse. Copii și tinerii care vor supraviețui WW3 vor fi îndoctrinați că liderul lor religios de la Ierusalim (antihristul) este chiar Mesia, Mântuitorul Iisus Hristos care a re-venit pe pământ, sau că este un alt mare profet/învățător, de același nivel spiritual cu „profetul” Iisus Hristos al creștinilor.

După WW3 monitorizarea va fi completă și totală, fiecare individ va fi monitorizat cu tot ce face, citește, scrie, gândește, vorbește. În spatele acestei aparente toleranțe civile și religioase, în ascuns va exista un regim polițienesc criminal, care va face să dispară orice formă organizată de rezistență la universalitatea „Bisericii”.

10.6.8.d. Anii de secetă și mare foamete (începând cu primăvara anului 2025).

Începând cu anul 2025 va urma o mare foamete, secetă și lipsă de apă, care va dura până la sfârșitul Apocalipsei.

x. Verile scurte și răcoroase (maxim 30–40 zile, cu maxim 20–25 grade Celsius) vor însemna **reorientarea producțiilor agricole către cultivarea plantelor cu dezvoltare rapidă, precum este meiul și sorgul.**

Dar evident culturile agricole care se vor mai putea realiza în timpul acestor veri scurte și răcoroase nu vor fi suficiente pentru hrănirea întregii populații.

xx. Izvoarele subterane ale fântânilor se vor opri sau coborî la o adâncime mai mare. Oamenii se vor putea însă salva dacă vor mânca plante medicinale, flori și frunze de tei, pământul umed existent lângă salcii.

Schiarhimandritul Hristofor ne recomandă ca să plantăm mulți puiți de salcie, în zone diferite, pentru a putea binecuvânta și mânca pământul ud de lângă aceste salcii. Cu acest pământ pe care îl binecuvântăm în numele Sfintei Treimi, ne vom satisface necesarul de mâncare și apă al organismului.

Notă:

Ca un fapt practic, puiții de salcie trebuie plantați la cel puțin 20 metri depărtare de bucătăria, fose septice, WC-uri țărănești, canale de evacuare a deșeurilor, drumuri, pâraie și bălți, șanțuri, etc.

Salcia se plantează și crește extrem de ușor, folosind doar o ramură luată de la o salcie existentă. Pentru a se „prinde” ușor, se înfing în pământ doar crenguțele subțiri de salcie, de maxim 2–4 milimetri grosime.

Nu cădeți în capcana de a pune în pământ crengi groase de salcie, deoarece acestea nu se vor „prinde” și se vor usca.

Deci vom pune în pământ 10–20 crenguțe subțiri de salcie, pe care le vom înfinge în pământul umed în zone diferite. Dacă pământul nu este umed de la ploaie, vom pune noi o găleată de apă pe pământul în care am pus crenguța de salcie.

Dacă în sol există apă, în doar 3–5 ani această crenguță firavă de salcie va crește la nivelul unui copac înalt de 10 metri.

Este recomandat să punem în pământ să crească ramurile de salcie sfințite, pe care le primim la Biserică în timpul Postului Învierii Domnului, la sărbătoarea Floriilor.

10.6.8.e. Apostazia instituțională a Bisericilor Ortodoxe (începând cu anul 2027).

Este profețit faptul că imediat după WW3 va avea loc apostazia instituțională ale Bisericilor Ortodoxe.

Arhiepiscopul rus Averchie Taușev ne-a avertizat în legătură cu această trădare a Bisericilor, chiar de către păstorii ei cei mai de seamă: patriarhi, arhiepiscopi, episcopi, mitropoliți, stareți, profesori, diaconi, alți arhierii.

În mod concret, această apostazie instituțională va însemna realizarea unui

„contract“/înțelegere între antihrist și arhieriei ortodoxi. Aceștia vor recunoaște autoritatea lui antihrist asupra lumii și asupra Bisericilor Ortodoxe. Arhieriei nu se vor opune conducerii acestuia și nu vor informa oamenii cine este cu adevărat personajul antihrist.

Pentru a „salva“ instituția Bisericii, arhieriei ecumeniști vor deveni „corecți politic“, nu vor face mucenicie, nu–L vor mărturisi lumii pe Mântuitorul Iisus Hristos, dar în schimb vor ajunge la înțelegeri secrete cu antihrist.

Evident nu va putea fi vorba despre nicio „salvare“ a Bisericii, deoarece erezia (pan–ecumenismul religios planetar, adică satanismul) adusă în Biserică de episcopii trădători slujitori lui antihrist va duce la plecarea imediată din Biserică a Harului Sf.Duh. În biserici nu va mai exista Harul Sf.Duh, Sfinte Taine, etc., acestea rămânând simple construcții în care satanismul va fi oficial.

În schimbul acestei tăceri și a recunoașterii autorității sale, partea de „contract“ a antihristului va prevedea următoarele:

– se va păstra instituția Bisericilor ortodoxe, în aspectele ei exterior–organizaționale: ierarhie, grade, împărțire teritorială, salarii, cote de vânzări lumânări, cote de impozite, pelerinaje, spovedanii, etc.

– se vor păstra slujbele, canoanele și învățăturile ortodoxe (credința în Sfânta Treime, etc), dar modificate în punctele ei esențiale: slujbele vor fi reduse, vor fi eliminate formulările „incorecte politic“. Va avea loc arderea și interzicerea cărților sfinte.

Este profețit că în anii din urmă „preoții“ și enoriașii care se închină și slujesc cu devotament pe antihrist vor propovădui în „biserici“ și peste tot evangheliile biblice apostolice (desigur modificate și adaptate așa cum trebuie).

– în ceea ce privește pe Mântuitorul Iisus Hristos, nu–l vor fi negate existența pământească, învățăturile, evangheliile, minunile, Învierea Sa până dincolo de cele 10 Ceruri.

Dar va fi negată divinitatea, statutul Său de Mesia și de Unic Fiu a lui Dumnezeu, cu atributele Sale esențiale: El este Cuvântul și Logosul, „prin Care toate s–au făcut“.

Pe filieră eretică–budistă, în noua „teologie“ antihristică Mântuitorul Iisus Hristos va fi considerat „doar“ un alt Fiu de Dumnezeu, alături de alți zeci de „fii“ de Dumnezeu deja existenți în Univers, un fel de „super–sfânt“ care a reușit să străbată Cerurile.

Recunoașterea existenței Mântuitorului Iisus Hristos dar cu decăderea (reinventarea) Lui la rangul de „un Fiu oarecare“ al lui Dumnezeu este absolut necesară demonizaților, deoarece doar astfel se poate face legitimizarea religioasă „divină“ a puterii lui antihrist.

Antihrist va fi prezentat poporului idolatru ca fiind și el un alt „fiu“ al lui Dumnezeu, pe același nivel de „putere“ și „sfințenie“ cu Mântuitorul Iisus Hristos, antihrist fiind și el precum Iisus Hristos reinventat, un fel de „super–sfânt“ venit direct de dincolo de

Ceruri, eventual va fi și personajul Buddha aflat la cea de-a X reîncarnare, etc.

– va avea loc hărțuirea, șantajarea și persecutarea monahilor și a preoților vrednici: înregistrarea cu microfoane ascunse a spovedaniilor, înregistrarea video a activității mănăstirilor, înregistrarea ascunsă audio–video a chiliiilor private ale monahilor, în mănăstiri vor fi trimise pseudo–monahii (femei) cu care călugării să păcătuiască și să devină șantajabili (este atenționarea părintelui Adrian Făgețeanu), etc.

– se va putea face o Liturghie scurtată și modificată, care, până la un anumit moment dat, prin iconomia lui Dumnezeu va asigura poporului Sfintele Taine.

– arhieriei și preoții vor avea „dreptul” de a se cipui (de a primi semnul fiarei) doar pe mâna dreaptă, nu și pe frunte. În acest mod arhieriei și preoții vor putea primi bani (credite sociale), implicit vor putea cumpăra alimente, bunuri și servicii pentru ei și familiile lor.

Aparent un astfel de „contract” între antihrist și Bisericele ortodoxe ar fi un lucru bun, care va asigura funcționalitatea ortodoxiei. Dar în realitate, o astfel de „înțelegere” nu va însemna decât „moartea” treptată a ortodoxiei și credinței.

Consecințele reale ale apostaziei instituționale ale Bisericilor Ortodoxe vor fi următoarele:

– în timp, prin pretextul cotelor de impozitare impuse și imposibil de plătit, parohiile ortodoxe vor deveni treptat ecumeniste, mai precis catolice.

Este profețit că majoritatea parohiilor actual ortodoxe vor deveni eretice–catolice: fără Sfinte Taine, fără Har.

– arhieriei și preoții care au primit pecetea pe mâna dreaptă își vor pierde complet Harul preoției și Harul personal, primit la Sfântul Botez.

– oamenii vor fi mințiți și vor „dormi”, primind pecetea și urmându–l pe antihrist, crezând că în Biserică lucrurile sunt bune.

– prigoana asupra acestei „turme mici” se va face în primul rând din interiorul Bisericilor, chiar de către arhieriei trădători și mirenii „bisericoși”.

În mod previzibil și așa cum este profețit, atacul principal se va da împotriva preoților, duhovnicilor, stareților, monahilor, mirenii sporii, etc., toți care nu vor accepta autoritatea lui antihrist asupra Bisericii. Aceștia vor fi prigoniți, umiliți public, desconsiderați, „demascați” ca zelotiști, dați afară din parohii și mănăstiri, privați de cele necesare traiului, închiși, uciși.

– toți oamenii pecetluiti se vor îndrăci și demoniza.

Plini de ură și invidie, pecetluitii (demonizații) care fac „ascultare” de „Biserică” și de antihrist vor începe prigoana „turmei mici”: a celor care cred în Mântuitorul Iisus Hristos, nu acceptă modificări ale dogmelor/canoanelor și care resping autoritatea lui antihrist asupra Bisericilor Ortodoxe.

Astfel că adevărații ortodocși, păstrătorii tradiției creștine autentice, vor deveni brusc „sectanți”, „fanatici” religioși, „zelotiști”, „dezbinatori” ai „Bisericii”, neintegrați societății, un soi de bolnavi psihici irecuperabili, numai buni de a fi alungați din Biserică, izolați și prigoniți social, umiliți și exploatați economic, eventual închiși sau uciși, etc.

Războiul împotriva „sectanților” care nu–l acceptă pe antihrist se va purta pretutindeni: în familii, între rude, între colegii de muncă, între vecini, între preoți, între monahi și monahii, etc.

Stareții recomandau ca în acele vremuri grele, toți aceia care nu vor dori să primească pecetea lui antihrist, pentru a evita persecuțiile demonizațiilor pecetluiti, să fugă și să se izoleze social față de toți apropiații lor, inclusiv față de cei din propriile familii.

(vezi în capitolul 2 paragraful **2.3.3.24**, sub-punctul **b**)

– sub pretextul contaminării cu boli, Sfânta împărtășanie din vin va fi înlocuită cu un spirt (lichid) colorat, care nu va mai avea valoare de împărtășanie.

Harul lui Dumnezeu nu va mai putea coborî în acea soluție ciudată. Prin iconomia lui Dumnezeu, va mai primi valoare de împărtășanie doar Agheasma Mare pe care o vor păstra credincioșii acasă, în locuri ascunse.

Ulterior, după ce toată lumea este suficient de păcălită și cipuită, foaia se va schimba și planurile ascunse vor ieși la lumină.

10.6.9. Începutul primilor 3.5 ani (42 luni) descriși în Apocalipsă, când vor reapare Sf.Serafim de Sarov, Sf.Ilie și Sf.Enoh (august/sept. 2029 – ianuarie/februarie 2033).

Foametea și „iarna nucleară“ care urmează după WW3 va fi ocazia perfectă pentru antihrist și sistemul satanic, pentru a determina oamenii să accepte de bunăvoie pecetluirea antihristică.

La început nimeni nu va fi obligat și forțat să se pecetluiască, dar acceptarea pecetluirii va aduce cu sine dreptul la cartelele alimentare și la rațiile alimentare de subzistență ale statului.

De asemenea, tot acum va începe campania „electorală“ a antihristului, pentru a fi votat de către oameni drept liderul politic iubitor și tolerant al planetei.

În acest context al alegerilor politice „libere“ pentru șefia planetei, se reîntorc pe pământ în trup Sfinții Ilie și Enoh. De asemenea în Rusia va învia Sf.Serafim de Sarov.

Timp de 3 ani și jumătate aceștia vor face „anti-campanie“ lui antihrist și vor propovădui lumii că acesta nu este Mesia, ci un om complet îndrăcit și demonizat pe care oamenii nu au voie să-l voteze.

Ca o avertizare a ceea ce urmează pentru oameni dacă îl vor urma pe antihrist, Sf.Ilie va aduce peste pământ o mare secetă, precum a fost în timpul vieții sale din trecut.

Însă oamenii nu vor vedea în această secetă o avertizare de la Dumnezeu și un îndemn la pocăință, ci vor considera seceta un fel de „răzbunare“ și „pedeapsă gratuită“ a lui Dumnezeu pentru ei.

Pentru impresiunea poporului antihristul va face multe „minuni“, însă toate acestea vor fi de fapt holograme și halucinații neuronale comandate de la PC-ul central al planetei (Bestia).

Alegerile politice „libere“ vor avea ca rezultat alegerea lui antihrist drept liderul politic absolut al planetei și imediat apoi antihrist va lua decizia de a ucide pe cei doi sfinți care au vorbit public în contra sa.

Este ultimul semnal de bunăvoință arătat de Dumnezeu unei lumi păcătoase, pentru a se „trezi“, pocăi și dezice de personajul antihrist. Este de asemenea semnalul pentru credincioșii rămași, de a se pregăti psihic și duhovnicește pentru cele 42 luni de prigoană satanică care vor urma.

10.6.10. Derularea WW4 (al Patrulea Război Mondial) și dictatura planetară a antihristului (3.5 ani, 42 luni, aprox. primăvara 2033– toamna 2036).

După anii anteriori de activitate ca lider religios al religiilor lumii și după ce este „ales“ liderul politic al planetei, antihristul își arată adevărata „personalitate“ de individ demonizat și decide instaurarea unei dictaturi politice–religioase personale totalitare. Evenimentul care declanșează această schimbare de tactică și dezvăluirea adevăratei identități a antihristului este decizia sa de a ucide pe cei doi sfinți, Sf.Ilie și Sf.Enoh.

La câteva zile după ce sunt uciși, trupurile celor doi Sfinți înviază și se ridică la Ceruri.

În fața acestei minuni dumnezeiești o parte din populația lumii înțelege că el nu este Mesia, ci cu adevărat este antihristul, drept pentru care nu-l mai recunosc ca lider religios și politic.

Rebeliunea planetară se extinde, iar 3 din totalul de 10 „regate“ nu-l mai recunosc pe antihrist ca lider religios și politic. Posibil aceste 3 „regate“ care nu-l vor mai recunoaște pe antihrist ca lider vor fi Rusia europeană (ce va mai rămâne din ea după WW3), Europa și America de Sud.

În acest moment, pentru restabilirea „ordinii“ și impunerea dictaturii personale, la ordinul antihristului începe și mult profețita invazie planetară a chinezilor.

Începe astfel al patrulea război mondial (WW4), care va dura doar câteva luni de zile, posibil începând cu primăvara anului 2033.

După rapida ocupare a planetei de către armatele Răsăritului (Chinei) urmează cei 3 ani și jumătate de prigoană totală (42 luni) a antihristului și sistemului satanic planetar. De precizat este faptul că acele zile de prigoană satanică vor fi resimțite de oameni ca fiind mult mai scurte decât cele pe care le trăim noi acum, dar nopțile vor fi trăite (resimțite, percepute) ca fiind cu mult mai lungi.

În scurt timp întreaga planetă este invadată și cucerită de chinezi, și timp de 42 luni (1260 zile) este supusă celei mai crunte reprimări din istoria umanității. Nu se mai păstrează nicio formă organizată de rezistență la dictatura antihristului, care ordonă ca în toate bisericile și în toate lăcașurile de cult oamenii să venereze și să se închine la imaginea sa.

Semnalul începerii acestei crunte prigoane planetare va fi interzicerea slujbei Sf.Liturghii în biserici. Orice om care nu se închină antihristului va fi ucis.

Pe tot cuprinsul pământului nu va mai avea loc Sf.Jertfă cea fără de sânge a Fiului lui Dumnezeu, prin care să fie iertate păcatele oamenilor.

10.6.11. Învingerea lui antihrist prin intervenția Armatelor Cerului și a Mântuitorului Iisus Hristos. Posibila Judecată de Apoi (aproximativ toamna anului 2036).

După cele 42 luni de urgie sălbatică, undeva prin toamna anului 2036 urmează cea de-a Doua Venire a Mântuitorului Iisus Hristos și distrugerea armatei demonilor și demonizaților în locul numit Armaghedon.

Profeția pentru acele timpuri este următoarea (din Daniel 12, 11–12):

„11. Și din vremea când va înceta jertfa cea de-a pururi și va începe urâciunea pustiirii vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.“

12. Fericit va fi cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.“

Este o certitudine faptul că **tirania lui antihrist și a demonizaților săi va dura maxim 42 luni (1290 zile)** și că această tiranie va lua sfârșit brusc, prin intervenția Armatelor

Cerești.

Majoritatea teologilor consideră că tot atunci (la a Doua Venire a Mântuitorului) vor avea loc: învierea „trupurilor“ celor adormiți, Judecata de Apoi, sfârșitul lumii pe care o cunoaștem noi, purificarea Universului prin foc.

Fiecare suflet este definitiv judecat, Raiul ca „loc de tranzit“ spre Împărăția lui Dumnezeu se desființează, apare un „cer nou“ și un „pământ nou“, întreg Universul se regenerează la stadiul său primordial.

Există însă și alte opinii, precum cea a Sfântului Paisie Aghioritul, care „vedea“ în viitor că **Mântuitorul ne va salva din tirania antihristului, dar nu va face tot atunci și Judecata de Apoi**. Posibil Judecata de Apoi va avea loc mult mai târziu, după alte sute de ani.

10.7. Demitizarea proiectului Harvard: greșeli, incompetență profesională și prostie.

După atâtea lucruri spuse despre proiectul Harvard, cititorul ar putea rămâne cu o senzație de paralizie și neputință, indusă de conspirațiile totalitare reușite. Rezultatele acestui proiect – care se derulează azi la turăție maximă, sunt remarcabile și vizibile, dar lucrurile sunt ceva mai nuanțate și mai sensibile.

Proiectul Harvard și ceea ce fac americanii astăzi în întreaga lume în cadrul acestui program satanic este în bună parte rezultatul unor înțelegeri conceptuale și erori de doctrină uluitoare. În cele ce urmează vom vedea ce a mers și ce nu, ce este și ce nu este funcțional și de temut în această conspirație a degenerării.

10.7.1. Păcăleala definirii scopului și obiectivelor.

Povestea oficială este că proiectul Harvard a apărut ca urmare a unor decizii politice și militare strategice.

Din start s-au avut în vedere două obiective majore: distrugerea din interior a sistemului comunist naționalist care se opunea colonialismului bancar american și promovarea disimulată în întreaga lume a comunismului globalist, prin angajarea în luptă contra comuniștilor-naționaliști.

Cele două obiective strategice ne permit să înțelegem ce fel de confruntare a fost de fapt „războiul rece“. Oficial a fost comunism contra democrație, în realitate a fost lupta dintre comunismul-naționalist (URSS și Europa de Est) și comunismul-globalist (SUA, China, Occidentul) disimulat sub masca democrației.

Oficial proiectul Harvard pare unul ca oricare altul, dintre sutele de programe ale CIA destinate învingerii URSS și a întregului bloc comunist. La prima vedere este greu de înțeles ce reprezintă el de fapt. Ajungem însă la partea de aplicare a strategiei stabilite. Distrugerea din interior a sistemului comunist-naționalist și promovarea ascunsă a colonialismului trebuiau să aibă loc printr-o politică planificată de promovare a „cozilor de topor“ existente în fiecare țară, printr-o decădere a infrastructurii, culturii, moralei și educației.

În realitate țările comuniste vizate urmau să fie nu doar transformate în colonii economico-financiare de extracție, producție sau de consum, ci chiar distruse complet, definitiv: religios, etnic, rasial, industrial, științific, cultural, educațional, biologic.

Deci avem de îndeplinit niște scopuri militare și economice, dar pentru ele aplicăm o „soluție“ de distrugere completă a întregii civilizații existente în acele state. Este ca și cum ți-ai propune să oprești o mașină care a depășit viteza trăgând în ea cu o rachetă. Bineînțeles că nimeni nu este naiv, **din start scopurile neoficiale stabilite ale acestui program satanic au fost distrugerea completă pe termen lung a însăși civilizației albe creștine, folosindu-se în acest scop de un alt stat alb-creștin (statul american).** Scopurile oficiale au fost deci doar pentru „consum“ intern în cadrul CIA și administrației Americane, care ca niște soldați bine „dresați“ s-au aruncat cu capul înainte.

Deci „cineva“ din SUA (demonii, oculța satanică care conducea CIA) s-a distrat foarte tare prin anii 1950 și mereu după aceea, când a văzut cum sute de oameni capabili s-au înhămat la acest program de exterminare a altor națiuni creștine.

10.7.2. Nevoia unui model degenerativ. Identificarea corectă a fenomenului degenerării în anii 1950, prin analiza psihosocială a subiecților bolșevici care conduceau URSS.

Chiar din anii 1940 un „cineva“ anume (demonii, oculța satanică care conducea sistemul bancar internațional) a înțeles că după ce se termină WW2, pentru a determina prăbușirea/degenerarea matematică ireversibilă a civilizației albe creștine pe acest glob, trebuia plecat de la un model „de succes“ deja existent.

Trebuia conceptualizată o doctrină de acțiune științifică, care să cuprindă ideile, profilele și modalitățile de acțiune, pe care să le înțeleagă și ulterior aplice „în teren“ zeci de mii de oameni, de pe tot cuprinsul globului.

De asemenea, trebuia scris un „manual“ de gândire și acțiune, pe care să îl înțeleagă toți executanții de pe teren ai CIA. Esențial, trebuia identificat individul cel mai dăunător din interiorul unui stat, profilul degenerativ suprem, „bomba biologică“ cum o numeau cei din CIA.

Soluția salvatoare pentru stabilirea unui model degenerativ a venit firesc în anii 1950, deoarece se știa faptul că în URSS funcționa de câteva decenii bune un astfel de model degenerativ „de succes“. Acolo toate elementele civilizatoare anterioare fuseseră distruse de conducerea bolșevică (1917–1922) și ulterior de cea sovietică (1922–1950).

Rezultatul a fost imediat: fuga pe teren în Europa, să adunăm toate informațiile posibile despre conducerea bolșevică. Să înțelegem cine sunt acești ne-oameni, cum gândesc ei, ce motivații au, cum au reușit să-și subordoneze Rusia, etc.

Concret sute de psihologi sunt trimiși pe teren în Germania și Franța, să aplice teste psihosociale și să ia declarații de la mii de refugiați și trădători ruși. Testele și declarațiile sunt apoi trimise la Institutul Harvard (controlat de CIA), unde sunt analizate de echipe mixte formate din psihologi, psihanalisti, psihosociologi, psihiatri, neurologi, planificatori economiști, analiști militari, etc.

Trebuie totuși observat că degenerarea sufletului și psihicului uman este un proces mult mai rapid, vast, subtil, complementar și periculos decât au estimat în anii 1950 psihologii de la Institutul Harvard. Realitatea degenerării este mult mai complicată și mai complexă decât au crezut ei la început.

„Demonii degenerării“ – cum le spunea Klimov, se activează nu numai în cazul indivizilor ucigași, exploataitori, trădători, lacomi, sadici, homosexuali, etc. Alți factori

degenerativi „terminatori“ pot fi copierea voluntară a unui comportament demonic, mândria, raționalismul, prea-curvia, infantilizarea dobândită, etc., descrise pe larg în această carte într-un capitol distinct.

Degenerarea nu este un fenomen de masă omogen pe criteriile etnice, sociale, profesionale, instituționale, profesionale, etc., ci este o realitate strict individuală și eterogenă, care nu ține cont de limitele religiei, etniei și limbajului.

Nu putem spune că sunt cu toții degenerați în mod omogen, toți indivizii din: Partidul X, Poliția Y, Serviciul Secret W, Ministerul V, Administrația Z, Grupul etnic G, din profesia B, etc. Realitatea este că inițial degenerază și se demonizează în mod individual un număr mic de indivizi din toate aceste categorii, care de obicei se regăsesc la nivelele de conducere.

Demonizații de top se recunosc și se ajută între ei dincolo de orice granițe etnice, culturale, profesionale, politice, statale, religioase, geografice, etc., formând adevărate clanuri degenerare trans-naționale, trans-etnice și trans-organizaționale.

Pentru restul celor care fac parte dintr-o categorie organizațională oarecare, se poate vorbi de o „degenerare indusă“ și de „infantilizare dobândită“, expresii care desemnează un proces de degenerare individual variabil și reversibil.

10.7.3. Conceptualizarea corectă a profilelor psihosociale degenerative *good, bad, ugly*.

Trebuie să recunoaștem faptul că rezultatul muncii acestor psihologi de la Institutul Harvard este de-a dreptul spectaculos.

Fără calculatoare și fără programe software specializate, din miile de teste și declarații subiective, aceștia reușesc să stabilească existența a 3 profile degenerative de bază: profilul degenerațiilor buni (*good*), profilul degenerațiilor răi (*bad*) și profilul degenerațiilor urâcioși/criminali (*ugly*).

Se stabilește și modul în care relaționează între ei aceste tipologii.

Este descoperit și „liantul social“ natural, aspectul fundamental că în realitate degenerații de tip *good* sunt de partea poporului și îl apără de atacul degenerațiilor aliați *bad* și *ugly*.

Degerații de tip *good* sunt „sistemul imunitar“ al societății și primii soldați de luptă împotriva celorlalți degenerați. În consecință, în „subsolurile“ oricărei societăți funcționale se dă o luptă feroce între degenerații tip *good* pe de o parte și degenerații *bad* și *ugly*, de cealaltă parte.

Se descoperă și informația fundamentală că degenerații *good* nu apără poporul în orice situație și indiferent de context.

Dacă nu li se oferă susținerea pentru satisfacerea nevoilor lor psihologice și materiale, degenerații *good* nu se mai luptă cu nimeni și trec imediat de partea celorlalți degenerați, devenind ei înșiși degenerați periculoși de tip *bad* sau chiar *ugly*.

Când toate cele 3 clase de degenerați se aliază și atacă oamenii normali rezultatul inevitabil este prăbușirea acelei societăți în război civil, război extern, faliment economic, etc. și formarea unei clase exploatare parazitare. Dispare clasa medie, sărăcia ajunge la 80% din populație, se prăbușesc în ineficiență toate sistemele fundamentale: educație, cultură, sănătate, justiție.

Astfel că încă din anii 1950 analiștii din CIA cunoșteau secretul canibalizării

(auto–distrugerii, „din interior“) unei societăți umane.

Adică cum să extermini prin inginerie socială un întreg popor, fără să tragi un singur cartuș. Cum să declanșezi războiul social și biologic intern, pentru ca un popor să se canibalizeze de unul singur.

Problema canibalizării unei populații era și este relativ simplă: cum să–i identifici și să–i protejezi pe degenerații *bad* și *ugly* și cum să determini trecerea/trădarea degenerațiilor *good* în degenerați de tip *bad* sau *ugly*.

Clasificarea făcută de psihologii de la Harvard Institute în anii 1950 nu este un fapt istoric perimat, nu reprezintă o cunoaștere psihologică depășită, într–un manual uitat undeva în arhiva Institutului Harvard.

Începînd cu anii 1950 cunoașterea despre degenerați este fundamentală și stă la baza gândirii strategice a doctrinei de război total a Americii (SUA).

Clasificarea oamenilor în normali și cele 3 subclase principale de degenerați a avut și are pentru intelligence–ul american o valoare operativă deosebită. Identificarea pe teren a indivizilor degenerați *good*, *bad*, *ugly* face parte din ABC–ul de bază al muncii oricărui ofițer de informații din CIA.

Mintea acestor oameni este programată în așa fel încât ei pot înțelege și „vedea“ realitatea înconjurătoare prin prisma acestei cunoașteri despre degenerați. Orice ofițer operativ și de analiză din CIA este capabil să recunoască rapid dacă omul din fața lui este de tipul normal sau aparține unei subclase degenerative de tipul *ugly*, *bad* sau *good*. În funcție de această identificare, ofițerul operativ știe automat ce strategie să adopte, conform cu planificarea strategică pe termen lung.

Degerații de tip *ugly* sunt în general sociopații care au viclenia să–și ascundă starea avansată de demonizare și care înțeleg că miza războiului contra oamenilor este în realitate războiul contra Mântuitorului Iisus Hristos.

Aceștia sunt susținuți deschiși și „la vedere“, pentru a ocupa funcțiile de top ale instituțiilor unui stat (ministru, directori de instituții, șefi de partide, etc.) și ale organizațiilor economice private (CEO, director financiar, director economic, director comercial, director tehnic, etc).

Degerații de tip *bad* sunt în general sociopații care încă nu au învățat să–și ascundă perfect starea de degenerare și au neîncetat comportamente și atitudini care îi pot da de gol. Deoarece reprezintă un anumit risc de expunere și compromitere, acești degenerați sunt susținuți în secret pentru a prelua puterea în eșalonul doi al instituțiilor unui stat (secretari de stat, directori adjuncți, adjuncți de miniștri, secretari în partide, etc) și în organizațiile economice private (manageri de departamente, middle manageri, etc).

În general sunt puși pe funcțiile bine plătite degenerații *ugly* și *bad* cei mai incompetenți și mai puțin capabili, care își vor „plăti“ ulterior funcția primită. Marea majoritate a degenerațiilor tip *ugly* și *bad* sunt perfect conștienți de faptul că funcțiile pe care le ocupă nu au nicio legătură cu nivelul competențelor lor profesionale și umane.

Degerații de tip *ugly* își „plătesc“ funcția primită prin executarea zeloasă a ordinelor primite, generând astfel legi, ordine și inițiative care au menirea de a afecta normalitatea și moralitatea vieții oamenilor simpli. Iar degenerații de tip *bad* ajunși pe funcții și joburi pe care nu le merită știu foarte bine că datoria lor „sfântă“ este

sabotarea perfidă a oricărei forme de meritocrație.

Job bine plătit, muncă puțină, bani mulți, responsabilitate mică, lipsă de stress, viață bună și respect, orice altă mizerie posibilă, etc., contra sabotării și distrugerii vieții oamenilor buni și capabili, acesta este contractul existențial demonic implicit al oricărui degenerat pus pe „fonctie”.

Degenerații ajunși pe „fonctie” cunosc foarte bine că „contractul” lor existențial cu răul implică sabotarea, trădarea și distrugerea oamenilor morali, credincioși, profesioniști, familiaști, iubitori, a tuturor celor din categoria meritocrație. Banii și viața bună sunt condiționate de acest comportament ascuns sociopat/psihopat.

Degenerații de tip *ugly* și *bad* cunosc foarte bine că dacă nu—și îndeplinesc așteptările din contractul existențial demonic, viața lor se va schimba imediat. Nu trebuie nimeni să le spună asta, în caz de „defecțiune” avertismentele vin imediat peste ei.

Degenerații care nu—și mai respectă contractul existențial demonic și încep să aibă o conștiință personală (eventual se trezește în ei frica de Dumnezeu) riscă să ajungă urgent „în stradă”, unde au calificarea să presteze doar muncile plătite cu salariul minim pe economie. Adio deci viața bună, adio banii mulți primiți pentru munca fără stress, adio vacanțele și luxul, bijuteriile și vinurile fine, adio mașinile și mobila de lux, adio femeii frumoase, etc.

Alternativa trădării cauzei demonice și trăirea unei vieți în lipsuri și nevoi pare pentru degenerați un scenariu cumplit. De aceea acești oameni sunt complet fideli cauzei răului și își îndeplinesc cu devotament partea lor de contract.

Degenerații de tip *good*, care reprezintă sistemul imunitar natural al unei societăți umane și sunt inamicii naturali ai degenerațiilor *ugly* și *bad* sunt demotivați pentru a nu mai apăra interesele oamenilor normali și a trece de partea alianței degenerațiilor *ugly/bad*.

10.7.4. Prima eroare fundamentală a doctrinei Harvard – interpretarea limitată a procesului degenerării într-o „cheie” psihanalitică freudiană.

După ce au avut pregătite profilele degenerative, prima direcție de acțiune a CIA a reprezentat—o apoi identificarea cât mai exactă și precisă „pe teren” a tipologiei *bad* și *ugly* și protejarea lor în fața acțiunii naturale—imunizatoare a degenerațiilor de tipul *good*.

Indivizii *ugly* au cele mai evidente porniri antisociale, sunt indivizii cel mai ușor de depistat deoarece sunt aceia care încalcă vizibil legile penale în vigoare.

O parte dintre degenerații de tip *ugly* sunt vizibili pentru orice agent de poliție: ei fură, bat, exploatează,ucid, jefuiesc, corup, șantajază, amenință, terorizează, etc.

Dar evident CIA nu era interesată de acești infractori vizibili, clienții obișnuiți ai poliției și procuraturii, cu care evident nu se poate construi o conspirație a degenerării. CIA era interesată doar de profilele *bad* și *ugly* ascunse, sociopații care își pot ascunde starea de demonizare și pornirile anti—sociale evidente.

Există însă o sub—categorie de degenerați de tipul *ugly* – indivizii bolnavi de ură și cu dorință sociopată/psihopată pentru răzbunare, cu care se poate construi pe termen lung o conspirație a degenerării.

Aliații naturali ai degenerațiilor tip *ugly* sunt degenerații tip *bad*, care au fost corect identificați ca fiind indivizii lacomi, răi, răzbunători, incompetenți, semidocti, invidioși,

bolnavi după parvenire și căpătuială, disperați după funcții, controlul și conducerea altora.

Gregory Klimov ne-a dezvăluit care erau detaliile urmărite de oamenii CIA, pentru a identifica un degenerat tip *ugly*, care ulterior trebuia ajutat să promoveze în ierarhia unui stat comunist: disfuncțiile și devianțe sexuale, malformațiile fizice ascunse sau puțin vizibile și degenerările psihice acoperite cât mai bine de masca normalității. Aceste profile erau văzute ca fiind „la crème de la crème“ a degeneraților.

DEGENERAT UGLY = DEVIERI SEXUALE + BOLI PSIHICE + MALFORMAȚII CONGENITALE.

La degenerații pe fond psihic, cei mai apreciați și mai doriți degenerați au fost nevroticii, masochiștii, schizofrenicii și sociopații care găsesc plăcere din a face rău altor oameni.

De aceea toți cei identificați ca fiind sociopați au fost selectați și promovați să ocupe toate funcțiile posibile din instituțiile militarizate, justiție, din aparatul economic și administrativ ale statelor comuniste.

La degenerații pe fond sexual, cei mai bine cotați indivizi–degenerați erau aceia care aveau porniri de „sadism reprimat“ și masochism, care conform doctrinei psihanalitice freudiene au înclinații homosexuale latente.

Se considera că indivizii cu „sadism refutat“ și tendințe homosexuale latente au o dorință/pornire obsesivă pentru putere, deci acestea erau considerate a fi profilele ideale ale conspirației planificate.

Pe teren a fost simplă identificarea indivizilor cu devieri sexuale vizibile și a celor care aveau din naștere malformații organice. Urma apoi promovarea pe funcții, susținerea din umbră și șantajarea. Dar un aspect neștiut de freudieni în anii 1950 este faptul că psihanaliza pe care o practicau nu era deloc științifică (realistă).

Ulterior psihiatri, psihologi și neurologi renumiți (precum Viktor Frankl) au arătat faptul că psihanaliza sexuală a lui Freud numai „științifică“ și universală nu era, fiind de fapt rezultatul analizei comportamentale a unor cazuri speciale, necorelate cu o altă paradigmă etnică și culturală.

Oameni din alte culturi și din alte generații sau epoci nu manifestă înclinațiile sexuale și nevrozele sexuale specifice descoperite de Freud la Viena în urmă cu 100 ani.

10.7.5. A doua eroare fundamentală a doctrinei Harvard – cine este personalul „pe teren“ care trebuia să identifice tipologiile degenerative prestabilite tip *ugly*.

O problemă majoră în aplicarea concretă „pe teren“ a doctrinei degenerării a fost identificarea și „exploatarea“ informativă a indivizilor țintă tip *ugly*.

Identificarea „pe teren“ de către oameni nespacialiști a degeneraților tip *ugly* prin boli psihice a generat pentru CIA primele confuzii, greșeli și mii de vieți inutile distruse. Operativi și informatori fără instruire psihologică au fost probabil dotați cu un „curs scurt“ format din liste de reacții și comportamente prestabilite și instruiți cum să găsească pe teren indivizi schizofrenici, cu dublă personalitate, cu „sadism reprimat“ și/sau „homosexualitate latentă“.

Dar nu doar „manualul“ de identificare a degeneraților cu devieri psihice și sexuale era scris greșit. Problema majoră a fost și este găsirea „pe teren“ a personalului calificat

care să identifice cu acuratețe profilele degenerative prestabilite.

Realitatea surprinzătoare este că pentru aplicarea pe teren a doctrinei Harvard s-au folosit oameni mai mult sau mai puțin competenți pentru un astfel de job delicat.

Ulterior, pentru a descoperi pe teren degenerații tip *ugly*, au fost mobilizați alți degenerați tip *ugly* sau *bad*, dintre cei deja înregistrați în Sistem. Estimarea mea personală este că identificarea pe bază de profile prestabilite a degenerațiilor tip *ugly* s-a făcut majoritar folosindu-se de rețeaua de informatori de tipul *bad*.

Recrutările și indivizii identificați de degenerații tip *bad* au fost și sunt încă cele mai arbitrare, greșite și subiective, datorită a două cauze majore:

a. Mai întâi, problema cu degenerații tip *bad* este că aceștia au o motivație personală profund degenerată și se pot folosi foarte ușor de această oportunitate pentru a distruge viețile unor oameni pe care îi antipatizează personal.

Degerații tip *bad* sunt experți în a aplica „înțelepciunea” militară de tipul „zi ca ei, dar fă ca tine”. Adică ceva de genul:

„lasă-ne că știm noi mai bine cine sunt degenerații tip ugly, nu ne învăța tu pe noi ce să facem”.

Această concepție superioară a degenerațiilor de tip *bad* provine din bolile lor sufletești: orgoliu, mândrie, slavă deșartă, răutate, invidie, oțică de semidoct, lăcomie, parvenitism, mânie proiectată, etc. Identificarea corectă a degenerațiilor tip *ugly* a fost pusă pe plan secund, prioritatea fiind folosirea acestei oportunități pentru a distruge viețile oamenilor pe care ei îi antipatizau profund.

b. Precum orice om, informatorii de pe teren (oameni normali, degenerați de tip *bad* și *ugly*) își proiectează răul din ei în exterior. Propria mizerie sufletească, propriile porniri de sadism și homosexualitate sunt în realitate proiectate, „văzute” în alți oameni normali.

Ceea ce au văzut informatorii „pe teren” nu au fost tendințe și comportamente corecte, real-obiectiv observate, ci în mare măsură informatorii au „văzut” în oameni propriile lor proiecții inconștiente.

În realitate, timp de aproximativ 4 decenii (anii 1950–1990) degenerații *bad*, *ugly* și miile de informatori au „descoperit” de fapt mii de indivizi normali, care nu aveau profilul degenerativ dorit de CIA, ci au „identificat” mii de oameni asupra cărora și-au proiectat propriile tendințe inconștiente refulate și reprimare.

„Sadismul reprimat” și „homosexualitatea latentă”, atât de mult dorite și căutate „pe teren” de agenții CIA nu erau ale celor așa-zis identificați ca având aceste profile degenerative, ci erau chiar ale lor, ale rețelei de agenți și informatori *bad* ai CIA, care făceau identificările.

Rezultatul a fost că informatorii au luat în evidență informativă nu pe oamenii care corespundeau real profilului degenerat tip *ugly*, ci pe acei oameni care au vrut (sau au crezut) ei să se potrivească acestui profil.

Mai mult, pentru ca un om să fie imediat încadrat într-un profil tip *ugly*, erau suficiente doar câteva reacții comportamentale, identificate dintr-o listă prestabilită, din „manual”.

Ca de exemplu:

- Individul stă mai mult la oglindă?, gata, victorie, tocmai am identificat un degenerat narcisist.
- Ținta urmărită stă la geam să se bucure de soare?, gata, este evident, am depistat un degenerat *ugly* de tip exhibiționist.
- Individul ia decizii care dovedesc înclinația spre exploatare sau manipulare? gata, bucuria este maximă, tocmai am „prins” un „specimen” rar, unul dintr-ăla care are „sadism reprimat”.
- Individul observat cumpără un parfum (orice produs) bărbătesc, căruia din întâmplare îi face reclamă un tânăr manechin? minunat, este clar, individul este un degenerat ascuns cu „homosexualitate latentă”, etc.

Pentru CIA, rezultatul folosirii informatorilor degenerați tip *bad* și *ugly* a fost unul simplu: mii de oameni au fost greșit identificați ca fiind degenerați *ugly*, ca având tendințe degenerative puternice. Mii de oameni au fost monitorizați și viețile afectate deoarece au fost împinși spre activități cu care nu rezonau.

Mult mai grav decât o simplă identificare greșită, viețile a mii de oameni au fost dinadins afectate, pentru a-i aduce pe subiecții identificați la parametrii profilului *ugly* dorit.

Adică ceva de genul:

„Dom’le, lasă că nu suntem proști, știm noi că individul X nu este un sadic sau un homosexual latent, așa cum scrie la manualul CIA că ar trebui să fie, dar avem noi grijă să-l facem așa. Lasă-ne câțiva ani, că ți-l facem noi exact așa cum scrie acolo, la manual. Cum vrei să fie, exact așa ți-l facem”.

Prostie, răutate, sau comportament sociopat/psihopat autentic?

Din câte se pare eroarea freudiană din anii 1950 nu a fost scoasă din „manualul” CIA nici în prezent și în continuare sunt urmăriți și monitorizați serios toți indivizii susceptibili de „sadism reprimat” și „homosexualitate latentă”.

Spre norocul popoarelor vizate, se poate estima că o bună parte a programului Harvard între anii 1950–1990 a eșuat datorită acestei identificări freudiene eronate a indivizilor-țintă.

10.7.6. A treia eroare fundamentală a doctrinei Harvard – interpretarea procesului degenerării într-o „cheie” atee, mecanicistă, darwinistă. Construcția neștiințifică (nerealistă) a doctrinei Harvard.

Psihologii de la Institutul Harvard au identificat corect cele trei tipuri psihologice, dar spre șansa noastră, tot ce a urmat după aceea a fost greșit gândit și total neprofesional aplicat.

Următorul pas a experților CIA a fost gândirea și conceptualizarea unei întregi doctrine a degenerării, care să respecte cât mai corect realitățile degenerative constatate în URSS. Trebuiau deci gândite toate scenariile de acțiune prin care degenerații *bad* și *ugly* să poată avansa accelerat în ierarhia de comandă a unor structuri statale fundamentale.

Iar pentru a realiza acest lucru trebuia mai întâi înțeles cât mai exact „mecanismul”,

modelul degenerării existent în URSS.

Prin aplicarea ulterioară a modelului rus de degenerare trebuiau să se îndeplinească următoarele scopuri: infiltrarea și prăbușirea eficienței instituțiilor militarizate ale blocului naționalist est–comunist (servicii secrete, armată, miliție), prăbușirea eficienței instituțiilor de cultură și educație, prăbușirea eficienței partidelor comuniste, prăbușirea eficienței sistemului de sănătate, distrugerea familiilor naționaliste, ratarea viitorului copiilor crescuți de meritocrație.

Prin toate detaliile dezvăluite de Gregory Klimov, ne putem da seama de faptul că în realitate „sociologia înaltă” a psihologilor din CIA era (și încă este) mai mult decât doar o ineptie–nebulie științifică, era/este o blasfemie, un fel de concepție darwinistă aplicată modului de acțiune a lui Dumnezeu.

10.7.6.a. După Klimov&Co, oricare familie care produce urmași degenerați timp de câteva generații poate fi din start inclusă într–un model matematic de evoluție și decădere.

Un clan degenerat poate dispărea treptat în trei generații, prin apariția succesivă a trei tipuri de „atenționări” divine: oprirea instinctului sexual și de reproducere, boli psihice și malformații congenitale.

Este aici un dat obligatoriu, un model de evoluție a generațiilor dintr–o familie. Adică degenerarea ar fi un proces oarecum natural și de neevitat în cadrul acestei evoluții familiale filogenetice.

Primul fals conceptual este credința că cele 3 stadii de degenerare (sexual, psihic, organic) apar treptat, una după alta, de la o generație la alta.

Conform cu doctrina degenerării, stadiul malformațiilor organice poate apărea de–abia în a treia generație a unui clan, după ce primele două generații au desconsiderat primele avertismente divine: psihic și sexual.

Concepția darwinistă a degenerării este însă clar infirmată de realitate. Ce ne facem cu cele 60% situații de malformații organice congenitale inexplicabile, care nu au în istoricul clanului boli psihice și devieri sexuale.

O tânără familie are toate șansele să aducă pe lume un copil cu malformații congenitale, dacă tinerii au relații sexuale în timpul lunilor de sarcină, deși părinții și bunicii lor nu au suferit de boli psihice sau devieri sexuale.

Pedeapsa cu degenerarea organică poate apărea oricând, de prima dată, de la prima generație. Deci din start este greșită înțelegerea mecanicistă a degenerării într–o ordine etapizată, prestabilită pe 3 nivele.

10.7.6.b. „Darwinismul divin” a celor de la Institutul Harvard este parțial corect și deloc demonstrabil științific, deși acesta a avut în susținerea sa statisticile oficiale (și probabil neoficiale) detaliate din SUA.

Aceste statistici oferă toate informațiile necesare cu privire la numărul de oameni cu malformații fizice, boli psihice, devieri sexuale și alte aspecte, grupați pe tipuri de profesii, grupe de vârstă, localizare geografică și evoluția lor de–a lungul a 2–3 generații, atât în cadrul aceluiași familii, cât și per ansamblul societății americane.

Nu este demonstrabilă și susținută obiectiv viziunea darwiniană, mecanicistă a procesului.

Oamenii, în general, sunt supuși procesului degenerării. Dar acest proces nu are loc de la sine, nu este evolutiv și nu este implacabil, precum evoluția biologică.

Realitatea și oamenii ne arată însă că în evoluția filogenetică a clanurilor, familiilor sau comunităților procesul degenerării poate fi evitat sau chiar întrerupt. Pentru acest lucru însă, pentru a plăti „polițele restante” (citește păcatele) din trecut, cineva trebuie să „plătească”.

La nivelul comunităților apar astfel așa numitele „generații de sacrificiu”, care trebuie să treacă prin războaie externe sau civile, colapsuri economice generalizate, secete prelungite, foamete, pandemii, regimuri polițienești opresive care condamnă sute de mii de oameni la milioane de ani de condamnări la închisoare și lagăre de muncă, etc.

La nivelul familiilor și clanurilor procesul degenerării este oprit de unii membri ai familiei, care preiau povara păcatelor trecute. În acest mod în familii apar indivizi bolnavi psihici, nativi infantili, cu malformații congenitale, cu retard neurologic, debili, schizofrenici, cei cu deviații sexuale, lacomi, parveniți, mândri, orgolioși, răutăcioși, etc.

Realitatea duhovnicească pe termen lung ne arată că logica degenerării indivizilor funcționează ÎN SENS INVERS decât cel estimat de Harvard Institute (CIA, G.Klimov). Generațiile de degenerați au rolul de a „purifica” comunitățile și clanurile de păcatele din trecut, deschizând astfel posibilitatea ca generațiile următoare să aibă o viață normală și împlinită.

Astfel se face că **în lume sunt milioane de oameni care s-au născut având calități sufletești, psihice, fizice și intelectuale excepționale, deși sunt urmașii unor clanuri, familii și comunități profund degenerat–criminale** (ca de exemplu copiii eminentei profesori, inventatori, ingineri, doctori, savanți, etc., care s-au născut în familiile clanurilor de mafioți criminali interlopi, bolșevicilor analfabeți, etc.).

Singura scuză a echipei de la Harvard Institute care a conceput doctrina darwinistă a degenerării este faptul că în anii 1950 nu se descoperise încă modul corect în care funcționează cauzalitatea formelor de viață organice.

În anii 1950 psihologii credeau că există un singur tip de cauzalitate, cea de tipul cauză–efect. De–abia în anul 1981 biologul Rupert Sheldrake și–a publicat studiile sale cu privire la „rezonanța morfică” și „cauzalitatea formatoare”.

Aceste procese arată că **nașterea unui individ și execuția programului AND de dezvoltare a unui organism sunt dependente de „cauzalitatea formatoare”, care conține suma tuturor cauzalităților anterioare a indivizilor anteriori.**

În acest mod, prin „cauzalitatea formatoare”, se poate explica faptul de ce 60% din malformațiile congenitale ale copiilor nou–născuți nu sunt explicabile prin ereditatea psihică sau sexuală directă–negativă a părinților.

10.7.6.c. Însă eroarea majoră în „teologia” lui G.Klimov este ateismul și lipsa unei viziuni sacre a existenței.

Pentru cei din CIA și pentru șefii oculți–satanici ai celor din CIA, Dumnezeu ar fi doar un spectator detașat (sau care eventual chiar nu există!), care observă indiferent cum Natura permite evoluția generațiilor unei familii și aceasta, „de capul ei”, sancționează la un moment dat prin degenerare o abatere de la linia credinței.

Este deci la G.Klimov o perspectivă oarecum mecanicistă, naturalistă și curat darwiniană, a procesului degenerării. Dumnezeu aparent vede dar nu intervine, lasă Natura să–și folosească mecanismele sale de eliminare biologică a indivizilor ruși de realitatea Vieții.

Îi lipsește acestei explicații „teologice” aspectul divin–dinamic, care este esența oricărei teologii: scopul, fiorul, lupta, factorul neștiut X (Dumnezeu, ale cărui acțiuni în veșnicie nu pot fi corect estimate și înțelese de mintea umană), răul, isihasmul, efortul, drama, inteligența, eliberarea de patimi, pedeapsa, consecințele, mântuirea. Este o „teologie” aș putea spune empirică, prea strict bazată pe aspectele observabile și modele matematice, mai mult legată de lumea aceasta decât de lumea lui Dumnezeu.

Rezultatul acestei înțelegeri doctrinare evoluționiste limitate a fenomenului degenerării a fost reușita limitată a planificării făcute, prin folosirea aproape exclusivistă a tipologiei *bad* asupra instituțiilor militarizate și a partidelor politice. Prin planul Harvard s–a reușit realizarea unei degenerări relative a instituțiilor de putere a statelor naționaliste comuniste, dar nu s–a putut pătrunde cu degenerarea la nivelul profund al societății.

Nu trebuie însă nici minimizată reușita degenerării instituțiilor politice și de forță ale statelor naționalist–comuniste. Prin monitorizarea profililor *bad* și *ugly* zeci de mii de oameni care nu corespundeau acestui profil au fost totuși monitorizați, provocați să greșească și apoi șantajați să deruleze acțiuni trădătoare, anti–naționale.

Mii de vieți au fost afectate și distruse. În acest mod s–a distrus „din interior” întregul sistem comunist: prin sabotaj, șantaj, ineficiență economică și îndatorare financiară la băncile „care trebuie”.

10.7.7. Prioritizarea atenției CIA asupra profilului freudian *ugly* și desconsiderarea, subestimarea profilului *bad* nativ infantil masochist.

O altă șansă și surpriză a fost incapacitatea celor de la Institutul Harvard de a descoperi de la bun început care este cu adevărat „bomba biologică” pe care o căutau. Ei credeau că cel mai periculos profil degenerativ, „bomba biologică” a programului este degeneratul tip *ugly*, prin profilul indivizilor cu „sadism reprimat” și „homosexualitate latentă”.

Cel mai probabil, numai 5% din cei identificați pe acest profil freudian au corespuns așteptărilor, restul fiind de fapt oameni stresați, nervoși, deprimați, cu exces hormonal de feminitate și super–culturalizați.

În realitate „bomba biologică” mult căutată de CIA în anii 1950 este de fapt sub–profilul degenerat *bad*, reprezentat de către individul „nativ infantil cu tendințe masochiste”, cu retard psihic, emoțional și neurologic neîncetat.

Datorită degenerării sufletești autonome, **în mod natural acest profil psihologic „evoluează” spre o personalitate complexă de tip antisocială, borderline, psihopată sau sociopată.**

Individul nativ infantil (eventual cu tendințe masochiste) degenerază cel mai rapid și mai complet spre demonizarea de sine ireversibilă, spre completa demonizare a Sinelui natural (pentru procesele de demonizare a Sinelui natural, vedeți în capitolul 2 sub–capitolul 2.3.4.6, cu toate paragrafele sale).

Impresia mea este că de–abia prin anii 1980 experții din CIA au îmbunătățit manualul de identificare a țintelor degenerate și au recunoscut „valoarea” indivizilor nativ infanțiali masochiști.

Când spun individ cu tendințe masochiste nu mă refer la aspecte sexuale, ci la

atitudini existențiale complexe: tendință de autodeprecieri, lipsa stimei de sine, hipersensibilitate, parazitism emoțional și informațional, incapabil de iubire, dăruire și devotament, neîncetată ostilitate relațională, nevoie obsesivă pentru controlul tuturor celor din jur, percepția unei lumi dure care necesită riposte răzbunătoare neiertătoare, neîncetată agresivitate, abandonul intelectual pentru o dogmă politică sau religioasă degenerată/criminală, neputință psihică–intelectuală generatoare de furie neputincioasă, permanentă iritare, nemulțumiri cronice, criticism cronic, subordonarea automată față de un lider perceput ca fiind hotărât și agresiv, idei de grandoare, fantezii resentimentare de răzbunare atroce, strategia de a se prezenta social ca o „victimă” nevinovată, dorința de a impresiona prin statutul de „victimă”, trebuința compulsivă spre perfecționism, incapabili să recunoască succesul și reușitele altora, intensificarea cu orice prilej a durerii psihice, etc.

Psihologii de la Institutul Harvard au descoperit într-un final că indivizii „nativ infanțili cu tendințe masochiste” sunt adevăratele „bombe biologice” mult dorite, că aceștia sunt de fapt adevărații demonizați terminatori de vieți, cariere, destine, familii, planificări, afaceri, organizații, industrie, instituții, state.

Experții americani au identificat și care era cauza corectă a degenerării indivizilor americani care munceau în organizațiile economice tip corporație. În anumite condiții organizatorice, o mână de infanțili nativi pot produce prin „infantilism dobândit” o degenerare în masă a întregului colectiv al unei organizații, indiferent de natura ei profesională.

Degenerarea în cadrul organizațiilor are loc prin procese psihice induse precum infantilizarea și distrugerea valorilor morale, prin formarea și organizarea mafiiilor organizaționale formale și informale.

Cauza fundamentală a degenerării prin „infantilizare dobândită” a milioane de americani era faptul că în realitate corporațiile americane fuseseră „cucerite” de indivizii nativ infanțili, complet demonizați sau în curs de demonizare.

Când infanțili nativ conduc un grup de muncă, este o chestiune de timp până când întregul colectiv degenerază prin „infantilizare dobândită”. Ambele procedee au fost explicate pe larg în prezenta carte, în capitolele **7, 8 și 9** referitoare la infantilizare. Înțelegerea profilului infanțil le-a fost americanilor de puțin ajutor practic în anii 1980, înainte de răspândirea Internetului. Indivizii de tipul nativ infanțil sunt și mai greu de identificat pe teren, comparativ cu „homosexualitatea latentă”.

Un nativ infanțil nu este același cu un individ normal infantilizat sau cu un om iresponsabil.

Din păcate pentru noi restul lumii, americanii au recuperat rapid eroarea conceptuală făcută în anii 1950 și au pus la treabă toate forțele umane și tehnologice de care dispuneau pentru a înțelege **utilizarea ultimei „bombe biologice” – degeneratul nativ infanțil cu tendințe masochiste.**

Probabil că principala lor durere a fost și este faptul că deși psihologia cunoaște totul despre indivizii nativ infanțili, infrastructura folosită „pe teren” (informatori și ofițeri) este practic incapabilă să identifice milioanele de infanțili nativi și să se folosească de ei. Cauza acestui insucces previzibil este capacitatea „inumană” a infanțililor nativi de a se ascunde printre oamenii normali.

Așa cum se vede el „din teren”, după anii 1980 planul Harvard a depășit faza erorilor

conceptuale freudiene, specifice anilor 1950.

În ziua de astăzi programul Harvard nu se mai limitează la folosirea categoriilor degenerative discutabile ca eficiență, descoperite în anii 1950: indivizii cu „sadism reprimat“, „homosexualitate latentă“, lacomii, ariviștii, carieriștii, trădătorii pe bani, sociopații corporatiști, obsedații sexuali sau cei cu malformații organice congenitale (din naștere).

Ingineria socială a planului Harvard include acum și alte categorii de degenerați terminatori deosebit de eficienți, care trebuie neapărat puși la treabă. În ziua de astăzi infrastructura ingineriei sociale a atacului degenerat înseamnă identificarea, promovarea, susținerea și folosirea cu deosebit succes a unei largi palete de indivizi complet demonizați sau în curs de demonizare, care au un potențial variat de a face rău semenilor.

Din această categorie de degenerați identificați și motivați de CIA fac parte: indivizii semidocti (analfabeții universitari), indivizii corporatiști infantilizați, cu tendințe masochiste, indivizii cu diferite tulburări de comportament și personalitate (nativ infanțili, de tip borderline, de tip narcisică, sociopații).

De asemenea a crescut interesul pentru a se identifica, promova și sprijini degenerații (în special femeii) care au disfuncții sexuale și care pot fi ieftin și rapid transformați în pionii sacrificabili ai progresismului sexual, în luptătorii neobosiți ai distrugerii familiei și valorilor naționale tradiționale.

Orice observator atent al vieții sociale poate ușor observa că **în ziua de astăzi „vedetele“ programului Harvard nu mai sunt nevroticii și psihoticii, care în general se auto-atacă și auto-distrug singuri, ci sunt indivizii care au dezvoltat variate și combinate tulburări de personalitate în baza unui „nucleu dur“ de tip infantil-masochist.**

Spre deosebire de psihotici și nevrotici, **indivizii cu tulburare de personalitate (anti-socială, de tip nativ infantil, borderline, psihopat, sociopat) nu își rezolvă conflictele interioare prin implozia personalității lor, ci prin sabotarea, trădarea, atacarea și distrugerea vieților tuturor celor din jurul lor.**

Avem astfel indivizi care au o personalitate de tipul: infantil + borderline, infantil + borderline + psihopat, infantil + borderline + sociopat, etc.

Aceasta este explicația pentru care în întreaga societate putem constata o „explozie“ de indivizi nativ infanțili, de ce brusc aceștia sunt peste tot și mai ales la orice nivel managerial. Practic nu există firmă, organizație sau instituție care să nu fie contaminată sau controlată de indivizi nativ infanțili, cu tendințe masochiste, complet demonizați sau aflați în curs de demonizare.

Profilurile de indivizi cu tulburare de personalitate anti-socială aparțin într-adevăr clasei de degenerați tip *bad*, dar vorbim de oameni deosebit de discreți și formidabili de eficienți în „demolarea“ din interior a familiilor, carierelor, planurilor, organizațiilor, firmelor, meritocrației, etc.

Susținerea, finanțarea și promovarea cu premeditare a acestor categorii de degenerați de tipul *ugly* și *bad* a însemnat inevitabil că viețile a milioane de oameni buni și capabili au fost afectate sau iremediabil distruse.

Deoarece psihologia nu le-a fost de mare ajutor pe teren pentru depistarea în masă a acestor indivizi cu tulburare de personalitate de tip nativ infantil, după anii 1990 s-au

concentrat pe genetică, neurologie și monitorizarea comunicațiilor private (mailuri, internet, telefonie).

10.7.8. Planificarea degenerării spirituale în masă a popoarelor creștin–ortodoxe din Europa de Est.

Trebuie precizat și faptul că analiștii de la Harvard Institute au avut din start în vedere și aspectele spirituale profunde, nu doar pe cele psihiatrice–freudiene.

Profilele psihice cu care CIA construia strategia degenerării de masă („sadism reprimat“, masochism și „homosexualitate latentă“, *good, bad, ugly*, etc.) nu erau înțelese și vizate limitat, doar din punct de vedere freudian, ci și din punctul de vedere spiritual.

Aceste profile freudiene erau bine percepute ca ceea ce sunt ele de fapt din punct de vedere spiritual: forme de posesie demonică și etape în procesul de ireversibilă demonizare a ființei umane (demonizarea Sinelui, „unirea în duh“ demonică).

Analiștii de la Harvard Institute nu degeaba vorbeau despre „demonii degenerării“, ei știau foarte bine că **profilele de bază *good, bad, ugly* erau doar formele exterioare și vizibile ale unui proces interior complet ascuns, de demonizare a Ființei indivizilor afectați.**

Psihiatria freudiană are definite multe profile psihologice cu mare potențial de a face rău semenilor, dar dintre toate aceste profile au fost alese cu prioritate „sadismul refulat“, masochismul și „homosexualitatea latentă“ tocmai deoarece acestea corespund unor indivizi care se demonizează cu certitudine, dar fără a exprima manifestări vizibile ale acestui proces.

Deci din start cei implicați în programul Harvard știau de fapt cu cine voiau ei să lucreze și pe cine trebuiau ei să organizeze în interiorul popoarelor naționalist–comuniste: pe indivizii demonizați și pe indivizii aflați în curs de demonizare.

Iată deci care era „visul de aur“ ocult al CIA din anii 1950: identificarea, organizarea și coordonarea unei armate de indivizi demonizați (demoni în trup de om), complet conspirați, neștiuți și nebănuți: ucigași, vicleni, perfizi, ariviști, carieriști, lacomi, plini de răutate, psihopați, sociopați.

După identificarea, organizarea și coordonarea demonizaților și îndrăciților deja existenți, **planul Harvard prevedea în perspectivă (după anii 1980) măsurile pentru degenerarea (demonizarea, îndrăcirea) în masă a tuturor oamenilor simpli, adică demonizarea întregii planete pământ.**

În acest scop, sub falsul patriotismului, libertății și democrației oamenii trebuiau atrași în toate faptele posibile care determină plecarea imediată de la ei a Harului Sfântului Duh: erezie creștină (lepădare directă de canoanele și Tainele Bisericii), lipsă de credință în Dumnezeu, vrăjitorie, trădare în toate formele posibile (trădarea propriei familii, trădarea de neam, trădarea șefilor, trădarea colegilor de muncă, trădarea subordonaților, trădarea Bisericii, etc.), viață trăită în minciună, fals existențial în familie, hoție, curvie, prea–curvie, dependența de pornografie, alcoolism, lăcomie alimentară, participarea la complotul distrugerii altor oameni (monitorizare, minciună, turnătorie, manipulare, șantaj, înscenare, fals, etc.), carierism sălbatic, arivism profesional, disperarea după bani nemuncați, participarea la activități ilegale

grave (trafic de droguri, prostituție, etc.), participarea la corupție, fals juridic, ucidere, lipsă de pocăință pentru faptele comise, lipsă de credință, apostazia ierarhilor Bisericii, etc.

Planificatorii proiectului Harvard știau cu precizie că **aceste fapte anti-sociale grave duc automat și imediat la părăsirea Harului Sfântului Duh. Odată cu pierderea protecției lui Dumnezeu și în lipsa pocăinței pentru faptele comise, degenerarea (demonizarea Sinelui, îndrăcirea) acestor indivizi este o chestiune ireversibilă.**

Vorbim deci cu claritate despre o conspirație reală, ocultă–statală de tip demonic–satanic, de un parteneriat total între o respectabilă instituție de intelectuali–elitiști (Harvard Institute și CIA), demonii imateriali (duhurile răutății) și miile de indivizi demonizați (și în curs de demonizare).

10.7.9. Prezentul și viitorul planului Harvard.

Internetul și comunicațiile mobile dezvoltate public după anii 1990 au rezolvat toate problemele practice legate de identificarea psihologică corectă a profilelor degenerative dorite. Este o distanță uriașă între ce se poate face astăzi prin monitorizarea electronică totală a comunicațiilor și faptelor unui individ și analiza tehnică–psihologică a pozelor de grup care se făcea în anii 1970.

În ziua de astăzi profilele psihologice degenerative sunt identificate automat, de către programe software avansate, care analizează aproape tot ce se poate cunoaște despre un om din: mesaje scrise, mailuri, telefoane private, fotografiile, cumpărături, istoric de căutări pe internet, educație școlară, texte publice scrise, cazier juridic, istoric de relaționare, atitudinea față de valorile tradiționale și Biserică, gândirea patriotică sau trădătoare, etc.

În urma aplicării unor algoritmi complecși de identificare, programele software dedicate găsesc cu precizie care sunt candidații la degenerare.

Până la 12–18 ani fiecare individ este deja complet evaluat din punct de vedere psihologic–degenerativ: cine aparține nucleului dur „nativ infantil+masochist“, cine este doar nativ infantil, cine are doar tendințe masochiste, cine are tendințe de tip psihopat (sau sociopat, borderline), cine are o mentalitate bolșevic–atee, cine este bolnav de ură și dorință de răzbunare, cine este predispus la trădarea și delatiunea propriei familii, cine este dispus să–și vândă și trădeze colegii de muncă, cine este un impostor existențial în căsnicie, cine este dependent de curvie și prea–curvie, cine este bolnav de invidie cronică, cine manifestă slavă deșartă și mândrie peste medie, cine este un semidoct și analfabet universitar dar cu pretenții de viață bună și vise de șefie, cine manifestă anumite preferințe sexuale deosebite, cine a fost abuzat sexual, etc. După identificările făcute automat de către programele software specializate și cunoscând întreaga viață privată a unei ținte, dosarul trece la o prealabilă evaluare făcută de către experți în psihologie și psihosociologie. Doar agenția NSA are 23.000 analiști umani și probabil o parte dintre aceștia sunt experți în psihologie și identificarea tipurilor degenerate.

Apoi dosarul ajunge la agenții coordonatori din teren, care decid folosirea cu precizie a tuturor informațiilor disponibile despre „țintă“: genealogice, familiale, personale, intime, din profilele psihosociale complete, informațiile cu potențial de șantaj/corupere.

În ultimul act, coordonatorii din agențiile secrete „merg la pont“ și gândesc cu precizie care este cea mai potrivită abordare pentru ținta X care trebuie distrusă: racolare directă pentru delațiune, sabotaj și trădare, sprijinire profesională anonimă, aparentă marginalizare, traseu sacrificabil de „stea căzătoare“, traseu de cârțiță sabotoare, intrare în adormire lângă „ținte“ dificile, co-interesare materială, capcane „honey trap“ și șantaj cu fapte sexuale, intimidare și amenințarea cu uciderea familiei, supunerea brutală prin frică, administrarea de substanțe psihotrope și filmarea unor orgii sexuale, abuz/viol sexual urmat de șantaj, înscenarea juridică în fals a unor infracțiuni, mărturii juridice în fals, hărțuire cu interlopi, pregătirea unor capcane cu bani iliciți, uciderea lentă prin otrăvire, folosirea vrăjitoriilor puse în băuturi și mâncare, înscenarea unui accident de mașină, etc.

De asemenea, tot datorită monitorizărilor complexe, au putut fi rapid identificați toți dușmanii noii orânduiri mondiale comunist–totalitariste.

Orice individ aparținând clasei meritocrației este până la 12 ani (!) complet identificat și alocat unei „haită“ de degenerați, care au misiuni complexe: sabotaj profesional, trădare personală, distrugere psihică, abuzuri sexuale, distrugerea familiei, faliment financiar, ucidere lentă prin stress (alcoolism, dependență de zaharuri, droguri), manipulare, șantaj ordinar, uciderea prin înscenarea unor accidente, etc.

Consecințele acestor monitorizări și identificări software automate au făcut din conspirația degenerării o joacă de copii. Niciodată nu a fost mai ușor, mai rapid și mai ieftin să distrugi viitorul unui copil/tânăr capabil și moral, aparținând clasei meritocrației.

A fost identificat un copil/tânăr cu potențial de intelectual din clasa meritocrației? Simplu, se trimit în viața individului–țintă o haită de degenerați, care inițial vor sta 2–6 ani în adormire.

Este astfel realizată încercuirea completă a individului–țintă:

1 degenerat neapărat ajunge în familie (soț, soție, ginere, noră, cumnat, cumnată, mamă vitregă, tată vitreg, frate vitreg, soră vitregă, unchi/mătușă/alte rude reveniți brusc în viața familiei după o absență de mulți ani);

1–2 degenerați ajung neapărat în zona profesională;

1 degenerat ajunge vecin (pe scara blocului, vecinătate de case);

1 degenerat este trimis la clubul unde se relaxează individul–țintă X;

etc.

În acest timp degenerații îl vor sabota în mare ascuns (alimentar, profesional, sexual, social, familial, educațional, financiar, material) și-i vor afla toate punctele slabe, pentru exploatarea lor ulterioară.

Ulterior, după ceva ani, când „ținta“ X va da semne că se „trezește“ și arată că are capacitatea de a influența într-un mod pozitiv societatea (scris, educație, muncă de calitate, politică naționalistă, descoperiri științifice, decizii manageriale economice corecte, promovarea valorilor morale, promovarea valorilor creștine, idei și creativitate, etc), **degenerații ascunși de lângă el vor lăsa brusc jos măștile de oameni normali și vor începe „pe față“ un război total și nemilos.**

Toate informațiile adunate și toate sabotajele anterioare vor fi acum folosite la maxim, pentru a opri individul–țintă să-și realizeze visele, intențiile, planurile și dorințele.

Rezultatul inevitabil al acțiunii perfide a degenerațiilor coordonați în ascuns este că individul–țintă este complet stopat din exprimarea vieții sale personale și profesionale. **În doar câțiva ani haita de degenerați alocați acestui om îl vor aduce la un nivel existențial și profesional elementar, în care supraviețuirea psihologică și biologică este deja o problemă.**

Din tânărul nostru plin de viață, planuri, bucurie și idei, în doar câțiva ani va mai rămâne doar un individ zdrobit sufletește și psihic: obosit, stressat, chinuit, trist, neîmplinit profesional și familial, deznădăjduit, dator vândut la bănci, posibil divorțat și separat de copii, posibil dependent de sex, alcool sau zaharuri.

Toate aspectele pozitive pe care acest om le–ar fi putut aduce în societate și propria familie vor rămâne simple amintiri dureroase.

În viitorul apropiat cea mai rapidă metodă de identificare (aproximativă) a profilului nativ infantil va fi prin scanarea tomografică a creierului.

Probabil planificatorii americani au înțeles deja faptul că decodarea genetică a neurologiei profilului nativ infantil va avea o aplicativitate uriașă în viitor. Acesta este de fapt apogeul proiectului Harvard, cea mai mare descoperire practică pentru zombificarea întregii planete.

Ceea ce s–a început în anii 1950 cu teste psihosociale și vânarea pe teren a degenerațiilor tip *bad și ugly*, se va termina probabil prin anii 2030 cu programarea neurogenetică infantil–masochistă a creierului uman.

Cel mai probabil omul bionic al viitorului, cel creat în laborator prin inginerie genetică, va avea o neurogeneză de tip infantil. Individul nativ infantil al viitorului va avea cu certitudine o identitate demonică remarcabilă: plin de ură la adresa lui Dumnezeu, cu conștiința limitelor și retardului său sufletesc, bolnav pentru răzbunare, incapabil de iubire și complet dependent psihic de libidoul demonic al patimilor (mândrie, slavă deșartă, mânie).

10.7.10. Efecte și consecințe pentru americani (și nu numai) ale implementării planului Harvard.

Mentalitatea și „ghetto–ul” mental ateu, freudian și darwinist al strategiilor din CIA a avut și pentru ei pe termen lung câteva consecințe de tip bumerang.

Uimitor pentru G.Klimov și inteligenții analiști ai CIA de ieri (și de azi) este incapacitatea spirituală profundă de a înțelege „mecanismul” divin pe care l–au descoperit.

Gregory Klimov ne spune că psihologii și directorii din CIA au înțeles foarte bine de la bun început, cu o oarecare temere, că erau în posesia unei „cunoașteri interzise” (în original „forbidden knowledge”), faptul că descoperiseră o parte din modul în care Dumnezeu guvernează umanitatea.

Dar înțelegerea lor cu privire la procesul degenerării a fost una primitivă și mecanicist–darwinistă, mintea lor era deja programată de bani, satanism, capitalism, mândrie, ateism, freudism, darwinism, evoluționism, nevroze sexuale freudiene și alte asemenea „descoperiri” ale pseudo–științei moderne.

Astfel că acești oameni nu au văzut în degenerarea „naturală” planul lui Dumnezeu pentru a ține lumea, nu au văzut în degenerarea „naturală” iubirea lui Dumnezeu care „bate” păcătoșii, nu s–au cutremurat, nu s–au convertit la credință. Cu o îndrăzneală

luciferică au modificat „ilegal“ buna funcționare a acestui mecanism divin, care funcționa ireproșabil de milenii.

Prin doctrina Harvard americanii au amplificat de zeci și sute de ori degenerarea „naturală“ descoperită, creând pe întreaga planetă o degenerare artificială, programată, planificată. Rezultatele acestei îndrăzneli vrednice de osândă se văd cu claritate azi, 60 ani mai târziu.

Sunt convins că puțini responsabili americani din CIA au înțeles în anii 1950–1970 scopurile ascunse ale doctrinei Harvard, că **strategia lor anti-comunism se va transforma în scurt timp într-o strategie de distrugere din interior a tuturor statelor albe creștine, într-un efort de degenerare și demonizare în masă, la nivel planetar.** Și că la un moment dat, tot acest efort așa-zis științific, masiv planificat și finanțat, de degenerare al lumii comuniste îi va înghiți și pe ei.

Psihanaliștii, psihologii și strategii americani din CIA au desconsiderat complet faptul că nu te poți băga în „bucătăria“ lui Dumnezeu urmărind scopuri de distrugere a educației, progresului, familiei, științei și spiritualității, fără ca să plătești în exact același mod.

Este uluitoare orbirea și nepăsarea strategilor americani în ceea ce privește efectele spirituale pe termen lung ale punerii în aplicare a planului Harvard.

La nivelul unei societăți complexe funcționează aceeași lege spirituală ca la nivelul individului: când „bați“ în exterior, în același timp te „bați“ și pe tine însuți.

Adică când faci rău în exterior, sub orice formă, o „cantitate“ echivalentă de rău ajunge stăpân pe o parte a sufletului tău. Deci cu cât faci mai mult rău altora la exterior, cu atât mai mult are loc un proces interior de pierdere de sine, concret îți faci simultan rău și ție însuți.

Un proces de tip bumerang are loc și în ceea ce privește realitatea exterioară. Tot răul pe care îl aduci în lume și îl propagi în exteriorul tău și se va întoarce la un moment dat împotriva ta.

Nu este o glumă să monitorizezi, șantajezi, corupi, influențezi, distrugi, ucizi în mod premeditat și planificat viețile a milioane de oameni. Toată această uriașă suferință trebuie cumva „plătită“ de cineva. În consecință, tot ceea ce au făcut în exterior americanii pentru a propaga sistematic și planificat degenerarea, li s-a întors înzecit înapoi.

Pe principiul „unde dai și unde crapă ...“, prin degenerați au planificat exportul comunismului în întreaga lume, au distrus viețile a milioane de oameni nevinovați, „au dat foc“ întregii planete și apoi s-au trezit că și-au distrus din interior însăși casa copiilor lor, America.

În ziua de astăzi SUA este efectiv un butoi de pulbere care stă să erupă. În State se comit anual zeci de mii de crime, violuri, tâlhării și alte fapte infracționale deosebit de grave.

Între americani există diferențe majore create artificial, din toate punctele de vedere (politic, ideologic, economic, educațional, sexual) și „indiciile“ duc spre un război civil devastator. Toate acestea indică faptul că poporul american suportă și va suferi consecințe deosebite pentru toată suferința pe care au adus-o în lume cu atâta inconștiență prin programul degenerării planificate.

Cunoașterea mea cu privire la programul degenerării planificate este limitată la

acțiunea americanilor și la Planul Harvard. Nu este însă exclus ca tehnologia degenerării, cunoașterea interzisă despre degenerare (așa numitul know-how, „cum să facem“) să fi ajuns de la americani și la alte state.

Așa cum s-a văzut și se vede în prezent, România a fost și este distrusă „din interior“, prin convergența unor planificări premeditate ale degenerării care au provenit din mai multe direcții. Alte state ale lumii au parte de același tratament convergent.

Dar atenție, degenerarea nu este doar o „noutate“ oarecare în intelligence, inginerie socială sau psihosociologie, ci așa cum chiar americanii înșiși au înțeles foarte bine cu oarecare teamă prin anii 1950, degenerarea este realmente o „cunoaștere interzisă“ cu privire la modul în care Dumnezeu–Creatorul Își guvernează Creația Sa.

Degenerarea este o cunoaștere gravă, „fierbinte“ și înfricoșătoare.

Orice individ, familie, clan, organizație, instituție, corporație, stat care a intervenit cu bună știință în acest „mecanism“ divin rezervat strict lui Dumnezeu, va avea de suportat consecințe deosebit de grave, aici pe pământ și ulterior în veșnicie.

Nimeni nu va scăpa, absolut nimeni: oameni și demoni. Indiferent cine sunt acești oameni aici pe pământ (miliardari, directori, mari CEO de corporație, mari sataniști și vrăjitori, președinți de stat, consilieri, „eminente“ cenușii și generali din intelligence, „cozi de topor“, corupți, simpli trădători ordinari, etc.), toți indivizii posesori de îndrăzneală și mândrie luciferică care s-au implicat în programele de inginerie socială satanică pentru degenerarea popoarelor lumii vor avea de suportat în mod direct și personal mânia lui Dumnezeu.

În mod direct și personal, cu toții, de la șefi până la ultimul executant, vor plăti într-un mod înfricoșător aici, pe planeta pământ și dincolo, în veșnicie. Vor plăti prin grele suferințe ei înșiși și copiii lor, până li se va șterge tot neamul de pe fața pământului și din Cartea Vieții.

Toți acești inconștienți: degenerați și demonizați, care au distrus cu bună știință milioane de vieți nevinovate au uitat sau desconsiderat un amănunt:

„A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti.“

(spune Însuși Dumnezeu, citat de Sf. Apostol Pavel, în Epistola nr. XII către creștinii din orașul Roma, versetul 19)

Toți trădătorii neamurilor creștine vor trăi și vor „simți“ pe propria viață cum se plătește îndrăzneala luciferică de a-L înfrunta direct, pe Însuși Dumnezeu–Creatorul.

În Vechiul Testament se arată că îndrăzneala luciferică de a-L înfrunta pe Dumnezeu se plătește prin suferințe înfricoșătoare, atât aici pe pământ, cât și „dincolo“, în veșnicie.

Pulbere și praf se va face tot neamul acelora care îl înfruntă pe Dumnezeu și pe Fiul Său, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Mai bine un om să nu se fi născut, decât să ajungă să facă parte din mecanismul ingineriei sociale satanice a planului Harvard. De asemenea, toți trădătorii neamurilor creștine nu trebuie să uite înfricoșata (și apropiata) venire a Mântuitorului Iisus Hristos, așa cum i s-a arătat în secolul IV într-o vedenie Sfântului Nifon din Constanțiana (lângă Alexandria, Egipt):

„Am venit și vin. Cine poate să-mi stea împotrivă? Dar vai și amar de cel păcatos care va cădea în mâna Mea! Pentru că fiecare se va înfățișa înaintea Mea «gol și descoperit».

Cum va îndrăzni atunci să se arate nerușinarea păcătoșilor? Cum vor privi fața Mea? Unde-și vor ascunde rușinea? Se vor umplea de rușine înaintea Mea și a preacuratelor puteri cerești.

[...]

«A Mea este răzbunarea, Eu le voi răsplăti tuturor celor ce nu au voit să se pocăiască. Îi voi judeca pe toți ca un Judecator drept.....».

Cuvintele acestea pe care Domnul le-a rostit cu glas de tunet către Arhanghelul Mihail au umplut de spaimă nenumăratele puteri îngerești.¹¹

(sublinierile din citat îmi aparțin, aceste cuvinte înfricoșate le spune Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, la începerea Învierii de obște și a Judecății de Apoi)

Capitolul 11

AL DOILEA NIVEL AL PLANULUI HARVARD.

DEGENERĂȚII – ARMATA PRIVATĂ A RĂULUI PE PĂMÂNT

„Our invisible governors are, in many cases, unaware of the identity of their fellow members in the inner cabinet.“

în traducere:

„În multe cazuri, guvernatorii noștri secreți nu cunosc identitatea colegilor lor din guvernul secret.“

(Edward L. Bernays în cartea sa „Propaganda“, 1928)

„No one will enter the New World Order unless he or she will make a pledge to worship Lucifer. No one will enter the New Age unless he will take a Luciferian initiation.“

în traducere:

„Nimeni nu va intra în Noua Ordine Mondială decât dacă va face un angajament de a se închina lui Lucifer. Nimeni nu va intra în Noua Eră decât dacă va realiza o inițiere luciferiană.“

(David Spangler, filosof mistic, promotor al doctrinei reîncarnării și pionier al mișcării New Age, boldirile din citat îmi aparțin)

În primul capitol am prezentat un citat din Mihail Sturdza (fost diplomat de carieră), în care acesta, om ajuns la vârsta deplinei maturități, enunță existența unui „**Rău în sine**“. Acesta are intenția de a elimina și înlocui pe Dumnezeu din mințile și sufletele oamenilor, de a-L înlocui pe Dumnezeu cu el, cu „Răul în sine“ .

Pentru cititorii atei, raționaliști, pozitiviști, moderni sau sceptici, care și-au încredințat complet viața concepțiilor de viață științifice și moderniste, pentru care Dumnezeu și răul sunt niște aspecte specifice oamenilor înapoiți din Evul mediu, un mare semn de întrebare la problematica existenței răului îl oferă Mihail Sturdza, fost diplomat de carieră în România în perioada interbelică, în excepționala sa carte, „Trădarea cârmuitorilor“.

Cartea, o mică biblie pentru orice funcționar al oricărui stat din lume, explică pas cu pas cum a fost planificată înaintarea comunismului în lume, cum, în mod duplicitar, liderii țărilor creștine și civilizate occidentale au permis și ajutat pe ascuns la dezvoltarea crimei colective numită comunism. Ideile sunt incomode, dezvăluirile incendiare, dar sunt scrise rece, sub stăpânirea de sine a unui om format într-o lungă carieră diplomatică.

Dar după ce analizează conspirația comunismului și cum a înaintat el în lume prin trădarea conducătorilor politici ai țărilor occidentale, mai mult decât orice dezvăluire a comunismului sau a planurilor pentru o nouă ordine mondială, Mihail Sturdza uimește prin concluziile sale de final. Final de carte și final de viață.

În niciun caz nu m-aș fi așteptat la o asemenea concluzie „conspiraționistă” din partea unui diplomat de carieră cu peste două decenii de activitate, om rațional, cu educație modernă, trecut prin viață și pentru care nu există acte divine, ci doar intervenții umane planificate din timp.

Pentru un astfel de om, ateismul sau negarea rolului lui Dumnezeu sau al răului, poate fi o „normalitate” pe care aș fi acceptat-o cu cea mai mare naturalețe.

Dar nu. Mihail Sturdza nu numai că ajunge să admită existența răului în lume (probabil el însuși a fost uimit să ajungă la această concluzie la sfârșitul vieții), ci fundamentează în imperiul răului cauza primă a tuturor actelor criminale săvârșite pe pământ și justificate sub pretextul a „ceva” numit liberalism, comunism sau capitalism.

Criminalitatea a ajuns la un asemenea nivel și crima este așa bine planificată, încât noțiunile de liberalism, comunism, capitalism și terorism nu mai sunt suficiente pentru a justifica ceea ce se petrece în lume.

El postulează clar și existența printre noi, oamenii moderni și civilizația pe care ne-am construit-o, a unei secte satanice cu origini străvechi care de mii de ani are scopuri pe care le urmărește cu o tenacitate de termită.

De asemenea, uimitor pentru un diplomat de carieră, el vorbește despre „o lume posedată” demonic, adică îndrăcită. În cartea sa se găsește desigur și răspunsul la întrebarea care este scopul final al acestei secte satanice.

„Există o conspirație comunistă, există o conspirație a unui guvern mondial, există puteri sordide și organizate pe plan mondial care activează în lumea noastră.

Dar chiar toate acele elemente de influență nu par a fi suficiente pentru ca să explice infamia, răutatea și demența pe care atât de mulți dintre noi le-au acceptat în cele din urmă. Trebuie să existe ceva în spatele acestor manifestări, ceva mai universal, mai diabolic, mai apropiat de RĂUL în sine, decât oricare dintre cauzele individuale ale uimirii, disperării și temerilor noastre.

Este imposibil să nu ne ducă gândul la o lume posedată și la secta satanică denunțată de către papii de demult la toate curțile Europei pentru că urmăreau exact aceleași scopuri pe care le vedem atât de aproape de a fi realizate astăzi.

*Ca și Robert Welch, vedem în cele două fotografii a lui Kissinger cu Mao și a lui Rockefeller cu Hrușciiov, împerecheați cu afecțiune, simbolul și întruchiparea umană a acestei puteri malefice imanente de care putem fi salvați numai printr-o trezire universală miraculoasă. **Credem cu tărie în posibilitatea unei astfel de treziri.** Poate că Chile ne-a dat exemplul ei.”*

„[...] această contopire globală după modelul marxist înspre care suntem împinși cu forța și în care nu numai numele lui Dumnezeu, dar însăși Dumnezeu va fi eliminat și înlocuit.”¹

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Este de remarcat speranța inumană a diplomatului Mihail Sturdza că oamenii se vor

„trezi“ și că nu se va mai ajunge la îndeplinirea fazei finale a acestui plan satanic multi-milenar: înlocuirea în mintea oamenilor a lui Dumnezeu cu antihristul (și Lucifer).

„Răul în sine“ nu este doar absența binelui, cum cred unii ateii și materialişti, ci se pare că este un fel de „ne-ființă“ foarte concretă, autonomă, care are o existență obiectivă cuantificabilă în câmp electromagnetic, conform parametrilor cunoscuți ai fizicii elementare.

Despre o astfel de „ființă“ malefică nepământească multe s-au scris și spus, în special din zona parapsihologiei sau spiritismului. Avem însă o recunoaștere a existenței obiective a acestei inteligențe nepământești malefice și din zona teologiei, din partea ÎPS Hierotheos Vlachos, mitropolit de Nafpaktos:

„Atunci când mintea sălășluiește în inimă, ea percepe imaginile și gândurile din jurul său ca venind DIN SFERA UNEI FIINȚE COSMICE care încearcă să ne acapareze atât mintea cât și inima.

Atacurile unor astfel de gânduri sunt cumplite. Pentru a le diminua, monahul nu trebuie să permită niciunui gând pătimăș să-și facă loc în sufletul lui, nevoindu-se în fiecare clipă să nu manifeste vreo aplecare oarecare față de un asemenea gând.

Țelul său constant este acela de a împiedica invazia impresiilor exterioare sau de a le reduce la minimum – pentru că, altfel, la vremea rugăciunii minții, ele se vor năpusti nestingherite asupra inimii lui, provocându-i multă tulburare.”²

(majusculele, boldurile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Avem aici o descriere vagă a acestei „ființe cosmice“ malefice care atacă oamenii prin gânduri tip sugestie, a cărei existență este postulată foarte clar de mitropolitul grec. Este posibil ca sugestia psihică ce are loc în cazul indivizilor degenerați și coordonarea acțiunilor lor distructive contra umanității să provină direct de la această „ființă cosmică“ malefică, ne-pământească.

Mai mult decât simple gânduri de sugestie, este foarte posibil ca o parte din gândurile noastre zilnice și despre care credem că sunt ale noastre, să provină de fapt de la această ciudată „ființă cosmică“. În timpul unei zile un om obișnuit are în medie peste 30.000 diverse gânduri, dintre care doar o mică parte sunt ale noastre sau transmise nouă de însuși Dumnezeu.

Fiecare om care este puțin atent la „gândirea“ lui știe și înțelege că majoritatea gândurilor pe care le are sunt „de împrăștiere“: nefolositoare, dezorganizate, haotice, dizarmonice, specifice unor patimi, aducătoare de griji și stress.

În același timp, oamenii cred că toate aceste zeci de mii de gânduri de tipul „junk“ le aparțin, sunt ale lor, sunt cumva „emise“ de propriul creier și propria gândire. Realitatea surprinzătoare ar putea fi faptul că creierul nostru este inclusiv un fel de „receptor“ mental al unei emisii mentale dizarmonice, care provine de la o ciudată „ființă-cosmică“ situată undeva departe. Toate aceste mii de gânduri de tipul „junk“ ar putea de fapt aparține acestei „ființe cosmice“, despre care ne vorbește ÎPS H.Vlachos.

GÂNDURILE UNUI OM = GÂNDURI CREATE DE GÂNDIREA OMULUI + GÂNDURILE DEMONICE ALE PATIMILOR RECEPȚIONATE DE LA DEMONII SITUAȚI ÎN CREIERUL/„INIMA“ OMULUI

ȘI/SAU SITUAȚI ÎN CÂMPUL BIOFIZIC EXTERIOR + GÂNDURI DIZARMONICE RECEPȚIONATE DE LA „FIINȚA COSMICĂ” + GÂNDURI TRANSMISE OMULUI DE CĂTRE ÎNGERUL SĂU PĂZITOR (DUMNEZEU).

În acest moment ne putem pune întrebările:

Cine este acest „Rău în sine” de care vorbește Mihail Sturdza?

Cine este „ființa cosmică” de care ne vorbește Mitropolitul H.Vlachos?

„Răul în sine” al lui Mihail Sturdza este același lucru cu „ființa cosmică” descrisă de IPS Mitropolit H.Vlachos? „Răul în sine” este Lucifer?

În teologie există două ispitiri și două căderi: ale îngerilor și a cuplului primordial.

Ambele ispitiri au loc în planul astral, într-o dimensiune inițial unificată cu dimensiunea materiei în care trăim.

ISPITIREA PRIMORDIALĂ A LUI LUCIFER CU GÂNDUL MÂNDRIEI ȘI TENTAȚIA DE A DEVENI DUMNEZEU ÎN AFARA LUI DUMNEZEU – ARHANGHELUL ȘI ÎNGERII CĂZUȚI SUNT ALUNGAȚI DIN „CERURI” – CREAREA CUPLULUI PRIMORDIAL ÎN RAI – ISPITIREA PRIMILOR OAMENI CU GÂNDUL NEASCULTĂRII ȘI TENTAȚIA DE A DEVENI „DUMNEZEI” ÎN AFARA LUI DUMNEZEU – CEI DOI OAMENI SUNT ALUNGAȚI DIN RAI PE PĂMÂNT – SEPARAREA MINȚII LOR DE DUMNEZEU – CREAREA ÎN PLANUL ASTRAL A UNEI „FIINȚE COSMICE” (FIINȚĂ TIP EGREGOR) CARE A CĂPĂTAT CONȘTIINȚĂ DE SINE.

Este deci de reținut că în ambele creații ale Sale, îngerii și oamenii, Dumnezeu a pus tentația ispitirii. Natura acestei ispitiri a fost diferită. Îngerii au fost ispitiți de o manieră „psihică”, în interiorul lor, printr-un deficit de atenție care s-a tradus în apariția gândului de mândrie, iar proto-oamenii au fost ispitiți la exterior, prin viclenie, printr-o ispitire datorată îngerilor căzuți.

Din câte putem cunoaște în mod public, această „ființă cosmică” malefică are o formă de conștiință superioară celei umane, poate fi cuantificată în câmp electro-magnetic și are o emisie telepatică mentală deosebit de puternică în zona frecvențelor ultra-joase (ULF, ELF), specifice creierului uman.

Această entitate inteligentă este capabilă să emită în fiecare secundă miliarde și miliarde de frecvențe pe unde ultra joase, pe care noi oamenii le percepem sub forma unui atac al gândurilor patimilor: alimentare, sexuale, de vorbire, gândire împrăștiată, invidie, răutate, trândăvie, clevetire, etc.

Trebuie să fim atenți la câteva aspecte:

x. Expresia „ființă cosmică” **nu** desemnează literar o ființă (cineva) care trăiește undeva în spațiul cosmic (în dimensiunea universului material): pe Lună, pe planeta Marte, în alt sistem solar, în spațiul inter-stelar, etc.

Prin expresia „ființă cosmică”, Mitropolitul Hierotheos Vlachos se referă la un tip de ființare care are loc în cadrul Creației materiale și spirituale. Așa cum vom vedea mai departe, această „ființă cosmică” este chiar Lucifer care este întemnițat într-o dimensiune ne-materială de întuneric.

xx. Nu trebuie să confundăm „ființa cosmică” malefică (din dimensiunea spirituală numită iad) cu entitatea psihică-energetică de tipul egregor, care a apărut și s-a dezvoltat într-o dimensiune intermediară (astral) după „căderea” Omului.

Deoarece este „creată“ chiar de gândirea oamenilor, „ființa–egregor“ coordonatoare a planetei noastre poate fi bună sau rea, în funcție de cum sunt gândurile și faptele oamenilor. Deci această ciudată „ființă“ ambivalentă tip egregor nu trebuie confundată cu Lucifer, arhanghelul căzut din mândrie.

Și această „ființă“ egregor din planul astral a căpătat conștiință de sine și se crede „Dumnezeu“ pentru anumiți oameni, dar evident, o creație degenerată a gândirii umane nu poate fi Creatorul nostru, al oamenilor.

Un element tragic–comic este grija vechilor preoți egipteni din perioada faraonilor să aducă neîncetat jertfe animale „zeului“ care „ trăia “ în planul astral, deoarece fără aceste jertfe „zeul“ era în mare pericol, el chiar putea „muri“.

Preoți speriați și îngrijorați pentru „zeii“ din astral care pot „muri“?

Este evident că credința acestor egipteni era în realitate venerarea unei „ființe“–egregor din planul astral, care era dependentă de „atenția“ oamenilor. În schimbul „atenției“ oamenilor (jertfe animale, slăvire în ritualuri, incantații, meditații mentale, gânduri), „ființa–zeu“ din planul astral se implica în îndeplinirea dorințelor oamenilor.

„FIINȚA COSMICĂ“, „RĂUL ÎN SINE“ NU ESTE DUMNEZEU, CREATORUL OAMENILOR.

„FIINȚA COSMICĂ“, „RĂUL ÎN SINE“ NU ESTE ACELAȘI LUCRU CU „FIINȚA“/ENTITATEA ENERGETICĂ–MENTALĂ TIP EGREGOR CREATĂ DE GÂNDURILE OAMENILOR, CARE EXISTĂ ÎN PLANUL ASTRAL.

„FIINȚA“/ENTITATEA ENERGETICĂ–MENTALĂ TIP EGREGOR CARE EXISTĂ ÎN PLANUL ASTRAL, CREATĂ DE GÂNDURILE OAMENILOR, NU ESTE LUCIFER ȘI NU ESTE DUMNEZEU–CREATORUL OAMENILOR.

11.1. Cine este „ființa cosmică“ și unde se află ea situată?

11.1.1. O posibilă reprezentare a acestei „ființei cosmice“ care încearcă să acapareze mintea și sufletul oamenilor apare în filmul *Al cincilea element*, apărut în anul 1997. În acest film apare brusc lângă planeta Pământ, dintr–o altă dimensiune ne–materială, o ciudată „ființă cosmică“, în realitate o gigantică sferă posesoare de conștiință, intenție și voință, care își poate schimba forma și starea: din energie în lichid sau solid și invers.

Numele acestei „ființe cosmice“ este „Răul în sine“ și intenția ei este de a distruge viața de pe planeta Pământ. Nu poate fi distrusă cu rachete și intenții umane de agresivitate, ci în finalul filmului „ființa cosmică“ din spațiu este distrusă de un fascicol de lumină de iubire, care are aceeași putere ca „lumina Creației“ lui Dumnezeu.

11.1.2. Un alt posibil indiciu pentru identificarea „ființei cosmice“ îl putem afla din cartea reputatului criminal, satanist și vrăjitor Albert Pike, apărută în anul 1871, cu titlul *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*.

În această carte autorul descrie credințele vechilor egipteni și ale altor civilizații pre–antice care inițial venerau o stea/ „ființă–zeu“, o puternică sursă de lumină fizică

aflată undeva departe în spațiul cosmic material.

Egiptenii pre-antici venerau la această stea/„ființă-zeu“ din spațiul cosmic atât lumina fizică puternic vizibilă pe cer, cât și „lumina“ spirituală emisă de această stea/„ființă-zeu“, care reprezenta cunoașterea secretă, tainică, ocultă.

Ulterior cu stingerea acelei stele/lumini pe cer, egiptenii au „căzut“ din credința lor „adevărată“, ajungând să venereze lumina fizică a soarelui. Deci la egipteni credința în soare reprezenta doar un substitut pentru credința cea „adevărată“, în „ființa-zeu“ care era Lucifer.

Satanistul Albert Pike își exprimă destul de clar dezamăgirea și supărarea că la un moment dat, cu mii de ani înainte de venirea (înomenirea, întruparea) Mântuitorului nostru Iisus Hristos, preoții egipteni trec de la venerarea „luminii“ spirituale emisă de o „ființă-zeu“/stea vizibil(ă) aflat(ă) undeva departe în spațiu, la venerarea soarelui și a luminii fizice emisă de acesta.

Generalul A.Pike era de asemenea foarte supărat de „căderea“ în credință a vechilor egipteni, care în locul „adevăratei“ credințe în steaua/„ființa-zeu“ din spațiu ajunseseră să creadă și în „ființa-egregor“ care „trăia“ în planul intermediar astral.

Pentru satanistul Albert Pike erau impardonabile și inacceptabile aceste confuzii:

- între soare și „adevăratul“ zeu Lucifer care a fost cândva obiectiv vizibil pe cer sub forma unei stele puternic luminoase;
- între lumina fizică vizibilă a soarelui și „lumina“ lui Lucifer care provenea dinspre steaua luminoasă vizibilă cândva pe cer, „lumină“ nematerială care înseamnă gânduri și cunoaștere ocultă;
- între adevăratul „zeu“ Lucifer care „trăiește“ undeva întemnițat într-o dimensiune de întuneric (iad) și falsul zeu care este „ființa“ tip egregor din planul astral;

Pentru vrăjitorul A.Pike era implicit faptul că „adevărata“ credință este venerarea „ființei-zeu“ care are o existență obiectivă și care, deși acum este invizibil pe cer, există undeva departe într-o dimensiune spirituală de întuneric (iad).

„Lumina“ pe care o emite acum această ciudată „ființă-zeu“ este denumită în ocultism (și ezoterism) drept „cunoaștere“ și în modul cel mai concret posibil primirea „cunoașterii“ de la „ființa-zeu“ înseamnă primirea și acceptarea gândurilor și ideilor pe care această „ființă-zeu“ le emite.

În cartea sa generalul Albert Pike nu dă detalii și explicații clare cu privire la „adevărata“ credință străveche a egiptenilor și nici cine ar putea fi de fapt steaua/„ființa-zeu“ vizibilă pe care egiptenii o venerau cândva.

„CUNOAȘTEREA“ („LUMINA“) CARE PROVINE DE LA „FIINȚA COSMICĂ“ = GÂNDURILE/IDEILE PE CARE „FIINȚA COSMICĂ“ LE EMITE ASUPRA MIINȚILOR OAMENILOR.

Și totuși, cine era pentru satanistul Albert Pike această ciudată „ființă cosmică“ pe care el o venera ca fiind „dumnezeu“?

În corespondența sa privată³ **generalul satanist Albert Pike recunoaște foarte clar că steaua/„ființa-zeu“ pe care el o venerază ca fiind „adevăratul dumnezeu“ este chiar demonul (balaurul) Lucifer, fostul arhanghel căzut din Cerul 10.**

Astfel aflăm că „ființa-zeu“ care atacă mintea omului cu gânduri este de fapt chiar

Lucifer, arhanghelul căzut din mândrie, care-i controlează mental pe mulți oameni și evident, pe toți îngerii căzuți.

„RĂUL ÎN SINE“, „FIINȚA COSMICĂ“ CARE EMITEA GÂNDURI, FOSTA LUMINĂ VIZIBILĂ PE CER = ESTE CHIAR LUCIFER, ARHANGHELUL (HERUVIMUL) CĂZUT DIN CERUL 10.

11.1.3. În completarea celor dezvăluite de Albert Pike, alte referințe foarte interesante cu privire la „ființa cosmică“ (Lucifer) sunt scrise de Milton William Cooper, un fost ofițer de informații al Marinei militare din SUA (US Navy).

În cartea sa *Behold a Pale Horse* (disponibilă gratuit pe internet), W.Cooper emite ipoteza că steaua la care se închinau vechii egipteni este o fostă supernova, care a luminat puternic pe cer până în jurul anului 4000 î.H.

Descoperirea astronomică a fost făcută în anul 1974 de către dr.Anthony Hewish, câștigător al Premiului Nobel. Conform acestei ipoteze de lucru, căderea lui Lucifer și a îngerilor săi a avut loc orientativ undeva în jurul anilor 4000–6000 î.H., ceea ce confirmă scrierile Sfinților Părinți care spun că îngerii căzuți din Ceruri au o „existență“ demonică de doar câteva mii de ani.

În „traducere“ din limbaj astronomic în limbaj teologic, acest lucru înseamnă că în dimensiunea universului material heruvimul Lucifer (care era situat ființial în Cerul spiritual 10) era văzut de oameni pe cer sub forma unei stele luminoase.

Această stea care nu era confundată cu soarele, era vizibilă pe cer permanent ziua și noaptea, dar **cea mai puternică strălucire o avea spre sfârșitul nopții între orele 3–6 dimineața.**

Se pare că la „căderea“ lui Lucifer din Cerul spiritual 10, acea stea luminoasă care îl reprezenta în dimensiunea universului material a explodat, creând o supernova.

Lumina acestei supernove a fost deosebit de puternică și a fost vizibilă mult timp de pe pământ.

Conform cu informațiile la care a avut acces când era angajat al Informațiilor Navale ale SUA, fostul ofițer de informații W.Cooper ne spune că **există planul ca steaua luminoasă care îl reprezenta cândva pe Lucifer în dimensiunea universului material să fie înlocuită de planeta luminoasă Jupiter.**

În acest scop **planeta Jupiter (care este gazoasă) va fi „aprinsă“, va lua foc**, creând pe cer o uriașă sursă de lumină care va semnifica apariția unei noi „ființe-zeu“ la care oamenii să se închine. Se pare că steaua sau planeta luminoasă care va lua naștere din arderea lui Jupiter se va numi evident Lucifer.

De asemenea, la nivelul NASA se consideră că planeta Jupiter trebuie aprinsă neapărat, pentru a stopa sau întârzia era glaciară care se apropie.

W.Cooper confirmă și supoziția lui Albert Pike și anume faptul că **vechii egipteni ajunseseră să venereze lumina fizică a supernovei și apoi a soarelui, în locul adevăratei „lumini“ care provenea de la steaua/„ființa-zeu“ Osiris (Lucifer înainte de căderea sa din Cerul 10), care luminase cândva pe cer și a cărui „lumină“ reprezenta gândurile, cunoașterea ocultă.**

Conform lui Albert Pike vechii egipteni greșeau, deoarece confundau fosta și adevărata „lumină“ care însemna gânduri și cunoaștere, cu lumina fizică a unei supernove și ulterior cu lumina fizică a soarelui.

PENTRU VECHII EGIPTENI PRE-ANTICI, LUCIFER ÎNAINTE DE CĂDEREA SA DIN CERUL 10 ÎNSEMNA =

1. ÎN PLANUL UNIVERSULUI MATERIAL ERA STEAUA CARE EMITEA LUMINĂ FIZICĂ, PUTERNIC VIZIBILĂ PE CER MAI ALES NOAPTEA (ÎNTRE ORELE 3–6 DIMINEAȚA) +
2. ÎN PLANUL SPIRITUAL ERA „FIINȚA-ZEU“ OSIRIS CARE EMITEA CONTINUU „LUMINĂ“ SPIRITUALĂ, CARE REPREZINTA GÂNDURI ȘI CUNOAȘTERE TAINICĂ, OCULTĂ.

DUPĂ EXPLOZIA STELEI ÎNIȚIALE ÎNTR-O SUPERNOVA, PENTRU VECHII EGIPTENI NOUA REPREZENTARE MATERIALĂ A LUI OSIRIS (LUCIFER) A DEVENIT SOARELE MATERIAL ȘI LUMINA FIZICĂ A SOARELUI.

Citatul exact scris de W.Cooper este următorul:

*„The most important of all of these ancient groups is the Brotherhood of the Snake, or Dragon, and was simply known as the Mysteries. The snake and dragon are symbols that represent wisdom. **The father of wisdom is Lucifer, also called the Light Bearer. The focus of worship for the Mysteries was OSIRIS, ANOTHER NAME OF LUCIFER.** Osiris was the name of a bright star that the ancients believed had been cast down onto the earth.*

The literal meaning of Lucifer is «bringer of light» or «the morning star».

***After Osiris was gone from the sky, the ancients saw the Sun as the representation of Osiris, or more correctly, Lucifer.**“*

[...]

*„According to many, **the great pyramids were built to commemorate and observe a supernova explosion that occurred in the year 4000 B.C.***

*Dr.Anthony Hewish, 1974 Nobel Prize winner in physics, discovered a rhythmic series of radio pulses which he proved were **emissions from a star that had exploded around 4000 B.C.** The Freemasons begin their calendar from A.L., «In the Year of Light» found by adding 4000 to the modern year. Thus 1990 + 4000 = 5990 A.L.*

*George Michanowsky wrote in *The Once and Future Star* that*

«The ancient Sumerian cuneiform.....described a giant star exploding within a triangle formed by.....Zeta Puppis, Gamma Velorum, and Lambda Velorum...located in the southern sky.....[An] accurate star catalogue now stated that the blazing star that had exploded within the triangle would again be seen by man in 6000 years.»

According to the Freemason's calendar it will occur in the year 2000, and indeed it will.

The spacecraft called Galileo is on its way to Jupiter, a baby star with a gaseous makeup exactly the same as our sun, with a load of 49.7 pounds of plutonium, supposedly being used as batteries to power the craft.

When its final orbit decays in December 1999, Galileo will deliver its payload into the center of Jupiter. The unbelievable pressure that will be encountered will cause a reaction exactly as occurs when an atomic bomb is exploded by an implosion detonator.

The plutonium will explode in an atomic reaction, lighting the hydrogen and helium atmosphere of Jupiter and resulting in the birth of the star that has already been named LUCIFER.

*The world will interpret it as a sign of tremendous religious significance. It will fulfill prophecy. In reality it is only a demonstration of the insane application of technology by the JASON Society which may or may not even work. They have practiced overkill to ensure success, however, as the documents that I read while in Naval Intelligence stated that **Project GALILEO required only five pounds of plutonium to ignite Jupiter and possibly stave off the coming ice age.***

*Global warming is a hoax. It is easier for the public to deal with and will give the ruling elite more time before panic and anarchy replace government. **The reality is that overall global temperatures are becoming lower.** Storms are becoming more violent and less predictable.*

The icecaps at the poles are growing larger. *The temperate zones where food can be grown are shrinking. Desertification is increasing in the tropics. **An ice age is on its way, and it will occur suddenly.***

*Simultaneously a vault containing the ancient records of the earth will be opened in Egypt. **The return of Lucifer and the opening of the vault will usher in the millennium.*** *A great celebration has already been planned by the Millennium Society to take place at the pyramids in Egypt.*⁴⁴

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Așa cum fizicienii au descoperit, Universul este în plină metamorfoză. Prin procesul de „tranziție de fază” materia Universului este reorganizată complet la nivel de protoni. În locul universului actual este deja creat altul, așa cum a fost profețit: un „cer nou” și un „pământ nou”.

Tot ce va rămâne va fi „Împărăția Cerurilor”, adică cele 10 Ceruri spirituale și Raiul (adică noul univers material transfigurat), despre a cărui nouă organizare atomică nu știm nimic.

Estimările neoficiale arată că deja mare parte din universul care exista în urmă cu miliarde de ani în urmă, „descoperit” în fotografiile telescopului spațial Hubble, a fost deja restructurat prin „tranziția de fază”.

Sunt mai puțin de 70 ani până când „tranziția de fază” va ajunge la galaxia noastră, până când unda de șoc va ajunge la noi și pământul nostru va fi restructurat într-un „cer nou” și un „pământ nou”.

Până la acel moment rânduit de Dumnezeu, datoria noastră ca oameni este de a limita puterea pe care „ființa cosmică” o are asupra psihicului nostru. Eventual trebuie să identificăm, înțelegem și distrugem această monstruoasă prin mijloace tehnice.

Așa cum am putut folosi știința pentru a face bombe, rachete și tancuri, la fel trebuie să redirecționăm toate descoperirile științei și toate echipamentele psihotronice posibile, pentru a contracara aceste atacuri tip gânduri.

În primul rând trebuie să creăm global și individual câmpuri de protecție psihotronică contra atacului acestor gânduri. Pasul doi este să înțelegem care este sursa de „energie” a acestei inteligențe malefice și să-i oprim alimentarea.

Pasul trei este să ne folosim de „fermele” de antene radio și de sateliții existenți,

pentru a realiza emisii electromagnetice puternice pe frecvență joasă. Aceste emisii vor transmite unde electromagnetice pe frecvențele specifice gândurilor umane de iubire, iertare și pace.

În filmul *Al cincilea element*, „ființa cosmică“ care amenință pământul are o emisie radio, adică generează un impuls în câmp electomagnetic.

Ideea din film este desigur o fantezie, dar nu este exagerat să luăm în considerare faptul că putem bloca această ciudată „creatură“ malefică–demonică (pe Lucifer și demonii lui) folosindu–ne de resursele tehnologice existente, printr–o emisie de unde electomagnetice pe frecvențe ultra–joase.

Este o chestiune de timp până când din America va apare un alt Snowden, cu specializarea în comunicațiile spațiale. Un programator al NSA, NORAD sau din altă bază militară care controlează sateliții și fermele de antene emițătoare, va redirecționa pentru scurt timp aceste echipamente, pentru o emisie în spațiu.

După ce antenele și sateliții vor consuma 4.000 MW timp de 30 minute pentru a trimite în spațiu pe frecvențe ultra–joase modulația care produce la om sentimentele de iubire, iertare și pace, a doua zi rata crimelor și agresiunilor pe tot globul va scădea cu până la 30%.

În acest mod, prin experimente de acest gen, am avea certitudinea că ne putem proteja de emisiile mentale ale „ne–ființei cosmice“ malefice Lucifer cu echipamentele tehnice existente.

Preocuparea principală a unui om pentru a fi un bun creștin nu trebuie să fie soluția tehnologică, ci respectarea poruncilor Mântuitorului Iisus Hristos. Nu în antene și sateliți trebuie să ne bazăm pentru a avea noi înșine gânduri bune, de iubire, smerenie, pocăință, milostenie, etc.

Modelul de viață creștină propus de Mântuitorul Iisus Hristos este suficient pentru a asigura oricărui om apărarea de atacurile gândurilor. Rugăciunile, posturile, participarea la Liturghie, privegherea gândurilor, înfrânarea, lucrarea virtuților sufletului, toate sunt obligatorii pentru orice creștin care–și dorește mântuirea. Urmarea modelului dat nouă de Mântuitor pentru mântuirea noastră devine însă din ce în ce mai dificilă.

Problema este că ce vine de la „ne–ființa cosmică“ Lucifer este amplificat și retransmis cu mare putere la nivel global, peste populațiile marilor orașe. În ziua de azi sistemele tehnice și de telecomunicații (de la sateliții din spațiu, la antenele de pe clădiri și până la telefoanele mobile) sunt folosite tocmai pentru a amplifica puterea gândurilor emise de Lucifer, de „ne–ființa cosmică“.

Resursele tehnice disponibile sunt folosite și pentru a emite pe frecvențe joase gânduri de tip sugestie planificate de oameni satanizați, care aceștia ascultă de gândurile emise de Lucifer.

La această „plasă tehnologică“ globală se adaugă și sistemul economic special gândit pentru a produce scăderea capacității de rezistență psihică a indivizilor prin stress, marketing publicitar agresiv și chimicalizarea alimentației. În fața acestui atac combinat din interior și din exterior, psihicul uman nu mai poate rămâne autonom, ci cedează mai ușor la atacul gândurilor malefice.

Consecințele sunt vizibile și constatate de toți oamenii care lucrează rugăciunea. Astăzi asistăm la o reducere semnificativă a capacității de rezistență psihică a indivizilor, care

cu greu rezistă la atacul gândurilor și-și păstrează libertatea voinței.

Credincioșii (mireni, monahi, călugări) care în urmă cu 20 ani citeau cursiv o rugăciune sau un Acatist în 30 minute, astăzi se „chinuie“ timp de 2–3 ore, cu atenția atacată de sute de gânduri de împrăștiere.

Pentru oamenii simpli, neobișnuiți cu disciplina și împotrivirea mentală, atacul gândurilor de împrăștiere este devastator. Oamenii simpli reușesc să-și facă pravila zilnică de rugăciune (rugăciunile de dimineață și de seară) cu prețul unor mari eforturi de atenție și concentrare.

Sunt deci suficiente motivele de a lua măsuri, pentru a opri infrastructura tehnică de telecomunicații care este folosită pentru slăbirea voinței și gândirii autonome a oamenilor.

11.2. Cine sunt indivizii care ascultă de voința lui Lucifer și a demonilor săi.

După ce am constatat existența lui Lucifer sub forma unei „ne-ființe cosmice“ ne-pământene care are puterea de a emite gânduri, ne putem pune întrebarea care sunt pe pământ indivizii care ascultă de gândurile acestei ne-ființe malefice. Evident, ascultă de această „ne-ființă“ toți oamenii care fac rău semenilor lor, în orice fel și mod, indiferent de motivație, raționalizare, îndreptățire, justificare sau explicație. Întrebarea care se pune este cine sunt acești oameni și câți sunt ei. Realitatea ne arată că avem de a face cu două clase majore de indivizi degenerați: degenerații înregimentați în diverse structuri de putere și informație și degenerații singuratici, anonimi.

Cele două eșaloane de degenerați sunt la rândul lor în mare secret susținute și protejate de o adevărată mini-armată formată din: indivizi demonizați de tipul proxy, demoni, luptători psi, paranormali care au tot felul de abilități și specializări excepționale (de ex. în citirea gândurilor, ucidere la distanță), ofițeri din serviciile secrete, turnători și informatori, simpli executanți.

11.2.1. Degenerații înregimentați în diverse organizații de putere și informație: economice, politice, oculte, secrete, bancar-financiare, media, juridice, sociale.

În general indivizii recrutați pentru acest nivel al conspirației degenerării aparțin următoarelor tipologii: nevrozați, cu deficiențe sexuale, cu malformații organice congenitale, trădători nativ sau din interes, cu mentalitate bolșevic-comunistă și egalitaristă, împătimiții cu patimi cronice vizibile (beție, curvie, prea-curvie, lăcomie alimentară, lăcomie pentru bani, mânie, jocuri de noroc), împătimiții cu patimi sufletești invizibile (lacomi, cu invidie cronică, cu dorință de răzbunare de tip psihopat/sociopat, resentimentari, semidocti și analfabeți universitari, carieriști cronici, cu răutate, plini de mândrie și slavă deșartă, orgolioși).

În principal aici putem regăsi cele trei clase de degenerați stabilite de CIA în anii 1950 și dezvăluite de Gregory Klimov.

Prin această degenerare structurală trebuie să înțelegem un profil psihologic-spiritual la care se ajunge când individul prezintă cel puțin una din următoarele trei caracteristici: disfuncții și perversități ale sexualității normale heterosexuale, boli psihice și malformații organice, identificabile în DSM de psihiatria medicală.

Deci un individ care are una din cele trei deficiențe menționate are șanse deosebit de

mari să dezvolte în viață un profil de individ degenerat.

În general acești degenerați vizibili ne sunt cunoscuți. Aceștia sunt politicieni, oameni de afaceri, manageri la nivel executiv, manageri de nivel mediu (middle managers), administratori, ofițeri din structuri militarizate, indivizi cu diferite profesii înregistrate în structuri oculte, jurnaliști, activiști în organizații tip ONG, bancheri, primari, activiști sociali, intelectuali și scriitori, etc.

Chiar dacă acești degenerați sunt măștri ai prefăcătoriei și minciunii, sunt destul de bine cunoscute publicului larg acțiunile lor perfide și viclene pentru distrugerea ordinii sociale creștine (familie, credință, națiune, rasă) și construirea unei noi ordini sociale în care credința în Dumnezeu–Creatorul este înlocuită cu venerarea lui Lucifer.

11.2.2. Demonizații singuratici, anonimi. Armata privată a răului pe pământ.

În general la acest nivel al conspirației degenerării putem găsi cei mai periculoși degenerați: indivizii cu tulburări de personalitate anti–socială (tip nativ infantil și combinații ale acestora cu tipologiile borderlin, sociopat, psihopat), cu ură față de Dumnezeu și Creație, cu o puternică dorință psihopată de a face rău semenilor, care practică cu premeditare tehnici și ritualuri pentru demonizarea Sinelui, care au o agendă premeditată deucidere.

În categoria degeneraților cu disfuncții psihice un loc de frunte îl au indivizii sociopați, psihopați, cei cu tulburare de personalitate anti–socială de tip borderline și indivizii imaturi psihic și emoțional, care au un Eu nativ infantil.

Deosebit de interesantă în zona descrierii patologiei indivizilor degenerați este cartea psihiatrului Martha Stout, apărută în 2005 cu titlul: *Psihopatul de alături. Cum să–l recunoști și să te aperi de el.*

În această carte autoarea descrie un alt tip de individ degenerat, care ține de sfera patologiei psihicului, sub numele de individ psihopat/sociopat. Psihopatul este un individ fără sentimente, fără preocupări pentru binele celorlalți oameni.

Cauza apariției acestor indivizi este la fel ca în cazul celor cu Eu infantil: un deficit al calității sufletului cu care individul vine pe lume. Este însă un caz mult mai grav decât la individul cu Eu infantil. Deficitul sufletesc al indivizilor cu tulburare de personalitate de tip anti–socială este maxim, funcția afectivității lipsește aproape cu desăvârșire. Practic avem de a face cu un individ extrem de periculos, dar care se pricepe de minune să ascundă acest lucru.

Spuneam în primul capitol că numărul total al indivizilor din lume potențial purtători de Rău, care aduc răul în lume, este de 8,33% din totalul populației. Ideea calculului acestui procent îi aparține monahului Steinhardt, care a avut inspirația duhovnicească să–și fundamenteze estimarea sa de la existența unui apostol trădător, care și–a vândut pe bani conștiința, din totalul celor 12 apostoli.

Estimarea lui Steinhardt este cât se poate de corectă și reflectă cu adevărat realitatea lumii moderne. Dar totodată ridică unele semne de întrebare. Dacă adunăm estimările recunoscute oficial și calculate de instituțiile statului, nu ajungem la valoarea de 8,33% din totalul populației.

Dacă luăm în calcul populația oficial înregistrată cu boli și deficiențe psihiatrice degenerative, sinucigașii, indivizii din sistemul penitenciar condamnați, indivizii luați în monitorizare/prevenire de poliție și servicii secrete (scandalagii, agresorii, bețivii

cronici, structuri mafiote, clanuri interlope, terorism, etc), criminalitatea gulerelor albe și oamenii înregimentați în diverse structuri de putere, tot nu ajungem la procentul lui Steinhardt de 8,33%. Adunate, toate aceste categorii de persoane „problematică” nu depășesc 6–7% din totalul populației unei țări.

Ne punem deci întrebarea: unde este diferența? Cine sunt acești 1–2,33% indivizi „problematici” dintr-o populație, dar despre care nu avem nici reperi de identificare, nici profile psiho–sociale, nici monitorizare, nici nimic.

Când este vorba despre degenerați și indivizi anonimi, care au un potențial ascuns de a face rău, impresia/intuiția generală a populației este înșelătoare.

Inclusiv indivizii educați și informați au o percepție greșită în ceea ce privește subiectul degenerațiilor care „nu există”:

a. În general oamenii au auzit despre degenerați, că aceștia conduc lumea, cunosc fotografiile cu liderii politici ai statelor care se sărută public, cunosc despre întâlnirile nocturne secrete ale bancherilor, etc. Percepția generală despre degenerare este că acesta este un fenomen care există acolo, undeva, departe de ei și este o anormalitate care ține strict de sferele înalte ale puterii politice sau economice. Această percepție generală este foarte greșită și periculoasă.

Degerații și demonizații anonimi sunt infiltrați peste tot, la toate nivelele, în toate profesiile și în toate categoriile sociale. Nu există colectivitate umană pe această planetă, oricât de mică, care să nu fie infiltrată de un degenerat anonim.

Aceștia nu aparțin de serviciile secrete sau de organizații oculte, coordonarea lor făcându-se direct mental de către demoni sau direct de către „ființa cosmică” din spațiu.

Inclusiv degenerații din serviciile secrete sau din organizațiile oculte ar fi surprinși să descopere că mulți dintre colaboratorii sau subordonații lor sunt în realitate demonizați ascunși, care sunt direct coordonați mental de către demoni.

Misiunea acestora este de a asista, verifica și susține în mare secret misiunile degenerațiilor „la vedere” care activează în servicii secrete, partide, instituții, firme, organizații, etc. Acolo unde degeneratul aflat „la vedere” într-o organizație eșuează, misiunea acestuia este îndeplinită de un astfel de individ demonizat complet conspirat.

b. În mod complet eronat, majoritatea oamenilor capabili și competenți se consideră feriți de războiul degenerațiilor.

Deoarece nu au funcții, bani sau importanță socială, oamenii capabili nu se consideră pe sine potențiale ținte ale instituțiilor pentru ucidere, trădare, sabotaj, terminare psihică.

Pe de o parte este adevărat, degenerații „la vedere” din instituții sau organizații nu se ocupă cu uciderea oamenilor capabili obișnuiți, care nu prezintă o importanță economică sau politică deosebită. Dar acești oameni sunt maxim luați în colimator pentru ucidere de către indivizii–demonizați anonimi.

Nu există om capabil pe acest pământ care să nu aibă deja lângă el o mică haită de demonizați anonimi, care să vrea să-l saboteze, trădeze, mintă, dezinformeze, distrugă psihic, ucidă. În familie, la serviciu, pe scara blocului, pe stradă, în cartier, în partid, etc., peste tot există deja un demonizat a cărui job secret este să ucidă indivizii din clasa meritocrației. Când spun „indivizii din clasa meritocrației” mă refer la toți oamenii începând cu vârsta de 5 ani.

Un demonizat anonim poate imediat identifica la un copil de 5 ani dacă are în el „semințele“ meritocrației: naționalist, cu credință în Dumnezeu, înzestrat cu aptitudini și talent, inteligent, sufletist, muncitor, serios, responsabil, posesor al unei puternice conștiințe morale (preocupare și respect pentru cinste, corectitudine, valoare, bunătate, frumos, muncă, adevăr, dragoste și jertfă pentru Dumnezeu).

c. O altă greșeală comună pe care o fac oamenii este că raționalizează actele anti-sociale grave ale degenerațiilor.

Oamenii consideră răul făcut de degenerați o necesitate, un impuls de moment, ceva necesat cerințelor profesiei, etc. Oamenii nu „văd“ în spatele acestor acțiuni „răul în sine“, nu gândesc că cei care săvârșesc aceste acte sunt conștienți de răul pe care îl fac și că fac acest rău în mod premeditat.

d. Degenerații anonimi sunt într-adevăr infiltrați peste tot, la toate nivelele, dar țintele lor nu sunt întâmplătoare. Acei 1–2,33% de degenerați care „nu există“ nu sunt distribuiți uniform la nivelul societății.

În general există un degenerat în fiecare unitate socială: afacere, organizație, bloc, cartier, unitate școlară, etc. Dar predilecția lor este să atace în haită, să „încercuiască“ și să „îngenuncheze“ oamenii buni profesional, oamenii de știință, inventatorii, scriitorii, liderii capabili, cu credință în Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos, care pot face educație creștină acasă și în societate.

Degenerații roiesc în jurul tuturor oamenilor care au în ei capacitatea de a schimba lumea în bine și a face bine pe acest pământ. Însă în majoritatea cazurilor, numărul degenerațiilor care trăiesc foarte aproape de un astfel de om nu este mai mare de 2. Este protecția lui Dumnezeu care nu lasă mai mulți degenerați și nu-i lasă să facă tot ce vor în menirea lor distructivă. Există și cazuri în care un om bun este atacat de 3 degenerați, dar acestea sunt cazuri mai rare, care țin de mândria și slava de sine a omului atacat.

e. Este adevărat că în momentul de față sunt ascunși și fac eforturi deosebite în a-și crea și perfecționa toată viața o „legendă“ care să le ascundă adevăratele intenții și gradul ridicat de demonizare.

Dar nu peste mult timp, în vremurile cele de pe urmă, toți acești ne-oameni nu se vor mai ascunde. Nu-și vor mai termina victimele câte puțin, cu picătura cum fac acum, ci își vor vâna țintele umane deschis, public, fără nicio teamă.

Degenerații sunt coloana a V-a care vor aduce pe pământ imperiul răului și tot ei vor sluji în acele zile acest imperiu cu toată energia și zelul posibil.

f. Percepția generală este că degenerații iau în colimator oamenii buni și capabili când aceștia încep să aibă rezultate profesionale și/sau educaționale notabile, adică după vârsta de 30 ani.

Este foarte greșit. Degenerații identifică un om capabil de timpuriu, începând cu vârsta de 10–13 ani. Agresiunea de a distruge acest pui de om începe în forme voalate încă de atunci, de când este mic, lipsit de protecție și expus. Până ajunge la 20 ani are deja aproape de el 2 degenerați care au grijă să-l macine zi de zi.

Probabil că veți considera că 2 degenerați apropiați nu este mult, la un om care relaționează zilnic cu 10 apropiați și alți 20–30 mai îndepărtați.

Nu uitați însă atenționarea părintelui Gheorghe Calciu cu experimentul de la Jilava. În celulele în care a fost introdus un singur bolnav psihic, au supraviețuit jumătate din

deținuții din acele celule. În celula în care au fost introduși 2 bolnavi psihici, nu a mai supraviețuit niciun deținut politic.

Identificarea și îndepărtarea timpurie a degenerațiilor din viața noastră este o condiție a supraviețuirii biologice inclusiv în timpurile de acum, dar în special în anii grei care urmează.

11.3. Problematika demonizațiilor anonimi care sunt armata privată a răului pe pământ.

Psihiatri experimentați din SUA – precum Martha Stout și Scott Peck, trag semnale puternice de alarmă, scriind cărți în care recunosc oarecum speriați că după 20 ani de vechime în psihiatrie, încep să „descopere” că există în lume indivizi cu un potențial înfricoșător de a face rău.

Indivizi demonizați care nu „există” în DSM, care nu fac tratament psihologic sau psihiatric, pentru care nu există profile de identificare, nu există metode de tratament, indivizi care în statistici și în cursurile de psihiatrie „nu există”.

Și care indivizi, pentru că oficial „nu există”, nimeni nu are grija lor, își fac de cap așa cum vor,ucid și distrug din interior tot ce găsesc în calea lor: afaceri, carierele de profesioniști ale colegilor de muncă, propriile familii, vecinii, instituțiile statului, băncile, orice tip de organizație economică, propria țară.

Există deci o acoperire foarte bună pentru cei 1–2,33% indivizi cu potențial de a face rău, care nu ne apar în nicio statistică. Voi numi acești sabotori de cariere, afaceri și oameni cu termenul general de „degenerați”, folosit de Gregory Klimov când a prezentat și descris în cărțile sale care sunt, de fapt, oamenii care ne conduc.

Este foarte posibil ca degenerații cei ascunși care distrug zi de zi lumea în care ei înșiși trăiesc să fie cu aproximație acei 1–2,33% din populația oricărei țări.

Explicația dată de Klimov pentru apariția în lume a acestor indivizi cu potențial ridicat de degenerare ține de un efort darwinian al naturii și speciei umane, de a se curăța de exemplarele care s-au îndepărtat de legile morale ale lui Dumnezeu. Este un fel de plată pentru păcatele celor dinaintea ta, din propria familie.

Încălcând legile morale ale lui Dumnezeu, aceste familii se rup de protecția divină și devin expuse factorilor degenerativi, care, în final, vor duce la extincția lor.

Degenerarea la Klimov apare ca o cauzalitate darwiniană moștenită, în care indivizii plătesc pentru păcatele înaintașilor.

Oricine aduce ură și suferință în această lume, de la mic la mare este un agent al răului: de la cel care fură, tâlhărește, omoară, înșeală, violează și distruge viața unui simplu om, până la manageri, conducători, lideri ai societăților secrete oculte și bancheri care creează războaie, exploatare, foamete, boală și distrug planificat viețile a zeci de milioane de oameni.

Datorită Internetului și cărților de literatură alternativă sau revizionistă îi știm pe toți, de la criminalul care ucide în văzul tuturor, până la eminențele cenușii criminale, care cred că planifică în secret următoarele războaie și crime la adresa umanității.

Cu toate acestea, cu toată buna noastră informare, un agent al răului a scăpat neîncetat de analiză, observație și identificare.

Deși consecințele actelor sale sunt la fel de vizibile și criminale ca ale unui ucigaș în serie și la nivel macro echivalează în eficiență și impact cu activitatea coordonată,

ocultă, a mii de oameni ascunși publicului, cu toate acestea, inițiatorul acestor acțiuni nu au avut niciodată niciun nume, nicio identitate.

Dincolo de infractorii de drept comun, de mafiile interlope, organizaționale sau profesionale, dincolo de rețele oculte coordonate de nucleul dur illuminati, dincolo de trădătorii din politică sau serviciile secrete, de lăcomia managerilor și directorilor sociopați care—și exploatează fără milă angajații, dincolo de ura și invidia oamenilor simpli, dincolo de toți aceștia pe care îi știm cu toții cine sunt și ce fac, „Răul în sine” mai are un as în mânecă. Este armata sa privată, despre care puține lucruri se cunosc. Observarea atentă timp de peste 15 ani a acțiunii indivizilor degenerați m-a condus însă la identificarea unor aspecte imposibil de explicat prin prisma psihologiei, activităților de spionaj secrete sau a teoriilor conspirațiilor.

Dacă de exemplu, 1.000 de agenți secreți primesc directive și execută coordonat un program, acest lucru se poate ști imediat în decurs de zile, inclusiv public pe internet. Cine conduce, cine execută, unde, când, în ce scopuri, cu ce mijloace etc. Dar dacă 500.000 de indivizi degenerați fac același lucru, nimeni nu va ști nimic. Nici serviciile secrete, nici oculta, nici nimeni.

Nivelul de ură din lume este așa de mare și graba de a distruge oamenii și viața pe acest pământ este așa de mare, încât toate măsurile de precauție anterioare au fost abandonate. Cauza primă a ceea ce vedem în jurul nostru este ura și Răul care se ascund în spatele comunismului, capitalismului, bursei și crizelor economice.

O consecință deosebit de importantă a acestei analize este, așa cum ne învață Mitropolitul Hierotheos Vlachos, înțelegerea și acceptarea existenței unei „ne-ființe cosmice” malefice nepământene, nevăzute, neștiute, ascunse, perfide, viclene, fantastic de inteligente, dotată cu conștiință de sine, care se pare că urăște oamenii într-un mod îngrozitor. Dincolo de orice ideologie, crima este și rămâne crimă și dincolo de orice perdea ideologică, în spatele crimei și suferinței găsim mereu implacabil rânjetul mulțumit al răului.

Este un adevăr dur, crud și rece că noi oamenii avem de a face cu un inamic deosebit de inteligent, crunt și dur, care prin gradul ridicat de ascundere și perfidie a reușit să distrugă viețile multor oameni.

Această „ne-ființă cosmică” nepământeană și soldații săi (demonii, oamenii îndrăciți, oamenii demonizați) sunt mult mai inteligenți decât oamenii normali, posedă prin ură o energie uriașă și sunt atât de bine ascunși gândirii noastre, încât bine se spune că cea mai mare realizare a lor este faptul că oamenii simpli le neagă existența.

Cum reușește „ne-ființa cosmică” să îi coordoneze pe degenerați? Cum le stabilește țintele umane și de unde știu să exploateze slăbiciuni și secrete personale?

O posibilă explicație a acestor fapte este aceea că indivizii degenerați, prin sugestie psihică, în mod conștient și direct îndeplinesc planurile și scopurile unei inteligențe malefice ne-pământene.

De-a lungul istoriei, toate marile evenimente istorice care au dus la ucidere de oameni poartă amprenta coordonării ne-pământene a indivizilor degenerați.

Fără aportul indivizilor cu Eu infantil și al degeneraților nu ar fi putut avea loc loviturile de stat din Franța anulului 1789 și din Rusia anulului 1917. La fel, nu s-ar fi putut instala în lume bolșevismul, comunismul și crimele halucinante pe care acesta le-a produs.

Nu ar fi posibilă falimentarea programată din interior a economiilor țărilor din Europa

de Est care au ieșit din regimul naționalist–socialist precum și falimentarea din interior a țărilor dezvoltate capitaliste. Fără indivizii degenerați, atent și discret coordonați dintr–un centru unic de coordonare, milioane de oameni am avea o viață mult mai ușoară și mai fericită.

Pentru a înțelege crimele halucinante ale bolșevismului, comunismului și capitalismului trebuie să mergem la sursă: la „RĂUL în sine”, „ne–ființa cosmică” care emite neîncetat gândurile negative. Aceeași problemă apare și în cazul în care încercăm să justificăm rațional crimele, războaiele și suferința, existente pe acest pământ de sute de ani.

Desigur, așa cum ne învață tonele de cărți și documentare disponibile gratuit pe internet, toată suferința umană trebuie atribuită unor familii, clase de oameni sau organizații oculte, care au deja în pregătire o așa–numită „nouă ordine mondială”. Am putea ușor spune că ei sunt de vină, datorită lor pe acest pământ viața este o vale a plângerii.

Putem deci da vina pe vinovații cunoscuți: pe masoni, nucleul satanic dur Illuminati (real sunt 12 demoni întrupați, demoni care au luat formă umană), pe cele 13 familii generațional sataniste, pe cei 300 de olimpici (sunt oameni îndrăciți și demonizați), pe sioniștii talmudici care conduc financiar New York–ul și Londra, pe diviziile paranormale din serviciile secrete (precum MI–6) care studiază intens din Carlos Castaneda și din practicile oculte/ezoterice ale lui John Dee, pe dorința de putere a regimurilor militariste, pe ideologii demonizați neo–marxiști, pe lăcomia și ura oamenilor simpli de lângă noi (idiotii utili), pe mafiile criminale interlope, pe mafiele organizaționale, politice și profesionale, pe alte zeci de organizații discrete sau secrete și pe care, pe toate, la nevoie le putem afla pe internet.

Această propagandă orientată este însă o manipulare care vizează pe toată lumea. Dăm vina pe acești ne–oameni și gata, am rezolvat problema suferinței pe pământ. Dar este o problemă. Toate aceste organizații, structuri și milioanele de oameni care le compun nu ar putea ele însele să genereze suferința și crimele pe care le îndură de secole oamenii.

Și asta pentru simplul motiv realist că **în toate aceste structuri, în afara câtorva ne–oameni criminali, sociopați și „vizionari” sataniști (de genul Albert Pike, Aleister Crowley, etc.) și a unei mici elite devotate de îndrăciți și demonizați, imensa majoritate a oamenilor implicați în acest angrenaj ocult–satanic (95%) sunt în realitate doar „decor”, impresie și „teatru”, mai mult sau mai puțin.**

Majoritatea celor implicați în acest sistem ocult al crimei și planificărilor nu participă la marele spectacol din convingere și vizionarism satanic, ci din teamă, interesul serviciilor secrete, obligația obținerii sau menținerii unui statut social sau profesional aducător de bani, protecție juridică pentru infracțiunile economice comise, crearea de contacte utile în zona finanțelor sau justiției, naivitate sau credulitate.

Deci să spunem că acceptăm că există ceva numit Rău pe pământ, dacă nu impresionat de concluziile de viață ale unor oameni care știu multe, măcar prin prisma unor suferințe fizice sau emoționale pe care le–ai încasat cu certitudine până acum de la viață.

11.4. Indivizii nativ infantili și infantilizați – armata secretă a Răului pe pământ,

direct coordonați mental de către Lucifer și demonii săi.

În urma studiului „pe teren”, făcut de mine timp de peste 15 ani am putut observa „pe viu” cum indivizii cu Eu infantil nativ (permanent, din naștere) au o predilecție și plăcere în a distruge carierele profesionale ale oamenilor capabili, în timp ce pozau în oameni responsabili și educați.

Estimarea mea este că în mod planificat și premeditat degenerații nativ infantiliucid biologic și distrug carierele profesionale a 5–10% din totalul forței de muncă active a unei națiuni, dintre cei mai buni și mai capabili oameni pe care o economie îi are.

Indivizii cu Eu infantil (nativ și permanent) nu sunt înregistrați în nicio evidență care să-i monitorizeze.

Acțiunea lor în economie este însă devastatoare. Indivizii cu Eu infantil (nativ și permanent) și indivizii infantilizați descriși în această carte se încadrează în cadrul general al tipologiei degenerațiilor emisă de către G.Klimov. În schema lui G.Klimov ei s-ar încadra în zona indivizilor cu risc mare de degenerare din cauza unor probleme psihice.

După cum ați putut citi în capitolele anterioare, opinia mea este că această problemă a retardului Eului la stadiul infantil nu este strict determinată de mediu. În cadrul capitolului 2 la paragraful **2.3.3.21** și în cadrul capitolului 7 la paragraful **7.3** am descris care sunt cauzele apariției pe lume a indivizilor cu Eu infantil (nativ și permanent).

În principiu este vorba despre înfrățirea copilului mic în timpul celor 9 luni de viață intrauterină.

Practic este vorba despre un retard psihic nativ și definitiv pentru întreaga lor viață, datorat înfrățirii copilului (posesiei demonice a copilului) în perioada de dezvoltare intrauterină. Sunt copii care se nasc gata înfrății și care vor avea pentru întreaga lor viață (definitiv, iremediabil) un retard psihic–emoțional major.

INDIVIZI CU EU INFANTIL (NATIV ȘI PERMANENT) = SUNT COPII CARE SE NASC GATA ÎNFRĂȚII, CARE VOR AVEA PENTRU ÎNTREAGA LOR VIAȚĂ (DEFINITIV, IREMIABIL) UN RETARD PSIHIC–EMOȚIONAL MAJOR.

Apoi educația, mediul și condițiile de viață vor fi cele care vor decide dacă infantilismul nativ va degenera în boli psihice și psihosomatice grave. Va fi o existență zbuciumată, în care individul va încerca să-și suplinească nesiguranța și deficiențele de percepție a realității prin agresivitate, cu tendința neîncetată de a-i controla și domina pe cei din jur.

Indivizii infantilizați (cu infantilism psihic dobândit) nu sunt indivizi infantili nativi.

Infantilizații sunt oameni normali, care au sistem psihic dezvoltat și maturizat, dar care în timp s-au infantilizat, au degenerat ca urmare a anilor de muncă petrecuți în organizații și medii infantilizante, în care indivizii cu Eu infantil permanent și alte forme de degenerați au preluat controlul pozițiilor manageriale.

Dacă ați citit cartea până aici, cred că ați înțeles deja în mare parte ce înseamnă un individ cu Eu infantil, cum se comportă el în mediul social și organizațional. Ați înțeles că indivizii cu Eu infantil sunt adevărați terminatori economici, au un comportament deosebit de periculos pentru orice organizație. De asemenea, sunt și terminatori biologici pentru cei din jurul lor, atunci când interesele lor se lovesc de un concurent la

o funcție sau poziție de conducere.

Iată de ce este imperios necesar să poți deveni capabil să identifici rapid acești indivizi cu Eu infantil. Din păcate însă, nu este vorba numai de indivizii cu Eu infantil. Mulți alți prădători cu zâmbet și farmec te așteaptă acolo, în ritmul vieții familiale, sociale sau profesionale.

Indivizii cu Eu infantil și în general degenerații sunt coloana a V-a a răului pe pământ, sunt armata privată, agenții ascunși ai răului în această lume.

Când vorbesc de Rău, mă refer chiar la „Răul în sine”, nu este vorba de nicio metaforă. Mă refer la Rău în sensul cel mai elementar definit de fiecare dintre noi: „Cel-Rău” din rugăciunea Tatăl Nostru, „ne-ființa cosmică” malefică, entitate autonomă, inteligență sistemică avansată, energie dizarmonică, ură, suferință, răutate, scop, iubire condiționată, dialectică bine-rău, dialectică Rai-iad.

De asemenea, **vorbesc despre indivizii cu Eu infantil (nativ și permanent) ca fiind niște agenți ascunși.** Titulatura este pe deplin justificată, am putea folosi fără probleme calificative din zona serviciilor secrete.

De sute și mii de ani acești oameni acționează coordonați și sincron, dar totodată sunt complet neștiuți, nevăzuți, neidentificați ca forță care poate produce în liniște efecte. Răul are multe expresii de manifestare și apare în lume prin agenții săi mai mult sau mai puțin publici, dar știuți de toată lumea.

Dar cum pot indivizii cu Eu infantil să acționeze inconștient și să execute directivele acestui Rău? De unde această constatare?

Să vedem câteva elemente care justifică afirmația că indivizii nativ infantili și degenerații (îndrăciiții, demonizații) sunt armata secretă, coloana a V-a a Răului, direct coordonați mental de către Lucifer și demonii săi.

1. Așa cum a observat psihiatrul Scott Peck, o cauză principală a apariției infantilismului dobândit este îndrăcirea persoanei, adică infantilismul psiho-emoțional este efectul parazitării ființei umane de către demonii care au pătruns în creierul și „inima” omului.

(vezi în cadrul capitolului 2 sub-capitolul 2.3.3., cu toate paragrafele sale).

2. La degenerații infantili (cu Eu infantil permanent) apare un decalaj foarte mare între limitele personale de cunoaștere și manipulările deosebit de avansate pe care aceștia reușesc să le facă în mediul social, profesional sau familial.

Mă refer la faptul că acești oameni au perturbată complet funcția afectivității. Ei nu-și simt pe ceilalți, nu-și pot înțelege empatic.

Empatia, ca formă de cunoaștere a celor din jur nu există la infantil. De asemenea, au în general o capacitate intelectuală medie de a discerne și evalua logic și rațional pe cei din jur. Și, de obicei, nici nu-și ascultă pe ceilalți, percep doar fragmente de discuție pe care le interpretează într-o manieră total subiectivă. Deci avem parte de oameni cu limite majore în perceperea, înțelegerea și evaluarea celor din jur și, în concluzie, sunt oameni care, în mod normal, nu ar putea să pună probleme altor indivizi cu inteligență emoțională sau intelectuală superioară.

Mai mult, degenerații infantili au o capacitate deosebită de manipulare a celor din jur, folosindu-se de un tip de inteligență superioară inteligenței emoționale sau intelectuale: inteligența sistemică. A fost și este o mare surpriză înțelegerea faptului că acești oameni sunt capabili de inteligență sistemică și, în consecință, pot să-și

manipuleze pe alții prin mistificarea conștiinței datorită suferinței sistemice. Manipulările sistemice și mistificarea conștiinței prin suferință sunt sarcini intelectuale deosebit de avansate, foarte puțini oameni sunt în stare să gândească așa ceva. Cu atât mai puțin este de așteptat ca ele să apară la indivizii degenerați. Undeva apare o problemă.

Uman, intelectual și emoțional, indivizii degenerați sunt în mod conștient incapabili să gândească atât de avansat, să facă corelații cognitive la acest nivel și să aibă o cunoaștere aprofundată a psihologiei umane. Oameni cu rudimente de stări emoționale, fără empatie și cu nivel intelectual mediu, oricâtă ambiție și ură ar avea în ei, nu ar putea să se califice la asemenea finețuri psihologice. Așa ceva este imposibil. Este ca și cum ai cere unui școlar de 10 ani să înceapă facultatea de fizică, ceea ce școlarii de 10 ani evident nu fac.

Am putea spune, bine, așa este, într-un mod cu totul nejustificat, indivizii cu Eu infantil sunt cumva capabili de manipulare sistemică, de mistificare a conștiinței prin suferință. Asta înseamnă automat că sunt agenți ai răului? Aici este o mare problemă, pentru că manipularea sistemică de mistificare a conștiinței prin suferință sistemică este un element fundamental de acțiune a răului pe acest pământ.

Răul asta urmărește, mistificarea conștiințelor oamenilor prin suferință sistemică. Creează suferința, problema, pentru ca apoi să vină cu soluția.

Aplicând soluția și rezolvând problema începi să crezi în realitatea domeniului așa-zis spiritual, de unde provine soluția. Deci avem Răul și știm cum funcționează manipularea sistemică pe care o aplică pentru omenire. Și avem și indivizii cu Eu infantil, neevoluați psihic, dar care prin actele lor urmăresc la cei din jur exact același lucru, și anume, mistificarea realității.

Evident, infanții nu vor neapărat să mistifice realitatea domeniului spiritual, ci ei urmăresc să mistifice realitatea în care ei acționează: economică, politică, socială, financiară, familială, prin care să se poată folosi de munca și resursele noastre.

Această capacitate a indivizilor cu Eu infantil de a acționa la un nivel înalt de inteligență, mult peste puterile lor și identic cu stilul de acțiune al răului în lume este un element care de la început trebuie să ne pună serios pe gânduri.

3. Indivizii cu Eu infantil sunt profund resentimentari și obsedați după răzbunare.

Acest lucru înseamnă mai întâi de toate că în adâncul sufletului lor domnește ura, o ură statornică, fixă, definitivă, care le ghidează, camuflat, toate reacțiile, atitudinile și comportamentele din viață.

La infanții nativi nu este vorba doar despre o ură omenească, este vorba și despre o ură de tip demonic: neomenească, gratuită, fără motivație și justificare – specifică demonilor care trăiesc în acești nefericiți.

Dar nu numai atât. Cu toții avem în suflet și resentimente, dar asta nu înseamnă că ele sunt statornice și ne ghidează toate conduitele publice, profesionale sau familiale. Și asta pentru că majoritatea oamenilor pot neutraliza ura temporară din suflet prin iubire, iertare, educație sau morală creștină.

Acest lucru însă indivizii cu Eu infantil nu îl pot face. La ei ura este neîncetată, nu au un mecanism de eliberare de ură, sufletul lor este mereu plin de ură. De aici resentimentul. Pentru că nu pot exprima deschis sentimentul prim de URĂ, acesta trebuie exprimat codat, în forme voalate acceptabile social și comportamental.

Asta înseamnă și resentimentul: este un RE-sentiment.

Este un sentiment machiat, fardat și exprimat la limita normalității. Iar acest sentiment ascuns care este voalat exprimat este URA. Aceasta este explicația de ce indivizii cu Eu infantil sunt printre cei mai critici, nemulțumiți, ambițioși, ranchiunoși, răzbunători și provocatori de ceartă dintre oameni.

Ei pur și simplu trebuie să exprime cumva ura care le arde sufletul și de care nu pot să scape. Trebuie văzut însă și reversul procesului: învață să vezi în indivizii descriși mai sus nu doar simpli nemulțumiți sau ambițioși.

Ambiția și nemulțumirea sunt forme voalate de exprimare a urii pe care o au în inima lor. Învață să vezi acești oameni așa cum sunt, adică inconștienți de actele lor, cu un mare potențial de a face rău și cu tendința inconștientă neîncetată de a provoca celorlalți suferință.

Cred că este clar că un om care are în suflet doar ură și nu mai are loc de iubire și iertare nu poate avea decât acte inconștiente de a produce rău și suferință celor din jur și nu este conștient de sine însuși și de actele sale. Acest om nu mai este decât o marionetă în planurile răului, este captiv răului și îndeplinește planurile răului.

4. În directă legătură cu ura pe care o au și cu explicațiile raționale prin care caută să-și justifice comportamentele situate la limita normalului, indivizii cu Eu infantil sunt foarte buni la disimulare.

Sunt oameni foarte ascunși, secretoși, care—și ascund foarte bine impostura, ura, resentimentul, ranchiuna, răzbunarea, deficiențele emoționale, intelectuale, de educație.

La prima impresie par oameni perfect normali și nici măcar un ochi antrenat în psihologie nu va reuși să-i descopere rapid de prima dată. În cazurile oamenilor simpli, situația este un pic mai complicată, adevăratul caracter al Eului infantil fiind de obicei înțeleș și descoperit după ani de zile.

Fie că este vorba de un coleg de serviciu, de un șef, de propriul copil acum om matur, de partenerul de viață sau de afaceri, de obicei, descoperirea că omul de lângă tine are un Eu infantil, care inconștient a urmărit prin diverse pretexte și cu voalată perfidie să-ți facă rău, produce un șoc existențial, depresie și ruperea relației.

Este foarte greu de identificat un individ cu Eu infantil, mai ales dacă se știe bine și face eforturi pentru a trece drept un om matur emoțional. Doar câteva scăpări pot să-l dea de gol, trebuie urmărite în special actele inconștiente de limbajul trupului și actele care țin de resentiment, exprimarea voalată, codată a urii.

Odată ce ai înțeleș că omul din fața ta este plin de ură, întreabă-te de ce acest om a ajuns în viața ta sau de ce dorește să intre în viața ta. Trezește-te însă rapid la realitate și ia măsuri de apărare, protecție și limitare a accesului acestui om în viața și familia ta.

5. Indivizii cu Eu infantil nu sunt conștienți de ceea ce fac, în mare măsură sunt inconștienți că produc rău. Ei își raționalizează faptele și atitudinile, convingându-se pe ei înșiși și convingând pe alții de justetea comportamentului lor.

Nu înțeleg de ce fac rău altora, de ce se comportă așa, de ce urăsc oamenii și, mai ales, pe unii în mod special. În strânsă legătură cu atitudinea inconștientă, indivizii cu Eu infantil vizează cu dedicație oameni pe care caută să-i distrugă psihic, emoțional sau biologic.

Nici ei nu sunt pe deplin conștienți de ceea ce fac, asta pentru că abordarea acestor

ținte umane vizate pentru anihilare este foarte voalată și aparent normală. Ei acționează pe principiul milenar de evoluție a răului: doi pași înainte, un pas înapoi, doi pași înainte, un pas înapoi.

Timp de 15 zile se comportă ca o bestie și caută să te distrugă, apoi o săptămână este tot numai lapte și miere. Din nou 15 zile își dă arama pe față, apoi o săptămână este iar cel mai bun și iubitor om din lume, și tot așa.

De fapt, toată acțiunea de distrugere este ascunsă în spatele unor texte, motive și pretexte foarte acceptabile și justificate: nu ți-ai îndeplinit planul de muncă, nu ți-ai îndeplinit norma, nu ți-ai respectat angajamentele, nu ai îndeplinit obiectivele, nu ți-ai îndeplinit obligațiile contractuale, familiale, profesionale sau sociale, nu te ridici la înălțimea așteptărilor pe care le avem de la tine, nu ești suficient de bun, de eficient, de inteligent, nu câștigi suficient de mulți bani, nu ești o mamă și soție model, ești un bețiv și curvar, nu ai executat ordinele primite.

Sunt sute și sute de motive pentru care, în mod justificat și acceptabil social, poți fi ținta unui terminator cu Eu infantil, la serviciu, acasă sau pe stradă. Și ai grijă, societatea va țipa nu să te salveze pe tine, ci îl va compătimi pe el, pe terminatorul care caută să te bage în pământ, la propriu.

Indivizii cu Eu infantil sunt terminatori foarte eficienți și țintele lor într-un final cedează, psihic, emoțional, biologic. Sunt cei mai eficienți ucigași de pe acest pământ. Ei nu folosesc pentru asta arme și nu au nicio treabă cu codul penal. Arma lor este resentimentul, în sutele sale de nuanțe. Arma lor este ura, voalat și codat exprimată. Unitatea lor de timp este anul, nu se grăbesc.

Sunt foarte eficienți și pentru că țintele lor nu-i descoperă și nu înțeleg cu cine au de a face, nu înțeleg că toate explicațiile pentru suferința încasată de la ei nu este decât un fals, o perdea de fum menită să nu li se afle adevărul că sunt o țintă și că în viața lor există un terminator inconștient, care în ani vrea să le distrugă psihic și fizic.

Ai deci mare grijă la oamenii care îți provoacă sistematic suferință psihică, emoțională sau fizică și la explicațiile prin care ei îți justifică aceste acte. Indiferent ce crezi, aceste explicații sunt simple pretexte, texte pentru a nu înțelege faptul că un om rău are o problemă cu tine, că RĂUL are o problemă cu tine.

6. Indivizii cu Eu infantil aduc în lume suferință, sunt oameni care fac foarte ușor rău semenilor. Ei produc încontinuu celor din jur suferințe fizice, psihice, emoționale.

În acest mod ei împlinesc în lume partea de program planificată de Rău care vizează mistificarea conștiințelor umane. Iar cum această mistificare a conștiinței religioase, schimbarea domeniului spiritual cu o falsă realitate de natură psihică nu poate avea loc fără ca oamenii să trăiască suferința, înțelegem utilitatea și rolul foarte important pe care îl joacă în ecuația răului indivizii cu Eu infantil.

Ei sunt responsabili cu partea de suferință, de atacare a ființelor umane. Alte forțe sunt în paralel funcționale pentru a oferi omului suferind o salvare (în realitate o pseudosalvare), care vine, suferința se oprește, dar odată cu ea omul începe să creadă în realitatea religioasă care face posibilă această falsă salvare.

Apare deci mistificarea conștiinței religioase, credința în mântuire este denaturată într-o realitate fabricată care nu este realitatea spirituală autentică.

7. Am descris într-un capitol anterior rolul indivizilor cu Eu infantil în falimentarea din interior a organizațiilor economice ale țărilor foste comuniste dar și capitaliste, ca

parte a marelui plan ocult de subjugare mondială.

Până aici nimic special, problema apare când mergem pe informațiile oferite de Mihail Sturza și înțelegem că acest plan are legătură directă cu o asociație ocultă care este însăși expresia răului pe pământ. Indivizii cu Eu infantil au avut și sub ochii noștri încă au un rol important în falimentarea economiilor naționale, etapă fără de care globalizarea totală și subordonarea față de un singur centru de putere nu ar fi fost posibile.

8. Indivizii cu Eu infantil sunt terminatori, adică urmăresc distrugerea completă inclusiv biologică a unor oameni care le devin ținte. Oamenii țintă sunt supuși încontinuu unui atac de ură, resentiment și agresivitate menit să-i macine și distrugă lent.

Dar pe lângă aceste cauze de luptă, să le spunem personale, ale Eului infantil, am arătat anterior că aceștia produc colegilor de serviciu ceea ce am numit „oboseala sufletului“. Prin stilul lor de muncă și relaționare, ambiție, resentiment, răzburnare, bârfă și săpare pe la spate, indivizii cu Eu infantil produc colegilor de muncă o oboseală a sufletului care este foarte periculoasă.

Am spus că această oboseală nu trece cu somn sau mâncare, ci cu perioade lungi de repaus, odihnă și retragere din agitația cotidiană. Dar asta este un lux imposibil pentru oamenii care trebuie să-și plătească facturile și să-și crească copiii.

Consecința pe termen lung este scăderea puterii organismului, reducerea capacității de luptă contra bolilor și lipsa puterii de a lupta contra virozelor periculoase de sezon. Consecința la nivel național se traduce în mii de oameni care mor subit în câteva zile, răpuși brusc de boli care au evoluat biologic deosebit de rapid.

De obicei, acești oameni nu apucă bătrânețea, iar problema este cu atât mai mare cu cât dispar din viață exact oamenii cu experiență profesională sau cei care erau sau puteau să devină buni manageri la nivel executiv. În acest mod, indivizii cu Eu infantil își îndeplinesc și sarcina de a distruge fondul biologic al populației mature apte de muncă al unui popor. Acest lucru nu este o întâmplare, ci este la fel consecința unor acte planificate făcute de a avea impact pe termen lung.

9. Degenerații sunt purtătorii unei mari cantități de energie negativă, de ură, pe care toată viața se va chinui să o ascundă și mai mult, să o disipe pe ascuns în familie și în lume prin supapa resentimentului. Toată viața se vor chinui să caute scuze, situații și pretexte care să facă justificabile comportamentele lor deviate.

Sunt oameni foarte greu de depistat că sunt degenerați și rudimentari în psihic și suflet, care aduc în lumea noastră ura, suferința, resentimentul, problemele, îndeplinesc pe această lume ordinele și programele planificate de Rău, de entitățile malefice din planul astral.

Acești oameni sunt de fapt ne-oameni, sunt un fel de organisme vii, de roboți biologici fără suflet și sentimente. Sunt coordonați și îndeplinesc planurile anti-dumnezeiești și anti-individ care li se ordonă.

Evident unii nu sunt conștienți de acest fapt. Dar în realitate ei chiar asta sunt: armata privată a răului pe pământ, agenții secreți ai răului care muncesc de milenii neobosiți pentru distrugerea definitivă a Omului, a Fiului Luminii.

11.5. Nivelul superior al programului Harvard. Protecția demonică + PSI specială a indivizilor degenerați care au funcții importante în zona privată și statală.

În cadrul proiectului Harvard actual o atenție specială este acordată promovării și mai ales păstrării pe funcții a indivizilor selecționați anterior pentru a ocupa funcții de conducere în firme și administrație. Unul din scopurile fundamentale ale programului super-Harvard este protecția psi a degenerațiilor folosiți în cadrul programului Harvard de bază.

Un degenerat care distruge tot ce poate în jurul lui este un activ important în planul distrugerii din interior a unei organizații. De aceea acești sociopați și trădători au parte de cea mai bună protecție nevăzută din câte poate exista. Cine are o „problemă” cu un astfel de degenerat „de top” și insistă și insistă și nu pricepe, poate chiar avea surpriza să moară brusc noaptea, printr-un infarct miocardic acut (tahicardie indusă).

INFRASTRUCTURA DE PROTECȚIE INFORMATIVĂ COMPLEXĂ, UMANĂ ȘI DEMONICĂ, A INDIVIZILOR DEGENERATI PUȘI ÎN FUNCȚIILE PUBLICE (TRĂDĂTORI, SABOTORI, CRIMINALI) =

1. LEGIUNI DE DEMONI +

2. STRUCTURA DE INTELLIGENCE UMANĂ A PROGRAMULUI HARVARD: PSIHOLGI, PROFILERI, PARANORMALI, INDIVIZI-PROXY ÎNDRĂCIȚI ȘI DEMONIZAȚI CARE ASIGURĂ COMUNICAREA DIRECTĂ CU DEMONII, CENTRE DE ANALIZĂ, CENTRE DE COMANDĂ, ETC. +

3. STRUCTURILE DE LUPTĂ ACTIVE ALE PROGRAMULUI HARVARD: PARANORMALI, OFIȚERI DE INFORMAȚII (SRI), INFORMATORII ȘI COLABORATORII „DIN TEREN” AI SRI, IDIOTII UTILI, CEI INFILTRAȚI ÎN SOCIETATE, ORGANIZAȚII, INSTITUȚII ȘI FAMILII.

Faptul de a cunoaște că un individ X este un degenerat sabotor, care distruge țara (familia, instituția, organizația) „din interior” nu este și totuna cu a-l da jos de pe funcție pe acel individ.

Cunoașterea lor nu este o problemă în sine, „urmele” pe care le lasă pe unde trec sunt vizibile și clare. Problema mare este cum să dai jos de pe funcție un astfel de specimen trădător și criminal, ca să pui în locul lui un om normal și capabil.

Să-l acuzi public sau chiar în presă de degenerare este o glumă, o utopie, majoritatea oamenilor nici nu ar înțelege care este conținutul și sensul acuzației de degenerare.

Degeneratul de obicei nu încalcă legile juridice, are imagine de cetățean model, onest, responsabil, etc. El este un director, manager, polițist, ofițer, magistrat, familist, politician, bancher, investitor, etc. responsabil, preocupat de binele propriei familii, a cetățenilor sau a angajaților săi.

Deci cum faci, cum dai jos din funcție un degenerat?

După cum urmează, răspunsul nu este deloc simplu. Cine dorește să dea jos de pe o funcție publică un degenerat, în apărarea acestuia se vor activa alte structuri de putere și informație, foarte ascunse, care fac parte din nivelul trei de acțiune al programului Harvard.

DEGENERATIILE IMPORTANTI DIN INSTITUTIILE MILITARIZATE ȘI DIN ORGANIZATIILE ECONOMICE PRIVATE SUNT SUSȚINUȚI ÎN ASCUNS = APARE NECESITATEA EXISTENȚEI UNEI INFRASTRUCTURI DE PROTECȚIE INFORMATIVĂ COMPLEXĂ UMANĂ-DEMONICĂ.

În primul rând trebuie știut faptul că **este riscant să demaști public un degenerat care**

deține o funcție importantă în sistemul statal sau privat.

În cadrul sistemului juridic actual, acuzația de degenerare nu este asociată unei spete penale sau civile și niciunei legi de interdicție sau coerciție. Termenul „degenerat” nu are nicio valoare și nicio conotație din punct de vedere juridic. Dar legile actuale au acoperire completă pentru identificarea și sancționarea faptelor antisociale pe care indivizii degenerați le comit în mod obligatoriu.

Acuzația de degenerare poate avea pentru degenerat un efect oarecare doar în planul relațiilor lui personale, sociale, familiale, profesionale. Singurul efect garantat este că te vei alege cu un dușman pe viață, care nu va uita niciodată că i-ai distrus „legenda”, acoperirea de om normal, că l-ai expus public.

Dar nu trebuie uitat că în acești oameni fermentează neîncetat toate instinctele criminale (deucidere, control, distrugere, autodistrugere, sabotaj, invidie cronică, ură sociopată/psihopată, agresiune psihică în formă continuată, ținere de minte a răului, etc.) și niciodată nu poți ști când un instinct criminal scapă de sub control și se exprimă în exterior. Doar pronia lui Dumnezeu te mai poate salva de un degenerat care este hotărât să te distrugă.

În al doilea rând degenerații importanți, manageri din zona privată sau funcționari publici, beneficiază de o protecție paranormală nevăzută, imposibil de învins de către oamenii simpli. Tu poți să-i identifice rapid prin profilele psiho-profesionale degenerate (vezi capitolul 14), dar îți va fi pur și simplu imposibil să le faci ceva.

Sunt și forțe necunoscute care au grijă de ei, protecția lor nu este doar la nivelul serviciilor secrete.

Această „gardă” de protecție a degeneraților de top este formată din indivizi cu capacități paranormale deosebite, care acționează de la distanță în colaborare directă cu ne-ființele demonice.

Exemplu de activare a infrastructurii uman-demonice a programului Harvard, pentru protecția unui degenerat sociopat/psihopat.

Ca un caz concret, cu ani în urmă, eu personal eram „impresionat” de acțiunea distructivă deosebită a unui demonizat infantil, aflat pe o poziție de conducere executivă, într-o firmă privată. Omul era pur și simplu un distrugător al carierelor tinerilor capabili, un distrugător de familie și un sabotor profesionist al firmei din care făcea parte.

Pentru a-l opri din „nebulie” și scoate de pe funcție, singura posibilitate pentru un om simplu ca mine era să țin mai multe zile de post „negru”, cu dedicație pentru el. Deci am decis mental să fac o mică jertfă în fața lui Dumnezeu, prin efortul meu de a ține o zi de post „negru” pe săptămână, timp de câteva săptămâni la rând.

Surpriza mea a fost mare când, imediat după prima zi de post „negru”, am fost anunțat la firma unde munceam că am o problemă financiară oarecare (concret – o factură neîncasată), care mi-ar fi afectat toate veniturile următoare pe o perioadă de minim 3 luni. Problema a apărut de așa natură încât eu să fac legătura că situația creată era o avertizare pentru postul meu „negru” și pentru intenția mea de a obține schimbarea din funcție a managerului degenerat.

Am priceput avertismentul și nefiind în poziția de a mă putea apăra de problema apărută, am decis mental că renunț la posturile „negre” cu dedicație pentru managerul

infantil. După câteva zile am fost anunțat că problema financiară era o „încurcătură”, factura buclucașă se găsisse și totul era rezolvat.

Tot ce am mai putut face ulterior a fost să-l observ neputincios pe acest infantil sociopat cum distruge om după om și business după business.

Întrebarea este cine a putut afla de decizia mea mentală de a ține câteva zile de post „negru”, în condițiile în care acesta era un proiect personal „strict secret”.

Nicio ființă vie nu a știut de la mine care era intenția mea, de ce doream eu să fac această jertfă a postului „negru”. Și totuși „cineva” a aflat de această intenție a mea și a decis să-mi dea un avertisment financiar care pentru mine era unul foarte grav, avertisment pe care eu l-am înțeles.

Incredibil, dar „cineva” a aflat de intenția mea mentală de a face o jertfă personală, pentru ca Dumnezeu să scoată de pe funcție un degenerat periculos. Apoi s-a creat artificial o problemă financiară, de așa natură încât eu să fac legătura cu postul „negru” și să înțeleg că de acolo mi se trage problema. Și cum de problema s-a rezolvat brusc, după ce mental m-am decis că nu mai țin post „negru” cu dedicație pentru infantilul sabotor.

Din exemplul prezentat, are valoare practică identificarea traseului informației: de la intenția mea personală pe care o știa numai mintea mea, până la persoanele care au gândit și aplicat avertismentul trimis.

Din punctul meu de vedere, în acest caz, pot exista două trasee ale informației.

Traseul 1, prin mijloace tehnice și umane.

Primul pas a fost desigur identificarea unui „suspect” care are intenția de a afecta „munca” unui degenerat. Acest lucru a fost posibil prin postul „negru” pe care l-am ținut și care mi-a modificat parametrii biofizici.

Există echipamente tehnice (propriul PC, telefonul mobil, router-ul casnic, rețeaua electrică din casă, antenele GSM de pe clădiri, sateliți) care probabil identifică cu ușurință când o persoană ține post „negru”, prin scanarea parametrilor biofizici ai utilizatorului echipamentului tehnic.

Înregistrarea făcută de echipamentele tehnice se trimite undeva, la un centru de servere, unde analiști umani monitorizează și analizează neîncetat lista persoanelor care țin post „negru”.

Ulterior un expert psi face de la distanță „scanarea” mentală a individului în cauză, pentru a descoperi motivul ascezei, motivul pentru care un individ normal începe brusc să țină post „negru”. Dacă motivul este comun religios, probabil se iau anumite măsuri oarecare, care țin de limitarea credinței omului.

Dacă însă motivul este afectarea „muncii” unui degenerat (trădător, sabotor) de top, se trece imediat la atenționări serioase, în funcție de individ și de situația intenționată. Este probabil o opțiune și uciderea individului care vrea să oprească un degenerat important din „munca” sa de sabotaj și distrugere din interior a firmei sau instituției pe care o conduce.

ECHIPAMENT TEHNIC CARE SCANEAZĂ PARAMETRII CÂMPULUI BIOFIZIC = INFORMAȚIA ESTE TRANSMISĂ LA UN CENTRU DE ANALIZĂ PSI = SE IDENTIFICĂ INTENȚIA POSTULUI „NEGRU” = SE TRANSMITE „ÎN TEREN” ORDINUL DE A SE LUA MĂSURI CONTRA INDIVIDULUI CARE ȚINE

Traseul 2 – prin colaborarea directă dintre oameni, demonii de pe pământ și „ființa cosmică“.

Este o realitate foarte vizibilă faptul că planificarea programului Harvard presupune existența a două eșaloane, a două armate care luptă simultan și coordonat împotriva civilizației creștine.

a. Primul eșalon activ pe frontul degenerării este evident armata neștiută și invizibilă a lui Lucifer, adică concret vorbim de demoni, de duhurile căzute din cele 10 Ceruri, care inițial au fost acolo îngeri, serafimi, arhangheli, heruvimi, etc.

Deoarece puterea lor în Ceruri era foarte mare, și acum în starea lor de duhuri ale răutății puterea lor este încă destul de mare. Practic fără rugăciune și fără numele Mântuitorului Iisus Hristos niciun om nu ar avea nicio șansă în fața unei astfel de ne-ființe malefice.

b. Al doilea eșalon, a doua armată activă pe frontul degenerării este cea identificabilă și vizibilă, formată dintr-o coagulare de oameni mai mult sau mai puțin demonizați.

x. Mai întâi sunt indivizii posedați demonic sau complet demonizați de tipul proxy, care au o comunicare mentală și/sau aieva cu demonii. Vorbim despre ne-oameni, despre demoni în trup de om.

Acești demonizați pot fi indivizi nativ infanțili, paranormali sau „preoți“ („preotese“), oameni care au fost supuși unor ritualuri satanice de posesie. Acești ne-oameni demonizați primesc mental informații și instrucțiuni direct de la Lucifer și de la căpeteniile lui.

În exterior el este un om educat, cu copii, bine îmbrăcat, responsabil, care ne vorbește la TV și în ședințe despre implicare socială și responsabilitate profesională, iar la „interior“ acesta poate fi efectiv un demonizat de tipul proxy, care transmite instrucțiuni demonice unor ierarhi ai Bisericii, politicieni sau generali din serviciile secrete.

xx. Apoi sunt toți aceia care execută instrucțiunile pe care le primesc de la indivizii-demonizați de tip proxy: politicieni, ofițeri de informații, turnători ordinari, trădători de țară, politicieni, jurnaliști, luptători psi, paranormali, membri în diferite organizații oculte, bancheri, indivizi infanțili anonimi, simpli familști.

Traseul informației ar putea fi următorul:

a. În această colaborare strânsă între oameni și demoni, primul pas al identificării individului „problemă“ este făcut direct de către demoni, de ființele malefice care pot ști ce gândim și pot „vedea“ schimbările din câmpul biofizic produse la un om care ține un post „negru“.

În ceea ce privește capacitatea demonilor de a înțelege și identifica gândurile (intențiile) oamenilor, majoritatea dintre noi suntem într-o mare înșelare.

Demonii știu imediat orice gând al unui om, dacă acesta provine din patimi ale gândirii și/sau sufletesti, precum sunt: slava deșartă, mândria, invidia, răutata, cearta, lăcomia, răzbunarea, nepăsare, necredință, etc.

Singurele gânduri pe care demonii nu le cunosc sunt acelea care pornesc din smerenie, pace, înțelegere, bunătate, iertare, dorința de a asculta de voia lui Dumnezeu, dorința

de despătimire, osteneala pentru mântuire.

Dar câți dintre oamenii obișnuiți au o asemenea calitate a gândirii? Deci practic demonii cunosc 99% din gândurile și intențiile unui om obișnuit.

Posibil identificarea „indivizilor–problemă” este făcută direct și de către „ființa cosmică”, de către Lucifer, care sesizează că mintea individului X i-a dispărut complet din „panoul de comandă”. El știe imediat că individul X și-a crescut frecvența spirituală, deoarece ține post „negru”.

b. Odată ce indivizii–problemă sunt identificați de către demoni, informația este apoi trimisă direct prin telepatie mentală către indivizi demonizați de tipul proxy și/sau către structuri de informație paranormale, de genul diviziei oculte din MI–6 pe care a descris–o Tim Rifat.

Acești paranormali scanează și ei gândirea și intențiile individului care ține post „negru” și descoperă intenția de a schimba realitatea vieții unui degenerat. Acest fapt este sesizat ca o potențială problemă. În consecință, se aplică măsurile necesare pentru a proteja degeneratul de inițiativa individului X.

Ar fi într–adevăr ciudat să credem că „ne–ființa cosmică” Lucifer își coordonează direct o super–infrastructură umană pe pământ, propria sa armată secretă de agenți. O armată atât de secretă încât niciun muritor de pe pământ nu–i cunoaște, chiar dacă acesta este general de informații, mare maestru mason, cardinal iezuit, paranormal sau individ satanizat. Ciudat, dar nu imposibil.

În filmul *Al cincilea element* „ființa cosmică” (adică Lucifer) are la un moment dat o convorbire telefonică cu managerul unei corporații–gigant de pe pământ și îi transmite acestuia direct ordinele pe care trebuie să le execute.

Situația prezentată în film este evident ridicolă, „ființa cosmică” (Lucifer) nu vorbește la telefon cu oamenii de pe pământ care îi ascultă ordinele. Sau mai știi.....? Dar foarte posibil „ființa cosmică” Lucifer chiar „vorbește” cu oamenii săi direct, prin transmisie telepatică mentală.

De ce a permis Dumnezeu ca demonii să–mi poată înțelege gândul și intenția? Intenția mea de a ține post „negru” a fost probabil cunoscută și „citită” de demoni specializați, care stau și urmăresc mișcările fiecărui om care are noțiuni despre planul degenerării. Gândul meu probabil a putut fi înțeles de către acești demoni deoarece nu era un gând curat, provenit din smerenie și iubire, ci din orgoliu, instinct combativ, mânie, dorință de răzbunare și ceva răutate.

Dacă gândul meu nu ar fi fost înțeles de către demoni, probabil jertfa mea ar fi dus la ceva efecte asupra managerului degenerat, dar ar fi dus la mine și la o „cădere” sufletească prin slavă deșartă. În mintea mea m–aș fi crezut cineva mare și tare, dacă pentru jertfa mea (postul „negru”) Dumnezeu lua ceva măsuri.

După succesul cu acest manager degenerat de categorie medie, probabil m–aș fi încumetat să doresc să „scot” de pe funcție prin post „negru” un degenerat de categorie grea, care are parte de o protecție psi mai deosebită.

În acel moment, fără să am nicio pregătire și calificare în războiul duhovnicesc, șansele mele de a mai rămâne în viață ar fi fost foarte mici. Pe scurt, nu eram pregătit să duc acest război neconvențional cu un manager degenerat, pentru că nu eram suficient de pregătit sufletește și puteam să mă „înalt” apoi în mândrie și slavă deșartă.

Iar Dumnezeu oprește acțiunile motivate de o intenție bună, dar care duc apoi la o

„cădere“ în mândrie și slavă deșartă sau care ulterior duc aproape inevitabil și la o moarte inutilă. De aceea intenția mea a putut fi identificată de către demoni și apoi de toată structura de protecție psi a managerului degenerat, care a luat imediat măsuri.

DEMONII „VĂD“ SCHIMBAREA CÂMPULUI BIOFIZIC AL UNUI OM OARECARE = INFORMAȚIA ESTE TRANSMISĂ TELEPATIC UNUI NE-OM DEMONIZAT TIPUL PROXY = DEMONIZATUL PROXY TRANSMITE INFORMAȚIA UNUI OM PARANORMAL = ACESTA SCANEAZĂ MENTAL INDIVIDUL ȚINTĂ PENTRU A-I AFLA SCOPURILE ASCEZEI = SE DESCOPERĂ INTENȚIA DE A SCOATE DIN FUNCȚIUNE UN DEGENERAT IMPORTANT = INFORMAȚIA ESTE TRANSMISĂ INFRASTRUCTURII UMANE DE INTELLIGENCE A PROGRAMULUI HARVARD = OFIȚERII DE PROTECȚIE „DIN TEREN“ A DEGENERĂȚILOR IAU MĂSURI CONTRA „INDIVIDULUI PROBLEMĂ“ ÎN CAUZĂ.

Deci informația este transmisă și prelucrată între cinci entități:

INFORMAȚIE PRIMARĂ DE LA DEMONI – INFORMAȚIE LA DEMONIZATUL PROXY + INFORMAȚIE LA LUPTĂTORUL PSI (PARANORMAL) – INFORMAȚIA AJUNGE LA OFIȚERUL DE INFORMAȚII ALOCAT LA STRUCTURA DE PROTECȚIE A PROGRAMULUI HARVARD – ACȚIUNE CONCRETĂ DERULATĂ „PE TEREN“ PENTRU AVERTIZAREA (STOPAREA, ELIMINAREA) INDIVIZILOR–PROBLEMĂ.

Nu întotdeauna informația circulă pe acest traseu standardizat, probabil **colaborarea este direct mentală între duhurile răutății (demoni) și individul demonizat proxy, care este un ofițer de informații cu puteri speciale și care imediat activează măsuri de protecție a degeneratului aflat pe funcție.**

De cele mai multe ori acest demonizat tip proxy este un individ complet anonim, un om banal, necunoscut și neînregimentat în nicio structură oficială.

Doar unii demonizați sunt în ascuns și ofițeri de informații sau informatori. Nimeni însă nu știe că acești indivizi sunt ne-oameni care s-au demonizat. Identitatea lor spirituală este una profund și autentic demonică, toate instinctele și intențiile lor sint pur demonice.

Colaborarea lor cu duhurile răutății este directă. Propriile lor familii, colegii de muncă sau chiar proprii șefi ar fi șocați să descopere că soțul, colegul de muncă sau subalternul X este în realitate un sociopat demonizat, care „socializează“ mental direct cu demonii.

INFORMAȚIE PRIMARĂ DE LA DEMONI – INDIVID DEMONIZAT PROXY CARE DIRECT ȘI IMEDIAT ÎNTREPRINDE ACȚIUNI CONCRETE PENTRU AVERTIZAREA (STOPAREA, ELIMINAREA) INDIVIZILOR–PROBLEMĂ.

Traseul informației arată că în spatele protejării degenerăților stau fie echipamente avansate de scanare biofizice completate cu divizii oculte de paranormali, fie o relație de coordonare informațională dintre ființele demonice nepământene și structurile de informație formate din paranormali și ofițeri pe teren.

Ambele situații ne arată că realitatea din spatele planificării în masă a degenerării este

înfricoșătoare și imposibil de oprit prin inițiative umane individuale.

Am prezentat acest exemplu personal pentru a înțelege că de la un anumit nivel, degenerații beneficiază de o protecție psi deosebită. Cu cât sunt mai mari daunele pe care le pot provoca unei economii și unei țări, cu atât sunt ei mai bine protejați. Este practic imposibil să te iei de ei, să-i scoți de pe funcții.

Ațiunea de a opri degenerații de la acest nivel nu poate fi realizată de oameni simpli, care nu se pot apăra de atacurile demonilor și de atacurile psi profesionale.

O țară mică precum România poate fi complet distrusă din interior (toate resursele naturale vândute la prețuri de nimic corporațiilor transnaționale, economia falimentată, resursa umană deprofesionalizată și ucisă biologic) **de următoarea infrastructură demonică:** degenerați băștinași și alogeni „la vedere” de categorie grea (aproximativ 100 degenerați) și categorie mijlocie (aproximativ 500), care să fie nevăzut protejați de o „gardă demonică” formată din 500.000 demoni, 10 demonizați proxy, 20 luptători paranormali, 10 ofițeri de intelligence coordonatori, 80–100 ofițeri de intelligence „pe teren” (2 ofițeri în fiecare județ) și 2000 indivizi–colaboratori. Nu intră în calcul în acest necruțător război demonic nevăzut cei peste 50.000 de cetățeni români trădători de neam (nativi–băștinași și alogeni ascunși cu nume românești) cunoscuți din România, care sunt în soldele de plată ale altor rețele de spionaj străine (peste 30.000 trădători) și organizații oculte–satanice (peste 20.000 trădători).

Nu intră în discuție aici nici cei peste 3 milioane de cetățeni români colaboratori (plățiți, șantajați) ai serviciilor secrete românești (SRI, SIE, DGIA, DIICOT, etc.), dintre care mulți realizează (la ordin) în mod conștient activități de distrugere, sabotaj și trădare: de neam, a propriei familii, a colegilor de muncă, a propriilor firme (organizații, instituții) unde muncesc, a vecinilor, a unor proiecte și planuri de investiție, a cercetării și inovației, a culturii, a învățământului și educației, a înzestrării armatei, a libertății de exprimare, a dreptății juridice, etc.

Pentru a opri distrugerea din interior prin degenerați, primul pas este să stabilești cum să te aperi de problemele „speciale” care vor apare ulterior.

Problema nu este identificarea degeneraților băștinași și alogeni care distrug această țară „la vedere” (cei 100 degenerați de categorie grea și 500 degenerați de categorie mijlocie), deoarece toți aceștia sunt de mult identificați și cunoscuți public.

Problema majoră reală este cum poți face față la această formidabilă „gardă demonică” care–i apără nevăzut pe degenerați și careucid imediat, fără avertizare și scrupule, pe oricine ar vrea să scoată de pe funcție un degenerat public.

Dacă nu putem duce acest război duhovnicesc (împotriva demonilor), paranormal și de informații, cu toată cunoașterea despre degenerați și cu tot patriotismul, din punct de vedere uman și meta–istoric cazul poporului român este încheiat.

Avansul forțelor care susțin degenerarea la nivel global este covârșitor. Este vorba de un avans tehnologic și de un avans în parteneriatul demonic cu inteligența nepământească care ne atacă mental. În momentul de față, doar câteva țări mai pot opune o rezistență instituțională coerentă la planul degenerării.

Cauzele pentru care Dumnezeu a permis un asemenea avans al forțelor răului sunt în principal următoarele:

– cauza principală este lipsa noastră de credință în Mântuitorul Iisus Hristos, lipsa de preocupări duhovnicești, lipsa de respect față de aspectele spirituale sfinte;
– pentru a obliga oamenii necredincioși și „căldicei” să înțeleagă că în afară de Dumnezeu nu mai există absolut nici cea mai mică șansă de autonomie și libertate a voinței;

Dumnezeu este singura putere care îi mai oprește pe degenerați și cei din spatele lor să nu distrugă în următoarele 24 ore întreg edificiul civilizației umane.

Puterea uriașă nevăzută din spatele degeneraților și puterea vizibilă public a degeneraților este o avertizare și un îndemn al lui Dumnezeu de a ieși urgent din starea „călduță” a nepăsării și să ne trezim la viața duhovnicească.

Planificarea degenerării este atât de perfect realizată și implică forțe atât de puternice (tehnologice, umane și demonice), încât singura Forță care îi mai poate opri pe degenerați și pe armata satanică din spatele lor este Însuși Dumnezeu.

– pentru ca toți cei care pot face răul în orice formă, să-l realizeze fără opreliști;
Orice tendință și implus al duhului (Sinelui) spre a lucra faptele răutății are acum libertatea și posibilitatea de a fi acceptat, gândit, realizat în lumea exterioară.

Nu va mai exista rău nefăcut, deoarece trebuie vădit/exteriorizat Adevărul ascuns al fiecărei ființe umane. De aceea trăim vremurile în care oamenii sunt lăsați să facă tot răul pe care doresc și planifică să îl facă, pentru ca apoi să-și primească toată osânda care li se cuvine.

Judecata de Apoi asta înseamnă, trebuie osândit tot răul potențial existent în sufletul fiecărui om, adică tot răul care nu a fost anihilat prin pocăință, luare aminte la sine, sfântă frică de Dumnezeu, silire de sine în lupta cu patimile (voință, răbdare).

Mai precis, am putea spune că Dumnezeu îngăduie acțiunea răului, dar nu mereu îngăduie și realizarea lui. Chiar dacă o formă de rău nu se realizează, omul care îl comite este totuși „încărcat” cu păcatul pe care dorea să-l facă.

De exemplu, un individ X îl otrăvește pe cunoscutul Y, cu intenția de a-l ucide.

Otrăvirea are loc, dar nu și moartea victimei Y, asupra căruia în mod „inexplicabil” otrava nu are efect.

În urma acestui eveniment, persoana X se va „încărca” cu păcatul de ucidere al lui Y, ca și cum uciderea planificată ar fi avut loc.

Capitolul 12

DEGENERAREA ÎN MASĂ A POPOARELOR ȘI PLATA. POCĂINȚA CARE NE POATE SALVA

„Dacă păcatele noastre, ale creștinilor, vor fi mai multe și mai mari decât ale păgânilor, atunci Dumnezeu va înfrâna puterea Bisericii și ne va da în mâna păgânilor, să ne robească până ce ne vom pocăi sau până ce ne vor distruge cei fără de Dumnezeu, după cum, de altfel, se și vede că a început în țărișoara noastră.”¹
(părintele Proclu Nicău, sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

Fiecare popor are parte de degenerații pe care îi merită.
(constatare personală)

Aceleași reguli de moarte prematură care se aplică la nivelul individului se aplică și la nivelul colectiv al unui popor. Un popor există și i se permite să existe atâta timp cât nivelul de degenerare nu a ajuns la un nivel critic, dincolo de care acest popor pierde total legătura cu divinitatea și legile morale.

În momentul în care nivelul de degenerare a ajuns la un nivel critic, dincolo de care se pierde legătura cu Dumnezeu, apar evenimente care conduc la exterminarea în masă a acelei populații, chiar dacă printre ei exista și o minoritate care nu a degenerat. De fapt, istoria ne-a arătat că în cazul unei degenerări în masă exact indivizii normali, nedegenerați, sunt primii supuși procesului de exterminare.

Exemple în acest sens sunt suficiente, începând cu o exterminare mai puțin cunoscută. În epoca preistorică, apa captivă din interiorul arcului carpatic (care cândva făcea parte din Marea Sarmatică) s-a revărsat într-un potop total peste zona care astăzi este Oltenia și Muntenia, ducând la scufundarea completă sub apă și sub pământ a unor orașe dezvoltate².

O altă consecință a fost și exterminarea completă a populațiilor de giganți, care degeneraseră ireversibil și pierduseră legătura cu legile morale. Cunoaștem binecunoscutele distrugerii ale orașelor Sodoma și Gomora din timpurile biblice (în zona unde acum este Iordania) și holocaustul creștinilor albi din Rusia, realizat de către bolșevici între anii 1917–1922.

Numai în primii ani de teroare bolșevică au fost exterminați prin împușcare în beciurile NKVD aproape 1.7 milioane de oameni, elita poporului rus, oameni educați omorâți organizat și sistematic, precum animalele în abatoare. Se estimează că în total, până

spre anul 1953, numărul victimelor holocaustului roșu din Rusia depășește 20 milioane victime ucise prin diferite metode: împușcare cu glonț, înfometare, exterminare prin muncă în lagărele din Siberia, inimaginabile forme de tortură, teroare psihică insuportabilă.

Cauza pentru care Dumnezeu a permis acest înfricoșător holocaust asupra creștinilor albi din Rusia a fost nivelul mare de degenerare și demonizare care cuprinsese întregul popor rus.

Încă din anul 1872 scriitorul rus F.M. Dostoievski anticipează holocaustul poporului rus, exterminarea în masă a poporului rus, datorită degenerării și demonizării sale în masă. El identifică cauza și motivul pentru care peste poporul rus va veni „curățenia“, oucidere nemaivăzută în istorie.

Profetul Rusiei vorbește despre degenerarea poporului rus ca fiind o posesie demonică și o demonizare care s-a clădit timp de „veacuri“. Dostoievski compară exorcizarea demonizatului din Evanghelie (din ținutul Gherghesenilor) de către Mântuitorul Iisus Hristos cu exorcizarea care va veni obligatoriu peste întreg poporul rus. Precum exorcizarea demonilor numiți Legiune din omul posedat s-a realizat în final prin înneccarea în masă porcilor, tot așa exorcizarea răului din poporul rus se va face printr-o formă de holocaust.

Pasajul scris de Dostoievski este următorul:

*„Acești demoni, care ies din bolnav și intră în porci, sînt toate tarele, racilele, toate miasele, toate necurățeniile, toți demonii și toți drăcușorii, care s-au acumulat în marele și scumpul nostru bolnav, în Rusia noastră, în decurs de veacuri, de veacuri! Oui, cette Russie, que j'aimais tou-jours.****

Dar o idee măreață și o voință măreață o vor lumina de sus, ca pe acel demonizat și vor ieși toți demonii, toată necurățenia, toată scîrnăvia care s-au încuibat purulent pe suprafața ei....și vor cere singure să intre în porci.

*De altfel au și intrat poate! Sîntem noi, noi și ceilalți, și Petrușa.....et les autres avec lui, **** și eu, poate, cel dintîi, în frunte, și ne vom arunca, nebuni și turbați, de pe stîncă în mare și ne vom îneca cu toții și așa se cuvine, pentru că nu sîntem buni decît pentru așa ceva.*

*Dar bolnavul se va vindeca și „se va așeza la picioarele lui Iisus.....și va privi în jurul său cu uimire.....Scumpa mea, vous comprendrez apres, ***** iar acum gîndul acesta mă tulbură nespus....Vous comprendrez apres.....nous comprendrons ensemble.*****”*

O exterminare cumplită, în același procent ca în Rusia, a avut loc între anii 1947–1964 și în celelalte țări devenite comuniste după 1945: România, Cehoslovacia, Polonia, Bulgaria, Lituania, Letonia, Estonia, Ungaria, cauza fiind din nou nivelul mare al degenerării la care ajunseseră elitele din aceste țări, ca urmare a vieții „liberale“ din ultima sută de ani.

În România de exemplu, statisticile și evidențele istorice vorbesc de o exterminare programată și premeditată de aproape 3 milioane români arestați, dintre care aproximativ 10.000 indivizi au fost executați imediat cu glonț și alți aproximativ 800.000 români au decedat în lagăre de muncă și detenție.

Nici în zilele noastre nu stăm mai bine, profețiile Sfinților Părinți în acest sens având o

mare șansă de împlinire. Cauza o constituie creșterea exponențială a degenerațiilor nativi, inclusiv a copiilor cu deficiențe sufletești structurale înnăscute (infantili, sociopați, psihopați).

Pe lângă deficiențele native, condițiile actuale ale societății capitaliste permit degenerarea rapidă și completă a celor care au factori de degenerare latenți. Infantilizarea și degenerarea în masă a indivizilor infantili este la ordinea zilei. Chiar indivizilor normali le este greu să reziste acestui proces deosebit de puternic de degenerare care a cuprins societatea capitalistă, așa-zis democratică.

În ziua de azi toate formele de degenerare au devenit „normale”: crimele, răutatea, pornografia, mafiile interlope protejate de polițiști și oameni politici corupți, drogurile, extorcările, teama, exploatarea fără milă a celorlalți oameni, furtul, devalizarea, îmbogățirea fără scrupule, filmele violente, desenele animate violente, infracțiunile cu violență, cultura războiului, avorturile cu milioanele în fiecare țară, impostura și ipocrizia politicianilor, impostura și ipocrizia managerială, impostura și ipocrizia familială, invidia generalizată, distrugerea resurselor naturale pentru profit și bani care sunt mult peste necesarul de viață decentă, subfinanțarea intenționată a culturii, lipsa de promovare a educației, promovarea violenței stradale, transformarea sistemului financiar–bancar din partenerul cetățenilor și firmelor într–o rețea de cămătărie care practică dobânzi mari, provocarea războaielor pentru a vinde stocurile de armament, traficul, exploatarea și abuzul copiilor, etc., lista încălcărilor legilor divine fiind nesfârșită.

În aceste condiții, nu este de mirare că vor urma exterminări în masă în țările în care nivelul de degenerare și nerespectare a legilor divine este la un nivel alarmant, cu un istoric plin de crime contra altor popoare.

România este din nou pe lista neagră și riscă o exterminare aproape totală, nemaîntâlnită în istoria ei milenară, de peste 90% (!) din populația țării, dacă nu se iau URGENT TOATE MĂSURILE DE OPRIRE A DEGENERĂRII care a cuprins întreaga societate și oamenii nu conștientizează că respectarea legilor divine și morale este o condiție a continuității vieții biologice.

Previziunile negative pentru evenimente geologice majore (pronozate cu aproximație undeva între anii 2023–2030) **vizează practic aproape întreg teritoriul actual al țării:**

- scufundarea în adâncuri a zonelor Bucovina și întreaga Moldovă, apoi apariția unor formațiuni muntoase noi spre est, care vor ajunge până la Odessa;
- scufundarea în adâncuri a Munteniei, Olteniei și a Carpaților Meridionali, apoi apariția unor formațiuni muntoase noi în Câmpia Română;
- Dobrogea, sudul Moldovei (până spre Tecuci) și estul Munteniei, care inițial vor fi acoperite de un tsunami uriaș cu apa sărată a Mării Negre, ulterior toate aceste zone se vor scufunda în adâncuri;
- scufundarea în adâncuri a zonei deluroase Hațeg (zona de sud a Apusenilor);
- scufundarea în adâncuri a podișului Transilvania, a Banatului și Crișanei.

Aproape toate zonele țării vor fi grav afectate, ca o consecință a politicii premeditate de degenerare și dez–îmbisericire la care a fost supusă încontinuu populația românească, începând cu anii 1820 și până în prezent.

Notă: singurele zone care nu au fost incluse în profeții devastatoare (tsunami,

scufundarea în adâncuri) sunt Maramureșul și centrul zonei Apuseni.

În ciuda unei istorii bogate în exterminarea populațiilor degenerare și în ciuda avertizărilor unor călugări și vizionari, mulți oameni care se știu degenerați continuă să facă rău, să exploateze, să fure, să mintă și să înșele, să petreacă și să se distreze, crezând că nimic nu li se poate întâmpla. Istoria va dovedi și va arăta generațiilor următoare că s-au înșelat. Dumnezeu este iubire necondiționată, dar în același timp Dumnezeu a instituit legi morale pe care nu avem voie să le încălcăm.

Realitatea în privința degenerării este cu totul alta decât ceea ce se spune la televizor și ce declară politicienii în campaniile electorale. Realitatea este că degenerarea popoarelor este cel mai amplu și mai secret plan desfășurat împotriva oamenilor și popoarelor, de la venirea Mântuitorului Iisus Hristos pe acest pământ.

De peste 2.000 ani, în subteranele istoriei forțe oculte au muncit continuu pentru a produce degenerarea în masă. Până acum au avut succes, eforturile de degenerare fiind în acest timp parțial oprite sau amânate de puterea Bisericii și a mesajului de iubire adus de Mântuitorul Iisus Hristos.

Pentru acești oameni degenerarea popoarelor este instrumentul perfect de a învinge și subjuga din interior națiuni întregi. De ce să te lupti în zadar cu armele cu un popor puternic timp de 100 ani, când în 100 de ani poți să distrugi acel popor definitiv din interior, prin propriii lui oameni și folosindu-te de propriile lor slăbiciuni. Aceasta este de fapt miza degenerării: subjugarea economică și distrugerea din punct de vedere spiritual prin pierderea credinței în Dumnezeu.

Pe de o parte, degenerarea indivizilor și popoarelor este un proces istoric și natural, așa cum a descris G. Klimov, care se desfășoară după logica eliminării „clanurilor” familiale care au pierdut legătura cu legile morale. Încălcarea legilor morale ale lui Dumnezeu atrage după sine pierderea protecției divine și începutul problemelor pentru generațiile viitoare.

Pe de altă parte însă, există o degenerare care nu are legătură cu natura și regenerarea naturală a speciei homo sapiens. Este vorba de o degenerare indusă, creată, dorită, la modul cel mai serios și ocult posibil. Și care a produs efecte deosebit de grave în multe state, începând cu SUA. În momentul de față popoare și indivizi sunt mai mult sau mai puțin degenerați, în funcție de eforturile depuse în această privință și de capacitatea fiecărui om de a rezista prin credință acestui tsunami devastator.

Gradul de degenerare variază de la stat la stat, în funcție de vechimea implementării democrației și capitalismului. Pentru statele „dezvoltate”, în majoritatea lor, procesul degenerării s-a încheiat deja sau este aproape de finalizare. Aproape de degenerarea deplină au ajuns toate țările Europei Centrale și de Vest, protestante sau catolice și în general cam toate țările de pe glob.

Ceva mai bine stau țările din Europa de Est, unde tradițiile Bisericii și pământului au fost ceva mai puternice chiar și decât comunismul. La fel o rezistență mai puternică la degenerare o au multe din țările arabe, cum ar fi Iranul, Afghanistanul, Siria, etc. Statele foste comuniste din Europa de Est au fost 50 de ani relativ ferite de degenerare, deoarece s-au luat măsuri de a „produce” indivizi alfabetizați, educați, au promovat cultura și au limitat efectele indivizilor degenerați. Pe de altă parte, în timpul comunismului s-au luat măsuri care au produs o degenerare de fundal, cu consecințe vizibile de-abia după anii 1990.

După 1990, odată cu democrația și capitalismul de import, începe o etapă de degenerare masivă și rapidă a statelor foste comuniste, care înregistrează acum, în creștere, analfabetism, prostituție, pornografie, lipsa preocupării de a citi, subfinanțarea intenționată a sistemului educațional și a culturii, lipsa personalului calificat. Degenerarea sufletească și biologică a maselor este un proces la care muncesc de secole generații de politicieni, bancheri și membri ai organizațiilor oculte.

12.1. Planul ocult pentru distrugerea completă a poporului român din interior, prin degenerarea în masă.

În ziua de azi stăm foarte bine cu informarea cetățenilor culți cu privire la manipulare, conspirație, servicii secrete, societăți oculte, planuri economice, istorii secrete, organizarea ocultă a lumii, familiile care conduc lumea etc.

Dar foarte puțini dintre noi sunt atenți la agresiunea sistemică organizată prin degenerați, la modul cum indivizii degenerați distrug pe termen lung România din interior, la degenerarea în masă care ne-a cuprins de peste tot.

Mai puțini înțeleg că mult discutata agresiune economică și financiară este doar la suprafață, în realitate fenomenul economic este doar unul din mijloacele de producere a degenerării. De fapt, scopul final este distrugerea credinței în Dumnezeu a poporului român, distrugerea valorilor, a culturii, a tradițiilor și modului de viață specific românesc.

Este o agresiune sistemică, organizată, planificată și finanțată, care durează neîntrerupt de aproximativ 300 ani, timp în care asupra noastră s-au folosit și experimentat zeci de măsuri de degenerare, care mai de care mai perfide și mai periculoase. După tot atâta timp de ură și agresiune contra acestui popor mic și nedreptățit, este o adevărată minune că mai existăm ca popor, identitate și tradiții. Tot ce mai putem spune celor care vor să ne distrugă este: noi suntem tot aici! Și asta ar trebui să le dea de gândit.

În ceea ce privește România, măsurile active pentru a degenera poporul român și distruge din interior Statul Român au fost în mare următoarele:

12.1.1. Începutul atacului subversiv a început în jurul anului 1711, în zona Moldova –Basarabia – Muntenia, odată cu începutul perioadei fanariote.

Coincidentă sau nu, în această zonă aspectele spirituale au fost importante din cele mai vechi timpuri. Să nu uităm că în zona Bacău–Galați era localizat centrul populației hiperboreene, a sfinților preistoriei, profeții preistoriei considerați de toate popoarele drept cei mai religioși și morali oameni. Capitala acestui regat era la Piroboridava, despre care se știe că era situată lângă râul Siret, pe atunci denumit Saranges.

Pentru perioada fanariotă (1711–1821) istoria oficială ne oferă explicații și descrieri detaliate. Există însă și sensuri discrete ale acestei perioade istorice.

Perioada fanariotă a fost special gândită pentru români ca fiind o pregărire, o „încălzire“ la distrugerea completă din interior a poporului român, la degenerarea care era de pe atunci planificată.

În perioada fanariotă țările române sunt puternic exploatare și spoliare de orice resursă bănească care ar fi putut duce la o dezvoltare naționalistă, românească a comerțului și producției meșteșugărești. Se creează deci premisele dezvoltării

ulterioare a țării pe bază de credite cămătărești de la marile bănci din Occident. Simultan cu spolierea averilor micii boierimi și exploatarea sălbatică a țăranilor, odată cu celebrele familii fanariote, în țările române pătrund sute de negustori alogeni. La fel ca familiile de fanarioți, negustorii alogeni își iau nume românești și se dau drept localnici. La început se știa de ei cine sunt, dar după 2–3 generații identitatea lor reală a fost pierdută.

În cazul familiilor fanariote, după 2–3 generații, aceștia erau complet românizați, naționaliști și patrioți români, care au luptat și murit pentru România. Spre deosebire de familiile fanariote grecești, organizarea și intențiile ascunse ale alogenilor nu se vor pierde în următorii 300 ani, ei rămânând neîncetat ostili, subversivi, sabotori și răuvoitori față de patria română care i-a adoptat.

Bine organizați și beneficiind de suport financiar și politic extern, în foarte scurt timp, acești alogeni obțin controlul asupra activităților de comerț și producție meșteșugărească, specifice târgurilor și orașelor. Astfel se face că în zorii revoluțiilor de la 1821 și 1848 societatea românească era clar stratificată, iar veniturile și zonele de putere/influență definitiv împărțite.

12.1.2. În perioada 1821 – 1947 procesul de degenerare și exterminare biologică pe termen lung a fost aplicat premeditat și strategic prin: cârciumărit, alcoolism, exploatare și exterminare prin muncă, arendași lacomi, bordeluri, cămătărie, lipsa accesului la educație, cultură și instrucție, suprainpozitare, corupție generalizată, sărăcie, camarila regală coruptă și trădătoare.

Nimeni nu trebuie să se mintă pe sine. Realitatea acelor ani este bine documentată și descrisă: exploatarea inumană prin muncă a țăranilor, zecile de mii de cârciumi în orașe și sate, miile de bordeluri și cazinouri din orașe, cămătăria, coruperea politicianilor și funcționarilor din administrație, ruperea legăturilor boierilor cu pământul, legalizarea avorturilor, suprainpozitarea proprietății și veniturilor rurale, lipsa accesului la educație, etc.

Un aspect important urmărit a fost distrugerea pe termen lung a țăranimii, a păturii majoritare și sănătoase a poporului prin stimularea patimii lăcomiei și a dependenței de alcool în particular. După anul 1900, în zonele rurale, cârciumăritul era estimat la aproximativ 30.000 localuri, un număr uriaș raportat la numărul de locuitori.

Din perioada interbelică ne-au rămas mărturii șocante cu privire la practicile de magie neagră ale cârciumarilor care invadaseră Moldova. Un exemplu cunoscut este faptul că proprietarii cârciumilor din zonele rurale puneau „apă de la mort” (apa în care erau spălate cadavrele), în rachiul pe care îl vindeau apoi țăranilor.

Astfel de practici făceau evident parte dintr-un lot de măsuri destinate pe termen scurt exterminării biologice a locuitorilor, majoritatea țărani și confiscarea proprietăților și pe termen lung viza degenerarea sufletească a urmașilor clienților-țărani ai acestor cârciumi. Din păcate aceste practici au produs rezultatele știute.

O altă țintă specială în efortul degenerării au reprezentat-o mănăstirile, călugării și relativa lor autonomie culturală și financiară. Mănăstirile aveau în proprietate păduri, tipografii și finanțau anual tiparul a mii de cărți religioase, pe care le duceau în sate și le împărțeau gratuit țăranilor alfabetizați. Tot mănăstirile finanțau educația școlară a copiilor din sate și plăteau învățătorii, finanțau și suportau costurile unor spitale,

orfelinate și cantine pentru sărmani.

Această stare era de natură să provoace rezistența prin cultură și religie a poporului român. Drept urmare, prin eufemismul „secularizarea averilor mănăstirești”, mănăstirile au fost de fapt complet deposedate de rolul lor cultural, educațional și social. Pădurile le-au fost luate, tiparnițele și presele au fost confiscate și imediat distruse. Tot ce au mai putut face călugării pentru oameni a fost să țină slujbe și celelalte rânduiești duhovnicești. O altă consecință urmărită prin exproprierea pădurilor mănăstirilor a fost și reducerea numărului de călugări și în final reducerea numărului de mănăstiri. Fără activitate economică, mănăstirile s-au găsit în imposibilitatea de a mai susține un număr mare de călugări și schituri adiacente.

Dacă în perioada pre-fanariotă doar în Moldova existau peste 200 mănăstiri (conform cu Dimitrie Cantemir), după epoca fanariotă și secularizare numărul acestora scade la mai puțin de jumătate.

Aceste măsuri au fost luate în deplină cunoștință de cauză și cu efecte scontate și așteptate. Demascarea acestei agresiuni subversive din interior și a planurilor de degenerare în masă au fost rapid identificate de oamenii inteligenți de atunci, cel mai important luptător fiind ziaristul și scriitorul Mihai Eminescu.

Mulți alții au înțeles atunci gravitatea complotului de exterminare a poporului român. Fiecare s-a opus și a luptat cum a putut contra acestui plan, unii prin scris în ziare, alții în parlamente sau consilii, alții în activitățile financiare și productive. Din păcate puterea de rezistență a românilor la un astfel de atac neconvențional a fost redusă. Monstruozitatea planurilor de exterminare a depășit cu mult puterea psihică de înțelegere a claselor mijlocii educate ale tinerei României. Intelectualii patrioți români, obișnuiți să lupte în Eterie contra săbiilor turcești, nu au înțeles nimic din pericolul mult mai mare care se infiltra din interior.

În plus, corupția și setea de înavuțire generalizate a funcționarilor și politicienilor au semnat o trădare națională. Măsurile de degenerare pe care le-au încasat românii din zona Moldova–Bucovina–Basarabia timp de aproape 100 ani au fost atât de puternice și profunde, încât și în prezent această degenerare specifică este vizibil resimțită în cele trei zone amintite.

Oamenii care au trăit atunci au totuși o scuză pentru ceea ce s-a întâmplat. A fost pentru prima dată în istoria milenară a poporului român când inamicul agresor nu a venit pe cai cu săbii și tunuri, ci a venit perfid, neștiut, din interior, cu planuri de exterminare biologică, întinse pe sute de ani și a folosit metode cu putere de distrugere pe care românii nu le-au intuit.

Această etapă istorică ne arată un lucru surprinzător. Pe măsura consolidării politice a statului român și a unificării tuturor românilor, deși s-au pus bazele tuturor instituțiilor moderne care să asigure întărirea poporului român, în realitate puterea poporului român a fost din ce în ce mai mică. Deși la exterior, vizibil, statul român prospera, în realitate adevăratul popor român se stingea, încetul cu încetul.

În mod perfid și samavolnic s-a lovit puternic în mănăstiri și în credința creștin-ortodoxă, s-au spoliat averile boierilor locali, s-a confiscat întreaga activitate negustorească, meșteșugărească și de producție.

Această etapă a agresiunii a durat până în anul 1947, când procesul de degenerare a putut continua într-un mod oficial, pe față. Ceea ce s-a întâmplat în zonele românești

de atunci s-a întâmplat în tot estul Europei, în zonele Ucraina, Galiția, Polonia, Rusia. Aceleași metode, aceleași practici, aceiași actori, aceleași inteligențe bolnave, aceleași efecte pe termen lung.

12.1.3. Între 1947 și 1989 degenerarea subversivă a continuat ca politică de stat (!), pentru toate statele devenite comuniste.

Evident mijloacele folosite pentru degenerare au fost altele, în pas cu vremea și ideologia comunistă. Din păcate, din nou, în această perioadă, perversitatea și inteligența agresorilor ne-au depășit.

Este adevărat, avorturile, bordelurile, cârciumile, cămătăria au fost oprite în această perioadă. Dar din nou nu am înțeles în ce mod suntem agresati și cât de periculoase și variate pot fi metodele folosite.

Măsurile luate de comuniști pentru progresul țării au fost de fapt pe termen lung măsuri de producere a degenerării poporului român, ca de exemplu: luarea de la sate a milioane de țărani și țărănci puși să muncească în fabrici și cazarea lor în blocuri, la orașe, construirea rapidă a orașelor patriei prin folosirea proiectelor de construcții a blocurilor folosite pentru asistații sociali din Franța (în suburbiile din Paris unde stau emigranții arabi, după forma blocurilor și planificarea străzilor poți crede că ești într-un oraș-capitală de județ din România), mediul de muncă îmbibat de lozincile comuniste, exploatarea țăranilor prin CAP-uri și planul agricol imposibil de realizat, blocarea accesului la informații profesionale, atmosfera socială de represiune, desconsiderarea intelectualilor și preamărirea muncii manuale necalificate, promovarea la nivelul de conducere al partidului a indivizilor semi-analfabeți și incapabili etc.

Sistemul comunist a avut și el structurile bine gândite de producere a degenerării. De fapt întreg sistemul comunist a fost subtil structurat încât în ascuns să provoace degenerarea și alienarea în masă a tuturor claselor sociale. Planificarea acestei degenerări este evidentă prin constatarea efectelor în anii de după comunism, după anul 1989.

Așa cum în zona capitalistă degenerarea se producea în interiorul firmelor și corporațiilor prin infantilizare, în zona comunistă existau fabricile și instituțiile statului. În special fabricile și mediul muncitoresc au constituit un mediu propice pentru alienarea tinerilor instalați în blocuri. Aceștia au fost ruți de părinți și rude, Biserică, tradițiile strămoșilor, ordinea impusă de legile nescrise ale muncii pământului, meritocrația specifică vieții la sat. În fabricile care aveau ca scop unic respectarea planului de producție, oamenii se înrăiau și deveneau nepăsători la viețile lor prin abrutizare, exces de muncă, alcoolism, preacurvie, limbaj indecent, nerespectarea unui sistem de valori autentic și o ideologie care favoriza politrucii, incompetenții, turnătorii și „pilele“.

Așa se face că după anul 1989 din fabricile comuniste falimentate au ieșit oameni grav degenerați și deosebit de periculoși, cu nimic mai prejos decât degenerații „produși“ de corporațiile capitaliste. După căderea comunismului în anul 1989, foști muncitori, ingineri și directori din fabricile comuniste au ajuns în firme private, unde au șocat noile generații de tineri crescuți în capitalism.

Din experiența mea personală, cei mai periculoși degenerați cu care am avut de a face

au fost oamenii proveniți din eșalonul doi de conducere al fabricilor și instituțiilor comuniste, care după anul 1989 au ajuns în mediul privat.

În firmele private unde aceștia au devenit directori, s-au făcut „remarcați” printr-un profil degenerat clasic, caracterizat de ascunderea alienării lor sufletești în spatele cerințelor organizaționale. Sufletul acestor oameni era grav bolnav de ateism, ură și dispreț pentru oamenii de calitate, invidie și sabotaj, mânie și mândrie, lăcomie și dorință bolnavă de a face rău altor oameni.

Toți acești degenerați erau deja bine îndoctrinați de mentalitatea comunistă atee și de imperativele „luptei de clasă”. În momentul în care acești indivizi degenerați au ajuns în mediul privat, mentalitatea „luptei de clasă”, invidia și educația comunistă pentru ură și-a găsit în sfârșit inamicul, „dușmanul de clasă”, în noile generații de tineri educați, elitiști, capabili, buni profesioniști, cu credință în Mântuitorul Iisus Hristos. Pentru degenerații creați de comunism, noile „cerințe organizaționale” și „societatea capitalistă” au fost mană cerească, paravanul din spatele căruia au putut să-și exprime ura din suflet, să declanșeze „lupta de clasă” pentru care au fost pregătiți o viață întreagă. În mare secret, indivizii cu creierul spălat de imperativele atee ale „urii de clasă”, au declarat un război necruțător noilor generații de tineri și practic tuturor celor care le stăteau în calea îmbogățirii rapide.

Rezultatul a fost un genocid biologic, economic și social unic în istorie, cu rezultate vizibile: cariere distruse, experiențe profesionale blocate, salarii de mizerie și milioane de familii îndatorate, lucrări subcontractate în regim de suveică și execuții de mântuială, firme subfinanțate și falimentate, promovarea corupției și nepotismului, furtul plății muncii depuse, atmosferă de teroare și control, practicarea premeditată a favoritismelor, promovarea incompetențelor și rudelor, denaturarea fluxurilor financiare, degradarea calității muncii prestate, etc.

Evident, specific degeneraților adevărați, toată ura lor pentru calitate și elitism, toată ura lor pentru Dumnezeu s-a exprimat ascuns și perfid, prin „cerințele organizaționale” și prin comportamente relativ acceptate în societatea capitalistă : invidie, răutate, ranchiună, sabotaj, minciună, perfidie, bârfă, exploatare, carierism, cinism, dispreț, rapacitate, lăcomie, bârfă, certuri, viclenie, nemulțumiri, jigniri și agresiune emoțională, parvenitism, hoție și disperare după bani nemuncați. Preocuparea lor nu a fost și nu este doar lăcomia, corupția, exploatarea nemiloasă, îmbogățirea peste noapte, ci și modalitatea prin care simultan puteau face nedetecțată rău altor oameni. Pentru un fost ateu comunist doar lăcomia și îmbogățirea peste noapte nu are niciun sens. Dar este cu totul alta mulțumirea și bucuria degeneratului când el are o viață îmbelșugată prin faptul că simultan poate face rău altor oameni. O noutate față de perioada anterioară a fost interzicerea practicilor religioase, promovarea ateismului „științific” în locul credinței în Dumnezeu. Nu era interzis să mergi la Biserică, dar dacă doreai o viață liniștită și bună, o promovare profesională sau în administrație, era recomandat să uiți de Dumnezeu.

În acest mod, cu o viață perfect planificată de statul comunist, milioane de familii au uitat de Dumnezeu. Într-o viață utopică, Dumnezeu nu mai avea loc în viețile și sufletele oamenilor. În consecință, milioane de copii au fost crescuți în medii familiale și școlare ateiste, în care li s-a inoculat lipsa de credință și încredere în Dumnezeu. Acest fapt lipsit de importanță înainte de 1990, va avea o însemnătate deosebită în

cea de-a treia etapă a degenerării popoarelor din Europa de Est, foste comuniste, după anii 1990.

Nu au scăpat de degenerare nici instituțiile de forță militarizate ale statului. Un semnal de alarmă al degenerării în masă era în acea perioadă pătrunderea pe posturile de conducere ale instituțiilor militarizate și semi-militarizate (armată, securitate, miliție, întreprinderi de producție, partidul comunist, gărzile patriotice ale PCR, etc) a unor indivizi cu puternice tendințe și comportamente degenerative.

Un indiciu în acest sens este cartea *Comandantul (Șeful)*⁴, una dintre lucrările românești de excepție ale managementului și conducerii unităților/structurilor militare de luptă.

În această carte-document găsim ca realități descrieri ale personalului militar superior, care se încadrează cu precizie în profilul indivizilor degenerați. În măsura în care aceste descrieri sunt exacte și corecte, putem vorbi fără echivoc de existența unei degenerări planificate, în rândul instituțiilor militarizate ale statului român comunist. Este clar că deși existența indivizilor cu „devieri degenerative de comportament” a fost o realitate cunoscută la nivelele superioare de conducere ale acestor instituții, foarte interesant este faptul că nu s-au luat măsurile necesare pentru stoparea fenomenului.

Similar structurilor de muncă din organizațiile economice, grupul de muncă militar care a degenerat practic nu-și mai îndeplinește scopul social/profesional alocat. În cazurile de contaminare în masă a unui colectiv militarizat, în acel loc nu mai putem vorbi de exercitarea profesiei, ci profesia devine doar un pretext pentru manifestări psihice patologice.

Timpul și energia grupului profesional degenerat este preponderent orientată către războaie personale de tipul „care pe care”, invidie, resentiment, sabotaje reciproce, răzbunări, segmentare în „biserițe”, etc.

Realitatea degenerării din cadrul organizațiilor economice capitaliste se aplică exact la fel și în cazul organizațiilor militare. Degenerarea individuală (și colectivă), deși este un proces „invizibil” sufletesc (spiritual și psiho-social), are consecințe exterioare foarte concrete, ducând practic la incapacitatea întregului colectiv de a-și îndeplini sarcinile de muncă și la anularea funcțiilor sociale ale instituției respective.

Dacă a existat o intenție și o inteligență de a produce degenerarea colectivelor din instituțiile militarizate, atunci acest fapt a fost posibil prin acțiunea unor oameni cu simpatii filo-sovietice, care începând cu anii 1950 au selectat, școlarizat, instruit, promovat și pus în funcții de conducere oameni care se potriveau unui profil psihologic degenerativ dinainte stabilit.

Deoarece în toată perioada comunistă doar sovieticii aveau factor de influență uman în țările din Europa de Est, în acest caz vorbim de o situație aparent imposibilă, în care know-how-ul de producere planificată a degenerării (descoperit în anii 1950 de către americani) a fost de fapt subtil și mortal aplicat timp de patru decenii în România. Pare greu de conceput și acceptat o colaborare americano-sovietică în anii 1960 în domeniul practicii degenerării în masă a popoarelor, dar lucrurile nu sunt atât de imposibile pe cât par ele să fie.

În realitate, în timpul Războiului Rece, a existat o neîncetată cooperare între americani și sovietici, în toate domeniile strategice: armanent, tehnologii, planuri secrete, rețele de agenți, subordonarea statelor, etc. Dovezile acestei cooperări ascunse sunt astăzi

publice. De exemplu, datorită jurnalului ofițerului american George Racey Jordan⁵ știm că Administrația SUA a furnizat în ascuns URSS-ului încă din anul 1942 tot felul de materiale necesare construirii bombei atomice: uraniu îmbogățit, echipamente industriale, planuri și schițe tehnice.

Pentru a construi legendarele avioane SR-71 Blackbird în anii 1960, americanii au importat din URSS pe canale oficiale mii de tone (!) de titan, minereu deosebit de scump și rezervat exclusiv industriei militare sovietice. În anii 1960 toți „homo sovieticus” din conducerea URSS știau că zecile de tone de titan vor fi folosite de americani pentru construcția unui superavion de vânătoare, a cărui misiune de luptă era tocmai anihilarea bobmardierelor strategice rusești din Extremul Orient. Ulterior, în anii 1990, datorită arhivei Mitrokhin, toată lumea a putut afla marea păcăleală: în realitate 75% din echipamentul militar rusesc era pur și simplu copiat și apoi adaptat, după patentele tehnologice originale NATO.

Secretul bine ascuns al doctrinei degenerării este că prin degenerați poți să distrugi din interior în numai 20 ani o întreaga armată națională; prin degenerați o poți face chiar mai bine decât ai putea-o face pe câmpul de luptă. Satisfacția este cu atât mai mare cu cât reușești să faci acest lucru cu „materialul clientului”, adică folosindu-te de proprii oameni ai inamicului (trădători, degenerați).

Pentru un stat mic nu este nevoie de mai mult de 10–20 cârțițe, ofițeri superiori care să aibă răspunderea promovării cadrelor militare în pozițiile cheie: șefi de aprovizionare logistică, șefi de stat majori la diviziile strategice, comandanți de școli militare, comandanți de mari unități, comandanți de unități antiteroriste și grupuri de rezistență.

Se poate ușor obține degenerarea unor întregi colective/grupuri de muncă, prin promovarea la nivelurile de conducere a unor indivizi care prezintă un grad ridicat de risc al degenerării. Consecința inevitabilă este că în doar 2–3 ani întreg grupul de muncă degenerază.

12.1.4. Perioada de după 1990 și până în prezent este caracterizată printr-o degenerare incredibil de rapidă a tuturor păturilor sociale, proces observabil în toate țările foste comuniste.

Nimeni nu mai opune rezistență, nimeni nu se mai preocupă de acest subiect al degenerării subversive premeditate și planificate. Degenerarea este atât de profundă, încât ideea în sine de degenerare este privită cu scepticism, la fel cei care vorbesc sau scriu pe această temă.

Asistăm de fapt la etapa finală de distrugere și exterminare completă și definitivă a întregului poporului român, este timpul în care toți planificatorii așteaptă cu bucurie să culeagă roadele eforturilor subversive pe care le-au derulat în ultimii 250 ani. Deoarece pericolul degenerării în masă este nesesizat de majoritatea oamenilor, în consecință nici nu există măsuri la nivel individual sau statal de limitare și contracarare a fenomenului.

În această perioadă asistăm de fapt la o maturizare și solidificare a măsurilor de degenerare derulate în perioada comunistă. Acum se vede munca și eforturile de degenerare depuse în comunism. Acum, după prăbușirea comunismului, se vede gradul de degenerare al poporului român. Libertatea și capitalismul este în realitate un

test pentru orice popor. În așa-zisa libertate și în capitalism se vede gradul de degenerare la care a ajuns un popor. Un popor puternic cu credință în Dumnezeu nu se prăbușește din interior, nu face implozie. Dimpotrivă, așa cum este cazul României, când a venit libertatea economică și capitalismul, statul român s-a prăbușit rapid din interior.

De exemplu, după 1990, la orașe, cartierele cele mai expuse lipsei de educație, sărăciei și fenomenelor infracționale sunt fostele cartiere muncitorești, unde în anii 1970 au fost cazați în blocuri sute de mii de țărani, care au fost ruși de valorile strămoșești. Acum nu avem bordeluri, milioane de sclavi în uzine, exploatarea țăranilor prin CAP-uri. Acum principalul inamic este lipsa de credință și încredere în Dumnezeu, corupția generalizată, falsul și impostura existențiale, sărăcia, mafiile profesionale, teama de infractorii lăsați intenționat liberi etc.

Sub preșul democrației se pot constata cu ușurință câteva dintre măsurile active desfășurate pentru propagarea degenerării în masă.

12.1.4.a. Îndatorare, falimentare, exploatare.

Cămătăria cruntă și rapace a reînviat sub o formă și mai perversă decât în trecut. Acum cămătăria este legală și scopul ei ascuns de preluare a proprietăților celor care muncesc se realizează concret prin băncile care percep comisioane și dobânzi de neimaginat în cadrul aceluiași bănci în Europa de Vest.

Se practică masiv prostituția și traficul de copiii și fete, responsabili corupți din poliție fiind de multe ori în asociere cu grupările de crimă organizată. Fiind „libertate”, s-a dat practic liber la toate măsurile posibile și imaginabile. Iar efectele sunt deja vizibile după numai 20 ani.

12.1.4.b. Politica dezbină și stăpânește.

Se creează intenționat diferențe de venituri, educație, recunoaștere și respect între clase sociale, caste profesionale, generații. Scopul este declanșarea unei „epidemii” de invidie generalizată, în urma căreia fiecare sabotează pe fiecare.

Zeci de mii de oameni sunt pierduți iremediabil prin invidie cronică și umblă liberi pe stradă, fără ca populația și autoritățile competente să aibă conștiința pericolului pe care acești neoameni îl reprezintă.

12.1.4.c. Promovarea non-valorilor și distrugerea meritocrației.

După cum știm, în Europa de Est oficial comunismul s-a prăbușit în anul 1989. Au urmat apoi 30 ani ciudați, un ghiveci de vise, libertate, capitalism sălbatic, demagogie politică, oligarhie, corupție, dezorganizare, falimentare, anarhism, parvenitism, sărăcire, etc. Însă în toți acești ani ciudați și sălbatici, un „fir roșu” a străbătut prin toate guvernele și planificările: distrugerea meritocrației române.

Unul dintre elementele obligatorii ale reintroducerii unui stat totalitar este egalitarismul și implicit distrugerea meritocrației. În acest scop au fost dinadins promovați în toate structurile societății indivizii care sunt inamicii naturali și declarați ai oricărei forme de elitism: incompetenții, trădătorii, infantilii nativi, semidoctii, leneșii, lacomii, limitații, conformiștii, ateii, raționaliștii, nepoții, etc.

Așa cum era de așteptat, în subteranele statisticilor oficiale, aceștia au declarat un război nemilos contra indivizilor capabili, educați, creativi, nonconformiști, inteligenți, credincioși.

De la căderea comunismului în anul 1989, în România este purtat în ascuns un război

total contra oamenilor capabili și de valoare. Peste tot, milioane se luptă în ascuns cu alte milioane: în familii, în firme, în instanțe, în partide politice, în interiorul instituțiilor militarizate, în instituțiile de cultură, etc. În acest război nu există milă, deoarece miza este uriașă: menținerea pozițiilor ocupate sau trimiterea la munca de jos a indivizilor incapabili și incompetenți.

Așa se face că după 20 ani de „democrație“, brusc România nu s-a întors la realitățile comunismului de dinainte de 1989, ci mai grav, la teroarea bolșevic–stalinistă originală a anilor 1930: delatațiune, procese politice, dosare penale în masă, distrugerea sistematică a meritocrației, eliminarea intelectualilor și a oamenilor de valoare, zeci de oameni care se „sinucid“ anual în pușcăriile patriei. Prin acuzația de încălcare a „corectitudinii politice“, gândirea autonomă va redeveni în viitorul apropiat subiect de cercetare penală.

Psihiatru român dr.Aurel Romilă descria cu acuratețe în anul 2014 realitatea războiului social ascuns din România, genocidul programat, acțiunea perfidă și vicleană a sociopașilor de a sabota și produce ratarea oamenilor de calitate. Dr. Romilă vorbește despre controlul societății de către sociopași, fără să ne mai precizeze faptul că aceștia (adică sociopașii) sunt de fapt indivizi demonizați, care au parcurs un proces de degenerare.

Un alt aspect nemenționat este faptul că **procesul de degenerare în masă, războiul social nevăzut și demonizarea în masă a populației nu sunt niște întâmplări, urmări sau coincidențe naturale ale societății capitaliste**, ci sunt urmarea unui plan bolnav și diabolic, bine finanțat și organizat încă din anii 1950, derulat cu scopul de a produce demonizarea întregii planete.

Caracterizarea psihiatrului român dr.Aurel Romilă este următoarea:

„Dacă socoți societatea ca o fracție, atunci o să observi la mijloc un strat subțire, care e al oamenilor normali. Crucea normalilor e că sunt foarte puțini, au devenit o minoritate fragilă, din care se tot desprind în sus și în jos. Cei de sub acest strat, de dedesubt, sunt depresivii. Aproape o treime din populație suferă într-o formă sau alta de depresie.

*Însă nu pentru ei mă îngrijorez eu, ci pentru **cei de deasupra stratului fin al normalității, PENTRU PSIHOPAȘI, CARE AU OCUPAT TOATE POSTURILE–CHEIE ÎN ȚARĂ.** De aia nu avem sănătate mentală în țara asta, că **populația se împarte în mare măsură între opresori (psihopași) și oprimați (depresivi).** **Ăsta e un adevărat război social, dar cine recunoaște?***

Cea mai gravă consecință a istoriei noastre din ultima sută de ani a fost felul în care s-a făcut selecția umană. O societate care nu permite dezvoltarea persoanei e o societate slabă. Când personalitatea nu poate înflori, când e traumatizată, apar bolile psihice și intervine ratarea. **Ratarea e punctul în jurul căruia se învâрте totul. E discrepanța între ceea ce am putea deveni și ceea ce ajungem să devenim în societatea de azi. Destinele sunt neîmplinite, ratate, curmate prematur, fiindcă deasupra noastră tronează niște incapabili care ne pun piedici.**

Suntem condamnați la ratare de niște psihopași. Și asta nu de ieri, de azi. Iorga, Titulescu, câți oameni de valoare nu au fost eliminați din societate de niște nimicuri, de niște anonimi? Dacă vii și le vorbești oamenilor de normalitate, bun simț, armonie, transcendență, spirit, te vor acuza că ai citit prea multe broșuri. Performanța se

măsoară azi doar în putere, bani și sex.

Trăiesc tragic această soartă a poporului român. N-o să iau mitraliera să fac circ, precum Vadim. Dar nu pot să nu mă întristez. ⁶

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Nu este nicio noutate faptul că în realitate, acolo, ascuns de percepția oficială există un nemilos război al degenerațiilor și demonizațiilor cu restul populației normale.

Majoritatea oamenilor simt și intuiesc despre acest război, deși nimeni nu vorbește la televizor despre acest lucru. Realitatea acestui război subteran are însă și o consecință obligatorie: fiecare om trebuie să facă din tinerețe alegerea sa între degenerarea consimțită și rezistența normalității.

Fiecare om este obligat să aleagă între degenerare – și implicit coeziune, beneficii materiale și viață bună, versus rezistența normalității, care de obicei implică sărăcie, exploatare, umilințe, trădare, lipsuri materiale, război familial, ratare profesională, ratare familială, ratare socială, etc.

Majoritatea oamenilor comozi, boemi, leneși, ariviști și majoritatea indivizilor resentimentari, răi, revanșarzi, cu ținere de minte a răului și cei slabi psihic (de ex. infanții nativi) aleg cu bună știință calea ușoară, care duce la degenerare și demonizarea sufletului. Pentru toți oamenii normali se pare că există doar o singură variantă „rațională” de supraviețuire psihologică și financiară – consimțirea la degenerare și trecerea de partea clasei sociopaților care conduc societatea.

Cine este atât de nebun să prefere ratarea, izolarea, sărăcia, umilințele, sabotajul, trădarea, lipsurile? În consecință, mulți oameni sunt în viața lor „raționali” și sub presiunea sociopaților aleg să treacă de partea lor. Adică aleg să fie complici și ajutoare la umilirea, sabotarea și trădarea oamenilor normali, care nu vor să treacă de partea sociopaților.

Nu toți oamenii simpli care trec de partea sociopaților demonizați devin ei înșiși demonizați sociopați, dar printr-o astfel de alegere acești oameni se pun singuri pe topoganul degenerării. Oamenii aceștia practic se vând cu bună știință pe sine demonilor, pentru liniștea lor mentală și pentru confortul unei vieți lipsită de griji materiale. Mii de oameni se laudă la adunările „după 20 ani de la terminarea liceului sau facultății” că au reușit în viață, uitând să mai spună că au o viață bună și că banii se câștigă ușor pentru că s-au făcut complicitii și slugile sociopaților.

Dar marea masă a populației este încă „irațională” și refuză degenerarea și trădarea propriului suflet. În consecință, milioane de oameni sunt condamnați la depresie, deznădejde, ratare profesională, trădare familială, sărăcie și lipsuri materiale, nefericire sufletească. Pentru toți acești oameni singura soluție și singura motivație pentru viață, continuitate și rezistență este (re)–descoperirea rugăciunii neîncetate, a dragostei pentru Dumnezeu și a speranței în protecția Sa.

Așa cum bine spune psihiatrul Aurel Romilă, în ziua de astăzi, simplul fapt de a rămâne un om „normal” este deja o Sf.Cruce de dus. Simplul fapt de a rămâne un om „normal” presupune deja să faci față la războiul cu viclenii degenerați.

Scopul fundamental al degenerațiilor este acela de a produce ratarea „dușmanului de clasă”, a meritocrației: ratarea familială, profesională, financiară, politică, intelectuală și socială a tuturor oamenilor buni, capabili, patrioți, competenți, creativi, credincioși,

etc.

Sociopatii sunt pur și simplu obsedați ca oamenii buni, capabili, talentați să ajungă niște ratați, în orice aspect al vieții lor. Munca, cercetarea, progresul, dezvoltarea, normalitatea, etc., sunt deja cuvinte și intenții secundare, ceea ce contează mai întâi pentru un om „normal“ trebuie să fie războiul nevăzut cu degenerații (demonizații). Doar pentru a rămâne psihic și sufletește pe linia de plutire, pentru a face față sabotajului demonizațiilor îți trebuie atenție, perspicacitate, luptă, efort, osteneală, gândire anticipativă, inteligență practică, cunoaștere, înțelepciune, un consum major de energie psihică, respectarea cu sfințenie a unei pravile zilnice de rugăciune. Realitatea este chiar mai îngrijorătoare. Războiul cu degenerații nu este o glumă. Degenerații se simt, se unesc și atacă în haite fiecare individ de calitate pe care îl întâlnesc. Acest război social nevăzut este total, nimeni nu este iertat și nimeni nu scapă cercetării atente a sociopatiilor, iar pentru ei nu există milă sau înțelegere. Cu adevărat războiul ascuns al sociopatiilor (degenerațiilor) este total. În familii, organizații economice și instituții, degenerații sociopați sabotează, terorizează psihic și derulează agresiuni sistematice de ratare premeditată a oricărei forme de meritocrație.

Părinții sociopați își sabotează propriii copii elitiști și invers, șefi sociopați planifică ratarea profesională a propriilor angajați și invers, colegii de muncă sociopați se unesc în ascuns pentru a distruge psihic pe colegul profesionist. Politicieni, funcționari, ofițeri de informații și sindicaliști degenerațiucid cu bună știință pe colegii lor naționaliști din partide, administrații, servicii secrete și sindicate.

Din perspectiva degenerării, România (dar și alte zeci de state din întreaga lume) pare realmente un ospiciu de nebuni în aer liber, în care sociopatii au preluat controlul și sunt liberi să extermină cu o ferocitate demonică pe toți indivizii care au atributele umane ale meritocrației: rezistență prin cultură, profesionalism, calitate umană, naționalism, patriotism, conștiință morală, credință, dragoste de Dumnezeu, frumusețe fizică, talent, aptitudini pentru inovație, harisme, etc.

Indiferent de alegerile personale, nimeni nu trebuie să uite că Dumnezeu plătește fiecăruia pentru alegerile și faptele sale de pe pământ. La Judecata de Apoi nimeni nu va scăpa necercetat și nejudecat, nimeni nu va scăpa dreptății Mântuitorului Iisus Hristos. Va fi judecată și evaluată fiecare faptă, fiecare intenție, fiecare gând și fiecare vorbă pe care le-a făcut un om în viața sa.

Pentru moment soarele răsare pentru toți, pentru buni și pentru răi deopotrivă. Acum se face cernerea și selecția. Dumnezeu nu plătește precum demonizații: doar în această viață 20–50 ani de sex, privilegii, șefie, posturi de director, bani, vile, lux, mașini, avantaje și plăceri sociopate/psihopate de exploatare și ucidere a oamenilor.

Pentru toți oamenii care—și acceptă și duc crucea grea a vieții, Dumnezeu este generos, iar plata Lui este dragostea Sa, în veșnicie. Să primești dragostea lui Dumnezeu în veșnicie.....dragoste și iubire, nu la asta tânjește efectiv fiecare suflet de pe acest pământ? Iar timpurile pentru această plată nu sunt deloc departe.

Comunismul nu a murit în 1989 și nu va muri niciodată nu pentru că serviciile secrete sau conspirațiile au planificat o dictatură soft a „corectitudinii politice“.

Comunismul nu va muri niciodată deoarece este creația (economică, socială, politică) perfectă a degenerațiilor (sociopați, psihopați, îndrăciți, demonizați), este

acoperirea perfectă pentru a distruge sistematic și „justificat“ orice formă de credință în Dumnezeu, cultură, naționalism, elitism, gândire autonomă, orice potențial de împotrăvire.

Însă așa cum am văzut, viitorul nu aparține nici măcar comunismului, care totuși a fost capabil să creeze în toate statele o elită, o meritocrație naționalistă. Viitorul aparține neo-marxismului, neo-stalinismului și terorii absolute. Toate planificările și planurile prevăd un totalitarism generalizat: o lume egală, uniformizată, manipulată, terorizată, limitată la puterea mediei, în care gândirea autonomă va fi suprimată prin mijloace tehnologice.

12.1.4.d. Atacarea credinței în Dumnezeu și promovarea ecumenismului.

Cauza principală pentru care măsurile de degenerare merg atât de bine este lipsa de credință în Dumnezeu, cu sutele sale de forme. Țările foste comuniste din Europa de Est și România sunt practic conduse de oameni care au crescut și s-au format ca oameni maturi în societatea comunistă materialist-ateă, unde credința în Dumnezeu era un impediment pentru reușita în viață.

12.1.4.e. Promovarea normalității „binelui“ degenerat.

Acest lucru se face în special prin promovarea publică a unor politicieni sau creatori de opinie a căror mentalitate este normalitatea „binelui“ degenerat.

Astfel, poporul vede cu groază la televizor indivizi care se consideră patrioți, deși timp de ani de zile au primit bani pentru a-și turna colegii și familiile la securitatea comunistă. Sau alții se cred patrioți în timp ce își finanțează traiul de lux pe banii unor angajați tratați mai rău ca sclavii. Alți „oameni de bine“ sunt milionari din bani publici. Problema este că toți acești patrioți și oameni de bine nu înțeleg faptul că sunt promovați public sau sunt puși să se autopromoveze public tocmai pentru faptul că sunt purtătorii unui mesaj moral denaturat. Ei poate chiar se cred patrioți, dar acest termen este incompatibil cu acceptarea unei normalități a unui „bine“ degenerat.

Pe lângă ce declară public pe gură, acești oameni promovează în masă mesajul unei normalități a încălcării legilor morale fundamentale.

Dacă este să-i urmărim pe acești oameni, atunci trebuie să le acceptăm și non-valorile pe care le-au practicat în viața lor: hoția, falsul existențial, minciuna, parvenitismul, trădarea, ateismul, neo-marxismul, egalitarismul, etc.

În acest mod, prin acești oameni fără credință și teamă de Dumnezeu s-au deschis în România ușile tuturor măsurilor de degenerare: corupție, preacurvie, avort, exploatarea angajaților, discriminarea angajării și plății angajaților pe criterii de rudenie, pile, interese personale sau sex, însușirea resurselor statului, deturnarea fluxurilor de bani de la proiectele sociale necesare, îmbogățirea pe bani publici, mințirea oamenilor, promovarea falsului și imposturii, promovarea nonvalorilor, promovarea muncii superficiale și a lucrului prost făcut, decredibilizarea oamenilor de valoare, constituirea mafiilor profesionale, decapitarea managementului performant, promovarea carieriştilor, pilelor și pupincuriştilor, promovarea nonvalorilor, blocarea formării profesionale a oamenilor capabili, stres, oboseală, îndatorarea exagerată a statului, firmelor și populației, sistem bancar legal care are practici și scopuri specifice cămătăriei (preluarea bunurilor și activelor firmelor și populației prin supraîndatorare), stimularea urii între clasele sociale, între generații și între angajații la stat și privați, oameni care se fac că plătesc și oameni care se fac că muncesc, nepăsare la

problemele reale ale oamenilor, îmbogățirea pe spatele spitalelor și administrațiilor locale prin contracte oneroase etc.

12.2. Pocăința care ne poate salva.

Așa cum bine cunoaște orice om „trezit” duhovnicește, nivelul degenerării și păcatelor adunate la nivel individual și național este atât de mare, încât acestea riscă să nu mai poată fi „plătite” decât prin sânge și război mondial generalizat (WW3, al Treilea Război Mondial).

Se cunosc multe detalii cu privire la desfășurarea acestui război și faptul că la finalul acestuia vor mai trăi doar 7% din populația actuală a pământului.

Nu cunosc care va fi soarta și viitorul altor popoare, ceea ce știu este că profețiile monahale și previziunile militare probabilistice pentru România și poporul român sunt deosebit de severe. Dacă se va ajunge la război mondial, cataclismele geologice și militare produse de arme puternice vor duce la o exterminare aproape completă a românilor care trăiesc în cadrul granițelor țării. Este bine dacă vor mai apuca să supraviețuiască 20.000 români.

Dar mai cunoaștem că profețiile cele mai severe sunt avertismente ale lui Dumnezeu, care trebuie luate foarte în serios. Dacă oamenii încetează să trăiască în păcat, dacă se pocăiesc, dacă se întorc către Dumnezeu, atunci El intervine direct și amână sau chiar oprește inevitabilul creat de păcatele oamenilor.

Un exemplu important în acest sens este amânarea de către Dumnezeu a WW3, care inițial era programat de oculța satanică să înceapă în anul 1996. În acel an NATO a bombardat (ucis) gratuit și fără motiv populația civilă din Serbia, cu scopul declarat de a provoca o ripostă din partea Rusiei, aliatul tradițional al Serbiei.

Dar ca urmare a rugăciunilor puternice a călugărilor din toate țările ortodoxe și a întoarcerii la pocăință a multor oameni (mireni familisti cu copii) care au prevăzut dezastrul spre care ne îndreptam atunci, **în anul 1996 schiarhimandritului Hristofor din Tula (Rusia) a primit răspuns de la Dumnezeu că WW3 va fi amânat timp de 27 ani, până în anul 2023.**

Deci nu mai avem nici o scuză. Cu toții am avut atenționarea războiului din Serbia unde, ca o avertizare pentru ce se va întâmpla în WW3, au fost premeditat bombardate (și contaminate radioactiv) inclusiv spitalele, maternitățile, școlile, grădinițele, bisericile, trenurile de pasageri, etc.

Sute de copiii sârbi au murit în aceste bombardamente ale NATO ca mucenici, pentru a ne „trezi” pe noi restul, cu privire la ce se va întâmpla în WW3. După copiii sârbi din 1996, datorită bombelor, gloanțelor, minelor și bolilor au murit nevinovați sute de mii de copiii irakieni, sirieni, yemeniți, afghani, kurzi.

Toți aceștia au murit ca mucenici, deoarece prin moartea lor curată au preluat o parte din păcatele lumii și implicit au „împins” înainte data declanșării WW3. Prin moartea lor, toți acești copii practic ne-au „cumpărat” nouă tuturor timp de pocăință și au creat posibilitatea amânării WW3.

Cunoaștem termenul limită pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru amânarea sau oprirea prăpădului care urmează. Deci nimeni nu va putea spune că nu a știut ce urmează sau ce înseamnă WW3, sau că Dumnezeu este de vină, sau că Dumnezeu nu ne-a avertizat. Nimeni nu va avea nici un cuvânt de spus în această privință, atunci fiecare

doar va încasa maxim de suferință din ce poate duce. În acest WW3 nimeni și nimic nu va fi cruțat, nici măcar aceia care astăzi „muncesc” de zor pentru declanșarea lui. Mult timp nu mai este, dar ceva tot putem face și acest „ceva” este pocăința, rugăciunea și întoarcerea noastră la Dumnezeu. Foarte pe scurt, pocăință înseamnă să ne recunoaștem și asumăm păcatele comise, să le spovedim, să luăm hotărârea de a nu le mai face și concret să ne luptăm cu noi înșine pentru a nu le mai repeta niciodată.

Pentru ce păcate trebuie să ne pocăim și să facem un canon de iertare în fața lui Dumnezeu? Ce păcate trebuie să nu le mai facem din proprie voință, mai ales că multe dintre ele sunt „acoperite” prin legi și/sau promovate ca fiind „normalitate”?

12.2.a. Cunoaștem că acest război planificat este lăsat să vină în special datorită păcatelor legate de desfrânare. De aceea, trebuie să ne pocăim și să oprim toate păcatele legate de desfrânare făcute în ultimii 30 ani.

Asupra poporului român stau nepocăite și fără canon de iertare peste 25 milioane de avorturi, zeci de mii de păcate ale prea-curviei (adulterul celor căsătoriți), miile de incesturi dintre frați, miile de dependenți de pornografie, milioanele de păcate ale curviei făcute de tinerii necăsătoriți, milioanele de acte sexuale făcute în timpul sarcinii.

12.2.b. În România sunt ne-asumate și ne-pocăite și miile de divorțuri de tip feminist datorate mândriei, orgoliului, invidiei, răutății, tendințelor sociopate, urii și dorinței de răzbunare, toate disimulate prin fals și viclenie sub diverse motive acceptate legal.

Este aproape o minune să mai existe o femeie motivată existențial de propaganda feministă, mama unui copil minor de sex feminin, care să nu fie deja divorțată în primii 3 ani de la nașterea copilului.

Există surprinzător de multe situații de femei sociopate și îndrăcite (posedate demonic), care pur și simplu și-au premeditat în fals o căsnicie impostoare, obținerea unui copil și divorțul rapid, pentru a-și asigura „cec-ul în alb” de victimă abandonată și mamă responsabilă. În consecință mii de copiii minori (în special fete) cresc fără dragostea și protecția unui tată alungat de acasă, cu toate consecințele negative care urmează pe termen mediu și lung.

Dar toate aceste femei moderne și independente uită sau se prefac că uită legea lui Hristos: în fața lui Dumnezeu singurul motiv acceptat pentru divorț (separare) este prea-curvia (adulterul).

Orice alt motiv acceptat legal pentru separarea celor căsătoriți nu este acceptat de către Dumnezeu și toate aceste separări fără motivul prea-curviei duc ulterior (prin legăturile cu alți parteneri) la nenumărate păcate de prea-curvie. Care păcate de prea-curvie trebuiesc evident plătite, de cei care au inițiat separarea fără pricină de adulter, de copiii lor sau de noi ceilalți, de restul populației.

Deci este prea-curvie orice relație cu un alt bărbat, al unei femei despărțite legal de soțul ei, fără pricina adulterului lui (soțului). Și desigur, este prea-curvie orice relație cu o altă femeie, a unui bărbat despărțit legal de soția sa, fără pricina adulterului ei (soției).

12.2.c. În România sunt sute de crime (ucideri) cu autori cunoscuți, dar protejați de tot felul de mafii.

Au murit și mor suspect (sinucideri, cancere galopante, moarte subită în timpul nopții,

accidente auto, boli cronice galopante) foarte mulți români de calitate, dintre cei mai reprezentativi pentru poporul român: cântăreți de muzică populară, doctori, ingineri, politicieni, judecători, procurori, avocați, deputați și senatori, ofițeri din serviciile secrete, primari și consilieri, oameni de afaceri, simpli cetățeni.

Sute de tinere sunt răpite, violate și obligate să se prostitueze, în țară sau în afara țării. Sute de copii au dispărut fără urmă. Traficul de droguri este înfloritor.

Toți pedofilii și bolnavii Europei vin în România, unde găsesc satisfacere pentru pornirile lor bolnave. În multe cazuri se știe foarte bine care sunt rețelele de traficare, dar nu se face nimic pentru aflarea adevărului și pedepsirea vinovaților.

Este vorba aici despre păcatele grave ale celor care lucrează în instituțiile statului și ale politicianilor, care au puterea de a opri aceste fapte, dar care din diverse motive tolerează toate aceste fapte grave.

Nimeni să nu-și facă vreo iluzie: cele mai mari păcate în fața lui Dumnezeu, cele „strigătoare la Cer”, care pornesc dreapta mânie a lui Dumnezeu (cutremure, războaie, foamete, secetă, molime, morți individuale groaznice, morți subite ale copiilor), sunt faptele grave comise cu premeditare împotriva copiilor, adolescenților și tinerilor. Realitatea crudă este următoarea: tolerând răul comis asupra copiilor altor români, toți acești responsabili din instituțiile de forță ale Statului practic refuză pe termen mediu dreptul la viață al propriilor lor copii.

12.2.d. Un alt păcat neasumat și nepocăit făcut de foarte mulți români este trădarea de aproapele, trădarea de neam și conspirația pentru șantaj. Și să nu uităm, în fața lui Dumnezeu aceste păcate sunt pe același nivel de gravitate precum este crima premeditată (uciderea cu premeditare).

În plus, trădarea de aproapele este echivalată cu trădarea lui Dumnezeu Însuși.

TRĂDAREA DE APROAPELE = TRĂDAREA LUI DUMNEZEU ÎNSUȘI.

În această privință statisticile neoficiale sunt înfricoșătoare. Sunt mii de oameni care zilnic „muncesc” pentru a turna, monitoriza și înregistra conversațiile tuturor celor de lângă ei. Scopul este de a distruge viețile personale, familiale și profesionale ale acestor oameni și căutarea/inventarea de fapte pentru a-i șantaja, pentru a-i transforma în unelte docile.

Milioane de oameni sunt complet monitorizați și înregistrați de la distanță, prin mijloace tehnice: discuții telefonice, mesaje scrise, căutări și trafic pe internet, conținut media citit, etc.

Mii de români de tipul „agent provocator” provoacă la discuții și înregistrează cu echipamente tehnice profesionale ascunse pe apropiați, pe cei de lângă ei: soț/soție, orice rudă, coleg de muncă, vecin de scară, șef direct, orice cunoscut, etc.

Alte mii de români au ca ocupație principală în viață viclenia, falsul, impostura, înscenările juridice în fals, falsul în declarație, execuțiile juridice, înscenarea sau inventarea de fapte pentru șantaj, conspirația pentru șantaj, mărturiile mincinoase, etc.

12.2.e. Trebuie limitate alcoolismul și lăcomia alimentară, îmbuibarea, dependența cronică de carne și produse derivate din carne.

12.2.f. Trebuie pocăite și oprite toate păcatele împotriva Sfântului Duh, în special:

apostazia arhierilor (prin pan–erezia ecumenismului, adică echivalarea credinței ortodoxe cu celelalte credințe de pe glob), apostazia mirenilor (abandonarea credinței ortodoxe și căderea în erezie), invidia și ura cronică față de binele celor de lângă noi.

12.2.g. Arhieriei–călugări și monahii, toți cei care nu au copii, frați, nepoți sau părinți în îngrijire trebuie să aibă credința și tăria de a deveni martiri pentru Hristos, trebuie să nu–L trădeze pe Hristos. Aceștia trebuie să se dea pe ei înșiși exemple de credință și demnitate pentru mireni șovăitori/căldicei.

12.2.h. Trebuie limitate lăcomia pentru bani nemuncați, primirea de foloase necuvenite, exploatarea în muncă și nedreptatea legată de plata muncii.

12.2.i. Aproape întreaga populație adultă face zilnic un număr uriaș de păcate legate de vorbire, de ceea ce scoatem de fapt din „inimile” noastre.

Sunt patimi generalizate, neasumate, nepocăite și neoprite cele precum: vorbirea în deșert, clevetirea (vorbirea de rău, cu ură ascunsă, răutate și invidie), bârfirea (vorbirea de rău), criticismul, negativismul, desconsiderarea, judecarea, osândirea (cu mândrie ascunsă și îndreptățire de sine).

Mai trebuie desigur pocăite și spovedite multe alte păcate mari și mici (precum răutatea, invidia, lipsa de înfrânare, lipsa de milostenie, lipsa de bunătate, dorința de răzbunare), dar măcar să începem cu cele mari, grave și înfricoșătoare, pe care noi le comitem încontinuu cu seninătate, dar care în fața lui Dumnezeu valorează câtuciderea cu premeditare.

După ce ne asumăm aceste păcate grave, să ne pocăim pentru ele, să le spovedim și să facem tot ce putem noi pentru a nu le mai face din nou. Să ne luăm un mic canon de rugăciuni de iertare și să–l facem zilnic. Să ținem miercurea și vinerea post ca o jertfă minimă pentru patimile Mântuitorului Iisus Hristos. Să participăm la Sfintele Slujbe ale Bisericii. Să facem cât de multă milostenie putem.

Să facem toate aceste fapte și toate altele câte putem, să achităm cât mai multe din datoriile pe care le avem față de Dumnezeu (ale noastre individuale și de neam) și să sperăm că vom primi încă o amânare a dezastrelor care ne–au fost profetite.

Să dăm dreptul la viață copiilor care cresc. În final, despre acest lucru este vorba, despre continuitatea unei vieți normale pentru copiii noștri și pentru copiii copiilor lor.

Pentru acest lucru nu trebuie adunări populare și nici îndemnuri colective pe Facebook. Fiecare să–și facă propria sa pocăință individuală, în taină și neștiut de nimeni.

Acolo, în ascunsul nostru, Dumnezeu va vedea pocăința și nevoința fiecăruia dintre noi. Doar El trebuie să vadă și să simtă durerea și pocăința noastră, nimeni altcineva. Apoi, Dumnezeu va decide dacă românii de pe aceste meleaguri vor mai avea dreptul la viață și continuitate.

Capitolul 13

DIN PSIHLOGIA INDIVIZILOR DEGENERĂȚI

Oamenii care s-au ocupat în mod profesional de înțelegerea profilului acestor degenerați aparent normali, precum psihologul rus Gregory Klimov și psihiatrii americani Martha Stout și Scott Peck, sunt uimiți de forța lor de penetrare în societate, dificultatea de a fi recunoscuți și au atras atenția asupra gradului ridicat de pericol (familiar, social, profesional, politic) pe care acești oameni îl reprezintă.

Tipologia Eului infantil descrisă de mine în prezentul studiu se înscrie de fapt în această clasă de degenerați de tipul *bad*. Sunt oameni greu de recunoscut că sunt periculoși și care produc daune deosebit de grave acolo unde sunt scăpați de sub control.

Să vedem în continuare care este exact și concret profilul individului degenerat, care este profilul prădătorului care stă acolo în lume, ascuns și–și așteaptă victimele. Care este profilul spre care tind să se îndrepte indivizii normali sau nativ degenerați, sub presiunea factorilor de degenerare menționați anterior.

Citește atent cele expuse mai jos și fii atent ca în viață să nu devii o victimă pentru prădătorii degenerați care mișună peste tot. Iar dacă te identifici că ești deja o victimă a unui prădător degenerat, ia toate măsurile pentru a ieși de sub influența lui.

Un profil psihologic al degeneraților tip *bad* include următoarele tendințe și preocupări:

13.1. Acțiunea lor terminatoare se manifestă în cele două zone ale vieții lor: în familie și în societate.

G. Klimov ne spune clar și terifiant că rolul acestor oameni este de a–și crea de tineri familii luând ca parteneri oameni cu potențial în politică, administrație, business, presă, armată, servicii secrete, care pot influența cumva, cândva societatea, la nivel mai mic sau mai mare. Sunt deci selectivi, au din tinerețe ținte clare de oameni care să le fie soț sau soție. Nu se complică cu oamenii banali sau obișnuiți, care nu se vor remarca cu nimic în viața lor.

După căsătoria cu potențiala victimă, de regulă acești indivizi – la care instinctul de conservare este învins de ura de Dumnezeu care devine ură de sine și de ceilalți–, au copii cu probleme organice sau psihice. Continuarea relațiilor sexuale și pe parcursul lunilor de sarcină este cea mai „bună metodă” de a avea copii cu probleme organice la naștere sau cu probleme psihice majore.

De aceea în multe din familiile compuse dintr–un degenerat și un om normal se nasc mai mulți copii cu probleme organice sau care în timp manifestă probleme psihice majore. În cazul în care copiii nu au probleme din naștere, se străduiesc cât pot să le creeze aceste probleme cât sunt mici și expuși. Părintele normal trebuie să–și păzească neîncetat copilul de părintele degenerat.

Pentru degenerați este important să aibă copii cu probleme, deoarece acest lucru va

consuma din energia de viață a părintelui normal. Are grijă de la început să sădească semințele marilor probleme de mai târziu, care vor consuma energia partenerului de viață. În acest mod acesta va fi blocat și neutralizat în acțiunea sa ulterioară profesională. Acest om capabil nu va mai ajunge la nivelul de decizie unde trebuia să ajungă, nu va mai da legile bune, nu va mai putea ajuta alți oameni. Misiunea lui în societate și în lume va fi blocată. Acesta este scopul și obiectivul fundamental al acestui tip de degenerați. De a bloca și anihila orice om bun și capabil, orice inițiativă care ar putea duce la îmbunătățirea condițiilor sociale, materiale și spirituale ale unui popor.

13.2. Degenerații tip *bad* pot fi înțeleși și identificați prin cele două mari nevoi, slăbiciuni și tendințe fundamentale simultane, pe care trebuie să le exprime neîncetat simultan:

- a. nevoia de a-și descărca ura și răutatea în societate, în structuri ierarhice sau în familie;
- b. nevoia de a fi iubit, acceptat, înțeles, de a avea un suport emoțional constant, de a fi integrat într-o structură umană (o gașcă sau o haită care să-l susțină emoțional prin sentimentul de camaraderie), nevoia ca cineva să aibă emoțional grijă de el, nevoia de a fi integrat într-o structură organizațională, de a fi integrat într-o formă de organizare ierarhizată.

Toate acestea sunt nevoile lui, motorul lui intim de funcționare, dar și slăbiciunea lui. Aceste două nevoi fundamentale sunt pistoanele motorului său intern. În baza lor funcționează și ia deciziile vitale din viața sa. Blocarea unui piston, a unei nevoi este gravă pentru degenerat. Blocarea împlinirii oricărei dintre cele două nevoi vitale înseamnă începutul sfârșitului pentru viața aceluia degenerat.

Din momentul în care un degenerat nu mai poate să-și exprime în exterior ura din suflet sau nu mai are suportul emoțional al familiei sau camarazilor, acest moment este de fapt începutul sfârșitului existenței degeneratului. Într-un timp variabil de 10–15 ani de la acest moment, existența degeneratului pe acest pământ se va încheia. Cheia înțelegerii funcționării și distrugerii unui degenerat de acest tip este că el trebuie să-și exprime neîncetat și simultan ambele tendințe. Simultan trebuie și să se descarce de ură și să aibă suportul emoțional al celorlalți. Ceea ce aparent este evident o aberație.

Oamenii nu te susțin emoțional și nu te acceptă între ei dacă ești agresiv, rău, cu comportament deviant. Soluția aleasă de degenerații răi este originală și simplă. În familie vor manifesta o tendință, iar la serviciu și în societate vor manifesta alta. Adică vor fi oameni duali, cu diferențe șocante de exprimare verbală, atitudine, educație, respect, în cursul aceleiași zile. Practic doi oameni trăiesc în același om. Va fi bun, educat, manierat, respectuos în zona de unde vrea să primească suportul emoțional și va fi animalic acolo unde crede el că poate liniștit să-și defuleze nebunia.

Concret, cam până spre 40 ani degenerații răi vor fi acasă în familii bune, înțelegători și iubitori și își vor descărca ura la locul de muncă, unde vor „călca” pe cadavre pentru a urca pe treptele ierarhiei puterii.

După 40 ani situația se schimbă. Poziția profesională sau socială dobândite de-a lungul a 15–20 ani de lupte interne nu-i mai permite să facă pe nebunul în lume. Deja a intrat

În lumea oamenilor cu putere de decizie, sunt expuși public, unde scâpările de nebunie nu sunt permise. Mai adăugăm că până la această vârstă partenerul de viață și copiii au înțeles de mult cu cine au de-a face și i-au retras suportul emoțional. Consecința este deja ușor de prevăzut: după vârsta de 40–45 de ani degeneratul face rocada, își arată acasă adevăratul caracter animalic. Se va comporta rău și animalic în familie și va fi un om atent și educat în societate.

Dar unde apare ura, acolo începe războiul. Deși până atunci familia degeneratului auzise despre comportamentul lui, familia acestuia nu știe că această schimbare va avea consecințe deosebit de grave asupra liniștii în casă. Retragera suportului emoțional familial este ceea ce degeneratul de fapt aștepta.

Cu acest pretext, de acum înainte va putea liniștit să-și descarce în familie ura și nebunia. Astfel ușor-ușor, în 1–2 ani, în familia degeneratului încep certurile, provocările, dorința de scandal, bătăile, agresiunile fizice, agresivitatea emoțională, nemulțumirile permanente, amenințările, jignirile verbale, insultele, umilințele, sabotarea financiară a bugetului familiei, sabotarea viitorului copiilor, sabotarea stabilității financiare a partenerului, cheltuirea resurselor financiare de rezervă. Familia degeneratului este de obicei șocată să afle că animalul de om de acasă este în societate un director bun, educat, înțelegător, filantrop și care dorește să facă bine oamenilor. Sau invers, că omul atent și iubitor de acasă a fost în societate timp de 20 ani un câine de om.

În tot acest proces apare o noutate absolută: nu mai este nimeni în viața degeneratului care să-i ofere iubire, înțelegere, suport emoțional. Respectul oferit de funcția din societate nu ține nici de iubire, nici de suport emoțional. Tot funcția sau statutul social înseamnă și pierderea sentimentului de camaraderie, de a fi integrat și adăpostit într-o gașcă care să-l apere și înțeleagă. Face acum parte din altă gașcă, dar care nu-l va proteja și nici apăra, așa cum o făceau pe vremuri colegii de muncă. Până la 40–45 de ani degeneratul pierde suportul emoțional atât din partea familiei, cât și din partea structurii profesionale din care face parte. Este începutul sfârșitului pentru degenerat. Este începutul unui proces lent de autodistrugere și de război emoțional cu propria familie. Nimeni nu bănuiește, dar în maximum 15 ani acest om va fi o amintire.

Tot ce poate face acum degeneratul este să-și descarce ura în familie, care va duce la creșterea respingerii și la respingerea totală, până când degeneratul ajunge la un război emoțional, fizic și financiar complet cu propria familie. Lipsa suportului emoțional al propriei familii este cel mai important lucru care poate distruge un degenerat. Iar instinctiv familia exact asta face. Fără suportul familiei, în război total cu propriii copii, degeneratul începe să cedeze psihic și fizic.

De obicei degeneratul se îmbolnăvește psihic de nevroză de la stresul psihic acumulat neîncetat. În 4–5 ani începe să coboare rapid pe toboganul existenței biologice. Ura din suflet i-a depășit instinctul matern/patern și instinctul de conservare. Știe că partida vieții este pierdută pentru el, că este respins de toată lumea.

Cu ură în suflet, dorește să se răzbune pe partenerul de viață, să tragă pe cineva după el pe toboganul pierzaniei. Dar având destulă inteligență sau din intuiție, de obicei partenerul nu oferă degeneratului motivele suficient de solide ca pretexte pentru a se descărca.

De aceea țintele sale prioritare de descărcare și răzbunare vor fi proprii copii. Cu cât mai mici și expuși, cu atât poate să lovească degeneratul mai tare. Este un război surd și continuu, timp de câțiva ani, între degenerat și partenerul de viață, pentru atacarea și protecția copiilor.

Toate pretextele sunt folosite de degenerat pentru a vâna și agresa proprii copii: școala, vecinii, notele, rezultatele la examene, modul de vorbire, comportamentul în societate, modul de îmbrăcare, murdărirea hainelor la joacă, educația etc.

Orice scăpare a copilului este observată, taxată și vânată de părintele degenerat, care de-abia așteaptă un prilej și un pretext pentru a se descărca de fapt de ura din suflet. O notă mică, un copil bătut, un vecin supărat, un profesor nemulțumit, o înjurătură, o bluză ruptă, orice este folosit de degenerat pentru a începe scandalul, agresivitatea emoțională sau fizică, cearta cu partenerul. Este atât de ușor pentru degenerat să obțină motive de scandal din vânarea greșelilor copiilor.

Copiii adolescenți în special sunt foarte ușor de vânat de degenerat, fetele cu predilecție, deoarece la această vârstă încep primele relații de dragoste, primele săruturi, primele întârzieri de a veni târziu acasă. Câte pretexte minunate pentru degenerat să facă scandal, să amenințe și să țipe. De obicei schimbarea de rocadă de la 40–45 de ani corespunde la degenerat cu copiii la vârsta începerii adolescenței.

Deci este foarte ușor să facă rocada, să înceapă să se descarce de ură în familie. Adolescenții oferă motive suficiente și substanțiale pentru ca degeneratul să facă pe părintele responsabil preocupat de viitorul copiilor. Prilej cu care desigur va avea grijă să se descarce de ura din suflet. În acest timp nimeni nu bănuiește nimic, tot ce se vede din exterior este doar un părinte poate puțin exagerat de grijuliu! Ceea ce nu este tocmai rău în societatea decadentă de astăzi.

Pentru familiile degeneraților perioada adolescenței copiilor este și cea mai grea. Sunt 4–5 ani de foc, de scandaluri, certuri și agresivitate care par să nu se mai termine.

Plecarea adolescentului de acasă la studii, la muncă sau căsătoria prematură a fetelor sunt de obicei soluțiile cele mai uzuale pentru ca tinerii să scape din iadul de acasă.

Toate acestea sunt motive suficiente de a mă alătura dorinței lui Gregory Klimov, ca știința degenerării și informațiile despre degenerați să fie studiate de oameni la toate nivelele de vârstă, în special de adolescenți și tineri. Căsătoria este pasul prin care degenerații își prind în capcană victimele și aici tinerii (și în special tinerii capabili și cu perspectivă) trebuie să fie preveniți și informați că în mod sigur sunt deja ținta unui degenerat care urmărește să le distrugă viața pe termen lung.

Toți oamenii și în special tinerii trebuie să facă toate eforturile pentru a nu cădea în capcana degeneraților, nici prin căsătorie, nici prin raporturi profesionale de muncă, de parteneriat sau subordonare.

În tot acest timp de război cu propria familie deteriorarea condiției sale psihice și fizice se accentuează. Anii de lipsă de iubire, de a fi ascultat, nevroza (sau scleroza în plăci sau altă formă de degenerare a creierului), stresul și diabetul își spun cuvântul.

Degeneratul este un om îmbătrânit prematur, care se îndreaptă rapid spre propria moarte. Nimeni nu-l va plânge, nimeni nu-și va mai aminti de el.

Vestea bună este că acest tip de degenerați nu trăiesc mai mult de 50–60 de ani, moartea datorându-se de cele mai multe ori unui infarct miocardic sau degenerării creierului. Anii de lupte organizaționale profesionale și anii de război familial, lipsa

completă de iubire sau suport emoțional sunt suficiente pentru a-i consuma toate resursele de energie. În acest timp degeneratul se remarcă în viața sa prin distrugerea carierei profesionale a oamenilor capabili, distrugerea din interior a organizației statale sau private unde a crescut și influențarea negativă a evoluției umane, financiare și profesionale a propriei familii.

13.3. Unul din aspectele principale ale psihologiei degenerării este procesul profund prin care Răul avansează și dobândește controlul asupra unui om.

Acest proces este specific indivizilor degenerați de tipul *bad*. Care este acest proces și cum are el loc?

Această problemă și-o pune și psihiatrul american Scott Peck, care în cartea sa (vezi capitolul 1) reușește să surprindă cu acuratețe modul în care Răul pune stăpânire pe om. În această privință Scott Peck descrie 3 cauze majore ale pierderii de Sine în favoarea răului.

13.3.a. Prima cauză este și cea mai generală și se aplică practic tuturor oamenilor. Avansul răului în suflet are loc prin alegerile și deciziile pe care le luăm, în special dacă acestea sunt motivate de orgoliu, mândrie, răutate, invidie, nepăsare, necredință, etc. Concret individul se vinde pe sine, puțin câte puțin, din nepăsare, lipsă de atenție și trândăvie.

Este vorba despre deciziile generale și diverse pe care le luăm zi de zi, în deplină libertate și în cunoștință de cauză. Dumnezeu ne respectă libertatea noastră de alegere, chiar dacă asta înseamnă că ne îndepărtăm de el puțin câte puțin.

Procesul este insesizabil, deosebit de perfid și insinuos, imposibil de detectat la prima vedere. Individul fără credință în Dumnezeu, oricât de inteligent ori educat ar fi, nu are capacitatea de a recunoaște modul cum sufletul lui se pervertește.

Efectul este o degenerare treptată, lentă, dar sigură. Individul are totuși oricând posibilitatea ca prin citit, înțelegere sau sfat duhovnicesc să înțeleagă cât de periculoase sunt deciziile și alegerile inspirate de patimile sufletului și să înceapă să lupte contra lor. De aceea și procesul de degenerare la majoritatea oamenilor este foarte lent și subtil, tocmai pentru a nu-i speria și avertiza asupra pericolului care îi pândește.

Oamenilor educați și inteligenți li se alică principiul fierberii broaștelor. Acestea sunt puse la fiert de la început, odată cu apa rece. Pe măsură ce apa se încălzește ele se obișnuiesc cu apa caldă, iar când apa este prea fierbinte este prea târziu, chiar dacă doresc să se salveze, nu mai pot sări din apa clocotită. La fel și cu oamenii.

Degenerarea este atât de fină și lentă, încât de-abia când omul este căzut în sclavia patimilor grele și vrea să scape de ele, își dă seama că este prea târziu. Patimile sunt deja instalate și este foarte greu să scapi de ele.

Doar prin măsurile luate de Dumnezeu prin căderea în ispite (necazuri, probleme, suferințe, boli, subordonare–dependență față de un degenerat), oamenii au motivația să lupte contra patimilor.

13.3.b. Un proces mai rapid de degenerare are loc în cazul indivizilor cu Eu infantil, fragil. Scott Peck a observat corect un lucru foarte straniu și anume că avansul răului în sufletul omului nu are loc prin săvârșirea unei fapte rele, ci prin incapacitatea și neputința de a accepta răul personal în propria conștiință.

Vorbim despre oamenii care nu suportă nicio formă de critică, atenționări sau observații din partea altora și al căror conștient fragil nu este capabil să suporte integrarea în conștiință a suferinței psihice generată de sentimentele negative create de propriile fapte și păcate.

Concret este vorba despre sentimentele de frică, vinovăție, sentimentul păcătoșeniei, sentimentul răului și ura de sine. La orice om care comite sau gândește fapte rele se creează inconștient aceste sentimente. Indivizii infantili însă nu suportă să trăiască conștient aceste sentimente, refuză realitatea lor interioară și exterioară. Sunt deci oameni incapabili de căință, incapabili să accepte că răul există în ei și deci nepăsători în a lua vreo măsură.

Sentimentele negative, ura de sine, suferința, rămân ascunse în subconștient, de unde sunt aduse la lumina conștiinței indirect, prin procesul proiecției psihice. Ura de sine și suferința psihică negate sunt proiectate înspre alți oameni, care aceia devin „răi”, țapi ispășitori, vinovați de crime și păcate care nu sunt ale lor.

Degenerații sunt indivizii care încontinuu își proiectează în ceilalți sentimentul răului, văd mereu propriul rău în alții și se „apără” de acest rău proiectat, atacându-i preventiv pe cei din jur prin forme de agresivitate fizică, verbală sau emoțională.

Când degeneratul „vede” păcatele unui om, atunci ura de sine se proiectează asupra aceluși om, iar degeneratul va începe agresiunea contra lui.

Ura de sine a degeneratului nu se poate orienta asupra patimilor sale, deoarece acestea pentru el nu există. Negarea patimilor interioare fiind completă, degeneratul începe să-și folosească ura de sine contra celor din jur, în care vede semnele patimilor sale.

Degeneratul luptă contra patimilor și păcatelor proprii, pe care le vede în ceilalți oameni. Scott Peck identifică foarte bine aici esența procesului: **vorbim despre oameni care atacă și distrug psihic și biologic pe „țapii ispășitori”, pentru a-și păstra integritatea propriului Sine fragil, care este incapabil să-și ducă crucea suferinței asociate cu păcatele comise.**

Atâta timp cât omul nu poate suporta în sistemul conștiinței suferința psihică creată de faptele rele, acestea nu devin în mintea omului păcate. Faptele sale nu sunt identificate de conștiință ca fiind negative, deoarece sentimentele negative create sunt blocate în inconștient. La nivel conștient individul nu este atenționat din interior de natura demonică a actelor sale, practic nu știe că ceea ce face este profund antiuman.

În acest mod lucrarea răului avansează rapid și definitiv. Răul nu se teme că acest individ ar putea să se trezească și să înțeleagă natura faptelor sale. De aceea acești indivizi avansează continuu în fapte, vorbe și intenții deosebit de nocive și criminale, fără posibilitatea reală ca un om sau instituție să-i oprească.

Doar o mică parte dintre ei ajung să facă și acte negative prevăzute în legile penale și astfel au șansa de a se trezi în decursul anilor de privare de libertate. Cei mai mulți însă sunt ucigași tăcuți și eficienți, care în numai 1–2 ani ajung complet demonizați și își vânează țintele cu o tenacitate înfiorătoare.

Doar Dumnezeu îi oprește pe acești demonizați care se cred justițiarii care „văd” răul peste tot în jurul lor, numai în ei înșiși nu. De obicei sunt oprți parțial sau definitiv prin boli grave necruțătoare sau accidente diverse.

13.3.c. Cel mai rapid proces de avans al răului într-o ființă umană este atunci când, din diferite motive, omul decide în mod conștient și prin liber arbitru că dorește să se încarce cu ură și răutate. Este momentul când omul decide că vrea să fie rău.

Toată lumea știe că există un mic binecunoscut „secret” al psihologiei cotidiene: oamenii nu sunt răi pentru că așa sunt ei din naștere, ci oamenii sunt răi pentru că doresc și aleg să fie răi.

Răutatea este o alegere personală, o atitudine lucrată, promovată cu efort, cultivată să apară în anumite circumstanțe, funcție de loc, moment și persoană. Întotdeauna răutatea are scop, direcție, țintă. Practic omul se autoprogramează să reacționeze negativ în orice situație legată de un anumit subiect sau persoană. O astfel de decizie este de obicei luată din lene, nepăsare, orgoliu, mândrie, parvenitism, sentiment de inferioritate, infantilism. Decizia de a se încărca cu ură și de a fi rău duce la pierderea imediată a protecției harului divin, a protecției lui Dumnezeu.

Ca urmare, răul avansează rapid și puternic în acest om, lucru semnalat celor din jur prin patimi grele: gândire negativă, sexuale, alimentare, vorbit urât (bârfă, negativisme, critică, observații), lipsă de cumpătare, invidie cronică. Foarte rapid, în doar câteva luni individul trece dincolo de limita de unde de unul singur nu se mai poate elibera de răul din suflet.

Deși majoritatea celor care au ajuns în această situație înțeleg ce prostie mare au făcut și că practic s-au vândut pe sine, puțini mai doresc să lupte și cer ajutorul cunoscuților. Majoritatea se complac în situația conștientă de a fi controlați de rău, că nu-și mai aparțin. Acest abandon are loc pe fondul nepăsării, lipsei de credință în Dumnezeu și a narcotizării conștiinței datorită avantajelor materiale care curg înspre cel posedat. Individul posedat nu înțelege natura distructivă și autodistructivă a răului care îl stăpânește și că plata pentru avantajele materiale dorite stă în robia unor patimi care îl vor secătui de toată energia vitală și sufletească. Consumul resurselor vitale ale acestui individ este foarte rapidă, moartea organismului epuizat survenind în maxim 5–15 ani de la data deciziei de a se încărca cu ură.

13.4. De departe însă, cel mai periculos și cel mai șocant proces psihic care are în mintea degeneraților și a împătimiților este „orbirea” conștiinței și perversitatea voinței.

Avem aici de-a face cu o realitate psihică foarte bine cunoscută de călugări și de toți teologii creștini, care au observat și s-au preocupat să înțeleagă efectele pe care le produc patimile în sufletul omului. Așa au aflat și descris apoi în cărțile lor despre perversitatea conștiinței, un proces complex, care aduce omul împătimit la o stare de demență vecină cu schizofrenia.

Din punct de vedere psihologic, perversitatea conștiinței este unul dintre cele mai grele și mai complexe fenomene psihice care pot avea loc. De fapt, simultan au loc mai multe procese psihice, care se susțin și condiționează unele pe altele. Vorbim aici în primul rând de toate mecanismele de apărare ale Eului: proiecție, raționalizare, negare, refulare, regresie.

Apoi avem de a face cu resentimentul axiologic și răsturnarea ierarhiei valorilor, imposibilitatea de a discerne Binele de Rău, falsă imagine de sine și minciuna față de sine, nevroză, demență, isterie, psihopatie invidioasă, denaturarea completă a

percepției realității în a percepții negative, agresivitate fizică și psihică contra altor oameni în formă continuată, perturbarea relațiilor sexuale, dezechilibrarea sistemului endocrin, distrugerea climatului familial, dezvoltarea unei mentalități de genul „care pe care”.

Cărți întregi pot fi scrise pe tema efectelor psihologice ale perversității conștiinței, toate consecințe ale unui suflet și ale unui psihic incapabil să-și accepte Răul din interior. Întotdeauna când vorbim de patimi și Rău, ceea ce este șocant și uluitor nu este perseverența și complacerea într-o stare de dulcegărie păcătoasă. Ceea ce înspăimântă este faptul că omul în timp ajunge incapabil să-și accepte starea și nu mai sesizează în ce grad s-a demonizat. Răul din ei le produce firește o stare, un sentiment al răului din ei, dar împătimitii sunt incapabili să-și accepte acest sentiment și să se gândească conștient la starea în care trăiesc. Din acest punct, de la acest refuz al autoexaminării începe perversitatea conștiinței, proiecția suferinței și lupta contra celorlalți.

Câtă zarvă, agitație, distrugere, ură, luptă, nemulțumire, invidie și zbucium sufletesc din partea unui om care nu este capabil să-și accepte Răul din interior. Într-un final, cu tot gradul lor de pericolozitate și tendințe antisociale, acești oameni nu ne pot provoca decât o profundă reacție de milă, compasiune și înțelegere. Prin exemplul lor, noi restul, oamenii obișnuiți, am putut să vedem în toată grozăvia ce înseamnă patimile, demonizarea, puterea răului. La degenerați cu toții putem vedea clar și liber care sunt consecințele pentru nepăsare, lipsă de atenție și refuzul de a lupta cu patimile din interiorul nostru.

În esență, perversitatea conștiinței este procesul prin care omul devine rău și aparține „de facto” răului, iar individul ajunge să creadă despre el însuși că este un om bun și intențiile lui sunt de a face fapte bune. El se poate vedea un soldat al Mântuitorului Iisus Hristos, care se luptă cu păcătoșii care vor ajunge în iad și care cumva trebuie forțați și obligați cu forța să-și mântuiască sufletele păcătoase.

Călugării au știut dintotdeauna că de fapt în spatele cruciadei pentru Bine, în lupta agresivă contra oamenilor „păcătoși” stă de fapt perversitatea conștiinței și orbirea celui care duce lupta în numele lui Hristos. Mântuirea celorlalți cu forța este semnul clar al perversității conștiinței demonizate. Individul care îi atacă pe ceilalți, indiferent de motive, este el însuși degeneratul, demonizatul, bolnavul psihic, aflat în stadiul ultim de autodistrugere.

În special când perversitatea conștiinței este însoțită și de proiecția răului în exterior, avem de a face cu indivizi care nu mai au nicio relație cu ei înșiși sau cu realitatea obiectivă. Ce cred ei că fac și intențiile lor nu au nicio legătură cu realitatea. În principiu este vorba despre oameni răi, căzuți grav în sclavia patimilor și care prin proiecție își văd propriile patimi în alții. Și în loc să se lupte în interior cu patimile, degeneratul luptă în exterior cu oameni nevinovați, de care degeneratul este ferm convins că au patimile pe care el le urăște.

Perversitatea voinței este lucrarea cea mai fină și periculoasă pe care o operează Răul în mințile oamenilor. Consecințele sunt înfricoșătoare: individul nu mai realizează gradul de împătimitire la care a ajuns el însuși și-și vede propriile neputințe proiectate asupra celor apropiați lui. Omul nu-și mai vede propriile patimi, ci le vede la alții și începe războiul contra lor. Specific oamenilor cu grad avansat de împătimitire este orbirea

conștiinței și luptele pe care le duc cu ceilalți oameni.

Este înfricoșător de periculos acest adevăr: cu cât ești mai împătimit, cu atât ești mai puțin capabil să-ți vezi propriile patimi (ura, răutatea, etc.). Apoi pasul următor este proiectarea acestor patimi personale în toți ceilalți din jur. Degeneratul îi vede pe ceilalți oameni exact așa cum este în realitate el însuși: arogant, mândru, prost, impostor, mincinos, invidios, răzbunător.

Să fii cel mai distrus și mai terminat individ, iar tu să crezi că ești liber și stăpân pe tine și faci o cruciadă personală din faptul că trebuie să-i persecuți pe toți oamenii pe care-i cunoști. Să fii un rău și un dictator, iar tu să te crezi că ești omul lui Dumnezeu și lupta ta este pentru a face bine. Acesta este nivelul la care te aduc în timp viciile, păcatele, patimile.

Este ca și cum un om ar fi complet beat și face echilibristică pe stradă, dar este ferm convins că starea lui este normală și că, din contră, ceilalți oameni pe care el îi vede că se mișcă ciudat sunt categoric beți și trebuie luate măsuri împotriva lor.

Să vedem câteva dintre patimi și modul cum sunt ele ascunse conștiinței omului împătimit:

Invidia este proiectată – lupti activ contra oamenilor și crezi că ești în slujba binelui.

Răul din tine îl vezi la ei. Lupta ta o transformi în lupta exterioară cu alți oameni.

Orgoliul – accepți slujbe și situații umiltoare. Prin asta te crezi smerit și sporit duhovnicește. Orgoliul se mai ascunde și în spatele iubirilor condiționate. Avem de fapt de-a face cu o iubire orgolioasă.

Mândrie, orgoliu, critică, judecarea altora – sunt ascunse în spatele joburilor și a atribuțiilor de serviciu. Faci facultăți sau ai preocupări din sfera psihologiei, teologiei, informațiilor, poliției.

Mândria este în special ascunsă și apărută de așa-numitele „mecanisme de apărare ale Eului”, printre care: raționalizările, îndreptățirea de sine, proiecția, negarea, atitudinile infantile dobândite, bolile psihice clasice.

Procesul de pervertire a conștiinței este neîncetat însoțit și de procesul de proiecție a suferinței personale și a urii de sine produse de faptul că sufletul și trupul sunt prizonierii unor patimi. Suferința psihică nefiind suportată de o conștiință slabă, este proiectată în exterior și se concretizează într-un final în atacarea oamenilor asupra cărora s-a produs proiecția.

Prin proiecția suferinței psihice, această suferință este transmisă, pasată la alți oameni, pe care apoi poți să-i ataci și chiar să te crezi că faci lumii un mare bine. În nebunia lui, degeneratul se crede un Făt-Frumos care are datoria sacră (eventual aude voci) să pornească un război necruțător contra acestor oameni periculoși.

Vorbesc aici de atacarea neîncetată de către degeneratul bolnav psihic a celorlalți oameni normali, ca o expresie a proiecției patimilor și suferinței psihice care nu poate fi conștientizată direct. Procesul de proiecție în esența lui este o formă de conștientizare indirectă a mizeriei neacceptate de conștiință din interior.

Nu vă gândiți că atacarea celor din jur înseamnă doar agresivitate fizică. În lumea complexă de azi atacarea celor din jur ca expresie a proiecțiilor unui psihic grav bolnav poate îmbrăca sute de formule variate, ușor de justificat și ușor de trecut cu vederea de oamenii normali și chiar pentru adormirea propriei conștiințe a degeneratului.

Lucrurile aici sunt mult mai fine și mai bine acoperite decât am fi tentați să credem.

Exemple de atacare „justificată” social a celor din jur:

- injurii, calomnii, agresivitate verbală;
- regim de exploatare dictatorială a angajaților;
- dispreț fățiș față de anumite persoane sau inițiative;
- mentalitate de tipul „care pe care”, practică în relațiile cu colegii de muncă, subordonații, relațiile de business și propria familie.

În cazul relațiilor de afaceri, pentru degenerat nici nu există vreodată intenția unui „gentleman agreement” sau abordări de genul „câștig–câștig”. Pentru omul de afaceri degenerat totul este un joc viclean și subtil de tipul „care face pe care”. Nu afacerile și bunele relații sunt grija lui, ci cu ură și dorință de răzbunare se gândește cum să–l „facă” pe partener;

- procesomanie de business. Degeneratul se folosește de orice motiv și orice formulă juridică pentru a da în judecată parteneri contractuali, angajați, statul. Nimeni nu scapă. Puțini înțeleg că relația lor contractuală nu este cu un om normal, ci cu un grav bolnav psihic ajuns într–o stare avansată de autodistrugere;
- diferite probleme și mizerii făcute aproiaților, pe principiul „nicio ocazie de a mă comporta mizerabil nu trebuie să–mi scape”;
- căutarea de pretexte și vânătoarea greșelilor angajaților, care astfel pot fi legal pedepsiți, hărțuiți juridic, sancționați, tăiate salariile, concediați;
- căutarea de pretexte și vânătoarea greșelilor membrilor familiei, degeneratul obținând astfel motive justificate pentru certuri, scandaluri, jigniri, amenințări, agresiuni fizice;
- în general desconsiderarea și disprețul față de situațiile grele și problemele colegilor, cunoscuților, rudelor.

13.5. Toate trăsăturile prezentate mai sus par consecințele unui destin implacabil, față de care nu poate exista niciun fel de împotrivire.

În realitate însă, fiecare om are la dispoziție libertatea de a alege. Indiferent de determinările și condiționările sociale și familiale, de determinismul genetic, de retardarea infantilă, de malformațiile fizice, de instabilitatea psihică, etc., Dumnezeu asigură fiecărei ființe umane un minim de conștiință de sine pentru a–și putea exprima libertatea de a alege și pentru a–l solicita ajutorul.

Astfel, la finalul Timpului, nimeni nu va putea spune că nu a avut ce face, că destinul i–a dictat ce fel de om să fie în viață. Libertatea de alegere și ajutorul lui Dumnezeu sunt drepturi spirituale fundamentale, pe care Dumnezeu are grijă să le ofere fiecărei ființe umane. Orice degenerat poate spune că viața a fost peste puterile sale. Presiunea degenerării este o realitate psihică și spirituală care se aplică fiecărui om al societății, indiferent cine este el.

În primul rând, fiecare om are libertatea de a alege dacă să degenereze sau nu, dacă să se lase pradă nepăsării și răului, sau să lupte pentru libertatea sa interioară. Din orice stadiu de degenerare, de la orice nivel, individul are neîncetat opțiunea alegerii de a reveni la normal, de a se pocăi pentru răul comis și a cere ajutorul lui Dumnezeu pentru a lupta cu el însuși. Deci degenerarea, demonizarea, răul, este o întotdeauna, indiferent de loc și motiv, o alegere personală.

În al doilea rând, orice individ care simte că pierde lupta și începe procesul degenerării,

are libertatea de a alege ce tip de degenerat să fie: un degenerat bun (de tipul *good*) care este de partea Binelui, sau un degenerat periculos anti-social de tip *bad* sau *ugly*. Odată ajuns degenerat *good*, *bad* sau *ugly*, orice individ are oricând libertatea de a alege dacă să rămână în acest stadiu, sau să se elibereze complet de orice formă de degenerare. De asemenea, fiecărui degenerat de tip bun (tip *good*) i se acordă șansa de a alege dacă rămâne un degenerat bun sau dacă se prăbușește într-o degenerare de tip *bad* și/sau *ugly*.

Realitatea este că viața ne obligă permanent să facem aceste alegeri. Libertatea de alegere este o opțiune spirituală pe care viața ne obligă să ne-o exercităm. Nimeni nu este scutit de acest proces, nimeni nu poate sta neutru, deoparte. Toți suntem obligați să intrăm în această arenă și să arătăm cât putem să rezistăm, până unde putem să mergem.

Capitolul 14

PROFILUL INDIVIDULUI DEGENERAT. 100 TRĂSĂTURI PENTRU A IDENTIFICA UN INDIVID DEGENERAT.

„Ura unui om e mai puternică decât o vrajă.“

(Arhimandritul Ilarion Argatu, despre demonii de ură cu care sunt îndrăciți cei care se ocupă de vrăjitorie)

În cele ce urmează, prin prisma cunoașterii indivizilor degenerați, voi alcătui un profil psihologic ușor de înțeles pentru orice cititor nefamiliarizat cu subiectul, care astfel va fi avertizat, va putea identifica rapid când are de-a face cu un individ degenerat și va putea lua măsurile care se impun.

Totuși, nu trebuie uitat de ce apar degenerații în viața oamenilor și ce trebuie să facem, cum putem de fapt să-i scoatem afară din viața noastră. Pentru aceste informații citiți capitolele **17** și **20**.

Poate te întrebi la ce ți-ar folosi să cunoști un profil al indivizilor degenerați, mai ales dacă nu crezi că există astfel de oameni și încă nu te-ai lovit de ei. Utilitatea acestui demers este atât pe termen scurt, în viața de zi cu zi, cât și pe termen lung.

Este foarte important să poți identifica rapid un degenerat care încearcă să îți intre în viață și să iei măsuri de evitare a lui. Cunoașterea profilului degeneraților are însă și o miză deosebită pe termen lung. Într-o perspectivă nu foarte îndepărtată, cunoașterea din timp a degeneraților va fi o chestiune fundamentală în ceea ce privește supraviețuirea biologică și mântuirea sufletului tău.

Profilul indivizilor degenerați este de fapt profilul armatei demonizaților, a armatei private a antihristului, care îl vor ajuta să-și impună vremelnic stăpânirea. Este profilul indivizilor-demonizați, care la sfârșitul timpului îi vor avea în puterea lor pe toți ceilalți oameni.

Atenție, profilul degenerat descris în acest capitol și în toată această carte nu este neapărat acela al indivizilor sociopați care conduc instituțiile și organizațiile statele și private importante. Această carte nu este despre ei.

Și acești ne-oameni cu funcții sunt în majoritatea lor degenerați ascunși și lupi sociopați, dar treaba lor nu este cu tine. Ești prea mic și prea neimportant pentru a-și pierde timpul cu tine. Și ei distrug vieți și cariere, dar acțiunea lor este structurată și ghidată de anumite interese precise, care depășesc simplul cadru al existenței unui om obișnuit. Nu de acești oameni trebuie tu să te păzești și să te aperi. Nu acești oameni cunoscuți public sunt aceia care vor să te distrugă psihic, fizic și sufletește, să te distrugă profesional, să te compromită social, să te ucidă biologic.

Asta însă nu înseamnă că ești lăsat liber și de capul tău, că nimeni nu se interesează de viața ta. Chiar dimpotrivă, chiar dacă tu nu vezi asta, în jurul tău roiesc degenerații ascunși, care au obiective foarte clare în ceea ce te privește. Fiecare degenerat din

viața ta vrea de la tine ceva.

Fără să faci nimic special, simplul fapt că ești un om obișnuit (normal) înseamnă că deja degenerații roiesc în jurul tău, te monitorizează continuu, îți studiază toate slăbiciunile și pregătesc momentul când să te atace.

Deci interesul tău este să identifici și să te aperi din timp de indivizii degenerați și demonizați, care au ca obiectiv distrugerea țintelor umane de calibru mic și mijlociu. Sunt de 1000 ori mai mulți demonizați ascunși decât aceia „oficiali”, care „muncesc” în diversele organizații statale, private sau transnaționale. Și sunt de 1000 ori mai mulți oamenii distruși și ucși de această armată degenerată nevăzută, decât de armata cunoscută a degeneraților din diversele organizații oculte.

Numai într-o țară mică precum România mii de oameni mor anual prematur datorită infarctului miocardic, infarctului cerebral, stress-ului, cancerului, oboselii cronice, diabetului, alcoolismului, dependenței de zahăr sau alimentației chimicalizate.

O parte semnificativă din aceste decese premature sunt în realitate datorate stressului inuman, otrăvirilor, vrăjitoriilor și sabotajului alimentar pe care degenerații l-au aplicat cu premeditare timp de ani de zile asupra victimelor lor.

Când un om de calitate din clasa meritocrației moare prematur, asta înseamnă că timp de ani de zile acel om a fost premeditat atacat psi, atacat cu vrăjitorie, trădat, otrăvit, sabotat și terorizat (psihic, fizic) timp de ani de zile de o haită de degenerați ascunși, care în mod conștient (și instinctiv) și-au coordonat eforturile pentruucidere.

De asemenea, mii de oameni de calitate sunt sabotati profesional în cadrul organizațiilor (statale, private, politice, sociale, educaționale) și ajung să facă munci care nu reprezintă nici 10% din potențialul lor profesional. Sunt sabotati și blocați în inițiativele pe care ar vrea să le realizeze, pentru binele comun al organizației și al tuturor colegilor.

În fiecare an mii de oameni de calitate sunt concediați fără menajamente, după ce ani de zile au muncit în regim de exploatare legală pentru a finanța viața de lux a unor manageri degenerați parazitari.

Să nu credeți că acești degenerați anonimi sunt mai puțin periculoși pentru că nu au funcții și nu sunt „în față”, la vedere. Gradul de demonizare al acestor lupi ascunși este la fel sau chiar mai mare decât al degeneraților care conduc instituțiile statului și organizațiile economice private. Criminalitatea degeneraților anonimi este însă la cote maxime, deoarece sunt total ascunși și acțiunea lor este complet secretă.

Nimeni nu știe de ei, „nimeni” nu a auzit de ei.

Ei nu se tem de nimeni și de nimic, deoarece justiția, psihiatria și criminalistica nu operează teoretic, practic și legal cu cele 4 profile degenerative de bază: indivizi care au demoni în câmpul biofizic, indivizi îndrăciți (cu demoni în creier și în „inimă”), indivizi care și-au demonizat voluntar Sinele, demoni în trup de om.

(pentru descrierea celor 4 profile degenerative citiți capitolul 2)

Pentru justiție, psihiatrie și criminalistică indivizii—demonizați pur și simplu „nu există”, posesia demonică (îndrăcirea) sau demonizarea Sinelui sunt realități duhovnicești ireale, care țin de delirul mistic al unor înapoiți mental care se cred că trăiesc în Evul Mediu.

Deoarece justiția și psihiatria sunt realmente „legate” la ochi iar serviciile secrete sunt

vândute marxismului global, nu este de mirare că toți degenerații care sunt ascunși în familii și în societateucid, trădează și sabotează în maximă libertate mii de oameni anual, printre cei mai buni indivizi pe care îi are un popor.

Citind astfel de atenționări grave, unii specialiști în criminalistică sau psihiatrie vor gândi probabil cu neîncredere:

„Sute de mii de degenerați criminali ascunși printre noi?

Indivizi demonizați coordonați direct de către demoni, cu o agendă premeditată deucidere a meritocrației?

Nebunie curată, nu alta! Astea sunt niște tâmpenii bune pentru creduli. Ai văzut prea multe filme conspiraționiste.

Lasă-ne domnule cu prostiile astea religioase înapoiate, cine te crezi dumneata să sperii oamenii cu conspirații din astea, luate direct din filmele despre Evul Mediu?”.

Este posibil ca un degenerat care te ia în vizor să aparțină în același timp și unei structuri oarecare: oculte, statale ori private. Atunci treburile sunt puțin mai complexe. De multe ori această organizație nu știe la ce nivel de degenerare (îndrăcire, demonizare) a ajuns angajatul ei.

Pentru acest individ degenerat apartenența la o structură de informație și putere este deja o treabă secundară. Adevărata lui putere o obține din statutul de degenerat și din parteneriatul demonic direct pe care îl are cu demonii pe care îi slujește.

În momentul de față, toți acești oameni demonizați își ascund starea demonică în care se află. Timpul lor critic nu este acum, dar acel moment se apropie inevitabil.

În acest sens, iată ce declara în octombrie 2018 generalul american Stephen Townsend, coordonatorul doctrinei și pregătirii de luptă a US Army:

„The future of war will be a hybrid threat. There'll be everything from tanks and missiles and fighter-bombers down to criminal gangs, terrorists, suicide bombers and guerrilla cells. We're going to have to do all of that, the full spectrum of conflict.”

(sublinierile din citat îmi aparțin)

Oare de unde știe acest comandant militar de top că în viitorul apropiat „*le vom avea pe toate acestea, întreg spectrul conflictelor*”. Este de înțeles pe partea cu tancurile și bombardierele, aici armata are datoria, pregătirea și logistica necesare pentru a interveni.

De ce totuși armata americană (și nu poliția sau serviciile de informații) va trebui să apere populația de amenințări urbane complexe și simultane: bande criminale interlope, teroriști, sinucigași care detonează bombe, ucigași anonimi, grupări de guerilă urbană, cetățeni-model care devin brusc criminali, etc.

Este clar, în viitorul apropiat toate aceste amenințări urbane vor „exploda” brusc în realitatea oamenilor simpli. Dar de unde vor proveni brusc toate aceste amenințări neconvenționale (bande criminale interlope, teroriști, sinucigași care detonează bombe, ucigași anonimi, grupări de guerilă urbană, cetățeni-model care devin brusc criminali)? Care să fie oare sursa lor?

Răspuns: toate aceste amenințări neconvenționale vor proveni din cadrul armatei secrete a degenerațiilor care oficial „nu există“.

Și care, în momentul de față, nefiind deranjați de către nimeni, își „ascut cuțitele“ și își alcătuiesc listele cu dușmanii de clasă, cu toți indivizii care se opun noii ordini mondiale totalitare antihristice.

Degerații sunt extraordinari de buni manipulatori și capabili de a-și ascunde ura, agresivitatea (fizică, verbală, emoțională, psihică), dorința de a face rău, intenția de a ucide și deficiențele personale în spatele unor pretexte familiale, economice, sociale sau culturale pe care societatea le condamnă ca fiind anormale, dar din diferite motive le acceptă sau tolerează.

Unul dintre motivele principale pentru care societatea umană actuală a ajuns la acest nivel de înderăcire, degradare, criminalitate, conspirație și satanism deschis este nepăsarea, neștiința și incapacitatea oamenilor de a cunoaște și înțelege realitatea psiho-duhovnicească a indivizilor degenerați (în special înderăciți, demonizați) care oficial „nu există“.

În trecut „înapoiații“ din Evul Mediu (nobilimea, papalitatea, patriarhii, cărturarii, preoții) nu știau de microbi, ADN, lasere și alte minunății tehnice, dar erau foarte conștienți și bine pregătiți pentru a face față războiului nevăzut de subversiune dus de către demoni și slugile lor – indivizii înderăciți și demonizați.

Până la Renașterea italiană (aproximativ începând cu anul 1450) degenerații nu au mișcat „în front“ și planurile lor de subversiune au eșuat. Timp de 1.000 ani, singura lor reușită majoră a fost spargerea unității Bisericii Creștine și schisma din anul 1054, care oricum nu a produs schimbări majore până la momentul Renașterii.

În ultimii 200 ani oamenii nu mai au înțelegerea intelectuală și duhovnicească a pericolului reprezentat de indivizii degenerați, care începând cu anii 1642 (anul începutului Revoluției din Anglia), 1789 (anul începutului Revoluției din Franța) și 1917 (anul începutului Revoluției din Rusia) au reușit prin subversiune demonică degenerarea în masă a tuturor popoarelor lumii.

În ziua de astăzi puțini intelectuali, politicieni, ofițeri de informații, preoți și arhierii vrednici înțeleg acțiunea și subversiunea (rasială, ideologică, culturală, religioasă, civică) coordonată demonic și implementată de indivizii degenerați. Iar dacă o înțeleg, practic nu mai au puterea de a se opune sau schimba ceva semnificativ.

După ce degenerații vor fi fost distrus actuala societate și Mântuitorul Iisus Hristos va reporni societatea umană pentru alți 1.000 ani, atunci lucrurile vor sta complet altfel. Ori acea societate viitoare nu va avea „viață“ lungă, ori **oamenii viitorului vor fi deosebit de atenți cu orice formă de degenerare (înderăcire, demonizare) și vor lua TOATE măsurile posibile (legale, duhovnicești) de contracarare a fenomenului.**

Așa cum corect estima monahul N.Steinhardt, în societatea actuală 1 individ din 12 (8.33% din populația totală) are potențialul de a fi un trădător înderăcit: al propriei familii, al colegilor de muncă, al rudelor, vecinilor, al prietenilor, al neamului din care face parte, al lui Dumnezeu.

Probabil în viitoarea societate umană multe lucruri se vor schimba semnificativ, din toate punctele de vedere: organizare socială, organizarea politică, organizarea economică, surse de energie, agricultura, protejarea reală a Naturii, promovarea valorilor (meritocrației), credința și asceza oamenilor, puterea Bisericii, etc.

Dar atâta timp cât încă nu s-a realizat Judecata de Apoi (Parusia) și oamenii trupești vor continua să existe pe pământ, demonii încă vor avea dreptul de a ispiti și înșela pe oameni. Într-o formă sau alta, războiul nevăzut va continua.

Orice societate umană care dorește să aibă o continuitate biologică trebuie să aibă o minuțioasă pregătire anti-degenerare: cărți distribuite gratuit, cazuri filmate și documentate, filme documentare, înțelegerea fenomenului duhovnicesc al îndrăcirii și demonizării Sinelui, profile de identificare a degenerațiilor, conștientizare și cunoaștere generalizată la nivelul întregii populații, educație în școli, educație în familie, oameni instruiți, legi, proceduri religioase, proceduri de securitate, etc.

Orice formă de ascensiune pe scara decizională, indiferent de domeniul de activitate, trebuie condiționată de o discretă dar minuțioasă verificare anti-degenerare. Orice candidat la o funcție publică de conducere, indiferent cât de mică este aceasta, va fi respins dacă vor fi identificate elemente care atestă îndrăcirea sau demonizarea Sinelui.

Toți cetățenii simpli, fără nicio funcție de conducere, care au fost discret identificați ca fiind degenerați (îndrăciți, demonizați) vor fi temporar izolați în cadrul spațiului familiei și scoși din toate structurile sociale, economice, politice.

Până la exorcizarea completă, singura lor realitate trebuie să le fie propria familie, casa, curtea, livada, etc. și participarea obligatorie la spovedanie și la toate slujbele Bisericii (cel puțin Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Molitfele Sf.Vasile cel Mare, rugăciuni de dezlegări).

Indiferent de vârstă, familie de origine, nivel intelectual, inteligență, etc., toți acești indivizi (îndrăciți, demonizați) trebuie să fie supuși posturilor canonice, spovedaniilor și slujbelor de exorcizare (2–4 ori pe săptămână). Familia lor, vecinii, rudele și colegii de muncă trebuie să se spovedească și împărtășească săptămânal. Locuințele și spațiile unde au trăit degenerații trebuie sfințite săptămânal, inclusiv prin slujbele preoților (Sfeștanie).

Rezultatul final trebuie să fie definitivă plecare a demonilor din „spațiile“ (trupuri, locuințe, încăperi, obiecte) unde au acces și de unde își coordonează vicleniile lor criminale.

În final toți degenerații identificați trebuie puși pentru întreaga lor viață sub continua observare a Bisericii și structurilor de securitate națională, ca fiind „elemente“ de pericol social, potențiale „bombe“ cu ceas.

În acest sens, **este de referință „cantonamentul duhovnicesc“ pe care îl realiza pentru cei îndrăciți Părintele Ilarion Argatu:** retragerea la o biserică (mănăstire), consiliere psihologică, învățătură ortodoxă (cateheză), program alimentar de postire, spovedanie regulată, participarea la toate slujbele Bisericii, ascultarea regulată a Molitfelor Sf.Vasile cel Mare.

Cantonamentul duhovnicesc dura neîncetat câteva zile sau săptămâni, până la completa exorcizare și recuperare a omului. În același timp toată familia se spovedea des, participa la slujbele Bisericii, se sfințea locul unde trăia îndrăcitul (Sfeștanie).

De exemplu în ziua de astăzi, pentru a rezolva problema îndrăcirii de masă a populației, statul și Biserica ar trebui să stabilească minim 80–100 așezăminte duhovnicești (aprox. 2 biserici sau mănăstiri per județ), cu program duhovnicesc stabilit și consiliere psihologică, după modelul celor înființate de Părintele Ilarion

Argatu (la Mănăstirea Cernica) și fiul său Părintele Alexandru Argatu (la Biserica Boroaia).

În mod normal într-o societate creștin-funcțională, structurile de securitate ale statului (SRI, SIE, DGIA, STS, SPP, etc.) și Biserica ar trebui să identifice și să monitorizeze NU naționaliștii, legionarii și preoții vrednici, ci pe indivizii degenerați, care sunt un pericol deosebit pentru societate (în special înderăciții, demonizații).

Prin lege înderăciții și demonizații ar trebui să facă obligatoriu (și gratuit pentru ei) un „cantonament duhovnicesc” serios, cu participarea obligatorie la spovedanie și la toate slujbele Bisericii (cel puțin Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Molitfele Sf.Vasile cel Mare, rugăciuni de dezlegări).

Dar ca să înțelegem bine care este realitatea societății drăcești în care trăim, așezământul duhovnicesc anti-degenerare (anti-demonizare) de la Biserica Boroaia a fost practic anihilat în luna august 2020: Părintele Alexandru Argatu a murit într-un suspect accident de mașină, iar cele 11 monahii care munceau acolo și ajutau pe bolnavi au fost trimise înapoi la mănăstirile lor de origine.

Aceste fapte se întâmplă într-o societate în care există sute de mii de indivizi înderăciți și demonizați ascunși, dintre care doar o foarte mică parte au manifestări vizibile specifice.

Trupul neputrezit al Părintelui Ilarion Argatu (arată sfințenie) de la Biserica Boroaia a fost ascuns la vedere și reînhumat la subsol, într-o criptă cu geam. Deranja prea tare sfințenia vizibilă pentru popor a acestui mare luptător contra demonilor și slugilor lor (degenerații).

În acest moment nimeni nu mai face la Biserica Boroaia cantonament duhovnicesc pentru înderăciți, așa cum am arătat degenerații (înderăciții, demonizații) infiltrați în Biserică și în structurile de securitate ale statului au avut grijă de acest lucru.

Atunci să nu ne mirăm că suntem foarte aproape de începutul anilor Apocalipsei (cei 7 ani apocaliptici) și că Sfinții Ilie și Enoh deja au început să se arate oamenilor.

În ziua de astăzi foarte puțini oameni înțeleg pericolul pe care îl reprezintă degenerații, psihiatri cu experiență clinică serioasă (precum dr. Scott Peck) de-abia reușesc să accepte simpla existență autonomă a demonilor și a uneltelor lor: indivizii degenerați (înderăciții, demonizații).

Încă din anul 1956 directorul FBI J.Edgar Hoover atrăgea atenția că **oamenii simpli nu sunt pregătiți să identifice răul (demonii și slugile lor – degenerații, înderăciții, demonizații) care în mod organizat și subversiv preia treptat controlul societății umane.**

„Yet the individual is handicapped by coming face to face with a conspiracy so monstrous he cannot believe it exists.

The American mind simply has not come to a realization of the evil which has been introduced into our midst.

It rejects even the assumption that human creatures could espouse a philosophy which must ultimately destroy all that is good and decent.”

(directorul FBI J. Edgar Hoover, în revista „Elks magazine”, 1956, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

În traducere aproximativă:

„Cu toate acestea, individul este incapabil să înțeleagă o conspirație a răului atât de monstruoasă, încât nu poate crede că există.

Mintea americană pur și simplu nu a ajuns la înțelegerea răului care a fost introdus în societatea noastră.

Ea respinge chiar și presupunerea că ființele umane ar putea îmbrățișa o doctrină care în cele din urmă își propune să distruagă tot ceea ce este bun și decent în societatea umană.“

(directorul FBI J. Edgar Hoover, în revista „Elks magazine“, 1956, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Așa cum știm, avertizările publice ale lui J. Edgar Hoover au fost în zadar.

Degenerații sunt ne-oamenii, lupii ascunși care acum în secret se luptă să ne controleze viețile: mie, ție, lui, lor, nouă tuturor. Dar care acuși, în vremurile profețite, ne vor avea complet și total în puterea lor timp de 42 luni. Atunci nu se vor mai ascunde și toate avantajele legale și tehnologice vor fi de partea lor.

Gândește-te însă că la un moment dat în viitorul apropiat conjunctura generală se va schimba complet și toți acești demonizați vor putea ieși la lumină fără teamă, nu vor mai trebui să se ascundă de consecințele legii.

Gândește-te că toți cunoscuții tăi care au potențial de degenerare, dacă nu se vor supune unei pravile zilnice de rugăciune, vor degenera rapid în demonizați deosebit de periculoși. Gândește-te că schimbări majore bat deja la ușă. Toate opreliștile, piedicile, temerile că vor fi pedepsiți de societate vor cădea, delatțiunea și trădarea aproapelui vor fi obligații cetățenești.

Nu vor mai trebui să se ascundă și să se prefacă că sunt oameni normali. Își vor putea exprima fără nicio limitare toată ura, răutatea, invidia, mânia, lăcomia și dorința de ucidere care le arde sufletul bolnav. Este foarte clar că în acel moment nu vei dori să ai un degenerat lângă tine: acasă, la serviciu, pe câmp, în pădure, la mănăstire, sau oriunde îți trăiești viața.

Nu peste multă vreme, simpla ta supraviețuire ATUNCI, ÎN VIITORUL APROPIAT, va depinde de capacitatea ta de a identifica ACUM degenerații pe care trebuie să-i scoți afară din viața ta, pe care trebuie să nu-i mai lași să se apropie de tine (proximitate, relațional).

Pentru că dacă ACUM nu-i identifici la timp și-i lași să-ți intre în viață (social, familial, profesional), peste numai câțiva ani vei fi complet la mâna lor, fără nicio șansă de supraviețuire.

La două tipuri de oameni trebuie să fii acum foarte atent:

a. Trebuie să identifici ACUM care apropiați ai tăi sunt deja vizibil într-un stadiu ireversibil de degenerare și să iei măsuri de evitare a lor;

B. Dar tot ACUM trebuie să identifici care cunoscuți ai tăi degerează lent sub masca normalității.

Fii foarte atent la cele mai mici semne de degenerare, deoarece nu peste mulți ani, exact acești prieteni și cunoscuți „normali“ te vor bârfi, agresa, exploata, amenința, fura, parazita, trăda, sabota, vinde, posibil ucide.

Peste numai câțiva ani degenerații, cunoscuții tăi „normali”, vor fi delatorii, turnătorii, exploataorii, tortionarii, ucigașii tăi.

Niciodată nu vă „jucați” și nu socializați cu degenerații (îndrăciii, demonizații), deoarece aceștia vă vor „îngHITE” cu totul. Degeneraților nu le dăm niciun „deget” și nicio „unghie”, deoarece de la aspecte mici și minore vor putea ajunge să ne distrugă complet viețile.

Nu vă supra-estimați, deoarece niciodată nu aveți capacitatea reală de a face față la ura, răutatea, invidia, viclenia, fariseismul, trădarea, sabotajul, patimile degeneraților. Cu ei niciodată nu mergem la film, nu ieșim la plimbare, nu facem mâncare, nu avem niciun fel de discuții, nu comentăm cărți sau politică, nu mergem cu mașina, nu mergem la o bere (cafea), etc., cu ei niciodată nu petrecem împreună nici măcar 1 secundă din viața noastră.

Vom refuza politicos orice invitație de a petrece 1 secundă împreună cu ei.

Degeraților niciodată nu le cerem și nu le oferim ajutorul. Singurele momente de socializare cu degenerații trebuie să fie cele absolut obligatorii, când aceștia ne sunt colegi de școală, muncă sau membri în familie.

Față de ei deviza noastră trebuie să fie „nimic niciodată”, pentru ei sunt bune doar blestemele din Molitfele Sf.Vasile cel Mare. Așa cum ne spunea călugărul evreu Nicolae Steinhardt în cartea sa „Jurnalul fericirii”:

„Cu Mamona nici o legătură, oricât de mică – nici asupra punctelor comune. Lui Mamona numai blestemele din moliftele Sfântului Vasile cel Mare.”

Unui degenerat nu-i trebuie mulți ani pentru a te distruge din toate punctele de vedere: te sabotează economic, îți consumă toate resursele și rezervele financiare, îți epuizează toate resursele psihice și sufletești.

Șansele tale de a te salva și mântui în acele vremuri vor depinde în mare măsură de capacitatea ta de ACUM de a nu le permite să-ți intre în viață. Iată de ce este imperativă cunoașterea de pe acum, din fașă, a acestor indivizi terminatori.

Identificarea rapidă, cunoașterea, anticiparea acțiunilor, evitarea degeneraților este deja fundamentală pentru orice individ care își propune să reziste în timpul WW3 și a prigoanei totalitare care se apropie.

Dacă citind această carte ai descoperit care este realitatea ascunsă din spatele unor oameni apropiați ție, începe imediat o procedură de evitare a lor și încetare a oricăror relații. Încearcă tot posibilul să nu ai niciun degenerat în viața ta și să nu ai relații de niciun fel cu nici unul dintre ei. În acest mod îți crești șansele de salvare și mântuire în anii grei care vor veni.

Degerații sunt mai mult decât armata răului care ne vor avea în puterea lor cândva, în viitor. Ei reprezintă de asemenea și armata răului de acum, din acest moment când citești aceste rânduri. În acest moment scopul lor este de a pregăti evenimentele care le doresc.

Așa cum am descris în prezenta carte, în zilele noastre acești indivizi distrug din interior toate statele lumii, sabotând și distrugând indivizii capabili (meritocrația) în toate sectoarele societății: administrativ-statal, profesional, familial, social, politic, educațional, militar. Sunt terminatori biologici, asasini economici, falimentatori de

firme și instituții, sabotori invidioși plini de ură și venin.

Criza economică actuală are cauze mult mai profunde decât o mână de bancheri corupți, plimbați și roțiți prin instituții bancare pe care să le falimenteze din interior.

Acolo jos, în subteranele organizațiilor economice și al familiilor, milioane de degenerați „muncesc” de zor: sabotează firme private și instituții de stat, bârfesc, clevetesc,ucid pe tăcute oamenii capabili, distrug cariere, terorizează familii, distrug școli și planuri educaționale, sabotează evoluția propriilor copii.

În mediul economic de astăzi pericolul acestor oameni nu este pe deplin înțeles și recunoscut, deci încă nici nu putem visa la legi și protecție juridică pentru a ne apăra oamenii buni și organizațiile de ei. Și până să existe o recunoaștere publică a acestui fenomen și să luăm măsuri juridice și de propagandă socială, s-ar putea să fie prea târziu.

Deci nimeni nu te va ajuta, nimeni nu te va salva, nici pe tine ca individ capabil, nici pe tine ca director, asociat, acționar sau proprietar. Ești singur, pe cont propriu, dar poți avea cunoașterea și informațiile care să te ajute. În acest capitol vei găsi o listă completă de potențiale reacții și comportamente, care îți vor permite să identifici chiar și cel mai ascuns degenerat.

Cunoașterea degeneraților este diferența dintre umilință și demnitate, între a progresa profesional și a regresa, între a fi în puterea unui degenerat și a fi liber, între a avea un serviciu și a nu-l mai avea, între a mai avea o firmă profitabilă sau nu. În viitorul apropiat, foarte multe aspecte ale vieții tale vor depinde de cunoașterea, anticiparea, abordarea și apărarea corespunzătoare față de acești ne-oameni.

Degenerarea nu este numai o chestiune despre ceilalți, ci în primul rând este lupta ta cu tine însuși, pentru a rămâne om întreg, suflet înduhovnicit care dorește să se mântuie. Foarte multe din trăsăturile care alcătuiesc profilul unui individ degenerat provin din ura de Dumnezeu, sentimentul primar nepământean demonic pe care acești oameni îl poartă în suflet.

Ura de Dumnezeu se camuflează apoi în ura și invidia față de oamenii normali care cred în Dumnezeu. Invidia cronică față de oamenii cu credință în Dumnezeu este indiciul care ne arată că individul degenerat are deja o personalitate demonică. Acest individ nu mai poate fi considerat o ființă umană decât prin trupul pe care îl are. În rest, în interior, avem de a face cu o personalitate care preia treptat toate trăsăturile unui demon. Degeneratul deja aparține cauzei răului, ne-ființei.

Expresia urii de Dumnezeu o regăsim în toate acțiunile degeneratului: ură de sine, ură pentru cei din jur, resentiment (exprimarea ascunsă a urii), lupta contra Vieții, invidie, răutate, exploatare și sabotaj sistematic față de oamenii normali care își doresc mântuirea sufletului, disponibilitatea completă de a face rău, limitare intelectuală, prostie cronică, atacarea celor din jur, agresivitate în toate formele posibile, tendințele de ucidere fizică cu greu reprimată, uciderea spiritului în toate aspectele posibile, obsesia pentru control, dorința de parvenire, comunicarea și gândirea tendențioasă (inversă–negativistă), împătımirea sufletului cu patimi „de moarte” (orgoliu, mândrie, slavă deșartă), etc.

Demonizarea și ura de Dumnezeu sunt realități înfricoșătoare ale sufletului individului degenerat. Dar acest lucru nu trebuie să ne facă să mistificăm realitatea demonică a degeneraților de lângă noi. Profilul acestor indivizi nu trebuie nici negat, nici

desconsiderat. Acești ne—oameni trebuie priviți „în față“, complet, așa cum sunt ei cu adevărat.

Degenerații trebuie să știe că nu ne este frică de ei și nici de puterea demonică pentru care s—a vândut. Cine este cu Dumnezeu și se „acoperă“ cu protecția Sfântului Duh prin post, pravilă zilnică de rugăciune și spovedanie, este inaccesibil răutății demonice. În paginile de mai jos am descris **100 trăsături generice și detaliate**, care îți vor permite să identifici rapid un individ degenerat periculos și foarte important, să—ți dai seama în ce măsură ești tu însuși expus acestui proces și să iei măsuri pentru a nu degenera.

Adică mai precis **sunt descrise trăsături și mini—profile pentru a putea identifica rapid un individ degenerat, conform cu situațiile degenerative descrise la capitolul 2:**

- paragraful **2.3.2.**, despre indivizii care degenerază lent și au demoni în câmpul biofizic exterior (și la care a început lent procesul complementar de demonizare al Sinelui);
- paragraful **2.3.3.**, despre indivizii îndrăciți (au un demon sau legiuni de demoni în trup: creier, organe, „inimă“);
- paragraful **2.3.4.**, despre indivizii care prin proprie voință și—au demonizat complet Sinele și au devenit demoni în trup de om;
- paragraful **2.3.5.**, despre indivizii îndrăciți și zombificați (au un demon sau legiuni de demoni în trup: creier, organe, „inimă“) și care în plus și—au pierdut sufletul uman în universul astral. Adică vorbim despre ne—ființe demonice în trup de om și absența oricărei „prezențe“ umane (suflet, Sine).

Deoarece nu există degenerare fără apariția unor manifestări psihice, din punct de vedere psihologic și psihiatric aceste **100 trăsături** sunt ușor identificabile ca aparținând unor tipologii clasice: timiditatea sistemică, nevrotic, sociopat, psihopat, nativ infantil, tulburări de personalitate.

Cine dorește, poate studia mai departe din cărțile de specialitate cărei tipologii aparține o trăsătură prezentată, care i s—a părut mai interesantă și/sau mai aproape de realitatea vieții sale cotidiene.

În lista celor 100 trăsături generice și detaliate care urmează, există două tipuri (categorii) de trăsături principale: trăsături generale „de context“ și trăsături care arată existența unei identități demonice, a unei inteligențe demonice și a unui atac demonic coordonat „în haită“.

a. Trăsăturile generale „de context“ îți permit să identifici un degenerat prin simpla conjunctură existențială în care trăiește și se comportă un om.

Există câteva contexte existențiale care poartă în sine un anumit grad de probabilitate în producerea degenerării. Este foarte important să dai atenție acestor situații și contexte existențiale, deoarece în acest mod ai singura posibilitate de a depista degenerații care stau „în adormire“.

Dacă ești un om bun, capabil, care poți să faci schimbări reale în viața altor oameni și ești de partea lui Dumnezeu, este o mare probabilitate ca în realitate viața ta să fie o închisoare, iar apropiații tăi să—ți fie proprii temnicieri.

Aceștia sunt în realitate demonizați ascunși, care au grijă să te saboteze și discrediteze în orice tentativă faci pentru a—ți îndeplini misiunea pe acest pământ.

Așa cum ne avertiza Părintele Arsenie Boca, din păcate demonii pot cunoaște de la

naștere darurile divine ale unui om și pot lua din timp măsuri de blocare a acestor oameni.

Încă din fragedă copilărie, chiar atunci când omul însuși nu-și cunoaște drumul în viață, demonii știu deja care este potențialul de viitor. În consecință, încă din copilărie, demonii au grijă să înconjoare omul cu apropiați și cunoscuți demonizați, care le sunt vânduți și care le execută ordinele.

Demonizații din preajma oamenilor însemnați de Dumnezeu stau răbdători „în adormire” cu anii: sunt cuminți, au comportamente de oameni normali, nu dau absolut niciun semn despre starea și misiunea lor.

Până la activarea lor feroce, misiunea demonizaților „adormiți” este de a sabota pe ascuns victima pe toate planurile: financiar, educațional, relațional, social, familial, profesional, alimentar. Demonizații nu se grăbesc, acest sabotaj are loc lent și este perfect deghizat. Pot trece ani de zile până când un demonizat să-și arate adevărata sa identitate demonică față de victima lângă care trăiește.

Momentul activării „pe față” a demonizaților nu ține de ei, de demonizați, ci de victimă. Atâta timp cât individul X vizat nu dă semne de „trezire” la realitate sau de îndeplinire a misiunii sale divine pe pământ, demonizații stau cuminți și ascunși, își joacă la perfecție rolul familial, social, politic, profesional.

Cât timp victima lor „doarme” fericită, în mare secret degenerații sunt foarte activi: sabotează orice inițiativă prin motivații/pretexte aparent justificate, caută punctele slabe, crează situații pentru șantajare, crează situații pentru corupere, crează situații pentru posibile înscenări juridice (agresivitate, hărțuire, furt, trădare, etc).

Dar când individul X vizat de demonizați începe să se „miște” în direcția îndeplinirii programului său divin, demonizații lasă brusc măștile jos și-și arată adevărata lor „față”.

Exemple de acțiuni firești, care pot duce la rapida activare a demonizaților ascunși din viața ta: începi să gândești cu mintea ta, începi să te „trezești” (să înțelegi adevărul duhovnicesc al vieții tale), faci investiții economice (personale, de afaceri), descoperi și/sau promovezi medicamente și tratamente naturiste, scrii cărți, scrii articole pe bloguri, faci dezvăluiri publice, iei decizii administrative și/sau politice naționaliste, adopți poziții publice naționalist-creștine, începi să mergi la Biserică, începi să te rogi, vrei să faci copiiilor tăi o educație creștină, stopezi planurile de educație neo-marxistă în școli, devii un activist civic pentru educație creștină, te opui ferm mișcării LGBT, nu accepți să devii cumpărat, corupt și/sau șantajat, etc.

Ajunși în acest moment al activării lor, de cele mai multe ori victima X este deja prea bine sabotată sau decredibilizată pentru a se mai putea apăra.

Ce le mai rămâne apoi demonizaților să facă este doar atacul final, realizat dur, „pe față”, fără menajamente sau scrupule, fără nicio secundă de oprire, până la distrugerea profesională, biologică și psihică completă a victimei, până la decesul ei.

Atunci agresiunile psihice și verbale sunt neîntrerupte, calomniile sunt la vedere, trădările se fac „pe față”, clevetirea și invidia este cronică, decredibilizarea publică este maximă, înscenările juridice sunt disperate, sabotajul financiar este ordinar, alimentația devine o formă de otrăvire legală, apar inclusiv tentativele de ucidere prin înscenarea unor accidente casnice sau rutiere, etc.

Din aceste considerente este foarte indicat să-i identificăm la timp pe toți apropiații

demonizați care stau lângă noi „în adormire”, care neîncetat ne sabotează, bârfesc, clevetesc și decredibilizează.

b. Trăsături care arată existența unei identități demonice, a unei inteligențe demonice și a unui atac demonic coordonat „în haită”.

Indivizii care manifestă „trăsăturile de haită” sunt mai mult decât simpli degenerați, ei suferă cu certitudine de o formă de posesie demonică: externă la nivelul câmpului biofizic și/sau internă, la nivelul creierului–neurologic (îndrăcire). În plus, la indivizii care manifestă aceste caracteristici, există riscul ca ei să fie deja complet demonizați (cu Sinele demonizat), adică să fie demoni în trup de om.

Când folosesc termenul „demonizat”, mă refer varibil după caz, la una dintre dintre cele 4 posibilități de degenerare: posedarea demonică externă a câmpului biofizic al omului, îndrăcire (existența unui demon în creierul și „inima” omului), demonizarea Sinelui (demon în trup de om), îndrăcire combinată cu pierderea sufletului original al omului în universul astral.

În funcție de caz, fiecare trebuie să-și dea singur seama cărui tip de degenerare aparține omul suspectat.

Toate trăsăturile generale „de context” sunt specifice, posibile și potențiale pentru orice om aflat pe panta degenerării. Sunt aspecte destul de ușor de observat și de înțeles, de către oricine are puțină atenție, preocupare și răbdare.

Dar cu totul altă poveste apare în cazul indivizilor complet posedați demonic la nivel biofizic–neurologic și a celor care și-au demonizat Sinele, devenind demoni în trup de om. În cazul indivizilor complet demonizați putem vorbi de ne–oameni, indivizi–lupi, care au o completă identitate demonică.

Marea problemă este că putem identifica relativ ușor pe oamenii care degerează prin trăsăturile de bază, dar este foarte greu să identificăm indivizii complet demonizați. Indivizii demonizați, cei care și-au finalizat procesul degenerării personale, dobândesc o capacitate incredibilă de ascundere și disimulare a adevăratei lor identități demonice.

Culmea culmilor, indivizii–demonizați nu mai dau semne că au parte și de o degenerare normală, naturală, inerentă majorității oamenilor, descrisă la trăsăturile generale „de context”. Demonizații sunt afectați de profilele generale „de context”, dar de–a lungul timpului ei au învățat să le exprime complet ascunse și deghizate.

Demonizații par astfel să fie cei mai normali, buni, educați, responsabili, de încredere, etc., oameni din câți pot exista.

Deci puteți avea surpriza să descoperiți indivizi complet demonizați, dar care aparent manifestă puțin sau deloc din trăsăturile generale „de context”. Poți să stai o viață întreagă lângă un astfel de demon în trup de om și să nu știi cu cine ai de a face.

Un aspect și mai grav este acela că în vremurile de acum **majoritatea indivizilor care se demonizează finalizează acest proces foarte devreme, la vârsta de 10–17 ani.**

Cum mai poate fi identificat un individ nativ infantil, care cu bună știință s–a demonizat la vârsta de 12–17 ani?

La vârsta de 20 ani un astfel de ne–om este deja complet conspirat, nici o ființă vie nu mai poate afla, ghici sau înțelege identitatea lui demonică ascunsă. În continuare un astfel de demon în trup de om va ajunge în serviciile secrete, partide politice, educație sau administrație, unde pentru întreaga sa viață își va îndeplini obiectivele sale

demonice.

De aceea, pentru identificarea indivizilor–demonizați „de haită”, este nevoie de un alt tip de atenție, cunoaștere, preocupare și inteligență.

În partea a doua a listei, veți găsi descrise și acele trăsături care ne vor permite să identificăm pe indivizii–demonizați „de haită”, pe cei mai vicleni, ascunși și periculoși ne–oameni.

Foarte interesantă este analiza și observarea modului în care degenerații aduc răul în lume, în strânsă legătură cu gradul lor de conștientizare a răului pe care îl fac.

Infantili și degenerații în general sunt perfect conștienți de răul pe care îl produc, sunt conștienți de faptul că au programată o agendă de acțiune contra victimei vizate.

Răul pe care îl fac degenerații nu este haotic și întâmplător.

x. Prima impresie este că acești oameni exprimă haotic un fel de nebulie personală și deficiențe psihice, toate savant justificate de contexte de viață discutabile și care aparent nu au nicio legătură cu vreun plan coordonat de a face rău cuiva. De obicei victimele sunt hipnotizate de „zgomotul de fond” continuu pe care îl produc degenerații, de comportamentele nevrotice sau schizofrenice care îi caracterizează.

xx. Dar dacă ești un observator atent, dincolo de nevroza lor personală, dincolo de comportamentele nevrotice, agresivitatea, proiecțiile psihice, certurile, nemulțumirile, resentimentul, invidia sociopată/psihopată și prostia lor, se poate observa o abordare pragmatică și planificată de a manifesta toate aceste comportamente. Adică se poate întrezări o inteligență demonică.

Toate comportamentele demonizaților au parte de planificare și premeditare: când, cum, când, în ce context, sub ce justificare, cât de tare, pentru cine, etc. De fapt, **avem de a face cu o agendă mentală de planificare a răului pe termen lung, de distrugere premeditată a individului vizat.**

Am putea spune că existența unui plan de a face rău este o exagerare. Însă realitatea ne contrazice. Putem observa că indiferent de personalitatea degeneratului, de modul variat de atac, efectele în timp asupra victimei sunt aceleași. Toți, indiferent de profesie, educație sau instrucție, sunt obsedați să obțină aceleași „rezultate” la victimele lor.

xxx. În maxim 2–3 ani de la începutul atacului, viețile victimelor demonizaților se schimbă în același fel.

Pe termen mediu și lung, pentru o perspectivă de 2–10 ani, demonizații au o planificare foarte clară a obiectivelor urmărite vizavi de individul–țintă și urmăresc îndeplinirea acestor obiective cu o luciditate înspăimântătoare.

Când ne uităm la consecințele faptelor lor coordonate, descoperim la victimele lor mereu și mereu aceleași efecte: uciderea spiritului în toate aspectele, uciderea trupului, afectarea percepției realității, distrugerea încrederii în sine, sabotarea veniturilor și obținerea unei stări de dependență financiară, îndatorarea peste puteri, sabotarea relațiilor sociale și familiale, distrugerea carierei profesionale, terorizarea psihică, șantajul ordinar, șantajul financiar, șantajul prin copii, distrugerea credibilității sociale, crearea unei imagini publice negative, etc.

Ulterior, această planificare a răului este concretizată prin comportamentele sale anti–sociale, care pot varia, funcție de contextul situației și de personalitatea

degeneratului.

iv. Nu este deloc o întâmplare unde ajung să muncească, ce colegi de muncă au, cu cine se căsătoresc, cu cine se asociază și mai ales pe cine atacă. Este clar că există o inteligență, cineva, undeva, care îi coordonează și dirijează.

Unii degenerați sunt într-adevăr conștienți de faptul că acolo, undeva, „cineva“, o „ființă“ inteligentă le dirijează, controlează și coordonează viețile. Și sunt foarte conștienți și cine este acel „cineva“.

Unii dintre ei poate sunt speriați și ar dori să scape din situația de executați neîncetat controlați și să fie liberi și stăpâni pe viețile lor, dar presiunea sugestiei mentale este prea puternică pentru a putea rezista.

Mai ales că degeneratul observă că în schimbul „serviciilor“ prestate primește daruri, cadouri: au bani, joburi și funcții peste nivelul lor de educație și instruire, o inteligență sporită, au parte de cuceriri sexuale deosebite, știu instinctiv ce gândesc ceilalți oameni despre ei, știu instinctiv ce fac ceilalți oameni, știu cum să mintă și să manipuleze, știu cum să facă rău fără să fie descoperiți și pedepsiți, li se îndeplinesc rapid dorințele, plăcerile și poftele, etc.

Viața este ușoară, bună și darnică cu degenerații care–și îndeplinesc conștiincioși sarcinile sugerate mental de către demoni. Iar ei observă cu recunoștință acest lucru. Avantajele materiale care li se oferă sunt substanțiale.

v. Alți degenerați însă nu au nici cea mai mică bănuială că sunt folosiți „în orb“. Acești degenerați sunt și cei mai eficienți, pe principiul: „*cel mai eficient agent secret este acela care nu știe faptul că el este un agent secret*“.

Acești oameni se cunosc pe sine că sunt răi și au tendințe anti–sociale, dar toate aceste comportamente sunt puse de ei înșiși pe seama unor probleme psihice oarecare, a contextului de viață și a relaționării cu victima. Victima este întotdeauna de vină. Este clasic la un degenerat să spună:

„Eu nu eram așa, dar el/ea a scos din mine tot ce este mai rău“.

Foarte mulți dintre acești degenerați folosiți „în orb“ sunt atei, materialști. Ei nu cred nici în Bine, nici în Rău, nici în Dumnezeu, nici în nimeni, ci își trăiesc viața pe principiul „nu există nimic altceva decât ceea ce se vede“. Deci nu există niciun motiv să–și facă griji și să se întrebe care este sensul și scopul comportamentelor lor. Tot ce știu acești degenerați primitivi este că trebuie să–l pună la punct și să–l distrugă complet pe un individ oarecare, față de care simte o ură copleșitoare.

Dar din tot ceea ce fac acești oameni, chiar dacă ei înșiși nu înțeleg legăturile dintre faptele lor, transparente cu claritate o inteligență care îi coordonează, un plan de acțiune, o coordonare în teren. În inconștiența lor, oamenii aceștia se mișcă respectând un plan și niște scopuri pe care niciodată nu ar fi capabili să le gândească. Acești oameni se mișcă în viață conform indicațiilor și scenariului pe care îl primesc mental pe calea gândurilor direct de la ființa malefică care îi supraveghează.

1. Fenomenul degenerării are specific zonal și local.

Într-o comunitate oamenii nu degenerază complet sub toate aspectele, nu manifestă la maxim toate patimile și toți factorii cu efect de degenerare. În fiecare comunitate, alături de toate patimile, există o patimă principală, un factor degenerativ care este potențat la maxim.

1.a. Fiecare țară are un specific al împătimirii și degenerării.

În momentul în care mergi într-o țară recunoscută pentru slăbiciunea pentru o anumită patimă, este de așteptat ca majoritatea celor cu care intri în contact acolo să fie contaminați de patima generală. În consecință trebuie să avem așteptările și anticipările corespunzătoare.

De exemplu:

– patima principală a românilor este invidia, cu patimi secundare: trădarea de aproapele, trândăvia, prea-curvia, slava deșartă, lăcomia de bunuri materiale, lăcomia de bani (patimi asemănătoare au și celelalte popoare ortodoxe Rusia, Grecia, etc.); Trădarea de aproapele, trădarea de neam și trădarea lui Însuși Dumnezeu, atât de specifice în societatea românească a ultimilor ani, sunt doar comportamentele „de suprafață”, cele vizibile, care ascund deficiențe psihice și patimi sufletești deosebit de grave: ținerea de minte a răului, dorința de răzbunare, invidia, ura, resentimentul, trândăvia (lenea, lănezeala), slava deșartă, lăcomia de bani, prea-curvia, lipsa de realism–luciditate (duhovnicească, lumească, militară, emoțională, etc.), infantilism psihic.

– Franța este țara raționalismului uscat și al orgoliului fardat;

– Anglia este locul mândriei, raționalismului ateu, ocultismului satanic și lăcomiei pentru bani;

– spațiul central european (Germania, Austria) este recunoscut prin slavă deșartă, ateism, pietism și infantilism religios;

– Polonia are orgoliul religios, demnitatea ostentativă, și rigiditatea de tip sinucigaș (patimi asemănătoare au și celelalte popoare catolice);

– Italia are în special desfrânarea, conspiraționismul și lăcomia pentru bani;

– Spania are resentimentul, mânia și demnitatea ostentativă;

– China și Japonia au orgoliul, fanatismul, mândria și agresivitatea ostentativă; etc.

1.b. La nivel local, fiecare țară are județe (regiuni) în care locuitorii sunt robi în special a unei patimi: mânie, invidie, răutate, impostură și fals existențial, dorința de înavuțire, răutate, mândrie și izolare, etc.

Diferențe notabile apar peste tot în ceea ce privesc patimile din mediul rural, comparativ cu mediul urban.

În toate țările din lume orășenii sunt mai înclinați spre patimi mai „subțiri”, precum: mândrie, slavă deșartă, trădare de aproapele, trândăvie, arivism, carierism, lăcomie de bani, raționalism, lipsă de credință, ateism și erezii religioase, etc.

Cei din mediul rural sunt mai înclinați spre patimi mai „grosiere”, precum: ură, mânie, orgoliu, invidie, răutate, trădare de aproapele, prea-curvie, posesiune și control, secretomanie și izolare, răzbunare, lăcomie de bani, lăcomie de bunuri materiale, etc. Slava deșartă, lăcomia pentru bunuri și iubirea de bani sunt foarte ușor de depistat, prin bunurile materiale și responsabilitățile care depășesc nevoile familiei sale: casă cu multe camere, pământ, animale, trei joburi simultan, 2 funcții concomitent, etc.

Omul slavei deșarte nu mai muncește ca să trăiască, ci trăiește pentru a munci.

Motivația din spatele acestei patimi este dorința de a se ridica în propria conștiință deasupra celorlalți oameni, dorința de a atrage atenția asupra sa, dorința de a se realiza mai presus de rudele și vecinii săi. Pentru slava deșartă este foarte importantă

comparația cu rudele de gradul I-II, colegii de muncă, foștii colegi de școală și vecinii de peste drum.

Exemple de manifestare a slavei deșarte, orgoliului și mândriei:

„Are cumnat-miu o casă cu 5 camere? Atunci nu am încotro, eu sunt practic obligat să am un palat inutil și costisitor, cu 8 camere, 4 băi și bucătărie de 50 mp“.

„Are frate-miu o mașină de 120 CP? Atunci pentru mine nu mai există decât mașinile de peste 150 CP“.

„Își face vecinul de peste drum un gard nou de 2 metri înălțime? Panică, scot repede banii din bancă și îmi „trag“ un gard de mausoleu, să se izbească păsările în zbor de el“.

„Băiatul vecinului a luat bac-ul? Ghinionul ei,...atunci fata mea va face neapărat și o post-liceală, chiar dacă ea se gândește doar la măritat“.

„Colegii mei de școală au ajuns manageri zonali sau șefi locali? Le arăt eu lor, în 3 ani am să ajung director pe țară“.

Etc.

1.c. Un aspect important este că oamenii crescuți la țară (mediul rural), care au migrat la viața de oraș, rămân prizonierii patimilor specifice zonei rurale.

Și invers, oamenii crescuți la oraș (mediul urban), care au migrat la viața de la țară, rămân prizonierii patimilor specifice zonei urbane.

În mod obligatoriu, un individ, deși este plecat din copilărie din locurile sale de baștină (sat, oraș, localitate, județ/regiune, țară), este în secret purtătorul patimii principale, pe care o au toți locuitorii respectivei comunități.

Patimile specifice zonei de origine a unui om (și patimile personale) nu dispar, ci ele se reactivează în jurul vârstei de 35–40 ani.

Sunt mai multe condiții care determină reactivarea patimilor care au stat în adormire: ruptura de părinți și familie, depărtarea de convențiile sociale ale satului, ruptura de sat și de „gura satului“, atingerea unui statut profesional mulțumitor, existența unei stabilități financiare, lipsa repercursiunilor familiale, nepăsarea față de comportamentele și atitudinile cotidiene, desconsiderarea totală a gradului de pericol sufletesc al patimilor moștenite.

Odată lăsate nesupravegheate, patimile ascunse ale copilăriei și obârșiei se reactivează foarte rapid și „trag“ înapoi omul cu o viteză neașteptată.

Așa se face că orașele sunt pline de oameni capabili, muncitori, care au evoluat personal și profesional prin ani de sacrificii, eforturi și lipsuri și care brusc, spre 40 ani, inexplicabil se „prăbușesc“ în mândrie, slavă deșartă, alcoolism, cheltuieli inutile, trândăvie, comoditate, parvenitism, lăudăroșenie, mânie, agresivitate, prea-curvie. De aceea toate orașele lumii au un procent variabil de orășeni bine îmbrăcați și aparent „civilizați“, dar care sunt plini de slavă deșartă, invidie, răutate, dorință de răzbunare, lăcomie, invidie și orgoliu.

Singura diferență dintre orășenii crescuți în mediul rural și cei care trăiesc toată viața acolo este gradul de disimulare și ascundere al acestor patimi. Spre deosebire de oamenii simpli, cei care s-au mutat la oraș au învățat să-și ascundă invidia, lăcomia, parvenitismul și răutatea native sub masca bunăvoinței, amabilității și falsei modestii. De asemenea, este mai ușor să detectezi patima suverană la nivel local, când te integrezi într-o comunitate chiar și câteva ore, comparativ cu detectarea patimii la un individ izolat.

Poți să stai ani de zile la oraș lângă un om civilizat și educat, fără să-i poți identifica patima principală, dar lucrurile devin mult mai clare în momentul în care înțelegi specificul comunității în care a crescut și din care face parte.

1.d. Același aspect descris la punctul 1.c. este și în cazul slăbiciunilor personale native.

Slăbiciunile personale native sunt aspecte/forme de degenerare ale duhului omului (Sinelui natural al omului), care au fost moștenite de la părinți, bunici, propriul neam. Datorită educației, familiei, școlarizării, Bisericii, căsătoriei, majoritatea acestor slăbiciuni sunt reprimate în copilărie, adolescență, tinerețe și maturitate, dar ele reapar în jurul vârstei de 40 ani.

x. După vârsta de 40 ani, în doar 1–2 ani aceste slăbiciuni de personalitate (ale duhului) devin patimi în toată regula, ca de exemplu: comoditatea, trândăvia, nepăsarea, lenea fizică, lenea intelectuală, lăcomia pentru bani, lăcomia pentru bunuri materiale, carierismul, dorința de șefie, desfrânarea, trădarea de aproapele, porniri deucidere, mânia, invidia, răutatea, clevetirea, plăcerea pentru alcool, apostazia (lepădarea de Dumnezeu), etc.

Așa se face că majoritatea oamenilor au o adolescență, tinerețe și maturitate (relativ) impecabile, dar după vârsta de 40 ani devin de nerecunoscut, fiind plini de patimi și comportamente anti-sociale, mai vizibile sau mai ascunse.

xx. Lucru și mai grav, acești oameni porniți pe topoganul degenerării duhului încep să copieze modelele existențiale degenerate actuale ale societății (oameni de „succes“), sau copiază modelele existențiale degenerate din trecut, ale copilăriei și adolescenței lor: un părinte (ambii părinți), un bunic/bunică, o rudă oarecare, un politician, un vecin, un coleg, un „om de succes“, etc.

xxx. Singura scăpare din acest scenariu „natural“ de involuție a duhului este trezvia minții: neîncetată luare aminte la sine, rugăciune neîncetată și smerenie (smerire de sine, smerită cugetare).

2. Degenerații pot fi găsiți cu precădere în acele organizații unde au preluat neoficial conducerea acestora.

Realitatea organizațională a zilelor noastre este o poveste complet diferită față de ceea ce spun broșurile de prezentare. Este imposibil de făcut o estimare statistică, dar un procent semnificativ din organizații (private și statale) nu mai au nicio legătură cu ceea ce afișează la exterior.

Motivul este infestarea organizațiilor cu indivizi infantili, infantilizați, degenerați și demonizați. **În aproape toate organizațiile aceștia au preluat controlul posturilor de decizie și le-au deturnat de la îndeplinirea rolului social sau economic inițial.**

Există mai multe consecințe ale acestei situații.

Organizațiile sunt simple umbrele în interiorul cărora degenerații se pot ascunde de

consecințele legale ale faptelor lor. Manageri cu suflet de bolșevici planifică și creează mediul pentru degenerarea în masă a angajaților.

Iar directori demonizați execută ordine pur demonice, de a se ocupa personal de subordonații recalitrânți, care opun rezistență. Evident, toată munca de degenerare se face sub masca și sub pretextul culturii organizaționale, al disciplinei și al necesității îndeplinirii parametrilor de profitabilitate.

2.a. În orice organizație, de obicei degenerații sunt indivizii aflați neschimbați de ani de zile pe posturile călduțe, bine plătite, care nu implică risc, responsabilitate, stress, efort și profesionalism.

De multe ori pregătirea lor universitară nu are nicio legătură cu atribuțiile postului deținut.

Organizațiile conduse în mod real de degenerați au un profil destul de ușor de identificat. În primul rând, în aceste organizații există un mic „nucleu dur” de oameni care stau de ani de zile pe posturile cele mai călduțe și mai bine plătite. Sau aici regăsim oameni care, într-un mod „inexplicabil”, sunt plătiți peste nivelul fișei postului, profesionalismului și profitabilității lor.

Cine are timpul și disponibilitatea să „sape”, va descoperi că de obicei acest „nucleu dur” de oameni relaxați și bine plătiți este implicat în activități planificate și premeditate de tip demonic: fraudare a fondurilor organizației, extorcarea resurselor, subcontractări ilicite, trafic de influență, furt calificat, evaziune, sabotaj calificat, corupție, șantaj, prea-curveie, instigare la fals și furt calificat, exploatarea sexuală a subordonaților, exploatarea legală a angajaților, etc.

Deloc surprinzător, pentru a compensa lipsurile profesionale ale degeneraților, restul oamenilor din organizație sunt selectați și recrutați pe criterii de maximă exigență profesională. Viața acestora în organizație este de scurtă durată.

În organizațiile preluate de degenerați profesioniștii sunt ținuți la marginea proceselor decizionale, folosiți la maxim și după câțiva ani sunt concediați sau persecutați, pentru a fi determinați să plece de bunăvoie.

2.b. Un alt parametru de identificare a organizațiilor capturate de degenerați este gradul de satisfacție socială a beneficiarilor organizației.

În general aceste organizații stau bine și foarte bine la capitolul imagine, prezentare, indicatori financiari de profitabilitate sau bursieri. La prima vedere, totul este o poveste frumoasă, numai bună de păcălit clienții și oamenii muncitori.

Cu totul altă poveste este gradul de satisfacție și calitate al serviciilor prestate de aceste organizații infestate de degenerați. Pentru cine dorește să afle care este realitatea, dincolo de fațadele sediilor moderne este un munte de mizerie urât mirositor.

Clienții și beneficiarii organizațiilor controlate de degenerați vorbesc despre servicii de proastă calitate, corupție, trafic de influență, supratarifare a serviciilor efectuate sau bunurilor livrate, folosirea de materiale de proastă calitate, aspectul de ieftineală și „merge și așa”, nepăsarea pentru o bună relaționare contractuală, întâzieri la execuția contractelor, amenințări cu procese, trafic de influență, subcontractarea în interiorul organizației spre firmele directorilor (contra mită) a licitațiilor publice câștigate, trimiterea la „înaintare” a unor fătuci cu moral discutabil, ascunderea responsabilității manageriale executive în spatele unor angajați de nivel inferior, etc.

2.c. În general când avem de a face cu colective vechi, neschimbate cu anii, trebuie să te aștepti că oamenii de acolo s-au structurat în timp în mafii informale, dedicate producerii banilor ilegali.

În același timp, aceste mafii interne (informale) sunt și grupări degenerare organizate, premeditat dedicate contaminării în masă cu „virusul” degenerării.

Sunt cu zecile cărțile și filmele care au ca scenariu o situație care trebuie rezolvată de cineva din exterior, pentru ca ulterior, la limita supraviețuirii, acest intrus să descopere că de fapt toți cei din zonă aveau aceleași interese obscure și erau planificatorii evenimentelor.

În general oamenii degenerați care se cunosc reciproc de mult timp nu se trădează, au aceleași interese și se susțin unii pe alții, deși aparent se dușmănesc sau sunt indiferenți unul cu celălalt.

3. Una din modalitățile cele mai simple și accesibile oricărui om să identifice un degenerat (sau un demonizat) este că acesta are în general o atitudine infantilă în fața vieții.

Trebuie precizat faptul că nu sunt degenerați oamenii care manifestă ocazional astfel de trăsături infantile, deoarece mai toți avem din când în când reacții infantile: glume, prosteală. Atitudine infantilă înseamnă o perseverență, o constantă în a percepe viața și a răspunde neîncetat la provocările vieții prin prisma unor factori infantili.

3.a. Degenerații manifestă un infantilism dobândit.

Pe măsură ce degenerază, toți oamenii manifestă infantilism psihic.

Infantilismul psihic este specific indivizilor cu Eu infantil, dar este specific și indivizilor cu Eu matur, care degenerază prin slavă deșartă și îndreptățire de sine.

Infantilismul dobândit este specific tuturor oamenilor care au o dezvoltare psihică normală, dar care degenerază în timp datorită slavei deșarte și furnizează psihicului drept „combustibil” un libido produs de această patimă sufletească.

PATIMA SLAVEI DEȘARTE + ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE = FURNIZEAZĂ PSIHICULUI LIBIDO „CONTAMINAT” DE PATIMA SLAVEI DEȘARTE = DUCE LA INFANTILIZAREA PSIHICULUI MATUR, NORMAL DEZVOLTAT = DUCE LA COMPORTAMENTE, REACȚII, GÂNDIRE, ATITUDINI SPECIFICE INDIVIZILOR CU EU NATIV INFANTIL.

Oamenii care degenerază prin infantilism dobândit (prin slavă deșartă) au o probabilitate mare să se trădeze printr-o serie de comportamente infantile, precum următoarele:

– nu doresc să–și folosească libertatea voinței (libertatea conștiinței), nu doresc să–și folosească libertatea alegerii între bine și rău.

Toți oamenii aveam această libertate, responsabilitate și povară: aceea de a face alegerea binelui sau a răului, de a ne folosi în deciziile noastre de libertatea voinței.

Libertatea voinței o au toți oamenii, inclusiv aceia care suferă de un retard psihic infantil nativ și imposibil de depășit.

Retardul Eului infantil (nativ sau dobândit) se poate manifesta în orice aspect al vieții umane, dar nu afectează deloc conștiința morală, libertatea voinței.

De aceea la Judecata de Apoi niciun om nu va putea avea în fața Mântuitorului scuza

că:

„am făcut faptele X, Y, Z, ...etc., deoarece nu am avut libertatea voinței/conștiinței“.

Există efecte foarte vizibile ale acestei atitudini infantile de a nu folosi libertatea voinței. Indivizii nativ infantili sau infantilizați nu au pocăință, nu-și asumă consecințele faptelor lor. Asta deoarece ei neîncetat așteaptă decizii, sensuri, structură, limite, ascultare, înțeleșuri, îndemnuri la fapte, etc., din exteriorul vieții lor. Ei nu mai au nicio voință și nicio alegere, toate le vin din afara lor, de la alți oameni. Ei doar cred, fac, gândesc, execută orbește ceea ce provine de la alții. Există într-adevăr o parțială scuză pentru această uluitoare obediență a infantililor, față de orice aspect al vieții care provine din exterior.

Psihicul infantil face cu greu față la tensiunea psihică generată de libertatea conștiinței. Să-ți folosești neîncetat libertatea voinței/conștiinței implică un anumit stress psihic, o neîncetată tensiune psihică, la care infantilii nu pot face față. Dar această incapacitate psihică a indivizilor nativi de a-și folosi neîncetat libertatea voinței în toate aspectele și detaliile vieții nu mai reprezintă o scuză valabilă când este vorba de a face în viață alegerea fundamentală dintre bine și rău.

Fiecare om are posibilitatea și obligația de a alege în viață între bine și rău și de a-și subordona întreaga viață cauzei alese.

– infantilii sunt incapabili de a acumula experiență de viață, fac mereu aceleași greșeli copilărești care îi trădează. Nu se maturizează în ceea ce privește îmbunătățirea relației cu oamenii din jurul lor, cu lucrurile, cu Viața în general.

– infantilii manifestă o șocantă dispoziție de a fi ușor influențabili de persoane pe care doar ei le consideră demne de încredere și avizate. Părerile personale, evaluările greșite și percepția subiectivă a acestor oameni devin pentru degenerații infantilizați o realitate obiectivă, cu caracter de adevăr absolut.

Deciziile lor sunt întotdeauna logice, bazate pe rațiune. Problema este că la baza analizei raționale pun realitatea subiectivă a unor persoane apropiate. Percepțiile, impresiile și cunoașterea altora sunt considerate „cărămizi“ ale realității, și nu simple păreri subiective, cum ar fi normal.

– sunt neîndemânateci în aspectele practice elementare care țin de organizarea timpului, a spațiului de lucru, a propriei case, etc. Se îmbracă neîncetat în discordanță cu vremea de afară și cu prognoza meteo, având tendința de a se supraîncărca cu haine grose, umbrelă, haine inutile.

– confuzia generală de a identifica mintea cu rațiunea, specifică infantililor sadea. Percepția realității vaste are loc prin prisma unor șabloane mentale raționale prestabilite, de obicei limitate și depășite informațional. Orice eveniment și orice situație este perfect explicată rațional și înțeleasă prin prisma unui șablon mental specific. Degenerații sunt incapabili de experiențe emoționale autentice. Ei doar observă pe ceilalți și simulează rațional aceleași gesturi. Degenerații reacționează și percep realitatea doar prin rațiune, a percepție și modele mentale prestabilite prin prejudecăți. În locul experiențelor emoționale autentice degenerații folosesc logica, modelele mentale, rațiunea, etica supraeului.

– oamenii care degenerază devin fragili psihic. Infantilii sunt prin definiție indivizii cei

mai fragili psihic, dar acest lucru devine valabil și pentru orice om care degenerază. Devin foarte sensibili, atenți la orice gest sau vorbă, reacționează disproporționat la evenimente, mereu se simt în culpă, la schimbările bruște și majore reacționează agresiv prin împotrivire, au o agresivitate psihică și emoțională ridicată, în contrast cu atitudinea războinică verbală cedează foarte repede în fața unei situații real agresive, etc. Întotdeauna unde este degenerare este și infantilism și reacțiile infantile trădează foarte bine pe acești maeștri ai camuflării.

– o atitudine infantilă în fața vieții înseamnă foarte pe scurt că indivizii degenerați abordează viața de adult prin prisma unor determinări specifice copiilor mici: orgoliu, mândrie, rigiditate, ură, resentiment, încăpățănare, răzbunare, invidie, control, posesivitate, emotivitate, dominare, lipsă de ascultare, nepăsare și neînțelegerea diferenței dintre resursele existente în raport cu dorințele și poftele personale, desconsiderarea factorilor obiectivi în realizarea unei dorințe, dependența în evaluarea propriei valori și a valorii celor din jur prin raportarea la aspectele exterioare vizibile precum bunurile materiale (bani, funcții), impresie personală, irascibilitate, slavă de sine, dependență emoțională, reacții imature–impulsive, lipsa de constanță și răbdare, schimbarea bruscă a stărilor emoționale, bucurii copilărești, supărare din lucruri minore, convingerea că realitatea este doar ce se vede, naivitate, lipsa de credință în Dumnezeu, neînțelegerea generală a fenomenelor supuse cauzalității și că tot ce faci are efecte, secretomanie naivă, naivitate și credulitate în tot ce auzi sau vezi în presă, la TV sau la alți oameni, imoralitate, imposibilitatea înțelegerii valorilor morale, imposibilitatea de a discerne între oamenii care îți vor binele și oamenii care te desconsideră, lipsa de recunoștință pentru ceea ce primești de la viață și oameni, perceperea oamenilor și situațiilor sociale în alb–negru, iresponsabilitate în faptele profesionale, sociale și familiale, etc.

Se poate însă să descoperi în jurul tău oameni care au atitudine infantilă în fața vieții, dar care totuși nu sunt vizibil degenerați. Și în acest caz trebuie acordată o maximă atenție acestui individ, deoarece pentru el procesul de degenerare nu este o chestiune de „dacă”, ci este o chestiune de „când”.

Acești oameni care au o abordare infantilă în fața vieții sunt printre cei mai predispuși oameni să degenereze la maxim. Împreună cu sociopații nativi, ei formează nucleul dur al degenerațiilor, oameni care au în suflet toate predispozițiile necesare pentru a degenera complet, într–un timp foarte scurt.

Evident acum îți pui întrebarea de ce indivizii cu o abordare infantilă în fața vieții sunt predispuși la degenerare completă. Răspunsul este că infantilizarea dobândită și abordarea infantilă a vieții nu este o cauză în sine, ci este deja un efect al unui suflet blocat în evoluția lui naturală.

Ai mare grijă și atenție la acești oameni, evită–i, deoarece în spatele unei atitudini infantile simpatice și cuceritoare se află un suflet plin de toate mizeriile posibile. Ai în realitate de a face cu un om plin de ură, orgoliu, mândrie, prostie, slavă de sine, dorință de control, dorință de parvenire, ambiție prostească, etc.

3.b. Infantilismul psihic (nativ sau dobândit) este marca de identificare a indivizilor care și-au demonizat complet Sinele, adică au devenit demoni în trup de om.

Întotdeauna trebuie să avem mare atenție când depistați semnalele unui infantilism nativ. Pentru acest lucru citiți cu mare atenție capitolele **2, 7, 8 și 9** ale acestei cărți.

Infantilismul nativ poate fi partea puțin vizibilă a unui iceberg periculos, care să ascundă o identitate complet demonică.

Situația cea mai probabilă este și cea mai înfricoșătoare: infantilismul nativ este rezultatul unei îndrăcirii (demoni în trup, în creier și inimă) realizate înainte de vârsta de 10 ani.

Psihiatri experimentați precum Scott Peck au constat faptul că posesia demonică a copiilor (îndrăcirea) duce la completa „înghețare“ a evoluției și dezvoltării personalității copilului.

Oamenii maturi ajunși la 40 ani, chiar părinți fiind, vor avea în realitate aceeași personalitate pe care o aveau în momentul posesiei demonice. Vor avea vise, dorințe, instincte, pasiuni, gândire, reacții, etc. infantile, specifice vârstei la care s-au îndrăcit. Proprii lor copii vor fi mai maturi emoțional, psihic, responsabili și realiști, mai maturi spiritual decât acești părinți adulți infanți, a căror personalitate a fost blocată la momentul posesiei demonice.

De aceea acest tip de degenerare este și cel mai ușor de observat și identificat, este relativ ușor de „văzut“ care sunt adulții care sunt nativ infanți, adică cei care prin îndrăcire au rămas la un stadiu infantil de dezvoltare a personalității.

Dar trebuie făcută diferența față de indivizii cu infantilism dobândit în cadrul organizațiilor, infantilism care nu se datorează unei îndrăcirii din copilărie. Nici infantilismul infantil nu trebuie generalizat cauzei îndrăcirii din copilărie, există și alte cauze de natură genetică care să genereze un infantilism nativ autentic, existent din prima zi de viață.

În paralel cu îndrăcirea, este posibil să avem de a face cu o situație mult mai gravă: un individ complet demonizat, cu Sinele demonizat, adică un demon în trup de om.

Pentru detalii cu privire la aceste ultime două situații puteți citi capitolul doi. Astfel de indivizi nu mai sunt nici măcar oameni care s-au demonizat pe sine, ci sunt direct demoni care trăiesc într-un trup de om.

4. Degenerații sunt carieriști zeloși și fără scrupule, fiind oricând gata disponibili pentru contracte existențiale demonice: trădare, sabotaj, fals, minciună, înscenări, etc.

Degenerații pot fi identificați destul de ușor dacă avem posibilitatea de a sta un timp în apropierea lor și să-i cunoaștem mai bine.

Degenerații se dau de gol prin faptul că în viața lor apare foarte clară diferența dintre cine sunt ei ca oameni și pregătire și ceea ce au ajuns în viață.

Degenerații sunt oameni cu limite personale, intelectuale și profesionale foarte clare. În mod normal, pe acești indivizi ar trebui să-i găsim la periferia organizațiilor și a societății, alături de ceilalți oameni normali, neînsemnați, neimportanți, cu conștiința limitelor și statutului modest pe care îl pot avea în viață.

Aici este surpriza. Spre deosebire de majoritatea oamenilor normali care au conștiința propriilor limite, pe acești oameni îi găsim încontinuu pe scara care duce spre top, luptându-se mereu să ajungă șefi, manageri, coordonatori în firme, instituții, ministere. Sau îi vom găsi ca angajați vesnic preocupați de șefie și carieriști fără scrupule.

Putem suspecta un om că este un degenerat vândut cauzei demonice, dacă putem afla

diferențe majore între jobul actual al omului și joburile lui simple din trecut.

În general degenerații de tipul *ugly* sunt ușor de identificat, aceștia primesc de prima dată joburi și funcții foarte bune, peste nivelul lor profesional și uman.

În schimb degenerații de tip *bad* pornesc de obicei în viață „de jos” și pot fi identificați prin existența unor variații foarte mari a calificării și funcțiilor deținute.

Degerații tipul *bad* sunt de obicei oameni fără calificare profesională, limitați intelectual, incuți și/sau semidocti, analfabeți universitari, etc., care au avut cu anii joburi simple și prost plătite.

În mod surprinzător, ei ajung la un moment dat să dețină poziții relativ importante, care necesită competențe profesionale și personale superioare. Această schimbare profesională majoră este de obicei acoperită superficial, printr-o spoyală de cursuri de calificare făcute la repezeală sau printr-o licență universitară neacoperită real de cunoștințe.

Evident, realitatea este cu totul alta, job-ul primit nu are nicio legătură cu competențele profesionale și/sau personale necesare acestui job. În realitate degeneratul de tip *bad* pe care l-a „lovit” din senin norocul unui job bine plătit s-a înregimentat cu bună știință în cadrul unui contract existențial demonic.

Pentru viața bună și pentru banii primiți, degeneratul *bad* devine cu bună știință trădătorul și sabotorul unui apropiat, al propriei sale familii, a unei echipe de muncă, a unei firme, a unei organizații sau instituții.

Propunerile, ordinea și indicațiile pentru trădare îi parvin degeneratului fie direct mental prin gândurile trimise de un demon, fie omenește prin abordarea de către un alt individ degenerat (îndrăcit, demonizat). Însă nimic în lumea asta nu este gratis, iar contractele existențiale demonice se plătesc întotdeauna.

În urma acceptării propunerilor demonice, degeneratul nostru va începe să trădeze și saboteze orice ființă vie care este în viața lui: propriul soț (propria soție), propriul copil, proprii părinți (bunici, frați, surori, cumnați, veri), colegii de muncă, proprii șefi care l-au promovat, propria instituție/firmă care l-a format, își trădează fără să clipească propriul neam care l-a crescut, educat și hrănit.

Este o regulă de aur a identificării degenerațiilor ascunși de tipul *bad*: când începe viața bună pentru el, automat un alt om va avea de suferit.

Când degeneratul *bad* primește cadou o viață bună (bani, funcții, mașină, casă, căsătorie, premii, etc.), în scurt timp viața unui apropiat al acestui degenerat ascuns va începe să se „prăbușească”.

Este interesant de observat cum întotdeauna banii și viața bună a unui degenerat de tipul *bad* este întotdeauna corelată cu distrugerea vieții unui om capabil care trăia (trăiește) lângă acest degenerat.

Aparent nu este nicio legătură directă între ascensiunea degeneratului *bad* și prăbușirea vieții unui om competent și capabil. Trec luni și ani și victima degeneratului nu poate înțelege că este victima unui atac demonic perfid și viclean, planificat și gândit. În realitate însă degeneratul *bad* este cauza ascunsă a tuturor problemelor subite care nu mai conțin.

Dacă victima degeneratului este în propria sa familie, atunci de nicăieri încep problemele specifice „crizelor” de familie: certurile, scandalurile, criticismul cronic, amenințările, permanentele nemulțumiri, calomniile, bârfeală cronică, sabotajul

educațional al copiilor, agresiunea fizică a copiilor, sabotajul alimentar, sabotajul financiar, supraîndatorarea inutilă, risipa banilor, agresiunile verbale și fizice, reclamațiile la locul de muncă, turnătoria ordinară, etc.

Întotdeauna degeneratul de tip *bad* care trebuie să-și onoreze un contract demonic va aduce în propra familie tot răul pe care poate el să îl facă. În mod planificat, cu bună știință, degeneratul va face toate cele enumerate anterior.

Dacă victima degeneratului *bad* este la locul de muncă, atunci încep un alt tip de probleme: sabotajul profesional, turnătoria la superiori cu inventarea de acuze și jigniri personale, clevetirea, bârfirea, calomnierea, denigrarea, lipsa de ajutor și colegialitate, trădarea intereselor comune ale firmei/instituției, sabotajul ideilor și inițiativelor care pot avea un efect pozitiv, acuze de nemuncă și dezinteres, sabotajul resurselor financiare și informaționale necesare pentru normala desfășurare a activităților zilnice, delațiune ordinară și minciuni care să ducă la investigații penale, etc.

Degeneratul nostru nu se va lăsa până când nu va aduce în mediul de muncă tot răul pe care poate el să-l facă, fără ca el să fie direct identificat și incriminat.

Ținta sa – omul capabil, profesionist, conștiincios, creativ –, va fi neîncetat umilit, denigrat, desconsiderat, bârfit, respins, trădat, persecutat, calomniat, acuzat, orice aport al său în firmă/instituție va fi în ascuns sabotat și blocat.

INDIVID CARE PRIMEȘTE JOBURI, AVANTAJE, BANI ȘI FUNCȚII PENTRU CARE NU ARE CALIFICAREA ȘI COMPETENȚELE NECESARE = POSIBIL AVEM DE A FACE CU UN DEGENERAT DE TIP *BAD*, UN TRĂDĂTOR ȘI UN SABOTOR AL INTERESELOR OAMENILOR DE LÂNGĂ EL.

INDIVID CARE PRIMEȘTE JOB, AVANTAJE, BANI ȘI FUNCȚIE PENTRU CARE NU ARE CALIFICAREA ȘI COMPETENȚELE NECESARE = ESTE ÎNCEPUTUL UNUI CONTRACT EXISTENȚIAL DEMONIC = ACEST INDIVID A PRIMIT DE LA DEMONI (SAU INDIVIZI ÎNDRĂCIȚI) MISIUNEA DE A TRĂDA, SABOTA ȘI DISTRUGE APROPIAȚI: RUDE, VECINI, PRIETENI DIN COPILĂRIE, COLEGI DE MUNCĂ, ȘEFI, ORGANIZAȚII, INSTITUȚII.

INDIVID CARE PRIMEȘTE NEJUSTIFICAT JOB, AVANTAJE, BANI ȘI FUNCȚIE PENTRU CARE NU ARE CALIFICAREA ȘI COMPETENȚELE NECESARE = ÎNCEPE VIAȚA BUNĂ A UNUI DEGENERAT *BAD* = DEGENERATUL DE TIP *BAD* ADUCE RĂUL ÎN LUME = DIN ACEL MOMENT UN ALT OM BUN, COMPETENT, CAPABIL, CREATIV ȘI CREDINCIOS VA FI SISTEMATIC TRĂDAT, VÂNDUT, SABOTAT (planuri, idei, financiar, educațional, alimentar) AGRESAT, STRESSAT, DISTRUS PROFESIONAL, TERORIZAT, AMENINȚAT, ȘANTAJAT, UMILIT, ÎNDATORAT, FALIMENTAT, BÂRFIT, DENIGRAT, ETC.

Ce îi deosebește pe oamenii normali de acești oameni „speciali” care nu-și acceptă propria condiție și sunt „revoluționari” de profesie?

Răspunsurile sunt date în această carte. Este vorba despre ură și dorință de răzbunare, deficiențe ale stimei de sine, lăcomie, invidie și resentiment, nevoia de a-și ascunde demonizarea în spatele unor funcții și instituții respectabile.

Altă întrebare este cum reușesc totuși degenerații să-și compenseze lipsurile și să se impună în fața oamenilor normali. Răspunsul este că degenerații își depășesc limitările native prin ură, ambiție, răutate, invidie, sabotaj, inteligență speculativă și capacitatea

înnăscută de a manipula oamenii normali.

4.a. În raport cu diversitatea și imensitatea Vieții, degenerații manifestă vizibil un anumit retard intelectual nativ: o incredibilă doză de prostie, limitare intelectuală, limitare educațională, viziune doar pe termen scurt, parazitism informațional, dependență de ceilalți, raționalism arid.

Fiind raționaliști și gândind totul în șabloane mentale prestabilite, nu au o viziune largă, generoasă, integrată asupra vieții și realității. Acești oameni nu au nicio preocupare autentică pentru subiecte spirituale precum: Viața, libertate, Dumnezeu, bucurie, mântuire, comunitate, progresul sufletesc.

4.b. Nu sunt străluciți nici la capitolul inteligență intelectuală sau emoțională. Nu trebuie să te păcălească această incapacitate intelectuală a degeneraților în fața complexității Vieții. Sunt însă foarte buni la capitolul inteligență sistemică, organizațională. Și stau foarte bine la capitolul instincte.

4.c. În plan profesional, degenerații compensează limitarea intelectuală prin ambiție, agresivitate psihică și dedicare în muncă. În plan personal, degenerații nu mai pot să–și ascundă limitele intelectuale și educaționale prin ambiție sau studiu profesional. Așa că strategia lui de viață pentru propria familie este prezența conștientă, agresivitatea, impostura existențială când se prefac complet că sunt ceea ce nu pot fi, minciuna, atenția la toate detaliile și preocuparea constantă de a controla viețile copiilor și a partenerului.

4.d. Degenerații au un sistem de cunoaștere care le depășește clar resursele intelectuale sau emoționale. „Instinctele“ lor de relaționare interumană sunt mult mai bune decât a oamenilor normali.

Ei par să știe instinctiv ce gândesc ceilalți despre ei, cine le este prieten și cine dușman. Par că știu dinainte inclusiv care sunt măsurile care se pregătesc împotriva lor și de către cine. Astfel pot lua din timp măsuri de prevenire, ascundere și contraatac, în funcție de intențiile oamenilor față de ei.

4.e. La degenerați este clar vizibilă și schimbarea bruscă a unor decizii importante. În mod normal deciziile pe care le iau degenerații sunt limitate, greșite și le expun public toate limitările pe care le au: incultură, carierism, fals, impostură, răutate, prostie, resentiment, lipsa empatiei, desconsiderare și ură, etc. În mod normal deciziile curente luate de degenerați ar trebui să–i facă să suporte consecințe profesionale și sociale neplăcute.

Așa cum spuneam, inițial degenerații iau decizii greșite și care îi expun. Dar cumva nu rămân atașați de aceste decizii inițiale și nu după mult timp le schimbă în alte decizii care exprimă inteligență, gândire, profunzime, educație, normalitate. Întrebarea este cum de reușesc indivizii degenerați să realizeze astfel de schimbări calitative bruște ale deciziilor pe care le iau.

O posibilă explicație a acestui fapt este că degenerații sunt foarte buni în ceea ce privește imitarea socială și ei de fapt imită deciziile pe care le observă la cei din jurul lor. O posibilă altă explicație este ajutorul mental prin gânduri pe care degenerații îl primesc de la demonii care îi slujesc și au grijă de ei.

5. Degenerații autentici, infantili sau sociopați se nasc de obicei în familiile care au deja un anumit grad de degenerare.

Poți avea un ajutor în evaluarea unui om pentru a vedea dacă are profil de degenerat, dacă ai informații despre situația sa familială.

Degenerații sadea apar în familiile în care domnește agresivitatea fizică, verbală și emoțională, injuriile, răceala emoțională, exploatarea fizică, abuzurile sexuale, alcoolismul, lipsa de educație, lipsa de cultură, înșelările sexuale, abuzurile alimentare, o atitudine ostilă între membrii familiei, invidie și resentimente față de membrii comunității de care aparțin.

6. Gândirea degenerațiilor este revanșardă, bolșevică, comunistă, polițienească, progresistă, „corectă politic“.

6.a. Părintele Ilarion Argatu ne atrăgea atenția că ura degenerațiilor este o ură „de duh“, adică este o ură a duhului omului, care contaminează (virusează) demonic însăși ființa ontologică a omului, Sinele omului.

Ura demonică a degenerațiilor nu este o ură psihologică (a minții, a sufletului), adică inteligibilă, motivată, justificată, etc., care trece în timp odată cu refacerea onoarei, prejudiciului, respectului, etc.

Ura „de duh“ a degenerațiilor nu dispăre niciodată în timp, indiferent de refacerea prejudiciului, respectului, onoarei, etc. Dimpotrivă, ea crește neîncetat.

Ura „de duh“ a degenerațiilor este specific demonică:

- definitivă, totală, completă, nejustificată, gratuită, sufocantă, terminatoare, fără nicio speranță de revenire la normalitate;
- are intenție de trădare, sabotaj, ucidere, otrăvire, exploatare, distrugere;
- conține invidie, viclenie, răutate, pizmă, minciună, manipulare, falsitate, fals existențial;
- conține monitorizarea obsesivă, cronică, negativă, critică, super-detaliată „la sânge“, a tuturor celor din jur: orice pas, respirație, căscat, grimasă, tic nervos, gest al feței, cuvânt, faptă, intenție, ratare, bucurie, nefericire, supărare, durere, tristețe, incident, muncă, cheltuire de bani, grabă, întârziere, grijă, teamă, stress, preocupare, etc.;
- În mod complet ascuns, fără a-și exterioriza preocuparea bolnavă, degeneratul se întreabă și obsesiv interpretează critic–negativ motivația, de ce–ul din spatele tuturor acestor exprimări omenști ale celor din jurul lui.
- conține obsesia pentru răzbunare existențială gratuită, totală, definitivă, fără nicio speranță, care nu are nicio motivație obiectivă sau omenesc–subiectivă („motivația“ lor este specific demonică);
- nu cunoaște iertarea, îngăduința, recunoștința, uitarea, indiferent cât bine îi faci;
- conține o uriașă lăcomie de bani, care de obicei este ascunsă în spatele cumpătării;
- conține toate patimile desfrânării;
- conține o totală și implacabilă ură pentru Dumnezeu, necredință, hulire, blasfemie.

URA DEGENERĂȚILOR ESTE O URĂ „DE DUH“ = ESTE URA DUHULUI OMULUI CARE S-A DEMONIZAT.

În viața reală această ură „de duh“ devine „ură de clasă“, și astfel degenerații sunt angajați într–un veșnic război social contra veșnicului „dușman de clasă“: meritocrația (profesioniștii, naționaliștii, patrioții, oamenii capabili, creativi, oamenii cu credință în

Dumnezeu).

6.b. Prima constatare și descriere cu privire la fenomenul demonizării de masă o face Feodor Dostoievski în romanul său *Demonii*, publicat în anul 1872.

Dostoievski a participat personal în tinerețea sa la o mișcare de „renaștere” progresistă a Rusiei, fiind adeptul ideilor progresiste, socialiste, ateiste, anarhiste, nihiliste, importate din Occident.

După ani de zile, trecut prin experiența lagărelor Siberiei și înzestrat cu o percepție psihologică deosebită, Dostoievski „deschide” bine ochii minții și înțelege că vechii săi colegi idealiști din tinerețe aveau o înclinare și aplecare deosebite spre demonizare.

Dostoievski înțelege că nu ideile ateiste și progresiste erau cauza înclinației spre degenerare, ci cauza apariției acestor idei ateiste și nihiliste era procesul de degenerare deja instalat.

Degenerarea prin îndepărtarea de Dumnezeu, uitarea lui Dumnezeu și dez-îmbiserirea elitei intelectuale erau de fapt germeii ideilor ateiste, nihiliste, egalitariste, comuniste.

Dostoievski spune la un moment dat în romanul său că **aceste idei politice progresiste liberale sunt expresia unei degenerări și demonizări derulate în poporul rus de-a lungul a sute de ani.**

Deci în realitate nu comunismul, socialismul sau neo-marxismul creează „omul nou” (ateu, liberal, dezinhibat, amoral, rău, invidios, clevetitor, parazitar, desfrânat, fără „prejudecăți” rasiale sau sexuale, globalist, fără identitate de rasă, fără identitate națională, fără identitate religioasă, fără identitate sexuală de gen, etc), **ci „omul nou” (degeneratul, demonizatul, infantilizatul) deja existent în catacombele societății are nevoie de cadrul social, economic, politic și juridic al socialismului, comunismului, neo-marxismului, progresismului, satanismului, etc., pentru a putea prelua controlul total al societății indivizilor normali.**

ADOPTAREA UNEI NORMALITĂȚI A „BINELUI” DEGENERAT = VOINȚĂ ȘI DORINȚĂ DEMONICĂ = GÂNDIRE ȘI ACȚIUNE DEMONICĂ = DEMONIZARE RAPIDĂ A IDENTITĂȚII SPIRITUALE A OMULUI = ADOPTAREA UNOR IDEI PROGRESISTE, MARXISTE, BOLȘEVICE, TOTALITARE, LIBERALE, SOCIALISTE, COMUNISTE, NEO-MARXISTE, NIHILISTE, GLOBALISTE, EGALIZATOARE.

Dostoievski conturează în romanul său tineri idealiști, așa cum probabil era el în tinerețea sa, care cred sincer în procesul de înnoire al Rusiei prin idei progresiste, socialiste și liberale.

Aceștia sunt evident insuficient de maturi psihic și spiritual pentru a înțelege faptul că ideile lor de progresism, socialism, ateism, nihilism și anarhism sunt de fapt expresia unei degenerări sufletești deja instalată.

Dar chiar și fără o degenerare sufletească pre-existentă, ideile de progresism, socialism, ateism, nihilism și anarhism sunt în realitate o capcană spirituală teribilă, care duce la pierderea de sine, la demonizarea rapidă a identității spirituale.

În topul factorilor care duc rapid omul direct la demonizarea Sinelui, adoptarea ideilor bolșevice și progresiste este pe locul doi, imediat după practicarea cu bună știință a unor ritualuri oculte satanice. Pericolul acestei mentalități politice progresiste este dat de acceptarea normalității unui bine degenerat, demonic, în locul unei normalități care

pornește din conștiința morală.

Mergând precum un detectiv pe „urmele” lăsate de personajele lui Dostoievski, putem să identificăm rapid indivizii susceptibili la demonizare prin înțelegerea gândirii lor progresiste.

6.c. Unul din marile secrete ale degenerațiilor este gândirea lor politică.

În esența și largul ei, gândirea politică a degenerațiilor nu este nimic altceva decât (conform mecanismelor psihice descrise de Max Scheler) o creație resentimentară.

În decursul anilor de studiu și observare a degenerațiilor, am constatat că aceștia sunt în mod natural, din fragedă adolescență, adepții ideilor sociale bolșevice, comuniste, progresiste, neo-marxiste, egalizatoare, represive, polițienești, totalitare, globaliste, antihristice.

Astfel de adolescenți nativ degenerați sunt timorați să invite o fată la dans, dar sunt foarte hotărâți și curajoși când este vorba despre promovarea în stradă a ideilor politice comuniste, neo-marxiste.

Cei mai ascunși și periculoși degenerați nu sunt bolșevicii, comuniștii și progresiștii de ocazie sau interes, care pe la 30–40 ani doar exprimă verbal niște idei în care nu cred. Bolșevicii adevărați, cei care au sufletul bolnav prin degenerare, devin comuniști/progresiști în mod natural și din convingere încă din adolescență sau tinerețe, chiar dacă ei cresc într-un mediu politic democratic. Întotdeauna cunoașterea trecutului comunist al unei persoane poate fi relevant în această privință. De obicei simpatiile profunde bolșevice și „ura de clasă” sunt bine ascunse de omul matur, dar descoperirea unor astfel de simpatii în perioada liceului sau în tinerețe trebuie luate foarte în serios.

Toți indivizii care în liceu sau tinerețe au căpătat convingerile bolșevice ale „războiului de clasă”, sunt la maturitate degenerați ascunși, iar până la 40 ani sunt deja demonizați cu personalitate sociopată/psihopată.

Deși nu pare, dar toate recunoașterile, înscrisurile, diplomele, însemnele, hainele, pozele, cărțile, revistele, etc., primite sau cumpărate până la 25 ani, în mod voluntar și din convingere personală, sunt întotdeauna semnale că omul „civilizat” din fața ta este în realitate un comunist (satanist) ascuns.

Deși se comportă, se îmbracă și vorbește precum un om modern crescut în democrație, în realitate avem de a face cu un „războinic” bolșevic, un soldat care luptă într-un război social ascuns.

Scopul vieții unui astfel de impostor existențial este căutarea „dușmanului de clasă” (meritocrația), pe care să-l distrugă.

Scopul ascuns al vieții unui astfel de „războinic” bolșevic ascuns este identificarea și distrugerea premeditată a oamenilor capabili, care pot face funcțională o societate diversă și liberă.

CONVINGERI BOLȘEVICE, COMUNISTE, EGALIZATOARE, PROGRESISTE = AI DE A FACE CU UN SOLDAT ACTIV AL RĂZBOIULUI SOCIAL = AI DE A FACE CU UN RĂZBOINIC COMUNIST ASCUNS, AFLAT ÎN CĂUTAREA „DUȘMANULUI DE CLASĂ” PE CARE SĂ-L DISTRUGĂ.

Motivul pentru apariția acestei armate ascunse a „războinicilor” bolșevici demonizați și a războiului social ascuns este prăbușirea sistemului comunist. Când sistemul comunist

s—a prăbușit în anii 1990, mii de oameni degenerați sufletește (invidioși, răi, cu ură, cu dorință de răzbunare, desfrânați, lacomi, etc.), cu competențe profesionale limitate, infantili, semidocti intelectual, etc., au realizat brusc că nu mai au un „viitor“, o „carieră“. Democrația și valorile competenței le—a „furat“ acestor oameni viitorul plin de bunăstare pe care îl așteptau.

În anii 1990 s—au prăbușit așteptările lor de a trăi o viață de respect și bunăstare, peste nivelul competențelor profesionale și personale. Au urmat evident umilințele legate de limitele profesionale și personale, imposibilitatea de a trăi viața dorită. Deci pe undeva este de înțeles de ce scopul și misiunea în viață a sute de mii de indivizi „educați“ și „civilizați“ este sabotarea și distrugerea sistemului democratic. Lupta lor perfidă contra elitelor intelectuale democratice este totală, fără milă, pe viață și pe moarte.

Iată de ce realitatea socială a prezentului este războiul social intern total, între bolșevicii/comuniștii degenerați ascunși și elitele intelectuale ale meritocrației.

Este un război social total, care se duce în ascuns și tăcere în interiorul familiilor, vecinilor, rudelor, firmelor, corporațiilor, ONG—urilor, universităților, liceelor, școlilor, organizațiilor, partidelor, ministerelor, instituțiilor, sindicatelor, primăriilor, guvernelor, etc.

Degenerații comuniști sunt locomotiva „corectitudinii politice“, ca expresie juridică și politică modernă adaptată a marxismului și totalitarismului clasic al secolului 19 și 20.

Deși trăiesc în democrație, degenerații manifestă în secret un puternic regret față de perioadele istorice în care aceste idei politice constituiau doctrina oficială a statului.

Degenerații sunt în secret termitelile care acționează ca fostele realități totalitare comuniste să redevină realitate sub alte denumiri și alt ambalaj.

Este normal ca degenerații să aibă nostalgii totalitare, represive sau egalitare, deoarece în esența lor, acestea au constituit legitimarea politică a degenerării, a propriei lor stări sufletești. Orice degenerat care se respectă are simpatii comunist—totalitare și „muncește“ (sabotează, trădează, distruge) cu disperare și premeditare pentru instaurarea unei distopii comunist—totalitare, o orânduire politico—socială în care să nu mai trebuiască să—și ascundă demonizarea. Degenerații cunosc foarte bine faptul că progresismul sau neo—marxismul secolului 21 sunt de fapt acoperirea și legitimizarea politică a degenerării și demonizării.

BOLȘEVISM, COMUNISM, PROGRESISM = LEGALIZAREA POLITICĂ ȘI JURIDICĂ A DEGENERĂRII ȘI DEMONIZĂRII SUFLETULUI OMULUI.

Progresismul sau neo—marxismul secolului 21 nu sunt nimic altceva decât creația resentimentară a unor oameni degenerați, demonizați, cu diverse handicapuri organice ascunse, bolnavi de ură, care doresc să se răzbune pe majoritatea oamenilor normali, obligându—i pe aceștia să trăiască într—o societate organizată pe principii amorale, anormale, bolnave, degenerate.

Toate formele de organizare politică degenerată nu presupun nimic altceva decât răzbunarea „corectă politic“ a degeneraților, care ajung astfel să dicteze, controleze și organizeze viețile majorității indivizilor normali.

DEGENERARE ORGANICĂ, PSIHICĂ = URA PENTRU DUMNEZEU CONVERTITĂ ÎN URA PENTRU OAMENI = DORINȚĂ DE RĂZBUNARE = CREAȚIA RESENTIMENTARĂ A COMUNISMULUI ȘI PROGRESISMULUI = CREAȚIA UNEI LUMI ÎN CARE DEGENERAȚII DICTEAZĂ OAMENILOR NORMALI.

6.d. Comunismul este în fapt perdeaua necesară din spatele căreia să poată fi declanșat războiul social total contra „dușmanului de clasă”: omul capabil, competent, educat, patriot, credincios, creativ, naționalist, eventual elitist.

În toată istoria recentă, în spatele ideilor de egalitarism, „dușmanul de clasă” a fost identificat și apoi exterminat. Orice formă de meritocrație, patriotism, naționalism sau competență a devenit sinonimă cu „dușmanul de clasă”.

În ultimii 200 ani „dușman de clasă” au fost pe rând: aristocrația, nobilimea, burghezimea, moșierimea, țărănimea naționalistă, intelectualii, meritocrația creativă. De aceea este indicat să fii foarte atent și să nu desconsideri nicio urmă de simpatie sau nostalgie comunistă, progresistă, egalitaristă, neo-marxistă, „corectă politic”.

În mod ascuns, din start, fără nicio avertizare sau motivație reală, acești ne-oameni se află dintotdeauna într-un feroce și nemilos război total cu „dușmanul de clasă” al timpurilor noastre: meritocrația (intelectuali, țărani, muncitori, funcționari care sunt: creativi, cu credință în Dumnezeu, buni profesioniști, conștiințioși, corecți și cinștiți, harnici și muncitori, competenți și capabili, buni familiști, responsabili social, purtători ai valorilor naționale, etc).

Deci pe bună dreptate, poți din start suspecta de degenerare pe indivizii care sunt implicați în eforturile comunist-progresiste de schimbare a lumii într-o distopie polițienească orwelliană: activiști în ONG-uri, politicieni, bancheri, financieri, scriitori, jurnaliști, generali, ofițeri de informații, infanțili, infantilizați, trădătorii de neam și țară, turnători-informatori, etc.

Dacă te știi că ești un om care se încadrează în termenul „intelectual” sau „meritocrație” (respectă valori morale precum cinstea și corectitudinea, ești capabil, muncitor, educat, profesionist, credincios, responsabil, atent, creativ, elitist, temător de Dumnezeu, etc), trebuie să fii foarte atent la cei din jurul tău, deoarece cu certitudine deja ai fost luat în vizor de un „războinic” bolșevic aflat în căutarea „dușmanului de clasă”. Apoi declanșarea vicleană contra ta a unui război social total este doar o chestiune de timp.

Problema majoră în zilele noastre este că nu mai poți detecta cu ușurință degenerații ascunși care caută în secret „dușmanul de clasă”.

În trecut era simplu: „dușmanul de clasă” era aristocratul, nobilul, burghezul, moșierul, industriașul, orășeanul parazit, funcționarul corupt, profesorul imposibil de reeducat, intelectualul care gândește cu creierul lui, etc.

Iar „oamenii de bine” erau toți ceilalți care trăiau în lipsuri, erau exploatați în muncă, cărora le mureau copiii de boli ale sărăciei și nu aveau parte de beneficiile modernității: țărani, negustori, meseriași, orășenii săraci.

Însă în ziua de astăzi ne-am întors pe timpurile lui Dostoievski.

„Războinicul” bolșevic al zilelor noastre nu mai trăiește în sărăcie, nu are parte de lipsuri, nu îi mor copiii de boli și nu este exploatat de industriași rapace. Incredibil, dar cu toată bunăstarea materială, vânătoarea „dușmanului de clasă” nu s-a oprit.

Regulile, decorul, costumația, termenii „vânătorii“ sunt doar diferiți, în rest nimic nu s-a schimbat.

Demonizatul, sociopatul/psihopatul care este în căutarea „dușmanului de clasă“ este bine ascuns în clasa mijlocie și chiar în clasa socială superioară.

Sociopatul/psihopatul bolșevic modern are studii universitare, se îmbracă bine, conduce mașini scumpe, pozează în familist responsabil, se implică activ în programul educațional școlar al copiilor, pe scurt trăiește mult mai bine decât sărăntocii de intelectuali pe care îi urăște visceral.

Îmi aduc aminte de un cunoscut pe care îl știam de mulți ani, licențiat universitar, cu job respectabil, bine plătit (mult mai bine decât mine), complet realizat material în viață, care cu ocazia unei divergențe nesemnificative mă surprinde cu o răbufnire de ură: „*intelectualul dracului care ești...*“.

Vorbim de un om care era mult mai bine realizat material decât mine, avea job mai bun, haine mai bune, bani mai mulți, mașină mai bună, era căsătorit, avea copii frumoși și deștepți, crescuse într-o familie iubitoare, pe scurt era un om complet realizat material, familial și sentimental.

Știam despre el că este un inculț și semidoct incapabil să gândească de unul singur, că studiile universitare le făcuse superficial, dar nu bănuisem niciodată că deși avea un stil de trai mult superior mie, avea o ură viscerală pentru orice formă de gândire intelectuală autentică.

În plin capitalism și în totală democrație avem un om care deși este complet realizat profesional, familial, financiar și personal, este plin de invidie, răutate și ură bolșevică „de clasă“. Scopul și sensul ascuns al vieții lui era și încă este „ura de clasă“, identificarea și distrugerea „dușmanului de clasă“.

Probabil ești mirat: cum este posibil să existe oameni bine realizați familial și profesional, cu studii universitare, care sunt în căutarea „dușmanului de clasă“? Bolșevici plini de bani, a căror scop existențial este identificarea și exterminarea „dușmanului de clasă“? Bolșevici revoluționari ascunși printre oamenii civilizați, educați și moderni ai zilelor noastre? Acum, în plină democrație? Să fie posibilă o asemenea monstruozitate psihologică și ideologică?

Deci demonizatul (sociopatul/psihopatul, bolșevicul) modern poate fi chiar directorul tău, superiorul tău, colegul tău de muncă, politicianul rasat, individul cu serviciu respectabil, bine îmbrăcat, cu credit la bancă, mașină și casă peste medie, posesor de diplomă universitară. Pe scurt, vorbim despre un om bine realizat financiar, profesional, material și social. Demonizații bolșevici ai zilelor noastre sunt în general mai bine realizați material și profesional decât „dușmanul de clasă“, omul pe care îl urăște de moarte. Sub nicio formă nu te-ai aștepta ca un astfel de om, căruia nu-i lipsește nimic în viață, să aibă o obsesie secretă: războiul social, căutarea și anihilarea „dușmanului de clasă“.

Și totuși, de unde atâta ură, de unde atâta dispreț, de unde acest perfid război?

Dacă ne „apropiem“ să-l cunoaștem mai bine pe degeneratul care caută „dușmanul de clasă“, vom descoperi că de obicei avem de a face cu un individ: analfabet universitar, semidoct, deschis ideilor bolșevic-progresiste, incapabil și/sau limitat intelectual, ne-educat familial, posibil ateu sau pozitivist, dependent neîncetat de „proptele“ (rude, instituții, organizații oculte), incompetent profesional, corupt și/sau lacom, care

are conștiința limitelor și faptelor sale murdare, cu handicap psihic nativ.

Dacă ne „apropiem” de el și mai mult, vom descoperi un om plin de ură, invidios, rânchiunos, resentimantar, lacom și disprețuitor pentru orice formă de normalitate intelectuală: personal, profesional, intelectual, politic, artistic, organizațional, etc.

Astfel de oameni, bine realizați material în democrație, dar bolșevici în sufletul lor sunt greu de depistat, dar nu imposibil. Una dintre variante este să-ți dai seama dacă omul din fața ta are idei bolșevice, progresiste, comuniste, totalitare sau egalitariste.

De exemplu, după ani de zile de prefăcătorie, datorită gândirii bolșevice bine ascunse, am putut identifica prin câteva remarci scăpate fără voia lor degenerați foarte periculoși, care îmi declaraseră în secret un necruțător „război de clasă”.

Oameni educați, cu licență universitară și cu job respectabil, îmi spun cu nonșolanță:

„Ce bine era pe vremea lui Ceușescu, când cei care nu munceau din greu ca toți ceilalți (în traducere – cei care gândeau, intelectualii, creativii) erau luați de pe stradă (de poliție) și apoi trimiși într-o fabrică de producție sau pe câmp, la CAP-uri.”

sau:

„Ce bine era pe vremuri, când psihiatria se făcea cu electroșocuri.....”

Ulterior, la o analiză mai atentă, deloc surprinzător, descopăr la acești degenerați bine realizați material o ură feroce pentru orice formă de normalitate, gândire autonomă, educație, calitate, credință, profesionalism, creativitate, cultură, inteligență, elitism, dragoste umană, dragoste pentru Dumnezeu, etc.

În realitate oamenii aceștia erau pur și simplu niște demonizați cu suflet de bolșevici, niște lupi ascunși, cu mari probleme psihologice, care urau cu o ură inumană pe oricine li se părea lor că este „dușmanul de clasă”.

Dar până să-mi dau seama de ei prin scăpările convingerilor lor totalitare, numai Dumnezeu știe cât rău și câtă trădare mi-au făcut acești oameni.

Astfel de indivizi degenerați sunt instrumentul perfect de a face rău altor oameni, care nu se încadrează în norma stabilită de autorități. Degeneratul ascuns este prietenul și sprijinul autorității dictatoriale, trădătorul și delatorul gata oricând să instituie cu forța noi legi, norme, viziuni politice utopic–dictatoriale.

Nu poate exista nicio planificare serioasă pentru revoluții sângeroase, războaie externe sau civile, exploatare corporatistă și parazitism social fără implicarea în masă a indivizilor infantili și a degeneraților în general. De asemenea, în lume este în creștere îngrijorătoare numărul de degenerați nativi sau de indivizi normali care au degenerat. Se asigură astfel la nivelul cel mai de jos fundamentul pentru războaie militare interstatale, care vor avea loc în viitorul apropiat sau pentru războaie cu propriii cetățeni, sub forma unor dictaturi militare.

Evaluările psihologice făcute de oamenii preocupați de tema degenerării au semnalat faptul că numărul degeneraților din societate este în creștere alarmantă (indiferent de stat), deci este asigurată apariția unor războaie locale cu risc de generalizare, care să asigure ulterior premisele unei dictaturi generalizate.

Fără a avea o fundamentare într-o viziune a degenerării statelor lumii, mediul internet este deja saturat de analize și previziuni care pre–văd viitorul UE într-o dictatură militară sau viitorul lumii într-o dictatură globală polițienească.

7. Degenerații consideră normalitate comportamentele anti-sociale și valorile morale ale unui „bine” degenerat .

Degenerații au o mare capacitate de a-și ascunde starea de demonizare. De fapt, nici nu trebuie să depună mari eforturi pentru acest lucru, deoarece peste 90% din comportamentul și gândirea lor sunt specifice oamenilor normali. Mai puțin de 10% din personalitatea degeneraților are caracter problematic anti-social și profund demonic, dar cumva acest 10% reușește să viruseze și folosească restul de 90% de personalitate normală.

Nu este deci de mirare faptul că în ultimă instanță, la un moment dat, cu toată ascunderea lor, toți acești indivizi comit fapte infracționale prevăzute de codul penal în vigoare. Ori le comit o dată, ori în mod repetat, pentru a ispiti și provoca reacția lui Dumnezeu pentru faptele comise.

Nu este ușor să descoperi acești oameni, trebuie să fii în general atent la tot ce gândește, face și spune cel de lângă tine.

Normalitatea „binelui” degenerat este acceptarea și nepăsarea pentru patimi, păcate, agresiuni, devieri comportamentale, fapte ilegale. În momentul în care descoperi la cineva credința în normalitatea unui „bine” degenerat, poți să consideri că ai identificat un degenerat.

8. Indivizii degenerați pot fi identificați prin profilele generale descrise de psihosociologii americani în anii 1950 (și descrise de Gregory Klimov).

În urma studiilor din anii 1950 asupra cetățenilor ruși emigranți în Europa de Vest, experții în psihosociologie de la Harvard Institute au identificat și clasificat cu precizie indivizii degenerați în trei tipuri: indivizi tip *ugly*, *bad* și *good*.

Deși acești termeni din anii 1950 și-au pierdut din valoare datorită popularizării lor excesive în media, ei surprind cu mare acuratețe și corectitudine realitatea degenerativă a oricărui grup social.

Psihologii de la Institutul Harvard au studiat fenomenul degenerării într-o manieră profesională, respectând toate regulile științifice ale unei cercetări psiho-sociale și psiho-profesionale. Nu este nicio glumă și nicio eroare, orice grup uman organizat conține indivizi degenerați de tipul *ugly*, *bad* și *good*, începând de la o clasă de elevi din clasa primară, continuând cu un colectiv de muncă dintr-o organizație oarecare și terminând cu politicienii care conduc o țară.

În ultimă instanță, degenerații sunt oameni care au sau pot dezvolta o ură patologică, revanșardă, contra celorlalți oameni normali. **În esența lor, degenerații sunt indivizii care au o puternică dorință de răzbunare contra oamenilor normali, ca un substitut contra dorinței de răzbunare contra lui Dumnezeu.**

Sunt oamenii care se nasc cu handicapuri psihice, organice și sufletești, datorită păcatelor de familie și de neam și care doresc să se răzbune neapărat pe cineva pentru starea lor.

Degenerarea are efecte atât datorită alienării spirituale personale, dar și datorită păcatelor făcute de înaintașii din propria familie și propriul popor. Foarte mulți oameni plătesc în ziua de astăzi păcatele și patimile celor de dinaintea lor.

Conform lui G.Klimov și Harvard Institute, grupele de risc cu grad ridicat de

predispunere la apariția degenerațiilor sunt următoarele:

- a. indivizii cu disfuncții sexuale, precum: probleme cu libidoul/energia sexuală, impotență, frigiditate–feminism, sterilitate, tendințe homosexuale, lipsa dorinței sexuale, lipsă de excitabilitate sexuală, lipsa orgasmului etc.;
- b. indivizii handicapați fizic, cu diverse malformații fizice înnăscute;
- c. indivizii handicapați psihic, cu un retard neîncetat în evoluția normală a personalității: infanții nativi, sociopați, schizofrenici, cu personalitate multiplă, diverse alte forme de retard psihic.

Degenerarea ca retard psihic este întotdeauna însoțită de boli psihice recunoscute de psihologie și psihiatrie: nevroze (maniacale, isterice, etc), sociopatii/psihopatii, schizofrenie, demență degenerativă, sindrom maniaco–depresiv, paranoia (mania persecuției, mania grandorii), timiditatea sistemică, Alzheimer timpuriu, infantilism nativ, stress cronic post–traumatic.

Femeile degenerate ajung isterice ușor de depistat, datorită reacțiilor emoționale și psihice disproporționate față de evenimentele pe care le trăiesc. Reacțiile emoționale sunt exagerate, comportamentele sunt exagerate, percepția evenimentului este mult amplificată. În paralel cu aceste boli psihice, de obicei degenerații suferă de stress cronic și agitație psiho–motorie nejustificată.

În psihologie nevroza isterică are un tablou foarte clar descris și explicat.

Din perspectiva degenerării însă, nevroza isterică ne poate dezvălui despre un om informații de maximă importanță precum: posibila alegere voluntară a răului, demonizare prin liber accept al lucrării patimilor (în special mândrie și slavă deșartă), dependența de libidoul demonic furnizat de slava deșartă, nepăsarea realităților duhovnicești, uitarea de Dumnezeu, infantilism nativ sau dobândit, invidie cronică sau existențială, probleme neurologice și/sau hormonale, etc.

DEGENERAREA CA FENOMEN SPIRITUAL = duce la DISFUNCȚII SEXUALE, BOLI PSIHICE, MALFORMAȚII FIZICE.

G.Klimov a fost foarte clar în părerea că **apariția acestor trei fenomene degenerative, generatoare de suferință psihică și emoțională este întotdeauna asociată cu încălcarea legilor lui Dumnezeu.**

În familiile unde nu trebuie făcută o „plată” pentru păcate din trecut, aceste fenomene nu apar. În familiile unde au existat patimi cronice și s–a produs alienarea de Dumnezeu, apare obligatoriu o „plată” de dus pentru copii, nepoți și strănepoți. De aceea, indivizii degenerați se nasc preponderent în familiile care au în istoric antecedente de sinucideri, copii morți de mici în accidente, rată mare a divorțurilor, avorturi, cupluri care au refuzat să aducă pe lume copii, alcoolism, lipsă de iubire, lipsă de credință în Dumnezeu, prea–curvie, ucidere, viață trăită în impostură, minciună și ipocrizie, fals existențial, trădare, turnătorie, sabotaj, etc.

În cadrul degenerării asociate cu bolile psihice un loc însemnat îl au infanții, indivizii handicapați psihic, care rămân toată viața cu un Eu infantil. Infanții nu sunt din start indivizi degenerați și au suficientă conștiință de sine pentru a putea face în viață alegerea binelui sau răului. Infanții ne învață cel mai bine că răul/răutatea este întotdeauna o alegere pe moment sau pe termen lung, nu un determinat dat al

destinului nemilos.

Din păcate, majoritatea dintre ei nu acceptă și nu înțeleg faptul că viețile lor sunt o plată și o atenționare pentru greșelile făcute de alții în trecut. În consecință, subestimează puterea și pericolul în fața căruia se găsesc, faptul că sunt complet expuși procesului de degenerare.

În plus, majoritatea dintre ei aleg în viață calea ușoară a răului și urii, a răzbunării patologice pe oamenii normali și de calitate. Odată cu aceste alegeri, procesul de degenerare capătă o putere deosebită asupra psihicului lor slab, făcându-i să-și cedeze rapid autonomia sufletească.

În partea a doua a cărții, **în capitolele 7 și 8 am prezentat 52 trăsături** (31 generale și 21 de comportament economic–organizațional), **prin care pot fi identificați indivizii cu Eu infantil (nativ și permanent)**. Toate descrierile făcute în aceste două capitole te pot ajuta să identifici „din fașă” o categorie de oameni care are un potențial maxim de degenerare.

Trebuie să avem o atenție maximă pentru toți oamenii cu Eu infantil pe care-i identifici, indiferent de raportul relației tale cu ei: rude, vecini, prieteni mai vechi sau mai noi, colegi de muncă.

Deși nu sunt vizibil degenerați, există o probabilitate foarte mare ca realitatea să fie alta. Nu uita că avem de a face cu oameni la care potențialul de degenerare este maxim, iar majoritatea dintre ei aleg în viață cu bună știință calea răului.

9. Indivizii degenerați pot fi identificați prin structurarea automată–naturală a grupurilor profesionale și sociale, conform cu profilul general descris de Gregory Klimov.

Organizațiile (statale, economice, politice, sociale, neguvernamentale, etc.) și grupurile sociale (școlare, de muncă, de vecinătate) se structurează ierarhic în mod nativ în ierarhii de putere formale și/sau informale. Fie că este vorba despre o clasă de școlari din clasa I–a, de vecinii de pe o stradă, de colegii de muncă, de colegii dintr–un partid, etc., orice grup social se structurează pe paliere de putere.

Teoria și practica psihosocială a definit cu precizie modul în care se formează aceste paliere de putere. Dar există și o viziune neconvențională și cu adevărat secretă cu privire la modul în care se structurează nivelele de putere dintr–un grup social.

Această perspectivă ia în considerare gradul de degenerare, gradul de alienare de sine și potențialul de a face rău al oamenilor.

Conform cu expertii (psihosociologii) de la Institutul Harvard care lucrau pentru CIA (în anii 1950), grupurile profesionale și sociale se structurează în mod natural pe următoarea ierarhie ocultă/secretă: degenerați *ugly*, degenerați *bad*, degenerați *good* și oamenii normali.

9.a. Întotdeauna în topul ierarhiei de respectabilitate al grupului psiho–profesional îi vom regăsi vizibili pe cei mai periculoși degenerați, pe sociopații/psihopații demonizați din categoria *ugly*, care au un grad ridicat de degenerare și capacitate de a face rău semenilor.

Dincolo de pretextele indicatorilor de performanță economică, **adevăratele MOTIVAȚII PREMEDITATE ale demonizaților de tip *ugly*, care conduc 98% dintre entitățile politice, economice, financiare și militare ale lumii sunt complet**

disimulate, precum următoarele: „vânătoarea“ sexuală a tuturor femeilor (singure sau măritate) din organizație și transformarea lor în sclave sexuale, producerea a cât mai multe divorțuri și avorturi, satisfacția/bucuria personală bolnavă din umilirea, exploatarea și manipularea oamenilor, exploatarea legală a angajaților pentru îmbogățirea acționariatului, inventarea unor „ținte“ de profitabilitate imposibil de atins (pentru a genera stress, oboseală cronică și epuizare cronică), îmbogățirea rapace și viața de lux a managerilor, neplata corectă a muncii oamenilor (pentru a-i îndatora la bănci, săraci și pregăti pentru viitoarea societate comunistă–egalitaristă), stimularea angajaților să facă credite scumpe și inutile, exploatarea muncii și ideilor angajaților capabili și creativi, concedierea imediată a oricărui individ care înțelege adevărurile/scopurile ascunse ale organizației, crearea în mintea oamenilor a unei mentalități comuniste–egalitariste, inventarea de „cultură organizațională“ pentru ca oamenii să nu se mai gândească la familie și Dumnezeu („stress–building“, ședințe peste ședințe, indicatori de performanță, propagandă egalitarist–comunistă ascunsă, ore suplimentare, socializare corporatistă forțată, etc.), generarea premeditată în rândul angajaților a cât mai multă suferință psiho–emoțională (nefericire, deznădejde, depresie, umilire, neîmplinire), sabotarea funcționării statului prin neplata impozitelor și taxelor, demonizarea angajaților prin stimularea patimilor și păcatelor (curvie și prea–curvie generalizate, avorturi, lăcomie pentru bani nemunciți, dorință de slavă deșartă–carierism, hoție, minciună, clevetire, invidie, dorință de răzbunare, orgoliu, mândrie, trândăvie, viclenie, delațiune, trădare ordinară, umilire, bătaie de joc, răutate, etc.), realizarea unor teste și experimente psihosociale secrete, exploatarea și distrugerea completă cu dedicație a vieților angajaților care au credință în Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos.

9.b. Apoi, la eșalonul imediat inferior, vom putea identifica alți degenerați foarte periculoși, cei de tipul *bad*, care sunt de fapt trădătorii oamenilor normali. Degenerații de tip *bad* muncesc și trăiesc printre oamenii normali și se prefac că sunt ca ei și au interese comune cu ei, dar care de fapt oficial și/sau neoficial îi slujesc pe degenerații tip *ugly*.

Degerații de tip *bad* sunt în esența lor trădătorii cauzei oamenilor simpli și a legilor morale divine. Degerații de tipul *bad* sunt trădători prin definiție. Ei nu trădează selectiv, ci trădează pe oricine și peste tot unde își duc existența.

Un degenerat de tipul *bad* îi trădează simultan pe toți: propria familie, proprii copii, proprii părinți, propria firmă unde muncește, proprii șefi care au grijă de el, colegii de muncă, vecinii de bloc sau de pe stradă, prietenii din copilărie sau din liceu, etc.

Cea mai mare parte a profilelor descrise la acest capitol se referă la degenerații ascunși de tipul *bad*, care în majoritatea lor de bunăvoie se fac slugile și agenții demonizațiilor *ugly* situați la nivelul executiv.

Demonizații *ugly* nu trebuie să facă mari eforturi pentru a identifica, motiva și stabili o masă critică de angajați, aflați în slujba lui personală, care să-l slujească pe el personal. Indivizii *bad* ies singuri la înaintare și întotdeauna există o inflație de degenerați *bad* care se oferă să-i servească cu devotament pe demonizații *ugly*.

Deci demonizații *ugly* au de unde alege și recruta slugi trădătoare și devotate, pentru ei aceasta este grija cea mai mică.

Cine sunt concret degenerații de tipul *bad*, trădătorii ascunși în firme printre angajații

„de jos”, întotdeauna aflați în slujba demonizaților *ugly* de la nivel executiv?

Sunt întotdeauna indivizii care aparțin următoarelor clase de degenerați: invidioși, perfizi, vicleni, nativ agresori, bolșevici, neo-marxiști, plini de răutate, cu dorință ascunsă de răzbunare motivată de sute de motive personale, cu dorință obsesivă de răzbunare existențială (gratuită și nejustificată), feministe care urăsc femeile casnice și bărbații care au familie și copii, femeile cu moral îndoielnic dar care vor neapărat să „reușească în viață”, sabotorii de profesie, trădătorii plini de ură, curvari și obsedați sexuali, toată cloaca nesfârșită (curve, incapabili, semidocti, proști, analfabeți universitari, slugarnici, lași, trădători, răi, vicleni, clevetitori, invidioși, trântori, puturoși, lacomi, lingăi) care nu are valoare productivă și nu poate fi/rămâne pe posturile căldute fără protecția demonizaților *ugly*, vicleni care sabotează cantitativ și calitativ grupul de muncă pentru ca ei să aibă timp pentru proiectele profesionale personale, lacomii care vor bani nemuncați, incompetenți care „sapă” neobosiți munca și ideile indivizilor capabili și responsabili, limitați care „sapă” neobosiți munca și ideile indivizilor creativi, carierişti incapabili care „sapă” neobosiți munca și ideile indivizilor care au talent și aptitudini manageriale, informatorii care zilnic dau raportul managerilor despre orice detaliu profesional și personal petrecut în lumea de „jos” a angajaților, informatorii trădători de țară care caută să facă înregistrări audio (video) ilegale și compromițătoare pentru ca oamenii astfel „prinși” cu aceste înregistrări să fie ulterior șantajați de ofițeri de informații trădători de țară, etc. etc.

În zona familială, degenerații de tip *bad* se remarcă prin: prea-curvie, turnătoria partenerului de viață pentru serviciile secrete, sabotajul educației copiilor, sabotaj alimentar, sabotaj financiar, cheltuieli nejustificate, agresivitate verbală și fizică, invidie deschisă, regim de interdicții și penalizări, stress neîncetat, izolare socială, desconsiderarea rolului Bisericii, etc.

Un comportament clasic al degeneraților de tip *bad* este strategia premeditată de „ucidere prin cuvânt” (transmiterea energiei demonice prin cuvânt, crearea și menținerea unui neîncetat stress cronic psiho-emoțional) prin: limbuție neostoită, țipete premeditate, neîncetat calomnii și jigniri, insinuări, criticism cronic, nemulțumiri cronice, victimizarea în fals, iritabilitate, hipersensibilitate, amenințări, blesteme, crize de nervi, permanenta căutare de ceartă, neîncetată contrazicere, clevetirea cronică, judecarea, osândirea, orice exprimare negativă, etc. și toate acestea realizate cu deosebită încrâncenare, încăpățănare, ură, viclenie și răutate;

În zona socială, degenerații de tip *bad* ies din anonim atunci când degenerații de tip *ugly* comit acte antisociale vizibile și grave: calomnii grave, agresiuni fizice, delatțiuni mincinoase, extorcări, declarații în fals, șantaje, trădări, teroare psihică, amenințări cu moartea, loviri, tâlhării, certuri și dezbinări, etc.

Fără să le-o ceară nimeni, aparent de nicăieri, în apărarea sociopaților *ugly* se ridică oamenii „normali”, „responsabili”, „moderați”, „împăciuitori”, „onorabili”, „corecți social”. În mod surprinzător, acești indivizi aparent „normali” empatizează și se solidarizează public cu sociopații care au comis fapte anti-sociale grave. Acești oameni aparent „normali” empatizează cu agresorii *ugly*, căroră le înțeleg, acceptă, tolerează, justifică orice tip de comportament de tip demonizat-sociopat/psihopat. În mod ciudat și incredibil, există și indivizi aparent onorabili și responsabili, pentru care perspectiva sociopaților este mai de înțeles decât perspectiva morală a corectitudinii și

a dreptății și cu mult mai de înțeles decât perspectiva victimelor.

Acești oameni aparent „normali” care trăiesc printre oamenii obișnuiți, sunt în realitate degenerați ascunși de tip *bad*, care sunt gata să mintă, să-i apere, să se auto-sacrifice public pentru apărarea unui demonizat de tipul *ugly*.

Degenerații de tip *bad* pot fi astfel recunoscuți prin lașitatea, invidia, răutatea, viclenia, impostura, ipocrizia, minciuna, mizeria lor sufletească, care ies la iveală cu ocazia unor situații sociale tensionate.

Degenerații de tip *bad* pot fi astfel identificați, prin faptul că socializează și empatizează public, „pe față” și „la vedere”, cu indivizii tip *ugly*, care sunt recunoscuți pentru fapte anti-sociale evidente: calomnie publică, agresiune fizică, amenințare, loviri, șantaj, tâlhărie, furt, extorcări, delapidare, dorință obsesivă pentru control, exploatare prin muncă, parazitism, abuzuri sexuale, premeditarea unor greșeli pentru alții, căutarea de ceartă și dezbinare, turnătorie, trădare, șantaj, etc.

Din lașitate, invidie, răutate gratuită sau plăcere sociopată/psihopată, degenerații de tip *bad* sunt oricând gata să apere juridic și public un degenerat periculos de tip *ugly*, pentru ca acesta să nu răspundă juridic și social pentru faptele comise.

Deci ori de câte ori vom vedea un degenerat *ugly* care comite acte anti-sociale clare și vizibile, vom avea și posibilitatea de a descoperi care sunt trădătorii *bad* ascunși de lângă noi, care vor acționa pentru credibilitatea, solidaritatea, susținerea, ajutorarea și apărarea acestor prădători.

Aceștia sunt degenerații de tip *bad*, iar menirea lor fundamentală este aceea de a sabota și trăda eforturile organizate ale oamenilor normali de a se apăra în contra abuzurilor de orice fel, comise de degenerații de tip *ugly*.

De obicei, unde există degenerați de tipul *ugly* și *bad*, există și anticorpii lor, adică degenerații de tipul *good*. Aceștia se luptă cu primele două clase de degenerați atât în nume personal, cât și în numele oamenilor simpli care au nevoie de apărare, dreptate și protecție. Din păcate, în anumite circumstanțe sociale, degenerații de tip *good* pot trăda cauza oamenilor simpli și trece de partea clanului degenerat.

Cele 3 clase de degenerați formează întotdeauna nucleul dur al unui grup social. În jurul acestor 3 clase de degenerați orbitează majoritatea oamenilor simpli și normali, pe care nu îi interesează relațiile de putere, înavuțire, control, agresiune, influențare. Pe oamenii simpli nu îi interesează și de obicei nici nu doresc să știe cine și cum conduce. Preocupările lor cu privire la conducerea oficială/formală sau neoficială/informală a grupului social se activează doar atunci când degenerații de tip *ugly* devin zgomoțosi și încălcă în mod ostentativ toate regulile elementare de convețuire.

10. Indivizii degenerați pot fi identificați prin profilul lor profesional.

Gregory Klimov ne-a dezvăluit un alt aspect important descoperit de psihologii de la Harvard Institute: locul în care se ascund în societate indivizii degenerați.

Vorbim de oameni care cunosc faptul că sunt „altfel” decât majoritatea oamenilor și care încă din tinerețe sunt perfect conștienți că trebuie să-și ascundă pornirile degenerate. Interesant este faptul că în mod individual, fără să existe o coordonare între acești oameni, gândirea lor este în mare parte aceeași.

După ce psihologii de la Harvard Institute au realizat profilele psiho-sociale și

psiho–profesionale degenerate, următorul pas pentru CIA a fost să descopere unde pot fi găsiți acești oameni în țara lor. Astfel logica CIA a descoperit că degenerații se orientează premeditat spre anumite domenii profesionale, care le oferă cea mai bună capacitate de ascundere și acțiune.

Inteligența degeneraților pentru a săvârși în mod ascuns răul este atât de mare, încât majoritatea lor aleg instinctiv exact acele profesii și meserii care se ocupă de educarea, ajutorul, protecția, consilierea copiilor și maturilor.

Cine ar putea bănuși că acolo unde oamenii vin pentru educație, consiliere, sprijin, ajutor, îndrumare și protecție, în realitate se află ascunși degenerați periculoși? Ne place sau nu, dar degenerații/demonizații sunt foarte interesați să activeze profesional în următoarele domenii de activitate: duhovnicesc, instituții militarizate (armată, servicii secrete, poliție), educațional, juridic–justiție, economic–corporatist, protecția copilului.

10.a. zona duhovnicească.

Cei mai periculoși degenerați, cei posedăți demonic (îndrăciți) sau care au ajuns la starea de demonizare a Sinelui, se ascund în zona instituțiilor cu caracter religios. Degenerații cei mai periculoși (de tip psihopat/sociopat, infantil–borderline, cu devieri sexuale) au încă din adolescență și tinerețe preocupări premeditate pentru a se ascunde în cadrul unei instituții cu caracter religios, acolo unde pot obține ascunzătoare, imunitate și respect. Ei se străduie să ajungă preoți, duhovnici, călugări, monahi, stareți, profesori, teologi, prelați cu diverse funcții în cadrul Bisericii.

Sf.Paisie Aghioritul ne atenționează că el personal descoperise indivizi demonizați (îndrăciți) printre monahi, seminariștii de liceu, studenții la teologie sau profesorii la facultatea de teologie.

Oamenii pur și simplu nu–și pot da seama când au de a face cu un lup ascuns în blană de oaie, deoarece din start gândirea obișnuită este că un om al Bisericii nu poate fi decât un om bun și iubitor, care nu este capabil de minciună, răutate sau înșelare. Realitatea tristă este că mulți oameni caută la biserici sau mănăstiri ajutor psihologic și consiliere duhovnicească, dar în schimb ajung să fie manipulați și folosiți de către degenerații–lupi ascunși din Biserică.

Realitatea este că în ziua de astăzi, în cadrul Bisericii se ascund indivizi deosebit de periculoși, cu grad ridicat de degenerare și demonizare. Același tip de sociopați, carieriști, lacomi și trădători care se găsesc în business, politică și structurile militarizate pot fi regăsiți și în cadrul Bisericii. Deoarece este o parte a societății, Biserica este și ea în mod natural contaminată cu flagelul degenerării.

Deși acoperirea lor este perfectă, degenerații care acționează în Biserica Ortodoxă pot fi ușor recunoscuți, după faptele lor. Dincolo de vorbele lor aparent smerite, de predicile de duminică, de milosteniile făcute și de alte gesturi acoperitoare, stau faptele.

În mod natural, aceștia tind să transforme Biserica dintr–un fapt al credinței, într–un sistem ritualic manipulator, de tip religie.

Dintotdeauna înalți ierarhi din interiorul Bisericii Ortodoxe au avertizat oamenii cu privire la pericolul pe care îl reprezintă slujitorii care acționează cu premeditare pentru substituirea credinței cu o religie utilitară. Și că trebuie să fim atenți și vigilenți, deoarece chiar și Biserica Ortodoxă are în interiorul ei slujitori nevrednici, care doresc

să reducă ortodoxia la un ortodoxism utilitar.

În cartea sa „*Creștinul după închipuire văzut prin prisma omului patristic*”, profesorul Ioannis Const. Kornarakis descrie câteva aspecte prin care putem recunoaște pe slujitorii–lupi, pe degenerații care se ascund în cadrul Bisericii.

10.a.1. Un prim aspect al deturnării credinței în Mântuitorul Iisus Hristos într–o religie utilitaristă este folosirea Harului Sfântului Duh pentru îndeplinirea unor scopuri care țin de dorința și voința slujitorului.

Adică Harul lui Dumnezeu este folosit nu pentru a face voia lui Dumnezeu, ci pentru a realiza propria intenție și voință a slujitorului. În „nebunia” sa, slujitorul crede că știe el mai bine cum trebuie folosit Harul lui Dumnezeu, știe el mai bine ce trebuie să facă sau să nu facă Dumnezeu, știe el mai bine cum trebuie concret aplicată voia Sa aici, pe pământ.

Ce poate face un slujitor al Bisericii care se folosește de Harul lui Dumnezeu pentru propria agendă, propria închipuire, propria „nebunie”, propriile interese, pentru ce i se pare lui că este „bine”, pentru ce i se pare lui că este „voia” lui Dumnezeu?

Poate face foarte multe fapte grave și rele: lega oamenii de păcate, afurisenii, blesteme, liturghii negre, vrăjitorie, determina oamenii să vină la o Biserică chiar dacă ei nu doresc asta, trimite demoni de mânie, ceartă sau curvie la persoane sau familii, afecta grav viața unui om sau a unei familii, denatura puritatea împărtășaniei cu diverse intenții politice, determina oamenii să aibă anumite convingeri politice, determina oamenii să facă anumite fapte, determina oamenii să facă donații, folosi informațiile de la spovedanie pentru delatăuni către poliție sau serviciile secrete, etc. Evident că toate aceste practici pot duce la afectarea gravă a vieții unui om, într–o manieră care nu reflectă și nu respectă voința lui Dumnezeu. Faptele acestor slujitori nu sunt primite de Dumnezeu, deoarece ele nu se fac după voia Sa și nici în Legea iubirii Sale.

De aceea Dumnezeu permite acestor aparent slujitori ai Săi să „cadă” în erezii grave, precum ecumenismul, gnosticismul, ocultismul, spiritismul, credințe păgâne, credințe progresiste new–age, vrăjitorie.

Consecința concretă a acestor „căderi” este faptul că acești pseudo–slujitori ai lui Dumnezeu își pierd Harul preoției, indiferent care este funcția oficială a slujitorilor: simplu preot, stareț, episcop sau mitropolit.

Acești pseudo–slujitori căzuți în erezii sunt în realitate niște mireni fără nicio putere dumnezeiască, care poartă bărbi, Cruci și haine negre. În rest, acești pseudo–ierarhi nu mai au Har de la Dumnezeu și nici nu mai pot folosi cu nevrednicie acest Har, conform cu propria lor voință/părere.

SLUJITORI CARE FOLOSESC HARUL LUI DUMNEZEU PENTRU A–ȘI ÎNDEPLINI VOIŢA LOR = DUCE LA CĂDEREA LOR ÎN DIVERSE EREZII = DUCE IMEDIAT LA PIERDEREA HARULUI PREOŢIEI = DUCE LA IMPOSIBILITATEA DE A MAI FOLOSI HARUL LUI DUMNEZEU DUPĂ PROPRIA PĂRERE/VOIŢĂ = AVEM DE A FACE CU PSEUDO–SLUJITORI FĂRĂ HAR, CARE ÎN MOD ABUZIV POARTĂ HAINE PREOŢEȘTI.

Realitatea duhovnicească și implicit dreptul canonic creștin–ortodox ne arată cu deosebită claritate că ierarhii Bisericii ortodoxe căzuți în erezie pierd definitiv Harul

preoției.

Chiar dacă ei se leapădă ulterior public de erezia lor, nu mai primesc înapoi Harul preoției de la Mântuitorul Iisus Hristos. În continuare ei pot fi în cadrul Bisericii doar simpli mireni. Deoarece se știu pe sine că și-au pierdut definitiv Harul preoției, tot ce mai fac acești slujitori „după închipuire” este circ popular și teatru ieftin.

Profesorul de drept canonic dr. Ioan Floca este deosebit de clar în această privință. Acest profesor nu stabilește o normă de drept canonic după părerea sau închipuirea lui, ci transcrie în literă de lege o realitate duhovnicească confirmată de sute de ani de practică creștin-ortodoxă monahală: slujitorul căzut în erezie își pierde definitiv Harul preoției, indiferent de rangul acestui slujitor.

„Astfel, de exemplu, unui episcop i se poate lua jurisdicția prin oprirea de a-și exercita drepturile ce-i revin în calitatea sa, dar aceasta nu înseamnă că i s-a luat și puterea care se întemeiază pe starea lui harică și izvorăște din această stare, căci starea harică nu i se poate lua, ci poate fi numai oprită folosirea ei prin săvârșirea actelor corespunzătoare.

O asemenea persoană își poate pierde singură starea harică și, deci – implicit – întreaga putere bisericească și jurisdicția respectivă, prin căderea în erezie, sau poate renunța la exercițiul ei, prin demisie sau prin abandonarea slujirii episcopale.⁴
(sublinierile din citat îmi aparțin)

Deci conform dreptului canonic, deoarece nu mai sunt purtători de Har, pseudo-slujitorii căzuți în erezie trebuie îndepărtați din toate funcțiile bisericești pe care le dețin și toate deciziile pe care aceștia le-au luat din aceste funcții trebuiesc anulate.

Din experiență personală, pot spune că binecuvântarea unui ierarh vrednic este purtătoare de Har, în timp ce „binecuvântarea” unui slujitor căzut în erezie nu are decât eventual valoarea unei urări de bine, venită de la un cunoscut obișnuit. Binecuvântarea unui slujitor vrednic îți aduce în suflet pentru câteva zile toate darurile Sfântului Duh: pace, răbdare, bucurie, smerenie, pocăință, dragoste de Dumnezeu, iertare, pocăință, dorință pentru mântuire.

„Binecuvântarea” unui pseudo-slujitor căzut în erezie nu îți aduce în suflet nici pace, nici dragoste, nici răbdare, nici bucurie, nici nimic altceva.

10.a.2. Un alt aspect prin care putem recunoaște lupii din Biserică este concentrarea discursului lor pe cunoașterea persoanei și vieții lui Iisus Hristos și nu pe trăirea învățăturilor Lui, pe trăirea Sfântului Duh.

Acești slujitori minimalizează faptul că esența ortodoxiei nu este cunoașterea despre persoana Mântuitorului Iisus Hristos, ci re-nașterea omului nou hristic, care trăiește în Sfântul Duh. Rezultatele acestei confuzii sunt vizibile.

Acești slujitori sunt foarte buni la aspectele care țin de teologia teoretică, dogmatică, ritualuri, proceduri bisericești, posturi, ascultări, etc., fără să dea o importanță majoră aspectelor care înseamnă TRĂIREA HRISTICĂ, adică osteneala conștientă pentru propria mântuire: permanenta prezență conștientă, paza minții, lupta personală cu gândurile, osteneala personală pentru despățimire, pocăința personală, osteneala pentru dobândirea Sfântului Duh, disciplina unui canon de rugăciune, postul tăcerii,

exersarea conștiință zilnică a unor virtuți esențiale (precum tăcerea, voința, înfrânarea, stăpânirea de sine, răbdarea, blândețea, dragostea pentru Dumnezeu, smerita cu getare, etc.).

Ca un exemplu minor, sunt astfel de slujitori care „cresc” văzând cu ochii, în numai câțiva ani ajungând de nerecunoscut în umflarea pântecelui. Evident avem de a face cu slujitori foarte bine pregătiți în teologie, eventual cu masterate sau doctorate, dar care sunt incapabili și nepăsători personal să ia măsuri duhovnicești contra poftelor alimentare.

Un simplu gând de poftă și deja gata, s-a terminat cu toți anii de studiu ai teologiei.

10.a.3. Specific lupilor ascunși din Biserică este pretenția/dorința lor ca mireni și toate gradele bisericești subordonate să facă față de ei **ASCULTARE „ORBEASCĂ” (PAPISTĂ, FĂRĂ DISCERNĂMÂNT)**, uitând complet de învățătura Sf. Apostol Pavel, care ne spune că ascultarea trebuie să fie făcută:

„așa cum se cuvine întru Domnul”.

(în Epistola Sf. Apostol Pavel către Coloseni, cap.3, versetul 18, în Biblia Ortodoxă redactată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012)

Aceștia se folosesc de dreptul și obligația „ascultării”, pentru a profita de aceia (călugări, monahii, preoți, mireni) care trebuie să facă „ascultare”.

Datorită „ascultării” care trebuie să ducă la smerenie, toți aceștia sunt obligați să îndeplinească diverse activități, care fie nu au nicio legătură cu aspectele duhovnicești, fie au ca rezultat neglijarea aspectelor duhovnicești fundamentale.

Există mai multe aspecte denaturate legate de această obsesie a lupilor din Biserică, pentru ascultarea orbească, fără discernământ:

- există duhovnici–lupi, care țin sub „ascultare” oameni naivi și cu bună știință fac spovedanii fără valoare, datorită relațiilor lor nepotrivite cu alți bărbați (sodomie).
- alți naivi fac de asemenea „ascultare”, țin posturi grele și se cred „fii duhovnicești”, în timp ce sunt extorcați de bani și slava deșartă le crește pe ascuns în suflete.
- există stareți care pun călugării sau monahiile să facă „ascultare” la treburi gospodărești, deși în acel timp în Biserică este o slujbă în derulare.

Cine comentează sau cârtește este dat afară din mănăstire fără menajamente, deși canoanele și practica monahală de la Athos interzic „ascultările” gospodărești din timpul slujbelor.

Mulți turiști ajunși vara prin mănăstirile din România descoperă uimiți cum monahi (sau monahii) muncesc treburi gospodărești grele, chiar în timpul slujbei din Biserică.

Întrebați ce fac și de ce nu sunt în Biserică la slujbă, aceștia răspund invariabil:

„Nu pot participa la slujbă în Biserică, deoarece acum am această ascultare de la stareț/stareță”.

Există deci și pseudo–stareți, care desconsideră faptul că prima îndatorire, dar și primul drept al monahului (monahiei) este acela de a se ruga în Biserică și de a participa direct la toate slujbele din Biserică. Avem aici de a face cu stareți degenerați căzuți în parazitism, trândăvie, îmbuibare și lăcomie, care se folosesc de pretextul „ascultării” pentru a exploata prin muncă pe toți cei din subordine.

– „ascultarea” se practică și cu sensul subordonării complete a gândirii și voinței

oamenilor.

Există astfel duhovnici și preoți care solicită enoriașilor lor mireni ascultare completă și totală, fără discernământ, deși ei nu au capacitatea duhovnicească de a-și asuma în fața lui Dumnezeu mântuirea sufletelor acestor oameni.

Marii Sfinți din secolul XX au recomandat ca doar acel duhovnic care se știe pe sine deosebit de sporit duhovnicește, aproape de statutul de „sfânt”, să-și permită să solicite de la călugări (și mireni) o ascultare „orbească”, totală, fără discernământ. Ascultarea orbească este practică DOAR în mediul monahal (Athos, mănăstiri) și doar pentru primii 10–15 ani de ucenicie. După această perioadă stareții nu mai solicită ascultare oarbă, ci solicită ascultarea cu discernământ.

ASCULTAREA MONAHALĂ TRADIȚIONALĂ = ASCULTAREA „OARBĂ” TIMP DE MAXIM 10–15 ANI + ASCULTAREA CU DISCERNĂMÂNT, CARE IMPLICĂ VOINȚA ȘI ALEGEREA CELUI AFLAT SUB ASCULTARE.

Această practică monahală se mai practică doar la mănăstirile care respectă cu acrivie metodologiile monahale.

Deoarece puțini stareți mai sunt la nivelul duhovnicesc necesar, mari Sfinți ai secolului XX au recomandat să nu mai existe perioada de 15 ani a ascultării „orbe” și din start să se înceapă cu ascultarea prin sfaturi și recomandări, care implică voința și alegerea celui aflat sub ascultare. Este vorba despre mediul monahal, deci sub nicio formă nu poate exista o ascultare „orbească” pentru mireni aflați în lume.

Însă există și preoți degenerați, care din diferite motive viclene solicită mirenilor o ascultare „orbească”.

Ca un caz concret, nu cu mult timp în urmă, mie personal un preot mi-a cerut o „ascultare” totală, orbească, fără discernământ, de genul:

„Dacă vrei să te spovedești la mine și eu să fiu duhovnicul tău, atunci va trebui ca de-acum înainte să ascuți de mine ca de Dumnezeu” (?!?).

Evident că am fugit de un astfel de preot, care aplică pentru mireni de la oraș canoane de „ascultare” orbească, fără discernământ, care nu se aplică nici măcar în mediul monahal.

Am foarte mari îndoieli că acest preot–paroh „de oraș” care îmi cerea mie să substitui voia lui Dumnezeu cu voia sa (!?) avea vreo legătură cu calitatea de „sfânt”, ca să-și permită să-mi impună astfel de condiții excepționale.

Și este aproape o „normalitate” a degenerării unor astfel de preoți nesăbuiți care solicită ascultare „orbească”, faptul că la Biserica unde slujea acest preot toate crucile de pe cupola Bisericii pe care o păstora fuseseră recent înlocuite cu mândre și strălucitoare bahomete satanice. Practic nu a mai rămas nici un loc disponibil pe acoperișul acestei Biserici care să nu fi fost spurcat de o bahometă satanică.

– relația față de orice mirean sau monah este percepută strict prin prisma ascultării. Față de oricine și față de orice fapt de credință exprimat public, permanenta lor grijă este să te întrebe provocator, insinuos și subversiv–amenințător, ca de exemplu:

Cine ți-a dat voie?

Cine te-a pus să spui acestea?

*Față de cine faci ascultare?
Care este ascultarea ta?
Cine ți-a dat binecuvântare pentru acestea?
Spui și scrii așa, de capul tău ?!
Treburile astea se fac doar sub ascultare.
Fără ascultare te vei pierde.
Etc.*

În concepția lor denaturată, niciun om nu are voie și nu poate avea o exprimare legată de teme religioase fără a se situa într-o ascultare orbească, fără discernământ, chiar dacă această exprimare respectă cu acrivie învățăturile dogmatice și ale Sfinților Părinți.

10.a.4. Când spunem „religie” creștin-ortodoxă, ne gândim și la practica folosirii numelui și autorității Mântuitorului Iisus Hristos pentru obținerea unor scopuri lumești: extorcarea oamenilor de bani, susținerea unui parazitism personal, obținerea de bunuri personale, susținerea unei vieți „bisericești” de lux, influențarea oamenilor pentru aspecte politice, obținerea de favoruri sexuale, etc.

Degenerații din interiorul Bisericii se dau singuri de gol prin această tentativă de folosire a autorității Mântuitorului Iisus Hristos, pentru realizarea a tot felul de scopuri lumești.

Există astfel de pseudo-duhovnici care pentru interesul banilor dau cu bună știință sfaturi greșite cârdurilor de femei care vin la ei cu tot felul de probleme emoționale și relaționale. Sunt multe femeile care au fost „vândute” pentru bani de proprii duhovnici, cărora li s-a dat misiunea de a „produce” bani pe orice cale.

La fiecare biserică și mănăstire există preoți, călugări și monahii vrednici, care prin osteneala lor excepțională au atras Harul lui Dumnezeu. Există însă și stareți-lupi, lacomi și trândavi, care sunt experți în a se folosi de reputația și osteneala acestor călugări vrednici, pentru a atrage oamenii și a obține de la ei foloase materiale și bani. Așa cum opinia publică a aflat, în interiorul Bisericii se ascund inclusiv prădători sexuali, care se folosesc de funcția deținută pentru a abuza și corupe sexual (sodomiza) copii băieți minori, care învață la semnariile teologice afiliate unor mănăstiri sau episcopii.

Acolo unde „religia” utilitară, erezia, confortul și parazitismul au învins credința în Mântuitorul Iisus Hristos, încep să apară „fenomene” curioase, precum: mașinile scumpe (eventual „de teren” 4x4, de la 20.000 euro în sus), marmura pentru construcție nu lipsește, reședințele modeste devin vile și palate impozante protejate de garduri înalte, donațiile sunt folosite pentru cumpărarea de funcții, „fii duhovnicești” sunt folosiți pentru promovarea imaginii duhovnicului și/sau sunt extorcați de bani, călugării vrednici sunt scoși la înaintare și folosiți pentru a „produce” bani, ierarhii au relații sexuale nepotrivite, încep scandalurile publice despre pedofili și sodomiți, călugării și monahiile fac „ascultări” de sclavi fără drepturi care prestează muncă fizică gratuită, banii primiți ca donații nu se întorc înapoi la oameni (școli primare, orfeline, azile, suport pt. spitale), monahii vrednici sunt șantajați cu înregistrări compromițătoare din tinerețe în care apar în compania intimă a unor femei-monahii (în realitate agente trimise în mănăstiri cu misiunea de a face monahii

santajabili și tăcuți față de ereziile șefilor), informațiile din spovedanii devin delațiuni ordinare către serviciile secrete, înalți ierarhi se simt „lezați” și deschid procese juridice contra enoriașilor, etc.

10.a.5. O altă modalitate practică de a depista degenerații infiltrați în Biserică este aceea de a le asculta cu multă atenție discursurile, predicile și interviurile. Acești degenerați se dau de gol prin simplul fapt că au o profunzime, o pătrundere personală deosebită cu privire la fenomenele degenerării.

Când vorbesc public despre invidie, răutate, fapte și patimi care duc la degenerare, ei nu ne vorbesc din cărțile teologice învățate la școală (pe care de fapt nici nu le cunosc în „duhul” lor), ci din propria cunoaștere și experiență subiectivă. Ei știu bine ce spun, deoarece chiar ei înșiși au parcurs stadiile de degenerare despre care vorbesc.

Trebuie însă atenție și prudență, pentru a nu acuza pe nedrept. Este dificil de înțeles când un astfel de om vorbește despre factorii activatori ai degenerării din teoria teologică, când din experiența personală de relaționare cu enoriașii și când vorbește din propria sa experiență subiectivă.

Ca un exemplu concret, este dificil de identificat ca fiind degenerat un prelat care are un discurs public despre patima invidiei existențiale. Acesta vorbește despre invidie din ce a citit în cărțile Sfinților Părinți, din experiența sa de relaționare cu oamenii, sau din propria sa experiență subiectivă de om „măcinat” la interior de patima invidiei existențiale?

O identificare corectă a unui astfel de lup ascuns poate fi făcută doar dacă ai o percepție a realității din perspectiva degenerării.

Ceea ce desconsideră cu nepăsare toți acești slujitori degenerați ascunși din Biserică este faptul că în general acțiunile lor sunt evidente și oamenii îi cunosc și îi recunosc imediat.

Respingerea și disprețul public sunt inevitabile. Convingerea lor că ceea ce fac este un secret bine ascuns, este în realitate o iluzie naivă. Deoarece Biserica nu este o firmă sau instituție oarecare, toate secretele slujitorilor degenerați ajung la un moment dat publice.

Desigur că toate aceste acțiuni, abuzuri, manipulări, delațiuni, parazitisme, lăcomii, extorcări și manipulări ordinare au un efect negativ asupra întregii Biserici, deci inclusiv asupra slujitorilor vrednici care se ostenesc în biserici și mănăstiri.

Nu trebuie însă uitat că Biserica creștin-ortodoxă este în esența ei o credință și nu o religie utilitară. În cadrul Bisericii există încă suficienți slujitori care fac cinste Mântuitorului Iisus Hristos și slujesc Lui, nu funcției, banilor, trândăviei, poftelor, îmbuibării și mândriei.

Este important ca fiecare să „vadă” dacă slujitorul Bisericii din fața lui este un om al credinței sau dacă acesta percepe autoritatea Mântuitorului Iisus Hristos ca fiind o sursă de manipulare și pretext pentru propria îmbuibare.

Din punctul meu de vedere, donațiile oamenilor ar trebui să ajungă individual și personal doar la călugării și monahiile care practică credința în Hristos și nu „religia” manipulării, prin folosirea autorității lui Hristos.

10.b. zona educațională.

Majoritatea femeilor degenerate pot fi găsite în zona educațională.

În special degenerații femei pot fi găsite cu preponderență în profesiile care țin direct

și indirect de zona educațională a copiilor, adolescenților și tinerilor: educatoare de grădiniță, învățătoare, profesoară, consilieră, activistă de ONG, directoare de școală, inspectoare cu atribuțiuni de control, funcționară în ministere și instituții școlare locale, planificatoare de materiale didactice, deputat, senator, promotoare de inițiative legale educaționale, creator de manuale școlare, poet, scriitor, monahie care are grijă de copii, etc.

Primul motiv al acestei alegeri profesionale este ascunderea, cine s-ar putea gândi că o femeie civilizată, educată, căsătorită și cu copii, un cadru didactic competent, este în realitate un sociopat/psihopat periculos, cu o mare dorință de a face rău copiilor, adolescenților și tinerilor.

Al doilea motiv este sabotarea viitorului profesional al copiilor, adolescenților și tinerilor. Al treilea motiv este, pe cât se poate, distrugerea dezvoltării psihice–emoționale a copiilor.

Ați putea imediat să spuneți că este imposibil ca un cadru didactic să–și pună în aplicare dorința sociopată/psihopată de a face rău unor copii. Evident, această acțiune nu este directă, niciun cadru didactic degenerat nu–și exprimă direct dorința de a face rău. Această acțiune are loc cu multă viclenie.

Concret, cadrul didactic degenerat are grijă să protejeze și să stimuleze comportamentele agresive ale copiilor agresivi, cu tulburări de comportament sau probleme emoționale. Rezultatul unei astfel de politici viclene de protejare a copiilor agresori este generarea a zeci de incidente agresive și distrugerea climatului emoțional al copiilor.

Educatorul degenerat are grijă ca zeci de incidente grave să nu le raporteze părinților și doar o mică parte dintre aceste incidente sunt descoperite deoarece sunt raportate acasă de către copii. Copiii cresc temători, nu leagă între ei prietenii, nu au încredere în ei înșiși, sunt total neîncrezători între ei, au o neîncredere generală față de oameni și sunt foarte nedumeriți de ce adulții practică o politică viclană de protejare a agresorilor.

Pentru a nu părea părtinitor, educatorul degenerat practică politica „doi pași înainte, un pas înapoi“. Adică există două incidente majore în care tolerează și protejează pe copii agresori și un incident minor pe care îl raportează părinților și ia măsurile necesare. Două incidente serioase băgate sub preș și neraportate, un incident minor raportat și luat în evidență, etc.

De asemenea educatorul degenerat are mare grijă pentru a nu se afla faptul că mereu sunt aceiași copii (nativ agresivi, cu tulburări de comportament, cu probleme emoționale, cu educație de acasă pentru șmecherie și agresivitate) care generează incidentele și agresiunile grave și serioase.

Strategia generală a educatorului degenerat este de a crea impresia că incidentele există, dar ele sunt normale, generalizate, difuzate la nivelul tuturor copiilor.

Explicațiile manipulative sunt de genul:

„Cu toții creează incidente și probleme, doar sunt copii, așa sunt copiii, este normal deoarece se joacă și sunt personalități în dezvoltare, nu este unul mai rău decât celălalt.“

O viclenie în plus a acestor educatori degenerați este faptul că protejează în special copii părinților care au bani și lasă să se creadă faptul că protecția copiilor agresori se face datorită banilor.

Întotdeauna corupția justificată de salariile mici este capcana pentru ascunderea pornirilor sociopate degenerate. Această viclenie funcționează de minune, deoarece părinții gândesc ceva de genul:

„Este clar, de aceea educatoarea (învățătoarea, profesoara, directoarea) îi protejează pe copiii agresori X,Y,Z, pentru bani. Părinții acestor copii au bani și ea/el are un salariu mic, ce să facă, cum poate să trăiască doar dintr-un salariu mic ?”

Părinții nu pot gândi că aceasta este o capcană și că în realitate educatorul degenerat nu are acest comportament protector al copiilor agresivi pentru bani sau alte avantaje, ci din dorința lui bolnavă de a face rău tuturor copiilor, în orice formă posibilă. Oamenii nu pot gândi faptul că un cadru didactic respectabil are ca misiune personală de viață dorința de a face rău copiilor, pe orice cale posibilă. Motivațiile acestor degenerați sunt de tip sociopat/psihopat și sunt atât de viclene încât pot trece o viață întreagă nedetecțată de către părinți, conducerea instituțiilor unde muncesc sau autorități.

10.c. zona instituțiilor militarizate de forță ale unui stat.

În mod tradițional, mulți degenerați bărbați pot fi găsiți în interiorul instituțiilor militarizate ale statului, însărcinate cu stabilitatea socială și protecția populației: armată, poliție, jandarmerie, servicii secrete, servicii private de pază.

Întotdeauna distrugerea unui stat începe cu pătrunderea masivă a degeneraților în instituțiile de forță vitale ale unui stat.

Foștii ofițeri marginalizați din toate structurile militarizate ale României au dezvoltat public faptul că începând cu anul 1978, după trădarea generalului Mihai Pacepa, structurile militarizate au început să fie treptat parazitare de indivizi degenerați care nu aveau ce căuta acolo: incompetenți, trândavi, amante, corupți, lacomi după bani, disperăți după funcții și căpătuire, depravați sexuali, infantili, schizofrenici, revanșarzi, trădători neo-marxiști, oameni care pur și simplu nu făceau față disciplinei și stressului. Corupția, preacurvia, lăcomia de bunuri, disperarea după avantajele materiale au devenit treptat din excepții, situații obișnuite.

Evident degenerarea personală prin trădare, corupție, lăcomie sau preacurvie este întotdeauna însoțită de degenerarea psiho-profesională. Cancerul degenerării început în anul 1978 în serviciile secrete s-a extins apoi în întreaga societate românească, ducând în final la un adevărat război social fratricid generalizat.

Culcușul din serviciile secrete este deosebit de dorit de cei mai periculoși degenerați, de demonizații care și-au demonizat Sinele și au un parteneriat mental direct cu demonii (duhurile răutății). Doar în România sunt sute de ofițeri și mii de informatori demonizați care acționează complet acoperiți, sub protecția unui serviciu secret.

Job-ul principal al acestor ne-oameni este uciderea, iar în secundar trădarea, sabotajul, înscenarea, coruperea, dezinformarea, minciuna, inducerea în eroare.

Sunt vizați pentru ucidere de către demonizații din serviciile secrete toți colegii lor, prezenți și trecuți, ofițeri și surse, care sunt naționaliști, patrioți, corecți, cinstiți, buni

profesioniști, fără intenție de trădare, buni familiști, care se pot opune planului de degenerare în masă a instituției și poporului.

Ați putea spune că acestea sunt afirmații hazardate și false, că nu există demonizați ascunși în serviciile secrete care să-șiucidă colegii.

Realitatea tristă este însă că numai într-o țară mică precum România, estimările publice ale ultimilor 30 ani consemnează peste 800 ofițeri de informații decedați „de tineri” (până în 50 ani), în condiții suspecte sau neclare: accidente rutiere, cancere galopante, ciroze grave, infarct miocardic noaptea în somn, sinucideri, etc.

Bineînțeles acești oameni deosebiți nu sunt uciși de oameni simpli, care își văd de viața lor. Ofițerii de informații capabili și patrioți sunt uciși fără scrupule de colegii lor demonizați, care își primesc ordinele direct mental, de la demoni.

Apoi sunt vizați pentru ucidere din partea degenerațiilor demonizați toți indivizii care aparțin coloanei vertebrale a unui popor, adică „meritocrației”: naționaliști, cu credință în Dumnezeu, corecți, cinstiți, fără gând de trădare, buni profesioniști, capabili, familiști, educați, inteligenți, păstrători ai culturii populare, înzestrați cu talent, etc.

Sarcina de ucidere a acestor demonizați este cu atât mai ușoară cu cât în majoritatea lor acești indivizi aparținând meritocrației sunt deja monitorizați și supravegheați de către serviciile secrete.

În perioada istorică actuală politica managerială a serviciilor secrete vizavi de acești „indivizi-problemă” din clasa meritocrației nu este de ucidere. Dar acolo unde serviciul secret spune „monitorizare, prevenire, decredibilizare, manipulare și folosire”, acțiunea demonizatului înseamnă invariabil „trădare, sabotaj, falimentare, distrugerea familiei, ucidere”.

Aparent este destul de greu să îți dai seama când un individ aparținând unui serviciu secret are o agendă personal-demonică, pe care și-o ascunde în spatele agendei oficiale a serviciului de care aparține. Dar nu imposibil, ci chiar dimpotrivă. Acțiunile cu scop de ucidere a indivizilor-demonizați din serviciile secrete sunt ușor depistabile, prin motivația și modul de acțiune a acestora.

Deși demonizații din servicii aparent sunt profesioniști în munca lor, în realitate se pot depista foarte ușor la ei comportamente și atitudini specific degenerate: o ură personală feroce împotriva lui Dumnezeu și a Bisericii, o ură feroce față de orice înseamnă existență calitativă, invidie cronică, dorință bolnavă de răzbunare, răutate gratuită, agresivitate emoțională, expresii fiziologice de răutate și demență, fals existențial personal, lăcomie pentru bani și avantaje materiale, carierism sociopat/psihopat, poftă bolnavă spre preacurvie, exces de zel, disponibilitatea de a face rău gratuit, preocuparea meticuloasă pentru dezinformare cu privire la acțiunile indivizilor țintă monitorizați, etc.

Se pare că sub pretextul terorismului, în ziua de astăzi ne îndreptăm spre o societate în care fiecare individ va fi complet monitorizat, înregistrat, posibil decredibilizat, posibil șantajat, posibil ucis.

De aceea, atunci când este cazul, este un aspect esențial să identificați cât mai rapid care sunt lupii ascunși din serviciile secrete, demonizații care au o invariabilă agendă pentru uciderea și distrugerea vieților oamenilor capabili.

10.d. zona juridică-justițiară.

Degenerații bărbați și femei pot fi găsiți în egală măsură în profesiile care țin de sfera realizării dreptății sociale: judecători, procurori, avocați, inspectori, consilieri juridici, paza penitenciarelor.

10.e. zona corporatistă.

Nici zona corporatistă nu este ocolită de degenerații preocupați să-și ascundă pornirile anti-sociale. Dacă zona religiei este vizată în special de degenerații periculoși cu devieri sexuale și tendințe spre parazitism, degenerații din zona corporatistă sunt recunoscuți pentru obsesia de a „vâna” femeile frumoase și inteligente, lăcomie pentru bunuri de lux, fals existențial, dorință sociopată pentru putere, dorință pentru posesia unor bunuri materiale.

Dezavantajul profesiilor din zona corporatistă este că timp de ani de zile degeneratul trebuie să stea cuminte, perfect ascuns. În organizațiile economice lupta pentru posturile de conducere este crâncenă și degenerații trebuie să dea dovadă de abilități șerpești deosebite.

Pe de o parte ei trebuie să pară complet inofensivi față de șefii degenerați existenți, iar pe de altă parte trebuie să fie fără scrupule față de ceilalți concurenți la șefie. Odată însă ajunși pe pozițiile de conducere degenerații își pot pune în aplicare planurile de distrugere a oamenilor capabili sub diverse pretexte manageriale.

Cum putem în ascuns exploata legal, sabota financiar, bloca profesional și concedia brutal pe cei mai buni și mai capabili oameni din companie?

Simplu, prin motive de genul: „nevoia de eficientizare a activității”, „lipsa rezultatelor dorite, în pofida neacordării de către companie a suportului necesar”, „ratarea obiectivelor de profitabilitate stabilite de către acționariat”, „creșterea profitabilității și a randamentelor acțiunilor de pe piața de capital”, „nevoia de rulare a personalului”, „lipsa de motivație pentru muncă, în pofida unei salarizări de mizerie”, „întârzieri repetate dimineața la serviciu”, „insuficienta asimilare a culturii organizaționale”, „refuzul explicit al muncii în condiții de exploatare”, „bârfă și discuții tendențioase cu privire la corupția și incompetența managerilor superiori”, „discuții cu privire la incompetența planurilor manageriale stabilite”, „refuzul de a intra în gașca celor care fraudează compania prin subcontractări spre firmele rudelor”, „refuzul de a accepta avansurile sexuale ale managerilor”, „refuzul de a munci ore neplătite”, „imposibilitatea de a munci 14 ore pe zi”, etc.

Atât este de simplu. Pe de o parte se creează condițiile pentru demotivare în muncă și nemulțumiri personale, iar pe de altă parte degenerații se prefac „loviți” și „victime” ale oamenilor răi.

10.f. zona protecției copilului.

După cum bine se cunoaște, în unele țări din Europa instituția Protecția Copilului a devenit un fel de intermediar (proxy) pentru afacerea de plasare/vindere a copiilor, sub acoperirea pretextului de adopție.

Sunt multe cazuri înfricoșătoare în care copiii creștini au fost practic răpiți din familiile lor și apoi vânduți (oficial „adoptați”) unor cupluri gay, de sataniști sau unor indivizi care aveau antecedente penale pentru pedofilie și/sau agresiuni sexuale contra copiilor. Estimările neoficiale arată că doar la nivelul unui stat european afacerea cu copii răpiți din familiile creștine și apoi „adoptați” depășește 1 miliard de euro.

Sunt sute astfel de cazuri care treptat treptat se generalizează în toate statele

europene, miza reală fiind desigur distrugerea completă a familiei creștine și implicat a statelor creștine care practică astfel de crime grave strigătoare la Cer.

Evident că **indivizii care realizează anchetele sociale și cei care iau deciziile sunt de fapt îndrăciți (posedați demonic) și/sau demonizați complet.** Un om normal nici măcar nu poate gândi astfel de monstruoziități.

În România încă nu a ajuns valul acestei demențe demonice, dar legea Protecției Copilului lasă loc unui anchetator social pentru inventarea de „complicități” la adresa părintelui care reclamă unele fapte ale celuilalt părinte. Miza este decăderea ambilor părinți din drepturile parentale, preluarea copilului în grija statului și ulterioara vindere („adopte”) în străinătate a copilului.

Deci legea lasă dinadins (și anti–constituțional) deschise porțițe pentru comiterea de abuzuri deosebit de grave și realizarea infracțiunii de premeditare la răpirea unui copil.

11. Degeneraților nu le place să aibă relații cu oamenii care i-ar putea identifica și expune public cine sunt ei de fapt.

O modalitate simplă de a–i identifica și îndepărta din viața ta pe oamenii degenerați este de a le da să citească prezentul material sau alte cărți de psihologie sau teologie, care tratează problematica demonizării și degenerării.

Într–un interviu Klimov spunea că cititorii săi îl informaseră despre un lucru straniu. Jumătate dintre amicii și prietenii cititorilor cărților sale despre degenerați „dispăreau” fără urmă.

Degenerații rup ei singuri relațiile sociale și legăturile de prietenie cu persoanele care sunt informate cu privire la degenerați și potențialul lor. Deci este simplu.

După ce ai citit acest material sau oricare altă carte despre degenerați, oferă–l și recomandă–l prietenilor și cunoscuților tăi. Sau povestește–le cum citești și te documentezi cu privire la degenerați. Este foarte posibil ca brusc jumătate dintre aceștia să–ți întoarcă spatele, să nu–ți mai răspundă la salut și să se prefacă că nu te mai cunosc. Unii dintre „prietenii” tăi vor răci brusc relația cu tine și vor evita adunările sociale în care ești prezent.

Cunoașterea și informația despre degenerați, faptul că știi cine este el cu adevărat, ce poate face și ce slăbiciuni are, determină unii degenerați să se retragă instinctiv din calea ta, încercând să se ascundă și să treacă neobservați.

Publicitatea și aflarea adevărului despre el l–ar distruge public, așa că va face tot ce este posibil pentru a nu intra în conflicte deschise cu tine.

12. Indivizii degenerați pot fi ușor identificați prin raportarea lor la stress–ul psihic.

12.a. Degenerații își asumă joburi și funcții peste capacitatea lor biologică de a face față stressului.

Indivizii degenerați au o stimulare exagerată și continuă a întregului sistem nervos, cu mult disproporționată față de necesarul vieții lor cotidiene. Consecința este degenerarea prematură biologică a creierului.

Fiecare om știe care îi sunt limitele de a face față presiunii stresului și, în consecință, se oprește la un moment dat pe scara ierarhiei. Nu și indivizii degenerați, care nu cunosc această limită. Este ceva în ei care–i face să treacă peste bariera de siguranță impusă de limitele propriului psihic și, practic, să înceapă o formă lentă de sinucidere.

Stressul peste puterile lor îi distruge din interior, îi îmbătrânește prematur, îi îngrașă sau slăbește, le distruge creierul, îi face să aibă expresii faciale de oameni rahitici, le dă o continuă agitație mentală, demență și crize de isterie periodice.

În aceste izbucniri de demență degeneratul se descarcă de toate nemulțumirile adunate, exagerează situații concrete, este critic și agresiv, gândirea este simplistă în alb–negru, în mod iresponsabil sunt proiectate pe apropiați toate lipsurile și „problemele” care stau să–l cadă în cap. Este foarte rar să vezi un degenerat calm, liniștit, cu stăpânire de sine, care vede lucrurile așa cum sunt ele.

12.b. Degenerații te „încarcă” premeditat cu stress, pentru a degenera prin păcatele care te „eliberează” de stress: dependența pentru alcool, fumat și zaharuri, curvie și pornografie, nepăsare, deznădejde, agresivitate verbală și fizică, crize de mânie.

Degenerații nu doar se încarcă pe ei înșiși de un stress inutil și insuportabil, dar în același timp ei sunt în mod premeditat și planificat mari creatori de stress.

Degenerații urmăresc ca în mod premeditat să pună pe tine o presiune psihică insuportabilă, pentru a obține de la tine un rezultat așteptat.

Interesul lor principal este ca prin stress–ul inuman să te prăbușești singur în patimi grele care îți vor distruge trupul și sufletul: alcoolism, curvie, pronografie, jocuri de noroc, abuz de muncă, nepăsare, trândăvie, uitare de Dumnezeu, deznădejde.

STRESS PSIHIC, PREMEDITAT INDUS DE CĂTRE DEGENERĂȚI PENTRU A TE DISTRUGE (criticism cronic, nemulțumiri cronice, jigniri, calomnii, căutare de ceartă, bâfire publică, crize de nervi, crize de „victimă” nevinovată, amenințări fizice, teroare psihică, subevaluare, desconsiderare publică, preacurvie, sabotaj financiar și educațional, etc) = PENTRU A OPRI ACEST STRESS PSIHIC CREIERUL INDUCE NEVOIA PUTERNICĂ PENTRU CONSUMUL DE ZAHARURI + ALCOOL = RAPIDA DEPENDENȚĂ NEUROLOGICĂ DE ZAHĂR + ALCOOL = ACUMULAREA DE GRĂSIME, SLĂBIREA VOINȚEI, SLĂBIREA SISTEMULUI IMUNITAR, NEVOIA DE A MÂNCA MULT ȘI NEJUSTIFICAT, APARIȚIA UNOR PUTERNICE POFTE ALIMENTARE, DETERIORAREA NEUROLOGICĂ A CREIERULUI, CRIZE DE AGRESIVITATE, PIERDEREA AUTOCONTROLULUI.

Interesul secundar al stress–ului generat de degenerați este să te încarci psihic atât de mult, încât să fii practic obligat să te eliberezi de stress prin agresivitate fizică, calomnii, crize de mânie, certuri, scandaluri, tot felul de ieșiri în care te enervezi, îți pierzi cumpătul și autocontrolul.

Scopul obținerii acestui comportament este distrugerea imaginii tale publice și a credibilității tale de iubit/iubită, soț/soție, tată/mamă. De o singură ieșire agresivă are nevoie degeneratul, de o singură ceartă sau jignire. Imediat degeneratul va începe să se plângă peste tot, la toți cunoscuții, ce om rău, violent, agresiv, instabil și periculos ești tu.

Evident, agresiunea lui psihică neîncetată, stress–ul premeditat creat cu picătura este strict secret, nimeni nu va ști niciodată care este de fapt adevărul.

13. Degenerații sunt în ascuns vicleni, sabotori și risipitori.

În general degenerații sunt risipitori, mai mult sau mai puțin conștienți, mai mult sau mai puțin premeditat.

Risipa degeneraților este făcută cu viclenie, prin: abuz/exces al consumului, consum

intensiv, uzură premeditată, lipsă de îngrijire sau degradare premeditată.

Ce resurse risipesc degenerații: alimentele sănătoase, încălțăminte și haine (în special cele pentru iarnă), energie electrică, echipamente electrocasnice și electronice (TV, PC, notebook, tablete, telefoane smartphone, console de jocuri, frigider, mașini de spălat, etc), mobilă, tablouri, bunuri cu valoare sentimentală, fotografiile, lucrările de amenajare a casei, unelte de grădinărit, plantele și florile, semințele pentru legume, apa pentru grădină, apa menajeră, fructele proaspete, etc.

Pentru degenerații nu există limite sau scrupule, orice obiect util vieții, casei și gospodăriei este bun pentru a fi distrus sau accelerat uzat, printr-o viclenă risipire. Degenerații nu-ți risipesc doar obiectele, fructele, legumele, alimentele, uneltele, bunurile necesare vieții.

Degerații sunt experți în a-ți risipi și alte resurse personale deosebit de prețioase: timpul, energia psihică, vitalitatea, sentimentele, puterea sufletului, relațiile sociale, informațiile utile, cunoașterea intelectuală, credința în Dumnezeu.

14. Degenerații pot fi găsiți întotdeauna lângă oamenii care aparent inexplicabil suferă diverse accidente, îmbolnăviri și decese bruște (subite).

Medicii au constat faptul că oamenii suferă în mod repetat tot felul de accidente și îmbolnăviri, mai mici sau mai mari, mai grave sau ne semnificative, dacă omul este foarte obosit și are scăzut câmpul biofizic de protecție.

Acest lucru se întâmplă oamenilor care au o alimentație irațională, sunt în stare de oboseală cronică și sunt neîncetat într-o stare de stress psihic.

Nu cred că este o surpriză pentru cititorul ajuns la aceasă pagină să afle că degenerații sunt în mod intuitiv și instinctiv experți în a provoca unei ținte X vizate tot felul de accidente, prin oboseală cronică, stress și căderea câmpului biofizic de protecție.

Îndrăcitii și demoniații au o cunoaștere criminală instinctivă, care îi învață să-și atace victima cu un mix demonic, care conține cumulat:

- regim alimentar complet greșit: alcool, prăjeli, carne, cafea, sare, grăsimi animale, băuturi carbogazoase, mâncat seara după orele 20;
- oboseală fizică cronică, istovire sufletească: lipsa somnului, stress, exces de muncă, exces de mișcare, exces de activitate, abuz sexual;
- extenuare intelectuală, exces de muncă datorită: nevoii reale de bani, existența unor prime și bonusuri, posibilitatea avansării, posibilitatea concedierii;
- vrăjitorie și otrăvire;
- puternice dureri de cap neîncetate, periodice;
- strategia premeditată de „ucidere prin cuvânt“ (transmiterea energiei demonice prin cuvânt, crearea și menținerea unui neîncetat stress cronic psiho-emoțional) prin: limbuție neostoită, țipete premeditate, neîncetat calomnii și jigniri, insinuări, criticism cronic, tachinare, nemulțumiri cronice, victimizarea în fals, iritabilitate, hipersensibilitate, amenințări, blesteme, crize de nervi, permanenta căutare de ceartă, neîncetată contrazicere, clevetirea cronică, judecarea, osândirea, orice exprimare negativă, etc. și toate acestea realizate cu deosebită încrâncenare, încăpățănare, ură, viclenie și răutate;
- tentativele de șantaj, tentativele de amenințare;
- hărțuirea sexuală, hărțuirea cu jigniri și amenințări verbale, hărțuirea prin agresiunile

fizice.

Degenerații știu că pe undeva există o legătură indirectă între acest sabotaj al vieții personale și accidentele diverse, pe care le va suferi ținta X.

ALIMENTAȚIE COMPLET GREȘITĂ + OBOSEALĂ CRONICĂ + STRESS PSIHIC NEÎNCETAT („UCIDERA PRIN CUVÂNT”) + EXTENUARE INTELECTUALĂ + ISTOVIRE SUFLETEASCĂ + EXPUNEREA LA URĂ DE TIP DEMONIC + EXPUNEREA LA VRĂJITORIE (OTRĂVIRE) = DUCE LA SCĂDEREA CÂMPULUI DE PROTECȚIE BIOFIZIC + SCĂDEREA VITALITĂȚII ORGANISMULUI = DUCE LA PREDISPOZIȚIA CRESCUTĂ PENTRU DIVERSE ACCIDENTE (rutiere, loviri, împiedicări și căderi pe scări, căderi în baie, tăieturi, arsuri, rupturi de oase, etc) + PREDISPOZIȚIA CRESCUTĂ PENTRU ÎMBOLNĂVIRI + PREDISPOZIȚIA CRESCUTĂ PENTRU MOARTE BRUSCĂ (SUBITĂ).

Un exemplu în acest sens este Sf.Ioan Gură de Aur, care a fost ucis prin metoda epuizării fizice și psihice: a fost obligat să meargă pe cărări de munte neîncetat, ziua și noaptea, pe soare și pe ploaie. După câteva zile de astfel de plimbări forțate, având o lipsă cronică de somn și o mare oboseală, Sfântul a murit în pace pe dușumeaua unei biserici din zonă.

Degenerații sunt experți în a distruge un om prin alimentație.

Degenerații te îmbie să consumi continuu orice nu îți face bine și te poate duce la dependență: alcool (bere, vin, țuică), băuturi pe bază de cofeină, piper negru, zahăr alb industrial, orice fel de prăjeli, alimente care conțin combinația de grăsimi+glucide, băuturi carbogazoase, sare iodată cu antiaglomerantul E536, pâine cu ințiu, etc. Degenerații vor face tot ce pot pentru a te ține dependent de patimile dobândite sau pe care le aveai deja: cofeină, alcool, zahăr (dulciuri), băuturi carbogazoase, carbohidrați, sex, shopping, jocuri de noroc, etc.

Dacă deja există o dependență la care vrei să renunți, brusc degeneratul va deveni generos.

Vrei să te lași de bere? Zilnic degeneratul îți va cumpăra bere. Vrei să nu mai mânânci prăjeli sau dulciuri? Zilnic degeneratul îți va face doar mâncăruri prăjite și te va copleși cu dulciuri.

Vrei să slăbești? Zilnic vor curge spre tine toate „bombele calorice” posibile: shaorma, cartofii prăjiți, prăjeli, prăjituri, paste cu carne tocată, combinații de grăsimi+glucide, cafea cu lapte și zahăr, grăsimi animale, băuturi carbogazoase, alcool (bere, vodcă, lichioruri dulci), etc.

Niciodată nu vei vedea la un degenerat că pentru tine este preocupat de alimentele sănătoase: legume, fructe, brânzeturi slabe, cereale, vin natural, carne slabă, grăsimi vegetale, rădăcinoase, alimente fierte sau făcute la aburi, etc. Pentru el există doar alimente procesate, prăjeli, aditivi, conservanți, grăsimi animale, produse expirate, pește oceanic radioactiv, produse care generează acidifierea organismului.

Deci în momentul în care observați apariția unor accidente în serie la o persoană X, să știți că acest lucru se datorează faptului că cineva sabotează cu bună știință viața lui X. Dacă tu ești expus unui atac premeditat de tipul alimentație plus stress indus plus oboseală cronică, trebuie să iei măsuri pentru a ieși din această încercuire, deoarece există o mare probabilitate să suferi diverse accidente grave neprevăzute.

15. Indivizii degenerați preferă izolarea socială. Când este cazul, în societate sunt banali de convenționali.

Indivizilor degenerați le este neîncetat teamă că vor fi descoperiți, că adevărul despre ei va fi aflat. Caută mereu să fie în rând cu lumea și sunt foarte amabili după ce au fost implicați într-un scandal sau ceartă.

Pentru degenerați expunerea socială este pericol curat, o zonă minată unde nu știu cum să se comporte și cum să se ascundă. Asta deoarece în mediul social sunt expuși total, oamenii inteligenți înțeleg imediat că au probleme psihice și de comportament dintre cele mai grave.

De asemenea, în aceste situații publice, devine vizibilă și grețoasă pentru cei din jur ura lor față de anumite persoane, pe care vor să le termine. Oamenii încep să-și pună astfel întrebări despre cine este cu adevărat degeneratul.

Degerații știu foarte bine că nu au voie să se expună public. Ei resping instinctiv tot ceea ce înseamnă: adunări cu prietenii de familie, întâlnirile de Crăciun cu rudele, ieșirile în parc, restaurant, film, relațiile cu vecinii, relații sociale cu colegii de firmă, ieșirile la iarbă verde. Orice ieșire publică este evitată prin pretexte de stat în casă: trebuie să șurubărească la mașină sau în curte, să spele, să calce, să facă mâncare, să aibă grijă de copiii, să facă ore suplimentare la serviciu, etc.

Permanent există un pretext viabil și credibil pentru a evita o ieșire în societate. În schimb degeneratul acceptă ieșirile stricte doar cu familia sau un amic apropiat de familie, care s-a obișnuit și consideră normal comportamentul degeneratului.

Inclusiv la firmă degeneratul evită socializarea cu colegii și adunările sociale în afara firmei. Degeneratul știe că trebuie să aibă un profil neimportant, de om care doar muncește, este nesociabil și „prea serios” ca să se coboare la nivelul bârfelor de la țigară.

16. Orice om poate fi supus suspiciunii de degenerare, dacă nu-și îndeplinește o pravilă zilnică de rugăciune.

Societatea în care trăim este neiertătoare, monahii și preoții ne avertizează neîncetat. Cine nu include în programul său zilnic o pravilă minimă, elementară de rugăciune (rugăciunea de dimineață, *rugăciunea lui Iisus*, Psalmul 50, Tatăl Nostru, Acatistul Maicii Domnului, rugăciunea lui Efreem Sirul, etc.) este inevitabil supus unui proces lent și perfid de degenerare.

Individul care nu știe de rugăciune și pocăință nu-și poate exorciza răul din suflet, care a ajuns acolo datorită păcatelor personale.

Existența răului (demonilor) în câmpul biofizic duce la anestezia și paralizia voinței, gândirii, atenției, percepției corecte a lumii înconjurătoare. Bolile psihice, degenerarea și în final demonizarea sunt doar o chestiune de timp.

Individul care nu practică rugăciunea se alienează față de sine însuși, se pierde pe sine însuși, se îndepărtează de Sinele său spiritual. Așa apar pe rând ura, frica, deznădejdea, lipsa de credință, agresivitatea, etc., și proiecția acestora asupra altor oameni. La final începe războiul contra celor din jur și disocierea conștiinței morale. Omul uită de cinste, corectitudine, Dumnezeu, respectul față de aproapele, milă, blândețe, înțelegere, etc.

Pentru omul care nu practică rugăciunea, deși acesta nu crede posibil, în realitate este posibil și probabil orice comportament degenerat și demonic descris în paginile acestei cărți. Pentru omul care a uitat de el însuși oricând devin posibile: hoția, impostura, falsul, minciuna, trădarea, uciderea, delațiunea, lașitatea, sabotajul, curvia, preacurvia, exploatarea, trândăvia, bârfeala, etc.

Trăsături esențiale, care pot fi sesizate individual imediat, pentru a identifica rapid un degenerat sau un om care este supus procesului demonizării.

17. Indivizii degenerați înlocuiesc propria subordonare legală și civilizată cu obediența, slugărnicia și conformismul.

Indivizii degenerați sunt SUPUȘI, DOCILI, ASCULTĂTORI, OBEDIENȚI, SLUGARNICI și CONFORMIȘTI față de o autoritate dată, indiferent de moralitatea și legitimitatea acestei autorități.

Pentru degenerați obediența necondiționată, slugărnicia și conformismul sunt mai importante decât respectarea propriei voințe, inteligențe, educații și chiar a propriei conștiințe.

În general oamenii cu tendință spre degenerare pot fi găsiți cel mai rapid în organizațiile și instituțiile profund ierarhizate, chiar militarizate, care pun mare accent pe ierarhia funcțiilor, relațiile de subordonare ierarhice, controlul total al subordonaților, obediența totală la ordinele primite de la superiori și anestezia propriei conștiințe morale.

Este o realitate uimitoare și aproape incredibilă că în organizațiile și instituțiile militarizate (armată, jandarmerie, servicii secrete) și semi-militarizate (miliții, gărzi patriotice, pompieri, partide politice, firme medii, corporații economice, justiție) pot fi găsiți atât de mulți oameni deosebit de inteligenți și cu educație superioară, dar care manifestă o șocantă obediență și/sau slugărnicie față de ordinele superiorilor ierarhici. Care superiori ierarhici sunt de obicei inferiori degeneraților la toate capitolele: pregătire profesională, educație, calitate umană, caracter, inteligență, etc.

Dar nu doar această obediență formală este șocantă. **Șocantă cu adevărat este obediența acestor oameni inteligenți la executarea unor ordine care în mod clar le încalcă propria voință și conștiință morală.**

Oameni inteligenți și educați practic execută ordine despre care știu foarte bine că vor produce rău altor oameni, în diverse forme. Sau execută ordine ale șefilor sociopați, pe care le cunosc foarte bine că aplicarea lor înseamnă crimă, trădare, sabotaj, facere de rău, distrugerea de cariere, distrugerea unor familii, avansarea tiraniei globale antihristice, etc.

Pentru o bună parte dintre angajații acestor firme sau organizații conștiința morală este mai puternică decât obediența față de un superior și în consecință au plecat din aceste ierarhii. În cazul acestor oameni este clar că tendințele degenerative au fost învinse de conștiința morală, de vocea lui Dumnezeu. Dar pentru cei rămași în aceste structuri care venerază obediența oarbă, cu toții știu foarte bine ce înseamnă ceea ce fac și care sunt consecințele faptelor lor.

Cu toate acestea, cu toată încălcarea propriei inteligențe și a conștiinței morale, obediența la ordinele primite este necondiționată.

La prima vedere este greu de înțeles cum oameni educați și inteligenți să fie total obedienți pentru ordine și fapte care le contrazic în mod evident inteligența, simțul de conservare, conștiința morală și educația.

Posibile explicații pentru „inexplicabila” docilitate, obediență și ascultare de care dau dovadă indivizii degenerați:

x. O posibilă explicație a acestei obediențe „inexplicabile” a celor care deja lucrează în sistemul statal și/sau privat este **administrarea pe ascuns a unor substanțe psihotrope (la cantine, mâncarea livrată la serviciu)**, care le anulează voința, le anulează conștiința morală și îi face să devină total obedienți pentru executarea unor ordine amurale, imorale sau chiar criminale.

xx. O altă posibilă explicație a acestei ciudate obediențe este faptul că **acești oameni au fost îndrăciți prin proceduri profesionale de sugestie hipnotică**, adică mintea lor este parazitată, influențată și chiar controlată de demoni care sunt „cazați” în creierul lor.

Acești oameni nu mai au o voință și gândire naturală, originală, autonomă.

Pentru această situație de îndrăcire prin sugestie hipnotică, mai multe detalii puteți citi în capitolul 2, la paragraful **2.3.3.11**.

Practica monahală ne învață că numai în ierarhia demonică există o astfel de obediență totală necondiționată. Ea se bazează pe frică, trăită ca o stare mentală capabilă de a paraliza gândirea și conștiința morală divină.

Deci toți oamenii educați și inteligenți care manifestă o obediență inexplicabilă sunt posedați demonic cu demoni de frică, teamă, obediență, lașitate, trădare.

POSEDARE DEMONICĂ CU DEMONI SPECIFICI = STARE INCONȘTIENȚĂ DE FRICĂ, TEAMĂ, LAȘITATE = PARALIZIA GÂNDIRII, VOINȚEI ȘI CONȘTIINȚEI MORALE = OBEDIENȚĂ, SLUGĂRNICIE ȘI CONFORMISM TOTAL FAȚĂ DE AUTORITATEA INDIVIZILOR–DEMONIZAȚI.

În ierarhia „luminii” lui Dumnezeu ascultarea este liber consimțită, se face din dragoste, fără paralizia fricii, fără obediențe care încalcă libertatea propriei conștiințe.

xxx. O altă posibilă explicație a acestei ciudate obediențe este regimul premeditat de teroare care a avut loc în copilărie, adolescență sau tinerețe.

Pentru această situație, mai multe detalii puteți citi în capitolul 2, la paragraful **2.3.3.19**.

18. Degenerații pot fi rapid recunoscuți prin lupta, preocuparea lor activă pentru dobândirea unui ascendent moral în societate.

Într-un paragraf anterior spuneam că individul degenerat are o conștiință denaturată. Conștiința lor este complet pervertită de sistemul moral inversat în care cred. Crezul lor este dat nu de valorile binelui creștin, ci de valorile „binelui” degenerat.

Ceea ce este însă cu adevărat uluitor și de necrezut este că în același timp în care conștiința lor morală este una demonică, degenerații duc o luptă înverșunată pentru a obține recunoașterea unui ascendent moral asupra populației.

În timp ce ei practică toate viciile și păcatele posibile și crezul lor este într-un „bine” degenerat, public se „vând” pe sine drept stâlpi ai societății, intens preocupați de

respectarea normelor morale.

În timp ce în viața reală ei trădează, fură, mint, calomniază, șantajează, fraudează, delapidază, escrochează, înșeală parteneri de afaceri, sabotează, încalcă contracte și promisiuni, practică prea-curvia, distrug familii, exploatează angajații fără scrupule și sunt disperați după căpătuire cu orice preț, etc., degenerații preiau roluri publice în care critică, fac pe moralistii, sar în apărarea oamenilor simpli și a cetățenilor ofențați. Tocmai ei, degenerații și demonizații se găsesc să fie „vocea cetățeanului“, care vânează fără milă toate greșelile și pe toți „răii“ din societate.

În anul 1881 genialul Mihai Eminescu descria cu precizie în Scrisoarea a III-a acest comportament specific degenerat, preocuparea degeneraților de a se ascunde în spatele unui ascendent moral.

După 70 ani, în anii 1950 psihologii de la Institutul Harvard (afiliat CIA) vor face aceeași descoperire: indivizii care au deformații și probleme fiziologice congenitale au o dorință patologică de a ajunge în funcții publice de conducere și reprezentare. Același lucru este valabil și pentru indivizii în care pornirile degenerative sufletești sunt mai puternice decât vocea conștiinței morale.

Poetul înțelege că indivizii „preocupați“ de binele public sunt în realitate degenerați și alienați, deoarece constată la acești oameni existența unor degenerări fiziologice și sufletești. Astfel că politicienii din Parlament și din comisii, cei care țin discursurile patriotice și moralizatoare, moralistii și patrioții din presă, liderii de opinie din cafenele, etc., sunt descriși cu termenii de: „mășți“, canalii, „panglicari“, „urciunea fără suflet“, „negru, cocoșat și lacom“, „izvor de șiretlicuri“, „pocitura“, „mizerie“, „evlavie de vulpe“, „smintit“, „stârpitură“, „bâlbâiți“, „la fâlci umflat“, „plebe“, „gunoi“, „perfid“, „privirea–mpăroșată“, „spuma asta–nveninată“, „fonfii și flecarii, găgăuții și gușaii“.

Evident de atunci nimic nu s-a schimbat, degenerații au aceleași comportamente și strategii de ascundere în parlamente, comisii și instituții publice.

„Au prezentul nu ni-i mare? N-o să-mi dea ce o să cer?

N-o să aflu într-ai noștri vre un falnic juvaer?

Au la Sybaris nu suntem lângă capiștea spoielii?

Nu se nasc gloriei pe stradă și la ușa cafenelii,

N-avem oameni ce se luptă cu retoricele suliți

În aplauzele grele a canaliei de uliți,

Panglicari în ale țării, care joacă ca pe funii,

Măști cu toate de renume din comedia minciunii?

Au de patrie, virtute, nu vorbește liberalul,

De ai crede că viața-i e curată ca cristalul?

Nici visezi că înainte-ți stă un stâlp de cafenele,

Ce își râde de-aste vorbe îngânându-le pe ele.

Vezi colo pe uriciunea fără suflet, fără cuget,

Cu privirea-mpăroșată și la fâlci umflat și buget,

Negru, cocoșat și lacom, un izvor de șiretlicuri,

La tovarășii săi spune veninoasele-i nimicuri;

Toți pe buze-având virtute, iar în ei monedă calpă,

*Chintesență de mizerii de la creștet până-n talpă.
Și deasupra tuturor, oastea să și-o recunoască,
Își aruncă pocitura bulbucații ochi de broască...
Dintr-aceștia țara noastră își alege astăzi solii!
Oamenii vrednici ca să șază în zidirea sfintei Golii,
În cămeși cu mâneci lunge și pe capete scufie,
Ne fac legi și ne pun biruri, ne vorbesc filosofie.
Patrioții! Virtuoșii, ctitori de așezăminte,
Unde spumegă desfrâul în mișcări și în cuvinte,
Cu evlavie de vulpe, ca în strane, șed pe locuri
Și aplaudă frenetic schime, cântece și jocuri...
Și apoi în sfatul țării se adun să se admire
Bulgăroi cu ceafa groasă, grecotei cu nas subțire;
Toate mutrele acestea sunt pretinse de roman,
Toată greco-bulgărimea e nepoata lui Traian!
Spuma asta-nveninată, astă plebe, ăst gunoi
Să ajung-a fi stăpână și pe țară și pe noi!
Tot ce-n țările vecine e smintit și stârpitură,
Tot ce-i însemnat cu pata putrejunii de natură,
Tot ce e perfid și lacom, tot Fanarul, toți iloții,
Toți se scurseră aicea și formează patrioții,
Încât fonfii și flecarii, găgăuții și gușații,
Bâlbâiți cu gura strâmbă sunt stăpânii astei nații!”*

Degenerații au o adevărată plăcere sociopată/psihopată să se vândă pe sine drept lupi moraliști, în timp ce în ascuns comit cu bună știință toate mizeriile posibile.

În sinea lor acești degenerați râd neîncetat de naivitatea și ușurința cu care își pot bate joc de legile scrise și nescrise instituite de societatea oamenilor normali.

Un om simplu nici nu ar putea visa că individul care s-a autoproclamat conștiința morală a societății și înfierează agresiv hoția, corupția, politicianismul, arivismul, îmbogățirea fără muncă, lipsa de politețe și maniere, decăderea morală, este în realitate un degenerat cu o „conștiință morală” demonizată, care în particular disprețuiește și urăște cu putere toate principiile declarate public.

18.A. Dobândirea ascendentului moral.

Deși nimeni nu le cere acest lucru, degenerații sunt intens preocupați pentru a deveni autoritatea morală (implicit juridică, politică, media) a comunității în care trăiesc.

Degenerații știu foarte bine că ei trebuie să domine câmpul de luptă moral al societății, care le permite dobândirea unui ascendent moral asupra propriei familii, organizației unde muncesc, societății civile. Prin cucerirea câmpului de luptă moral, degeneratul poate obține un ascendent moral asupra celorlalți oameni.

Indiferent de spațiul unde se obține ascendentul moral, tehnica de luptă este aceeași.

Câteva tehnici sunt fundamentale pentru dobândirea ascendentului moral social:

– comportament personal moral (fariseic) ireproșabil: bun, cinstit (onest), corect, conștiincios, muncitor, recunoscător, onorabil, responsabil, devotat, fidel, curajos, susținător, protector, apreciază binele și respinge răul, cu intenții onorabile și

responsabile, etc;

– terorizarea psihică prin: calomnie, amenințări, umilire publică, acuze nefondate și jigniri ordinare, plângeri penale pentru fapte inexistente sau victimizări în fals, vânătoria „faptelor incriminatoare“;

– intimidarea și retragerea inamicului prin acuze și amenințări directe, pentru presupuse fapte cu încălcarea legilor penale;

– exploatarea sentimentelor morale și religioase.

Concret, se folosește argumentația rațională, a bunului simț, educațională, morală, religioasă, etc., pentru a genera la individul țintă sentimente morale de vinovăție, rușine, culpabilitate, jenă, inferioritate, umilință, etc.

DOBÂNDIREA ASCENDENTULUI MORAL = FOLOSIREA DE CALOMNII, UMILIRI, AMENINȚĂRI ȘI ACUZE NEFONDATE + ÎNVINUIRI JURIDICE VOALATE ȘI/SAU DIRECTE + ARGUMENTAȚIE RAȚIONALĂ, EDUCAȚIONALĂ, MORALĂ, RELIGIOASĂ = CREAREA LA INDIVIDUL ȚINTĂ A SENTIMENTELOR ȘI STĂRII PSIHICE DE TEAMĂ, INTIMIDARE, VINOVĂȚIE, JENĂ, RUȘINE, UMILINȚĂ, PĂRERE DE RĂU, CEDARE, ABANDON ȘI FUGĂ, SOLICITARE DE IERTARE, FRICĂ, ETC.

Indiferent cine este individul țintă, întotdeauna vom citi articole, luări de poziție sau decizii ale degeneraților care urmăresc exploatarea conștiinței morale, desființarea morală a inamicului degeneratului.

Întotdeauna argumentația de intimidare a degeneratului conține sistematic acuze juridice și insinuări morale perfide de genul:

Știți dvs. câte legi ați încălcat doar astăzi?.....

Vă pot anunța că ați încălcat legea....., desigur, vom notifica Poliția în acest sens.....

Mă simt ofensat, am să vă reclam la poliție.....

Dar la drepturile oamenilor nu vă gândiți?.....

Chiar nu îți este rușine?.....

Ar trebui să te simți vinovat....

Nu ai pic de jenă în tine?....

Ești chiar atât de lipsit de bun simț?....

Nu-ți este frică de Dumnezeu?...

Unde îți sunt manierele?.....

Ai uitat de politețe și respect?....

Să te bată Dumnezeu pentru că nu vrei să.....

Câtă nesimțire crasă poate să existe în acest individ...

Ești un hoț, corupt, laș, nenorocit, dezaxat, etc.....

Decizia luată de individul X dovedește lipsa unei conștiințe morale elementare....

Etc.

Am cunoscut cândva un degenerat foarte perfid, care urmărea sistematic să pună pe toată lumea la colț. La zece fraze spuse, una era din categoria dobândirii ascendentului moral. Acuza „chiar nu ți-e rușine?“ îi era atât de dragă, că o spunea la fiecare dialog.

18.a.1. Dobândirea ascendentului moral în domeniul social.

Ascendentul moral este pentru degenerat o armă esențială pentru a se impune în zona socială, deoarece astfel el devine un fel de reprezentant neoficial al cetățenilor, un fel de senator fără scaun oficial. Prin ascendentul moral nu mai este individul autonom care spune ceva de capul lui, ci este reprezentatul cetățenilor și chiar mai mult, este vocea conștiinței morale a poporului, la care fiecare cetățean trebuie să se raporteze. Prin dobândirea ascendentului moral degeneratul acum reprezintă vocea poporului, deci fiecare cetățean trebuie să se raporteze la el în mod individual.

Prin dobândirea ascendentului moral toată lumea se dă la o parte din fața lui, îl respectă, trebuie să îl asculte și trebuie să țină cont de indicațiile lui.

Degenerații știu că odată cu obținerea ascendentului moral vine și autoritatea personală, implicit posibilitatea de influențare a deciziilor politice, juridice, sociale și economice ale unui stat.

Câmpul de luptă public pentru obținerea ascendentului moral este reprezentat de activitatea în partidele politice, în mass-media (presa scrisă, bloguri pe internet, adunări publice, lansări de carte, colocvii pe temă dată, discuții televizate, deconspirările, scandalurile mondene, etc.) **și în toate formele de activism civic** (fundații, ONG-uri, asociații, grupuri de inițiativă, consilii, comisii, comitete, adunări reprezentative, ședințe de lucru și planificare, întruniri consultative, etc.).

Iată de ce degenerații iubesc atât de mult partidele politice, presa, ONG-urile, activismul civic, fundațiile, blogurile și discuțiile televizate. Prin aceste platforme/vectori de acțiune degenerații pot crea o presiune psihică și publică asupra factorilor de decizie legitimi, pot obține cu adevărat un ascendent moral asupra activiștilor politici și indirect pot influența deciziile care privesc oamenii simpli. Iar odată cu câștigarea ascendentului moral asupra decidenților publici legitimi vin toate bomboanele mult așteptate: dobândirea autorității personale și publice, a calității de competent și a certificatului de etalon moral.

Din acest ascendent moral decurge indirect, prin presiune civică, dobândirea practică a dreptului (fără valoare legală) de a influența deciziile politice, sociale, economice, juridice, etc, ale instituțiilor statului: ministere, primării, prefecturi, agenții guvernamentale, etc.

ASCENDENT MORAL PUBLIC = DREPT DE AUTORITATE MORALĂ = IMPERATIV DE INFLUENȚARE ȘI IMPUNERE A DECIZIILOR ÎN DOMENIUL RELIGIOS, JURIDIC, ECONOMIC, EDUCAȚIONAL, MILITAR, AL FAPTELOR SOCIALE + ascunderea stării sufletești de demonizat sociopat/psihopat.

Câștigarea războiului pe câmpul moral are o însemnătate deosebită pentru degenerații. Acest lucru presupune în principal atacarea neîncetată a oricărui individ care ar putea emite și el pretenții de credibilitate pentru un autentic discurs moral și în secundar atacarea necruțătoare a tuturor oamenilor simpli care încalcă legile scrise (civile, penale) și legile morale nescrise.

Degenerații știu că **obținerea unui ascendent moral (fără valoare legală) se poate face doar printr-o agresivitate în formă continuată, prin abuzul de inculpare și acuzare, prin atacarea continuă a diverse „ținte“ (oameni, legi, proiecte, investiții, inițiative, etc.) cu scopul de a le distruge credibilitatea, necesitatea și valabilitatea.**

Pur și simplu neîncetat cineva trebuie luat în vizor și „tocat” public cu armele juridice și ale conștiinței morale.

Permanent degeneratul nostru este un nemulțumit, agresiv, critic, acuzator. El mereu demonstrează prostimii cât de penali, imorali, degenerați, răi, incompetenți, corupți, lacomi, trădători sunt „țintele” sale.

El neîncetat acuză pe toți ceilalți de orice încălcare posibilă a legii și de păcat omenesc: lăcomie, curvie, răutate, beție, minciună, corupție, etc. Pentru un degenerat este pur și simplu o plăcere să–și atace, vâneze și tortureze psihic adversarii declarați.

Este pur și simplu o plăcere pentru degenerați să caute zi de zi orice încălcare a legii sau orice greșeală de caracter.

Cum este de așteptat, în scurt timp dobândirea ascendentului moral devine pentru degenerat o simplă joacă sociopată/psihopată, prin care își umilește public, amenință și terorizează psihic persoanele publice inamice.

Cu ajutorul presei, fundațiilor, televiziunilor, blogurilor și ONG–urilor sunt astfel de–a valma acuzați și puși la stâlpul infamiei infracționale artiști, scriitori, jurnaliști, primari, prefecti, judecători, procurori, senatori, deputați, directori, miniștri, secretari de stat, funcționari de rang superior, manageri, simpli cetățeni.

Orice individ care are o funcție publică și orice decizie instituțională este bună pentru contestat, acuzat, tocat, defăimat public, indiferent de valabilitatea acuzelor aduse.

În societatea noastră este clar, evident, abuzul de acuzare și presiunea publică a degeneraților activiști din politică, presă, fundații și ONG–uri, care se dau loviți și țipă din gură de șarpe la oricine și pentru orice. Întrebarea este ce rol are acest teatru al acuzelor umflate, pline de indignare.

Dar niciodată acuzele și activismul acestor degenerați nu a avut vreodată un scop real. Scopul real al rolului de acuzator public este dobândirea calificativului de reprezentant al poporului, implicit de dobândirea unui ascendent moral asupra autorităților publice legitime.

SCOPUL ABUZULUI DE AGRESIVITATE PUBLICĂ NU ESTE OBTINEREA CONCRETĂ A UNUI REZULTAT, CI ESTE DOBÂNDIREA ASCENDENTULUI MORAL ASUPRA INDIVIDULUI PURTĂTOR DE DECIZIE PUBLICĂ.

Evident atacul este public, la vedere și are loc sub auspiciile valorilor morale pe care degenerații pretind că le reprezintă.

18.a.2. Dobândirea ascendentului moral în familie și în comunitate.

În spațiul privat degenerații doresc să se impună în fața partenerului de viață și al copiilor, al celorlalți membri ai comunității unde trăiesc. Câmpul de luptă pentru dobândirea ascendentului moral sunt discuțiile și întrunirile private: petereceri, întâlniri, dialoguri, negocieri, etc.

Ascendentul moral în familie se obține la fel ca în spațiul public, adică printr–o formă premeditată și continuată de agresivitate: critică cronică, nemulțumiri obsesive, hipersensibilitate, jigniri, acuze nefondate, amenințări cu reclamații, înregistrarea de reclamații cu caracter calomniator, insinuări, minciună ordinară, manipulare prin omisiune, exploatarea sentimentului de rușine, exploatarea conștiinței morale (sentimentul datoriei), etc.

Degeneratul neîncetat țipă că X nu a făcut sau a făcut ceva, că Y i-a spus sau nu i-a spus ceva, că Z l-a acuzat de altceva, că V nu și-a respectat o promisiune, că T nu are rușine, că W nu și-a cerut scuze, etc.

Orice cuvânt și orice afirmație spui este imediat înregistrată și analizată de degenerat dintr-o perspectivă negativist-tendențioasă, pentru a te acuza imediat sau ulterior de incompetență, neștiință, prostie, răutate, minciună, falsitate, răutate, etc.

Permanent el aude la ceilalți numai prostii și minciuni, în timp ce el spune întotdeauna adevărul și numai adevărul. El știe ce spune, el are mereu dreptate, el este întotdeauna îndreptățit să primească scuze, el spune mereu lucrurilor pe nume, el apără pe ceilalți membrii ai familiei, etc.

Pentru dobândirea ascendentului moral în spațiul privat degeneratul face obligatoriu apel la aspecte din psihiatrie și religie. Culmea tupeului, chiar degeneratul care este neîncetat nemulțumit, acuzator, agresiv și bolnav de criticism cronic, etc., îi acuză pe ceilalți că ei sunt degenerați, nevrotici, sociopați, demenți, bolnavi, răi, demonizați, tocmai buni de internat la psihiatrie.

Tocmai el, degeneratul demonizat, este psihiatrul procuror care știe pe de rost tot DSM-ul și este „certificat” pentru a arunca în toți cu acuze psihiatrice.

Chiar degeneratul care are interdicție de la Dumnezeu să intre într-o biserică și nu mai știe cum arată o biserică la interior, îi acuză pe alții că nu merg la biserică duminica, că nu se spovedesc și nu se împărtășesc, că nu-și sfințesc casele, etc. Degeneratul face Cruci, spune scurte rugăciuni, amenință cu Sfinții, cu Arhanghelii, cu Iadul și cu Judecata de Apoi, cu pedeapsa lui Dumnezeu, blestemă, afurisește, etc. Tocmai el, degeneratul demonizat, este „profetul” Domnului, care știe cât de păcătoși sunt ceilalți.

ASCENDENT MORAL ÎN FAMILIE ȘI COMUNITATE = DREPT DE AUTORITATE MORALĂ = IMPERATIV DE INFLUENȚARE ȘI IMPUNERE A DECIZIILOR ÎN DOMENIUL FINANCIAR, EDUCAȚIONAL, ALIMENTAR + ascunderea stării sufletești de demonizat sociopat/psihopat.

Degeneratul este atât de vehement și de pornit în tot ceea ce face sau spune, pare atât de cunoscător și informat, că nimeni nu l-ar putea suspecta de teatru, minciună și fals. Într-adevăr, majoritatea oamenilor chiar cred că degeneratul este real supărat și real motivat în acuzele sale. Oamenii nici nu visează că în realitate degeneratul nu crede nicio secundă în ceea ce afirmă.

Nimeni nu bănuie că tot acest teatru moral are rolul de a-i crea un ascendent (adică superioritate, credibilitate și autoritate) asupra altora, implicit de a-l impune pe el ca lider incontestabil al familiei și/sau comunității sale.

În timp ce degeneratul comite toate prostiile posibile, nimeni altcineva nu are voie să scoată niciun sunet de protest, că imediat se trezește acuzat de fapte reale sau imaginare.

În aceste condiții de dictatură morală, nimeni nu ar putea bănuie că tocmai acuzatorul din oficiu este un degenerat periculos, un sociopat/psihopat, care se folosește de ascendentul moral tocmai pentru a-și ascunde starea de demonizare în care se găsește.

18.a.3. Dobândirea ascendentului moral în organizații private și instituții.

Managerul și angajatul degenerat au nevoie ca de aer de dobândirea unui ascendent moral asupra angajaților și colegilor lor, care pot bănuși că el este un incompetent, dar niciodată oamenii nu trebuie să bănuiască că au de a face cu un sociopat/psihopat demonizat.

Dobândirea ascendentului moral asupra angajaților în organizațiile private și statale are loc prin forme de agresivitate adaptate la specificul muncii.

Câmpul de luptă pentru dobândirea ascendentului moral în organizațiile private și în instituții sunt ședințele de „lucru” și mail-urile vizibile pentru toată lumea. În secundar funcționează și țipatul la subordonați la telefon și pe holuri.

Rând pe rând, într-o manieră ritualică, toți angajații sunt obligatoriu acuzați că nu muncesc, că întârzie la muncă, că au cheltuit aiurea resursele, că nu s-au obținut profiturile dorite, că pierd timpul pe internet, că nu se concentrează pe aspectul cantitativ al muncii, etc.

Evident, într-o manieră curat tovrășească specifică anilor 1950 „vinovații de serviciu” trebuie să se declare public vinovați de acuzele aduse și să aibă un comportament de oameni spășiți, buni de pus la zid.

Dobândirea ascendentului moral presupune din partea managerului sociopat/psihopat o vânătoare fără milă a tuturor greșelilor, scăpărilor și neîmplinirilor angajaților, care mereu trebuie să simtă cu teamă ochiul vigilent al managerului care-i urmărește peste tot.

Concluzia acuzelor managerului este simplă: toată lumea trebuie să se teamă și să asculte de el. Nimeni nu are voie să scoată un sunet de protest, nimeni nu are voie să se simtă relaxat și în largul său. Oricine se opune la dictatura lui morală este terminat public, imediat se va afla cine este el de fapt, imediat va fi acuzat de orice faptă imaginară, tocat, calomniat, agresat psihic, jignit prin minciuni ordinare.

În aceste condiții, cine ar mai putea îndrăzni să gândească că mult-iubitul manager, care are grijă de păstrarea liniei morale în organizație este în realitate un demonizat sociopat/psihopat, care dorește obținerea unui ascendent moral, tocmai pentru a-și ascunde starea sufletească în care se găsește.

18.B. Identificarea falsului moral al degenerațiilor.

Degerații pot fi identificați prin permanenta lor preocupare pentru exprimarea unui etalon moral. Ei neîncetat sunt preocupați să devină portavocea conștiinței morale pe care populația nu o practică. Exprimarea acestui ascendent moral se face prin atitudine, gestică, mod de a se îmbrăca, mod de a vorbi, etc.

Tonul lor este neîncetat autoritar, privirea lor este neîncetat necruțătoare, critica lor este de o agresivitate usturătoare. Să îndrăznească cineva să se pună cu acest etalon moral al societății.

Acești degenerați extrem de prefăcuți scriu la ziare, pe bloguri, participă la colocvii, sunt nelipsiți la televiziuni și la adunările publice, etc.

Pentru degenerat, exprimarea unei stări de ascendent moral este punctul său slab. Asta deoarece odată cu preocuparea lui pentru o conduită morală ireproșabilă, rămâne pe afară expusă „codița” lui de drac viclean.

Această „codiță” poate fi ușor observabilă în registrul comportamentului non-verbal: privire superioară ușor disprețuitoare, privire plină de răceală care te „îngheață”, privire plină de ură și/sau răutate, rictusuri scăpate ale feței și gurii, ridicări din

sprâncene și din bărbie, gesticulație a mâinilor, atitudine arogantă și/sau disprețuitoare, folosirea agresivă a unor obiecte, etc .

Toată exprimarea non-verbală a degeneratului moralist este disprețuitoare, arogantă și superioară, ceva de genul:

„Voi sunteți niște proști care nu știți nimic, sunteți sclavii scrupulelor, în timp ce eu sunt posesorul cunoașterii ascunse, a libertății totale, eliberat din lanțurile scrupulelor, milei și iertării.“

„Eu cred într-un diavol care mă slujește, voi credeți într-un Dumnezeu care vă cere să-L slujiți. Eu sunt un Dumnezeu superior muritorilor, iar voi sunteți oi și turmă.“

„Eu știu totul, iar voi nu știți nimic. Eu pot totul, iar voi nu puteți nimic.“

„Este normal ca eu să decid în locul vostru, care este binele care vă trebuie vouă, ca niște oi proaste ce sunteți.“

Degeneratul care se dă drept etalonul moral, el însuși nu este exprimarea acestor valori: blând, smerit, umil, servil, sluga tuturor. Nici pe departe, „codița“ de drac este prezentă. La degenerat este vizibilă plăcerea demonică, libidoul psihic obținut din slavă, mândrie, orgoliu, superioritate, mânie, agresivitate, lăcomie, curvie, parazitism, dispreț.

Din start, indivizii normali nu au preocuparea pentru exprimarea și dobândirea unui ascendent moral asupra altor oameni. Indivizii normali nu doresc dobândirea unei forme de autoritate morală asupra celorlalți și nici dobândirea practică a capacității de a influența deciziile altor oameni sau ale unor instituții ale statului.

Degenerații pot fi imediat puși la punct și deposezați de ascendentul moral dorit prin expunerea falsului pe care îl practică. Trebuie să arătăm că indivizii degenerați trăiesc de fapt într-un fals existențial, că tot ceea ce spun și fac este minciună.

18.b.1. În primul rând falsul moral al degenerațiilor este descoperit prin faptul că ei nu au coerență între ceea ce cred, fac și spun.

Martha Stout ne învață un aspect important despre indivizii degenerați. Aceștia nu au integrată intenția morală, cu dorința personală și identitatea a ceea ce sunt.

Doresc ceva, dar declară altă intenție. Impostura și ipocrizia, falsul este neîncetat.

Pentru degenerat este „sinucidere“ publică dacă s-ar afla faptul că conștiința lui este practic vândută unui „bine“ demonic, care crede în răutate, parazitism, exploatare, supunere, dictatură, minciună, libertatea de a face orice, etc.

18.b.2. În al doilea rând, putem descoperi falsul moral al degenerațiilor prin aflarea și dezvăluirea publică a vieții lor personale reale.

Oamenii ar fi șocați să descopere că acela care le propovăduiește comportamentul moral are un istoric sistematic de a încălca toate principiile morale declarate.

La degenerat încălcarea principiilor morale agresiv urmărite public nu este o întâmplare sau o excepție, precum în cazul indivizilor normali. Orice om greșește moral, deși în sufletul și cugetul său are despre sine o părere bună.

Dar la degenerat încălcarea principiilor morale este sistematică și ne dezvăluie de fapt

disprețul pentru morala creștină și credința acestuia pentru un sistem moral demonic. Astfel, degeneratul care se prezintă public drept familistul convins este în realitate nemulțumitul cronic căruia acasă totul îi pute, care critică totul și pe oricine, practică intens preacurvia, minciuna, bârfirea, decredibilizarea, spolierea, sabotajul, șantajul, trădarea propriei familii. Degeneratul care se dă etalonul de fidelitate și camaraderie al organizației în care muncește este trădătorul din convingere, care își vinde colegii și organizația care îl hrănește din pură plăcere sociopată/psihopată.

Politicianul care se „vinde” pe sine drept intransigentul moralist, apărătorul drepturilor cetățenești, corect și responsabil, preocupat de soarta oamenilor, este de fapt impostorul lacom care supervizează traficul de arme și de droguri, taxele de protecție ale clanurilor mafiote, sabotorul propriei națiuni, etc. Iar degeneratul din ONG-uri este de fapt activistul vândut cu bună știință agendei antihristice ecumenice, globalizării, progresismului și neo-bolșevismului.

Observând preocuparea degeneraților de a obține un ascendent moral și o formă de autoritate printr-o agresivitate continuă, este foarte recomandat să evitați pe toți aceia care caută să ne împresoare cu acuze, minciuni, nemulțumiri, agresivitate emoțională, jigniri, să ne pună într-o neîncetată poziție defensivă, de apărare. Nu lăsați pe nimeni să obțină pe seama voastră și asupra voastră o poziție de ascendent moral, deoarece în acest mod veți ajunge informal și/sau „de facto” subordonatul unui degenerat.

19. Identificarea „în oglindă” a degeneraților care doresc să-ți schimbe modul de a gândi.

Am scris că cei mai periculoși degenerați nu sunt agresivi și nu caută să te manipuleze într-un fel sau altul. Există o specie rară de indivizi demonizați, deosebit de periculoși, care practic nu pot fi identificați prin nicio trăsătură descrisă în acest capitol.

Acești degenerați sunt foarte periculoși deoarece scopul lor nu este să te distrugă profesional, social sau familial, ci să te „viruseze” mental și sufletește, să-ți schimbe modul de a gândi în conformitate cu scopurile lor.

Acești degenerați sunt educați, rafinați și atât de bine înșelați duhovnicește, încât sunt foarte credibili și convingători în acțiunea lor. În argumentația lor, pentru a te convinge de „adevărul” lor, degenerații rafinați își folosesc cultura vastă. Îți vorbesc de toate și orice: Dumnezeu, nașterea Universului, creșterea copiilor, principii educaționale, clima din Tasmania, filosofia de viață protestantă, principiile ecumenismului, ultimele descoperiri științifice, etc.

Folosesc informații variate, din psihologie, teologie, politică, antropologie, literatură, tehnologii, geografie, istorie, arheologie, științe exacte, etc. De foarte multe ori acești degenerați periculoși sunt atât de profunzi și de subtili în argumentația lor, încât au de multe ori succes și reușesc să schimbe complet modul de a gândi a victimelor lor.

Nu vei întâlni în viață mai mult de 2–3 astfel de degenerați, dar dacă ești prins nepregătit, întâlnirea cu acești oameni poate să-ți schimbe fundamental viața, în sensul îndepărtării de Dumnezeu. De aceea consider că degenerații culți nu trebuie neglijați, ci la fel ca toți ceilalți degenerați, trebuie rapid identificați și evitați.

Întrebarea este cum poți afla dacă un individ cult și rafinat este un om normal, sau este un degenerat periculos, un înșelat, eventual un posedat demonic, care încearcă

politicos și civilizată să-ți schimbe modul de a gândi.

Există un mod simplu de a afla acest lucru, eu personal am descoperit în acest mod că unii cunoscuți culți de-ai mei erau de fapt degenerați, care urmăreau cu perseverență să-mi schimbe modul de gândire.

Am spus de multe ori în această carte că viața fiecărui om este cumva automatizată: primim din exterior probleme și necazuri care corespund unor probleme sufletești interioare. Viața fiecăruia dintre noi este o oglindă a sufletului: cum avem sufletul la interior, exact la fel vom primi înapoi de la viață. Datorită problemelor sufletești primim în viața noastră necazuri și uneori suntem puși să facem ascultare de un degenerat.

Aceeași automatizare a vieții și aceeași oglindă a sufletului o au însă și indivizii degenerați. Și ei primesc din exterior probleme, și ei au de a face cu alți degenerați, pe măsura stricăciunii vieții lor interioare.

Și aici le este secretul: dacă poți cunoaște problemele de viață și tipurile de degenerați cu care are de a face un cunoscut X, prin analogie poți identifica ce probleme sufletești are bine ascunse cunoscutul X.

De exemplu:

Cunoscutul X este blocat într-un proiect de un terț Z, care face o criză de nervi. Poți deduce că X are bine ascunsă patima mâniei.

Cunoscutul X are mari probleme cu invidia și sabotajul, din partea lui Z. Poți deduce că X are sufletul bolnav de invidie.

Cunoscutul X este cumva împiedicat să ajungă la Biserică, deși el își propune acest lucru. Întotdeauna apare un terț Z, care-i strică planul. Înțelege de aici că X are necredință în Dumnezeu și tot comportamentul său religios este un teatru ieftin. Cunoscutul X cade mereu în păcatul desfrânării. Din această cădere „în oglindă”, putem să „vedem” că X este bolnav de slavă deșartă.

20. Degenerații semidocti pot fi ușor identificați prin deșteptăciune.

Ne-au arătat acest lucru marii noștri scriitori realiști, printre care Emil Cioran și Marin Preda.

20.a. Într-o emisiune radio din 1940 filosoful Emil Cioran definea în mod esențial **deșteptăciunea, ca fiind o „inteligentă fără conținut”, care degradează suferința în flecăreală.**

„Dezastrul spiritual al țării derivă din inteligența fără conținut, din deșteptăciune.

Lipsa de miez a duhului, preschimbă problemele în elemente de joc abstract și răpește spiritului latura destinului.

Deșteptăciunea degradează până și suferința, în flecăreală.”

(Emil Cioran în „Glasul strămoșesc”, nr. 10, din 15 decembrie 1940, Sibiu, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

În primul rând Cioran face constatarea că individul bolnav de deșteptăciune nu mai are acces la zona înaltă a intelectualilor autentici.

Deșteptăciunea este un atribut esențial caracteristic în special degenerațiilor semidocti, a căror inteligență este degradată de orgoliu, răutate, invidie, lăcomie, arivism, fals,

minciună, curvie, slavă deșartă, mândrie, etc.

Este important de notat că degradarea inteligenței în deșteptăciune are loc prin degenerarea sufletului, pe fondul unei insuficiențe educaționale și intelectuale personale.

INSUFICIENȚĂ EDUCAȚIONALĂ, INTELECTUALĂ, CULTURALĂ + SLAVĂ DEȘARTĂ, MÂNDRIE, ORGOLIU, RĂUTATE, INVIDIE, RANCIUNĂ, LĂCOMIE, ARIVISM, FALS = DEGRADAREA INTELIGENȚEI ÎN PREOCUPĂRI STERILE RESENTIMENTARE = DEȘTEPTĂCIUNE.

Deșteptăciunea degradează inteligența nu numai în flecăreală, ci într-o preocupare complexă de analiză și degradare a tuturor celor din jur.

Astfel, deșteptăciunea ca inteligentă fără conținut se exprimă prin: stare de nemulțumire cronică, criticism cronic, turnătorie, observarea obsesivă a celorlalți, bârfeală, neacceptarea propriilor deficiențe, lipsă de modestie, sindromul „știe tot”. Este specific semidoctilor ca prin deșteptăciune să-și dea cu părerea într-o manieră profesională despre orice subiect posibil, chiar dacă el știe foarte bine că este pe dinafară.

Semidoctul deștept nu-și exprimă opinia cu modestie și cu rezerva celui care nu cunoaște cu exactitate subiectul, ci plusează în discuții, merge „la furat”, se aruncă la derută cu informații și afirmații pline de certitudine. Spun că semidoctul plin de deșteptăciune merge „la furat” deoarece el știe foarte bine că habar nu are de subiect și că este total „pe lângă” subiect.

Dar nu numai că semidoctul deștept emite cu încredere prostie după prostie, dar este gata să se certe, critice și calomnieze pe oricine pune la îndoială cunoașterea sa. Și plusează și plusează și plusează în afirmații făcute cu siguranța omului care știe ce spune, până când inevitabil se sparge balonul minciunilor adunate.

20.b. În al doilea rând Cioran face constatarea că individul cu deșteptăciune nu mai are acces la zona înaltă a spiritului și chiar se preocupă activ de a coborî conținutul spiritualului la un anume „ceva”, pe care el îl poate înțelege, toca, comenta, bârfi, analiza, etc.

Emil Cioran ne spune și **care este miezul deșteptăciunii: degradează sensul spiritual autentic al omului, face ca individul degenerat care nu mai are acces la domeniul spiritual să-și inventeze rostul său în lume prin preocuparea pentru degradarea spiritualului la nivelul mizeriilor, fleacurilor și nimicurilor vieții trecătoare.**

Nu o să vedeți niciodată un degenerat semidoct care să nu fi fost lovit de boala deșteptăciunii. Nu vom găsi niciodată un degenerat semidoct care să aibă în mod profesional și serios, fie ca un hobby, preocupări autentice legate de cultură și spiritualitate: literatură, poezie, teologie, antropologie, istorie străveche, muzică clasică, politică ideologică, etc.

Preocupările semidoctului (degeneratului) plin de deșteptăciune țin invariabil de degradarea spiritului: știrile TV, cancanurile, talk-showurile, bancurile, bârfa, flecăreala, critica, acuzele, monitorizarea celorlalți, nemulțumirile, turnătorie, trădarea, delațiunea, preocuparea de a face rău gratuit, invidia, ranciuna, ura, politica demagogică, datul cu părerea, atitudinea „știe tot”, etc.

20.c. Scriitorul realist Marin Preda ne arată în cărțile sale deșteptăciunea

(degenerarea) de care suferă o parte din elita intelectuală și rurală a țării. El observase că bancurile hazlii sunt o formă de exprimare a deșteptăciunii.

Marin Preda observase că deșteptăciunea ne face să degradăm (reducem) marile Adevăruri ale vieții la bancuri hazlii, care reprezintă o formă de auto-mintire (fals existențial), o lipsă de luciditate (lumească, duhovnicească) și o lipsă de realism (lumesc, duhovnicesc).

Iar acestea sunt trăsături ale popoarelor care dispar din istorie.

DEȘTEPTĂCIUNE = DEGRADAREA ADEVĂRURILOR VIEȚII ÎN BANCURI HAZLII = ARATĂ LIPSĂ DE LUCIDITATE (LUMEASCĂ, DUHOVNICEASCĂ) + LIPSĂ DE REALISM (LUMESC, DUHOVNICESC) + ESTE O FORMĂ DE AUTO-MINTIRE ÎN FAȚA VIEȚII (FALS EXISTENȚIAL).

21. Indivizilor nativ degenerați le lipsește iubirea autentică, necondiționată. Ei sunt capabili doar de iubire condiționată, de simularea și imitarea iubirii autentice.

Degenerații sunt incapabili de sentimente profunde și de durată, obișnuite pentru un om normal. Ei pot avea doar stări primare, frânturi de afecte, emoții primitive.

Degenerații pot fi imediat identificați deoarece exprimă neîncetat răceală emoțională, lipsa căldurii sufletești, lipsa gesturilor afective, a tandreții.

O viață trăită pe bază de emoții primare înseamnă excese și puseuri de energie, încordare neîncetată, stres, agitație, exprimarea imediată a plăcerii și durerii, o stare de frustrare neîncetată, mânie, furie, ură.

Atrag oamenii în false iubiri, iar când condiția iubirii (bani, statut social, statut profesional, mașină, vilă etc.) dispare, iubirea condiționată trece în ură. De fapt ura de sine a celui care a suportat o relație de dragul unei condiționări anume se proiectează și trece în ura pentru celălalt.

Așa se face că degenerații trec brusc în ura pentru aproapele, dacă li se ia motivul iubirii condiționate. Aceasta este o ură patologică, deosebit de puternică, revanșardă. Ura va fi cu atât mai mare cu cât motivul iubirii condiționate nu a fost realizat.

În acest caz, **degeneratul care a stat într-o relație în care nu și-a împlinit motivul iubirii condiționate va ajunge pentru aproapele său la un nivel maxim de ură pe care un om poate să-l exprime.**

Trecerea de la iubirea condiționată la ura animalică va fi rapidă, de doar câteva luni, și va transforma persoana respectivă într-un degenerat care nu știe decât să urle, să bată, să amenințe, să caute ceartă, să critice, să facă observații. Ura poate fi exprimată și indirect, prin forme resentimentare, cu acoperirea unor pretexte social acceptabile.

22. Degenerații sunt experți în a face fapte bune, dar pe care nu le „duc“ până la capăt. Degenerații sunt experți în a face fapte bune dar cu scop rău, pentru un scop ascuns viclean.

a. Oamenii neatinși de degenerare fac fapte bune, care să îplinească scopuri de bine, pace, împlinire, creștere, cooperare, etc. Mai mult decât doar niște fapte bune, oamenii credincioși fac binele complet, până la capăt. Ei știu că niciun bine nu este cu adevărat bine, până când nu este dus până la capăt.

Apoi oamenii cu credință și frică de Dumnezeu știu faptul că El evaluează și cuatifică acțiunile umane în primul rând prin scopul urmarit de om când face ceva. Fapta pe

care omul o crede bună sau rea este cuantificată de El ca fiind bună sau rea în funcție de scop urmărit.

O faptă aparent bună, săvârșită pentru un scop rău, se cuantifică și se evaluează ca fiind o faptă rea.

Așa cum ne învăța Părintele Ilie Cleopa:

„Fapta bună făcută cu scop rău trece de partea scopului, și dacă scopul este rău și fapta bună se face rea.”

b. Însă degenerații desconsideră modul în care Dumnezeu judecă faptele aparent bune și se autoamăgesc pe sine crezând că aparentele lor fapte bune sunt evaluate pozitiv. Faptele lor aparent bune, făcute cu scop rău sunt evaluate și cuantificate în categoria faptelor reprobabile, pentru care omul va fi judecat.

La degenerați „specialitatea casei” este fapta bună, dar făcută cu scop rău. Obsesia și preocuparea activă a oricărui degenerat care se respectă este de a face cât mai mult rău celor din jurul lui. O astfel de gândire presupune un mix criminal de duplicitate, impostură, perversitate, viclenie, răutate, ură, invidie, bucurie sociopată/psihopată, orgoliu, mândrie și slavă deșartă.

De obicei oamenii sunt victime sigure ale acestui tip de comportament. Important însă este de a învăța lecția și a înțelege cât de periculos este „prietenu” care îți vrea „binele”. Exemplele de fapte bune făcute cu scop rău ne sunt la îndemână. La o scurtă aducere aminte, orice om poate să-și amintească o situație de acest gen.

Consecințele pentru acest tip de manipulare pot varia foarte mult. Poți să-ți pierzi din reputație, relații cu oameni pe care îi stimezi, serviciul, banii, prietenii, casa, banii, activele economice, independența economică sau chiar viața. Degenerații au făcut o artă din acest tip de manipulare, limita pentru aceste fapte duplicitare este doar în imaginația lor.

Exemple de fapte bune făcute cu scop rău:

- este colegul de serviciu care exact în zilele de miercuri sau vineri este uluitor de generos cu masa de prânz, cu preparate pe bază de carne sau brânză;
- este colegul care se oferă să te ajute în activități de reorganizare sau inventariere, pentru a ascunde lipsuri de care el este responsabil și ulterior să poată da vina pe tine;
- este șeful care vrea să scape de tine și te „promovează” director la o filială cu probleme, unde să fii expus sancțiunilor și concedierii la următoarea AGA;
- este managerul care îți oferă un salariu mare și te susține să faci credite personale importante. Devii astfel șantajabil și ulterior ești forțat să faci acte de corupție, să furi, să faci concedieri, să-ți asumi lipsuri imputabile, etc;
- când prietenul sau amicul îți sugerează și te încurajează să faci o anumită acțiune îndrăznească, doar pentru a te face public de râs;
- în general strategia promovărilor rapide are ca scop arderea etapelor de creștere publică și în final eliminarea completă din instituții și firme a unor persoane incomode. Orice angajat care se trezește promovat mereu și repede, „la excepțional”, să fie convins că deja i s-a stabilit „traseul de exit” din firma sau instituția în care lucrează. Agenția de șomaj a dinozaurilor (politici, instituționali, din privat) este întotdeauna plină cu indivizi care până la vârsta de 45 ani au fost deja directori, adjuncți, secretari

de stat, senatori și miniștri;

– este cunoscută strategia de a distruge o persoană, firmă, economie sau țară întregă, prin ajutorarea ei de a o crește accelerat și în același timp de a crea toate condițiile dezorganizării și sabotajului intern.

Când vrea să te distrugă, degeneratul nu se luptă cu tine în perioada ta de creștere, nu îți oprește creșterea (profesională, financiară, familială, educațională, politică, etc.).

Dimpotrivă, se preface că îți este prieten, te ajută să „crești” prea repede, accelerat și dezorganizat, oferindu-ți sprijinul său în toate aspectele: bani, informații, oameni, active, mijloace de producție, etc. În același timp însă, are grijă să-ți afle toate secretele.

În interiorul organizației tale (firmă, instituție, țară) pune la punct o rețea de nemulțumiți și sabotori. În exteriorul organizației inițiază o coaliție formată din concurenți, colaboratori, foști și actuali „prieteni”, care cu toții doresc să te vadă pus la pământ.

La momentul potrivit, degeneratul va activa rețeaua sabotorilor din interior, dușmanii din exterior se unesc și primesc toate informațiile necesare unde și cum să te doboare. Indiferent la ce scară aplică degenerații această strategie, rezultatul este întotdeauna garantat. Prăbușirea cuiva „de sus” este întotdeauna mai sigură și mai durabilă.

La nivelul cel mai mare, un caz clasic aici este situația Germaniei interbelice; – atragerea în proiecte utile și frumoase, dar mari consumatoare de timp, energie psihică, bani, energie sufletească.

Un exemplu clasic în acest sens este atragerea oamenilor în achiziția bunurilor cu folosință pe termen lung (case, mașini, mobilă, excursii, cursuri de perfecționare, bunuri de lux, echipamente, electronică) la prețuri supraevaluate. În întreaga lume, sute de milioane de oameni muncesc și plătesc rate la credite de consum, pentru achiziția de bunuri supraevaluate, care după 1 an de folosință valorează maxim 20% din valoarea inițială.

– iluzia capitalismului liberal, al afacerilor tip start-up, a culturii antreprenoriale, a prosperității economice, a neoliberalismului, în condițiile în care calculul matematic obiectiv demonstrează imposibilitatea susținerii financiare pe termen lung a multe dintre aceste afaceri.

Rezultatul acestui entuziasm este cel cunoscut. După ani de sacrificii, muncă susținută, nesomn, investiții și speranțe, în toată lumea (SUA, UE, BRICS) milioane de antreprenori cinstiți și muncitori sunt în stare de faliment, datori vânduți băncilor, statului și propriilor familii.

23. Degenerații nativi sunt incapabili să exprime sentimente morale și stări duhovnicești autentice: milă, grija, sacrificiul, bunătatea, smerenia, vinovăția, pocăința.

Fiind incapabili de a recunoaște conștient răul din ei, degenerații sunt incapabili de pocăință pentru păcatele și răul pe care îl aduc în lume. Niciodată nu ai să vezi un degenerat care se pocăiește pentru faptele sale.

Degenerații au întotdeauna o părere bună despre sine. Degenerarea și pocăința sunt stări total incompatibile. Dacă un degenerat începe să se pocăiască, să se întoarcă la Mântuitorul Iisus Hristos, atunci deja din prima secundă de pocăință nu mai vorbim de

un degenerat actual, ci deja de un fost degenerat care s-a oprit din cădere și-și începe lungul drum al recucerii propriei autonomii sufletești.

24. Degenerații desconsideră sporturile și activitățile recreative care presupun empatie și inteligență emoțională.

Ei apreciază foarte mult activitățile unde contează inteligența intelectuală de tipul „cine învinge pe cine”, „cine controlează viața celorlalți”.

Degeneraților le place să citească romane polițiste, să urmărească seriale TV polițiste, documentare TV despre criminalitate, asasini și mafii, filmele istorice despre marii lideri militari.

Exemple de sporturi desconsiderate de degenerați: badminton, ping-pong, scrimă.

25. Degeneratul face evaluarea oamenilor nu prin valoarea lor intrinsecă sau pe bază de afinități personale, ci strict prin valoarea lor utilitaristă.

Degenerații nu au valorizarea celorlalți ca oameni, ci ca simple obiecte de care ar putea să se folosească.

Orice om este evaluat prin ce-i poate aduce, dacă poate să-l manipuleze și controleze, să-i folosească resursele financiare. Pentru un degenerat contează banii, hainele, mașina, proprietățile, funcțiile, rangul social al oamenilor pe care îi întâlnește.

26. Specific degenerațiilor sunt relațiile de forță și interes cu cei din jur.

Pentru ei nu există relații cultivate sub imperiul educației: respect reciproc, bunătate, cooperare, interese comune. Relațiile interpersonale ale degenerațiilor nu se clădesc pe simpatii, interese, preocupări comune, respect reciproc, comunicare deschisă și alte finețuri de om educat, ci pe principiul forței.

Pentru degenerat orice relație cu alt om este efectiv o provocare de război, o competiție, o întrecere a etalării puterii, banilor, brutalității și durității.

Când cunoaște un om, degeneratul își pune imediat sieși mental următoarele întrebări:

Cine este mai inteligent, pervers, viclean, șmecher, bun manipulator, impostor?

Cum pot să mă folosesc de cei din jurul meu?

Cine face pe cine?

Cine este mai agresiv psihic, mai periculos fizic?

Cine este cel mai bun în profesia lui, cine controlează pe cine, cine are mai mulți bani, putere și subordonați.

Cine păcălește pe cine? Cine înșală pe cine? Cine este „cel mai tare din parcare“?

Cine își impune propria credibilitate și cine și-o pierde?

Bunătatea, mila, compasiunea, educația sunt slăbiciuni, bune doar pentru a te călca în picioare. Sentimentele sunt folosite pentru a exploata, controla, parazita, distruge indivizii naivi, care nu înțeleg cu cine au de a face.

Este o viață plină de minciună, șmecherie, impostură între ceea ce afirmă și ceea ce face. La ei totul este o joacă a manipulării, cum să te mintă mai bine, cum să profite de tine mai bine.

Nu gândi că ești special, pentru indivizii degenerați toți oamenii sunt buni doar pentru

a fi manipulați, folosiți, mințiți, controlați. Nimeni nu scapă: soțul, soția, propriii părinți, proprii copii, rudele, vecinii, colegii de muncă.

La degenerat nu există relații echilibrate, parteneriate, ci doar relații de controlat–controlor. Pentru degenerat ori te controlează și vine mereu peste tine cu agresivitate psihică până te supune voinței lui, ori ești o „nucă” dură și riscă să fie el cel controlat (prin accesarea fricii ascunse din sufletul lui și prin riscul de a fi expus public), caz în care după câteva tentative și dispute nereușite se retrage și te evită. De asemenea, degenerații sunt foarte abili de a ne prinde în plasa controlului folosindu–se de bunurile și informațiile lor, pe care victimele lor nu le au. La degenerat nu există noțiunea de ajutorare din bunătate creștină. În niciun caz.

Trebuie maximă atenție, deoarece orice îți dă/împrumută degeneratul, cu orice te ajută, dorește să te facă dator, astfel încât plata o dorește făcută nu în contrapartidă similară, ci în cedarea din libertatea, demnitatea și independența ta ca om.

Degerații real gândesc în modul următor:

„Îți dau un bun și te folosești de el, dar atunci trebuie să–mi cedezi un aspect al voinței și vieții tale.”

Trebuie multă atenție cu acești ne–oameni și de aceea spun mereu că cel mai bun lucru pe care îl poți face este să–i eviți, să nu ajungă să vină peste tine, deoarece pentru un om normal șansele de a le face față sunt mici.

De obicei degenerații ajung în viața ta personală ca măsură excepțională, permisă de Dumnezeu, pentru a învăța anumite lecții duhovnicești, dar tot El te apără ca degenerații să nu te distrugă complet.

După un timp oarecare (luni sau ani), odată lecția învățată (smerenie, smerită cugetare, atenție, ieșirea din trândăvie și nepăsare, dorința de despătimire, bunătate, blândețe, pocăință, etc) Dumnezeu ia măsuri și îndepărtează degeneratul din viața ta.

27. În primele faze de degenerare indivizii degenerați sunt inconștient distructivi și autodistructivi.

Este plata lui Dumnezeu pentru ei și semnul prin care Dumnezeu ne face atenți la acești oameni.

Dă la o parte pretextele, scuzele, justificările, motivele, îndreptățirile, explicațiile.

Poți ușor să înțelegi dacă un individ este degenerat după ce lasă în urma lui. Orice activitate fac, pe orice pun mâna, orice activitate o organizează sau conduc poartă clar amprenta autodistrugerii.

Până la un anumit moment dat degenerații sunt inconștienți de Răul din ei, nu realizează în mod conștient faptul că toată viața lor este o luptă pentru a fugi de întâlnirea cu Răul din ei înșiși. Toată viața se luptă pentru a fi buni părinți, manageri, experți într–un domeniu, politicieni de succes, se dedică activităților mari, consumatoare de timp și energie psihică pentru a petrece cât mai puțin timp cu ei înșiși.

Indiferent ce spun sau ce declară public, indiferent dacă ei înșiși cred că sunt factor de progres și bine, uită–te cu atenție la ceea ce lasă acești oameni în urma lor.

Fii atent la fapte, consecințe și rezultate și mai puțin la explicații, scuze, motive și

justificări.

Lasă singure faptele și analizează la rece, prin prisma propriului sistem de valori dacă:

- individul X face rău în jurul lui, jignește, creează probleme, nemulțumiri, stări tensionate;
- sunt sabotori în plan personal și/sau profesional, managerial sau organizațional;
- activitatea pe care o conduc sau organizează se îndreaptă prin autosabotare spre autodistrugere, dar ascund aceasta sub pretextul crizei economice, lipsei de finanțare sau conjuncturii;
- urmăresc o agresiune biologică tăcută contra ta, în acest caz avem de a face cu un terminator biologic;
- sunt tot timpul atenți la ceilalți și nu la ei înșiși;
- contra ta se derulează o agresiune financiară, în acest caz avem de a face cu un asasin economic;
- în jurul lor este mereu ceartă, scandal, discuții în contradictoriu, probleme;
- în jurul lor în timp toate se opresc sau se prăbușesc: relațiile, afacerile, progresul, schimbarea, profesiile, investițiile, dezvoltarea, climatul familial, climatul profesional.

28. Specific degenerațiilor este folosirea denaturată a mâniei, ca atribut și calitate a sufletului. Inevitabil degenerații devin agresivi și-i atacă pe ceilalți oameni ori de câte ori au ocazia.

În multe scrieri teologice Sfinții Părinți au arătat că la oamenii degenerați pornirea mînioasă a sufletului uman nu-și mai îndeplinește funcția pentru care a fost creată. Adică mânia, în loc să fie canalizată spre interior, pentru a lupta cu atacul gândurilor deșarte, este orientată spre exterior, pentru a ataca în mod agresiv alți oameni.

În loc să-și folosească mânia pentru a se confrunta cu răul din ei înșiși, cu propriile probleme și patimi, degenerații îi atacă neîncetat pe oamenii din jurul lor.

Degerații vor vedea întotdeauna paiul din ochii altora, dar nu bârna din ochii lor. Degeneratul are mereu o „problemă” de rezolvat cu cineva de lângă el, tot timpul există un „motiv” justificat oarecare pentru a fi agresiv.

Motivul principal pentru această denaturare a orientării mâniei spre exterior este îmbolnăvirea sufletului cu mândrie, răutate, invidie, răzbunare, orgoliu.

Motivul secundar este îndrăcirea omului, adică omul are demoni în creier, „inimă” (centrul sufletului) și interiorul organismului.

MÂNDRIE, ORGOLIU + ÎNDRĂCIRE = MÂNIA ESTE ORIENTATĂ SPRE FACTORI EXTERNI: OAMENI, OBIECTE, BUNURI.

Degerații manifestă în mod curent următoarele forme de mânie: predispoziția și premeditarea crizelor de nervi, toate formele de agresivitate fizică, toate formele de agresivitate verbală (clevertire/bârfire, jigniri, calomnii, ironizare, desconsiderare, etc.), contrazicerea, căutarea de ceartă, permanentă irascibilitate, hipersensibilitatea și criticismul cronic, hipersensibilitatea și nemulțumirile cronice, desconsiderarea prin atitudine și comportament, neiertarea, etichetarea, ținerea de minte a răului, sensibilitatea de „victimă”, preocuparea pentru imediata răzbunare.

Acest fenomen a fost pus în legătură cu incapacitatea acestora de a-și accepta și a se

confrunța cu răul din ei înșiși.

Degenerații sunt incapabili de a scăpa de răul din ei pe calea pocăinței, a acceptării lui și a înfruntării directe cu el. Acest rău personal este conștientizat în mod indirect, prin proiecția lui asupra oamenilor din jur, care devin înzestrați cu toate mizeriile sufletului lor.

Astfel lupta interioară imposibilă cu patimile devine lupta exterioară posibilă cu cei din jur, care în percepția denaturată a degeneraților sunt purtătorii autentici ai patimilor. Pentru degeneratul cu auto-percepție „orabă” este o luptă justificată cu niște oameni răi, care trebuie distruși, nimiciti. Atacul degeneratului asupra subiectului proiecției sale este mereu dur, continuu, nemilos, la un nivel ridicat de agresivitate psihică. Acest atac nu este obiectiv sau detașat, ci degeneratul îl atacă pe nefericit cu toată puterea determinării sale personale. Distrugerea victimei este o chestiune de patimă și ură personală.

Pentru evitarea acestei situații, pentru a nu fi victima acestei proiecții bolnave, pur și simplu evită compania degeneratului. Evită să-i fii partener, coleg, vecin, prieten, evită să devii personificarea răului din el și degeneratul nu va avea motive să te atace.

Conținutul psihic și spiritual al personalității degenerate este unul specific demonic, fiind format din trăsături precum: demența, alienarea de propriul Sine, ura de sine, orgoliul și mândria, slavă deșartă, dorința de control, dorința de exploatare, dorința de posesiuni, dorința de a face rău celorlalți oameni, dorința de a sabota progresul celorlalți, răutate, viclenie, impostură, fals, minciună sistematică, parazitism, dorința de ucidere, sălbăticiune progresivă în prostie și invidie, iresponsabilitate, infantilism dobândit, agresivitate, raționalism.

Este însă impresionantă capacitatea lor de a-și ascunde acest conținut sufletesc demonic prin legitimarea comportamentelor lor deviate, folosindu-se de motivații și pretexte familiale, sociale și profesionale.

Degenerații își păstrează preocuparea și obsesia bolnavă de a face rău și în cadrul propriei familii. De data aceasta însă, atacul vizează partenerul de viață și proprii copii. Degenerații sunt experți în a lovi indirect în partenerul de viață, folosindu-se în acest scop de paravanul copiilor. Copiii sunt o motivație foarte bună și plauzibilă pentru a determina partenerul să ia decizii dintre cele mai diverse, în general mari cheltuitoare de resurse financiare, timp și energie vitală.

29. În general indivizii degenerați sunt oameni fără educație și cultură și în lipsa acestora își umplu viața cu răutăți, viclenii, „preocuparea de a inventa războaie personale”, polemică, critică și flecăreală inutilă.

Degenerații depășesc cu mult stadiul simplelor clevetiri și invidii, acestea orice om le poate face. La degenerați deja vorbim despre înlocuirea normalității, culturii și educației cu viclenia aplicată.

29.a. Degenerații sunt specializați în clevetire, viclenii, invidii, calomnii și inventarea de conflicte între oameni.

Este posibil ca degenerații să fie oameni cu studii și diplome universitare, semidocti sau sfertodocti cu o cultură bunicică, dar care nu au educație. De aici și disponibilitatea lor de a face rău.

Educația este în esența ei cultura înfrânării și disciplinării, este voința exersată care se opune urii, patimilor, resentimentului, deficiențelor personale și nu lasă individul să alunece pe panta comportamentelor și limbajului degradant.

Spre deosebire de educație, instrucția, adică diplomele școlare nu au capacitatea de a opri degeneratul să facă rău. Din contra, o diplomă universitară va „înarma” indivizii degenerați cu certificarea și recunoașterea socială de oameni educați și competenți, care pot fi lăsați să urce pe treptele puterii.

Degenerații însă nu manifestă valorile oamenilor cu educație: empatie, comunicare, respect, înțelegere, acceptare, toleranță, bunăvoință, modestie, smerenie, blândete, pace, iertare, iubire. Să nu ne mai mirăm că educația și cultura sunt dușmanii principali ai oricărui stat preluat de degenerați, care pregătesc în secret dictatură și totalitarism.

Un om care nu vrea să degeneze are preocupări calitative pentru: educație, istorie, tradiții, cultură, morală, practică și etică creștină, trăire creștin–ortodoxă personală, alimentație sănătoasă, drumeții la munte, ajutorarea altor oameni (milostenie, fapte bune, sfaturi, suport moral, simplă prezență), citit cărți de calitate (teologie, istorie, cultură, literatură clasică, literatură națională), etc.

Indivizii nepăsători care în viață vor degenera nu au astfel de preocupări decât în măsura în care trebuie să fie integrați social și profesional.

Dar cu ce ar putea degenerații să–și piardă timpul? Precum restul oamenilor, și ei trebuie să se gândească la ceva, să aibă preocupări consumatoare de timp și energie psihică. În loc de educație și comportament moral, în general degenerații își umplu viața cu trivialități, comunicare și comportamente josnice.

Profesorul Sorin Borza ne atrage atenția asupra unui simptom social specific degeneraților: „*preocuparea de a inventa războaie personale ține loc de cultură.*”⁴² Orice om cu minimă experiență de viață face ușor constatarea că **oamenii fără educație și preocupări culturale își crează un conținut al vieții din preocuparea constantă de a inventa războaie personale.**

În loc de Dumnezeu, liniște, pace, iubire, armonie, progres, educație, cultură, viața degeneraților este în mare parte formată din războaie personale: amenințări, procese, negativisme, interpretări tendențioase, scandaluri, certuri și nemulțumiri, jigniri și calomnii.

Cu bună știință ei caută interpretări tendențioase la tot ce aud, prilej de ceartă din orice situație, să fie permanent și nejustificat nemulțumiți. Acești oameni se agață de cuvinte, virgule, situații, de o simplă privire, de orice, pentru a inventa o dușmănie, o nemulțumire, un mic scandal.

Deoarece sunt plini de ură și goi sufletește, sunt într–o căutare disperată și turbată pentru a găsi pretextele care să–i ajute la crearea unor situații conflictuale.

29.b. Degenerații iubesc orice aspect care nu are o utilitate, o aplicabilitate concretă și folositoare: polemică, flecăreală, vorbire în deșert, critică.

Nu trebuie imediat încadrați ca degenerați oamenii a căror meserie presupune polemica, vorbirea multă, critica: politicieni, profesori, jurnaliști TV, jurnaliști din presa scrisă, avocați, etc. Aceasta nu este o trăsătură de tipul alb/negru. Mă refer aici la acei oameni a căror meserie chiar nu presupune nesfârșitele polemici, flecăreala și critica de dragul criticii.

Pe acești degenerați îi putem găsi peste tot în viața de zi cu zi și mai ales pe blogurile

lor personale pe internet, unde dezbat la nesfârșit și fără nicio aplicabilitate concretă diferite cauze educaționale, sociale, politice, economice sau religioase. În general este bine să vă feriți de acești degenerați alunecoși, adevărați mâncători de timp și energie, care neîncetat caută oameni pe care să-i atragă în dezbateri pasionale: flecăreală, polemică și critică de dragul criticii.

De asemenea trebuie evaluați foarte atent și serios acei bloggeri și formatori de opinie care pentru un singur subiect scriu zeci și zeci de pagini. Acești oameni știu să scrie, au talent la scris, au inteligență și spirit critic ascuțit, scot în evidență aspecte importante, caută și expun „diavolul” din detalii, dar în final, după 10 articole și 30 pagini citite ajungi la concluzia că ceea ce ai citit nu are nicio aplicabilitate practică.

Un alt aspect important este că niciodată acești palavragii și bloggeri alunecoși nu—și exprimă propria poziție personală cu privire la ceea ce dezbat sau scriu. Sau dacă fac asta, se exprimă sau scriu într—un mod cețos, neclar, care să le permită ulterior să—și modifice poziția exprimată.

Deci degeneratul te va atrage într—o polemică de „maxim” interes, dar după 3 ore de discuții nu vei ști ce crede el real și sincer despre subiectul discutat și nici nu vei vedea la el vreo intenție de acțiune personală care să producă un anume rezultat.

Manipularea și îmboldirea altora spre acțiune da, asta vei vedea, dar în niciun caz nu vei vedea la ei opinii clar exprimate și acțiuni ferme întreprinse.

30. Specific degenerațiilor este un mix criminal de autodistrugere, lașitate existențială și răzbunare față de Viață și Dumnezeu.

În paralel cu autodistrugerea în plan social, juridic, profesional, familial și biologic, preocuparea neîncetată a degenerațiilor este de a trage după ei pe topoganul morții pe omul, pe „ținta” pe care au avut—o în lucru. Degenerații se autodistrug lent, în același timp neapărat trăgând și pe alții după el.

Toți oamenii au programe de autodistrugere, dar degenerații au programe de autodistrugere biologică rapidă. Degenerații sunt în esența lor autodistructivi.

O trăsătură fundamentală a degenerațiilor este ura demonică față de Dumnezeu și față de oameni, convertită în obsesia lor neîncetată, bolnavă, ascunsă, perversă și vicleană de a distruge și face rău celorlalți oameni.

Degerații urăsc orice om normal, dar au o preocupare și o ură neîmpăcată pentru oamenii de calitate, deosebiți, competenți, educați, profesioniști și cu dragoste de Dumnezeu. Preocuparea lor de a face rău celor din jur este continuă, obsesivă, fără nicio speranță de iertare, fără niciun minut de pauză. Pentru a—și îndeplini scopul degenerații se folosesc de orice prilej, context, situație sau conjunctură.

Ura de sine pe care o au în suflet le macină și le distruge lent organismul. Creierul este cel mai afectat și obosit organ al degenerațiilor. Sunt mai îmbătrâniți psihic și arată mai îmbătrâniți fizic decât oamenii normali de vârsta lor. Comportamentele și reacțiile lor sunt specifice vârstei a treia, deși nu au ajuns la 40 de ani.

Deci degenerații sunt fizic mai „consumați” decât indivizii normali. Aceasta nu este totuși o regulă de fier, există suficienți degenerați care deși sunt mâncați de ură și boli psihice pe interior, în exterior arată sănătoși și înfloritori.

Indivizii degenerați suferă evident de un sistem psihic slăbit și de o degradare generală a condițiilor de viață. Viața trăită în fals și impostură duce inevitabil la degenerarea

psihică și biologică, respingere socială și profesională.

În unele cazuri, se poate întâmpla să apară posibilitatea ca degeneraților să le scape de sub control „ținta” pe care o aveau în lucru. Acest lucru se poate întâmpla fie datorită faptului că le cedează organismul sau psihicul, fie datorită faptului că au făcut greșeli și s-au lăsat descoperiți în plan juridic și/sau profesional și urmează să suporte consecințele faptelor lor.

În acest moment, preocuparea ascunsă a degeneratului este de a trage după el pe omul pe care nu mai are posibilitatea să-l distrugă. Dacă degeneratul ajunge la pușcarie, la fel trebuie să ajungă și ținta X, dacă el moare, la fel trebuie să moară și X, dacă el este repudiat social la fel trebuie repudiat și X, etc.

Degeratul este obsedat ca soarta țintei X să fie aceeași cu a lui. Este insuportabil pentru degenerat să știe că el moare sau suportă consecințe penale, iar ținta lui își continuă o viață fericită și liniștită.

Pentru distrugerea în ultima secundă a „țintei” X, degeneratul este capabil de cele mai abjecte și ordinare gesturi: înscenări, falsuri, denunțuri, înregistrări audio–video trucate, declarații mincinoase, aruncarea vinei, minciună, își manipulează „ținta” X să se asocieze cu el la decizii și fapte grave care le va aduce acuzații la comun, etc.

Degeratul muncește până în ultima secundă a vieții lui să distrugă pe acest pământ „ținta” care i-a fost repartizată. Acest tip de comportament este dovada unei lașități existențiale profunde, răzbunării și urii față de Dumnezeu. Gândirea degeneratului este următoarea:

„mă duc eu la vale, dar îl iau cu mine și pe omul lui Dumnezeu”.

Un caz–școală în ceea ce privește lașitatea existențială a degeneraților și obsesia până în ultimul moment pentru „ținta” lor este cel oferit de Elena Ceaușescu.

După procesul ei și a soțului ei și după condamnarea lor la moarte, preocuparea Elenei Ceaușescu este uluitoare. Deoarece intenția inițială era de a fi executați pe rând, Elena C. vrea să fie complet sigură ca Nicolae C. va fi și el executat, nu care cumva ea să fie prima executată și în ultimul moment Nicolae să scape cu viață.

În fața morții gândul ei nu era la proprii copii, popor sau la Dumnezeu, mântuire sau iertare. Nu se gândea să lase posteriorității un mesaj de reconciliere sau iertare. Nimic din toate acestea.

Mintea ei era la a se asigura că și soțul ei va fi cu siguranță executat, odată cu ea. În fața morții preocuparea ei era ca nu cumva Nicolae să scape printr-o minune cu viață. Ea spunea obsesiv următoarele:

„Dacă vreți să ne omorâți, ne omorâți pe amândoi, împreună. Avem dreptul să fim împreună.....împreună, împreună..... împreună”.

La prima vedere pare o solicitare normală, având în vedere situația dată. Dar să nu uităm că orbită de ură și invidie, Elena Ceaușescu și-a sabotat și trădat sistematic soțul și țara de-a lungul întregii ei vieți. Toată lumea știa că de la ea au pornit toate dezastrele naționale ale anilor 1973 – 1989.

Soțul ei era un naiv și un comunist rigid, dar nimeni nu-l putea acuza de trădare și sabotaj cu bună știință. Elena Ceaușescu avea deci motive întemeiate să-i fie frică că doar ea va fi pedepsită și că Nicolae ar putea fi în ultima secundă grațiat sau salvat.

„Grija“ ei ciudată pentru soțul ei nu trebuie să ne mire. Elena Ceușescu a fost un exemplu clasic de ne-om care din lipsă de credință în Dumnezeu, lipsă de educație, ipocrizie, orgoliu, mândrie, preacurvie, ură și invidie a degenerat complet în prostie, sabotaj, autodistrugerea propriei familii și distrugerea propriei țări.

31. Oamenii care degenerază decad imediat în prostie, care este convertită în siretenie și viclenie.

Pentru cei care au simț de observație dezvoltat și stau câteva luni lângă o persoană, va fi ușor să descopere degenerarea acestei persoane, prin constatarea „căderii“ acelei persoane în viclenie, prostie, sabotaj, ură, invidie sociopată/psihopată, clevetire cronică, trădare, delațiune, gândire tendențioasă, autovictimizare.

Oamenii care degenerază asta fac, cresc în invidie și prostie, se sălbătesc în limbaj, atitudini, reacții, comportamente. Procesul de degenerare este „în sine“ direct legat de gradul de invidie, clevetire, viclenie, răutate, prostie, ură, trădare, falsitate, fățărnicie. Toate acestea sunt consecințele imediate și directe ale omului care începe să degenezeze.

Prostia indivizilor care degenerază poate fi observată imediat, prin faptul că—și autosabotează toate interesele lor fundamentale, că prin tot ce fac de fapt se autodistrug. Prostia de a—și distruge toate relațiile sociale și propria imagine publică se traduce în însingurare, lipsa aprecierii oamenilor, lipsa de relaționare și socializare. Prostia și invidia degenerațiilor vine în principal din ura de sine, ura față de ceilalți, autosuficiență psihică, orgoliu, mândrie, slavă de sine, superioritate, atitudini infantile, alegerea soluțiilor răului în viață, percepția eronată a realității, disprețul și desconsiderarea celor din jur.

Toate acestea se vor exprima în viață printr—o atitudine autodestructivă și autolimitatoare în toate aspectele vieții. Vei fi poate mirat să—l descoperi pe X de lângă tine că declară că dorește un job mai bun în cadrul firmei, dar de fapt prin tot ceea ce face își distruge singur șansele de promovare. Este ceva incredibil că toți din jurul lui X vedeți foarte clar că omul se sabotează singur prin ceea ce face și prin atitudinea lui generală. Dar acest lucru nu este deloc clar pentru degeneratul X. Deși este cumva inteligent, ambițios, periculos de bun, cu toate acestea, lui X îi scapă niște aspecte esențiale care țin de prostia lui individuală.

În timp, raportat la nivelul lor de maturitate umană și instruire profesională, degenerații capătă o prostie incredibilă. Cei din jurul degeneratului nu înțeleg cum acesta poate fi atât de orb și să nu înțeleagă, să nu „vadă“ că acțiunile lui se întorc de fapt în contra lui. Sapă de zor groapa altora, dar în care cu siguranță vor cădea singuri în ea.

Pe scurt, procesul de degenerare este însoțit de un proces simultan de creștere în prostie a individului. Degeneratul arată practic că prin prostia sa este un om rupt de realitate, că trăiește într—o lume complet subiectivă, iluzorie, în care el este deștept și bun iar toți ceilalți sunt proști și idioți. Iar degeneratul nu reușește să înțeleagă că realitatea este de fapt invers, lăsându—i pe cei din jurul său uimiți de deciziile și acțiunile sale.

Marele naționalist, patriot și gânditor Petre Țuțea ne—a lăsat un indiciu (printre multe altele) cum putem identifica un individ prost: prin siretenie.

Mai exact, el ne spunea urmatoarele:

„Proștii au o sculă care le ține loc de inteligență – șiretenia“.

O atenție specială trebuie acordată indivizilor care manifestă schimbări de la normalitate la sălbăticia limbajului, comportamentelor și atitudinilor într-un mod brusc și total. În cazul acestor oameni avem de a face cu indivizi care au trecut printr-o procedură de „pierdere“ a sufletului, așa cum este ea explicată în capitolul doi al acestei cărți. Astfel de indivizi nu mai sunt nici măcar oameni care s-au demonizat pe sine, ci direct demoni care trăiesc într-un trup de om.

32. Ca un păianjen care își țese cu migală pânza criminală, tot așa degeneratul își izolează din punct de vedere relațional țintele pe care vrea să le termine, mai ales dacă această țintă este partenerul de cuplu: iubitul/iubita, soțul/soția, simplu cunoscut/cunoscută.

32.a. La început comportamentul degeneratului este ideal: degeneratul este bun, este de ajutor, este suportiv emoțional, este suportiv financiar, te salvează cu banii, te salvează de dușmani, te salvează de oameni răi, te învață cum să-ți rezolvi problemele, te ajută să-ți depășești tristețea și nefericirea, te ajută psihologic, nu vrea să profite de tine sub niciun aspect (sexual, financiar, informațional, etc.), te ajută cu serviciul, te ajută cu mutarea locuinței, te ajută cu copiii, te ajută cu mașina, te ajută cu asigurările, etc.

Zahăr și miere este degeneratul în aceste luni, sub nicio formă nu ți-ai putea închipui că acesta este un comportament premeditat, viclean, sociopat-criminal. Degeneratul este acum pâinea lui Dumnezeu, nu altceva.

32.b. În continuare sunt 2 variante posibile:

x. În acest timp degeneratul își țese cu tenacitate pânza aducătoare de moarte, prin completa izolare emoțională și socială.

Încetul cu încetul își convinge (sau determină) partenerul să înceteze relațiile sociale, cu prietenii de serviciu, cu prietenii din copilărie sau liceu, cu rudele și propria familie, cu vecinii, cu oricine poate comunica și schimba impresii. Sau face în așa fel încât partenerul său să nu mai aibă timpul sau banii pentru a mai avea relații sociale cu apropiații.

După acest moment de izolare emoțională și socială cvasi-totală, degeneratul își începe atacul pe toate planurile: biologic, psihic, emoțional, financiar, alimentar.

Precum un animal de pradă, degeneratul are inteligența instinctuală să simtă unde sunt părțile tale slabe, unde poate ataca să te termine rapid și în liniște.

Când un degenerat își încheie socotelile cu ținta vizată pentru terminare, atunci acel om mai este doar o umbră palidă a ceea ce a fost cândva. Iar dacă nu intervine Dumnezeu să te salveze din ghearele degeneratului ești pierdut, în 1-2 ani vei fi complet terminat, din toate punctele de vedere.

xx. Mulți degenerați sunt deosebit de vicleni și au un comportament tipic sociopat.

Adică se mulțumesc cu o izolare emoțională și mentală a victimei, nu urmăresc neapărat o izolare fizică și financiară. Victima poate merge la serviciu, interacționează cu prieteni sau amici, poate chiar locui permanent în alt oraș sau țară.

Însă un aspect trebuie să rămână neschimbat: victima trebuie să fie dependentă emoțional de degenerat, el trebuie să fie mereu în mintea și în preocuparea victimei.

Comunicarea victimei cu degeneratul trebuie să fie permanentă, zilnică sau cel puțin săptămânală: prin telefon, mail, WhatsApp, apeluri video, etc.

Niciodată victima nu are voie să simtă, înțeleagă sau bănuiască cu cine are de a face.

Victima trebuie folosită, exploatată și parazitată emoțional și eventual sexual cu mare finețe, având și păstrând totală încrederea în prietenia sau „dragostea” degeneratului. Dacă victima „doarme” liniștită, relația sa fericită cu degeneratul poate dura la nesfârșit, poate pentru întreaga viață. Victima nu va ști niciodată că omul „de zahăr și miere” care o ajută permanent este un degenerat periculos, care are la activ multe fapte anti-sociale, trădări, exploatări, viclenii, etc.

Însă în momentul în care victima dă semne de intuiție și/sau de gândire autonomă și dorește să iasă din capcana emoțională, lucrurile devin serioase.

În acest moment victima degeneratului devine pentru acesta dușmanul său de moarte, victima devine „trădătorul” care i-a înșelat prietenia sau iubirea. În consecință, victima „trădătoare” trebuie pedepsită exemplar.

În acest moment, multe victime ale degenerațiilor sociopați suferă ca represalii diverse daune: abuzuri fizice, violuri, bătăi crunte, amenințări, trădări, înscenări juridice, furturi de bani, distrugerii de bunuri, trădare, denunțuri la poliție (turnătorie).

Nu de puține ori degenerații sociopați au ucis victimele (soțul, soția, iubitul, iubita, cunoscutul, cunoscuta) care doreau să scape de ei. După un telefon, mesaj sau mail de respingere, degeneratul a luat primul mijloc de transport disponibil (mașină, autobuz, avion), a mers la locuința victimei și a ucis-o cu bestialitate.

Pentru mintea degeneratului lucrurile sunt simple: nimeni niciodată nu are voie să-l părăsească emoțional, altfel moare prematur. Nimeni niciodată nu are voie să-i respingă prietenia, ajutorul sau suportul oferit, altfel moare prematur.

32.c. În concluzie, trebuie să fii cu mare grijă și mare atenție când începe procesul de izolare socială. Acesta este indiciul că ești ținta unui degenerat care te lucrează pe tăcute și trebuie să scapi de urgență din capcană.

Trebuie mare atenție și grijă când întâlnești oameni care sunt numai zahăr și miere, oamenii normali nu au un astfel de comportament ideal.

33. Degenerații periculoși pot fi rapid identificați în toate instituțiile și departamentele de anchete, care se ocupă cu interpretarea și aplicarea legilor în vigoare.

33.a. Degenerații au o concepție morală denaturată cu privire la drepturile și vinovăția unui om. Un magistrat degenerat va considera un om vinovat astăzi, pentru ipotetice și potențiale fapte infracționale din viitor (!).

Să ne aducem aminte atenționarea lui George Orwell, din cartea sa profetică „1984”:

„.....the endless purges, arrests, tortures, imprisonments, and vaporizations are not inflicted as punishment for crimes which have actually been committed, but are merely the wiping-out of persons who might perhaps commit a crime at some time in the future.”

(George Orwell, în cartea sa „1984”, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

În traducere aproximativă:

*„..... nesfârșitele epurări, arestări, torturi, întemnițări și vaporizări nu sunt aplicate ca pedeapsă pentru infracțiuni care au fost comise de fapt, ci sunt doar **eliminarea persoanelor care ar putea să comită o infracțiune la un moment dat în viitor.**”*

Conștiința morală a degeneraților este profund și iremediabil denaturată. Pentru degenerat valabile sunt valorile „binelui” degenerat, nu valorile unei conștiințe morale autentice.

O consecință a degenerării conștiinței morale a degeneraților este denaturarea concepțiilor care formează domeniul justiției: stabilirea drepturilor și stabilirea vinovăției personale. Denaturarea gândirii morale aplicate în domeniul justiției duce la degenerații la percepții complet denaturate despre dreptul sau vinovăția unei persoane.

De exemplu, pentru un degenerat, vinovăția unei persoane nu este dată de faptele concrete dovedite comise, ci de faptele potențiale pe care individul X ar putea să le comită în viitor. Evident că el, degeneratul, este „geniul” care poate evalua și prevede cu exactitate că potențialele infracțiuni chiar se vor transforma în acte infracționale real comise.

Urmând această concepție „juridică”, în anii 1937–1938 mii de ruși au fost condamnați la ani grei de Gulag, deși nu aveau nicio vină și real nu făcuseră nicio infracțiune. Ei erau totuși acuzați și condamnați în baza unui viitor potențial infracțional, inventat de procurori degenerați.

Alexandr Soljenițin ne spunea că pentru „nimic”, pentru necomiterea niciunei fapte penalizabile prin legile staliniste în vigoare, practica justiției prevedea totuși condamnarea celui acuzat la minim 10 ani de muncă silnică. Cele mai mici infracțiuni se pedepseau de la 10 ani în sus.

Ajunși în lagărele de muncă, proaspeții condamnați aflați încă în stare de șoc erau rapid lămurii de deținuții cu vechime ce însemna condamnarea lor:

„Stai liniștit. Știm că nu ai făcut «nimic». Pentru «nimic» condamnările sunt de 10 ani. Dacă furai sau făceai altceva cu adevărat ilegal, atunci primeai de la 10 ani în sus.”

Într-o adevărată demență a „justiției” statului, **procurorul de caz bolșevic solicita condamnarea inculpatului ACUM PENTRU FAPTE RECUNOSCUTE INEXISTENTE (!), dar care cu „siguranță” se vor petrece în VIITOR.**

Motivația înfricoșătoare a condamnărilor judecătorilor bolșevici la 10 ani de muncă silnică pentru fapte inexistente era aproximativ următoarea:

Inculpat XY, iată într-adevăr, s-a dovedit că acum nu ești vinovat de faptele incriminate de procurorul de caz.

Dar nici nu poți garanta că în viitor nu vei face faptele 1,2,3, de care ești acum și aici acuzat! Deci nu există nicio certitudine că nu vei face aceste fapte mâine sau peste o lună.

Nu poți demonstra că în viitor nu vei face faptele de care ești azi, aici și acum acuzat,

deci în concluzie ești deja de pe acum un viitor vinovat, deci ești deja un infractor ascuns, care pui în pericol societatea proletariatului.

Deci este justificat să fii de pe acum condamnat pentru faptele tale potențiale, de care ești azi acuzat. Nu are rost să te mai prefaci și să-ți prelungești agonia și stressul.

Oricum ești un element reacționar, neapărat vei face faptele de care ești acuzat și oricum vei ajunge în lagărul de muncă. Mai bine recunoști de pe acum că ești vinovat de faptele de care ești acuzat și-ți faci de pe acum datoria față de patrie.

Ce rost mai are să mai așteptăm? Recunoști acum faptele pe care evident le vei comite cândva în viitor, faci acum cei 10 ani de muncă silnică și gata, ai scăpat!

Vezi ce corectă și inimoasă este justiția proletariatului?

33.b. Printre cei mai periculoși degenerați infiltrați în instituțiile și departamentele de aplicare a legilor se găsesc și cei care aplică scrupuloși și cu exces de zel („la sânge”), doar „litera legii”.

Acești degenerați periculoși se consideră acoperiți legal dacă în activitatea lor urmăresc „la sânge” aplicarea strictă a „literei” legilor, făcându-se că uită și desconsiderând cu premeditare aplicarea legilor din perspectiva scopului și „spiritului” legilor.

Este bineștiut faptul că rabinii iudei s-au mâniat pe Mântuitorul Iisus Hristos, deoarece vindecase o femeie în ziua de sâmbătă (în *Sf.Evanghelie după Luca*, cap.13, versetele 10–17). Iar conform legilor lor de atunci, ziua de sâmbătă este considerată zi de odihnă, strict închinată lui Dumnezeu.

Pentru binele făcut, conform „literei” legilor lor de atunci, Mântuitorul trebuia pedepsit! Iată unde poate duce aplicarea orbească a „literei” legilor și desconsiderarea cu premeditare a scopului și „spiritului” legilor.

Evident, ce era mai important? „Litera” legii care interzicea activitățile lumești desfășurate în ziua de sâmbătă, sau „spiritul” legii care prevedea atenția asupra faptelor duhovnicești, adică implicit atenția pentru aproapele aflat în urgentă suferință. Desigur că Mântuitorul le cunoștea „inimile” viciate (sufletul) și știa ce se află de fapt în spatele motivației/pretextului lor de respectare a „literei” legii.

Și atunci, ca și acum, preocuparea pentru aplicarea legilor strict din perspectiva „literei” legilor arată aceleași realități psihice și sufletești grav degenerate: răutate ascunsă, dorința ascunsă de a face rău, invidie și răutate, dorința de răzbunare gratuită de tip sociopat, dorința de răzbunare motivată de complexe de inferioritate organice și/sau intelectuale, premeditarea de a face rău la „adăpostul” legii, lăcomie, ură gratuită, speranța unui șantaj și obținerea de bani nemuncați, derularea subversivă a unei ideologii politice care prevede distrugerea națiunii, familiei, rasei și identității sexuale, etc.

Cine interpretează și aplică strict „litera” legii desconsiderând cu premeditare „spiritul” acesteia, este în realitate un degenerat periculos, un adevărat pericol social, un criminal ascuns care are viclenia și inteligența de a face rău „cu legea în mână”.

34. Degenerații sunt foarte buni jucători în jocul credibilității sociale. Degenerații simulează foarte bine respectarea valorilor morale și a responsabilității sociale.

Ei știu foarte bine că mentalitatea generală a oamenilor și uneori chiar evaluările

juridice profesionale pun mai mare preț pe aspectul credibilității, decât pe aspectul faptelor concrete.

Degenerații știu că vor trece prin viață „cu zgomot“, făcând tot felul de răutăți celor din jur, deoarece le place să facă acest lucru.

De aceea, **preventiv, degenerații sunt experți în a-și crea o imagine de oameni corecți, cinstiți, demni, responsabili și serioși. Pentru degenerați este foarte important să aibă un profil social standard:** „serviciu“, familie, copii, mașină, credite la bancă, haine ca toți ceilalți, etc.

Degenerații se ascund complet în masa oamenilor, imitându-i pe aceștia în toate aspectele care înseamnă crearea unei vieți de om „normal“.

Îndrăznește numai să te iei de un degenerat și acesta va zbiera peste tot ca din gură de șarpe că este persecutat, că-i este afectată imaginea de om responsabil, care „muncește să-și crească copiii“.

Degenerații se orientează instinctiv în viața profesională spre joburi care impun respectul și aprecierea oamenilor. Se ascund exact acolo unde nimeni nu se gândește să-i caute. Este specific degeneraților în viață să fie manager, medic, asistent social, preot, monah, jurnalist de investigație, militar, polițist, procuror, judecător, psiholog, psihiatru, profesor, educator. În firmele private și/sau instituții urmăresc cu insistență funcțiile de conducere, de unde odată instalați nu mai trebuie să dea neîncetat explicații și justificări detaliate cu privire la tot ceea ce fac.

În foarte multe cazuri, în favoarea degeneraților funcționează apărarea preventivă prin credibilitate. Credibilitatea construită în jurul lor este ireproșabilă. De multe ori degenerații sunt dați în vileag și acuzați de oameni care le sunt inferiori în ceea ce privește credibilitatea: nu au banii degeneraților, nu au familia, profesia sau răspunderea lor socială.

Întotdeauna la faptele concrete care li se impută, degenerații le neagă sau minimizează, punând în fața apărării lor etalarea credibilității: cinstea, onoarea, banii, munca, profesia, familia, copiii, creditele.

Deci ce este mai important și trebuie luat în seamă? Faptele sau credibilitatea, rolul de om responsabil?

Orice om cu simț moral ar răspunde că faptele obiective nu trebuie judecate prin prisma credibilității. Faptul că degeneratul este corect, cinstit, are un „serviciu“, bani și-și plătește conștiincios facturile nu ar trebui să influențeze analiza comportamentului și faptelor incriminante.

Realitatea este însă alta. În ochii oamenilor și a multor juriști, banii, munca, profesia bună, facturile plătite, familia și copiii contează mai mult decât unele fapte „relative“ și „discutabile“.

Dacă omul muncește, are „serviciu“ și-și plătește facturile, poate că de fapt degeneratul este o biată victimă. Cu facturile plătite, faptele antisociale grave pot fi tolerate și/sau minimizezate, iar gunoiul creat de degenerat poate fi „băgat sub preș“. Degenerații cunosc această „scăpare“ în evaluarea răului din oameni și așa se face că acești oameni scapă sistematic oricărei identificări, monitorizări și răspunderi pentru faptele grave comise.

35. Pentru indivizii degenerați viața organizațională este un mare paradox.

Sunt oportuniști iscușiți ca angajați, când încep să urce pe scara puterii în firmă. Nimeni și nimic nu le poate sta în cale. Indivizii degenerați au o imensă energie combativ-agresivă, sunt neobosiți în luptele interne organizaționale. Se dau peste cap și se dedică oricărui mic război interpersonal. Injectează în organizație toată ura și energia distructivă de care dispun.

35.a. Degenerații sunt carieriști și oportuniști prin excelență.

Distrug cariere, sapă, bârfesc, denigrează, țipă, sabotează intenționat, fură, mint, șantajează, mituiesc, devin informatori, își vând colegii, au aventuri extraconjugale cu parteneri din firmă, creează un climat emoțional agresiv, muncesc triplu pe aceeași bani, își asumă cele mai grele sarcini, sunt agresivi psihic, fac orice, numai să avanseze. Câte puțin, pentru a nu da de bănuț și a nu ieși în evidență cu arivismul și tendințele degenerative pe care cu greu și le ascund. Au tenacitate de termită, nu se grăbesc. De-abia așteaptă apariția unei situații cu potențial degenerativ, conflictual, pentru a face o criză, un scandal, ceartă, pretexte pentru a-și descărca ura și agresivitatea. Apoi, incredibil, dar devin victima propriului succes.

35.b. Apoi devin o victimă ușoară pentru o altă specie de degenerat: prădătorul organizațional special adaptat pentru un astfel de manager degenerat.

În jurul degeneratului care a ajuns în poziție de conducere roiesc degenerații speciali adaptați pentru a-l termina, manipula, exploata în orb. Indivizii degenerați manageri sunt victime sigure și ușoare pentru subordonații degenerați cu inteligență emoțională superioară.

Paraziții organizaționali din firmele conduse de degenerați urmăresc câteva lacune și lipsuri fundamentale ale managerului degenerat și le exploatează la maximum în propriul avantaj:

- lipsa inteligenței emoționale;
 - incapacitatea unei percepții corecte asupra realității economice și politice;
- Managerul degenerat este dependent de alții să-i spună ce este acolo, afară, în realitate.
- incapacitatea de evaluare corectă a subordonaților, evaluările făcându-le prin prisma altor criterii decât cele profesionale de competență.

Evident, criteriul emoțional de evaluare a oamenilor este principala modalitate de selecție și promovare a subordonaților „de încredere”. Este deci normal că în firma degeneratului prosperă paraziții emoționali, cei care știu să găsească și să folosească multele puncte slabe ale managerului degenerat;

- secretomania naivă, aflarea unor situații jenante și periculoase din trecutul managerului degenerat, când se lupta cu oricine îi stătea în cale.

Indivizii degenerați manageri proiectează umbra organizațională asupra angajaților. Niciodată indivizii degenerați manageri nu-și vor recunoaște incompetența, lipsurile, deficiențele personale. Mereu alții sunt de vină, mereu este un angajat gata să fie țapul ispășitor.

36. Degenerații pot fi identificați prin faptul că toate preocupările lor cotidiene sunt complet lumești, fără nicio legătură cu Dumnezeu.

Preocupările degeneraților sunt strict lumești. Sensul lor în viață nu este mântuirea

sufletului, dobândirea Sfântului Duh, dobândirea veșniciei, respectarea poruncilor lui Dumnezeu, slujirea Mântuitorului Iisus Hristos.

Pentru degenerați totul este acceptabil, bun și normal, cu excepția credinței, Bisericii, a lui Dumnezeu. Este uimitor să vezi cum un individ degenerat este preocupat în viață de orice altceva, numai de Dumnezeu nu.

Sunt intens preocupați și deosebit de formalști pentru orice detaliu și aspect neimportant care ține de viața lor profesională, viața lor socială (rude, prieteni, vecini), de „răspunderea” lor de părinte. Existența unui serviciu, a unor vecini și a unui copil sunt deja suficiente motive pentru ca un degenerat „responsabil” să-și ocupe tot timpul disponibil cu orice altceva, cu excepția aspectelor duhovnicești.

Dumnezeu, Biserică, credință? Pur și simplu nu mai există timp și disponibilitate pentru așa ceva.

Degenerații sunt complet absorbiți de preocupări lumești, precum: ultimele subiecte politice, ultimele emisiuni TV, ce a spus politicianul X, ce a făcut vedeta Y, experimentarea noilor rețete culinare, ultimele filme și videoclipuri lansate, ultimele aventuri ale vedetelor, modă și haine, jucării și experimente educaționale, „ieșitul în oraș”, noile modele de mașini apărute, „socializarea” pe telefoanele smartphone și pe site-uri pe internet, lipsa apei calde din alt cartier, bârfa și clevetirea față de oricine și orice, diverse hobby-uri inutile mari consumatoare de timp.

Sunt intens preocupați de turism și călătorii (vizitarea orașelor, castelele medievale, bisericilor, mănăstirilor) doar în sens pur formal, fără să aibă nicio preocupare culturală pentru înțelegerea istoriei locului, oamenilor care au trăit acolo, oamenilor care trăiesc acum acolo, influențelor culturale, influențelor istorice, importanței spirituale a locului vizitat. La locurile turistice unde ajung acești oameni importante sunt strict aspectele turistice „de suprafață”.

Tot ce contează este doar ce se vede acum și aici: animalele văzute, florile decorative, mașinile văzute în parcuri, mâncarea hotelului, vremea, obiectele „ciudate” văzute prin magazine, hainele cumpărate, banii și comportamentul celorlalți turiști, peisajul din jur, socializarea cu alți turiști, etc.

Timp prețios se pierde cu realizarea a sute de poze, care vor fi postate pe internet pe rețelele de socializare. Nu are niciun rost participarea la o slujbă a bisericii locale, vizitarea unui muzeu, consumația la un restaurant cu specific local, înțelegerea istoriei și culturii locale, înțelegerea vieții oamenilor.

Totul în viața degeneraților se face repede, cu agitație, în stil multi-tasking. Să realizăm cât mai multe lucruri imediat și repede, toate în același timp.

Acest stil de viață agitat și multi-tasking induce stress-ul, nervozitatea, agresivitatea, lipsa de liniște și pace sufletească, lipsa de răbdare pentru lucrul bine făcut. Evident nu mai există niciun minut pentru gândirea la sine, propriul suflet, propria viață, propria existență, propria identitate spirituală, Dumnezeu.

Orice altceva este bun și important, în afara aspectelor culturale și spirituale. Orice aspect legat de tradiție, istorie, cultură, credință, etc., este considerat învechit și este evitat.

37. Degenerații reușesc întotdeauna să înșele vigilența oamenilor care consideră respectarea ritualurilor religioase o dovadă de normalitate și omenie.

De dragul păstrării aparențelor sociale și ascunderii în spatele normalității, mulți degenerați simulează toată viața posturile, ritualurile și canoanele religioase. Indivizii degenerați nu cred în Dumnezeu și au activități religioase, spirituale, culturale pur formale și ritualice, cu scop viclean, de integrare socială și păcălirea celor din jur despre cine sunt ei cu adevărat.

Conștiința religioasă a degeneraților este în cel mai bun caz expresia unei conștiințe fariseice. De obicei degenerații sunt atei, pozitivisti, scientiști, raționaliști, intelectualiști și alte forme de „iști”, care în mod eronat identifică mintea cu rațiunea. Deficiențele oamenilor bisericii sunt imediat observate și amplificate. Lipsa de credință în Dumnezeu este factorul principal de degenerare și un individ care are potențial de degenerare, dacă va continua în necredință, va degenera rapid și bine.

x. În general când este vorba despre religie, degenerații sunt maestrul imposturii și falsului și de obicei au un comportament public ideal: iau dimineața Anafură și Agheasmă Mică, merg la Biserică să aprindă lumânări, plătesc pomelnice, merg la slujbe, stau cu orele la rând să se închine la Sfinte Moaște, fac incorect Sf.Cruce, fac pelerinaje la mănăstiri, merg la praznice, merg la sfințiri de biserici și mănăstiri, țin zile de post, își sfințesc casa (Sfeștanie), își duc copii la împărțășit, se „împărțășesc” ei înșiși, vorbesc din Sf.Evangheliu, merg să ia Lumină la Înviere, respectă sâmbetele morților, respectă ziua de duminică, botează copii, sunt nași de cununie, etc. Degenerații au ură, răutate, desconsiderare, negativism, criticism, mânie față de toți oamenii care au legătură cu Biserica: preoți, preotese, episcopi, monahi, mireni, etc. Dar toată această ură este ascunsă cu grijă în diplomație, politețe și manierism.

xx. Pentru a se ascunde, degenerații sunt în stare să respecte cu strictețe orice obicei sau ritual religios, indiferent de ceea ce cred ei despre utilitatea acestui demers. Degerații ajung la biserică în special cu ocazia unor obligații sociale de care nu pot să scape: botezuri, cununii, decese. Sărbătorile religioase sunt doar ocazii de a mânca, petrece, a se distra, a oferi cadouri, a merge la iarbă verde și a bea o bere cu prietenii, etc.

Un degenerat deosebit de periculos care nu ratează Lumina din noaptea de Înviere (eventual luată de la o mănăstire !) îmi spunea la un moment dat cu viclenie:

„Ce rost are să mai mergi la slujbe la Biserică, că doar tu ești un om păcătos. Eu te văd, faci zilnic păcate. Oricum de-abia ajungi la Liturghia de duminică. Ce vrei să mai cauți tu pe acolo?”

Am produs stupefacție și blocaj mental acestui degenerat, spunându-i că tocmai de aceea merg la Biserică, deoarece sunt un păcătos, iar Biserica exact asta este, locul de adunare al păcătoșilor.

xxx. Degenerații (îndrăcīții, demonizații) pot ține posturile lungi de peste an și chiar posturi negre.

Degerații țin posturile fără probleme, dar nu ca jertfă pentru Dumnezeu, ci doar ca act medical, de curățire a organismului de toxine. Dar să vezi apoi ce moraliști devin față de cei care nu țin posturile lungi cu acrivie, așa cum fac ei.

iv. Contrar unor păreri, degenerații (îndrăcīții, demonizații) pot face fără probleme Sfânta Cruce, chiar dacă o fac în mod corect.

Explicația este că semnul Sf. Cruci nu are valoare harică, nu este purtătoare de Har, dacă omul care o face nu crede în Mântuitorul Iisus Hristos și în jertfa Sa pe Cruce. Deci pentru acești vicleni semnul Sf. Cruci este doar un exercițiu fizic de mișcare al mâinii drepte, deoarece face bine la încheieturi și face impresie bună în jur.

Apoi semnul Sf. Cruci făcut de degenerați nu are valoare harică, deoarece în majoritatea cazurilor, nu este făcut corect (vezi în capitolul 3 paragraful **3.7.3**).

v. Am cunoscut degenerați foarte perfizi, care îmi spuneau de dimineața până seara încontinuu „Doamne ajută”, în timp ce se gândeau doar cum să mă inducă în eroare, înșele și mintă.

vi. Alții îmi spuneau că merg la Biserică să aprindă lumânări pentru adormiți, când de fapt cumpărau câteva lumânări doar ca să-și schimbe bancnotele mari în bani mărunți.

Mi-au trebuit luni de zile până să îmi dau seama cu ce indivizi vicleni am de a face.

vii. Pentru a impresiona audiența, unii degenerați folosesc metaniere tip „kolomboi”. În mod uzual și canonic, metanierele sunt făcute simplu și modest, doar din lână sau sfoară.

Dar pentru degenerații suferinzi de mândrie și părere de sine, acestea nu sunt bune.

Astfel, pentru această clasă specială de clienți mai „deosebiți”, au apărut pe piață metanierele comerciale (artizanale) numite „kolomboi”.

Acestea sunt făcute din tradiționala sfoară, la care sunt adăugate ca „boabe” diferite materiale: sâmburi de măsline, sâmburi de ghindă, sâmburi din anumite plante, bile de lemn, bile de inox, bile din sticlă specială, etc.

Un semn clasic de „cădere” în mândrie și părere de sine a unui creștin este folosirea acestor metaniere comerciale (artizanale) de tip „kolomboi”.

viii. Experiența mea personală îmi arată că oamenii care au făcut alegerea răului în viață sunt cumva „respinși” să mai participe la Sfintele Taine, pur și simplu din diferite motive nu mai reușesc să ajungă la biserică, la Sf. Liturghie și Sf. Maslu.

Degerații pot participa la Sf. Liturghie de duminică, dar acest comportament este unul ocazional, mai rar întâlnit.

Aici nu este vorba de lipsa de motivație a degeneratului. De fapt, în general degenerații nu sunt lăsați de Dumnezeu să participe la Tainele Sale. Nu poți sluji răului și lui Dumnezeu în același timp.

ix. De asemenea, oamenii care au ajuns la un grad avansat de degenerare din nepăsare, nesimțire, patimi și fapte rele, nu mai ajung să se spovedească și să se împărtășească.

De obicei degenerații păstrează aparențele și merg la biserică doar atâta timp cât este necesar pentru inducerea în eroare a celor din jur și a partenerului de viață.

Când impostura nu mai este necesară, degeneratul își arată ateismul feroce și face remarci șocante, prin care își arată ura pentru Dumnezeu și desconsiderarea pentru Mântuitorul Iisus Hristos.

Degerații desconsideră și disprețuiesc profund tot ce este legat de Taina împărtășaniei: postul, spovedania, împărtășania. Mândria lor este prea mare, nu suportă „umilința” de a sta în genunchi în fața unui preot să se smerească, pocăiască și să se spovedească Mântuitorului Iisus Hristos.

Dar degenerații, în scopul camuflajului social, își pot duce proprii copii la biserică

pentru împărtășanie.

Dar nu toți degenerații sunt „opriți” de Dumnezeu să ajungă la slujbele Bisericii. De obicei merg la Sfânta Liturghie de duminică și se „împărtășesc” indivizii îndrăciți, cei care au ajuns la un grad ridicat de degenerare și s-au demonizat.

Însă nu este vorba despre o împărtășire autentică, concret Harul Sfântului Duh nu ajunge în trupurile lor. Tot ce consumă aceștia este doar partea materială a împărtășaniei, adică vin și firimituri de pâine.

Părintele Ilarion Argatru ne-a învățat ce se întâmplă de fapt în biserică în momentul împărtășaniei.

În exact momentul/secunda în care preotul întinde lingurița din Sf.Potir, Flacăra Sfântului Duh existent în linguriță va pleca din linguriță:

– fie 3–4 metri în sus și se va „topi” la baza Crucii cu Mântuitorul Iisus Hristos (în bisericile ortodoxe, în partea cea mai de sus a catapetesmei există o Sf.Cruce cu Mântuitorul Iisus Hristos);

– fie se va „topi” la baza Sf.Crucii care stă pe Sfântul Altar.

Plecarea harului Sf.Duh din linguriță înseamnă că practic degenerații **nu** realizează o reală împărtășire cu sângele și trupul Mântuitorului Iisus Hristos, ci real ei se „împărtășesc” cu o linguriță de vin în care sunt înmuiate câteva fărâme de pâine.

Nimic har, nimic sfințenie.

Acest lucru este desigur valabil doar pentru aceia care se împărtășesc fără vrednicie, persoanele de dinainte (sau care urmează) care se împărtășesc cu vrednicie vor avea parte de o Sf.Împărtășanie adevărată, ei chiar vor primi Sfântul Trup și Sf.Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos.

Iată ce ne spunea în acest sens Arh.Ilirion Argatu:

„– La împărtășirea CELOR NEVREDNICI, Flacăra Sfântului Duh, pleacă din linguriță și se ridică, așezându-se la piciorul Sfintei Cruci sus de pe Catapetasma Sfântului Altar.

– Când se împărtășesc CEI CU PĂCATE GRELE, cum ar fi: păcatul uciderii, avortului, a răpirii, curviei, preacurviei, vrăjitoriei, ghicitului, și alte păcate de moarte, pe care le-au ascuns și nu le-au mărturisit sau sunt opriți de la împărtășanie, la aceștia Flacăra Sfântului Duh din Sfânta Împărtășanie, le arde în gât, nici nu intră și nici nu iese din gât. Aceștia se îmbolnăvesc.

– Când se împărtășesc CEI STĂPÂNIȚI DE DIAVOL ȘI PATIMI ȘI LOCUIEȘTE ÎN EI DIAVOLUL, când se apropie Sfânta Împărtășanie de gura lor, diavolul suflă în linguriță, iar Flacăra Sfântului Duh, pleacă la piciorul Sfintei Cruci de deasupra Sfântului Altar.⁴³

(majuscule, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

38. Indivizii degenerați au vicii și patimi condamnate de teologia, morala creștină și practica bunelor relații interumane.

Dar au și o capacitate deosebită de a nu se da de gol cu ele. Nu este ușor să descoperi un degenerat după patimile care îl controlează. Acesta singur nu este un criteriu sigur pentru depistarea degenerațiilor. Nu toate aceste păcate și patimi sunt și vizibile.

De obicei cele mai periculoase patimi ale degenerațiilor sunt bine ascunse unei analize

din exterior: iubire de sine, slavă deșartă, mărire de sine, mândrie, mânie, orgoliu, răutate, invidie, lipsă de credință și încredere în Dumnezeu, ură, parazitism, trădare, delațiune, clevetire, lăcomia pentru bunuri și posesiuni, dorința de a exploata și controla alți oameni, tendința de ucidere, lipsă de milă, exces de raționalizări, percepția scientistă–materialistă–ateu–pozitivistă asupra vieții, evaluarea celorlalți oameni prin prisma banilor și statutului pe care îl au, desconsiderarea virtuților sufletului, nepăsare față de respectarea în viață a unei etici creștine.

La degenerați nu sunt ușor identificabile nici patimile trupești, precum beția, lăcomia alimentară, lipsa de înfrânare și cumpătare sau desfrânarea. Este clar că fiecare degenerat are patimile sale care îl muncesc și îl țin în sclavie, dar ele sunt bine ascunse de privirile indiscrete.

Un aspect cu totul special este faptul că degenerații căsătoriti reușesc să–și ascundă patimile trupești, prin „transferul” lor către partenerul de viață. În general după căsătorie degenerații scapă de patimile trupești, care sunt „transferate” cu bună știință către partenerul de viață.

Concret, este posibil ca un degenerat să fie stăpânit de patima lăcomiei. Dar după căsătorie, dacă se înfrânează puțin, patima aceasta va trece la partener, care va începe să aibă poftă după poftă.

„Transferul” de patimi și poftă este valabil pentru toate cuplurile și are loc într–un mod natural, reciproc acceptat, dar fără ca cei doi soți să știe acest lucru. Degenerații însă au inteligența instinctivă de a scăpa în mod conștient de patimile care–i chinuie prin căsătorie și „transferul” lor către partener.

Degenerații se folosesc și de această situație, pentru a crea celuiilalt o imagine publică negativă de om pătimaș, slab, laș, nevrednic, fără voință, decăzut, nedemn de atenție și respect.

De aceea, nu te repezi să judeci un om ca fiind degenerat după gradul redus de înfrânare – cât mănâncă și cât este de desfrânat, dacă este bețiv sau mânios. Este posibil ca patimile trupești vizibile să fie primite de nefericit prin „transfer”, de la partenerul de viață.

39. O altă formă de impostură a degenerațiilor este că ei par să fie competenți, responsabili, normali, grijulii, când de fapt în realitate acestor oameni nu le pasă de aspectul calitativ al muncii sau relației lor.

La fel, ei par că se implică într–o relație, când în realitate sunt reci și intră într–o relație având obiective precise de îndeplinit.

Scott Peck descrie în special acest comportament straniu al degenerațiilor, preocuparea lor pentru a trăi în minciună, modul în care se păcălesc pe ei înșiși și încearcă să–i păcălească pe ceilalți că sunt oameni normali.

Degenerații pot fi demascați rapid tocmai când încearcă să simuleze normalitatea, atunci când depun eforturi suplimentare și inutile pentru a părea oameni normali. Identificăm degenerații când aceștia vor doar să facă impresie la exterior, nu să–și facă treaba bine calitativ.

Preocuparea lor principală nu este de a face un lucru oarecare bine, temeinic, serios, de calitate, ci mereu grija și atenția lor este doar să creeze impresia că au prestat o muncă de calitate.

În acest scop ei fac gesturi amplificate, mișcări suplimentare vizibile, pentru a atrage atenția asupra lor.

În realitate, acești oameni sunt superficiali, dezordonați, agitați în plus, stresați inutil, au o eficiență a muncii redusă, nu au preocupări legate de calitate, nu-i interesează ca ceea ce fac să aibă efecte pe termen lung, nu-i interesează ca prin munca lor să ajute munca colegilor.

Aspectul de muncă în sine le este indiferent și dacă sunt fanatici în muncă și stau la serviciu 16 ore pe zi, acest lucru nu are nicio legătură cu pasiunea pentru muncă. Nu este nicio surpriză să descoperi că acest om are în 16 ore de muncă eficiența unui coleg anonim care face aceleași sarcini temeinic și bine în 8 ore, că de fapt lasă în urma lui problemele nerezolvate.

În rapoarte dă bine, mai puțin partea cu plicticoșii profesioniști care trebuie să vină după el să facă treaba bine și de calitate. Pe scurt este impostură, fals, grijă pentru a părea că face ceva bine, nu pentru a face real ceva bine.

40. Degenerații reușesc aproape întotdeauna să se salveze din situațiile problematice cotidiene prin acțiunea concomitentă pe mai multe planuri: prin victimizare, jucând rolul de „victimă” persecutată, creând altcuiva rolul de „vinovat”, distrugerea credibilității martorilor acuzatori, lansarea de „fumigene” pentru dezorientarea publicului.

Cu toată atenția lor, de multe ori degenerații sunt surprinși în public de gesturi, atitudini, vorbe și comportamente care au efecte grave asupra altor oameni. Și se poate întâmpla ca degeneratul în cauză să fie acuzat pe bună dreptate și să fie pus să dea explicații pentru infantilisme, greșeli, prostii, sabotaje, incompetențe profesionale, clevetiri, răutate, etc.

În aceste cazuri strategia de apărare a degeneraților este atacul preventiv. Atacul degeneraților, ca măsură preventivă de a opri o atenție detaliată asupra sa, vizează patru aspecte:

- să-și creeze un rol de victimă;
- să acuze pe altcineva de situația creată;
- să distrugă credibilitatea celor care îl acuză;
- lansarea de „fumigene” și piste false.

40.a+b. Primul pas în strategia de apărare a degeneraților anchetați este de a-și crea o legendă de victimă. Crearea rolului de „victimă” presupune implicit crearea altcuiva a rolului de „vinovat”.

Degenerații îi atacă și acuză de orice aspect posibil pe colegii care par să aibă intenții negative față de ei. Ceilalți sunt de fapt oamenii răi, care îi stresează, anchetează, acuză, jignesc, sunt imparțiali, i-au lovit, mint, etc. Practic te va acuza pentru fiecare aspect nefuncțional al vieții tale, dar pe care el cu bună știință l-a sabotat. Degenerații sunt experți în a juca rolul de „victimă” și a-ți crea ție rolul de „vinovat”.

Deci nu doar că te sabotează complet, dar tot ei sunt aceia care se plâng, acuzându-te pe tine că ești vinovat de situația creată. Degeneratul îți sabotează mersul la biserică și apoi tot el se plânge și este nemulțumit că datorită ție el nu a mai ajuns la biserică și a rămas nespovedit.

Te sabotează cu resursele primite de la firmă pentru îndeplinirea unui proiect, iar apoi

el se plânge și te acuză în rapoarte și ședințe că ai cheltuit banii aiurea. Te sabotează perfid și viclean cu educația copiilor, apoi el te acuză că nu ai știut să-i crești. Te sabotează pe plan profesional și apoi te acuză că ești leneș, incompetent și nefolositor. Te sabotează cu o deplasare sau drumeție pe care el o organizează și apoi este nemulțumit acuzându-te că tu i-ai stricat bucuria.

Exemplele pot continua cu sutele....

Este o doză uriașă de viclenie și inteligență diabolică în toată această mișcare simultană pe trei planuri a degeneratului: sabotajul individului-țintă X, crearea pentru degenerat a rolului de „victimă” nevinovată și crearea pentru individ-țintă X a rolului de „vinovat”.

Dar pentru un ochi avizat, aici este posibilă și descoperirea degeneratului. Sabotajul degeneraților este atât de fin realizat, încât este greu de bănuț și practic imposibil de dovedit. Dar acuzele și nemulțumirile lui nefondate sunt vizibile ca lumina soarelui. Deci întotdeauna când planurile și intențiile tale sau cele comune, din diferite motive nu se realizează și apoi tu nevinovat ești cel pus la zid pentru asta, începe să-ți pui întrebări.

De asemenea, începe să te gândești în ce mod au eșuat toate planurile și intențiile tale: de la firmă, din familie sau din politică. Întreabă-te dacă nu cumva tu ești cel „vinovat” și acuzat de toate eșecurile proiectelor comune. Este foarte posibil să descoperi că de la bun început, toate acțiunile tale au fost sabotate în modul cel mai fin și pervers posibil.

40.c. Degenerații muncesc neîncetat să distrugă credibilitatea colegilor sau cunoscuților care i-au descoperit sau au capacitatea intelectuală și instinctele necesare pentru a înțelege cine sunt ei cu adevărat.

Cu cât ești mai aproape de adevărul lor bine ascuns, cu atât ești mai acuzat, „tocat” mai serios și dur de degenerat. Degenerații atacă prin decredibilizare nu doar individul care vrea să le demaște azi impostura, falsul, minciuna, sabotajul și trădarea.

Unul din scopurile fundamentale ale oricărui degenerat este acțiunea preventivă, anticipativă de distrugere a credibilității tuturor indivizilor incomozi, care ar putea să-i identifice și să le stea în cale. În general sunt „tocați” și anihilați preventiv, prin decredibilizare, toți apropiații degeneratului care sunt inteligenți, capabili, educați, creativi, profesioniști, credincioși, respectă valori morale.

Dacă ești un om care ai atribute de acest gen, trebuie să știi că atacul unui degenerat prin decredibilizare este doar o chestiune de timp. Dacă nu vei ști să detectezi din timp orice agresiune subtilă prin decredibilizare, vei fi o victimă ușoară și vei pierde multe: bani, serviciu, reputație, carieră, prieteni, cunoștințe, pacea și liniștea sufletului, etc. Când este vorba de a fi descoperit, degeneratul este incredibil de manipulator, nu are scrupule, nu stă la discuții și nu-și caută scuze moralizatoare. Degenerații sunt experți în a crea altor oameni normali o imagine publică falsă: hoți, mincinoși, impostori, leneși, paraziți, incompetenți, răi, naivi, resentimentari, devianți, cu probleme psihice, degenerați, chiar demonizați.

DISTRUGI PERCEPȚIA PERSONALITĂȚII ASUPRA MARTORULUI X = DISTRUGI CREDIBILITATEA LUI X = NIMIC DIN CE SPUNE MARTORUL X NU ESTE LUAT ÎN SEAMĂ ȘI NICI ACCEPTAT CA ADEVĂRAT.

Ei cunosc foarte bine că în jocul imposturii câștigă nu acela care are dreptate, ci acela care are credibilitate. Iar credibilitatea mesajului unui om nu are de a face cu valoarea intrinsecă a spuselor sale, ci este direct proporțională cu percepția publică a personalității sale.

De aceea, degenerații își acuză neîncetat țintele printr-un cocktail de inteligență degenerată: bârfă, deprecieri, reproșuri, nemulțumiri, jigniri, păcăleli, farse, înscenări, provocări, agresivitate psihică, capcane, sabotaje, trădări, mistificări ale realității, desconsiderarea aspectelor personale (parfum folosit, punctualitate, organizare, experiență sexuală, modul de a se îmbrăca, luarea în râs a exprimării verbale), glume și bancuri profesionale denigratoare pe seama lui X, amenințări voalate, afirmații mincinoase repetate la nesfârșit, denaturarea adevărului prin omiterea unor fapte, prezentarea minciunii ca adevăr, prezentarea adevărului ca minciună, căutarea de pretexte pentru ironizare și luare în batjocură, crearea pentru X a unei imagini de turnător pentru șefi, etc.

O „specialitate“ a degenerațiilor este de a urla ca din gură de șarpe și a te acuza de faptele pe care chiar el le comite. Este foarte greu să dovedești vinovăția unui degenerat care acuză pe alții de exact faptele pe care el le comite.

Dar există și un revers la această șmecherie a degenerațiilor. Dacă le cunoști această tehnică, prin retroversiune poți să identifici și să-i dai de gol cu exact faptele pe care le comit.

DEGENERATUL TE ACUZĂ DE FAPTA X = ÎN REALITATE CHIAR DEGENERATUL A FĂCUT FAPTA.

Doar prin această retroversiune am reușit să-mi dau seama uneori de faptele concrete ale unor oameni „onorabili“, care își ascundeau foarte bine mizeriile pe care le făceau. Dacă nu s-ar fi dat de gol acuzându-i pe alții sau pe mine de anumite fapte, nu mi-aș fi putut niciodată da seama că exact ei, acuzatorii indignați, erau exact aceia care făcuseră respectivele fapte.

Astfel, degenerații trădători îi acuză pe alții de trădare, cei calomnatori îi acuză pe ceilalți de calomnie, cei hoți îi acuză pe alții de hoție, degenerații desfrânați acuză pe ceilalți de preacurvie și practici sexuale deviate, sabotorii acuză de sabotaj pe cei de lângă el, etc.

Remarcabil este că fac pe indignații și corecții tocmai ei, lupii moralști, degenerații sabotori, trădători, provocatori, agitatori, intriganți și bârfitori.

Tocmai pentru a-și ascunde propriile fapte mizerabile, ei joacă rolul corectitudinii și sunt mereu acuzatori la adresa celor din jur, acuzându-i că încalcă bunele maniere, că ei sunt sabotori, incompetenți, trădători, neserioși, etc.

Dacă nu este „vaccinată“ în războaie cu degenerați, în aproape toate cazurile, în urma acestui tratament de acuze și distrugere a credibilității, persoana vizată de degenerat este terminată public.

Nimeni nu mai vrea să audă de el, nici să-l asculte, nici să-i dea crezare. Ba chiar individul acuzat să fie mulțumit dacă scapă fără reclamații la poliție și procese.

40.d. Degenerații sunt experți la lansarea „fumigene“: false piste, false direcții și false probleme, toate cu rolul de a distra atenția de la el, a zăpăci și încurca audiența.

Fumigenele degeneratului care vrea să „dispară” din peisajul unei discuții pot fi orice tip de acțiune sau comunicare care implică voalat sau explicit o situație problematică sau acuzatoare.

Pe termen scurt, într-o discuție care poate deveni periculoasă pentru el, degeneratul își aduce brusc aminte de problemele celorlalți, ca de exemplu:

„Cum mai stă mama ta cu sănătatea? Este bine?, parcă anul trecut era răcită sau așa ceva....”

„S-a rezolvat problema de la financiar? Am auzit pe acolo niște discuții referitoare la tine....”

„Ce mai face ăla mic? Cum merge cu școala, are note bune?”

„Eu aș zice să nu mai ai grija mea că ești cu un picior deja afară din firmă, vezi că am auzit că vor să mai angajeze pe cineva în departamentul tău.....”

„Te-ai împăcat cu prietenul/soțul/soția? Parcă erați certați....”

„Vezi că iar am auzit-o pe X-u-leasca că te bârfește că ești proastă și nu știi cu ce să te îmbraci.....”

„Ați simțit noul parfum al lui X-u-leasca? Groaznic”

„Vezi că am citit pe undeva pe Ineternet că batoanele pe care le mănânci tu în pauze pot fi cancerigene.....”

„Ai auzit noutatea? Produsele de carne de la supremarketul XXX sunt infestate cu salmonella. Nu de acolo cumperi tu salamul pentru pachetul de la școală al copiilor?.....”

„Ți-ai rezolvat setările la programul de calculator sau tot mai ai probleme?.....”

Pe termen lung, strategia fumigenelor funcționează deoarece ele au rolul de a crea îndoiala cu privire la adevărul expus și de a provoca discuții și certuri între alți oameni.

În acest scop degeneratul acuză, minte prin omisiune, minte prin adevăr, clevetește, bârfește, plantează false dovezi, lansează teorii fanteziste, amenință voalat cu dezvăluiri sensibile din trecut, face aluzii de șantaj, sabotează inițiative, provoacă discuții în contradictoriu, caută subiecte de conflicte și ceartă, crează intrigi amoroase, reaprinde conflicte vechi îngropate, toarnă la superiori, etc.

Persoanele vizate pentru fumigene sunt naivii și cei între care există oarecare motive de conflict. Degenerații sunt atât de buni la lansarea de „fumigene” în spațiul comunicării publice, încât nu trec mai mult de 1–2 zile și deja atenția colectivului s-a mutat la noul scandal care a apărut între colegii X și Y.

Alții, colegii Z și T încep să se îndoiască de adevărul faptelor făcute de degenerat, iar colegii acuzatori bat deja în retragere sub amenințarea dezvăluirilor unor aspecte sensibile din trecut.

Ceea ce nu știu toți aceștia este natura demonică a degeneratului și nivelul superior de viclenie pe care acesta îl are.

41. Dintre toate patimile sufletești și trupești, cea mai evident corelată cu fenomenul degenerării este invidia.

Invidia este atât de bine corelată cu fenomenul degenerării, încât gradul de degenerare al unui individ poate fi cuantificat în funcție de nivelul invidiei care-i arde

sufletul.

Toți degenerații suferă de o formă de invidie: fie este cea simplă atașată de un „obiect“ (situație dată, persoană, bun material, etc), fie este o invidie existențială difuză, neîncetată sau poate fi vorba de o invidie psihopată cu tendințe reprimite deucidere.

Invidia este întotdeauna generatoare de degenerare și invers orice formă de degenerare este automat generatoare de invidie. Chiar dacă procesul degenerării apare din alte cauze, invidia va apare întotdeauna ca produs secundar în cadrul degenerării. Această invidie va susține apoi și ea la rândul ei procesul degenerării.

FACTOR DE DEGENERARE X = DEGENERARE = FORMĂ DE INVIDIE = DEGENERARE.

Sfinții Părinți (de exemplu Maxim Mărturisitorul) au înțeles de mult timp că patima invidiei este bine ascunsă în spatele bunăvoienței, falsei amabilități, prieteniei, politeții de salon, falsei dorințe de a face bine, izolării sociale, nemulțumirilor cronice.

Toate formele de invidie pot fi depistate la timp dacă reușești să interpretezi corect o seamă de atitudini și comportamente negative, să le desprinzi de pretextul care le-a cauzat și să vezi în profunzime cauza ascunsă care le generează.

Invidia generează la oameni fapte gratuite, precum: prostie, sabotaj și autosabotaj, răutate gratuită, o stare de neîncetată nemulțumire (nimeni, nimic, niciodată nu este bine), clevetire, criticism, judecare, bârfă, critică nejustificată, dorința ascunsă pentru competiția profesională, preocuparea pentru a se izola social, viclenie, discuții în contradictoriu care se doresc să devină certuri, gândire și comunicare tendențioase (invers–negativiste), o continuă stare de frustrare.

EXPRIMAREA INVIDIEI =

- 1. BUNĂVOINȚĂ, FALSĂ AMABILITATE, PRIETENIE, POLITEȚE DE SALON, APARENTĂ DORINȚĂ DE A FACE BINELE, APARENTĂ SOCIABILIZARE;**
- 2. JUDECARE, CONDAMNARE, CLEVETIRE, JIGNIRI, CALOMNII, PERMANENT CRITICISM, PERMANENTE NEMULȚUMIRI, NEGATIVISM, RĂUTATE, ȚINEREA DE MINTE A RĂULUI, POMENIREA RĂULUI, DORINȚA DE A CHINUI PRIN STRESS PSIHIC, CĂUTAREA DE CEARTĂ, CRIZE PREMEDITATE DE MÂNIE NEJUSTIFICATĂ, etc;**
- 3. EXTERNALIZAREA/PROIECȚIA PROPRIILOR NEPUTINȚE;**
- 4. PRETEXTE ORGANIZAȚIONALE PENTRU A UMILI, SABOTA, CLEVETI, CRITICA, JUDECA, CONCEDIA;**
- 5. CĂUTAREA DE VINOVAȚI PENTRU LIPSURILE PERSONALE EDUCAȚIONALE, EMOȚIONALE, PROFESIONALE, FAMILIALE, INTELLECTUALE, ORGANIZATORICE.**

În general însă, cea mai periculoasă formă de invidie – invidia existențială – generează forme difuze de exprimare și este foarte greu de depistat în timp util.

Degerații manifestă o inteligență fenomenală de a–și ascunde invidia existențială sau invidia psihopată/sociopată, care le roade permanent sufletul, de la primul minut al zilei, până la ultimul minut, înainte de culcare.

Îți trebuie multă atenție și timp să înțelegi că invidia este motivația ascunsă din spatele

tuturor acțiunilor, gesturilor, privirilor, faptelor, vorbelor și comportamentelor care exprimă resentimente, răutate, negare, opoziție, frustrare, nemulțumire. În cazul invidiei existențiale, invidiosul poate să-ți provoace pagube semnificative și să te saboteze în tot ceea ce faci practic întreaga viață, fără să-ți dai seama de acest lucru.

Există însă o metodă probabilistică de a depista cu anticipație apariția invidiei existențiale. Invidia apare întotdeauna ca expresie a unei suferințe psihice și spirituale. Oamenii invidioși trăiesc neîncetat conștiința limitărilor pe care le au, datorită nerespectării eticii creștine a iubirii pentru ceilalți oameni.

Prin educație, iubire și credință acești oameni ar scăpa de suferința psihică pe care o trăiesc. În schimb însă preferă să sufere și să caute în exterior „vinovații”.

Există o serie de limitări–deosebiri fundamentale, care pe fondul lipsei de iubire duc la această conștiință a inferiorității și invidie: femeie vs. femeie; femeie vs. bărbat; țărani vs. orășeni; cu studii superioare vs. studii medii; cu studii medii vs. fără studii; capabili intelectual vs. semidocti și limitați; educați vs. needucați; o zonă geografică vs. altă zonă geografică defavorizată; normal psihic vs. bolnav psihic; talentat și cu aptitudini native vs. lipsă de talent și banalitate; aspect fizic plăcut vs. urâtenie; fără malformații și defecte fizice vs. malformații și defecte biologice; stare materială bună vs. sărăcie; credință în Dumnezeu vs. ateism; capabil profesional vs. incapabil, mediocru și limitat; poți avea tot ceea ce-ți place și dorești vs. imposibilitatea de a avea ce-ți dorești; etc. În lipsa iubirii și educației toate aceste diferențieri fundamentale pot fi ținute sub control doar o perioadă determinată de timp, prin conjuncturi generate de interese, contracte și forme juridice, sex pasional, convenții sociale, relații familiale.

După acest timp determinat (maxim 2–3 ani) apare conștiința limitării personale, starea de suferință psihică creată de neputință, umilință și sentimentul de inferioritate. Ulterior apare dorința de răzbunare, ura, invidia, dorința de a face rău în mod premeditat.

Din acest moment începe practic exprimarea invidiei sub forma unor pretexte: nemulțumiri permanente, frustrare, critici, comentarii, opoziție, sabotaj, bârfă, resentimente, etc.

DIFERENȚIERI UMANE FUNDAMENTALE = CONȘTIINȚA INFERIORITĂȚII = DURERE PSIHICĂ = INVIDIE ȘI URĂ = EXPRIMAREA INVIDIEI SUB FORMA UNOR PRETEXTE.

Deci estimarea probabilistică este următoarea: în momentul în care avem de a face pe termen mediu și lung cu oameni care sunt pe un alt nivel de existență, dacă acești oameni nu au educația eticii creștine și nu cunosc ce este iubirea de aproapele, trebuie să anticipezi că apariția invidiei (și a pretextelor de a o exprima) este doar o chestiune de timp.

Produsul comun, universal și neîncetat al invidiei este preocuparea invidioșilor de a sabota în mod conștient, dar în ascuns și pervers obiectul invidiei lor: muncă, talent, situație profesională, relații de muncă, relații sociale, rezultate profesionale, educația, etc.

Deci dacă ești o femeie inteligentă și educată vei fi invidiată de femeile needucate și banale, dacă ești talentat vei fi invidiat și sabotat de oamenii mediocri, dacă ești un intelectual elitist vei fi invidiat și sabotat de semidocti și limitați, dacă ai bani vei fi

invidiat și sabotat de oamenii care trăiesc în lipsuri, dacă ești capabil profesional vei fi invidiat și sabotat de toți incapabilii, etc.

Invidia este o forță negativă atât de puternică încât transcende relațiile normale, raționale, instinctele parentale, de conservare și supraviețuire.

Angajații mediocri îl vor sabota pe propriul lor coleg capabil, chiar dacă asta înseamnă că firma va da faliment și ei înșiși vor ajunge șomeri, femeia invidioasă îl sabotează pe propriul bărbat chiar dacă acest lucru se resfrânge asupra educației copiilor și a stării materiale a întregii familii, un politician impostor îl va sabota pe colegul de partid capabil chiar dacă asta înseamnă pierderea locurilor din Parlament, etc.

În general invidioșii îi sabotează pe cei favorizați de soartă, chiar dacă asta înseamnă implicit să lovească în propriile ineterese: cariera profesională, familia, copiii, organizație, țară.

O concluzie la cele descrise mai sus este **recomandarea de a nu-ți crea relații (personale, familiale, sociale, profesionale) pe termen mediu și lung, cu oameni care sunt pe un alt nivel de existență.** Chiar dacă la prima vedere diferențele fundamentale nu par semnificative, în maxim 2–3 ani, în lipsa unei etici creștine a iubirii, acestea vor duce aproape obligatoriu la ură și invidie.

Pentru a evita să fii victima invidiei, este recomandabil să te asociezi și să-ți faci relații cu oameni situați cât mai aproape de nivelul tău educațional, profesional, cultural, religios, aspirațional.

Legat de invidie, există și întrebarea de ce Dumnezeu permite ca anumiți oameni să fie obiectul și ținta invidiei și degenerațiilor invidioși. De ce permite ca oameni buni și muncitori să fie sabotați în toate aspectele vieții și muncii lor, astfel încât toate eforturile și toată munca lor să se piardă în eforturi sisifice fără rezultat.

Invidia este doctoria amară a lui Dumnezeu pentru sufletele bolnave de mândrie, slavă deșartă, lipsă de blândețe și smerenie.

Dumnezeu permite invidia degenerațiilor, pentru a echilibra lipsa de blândețe și smerenie din oameni. Sabotajul degenerațiilor este permis pentru a asigura „căderea” oamenilor mândri, „bolnavi” de slavă deșartă, care au uitat în viața lor de Dumnezeu. Oamenilor pe care Dumnezeu îi iubește nu le este permis să se bucure de rezultatele muncii lor, dacă prin acest fapt se înalță/slăvesc pe sine și cresc în mândrie.

În consecință, pentru a evita „căderea” sufletului lor în mândrie și slavă deșartă, nici nu sunt lăsați să ajungă la rezultate care să creeze această slavă deșartă. Rezultatul este acțiunea invidioșilor care te vor sabota pe ascuns, într-un mod terminator.

Soluția de a scăpa de invidioși și de munca lor subterană de sabotare este de a ne smeri, a căuta să devenim blânzi, să nu avem gânduri de slavă deșartă. Doar în acest mod, prin blândețe și smerită cugetare, Dumnezeu va ridica de la noi ispita invidiei și va permite să ne bucurăm fără riscul „căderii” de bucuria și satisfacția sufletească a rezultatelor muncii depuse.

42. Toți degenerații sunt trădători și toți trădătorii sunt degenerați.

Trădarea degenerațiilor se manifestă în toate sensurile posibile și concomitent, pe toate planurile existențiale: de țară, neam, familie, clan, firmă, organizație, comunitate, ai propriilor copii, asociați, subalterni, a lor înșiși.

Nu este o întâmplare că degenerații pot fi găsiți acolo unde se face propagandă pentru

trădare de țară, ateism, erezie religioasă, trădare rasială, trădarea istoriei și culturii naționale, trădare educațională, trădarea valorilor tradiționale milenare. Putem deci identifica un individ degenerat, dacă putem depista la el atitudini și comportamente de trădător. Și putem identifica un individ trădător, dacă observăm că în sufletul acestui om are loc un proces de degenerare.

Ca să identificăm degeneratul, trebuie să ne punem întrebările:

Cine este trădătorul nostru?

Cine este perfidul care ne sabotează și trădează profesional, financiar, secretele, visele, planurile?

Cine ne trădează încrederea, dragostea, respectul acordate?

Am scris de mai multe ori în această carte. Degeneratul, trădătorul este lăsat de Dumnezeu să ne provoace un șoc existențial și de gândire, să genereze în viața noastră o schimbare completă a percepției și paradigmei despre oameni, Viață, Dumnezeu. Un șoc existențial nu se obține oricum, omul trebuie să încaseze o doză maximă de durere și suferință emoțională, la limita supraviețuirii psihice. Și un șoc existențial nu se produce de la oricine. Degeneratul care te sabotează și trădează zi de zi și oră de oră nu este cunoscutul, prietenul, ruda sau colegul care te mai bârfește pe la colțuri, te invidiază și vrea să devină șef.

Degeneratul tău, trădătorul tău, „lupul“ ascuns de lângă tine, este omul cel mai apropiat ție, în care ai încredere, pe care îl respecti, stimezi, pe care îl iubești, căruia i-ai încredințat o parte din secretele, visele, aspirațiile și sufletul tău. Este cel cu care împarți pâinea acasă și/sau la serviciu, cu care te ajuți la ne cazuri și în care ți-ai pus speranțe și încredere.

Deci din start degeneratul și trădătorul nostru, pus de Dumnezeu să ne dea o aspră lecție de viață este de obicei persoana la care nici cu gândul nu gândim. Majoritatea oamenilor nici nu avem curaj să îndrăznim să gândim că omul pe care îl respectăm, iubim și îl credem poate fi un degenerat trădător, care ne sabotează conștient și urmărește cu perfidie să ne distrugă complet viața, din toate punctele de vedere. Este foarte dureros, dar în această privință nu există limite. Degeneratul, sabotorul și trădătorul vieții tale poate să fie: tatăl tău mama ta, fratele tău, sora ta, nașii tăi, cumnații tăi, copilul tău, cel mai bun prieten din copilărie, vecinul tău cel bun, colegul de muncă pe care îl cunoști de o viață, șeful tău care te-a promovat, etc.

Ca să nu ajungem în situația ca un degenerat trădător (indiferent cine este acesta) să ne distrugă complet viața, trebuie să fim capabili să identificăm din fașă degenerarea, intențiile și planurile de sabotare și trădare.

Întrebarea fundamentală este una simplă: cum îl identifici pe trădătorul vieții tale, în condițiile în care ești un om obișnuit și nu ai acces la surse de informații profesionale?

42.a. Identificarea degenerațiilor trădători prin factorii degenerativi generali.

Toate aceste trădări încep firește cu trădarea lui Dumnezeu, prin lipsă de credință și nădejde în Dumnezeu și prin lipsa sfintei frici de Dumnezeu.

Apoi trădarea este motivată de următorii factori degenerativi: invidie, iubire de slavă deșartă, dragoste fățarnică, răutate, mânie (agresivitate), lașitate, dorință de răzbunare, diverse patimi lumești (lăcomie de bani, curvie, lăcomie de bunuri, alcoolism, dependența de jocurile de noroc, dorința de parvenire).

LIPSA DE CREDINȚĂ ȘI NĂDEJDE ÎN DUMNEZEU + LIPSA SFINTEI FRICI DE DUMNEZEU + INVIDIE (este o manifestare a urii de aproapele) + IUBIRE DE SLAVĂ DEȘARTĂ + DRAGOSTE FĂȚARNICĂ + RĂUTATE + MÂNIE + LAȘITATE + DORINȚĂ DE RĂZBUNARE + DIVERSE PATIMI LUMEȘTI = AU LOC FAPTELE TRĂDĂRII: trădarea de aproapele, trădarea de neam, trădarea propriei familii, trădarea colegilor de muncă, trădarea subordonaților, trădarea șefilor, trădarea prietenilor din copilărie, trădarea vecinilor, trădarea firmei, trădarea instituției, trădarea partidului, etc.

Sunt degenerați trădători care manifestă toate aceste patimi, dar trădarea poate surveni doar ca urmare a acțiunii combinate a 2–3 patimi. Un om poate ușor deveni trădător de neam și/sau trădător al propriei familii, dacă este stăpânit de combinații de 2–3 patimi, ca de exemplu:

- invidie de aproapele + dragoste fățarnică + iubire de slavă deșartă;
 - invidie de aproapele + dragoste fățarnică + lăcomie de bani;
 - invidie de aproapele + răutate + mânie + dorința existențială de răzbunare (de tip obsesivă, sociopată);
 - lipsa sfinteii frici de Dumnezeu + dorința de răzbunare punctuală + invidie de aproapele + lăcomie de bani;
 - lipsa de credință în Dumnezeu + lașitate + invidie + răutate;
 - invidie + dorință de parvenire + curvie;
 - invidie + dorință de răzbunare + alcoolism;
 - lăcomie de bani, lăcomie de bunuri, dependența de jocurile de noroc;
- Etc.

Deoarece în România patima suverană și generalizată este invidia, aproape toate cazurile de trădare sunt motivate în principal de invidie, care este o formă de manifestare a urii față de aproapele.

În secundar și în plus față de invidie, în România faptele trădării sunt motivate și de următoarele patimi: iubire de slavă deșartă, dorința existențială de răzbunare de tip obsesiv–sociopat, dorința de răzbunare punctuală, lașitate, lipsa de credință în Dumnezeu, lipsa sfinteii frici de Dumnezeu, dragoste fățarnică, diverse patimi lumești (lăcomie de bani, curvie, lăcomie de bunuri, alcoolism, dependența de jocurile de noroc, dorința de parvenire).

Toate faptele trădării sunt pedepsite imediat și foarte serios de către Dumnezeu, deoarece faptele trădării implică automat și faptul trădării lui Însuși Dumnezeu. Pentru faptele trădării Dumnezeu retrace imediat de la om Harul protector, ceea ce are ca efect îndrăcirea și demonizarea rapidă a omului.

INVIDIE = DUCE LA FAPTELE TRĂDĂRII = IMPLICĂ AUTOMAT ȘI PĂCATUL ÎNFRICOȘĂTOR AL TRĂDĂRII LUI ÎNSUȘI DUMNEZEU = PIERDEREA SFÂNTULUI DUH = ÎNDRĂCIREA INDIVIDULUI (posesia demonică a minții și „inimii”) + DEMONIZAREA SINELUI.

INVIDIA = DUCE LA DEGENERARE PRIN FAPTELE TRĂDĂRII = DUCE LA PIERDEREA SFÂNTULUI DUH PROTECTOR = DUCE LA O ȘI MAI PUTERNICĂ INVIDIE ȘI DEGENERARE.

42.b. Identificarea degenerațiilor trădători prin patima mâniei, proiecția urii de sine și agresiunea contra apropiaților și oamenilor normali.

Aceste aspecte pot fi citite detaliat în cadrul paragrafului **89**.

43. Indivizii degenerați sunt maeștri în viclenie, fals existențial, impostură și ipocrizie, cu scopul de a ascunde public adevărul cu privire la realitatea propriei lor ființe.

Degerații sunt experți în a—și ascunde răul din suflet, secretul cel mai intim al ființei lor. Își ascund ura de Dumnezeu, faptul că nu sunt ca ceilalți oameni, iubirea condiționată, invidia demonică, demența, că sunt agresivi, nevrotici, isterici, ucigași. Răul pe care îl fac indivizii degenerați în jurul lor este vizibil și imposibil de ascuns. Dar degenerații sunt maeștri în a înșela evaluarea oamenilor în ceea ce privește gradul lor de demonizare, prin denaturarea cauzelor care i—ar face să fie „răi”.

43.a. Ascunderea degenerațiilor în spatele corupției și incompetenței sistemului democratic.

În mod oficial, toți oamenii cunosc faptul că forma de organizare politică și socială în care trăiesc se numește democrație. Forma de guvernământ din majoritatea statelor lumii este democrația. În același timp, toți oamenii educați cunosc faptul că democrația în care trăim este o formă de guvernare degenerată, care nu asigură promovarea valorilor, ci a demagogilor, nepotismelor, corupțiilor și incompetențelor. Inclusiv Platon și Aristotel ne—au avertizat că în democrație la conducerea comunității ajung în special demagogii și incompetenții.

Această „normalitate“ a degenerării guvernării în democrație, acceptată de toți ca fiind compromisul necesar, prețul păcii sociale, este speculată de degenerații aflați în căutare de roluri. Democrația și mentalitatea socială care acceptă conducerea demagogilor reprezintă cadrul social perfect pentru degenerații care doresc să—și ascundă starea de demonizare.

Concret degenerații îi păcălesc pe oameni să—i evalueze greșit, jucând diferite roluri pe care oamenii le pot parțial înțelege, accepta și tolera în cadrul regimului democratic: corupt, exploataitor, liberal, zgârcit, lacom, ocult, șantajat, nepot, care practică favoritismul, membru în grupuri de interese, etc.

Una este să—i spui unui om că ești un degenerat demonizat și altceva este să—i spui că ești un corupt lacom. Într—un fel vom evalua actele făcute de un om demonizat și cu totul altfel vom evalua actele făcute de un om care practică favoritismul. Într—un fel vom evalua un om demonizat și altfel vom evalua un om corupt, exploataitor sau lacom.

Această manipulare și ascundere a degenerațiilor este foarte periculoasă. Mulți preoți și călugări ne avertizează că în realitate nu există oameni incompetenți, corupți, lacomi sau zgârciți, ci există numai oameni degenerați, chiar demonizați, dar care—și ascund în spatele corupției intențiile lor reale de a face rău celorlalți oameni.

Deci individul X nu este corupt și nu practică favoritismul pentru că vrea bani, ci el își ascunde dorința demonică de a face rău în spatele corupției pe care o practică.

Să nu credeți că degenerații sunt doar disperăți după bani și viață de lux, așa cum dau ei impresia. Intenția lor neschimbată este doar aceea de a face rău. Corupția, disperarea după banii nemunșiți și viața de lux sunt doar pretextele, „perdeaua de fum“ pe care degeneratul trebuie să o creeze de nevoie, pentru a ascunde oamenilor

intențiile lui adevărate.

NU EXISTĂ CORUPȚIE, LĂCOMIE ȘI FAVORITISME PENTRU BANI = EXISTĂ CORUPȚIE, LĂCOMIE, EXPLOATARE ȘI FAVORITISME PENTRU A ASCUNDE DEMONIZAREA, INTENȚIA DE A FACE PE ORICE CALE RĂU ALTOR OAMENI.

Corupții, lacomii și toți cei care—și vând funcția pe bani nu sunt doar niște „corupți”, adică pe undeva niște oameni de înțele care au cedat la tentațiile lumii consumatoriste în care trăim. Aceștia sunt în realitate oameni alienați, fără teamă și credință în Dumnezeu, care au profund ascunsă pornirea și dorința de a face rău altor oameni, în orice formă sau aspect posibil.

Corupția, lăcomia și favoritismele sunt de fapt formele lor concrete de a face rău. Dacă degenerații ar putea face rău altor oameni prin plantarea de panseluțe, toate orașele, instituțiile și firmele patriei ar fi pline de panseluțe.

43.b. Ascunderea degenerațiilor prin măsuri de distragere a atenției de la degenerat la alte persoane și/sau crearea premeditată a unor situații conflictuale.

În orice situație și în orice conjunctură, pe termen scurt sau lung, degeneratul este pregătit să distragă atenția de la el.

x. Pe termen scurt distragerea atenției de la el la individul X se poate face printr-o agresivitate verbală și emoțională în formă continuată. Individul țintă este acuzat de toate și orice, bârfit, folosit ca subiect de amuzament, scos în evidență.

Glume, bârfe, critici, acuzații fățișe, calomnieri fine, ironii, provocarea de certuri și scandaluri, toate sunt arme folosite de degenerat pentru ca el niciodată să nu fie pus în centrul atenției.

Este foarte important să recunoști ura în spatele situațiilor de viață „justificate” de degenerat. Impostura este o adevărată strategie de distragere a atenției de la indivizii degenerați. Condiția lor fundamentală pentru a avea stabilitate psihică este agresivitatea psihică și emoțională, continua atacare a apropiaților.

Degerații produc un neîncetat „zgomot de fond”, agresivitate verbală și emoțională, cu scopul de a distrage atenția de la ei, intimidare și control al celor din jur.

Zgomot de fond înseamnă la degenerați și următoarele:

- permanente nemulțumiri și exagerări;
- stres, agitație psiho-motorie, instabilitate, iritabilitate;
- contrazicere înapoi a tot ceea ce aude, crearea de discuții în contradictoriu, căutarea voluntară de ceartă;
- dorința de a transforma orice situație într-un potențial de divergențe;
- schimbarea neîncetată a dispoziției emoționale, instabilitate psihică și emoțională;
- căutarea vinovaților, mereu trebuie căutat un țap ispășitor pentru tot ce se întâmplă;
- critica a tot ce se poate: lucruri, oameni, stări de fapt.

xx. Pe termen mediu strategia preferată de degenerați este de o lejeritate și eficiență remarcabile. Degenerații sunt experți în a face pe oameni să se certe între ei. Au grijă să lase câte o sămânță de scandal peste tot unde merg și în tot ce vorbesc.

Logica este simplă: dacă oamenii sunt ocupați să se certe între ei, când să mai aibă ei timp să—și dea seama că colegul sau „prietenu” este un degenerat periculos?

Pentru a—i face pe oameni să se certe între ei, degenerații folosesc tot arsenalul din

dotare: răutate, bârfă, invidie, calomnie, telefonul fără fir (gen „știi, am auzit de la X, care și el a auzit de la Y, că amicul tău Z vorbește că tu ai.....“), aluzii, crearea de incidente, stimularea orgoliilor, exploatarea sensibilităților și a informațiilor confidențiale despre slăbiciuni sau greșeli profesionale sau personale, expunerea trunchiată a adevărului, etc.

Când degeneratul observă cele mai mici semnale de împăcare și normalitate, intervine prompt, fie creând un mic incident care este ulterior dezvoltat, fie jighește, minte sau bârfește. În general degenerații, când urmăresc voit acest lucru, reușesc să învrăjbească complet pe oameni, făcându-i să se certe și să se urască neîncetat ani de zile. Prietenii și cariere sunt inevitabil distruse în aceste războaie fin create și manipulate de către degenerați.

Degerații pun să se certe între ei oamenii din tot spectrul vieții lor: membrii propriei familii, colegii de muncă, vecinii de bloc/stradă, etc. În general oriunde apare un degenerat liniștea, pacea și înțelegerea între oameni sunt spulberate de viclenia, inteligența malefică, ura de oameni și nevoia acestuia de a se ascunde.

xxx. Pentru ascunderea lor pe termen lung, indivizii degenerați sunt experți în crearea și amplificarea situațiilor conflictuale. Conflictele mici le fac mari, conflictele înghețate le fac calde. Legat de dorința lor de a se ascunde este exagerarea și distorsionarea realității.

Degerații se agită inutil și în plus, se implică zgomotos și vizibil pentru a rezolva „problema” inexistentă sau situația problematică. Clasic, acolo unde nu există nicio problemă pur și simplu se agită inutil până când creează una mică. Apoi se motivează de unii singuri să vadă problema mică ca fiind catastrofal de mare. Peste tot în jurul degeneraților este agitație inutilă, zgomot, percepții halucinante, impresia de muncă făcută cu folos, nevroză, demență, isterie, sunt munți de sare care stau gata să le cadă în cap.

Strategia lor preferată este de a crea premisele pentru ca cei din jur să devină nemulțumiți, după aceea așteaptă răbdători ca acești oameni să-și exprime nemulțumirea, pentru ca apoi să se folosească de acest moment ca să-și descarce ura din suflet.

43.c. Ascunderea degenerațiilor prin efortul lor de a schimba percepția realității la indivizii care doresc să-și demaște public pe degenerați.

În același timp cu războiul deschis împotriva individului care îl poate descoperi, degeneratul mai duce un război direct cu cel în cauză.

Întotdeauna cei mai periculoși degenerați pe care îi vom întâlni sunt aceia care caută să schimbe la individul-țintă percepția realității. Cei mai periculoși degenerați nu bat, nu bârfesc, nu te sabotează sau trădează. Ei însă urmăresc să te înșele, încât să ajungi să te bați, sabotezi și să te trădezi tu singur.

Scopul lor este de a „virusa” ținta cu diverse idei care conturează o concepție de viață falsă și atee, prin care să-l îndepărteze pe om de Dumnezeu și să-l determine să facă păcate mari și grele.

Ideea degeneratului este următoarea: dacă X se va face public de râs cu o percepție greșită a realității, înseamnă că și percepția lui X despre el, degeneratul, este la fel greșită. În acest sens degeneratul face eforturi desperade și obsesive de a-l face pe individul X să aibă o percepție greșită despre realitate, pe care să o vezi așa cum

dorește el. Apoi te va expune ironiilor generale și te va decredibiliza total făcând publice evaluările naive și greșite, pe care el ți le-a inoculat.

Să schimbi percepția realității la un om pare o glumă și un lucru greu de realizat, dar nu și pentru degenerat. Arma secretă în acest efort de schimbare a percepției generale a unui individ este agresivitatea psihică, combinată cu inteligența, munca de lămurire, talentul de manipulare, omisiunile, înșelăciunea, etc.

De obicei degenerații sunt foarte eficienți în această direcție, oamenii normali nu reușesc să facă față pe termen lung agresiunii psihice și încep să-și schimbe percepția realității în sensul dorit de degenerat. Degerații au o capacitate formidabilă de a te face să te îndoiești de propria percepție și evaluare a realității și să te faci să-ți pui întrebări la care răspunsul ți-a fost deja sugerat. Odată acest lucru realizat, pentru degenerat este ușor să-ți schimbe percepția negativă sau alarmantă pe care o aveai despre el. Tot ce ai văzut anormal și periculos la început, acum vei raționaliza și interpreta ca normal, acceptabil, scuzabil.

În relaționarea pe care am avut-o cu diverși degenerați periculoși, întotdeauna cel mai dificil lucru a fost să-mi păstrez neafectată propria judecată, percepție și înțelegere a realității.

Nu ura, manipularea sau multe alte aspecte aleatoare mă puneau la încercare, ci agresiunea psihică neîncetată cu scopul de a mi se influența și perturba judecata, percepția, evaluarea realistă a oamenilor și a lumii înconjurătoare.

43.d. Ascunderea degenerațiilor bărbați în spatele unor femei „zgomotoase“.

O strategie de ascundere specială o au unii bărbații complet demonizați/degenerați prin liberă alegere, de a se ascunde în spatele unor femei rele și răzbunătoare.

Un rău mai mare se ascunde întotdeauna în spatele unui rău mai mic. În mod dinadins aceștia se asociază cu femei spectaculoase, explozive, spumoase, care fac o impresie negativă la exterior.

Aceste femei au în suflet o anumită doză de răutate, dar oricum cu mult mai puțină decât răul din sufletul lor. Sunt femei rele, răutăcioase, rele de gură, iute la mânie, agresive, resentimentare, revanșarde, ranchiunoase, luptătoare, etc.

De obicei păcăleala merge de minune. Toată lumea și atenția este cu ochii la ele, iar bărbații de lângă ele trec neobservați, compătimiți fiindcă stau cu astfel de femei periculoase.

În experiența mea au existat câteva cazuri în care inițial am fost indus în eroare.

Analizând comportamente degenerate de cuplu, am constatat că în realitate răul și gândirea malefică nu provine de la femeia cea rea de gură, așa cum credeam inițial, ci de la bărbatul de lângă ea, tăcut, amabil, politic, înțelegător și zâmbitor.

Femeia se credea că ea este „cocoșul” în casă și că bărbatul este un ascultător docil. În ochii lumii concluzia era clară: femeia cea rea îl conducea/punea pe bietul om la fapte rele. În realitate însă, din ascuns, bărbatul conducea femeia la răutăți prin idei de tip sugestie, despre care ea credea că-i aparțin.

Aflarea faptului că bărbatul de lângă ele este în realitate un degenerat periculos, demonizat cu bună știință, este în sine un aspect periculos și ar produce acestor femei un șoc uriaș cu privire la propria existență.

43.e. Ascunderea degenerațiilor femeii în spatele unor bărbați bețivi, mânioși, lacomi, ariviști, afemeiați, șmecheri, nesimțiți, răi, bârfitori.

Și femeile degenerare sunt experte în a se ascunde în spatele unor bărbați cu păcate clar vizibile. Multe femei degenerare (sau chiar demonizate) stau anume măritate cu bărbați răi, bețivi, cheltuitori și agresivi tocmai pentru a-și putea juca rolul lacrimogen de victimă.

Realitatea este că aceste femei degenerare sunt experte în a-și manipula soții să ajungă la astfel de comportamente negative vizibile. Din postura de victimă a „porcului” de bărbat, femeile degenerare se ocupă cu fapte și intrigi deosebit de grave: delațiuni, trădări, curvii, sabotaje, ucideri, delapidări, extorcări, conspirații personale, răzbunări, exploatare, îmbogățire fără muncă, vrăjitorie, parteneriate demonice, satanism, etc.

43.f. Ascunderea degenerațiilor prin pasarea vinei și acuzarea altuia de exact propriile sale comportamente deviate.

În relațiile sociale degenerații își legitimează comportamentul agresiv prin aruncarea vinei pe celălalt: individul X s-a uitat urât la el, l-a contrazis, l-a jignit, a avut intenția să-l înșele, etc. Degenerații sunt cei mai buni în a face pe „victima” nevinovată, care a trebuit să reacționeze la gesturile „agresorului” X.

43.g. Degenerații își ascund comportamentele agresive premeditate în spatele timidității, impulsivității, lipsei de educație socială.

Degerații sunt maștri în a crea în jurul lor o legendă falsă despre ei înșiși. Deși sunt calmi, vicleni, lucizi, răzbunători, invidioși, ofticoși, perfizi, impostori, agresori, etc., foarte mulți dintre ei se marketează social sub masca de indivizi timizi, impulsivi, victime care nu știu cum să se comporte în societate.

Scopul acestei viclenii este de a acoperi sub acest „preș” toate agresiunile și comportamentele deviate premeditate.

Oamenii astfel păcăliți imediat justifică și scuză comportamente degenerare clare:

Cine? Cum? X a sărit brusc la bătaie? Brusc a fost agresiv? Nu-i nici o problemă, stai liniștit, așa este el de fel, timid și impulsiv, nu știe cum să reacționeze în astfel de situații. Dar este băiat bun, până mâine își va cere scuze.

Ce ar spune acești oameni buni dacă ar descoperi faptul că agresiunea sau impolitețea comisă nu este rodul unei timidități sau stângăcii sociale tolerabile, ci este rodul unei planificări premeditată cu luciditate.

În afară de agresiunile fizice grave, degenerații se dau astfel de gol prin multe manifestări prostești și premeditate, dar pe care speră să le ascundă sub „preșul” timidității și stângăciei sociale: scăparea „involuntară” de mâncare pe hainele altcuiva, glume nesărate și umilirea publică a femeilor, pus toată solnița de sare în mâncare, pus solnița de sare în cafea, stricarea băuturilor, glume prostești despre mobile și aranjarea camerei, glume umilitoare despre educația copiilor, ascunderea cheilor de mașină, mici scăpări agresive „inexplicabile” asupra anturajului: tras de ureche, lovit nasul, luarea de gât, trasul de cravată, trasul de păr, etc.

44. Degenerații sunt adevărați paraziți informaționali, din toate punctele de vedere: economic, social, familial.

Am descris că degenerații sunt oamenii care doar par că fac și știu ce fac. Și că fac

gesturi ample și vizibile pentru a crea această impresie de responsabilitate și calitate în acțiunile lor.

În realitate degenerații au voința și energia de a face ceva, dar sunt deficitari la capitolul cum să facă acel ceva. Degeneraților le lipsește percepția normală a realității, mintea lor fiind incapabilă să aibă o percepție corectă și completă a realității. Degenerații își cunosc acest handicap psihic și de-a lungul anilor se învață să reacționeze la situațiile concrete de viață prin șabloane mentale și reacții automate gândite în avans.

Abilitatea degeneraților constă în faptul că folosesc cunoștințele, informațiile și uneori și banii celorlalți pentru a-și ascunde limitarea intelectuală, lipsurile de informație, educație, infantilismul psihic, raționalismul, handicapul percepției trunchiate a realității, lipsa de înțelegere și adaptare la realitate.

Pentru a-și ascunde deficitul de informație, degenerații inteligenți se căsătoresc cât mai devreme cu oameni normali, se integrează perfect în firmă, mediu social, familie, asociații, organisme, adunări, unde au grijă doar să se integreze, nu să iasă în evidență. Ascultă și preiau pe cont propriu ideile, cunoștințele, informațiile celor din jur. Absorb de peste tot informațiile legate de realitatea complexă.

În acest mod reușesc să se descurce onorabil în viață și să nu dea de bănuț celor din jur că în esența lor sunt oameni inadaptați psihic la mediul înconjurător. Lasă-l pe degenerat două minute singur, față în față cu realitatea complexă și în minutul trei deja va lua o decizie păguboasă, care exprimă prostie, mândrie, infantilism sau neadaptare la contextul problemei.

La modul cel mai concret, parazitismul informațional al unui degenerat acoperă toate aspectele posibile ale vieții unui om: ce să cumpere și de unde, ce să aleagă, cum să achiziționeze bunuri cu un raport superior preț/calitate, cum să evalueze un om, ce investiții să facă sau să nu facă, într-un anumit context ce să facă și ce să nu facă, cum să-și evalueze colegii de muncă, subordonații, superiorii sau partenerii de afaceri, etc. Tocmai pentru a elimina orice risc de a-și expune public incompetența și iresponsabilitatea, degenerații caută să se ascundă, prin asocierea cu oameni care sunt bine anorați în realitate.

Pentru degenerat este important ca partenerul de viață sau de afaceri să aibă o percepție completă și corectă a realității. Degeneratul o vede ca o relație echilibrată, în care el pune la bătaie resursele financiare, experiența profesională, ambiția și puterea de muncă, iar partenerul vine în primul rând cu informația, cu modul în care trebuie făcut sau procedat într-un anumit context.

În timp însă, această relație toxică capătă tot mai mult aspectul unui parazitism informațional, a unei dependențe obsesive de un om normal, ceea ce-l determină pe degenerat la acțiuni complexe de sabotaj, amenințare și chiar șantaj pe față, pentru a-și putea controla neîncetat omul de care este dependent informațional.

Asocierea cu un om normal este pentru degenerat un aspect obligatoriu și din punctul de vedere al ascunderii handicapului său psihic, care l-ar putea ușor da de gol cine este el cu adevărat.

Incapacitatea de percepție complexă a vieții nu este un dat obligatoriu al unei degenerări, ci este un semn al infantilismului psihic, care acesta în ansamblul său este un factor deosebit de puternic în degenerarea completă a unui individ.

Indivizii nativi cu psihic infantil și indivizii normali care au atitudini infantile ajung rapid la degenerarea completă, la demonizare. În numai 3–5 ani acești oameni pot ajunge de nerecunoscut în ură, tendințe criminale, răutate, ranchiună, dorință de răzbunare, prostie, naivitate, căutarea de ceartă, orgoliu, mândrie, poftă alimentară de nestăpănit, obsesii sexuale, etc.

Nu pun semn egal între parazitismul informațional și degenerare. Este însă un semn și un simptom al unui suflet chinuit, al unui psihic neevoluat, incapabil de a face față de unul singur la provocările complexe ale realității, care ușor, ușor se prăbușește în plasa demonilor. Tocmai de aceea degenerații sunt foarte atenți și caută să–și ascundă public această deficiență prin asocieri obsesive cu oameni normali, pe care caută să–i controleze în orice mod posibil.

45. Părinții degenerați pot fi identificați prin modul de comportament al propriilor copii și prin modul în care se raportează ei la problemele propriilor copii.

În cadrul unei familii, pot fi identificate mai multe comportamente ale părintelui degenerat:

45.a. Părintele degenerat este un impostor al responsabilității părintești.

Degerații părinți ies ușor în evidență prin grija și „preocuparea” lor pentru binele copiilor lor, pe când în realitate tot ce îi interesează este ca ei să pară în societate ca fiind responsabili, atenți și grijulii.

Scott Peck dă exemplul unei familii cu părinții persoane publice, oameni responsabili și preocupați de binele copilului lor. Părinții „responsabili” au ajuns la psihiatrul menționat, pentru un sfat și ajutor pentru copilul lor de 15 ani, care avea probleme de învățatură la liceu.

În cele din urmă Scott Peck și–a dat seama că adolescentul nu avea nevoie de niciun ajutor, iar părinții acestuia se împotmoleau în minciuni care dovedeau că aceștia nu luau deloc în seamă dorințele majore ale copilului. Oamenii aceștia făceau diverse gesturi, inclusiv acela de a–l aduce pe copil în fața unui psihiatru, pentru a părea public responsabili și grijulii cu copilul lor, în realitate aceștia privind copilul ca pe un accesoriu la carierele lor publice.

Erau oameni profund răi, care doreau să pară iubitori și responsabili, în realitate iubirea lor fiind una prefăcută. Evident se foloseau de copil pe post de țap ispășitor, pentru a justifica toată situația apărută.

Întotdeauna pentru a identifica un degenerat întreabă–te: omul din fața ta face ce face și se poartă în acest mod doar pentru a părea iubitor, responsabil, implicat, muncitor, atent și grijuliu? Sau este cu adevărat iubitor, responsabil, implicat, muncitor, atent, grijuliu? Doar pare sau chiar este?

45.b. Degerații nu iubesc copiii, nu au bucuria de a fi în preajma copiilor și nu au bucuria de a se juca cu copiii.

Pentru un degenerat un copil reprezintă doar o necesitate, un obiect necesar pentru a se integra și camufla în societate. Marea majoritate a femeilor degenerate au un singur copil, pe care îl fac pe principiu:

„bărbate poftim copilul, ți l–am făcut, l–am îngrijit până la 2 ani, de acum te ocupi de el, ia–l și ți–l crește”.

Foarte rare sunt femeile degenerate care au 2 sau mai mulți copii. Aceasta este o

situație motivată fie de alcoolism, fie de prea-curvie, fie de conformismul social, fie de aspecte financiare, fie de viclenia/dorința de a distruge complet bărbatul pe termen scurt (maxim 5 ani).

Femeile degenerare fac toată agitația necesară pentru a se arăta în societate mame responsabile, dar sunt real nepăsătoare și chiar sabotoare cu privire la orice alt aspect al vieții copilului lor: școală, educație, alimentație, îmbrăcăminte, relaționare, suport emoțional, sfaturi de viață, etc.

Tot ce contează este aspectul vizibil, de impresie socială, de fațadă față de rude și kolege, de competiție cu soțul sau cu alte femei.

Exemple concrete de degenerare maternă: femeia merge la ședințele școlare dar sabotează făcutul temelor acasă cu tatăl, dă copilului pachet de mâncare făcut din alimente cancerigene pline de aditivi și conservanți (salam, pastramă, afumături, creme de brânză, etc), cumpără haine scumpe dar nepractice sau nepotrivite copilului, planifică vacanțe scumpe, ostentative și obositoare, cumpără cărțile pe care le cumpără „toată lumea“ indiferent de conținutul lor, etc.

Banii curg, timpul este cantitativ folosit pentru copil, dar nu real calitativ pentru binele și viitorul lui.

Nu se poate spune că o femeie degenerată nu își iubește copilul. În spatele banilor și timpului consumat se află într-adevăr dragostea pentru copil, dar și mai mult se poate vedea stilul competitiv față de soț și alte femei, dorința de a impresiona/epata, dorința de camuflare în rolul unui om normal.

La finalul zilei sau a vacanței tot ce contează sunt pozele pe care le poate arăta la serviciu sau posta pe Facebook. Cu excepția maternității, tot ce am scris la acest paragraf se aplică identic și în cazul unui bărbat degenerat.

45.c. Într-o familie degenerații se află într-un neîncetat război contra vieții, sub toate aspectele ei.

Nu te gândești la faptul că degenerații aruncă gunoierul pe iarbă sau poluează intenționat apa lacului lângă care trăiesc. Dimpotrivă, sunt cetățeni model, ecologiști de fațadă, mască perfectă pentru a-și ascunde adevăratele instincte.

Războiul contra vieții îl duc în special contra vieții umane. Iar cei mai vizați sunt copiii, născuți sau nenăscuți. Acești oameni fac tot ce le stă în putere pentru a limita numărul de copii care vin pe lume.

Degerații sunt politicienii care liberalizează avorturile, femeile care fac avorturi ca și cum ar merge la dentist, bărbații care le spun soțiilor să facă avort pentru că nu le plac copiii sau îi încurcă în carieră. Tot degenerați sunt și aceia care impun partenerului de viață limitarea numărului de copii la unul sau maxim doi.

După un copil acești degenerați impun practici anticoncepționale sau avorturi. Totdeauna degeneratul va prezenta motive serioase pentru avort sau limitarea nașterilor, astfel încât să nu-și dea de gol aversiunea pe care o are față de viață în general.

Apoi degenerații au un tratament special pentru copiii lăsați să se nască.

Scopul lor premeditat este de a avea copii cu probleme organice sau psihice de durată, care îl vor afecta și măcina toată viața pe partenerul degeneratului.

Urmăresc cu perfidie să aibă relații sexuale cu femeia însărcinată imediat după aflarea sarcinii, știind prea bine că în acest mod apare un risc major ca copilul să aibă

deformații organice, probleme de creștere sau probleme de maturizare psihică.

Apoi, după nașterea copilului, degeneratul începe să distrugă în mod premeditat climatul emoțional în care crește copilul. Degeneratul va avea grijă ca zi de zi copilul să crească într-un climat de agresivitate, nemulțumiri, certuri, jigniri. Abuzurile psihice, emoționale și fizice sunt la ordinea zilei.

Scopul acestei strategii este pe termen lung. Copilul crescut într-un astfel de mediu agresiv va considera această viață o normalitate și apoi la vârsta tinereții nu va mai putea face diferența dintre un partener degenerat și unul normal.

Este o mare probabilitate ca un copil crescut de un degenerat să ajungă să se căsătorească la 20 de ani tot cu un degenerat, deoarece nu va mai avea funcționale instinctele de apărare care să îl avertizeze că are de a face cu un individ perfid și periculos.

De asemenea, acest copil crescut în mediu agresiv specific familiilor atinse de degenerare nu va putea fi capabil nici să identifice degenerații la serviciu sau în societate. În consecință, va ajunge în parteneriate sau relații de muncă cu degenerați periculoși, care îl vor exploata în toate felurile și vor căuta să-i distrugă viața.

45.d. Degenerații părinți pot fi identificați prin comportamentul și tulburările de personalitate ale propriilor copii. Degenerații se ascund în spatele copiilor cu istoric constant de agresivitate.

În relaționarea unui degenerat cu proprii copii apar de obicei și următoarele situații. În cartea sa psihiatrul Scott Peck face o afirmație aparent imposibilă: în spatele unui copil cu istoric de agresivitate în formă continuată, depresie sau tulburări de comportament este foarte posibil să găsim un cuplu de părinți degenerați.

Copilul își dă de gol părinții degenerați nu prin ereditate sau moștenire genetică, ci prin învățăturile primite acasă și prin efectele psihologice care apar la acești copii. Părinții degenerați își educă proprii copii într-un climat agresiv și penalizator, în spiritul agresivității și impunerii în societate prin violență anticipativă.

Psihiatrul american ne prezintă cazuri cu copii depresivi, fără voință, fără bucuria de a trăi, fără dragoste părintească, care comit acte de vandalism sau violență publică, etc., dar care au toate aceste comportamente și atitudini datorită unor părinți degenerați, care urmăresc în mod inconștient să-i distrugă.

Copiii erau cât se poate de normali, nu erau degenerați sau sociopați datorită unei presupuse moșteniri ereditare. Erau simpli copii normali, care prin vandalisme și tulburări de comportament premeditate încercau să atragă atenția asupra lor și astfel să scape din capcana ucigătoare a unor părinți degenerați.

Aceasta este o situație posibilă, dar nu foarte comună.

În marea lor majoritate copiii crescuți de părinții degenerați sunt de obicei continuu agresivi la școală, au rezultate școlare slabe, au diverse tulburări de comportament și fac fapte de agresivitate complet gratuite.

O „educație“ parentală specific degenerată este aceea care îi învață pe copii să fie agresivi anticipativ, să reacționeze agresiv la primul semnal al unei potențiale sau imaginare amenințări.

Rezultatul faptic al acestei „educații“ este o serie de acte de agresivitate complet gratuite, justificate prin interpretarea subiectivă a copilului a unei intenții potențial agresive.

O față se uită ciudat la copilul învățat să fie agresiv? Imediat zdrang o palmă peste față, să-i zboare capul de pe umeri nu alta, dacă cumva avea această colegă vreo intenție agresivă?

În mod clasic, părintele degenerat al unui astfel de copil încearcă să-și ascundă educația pentru agresivitate și stilul relațional distructiv de acasă în spatele problemelor psihologice ale propriilor copii.

Acești părinți degenerați – care de obicei au o educație și profesii foarte onorabile, sunt experți în a-și ascunde educația spre agresivitate transmisă propriilor copii.

Comportamentul și tacticile de ascundere ale părinților degenerați și sociopați sunt însă clasice și ușor de recunoscut. Părinții degenerați întotdeauna dau vina pe altcineva: pe jocurile video, pe modelele negative găsite pe Youtube, pe anturajul de joacă din cartier, pe colegii agresivi de la școală, pe atmosfera din clasă, pe profesori, pe ceilalți părinți.

Toți și toate sunt de vină pentru problemele școlare și psihologice ale propriilor copii, în afară de ei desigur, care este mai mult decât evident că sunt oameni „responsabili” cu profesii onorabile, fiind în afara oricărui suspiciuni de comportament degenerat (deviant, sociopat, psihopat).

Este complet exclus ca răul manifestat de proprii copii să vină de la ei, datorită educației degenerare și a climatului familial agresiv.

Acești părinți degenerați ascund foarte bine faptul că educația de acasă a propriilor copii o fac pe bază de amenințări, penalizări, teroare psihică, bătaii, certuri, scandaluri, disciplină austeră, control total asupra vieții copilului, neîncredere, suspiciune, comunicare negativ-tendențioasă, reacții agresive nejustificate, vânătoarea și pedepsirea exemplară a oricărei greșeli oricât de mici, neacceptarea explicațiilor copilului, etc.

În paralel cu aruncarea vinei în altă parte, părinții degenerați fac toate eforturile pentru a mușamaliza incidentele și agresiunile comise de proprii copii, prin tentativele de a impresiona școala cu banii și relațiile lor, prin coruperea cu bani a personalului didactic, prin amabilitatea neobișnuită față de părinții copiilor lezați, prin calomniile și acuzații publice grave, prin bârfătoria cronică față de oricine altcineva le-ar putea da de gol adevărata lor natură degenerată.

Însă într-un final, încetul cu încetul, an după an și reacție după reacție, toți acești ne-oameni se dau de gol, arătând în văzul lumii ceea ce sunt ei cu adevărat: degenerați vicleni, lupi sociopați ascunși în blană de oameni responsabili.

45.e. La părinții degenerați avem de-a face cu o mare ușurință, aptitudine și înclinație de a face rău propriilor copii.

La indivizii care au degenerat profund și ireversibil ura din suflet reușește să învingă chiar și cele mai profunde instincte umane: instinctul matern sau patern, instinctul de conservare.

O mare parte dintre degenerați practică o foarte fină sabotare a viitorului propriului copil. Nu vă gândiți automat la ce vedeți la televizor, cu bărbați și părinți tătici alcoolici care-și bat zilnic odraslele.

Un număr mai mare de femei degeneratează mai bine și mai periculos decât bărbații și ajung să aibă comportamentele descrise în acest studiu.

Evident, față de celălalt părinte, față de rude, vecini sau colegi, degenerații par să fie

părinții perfecti, care se bat pentru copilul lor până în pânzele albe. În realitate lucrurile stau altfel.

Degenerații sunt experți de a disimula pentru public fapte bune față de copiii lor, când în realitate scopul lor este unul dușmănos. Acești părinți au grijă de copilul lor să fie bine îmbrăcat, hrănit, să aibă condiții de locuit și învățat.

Dar manifestă un sabotaj specific când este vorba despre nevoile emoționale prezente ale copilului și aspectele pe termen lung. Prin toate comportamentele lor, părinții degenerați limitează încă din fragedă copilărie tot potențialul de realizare, împlinire și dezvoltare al propriilor copii.

Inconștient sau premeditat, din lipsa conștiinței de sine sau din pierderea ei, acești ne-oameni își sabotează sistematic proprii copii, în toate aspectele majore ale vieții lor: stabilitatea psihică, maturizarea emoțională, dezvoltarea încrederii în sine, educația, relațiile sociale, alegerea studiilor superioare, sfaturi în alegerea profesiei, suportul relațiilor pentru căsătorie, obținerea independenței financiare, achizițiile pe termen lung, investițiile de afaceri, realizarea profesională, etc.

45.f. Părinții degenerați se folosec de copii pentru a șantaja partenerul de viață să rămână lângă el.

Majoritatea degeneraților sunt în mod premeditat vicleni, sabotori, agresivi și răi cu proprii copii, special pentru a-l speria pe celălalt părinte și a-l determina să rămână/stea lângă ei, pentru a-i proteja pe copii.

Pentru degenerat există o doză savant gândită câtă agresivitate să reverse peste copil. Șantajarea partenerului de a rămâne lângă copii este foarte importantă, deoarece îi asigură degeneratului posibilitatea de a se ascunde profesional și social în spatele unei imagini de familist model, soț grijuliu, părinte responsabil.

Fără acoperirea familiilor și a copiilor, sute de mii de degenerați ar rămâne expuși public și ar fi mai ușor de identificat ca indivizi cu devieri psihologice grave, recunoscute de psihiatrie în DSM.

45.g. Degenerații își terorizează proprii copii cu bună știință, fizic și psihic.

Copiii sunt victimele indirecte ale degeneraților. Miza cea mare a terorizării copiilor este pentru a învinge psihic rezistența celuilalt părinte și a controla indiscutabil viețile tuturor membrilor familiei.

Degeneratul trebuie să le controleze relațiile, profesiile, partenerii, evoluția, cariera, totul și orice. Desigur că aceste dorințe sunt patologice, anormale, specifice unui om bolnav psihic. În mod normal părintele care nu a degenerat ia măsuri pentru a ieși din zona de control a degeneratului. Dar tocmai aceste măsuri atrag din partea părintelui degenerat „eforturi” de a teroriza copiii, de a-i agresa fizic, verbal, emoțional.

Ai supărat degeneratul și nu ai fost de acord cu el într-o privință?

Nicio problemă, la prima ocazie rupe cureaua de fundul copilului. Sau îi interzice să meargă la o petrecere sau într-o excursie. Sau refuză să îi mai cumpere ceva. Face orice ca să supere copilul și pe tine. De obicei bărbații degenerați apelează la violență fizică, agresivitate verbală, interdicții financiare.

Degenerații femeii se folosesc de proprii copii într-un mod mult mai abil pentru a lovi în proprii soți. Femeile degenerare sunt experte în agresivitate emoțională în formă continuată: nemulțumiri cornice, obsesia pentru a contrazice orice, disponibilitatea de a provoca certuri, bârfă, comunicarea negativ-tendențioasă.

Femeile degenerate urmăresc premeditat să distrugă dragostea copilului pentru propriul tată și să-l facă să creadă doar ce spun ele. În acest mod femeile degenerate reușesc să distrugă comunicarea normală dintre tată și copii și să-și șantajeze bărbatul pe termen lung.

46. Degenerații se recunosc instinctiv între ei și se ajută reciproc.

Pentru a se identifica între ei, degenerații nu au nevoie de parole secrete și semne discrete, specifice organizațiilor oculte.

Degerații își duc viața la un nivel mult mai ascuns și mai tainic decât cel al organizațiilor oculte. Mulți dintre degenerați fac desigur parte din aceste organizații, dar marea lor majoritate este anonimă, perfect ascunsă în masa oamenilor normali. Un degenerat înțelege imediat natura profund demonizată a altui degenerat, își dă seama imediat când un străin este la fel ca el. În caz de nevoie degenerații se ajută între ei pentru a nu fi expuși luminii publice, a nu fi izolați și a nu răspunde pentru faptele lor.

Îmi amintesc de o situație cu ani în urmă, când împreună cu câțiva cunoscuți eram nemulțumiți de prestația unui angajat din sectorul public. Ne gândeam să luăm măsuri și să-i expunem șefului său comportamentele sale mai mult decât ciudate. Am fost opriți însă în elanul nostru de unul dintre noi, care ne-a combătut continuu, justificând într-un fel sau altul fiecare atitudine și fiecare comportament discutabil. Până la urmă am abandonat ideea de a-l demasca pe individul-problemă.

Evident a fost o greșeală din partea noastră, deoarece ulterior am auzit că comportamentele lui problematice au continuat și în urma unor reclamații fusese concediat. Ezitarea noastră și intervenția colegului nostru a permis astfel unui individ periculos să creeze în continuare probleme și stări conflictuale, fiind îndepărtat din sistem în urma acțiunii unor oameni hotărâți.

Cine însă ne schimbase decizia inițială? Colegul nostru, care după ani de experiență, studiu și înțelegere a fenomenului degenerării am realizat că era tot un degenerat. Nu era nicio legătură între cei doi degenerați și nici nu se cunoșteau. Instinctiv însă degeneratul dintre noi l-a apărat pe degeneratul din serviciile publice.

În urma acestui eveniment, când depistez un degenerat într-o poziție de răspundere publică, iau toate măsurile pentru a-l opri din acțiunea sa. Nepăsarea celor care știu că individul X este un degenerat se traduce întotdeauna în oameni normali care suferă din partea degeneratului agresiuni și rele tratamente.

47. Degenerații evită să pună mâna și să folosească obiectele care au fost însemnate cu semnul Sfintei Cruci.

Pentru un degenerat, cele mai periculoase obiecte (din casă, din firmă, dintr-o încăpere oarecare) sunt acelea care au pe ele făcut cu o cariocă (pix, creion, marker) semnul Sfintei Cruci.

47.a. Pentru a identifica degeneratul (demonizatul) ascuns de lângă Dvs., faceți cu un marker semnul Sfintei Cruci pe toate obiectele uzuale din casă: borcane (capace, etichete), palete din bucătărie, farfurii, sticle de ulei, cutii de ceai, pungii de condimente, orice coduri de bare, dosare, cărți, etc.

Imediat degeneratul va începe și o campanie de decredibilizare a acțiunii Dvs.: este o

prostie să faci semnul Crucii pe obiectele uzuale comune și personale, nu mai suntem în Evul Mediu, ce vor spune vecinii despre noi, este inestetic, este o dovadă de habotnicie religioasă, este o dovadă de nebunie, etc.

Dacă nu cedați la aceste raționalizări viclene, următorul pas va fi folosirea autorității și a forței. Practic, cu prima ocazie degeneratul va arunca toate obiectele marcate cu semnul Sf.Crucii. Va exista de asemenea și o „discuție“ ca niciodată niciun alt obiect din casă să nu mai fie marcat cu semnul Sfintei Crucii.

Dacă ajungeți la aceste situații trebuie să plecați din acel loc și să vă separați de cel deranjat de semnul Sf.Crucii. Teoretic este ușor de zis, dar practic este foarte greu de realizat. Nu este o treabă ușoară separarea de un degenerat care trăiește ascuns lângă noi: în propria familie, în colectivul de muncă, în vecinătate, etc.

47.b. De asemenea, **puteți marca invizibil obiectele din casă, făcând cu mâna dreaptă semnul Sfintei Crucii.** În acest caz nu va mai apare nici un semn vizibil peste obiectul marcat cu Sf.Cruce.

Veți decoperi că instinctiv degeneratul evită să mai folosească aceste obiecte, peste care ați făcut cu mâna dreaptă semnul Sf.Crucii.

47.c. Primul pas este identificarea corectă a degeneratului ascuns din viața Dvs. Apoi trebuie să urmeze o strategie pe termen mediu și lung de separare de acești oameni. Va fi greu, va dura ani de zile, va necesita o deosebită atenție, răbdare și tănuire. Crucea păcatelor trebuie dusă până la capăt, dar niciodată nu disperați, Dumnezeu vă va ajuta la fiecare pas.

48. O constatare a psihoterapiei ne spune că femeile degenerate pot fi identificate după nașterea primului copil.

De obicei, după acest eveniment important din viața unei femei, aceasta începe să meargă în viață fie pe calea iubirii, fie pe calea urii.

Majoritatea femeilor degenerate și chiar demonizate își „dau arama pe față“ după ce obțin statutul biologic, social, familial și juridic de mamă. În mod normal, funcția de mamă a unui copil aduce femeii din partea societății tot felul de drepturi juridice și de opinie. Problema este că degenerarea și demonizarea pot fi foarte ușor ascunse în spatele rolului de mamă nefericită, neînțeleasă, eventual victimă nerespectată și abuzată emoțional.

În general femeile degenerate mame se arată cine sunt ele cu adevărat deoarece când au un copil mic în creștere nu se mai tem, au de partea lor avantajul legislației care acordă femeii primul drept în creșterea și educația copilului mic.

În caz de divorț, în majoritatea cazurilor, până când copiii ajung la minim 8 ani, practica judiciară ne arată că tutela de creștere a acestora revine de cele mai multe ori mamei.

Din punct de vedere psihiatric și juridic termenul de „degenerat“ nici nu există, deci până la 8 ani copilul este din start încredințat mamei, chiar dacă aceasta poate fi o demonizată sociopată/psihopată, cu porniri de ucidere.

O femeie cu un copil mic în creștere cu greu mai este bănuită de comportamente sociopate/psihopate, demonizare, agresivitate emoțională, răutate, sabotaj, preacurvie, turnătorie, etc. De asemenea, unei femei mamă i se iartă public mai ușor inclusiv comportamentele anti-sociale dovedite și evidente.

Percepția publică este că o femeie, chiar degenerată, nu poate face rău propriului

copil. În realitate este însă invers. Prima țintă a unei femei degenerate este chiar propriul copil. Copiii femeilor degenerate sunt neîncetat agresați psihic, emoțional, amenințați, jigniți, șantajați material, sabotajați educațional, sabotajați medical, mințiți, etc.

Mamele degenerate își sabotează cu bună intenție copilul, îl expun alimentației chimicalizate, oboselii cronice, suprasolicitării școlare, stress-ului psihic familial, bolilor și infecțiilor, toate acestea pentru a-l duce la spital și a găsi astfel motiv de implicare, cheltuială și laudă din partea colegelor și rudelor.

Ar putea cineva bănuși aceste femei că ele cu bună știință își extenuază, obosesc, sabotează și îmbolnăvesc propriii copii?, în scopul imposturii și falsului, al creării propriei legende de mame grijulii și devotate.

Pornirile de ucidere ale mamei degenerate sunt neîncetat prezente și de obicei acești copii ajung la tinerețe cu urme de agresivitate majoră pe corp și în interior: tăieturi, arsuri, fracturi, oase rupte, (toate din „accidente casnice“), istoric de boli cronice, dezechilibre endocrine, dereglări neurologice, timiditate sistemică, diverse forme de nevroze, etc.

Sistemul educațional al femeii degenerate este fundamentat pe minciună (ordinară sau prin omisiune), fals, amenințare, presiune psihică și șantaj ordinar:

„Dacă nu faci ceea ce îți spun, atunci....“.

Femeile degenerate au o plăcere sociopată/psihopată deosebită de a-și distruge psihic propriul copil, ca plată pentru bărbatul care nu-i acceptă dictatura sau nu dorește să-i acopere public degenerarea.

De asemenea, femeile degenerate declară un război nemilos propriilor copii dacă acestea sunt fete și acestea „trec“ de partea tatălui, îl aleg pe tatăl lor ca model în viață.

Copiii simt instinctiv de mici care este părintele degenerat și alienat, care îi poate face rău și se îndreaptă întotdeauna spre părintele pe care ei îl simt blând, bun, milostiv, sincer, corect, real, moral, care nu este un mincinos, șantajist sau impostor.

Femeile degenerate cred că își pot câștiga și „cumpăra“ emoțional copiii prin bani, cadouri și confort material, dar copiii aleg întotdeauna părintele care dovedește iubire autentică necondiționată, implicare emoțională, devotament total, lipsa compromisurilor pentru valorile morale.

Femeile degenerate mame nu pot oferi real aceste calități umane, ci doar le pot simula, iar la acest fals copilul reacționează imediat prin agresivitate, respingere și încăpățănare. În consecință, războiul femeilor degenerate cu propriii copii „trădători“ care îl aleg ca model pe tată începe devreme, de la 5–7 ani.

Datorită cazului Charlene, psihiatrul Scott Peck observă și el care sunt efectele familiale și sociale ale unei femei degenerate care obține mult râvnitul statut de mamă:

„Din cauza acestei calități prostești, neînsemnate a vieții ei, Charlene nu părea un personaj important. [...] Să presupunem că ea moștenea nu un mic capital, ci o întreagă corporație pe care să o conducă cu distructivitatea ei deviantă. Sau, mai posibil, să presupunem că Charlene devine mamă.

Atunci comedia zumzăitoare și ridicolă a vieții ei s-ar fi transformat brusc într-o

Copiii care sunt crescuți doar de mamele degenerate (fără tată) ajung aproape în totalitate la fel ca ele: degenerați, ratați social și profesional, slabi, temători, fricoși, lași, hoți, turnători, sabotori, agresivi, cu tulburări de comportament și cu o listă consistentă de comportamente și atitudini degenerate. Cel mai grav acești copii cresc cu o conștiință morală degenerată și ajung să creadă în normalitatea unui „bine” degenerat.

„Binele” și normalitatea morală a tinerilor crescuți doar de mamele degenerate este lașitatea, furtul, hoția, minciuna, falsul, impostura, minciuna, duplicitatea, turnătoria, sabotajul, trădarea, trândăvia, parazitismul, arivismul, agresivitatea, șmecheria, etc. Cerințele și obligațiile creșterii unui copil mic oferă sute de pretexte pentru femeia degenerată de a preacurvi sau divorța în mod „justificat”, pentru a scăpa de un soț care începe să gândească.

Nu este deci de mirare că **toate femeile degenerate au o preocupare majoră să devină mame rapid, în maxim 2–3 ani după căsătorie, înainte ca bărbatul să înțeleagă cu cine are de fapt de a face.**

Modelul înfricoșător de comportament familial al psihopatei Amy din filmul *Gone Girl* (analizat la capitolul 6 dedicat degenerării femeilor), este complet real și este specific femeilor degenerate.

49. În general oamenii fac greșeala naivă de a supraestima capacitatea de schimbare în bine a unui degenerat care s-a demonizat complet.

Foarte mulți oameni cred că prin terapia Binelui se poate orice, inclusiv de a schimba sufletul lui demonizat. În general așa este, terapia prin Bine poate schimba majoritatea oamenilor degenerați, cu o singură excepție: minoritatea degeneraților care au trecut dincolo de „point of no return”.

Inclusiv Sfinții Părinți ne avertizează că în lume există și aceste specimene de ne-oameni care s-au demonizat complet, pe care nu-i mai pot ajuta nici ei și nici măcar Sfinții din Ceruri.

Cel puțin în cazul degeneraților aflați în ultima fază de demonizare, orice efort de a-l schimba prin terapia binelui nu are niciun efect, ci chiar dimpotrivă. Sunt degenerații în fază terminală, cu sufletul complet pervertit, la care cu cât le faci mai mult bine, cu atât se înrăiesc și te urăsc mai tare.

Acești ne-oameni sunt imuni la tentativa de schimbare prin bine: iubire, înțelegere, compasiune, milă, ajutorare, cooperare, învățare, atenție, etc. Dimpotrivă, pentru degenerații cu sufletul plin de ură, toate aceste elemente de reeducare prin bine au efect contrar, de activare a urii pe care o poartă în suflet.

Transferul stărilor afective negative este specific tuturor degeneraților, dar este foarte vizibil în cazul degeneraților aflați în fază terminală. Transferul are loc asupra persoanelor cu care degeneratul interacționează personal și direct.

Degerații își revarsă ura, resentimentul, invidia și dorința de răzbunare în special asupra oamenilor care le arată milă, înțelegere, compasiune, bunătate, etc.

Dă-i unui degenerat iubire, înțelegere și sprijin și efectiv peste tine va veni un tsunami de ură și dorință de ucidere.

De exemplu, arată dragoste, înțelegere, milă, compasiune și suport pentru un om bolnav de invidie cronică și acesta îți va răspunde cu toată ura și răutatea de care este el capabil. Te va sabota, invidia, agresia fizic și emoțional și va face din tine obiectul unei obsesii bolnave de distrugere și ucidere.

Să luăm un exemplu particular. Dacă îi dai răbdare și dragoste unui individ semidoct, ignorant și limitat care a degenerat, acesta nu va „veni” spre tine, nu va avea nicio dorință pentru a crește alături de tine, în normalitate, cunoaștere și educație, ci se va retrage în el însuși. Apoi va „reacționa” prin ură, sabotaj, resentiment și invidie. Paradoxul duhovnicesc al degenerațiilor aflați în fază finală:

DAI DEGENERATULUI DRAGOSTE, ÎNȚELEGERE, COMPASIUNE, MILĂ, AJUTORARE, COOPERARE, ÎNVĂȚARE, OCROTIRE = ACTIVEZI ȘI PRIMEȘTI ÎNAPOI URĂ, RĂZBUNARE, RĂUTATE, INVIDIE, SABOTAJ, DORINȚĂ DE UCIDERE.

Întotdeauna când avem de a face cu indivizi degenerați, există posibilitatea să-ți pierzi timpul și dragostea cu un om care, pentru tot binele pe care i-l faci, să-ți răspundă cu ură, răutate, invidie, dorință de a te distruge, dorință inconștientă de ucidere.

Deci cel mai bun sfat acesta este: nu-ți face relații, parteneriate și prietenii cu acești oameni pe care îi simți că te urăsc/invidiază, ci dimpotrivă, evită-i cât poți de mult.

Înțelepciunea populară spune că este bine să eviți oamenii „cu probleme”.

Respectă acest îndemn și vei fi scutit de multe neplăceri.

50. Indivizii demonizați pot fi rapid și imediat identificați prin discursul lor anesteziant, minimalist, căldicel, liniștitor, de tipul „dormi liniștit, alții veghează pentru tine”, care le plac îndeosebi căldiceilor care nu vor să fie „treziți”.

Întotdeauna demonizații îți vor „cânta” un mortal discurs minimalist, care are scopul de a-ți adormi și paraliza gândirea, instinctele, conștiința, atenționările îngerului păzitor.

La toate aspectele grave personale, economice, sociale și politice pe care le trăiești și le observi direct și personal, demonizatului de lângă tine va încerca să te convingă că percepția și gândirea ta este greșită, exagerată și că lucrurile nu sunt așa de grave precum le crezi tu.

Evident demonizatului nu crede nici un cuvânt din ceea ce spune, el cunoaște și știe cu precizie cât de gravă este de fapt situația. Discursul său pentru tine este o capodoperă a vicleniei, falsului, răutății și minciunii de tip demonic, care sunt naturale și specifice firii sale complet pervertite.

Scopul său este unul curat demonic: să te facă să „dormi” liniștit, fără pocăință, fără spovedanie, fără frică de Dumnezeu, fără frică de moarte, fără nimic pentru viața veșnică. Trebuie să rămâi cu mintea și sufletul strict legat de cele lumești, bune, ușoare și dulci, nu să te „trezești” la grozăvia realității. Trebuie să uiți de Dumnezeu, viața veșnică, pedepsele iadului, de tine însuși. „Dormi” și iar „dormi” fără griji și stress, că alții au grijă și veghează pentru tine.

Exemple de discurs minimalist, căldicel, de tipul „dormi liniștit”, specifice liniștitorilor demonizați și pe care cei „căldicei” doresc să le audă:

Vai, cum îți permiți să sperii lumea? Cum să trăim noi în anii Apocalipsei? Cum să mai avem puțin până la Războiul Mondial planificat de ocultă? Acuși vine Judecata de Apoi? Acuși este posibil să mori?! Glumești, nu? Astea sunt idei conspiraționiste, luate de pe siteuri ale propagandei ortodoxe. Uită-te în jur, vezi cumva ceva legat de toate acestea? Fii serios, ești om cultivat.

Auzi, știi ce, cum îți permiți să sperii lumea pe grup? În lunile trecute prin astfel de știri alarmiste mulți s-au speriat și au plecat de pe acest grup. Ține-ți știrile alarmiste doar pentru tine. Noi nu avem nevoie de așa știri negative pe grupul nostru.

Este o exagerare treaba asta cu buletinul cu chip. Care este problema? Cu ce te afectează? Este doar o bucățică de tablă, lipită pe o bucată de plastic. Nu mai fi așa sperios, du-te și plimbă-te prin lume, așa cum dorești.

Ce te-a apucat așa deodată postul, despățimirea și treburile astea de Biserică? Ce atâta Biserică așa de-odată?! Ce faci tu nu este credință, ești doar un habotnic manipulat de popi și episcopi plini de bani.

Nu ai auzit ce fac ei acolo în ascuns cu elevii seminariști? Nu ai auzit de episcopul pedofil de la Huși? Nu ai auzit ce prostii pun ei să facă monahiile prin mănăstirile de călugări?

Nu ai văzut ce mașini au episcopii? Nu ai văzut ce vile de protocol au? Trai luxos pe banii proștilor ca tine, băi naivule. Și tu încă mai crezi toate prostiile lor? Asta este deja iresponsabilitate socială.

Vezi, nu mai crede toate balivernele lor, este spre binele tău....

Doar nu ai ajuns să crezi în prostiile popilor cu iadul și Judecata de Apoi? Astea sunt conspirații de pe vremea romanilor, să facă prostimea să fie liniștită și docilă. Ai văzut tu vreodată vreun iad? Nici măcar popii nu mai cred în așa ceva.

Diavoli?!? Care diavoli? Ai înnebunit? Este dovedit științific că așa-numiții diavoli sunt trăsături neurologice ale creierului. Nu există așa ceva. Ai văzut tu vreunul? Arată-mi și mie unul, dacă poți.

Te temi de moarte? Te temi de Dumnezeu? Fii serios, nu mori tu acuma, ești speriat degeaba. Vezi de viața ta obișnuită, trăiește-ți viața din plin, acum cât mai poți. Sunt atâtea vinuri bune, atâtea femei frumoase, atâtea țări de văzut, atâtea mâncăruri bune, atâtea plaje de vizitat, etc.

Lasă tu pe Dumnezeu, că nu are El treabă cu tine, El are treburile Lui importante, să guverneze milioanele de galaxii, etc.

Ei, și ce dacă mori? Mori și gata, important este că ți-ai trăit viața. Atâta există doar, ce vezi cu ochii. După aceea nu mai urmează nimic. Eventual putem crede în reîncarnare, deci mai ai sute de vieți de trăit. Așa că nu te speria și bucură-te acum la maxim de viață.

Lasă, nu te mai gândi și tu acuma la ce prostii ai făcut în viață. Le-ai făcut și gata!, așa cum le-au făcut milioane ca tine. Ce, crezi că ești singurul care ai curvit și gândit rău? Crezi că toți repede ne-am spovedit la un preot?

Cum să te spovedești?!? Ai înnebunit? Să-ți spui păcatele și secretele? Nu știi că popii sunt informatori? Nu știi că în biserici și mănăstiri este montată tehnică profesională de ascultare și înregistrare, conectate direct la sateliți?

Vrei să ajungi șantajat? Eventual vrei să ajungi la închisoare? Ține tu secret tot ce ai făcut. Eventual dacă nu mai poți, îți vei cere iertare de la Dumnezeu în gând și gata, doar El te aude oriunde.

Mai bine te spovedești la un copac, cum făceau în trecut. Adică cum, aceea nu era o spovedanie valabilă? Normal că era, important este că Dumnezeu te aude. Este suficient atâta și El îți iartă păcatele. Da măi habotnicule, este suficient așa, doar să vorbești cu un copac.

Cine te crezi tu să comentezi și pui la îndoială ce fac și semnează episcopii, politicienii, miniștrii, etc. Știi ei ce fac, au ei cunoașterea lor, la care noi nu avem acces. Nu mai fi așa neliniștit, lucrurile se vor liniști și așeza firesc.

Apa este otrăvită cu fluor? Gaze chemtrails sunt șpreiate pe cer din avioane modificate? Otrăvuri cu metale puse în mâncare și vaccinuri? Ce prostii spui măi omule. Propagandă ieftină pentru speriați ca tine. Fluorul este bun pentru protecția dinților, așa se face în toate țările. Astea cu chemtrails sunt invenții pure pentru naivi ca tine. Nu este niciun chemtrails, alea sunt gazele de la motoarele avioanelor de pasageri. Vaccinurile sunt bune și necesare, sunt dovedite că sunt bune de peste 100 ani. Ce medicină știi tu? Mergi liniștit și te vaccinează.

În Rusia nu pun fluor în apa potabilă și spun că asta este o procedură folosită de naziști în lagărele de muncă, ca să facă docili pe prizonierii de război? De unde știi tu exact asta?

Cine ți-a spus treaba asta? Înseamnă că faci propagandă anti-statală, ești un revizionist anti-statal. Mai bine taci cu prostii din astea, nu mai spune la nimeni așa ceva și vezi-ți urgent doar de treaba ta.

Cum să nu faci credite la bancă? Credite cămătărești și conspirație pentru preluarea proprietăților civile, industriale și comerciale?!? Ce prostii spui.....Așa funcționează viața acum, totul se face prin bancă.

Banca este o chestiune de normalitate și civilizație. Toți oamenii civilizați au credite și rate la bancă. Vrei să pari un ciudat neintegrat în societate? Nimeni nu te angajează dacă nu ai rate la bancă sau nu vrei să faci credite.

Este un aspect de seriozitate profesional și firmele vor doar oameni serioși.

Epidemiile de viruși sunt determinate de emisiile antenelor 5G? Va fi din ce în ce mai rău, cu gripe tot mai grave? Economia și băncile se vor prăbuși? Urmează regimuri autoritariste-militariste? Numai minciuni. În realitate toate sunt treburi sezoniere, care

vor trece în câteva luni, tot timpul în trecut au fost astfel de crize trecătoare.

Conspirație pentru vaccinarea obligatorie? Pierderea definitivă a drepturilor și libertăților cetățenești fundamentale? Supra-impozitare cu confiscarea de către stat a tuturor proprietăților? Absolut totul va fi al statului, inclusiv hainele de pe noi? Doamne ferește, ce prostii spui. Stai liniștit, în câteva luni toate se vor liniști. Nu este nici o conspirație și nici o premeditare aici, toate sunt comploturi ale presei conspiraționiste, unde scriu toți nebunii și rătăciții buni de psihiatrie.

51. Indivizii îndrăciți și demonizați pot fi identificați prin preocuparea lor vicleană și constantă pentru a te face să pierzi Harul primit, ca urmare a participării la slujbele Bisericii Ortodoxe: Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Molitfele Sf.Vasile cel Mare.

În „top 10” cei mai perfecționiști și periculoși indivizi demonizați cu care am avut de a face, a fost la un moment dat și un demonizat pe care l-am putut identifica doar prin acest fapt: avea o preocupare constantă de a mă face să pierd Harul Sf.Duh, primit la slujbele unde mergeam.

Concret, cum vedea că vin acasă de la Biserică, imediat mă invita la el, la „un pahar de vorbă” completat cu un pahar de vin, unde inevitabil făceam păcate ale vorbirii și „la revedere” Har.

Sau cum vedea că vin acasă de la Biserică, el venea la mine să îmi ceară împrumut diverse lucruri casnice. De aici se ajungea iarăși la discuții inutile, clevetire, etc. și iarăși la „revedere” Har, acesta pleca de la mine.

Dacă cumva ajungeam acasă seara târziu de la slujba Sf.Maslu, a doua zi dimineață inevitabil individul era la ușa mea, să-mi ceară ceva sau să mă întrebe despre vreme. Târziu după mulți ani am devenit brusc suspicios, deoarece acest comportament social se activa doar când veneam de la Biserică. În rest dacă nu mergeam la slujbele Bisericii nu avea nicio treabă cu mine, nu îl vedeam cu săptămânile. Cum mergeam la o slujbă, gata își aducea aminte de mine.

Era un îndrăcit foarte periculos, specializat în arta falsului, minciunii, victimizării de sine și creării certurilor între oameni, care timp de mulți ani mi-a făcut în ascuns nenumărate daune de imagine socială, daune materiale și financiare.

Analizându-l cu mare atenție, în timp am ajuns la înțelegerea că practic toată viața acestui ne-om era o super-ascunsă agendă demonică, de a aduce răul în lume.

Avea un comportament social, familial și religios impecabil și nici măcar oamenii maturi experimentați nu înțeleseseră cu cine au de fapt de a face.

Cu toată cunoașterea mea despre degenerați, singura modalitate de a-mi da seama cu cine am de-a face au fost doar tentativele lui viclene de a-mi pierde Harul primit la Sfintele slujbe ale Bisericii Ortodoxe.

Măsurile pe care le iau degenerații pentru a-ți pierde Harul primit pot fi citite la capitolul 3, în cadrul sub-punctului **3.7.7**, intitulat „Jertfa prin participarea la Sfintele Slujbe ale Bisericii”.

52. Demonizații nu-și primesc de la Dumnezeu „crucea” mântuitoare, implicit nu au parte de ispite, patimi, boli, lipsuri, dureri, trădări, suferințe și necazuri care să-i determine să se elibereze de răutate, păcate și patimi.

Există o informație fundamentală pentru a putea identifica indivizii care s-au demonizat complet (și-au demonizat Sinele), care sunt deja demoni în trup de om. Contrar a ceea ce s-ar putea crede, dar demonizații nu-și au „crucea“ lor de dus. Deoarece indivizii-demonizați sunt în realitate niște demoni în trup de om, este evident că nu vor mai avea parte de niciun fel de „război“ de la „frații“ lor demoni fără trup.

Deoarece sunt cazuri terminate, încheiate, Dumnezeu nu le mai trimite acestora ispite și suferințe, pentru a se smeri și mântui.

Pur și simplu nu mai are niciun rost să trimiți asupra unui demonizat ispite și necazuri, pentru a-l mântui. Precum un demon adevărat imaterial, demonul aflat temporar în trup de om nu mai are nicio legătură cu dragostea, iertarea, blândețea sau smerenia. Fără „crucea“ mântuitoare, demonizații nu au în viață necazuri, probleme, ispite, accidente diverse, patimi, necazuri personale sau cu copiii, pierderi în afaceri, etc. Nu suferă abuzuri, nedreptăți, jigniri, pierderi, nu sunt trădați, exploatați, furați, șantajați, sabotajați.

Demonizații nu sunt munciți de patimile trupești comune (ex. lăcomie alimentară, alcoolism, fumat), deoarece ei sunt plini de patimi sufletești maturizate și „coapte“ la nivelul unor patimi demonice (mândrie, slavă deșartă, desfrânare, mânie, viclenie, invidie, răutate, fals, răzbunare, ținerea de minte a răului, etc).

În general viața degeneraților înstrăinați de voia lui Dumnezeu este bună, cu îndestulare, cu prosperitate materială, fără boli, cu copiii sănătoși, etc. Toate le merg bine, nu au probleme majore care să-i pună în dificultate.

Degerații nu au parte de la Dumnezeu de niciun necaz serios, care i-ar putea scoate din starea lor sufletească mizerabilă. Tocmai faptul că Dumnezeu îi lasă așa cum sunt, fără să trimită peste ei ispite, boli și probleme, este semnul că ceva este în neregulă cu ei.

Întotdeauna Sfinții Părinți ne îndeamnă să fugim la propriu de oamenii care nu au în viață parte de ispite, patimi, abuzuri, nedreptăți, necazuri, jigniri, necinstiri, boli, dureri și probleme, deoarece acesta este semnul ruperii lor de Dumnezeu și al neprimirii de la Dumnezeu a „cruții“ mântuitoare.

Nu este nicio exagerare, sunt multe exemple și cazuri de Părinți care s-au îndepărtat și au plecat imediat de lângă omul care nu avea parte de necazuri, boli, ispite, probleme. Pentru cei care se întreabă unde este dreptatea și pedeapsa lui Dumnezeu acum pentru acești ne-oameni, răspunsul este simplu.

Pentru acești ne-oameni pedeapsa lui Dumnezeu a început deja de aici, de pe pământ, nu mai trebuie să aștepte până la judecata particulară sau finală. Faptul că sunt lăsați în starea în care se află, că-și duc o viață de sclavi demonizați – fără pocăință, libertate, dragoste și că au pe deplin conștiința stării în care se află, este deja cea mai mare pedeapsă pe care o pot primi acum și aici.

În ceea ce privește evaluarea oamenilor care nu și-au primit în viața lor crucea mântuitoare, Sfântul Marcu Ascetul ne spunea (avertiza) următoarele:

„Dacă cineva, păcătuiind în chip vădit și nepocăindu-se, n-a pătimit nimic până la moarte, socotește că judecata lui va fi fără milă acolo.“

(Sfântul Marcu Ascetul, în Filocalia, din lucrarea sa „Despre legea duhovnicească în 200

capete”, paragraful 112, boldirile din citat îmi aparțin)

53. Demonizații manifestă un patriotism degenerat.

Un aspect fundamental al degenerațiilor ascunși prin instituțiile statale este faptul că aceștia au un patriotism degenerat. Ce înseamnă concret patriotism degenerat?

53.a. Înseamnă faptul că acești degenerați iubesc paradele militare, zilele naționale, uniforme și drapelurile, admiră declarațiile patriotice, urmăresc festivitățile diplomatice, respectă onoarea instituțională, adoră sediile/clădirile instituțiilor, respectă disciplina unui serviciu într-o instituție, își pun tricolorul la ușă și la balcon, merg să salute parada militară, cumpără preferențial produsele realizate în țară de firmele locale, etc., etc.

Dar exact aceiași indivizi urăsc visceral cultura națională produsă de intelectualii autentici, de indivizii aparținând meritocrației naționaliste.

Ce s-ar putea spune despre un individ care de ziua națională își pune tricolorul la ușă, dar care urăște cronic oameni și lucrări reprezentative ale culturii naționale: Eminescu, Sadoveanu, Goga, Arghezi, Rebreanu, Lovinescu, etc.

Ce se poate spune despre acești oameni care iubesc aspectele și simbolurile statale, dar urăsc valorile fundamentale ale culturii și poporului în care trăiesc.

Avem de a face cu oameni care au nevoie de un stat (instituții, funcții, joburi, cariere, limuzine, clădiri, drepturi speciale, excepții legale, salarii, pensii, etc), dar au nevoie de statul lor și de instituțiile lor, ale lor și pentru clanul lor.

Peste tot în lume degenerații doresc un stat care a fost golit de orice conținut reprezentativ sfânt și național/naționalist: istorie și trecut, oameni, calitate, tradiții, valori, idei, conștiință morală, conștiință istorică, literatură, cultură, simboluri, credință, relație cu Dumnezeu, viziune meta-istorică asupra destinului națiunii.

În locul valorilor, culturii și conștiinței naționale milenare, statul degenerațiilor este fundamentat pe clasicul gunoi modernist: trădare, fals existențial, impostură, lăcomie, parazitism, neo-marxism, incompetență, carierism, satanism, globalism, progresism, „libertate”, „drepturile omului”, fals naționalism, colectivism mascat, comunism mascat, etc., etc.

53.b. O altă mostră de patriotism degenerat este ușor constatată când este vorba despre profiturile, exploatarea, activismul civic subversiv și politica anti-statală ale corporațiilor trans-naționale.

Concret în România, în primăvara lui 2019, s-a aflat că o mare corporație trans-națională, proprietară a două mari lanțuri de magazine, a finanțat o broșură „ciudată” cu privire la educația sexuală a copiilor din școlile românești. Evident mirare, de unde până unde ca o corporație trans-națională să aibă „griji” majore pentru „educația” sexuală a micilor școlari români.

Problema majoră și temerile erau că o astfel de broșurică aparent „inofensivă” real deschide calea unei „revoluții” (subversiuni) sexuale, identice cu cea desfășurată în Occident începând cu anii 1950: homosexualitate, feminism cronic, transhumanism, lipsa drepturilor părintești asupra copiilor, parteneriate civile, adopția copiilor de către cuplurile homosexuale, reeducarea anti-creștină a copiilor în școli, etc., etc.

Evident că astfel de realități occidentale sunt complet în contra ființei, identității și culturii creștine milenare românești.

Rezultatele acestui experiment psiho-social au fost imediate: vânzările lanțului de magazine s-au prăbușit, astfel încât corporația a fost nevoită să înceapă în mass-media o campanie de publicitate și PR costisitoare.

Dar cu această ocazie am putut identifica degenerați periculoși, care se ascundeau sub falsul de „persoane respectabile“.

Oameni „patrioți“, care mergeau cu copii la toate defilările de 1 Decembrie, foarte buni cunoscători ai istoriei naționale și nelipsiți să ia Lumină în noaptea de Înviere, au fost subit „loviți“ de corectitudinea politică.

Pe când oamenii cu adevărat patrioți au decis că niciodată nu vor mai cumpăra nimic de la aceste magazine, „patrioții“ ascunși au exprimat o atitudine surprinzătoare, precum:

„nu mă interesează aceste aspecte“, „lucrurile sunt exagerate“, „broșura de educație sexuală pentru școli este inofensivă“, „nu cunosc nimic despre acest scandal“, „nu vreau să știu nimic despre acest scandal“, „nu pot să renunț să cumpăr produse de la ei“, „asta este o invenție de presă“, etc.

Evident în acest mod s-au „ridicat“ la suprafață degenerați periculoși, care în sufletul lor sunt trădători ai valorilor, istoriei și culturii poporului din care fac parte.

Acești degenerați „rezonează“ pozitiv cu politicile globaliste anti-naționale ale corporațiilor trans-naționale: educație civică subversivă, activism civic anti-statal, vaccinare obligatorie, educație sexuală subversivă în școli, promovarea în școli a feminismului și revoluției sexuale, exploatarea prin muncă, expatrierea profiturilor, coruperea și cumpărarea politicienilor, etc.

54. Cel mai mare secret al indivizilor demonizați este intenția de a se multiplica pe sine, de a „crea“ copii umane după ei înșiși, de a ne înlocui Binele divin cu un „bine“ degenerat, demonizat. După ce și-au multiplicat demonizarea în altă ființă umană, aceasta este ucisă.

*„When finally you surrender to us, it must be of your own free will. We do not destroy the heretic because he resists us: so long as he resists us we never destroy him. We convert him, we capture his inner mind, we reshape him. We burn all evil and all illusion out of him; we bring him over to our side, not in appearance, but genuinely, heart and soul. **We make him one of ourselves before we kill him.**“*

(citat din George Orwell, în cartea sa „1984“, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

În traducere aproximativă:

„Când în cele din urmă individul trece de partea noastră, acest lucru trebuie să fie făcut din propria voință. Nu îl distrugem pe eretic deoarece el ne rezistă: atâta timp cât ereticul ne rezistă noi nu îl ucidem.

*Îl convertim, îi controlăm gândirea profundă, îl remodelăm. Ardem în el tot răul și toată iluzia; îl aducem de partea noastră, nu în aparență, ci în profunzime, cu inima și sufletul său. **Îl facem unul dintre noi înainte să îl ucidem.**“*

După ce ai citit în această carte atâtea lucruri negative despre degenerați, probabil te-ai întrebat care poate să fie motivația primă, explicația pentru ele. Ai citit deja că degenerații sunt motivați de ură, invidie, dorință de răzbunare, dorință de sabotare, infantilism nativ și/sau dobândit, orgoliu, mândrie, lipsă de educație, etc. Am descris cum degenerații sunt terminatori de cariere și relații și ucigași pe termen lung. Am detaliat modul ascuns și subversiv în care degenerații urmăresc conform unei agende/planificări psihopate să facă rău cât mai multor oameni din jurul lor. Toate acestea sunt adevărate, degenerații nu cunosc mila, nu uită și nu iartă nimic, niciodată. Avem astfel imaginea unui ucigaș ascuns, a unui lup sociopat/psihopat care se ascunde și trăiește printre noi. Un aspect foarte greu de sesizat în comportamentul degeneraților este că ei fac toate acestea nu doar pentru a distruge profesional și biologic potențiala victimă. Ei se văd pe sine drept „creatori” și promotori ai unei noi utopii existențiale, în care Dumnezeu este eliminat.

Marele secret al demonizaților este că ei doresc să-și justifice propria nebunie, răutate și demonizare convingându-se pe ei înșiși că această stare este una normală și naturală. Demonizarea lor este starea normală, iar toți ceilalți 98% oameni sunt de fapt „bolnavii”, care trebuiesc treziți și re-educați în „adevărul” revelat al unei vieți demonice.

De aceea, scopul degeneraților este să „ucidă” sufletul oamenilor normali, pentru a-i transforma în ceea ce sunt ei. Uciderea biologică a individului este lăsată la urmă, după ce acesta a devenit „unul dintre noi”, adică un demon în trup de om.

Și ce se întâmplă după ce te transformă într-unul ca ei? Simplu: te ucid fără niciun fel de scrupul. Ești lăsat să trăiești atâta vreme cât le rezști, te lupți și nu ești încă unul dintre ei.

Logica demonizaților capătă un anumit sens doar în cadrul existențial al veșniciei: individul care și-a demonizat Sinele/Ființa și-a încheiat practic menirea existenței organice pe acest pământ și trebuie să moară.

Când ai devenit unul dintre ei, ești ucis într-un mod oarecare: glonț, otravă, atac psi (oprirea inimii noaptea în somn), accident rutier înscenat, atacul unui hoț sau criminal, înscenarea unui abuz de droguri, atac terorist, etc. De aceea pentru demonizați existența biologică a unui organism nu mai are nicio utilitate.

Trupul și-a îndeplinit menirea, prin patimile și deprinderile sale a ajutat esențial în procesul de demonizare al sufletului (Sinelui). În continuare trupul moare, își încheie existența vremelnică, iar Sinele demonic își continuă viața în veșnicia realității iadului și întunericului veșnic.

Una dintre convingerile cele mai solide și cele mai secrete ale degeneraților este că în realitate o mare parte dintre ceilalți 98% dintre oameni care par normali, sunt de fapt ca ei, degenerați, sociopați, ucigași, demonizați. Iar aceștia trebuie cumva forțați să se cunoască pe sine însăși, să-și accepte și recunoască pornirile bolnave ca fiind normale și firești și să vadă în marea masă de oameni niște limitați speriați de „puterea” lor interioară.

Aceasta este lupta degeneraților, cum să-i determine pe cât mai mulți dintre cei 98% să treacă de partea lor, să-i transforme, să devină ca ei: indivizi demonizați cu o

identitate demonică. În acest mod, restul oamenilor normali vor ajunge o minoritate, un fel de „ciudați“ care nu vor mai putea impune conviețuirii dintre oameni o morală creștină.

Deci concret unul din marile scopuri ascunse ale oricărui degenerat este să-și găsească cât mai multe victime, pe care să le transforme în copii identice ale lui însuși. El vrea să „viruseze“ alți oameni cu „adevărul“, percepția, „binele“ și credința lui.

Prima întrebare fundamentală a unui degenerat este asupra căror indivizi să-și concentreze atenția și atacul.

Sunt două categorii de oameni asupra cărora degeneratul este foarte atent:

– mai întâi degeneratul se concentrează asupra oamenilor care au patimi față de care sunt nepăsători și neatenți: uitare de Dumnezeu, trândăvie spirituală, lăcomie alimentară, dorință de îmbogățire, slavă deșartă, curvie/preacurvie, arivism/carierism, mândrie, îndreptățire de sine, etc.

– apoi degeneratul se focalizează asupra oamenilor care au calități sufletești și profesionale deosebite: dragoste, milă, compasiune, corectitudine, competență, profesionalism, sentimentul datoriei, conștiinciozitate, elitism, talent și aptitudini native deosebite.

54.a. Degenerarea victimelor prin aducerea lor la starea de deznădejde.

A doua întrebare care frământă mintea oricărui demonizat care se respectă este cum să-l demonizeze pe omul din fața lui, ieftin, repede și ireversibil. Și orice degenerat care se respectă știe răspunsul la această întrebare: să-l aducă pe acel om la deznădejde, să-i creeze nenumărate suferințe și să-l umilească.

Degenerații știu că deznădejdea este „piatra de mormânt“ a sufletului oricărui creștin.

Niciun om nu se poate demoniza ireversibil dacă nu s-a abandonat mai întâi deznădejdiei. Împătımirea sufletului cu grele patimi, suferințele nesfârșite, lipsa de credință, păcatele înfricoșătoare, etc, toate sunt necesare, dar fără deznădejde procesul este oricând reversibil, oricând omul își poate aminti de Dumnezeu, de pocăință și de iertarea Sa. De aceea degenerații aplică din start omului vizat o „terapie de șoc“ care poate dura chiar și întreaga viață a creștinului.

Scopul ascuns timp de ani și ani de zile este ca într-un final să-și aducă victima într-o neagră deznădejde, prin care aceasta să-și abandoneze prin liberă alegere dreptul de cetățean al „Împărăției cerurilor“, să se abandoneze patimilor, păcatelor, relelor, crimelor, mizeriilor. În acest mod are lor degenerarea și demonizarea ireversibilă a omului.

„Terapia de șoc“ a degenerațiilor pentru aducerea omului la deznădejde înseamnă tot ceea ce ați citit în această carte că pot degenerații să facă unui om, ca de exemplu:

– atenția degenerațiilor este însă neîncetat orientată spre sabotarea oricărui efort de progres material, intelectual, religios, financiar, al victimei și al tuturor celor apropiați lui.

– pentru frângerea rezistenței omului și pierderea nădejdiei în Dumnezeu o țintă specială sunt părinții, frații, surorile și copiii victimei, care sunt agresați și sabotați cu bună știință în toate aspectele posibile.

– agresivitatea personală directă în toate formele posibile, răutățile, minciunile, producerea oricărei suferințe posibile imaginabile.

– provocarea oricărei forme de traume psiho-emoționale;

– foarte importantă este inteligența perversă a degenerațiilor care stimulează, îndeamnă și chiar șantajează oamenii să facă păcate mari și grele sau să cadă în deprinderea unor obișnuințe trupești generatoare de plăcere.

– degenerații au o atenție și strategie specială pentru a face oamenii să-și piardă pacea și liniștea sufletului, calmul și atenția interioară, toate absolut necesare pentru lupta contra propriilor patimi și evitarea căderii în starea de împătımire (deznădejde) generalizată. Pentru acest scop degenerații atrag oamenii într-o adevărată ambuscadă, o cursă a demonilor, într-o strategie premeditată de atragere a țintei într-un război total de genul „care pe care”.

Odată atras omul într-un război personal total, este deschisă calea de exprimare a oricărei forme de mânie: certuri, scandaluri, discuții în contradictoriu, nemulțumiri, agresiune psihică și fizică, bârfă, isterie, hipersensibilitate, irascibilitate, etc. Se cunoaște faptul că patima mâniei este „toboganul demonizării”, al alienării de sine și Dumnezeu. Este patima cu cel mai rapid efect de degenerare și împătımire generalizată.

Este o strategie foarte eficientă, care întotdeauna produce rezultatele așteptate de degenerat, deoarece majoritatea oamenilor cad în această capcană. Motivul este orgoliul și mândria din fiecare dintre noi, care nu permite să lăsăm să fim călcați în picioare. Orgoliul nostru personal este practic momeala cu care degenerații ne „prind” în plasa războaielor personale.

Este obligatoriu să nu cădeți în capcana orgoliului, a războiului „care pe care” și împătimirii generalizate prin mânie. Degenerații sunt experți în a atrage oamenii în capcana orgoliului prin strategii diverse, precum: exploatare, nedreptate, bârfire, provocare, discuții în contradictoriu, căutarea de ceartă, trădare, sabotare, minciună, manipulare, omisiune, înșelătorie, etc.

Când vedeți că un degenerat încearcă să vă provoace într-un război personal, lăsați-l în pace și vedeți-vă de prioritățile vieții Dvs.

Nu vă coborâți la nivelul lui, nu vă activați orgoliul și mânia, nu-i faceți jocul, nu vă implicați în acțiuni și strategii contrare și vătămătoare.

Dacă-i faceți jocul degeneratului, veți ajunge rapid dependent de patima mâniei, vă veți pierdeți pacea sufletului și nu veți mai putea fi atent la gândurile de împrăștiere și slavă deșartă.

Mintea omului implicat într-un război cu un degenerat este ocupată de agresiunile, intențiile și vicleniile permanente ale degeneratului, de care trebuie să se apere.

Consecința este pierderea atenției la atacul gândurilor de împrăștiere, negative și de patimi. Omul care a căzut în capcana războiului cu degeneratul devine în scurt timp dependent de patimi mari și grele, precum invidia, desfrânarea, lăcomia alimentară și obligatoriu mânia.

Revenirea la normalitate și despătımirea este foarte greu de realizat, cu atât mai mult cu cât victima nu înțelege strategia premeditată a degeneratului și că a ajuns în această situație datorită mâniei sale, împreună cu orgoliul, mândria și slava de sine. Starea de împătımire generală și imposibilitatea ieșirii din această stare este foarte importantă în producerea finală a stării de deznădejde.

Toată această răutate și ură care se revarsă neîncetat asupra victimei este făcută cu furia disperării că omul încă nu cedează și încă speră la ajutorul lui Dumnezeu.

Realitatea este că degenerații sunt atât de eficienți în metodologia lor combinată, încât estimez că peste 90% dintre țintele vizate pe termen lung ajung într-un final la o formă de deznădejde, la trăirea sufletească a durerii, fricii și convingerii că Dumnezeu i-a abandonat. Aparent așa se pare, degenerații se bucură crezând că pot număra încă un om schimbat și care s-a abandonat pe sine răului.

Dar orice degenerat care se respectă știe și faptul că aducerea omului la starea de deznădejde este doar o ispită permisă de Dumnezeu, fie pentru a-l testa, fie pentru a-l scoate din amorțea nepăsării și trândăviei sufletești.

Degeneratul care se respectă mai știe că din starea de deznădejde omul are o salvare simplă și imediată: pocăința, recunoașterea păcatelor, solicitarea de a i se ierta păcatele și smerita cugetare. Adică tot ce degeneratul a muncit chiar și 30 ani de sabotaje, răutate, ură, invidie, certuri, minciună, bârfă, calomnie, „ucideri”, etc, Dumnezeu poate anula toate acestea în câteva secunde.

Tot ce se cere omului este credința și iubirea de Dumnezeu, nădejdea în nemărginita Sa bunătate pentru iertarea păcatelor recunoscute, abandonarea ideilor de mărire de sine și smerirea sufletului în modestie, milostenie, bunătate, simplitate și iertare, solicitarea lui Dumnezeu de a i se ierta păcatele și dorința sinceră de a nu le mai repeta.

Este o informație de cea mai mare importanță faptul că din deznădejdea la care te aduc degenerații poți ieși rapid și cu bine dacă apelezi la câteva calități fundamentale pentru mântuirea sufletului: credința în Dumnezeu, nădejdea, pocăința, smerenia, etc.

De fapt, mai important este faptul de a nu lăsa niciodată pe degenerați să te aducă la starea de deznădejde. Dacă degeneratul te vede că ai o neîncetată atitudine de credință, nădejde, pocăință și smerenie, atunci nici nu mai stă să-și piardă vremea cu tine, din start el știe că ești un „habotnic” pe care nu are nicio șansă de a-l aduce la deznădejde și să-l preschimbe într-un demonizat.

În consecință te lasă în pace și se duce la altcineva, la care el „vede” următoarele: mândrie, slavă deșartă, orgoliu, răutate, ură, lipsă de atenție asupra vieții interioare, o percepție atee asupra vieții și morții, orientarea spre atracțiile lumii exterioare.

În concluzie, fiți smeriți și pocăiți-vă în nădejdea lui Dumnezeu, pentru a nu fi atacați, sabotati și terorizați ani lungi de către degenerați. Iar dacă deja ați ajuns la deznădejde sau vă apropiați de acest moment, întoarceți-vă de urgență spre iertarea lui Dumnezeu. Altfel, sunteți în mare pericol, la doar un singur pas de a deveni o copie identică cu degeneratul care v-a muncit atâția ani de zile.

54.b. Degenerarea victimelor prin aplicarea „la vedere” a unor forme de umilire psihică colectivă. Cum duce la o perfidă degenerare colectivă propaganda modernă a „corectitudinii politice”.

Într-un interviu din 31 august 2005 (în revista FrontPageMagazine), psihiatrul englez Anthony Malcolm Daniels (cu pseudonimul de scriitor Theodore Dalrymple) făcea următoarea observație pertinentă:

„Political correctness is communist propaganda writ small. In my study of communist societies, I came to the conclusion that the purpose of communist propaganda was not to persuade or convince, nor to inform, but to humiliate; and therefore, the less it corresponded to reality the better.

When people are forced to remain silent when they are being told the most obvious lies, or even worse when they are forced to repeat the lies themselves, they lose once and for all their sense of probity.

TO ASSENT TO OBVIOUS LIES IS TO CO-OPERATE WITH EVIL, AND IN SOME SMALL WAY TO BECOME EVIL ONESELF. *One's standing to resist anything is thus eroded, and even destroyed. A society of emasculated liars is easy to control.*

I think if you examine political correctness, it has the same effect and is intended to.
(boldirile, sublinierile și majusculele din citat îmi aparțin)

În traducere aproximativă:

„Corectitudinea politică este propagandă comunistă realizată în mod ascuns. În studiul meu asupra societăților comuniste, am ajuns la concluzia că scopul propagandei comuniste nu era să convingă, nici să informeze, ci să umilească; și prin urmare, cu cât corespundea mai puțin realității, cu atât mai bine.

Când oamenii sunt forțați să tacă când li se spun minciunile cele mai evidente, sau chiar mai rău atunci când sunt forțați să repete singuri minciunile, își pierd odată pentru totdeauna simțul probității (cinstei, integrității).

ACCEPTAREA MINCIUNILOR EVIDENTE ÎNSEAMNĂ A COOPERA CU RĂUL ȘI ÎNTR-O MICĂ MĂSURĂ ÎNSEAMNĂ A DEVENI TU ÎNSUȚI UN DIAVOL.

O persoană care vrea să reziste este astfel erodată și chiar distrusă. O societate de mincinoși impotenți este ușor de controlat. Cred că dacă examinați corectitudinea politică, aceasta are același efect premeditat (adică controlul societății).
(boldirile, sublinierile și majusculele din citat îmi aparțin)

Deși autorul acestui citat se referă în principal la definirea corectitudinii politice ca fiind o formă de propagandă comunistă, este exprimată și o altă idee deosebit de importantă.

Oamenii capătă o identitate demonică (își demonizează Sinele), dacă sunt forțați să participe la un sistem politic-social bazat pe minciună și a cărui principală funcție psihologică este umilirea individului.

Psihiatrul Anthony Daniels ne spune că scopul propagandei comuniste era cu mult mai pervers decât se putea crede.

Mecanismul secret era următorul: scopul propagandei comuniste nu era acela de a manipula, re-educa, convinge sau informa oamenii, ci de a-i umili și a-i menține cu forța într-un sistem al minciunii generalizate.

Doar o mică parte dintre oameni erau păcăliți și chiar credeau în propaganda comunistă, dar cea mai mare parte a populației trebuia să o îndure cu stoicism, propaganda fiind resimțită psihologic ca o continuă umilire personală.

În ascuns, scopul acestei existențe pervertite de minciună și umilire era de fapt demonizarea Sinelui oamenilor, devenirea demonică a indivizilor.

Vroiau sau nu, știau sau nu, în planul ontologic-ființial efectul unei astfel de existențe saturată de minciună era demonizarea lentă a oamenilor, **adică în timp insesizabil oamenii căpătau o identitate demonică.**

Propaganda comunistă le spunea oamenilor încontinuu minciuni evidente, pe care

aceștia trebuiau să le suporte sau chiar să le repete ei înșiși. Suportarea și repetarea acestor minciuni ale propagandei comuniste erau resimțite de oameni ca fiind forme de consimțire și colaborare cu propaganda, erau resimțite ca fiind forme ale trăirii unui fals existențial, care duceau la pierderea integrității psihice și a demnității personale.

Suportarea și repetarea acestor minciuni grețoase erau în fapt forme pasive de colaborare cu răul, care în timp duceau individul la a deveni el însuși rău.

Cu cât mai evidente erau minciunile, cu cât mai mare era consimțirea și suportarea pasivă a răului, cu cât mai mare era falsul existențial resimțit de oameni, cu atât mai rapidă era demonizarea lor.

Oamenii își pierdeau demnitatea, integritatea psihică și începeau să devină ei înșiși nepăsători, răi, degenerați. Deci în final, prin aparent inofensiva propagandă ideologică și politică oamenii se înrăiau, adică degenerau.

Nu trebuie ignorată remarca de final a psihiatrului englez: **același efect de distrugere a societății și insesizabilă degenerare în masă îl are în ziua de astăzi propaganda „corectitudinii politice”, urmașa „de facto” a propagandei comuniste.**

PROPAGANDA MINCINOASĂ IREALĂ + FALSĂ A SISTEMULUI COMUNIST = A FOST ÎNLOCUITĂ CU „CORECTITUDINEA POLITICĂ” IMPUSĂ PRIN LEGILE SOCIETĂȚII TOTALITARE GLOBALISTE NEO-MARXISTE = DUCE LA CONSIMȚIREA/SUPORTAREA PASIVĂ A UNUI SISTEM SOCIAL-POLITIC BAZAT PE MINCIUNĂ + UMILIREA PSIHOLGICĂ A OAMENILOR + OBLIGAREA TRĂIRII UNEI VIEȚI DE FALS EXISTENȚIAL + LIMITAREA GÂNDIRII ÎN ADEVĂR = PIERDEREA INTEGRITĂȚII PSIHICE + VIAȚĂ TRĂITĂ ÎN MINCIUNĂ ȘI FALS EXISTENȚIAL + INTERZICEREA GÂNDIRII ANCORATE ÎN REALITATE + DENATURAREA PERCEPȚIEI REALITĂȚII ADEVĂRATE = DEMONIZAREA SINELUI CA UN EFECT DE DEGENERARE (INSESIZABIL) ÎN MASĂ AL OAMENILOR.

55. Îndrăciții și demonizații nu beau apă de oriunde și de la oricine.

Îndrăciții și demonizații sunt foarte atenți în ceea ce privește apa pe care o beau. Ei nu beau apă din surse deschise și nici de la o altă persoană, ci consumă în special apă plată/minerală, sigilată în sticle ușor portabile.

Din considerente practice, foarte folosite de degenerați sunt sticlele de apă plată de 0.5 litri.

Motivul acestei preocupări deosebite este temerea demonilor că omul ar putea bea apă în care s-a pus Agheasmă Mică, Agheasmă Mare sau Agheasmă făcută cu slujba de dezlegare a Sf.Vasile cel Mare.

Sf.Paisie Aghioritul recomanda punerea în ascuns de Agheasmă Mică în mâncarea și băutura indivizilor puternic îndrăciți (sau demonizați), care nu mai au o gândire personală normală și discernământ.

Prin acest fapt se mai oprește din puterea demonilor situați în creierul omului și care controlează gândirea acestui nefericit.

Consumul zilnic de apă potabilă și/sau mâncare în care a fost pusă Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare, Agheasmă făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare) și ulei sfințit la slujba Sf.Maslu oprește procesul general de îndrăcire (demonizare) al unui om și limitează drastic puterea de influențare psihică a demonilor (prin gânduri tip sugestie).

După 1–2 săptămâni de „tratament” cu Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare, Agheasmă făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare), dacă se observă schimbări spre normalitate, se poate tatonat terenul pentru a vedea dacă înderăcitul acceptă să meargă de bunăvoie la Biserică, pentru a participa la slujba Sf.Maslu sau slujbele de dezlegare ale Sf.Vasile cel Mare.

Trebuie însă discernământ pentru această practică, nu se face abuz, deoarece demonii din om sunt arși de Harul din Agheasma Mică (sau Agheasma Mare, Agheasma făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare) și se vor răzbuna violent și zgometos cu prima ocazie.

Concret, omul înderăcit va reîncepe brusc și puternic: crizele, certurile, mânia, lovirea, jignirile, nemulțumirile, comentariile negative, gelozia, acuzele, răutatea, invidia, viclenia, minciuna, victimizarea în fals, ura, mândria, etc., toate cele specifice unui om înderăcit care are demoni în trupul său.

Notă: Agheasma făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare (și slujba Sf.Maslu) se face în Biserică, dar mai ales în casa oamenilor care solicită preotului acest lucru.

Este un caz mai deosebit când în familie există un înderăcit (demonizat), care necesită respectarea unei proceduri stricte: zile de post negru din partea întregii familii și din partea preotului, spovedirea generală a întregii familii și a preotului, împăcarea (iertarea) cu toate rudele și vecinii, etc.

Procedura completă pentru acest caz se poate găsi în cărțile scrise de Arhimandritul Ilarion Argatu.

56. Demonizații nu iubesc și nu suportă muzica baroc.

Sunt foarte multe discuțiile și părerile în ceea ce privește relația dintre degenerați și muzica clasică. Există inclusiv părerea radicală și greșită că muzica clasică este în totalitatea ei o muzică degenerată, satanică.

Această părere se sprijină pe realitatea că într-adevăr, indivizii degenerați iubesc foarte tare muzica clasică și pe reprezentanții de seamă ai muzicii clasice: Mozart, Beethoven, Wagner, etc.

Dar atunci ce să facem cu excepțiile de genul Radu Gyr, care aprecia deosebit concertele lui Beethoven și Mozart. Deci lucrurile sunt puțin mai nuanțate.

Mai corect ar fi să spunem că o parte dintre degenerați iubesc concertele și simfoniile, dar majoritatea lor disprețuiesc sonatele și în general muzica de cameră.

În general degenerații apreciază foarte mult muzica clasică compusă după anul 1800, dar sunt reticenți sau chiar resping muzica clasică de cameră compusă înainte de anul 1800 și care aparține stilului baroc.

Explicația acestei respingeri este faptul că muzica baroc are puternice legături cu muzica aristocratică, cu cea corală bisericească și cu muzica care se cânta la orgă în bisericile protestante ale Europei Centrale.

Muzica baroc este încă puternic legată de tradiția Bisericii și realizează o descriere muzicală a frumuseții divine a naturii.

Deși nu reflectă sfințenia muzicii bizantine religioase, muzica baroc aduce ascultătorului un tip de pace, bucurie și smerenie specifice muzicii liturgice.

Se știe că multe piese baroc au fost compuse de autorii lor având mintea la Dumnezeu și la evenimentele istorice descrise în Biblie.

Compozitori de muzică baroc sunt considerați următorii: Johann Sebastian Bach,

Georg Friedrich Händel, Antonio Vivaldi, Alessandro Scarlatti, Domenico Scarlatti, Georg Philipp Telemann, Arcangelo Corelli, Tomaso Albinoni, Claudio Monteverdi, Jean-Philippe Rameau, Johann Pachelbel, Henry Purcell

(sursa acestei liste: https://ro.wikipedia.org/wiki/Muzica_baroc%C4%83)

În general demonizații nu preferă creațiile muzicale ale acestor compozitori de muzică baroc, dar repulsia lor este și mai clară când este vorba despre muzica compusă de Bach, Handel și Albinoni.

Cum ar putea un demonizat să suporte muzica unui Bach, când multe din partiturile sale sunt expres create pentru slujbele (lutherane) din Biserică, sunt inspirate din textele biblice și din creațiile folclorice populare. Sau cum ar putea demonizații suporta un Albinoni, care transcrie sublim în muzică frumusețea divină a naturii.

În general când aud muzică baroc de calitate (în special Bach, Handel și Albinoni) degenerații părăsesc camera sau fac tot posibilul pentru a schimba muzica care se aude în cameră.

Desigur, forțați de împrejurări, dacă așa trebuie, demonizații vor suporta cu stoicism și cu o iritare ascunsă o audiție de muzică baroc, dar vor considera acest lucru o ofensă personală, un fel de jignire sau un abuz emoțional, pentru care se vor răzbuna cu prima ocazie.

Cel mai simplu mod de a-ți face gratuit un dușman periculos este să-l obligi pe un îndrăcit (demonizat) să asculte câteva ore muzică compusă de Bach și/sau Albinoni.

57. Demonizații se unesc în clanuri statale și trans-statale. Ei urmăresc în mod premeditat, organizat și planificat săucidă meritocrația, adică infrastructura umană de calitate a oricărui popor.

57.a. Încă din anii 1940 dezertorul rus Gregory Klimov a dezvăluit noilor săi șefi din CIA faptul că în realitate Uniunea Sovietică nu era condusă nici de patrioți, nici de trădători, nici de incompetenți sau de durii khazari care controlau NKVD-ul și Gulagul stalinist, nici de rușii competenți și ambițioși.

Imperiul sovietic NU era în realitate condus de instituțiile oficiale ale statului: KGB, GRU, partidul comunist, Academia, Kremlin, Marină, Armată, organizațiile patriotice muncitorești, etc.

Vastul imperiu sovietic era în secret condus de așa numitul „deep state”(în traducere „statul ascuns”), o mafie instituțională perfect conspirată formată din indivizi degenerați (îndrăciți și demonizați), care deturnaseră funcționalitatea instituțiilor statului spre propriul interes de clan și pentru îndeplinirea unei agende oculte satanice.

DEEP STATE (STATUL ASCUNS) = ESTE O MAFIE INSTITUȚIONALĂ PERFECT CONSPIRATĂ, FORMATĂ DIN INDIVIZI DEGENERATI (ÎNDRĂCIȚI ȘI DEMONIZAȚI), CARE DETURNEAZĂ FUNCȚIONALITATEA INSTITUȚIILOR STATULUI PENTRU ÎNDEPLINIREA UNEI AGENDE OCULTE SATANICE.

Acești oameni își ascundeau răutatea, lăcomia, împătımirea, pornirile spre ucidere și degenerarea personală în spatele legilor, necesităților statului, obiectivelor militar-organizaționale, imperativelor războiului rece, costumelor, birourilor,

mașinilor, vilelor, funcțiilor și clădirilor pe care le conduceau.

Acești degenerați se coordonau între ei pe tăcute și formau un fel de stat secret, o „clasă” socială secretă, un super-clan secret, o sectă secretă, un sistem autonom în cadrul sistemului statal oficial, un „partid” secret infiltrat în interiorul tuturor instituțiilor sovietice, o alianță secretă a unor indivizi distructivi, o mafie formală și informală care parazita și controla toate structurile de comandă și de producție ale statului.

Toți acești ne-oameni se recunoșteau și se ajutau reciproc nu în baza apartenenței la vreo etnie, profesie, origine sau camaraderie de vârstă, ci în baza apartenenței la realitatea degenerată.

Deși instituțiile statului erau în realitate o formă de acoperire legală a formelor de manifestare degenerate, majoritatea oamenilor care munceau în aceste instituții nu erau degenerați și deci nu înțelegeau acest lucru tainic. De aceea a fost nevoie ca degenerații să-și creeze în interiorul acestor instituții clanurile lor ascunse, la care oamenii obișnuți nu aveau acces.

O altă trăsătură fundamentală a degenerațiilor este capacitatea lor extraordinară de a se ascunde în cadrul instituțiilor politice, militarizate și de intelligence ale unui stat și de a se folosi de funcțiile deținute în cadrul acestor structuri pentru a se îmbogăți și a ucide clasa meritocrației.

G.Klimov face observația că practic toate instituțiile de forță militarizate ale URSS (armată, servicii secrete, poliție, justiție, sistem penitenciar, căile ferate, producția destinată armatei) și partidul comunist erau de fapt conduse de „homo sovieticus”, de mafia secretă a demonizaților.

Conform acestei viziuni „din interior” a funcționării reale a statului sovietic pe fundament profund degenerativ, **războaiele și problemele din imperiul sovietic ar fi fost de fapt inventate de această mafie a degenerațiilor ascunși din URSS**, oameni fără nicio legătură cu poporul rus, pe care îl reprezentau prin fals și impostură.

57.b. Situația descrisă mai sus este valabilă nu doar pentru vastul imperiu URSS dintre anii 1920–1990.

Din 1990 nimic nu s-au schimbat înspre bine, ci datorită inițiativei proiectului Harvard mafia „deep state” a proliferat la toate statele lumii, socialiste sau capitaliste, democratice sau totalitare (pentru proiectul Harvard vezi capitolele **10** și **11**).

În articolul⁵ „Istoria fără perdea. Februarie 1990. Luna în care Securitatea a renăscut”, din 1 februarie 2023, istoricul Marius Oprea face câteva dezvăluiri interesante cu privire la înființarea unității speciale UM 0215 din cadrul Ministerului de Interne.

Concret, în luna februarie 1990, vice prim-ministrul Gelu Voican Voiculescu recrutează 260 ofițeri de informații, care în regimul comunist lucraseră în Securitatea Municipiului București (SMB). Gelu Voican Voiculescu a selectat pe cei 260 ofițeri dintr-un total de 566 ofițeri de informații profesioniști.

Nimic spectaculos până aici, ce poate arăta o procedură de angajare a unor ofițeri de informații, care în februarie 1990 erau șomeri datorită Revoluției din decembrie 1989. Problema este cum au fost selectați acești oameni și mai ales de către cine.

x. Recrutorul lor, vice prim-ministrul G.V.Voiculescu, era un personaj foarte „ciudat”. În timpul regimului comunist, în paralel cu viața oficială de inginer geolog, cetățeanul G.V.Voiculescu avusese preocupări personale mult diferite de normalitatea unei

existențe dintr-un stat comunist.

Se știa că omul practica de mulți ani yoga, citea și multiplica tot felul de cărți „ciudate“, care nu aveau nicio legătură cu viața unui om obișnuit. Ce putea fi în mintea și sufletul acestui om, care timp de mulți ani se ocupase serios și sistematic de yoga, ezoterisme, tehnici de meditații, tehnici budiste, parapsihologie, astrologie, cunoaștere ocultă, posibil radiestezie, etc.

Pentru astfel de preocupări personale existențiale și alte fapte ilegale, Securitatea comunistă îl considera pe bună dreptate un individ periculos, drept pentru care a fost încontinuu urmărit și chiar condamnat la închisoare.

Tot Securitatea comunistă îl folosea pe G.V.Voiculescu ca un informator zelos, pentru a se infiltra în anturajul unor indivizi care aveau tot o existență și preocupări „ciudate“, precum erau ale lui.

Din punctul meu de vedere și al cunoașterii proceselor de îndrăcire (vezi întreg capitolul 2), după aceste lungi preocupări spirituale ne-creștine, este aproape cu neputință ca un om să nu ajungă grav îndrăcit (cu demoni în trup și creier). În aproape toate cazurile, ajung îndrăciți cei care au astfel de preocupări spirituale ne-creștine. În plus, există o mare probabilitate ca în februarie 1990 vice prim-ministrul G.V.Voiculescu să fi avut deja finalizat procesul de demonizare al Sinelui natural. Adică posibil era (și este) un demon în trup de om. Aceste presupuneri sunt justificate și de mândria de tip demonic pe care o degajă acest om: în privire, vorbire, comportament, atitudine.

Desigur este și un mare semn de întrebare, cum a putut ajunge un informator-yoghin ca Gelu Voican Voiculescu în poziția de a recruta ofițeri superiori de informații, care până mai ieri erau pentru el niște superiori la care putea spune doar „să trăiți, am înțeles!“.

Logica evidentă ne spune că acest ciudat yoghin nu era doar un informator al Securității comuniste, el colabora și cu alte structuri oculte mult mai conspirate din cadrul mafiei „deep state“, la care Securitatea comunistă nu avea acces.

xx. Este complet nefirească modalitatea de selecție a celor 260 ofițeri de informații, pe care a folosit-o informatorul-yoghin Gelu Voican Voiculescu.

Se pare că acesta nu analiza întreg dosarul de muncă, pentru a vedea calitățile personale și rezultatele profesionale obținute de ofițer, ci folosea doar informațiile personale ale ofițerului, cu care făcea „horoscoape“.

Istoricul Marius Oprea nu ne spune și ce însemnau concret aceste „horoscoape“, care evident nu se limitau la aspectele generale ale zodiilor și horoscoapelor.

Oare ce mijloace de „selecție“ de personal ar putea folosi un om, pentru care viața lui adevărată (reală) înseamnă yoga, ezoterisme, parapsihologie, cunoaștere ocultă, etc.

Este posibil ca informatorul-yoghin Gelu Voican Voiculescu să fi folosit în februarie 1990 un mix de „selecție“, care cuprindea printre altele și următoarele aspecte:

- folosirea astrologiei, stabilirea horoscopului personal;
- un „simț“ personal de rezonanță cu ofițerul în cauză;
- posibil folosea mijloace de radiestezie;

Posibil folosea ansa radiestezieică peste fotografia ofițerului, își punea mental întrebări și ansa (un demon) îi răspundea prin mișcarea ei.

- posibil folosea întrebări cu răspunsuri mentale, adică primea direct mental (de la

demoni) răspunsuri la unele întrebări cheie.

Acestea sunt aspecte ferm interzise de Dumnezeu în mai multe locuri în Biblie, ca de exemplu:

„9. Când vei intra tu în pământul ce ți-l dă Domnul Dumnezeuul tău, să nu te deprinzi a face urâciunile pe care le fac popoarele acestea.

10. Să nu se găsească la tine de acea care trec pe fiul sau fiica lor prin foc, nici prezicător, sau ghicitor, sau vrăjitor, sau fermecător,

11. Nici descântător, nici chemător de duhuri, nici mag, nici de cei ce grăiesc cu morții.

*12. **Căci urâciune este înaintea Domnului tot cel ce face acestea, și pentru această urâciune îi izgonește Domnul Dumnezeuul tău de la fața ta.**“*

(în „Deuteronomul—A cincea carte a lui Moise“, capitolul 18, versetele 9–12, sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

Acestea sunt metode neconvenționale (drăcești) de a depista ofițerii de informații obedienți și conformiști, fără scrupule, care la comandă politică pot îndeplini orice misiune trasată, indiferent de legalitatea și criminalitatea ei.

Se pare că acești 260 ofițeri de informații care vor forma nucleul UM 0215 au fost bine aleși de informatorul—yoghin G.V.Voiculescu (real de demonii care îl coordonau direct mental pe acesta), deoarece în anii care vor urma acești ofițeri vor fi implicați în dosare de șantaj, poliție politică și fapte ilegale.

Practic această unitate specială UM 0215 din cadrul Ministerului de Interne a constituit una dintre structurile oculte specifice ale „deep state“ (mafia degeneraților), care după februarie 1990 s-a ocupat de controlul societății românești „democratice“.

57.c. O altă viclenie (capcană) a fost pregătită de „deep state“ (mafia degeneraților) pentru candidații de angajare în serviciile secrete.

x. Începând cu anul 1990, în România au fost identificați mii de tineri și adulți cu antecedente familiale și naționaliste „periculoase“, specifice anilor 1930–1950: cu bunici și/sau părinți naționaliști, legionari, regalști, monarhiști, ofițeri, profesori, scriitori, preoți, monahi, liber cugetători, lideri rurali, oameni simpli cu frică de Dumnezeu, etc.

Copiii, nepoții și rudele acestor categorii mai sus menționate au fost păcăliți cu mirajul „intelligence“, devenind informatori, surse și ofițeri de informații. În realitate toți acești oameni au fost selectați pe bază de liste prestabilite și au fost introduși într-un malaxor al uciderii lente, premeditate.

Din considerente de „interes național“ o mare parte dintre ei au fost puși să—și trădeze prietenii, colegii de muncă, propriul soț/soție, propriile familii care i—au crescut.

În acest mod, mii de oameni din sistemul de informații au intrat într—un război personal sfâșietor și total, care le—a adus definitiv statutul de paria, dispreț, desconsiderare, respingere, calomniere, boli psihice și boli organice cronice grave.

xx. Situația prezentată din România este valabilă pentru toate statele lumii democratice, care real sunt conduse de „deep state“ (mafia degeneraților).

În cadrul serviciilor de „intelligence“ au fost și sunt folosite toate variantele posibile de **ucidere prin viclenie a acestei elite intelectuale naționaliste**: stress supra—uman, oboasă cronică, „îmbunătățirea“ mâncării la cantine (otrăvire, substanțe psihotrope),

otrăvirea băuturilor, otrăvirea țigărilor, crearea dependențelor cronice pentru sex, alcool și fumat, expunerea prelungită la frecvențe electromagnetice radio și wireless puternice, uciderea premeditată prin trădare și trimiterea în misiuni fără nicio șansă de supraviețuire, atacuri psi (infarcturi miocardice noaptea în somn), vrăjitorie, aranjarea unor accidente auto, arestarea pentru fapte de „corupție”, distrugerea psihică a soției (prin vrăjitorie, atragerea în prea-curve, șantaj din tinerețe), etc.

Se practică intens trădarea agenților de teren, de către chiar șefii lor. Ca urmare, sute de tineri și oameni maturi, elita naționalistă a statelor este trimisă în false misiuni de „intelligence” unde șansele de supraviețuire sunt minime. Sau li se înscenează trădări și corupere pe bani.

Doar foarte puțini, aceia care printr-o minune supraviețuiesc acestor misiuni sinucigașe, încep să înțeleagă că timp de ani de zile au fost păcăliți și trădați de către chiar șefii lor, indivizi demonizați, care în realitate muncesc pentru agenda globalismului satanic.

Ați putea spune că toate acestea sunt niște invenții paranoice. Dar atunci de ce mai toți aceia care mor „la datorie” în sistemul de informații au antecedente familiale naționaliste? De ce alte sute de oameni din „intelligence” sunt după numai 10 ani de activitate pur și simplu niște legume umane, complet epuizați psihic și fizic, trăind la limita supraviețuirii biologice?

Deci nu, nu este vorba de nicio normalitate a unui program stresant și de nicio deficiență de personal. Ceva „pute” aici, concret este gândirea vicleană și criminală a unor indivizi îndrăciți și demonizați. Este vorba despre punerea în aplicare a unui program premeditat și planificat de ucidere a oricărei forme de naționalism, patriotism și meritocrație.

MUNCA ÎN SERVICIILE DE INFORMAȚII DEMOCRATICE = UCIDEREA CU PREMEDITARE A MERITOCRAȚIEI, NAȚIONALIȘTILOR, PATRIOTILOR, OAMENILOR CU CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU, OAMENILOR DE CALITATE DINTR-O ȚARĂ.

Aproape toți aceia care au fost selectați să muncească în serviciile de informații și au antecedente familiale naționaliste, sunt destinați nu servirii patriotice a țării, ci uciderii lor planificate și premeditate.

57.d. Aproape toate statele lumii sunt conduse în mod real, pe ascuns, de așa numitul „deep state”, de mafiiile degenerațiilor, concret de indivizi care s-au făcut cu bună știință cârpele demonilor.

Nicăieri în lume nu este pace, războiul social al degenerațiilor cu oamenii de claitate (meritocrația) este tăcut, nemilos și total. Peste tot degenerații care au penetrat la vârf instituțiile militarizate ale statului se luptă din răspuțeri să extermină încontinuu meritocrația, naționaliștii autentici și patrioții, care i-ar putea da jos de la putere în doar 24 ore.

Dar rezultatul acestei lupte interne este peste tot în lume cam același. Degenerații înving întotdeauna și reușesc să—și extermină veșnicii dușmani de moarte: intelectualii, naționaliștii, meritocrația și patrioții autentici.

În timp ce directorii degenerați ai instituțiilor sunt milionari și trăiesc în vile și cartiere selecte, oamenii din subordine li se cere să fie patrioți, să muncească pentru

interesele personale și oculte ale șefilor degenerați, să accepte să–și sacrifice viața familială personală și chiar să–și dea viața pentru câteva sute de euro.

Nu este niciun secret, toată lumea cunoaște faptul că unii directori ai instituțiilor nu–și pot justifica din salariul de bugetar cinstit traiul luxos pe care îl afișează. Toată lumea îi cunoaște, toată lumea știe cum și–au făcut banii prin trădare de țară și genocid premeditat și totuși, pentru moment, pe acești degenerați nimeni nu–i întreabă nimic. Sunt mai multe motive pentru acest succes aparent al degeneraților ascunși în instituțiile „de drept” ale statului:

– marea masă a populației nu reușește să–i indentifice ca ceea ce sunt ei în realitate: demonizați vânduți răului, trădători de neam și țară, semidocti intelectual, oportuniști, ariviști, lacomi, demagogi, incapabili profesional, sociopați, ucigași, desfrânați, obsedați pentru a face gratuit rău altor oameni, etc.

Acest eșec colectiv și personal în identificarea indivizilor sociopați se datorează inteligenței deosebite a acestor oameni de a se ascunde în spatele unor roluri de oameni responsabili.

FBI–ul a descoperit că majoritatea criminalilor în serie din anii 1970–1980 din SUA aveau un coeficient de inteligență IQ de peste 125 puncte. Unii astfel de sociopați ajung și la un IQ de peste 150 puncte, cu mult peste un IQ obișnuit de 100–120 puncte. Nu este nicio diferență substanțială între acești sociopați care au ucis zeci de oameni și degenerații care se ascund în spatele funcțiilor de conducere din organizațiile economice și instituțiile statului.

– pentru selecta clasă a degeneraților ajunși directori muncesc în regim militarizat ca subordonați milioane de oameni, sclavi cu acte legale care de voie, de nevoie, trebuie să le asculte ordinele.

Indiferent de natura sau efectul ordinelor, acestea trebuiesc executate.

Insubordonarea atrage după sine pedepsele prevăzute de legi militare foarte dure. În plus, directorii degenerați sunt experți în a ascunde față de subordonații patrioți adevăratele motivații ale ordinelor pe care le dau.

– în eșalonul doi avem valuri întregi de oameni și profesii aservite instituțiilor statului: procuratură, magistratură, sistem penitenciar, parlament, psihiatri, psihologi, medici, directori de fabrici, deputați și senatori, etc.

În fiecare țară este organizată o adevărată armată de demagogi bine plătiți (istorici, scriitori, jurnaliști, politicieni), care spun oamenilor ce bune și utile sunt instituțiile statului. Și ce oameni buni, capabili și deosebiți sunt la conducerea acestor instituții.

– nu în ultimul rând, degenerații de top nu sunt identificați ca periculoși deoarece toate comportamentele lor agresive, anti–sociale și eventual sociopate/psihopate se potrivesc foarte bine cu fișa postului lor.

Fișa postului de director de instituție militarizată solicită, poate cuprinde și ascunde cu ușurință o gamă largă de comportamente anti–sociale și chiar sociopate/psihopate, discutabile dar tolerate, precum: agresivitate în toate formele posibile, dorință de control, determinare, tenacitate, energie fizică și psihică peste medie, dinamism, ură, resentiment, orgoliu, răzbunare, lăcomie, alcoolism, preacurvie,ucidere, etc.

Nu toate statele lumii sunt complet în puterea degeneraților. Indiferent cât de inteligenți și ascunși sunt acești oameni, în războiul lor secret de a extermina meritocrația și patrioții, ei lasă anumite indicii, care pot fi cunoscute și interpretate.

Există astfel o serie de indicii, simptome care arată când un stat a devenit captiv degenerațiilor și există în desfășurare un război intern, contra propriului popor.

Astfel de indicii sunt și următoarele:

- există o preocupare activă pentru a sabota serviciile medicale ale statului și pentru a reduce numărul populației: prin folosirea vaccinurilor obligatorii ale copilăriei, medicamente care nu respectă formula chimică declarată, sub-finanțarea sistemului medical, contaminarea intenționată cu viruși a soluțiilor de dezinfectare, producția de alimente cu aditivi alimentari cancerigeni (E-uri), folosirea în agricultură de ierbicide și îngrășăminte chimice otrăvitoare, folosirea de otrăvuri deosebit de toxice în legumicultură (initium), folosirea în dulciurile pentru copii a zahărului contaminat radioactiv (din producția de sfeclă de zahăr din zona Cernobil, din anul 1986), etc.
- inventarea de inamici interni (corupție) sau externi (terorism, state agresive) pentru a justifica războaie externe de cucerire a resurselor economice și pentru a justifica programele de monitorizare în masă a populației.
- cheltuirea unor sume fabuloase de bani pentru a crea sisteme de supraveghere a populației. Oamenilor li se cere să accepte doar „temporar” restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale și un sistem de supraveghere total, pentru a putea opri amenințarea terorismului.
- identificarea tinerilor naționaliști, inteligenți, capabili, cu antecedente familiale naționaliste semnificative, păcălirea lor cu iluzia naționalismului și a datoriei față de țară, atragerea lor în serviciile secrete și uciderea lor premeditată prin stress, oboseală cronică și misiuni în care sunt cu premeditare deconspirați.

Pentru a exemplifica această trădare la nivel înalt, în anul 1988 apare cartea lui Robert Marshall cu titlul *All the king's men*, în care este documentată uciderea cu premeditare a peste 100 agenți de informații de elită a serviciului de informații britanic MI-6. Aceștia au fost trădați naziștilor în timpul WW2 de către chiar șeful lor, directorul adjunct al MI-6 la acea vreme, Claude Dansey. Acești oameni tineri, selectați și instruiți erau elita și „crema” generației lor.

Datorită trădării șefului lor direct, toți au fost capturați de către germani și ulterior executați în beciurile Gestapo-ului și în lagărele de concentrare. Restul tinerilor englezi, elita intelectuală a țării, au fost trimiși la moarte aproape sigură în misiunile de bombardare a orașelor germane.

Din 1940 încoace nimic nu s-a schimbat, metodele demonizațiilor de a-și ucide rivalii de moarte – meritocrația, sunt exact aceleași peste tot în lume.

- inventarea de războaie externe, vândute ca fiind periculoase pentru stat, pentru a ucide premeditat elita intelectuală a țării: profesori, scriitori, medici, ingineri, preoți, țărani educați, tineri politicieni patrioți, tinerii patrioți din serviciile secrete și armată, etc.

Degenerații din diferite țări au o bucurie sociopată/psihopată să vadă cum meritocrația și patrioții din țări diferite se omoară gratuit între ei, în războaie fără rost, inventate pentru a organiza chiar uciderea lor.

- dispariția clasei de mijloc, sărăcirea generalizată a populației și faliment economic generalizat. Degenerații de la conducere sunt lacomi și nu au limite în a exploata și fura propriul popor de drepturi și o salarizare decentă.

Nu este o „buclă economică” faptul că în ultimii 25 ani în aproape toate statele lumii

clasa de mijloc aproape a dispărut și aproape 50% din populația care aparținea clasei mijlocii trăiește astăzi din ajutoare sociale.

– îndatorarea generalizată a populației și firmelor. Este unul din obiectivele fundamentale ale clasei conducătoare degenerate. În acest mod oamenii pot fi ținuți sub control, stresați, amenințați și șantajați, să nu se revolte contra clasei stăpânitoare.

– societatea în ansamblul ei devine o periculoasă distopie. Demagogii de serviciu le vând oamenilor iluzia democrației, libertăților și normalității. În spatele acestei iluzii oamenii sunt monitorizați, controlați, șantajați, îndatorați, trădați, vânduți, uciși. După cum știm și vedem peste tot în lume, cartierele de vile luxoase se măresc proporțional cu războaiele inventate, cu legile abuziv–clientelare date și cu sărăcirea generalizată a populației.

58. În toate stadiile de degenerare, satisfacțiile, bucuriile și plăcerile sufletești ale demonizaților sunt sociopate/psihopate, specifice oamenilor grav bolnavi psihic.

Degenerații nu au bucuriile specifice oamenilor normali, ei nu se bucură și nu se întristează la aceiași stimuli precum oamenii normali. Ceea ce la oamenii normali este motiv de tristețe, la degenerați este motiv de bucurie și invers.

În general degenerații au plăceri și bucurii din patimile lor ascunse și greu observabile: mândrie, slavă deșartă, orgoliu, mânie, răutate, invidie, viclenie, clevetire, lăcomie, avariție, desfârnare, controlul oamenilor, criticism, nemulțumire, judecare, dorința de răzbunare, etc.

Degenerații se bucură și simt plăcere psihică atunci când văd oamenii umiliți, persecutați, abuzați, nedreptățiți, bătuți, maltratați, în suferință, bolnavi cu dureri fizice, îndoșiți de dureri sufletești.

Degenerații se bucură și simt plăcere psihică când văd oamenii coplesiiți cu probleme și necazuri, când le reușește o manipulare, când prin bîrfă crează o ceartă între alții, când pot sabota și distruge un om capabil, când pot să–și bată joc continuu de oameni sub pretextul unor cerințe organizaționale, etc.

Degenerații se bucură, se simt bine, se simt cineva și simt plăcere nu doar dacă văd astfel de oameni, ci mai ales dacă ei sunt aceia care generează suferințele, umilințele, durerile, nedreptățile, abuzurile, manipularile, traumele, etc.

Degenerații se întristează când văd oameni fericiți, când comploturile nu le reușesc, când minciunile nu le sunt ascultate, când adevărul și dreptatea ies la iveală, când nu pot sabota cariera profesională a unui om capabil, când nu pot umili sau abuza, etc.

Au satisfacția și bucuria bolnavă că pot face rău legal, că într–o societate modernă, dotată cu legi care pedepsesc toate comportamentele rele, ei reușesc mereu și mereu să facă rău celor din jurul lor. Și cu toate acestea, încă îi acceptăm printre noi, le vorbim sau găsim scuze pentru actele lor.

Degenerații găsesc plăcere și bucurie în posibilitatea de a fi judecătorul și decidentul vieții altor oameni, că pot controla și decide viețile apropiaților. Culmea plăcerii sociopate este atunci când degenerații știu că nu sunt iubiți și doriți de către ceilalți oameni. Să fii respins, nedorit și disprețuit de către oameni și să găsești plăcere și bucurie în această situație, aceasta poate fi doar realitatea unui individ complet degenerat.

În esența lor degenerații rămân nedetecțate, oamenii neinformați nu au conștiința pericolului deosebit pe care acești oameni îl reprezintă. Și mai mult, că se acoperă cu pretexte justificative când fac toate aceste lucruri. Într-un fel, ei ne râd în nas și ne demonstrează că mai avem multe de învățat în ceea ce privește exprimarea și manifestarea răului în lume.

Indivizii degenerați au o plăcere perversă de a strica și afecta relațiile și viețile celorlalți. Au o bucurie perversă din a vedea că la ceilalți lucrurile nu merg, că datorită răutății lor afacerea sau căsnicia nu le merge. Martha Stout ne spune că sociopatii manifestă acțiuni stranii, ciudate, răutăcioase, cărora noi, oamenii normali, nu le-am putea găsi explicații logice, coerente.

Dar concret, cum ne putem da seama că un individ are bucurii și plăceri ascunse de tip sociopat, că ei niciodată nu scot nicio vorbuliță pe această temă. Nu puține sunt cazurile când oamenii au aflat șocați după 30 ani de căsătorie că partenerul lor de viață este un sociopat periculos.

Deci concret, cum putem identifica astfel de plăceri degenerate ascunse? Răspunsul este incredibil de simplu: **aplicând înțelepciunea populară care spune că la orice om suma plăcerilor și viciilor trupești și sufletești este întotdeauna constantă.**

Evident că vorbim despre o anumită degenerare și în cazurile indivizilor dependenți cronic de alcool, fumat, sex, droguri, jocuri de noroc, shopping, diverse hobby-uri. Dar după cum știm, aceștia sunt printre degenerații cei mai puțin periculoși. Ei devin periculoși brusc și previzibil, doar atunci când nu-și pot satisface imediat patima trupească pe care o au.

Dar cum identificăm pe cei mai periculoși degenerați, care au grave patimi sufletești și își satisfac aceste patimi sufletești pe seama vieții noastre: răutate, viclenie, invidie, avariție, desfrânare, preacurvie, dorință de răzbunare, dorință de ucidere, bucuria de a face rău, bucuria de a distruge vieți, plăcerea de a bate și agresa, plăcerea de a țipa și căuta motive de ceartă, plăcerea din nemulțumirile cronice, etc.

În majoritatea lor acești degenerați periculoși nu sunt luptați de demonii care îi controlează cu patimi vizibile, care să îi dea de gol. Pentru aceștia patimile trupești sunt foarte slabe și ușor de ținut sub control.

Deci întotdeauna să fim atenți la indivizii care nu manifestă plăceri, bucurii sau chiar patimi trupești obișnuite și normale: nu au plăcerea savurării unui pahar de vin (sau orice altă băutură alcoolică), nu au plăcerea de a savura o țigară, nu exprimă plăcerea de a mânca o mâncare delicioasă, nu arată bucuria de a se juca cu copiii, nu au bucuria de a sta în natură, nu au plăcerea unei atitudini/vieți de boem, nu se uită cu interes după o femeie frumoasă, etc.

Nu înseamnă că degenerații nu beau vin, nu fumează sau nu mănâncă la restaurante. Astectul este faptul că ei fac toate aceste lucruri normale și omenești, dar fără să simtă din acestea bucurie și plăcere. Să priviți un demonizat cum mănâncă: duce lingura la gură într-o manieră rece și detașată, precum o piatră înghețată.

Mănâncă rațional, puțin și perfect calculat, fără să aibă nicio plăcere din mâncarea cu care se hrănește. Că mănâncă un cartof crud sau o friptură suculentă, pentru el este același lucru. Priviți un demonizat cum fumează, bea vin, stă în natură sau se joacă cu un copil: este practic un robot viu, care nu înțelege de ce oamenii se bucură din aceste aspecte.

Și atunci, dacă un individ nu manifestă plăcere și bucurie din aspectele trupești și normale ale vieții, atunci de unde își procură acest individ bucuriile și plăcerile vieții? Mai rămân doar atât: bucuriile și plăcerile sufletești și intelectuale. Exceptând indivizii nativ depresivi, anxioși și melancolici, rămân mulți oameni care au bucurii și plăceri sufletești normale.

Majoritatea intelectualilor, religioșii și misticii nu au bucurii, vicii și patimi trupești. Ei au în plan principal bucurii și plăceri sufletești (eventual duhovnicești) datorate cititului cărților și rugăciunilor și evident, imensa lor majoritate nu sunt niște degenerați periculoși. Intelectualii și oamenii duhovnicești au doar în plan secundar bucurii și plăceri trupești, provenite din mâncare, băuturi alcoolice, fumat, sex, etc.

Dar ce facem cu restul, cu indivizii care nu au nici bucurii lumești/trupești, nici bucurii duhovnicești și sunt și sferetodoți, care doar mimează că sunt intelectuali veritabili.

Ce facem cu indivizi care nu au nici plăceri trupești, nici plăceri intelectuale, nici plăceri culturale, nici plăcerea admirării naturii, nici plăceri duhovnicești, nicio altă plăcere și bucurie normală și omenească. Cine sunt acești indivizi și ce plăceri au ei?

Luati ca exemplu indivizii complet nebuni și demonizați de tipul lui Adolf Hitler, care disprețuia toate plăcerile lumești (era abstinent sexual, strict vegetarian, strict anti-alcool, cu viață strict ordonată) și a cărui singură bucurie lumească erau legumele și un pahar cu lapte.

Care se uita la munți, copii și la animale precum la mobilele din bucătărie și singurele lui lecturi erau cele câteva cărți citite la tinerețe. Dar care în discursurile sale publice vibra de bucurie și emoție și ochii îi sclipeau de fericire când vorbea despre indivizii „inferiori” din estul Europei, care trebuiau exterminați fără milă (ruși, ucraineni, polonezi, neoficial români, tătari, romi, etc).

Deci trebuie să fim foarte atenți cu acești indivizi aparent educați, superiori, ascetici și raționali, care nu găsesc nicio bucurie și nicio plăcere în aspectele normale și lumești: mâncat, fumat, făcut sex, băut alcool, citit cărți, spus rugăciuni, mers în natură.

Aceștia sunt cei mai periculoși degenerați, sunt demonizații care au plăceri și bucurii de tip demonic-sociopat, obținute din răul și suferința pe care o văd sau o pot provoca altor oameni.

59. Acțiunile și faptele demonizațiilor au un caracter profund premeditat, planificat, detaliat. Demonizații urmăresc identificarea sau crearea unor vulnerabilități exploatabile pe termen lung.

Așa cum citesc pe bloguri pe internet sau aud în discuții private, există o preocupare și o conștientizare din ce în ce mai mare față de existența și acțiunea acestor degenerați, care vânează în haită și distrug pe oricine dolesc.

În trăsăturile specifice degenerațiilor citite până aici ați putut afla despre preocuparea ascunsă a degeneraților pentru răutate, răzbunare, prostie, sabotaj și trădare, dar și despre capacitatea lor fenomenală pentru a-și ascunde adevăratele intenții demonice folosindu-se de fals existențial, imitare, minciună, impostură, impresia de corupt, etc.

59.a. Degenerații de categorie grea – demonizații, nu lasă exprimarea acestui rău la voia întâmplării. Nu au timp de pierdut pe lumea asta, în mod conștiincios și disciplinat ei acționează în permanență conform unei agende și planificări premeditate, planificate.

Indivizii–lupi (degenerații) au un caracter complet premeditat al detaliilor și atacului lor asupra unui om. Nu lasă niciun detaliu ne–gândit și ne–analizat. Războiul lor este continuu, zi de zi, oră de oră, minut cu minut. Nu cunosc oprire, limită, repaos sau odihnă.

Efectul inevitabil al acestui război psihic neîncetat este oprirea preocupărilor mentale pentru activitățile unei vieți normale și apariția unei stări de oboseală cronică.

Este foarte obositor ca grijile vieții tale să fie complet legate de oprirea și pararea vicleniilor unui degenerat care nu cunoaște odihna: jigniri, calomniile publice, clevetire cronică, înscenări juridice și falsuri legate de hărțuire/agresivitate fizică/amenințări, sabotaj profesional, sabotaj alimentar, sabotaj financiar, intenții ascunse pentru ucidere.

Așa cum am arătat în capitolul despre degenerarea femeilor (cazul degeneratei Amy din filmul/cartea *Gone Girl*), nimic din ce face un degenerat nu este întâmplător sau inutil. Totul deservește planificării ascunse și scopului final – sabotarea, blocarea distrugerea și uciderea unui om capabil din clasa meritocrației.

59.b. În cadrul aceleiași planificări premeditate degenerații urmăresc cu atenție identificarea tuturor vulnerabilităților pe care le are un om.

În medie un degenerat dedică cel puțin 2 ani pentru studiul unei victime, înainte de a o ataca. Degeneratul poate sta „în adormire” lângă o țintă umană 10 ani, 20 ani, o viață întreagă, dacă aceasta nu dă semne de îndeplinire a misiunii sale divine pe pământ. În tot acest timp degenerații sunt motivați de viclenie, perfidie, răbdare, răutate, răzbunare, invidie, dorință de ucidere.

Dacă din diferite motive individul vizat începe să se „trezească” (inventează, scrie, dă legi, ia decizii politice–administrative, inventează tratamente medicale, se opune unor planuri economice, se opune globalizării neo–bolșevice, devine creștin practicant, devine naționalist, etc), atunci degeneratul își începe imediat un atac cumplit și devastator, folosind și exploatând toate informațiile și vulnerabilitățile descoperite la victima sa.

Efectiv în 24 ore degeneratul lasă jos masca normalității și își arată adevărata sa identitate demonică. În toate cazurile țintele umane vizate sunt șocate psihic și confuze de această schimbare bruscă și completă de comportament.

Oamenii descoperă cu groază că omul civilizat și educat pe care îl „cunosc” de ani de zile este în realitate un monstru, un sociopat cu intenții de ucidere. De obicei durează săptămâni și luni de zile până când țintele degenerațiilor încep să înțeleagă parțial ce se întâmplă și că trebuie să ia măsuri de apărare și protecție.

Dacă ținta vizată nu are vulnerabilități ușor de exploatat în prezent sau în perspectivă, atunci degeneratul trece la „plan B”, adică la crearea premeditată a unor astfel de vulnerabilități.

Aceste vulnerabilități pot fi și următoarele: oboseală psihică cronică, dependențe alimentare (alcool, fumat, cafea, droguri, dulciuri, sucuri), dependența de cumpărături inutile (shopping), copiii, iubirea romantică neîmpărtășită, sabotarea carierei profesionale, cazier juridic pentru violențe casnice înscenate, socială, credite bancare nesustenabile, plăcerea pentru lux și viață bună, lipsa de credință și uitarea lui Dumnezeu.

Vulnerabilitatea socială înseamnă crearea unei imagini sociale exterioare de

cuplu/familie dezorganizată, vulnerabilă, cu profil de victimă. Acest lucru se realizează prin bârfătoare și clevetire cronică, căutarea de ceartă în societate, căutarea producerii unor certuri și scandaluri zgomotoase, premeditarea creării unor agresioni și/sau hărțuiri în public, etc.

Acest tip de vulnerabilitate este deosebit de periculoasă deoarece pe de o parte duce la completa izolare familială și socială (deoarece toți fug de cuplurile–problemă), iar pe de altă parte are menirea de a atrage în viața unui astfel de cuplu/familie tot felul de prădători sociali (infractori, manipulatori, curvari, agresori, sociopați, indivizi cu tulburări de personalitate, speculatori emoționali, speculatori de bani, etc). Degenerații se concentrează să-ți creeze adevărate „pachete” de vulnerabilități, care în perspectivă vor duce la distrugerea completă și definitivă pentru întreaga viață a țintei vizate.

Exemplu de „pachet” de vulnerabilități pe care le creează în timp degenerații la indivizii țintă: uitarea lui Dumnezeu + crearea patimilor alimentare (în special alcool și zaharuri/dulciuri) + oboseală psihică cronică + sabotarea carierei profesionale + apariția și creșterea copiilor + credite bancare nesustenabile + shopping inutil + cazier juridic cu înscenări de violență/hărțuire + decredibilizare socială .

Pentru un demonizat nu merge pe principiul „*ia să vedem la ce se ajunge.....*” sau „*poate merge și așa.....*”.

Un demonizat are obiective și agende „de lucru” foarte clare și precise, de genul: în 5 ani îl aduc pe XY la sapă de lemn, în 3 ani am să ajung director în locul lui XY, în 2 ani am să-i stric căsnicia lui XY și am să fiu eu nevasta lui, în 5 ani falimentez din interior afacerea lui XY, în 10 ani îl distrug psihic pe XY, în 4 ani îl bag în pușcărie pe XY, în 10 ani îl bag în pământ pe XY, etc.

Ei fac ce își propun și apoi trec la următoarea țintă care trebuie „terminată”.

60. Demonizații ajung sociopați, dependenți de plăcerea/libido–ul demonic pe care îl creează patimile în sufletului omului. Ascunderea comportamentului sociopat/psihopat, a plăcerii de a face rău altor oameni, prin folosirea motivațiilor și cerințele organizaționale.

Este clar că patimile, bolile sufletului, sunt acelea care împing de la spate oamenii să aibă comportamente anti–sociale și să degenereze, să se îndepărteze de Dumnezeu, de viața veșnică oferită de Mântuitorul Iisus Hristos. Întrebarea este atunci de ce oamenii țin atât de mult la patimile lor, sunt narcotizați de ele și practic nu prea sunt dispuși să lupte cu ele și să se elibereze din robia lor.

Degenerații sunt oamenii care sunt în mare măsură dependenți de patimile sufletului. Care sunt bucuriile sociopate/psihopate ale unui degenerat? Explicația este următoarea: orice aspect concret al unei patimi sufletești este capabil să ofere omului o plăcere psihică și sufltească bolnavă, demonică.

Iată câteva bucurii sociopate/psihopate specifice degenerațiilor: să atace oameni în mod voluntar, planificat și conștient (agresiune verbală și emoțională), să distrugă cariere profesionale și familii (prin clevetire, jignire, trădare, sabotaj), să provoace certuri (prin minciună, clevetire, fals), să vadă cum oamenii se dușmănesc, să fie mereu nemulțumit, să contrazică orice aude, etc.

Există însă o explicație la acest fenomen, care a fost descris de Sfinții Părinți de sute de

ani: dependența de plăcerea sociopată/psihopată, bolnavă, a patimilor.

Principiul plăcerii a fost existent în om încă de la crearea lui. Dar după căderea adamică plăcerea spirituală (citește bucuria comuniunii și contemplării lui Dumnezeu) a fost înlocuită de plăcerea pe care o oferă patimile sufletești.

Degenerații sunt experți în a ascunde adevărul cu privire la adevăratele motivații care stau în spatele comportamentelor lor.

Degenerații au o viclenie deosebită de a-și îndeplini obsesia pentru a face rău altora (colegi, subordonați, superiori), folosindu-se de mediul organizațional-profesional în care activează. În mediul organizațional degenerații au cea mai bună acoperire pentru săvârșirea răului pe care îl fac. Motivația acestei agresiuni este însă întotdeauna bine ascunsă.

Este deosebit de important să descoperi la timp comportamentele sociopate (psihopate) ascunse în spatele cerințelor organizaționale. În momentul în care vezi că un coleg de muncă și/sau superior că are neîncetat comportamente și atitudini infantile, viclene, agresive, pătimase, trebuie să iei în considerare și faptul că este posibil ca acest om să fie un sociopat/psihopat, adică să trăiască plăcere și bucurie din suferința altui om.

Nu desconsidera și nu minimizezi niciodată comportamentele deviate (infantile, agresive, exploatare, parazitare, disprețuitoare, ariviste, anti-sociale, răutăcioase, etc.) sub pretextul lăcomiei, lipsei de educație și de caracter.

Comportamentele deviate în formă continuată sunt întotdeauna indicatorul unui individ sociopat/psihopat demonizat, care face toate aceste acte deviate cu intenție premeditată, pentru a produce celorlalți suferințe psihice și emoționale, spre propria lui plăcere bolnavă.

CREAREA DE PROBLEME, CĂUTAREA DE CEARTĂ, NEMULȚUMIRI CRONICE, HIPERSENSIBILITATE ȘI CRITICISM CRONIC, INFANTILISM, AGRESIVITATE, EXPLOATARE, PARAZITISM, BÂRFĂ, CLEVETIRE, SABOTAJ, DELAȚIUNE, RĂUTATE GRATUITĂ ÎN FORME CONTINUATE = CARACTERISTICI SPECIFICE INDIVIZILOR SOCIOPAȚI CARE AU BUCURII DIN SUFERINȚELE ALTOR OAMENI.

În mod normal, în urma comportamentului lor, degenerații ar trebui să aibă mari probleme sociale și legale. Dar acest lucru nu se întâmplă, deoarece trăim într-o societate devenită nepăsătoare datorită banalității răului, unde comportamentele deviate – amonale și antisociale – sunt scuzabile, motivate, tolerate și acceptate. Degenerații speculează la maxim această îngăduință generală de a tolera mentalitatea, comportamentele și deciziile deviate.

Degenerații au o inteligență speculativă foarte bună și viața le oferă suficiente ocazii pentru a putea ataca „justificat” alți oameni.

În plan profesional, degenerații își legitimează invidia, sabotajul și preocuparea de a face rău motivând concurența internă dintre angajați, dorința legitimă de a ajunge în poziții de conducere, dorința de a fi remarcat, dorința de a avea mai multe rezultate cuantificabile în bani, etc.

Angajatul degenerat „face zgomot”, deranjează, își face dușmani, nu este un pacifist, nu are scrupule, este un prădător sexual, „calcă pe cadavrele” concurenților la șefie,

este bârfitor și informator al superiorilor.

Acest comportament agresiv este văzut de orice organizație ca fiind unul normal, acceptat și chiar de dorit. Agresivitatea și „neburnia“ controlate ale angajaților în final se traduc în creșterea gradului de competiție internă, care în mod normal duce la creșterea competitivității generale a organizației. Deci nu avem aici nimic special, care să fie susceptibil de alienare psihică și spirituală.

Dar angajatul degenerat știe că din poziția sa, încă există limite și că trebuie să se comporte „cu mănuși“. Încă trebuie să dea socoteală pentru orice derapaj extra-profesional. De asemenea, trebuie să se ascundă la perfecție de alți degenerați: proprii superiori, care sunt experți în a identifica carieristii care le vor postul.

Cei mai periculoși sunt degenerații care s-au ajuns pe funcții de conducere într-o organizație, indiferent de natura ei: economică, socială, politică, activistă, culturală. Practic un degenerat ajuns pe o funcție de conducere și-a asigurat un viitor în care nu mai are nicio teamă. Pentru degenerat este o adevărată plăcere și bucurie psihopată să atace toți oamenii, în mod voluntar, planificat și conștient.

În acest moment, pentru degenerat începe și sportul preferat: distrugerea oamenilor capabili sub toate aspectele: profesional, personal, social. **Toate expresiile urii de oameni, degenerării și demonizării sunt foarte ușor de ascuns în spatele cerințelor organizaționale legitime.**

Exemple de săvârșire premeditată a răului în mediul organizațional:

– Cine spune de ură de sine proiectată, invidie psihopată, orgoliu, resentiment, răzbunare, dorință de control, dorință de a face rău și dorință de ucidere? Cine spune de urmărirea conștientă de a distruge complet viața tuturor oamenilor din subordine?

– Comportamente de preacurvie prin care să le distrugă intenționat și premeditat căsniciile femeilor din organizație? Nu, nici pomeneală. Este doar un manager afemeiat care nu poate trăi fără o amantă.

– Comportamente incredibile de sabotare voită a carierelor oamenilor capabili din propria firmă? Imposibil, este vorba doar de promovarea noilor talente.

Răutate și viclenie gratuite? Nicidecum. Este doar un alt manager care dorește să–și motiveze angajații să muncească mai mult.

– Tratamente nedrept și discriminare pentru profesioniștii, realiștii (cei care nu pot fi mințiți, care gândesc cu creierul lor) și creativi din organizație? În niciun caz.

În general organizațiile percep ca pe niște inamici interni pe angajații creativi și pe cei care gândesc, care nu pot fi mințiți și determinați să creadă în sloganuri și „adevăruri“ organizaționale.

Oamenii care gândesc și creativi sunt în toate organizațiile considerați drept „oile negre“, dușmanii organizației, contra-revoluționarii, pericolul ascuns, oamenii care trebuie îndepărtați fără menajamente. Cu profesionalismul mai trece–merge, dar de obicei realismul și creativitatea sunt considerate „crime“ organizaționale.

Realismul și creativitatea înseamnă pentru orice organizație oameni necontrolabili, independenți, care au capacitatea profesională și potențialul managerial de a produce oricând din interior schimbări majore în toate aspectele fundamentale ale organizației: organigramă, posturi, funcții deținute, obiectiv și misiune, sensul fluxurilor de informație, modul de alocare și folosire a resurselor interne.

În cazul organizațiilor degenerare lucrurile stau și mai grav.

Pentru managerul degenerat toți subordonații reprezintă o masă de manevră și manipulare. Trei categorii de oameni vor avea parte de un tratament special: profesioniștii, oamenii care gândesc cu creierul lor și creativi.

Acești oameni vor fi supuși unui mix special de măsuri destinate deprofesionalizării și distrugerii personale: umilințe publice în ședințe, acuze nefondate, blocarea accesului la resurse, pretenții la rezultate imposibile, un sistem de recompensare a productivității muncii profund inechitabil, favoritisme și nepotisme, monitorizarea severă a timpului alocat muncii, subevaluarea rezultatelor, evidențierea eșecurilor, blocarea accesului la funcții de conducere și promovarea deliberată a incompetențelor și a corupților, etc.

– Unora li se taie accesul la resurse (bani, informație, prețuri, materii prime, echipamente), iar pentru alții (degenerați, incompetenți, pile, favoriți, rude, etc) resursele sunt alocate la discreție?

Urmează apoi ședințe tip inchiziție, tăieri de venituri și concedieri? Incompetenții sunt promovați? Nu, nu este favoritism criminal și promovarea deliberată în ierarhie a sociopaților. Este ceva „normal”, este doar vorba despre alocarea eficientă a resurselor și premiarea rezultatelor.

– Managerul are periodic crize de nervi în care țipă, urlă, jignește, amenință? Este mereu agresiv verbal și psihic? Este ceva „normal”, este și el doar un manager care a aflat că profitul nu va fi format din două cifre.

– Managerul stabilește obiective imposibil de realizat, folosindu-se pentru mobilizarea oamenilor de motivație negativă? Nu este nimic grav, este „normal” ca managerul să stabilească ținte înalte, pentru depășirea planului la clienți, producție, servicii prestate și încasări.

– Managerul întreține deliberat dezorganizarea și haosul intern? Nu este nimic deosebit, managerul „se ocupă” acum de proiecte importante pe termen lung, în scurt timp se va ocupa și de organizarea mult așteptată.

– Managerul trăiește în lux: hainele, amantele și mașinile se schimbă precum alții ciorapii, facturile sosite din mall-uri dau frisoane la Financiar? Asta în timp ce angajații care muncesc zilnic 12–16 ore/zi nu au ce da acasă de mâncare la copii?

Nu, nu este demonizare, răutate, dorință sociopată/psihopată de răzbunare, ură, lăcomie și exploatare. Așa este „normal” să fie raportul de venituri dintre oameni în capitalism și democrație, unul fiind manager și ceilalți fiind angajații/sclavii lui.

– Atmosfera generală în organizație este una de agresivitate, neîncredere, suspiciune, bârfă, săpare pe la spate, sabotaj general, preacurvie și curvie, minciună și impostură?

– Calitatea muncii organizației lasă de dorit? Managerul degenerat are bucuria și plăcerea bolnavă de a vedea că oamenii se dușmănesc, se ceartă, se bat cap în cap? Nu, este doar o altă organizație care a deraiat de la obiectul principal de activitate în permanente lupte interne între „bisericuțe”.

Etc.

Nu am putea niciodată crede că acest manager este un degenerat bolnav psihic și un pericol social, ci îl vedem doar ca pe un alt manager care ia măsuri pentru eficientizarea organizației pe care o conduce: salarii mai mici sau mai mari, bonusuri sau tăieri de salarii, angajări sau concedieri, alocări iraționale de resurse, etc.

Este de o importanță vitală să fii capabil să descoperi care este adevarata realitate din

spatele unui comportament organizațional deviant. Niciun comportament deviant, alienant sau agresiv nu are nicio justificare și nicio acoperire în motivații și justificări de tip organizațional. Sau că de vină este celălalt, adică victima.

Nu te lăsa impresionat sau păcălit de argumente, justificări, motivații și „adevăruri” organizaționale, de genul: eficiență, profit, productivitate, randament, centre de profit, program de muncă, investiție, etc. Managerii degenerați fac rău propriilor angajați folosindu-se exact de indicatori de acest fel.

Uită-te la fapte și doar la fapte. Fii atent la toate neajunsurile, limitările, blocajele, piedicile de care te lovești în activitatea și creșterea ta profesională. Fii de asemenea atent la toate denaturările și anormalitățile importante ale organizației în care muncești: criteriile după care oamenii sunt angajați și/sau disponibilizați, modul în care sunt alocate resursele (umane, financiare, timp, echipamente, informație), criteriile după care se stabilesc sarcinile de muncă, modul în care are loc recompensarea rezultatelor (salarii, bonusuri, prime), cine sunt beneficiarii fluxurilor de informație, gradul de profesionalizare al personalului, corupția managerială, organizarea sau dezorganizarea departamentelor, practica căutării unor țapi ispășitori, etc. Dacă observi denaturări serioase și fundamentale ale organizației, întrebă-te dacă toate aceste probleme, neajunsuri, sabotaje și anormalități nu sunt întâmplătoare sau inerente proceselor de muncă.

Este posibil ca aceste situații și neajunsuri organizaționale „normale” și „obișnuite” să nu fie doar expresii „de înțeles” ale unui director/manager care este doar corupt, lacom, exploatator, curvar și amator de favoritisme.

Trebuie să te gândești foarte serios că toate aceste situații pot să fie intenționat și voluntar create de un manager demonizat, sociopat/psihopat, care de fapt se folosește în mod planificat și conștient/premeditat de pretexte organizaționale pentru a-ți face rău (saboteze, limiteze, distrugă) în toate aspectele vieții tale: financiar, profesional, social, familial.

Unui om obișnuit toată această expunere îi poate crea senzația de ireal. În mod normal, nu poate exista niciun director/manager care să urmărească să-și saboteze în mod conștient, voit și planificat proprii angajați, în special profesioniștii, realiștii și creativi (care aceștia pe termen lung sunt cei mai productivi).

Aparent, nu poate exista un manager care să aibă plăcerea bolnavă de a-și transforma organizația într-un sanatoriu de nebuni, în care fiecare se războiește cu fiecare. Este clar că o asemenea planificare nu poate duce decât la falimentul organizației respective. Acest lucru nu are pentru degenerat nicio importanță, deoarece din punctul lui de vedere scopurile funcționării organizației erau cu totul altele decât cele oficiale.

Astfel de oameni există, nu sunt puțini, iar condiționările psihologice și limitările spirituale sunt întotdeauna mai puternice decât normalitatea.

61. O preocupare majoră și obsesivă a demonizaților este aceea de a obține supunerea celorlalți oameni. Degenerații sunt specializați în a supune lor voința altor oameni, prin acțiunea unor traume premeditate: umilințe, suferințe fizice, psihice, emoționale.

O acțiune deosebit de fină a degeneraților este în plan spiritual și vizează înlocuirea

ascultării de voia lui Dumnezeu cu ascultarea de voia lui. Această situație este foarte periculoasă deoarece pierderea ascultării de voia lui Dumnezeu și începutul ascultării de voia degeneratului echivalează cu pierderea mântuirii sufletului.

În mod instinctiv degenerații doresc să ajungă în posturile de conducere organizaționale (economice, politice, militare) pentru a putea aplica programul premeditat de degenerare și infantilizare a întregii organizații, a tuturor oamenilor din subordine. Ei urmăresc prin suferință organizațională scopul final de slăbire psihică, de mistificare a conștiințelor oamenilor, încât aceștia să fie pregătiți pentru a „primi” o versiune denaturată a adevărului spiritual.

Niciun degenerat care se respectă nu suportă voința și independența celorlalți oameni.

Preocuparea tainică și obsesivă este aceea de a supune lui VOINȚA, DORINȚELE, ASPIRAȚIILE, VISELE, LIBERTATEA celor de lângă el. Nu vorbesc aici doar de o anumită subordonare limitată și specifică a unei ierarhii organizaționale, ci de o supunere personală, dincolo de caracterul formal și obligatoriu al acestei ierarhii.

61.a. Pentru a-și realiza aceste preocupări bolnave, degenerații aplică victimelor vizate mai multe procedee, a căror numitor comun este PRODUCEREA UNOR PUTERNICE TRAUME PSIHO-EMOȚIONALE.

Mai întâi degenerații te atacă cu agresiuni psihice și emoționale permanente: nemulțumiri, certuri, acuze, discuții în contradictoriu, contraziceri la orice spui, criticism, vânărea greșelilor, sabotajul ascuns al tuturor proiectelor personale și profesionale, clevetire, negare, etc.

Toate acestea au scopul de a-ți distruge încrederea în tine însuși și de a crea față de el o dependență emoțională și intelectuală. Degeneratul urmărește și să-ți schimbi propria percepție asupra realității și a apropiaților care te-ar putea ajuta. Urmează să te separi/distanțezi de oricine ar putea să te ajute sau sfătuiască și să-i acorzi atenție numai lui, să cooperezi numai cu el. Apoi începi să ascuți de sfaturile, soluțiile și ideile lui. La final ajungi practic să faci ascultare de degenerat, în orice aspect al vieții.

ACUZE, CRITICI, NEMULȚUMIRI, SABOTAJE, TRĂDĂRI, CONTRAZICERI PUBLICE = SABOTAREA/DISTRUGEREA RELAȚIILOR, IDEILOR, PLANURILOR PERSONALE + DISTRUGEREA ÎNCREDERII ÎN TINE ÎNSUȘI = ÎNCEPI SĂ COOPEREZI ȘI SĂ ASCUȚI DE IDEILE ȘI GÂNDIREA DEGENERATULUI = COMBINAȚIE DOZATĂ DE ȘANTAJ, SUPORT, AJUTORARE, SABOTARE = ÎN FINAL AJUNGI SĂ FACI ASCULTARE PERSONALĂ NECONDIȚIONATĂ FAȚĂ DE DEGENERAT.

Exemplu concret. Am întrebat odată un degenerat de ce persecută gratuit și premeditat un coleg de muncă și răspunsul a fost: „Nu vrea să facă ce îi spun eu!”. Nu era vorba de a face ceva profesional în cadrul firmei, ci de un refuz de a urma sfaturile degeneratului care vizau diverse acțiuni care țineau de viața personală a individului.

Între degeneratul care persecuta și colegul său nu exista niciun raport formal organizațional de subordonare, degeneratul nu avea niciun drept organizațional să subordoneze pe alt individ. Cu toate acestea individul degenerat era obsedat să obțină nu subordonarea, ci chiar supunerea personală față de el.

Degeneratul se simțea ofensat și îndreptățit mâniao deoarece un individ oarecare X nu făcea în viața lui personală ceea ce-i spunea degeneratul, chiar dacă individul X nu-i

solicitase ajutorul sau sfaturile în vreo privință!

Degenerații se folosesc mai ales de relațiile ierarhice formale de cooperare sau de subordonare pentru a-și realiza scopul lor secret: supunerea personală totală prin aplicarea unor puternice umilințe și traume psiho-emoționale.

Degenerații sunt prădători sociali de top, care știu în mod instinctiv (demonic) că supunerea personală necondiționată față de ei se obține doar prin producerea unor traume psiho-emoționale.

În toate organizațiile politice, militare sau corporatiste sunt mii de degenerați care în mod natural se folosesc de avantajul funcției pentru a genera supunerea personală necondiționată a subordonaților. Datorită avantajului funcției sau situației, aceștia știu instinctiv cum să producă traumele psiho-emoționale, fără să fi citit vreodată o pagină din vreun manual profesional de mancurtizare.

George Orwell în cartea sa „1984” ne spune același lucru binecunoscut de toți degenerații care se respectă: obediința ierarhică formală nu este suficientă, supunerea personală necondiționată se realizează doar prin aplicarea unor umilințe și traume psiho-emoționale puternice, dincolo de puterea de rezistență a psihicului uman.

Iar degenerații sunt în mod natural experți în așa ceva.

„How does one man assert his power over another, Winston?

Winston thought. „By making him suffer“, he said.

*Exactly. **By making him suffer. Obedience is not enough. Unless he is suffering, how can you be sure that he is obeying your will and not his own?***

Power is in inflicting pain and humiliation. Power is in tearing human minds to pieces and putting them together again in new shapes of your own choosing.

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin, George Orwell, în cartea sa „1984”)

Concret, ce poate face un degenerat pentru a produce supunerea prin traume psiho-emoționale: producerea fricii de tip animalic printr-un regim continuu de bătaii/agresiuni fizice, acuzarea și umilirea publică în ședințe sau în cadrul unor adunări spontane, producerea de durere organică/trupească (prin bătaii, tortură), producerea unei dureri sufletești (moartea copiilor, a celor apropiați), umilirea personală și publică prin abuz sexual, tăierea abuzivă din salariu, amenințarea cu concedierea, epuizarea psihică prin muncă peste program (eventual neplătită), sabotarea „pe față” a proiectelor personale, atitudinea publică nedisimulată de persecutare și nedreptate, impunerea unor obiective (militare, manageriale, politice) imposibil de realizat, bârfa cronică, nemulțumiri cronice, contrazicerea și denigrarea a orice spui, vânătoarea obsesivă a oricăror greșeli, desconsiderarea și minimizarea rezultatelor profesionale, etc.

61.b. Un alt scop ascuns pe care îl urmăresc degenerații și demonizații este umilirea și traumatizarea psihică-sufletească a victimelor lor, pentru a le inocula pe termen lung o frică instinctuală, animalică, paralizantă.

Scopul pe termen lung al acestei intenții este paralizarea voinței și gândirii autonome, distrugerea curajului și a bărbăției duhovnicești, acestea fiind virtuți sufletești esențiale pentru realizarea trezviei minții și mântuirii sufletului.

TRAUME PSIHICE–SUFLETEȘTI PROVOCATE PREMEDITAT DE DEGENERĂȚI = INOCULAREA PE TERMEN LUNG A FRICII ANIMALICE, INSTINCTUALE, PARALIZANTE = DISTRUGEREA CURAJULUI, A BĂRBĂȚIEI DUHOVNICEȘTI, A MENTALITĂȚII DE ÎNVINGĂTOR, A ATITUDINII DE LUPTĂTOR = IMPOSIBILITATEA RĂZBOIULUI DUHOVNICESC = IMPOSIBILITATEA „TREZVIEI MINȚII“ = IMPOSIBILITATEA MÂNTUIRII SUFLETULUI.

Frica de tip animalic are capacitatea de a șunta și paraliza mecanismele de gândire obișnuite, voința, independența și autonomia de gândire. În consecință majoritatea degeneraților aplică instinctiv victimelor lor un program de traumatizare pentru a obține supunerea prin frică. Supunerea prin frică este o supunere inumană, de tip animalic, dar care dă rezultate în majoritatea oamenilor.

Problema majoră cu supunerea automată prin frică este că aceasta se obține într-un mod josnic, prin agresiuni, abuzuri și umilințe fizice și/sau sexuale. De aceea acest tip de supunere prin frică animalică este mai puțin găsită în organizațiile economice. De obicei supunerea prin frică este folosită de degenerați acasă în mediul familial, în penitenciare, în mediul criminalității interlope, în organizațiile militare și semi-militarizate.

Este cunoscut faptul că tinerele adolescente răpite sunt bătute și violate încontinuu luni de zile înainte să fie trimise pe stradă să se prostitueze. În multe armate ale lumii recruții sunt bătuți sistematic și fără motiv, pentru a ajunge să execute orbește orice ordine primesc.

62. Job-ul principal pe care îl au demonizații în viața lor este uciderea premeditată și lentă a meritocrației, adică a oamenilor: credincioși, familiști, creativi, capabili, naționaliști, buni profesioniști, inteligenți, care citesc, cinstiți, corecți, demni, etc.

În paralel cu procesul interior al alienării de sine și „încărcării” cu ură față de Dumnezeu, are loc și un proces exterior, de proiecție al acestei uri interioare. Consecința imediată a acestei proiecții este ura pentru oameni, dorința obsesivă de a face rău altor oameni.

Psihologia a identificat demult un pattern clasic de etapizare/evoluție a comportamentului degenerat, de tip sociopat. Simplificat, această evoluție și maturizare a comportamentului autentic sociopat înseamnă:

a. îndreptățiri de sine prin: criticism cronic, nemulțumiri cronice, iritabilitate, resentiment, invidie, etc.;

Îndreptătirile de sine au loc și ca urmare a proiecției propriilor conținuturi psihice alungate din conștient: sentimente de rușine, vinovăție, inferioritate, ură, răzbunare, tristețe, deznădejde, etc., corespunzătoare faptelor anti-sociale realizate;

b. jigniri, calomnii, clevetire, bârfeală, delațiune, trădare, răutate gratuită + aspectele de la punctul „a” (îndreptătirile de sine);

c. permanente hărțuiri fizice, neîncetate agresiuni fizice, permanente amenințările pentru lovire, premeditarea unor „accidente” casnice, neîncetat preocuparea pentru ucidere directă + aspectele de la punctul „a” (îndreptătirile de sine) + aspectele de la punctul „b” (jigniri, calomnii, etc.).

- a. La începutul alienării sale individul care degenerază manifestă o evidentă ură, ascunsă sub forma resentimentului și invidiei: nemulțumiri cronice, criticism cronic, iritabilitate severă, căutarea voluntară de ceartă prin provocarea discuțiilor în contradictoriu, vânarea nemiloasă a oricărei formă de greșală sau neatenție, etc. Această agresiune verbală și psihică are inclusiv rolul de a împlini scopul proiecțiilor psihice, de a satisface patima slavei deșarte și a aduce în psihicul degeneratului un libido/energie psihică de susținere a Eului.
- b. Ulterior, progresiv cu degenerarea interioară și creșterea urii, individul adaugă la exprimările anterioare și permanente jigniri, bârfire, desconsiderare, răutate, calomniere, clevetire, sabotaj financiar, profesional sau familial, etc.
- c. În ultima fază a degenerării, când individul a trecut dincolo de „point of no return” și și-a demonizat Sinele, în plus față de comportamentele fazelor anterioare a+b, acesta își exprimă deschis ura care îi arde sufletul.

La acest nivel, pentru prima dată după luni de ură mocnită, individul–demonizat își recunoaște deschis dorința de ucidere pentru omul pe care îl urăște visceral.

Pe lângă neobositele critici, nemulțumiri, calomnii și jigniri, acum apar și următoarele: micile agresiuni fizice (împingere, înfipt unghiile, zgâriat cu unghiile, tras de degete, loviturile „involuntare” cu cotul, tras de păr, tras de haine, etc), hărțuirile (aruncat haine, aruncat lucruri, distrus lucruri, aruncat mâncare, spart farfurii, etc), amenințările cu lovire peste cap, amenințările de folosire a cuțitului casnic, amenințările pentru ucidere, amenințările pentru sinucidere.

La acest ultim nivel demonizatul nu se mai ascunde în spatele criticilor, nemulțumirilor, jignirilor, sabotajelor, clevetirilor, etc., și încearcă în mod premeditat și conștient uciderea fizică a țintei X. Vorbesc de ucidere în sensul propriu al cuvântului, nu despre metafore sau sensuri figurate. Degenerații nu au glumițe în programul lor existențial. Ei se ocupă de uciderea oamenilor cu conștiința omului împlinit, care trebuie (vrea) să lase în urma sa ceva durabil.

Deci ori de câte ori sesizați la o persoană un început de criticism cronic și nemulțumiri cornice (totul „pute”, nimeni și nimic nu este bun), urmate după câteva săptămâni de calomnieri și jigniri, plecați imediat și definitiv de lângă această persoană, deoarece aveți de a face cu un degenerat foarte periculos, de tip sociopat/psihopat, cu personalitate anti-socială.

Ajungem astfel la sensul și scopul ascuns al oricărui demonizat: uciderea oamenilor. Pe scurt și în rezumat, ocupația reală în viață a degeneratului este uciderea biologică a oamenilor de calitate al unei țări, organizații, instituții, unui clan familial. Un număr mic de degenerați ajung să comită agresiuni fizice cauzatoare de moarte, crime vizibile și să fie supuși consecințelor legale. Majoritatea degeneraților însăucid indirect, pe ascuns, în secret, cu viclenie.

Nimic grav pe lumea aceasta nu are loc fără știrea, planificarea și intenția degeneraților. Însă nu oricine are discernământul și curajul să vorbească despre războiul ascuns al degeneraților.

În decurs de peste 100 ani avertismente în această privință ne-au oferit doar câțiva oameni cu dragoste de Dumnezeu – scriitori, psihologi, psihiatri și bloggeri precum: Elizabeth Dilling, Charlotte Thomson Iserbyt, Clive Staples Lewis, Paul Babiak, Robert D. Hare, Gillian Schieber Flynn, Martha Stout, Scott Peck, Gregory Klimov, Henry

Macow, Aurel Romilă și alții.

Timp de peste 1500 ani civilizația creștină (europeană, nord și sud americană) s-a putut dezvolta deoarece meritocrația (aristocrația, monarhiile naționaliste, nobilimea militară, episcopii, elita intelectuală) a identificat și ținut sub control rețeaua ascunsă a degenerațiilor și demonizațiilor.

În ultimii 200 ani însă partida s-a schimbat și degenerații scăpați de sub control realizează genociduri neîntrerupte deucidere a meritocrației. În ziua de astăzi războiul social este definitiv câștigat de degenerați, care (cu câteva mici excepții) au preluat controlul asupra tuturor instituțiilor juridice și militarizate ale statelor lumii. Pentru degenerați exterminarea programată a meritocrației este de 30 ani o simplă joacă și distracție.

În organizațiile economice, în partidele politice, în organizațiile oculte, în structurile de intelligence, în propriile familii, în școli, în spitale, în diversele instituții ale statului, etc., demonizații sunt aceia care identifică șiucid cu premeditare pe toți indivizii identificați ca fiind membri ai meritocrației: indivizii susceptibili de naționalism, elitism intelectual, elitism profesional, calitate umană (dragoste de Dumnezeu), patriotism profesionalism.

Ei sunt aceia care îndeplinesc toate planificările premeditate de genocid șiucidere a oricărei forme de împotrivire organizată sau spontană la planurile NOM – distopia orwelliană, dictatura statului global luciferian. Ei sunt aceia care primesc listele cu aceia care trebuie reduși la tăcere. Ei sunt aceia care se supun voinței demonilor care îi controlează. Ei sunt cauza pentru care în fiecare țară mor anual zeci sau sute de oameni, patrioți și iubitori ai propriilor popoare: ofițeri de intelligence sau din armată, informatori, politicieni, avocați, judecători, procurori, intelectuali, profesori, scriitori, jurnaliști, liber cugetători, oameni de afaceri, studenți, deținuți, interlopi, etc. Moartea acestor oameni este o moarte de martir și sacrificiul lor conștient va fi răsplătit de Dumnezeu în veșnicie.

Poate vă întrebați de ce Dumnezeu permite aceste ucideri și de ce atâția oameni buni sunt lăsați să moară de mâna demonizațiilor. Răspunsul la această întrebare a fost dat de mulți duhovnici și monahi sporiți contemporani cu noi.

Nicio moarte, a niciunui membru a meritocrației nu este însă în zadar. Sacrificiul lor este permis deoarece în acest mod noi toți ceilalți: răii, păcătoșii, nepocăiții și „căldiceii” –, câștigăm.....timp. Câștigăm timp pentru pocăință și mântuire, timp pentru despățimire și nașterea în noi a noului om hristic, timp pentru a ne pregăti fizic și psihic pentru vremurile grele care urmează, timp pentru ca copiii mici de azi să poată crește luptătorii de mâine.

Indivizii degenerați au înclinații criminale și mereu exprimă o formă oarecare de agresivitate criminală. Degenerații au dorința inconștientă de a ucide pe cineva, fie că este un membru al familiei, colegul de serviciu, vecinul sau politicianul văzut la televizor.

Exemple de ucidere premeditate practicate de degenerați:

- ucidere prin infantilizare și deresponsabilizare;
- ucidere în cadrul organizațiilor economice și/sau militarizate, prin expunerea la stress prelungit și oboseală cronică, inducerea oboselii cronice a sufletului și a trupului;
- ucidere prin trimitere în misiuni critice/sinucigașe, în cazul organizațiilor militarizate;

- organizarea de crize politice și economice care să ducă la războaie militare;
- genocid, ucidere voluntară în masă prin poluare electromagnetică, vaccinuri cu mercur, poluarea atmosferei, distrugerea masei verzi a orașelor, distrugerea pădurilor și a rezervațiilor naturale, etc;
- genocid, ucidere premeditată în masă prin furnizarea populației de alimente contaminate radioactiv.

Exemple în acest sens: folosirea pentru consum a producției de zahăr contaminat radioactiv a anului 1986 din zona Cernobil–Ucraina, folosirea pentru consum a peștelui oceanic capturat din zonele de ocean poluate radioactiv;

- genocid, ucidere premeditată în masă prin folosirea de alimente chimicalizate sau otrăvite: aditivi alimentari tip E–uri, initium, folosirea cianurilor în sarea de bucătărie, apă fluorizată, mercur, alte metale cu efect de ucidere, etc;
- genocid, ucidere premeditată sistematizată în masă a populației prin furnizarea de medicamente și alimente expirate sau care nu respectă formula chimică;
- uciderea psihică, prin producerea la omul vizat a stress–ului psihic și a infarctului cerebral.

Uciderea psihică este realizată prin agresivitate verbală, calomniere neîncetată, stare de nemulțumire cronică, bârfire obsesivă, agresiune fizică, amenințări, agresiune emoțională, sabotaj social, sabotaj profesional, sabotaj familial, amenințarea cu pierderea copiilor, etc.

Atunci când însă tendințele criminale sunt totuși ținute sub control, degeneratul se va mulțumi cu bătăile, teroarea psihică, agresiunile fizice sau sexuale, abuzurile, orice altă formă prin care poate să facă rău celor de lângă el.

Cu o răbdare incredibilă, degeneratul așteaptă sau creează ca o pânză de păianjen contextul potrivit pentru a–și activa programul terminator. Poate trăi, sta și aștepta ani de zile lângă ținta umană, până când contextul este favorabil.

Context favorabil înseamnă că degeneratul poate să–și manifeste fără teamă agresivitatea, ura sau tendințele criminale. Contextul favorabil face ca aceste acte antisociale sau criminale să fie cumva justificate, acceptate, trecute cu vederea.

În acest mod, degeneratul nu numai că va scăpa de efectele legilor în vigoare, dar, cel mai important, nu va da de gol că el, în esența lui, este un individ degenerat, agresiv, periculos, criminal.

Evident, tendința inconștientă cea mai puternică a unui degenerat este cea spre crimă. Asta fac indivizii degenerați, termină individ după individ, totul acoperit de masca eficienței organizaționale, a economiei sociale, a determinărilor financiare etc.

Este incredibilă inteligența indivizilor degenerați de a termina om după om, carieră după carieră, fără să iasă în evidență și perfect acoperiți în legalitatea actelor lor.

Acesta este un alt mare secret al indivizilor degenerați, că ei pot distruge om după om, fără ca justiția, masa indivizilor normali să poată face ceva în privința asta. Astfel, indivizii degenerați capătă satisfacția interioară, bucuria sociopată/psihopată că sunt mai buni, inteligenți și capabili decât restul oamenilor care nu sunt ca ei.

63. Intenția, preocuparea și activitatea principală în viață a demonizaților este de a face sistematic cât mai mult rău altor oameni, de a genera cât mai multă nedreptate, de a produce cât mai multă suferință psihică și emoțională celorlalți oameni.

Nu trebuie să fii un geniu în psihologie sau teorii ale conspirației pentru a-ți da seama că în acest moment lumea noastră este practic infestată cu indivizi care doresc să facă rău, doresc să creeze maxim de nedreptate socială, să se răzbune și sunt în mod activ în căutarea de victime „descoperite“ pe care să le distrugă.

Realitatea crudă este că în lumea în care trăim activează indivizi foarte dornici de răzbunare pentru handicapuri native (psihice, sufletești și fizice) și pentru imposibilitatea lor de a-și trăi o viață împlinită sufletește, la fel ca oamenii normali. În jurul nostru nu lipsesc trădătorii propriilor lor suflete, care pentru o viață bună se vând pe sine demonilor și acceptă ca prin ei răul să ajungă în lumea noastră și să distrugă viețile oamenilor buni.

Când un om obișnuit aude de o „planificare degenerată ascunsă“, de premeditarea răului, se gândește la tot felul de scenarii complicate și super-inteligente. În realitate însă toată această agendă „mega-ascunsă“ a degenerațiilor este chiar monotună. Tot ce planifică și face în ascuns un degenerat are aceeași motivație bolnavă: cum să facă cât mai mult rău oamenilor capabili și/sau cu dragoste de Dumnezeu, cum să-și urmeze gândurile de ucidere, cum să producă altora maxim de nedreptate posibilă, cum să se ajungă pe el mare în viață și evident cum să-și ascundă toate aceste intenții bolnave în spatele unor cerințe și necesități familiale, organizaționale, profesionale, politice și/sau sociale.

DEGENERAȚII NU DOAR FAC RĂU, CI SE ȘI FOLOSESC DE ACEST RĂU PENTRU A SE AJUNGE PE EI BINE REALIZAȚI ÎN VIAȚĂ.

PREOCUPAREA ASCUNSĂ A DEGENERAȚILOR = SĂVÂRȘIREA RĂULUI + REALIZAREA MATERIALĂ.

Oamenii obișnuiți se gândesc la cum să muncească responsabil, cum să-și rezolve problemele, să aibă relații bune cu familia, vecinii și colegii de muncă, să-și educe și crească responsabil copiii.

Pe scurt, oamenii normali doresc să-și trăiască o viață în pace, liniște și bucurii, fără să-i preocupe viața și binele celorlalți.

Însă când avem de a face cu un degenerat, trebuie să te aștepți la orice mizerie, răutate sau șmecherie posibilă, la orice ți-ar putea crea daune, în orice aspect al vieții tale.

Agenda, planificarea ascunsă a degenerațiilor este consecința unor preocupări bolnave și psihopate cu privire la viața și relația cu alți oameni. Agenda unui degenerat este concret soluția la diferitele probleme și întrebări pe care acesta și le pune neîncetat.

Citind lista de mai jos ne vom spune că astfel de oameni profund bolnavi nici nu pot să existe și că în niciun caz nu cunoașteți pe nimeni în viața Dvs. care să aibă astfel de preocupări.

În acest caz trebuie să luați serios în considerare că vă înșelați și că cel puțin unul dintre cunoscuții Dvs. își ocupă mintea cu astfel de preocupări bolnave.

Întrebările și problemele pe care și le pune mereu degeneratul în minea lui sunt diferite față de ceea ce gândesc oamenii normali, ca de exemplu:

Cum să-l înșel pe X la contractul nou semnat;
Cum să sabotez și să falimentez firma unde muncesc, ca nenorociții de colegi care mă consideră un semidoct incapabil, să ajungă șomeri în stradă;
Cum să-i sabotez grădina, recolta pomicolă sau de cereale a vecinului;
Cum să-mi înșel soțul cu altcineva cu mai mulți bani, funcție importantă și cu o mașină mai frumoasă, ca să mă simt o persoană specială;
Cum să-mi înșel încontinuu soțul cu primul venit, ca să-l umilesc public și să-l distrug psihic, doar pentru plăcerea mea sociopată/psihopată;
Cum să-i iau banii, funcția și secretara lui X;
Cum să muncesc cât mai puțin sau deloc și să am pretenția la bani mulți și bonusuri;
Cum să mă folosesc de resursele lui X (bani, timp, casă, mașină, cărți, cunoștințe profesionale, haine, PC, etc) fără să plătesc pentru asta nimic, folosindu-mă de considerente emoționale, de rudenie, de interes comun sau de prietenie;
Cum să-mi exploatez cât mai cinic proprii angajați, prin minciună, concedieri, amenințări, încurajarea delatunilor și bisericuțelor, etc;
Cum să fur cât mai repede, mult și bine/în ascuns banii publici ai instituției sau banii privați ai companiei unde muncesc, ca să-mi asigur traiul confortabil pentru tot restul vieții;
Cum să-mi bat joc cât mai bine de proprii angajați, spre propria mea plăcere psihopată să-i văd cum se chinuie zilnic să-mi îndeplinească „obiectivele de profitabilitate“;
Cum să fiu un mincinos și un impostor desăvârșit, ca toți ceilalți să nu-și de a seama cu ce om au de a face;
Cum să-mi ascund patimile în spatele unor virtuți (de ex: zgârcenia „vândută“ celorlalți ca fiind cumpătare);
Cum să bârfesc și să sap pe la spate pe oricine este mai capabil și mai inteligent decât mine;
Cum să-mi trădez și vând cât mai bine și mai profitabil colegii de muncă, firma sau instituția, în favoarea firmei sau instituției concurente;

Cum să-i sabotez cariera profesională a lui X, să nu mai ajungă el un bun profesionist, apreciat și bine plătit, ci să rămână aici, lângă mine, în sărăcie și limitare profesională;
Cum să fac cât mai mult rău în mod gratuit, fără niciun motiv, pentru pura mea plăcere psihopată;
Cum să creez în ascuns certuri între colegii de muncă, ca apoi imbecilii să mă creadă un prieten de nădejde;
Cum să o sabotez și distrug pe tânăra colegă de muncă, pentru că este frumoasă, inteligentă și va ajunge șefa mea, fără să fie nevoită să „dea cu curul“ pe la toți șefii;
Cum să o bârfesc cât mai bine pe frumoșica din biroul alăturat, ca toată lumea să o urască și să-i întoarcă spatele;
Cum să-l bârfesc cât mai bine pe colegul de muncă X, care fie mi-a respins avansurile pe motivul idiot că ar fi înșurat, fie pur și simplu pentru că nu-mi place de fața lui;
Cum să fac să-i despart pe X de Y, pentru simplul motiv că sunt un cuplu reușit, se iubesc, se înțeleg bine și respectă cu sfințenie valorile căsniciei;

Cum să-mi impun copilul incompetent și leneș să aibă o funcție bună, bine plătită și cu mulți „sclavi” subordonați pe „plantație”;

Cum să-l bag în pământ sau să-l alung de acasă mai repede pe sărăntocul cu care m-am măritat (prin alimentație chimicalizată, supracalorică și la ore târzii, certuri, scandaluri, jigniri, preacurvie, cheltuieli aiurea și faliment financiar, etc), ca apoi să am eu grijă ca proasta de nevastă a șefului meu să-și facă urgent bagajele;

Cum să-mi sabotez propriul copil, în orice aspect posibil, ca să-l învăț eu minte pe celălalt părinte să nu se mai pună cu mine și să nu mă mai umilească cu gândirea, inteligența, cultura și credința lui;

Cum să o păcălesc pe tânăra X bogată și naivă să mă ia de soț, ca să am ce toca în următorii 10 ani averea socrilor;

Cum să-mi sabotez și distrug soțul sau soția folosindu-mă de pretextele legate de avansarea profesională, funcționarea casei și creșterea copiilor;

Cum să-mi distrug propria familie, prin preacurvie, cheltuieli fanteziste, îndatorare la bănci, risipă, sabotarea proiectelor, etc;

Cum să-l distrug pe X în toate sensurile posibile și fraierul să nu-și dea seama de asta; Cum să creez certuri între X și toți ceilalți care-l cunosc, iar pe mine să mă vadă drept un om normal, matur emoțional și de încredere;

Cum să-i fac pe oameni să se certe, bată, jignească, umilească, saboteze, judece, omoare între ei, ca să nu mai aibă grija mea și pentru propria mea plăcere psihopată;

Cum să-mi trădez și să vând cât mai profitabil propria instituție, țară în care m-am născut, care m-a educat, hrănit și pus pe „funcție”;

Cum să trădez cât mai profitabil și mai fățarnic (duplicitar) memoria propriei mele familii și a înaintașilor mei, care au luptat, au suferit și au murit pentru țara în care eu trăiesc și pe care eu o urăsc.

Etc.

Ca un exemplu concret, am cunoscut la un moment dat un degenerat care era complet obsedat de a genera în jurul lui cât mai mult rău posibil, de a face cât mai amară și mai grea viața celor din jurul său. Din fericire, singura lui „armă” de care dispunea în acest sens erau cuvintele, cât mai grele, jignitoare și calomniatoare posibil. Ce a urmat este greu de crezut pentru mintea unui om normal.

Dar cu mine nu prea avea succes în misiunea lui morbidă, deoarece nu-i dădeam nici o atenție la nimic din ce jignea, țipa sau amenința. Departe de a fi afectat, eram mai mult întristat la ce nivel demonic putuse decada o ființă umană.

Disperat că nu reușea să-mi provoace nici o formă de rău, nici o durere sufletească, neînțelegând motivul nepăsării mele și pierzându-și răbdarea, la un moment dat acest degenerat „dă cărțile pe față” și îmi spune cu maximă uimire:

„Cuuuuu!?! Nu te simți negativ afectat, nu te dor jignirile și vorbele mele? Asta înseamnă că nu ai caracter!”.

Am reușit să șochez acest degenerat preocupat de a-mi provoca durere psihică și sufletească spunându-i că din contra, faptul că nu iau deloc în seamă toate prostiile ce le spune arată că am caracter. Și că sunt doar întristat și oarecum supărat pe el pentru nivelul de prostie, invidie, ură și răutate la care a ajuns.

Șocul a fost maxim. Văzând că „muncește” inutil cu mine, din acel moment acest degenerat m-a lăsat în pace și s-a orientat spre alții, pe care îi vedea că sunt serios afectați emoțional de „lăturile” ce le scotea continuu pe gură.

Deoarece găsea mereu victime care să-și pună la suflet mizeriile sale verbale, scopul lui existențial era atins: să provoace supărare, nemulțumire, mânie, durere psihică și sufletească prin clevetirile, jignirile, calomniile și amenințările goale care-i umpleau existența.

64. Alături de invidie și trădare, motivația existențială principală a demonizaților este dorința/intenția lor obsesivă pentru răzbunare.

Fiecare om trebuie să conștientizeze acest adevăr simplu și evident:

DORINȚA (INTENȚIA) DE RĂZBUNARE ESTE PENTRU CEI CARE PREMEDIATEAZĂ ÎNFĂPTUIREA RĂULUI „CALEA REGALĂ” SPRE DEGENERARE (DEMONIZAREA SINELUI).

De asemenea, trebuie avută atenție deoarece capătă o puternică dorință pentru răzbunare și aceia care au degenerat inițial prin alte modalități: clevetire, prea-curvie, trădare, mândrie, credința în normalitatea „binelui” degenerat, lipsa de pocăință, îndreptățirea de sine, lucrarea minciunii, orgoliu, etc.

Degenerații au o dorință vicleană, bine ascunsă și persistentă de a se răzbuna pe oameni (implicit de a face rău altor oameni) prin orice acțiune posibilă: trădare, minciună, fals, impostură, compromitere, înscenări, delațiune, șantaj, sabotaj profesional, sabotaj financiar, terorism psihic, agresivitate fizică, interdicții sociale diverse, abuzuri juridice anti-constituționale, exploatare economică, crearea de vulnerabilități sociale, îndepărtarea emoțională de proprii copii, otrăvire alimentară,ucidere.

Ura pentru aproapele nu este un sentiment gratuit și oarecare, ea are întotdeauna consecințe concrete. Trebuie mare atenție la orice semnal de ură a unui om, deoarece întotdeauna această ură ascunsă se traduce concret printr-o mare dorință de a face în mod gratuit și nejustificat rău semenilor.

URĂ PENTRU APROAPELE = DORINȚA NESTINSĂ PENTRU RĂZBUNARE = ACȚIUNI, FAPTE, VORBE MENITE A ADUCE PREJUDICIUL OMULUI ȚINTĂ.

URĂ PENTRU APROAPELE = RĂUTATE PURĂ, GRATUITĂ = NEDREPTATE ÎN RELAȚIILE PERSONALE, SOCIALE, PROFESIONALE, FAMILIALE.

Tot ceea ce fac, gândesc, spun și planifică degenerații în viața lor este circumscris scopului fundamental al vieții lor – răzbunarea, dorința de a face rău, distrugerea oricărui om pe care îl găsesc „descoperit”: fără protecția lui Dumnezeu, fără sprijinul familiei, fără garanții profesionale, neatent, naiv, credul, izolat social, șantajabil emoțional, plin de compasiune pentru aproapele, instabil sau dependent financiar, cu datorii, expus nevoilor sexuale, incapabil de a se apăra fizic.

PROFILUL CLASIC AL VICTIMELOR DORINȚEI DE RĂZBUNARE = DESCOPERIT FĂRĂ PROTECȚIA LUI DUMNEZEU, IZOLAT FĂRĂ SPRIJINUL FAMILIEI, NAIV, NEATENT, CREDUL, PLIN DE COMPASIUNE, MILOSTIV, INSTABIL/DEPENDENT FINANCIAR, DATOR, INDIVIDUALIST, IZOLAT SOCIAL, CU NEVOI SEXUALE, ȘANTAJABIL EMOȚIONAL, INCAPABIL SĂ-ȘI ASIGURE PROTECȚIA FIZICĂ.

Vorbim aici aproape exclusiv de profilul clasic al tinerilor de 20–35 ani, fără posibilități materiale, dar capabili, conștiincioși, muncitori, onești și naivi, care toată viața și-au văzut doar de treaba muncii lor. Dar cu cât este mai expus, mai naiv și mai capabil profesional un astfel de individ „descoperit“, cu atât sunt mai mari șansele ca acesta să fie luat în colimatorul unui degenerat.

Dorința de răzbunare asupra altor oameni normali este secretul cel mai bine păstrat din sufletele degeneraților. Nimic din ceea ce spun și fac în mod direct nu le trădează secretul.

O viață întreagă poți să stai lângă un degenerat și să nu-ți dai seama că practic tot ceea ce face acest om în viață este motivat de dorința pentru răzbunare. Însă preocuparea pentru răzbunare poate fi identificată indirect, din efectele și consecințele actelor sale.

La prima impresie, nimic din ce fac ei nu le trădează degenerarea, dorința sociopată/psihopată de a face rău, de a se răzbuna pe Oameni, Viață, Creație. Tot răul lor este acoperit de motivații și circumstanțe considerate acceptate și „normale“.
Banalitatea răului funcționează de minune pentru a le normaliza social motivațiile și acțiunile.

Astfel, degeneratul este sabotorul propriilor colegi de muncă, plin de „grijă“ ca aceștia să fie denigrați sau concediați, pentru a nu avea concurență la promovare.

Este incompetentul care devine turnător pentru CEO (directorul general), cu scopul de a lua locul meritat al unui director de nivel mediu (middle manager).

Sau avem sociopatul/psihopatul care devine un turnător negativist fanatic pentru serviciile secrete, căruia nu-i scapă nicio șoaptă și nicio faptă și care trăiește cu speranța că își va vedea toți colegii aruncați în închisoare.

Bineînțeles că este vorba despre o „ambție profesională legitimă“, cine ar putea suspecta aici un comportament sociopat/psihopat de răzbunare și parvenire?

Individul își sabotează emoțional și profesional propriul partener de căsnicie, îi distruge visele, îi fură ideile și toacă aiurea banii întregii familii, pentru ca apoi să se considere lezat și să ceară divorțul.

Deși practică intens preacurvia, turnătorul și bârfa cronică, degeneratul vrea drepturi de partaj, drepturi de pensii alimentare, etc. Aparent avem de a face cu un cetățean normal, aparent aici nu este nimic special, este doar dreptul unui om de a divorța și de a-și relua viața de la capăt. Iată însă adevărul: demonizare și dorință sociopată (psihopată) pentru răzbunare, parvenire, curvie și lăcomie.

Trebuie însă atenție când identificăm un astfel de degenerat care are intenție de răzbunare.

Înțelepciunea populară spune că nu orice om care ne face rău este și un om rău și nu orice om care ne face bine chiar ne vrea și binele. Este deci o mare și subtilă diferență dintre diferitele acțiuni rele și intenția ascunsă de a face rău, este o mare și

subtilă diferență între îndeplinirea unor fapte bune și intenția de a face binele.

Dumnezeu Însuși ne poate lăsa pe mâna unor degenerați care ne vor „mânca” zilele, ne vor face multe rele și daune (sufletești și/sau materiale), dar intenția din spatele acestei decizii este una de a se realiza binele tău spiritual. Și desigur că un tangalachi (demon) nu are o intenție bună și nu-ți vrea binele, atunci când te ajută să ai bani, funcții și toate să-ți meargă bine.

Cel mai periculos degenerat nu este acela care te înjură sau lovește când este beat sau are o criză de nervi, ci degeneratul care poate nici nu bea niciodată alcool și nu te atinge nici măcar cu un deget.

Și cel mai periculos degenerat nu este acela care te „sapă” cu anii plin de invidie, ca să-ți ia funcția și banii. Acesta îți vrea doar funcția și banii și doar atât, restul nu-l mai interesează. Dar fugi de degeneratul care pe lângă funcție și bani, în mod premeditat vrea să îți ia totul: profesia, sănătatea, fericirea, liniștea, pacea, bucuria, respectul, demnitatea, libertatea voinței.

Cei mai periculoși degenerați au un veritabil comportament demonic: cu lunile și cu anii îți fac zeci și sute de fapte bune, te ajută și te vorbesc de bine, dar în tot acest timp îți fac în secret alte zeci de fapte grave care au intenție premeditată pentru răzbunare și ucidere pe termen lung (trădări, sabotaje, viclenii, atragerea în capcane, fapte pentru șantajare, crearea de inamici puternici, crearea de vulnerabilități).

Cei mai mulți degenerați pe care îi vei întâlni în viața ta îți vor face cu lunile și cu anii sute de mici fapte rele, calomnii, clevetiri, loviri și tot felul de mizerii, fără ca de fapt să aibă intenția de a-ți face rău, fără să aibă față de tine intenția premeditată pentru răzbunare sau ucidere.

Profilurile clasice ale degeneraților obsedați de răzbunare existențială (gratuită, fără motiv) sunt următoarele:

64.a. Profilul clasic al degeneratului avid de răzbunare existențială este format din următorii:

– indivizi proști, care au o incapacitate nativă de înțelegere și găsim de sensuri a realității înconjurătoare: personale, profesionale, istorice, sociale, familiale, politice, artistice, literale, culturale, militare, financiare, decorarea casei, alegerea mașinii, etc. Nu toți indivizii proști degenerază și au o dorință existențială de răzbunare, ci numai aceia care nu fac nici un efort personal pentru a crește în cunoaștere (experiență, înțelegere) și au o concepție egalizatoare–comunistă asupra vieții.

Sunt indivizii proști, care în viață se ghidează după principiile: „decât să mă ostenesc să cresc eu la nivelul altora, mai bine să mă ostenesc să îi aduc pe ceilalți la nivelul meu” și „nu este corect ca eu să fiu mai prejos decât ceilalți, toți trebuie să fim la fel”.

– semidoctii cu pretenții de șefie și incompetenții în profesie, care în mod natural urăsc complet pe oamenii capabili, competenți, muncitori, harnici, cinstiți, nativ talentați, care dau altora sfaturi, care învață pe alții ce și cum să facă.

– toți leneșii, trândavii, viclenii, care nu se obosesc să citească, învețe, asculte, auto-educă, muncească, motiveze.

– indivizii lacomi de bani, sex, femei, mașini, excursii, shopping, mâncare, alcool, viață bună, etc., toate obținute nemeritat, repede și fără muncă. Evident că singura soluție pentru satisfacerea acestor lăcomii este sabotarea și distrugerea timpurie a indivizilor capabili și competenți, care în mod natural ar trebui să ajungă la posturile și funcțiile

bine plătite.

– invidioșii cronic, plini de ură, plini de răutate, față de orice om care manifestă un aspect existențial oarecare (frumusețe, casă, mașină, educație, haine, pantofi, cămăși, soție/soț/copiii, etc), pentru care merită invidiat.

– indivizii care invidiază și urăsc pe oamenii cu caracter și comportament moral: oamenii cinștiți, corecți, milostivi, buni, curajoși, cu conștiința binelui, muncitori, cu frică de Dumnezeu, etc.

– indivizii bolșevici ascunși, cu mentalități comuniste, egalitariste.

– adepții normalității „binelui” degenerat, plini de îndreptățire de sine, care trăiesc într-un fals existențial.

– indivizii de tip sociopat, psihopat, cu tulburare de personalitate anti-socială, cu tulburare de personalitate borderline, etc.

– indivizii cu diferite malformații organice, congenitale sau dobândite.

Este foarte important pentru acești degenerați să aibă neîncetat pe cineva „în lucru”, atât din nevoia de a se descărca de ura din suflet, cât și din nevoia de a găsi un „țap ispășitor” pentru toate eșecurile lor. Ca orice criminal care se respectă, degenerații sunt neîncetat în căutarea unui om înspre care să-și descarce toată ura și mizeria lor sufletească.

Degerații au nevoie ca de aer de cineva care încontinuu trebuie pus la punct, distrus, pedepsit, terorizat psihic, agresat verbal, bârfit, desconsiderat, abuzat, penalizat, concediat, șantajat, sabotat, manipulat, bătut, schilodit, ucis.

Un degenerat terminator poate distruge fără probleme oamenii normali, din propria familie, mediul profesional, vecinii sau cunoscuții săi. În mintea lor există un profil clar al individului care poate fi atacat cu succes. Ei nu se uită la oricine, ci la indivizii „descoperiți”, pe care cred că pot să-i atace fără riscuri.

Degerații sunt în mod conștient și planificat obsedați pentru a găsi un „țap ispășitor”, asupra căruia să-și proiecteze ura de sine și neîmplinirile personale, adică un om pe care să se răzbune pentru malformațiile fizice și handicapurile psihice personale, pentru condiția socială modestă și suferințele familiei sale, pentru toate neîmplinirile, exploatările, eșecurile, umilințele, agresiunile sexuale și abuzurile personale pe care a trebuit să le suporte în copilărie și tinerețe.

Degerații atacă în special indivizii cu profil de victimă, de „țap ispășitor”, care manifestă următoarele caracteristici: milă, compasiune, viață boemă, lene intelectuală și spirituală, nepăsare și trândăvie materială și spirituală, lipsă de atenție la realitatea exterioară, orgoliu, pasivitate, inactivitate, lipsa independenței financiare, frică.

Acești indivizi par slabi și ușor de manipulat, suferă de narcisism, infantilism, depind de alții pentru decizii, au deficiențe și lipsuri pe care degenerații știu că le pot satisface. Ideea fundamentală este că degenerații urmăresc să creeze o relație de dependență pe termen lung cu victima lor.

Degeratul urmărește pe ascuns ce dependențe și lipsuri ai și ce dependențe și lipsuri poate să-ți producă prin sabotaj. Degeratul urmărește cu tenacitate să-ți creeze dependență financiară de el, emoțională și sexuală. Fără să înțelegi ce se întâmplă, degeneratul te sabotează pentru a te face dependent de el.

Apoi, după 2–3 ani, deși înțelegi natura profund demonică a relației cu el, nu mai poți da înapoi, datorită dependenței de el ești obligat la un parteneriat pe termen lung.

În acest punct, ruperea relației cu degeneratul este aproape imposibilă. Este o simbioză și un parteneriat reciproc distructiv prin care degeneratul te va prinde în mrejele sale și te va distruge zi de zi și an după an.

Dorința de răzbunare a degeneraților nu este o simplă preocupare, ci o obsesie și un comportament specific demonic.

DORINȚA OBSESIVĂ PENTRU RĂZBUNARE A DEGENERĂȚILOR ASUPRA OAMENILOR CAPABILI, NAȚIONALIȘTI, CU CREDINȚĂ DE DUMNEZEU = AI DE A FACE CU UN NE-OM CARE S-A DEMONIZAT.

Degerații nu se răzbuună doar câteva zile sau luni și nu se opresc la un anumit moment dat. Deoarece este în realitate o pornire demonică, preocuparea lor pentru răzbuunare este totală, completă, dincolo de orice înțelegere și justificare omenească.

Când este vorba despre degenerați, nu de puține ori vom fi martorii unor comportamente complet iraționale.

În procesul distrugerii „țintei” degenerații ajung deseori în situația de a-și afecta indirect propriile interese, cariere, vieți. Astfel, ei distrug pe colegul de muncă care aduce 50% din veniturile firmei, afectează educația propriului copil, sabotează finanțele propriei familii, își trădează șeful care are grijă de el, distrug oamenii capabili de care ei înșiși depind.

Într-un final, printr-un comportament specific demonic, se autodistrug pe ei înșiși.

64.b. Profilul degenerat infantil (nativ și definitiv).

Dintre degenerați, printre cei mai periculoși și cu cea mai mare obsesie secretă pentru răzbuunare o au indivizii nativ infantili, cei care s-au născut cu un handicap psihic definitiv. Ura lor fierbinte se datorează handicapului psihic imposibil de recuperat în decursul timpului și conștiința/înțelegerea vieții pe care sunt condamnați să o trăiască. Când este vorba de degenerați nativ infantili trebuie să avem o atenție extraordinară, deoarece o mare parte dintre ei care au ajuns la vârsta de 35 ani sunt deja sociopați, demonizați (și-au îndrăcit sufletul).

Ura lor este înfricoșătoare, totală și gratuită, nu trebuie să le faci absolut nimic pentru a te fi declarat drept țintă și a-ți distruge viața. Un astfel de individ cu retard psihic definitiv (nativ infantil) poate ajunge efectiv un monstru obsedat pentru a distruge viețile tuturor celor din jur.

Întotdeauna am fost uimit și oarecum speriat de diferența dintre cum se prezintă aceștia în exterior (familie, serviciu) și care sunt resorturile reale care îi motivează. Trebuie să o spun din nou, poți să stai o viață lângă un asemenea demonizat periculos și să nu știi acest lucru.

Viața ta este praf și știi bine că acest lucru se datorează infantilului X, dar niciodată nu știi cu adevărat cât de mare este ura și dorința lui de răzbuunare, care au fost concret acțiunile premeditate întreprinse în timp pentru a-ți distruge viața.

Din punctul lor de vedere, vinovat pentru handicapul lor psihic este Dumnezeu și implicit proprii părinți care i-au conceput fără iubire. Dar pentru că nu se pot răzbuna direct pe Dumnezeu sau pe proprii părinți, practic toată viața lor este o continuă căutare de potențiale victime și de contexte legale (relații de muncă, rudenie, căsătorie, vecinătate, de afaceri), în cadrul cărora să-și poată deversa invidia, ura și

dorința de răzbunare care le arde sufletul.

Atât de mare este răutatea și inteligența demonică a indivizilor infantili degenerați încât aceștia nu doar că se răzbună pe cei apropiați lui, ci se și folosesc de distrugerea acestora pentru propria lor reușită în viață. Infantiliii practic înaintează în viață călcând pe „existența” și viața tuturor apropiaților săi.

RAZBUNAREA INFANTILILOR = DISTRUGEREA VIEȚILOR ȘI CARIERELOR TUTUROR APROPIAȚILOR + FOLOSIREA DE RESURSELE ACESTORA PENTRU PROPRIA PARVENIRE MATERIALĂ ȘI SOCIALĂ.

Când este vorba de răzbunare, infantiliii nu au nici mamă, nici tată, practic nu au limite. Cu o plăcere sociopată ei distrug viețile și carierele colegilor de muncă, ale șefilor care i-au promovat, ale fraților și surorilor, ale vecinilor și partenerilor de viață, ale propriilor copii.

Dar nu numai că le distrug și sabotează acestora carierele, visele și proiectele, ci se și folosesc de căderea lor, pentru propria ascensiune și propășire materială.

64.c. Profilul femeilor care în copilărie (sau adolescență) au fost abuzate sexual.

Doar în România sunt mii de femei demonizate sau într-un stadiu avansat de degenerare, datorită motivației anti-sociale (a dorinței de răzbunare, urii crâncene, răutății gratuite), dorinței de a face gratuit rău, faptelor grave comise cu premeditare. Motivația și îndreptățirea de sine a acestor femei este faptul că în copilărie (adolescență, tinerețe) au fost abuzate sexual de un frate, vecin, văr, unchi, propriul tată, oarecare coleg de școală sau muncă.

Din rușine și dorință de răzbunare, majoritatea acestor femei țin ascunse aceste abuzuri și păstrează pentru toată viața lor această traumă ascunsă. Ele nu fac terapie psihologică, nu se spovedesc, nu se confesează niciodată soțului și nu iartă niciodată afrontul pe care l-au trăit.

Urmarea este dezvoltarea unei dorințe de răzbunare patologice, îndreptată către orice bărbat, femeie sau copil, care au ghinionul să trăiască și muncească lângă aceste „bombe” cu ceas. Pentru aceste femei urmează o listă interminabilă de fapte anti-sociale ascunse și inevitabil o degenerare rapidă a sufletului.

Ce poate face o femeie a cărei motivație existențială principală este dorința patologică de răzbunare? Limita este doar imaginația umană.

Pentru exemplificare, aș da aici un caz preluat din cinematografie. În seria de filme Mărgelatu există personajul feminin Agatha Slătineanu, care are un rol deosebit de malefic. Aflăm însă la un moment dat că acest personaj avusese o copilărie nefericită, la vârsta de 12 ani fiind violată de un unchi.

Nu este de mirare că programul existențial al acestei stimabile și respectabile doamne era motivat de o uriașă dorință de răzbunare, manifestată față de oricine avea ghinionul să-i ajungă în preajmă.

În seria de filme Mărgelatu putem afla detaliat și cam care erau preocupările zilnice ale acestei doamne educate, acum ajunsă în înalta societate: trădare de țară în toate formele posibile, pactizare și colaborare pe bani cu dușmanii țării, lăcomie de bani și viață bună fără muncă, conspirație la uciderea propriilor amanți, tentative repetate de ucidere a tatălui propriului copil, curvie și prea-curvie în formă continuată, crearea

unui grup mafiot și strângerea de taxe „de protecție“,ucidere directă, lipsa completă de scrupule pentru a distruge viețile altor oameni, delațiune și turnătorie voluntară pentru poliție, etc.

De-a lungul anilor personajul Agatha Slătineanu se impune prin ură, răutate, lăcomie, turnătorie, curvie, avariție, trădare, clevetire, fals, ipocrizie, înșelătorie, etc. Uimator este faptul că în ciuda comportamentului ei evident malefic, doar o mână de oameni înțeleg cine este cu adevărat „respectabila“ și educata doamnă Agatha Slătineanu. Dar acest personaj feminin nu este doar unul fictiv, existent doar în cărți și scenarii de film. În lumea noastră reală sunt mii de femei de tipul Agatha Slătineanu, educate și respectabile, a căror motivație existențială principală este răzbunarea. Și precum în film, realele femei Agatha Slătineanu reușesc să păcălească pe aproape toată lumea cine sunt ele cu adevărat și care sunt scopurile ascunse ale unor vieți chinuite de obsesia răzbunării.

Femei, bărbați și copiii, nimeni nu este ferit și nimeni nu scapă de intențiile criminale ale acestor femei degenerate (demonizate) ultra-periculoase: trădare de țară în formă premeditată și continuată, sabotajul financiar premeditat în familie și la firmă, falimentarea firmei, prea-curvie premeditată pentru a distruge căsnicia altei femei, declarații penale mincinoase în cadrul unor procese, uciderea alimentară „soft“ a soțului (alcool, zahăr, grăsimi, masa seara cu 2000 kcal), bătăi periodice aplicate propriilor copii băieți și fete, premeditarea de certuri și despărțiri (în familie, firme), turnătorie și înregistrări ilegale pentru serviciile secrete, distrugerea imaginii sociale a oricui îi este posibil (prin bârfă, minciuni, clevetire cu viclenie), turnătorie voluntară și clevetire cu viclenie pentru conducerea firmei, premeditarea a tot felul de accidente casnice sau rutiere, „obținerea“ statutului de mamă urmat apoi de un divorț rapid și de drepturi de pensie alimentară, sabotarea profesională a soțului și a oamenilor capabili din firmă, etc.

Un comportament specific al femeilor demonizate este strategia premeditată de „ucidere prin cuvânt“ (transmiterea energiei demonice prin cuvânt, crearea și menținerea unui neîncetat stress cronic psiho-emoțional) prin: limbuție neostoită, țipete premeditate, neîncetat calomnii și jigniri, insinuări, criticism cronic, nemulțumiri cronice, victimizarea în fals, iritabilitate, hipersensibilitate, amenințări, blesteme, crize de nervi, permanenta căutare de ceartă, neîncetată contrazicere, clevetirea cronică, judecarea, osândirea, orice exprimare negativă, etc. și toate acestea realizate cu deosebită încrâncenare, încăpățănare, ură, viclenie și răutate;

64.d. Profilul bărbaților care în copilărie (sau adolescență) au fost abuzați sexual.

Există și degenerați bărbați, care în copilăria lor au fost victime ale abuzurilor sexuale. În Europa de Est aceste cazuri sunt mai rare, dar în Europa de Vest și SUA acest tip de infracțiune a devenit la fel de curent precum abuzul fetelor.

Un caz „școală“ de degenerat cu geneză de abuzuri sexuale în copilărie este viața bancherului olandez Ronald Bernard, cel care ne-a spus aspecte „din interiorul“ elitei care conduce umanitatea.

El a spus public faptul că omenirea este condusă de aproximativ 8500 persoane, majoritatea bancheri, indivizi din state diferite dar a căror motivație comună și principală este dorința de răzbunare și de a face rău asupra tuturor oamenilor lumii. Bancherul olandez a ajuns el însuși în acest club „ultra-select“ datorită propriei sale

dorințe de răzbunare și de a face rău altor oameni. Cauza acestei trăiri provenea din traumele suferite în copilărie, atunci când copilul Ronald era sistematic bătut de tatăl său. Se pare că motivația acestei terori a bătailor era dorința de răzbunare a tatălui său pe mama sa. Motivele acestei dorințe de răzbunare contează mai puțin, important este că în realitate un copil ajunsese obiectul dorinței de răzbunare al unui părinte degenerat.

Pentru a scăpa din iadul de acasă, la 10 ani copilul Ronald este „salvat” de Protecția Copilului din Olanda, care îl „comercializează” unei rețele de pedofili ascunși într-o fundație de caritate catolică. Pentru copilul Ronald urmează alți 2 ani de abuzuri sexuale, care îl vor traumatiza pentru întreaga lui viață.

Rezultatul acestei copilării crunte marcate de abuzuri îngrozitoare a fost „crearea” tânărului Ronald Bernard, a cărui motivație existențială principală era răzbunarea, dorința de a face rău altor oameni. Nu conta ce fel de rău și asupra căror oameni, importantă era răzbunarea.

Concret, ce face tânărul Ronald Bernard pentru a se răzbuna, pentru a produce suferință altor oameni? În afară de crimă directă, îndeplinește pentru bancherii sataniști orice misiune posibilă (și pentru care avea oficial protecție legală): trafic de arme, trafic de droguri, trafic de dolari falși, comercializare de informații preluate de la servicii de informații, colaborare cu organizații teroriste, speculații monetare, speculații bursiere dedicate pentru a falimenta firme mari (și genera mii de oameni fără serviciu), participare la adunările sataniștilor, comerț cu produse destinate promovării pornografiei, etc.

Aparent surprinzător, Ronald Bernard recunoaște că una dintre metodele cele mai eficiente de a produce ascuns și premeditat suferință altor oameni este înființarea de respectabile firme de comerț (servicii, producție, intermediari).

Din poziția sa de manager/director, în realitate **DI. Bernard nu urmărea realizarea scopurilor economice declarate, ci cu viclenie urmărea și premedita distrugerea vieții angajaților săi. Oamenii credeau că au fost angajați pe bază de CV profesional, când în realitate ei fuseseră recrutați cu dedicație pentru a li se distruge viețile.**

Precum angajații acestui cosmopolit degenerat, sunt sute de milioane de tineri și profesioniștii care cred că au fost angajați pe bază de CV, când în realitate au fost atrași în firme și multinaționale pentru a fi distruși profesional, financiar, familial, psihic și sufletește.

Toate obiectivele organizaționale sunt în realitate „praf în ochi”, pretexte legale pentru a face rău, pretexte pentru ca oamenii/angajații să fie distruși psihic și sufletește prin teroare, stress, umilințe, epuizare cronică, bârfeală, invidie, ură, mâncătorie, traume emoționale, îndatorare bancară, concedieri brutale umilitoare.

Fără să-și dea seama, oamenii din multinaționale sunt treptat „reconstruiți” identitar, devin oameni „noi”, adaptați pentru noua societate a viitorului: degenerată, neo-marxistă, globalistă, comunistă, totalitară.

După mulți ani de fapte anti-sociale grave, Roland Bernard are o puternică criză de conștiință, se pocăiește și renunță la ocupațiile sale dedicate răzbunării și înfăptuirii răului. Este însă un caz rarisim, imensa majoritate a celor care sunt implicați în activități premeditate de a face rău altor oameni degenerază și se demonizează iremediabil. Pentru dezvăluirile sale publice „din interiorul” elitei care conduce

umanitatea Roland Bernard a fost în cele din urmă ucis.

64.e. Profilul indivizilor care vor primi pecetea lui antihrist.

Stareți cu viață de sfinți ne-au avertizat despre invidia, ura și dorința de răzbunare pe care le vor avea indivizii care vor face „ascultare“ față de „Biserică“ și vor primi pecetea lui antihrist.

Evident, ura acestor demonizați se va îndrepta împotriva tuturor celor care nu vor primi pecetluirea, chiar dacă aceștia sunt din propria familie.

Numărul demonizațiilor care vor primi pecetea va fi covârșitor mai mare decât „sectanții“ („fanaticii“) care nu-l vor recunoaște pe antihrist, astfel încât este foarte recomandat ca „fanaticii“ să se retragă în zone complet izolate, departe de societatea pecetluiților.

64.f. Profilul indivizilor „justițiar“ anonimi.

Degenerații au un simț al dreptății degenerat și simt nevoia să pedepsească (distrugă) un anume individ X, pentru fapte discutabile (incerte) trecute, personale sau ale propriei familii.

Ca de exemplu: „neamurile tale au fost hoți și corupți“, „ați făcut avere din exploatarea angajaților“, „ai avut un salariu mare fără muncă“, „v-ați ajuns în viață prin pile și bani“, „părinții tăi au fost (sunt) de fapt trădători (corupți, hoți, răi, etc)“, „frații tăi trebuiau să fie în închisoare“, „unchii tăi sunt niște hoți“, etc.

Evident, nu este sarcina și datoria unui om normal de a pedepsi diverse fapte discutabile sau incerte ale unui individ sau ale familiei sale.

Dar degenerații fac asta, ei se simt datori să fie „justițiabili“ anonimi, să răzbune societatea umană în ansamblu, pentru diverse fapte trecute sau prezente, nepenalizate legal. Iar presupușii făptuitori ai unor astfel de fapte incerte nu sunt doar pedepsiți de către degenerați, ci devin obiectul unei planificări revanșarde totale, de tip demonic-sociopat.

Țintele degeneraților „justițiar“ sunt de obicei complet distruse fizic, psihic și financiar, printr-un mix complet criminal de: umilire psihologică, acuze gratuite, faliment economic, denigrare publică, ucidere „soft“ alimentară, agresare fizică, „ucidere prin cuvânt“, trădare, înșelare sexuală, înscenări juridice, etc.

Acești degenerați sunt deosebit de periculoși, deoarece atacă și distrug cu mare perfidie în special țintele umane aflate în propria lor familie: proprii bunici, părinți, frați, unchi, veri, cumnați, socri, copii, parteneri de viață.

65. Unul din scopurile existențiale principale ale demonizațiilor este dezbinarea oamenilor, a celor lângă care trăiesc și muncesc.

Degenerații sunt maeștri în a produce dezbinarea oamenilor.

Degenerații urăsc și nu suportă atunci când oamenii au încredere între ei, se ajută, cooperează, se organizează, se aliază, se iartă reciproc pentru greșeli, sunt toleranți și înțelegători unii cu alții, când se acceptă așa cum sunt, când sar în ajutorarea altora, când au reciproc o dragoste creștinească, etc.

Degeneratul urăște toate aceste atitudini și comportamente specific creștine, care poartă însemnele binecuvântării Mântuitorului Iisus Hristos.

În orice colectiv uman există o formă oarecare de dezbinare, care este oarecum naturală și normală. Tot timpul oamenii se mai ceartă, se mai împacă, se mai acuză, au

preferințe emoționale normale, au preocupări diferite, au un statut familial diferit, au venituri diferite, etc.

Dar degenerații urmăresc cu premeditare dezbinarea totală și iremediabilă a oamenilor. Oriunde este un colectiv bine dezbinat și ura domnește, eu știu că această dezbinare demonică nu este întâmplătoare, ci este rezultatul „muncii” unui degenerat care a acționat în ascuns, cu perfidie și premeditare.

Care sunt evidentele unui colectiv dezbinat (a unei familii dezbinată) de un degenerat?

- oamenii se dușmănesc și urăsc reciproc, fiecare fiind ferm convins de „adevărul” părerii sale;
- oamenii sunt mereu certați unii cu alții, nici măcar nu–și mai vorbesc între ei, nu se mai ascultă, nu se mai înțeleg;
- oamenii nu se mai tolerează unul pe altul, nu se mai acceptă unul pe altul;
- oamenii nu–și mai iartă unul altuia greșelile, slăbiciunile, lipsurile, erorile, oboseala, neputința, neatentația, boala, etc.;
- oamenii nu se mai ajută reciproc, fiecare trăiește și muncește strict doar pentru interesele lui, fără nicio preocupare pentru bine celorlalți;
- fiecare este suspicios și are neîncredere față de toți ceilalți;
- oamenii se trădează, înșeală, sabotează, concediază, își fac rău reciproc, etc.;
- oamenii devin informatori și trădători, practică înregistrarea discuțiilor și „tragerea de limbă” a celor din jurul lor;
- oamenii sunt agresivi emoțional și verbal unii cu alții, au o mare disponibilitate pentru manipulare, minciuni, declarații false, acuze false, calomnii, jigniri, critici, clevetiri, comentarii, judecăți, etc.;
- oamenii au o mare ușurință de a interpreta negativ ceea ce aud de la „dușmanii” lor;
- oamenii au o mare disponibilitate pentru agresivitate fizică și bătăi;
- oamenii au o mare disponibilitate pentru invidie, răutate gratuită, răzbunări, ținere de minte a răului;
- oamenii se coalizează familial, profesional și social în „bisericuțe” (grupuri), care sunt într–un permanent război reciproc;
- oamenii îi disprețuiesc complet și total pe cei aflați în celelalte „bisericuțe” (grupări) rivale.

O formă de dezbinare generalizată este apariția „bisericuțelor”, a micilor grupuri de oameni care stau într–o formă de semi–izolare profesională și socială. Acolo unde degeneratul (îndrăcitul) muncește, „bisericuțele” nu stau degeaba, ci se luptă între ele pentru poziții, funcții, bani, resurse informaționale și materiale.

La finalul dezbinării apare între oameni neîncrederea, invidia cronică, răutatea gratuită, ura, dorința pentru răzbunare, dorința de a face rău, precum și îndreptățirea mentală pentru toate aceste comportamente anti–sociale.

Cum dezbină un degenerat pe toți cei din jurul lui?

Evident folosindu–se de toate mizeriile posibile: calomnie, clevetire, bârfă, nedreptate premeditată, favoritisme vizibile, preferințe emoționale, exploatarea slăbiciunilor, exploatarea unor informații compromițătoare, delațiune, turnătorie, minciună, fals, toate formele de manipulare posibile (omisiune, după părere, prin adevăr, combinații de minciună–adevăr, etc), favoruri sexuale (curvie, prea–curvie), șantaj sexual, folosirea pretextelor organizaționale pentru exploatare, hărțuire și umilire publică,

inventarea unor false probleme, creșterea artificială a unor probleme minore, găsierea de „țapi ispășitori“, sabotaj în toate formele posibile, trădare, etc, etc, etc. Posibilitatea de a dezbină un colectiv crește exponențial dacă degeneratul are o funcție în organizație și implicit are putere de decizie. În numai câteva luni de zile oamenii ajung aproape să se sfâșie unii pe alții, iar degeneratul (îndrăcitul) devine fericit, plin de bucurie și satisfacție sociopată.

66. Demonizații nu sunt poeți, nu au viziunea largă a vieții, nu–i interesează timpul dilatat și spațiul întins, dar au foarte bine reprezentată viziunea prezentului.

Degenerații au o calitate teribilă: sunt foarte atenți, au prezență conștientă.

Sunt cu mintea prezenți aici și acum, la situația profesională sau existențială din acest minut, la discuția de față, mintea lor nu zboară la ce vor mânca la masa de seară. De aceea, sunt foarte buni în a înțelege și controla „secunda“ în care trăiesc, timpul infim, spațiul mic, bucățica lor mică de realitate în care își duc viața.

În „celula“ lor îngustă de viață unde trudesc și respiră, preocuparea lor centrală este controlul și manipularea celor din jur. Preocuparea lor principală în viață nu este propria persoană, propria profesie, propria bucurie a vieții, Viața însăși, Dumnezeu, mântuirea, etc. Nimic din toate acestea. Interesul lor major în viață, gândul lor cel mai important este următorul:

„Ce face acum individul X? Ce gândește acum individul X? Cum pot să–l manipulez și să–l controlez pe individul X?“. Cum pot să–l distrug pe individul X?“

Degenerații nu se realizează în viață fiind preocupați la propria creștere și propriul progres. Deoarece se cunosc pe ei înșiși că sunt incapabili de progres și dezvoltare personală, strategia lor de reușită în viață este ca ei să nu facă nimic pentru a progresa, dar să distrugă complet pe toți aceia care îi stau în față și sunt capabili de progres. De aceea preocuparea lor centrală nu este propria persoană, ci mereu, obsesiv, ceilalți. Universul lor mental este obsesia pentru viața, familia, banii, cariera, copiii, concediile, relațiile, religia, casa, mașina celorlalți oameni.

Sunt foarte atenți și preocupați de tot ce faci, vorbești, gândești, planifici: ce preferințe ai, cum te îmbraci, cum și ce mănânci, ce venituri ai, ce prieteni ai, etc. În câteva zile un degenerat este capabil să te citească precum o carte deschisă. Înțeleg foarte rapid ce fel de om ești, dacă poți să–i rezisti psihic sau nu, dacă ești mai capabil profesional decât el și reprezinți o amenințare pe care trebuie să o elimine, dacă înțelegi ce planuri perverse nutrește el pentru tine.

Este foarte preocupat să–ți găsească punctele slabe, slăbiciunile prin care te poate controla, prin sugestie, dependența de banii, bunurile sau informațiile de care ai nevoie, amenințare sau chiar șantaj. Chiar dacă nu au atribuții recunoscute de coordonare a altor oameni, degenerații sunt disperați să manipuleze și controleze viețile celor din jurul lor, acasă, la serviciu, pe stradă, în orice asociație din care fac parte. În relațiile cu cei din jur inventează neîncetat justificări pentru a le impune programul de lucru, ce să facă fiecare, unde să meargă, etc.

Nu este deci o surpriză că în realitate, peste tot unde sunt degenerați, aceștia reușesc cumva să controleze și să se folosească de toți cunoscuții (propria familie, rudele,

colegii de muncă, șefii, vecinii, prietenii), deși poate are de a face cu oameni mai în vârstă și cu mai multă experiență de viață, mai bine pregătiți profesional, mai inteligenți, deși ei sunt în poziții de subordonare, chiar dacă au mai puțini bani, etc. Desigur că boala lor secretă este șefia, ambiția de a ajunge coordonatori de oameni. Din această poziție degenerații vor face mai mult decât să le coordoneze oamenilor activitatea profesională. Se folosesc de funcția și recunoașterea din cadrul firmei pentru a căpăta controlul total al vieților angajaților subordonați lui. La degenerat actul managerial nu înseamnă coordonarea cointereseată a unor colegi de muncă, ci obediența primitivă, controlul total al unor subordonați obligați să i se supună în toate aspectele vieții.

Agresivitatea psihică, energia neobosită, atenția deosebită asupra prezentului, preocuparea obsesivă pentru control și inteligența vicleană îi ajută să-și depășească toate limitele. Foarte importantă pentru degenerat este agresivitatea psihică, care în realitate este o combinație de agresivitate nativă, dar și inventată.

De cele mai multe ori agresivitatea psihică a degeneraților este autentică și nu trebuie subestimată. Dar de multe ori pornirile lor agresive sunt forțate, fără suport în niciun pretext real sau inventat, încât oamenii din jur se întrebă dacă degeneratul este chiar nebun sau doar face pe nebunul. Degeneratul știe însă ce face, în mintea lui există o logică utilitară în tot ceea ce face. Prin atacurile sale psihice permanente, prin „zgomotul de fond” pe care îl creează, reușesc în cele din urmă să se impună în fața celor mai mulți oameni.

De obicei degenerații reușesc să-și prindă victimele în plasă și să-i controleze pe cei din jur printr-un mix de amenințări, vorbe goale, impostură, ipocrizie, manipulare, promisiuni, șantaj ordinar, agresivitate verbală și psihică, inteligență sistemică, observarea atentă a slăbiciunilor, preocuparea obsesivă pentru detalii și control. Își urmăresc atent victimele, potențialele ținte pentru relaționare. Profilul de victimă trebuie să aibă bani, o situație materială bună, fără experiențe de relaționare, ușor naiv și bun la suflet, gata să manifeste milă și compătimire, gata pentru a înțelege situația deosebită în care degeneratul se găsește din punct de vedere psihologic și emoțional.

Își împlinesc dorințele și visele folosindu-se de resursele informaționale, emoționale și financiare ale celor de lângă el. Când resursele se termină pleacă în altă parte. Divorțează, își dau demisia de la locul de muncă, emigrează. Manipulează pe ceilalți pentru ca alții să-și asume riscurile în locul lui, atunci când situația o cere.

67. Demonizații pot fi identificați într-un timp mediu, prin gradul avansat de minciună pe care îl practică. Degenerații sunt „tatăl minciunii” și „oameni ai minciunii”.

67.a. Minciuna „de salon” a oamenilor care degenerază treptat.

Minciuna, mințirea, manipularea, inducerea în eroare și falsul sunt aspecte uzuale pentru orice om care degenerază și începe să aibă o identitate demonică.

Mai întâi degenerații trebuie să mintă, pentru a-și ascunde intențiile și propria stare interioară. Apoi degenerații mint din interes, pentru a-și putea îndeplini scopurile pe care le au față de ceilalți oameni. La final, degenerații devin dependenți de minciună pentru propria plăcere bolnavă de a se „juca” și distruge oamenii pe care îi vânează.

Viața degeneraților este una a minciunii permanente, fără limite. Ei mint în legătură cu orice aspect al vieții, de la lucrurile minore, până la declararea intențiilor și sentimentelor.

Degenerații sunt experții nativi ai minciunii, pentru ei acest comportament este o adevărată artă. Ei mint prin toate felurile posibile: minciună simplă cotidiană inventată pe loc, minciună ordinară repetată continuu, prezentarea minciunii ca adevăr, prezentarea devărilor cu omisiunea aspectelor esențiale, combinații dozate de minciună cu adevăr, etc.

Putem să ne dăm seama că avem de a face cu un degenerat, cu un „om al minciunii”, dacă:

– în decurs de câteva zile observăm în discuții, comentarii, remarci, monologuri și prezentări o tendință sistematică a omului din fața noastră de a ne minți.

Nu contează tema și nu contează „mărimea” minciunii, simpla minciună prezentată în mod sistematic este deja un indiciu al falsului existențial și al instalării unui proces serios de degenerare.

– constatăm că minciuna este însoțită/completată și de o atitudine non-verbală exersată.

Demonizații știu din experiență că minciunile cele mai sfruntate sunt crezute dacă sunt însoțite de o atitudine și mimică facială care denotă seriozitate, hotărâre, aparentă responsabilitate, fermitate, impertinență, orgoliu, îndârjire în susținerea minciunii, o oarecare formă de agresivitate.

Demonizații îți spun cu agresivitate fățișă, aparentă responsabilitate și impertinență:

„Adică cum, îndrăznești să nu crezi ce spun eu? Adică cum, îndrăznești să mă jignești punând la îndoială ce spun eu?”

Demonizații nu se joacă cu minciuna deoarece aceasta este „pâinea” lor de fiecare zi. Sunt profesioniștii minciunii, oameni care mint la fel de natural cum respiră. Nu te lăsa impresionat de atitudinea lor impertinentă, serioasă și fermă, ci dimpotrivă.

Când observi această atitudine hotărâtă, agresivă, impertinentă, fermă, serioasă, aparent responsabilă, exact atunci să îți pui semne de întrebare dacă nu cumva omul din fața ta este un demonizat.

Adică posibil ai de a face cu un om care trăiește din fals, minciună și manipulare, care nu trebuie crezut în absolut nimic ce spune, promite, povestește, etc.

67.b. Minciuna existențială a indivizilor demonizați.

Minciuna cronică a degeneraților este în strânsă legătură cu pierderea identității lor spirituale divine. Când degenerază și își demonizează Sinele, omul își pierde identitatea de sine, își pierde „substanța” specifică ființei vii create. Viața unui om devine atunci un fals existențial, un șir nesfârșit de minciuni menite de a crea iluzia unei așa-zise identități de sine, unui om normal.

Psihiatrul Scott Peck spunea despre oamenii răi că sunt „oameni ai minciunii”, adică se „înfășoară” pe sine și propria lor existență într-un cocon de minciuni sistematice. Viața oamenilor răi este un fals existențial, un șir nesfârșit de minciuni suprapuse și interconectate. Orice aspect al vieții lor este o minciună, tot ce spun este o minciună, este practic imposibil să afli ce gândesc sau intenționează cu adevărat.

Din 10 fraze spuse de un degenerat, 5 sunt minciuni. Din 10 fraze spuse de un om care a degenerat complet și s-a demonizat, 10 sunt minciuni. Este o completă și inutilă pierdere de timp să stai și să analizezi, să afli care este realitatea vieții unui demonizat. **Un om care s-a demonizat complet devine incapabil să mai spună un adevăr curat și complet, în mod natural—automat orice idee gândită sau exprimată este „murdărită” de fals, victimizare, minciună, omitere, denaturare, viclenie, invidie, fățărnicie, răutate, ură, intenție de manipulare, intenție de a face rău.**

Demonizatul devine incapabil să mai înțeleagă și perceapă Adevărul curat și pur. Pur și simplu minciuna și falsul devin aspecte ființiale profunde ale Ființei sale spirituale.

Pentru a înțelege cât de periculos și total este falsul existențial al indivizilor demonizați, vă propun să înțelegem un caz psihiatric real.

Psihiatrul Scott Peck prezintă detaliat în cartea sa (*Psihologia minciunii*) cazul lui Charlene, o femeie de 35 ani, care a venit la el pentru tratamentul unei banale depresii și la care a lucrat timp de 4 ani. Cred că ați sărit deja din scaun: un psihiatru cu 20 ani experiență are nevoie de 4 ani de terapie pentru tratamentul unei banale depresii? Psihiatrul S.Peck recunoaște că după 40 de ședințe habar nu avea de ce anume boală psihică suferea tânăra sa pacientă. De—abia după încă 30 ședințe (70 ședințe de la începutul tratamentului) înțelege faptul că tânăra suferea de o nevroză obsesiv—compulsivă, deoarece era intens preocupată de respectarea unor ritualuri sociale auto—inventate.

După 4 ani și un total de 421 ședințe de terapie (!) acest psihiatru experimentat recunoaște intrigat că a eșuat în tratamentul psihiatric al unei clasice nevroze obsesiv—compulsive.

Motivul acestei eșec îl depistează târziu, când înțelege că în spatele problemelor psihiatrice ale tinerei există un rău spiritual („rău demonic” și un „rău uman”), pe care manualele de psihiatrie nu îl cunosc (și nici nu îl recunosc).

Practic timp de 421 ședințe (aproximativ 421 ore) „pacienta” Charlene se jucase cu el, ascunzându—și problemele și fiind complet nesinceră, învăluindu—l într—o minciună complexă, perfect stratificată, formată din sute și sute de minciuni mai mici.

Citiți și aveți dreptul să vă speriați: timp de 4 ani și 421 ședințe un psihiatru experimentat NU a avut nici cea mai mică idee despre adevărata realitate a vieții psihice și sufletești al acestei ne—ființe demonizate.

Câte se pot cunoaște despre un om după 421 ore de dialog? Aproape totul. Încercați, dialogați cu un om obișnuit câteva luni de zile, timp de 421 ore, și vedeți dacă acel om mai are vreun secret pentru Dvs.

Ei bine, dacă aveți de a face cu un individ demonizat, după 421 ore de discuții nu veți ști despre el nimic important. Veți „cunoaște” doar miile de minciuni și falsuri pe care vi le va înșira într—o ordine perfectă. Veți auzi doar mii de minciuni bine „legate” de unele adevăruri nesemnificative, nimic altceva.

De asemenea, imaginați—vă dacă Dvs. ați putea realiza această performanță și veți descoperi că vă este imposibil.

Niciun om normal nu poate țese o perfectă pânză a falsului, formată din sute de minciuni mici și detaliate. Niciun om normal nu poate comunica cu alt om timp de 421 ore și aproape tot ceea ce spune să fie minciună și fals. Niciun om normal nu are motivația și/sau scopul de a risipi sute de ore și prețioasă energie psihică pentru a

inventa și expune sute de minciuni.

Astfel de motivații și astfel de performanțe psihice pot eventual avea doar oameni bine instruiți din serviciile secrete, pregătiți pentru misiuni de dezinformare (false dezertări) și care pentru a ajunge la astfel de performanțe se pregătesc înainte timp de ani de zile.

Dar femeia pe care o tratase acest psihiatru nu avea nici o pregătire în acest sens, era doar o „simplă” femeie de 35 ani, care aparent avea o viață cât se poate de banală și normală.

Dincolo de nevroza ei reală și inofensivă, Charlene avea de fapt o plăcere de tip psihopat (demonic) din controlul și inducerea în eroare a unui psihiatru experimentat. Charlene era de fapt un mic demon în trup de om, care își ascundea răul spiritual profund în spatele unor boli psihiatrice comune și inofensive.

Demonizata Charlene nu este o „minune” psihiatrică unică și irepetabilă. Este greu de crezut, dar în realitate mii de indivizi complet demonizați trăiesc și muncesc complet conspirați, alături de oameni normali care nu au nici cea mai mică idee cu privire la adevărata lor identitate spirituală demonică.

Notă: Pășania psihiatrului Scott Peck nu este unică, degenerații (îndrăcitiții, demonizații) au o plăcere deosebită de a-și bate joc de psihologii și psihiatrii care nu au noțiunile teologice elementare cu privire la demoni, oameni îndrăciți și demonizați.

Cel mai urât o „pătesc” psihologii și psihiatrii care nu cred în existența demonilor și a proceselor de îndrăcire și demonizare a Sinelui (pentru ei demonii sunt „trăsături neurologice negative” care pot fi tratate cu medicamente), aceștia sunt făcuți de rușine și umiliți în fața pacienților și a celorlalte cadre medicale.

Dumnezeu permite aceste ispite umilitoare, pentru a-i scoate pe acești psihiatri din „închisoarea minții” în care trăiesc. Cu cât mai mare este nivelul intelectual, cunoașterea și recunoașterea profesională, cu atât mai urâtă este „căderea” la contactul cu realitatea nevăzută.

68. Unul din scopurile principale ale demonizațiilor este ca folosind viclenia și fățărnicia, să-ți anticipeze și saboteze toate planificările, obiectivele stabilite, dorințele, eforturile, orice tentativă de a scăpa din capcana lor.

Folosind armele specific demonice (viclenia, fățărnicia, falsul, impostura, minciuna, omisiunea, răutatea, clevetirea, criticismul, sabotajul, trădarea, etc.), demonizații descoperă și „ucid” din fașă toate visele și planurile celor de lângă ei.

Vă puteți imagina surpriza și uimirea pe care personal am avut-o când un cunoscut degenerat (sociopat, demonizat) îmi spune brusc și fără motiv: „*Am grijă să preîntâmpin toate măsurile pe care le iei, orice vrei să faci.*”

68.a. Pentru a te avea în puterea lui și a-ți controla viața până la capăt, degenerații știu că trebuie să-ți blocheze realizarea proiectelor personale de dezvoltare pe termen mediu și lung, să te obosească, să-ți consume energia vitală pe diverse proiecte „obligatorii”, să-ți ucidă visele de realizare și împlinire în viață.

Indiferent care sunt proiectele și planurile tale, mai mici sau mai mari, ele vor fi prompt sabotate (amânate, derulate parțial, complet și definitiv blocate).

Exemple de planuri și vise pe care demonizații urmăresc premeditat să ți le saboteze: perfecționarea profesională, dorința de a găsi un job mai bun (nu neapărat mai bine

plătit), dezvoltarea afacerilor firmei, rolul de părinte responsabil, efortul de a-ți îndruma copiii la școală și în viață, evitarea îndatorării pe viață la bănci, amenajarea cu gust a interiorului casei, cumpărarea unor haine în care să te simți bine, cumpărarea unor mobile care să-ți placă, cumpărarea unei mașini dorite, efectuarea unui concediu/drumeție care să te relaxeze, dorința de a scăpa de unele adicții alimentare (alcool, grăsimi, prăjeli, dulciuri, sucuri), dorința de a slăbi, continua educație prin literatură și cultură în general, păstrarea unei relații cu Dumnezeu și Biserica (post, rugăciune, spovedit, împărtășit, mers la slujbe), dezvoltarea unui grup social de prieteni, dezvoltarea unor abilități agricole și de cultivator, dorința de a păstra relații bune și apropiate cu propria familie, etc., etc., etc.

Desigur, degeneratul nu se va opune pe față la aceste planuri, deoarece mai întâi trebuie să le afle de la tine. Niciodată degeneratul la început nu se va prezenta ție ca fiind oponentul, criticul, cârtitorul sau dușmanul tău. De aceea atitudinea generală a degeneraților este de comunicare, deschidere, sociabilitate, înțelegere, suport, sprijin, aprobare. Dar toate acestea sunt doar viclenii, aparențe menite pentru a afla de la tine, din gura ta, toate secretele și planurile tale.

68.b. Lucrurile evident se schimbă radical după aflarea și sabotarea acestor planuri. Faza care urmează sabotării planurilor tale este războiul direct, „pe față”, nedisimulat.

ACȚIUNEA ÎN TIMP A DEMONIZAȚILOR =

- 1. ATITUDINE FĂȚARNICĂ, VICLEANĂ, IMPOSTOARE-FALSĂ, APARENT DESCHISĂ, SOCIABILĂ, ÎNȚELEGĂTOARE, COMUNICATIVĂ, CHARISMATICĂ, PENTRU A-ȚI AFLA VISELE, PLANURILE, PROIECTELE +**
- 2. VICLENIE (FĂȚĂRNICIE, RĂUTATE, IMPOSTURĂ, FALS, MINCIUNĂ, ETC.) PENTRU A-ȚI SABOTA TOATE PLANURILE/VISELE PERSONALE ȘI PROFESIONALE +**
- 3. RĂZBOIUL TOTAL, DIRECT („PE FAȚĂ”), NEDISIMULAT.**

Viclenia de bază a degeneraților este fățărnicia. Deși ei te susțin și aprobă ce dorești la nivel declarativ-verbal, în același timp, în mare secret, îți sabotează cu ură, invidie și înverșunare tot ce ți-ai propus. Nu va scăpa nesabotat nici cel mai mic plan al tău pe care un individ degenerat l-a aflat.

Exemple concrete de viclenie, fățărnicie, fals, impostură, minciună, răutate, manipulare, pentru sabotarea unor proiecte de achiziții:

– Când vor afla că dorești să-ți cumperi o mașină nouă îți vor spune:

„Bravos omule, super mașină, bună alegere, și eu mi-aș fi cumpărat una la fel”, dar imediat apoi vor avea o criză de ură și invidie gândindu-se cum ar putea să te saboteze financiar cu banii.

Nu vor trece câteva zile și-l vei auzi:

„Auzi....., știi ce, uite am pentru tine o veste.....și eu am dorit să-ți cumperi mașina aceea, dar uite ghinionul, a apărut o urgență, ne trebuie banii în direcția.....Nu poți să mai amâni un pic această achiziție? Dar o altă mașină mai ieftină nu ți-ar place? Uite, din întâmplare am găsit eu una pentru tine. Are o culoare interesantă. Ce spui?.....”

– Dacă îți vei dori o pereche de ghete care îți vin bine vor spune:
„Bravo, ce faine sunt, când mergi să ți le cumperi?” și imediat după aceea vor avea grijă să te ducă la un alt magazin, unde să-ți prezinte alt super-model de ghete descoperite „din întâmplare“:

„Da fato, treceam din întâmplare pe acolo și ce să vezi, uite ce ghete incredibile am văzut. Nu sunt genul meu, dar ție cu siguranță îți vor sta foarte bine“.

– Dacă vei dori să faci un credit pentru casă de 30.000 euro, îți vor spune:
„Vai! Grozav! De-abia aștept să te văd în noua ta casă” și imediat după aceea îți vor aduce o altă ofertă și vor încerca să te convingă că tu meriți o casă de 100.000 euro:
„Omule, dar tu chiar meriți casa asta. Stai liniștit, nu va fi pentru tine o problemă un credit de 100.000 euro, ești băiat deștept, ai viața în față, nu vei avea probleme cu găsirea unui job foarte bine plătit.“

Astfel de exemple viclene pot continua la nesfârșit.

Degeneratul te vrea un om care nu și-a împlinit misiunea personală în viață, nu și-a împlinit visele din tinerețe, care și-a ratat șansele, neglijat aptitudinile, nu și-a pus în valoare calitățile și darurile pe care i le-a dat Dumnezeu. Mai adăugăm aici oboseala sufletească deosebită acumulată în anii de certuri și scandaluri, bolile organice cronice apărute pe fond de stres și supărare, posibilele boli legate de echilibrul mental.

Pentru că **acesta este interesul și scopul ascuns al degeneratului: să-ți blocheze dezvoltarea și afirmarea darurilor pe care ți le-a dat Dumnezeu, să nu îți aduci aportul dorit de Dumnezeu la progresul material și spiritual al lumii. Degeneratul dorește să te obosească, saboteze și blocheze în orice aspect evolutiv, constructiv și creativ din viața ta.**

Probabil însă că te întrebi: cum reușesc degenerații să-țiucidă visele tale, pe care doar mintea ta le poate da viață? Simplu – consumându-ți energia psihică și sufletească disponibilă.

Teoria și practica teologiei ne învață că împlinirea dorințelor omului este condiționată de unificarea puterilor sufletului: mintea (gândirea), voința și dorința.

După Cădere aceste trei puteri ale sufletului sunt separate și nu mai lucrează împreună. Astfel, putem avea dorința de a face un anumit lucru, dar nu avem voința de a urmări pe termen lung împlinirea celor propuse. Putem avea un acces puternic de voință, dar care se va stinge ca focul trecător dacă voința nu este susținută de dorință.

Secretul unificării minții (gândirii) cu voința și dorința este disciplinarea minții (gândirii). Gândirea este magnetul care odată activat atrage lângă ea dorința și voința. Dacă mintea se concentrează și se gândește suficient timp la o temă, după un anumit timp numit „prag de activare“, se activează singure voința și dorința.

Toate acestea trei unite asigură că vei putea să-ți îndeplinești un scop propus, indiferent care ar fi acela: să te eliberezi de o patimă, să obții un bun sau să ai succes într-o activitate pe termen lung.

Deci mintea este cea care trebuie să facă primul pas și ea trebuie să aibă suficientă energie psihică un anumit timp dat, pentru a trece de „pragul de activare“ al voinței și dorinței. Energia psihică este combustibilul necesar într-o cantitate medie, pentru a

putea menține mintea focusată suficient timp pe un anumit subiect, până se activează voința și dorința.

Cine își risipește nepăsător prețiosul combustibil al minții, nu va putea să-și activeze voința și dorința și nu va avea „gaz” să lupte continuu pentru un vis dorit.

Aici lovește puternic degeneratul, aici ne oprește din visele noastre prin consumul inutil al energiei psihice și al energiei vitale a organismului. Degeneratul are mereu grijă să fie nemulțumit, să caute probleme, motive de discuții sterile, discuții în contradictoriu și ceartă, este mereu agresiv și acuzator.

Degeneratul știe foarte bine ce face, el caută orice motiv și orice modalitate pentru a te face să te consumi și obosești pentru cauze pierdute, puerile, fără valoare sau complet sterile.

Toate acestea nu înseamnă nimic altceva decât că tu, dacă intri în jocul lui și-ți consumi energia psihică, nu vei mai putea să-ți susții prin gândire, dorință și voință proiectele pe care le visai.

De aceea degeneratul caută să te sugestioneze să te lansezi în aventuri imobiliare sau de business, să faci împrumuturi bancare, să-ți ipotechezi bunurile, să-ți dai demisia de la un job sigur ca să cauți altceva mai bine plătit, să-ți dezvolți relațiile sociale, să faci cheltuieli peste limitele financiare, să-ți schimbi mașina cu alta nouă mai scumpă, să-ți consumi pentru urgențe rezervele financiare, să te cerți încontinuu, etc.

Toate aceste activități – discuțiile, vorbitul, certurile, stressul profesional, proiectele, afacerile, inițiativele, creditele bancare, relațiile sociale, problemele inventate, copiii – sunt consumatoare de timp, energie mentală și energie sufletească.

Nu vei mai avea timp, bani și energie psihică să te gândești și să faci ceea ce-ți dorești tu cel mai mult să faci în viață. Nu vei mai avea când și nici cum să-ți împlinești menirea pe care o ai de la Dumnezeu.

Chiar și Mântuitorul Iisus Hristos ne-a avertizat asupra acestei strategii a celui rău de a ne consuma inutil resursele psihice și sufletești:

„Eu însă vă spun vouă: Nu vă împotriviți celui rău; iar cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.”

(în Sf. Evanghelie după Matei, capitolul 5, versetul 39).

Adică nu intra în jocul celui rău, care intenționat vrea să te atragă în cursele certurilor, discuțiilor, polemicilor sau conflictelor fizice, prin care să-ți consume energia psihică și sufletească.

Nu le intra în acest joc al detaliilor, gesturilor, sabotărilor, prostiei, contrelor și împotrivirilor, altfel îți vei pierde pacea și liniștea sufletului, energia mentală și puterea sufletului.

Niciodată nu uita că degenerații urmăresc în ascuns să-ți consume toate resursele și resursa psihică în special, pentru a-ți confisca cel mai prețios activ pe care îl ai: visele tale. Nu le da pacea ta, tăcerea ta, liniștea ta, nu le ceda energia ta psihică, ci ține-le și păstrează-le pentru tine, pentru visele tale.

Un om care nu are neîncetat vise și obiective de împlinit și nu se gândește neîncetat la ele și nu luptă zi de zi pentru împlinirea lor este un om pierdut, un suflet pierdut, un sclav ofilit care va munci pentru împlinirea viselor altora.

Oprește-te în momentul în care simți că începi să te împrăștii, să-ți consumi din resurse (mentale, sufletești, financiare, timp) pentru activități și proiecte care nu reprezintă visele profunde ale sufletului tău.

Gândește-te bine. Oprește risipa prețioaselor tale resurse și re-începe să te gândești la împlinirea viselor tale, la împlinirea pe pământ a misiunii tale divine.

69. Demonizații sunt în esența lor vicleni, sabotori și autosabotori, complet și definitiv.

Degenerații de top urmăresc conștient și premeditat ratarea ta completă, din toate punctele de vedere: profesional, social, familial, financiar, material, ca părinte.

Din invidie, prostie și ură, degenerații sabotează mai mult sau mai puțin conștient, toate aspectele posibile la care ei pot ajunge, tot ceea ce alți oameni doresc să facă într-un mod constructiv: timpul, familia, activitățile economice, activitatea productivă, fluxurile de bani, fluxurile informaționale, relațiile umane, bunurile imobiliare, rambursarea creditelor bancare, educația și viitorul propriilor copii.

Cu această ocazie evident că devin și sabotorii propriilor interese și ai propriei vieți.

Orice unitate de timp care se poate traduce în dezvoltare materială și spirituală, evoluție de orice fel, este sabotată cu cea mai mare inteligență posibilă. De fapt, în sabotajul celor din jur se vede gradul de demonizare și degenerare a unui individ.

Este ținta degenerațiilor orice aspect al vieții umane care înseamnă că oamenii normali vor avea o viață mai bună și mai împlinită, indiferent dacă prin ceea ce fac degenerații își obțin un beneficiu sau nu. Simplul aspect de dezvoltare și progres îi scoate din minți și cu o tenacitate perfidă vor sabota tot ceea ce pot.

Există o nuanțare morbidă specială când este vorba despre actele de sabotaj și distrugere ale degenerațiilor. Înclinația lor ascunsă, vicleană, neîncetată pentru a sabota și distruge este obsesivă, totală și completă, pe termen scurt, mediu și lung.

Degeneratul nu te sabotează doar aici și acum, timp de 5 minute, doar într-o anumită privință. Degenerații te sabotează continuu, zi de zi și urmăresc să te distrugă complet, în toate aspectele vieții tale, în tot ce faci sau vrei să faci. Nu se lasă până când sunt convinși că te-au distrus din toate punctele de vedere, fără nicio posibilitate de revenire.

Degenerații sunt atât de bolnavi sufletește, încât te vor sabota chiar dacă acest lucru înseamnă implicit și sabotarea intereselor lor. În firme, organizații și familii milioane de degenerați își sabotează zilnic inclusiv propriile lor interese de angajați, directori și părinți.

Este un război al urii dus în tăcere și viclenie ceea ce fac ei. Degenerații nu se opresc din acțiunea lor perfidă nici măcar atunci când te văd „căzut la podea”, terminat, distrus, dator vândut, lovit, când ai pierdut tot ceea ce prețuiești mai mult. Sau când plin de jale te duci să te ajute, neștiind că de fapt el este cel care te-a sabotat sistematic. Atunci când te vede complet terminat și distrus, când în genunchi ajungi să ceri ajutorul și mila lui, doar atunci degeneratul se oprește din războiul pe care l-a dus.

Degenerații sabotează: toate eforturile și tot timpul care ține de investiții, dezvoltarea materială și spirituală, evoluțiile profesionale ale colegilor de muncă, activitățile culturale, activitățile educaționale, evoluția profesională sau familială a propriilor copii, climatul emoțional al propriei familii, statutul financiar al partenerului de viață,

siguranța statului, democratizarea informației, libertatea de exprimare, ieșirea de sub forme de control, fluxurile financiare, fluxurile de capital, fluxurile de informație, alimentația și modul de hrănire, sănătatea prin sport, înclinațiile spre cultură și artă, măsurile de educație, ieșirile în parcuri sau la munte, drumețiile, vizitarea mănăstirilor, etc.

Sabotajul degenerațiilor este continuu și foarte greu de depistat, deoarece ei nu te sabotează direct, „pe față”, într-un mod detectabil. Sabotajul lor criminal este întotdeauna „îmbrăcat” în haina atractivă a vicleniei, imposturii, falsului, minciunii și disimulării. Ei își ascund cu grijă intențiile bolnave prefăcându-se că le pasă de victimă, că îi vor binele, că au intenții sincere și curate, că vor să se implice pentru binele comun, etc.

Degenerații te ajută, consolează, împrumută cu bani, susțin, înțeleg, apără, etc., fac orice faptă bună pentru a-ți adormi suspiciunile și a le acorda completa ta încredere. Numai lapte și miere iese din gura acestor monștri și nu este de mirare că oamenii îi consideră drept prieteni și apărători pe cei mai periculoși degenerați, care urmăresc de fapt completa și definitivă distrugere a vieții lor, din toate punctele de vedere: familial, medical, profesional, financiar, social, politic.

Realitatea este că de cele mai multe ori planurile terminatoare ale degenerațiilor sunt limitate sau oprite de Dumnezeu doar atunci când omul se smerește și cere ajutor de la Dumnezeu.

70. Îndrăcității și demonizații depun toate eforturile pentru a-ți sabota preocupările tale spirituale.

„Răul este, de asemenea, ceea ce ucide spiritul. Există mai multe atribute esențiale ale vieții – în special ale vieții umane – precum facultatea de a simți, mobilitatea, conștientizarea, creșterea, autonomia, voința. Este posibil să ucizi sau să încerci să ucizi unul din aceste atribute fără a distruge, de fapt, corpul.”

(pentru acest citat vezi la capitolul 1 referința 8, sublinierile din citat îmi aparțin)

Degenerații fac tot posibilul și găsesc toate motivele și pretextele pentru a te face să nu crești duhovnicește. Citind toate trăsăturile de profil potențiale ale unui degenerat, vom putea constata că în rezumat, toată acțiunea degenerațiilor este un veritabil război duhovnicesc nevăzut.

Ei atacă pe ceilalți oameni pentru a-i împiedica să crească duhovnicește, să urmeze o existență creștină, pe urmele Mântuitorului.

70.a. Degenerații urmăresc să-ți inhibe și stopeze dezvoltarea virtuților sufletului pe care le poți folosi în lupta de eliberare personală: voința, liniștea, pacea, calmul, stăpânirea de sine, tăcerea, prezența conștientă, rugăciunea, evlavia, răbdarea, înfrânarea, cumpătarea, blândețea, dragostea pentru aproapele, dragostea pentru Dumnezeu, smerenia, etc.

70.b. Ei vin peste tine și fără nicio secundă de oprire cu un adevărat tsunami anti-duhovnicesc: alimentație care duce la îngrășare, predispunere pentru alcool, stress, agitație, agresivitate psihică și emoțională, calomnii, jigniri, insinuări, provocări, căutarea premeditată de ceartă, panică, bârfeală și clevetiri cronice, exagerarea

problemelor cotidiene, inventarea și crearea unor probleme inexistente, stare de neîncetată nemulțumire și agresivitate emoțională, sabotaj în orice formă posibilă (financiar, relațional, alimentar, educațional, profesional, familial, social), șantaj emoțional ordinar, crearea de vulnerabilități (juridice, sociale și financiare), trădare. Orice este bun și posibil pentru un degenerat, dacă astfel te poate distra mental de la preocuparea ta pentru propriul suflet și pentru Dumnezeu.

Sunt neîncetat și premeditat agresivi, nemulțumiți, isterici, stressați și jignitori, pentru a-ți împiedica tăcerea și starea de prezență conștientă, îți provoacă orgoliul pentru a-ți dezvolta patima mândriei, te atrag în certuri pentru a vorbi în deșert și a-ți dezvolta patima mândriei, etc.

Sunt neîncetat agitați, nemulțumiți, provocatori, jignitori, bârfitori și te solicită la sarcini multiple simultane tip multi-tasking, pentru a nu putea avea liniște și pace sufletească, pentru a nu avea tihnă și așezare în ceea ce faci, implicit pentru a nu-ți putea dezvolta răbdarea.

70.c. Degenerații sunt adevărați experți în a-ți sabota asceza trupului, deoarece aceasta este „punctul de plecare” și „focul” care menține neîncetat vie relația cu Dumnezeu.

Asceza trupului înseamnă și următoarele aspecte: postirea, statul în picioare la pravilele de rugăciune (seara și noaptea între orele 21–3 dimineața), făcut cu mâna dreaptă în mod corect semnul Sfintei Cruci, lucrul manual (rucodelie), facerea de metanii mari, munca fizică grea.

Evident o atenție specială o acordă degenerații pentru a-ți sabota postirea. Orice formă de postire este fin și discret sabotată de către degenerați.

În zilele de post invită acasă musafiri, organizează ieșiri în oraș cu prietenii sau fac cea mai bună mâncare cu carne. Duminica dimineață în loc de Liturghie, apare „urgența” de a merge la piață, la mall, la cinema sau în parc. Iar rugăciunile de acasă și le poți face doar împreună cu televizorul pornit.

70.d. Indivizii îndrăciți și demonizați urmăresc să pierzi Harul Sfântului Duh, care te apără, protejează și „acoperă” de puterea demonilor și a vrăjitorilor.

Informatorii, îndrăciții și demonizații ascunși din viața ta pot fi identificați prin faptul că în mod viclean și perfid urmăresc să îți pierzi Harul protector, pe care l-ai primit ca urmare a participării tale la slujbele Sf.Liturghie și Sf.Maslu.

Ei doresc să pierzi acest Har protector, pentru ca să fii expus puterii satanice care se dezlănțuie asupra ta prin vrăjitorie. De aceea, trebuie să fii foarte atent la toate vicleniile (pretextele, „urgențele”) care urmăresc să te împiedice să participi la aceste slujbe și dacă totuși ai ajuns la Biserică, apoi să pierzi Harul primit.

O listă detaliată cu astfel de viclenii poate fi citită în capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.7.7**, intitulat „Jertfa prin participarea la Sfintele Slujbe ale Bisericii”.

70.e. Dar sabotajul degeneraților este ceva mai mult decât blocarea unei pravile creștine. În domeniul spiritual, sabotajul degeneraților vizează toate aspectele care țin de relația omului cu Dumnezeu.

Sunt atât de fini și perversi, încât un om obișnuit nu va înțelege în întreaga lui viață modul în care l-au sabotat degenerații de lângă el. Inclusiv un om avizat în teologie și/sau psihologie care poate identifica un degenerat în câteva zile va avea nevoie de câteva luni pentru a înțelege modul exact și clar în care degeneratul își exprimă

sabotajul.

Sabotajul practicat de degenerați are în el toți germeii urii de Dumnezeu și intenția uciderii ființei umane. Degeneratul nu-l poate face rău lui Dumnezeu și se abține de lauciderea fizică. Atunci tot ce mai poate face în sensul urii de Dumnezeu esteuciderea spiritului omului.

Prin sabotaj, degenerațiiucid spiritul indivizilor țintă și tot ce ține de el: simțirea, conștientizarea, creșterea, autonomia, voința, intenția, răbdarea, rugăciunea. În modul cel mai concret, această „ucidere” spirituală are loc prin sabotaj ascuns.

71. Indivizii demonizați cei mai periculoși nu urmăresc să termine, să controleze și să manipuleze pe oricine.

Orgoliul și mândria patologice îi fac să urmărească și să manipuleze ținte umane deosebite. Vor să „facă”, să „dovedească” oamenii inteligenți, vor să supună și să controleze caracterele puternice, oamenii educați, oamenii cu potențial de creștere socială, culturală sau profesională.

Deci dacă știi că ești un om modest și mediu care nu iese în evidență, stai liniștit, pentru că indivizii degenerați din „categoria grea” nu merită să-și bată capul cu tine, nu ești un trofeu care să le merite efortul. La tine vor veni alți degenerați, mai mici, pe măsura puterilor tale.

Iar la final, după ce au mințit și manipulat prin impostură pe toată lumea, indivizii degenerați se transformă în terminatori biologici și asasini economici. Manipularea și distrugerea indivizilor capabili și performanți din societate este răzbunarea lor secretă pentru faptul că ei nu (mai) sunt ca ceilalți oameni, ei nu mai aparțin oamenilor lui Dumnezeu.

Degerații sunt foarte buni ucigași biologici ai țintelor lor deoarece acestea habar nu au lângă ce specimen de ne-om stau și ce planuri criminale le pregătesc. Degenerațiiucid pe tăcute, încet, nu se grăbesc. Urmăresc conștient să-ți consume energia vitală, se folosesc de orice pretext pentru a-ți consuma prematur și accelerat resursele psihice, biologice și sufletești. Precum insectele, degenerații preferă să-și consume prada încet, pe îndelete, când victima este încă vie.

Degerații sunt experți în a crea probleme false, pe care apoi să le amplifice, să pornească certuri, să caute să facă scandal, în a te toca cu pretenții și nemulțumiri, să reia discuții trecute etc. Orice pretext este bun și folosit la maximum pentru a crea o situație conflictuală. Nimeni nu spune că acestea nu sunt o normalitate a vieții obișnuite a unui om obișnuit. Dar când acestea au loc zi de zi, minut după minut, ore în șir, ani de-a rândul, atunci acest lucru se numește crimă premeditată.

Deoarece exact asta se întâmplă cu țintele degeneraților. Se îmbolnăvesc subit și mor inexplicabil în jurul vârstei de 50 de ani, sunt expuși la boli grele cărora nu le pot face față, sunt expuși accidentelor fizice sau unor situații de viață periculoase.

Degerații vor prin această „realizare” să spună lumii întregi:

„Ați văzut ce om deosebit era X? Ei bine, eu l-am terminat ca om, eu i-am distrus viața, eu l-am distrus profesional, eu l-am băgat în pământ. Vedeți ce tare sunt eu de fapt?”.

Cu indivizii degenerați nu este de glumit. Pentru că în final asta fac. Distrug țintele vizate din toate punctele de vedere și apoi au grijă ca printr-un război psihic să te distrugă, să te bage în pământ. Nu este o glumă, aici este punctul terminus al întâlnirii cu indivizii degenerați. Iar de la zâmbetele infantile și „charisma sociopată/psihopată” a degeneratului, la groapa din pământ, drumul poate fi incredibil de scurt.

72. Demonizații au un radar demonic special, pentru a identifica profilul lor preferat: izolarea familială și socială, milă, compasiunea și nevoia de dragoste (nevoia de a fi iubiți).

Psihiatrul Martha Stout consideră că mila și compasiunea⁶ noastră sunt repere principale prin care prădătorii degenerați de tipul sociopat/psihopat își identifică țintele umane pe care vor să le distrugă.

72.a. Un aspect pe care degenerații îl urmăresc este selectarea țintelor umane care manifestă milă și compasiune.

Ei știu că la un moment dat, când individul țintă va înțelege cu cine are de a face, va ezita să-l dea pe degenerat în vileag. Din milă și compasiune, dintr-o iubire de semeni greșit înțeleasă, foarte multe victime ale degeneraților renunță la a-i expune public și chiar abandonează ideea separării de ei.

Ideea este că degenerații cunosc acest lucru și se folosesc de această evaluare creștină a victimei pentru a rămâne ascunși și a-și putea juca în continuare rolul de oameni normali și cetățeni model.

Degenerații sunt experți în a crea la cei din jur sentimente morale precum compasiunea, mila sau vinovăția, din care pot stoarce un anumit folos. Compasiunea este ceea ce urmăresc degenerații, deoarece este slăbiciunea numărul unu care le va permite să aibă comportamente deviate fără să fie obiectiv judecați și critic evaluați pentru ele.

Degerații au comportamente manipulative prin care ne simțim cumva folosiți sau mințiți, dar în același timp au capacitatea să ne provoace mila și compasiunea. Trebuie să-ți pui întrebări ori de câte ori te trezești că manifesti neîncetat compasiune față de cineva și în același timp comportamentul acestuia este cumva în neregulă.

72.b. Un profil clasic intens urmărit de către demonizați este individul izolat (familial, profesional, social), care manifestă o mare nevoie de a fi iubit, care caută în exteriorul ființei sale dragostea de care are nevoie.

Deși sunt impostori în iubire și sunt incapabili de sentimente de iubire (întreaga lor viață este un fals existențial), degenerații au o capacitate foarte bună de a identifica indivizii care au un deficit de dragoste.

Degenerații identifică rapid pe toți aceia care au avut o copilărie trăită fără iubire părintească (orfani, abandonați, singuri, în cadrul unei familii), pe tinerii care au trecut prin iubiri romantice dezamăgitoare, pe toți proaspeții divorțați care au la activ ani de stress și nefericire sufletească.

Și așa cum viața este nedreaptă, un procent semnificativ dintre acești oameni avizi de dragostea sinceră a unei ființe umane cad inevitabil în plasa unui degenerat periculos, care îi va manipula și distruge psihic definitiv, pentru întreaga lor viață.

Aceste situații tragice se întâmplă și sunt permise de Dumnezeu deoarece toți acești oameni uită sau desconsideră faptul că dragostea principală a omului în viață trebuie

îndreptată spre Dumnezeu, nu spre alte ființe sau bunuri.

Nu este de joacă, porunca lui Dumnezeu pentru om este foarte clară: El trebuie iubit de către om din toată inima sa, din tot sufletul său, din tot cugetul său, cu toată tăria (trupul) sa, pe scurt cu toată Ființa sa. Orice altă iubire, venerație sau dedicație trebuie să fie secundară.

Întotdeauna apar în scenă degenerații și oamenii trec prin ani de suferințe neîncetate atunci când atenția, dragostea și venerația omului sunt complet îndreptate spre celălalt, iar Dumnezeu este uitat sau lăsat pe planul secund.

73. O parte dintre degenerații femeii pot fi imediat identificate după profilul enunțat de Sf.Paisie Aghioritul.

La capitolul despre degenerarea femeilor am prezentat un citat reprezentativ al Sfântului Paisie Aghioritul, care ne avertiza despre **demonizarea femeii prin răutate, încăpățănare și invidie**.

Desigur că Sfântul Paisie nu s-a referit la faptul că această formă de demonizare poate apare doar la femei și că bărbații ar fi excluși de la această situație, ci el s-a referit doar la faptul că femeile sunt mai expuse prin aceste tendințe sufletești.

„M-am temut întotdeauna de răutate, căci, atunci când ea este împletită cu invidia și încăpățănarea, poate duce la o stare demonică. După aceea omul nu mai ține cont nici de Dumnezeu și DEVINE DEMON ÎN TOATĂ REGULA.

Îi chinuiește și pe alții, se chinuiește și el și se va chinui veșnic – ferească Dumnezeu! –, dacă nu leapădă invidia.

Femeia trebuie să fie foarte atentă la patima invidiei. Se impune să golească dragostea ei de orice urmă de egoism, pentru ca dragostea cea multă pe care o are să rămână curată.”

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

RĂUTATE + INVIDIE + ÎNCĂPĂȚĂNARE = INDIVIDUL DEVINE „DEMON ÎN TOATĂ REGULA“.

Pe lângă răutate, invidie și încăpățănare, la femeile demonizate putem găsi cu ușurință și următoarele aspecte: mândrie demonică, ambiție demonică, orgoliu, îndreptățire de sine, curvie (sau prea-curvie), trădarea propriei familii, trădare de țară, sabotaj (financiar, economic, politic, juridic, social, educațional), clevetire cronică, nemulțumiri permanente cronice, neîncetată iritabilitate, porniri de ucidere, minciuni neîncetate, consirație și fals pentru distrugerea juridică a unor apropiați, carierism feroce, agresivitate verbală și emoțională cronică și gratuită (calomnii, jigniri, mânie), nedreptate premeditată în formă ascunsă.

Încăpățănarea este una dintre „codițele de drac” cele mai evidente/vizibile ale comportamentului degenerat. Să aveți mare atenție la încăpățănarea celor care insistă să stea blocați într-o „poziție” (idei, atitudini, comportamente, decizii) illogică, pierzătoare și chiar prostească, deoarece în spatele acestei ciudate încăpățănări se poate ascunde mândria, orgoliul și ambiția demonică:

MÂNDRIE DEMONICĂ = DUCE LA AMBIȚIE DEMONICĂ + ORGOLIU DEMONIC = DUCE LA ÎNCĂPĂȚANARE ILOGICĂ, PIERZĂTOARE, PROSTEASCĂ.

Demonizarea unei femei poate avea loc și printr-o puternică mândrie de tip demonic, atunci când putem vorbi de o posesie demonică la nivelul neurologic al creierului. În acest caz femeia dobândește o puternică ură, față de oricine și orice.

Femeile sunt ceva mai expuse demonizării prin diferite forme de ură:

- ură de tip infantil față de oamenii normali dezvoltați psihic (prin voință pentru răzbunare);
- ura femeii semidocte (sau a semi-analfetei universitare, de tip funcțional) care urăște de moarte oamenii intelectuali autentici;
- ura generală față de bărbați (feminism feroce);
- ura generală față de alte femei (invidie, răutate, dorință de răzbunare);
- ura generală pentru oamenii frumoși, inteligenți, cu aptitudini deosebite;
- ură generală pentru manageri și oameni din conducerea organizațiilor și instituțiilor;
- ura femeilor din mediul rural față de oamenii din mediul urban;
- ura specifică femeilor dintr-o anumită zonă istorică față de oamenii din alte zone; etc.

74. Degenerații sunt în esența lor oameni nedreți, care în mod premeditat practică nedreptatea în orice situație și în toate formele posibile.

Un aspect ușor de constatat la degenerați este nedreptatea lor. Desigur ei caută să-și ascundă nedreptatea sub forma unor justificări și raționalizări care pot păcăli pe oamenii creduli și neatenți. Dar nu trebuie uitat că sursa nedreptății este răutatea, iar sursa răutății este ura de Dumnezeu.

URĂ PENTRU DUMNEZEU = NEDREPTATE = RĂUTATE + INVIDIE + TRĂDARE + SABOTAJ + etc.

Mulți oameni s-au obișnuit cu nedreptatea, dar nu trebuie uitat faptul că aceștia sunt adevărați lupi îmbrăcați în blană de oaie. Trebuie de asemenea „date jos” toate motivațiile și justificările lor pentru comiterea nedreptăților pe care le fac în mod tainic și premeditat, care sunt mai mult sau mai puțin vizibile celor din jur.

De remarcat este faptul că degenerații își ascund răutatea sufletească și nedreptatea premeditată în spatele unor motivații valabile și acceptabile în cazul majorității oamenilor: invidie „de salon”, nemulțumire cotidiană, nemulțumire profesională, afront emoțional personal, lipsa banilor, indispoziție de moment, supărare trecătoare, etc.

Exemple de justificări uzuale folosite de degenerați pentru a-și masca răutatea cronică și nedreptatea premeditată:

individul X nu și-a îndeplinit obiectivele profesionale stabilite de conducere (indiferent dacă au fost sau nu alocate resurse în acest sens);

individul X nu a muncit în mod responsabil;

individul X a întârziat 20 minute dimineața la serviciu;

individului X nu i-a păsat de munca depusă;

nu am ce să fac dar trebuie să-l penalizez pe individul X, trebuie să dau un exemplu pentru restabilirea disciplinei;
I-am persecutat puțin pe individul X ca să-i fac pe toți ceilalți să aibă frică de mine și să mă asculte;
individul X nu a făcut ce i-am spus/ordonat;
individul X nu a vrut să facă ce vroiam eu;
individul X nu a vrut să-mi accepte ideile, individul X mi-a pus la îndoială ideile în mod public;
sunt și eu un om invidios precum sunt toți oamenii;
am și eu nemulțumirile mele precum au toți oamenii;
nu am nimic personal cu individul X, dar astăzi am și eu o zi mai proastă;
s-a întâmplat să fiu supărat și individul X tocmai mi-a ieșit în cale;
individul X m-a jignit, individul X m-a vorbit de rău (bârfit);
pur și simplu nu-mi place de individul X;
nu-l suport în preajma mea pe individul X;
etc.

75. Indivizii îndrăciți și demonizați pot fi identificați prin faptul că niciodată nu au recunoștință pentru binele primit.

Am descris anterior la paragraful **18** că degenerații pot avea un comportament moral ireproșabil: smeriți, simpli (iubesc simplitatea), milostivi, îndurători, îngăduitori, mărinimoși, compătitori, binevoitori, lesne iertători, puțin și trecător supărăcioși, buni, cinstiți (onești), corecți, drepți, conștiincioși, muncitori, devotați, verticali, recunoscători, onorabili, responsabili, devotați, fideli, curajoși, suportivi, susținători, protectori, demni fără fățarnicie, care iubesc/apără binele și devoalează/demontează răul, care iubesc/apără adevărul și devoalează /demontează minciuna, toate intențiile lor sunt „curate“, onorabile și responsabile, au preocupare și respect pentru onoare, cinste și corectitudine, etc.

La oamenii care au degenerat datorită patimilor acest comportament moral este relativ autentic, fiind consecința unei puternice conștiințe morale. Se poate observa chiar mai mult: prima reacție ontologică (automată, autentică) a ființei umane la degenerare este puternica accentuare a conștiinței morale.

OAMENI CARE DEGENEREAZĂ (PATIMI, ÎNDRĂCIRE FĂRĂ PROPRIE VOINȚĂ, DEMONIZAREA SINELUI) = PRIMA REACȚIE ONTOLOGICĂ AUTENTICĂ A FIINȚEI UMANE ESTE PUTERNICA ACCENTUARE A CONȘTIINȚEI MORALE = OAMENII DEVIN FOARTE BUNI, CINSTIȚI (ONEȘTI), CORECȚI, DREPȚI, CONȘTIINCIOȘI, MUNCITORI, DEVOTAȚI, VERTICALI, RECUNOSCĂTORI, ONORABILI, RESPONSABILI, DEVOTAȚI, FIDELI, CURAJOȘI, SUSȚINĂTORI, PROTECTORI, ETC.

Dar dincolo de acest prim răspuns automat al ființei umane, pentru toți degenerații duri (îndrăciții, demonizații), tot acest efort comportamental este fățarnic, fals, premeditat, fiind motivat de scopuri viclene: bani, imagine publică, obținerea unor funcții publice, obținerea unui ascendent moral asupra altor oameni, rolul de reprezentant (lider, îndrumător) public, etc.
Comportamentul moral fariseic, fals, viclean, imitativ, etc., nu decurge din conștiința

morală autentică, ci din degenerarea omului (împătımire, îndrăcire, demonizarea Sinelui). Degenerații duri nu au o conștiință morală funcțională, ei doar imită aspecte ale conștiinței morale autentice.

Realitatea ne arată că mulți dintre „stâlpii societății”, lideri politici și lideri de opinie din zona profesională sunt degenerați care au un comportament moral deosebit (aparent ireproșabil) doar datorită unor interese obscure și viclene.

CONȘTIINȚA MORALĂ AUTENTICĂ, CA REACȚIE ONTOLOGICĂ AUTOMATĂ A FIINȚEI UMANE CARE DEGENEREAZĂ NU ESTE ACELAȘI LUCRU CU COMPORTAMENTUL FARISEIC: CARE URMĂREȘTE SCOPURI RELE ÎN MOD PREMEDITAT, DUPLICITAR, FALS, IMPOSTOR, CU VICLENIE.

Sub nivelul de top al reprezentării sociale, sunt alți zeci de mii de degenerați de categorie medie, oameni obișnuiți care trăiesc și muncesc anonimi lângă noi, care au în general un comportament moral decent și mulțumitor.

Dincolo de aparențe și fariseismul public, specific indivizilor îndrăciți și demonizați este lipsa recunoștinței pentru binele pe care l-au primit de la oameni, natură, viață, Dumnezeu.

În mod normal oamenii au sentimentul recunoștinței pentru binele făcut: dacă ai făcut un bine, o milostenie, o muncă, un ajutor oarecare, în general oamenii caută să recompenseze acest bine primit printr-un alt bine. Mai devreme sau mai târziu, oamenii normali „întorc” binele primit.

Nu însă și indivizii îndrăciți, cărora poți să le faci o viață întregă sute de fapte ale binelui, fără ca ei să aibă nici cea mai mică înclinație de a-ți „întoarce” acest bine. Poți să le faci mari donații materiale, financiare, să-i ajuți cu muncă, sfaturi, consiliere, informații, protecție, aprobări, etc. și nicio adiere de recunoștință nu va apare în sufletul lor. Nu este vorba că ai avea cumva nevoie de binele lor, mă refer strict la lipsa lor de conștiință.

Mai mult chiar, dacă vreodată pot să-ți facă un rău, îl vor face imediat, fără nici cea mai mică remușcare.

Explicații pentru acest comportament ne-uman, specific indivizilor îndrăciți și demonizați:

a. Precum demonii care îi parazitează, ei suferă neîncetat de complexul victimizării și al îndreptăririi de sine, au impresia că toți oamenii, natura și Dumnezeu au datoria de a le face binele în orice formă: bani, milostenii, ajutor.

Ei sunt „victimele” societății în care trăiesc. Cumva suferințele, bolile, lipsurile și necazurile vieții lor sunt mai „super” decât cele ale celorlalți oameni, deci lor li se cuvine un tratament special.

În mintea lor sucită, din start oamenii din viața lor sunt datori să-i înțeleagă, compătăimească, ajute, slujească.

b. O altă explicație a lipsei de recunoștință provine din mândria de tip demonic care le-a corupt deja Ființa.

Mândria demonică nu are conștiința binelui primit, deci implicit nu poate exista nici recompensarea și/sau recunoștința acestui bine.

MÂNDRIE DE TIP DEMONIC = LIPSA DE CONȘTIINȚĂ A BINELUI = NU MAI EXISTĂ RECUNOAȘTEREA ȘI RECUNOȘTIȚA PENTRU BINELE PRIMIT: BANI, MUNCĂ, DONAȚII (HAINE, JUCĂRII, RECHIZITE, BUNURI CASNICE, ETC.), IERTARE, SFATURI, INFORMAȚII, CONSILIERE, PROTECȚIE, APROBĂRI, TRATAMENT PREFERENȚIAL, ÎNȚELEGERE, COMPASIUNE, ETC.

Deci întotdeauna când sesizați acest comportament ciudat al lipsei de recunoștință, să creșteți atenția și să evitați prezența acestui ne-om, deoarece Ființa acestuia este demonizată prin mândrie de tip demonic.

Ai de a face cu un îndrăcit care tocmai își demonizează Sinele sau cu un demonizat care deja a căpătat o completă identitate demonică (procesul demonizării Sinelui este complet realizat).

76. Poți identifica un individ periculos dacă ești atent la propriile trăiri sufletești, stări emoționale și sentimente.

Dacă ești atent, poți simți foarte clar răul dintr-un individ degenerat (îndrăcit sau cu Sinele demonizat): invidia, răutatea și ura lui nefirească–demonică.

Indivizii demonizați emană o puternică răceală sufletească, o inexistență afectivă, stări care pot fi simțite și percepute (înțelese) de om printr-un sentiment ciudat de ne-ființă (ne-existență ființială).

76.a. Din propria experiență psihiatrică Scott Peck ne avertizează că relaționarea cu oameni demonizați (sau posedați de rău) ne produce o stare de confuzie cu privire la intențiile lor.

Această confuzie este intenționat creată de către degenerații oamenilor prin fals existențial, minciuni și inducere în eroare. Scopul inducerii confuziei este anestezierea instinctului de conservare și de repulsie a oamenilor normali, care altfel ar putea fi foarte atenți, rezervați și circumspecți.

76.b. Psihiatrul american Scott Peck a remarcat corect faptul că simpla apropiere fizică de indivizi demonizați declanșează la oamenii normali în mod automat, spontan, trăiri puternice precum următoarele:

sentimente automate de repulsie, milă, respingere emoțională, greață, dezgust, confuzie, desconsiderare;

senzații fiziologice instinctive de rău, respingere fizică, închidere în sine, greață, respingere sexuală, miros urât, furnicături, frisoane de frig;

instinctul de supraviețuire, instinctul de conservare;

sentimentul spontan al unui pericol iminent;

puternic sentiment de frică;

activarea spontană puternică a minții: atenției, concentrării, focusării.

Apropierea fizică de un individ demonizat activează la oamenii normali instinctul de conservare, datorită percepției inconștiente a urii demonice a degeneratului. De asemenea, în mod automat se activează o puternică atenție și focalizare a gândirii. Practic întreg organismul se pregătește de confruntare, să facă față unei situații cu grad ridicat de pericol.

Ce simți când întâlnești un ne-om care a degenerat complet?

Întâlnirea cu un individ demonizat este ceva mai mult decât identificarea și înțelegerea lui rațională, pe baza cunoașterii unui profil psihologic. Când avem de a face cu un demonizat întreaga ta ființă se cutremură, se tulbură.

La întâlnirea cu un individ complet demonizat simți neîmpăcate, neostoite, înfricoșătoare toată ura, răutatea, invidia și dorința de răzbunare pe care le au demonii față de oameni.

Simți că ai de a face cu ceva nepământean, ai o senzație sufletească metalică de răceală completă, de gol existențial, simți că ai de a face cu un „ceva” ne-uman care nu are o identitate umană, nu aparține acestei lumi. Simți că ai de a face cu un fel de creatură care nu aparține lumii lui Dumnezeu, care nu cunoaște sub nicio formă ce înseamnă binele, iubirea, mila, smerenia, bucuria.

În ne-omul demonizat poți simți clar „existența” sufletească rece și plină de ură a unei creaturi care nu aparține acestei lumi, pământului, vieții și iubirii. Nimic pământean nu mai este în acești ne-oameni. Sunt complet sufocați de ura pentru Dumnezeu, ura pentru Creație și Viață, ura pentru oameni. Cum îmi spunea personal un individ demonizat:

„Am în mine atâta ură că nimeni și nimic nu mi-o mai poate stinge.”

În demonizatul care te privește simți toată „respirația” răului de lângă tine, iadul, ai clară existența unei ființe malefice nepământene de o putere copleșitoare, care te urăște și îți vrea răul, care vrea să te câștige pentru el pe vecie.

Un demonizat se gândește neîncetat la ucidere, control, mândria lui, puterea lui, banii lui.

Ce se întâmplă când înțelegi că un demonizat te privește cu „interes”?

Nu doar inima îți tremură în piept, ci oasele tremură, sufletul îți tremură, sângele îți „îngheață” în vine, toate se opresc din mișcare.

Prima dată întreaga ta ființă „îngheață” înfricoșată de spaimă și frică. Prin demonizat percepi cu sufletul tău experiența existenței a unei dimensiuni complet străine de Universul viu, lipsită de sens și viață. Înțelegi brusc că lângă tine nu a ajuns doar un individ rău, ci că prin acest ne-om se uită la tine însăși neființa, neantul, ceea ce este dincolo de Universul plin de viață, perspectiva însăși a iadului veșnic.

Să fii în puterea unui degenerat timp de câțiva ani înseamnă să înțelegi ce înseamnă să nu te mântui, să nu te salvezi și să rămâi în dimensiunea existențială a demonilor pe vecie. Simpla prezență conștientă lângă tine a unui demonizat este un semnal de alarmă înfricoșător, de care trebuie să ții bine seama.

Cum a ajuns ne-ființa, creatura asta ciudată lângă tine și de ce. În întâlnirea cu un degenerat înțelegi brusc ca fiind adevărate toate scrierile Sfinților Părinți care spuneau de primejdia de moarte în care te afli, grozăvia consecințelor situației de nepăsare duhovnicească în care trăiești. Venirea unui demonizat în viața ta este consecința nepăsării duhovnicești în care trăiești și a primejdiei de moarte în care te afli. Nu neapărat fizic, ci sufletește, ești în mare pericol.

Pe de altă parte însă, pe lângă ura înfricoșătoare a individului demonizat, undeva, în sufletul tău înfricoșat vei începe să simți dragostea și puterea lui Dumnezeu care te

protejează și ocrotește în fiecare secundă.

Și începi să înțelegi că fără ocrotirea neîncetată a lui Dumnezeu nu am putea rezista acestor monștri spațiali nici măcar o secundă. Înțelegi că deși puterea demonizatului este zgomotoasă și înfricoșătoare, puterea lui Dumnezeu din tine este și mai mare.

În acel moment are loc un declin sufletesc important: frica instinctivă față de demonizat dispare. Când simți cum puterea copleșitoare, strivitoare a demonizatului este blocată de dragostea protectoare a lui Dumnezeu, orice frică dispare.

Când ești cu Dumnezeu nu are de ce să-ți fie frică, nu mai ai de ce să te temi, de nimeni și de nimic. Este uimitor cum descoperi în tine dragostea și ocrotirea lui Dumnezeu, tocmai atunci când lângă tine respiră neființa. De aceea poți simți și disperarea și neputința creaturii jalnice care îți vrea răul.

Dar mai înțelegi ceva. Că această protecție a lui Dumnezeu nu este „gratuită“.

Dumnezeu face tot ce trebuie ca să te protejeze, dar și tu trebuie să faci ceva.

Un efort, cât de mic. Trebuie să faci și tu ceva pentru a sta sub protecția lui Dumnezeu: trebuie să avem credință și încredere în El, credința că orice pe lumea aceasta nu se întâmplă fără rost sau de la sine.

Totul este fie dorit, fie doar îngăduit de Dumnezeu. De aceea trebuie să avem totală credință în Dumnezeu și totală încredere în a urma calea voii Sale. Când ai credință în Dumnezeu și-I urmezi voia Lui, atunci niciun demonizat nu mai poate face ce dorește el cu tine.

Odată cu credința în Dumnezeu trebuie să se „nască“ omul interior, trebuie să aibă loc renașterea sufletului, învierea din moartea sufletului. Din „morți“ umblători trebuie să devenim suflete „vii“.

După ieșirea din nepăsare, simți cum omul interior începe să palpitate, crească, întărească în Dumnezeu. Apare dorința de despătimire, dorința de a nu mai păcătuți în niciun fel în fața lui Dumnezeu. Și apare dorința de a ne mântui, de a ne salva, de a nu ajunge în veșnicie în dimensiunea demonică a neființei.

76.c. Din experiența personală pot afirma că pe unii degenerați educați, care erau perfecți în a se ascunde sub masca unor oameni responsabili, i-am putut identifica doar prin răceala lor sufletească, micile scăpări ale unei priviri pline de răutate gratuită și preocuparea lor constantă de a-mi crea diverse probleme.

IDENTIFICĂ DEGENERAREA = EXPRESII ALE PRIVIRII CARE TRĂDEAZĂ RĂCEALĂ SUFLETEASCĂ, RĂUTATE, DISPREȚ, URĂ, MÂNDRIE, SLAVĂ, CRIZE DE NERVI NEJUSTIFICATE, INVIDIE, BÂRFIRE.

IDENTIFICĂ DEGENERATUL PRIN FOLOSIREA EMPATIEI PERSONALE = ASTFEL POȚI SIMȚI RĂCEALA SUFLETEASCĂ, LIPSĂ DE IUBIRE, VIDUL SUFLETESC.

77. Indivizii demonizați se dau de gol prin simplul fapt că sunt complet „consumați“ de patima demonică a urii.

Ura de tip demonic nu este o ură umană – normală, tolerabilă, trecătoare, ci este o ură ne-umană: revanșardă, răzbunătoare, nestinsă, definitivă, cronică, uriașă, care le „arde“ sufletul și nu-i lasă să-și trăiască liniștiți viața.

Ei se urăsc pe sine, pe Dumnezeu, pe cei de lângă ei, pe toți aceia care sunt mai buni

decât ei, pe toți aceia care respectă voia lui Dumnezeu. Ură și răzbunare, ură și invidie, ură și viclenie, ură și răutate, ură și fățărnicie, ură și trădare, etc., acesta este sufletul chinuit al unui individ demonizat, care și-a demonizat Sinele.

Trebuie însă făcută o diferență subtilă. Această uriașă energie negativă inumană provine fie de la demonii de ură care trăiesc în creierul unui om îndrăcit, fie este ura (energia) demonică a Sinelui uman care s-a demonizat.

Deci este ura demonică care real emană de la demonii de ură care parazitează neurologic un om și/sau este ura demonică care emană direct din Sinele demonizat al ne-omului, care acum este un demon în trup de om.

Firește, ambele situații sunt posibile și se întâlnesc des în realitate: sunt ne-oamenii îndrăciți (posedați) cu demoni de ură și care în același timp și-au demonizat Sinele și „ființa” lor este complet contaminată cu ură.

URA INDIVIZILOR DEGENERATI (ÎNDRĂCIȚI, DEMONIZAȚI) NU ESTE O URĂ OMENEASCĂ, CI ESTE O URĂ (ENERGIE) DEMONICĂ =

1. ESTE URA (ENERGIA) DEMONICĂ A DEMONILOR DE URĂ, CARE PARAZITEAZĂ (CONTROLEAZĂ) MINTEA UNUI OM;

și/sau

2. ESTE URA (ENERGIA) DEMONICĂ A SINELUI UMAN CARE S-A DEMONIZAT.

Cum identificăm ura de tip demonic (vezi anterior și paragraful 6.a).

77.a. Ura demonizatului pentru tine este gratuită și imediată, prin simpla ta prezență, prin simplul fapt că respiri lângă el.

Simpla ta prezență de om normal îl „sufocă” mental cu ura demonică pe care o are. Vei remarca imediat că degeneratul de-abia se abține să nu te privească cu ură și face eforturi să pară amabil, politicos și manierat.

Un om normal dacă este atent la semnalele instinctelor sale, va simți și identifica prezența unui degenerat în mod natural-instinctiv, prin faptul că-i va simți ura.

Un om normal simte imediat și instinctiv când o altă persoană îl urăște, mai ales dacă această ură este declanșată fără niciun motiv. Este foarte util acest instinct natural pe care îl ai, de a identifica și remarca oamenii care te urăsc.

Este bine să iei foarte în serios orice semnal de ură pe care ți-l transmit acești ne-oameni.

Degenerații nu suportă prezența și colaborarea oamenilor normali, care au credință în Dumnezeu. Un om normal nu trebuie să facă nimic special pentru a atrage asupra sa atenția degeneratului.

Un degenerat va avea întotdeauna pentru oamenii normali și cu credință în

Dumnezeu o ură demonică: puternică, intensă, cronică, vulcanică, gratuită, rece, inumană, neîncetată, nestinsă, rigidă, definitivă, nestinsă, crâncenă, încăpățânată, fără niciun motiv sau justificare.

ATRIBUTELE URII DEMONICE = ESTE PUTERNICĂ, INTENSĂ, CRONICĂ, VULCANICĂ, GRATUITĂ, RECE, INUMANĂ, NEÎNCETĂȚĂ, NESTINSĂ, RIGIDĂ, DEFINITIVĂ, CRÂNCENĂ, ÎNCĂPĂȚÂNATĂ, FĂRĂ NICIUN MOTIV SAU JUSTIFICARE.

Cel mai politic și amabil om pe care eu l-am cunoscut vreodată îmi spunea la un moment dat cu un cinism înfricoșător:

„Am atâta ură în mine că nimeni și nimic nu mi-o mai poate stinge“.

Omul era (și încă este) un degenerat psihopat, plin de: ură, invidie, răutate, răzbunare, trădare, lăcomie, delațiune, carierism, sabotaj. În spatele politeții perfecte de om responsabil și educat se ascundea în realitate un monstru cu porniri de ucidere, trădare, răzbunare și sabotaj.

77.b. O altă modalitate de a depista ura bine ascunsă a degenerațiilor (și mai ales ura de tip demonic a demonizațiilor!) este aceea de a o simți (subliniez: simți) în timpul unor crize de nervi.

În general degenerații sunt complet împătimiți de patima mâniei, deci este o necesitate refularea acesteia în crize periodice de nervi. Degenerații fac periodic crize de nervi, „justificate“ de diverse aspecte și acest moment trebuie bine folosit.

La degenerații cei mai periculoși, pe lângă exprimarea furiei pe chip, prin gestică și cuvinte, poate fi simțită cu multă claritate și o ură nefirească, rece, demonică.

Toate crizele de nervi ale demonizațiilor sunt însoțite de ură, răceală sufletească, răutate, invidie. Cu puțină atenție, pot fi simțite foarte clar toate aceste stări sufletești demonice bine ascunse, care altfel nu ar putea fi identificate în niciun alt mod.

77.c. Patima demonică a urii poate fi descoperită și în spatele unor pretexte relativ acceptabile.

Sunt astfel de „paravane“ sociale, ideologice, politice sau economice care ne arată că într-adevăr un om este agresiv, agitat, aprig, dur, determinat, intolerant, fanatizat ideologic, fanatizat religios, etc., dar care are explicații și motive aparent pertinente pentru toate aceste deraieri.

Deci avem de a face cu un om față de care trebuie să fii atent ce spui și ce faci. Ai putea crede că dacă ești atent și nu-l provoci în sensibilitățile sale, cu un astfel de om se poate relaționa și socializa.

Realitatea cruntă este total alta: avem de a face cu indivizi total necontrolabili și complet insociabili, al căror suflet arde de o ură demonică și de toate cele care urmează ei (răzbunare, invidie, ucidere, răutate, comiterea răului, trădare, desfrânare, agresiune, etc.)

Exemple de paravane și pretexte sub care se ascund indivizii demonizați, complet împătimiți de ură demonică: intoleranță/fanatism religios, intoleranță/fanatism rasial, intoleranță/fanatism ideologic, intoleranță/fanatism politic, lupta pentru drepturile femeilor, lupta pentru drepturile minorităților sexuale, exigențe manageriale, obiective economice de profitabilitate, obligativitatea îndeplinirii planului de producție, obligativitatea îndeplinirii normelor de muncă, determinism executiv corporatist, etc.

INTOLERANȚĂ/FANATISM MOTIVATE RELIGIOS, RASIAL, IDEOLOGIC, POLITIC, ETC = SUNT DE FAPT PARAVANE PENTRU A ACOPERI PATIMA URII = ÎN REALITATE AVEM DE A FACE CU INDIVIZI DEMONIZAȚI (în majoritatea cazurilor îndrăciți și/sau care și-au demonizat Sibeles).

77.d. În viața de zi cu zi ura demonică se exprimă codat (viclean, ascuns), printr-o varietate de comportamente și reacții, care cumva par a fi justificate, normale, omenеști.

Toate aceste comportamente situate la limita acceptabilității sociale sunt o impresie înșelătoare, de tipul „banalitatea răului”.

În general trebuie spus că **toate aceste comportamente, reacții și viclenii cotidiene sunt sub-sumate unei agende demonice conștiente (coerentă, premeditată).**

Acești ne-oameni fie slujesc conștient demonilor din ei, fie ei înșiși sunt demoni în trup de om și implicit slujesc planurilor demonice trasate de șeful lor (Lucifer).

Trebuie mare atenție, **ura de tip demonic semnalizează faptul că avem de a face cu un ne-om extraordinar de periculos:**

1. un îndrăcit posedat la nivel neurologic cu demoni de ură (și care îndrăcit colaborează conștient direct mental cu acești demoni);
și/sau

2. un demonizat care deja și-a demonizat Sinele (este practic un demon în trup de om, care de asemenea colaborează conștient direct mental cu demonii).

Deci **toate aceste comportamente cotidiene nu sunt niciodată naturale, spontane, firești, întâmplătoare, omenеști, ci toate fac parte dintr-o anumită agendă demonică conștientă (premeditată), urmărind coerent scopul de a face un anumit rău:** pentru a sabota (investiții, educație, planificări, idei, etc.), pentru a trăda (un om, partid, o firmă, organizație), pentru a ucide un om, pentru a distruge un om, pentru a genera o avansare, pentru a genera o scoatere de pe funcție, pentru a distruge o familie (căsnicie), pentru a strica echilibre financiare, pentru a genera diverse blocaje, pentru a genera tensiune și ceartă între oameni, pentru a genera neîncredere între oameni, pentru a introduce în societate inovații sexuale, pentru a schimba planificări, pentru a schimba programe educaționale, pentru răzbunare personală de tip sociopat, etc.

Cum își ascunde zilnic un îndrăcit (demonizat) ura demonică nestinsă pe care o are pentru Dumnezeu, Viață, Natură, Adevăr, toți ceilalți oameni normali:

– prin dorința, preocuparea și tendința conștientă de a controla totul în jurul său: viața oamenilor, informație, fluxuri de cunoaștere, fluxuri de bani, legile, morala, politica, avansările, concedierile, blocajele, etc.;

– prin dorința, preocuparea și tendința conștientă de a fi în permanentă competiție (personală, profesională, financiară, socială, sexuală, etc.) cu cei din jurul său și în special cu cei apropiați: propria familie (părinți, frați, surori, soț, soție, cumnat, cumnată, nași), colegii de școală, colegii de muncă, șefii, subalternii, amicii, prietenii, vecinii, etc.;

– prin dorința, preocuparea și tendința de a critica totul în jurul său: pentru ei totul „pute”, nimic nu este bun;

Demonizații sunt în mod obișnuit și continuu hiper-irascibili, hiper-sensibili, super-analitici, super-pretențioși, mega-superiori, mega-competenți, etc., având permanent preocuparea conștientă de a găsi „ceva” (pe cineva) care trebuie criticat, devalorizat, negat, contrat, anulat, schimbat, desființat, completat.

Expresiile favorite de critică ale demonizaților sunt: „**niciodată**” și „**nimic niciodată**”:

nimic niciodată nu ai făcut

nimic niciodată nu ai mers

nimic niciodată nu ai rezolvat

nimic niciodată nu ai salvat

nimic niciodată nu ai fost în stare să

niciodată nu ai muncit

niciodată nu ți-a păsat

niciodată nu te-ai implicat

etc.

– prin preocuparea și strategia de a se plânge, de a reacționa agresiv, de a fi imediat o „victimă” nevinovată la orice formă de critică, acuză, reproș, atenționare, sfătuire, etc., aspecte justificate care i se spun;

Degeneratul niciodată nu poate greși, trăda, sabota, distruge, etc., el niciodată nu este rău, invidios, viclean, nepăsător, neatent, incompetent, lacom, arivist, carerist, desfrânat, bârfitor, etc., el întotdeauna este cetățeanul și angajatul model, „stâlpul societății”.

De aceea ei nu suportă absolut deloc aceste demascări publice cu privire la faptele, slăbiciunile, vicleniile, premeditățile, incompetențele pe care le fac (au).

– păcate ale vorbirii: drăcuire, jigniri, calomnii, judecări, osândiri, bârfire, insinuare, trădarea de aproapele (pâră, delațiune, raportare), minciună „de salon” (cotidiană, de conversație), minciună existențială permanentă, etc.;

– afirmarea și susținerea unor falsuri juridice, care au scopul de distruge o persoană nevinovată, etc.

– disponibilitatea pentru vrăjitorie (practicare, plata serviciilor);

– puternice resentimente, ținerea de minte și dorință de răzbunare;

Degeneratul va ține minte absolut orice gest, afront, scăpare, cuvânt, intenție, glumă, ironie, acțiune, etc. și se va răzbuna feroce pentru ele atât imediat cu prima ocazie cât și pe termen lung, timp de ani de zile.

Degeneratul plin de ură demonică este incapabil de uitare și iertare.

– curvie și prea-curvie;

Prea-curvia degenerațiilor care sunt cununați în Biserica Ortodoxă este nu numai o dovadă de desfrânare, lăcomie de bani, etc., ci este inclusiv o formă indirectă de exprimare a urii demonice care există față de partenerul de relație (căsnicie).

– trădare, sabotaj, hoție, delapidare, cămătărie, jefuire, tâlhărie, amenințare, impunere, trafic de droguri, trafic de influență, viol, exploatare în muncă, exploatare sexuală, răpiri, ucideri, etc.;

Degenerații plini de ură demonică fac aparent justificat orice fel de fapte penale anti-sociale și anti-economice, care afectează grav relațiile dintr-o familie, firmă, fabrică, instituție, organizație, comunitate, societate.

Ei întotdeauna au justificări pentru „crimele” pe care le fac: sunt săraci, nu au bani, au nevoie de bani, au avut o copilărie grea, au fost nedreptățiți de șefi, sunt lacomi, etc.

– disponibilitatea de a face gratuit orice formă de rău, de a afecta negativ viețile celor

din jurul lor;

- disponibilitatea de a colabora direct mental cu demonii și de a le îndeplini ordinele;
 - disponibilitatea de a fi cârpele devotate ale demonilor, pentru a realiza planificările demonice pentru: ucideri, războaie, conspirații, mistificări, sabotaje, trădări, infiltrări, distruge căsnicii, a distruge cariere profesionale, decredibilizarea unor lideri, etc.;
 - disponibilitatea de a fi cârpele devotate ale demonilor, pentru a realiza planificările demonice pentru distrugerea unor popoare, prin: infiltrarea Bisericii, subversiunea instituțiilor statului, activismul civic pentru „drepturile” minorităților sexuale, activismul civic pentru schimbarea educației copiilor în școli, activismul civic pentru „energia verde” (închiderea surselor de energie sigure pe bază de cărbuni, închiderea reactoarelor nucleare), sabotajul și distrugerea culturii, educației, sportului, investițiilor, înzestrării armatei, etc.;
 - mici scăpări și neatenții aparent ne semnificative, dar care arată existența unei „codițe de drac” (vezi mai departe în acest capitol paragraful 80);
- Etc.

78. Degenerații cei mai ascunși pot fi identificați imediat, încă dinainte de a ajunge în stadiul demonizării complete, deoarece manifestă o „charismă sociopată/psihopată” și o „spontaneitate sociopată/psihopată”. Despre privirea care te „îngheață”.

Martha Stout ne face atenți că indivizii degenerați manifestă un talent înnăscut să se facă plăcuți, să zâmbească frumos, să te mintă frumos. Se îmbracă mereu incredibil de bine, sunt mereu atenți la detalii, știu mereu să-ți spună cuvintele pe care vrei să le asculți de la el. Cântă un mortal cântec de sirenă.

În timp ce-ți zâmbește irezistibil și te cucerește cu farmecul lui, mintea degeneratului deja lucrează să vadă în ce măsură ai profil de victimă, în ce măsură poate să te mintă, exploateze, înșele, să se folosească cumva de tine. Oamenii obișnuiți ar ajunge în stare de șoc și ar fi înfricoșați ce poate gândi în mintea lui un degenerat, în spatele amabilității și politeții șarmante.

De o mie de ori să fii înfricoșat de Dumnezeu și de poruncile sale pe care nu le respecti, decât de gândirea criminală a unui degenerat care te farmecă.

Întrebarea este cum poți face diferența dintre o charismă normală, naturală și o charismă sociopată/psihopată. Specific acesteia din urmă este o atractivitate hipnotizantă și rece, care cumva paralizează voința și percepția, în genul celebrului șarpe Kaa.

78.a. Zâmbetul sociopat/psihopat.

În primul rând, o charismă sociopată/psihopată înseamnă un zâmbet sociopat/psihopat. Există mai multe tipuri de zâmbet sociopat/psihopat:

- zâmbetul rece, glaciar, indiferent, ușor superior;
- zâmbetul fals, obosit, boem și nepăsător, ușor disprețuitor;
- zâmbetul expresiv, energizant, plin de vitalitate și prospețime, dar care degajă o senzație fizică de fals existențial, ascundere, răceală și insensibilitate.

Dar charismă sociopată/psihopată înseamnă mai mult decât zâmbetul înghețat al unei marmure.

78.b. Întotdeauna asociată cu charisma sociopată/psihopată (demonică) este falsul existențial.

Întotdeauna individul–demonizat purtător de charismă sociopată/psihopată îți transmite inconștient senzația de impostură, minciună, de fals existențial, răutate, viclenie, că are ceva de ascuns.

Un degenerat poate să–și controleze și reprime foarte multe aspecte din comunicarea verbală sau non–verbală, dar niciodată nu va putea să–și reprime senzația de fals existențial pe care o degajă.

Tot ceea ce fac acești ne–oameni este un mare fals, în esență întreaga lor viață este un mare fals. Toată realizarea lor profesională și personală are în spate fapte penale și apartenența la structuri și rețele de putere oculte–satanice, demonice. Degeneratul este foarte preocupat de a se „vinde” drept un individ normal, când în realitate este un ne–om fără atribute umane.

Un alt aspect legat de charisma sociopată/psihopată este preocuparea ascunsă a degeneratului de a se folosi de tine. Niciodată un degenerat nu vede o relație umană în sensul ei normal, ci întotdeauna privește pe ceilalți din punctul de vedere al unei potențiale victime, care trebuie mințită, folosită, manipulată, exploatată, etc. Deci întotdeauna în expresia sociopată/psihopată a unui degenerat poate fi identificată și o intenție, o preocupare ascunsă, vizavi de persoana ta.

CHARISMĂ SOCIOPAT/PSIHOPATĂ = 1. ZÂMBET OBOSIT, FALS, RECE, GLACIAR, UȘOR DISPREȚUIITOR, INDIFERENT, INSENSIBIL + 2. SENZAȚIA DE FALS EXISTENȚIAL, VINOVĂȚIE, RĂCEALĂ, INTENȚIE ASCUNSĂ, INTERES ASCUNS FAȚĂ DE TINE, IMPOSTURĂ, FALS EXISTENȚIAL + 3. PRIVIRE GOLITĂ DE SENS, EMPATIE, ÎNȚELEGERE.

Experții în interpretarea limbajului nonverbal ne atrag atenția că cel mai periculos zâmbet este acela de tip „obosit”, cu buzele lipite și colțurile gurii trase spre urechi. Oamenii obișnuiți care practică acest tip de zâmbet cu buzele lipite au întotdeauna ceva de ascuns. În combinație cu o privire obosită dar lucidă de tip „prădător”, acest tip de zâmbet poate fi unul de tip sociopat/psihopat, care transmite falsitate și ascunde răutate.

78.c. Înțelegerea charisimei sociopate/psihopate.

Charisma sociopată/psihopată trebuie luată foarte în serios, deoarece aceasta ne arată că individul a parcurs deja etapele inițiale ale degenerării și și–a început procesul de demonizare, de alienare completă a propriei identități spirituale.

De obicei momentul maxim de expresivitate a unei charisime sociopate/psihopate este în jurul vârstei de 30–40 ani pentru femei și 35–45 ani pentru bărbați. Nu degeaba este profețit că individul antihrist își va începe misiunea publică la vârsta de 30 ani și va fi investit pe funcția de conducător religios al lumii în jurul vârstei de 40 ani, când va fi la apogeul charisimei personale.

Nu vă lăsați înșelați de charisma acestor ne–oameni. Charisma este doar pentru început, pentru păcălirea naivilor. Individul care la început este tot numai charismă, zâmbete și atractivitate, în numai 10 ani va deveni un demonizat cu o expresie respingătoare. Fața, atitudinea și gesturile acestui individ vor fi pline de ură, invidie, dorință de răzbunare, agresivitate, fals, lăcomie, curvie.

CHARISMĂ SOCIOPAT/PSIHOPATĂ = INDIVIDUL DIN FAȚA TA ESTE DEJA UN DEMONIZAT.

Charisma acestor indivizi este de natură demonică și creează un mix aproape irezistibil, care le conferă asupra oamenilor un ascendent de tip religios.

La contactul cu această charismă sociopată/psihopată, un om simplu poate avea senzații de tip religios, ca în timpul trăirii unui miracol divin. În charisma sociopată (psihopată) putem identifica frumusețe înghețată, farmec personal, expresie a privirii atractivă, autoritate, ascendent, șarm, o formă inconștientă de atracție sexuală. Este evident că în charisma sociopată/psihopată (demonică) putem vedea efecte de anihilare a voinței personale, specifice tehnicilor de sugestie (hipnoză) demonică. Acești indivizi se pot impune în fața celorlalți doar prin simpla lor privire, prezență conștientă și expresivitate non-verbală.

Însă dacă ești puțin atent, în modul cel mai realist poți simți că tot ceea ce este în interiorul lor este fals, intenție ascunsă, frică, frig și răceală emoțională.

Empatic, sufletește nu transmit nimic, sunt precum niște statui de gheață care zâmbesc și vorbesc frumos. Nu exprimă nici ură, nici adversitate, invidie, ranchiună sau resentiment, nici nimic.

Expresia ochilor acestor oameni este de „pește“: goi, reci, inexpressivi, vidați, fără conținut, fără a transmite niciun fel de afect omenesc.

Exemplu concret de charismă sociopată.

Pentru a înțelege ce înseamnă charismă sociopată, putem să luăm ca exemplu de studiu pe Elena Ceaușescu. Pe internet s-au păstrat imagini, fotografiile și instantaneele ale Elenei Ceaușescu, pe când aceasta avea în jur de 40 ani, din anii 1950–1960.

În aceste instantanee se poate simți cu claritate charisma bolnăvicioasă a acestei femei ciudate. Zâmbetul ei înghețat era fără conținut emoțional, expresia generală era a unei marmure fără suflare.

Toată atitudinea ei transmitea o impresie difuză de fals existențial, răceală emoțională, răutate sufletească, intenție ascunsă, prea-curvie, o stranie senzație de atractivitate sexuală. Numai privind aceste fotografii și se activează instinctul de conservare: te apucă o frică instinctivă, o senzație de răceală, o dorință inconștientă de a pleca cât mai departe de lângă ea.

Explicația acestei reacții instinctuale firești și sănătoase este simplă: charisma sociopată a acestei femei era de natură pur demonică.

Așa cum se va afla din mărturiile foștilor ofițeri din Securitate, în realitate Elena Ceaușescu era o femeie puternic îndrăcită datorită transferurilor de demoni realizate cu ocazia deselor ei prea-curvii (pentru îndrăcirea prin prea-curvie vedeți în cadrul capitolului 2 paragraful 2.3.3.35). Doar prin fenomenul îndrăcirii se poate explica comportamentul complet nebunesc al acestei femei, care practic a distrus România. La numai câțiva ani după momentul „Praga 1968“, Elena Ceaușescu este propulsată de forțe obscure în cariera politică a României, devenind după anul 1973 conducătorul „de facto“ al țării.

Cu această ocazie Elena Ceaușescu îi accelerează cariera trădătorului Ion Mihai Pacepa (cunoscut agent al KGB), care în anul 1978 va defecta la CIA și implicit va distruge aproape complet întregul sistemul de informații externe al României. Contraspionajul românesc știa cine este Pacepa și cu ce se ocupă el, dar acesta a rămas în funcție doar datorită protecției personale oferite de către Elena Ceaușescu.

După 1973 falsa amabilitate și zâmbetul sociopat al acestei femei charismatice au lăsat loc adevăratei Elena Ceaușescu, al demonului ascuns în „haină” de om.

Imediat după înscăunare, Elena C. s-a făcut imediat remarcată printr-o ură feroce la adresa femeilor frumoase și inteligente, intelectualilor și scriitorilor nealiniați, a oricărei forme de disidență politică, a oricărei forme de gândire autonomă și elitism intelectual.

Preocupările ei zilnice erau pur și simplu monstruoase: resentimente și răzbunări personale împotriva femeilor frumoase, distrugerea și compromiterea carierelor oamenilor capabili (din partid, economie, armată, securitate), sabotarea inițiativelor gândite de soțul ei împreună cu facțiunile naționaliste (din partid, economie, armată, securitate), eliminarea oricărei forme de împotrivire la trădările și sabotajele ei, uciderea fizică a indivizilor care înțelegeau acțiunile ei.

Directori și oameni importanți din statul român cedau psihic și plângeau după ce ieșeau din cabinetul ei, întristați de faptul că soarta României încăpuse pe mâinile unui asemenea monstru.

Ceea ce nu știau acești oameni era faptul că Elena Ceaușescu nu mai era de mult un om normal, ci era pur și simplu un demon în trup de om, îndrăcită și cu Sinele demonizat (pentru fenomenele de îndrăcire și demonizare a Sinelui citiți întreg capitolul 2).

În cei 16 ani de conducere neoficială „de facto” a României (1973–1989), în mod direct și personal Elena Ceaușescu a distrus și zdrobit viețile a sute de oameni, dintre cei mai de calitate pe care îi avea România în acel moment.

78.d. Charisma psihopată este singurul indiciu prin care îl vom putea identifica de la bun început pe individul numit antihrist, în jurul vârstei de 40 ani, încă de la începutul procesului său de demonizare.

Sfinții Părinți ne atrag atenția că charisma demonică a antihristului va fi foarte puternică, de tipul sugestiei demonice, încât trebuie să evităm să-i privim fața sau să ascultăm ce spune. Altfel riscăm un efect de sugestie demonică, îndrăcire și de pierdere a voinței personale.

Îndrăcirea prin sugestie demonică este explicată la capitolul 2, în cadrul paragrafului **2.3.3.11.**

78.e. Atunci când doresc, indivizii îndrăciți și demonizați au o expresie a privirii care te „îngheață” mental și produce privitorului un blocaj mental.

Indivizii îndrăciți și demonizați pot crea asupra celor din jur un efect de „înghețare” mentală și blocaj mental, datorate activării unei priviri demonice care generează la cei din jur o frică instinctuală și obediență.

Nu este nimic special aici, în acele momente îndrăcitul nu are privirea lui umană, ci are o privire demonică, practic demonii din îndrăcit te privesc prin ochii lui.

Nu trebuie să ne impresionăm de aceste „trucuri” și șmecherii specifice indivizilor îndrăciți.

Pentru a nu intra într-o stare de blocaj mental și obediență, în aceste momente trebuie să evităm privirea demonică, să evităm prezența îndrăcitului și să avem stăpânire de sine, spunând în minte *rugăciunea lui Iisus*.

79. Demonizații pot fi identificați prin fizionomia diformă pe care o capătă în timp,

datorită patimilor cronice de tip demonic.

Contrar charismei sociopate/psihopate și a zâmbetului rece de marmură, o parte dintre demonizați pot fi imediat identificați prin fizionomia deformată și respingătoare a feței.

Degenerații pot fi identificați prin faptul că per ansamblu fața lor transmite dizarmonie, falsitate, dorința pentru răutate, invidie. Efectul instinctiv al unei astfel de fețe este repulsia și respingerea. Privirea lor exprimă patimile cronice ale sufletului: mândrie, invidie, slavă deșartă, răutate, desfrânare, mânie, lăcomie, iubirea pentru bani, nepăsarea.

Ființa umană nu este construită pentru a putea rezista organic la posesia demonică sau la demonizarea Sinelui. Răutatea, invidia, ura, dorința ascunsă pentru ucidere au efecte pe termen lung asupra fizionomiei feței și expresiei ochilor.

Încă de timpuriu degenerații capătă o neîncetată expresie de sălbăticiune a privirii și fizionomiei, care denotă o împătimită de tip demonic a sufletului.

Patimile sufletești ale acestor degenerați nu mai sunt doar „patimi omeneste”, ci sunt „patimi demonice”, specifice ne-oamenilor care și-au demonizat Sinele.

Patimile cronice de tip demonic, care duc la puternica transformare a expresiei fizionomiei și privirii sunt următoarele: mândria (slava deșartă), lăcomia, invidia (inclusiv: ura, viclenia, perfidia, ranchiuna, căutarea de ceartă, dușmănia, clevetirea, turnătoria, delațiunea, ostilitatea, dorința de ucidere), iubirea de bani (inclusiv zgârcenia), desfrânarea (curvia, preacurvia, malahia, sodomia, pornografia, lipsa de înfrânare), trândăvia și mânia (ținerea de minte a răului, dorința de răzbunare, agresivitatea în toate formele).

Deja pe la 30 ani fețele li se alungesc, apar gropile din obraji, fălcile le sunt căzute în jos pe maxilar. Datorită vorbirii cu răutate și clevetirii, în jurul gurii le apar riduri profunde și adânci. Ridurile apar atât vertical de la nivelul nasului în jos, spre bărbie, cât și orizontal, dinspre gură spre urechi. De obicei ridurile care pleacă de la gură spre urechi sunt „trase” în jos, datorită căderii obrazilor feței.

FIZIONOMIE A FEȚEI CARE EXPRIMĂ MÂNDRIE, SLAVĂ DEȘARTĂ, INVIDIE CRONICĂ, RĂUTATE, CLEVETIRE, URĂ, IMPOSTURĂ, FALS EXISTENȚIAL, DESFRÂNARE, LĂCOMIE, IUBIRE DE BANI, etc. = AI DE A FACE CU UN OM POSEDAT DE PATIMI CRONICE, DE TIP DEMONIC = AI DE A FACE CU UN INDIVID CARE ȘI-A DEMONIZAT SINELE.

În general oamenii fac o legătură automată între fața slabă și alungită, fălcile „căzute”, gropile profunde din obraji și ridurile accentuate din jurul gurii cu răutatea, trădarea, clevetirea cronică, falsul, minciuna, impostura, răutatea și invidia cronică. O astfel de fizionomie trebuie însă interpretată cu prudență, deoarece aceleași trăsături pot apare și la oameni normali, datorită stresului, oboselii cauzate de muncă, necazurilor familiale sau îmbătrânirii premature datorată unor boli cronice.

80. De multe ori descoperirea unui demonizat care „te vede” în postura de victimă ține de atenție și luarea în considerare a unor situații/întâmplări mici și aparent nesemnificative. Demonizații întotdeauna își lasă la vedere „codița de drac”.

80.a. Precum „diavolul se ascunde în detalii”, la fel demonii din degenerați se dau de

gol prin mici detalii. Întotdeauna degenerații sunt maeștrii falsului existențial și au în spate o viață întreagă în a-și construi o „legendă” de oameni normali, responsabili și iubitori.

Este de așteptat ca un degenerat „serios” să fie la curent cu toate profilele degenerative care le descriu atitudinile și comportamentele. Este de așteptat ca un degenerat de calibru greu (un demonizat) să-și ia toate măsurile de prevedere și să adopte un comportament complet cameleonic, practic de nedepistat inclusiv de specialiști.

Dar „codița de drac” întotdeauna rămâne la vedere.

Întotdeauna Dumnezeu îl face pe degenerat să se dea de gol prin gesturi, fapte și întâmplări minore, ca de exemplu: privire superioară ușor disprețuitoare, privire plină de răceală care te „îngheață”, o simplă străfulgerare a ochilor (care exprimă răutate, ură, mândrie și dispreț), rictusuri scăpate ale feței și gurii, ridicări din sprâncene și din bărbie, gesticulație a mâinilor, atitudine arogantă și/sau disprețuitoare, mici accidente fizice pe care le suferi brusc din partea lui (lovituri, smucituri, împingeri, trageri), mici întâmplări neplăcute dar care îți atrag atenția, vorbe urâte scăpate despre alții, clevetirea ta la alții, mici promisiuni neonorate, datorii morale și/sau bănești neonorate, o mică reacție nepotrivită, un gest de nepolitețe sau de desconsiderare, un mic gest de agresivitate reprimat cu întârziere care îți arată impulsul ascuns de a face rău și/sau de a ucide (patima mâniei), folosirea agresivă a unor obiecte, o scăpare care ține de educație, răceală sufletească arătată în diferite ocazii, faptul că îți crează gratuit probleme, faptul că te abandonează când ai nevoie de ajutor, episoade de mânie necontrolate, crize isterice de nervi complet nejustificate, orice aspecte care îți atrag atenția, etc.

Luarea în seamă a activărilor bruște ale atenției.

Micile scăpări ale degenerațiilor sunt menite ca să ne dăm seama că omul din fața noastră are sufletul plin de patimi grele precum: răutate, orgoliu, mândrie, mânie, slavă deșartă, dorință de parvenire, desfrânare, parazitism, dorință de control, invidie, vorbire în deșert, tendințe distructive și autodistructive, tendințe deucidere. Deși Dumnezeu întotdeauna ne arată prin mici scăpări că avem de a face cu un om periculos, de obicei noi reacționăm cu nepăsare la aceste alarme ale atenției brusc activate.

Majoritatea oamenilor observăm aceste mici scăpări, dar de obicei le uităm și le raționalizăm datorită nepăsării și stării de răutate generalizată în care trăim. Când răul este o banalitate cotidiană, ce rost mai are să mai stai și să dai atenție unui mic gest care ți-a atras atenția?

Dar tocmai aici este partea importantă. **Întotdeauna să te întrebi de ce ți-a atras atenția un gest sau o faptă, căruia în mod obișnuit nu îi acordai nicio importanță.**

Simplul fapt că un gest aparent nesemnificativ ți-a atras atenția înseamnă că acel gest era cu dedicație pentru tine, era o atenționare a lui Dumnezeu pentru tine.

Atenția la aceste gesturi și nepăsarea pentru alarma atenției brusc activată poate face diferența uriașă dacă accepți sau nu să fii prada următorului degenerat care te-a luat în vizor.

80.b. Mai există un aspect important pentru care nu trebuie să subestimezi gesturile care îți atrag atenția și dau de gol pe oamenii cu probleme sufletești.

În acest mod Dumnezeu te avertizează că avem de a face cu un demonizat, dar în același timp El îți pune o problemă de alegere.

Te trezești singur la osteneala propriei mântuiri sau trebuie să accepți să-ți duci crucea relaționării cu un degenerat?

Îți exorcizezi răul din tine folosindu-te de un degenerat sau te „exorcizezi” de unul singur prin pocăință, rugăciune, prezență conștientă, trezvie, post, spovedanie, despătimire și Biserică? Accepți să-ți pierzi 5–20 ani din viață, ca să exorcizezi o mică parte din răul care există în această lume?

Niciodată Dumnezeu nu ne obligă să purtăm această Sf.Cruce a exorcizării răului prin degenerați. Dumnezeu doar ne pune față în față cu degeneratul și prin mici gesturi de scăpare pe care noi le observăm ne atrage atenția că avem de a face cu un om periculos. Toate aceste lucruri ne indică faptul că suntem puși în fața unei decizii pe care trebuie să o luăm. Restul depinde de noi.

Nu desconsidera și nu fii nepăsător la gesturile „ciudate” pe care le observi, îți atrag atenția și îți rămân în memorie, prin aceste gesturi mici Dumnezeu te atenționează cu cine ai de a face.

MICI GESTURI DE SCĂPARE CARE DAU DE GOL DEMONIZAȚII = ÎNSEAMNĂ CĂ EȘTI OBLIGATORIU PUS ÎN FAȚA UNEI DECIZII, TREBUIE SĂ-ȚI FOLOSEȘTI LIBERTATEA DE ALEGERE.

Ca în orice decizie, există aspecte „pro” și „contra”.

Există întotdeauna bineînțeles și varianta de exorcizare a răului fără degenerați, boli sau necazuri, prin propria voință și alegere, prin acceptarea și trăirea voluntară a „suferinței legitime” generată de auto-disciplinarea severă a minții și trupului necesară pentru lupta cu propriile patimi, cu propriul sine demonic.

Problema este că puțini oameni putem face față prin proprie voință acestui război duhovnicesc necruțător. Pentru cei care pot să lupte prin întristări și „necazurile cele de voie”, este bine așa.

Pentru noi toți ceilalți, există degenerații, bolile, lipsurile și „necazurile cele fără de voie”. Simplul fapt că suntem puși să alegem dacă să facem ascultare de un degenerat este deja un semn că pentru noi se aplică metoda „necazurilor cele fără de voie”.

Ideea este că răul trebuie obligatoriu exorcizat: conștientizat, luptat cu el și scos afară din suflet.

Aspectele „contra” unei astfel de decizii ar fi suferința emoțională, sabotajul social, financiar și profesional, toate aspectele comportamentale negative expuse în această carte.

Aspectele în favoarea acceptării acestei Cruci grele sunt și următoarele:

– în primul rând degeneratul nu a ajuns lângă tine în mod întâmplător, el a fost atras de răul care există deja în tine.

Niciun degenerat nu ajunge lângă tine în mod întâmplător, ci cu voia Sa. Iar când Dumnezeu te pune în fața unei alegeri de acest fel, trebuie să fii convins că pentru tine este cea mai bună și mai ușoară alegere.

– dacă Dumnezeu a lăsat posibilitatea să faci ascultare de un degenerat, atunci El nu te va abandona degeneratului, nu va permite ca acesta să-și pună în aplicare toate planurile și răutățile posibile.

Trebuie totuși să știm că suferința emoțională pe care o vei încasa din partea degeneratului va fi la limita puterilor tale psihice și sufletești de suportabilitate.
– relaționarea cu un degenerat este cea mai rapidă și mai eficientă formulă de exorcizare a răului din tine însuși.

Dacă înțelegi „regulile jocului”, ceea ce se cere de la tine, care este sensul și scopul relaționării tale cu un degenerat, dacă te pocăiești și–ți începi hotărât lupta personală cu patimile, în 2–3 ani ai scăpat.

Perspectiva cealaltă de exorcizare a răului din tine, fără degenerați, implică tot suferință, dar de altă natură: prin boli personale, accidente, boli ale propriilor copii, suferințe ale părinților, pierderi financiare, etc.

– exorcizarea răului personal și social prin degenerați nu este o Sf.Cruce ușoară, dar cu siguranță este o metodă rapidă și sigură de „trezire” la realitatea duhovnicească.

De obicei oamenii care acceptă această Sf.Cruce nu mai sunt luptați în viață cu nimic altceva, răul care le vine de la degenerați este deja suficient.

Cine își acceptă crucea exorcizării răului personal (sau colectiv) prin degenerați nu mai are probleme majore cu bolile personale, banii, accidentele grave, cu copiii.

Vor fi însă probleme majore din punct de vedere financiar, relațional, profesional și social, datorită sabotajului perfid și sistematic pe care ți–l va aplica degeneratul.

Pentru cine nu acceptă nici varianta trezirii prin efort personal, nici prin degenerați, există și alte variante, mult mai neplăcute: boli și neajunsuri legate de trup, accidente, probleme financiare, probleme juridice, probleme majore legate de sănătatea copiilor, etc. Fără posibilitatea pe care ne–o oferă Dumnezeu de a ne duce „crucea” personală și colectivă prin degenerați, am avea parte de o lume mult mai tristă, bolnavă, nesigură, violentă, malefică.

81. Demonizații duplică (copie) în viața lor personală personaje, fapte și acțiuni luate din cărți, filme și viața altor degenerați–vedete.

Așa cum am mai spus în această carte, degeneraților le lipsește substanța vieții, originalitatea existenței, sensul existenței, ideea de ființă umană aflată cu un rost pe acest pământ. Această lipsă de sens și substanță a vieții degenerații o suplinesc prin copiere.

Degerații mai „modești”, aflați la începutul carierei lor, copiază tot ce se poate de la oamenii normali care trăiesc în jurul lor.

De la oamenii normali degenerații se inspiră și copiază complet idei, fapte și acțiuni care privesc orice sens al existenței: alimentație și dietă, sport și fitness, haine, mașina, proiectul casei, amenajarea interioară a casei, vacanțele, educația copiilor, operațiile chirurgicale, tipul de abonament de servicii medicale, tipul de asigurări de viață, profilul ideal de bărbat/femeie, abonamente la reviste, hobby–uri, etc.

Trăind și muncind alături de acești ne–oameni, poți avea oricând surpriza să descoperi că cineva pur și simplu ți–a replicat întreaga viață, sau, în cel mai bun caz, ți–a copiat sute de idei, preferințe și achiziții.

Și demonizații copiază și „fură” idei și vieți, dar o fac într–un mod mai ascuns.

Demonizații nu copiază idei de shopping, ci mai ales duplică în propria viață profile, scenarii de viață, modalități de comportament, idei criminale, modele ideatice, modele de acțiune, modele organizaționale, etc., pe care le preiau din cărți, filme

sau viețile altor demonizați de top.

Poate părea nebunește pentru un om normal, dar nici un individ demonizat nu—și trăiește propria viață autentică, ci trăiește într—o măsură variabilă viața unui personaj luat dintr—o carte sau dintr—un film. Și mai precis, trăiește o viață în care preia cumulat idei, scenariile de viață și modele ideatice de la mai multe personaje, reale și fictive.

Există o listă de autori preferați și de cărți de unde se inspiră demonizații, pentru a da substanță vieții lor golate de sens: Honore de Balzac, Victor Hugo, Lev Tolstoi, F.M. Dostoievski, Ernest Hemingway, Jane Austen, Gustave Flaubert, Emile Zola, Marcel Proust, Dante Alighieri, Niccolo Machiavelli, Stendhal (Henri Marie Beyle), Aleksandr Isaievici Soljenițin, Marin Preda, George Călinescu, Liviu Rebreanu, etc.

Un demonizat serios pur și simplu va copia cumulat și eterogen în viața sa acțiunile, ideile și idealurile a 2–5 personaje principale complexe, descrise în 2–3 cărți preferate.

Știm însă faptul că toți acești mari scriitori nu și-au conceput personajele complexe din imaginație, ci întotdeauna s—au inspirat de la oamenii reali, pe care i—au cunoscut în propria lor viață. Unele personaje au fost descrise în cărți exact așa cum erau unii oameni în realitate, în timp ce alte personaje au fost construite prin cumularea vieților mai multor oameni reali.

Deci în realitate vorbim despre indivizi demonizați, care se inspiră din faptele reale și viețile reale ale altor indivizi demonizați, care au existat cândva în viața marilor scriitori. Aceasta poate să fie și explicația pentru care demonizații din ziua de astăzi rezonează atât de bine cu personajele demonizate descrise în aceste cărți.

Aparent este imposibil să identificăm un individ demonizat prin acest comportament de copiere, deoarece fiecare roman serios conține cel puțin 20–30 personaje.

Din „fericire” însă lectura demonizațiilor are un caracter obsesiv.

Odată identificate personajele—model dorite, ei nu mai trec la citirea altor cărți, ci recitesc cartea preferată de multe ori, până când reușesc să memoreze complet acțiunile, replicile și ideile personajelor preferate.

De asemenea demonizații sunt și foarte fideli unui anumit scriitor, adică de obicei citesc și recitesc doar cărțile unui autor preferat.

Ca un exemplu concret, la un moment dat aveam o colegă de serviciu care avea tot felul de comportamente și idei „ciudate”, vizibil degenerate, care îmi puneau unele semne de întrebare.

Orice subiect se putea vorbi cu ea, mai puțin acela despre cărțile citite. La orice discuție despre cărți, ea spunea invariabil: „*Eu am citit romanul Idiotul de Dostoievski de 4 ori*”. Timp de mai mulți ani ea ne dădea același răspuns, însoțit de o privire aspră și arogantă.

Evident glume și amuzament pe seama ei. Dar asta până când într—un final m—am apucat să citesc acest roman, curios să înțeleg ce mare minune este scrisă acolo, de a putut să o fidelizeze într—atât pe colega noastră.

Aș dori să vă spun că nu am trecut de pagina 50 a acestui roman (*Idiotul de Dostoievski*) și deja mi—a dispărut din minte orice formă de amuzament sau ironie cu privire la colega mea. La pagina 100 deja mi se făcuse frică, iar la pagina 200 aveam o dorință imensă de a fugi cât mai departe și de a nu o mai vedea niciodată în preajma mea. Am citit restul acestui roman cu uimirea, frica și șocul unui om care citește (vede)

ceva imposibil.

Motivul acestei uimiri era foarte simplu: pur și simplu citeam în această carte modele de comportament, replici, tehnici de răzbunare, mentalități de viață, motivații, supărări, aspecte existențiale, etc., pe care colega mea le manifesta în viața ei de fond, pe termen lung. Inclusiv supărările și crizele de nervi erau complet copiate de la un personaj feminin din carte.

Viața ei pe termen mediu și lung, în cele mai importante aspecte și decizii existențiale, era o copie fidelă a caracteristicilor preluate cumulativ de la 4–5 personaje degenerare ale romanului *Idiotul*.

Iar în viața cotidiană copia „la sânge” oricărui aspect existențial posibil pe care îl vedea sau afla la celelalte femei din firmă.

Ulterior acestui moment incredibil mi-am revizuit și re-evaluat toate scăpările și ciudățeniile acestei femei și am aflat multe alte aspecte care îmi erau necunoscute. În scurt timp mi-am dat seama că mă înșelasem grav: nu aveam de a face cu un om degenerat, ci aveam de a face cu unul dintre cei mai periculoși oameni demonizați din câte întâlnisem eu vreodată.

Nimic omenesc nu mai rămăsese în ea, era pur și simplu un demon care „re-trăia” viața personajelor luate dintr-o carte. Întreaga „viață” a acestei ne-ființe era un munte de fals existențial, ură, invidie, mândrie demonică, răzbunare, răutate, încăpățănare, prostie, viclenie, trădare, curvie.

82. Toți indivizii–demonizați fac parte dintr-o rețea demonică criminală organizată, de informație și acțiune.

Experiența și testele realizate de mine în decursul a peste 10 ani de zile mi-au demonstrat că indivizii–demonizați au parte de informații „inexplicabile”, pe care în mod normal nu ar trebui să le știe. Și că în general, știu despre un individ–țintă destul de multe aspecte și detalii minore, dar importante.

Este adevărat că mulți indivizi s-au demonizat complet „muncind” ca informatori, trădători și făcând „munci” anti–sociale și trădătoare de neam. Să spunem că o parte din informațiile pe care le dețin demonizații despre alți oameni le provin din sistemul ocult pe care îl slujesc. Și care sistem are grijă să înregistreze și monitorizeze cât mai multe date posibile, din viața tuturor cetățenilor.

Deocamdată aceste fapte de monitorizare în masă (începute în România în anul 1998) sunt complet ilegale, dar cu „ajutorul” unor atentate teroriste și/sau scandaluri de trafic de persoane, toate legile Big Brother vor fi legale și acceptate de populație.

Concret sistemul îi ajută pe demonizați cu informații despre victimele lor: tot trecutul posibil, ce fac, ce vorbesc, pe cine cunosc, unde merg, ce intenționează, ce bani au, ce cumpărături fac, ce scriu pe mail, Facebook sau WhatsApp, ce site-uri web urmăresc, ce filme văd, etc.

Chiar și numai din atâta, și demonizații au deja un ascendent major asupra victimelor lor. Dar nu este numai atât. Estimarea mea personală este că un demonizat obține doar 20–30 la sută din informațiile despre o țintă datorită monitorizărilor tehnice realizate de structurile de informații.

De unde provine diferența? Răspunsul este simplu: direct de la gândurile pe care demonizații le primesc de la demonii nevăzuți care stau în preajma indivizilor–țintă,

văd, urmăresc și „înregistrează“ totul.

Explicația acestui fenomen bio-fizic este și ea simplă: așa cum prin asceză spirituală un om își poate crește vibrația Ființei (Sinelui, trupului și a câmpului biofizic) încât poate vedea și „vorbi“ mental direct cu îngerii și sfinții, tot așa prin păcatele „de moarte“ un om își poate scădea vibrația Ființei, până când ajunge să „vorbească“ mental direct cu demonii.

Un astfel de ne-om, care și-a demonizat cu bună știință Sinele și a dobândit o identitate spirituală demonică, nu mai are nici o barieră de a vedea și „vorbi“ direct mental cu demonii care îi slujesc și pe care la rândul său îi slujește.

Demonii imateriali îi trasează individului demonizat care sunt victimele care trebuiesc terminate (decredibilizate, distruse psihic, ucise). Tot demonii imateriali îl ajută apoi pe individul-demonizat cu orice informație necesară în misiunea lui de distrugere a țintei indicate.

Indivizii-demonizați au din start un anumit avantaj față de indivizii-țintă, care provine din următoarele aspecte:

a. Datorită sistemului de monitorizări tehnice, demonizații-informatori pot cunoaște despre un individ-țintă informații de valoare medie, precum: din înregistrările GPS traseul zilnic făcut, știrile citite pe internet, banii încasați, plățile bancare, plățile făcute cu cardul de cumpărături, tot ce vorbim la telefon, tot ce scriem pe WhatsApp, tot ce scriem în email-uri, ce cărți în format electronic citim, ce lucrăm la PC, etc.

Acestea pot fi mulțumitoare pentru un serviciu secret, dar nu și pentru indivizii-demonizați, care au „treburi“ serioase de făcut.

b. Ce altceva mai poate ști despre ținta sa un individ demonizat, direct de la demonii care îl slujesc.

Un individ demonizat trebuie să știe despre o țintă X aproape tot ce nu poate fi (încă) monitorizat cu dispozitivele tehnice: oriunde a mers X fără a avea la el nici un

dispozitiv GPS, oriunde a ascuns/pus diverse obiecte, ce anume conțin obiectele pe care le ascunde, cu cine s-a întâlnit, cărui om a dat lucruri și materiale, tot ce a vorbit cu un alt om (inclusiv în șoaptă, la ureche), tot ce vorbești de unul singur, tot ce se scrie sau se citește pe orice tip de hârtie (normală, dată imediat pe foc, dizolvabilă în apă sau mâncabilă), orice tip de activitate sexuală indiferent de locație, TOATE GÂNDURILE, IDEILE ȘI PLANIFICĂRILE MENTALE PERSONALE dacă acestea nu sunt motivate de smerenie și intenție bună, toate gândurile, ideile și planificările mentale transmise individului-țintă direct de către demoni (gânduri simple de sugestie pe care individul-țintă crede că sunt ale lui).

c. Indivizii îndrăciți și demonizați pot comunica între ei direct mental (telepatic) și degenerații care atacă „în haită“ chiar asta fac în mod obișnuit.

Transmisia gândurilor este realizată de către demonii care le parazitează și controlează creierul.

Acesta este unul dintre motivele pentru care aceste haite (rețele) de îndrăciți și demonizați sunt atât de eficiente în acțiunea lor coordonată de infiltrare, subversiune, trădare, sabotaj și ucidere.

d. Statutul de indivizi demonizați le aduce acestora și alte avantaje imediate, care nu provin dintr-o comunicare telepatică directă cu demonii.

Este o certitudine faptul că indivizii care au dobândit o identitate demonică au în

viața de zi cu zi diverse avantaje utile, comparativ cu ceilalți oameni obișnuiți.

Demonizații au instincte, intuiții, reacții, înțelegere, orientare, planificare, cunoaștere și manipulări instinctive surprinzătoare, care nu au nici o legătură cu nivelul lor personal intelectual, emoțional sau educațional.

Astfel, un individ demonizat care de-abia s-a târâit prin școli, prost, semi-doct, lipsit de empatie și retardat emoțional, poate avea o cunoaștere psihologică surprinzătoare despre ceilalți oameni. Instinctiv individul demonizat pare să știe gândurile, intențiile, slăbiciunile, dorințele, planurile și sentimentele celorlalți oameni.

Sunt de asemenea capabili de manipulări instinctive deosebit de complexe, pe care un simplu-om ne-demonizat trebuie să le învețe din cărți de specialitate. Nu o singură dată indivizi demonizați fără experiență și pretenții intelectuale, au manipulat și păcălit oameni cu experiență infracțională: polițiști, detectivi, procurori, ofițeri de informații. Dacă individul-demonizat este și școlit, empatic, inteligent, cultivat, educat, integrat instituțional, etc., atunci lucrurile pot căpăta o turnură dramatică. În acest caz, în mod normal, dacă Dumnezeu nu intervine, individul-țintă nu mai are nici o șansă de supraviețuire.

Rezultatul acestei lupte inegale este că un individ demonizat va avea întotdeauna un mare avantaj asupra victimelor sale, indiferent cine sunt acestea.

Indiferent cine ești tu pe acest pământ (preot, episcop, polițist, procuror, judecător, ofițer de informații, ofițer din armată, luptător durificat, mardeiaș de cartier, geniu intelectual, ziarist, scriitor, blogger, miliardar, savant, cercetător, medic, inginer, simplu om familist cu 5 copii de crescut), dacă reprezinți o țintă pentru indivizii-demonizați și Dumnezeu nu intervine excepțional pentru tine (și El are nevoie de o motivație pentru acest lucru), atunci este game-over, ai „plecat” din această viață.

Să nu creadă cineva că instrumentele demonilor – adică indivizii demonizați, sunt niște super-speciali, asasini luați direct din filme. Demonizații sunt ne-oameni cât se poate de normali, infiltrați în toate departamentele, celulele, organizațiile, instituțiile și firmele existente, din orice țară a lumii. Majoritatea sunt familști și au copii, evident familiile lor neavând nici cea mai mică bănuială lângă ce monstru trăiesc.

Desigur, indivizii-demonizați pot fi destul de ușor identificați, dacă suntem foarte atenți la toate profilele de identificare descrise în acest capitol.

Așa cum spuneam mai sus, un individ-țintă nu are nici o șansă de supraviețuire în fața unei coaliții totale, compusă din indivizi demonizați + demoni imateriali + sistem de monitorizare tehnic + ofițeri de informații.

Singura șansă de viață a unui astfel de individ-țintă este Însuși Dumnezeu. Dar El nu salvează pe oricine și asta este ușor de constatat din miile de oameni care mor anual, suspect, brusc și înainte de termen. În toată lumea este funcțională o adevărată industrie a morții condusă direct de către demoni și ai căror pioni sunt indivizii-demonizați.

În fiecare an mor suspect în atenția mass-media oameni precum: savanți anti-vaccin, medici care pot trata cancerul, ingineri, designeri, inventatori de sisteme anti-gravitaționale, milionari și miliardari, industriași, politicieni, judecători și procurori, primari și consilieri, oameni de afaceri, ziariși și scriitori, bloggeri, interlopi, etc.

Nu cred că trebuie să spun prea multe și despre „atenția” specială care este acordată mediului bisericesc–monahal, nu este o noutate faptul că cimitirele mănăstirilor (din România) sunt pline de călugări tineri și foarte tineri, decedați „inexplicabil”, suspect și prematur.

Contrar oricărei statistici medicale, în mănăstirile retrase în zone montane, fără stress, la aer curat și cu mâncare bio, călugării au murit (și încă mor) „inexplicabil” de tineri. Evident că nicăieri nici un procuror nu observă aceste decese suspecte, nici o anchetă nu are loc și nici un stareț nu–și pune întrebări incorecte politic. Mulți monahi mor așa brusc, la 20–40 ani, și nimeni nu se întreabă de ce.

Motivul existenței acestei industrii halucinante este simplu: Noua Ordine Mondială se grăbește. Dar implicit se grăbește și Judecata de Apoi și veșnicia iadului pentru demonii imateriali și demonii în trup de om.

Dar ce anume fel de om trebuie să fii, pentru ca Dumnezeu să intervină decisiv de partea ta în acest război nevăzut? Răspunsul este simplu și cred că este bine știut în sinea/„inima” sa de către oricine.

Dumnezeu intervine decisiv, îi salvează și face adevărate minuni pentru oamenii care și-au întors complet și total viața CĂTRE EL. Concret, acest lucru înseamnă realizarea a cât mai multe fapte duhovnicești posibile:

– osteneala de fiecare SECUNDĂ de a avea o neîncetată luare aminte la sine, la tot ce înseamnă activitate interioară personală: gânduri, intenții, dorințe, speranțe, vise, planificări, acțiuni. În primul rând, trebuie să avem o neîncetată vigilență asupra gândurilor care ne vin în minte.

ESTE OBLIGATORIE NEÎNCETATA VIGILENȚĂ, LUAREA AMINTE LA GÂNDURI ȘI LA TOT CE PORNEȘTE DIN „INIMĂ”(desfrânare, lăcomie, patimi, răutate, invidie, etc), DEOARECE TOATE ACESTE REALITĂȚI INTERIOARE SUNT JUDEcate DE DUMNEZEU PRECUM FAPTE REALE EXTERIOARE!

– osteneala zilnică pentru a ne păstra neîncetată starea mentală de prezență conștientă și starea de trezvie a minții, prin neîncetata *rugăciune a lui Iisus* și neîncetata *rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu*.

„Încărcăm mintea” cu *rugăciunea lui Iisus*, nu avem preocupări mentale pentru alți oameni, nu răspundem la dialogul gândurilor. *Rugăciunea lui Iisus* se face cu mare pocăință, umilință, simțirea păcătoșeniei, cu mâhnire că prin păcatele noastre L–am supărat pe Dumnezeu.

Condiția absolut esențială pentru a putea „încărca mintea” cu *rugăciunea lui Iisus* este tăcerea și înfrânarea vorbirii.

TĂCERE + ÎNFRÂNAREA VORBIRII = DESCHIDEM DRUM LIBER PENTRU A „ÎNCĂRCA MINEA” CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII LUI IISUS.

– osteneala conștientă pentru a avea doar gânduri smerite (smerită cugetare). Suntem foarte atenți să dezvoltăm virtutea smereniei, care este singura care poate smulge definitiv din „inimă” (suflet) patima demonică a mândriei.

Smerenia trebuie să ne devină starea neîncetată a minții și sufletului. Aceasta se obține prin neîncetate gânduri smerite (smerită cugetare) și primirea cu răbdare fără cârtire a situațiilor cotidiene, care au rolul de a ne smeri mândria noastră;

– preocuparea conștientă de a face zilnic cât mai puține păcate cu gândurile, cuvintele, trupul (desfrânare, mâncare), faptele.

ȚINTA NOASTRĂ ZILNICĂ, OBIECTIVUL NOSTRU ZILNIC, TREBUIE SĂ FIE IMPECABILITATEA UMANĂ ȘI DUHOVNICEASCĂ, NIMIC MAI PUȚIN.

– osteneala zilnică conștientă pentru despățimire TOTALĂ de TOATE patimile existente: plăcerea mâncării, desfrânare sexuală, lăcomie de bani, clevetire, vorbire în deșert, gândire împrăștiată, slavă deșartă, etc;
– pocăință zilnică, conștientă și cu durere din „inimă” (suflet), pentru toate păcatele făcute zilnic și în trecut.

NU ARE VOIE SĂ TREACĂ ZIUA ȘI NOI SĂ NU FI FĂCUT CĂTRE DUMNEZEU O MICĂ RUGĂCIUNE DE POCĂINȚĂ, PENTRU PĂCATELE FĂCUTE PESTE ZI;

– realizarea „la sânge” a unei pravile zilnice de rugăciune auto–stabilite (preferabil realizată noaptea);
– **spovedire și împărtășire cu vrednicie, minim în cele 4 mari posturi ale anului;**
– dorința și disponibilitatea de a face voia lui Dumnezeu indiferent de suferințele care urmează;
– suportarea cu răbdare și fără cărtire a tuturor ispitelor trimise (necazuri, boli, nedreptate, exploatare, lipsuri materiale, sărăcie);
– preocuparea conștientă a de face zilnic și încontinuu DOAR BINELE: iertăm pe toate care ni se fac, nu răspundem la rău cu rău, nu ținem minte răul;
– preocuparea conștientă de a face zilnic și încontinuu orice formă de MILOSTENIE putem.

Milostenie poate însemna și următoarele: bani, haine, alimente, o informație utilă, suport emoțional, vorbe bune, gânduri bune, privire cu dragoste, o simplă strângere de mână.

– să practicăm postul tăcerii, ne înfrânăm la vorbire și vorbim cât mai puțin.

Sunt complet excluse discuțiile în contradictoriu, contrazicerile, clevetirea, bârfa, căutarea de ceartă, tonul ridicat, vorbit mult și aiurea (vorbire în deșert);
– pe cât se poate, avem abstenență sexuală în timpul marilor posturi de peste an și în zilele de mare importanță duhovnicească menționate în Sinaxar (implicit abstenența poftirii din „inimă”). Canoanele inițiale prevedeau un post trupesc și mental total, de minim 40 zile înainte de Sf.Împărtășanie. În ziua de astăzi, pentru mireni, acest canon se poate realiza și pe etape;

– să ținem post alimentar cât de serios posibil în toate zilele de miercuri și vineri și în toate posturile mari din an.

Să avem o singură masă cumpătată pe zi, între orele 15–16. Pe cât posibil, trebuie complet renunțat la alcool, carne și orice produse preparate din carne;
– osteneala să primim harisma dragostei pentru Dumnezeu, prin: postire, metanii, rugăciune, luare aminte la gânduri, smerire de sine, încredere, nădejde, recunoștință, ascultare, credință în Dumnezeu;
– să avem respect generalizat pentru toți ceilalți oameni, în special pentru cei vârstnici și pentru cei mai buni și/sau mai sportiți duhovnicește decât noi.
Dumnezeu nu acceptă de la noi obrăznicia, lipsa de politețe, comportamentul nepăsător–dezordonat, șmecheria, zeflemeaua, bășcălia, distracția, luarea în răs, bătaia de joc, pretențiile de mărire personală, etc;
– să existe duh de jertfă și lepădare de sine pentru binele celorlalți.
– osteneala ca din SECUNDA 1 să ne înfrânăm (prin proprie voință) și să ne

împotrivism (cu rugăciunea lui Iisus) la toate gândurile/ispitirile demonice de momeală: „din spate“, „din față“, „din stânga“, „din dreapta“, „de sus“, „de jos“, „dinafară“, „dinăuntru“ (vezi explicarea acestor gânduri demonice de momeală în capitolul 3, sub-capitolul 3.5.2).

În cadrul capitolului 3, la paragraful 3.5.2. (intitulat „Starea de trezvie a minții“) puteți găsi o listă orientativă de gânduri/ispite demonice de momeală, la care trebuie să ne înfrânăm și împotrivism imediat, din prima secundă. Vom înlocui în mintea noastră toate gândurile/ispitele demonice de momeală (enumerare în cadrul paragrafului 3.5.2) cu un program de rugăciune neîncetată (prezentat în cadrul paragrafului 3.5.1). Ca răspuns la aceste osteneți conștiente și auto-asumate, Dumnezeu ne va ajuta într-o manieră fină și complet neobservabilă pentru oricine altcineva: va face ca demonii să nu mai poată ști ceea ce gândim, ne va ajuta să ne dăm seama când gândul primit este unul de sugestie fiind trimis de către un demon, ne va trimite la timp oamenii și informațiile de care avem nevoie, ne va face să fim atenți la oamenii și informațiile care vin la noi, ne va face să fim atenți la anumite detalii cotidiene neobservabile dar foarte importante, ne va „deschide“ mintea să înțelegem ce treabă au cu noi anumiți oameni din viața noastră, ne va „deschide“ mintea să înțelegem adevărul realității crude și să nu mai fim nepăsători, va face adevărate minuni de a ne salva din „accidente“ de mașină premeditate, ne va ține în viață în urma tentativelor de ucidere prin otrăvire, atac psi sau vrăjitorie, ne va asigura sănătatea de care avem nevoie, va avea grijă de sănătatea și viața membrilor familiei noastre (cu condiția ca aceștia să nu fie trădători sau demonizați), etc.

Din această listă, **se poate vedea clar că Dumnezeu nu intervine să salveze indivizii–țintă vânați de către demoni și indivizii–demonizați, în baza următoarelor motivații bune, dar care nu reușesc să treacă de ștacheta minimă obligatorie supraviețuirii:**

sunt un preot/episcop care îmi fac conștiincios datoria la Biserică dar nu este treaba mea să mă implic public în catehismul anti–eretic (anti–ecumenist), sunt băiat bun și nu fac rău nimănui, nu doresc nimănui răul, eu doar îmi văd de treaba și viața mea, am 3 copii minori de crescut, sunt un părinte iubitor pentru copiii mei, am adoptat și cresc X copii din orfelinat, sunt o mamă și o soție iubitoare, părinții mei sunt bătrâni și bolnavi, merg în fiecare duminică la Biserică, mă spovedesc o dată pe an, mai dau și eu milostenie din când în când, am furat sau delapidat cu scopul de a face donații, nu mi–am înșelat niciodată soția/soțul, muncesc cinstit și îmi place să muncesc, muncesc din greu 12 ore pe zi și sunt exploatat „la sânge“ și sunt plătit doar cu salariul minim pe economie, cercetez și inovez doar pentru binele oamenilor, nu m–am îmbogățit din muncă necinstită, sunt patriot și naționalist care iubesc și slujesc patria, mă lupt de X ani pe frontul secret pentru binele poporului meu, mi–am sacrificat anii și sănătatea pentru binele celorlalți, întotdeauna am intervenit și salvat pe cei slabi și fără apărare, iubesc animalele și plantele, sunt un ecologist care lupt pentru apărarea animalelor și ecosistemelor, sunt un luptător pentru reducerea poluării, etc.

De observat că majoritatea acestor convingeri corespund unei mentalități eretice protestante, care consideră că mântuirea sufletului și–o autoacordă omul sieși, și–o câștigă el de unul singur, în baza acțiunilor și faptelor bune exterioare, realizate în decursul vieții.

Erezia acestei mentalități protestante constă în faptul că mântuirea nu ne—o autoacordăm nouă înșine, iar faptele și acțiunile bune exterioare din timpul vieții nu pot înlocui obligativitatea trăirii și simțirii duhovnicești.

Deci fără naivități comune și iluzii infantile: pentru supraviețuire este foarte important să realizăm cât mai multe fapte duhovnicești posibile, din lista enumerată ceva mai sus.

83. Indivizii demonizați sunt afectați de slujbele Bisericii Ortodoxe, indiferent unde se află ei în acel timp.

În timpul Sfințelor Slujbe ale Bisericii Ortodoxe, oriunde s—ar afla, degenerații (îndrăciți, demonizați, zombificați) devin brusc agitați, agresivi, stresați, au poftă pentru sex, au poftă pentru fripturi și alcool, caută distracții și shopping, vor să asculte muzică satanică, etc.

Zi sau noapte, exact atunci îi apucă crizele legate de bani, își aduc aminte de toate nemulțumirile din trecut și din prezent, își revarsă amenințator toate frustrările și stress—ul, amenință cu sinuciderea, amenință că îșiucid familia (sau vecinii), amenință că își părăsesc familia, amenință că dau foc la casă, amenință că ucid animalele din curte, etc.

Fac crize de nervi, țipă nejustificat, caută motive de ceartă, urlă animalic, devin brusc irascibili și nemulțumiți, jignesc și calomniază, te provoacă și apoi fac pe victima, te hărțuiesc psihic, nu te lasă în pace, te acuză de furt, te acuză de înșelare cu amantul/amanta (curvie, prea—curvie), caută motive să lovească copiii, aruncă și sparg obiecte, etc.

Pe scurt, timp de câteva ore oamenii de lângă tine (femei și bărbați adulți, adolescenți, tineri, copii) sunt periculoși în tot ceea ce spun sau fac. Cei din jur nu pot înțelege care este cauza acestui comportament mizerabil.

Demonizații își scot la iveală „codița de drac” mai ales în timpul următoarelor

zile/perioade: în fiecare zi în cele 4 mari posturi canonice ale anului (Postul Sfințelor Paști, Postul Crăciunului, Postul Adormirii Maicii Domnului, Postul Sf.Apostoli Petru și Pavel), în fiecare duminică când se slujește Utrenia și Sf.Liturghie (aprox.orele 8—12), în timpul privegherilor de noapte (orele 19—3 dimineața), în timpul rugăciunilor de dezlegare, în timpul slujbei Molitfelor Sf.Vasile cel Mare, în timpul slujbei Sf.Maslu, în cele 12 zile de praznic împărătesc, în cele 12—16 zile de vineri care preced zilele de praznic împărătesc, în toate zilele marcate cu cruce roșie în Calendarul Creștin—Ortodox.

Pentru detalii cu privire la zilele praznicelor împărătești, puteți citi în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.6**, denumit „Jertfa postului trupesc și sufletesc”.

Explicația acestei agitații a degenerațiilor (îndrăciți, demonizați, zombificați) este Harul Sfântului Duh, care în timpul slujbelor se „coboară” în Sfintele Altare ale Bisericilor Ortodoxe și apoi de acolo se „revarsă” peste cartiere, blocuri și sate.

Acest Har care se revarsă din Biserici este o „energie” care arde la propriu demonii aflați în oameni, iar aceștia în mod aparent „inexplicabil” încep să aibă comportamente de semi—animale.

După ce se termină slujbele din Bisericile Ortodoxe demonizații din blocuri și din sate se liniștesc ca prin minune, redevenind iarăși oameni „normali”.

Personal am asistat la „spectacolul“ unui îndrăcit în timpul unei Sf. Liturghii. În interiorul Bisericii preoții slujeau și strana făcea slavoslovire lui Dumnezeu, iar afară, în apropierea Bisericii, un individ îndrăcit urla și cânta refrene satanice.

Cu cât mai frumos se cânta la strană, cu atât mai tare urla îndrăcitul de afară. La slavoslovirea lui Dumnezeu din Biserică, îndrăcitul de afară răspundea cu slavoslovirea lui satana. Pentru că nu făcea față cu vocea sa, la un moment dat a adus și un casetofon imens, la care a dat volumul la maxim. A urmat apoi o oră de rock satanic și grohăituri închinare diavolului.

A fost doar un „spectacol“ trist, care mi-a arătat cât de mult îi arde pe demonizați și pe îndrăciți Sf.Liturghie și cât de mult urăsc acești ne-oameni Biserica și pe toți aceia care slavoslovesc pe Dumnezeu în Sfânta Treime: pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh.

84. Indivizii îndrăciți și demonizați pot fi identificați prin strategia existențială vicleană, care implică NEPĂSARE, LÂNCEZEALĂ și TRÂNDĂVIE, care poate duce la trădarea de aproapele, invidie și fățărnicie (fals, impostură, minciună, perfidie, răutate).

Trândăvia este un păcat „de moarte“ al sufletului, care poate duce la severa îndrăcire a omului. Pentru explicații în acest sens vedeți în cadrul capitolului 2 paragraful

2.3.3.4.

Realitatea neplăcută este faptul că mulți oameni degenerați, din toate țările lumii, și-au dezvoltat o strategie existențială vicleană, în care trândăvia are un rol central. Numărul uriaș de oameni trădători de aproapele și trădători de neam, care cu bună-știință s-au lepădat de Dumnezeu, se poate explica și prin împătimirea lor cu trândăvie, invidie și fățărnicie (fals, impostură, minciună, viclenie, perfidie, răutate). Acești oameni nu trebuie subestimați, deoarece sunt în stare de orice răutate, viclenie și mizerie omenească: trădare de aproapele, trădare de neam, delațiune, șantaj ordinar, sabotaj, înscenări juridice în fals, minciună, trafic de influență, corupție, crimă.

NEPĂSARE FAȚĂ DE SINE ȘI DUMNEZEU + TRÂNDĂVIE + LÂNCEZEALĂ = POATE DUCE LA INVIDIE + FĂȚĂRNICIE (FALS, IMPOSTURĂ, MINCIUNĂ, VICLENIE, PERFIDIE, RĂUTATE) + TRĂDARE DE APROAPELE + TRĂDARE DE NEAM + POSIBILE INTENȚII (FAPTE) DE UCIDERE = ÎNSEAMNĂ LEPĂDAREA DE DUMNEZEU = HARUL SFÂNTULUI DUH SE RETRAGE DE LA ACEST OM = DUCE LA O RAPIDĂ ȘI PUTERNICĂ ÎNDRĂCIRE + DEMONIZAREA SINELUI.

85. Indivizii demonizați au un comportament personal premeditat și fals: sunt buni, atenți, ascultători, amabili, îngăduitori, răbdători, toleranți, devotați, camarazi, suportivi, hiper-politicoși, sfătuitori, mieroși, „dulci“, grijulii.

Ei dau impresia convingătoare că le pasă real de nevoile, problemele și existența celor de lângă ei.

Printre cei mai periculoși demonizați sunt aceia care **fac efortul conștient să pară** că sunt cei mai buni, „dulci“, mieroși, sfătuitori, răbdători, suportivi și grijulii oameni posibili, adică au un comportament ideal premeditat (viclean și fals) pe care oamenii obișnuiți nu îl au.

Ei pot fi rapid și imediat identificați prin grija lor constantă și generalizată pentru perfecționism social, profesional și familial.

Desigur, problema majoră este că tot acest efort pentru a fi buni, atenți și suportivi față de aproapele este motivat și pus în practică prin fățărnicie (viclenie, duplicitate), invidie cronică, ură demonică, dorință de răzbunare de tip demonic, minciună, fals și impostură.

Motivația principală a acestor comportamente aparent deosebit de frumoase este ura demonică față de Dumnezeu și dorința de răzbunare demonică pentru toți oamenii lui Dumnezeu (care au credință și nădejde în Dumnezeu, sfântă frică de Dumnezeu).

Este aici un aspect aproape de necrezut, care cu greu poate fi explicat în registrul motivațiilor psihologice. Însă motivațiile și resorturile acestor ne-oameni nu mai sunt demult omenești, ci sunt demonice, specifice neființei.

Ura față de Dumnezeu și dorința de răzbunare pentru oamenii simpli îi face pe acești degenerați să aibă răbdare, să fie atenți, amabili, îngăduitori, politicoși, mieroși, „dulci”, grijulii, suportivi, camarazi de nădejde, etc.

Totul pentru a-ți câștiga încrederea, pentru a-ți afla secretele, pentru a te putea sabota perfid, pentru a te putea distruge complet, fără speranța de revenire la normalitate. Ani și ani de zile poți sta lângă un astfel de prădător, pe care îl consideri un camarad adevărat, un prieten și un coleg de nădejde.

În realitate acest degenerat te urăște profund, cu o ură demonică: inumană, ne-iertătoare, distrugătoare, nestinsă, ascunsă. Indiferent ce faci tu în viață față de acest om, oricât bine vei revărsa peste el, ura lui demonică față de tine va rămâne aceeași: uriașă, nestinsă, ne-iertătoare, ascunsă.

URA DEMONICĂ FAȚĂ DE DUMNEZEU + DORINȚA DE RĂZBUNARE DE TIP DEMONIC PENTRU OAMENII LUI DUMNEZEU = ESTE MOTIVAȚIA PRINCIPALĂ PENTRU COMPORTAMENTE DEGENERATE DE O INCREDIBILĂ FALSITATE, VICLENIE ȘI FĂȚĂRNICIE = DEGENERĂȚII SUNT BUNI, ATENȚI, ASCULTĂTORI, AMABILI, ÎNGĂDUITORI, RĂBDĂTORI, TOLERANȚI, DEVOTAȚI, CAMARAZI, SUPORTIVI, POLITICOȘI, SFĂTUITORI, MIEROȘI, „DULCI”, GRIJULII, ETC.

Nu este o întâmplare faptul că **cei mai periculoși demonizați de lângă noi sunt considerați de către oameni drept cetățeni model, colegi de muncă exemplari și parteneri de căsnicie ideali.**

Majoritatea oamenilor ar face un șoc psihic dacă ar afla adevărul, faptul că colegul lor de muncă sau partenerul din familie este practic un demon în trup de om, care îi urăște cu o ură demonică.

85.a. Degenerații au o hiper-politețe impoștătoare, fățărnică, de exterior. Degenerații sunt foarte preocupați să practice o hiper-politețe promptă, formalistă, impecabilă și exagerată.

Precum orice alt aspect exterior de tipul camuflajului și imposturii, degenerații sunt foarte preocupați de orice aspect legat de politețe. Sunt deosebit de grijulii și atenți față de orice aspect care înseamnă saluturile de respect, aspectul vestimentar, expresia feței, gesticulația mâinilor, etc.

Degeratul este primul care îți va spune „sănătate” când tușești, primul care te va felicita la ziua ta de naștere și primul care îți va spune cu apreciere în glas „bună dimineața”.

Această politețe impecabilă și chiar excesul de politețe a degeneratului trădează un anume ceva artificial și fals în toate urările și prezentările lui. Dacă ești puțin atent, poți sesiza un aspect de fals, artificial și impostură în toată grija degeneratului de a se „vinde” drept un om educat și respectuos.

Ce este în realitate în spatele acestei politețe de fațadă? De ce oare anumiți oameni simt nevoia să fie mai atenți cu formalisme și politețuri exagerate, decât restul oamenilor obișnuiți?

Motivația pentru această atenție specială acordată politeții este nevoia de a ascunde intenții și gânduri negative, sociopate/psihopate. Degeneratul simte nevoia unei politețe exagerate, a unui formalism în plus, pentru a fi sigur că omul din fața lui nu-și bănuie gândurile și intențiile.

POLITEȚE IMPECABILĂ, PROTOCOLARĂ, UȘOR EXAGERATĂ, FOARTE EXAGERATĂ = ASCUNDE VICLENIE, FĂȚĂRNICIE, RĂUTATE, FALS EXISTENȚIAL, IMPOSTURĂ, INTENȚIA PENTRU SABOTAJ ȘI TRĂDARE, POSIBILĂ INTENȚIE PENTRU UCIDERE.

În Japonia medievală se cunoștea faptul că excesul de politețe ascundea intenția premeditată deucidere (!). Din experiența personală, pot spune că în spatele unei politeți excesive și a unui respect impecabil se ascund cele mai urâte intenții. Omul care îmi spunea cu maximă amabilitate și politețe „Vai, ce mă bucur să te revăd”, mă bârfea cu răutate și cu o dorința premeditată de a-mi produce daune sociale și materiale semnificative.

Alți cunoscuți deosebit de politicoși aveau în realitate în mintea lor intenția de mințire, inducere în eroare, trădare, delațiune, sabotajul profesional.

85.b. Cei mai periculoși demonizați depun o strădanie deosebită să dea impresia că le pasă de ceilalți oameni.

Demonizații sunt mieroși și „dulci”. Ei se prefac că sunt buni, înțelegători, grijulii, suportivi, toleranți, săritori, preocupați, devotați, raționali, umaniști, etc.

Niciodată nu vei auzi un demonizat vorbind ceva de rău la telefon sau acolo unde are un interes.

Demonizatul este primul (și posibil singurul) care îți va asculta toate necazurile, durerile, neîmplinirile, frustrările, problemele și nemulțumirile. Demonizatul îți va da sfaturile cele mai bune, te va ajuta cu banii, te va ajuta în problemele de serviciu și de familie, etc. Demonizatul este primul (și posibil singurul) care chiar te va ajuta cu bani, informații, transport, haine, cazare, care va fi de partea ta în ședințe și consilii, care îți va lua partea, etc.

În acest mod pot fi rapid identificați indivizii demonizați: se străduie să dea impresia că le pasă de ceilalți oameni, se străduie să fie prea buni și prea perfecți în toate, așa cum oamenii normali nu sunt. Demonizații sunt prea exemplari în toate aspectele vieții, ceea ce le dă de gol viclenia, impostura, falsul și minciuna existențială profundă care îi caracterizează.

Dacă ești puțin atent, poți observa că este ceva fals, nefiresc, premeditat, artificial și studiat în toată atitudinea și comportamentul lui public exemplar. Ceva este în neregulă cu atâta perfecționism uman, cu atâta atenție, preocupare și grijă pentru a fi un model social îndrăgit de toată lumea.

ÎN REALITATE, OAMENII CARE SE STRĂDUIE SĂ PARĂ CEI MAI BUNI (ȘI CARE CHIAR PAR SĂ FIE CEI MAI BUNI), SUNT DE FAPT CEI MAI PERICULOȘI DEMONIZAȚI.

ÎN REALITATE, OAMENII CARE SE STRĂDUIE SĂ DEA IMPRESIA CĂ LE PASĂ DE CEIALȚI, SUNT DE FAPT CEI MAI PERICULOȘI DEMONIZAȚI.

Demonizații cei mai periculoși sunt exemplari și modele sociale, în orice aspect posibil: religios, profesional, familial, politic, social, etc. În mai multe paragrafe anterioare am descris detaliat cum se manifestă impostura și falsul demonizaților în fiecare aspect al vieții.

Am atras la un moment dat atenția unui manager că angajatul X este un demonizat periculos, care în realitate sabotează și falimentează firma din interior. Managerul nu a crezut nimic din avertizarea mea, spunându-mi cu neîncredere:

*„X este un demonizat periculos pentru firmă?!
Dar este imposibil, nu pot să cred așa ceva, X este ireproșabil la locul de muncă.
Este un angajat model, este pur și simplu ireproșabil, nu am absolut nimic să-i reproșez, este unul dintre oamenii pe care mă bazez cel mai mult.
Este un angajat de bază, nu știu ce m-aș face fără el.“*

După câțiva ani, acest manager a avut surpriza vieții aflând că super-angajatul X căuta în ascuns dovezi și probe pentru a inventa ilegalități penale și pentru a-i face denunțuri la poliția economică și procuratură.

Super-angajatul X, perfecționistul și mândria firmei, cel plin de compasiune și înțelegere, modelul profesional al firmei, era de fapt un demonizat obsedat de ură, invidie și răutate, care căuta false pretexte și planta „dovezi“ (falsuri), pentru a-și trimite managerul și colegii de muncă la închisoare.

Deci mare atenție la „modelele“ umane, deoarece cei care vor să pară cei mai buni sunt în realitate demonizați periculoși.

Mare atenție când auziți din gura unui degenerat atrageri în capcana încrederii, precum sunt și următoarele:

Poți să ai încredere în mine
Sună-mă oricând dorești, te voi ajuta și sfătui cu tot ce pot și știu
Mie îmi pasă de tine, ești apropiat(ă) de sufletul meu
Te ajut când ai nevoie cu tot ce pot eu
Nu sta în necaz și în tăcere, spune-mi când ai nevoie de ajutor

Oamenii obișnuiți nu sunt încontinuu și doar „dulci“, mieroși, real empatici, săritori, înțelegători, amabili în tot ce spun (direct sau vorbesc la telefon) sau fac.

De obicei oamenii normali **NU** sunt grijulii, „dulci“, mieroși, săritori, înțelegători, amabili, plini de compasiune și empatie cu toată lumea.

În general oamenii normali se poartă frumos doar în cadrul unor „biserițe“, adică în cadrul unor colective restrânse, „închise“, de 2–5 persoane. Doar în cadrul acestor

„bisericuțe“ oamenii normali se străduiesc să fie empatici, săritori, politicoși, grijulii, amabili, sunt atenți la ce vorbesc și la ce fac, etc.

Față de toți ceilalți din afara „bisericuței“ în care tăiesc, oamenii normali au un comportament cât se poate de obișnuit: sunt neatenți, indiferenți, nepăsători, ușor răutăcioși, ușor răuvoitori, clevetitori, invidioși, trădători, sabotori, etc.

CEI MAI PERICULOȘI DEMONIZAȚI SE STRĂDUIE SĂ PARĂ ÎNCONTINUU ȘI FAȚĂ DE TOATĂ LUMEA DOAR „DULCI“, MIEROȘI, AMABILI, SĂRITORI, SUSȚINĂTORI, EMPATICI, ÎNȚELEGĂTORI, AJUTĂTORI, GRIJULII, DEVOTAȚI, PREOCUPAȚI, TOLERANȚI, PRO-ACTIVI, GATA DECLARATIVI PENTRU SACRIFICII PERSONALE DE DRAGUL BINELUI COMUN, ETC.

DEMONIZAȚII NU RESPECTĂ COMPORTAMENTUL UMAN OBIȘNUIT AL PERFECȚIUNII LIMITATE ÎN CADRUL UNOR COLECTIVE RESTRÂNSE, TIP „BISERICUȚĂ“.

85.c. Un alt aspect ușor de observat este nu doar preocuparea lor pentru perfecționism, ci și grija și preocuparea demonizaților de a le arăta celorlalți acest lucru.

Ceilalți trebuie să știe și să afle ce eforturi face el demonizatul pentru a fi un cetățean model. Ei nu sunt buni gratuit, toată lumea trebuie să știe ce plini de (falsă) iubire și compasiune sunt ei.

Aproape jumătate din timpul de muncă este consumat de demonizați pentru a-și arăta publică disponibilitatea pentru a fi „salvatorul clasei“. Timpul demonizaților este consumat cu generozitate în discuțiile colective directe, la telefon, pe grupurile pe WhatsApp și pe facebook.

De exemplu, au grijă ca toată lumea să afle ce mâncare bio cumpără ei pentru copii, ce cozonac deosebit au făcut, câtă milostenie fac, cum au ajutat cu sfaturi și bani pe colegul X, cum au susținut moral și profesional pe colegul Y, cât de des merg ei la Biserică, câte donații și milostenii fac ei, etc.

În timp ce vorbesc la telefon, au grijă să spună tare, să audă toată lumea „dulcegării“ grețoase: falsuri, fățărnicie, minciuni și impostură. De genul:

„Da puile, ești bine?, ai băut shake-ul delicios cu căpșuni pe care ți l-am lăsat în frigider?“

„Auzi dragă, este bună mâncarea pe care am făcut-o aseară la 12 noaptea?“

„Au fost bune temele pe care le-am făcut noi împreună până la miezul nopții?“

„Vai ce terminată era X, am stat dimineață 2 ore să o ajut și consilies emoțional.“

„Vai ce minunat a fost de Înviere, am stat la biserică toată noaptea, la ora 5 dimineață am ajuns acasă. Și am ajuns până acasă cu Lumina nestinsă, chiar dacă mi-au înghețat mâinile pe candelă.“

„Uitați, vai, este un copil sărac, haideți să facem o chetă de bani și haine să-l ajutăm. Ar fi frumos din partea noastră.“

„Scuze pentru întârzierea cu care ți-am trimis pe e-mail comanda, dar uite, acum am venit de la spital unde am fost cu colegul X căruia i s-a făcut brusc rău. Sunt rupt de oboseală, dar m-am ocupat apoi imediat și de comanda ta, doar știi că nu te las eu la greu.“

„Şefule, dar clienții exagerează cu pretențiile astea. Uite, eu vorbesc și mă implic din partea tuturor, trebuie să fii bun și să ne ajuți și tu pe noi, că nu mai putem cu toate cererile astea ilogice. Pierdem timp cu elefănței zburători.“

„Vai de mine dragule/dragă, doar știi cât te iubesc. Lasă, nu fii supărat/supărată, vin acuși acasă și se rezolvă, da? Eu sunt mereu alături de tine.“

„Uite mă grăbesc cu treaba, plec în 10 minute, vom ajunge la timp la Biserică să ne spovedim.“

Etc.

Demonizații nu se limitează doar la telefoanele publice pentru a-și trâmbița public dragostea și grija lor pentru toți și pentru toate. Ei au grijă să fie maxim prezenți cu implicare, griji, soluții, susținere și „dulcegării” în orice discuții personale directe și în orice discuții care au loc pe grupurile de WhatsApp. În acest mod impresia publică pe care o transmit este unitară.

Falsul, minciuna, viclenia și impostura sunt maxime, detaliate, aproape perfecte și foarte greu de depistat. Trebuie o minte atentă și cunoașterea realității degenerațiilor pentru a identifica ce se află de fapt în spatele acestei măști de perfecțiune umană.

85.d. Toate sfaturile degenerațiilor pe care le dau celor apropiați izvorăsc din invidie, viclenie, răutate, ură, dorință de răzbunare, bucuria producerii răului, dorința de a umili, etc.

Întotdeauna trebuie să fim foarte atenți cu privire la sfaturile „prietenilor” care ne „vor binele”: rude (frați, surori, cumnați, veri, etc), colegi de clasă, colegi de muncă, vecini, actuali șefi, foști șefi, prieteni, diverși cunoscuți.

Să fim atenți la sfaturile „prietenilor”, cu privire la orice aspect al vieții: căsătorie, divorț, angajare, plecare din muncă, destinații de vacanță, decizii de shopping (alimentare, mașini, case, îmbrăcăminte, încălțăminte, electronice, etc.), decizii de carieră, cursuri de perfecționare, rețete culinare, sfaturi de machiaj și cosmetică, sfaturi pentru coafură, sfaturi pentru medicamente, sfaturi pentru educația copiilor, etc., etc.

Dacă observați că aceste sfaturi nu duc la consecințe pozitive pentru Dvs., trebuie să vă întrebați care este adevărata motivație a acestor sfaturi. Este posibil ca adevărata motivație din spatele acestor sfaturi să fie una negativă: invidie, răutate, viclenie, ură. Dar nu vă repeziți să catalogați ca degenerat un apropiat, pentru un simplu sfat eronat. Degenerații sunt aceia ale căror 95% din sfaturi sunt premeditat date ca să genereze efecte negative pentru Dvs.

De asemenea degenerații au un neîncetat impuls de a da sfaturi nesolicitate, un neîncetat impuls pentru „binele” altor oameni. Oamenii normali nu au această preocupare neîncetată, de a fi încontinuu sfătuitoari.

86. Indivizii demonizați pot fi rapid și imediat identificați dacă citim noaptea câțiva psalmi (în special psalmul 26).

Pentru cine nu are timp de subtilități și analize psihologice, există o soluție rapidă și directă de a identifica demonizații și degenerații ascunși, care ne-au înconjurat viețile. Soluția este simplă: se citesc câțiva psalmi noaptea, între orele 24–4 dimineața. Concret, după orele 24, facem următoarele:

a. Aprindem o lumânare, pe care o menim cu o scurtă rugăciune:

„Doamne, te rog descoperă-mi și arată-mi care sunt dușmanii și viclenii ascunși de lângă mine, care îmi doresc răul. Arată-mi care sunt oamenii îndrăciți, care-l au pe Cel-Rău ascuns în mintea și inima lor și care au intenții viclene ascunse față de mine. Amin“.

Aici fiecare poate spune în mintea sa orice rugăciune personală dorește.

b. Citim rugăciunile începătoare, care se găsesc în orice carte de rugăciuni. (în această carte rugăciunile începătoare pot fi găsite în cadrul capitolului 3).

Citim rugăciunile începătoare cu multă atenție, facem rugăciune de calitate.

Fiecare enunț al acestor rugăciuni trebuie citit sau psalmodiat în șoaptă de 3–4 ori, până când înțelesul mental al enunțului „coboară” în inimă.

c. Citim 1 catismă de psalmi, din Psaltire (Biblie).

Nu trebuie să citim mai mult de 1 catismă de psalmi, dar aceștia trebuie citați cu maximă dăruire sufletească. Fiecare enunț al unui psalm trebuie citit sau psalmodiat în șoaptă de 3–4 ori, până când înțelesul mental al enunțului „coboară” în inimă.

Ne vor trebui aproximativ 5–10 minute pentru a putea pătrunde cu mintea și „inima” un psalm întreg, deci aproximativ 1 oră pentru întreaga catismă.

d. Timp de câteva zile la rând, citim de 10–40 ori doar psalmul 26.

e. După ce citim toți psalmii, vom citi rugăciunile care se găsesc la finalul catismei care conține psalmii citați. Apoi ne culcăm.

f. Imediat când ne sculăm, suntem foarte atenți ca în ziua ce vine să cultivăm următoarele virtuți ale sufletului: tăcere, înfrânare, răbdarea răului din oameni, blândețe, iertare, rugăciune către Dumnezeu pentru oamenii îndrăciți care ne vor răul.

g. Dacă dorim să știm care sunt demonizații și îndrăciții ascunși de lângă noi, trebuie să fim pregătiți și pentru mica „furtună” care urmează. Și mai ales, trebuie să fim atenți să nu dăm ocazie ca această „furtună” să crească la categoria de „tornadă”.

De aceea, suntem atenți și oriunde ajungem (acasă, pe stradă, la muncă, la club, etc.) nu ne lăsăm atrași în aspecte care pot degenera în conflicte majore: jigniri, provocări, agresiuni, amenințări, mici hărțuiri fizice, acuze fondate, acuze complet inventate, acuze tip calomnie, discuții în contradictoriu, căutare de ceartă, căutare de nemulțumiri, criticism cronic, crize de țipete, etc.

Pentru a nu „crește” provocările premeditate, oriunde suntem practicăm mereu tăcerea, răbdarea, blândețea, ne rugăm către Dumnezeu să ne ajute.

Trebuie să fim pregătiți psihic și emoțional pentru orice fel de surpriză, deoarece demonizatul sau îndrăcitul ascuns poate să fie orice om de lângă noi: mama, tatăl, soțul, soția, copilul, cumnatul, cumnata, orice rudă care trăiește în apropierea noastră, prietenul din copilărie, prietenii de la muncă, prietenii de la club, prietenii de distracție, vecinul de pe scară, vecinul de la gardul casei, medicul personal, colegii de la școală, partenerii de afaceri, etc.

Concret, ce se poate întâmpla?

a. Cea mai radicală reacție și cele mai puternice provocări vor veni din partea apropiaților Dvs. care sunt complet îndrăciți:

1. cei posedați demonic (au demoni în creier și „inimă”) și

2. cei demonizați (care și-au demonizat Sinele și au dobândit în ascuns o identitate demonică).

Trebuie mare atenție, cu această ocazie trebuie neapărat să identificați pe toți demonizații și înderăciții ascunși de lângă Dvs. Aceștia vă vor răul, aceștia sunt cei mai mari dușmani și sabotori ai vieții și progresului material și duhovnicesc pe care îl doriți. Atacul acestor ne-oameni este cu atât mai dificil de îndurat, cu cât putem avea marea surpriză ca înderăcitul sau demonizatul să ne fie un apropiat, în care să avem mare încredere.

Când am făcut acest test al citirii psalmilor noaptea pentru descoperirea înderăciților ascunși de lângă mine, am avut parte de câteva surprize foarte neplăcute.

La un moment dat, un cunoscut oarecare a făcut brusc o criză de nervi necontrolabilă, deoarece era ferm convins că eu îl vorbisem de rău și îl jignisem personal și direct. În realitate nu vorbisem cu el niciun cuvânt și nici nu vorbisem cu altcineva nimic despre el.

Erau acuze complet inventate și complet false. La orice spuneam și mă dezvinovățeam criza creștea și tot creștea. Tot chipul îi era plin de ură și de răutate. Mi-am dat brusc seama de cauza acestei crize de nervi nejustificate, am tăcut complet și am plecat de acolo, dar în urma mea acel cunoscut a continuat să țipe și să mă acuze de toate mizeriile posibile timp de aproape 3 ore.

A doua zi își cerea de la toți scuze, deoarece nu știa ce îl apucase să facă o așa criză de nervi. Pentru mine surpriza a fost mare, deoarece era unul dintre apropiații mei cei mai buni și în care aveam mare încredere, care mă ajutase în multe situații.

Mulți ani de zile nu îl depistasem care erau adevăratele sale intenții față de mine, dar **„Lumina“ psalmilor citiți în timpul nopții arse puternic pe demonii care trăiau în el. Iar acești demoni căutau răzbunare față de mine.**

Ulterior acestei situații am pus „lupa“ pe el și rapid am descoperit că omul era pur și simplu un demon în trup de om, complet înderăcit și demonizat, care în ascuns mă ura cu o ură demonică (vezi anterior paragraful 77).

b. Reacții negative, țipete, acuze, provocări inventate și tot felul „mizerii“ mai mari sau mai mici veți avea parte în mod variabil, dinspre orice om cu care aveți legături și care este înderăcit cu demonii patimilor obișnuite: beție, curvie, lăcomie de bani, lăcomie alimentară, mândrie, slavă deșartă, iubirea de bunuri, trădare, invidie, răutate, mânie, dorință de răzbunare, etc.

Aceștia nu sunt oamenii care să vă dorească premeditat și în ascuns răul, dar Lumina psalmilor citiți noaptea va produce obligatoriu un oarecare „deranj“ și demonilor acestor patimi, care vor căuta și ei o oarecare răzbunare.

Deci pregătiți-vă sufletește pentru o zi „urâtă“, una din acelea când toată lumea are o nemulțumire oarecare legată de persoana Dvs. Dar nu trebuie să vă speriați și nu vă pierdeți curajul, toate aceste crize și provocări vor trece.

Cu rugăciune către Dumnezeu, dacă sunteți atenți, tăcuți și răbdători, nu se va ajunge la escaladarea crizelor declanșate din senin. În 2–3 zile lucrurile vor reveni la normal.

Însă din toate acestea trebuie să fiți pregătiți și să rămâneți cu informația esențială: cine sunt trădătorii, sabotorii și cei care vă vor răul în ascuns.

Cine sunt înderăciții și demonizații ascunși din viața Dvs., cine urmărește să vă distrugă din toate punctele de vedere, cine urmărește să văucidă în ascuns, cine sunt dușmanii

de moarte ai vieții Dvs, cine sunt dușmanii de moarte ai familiei Dvs.

În continuare nu vă jucați cu acești ne-oameni, ci încet dar hotărât, fără multe explicații, scoateți din viața Dvs. pe toți acești îndrăciți și demonizați care sunt plini de ură, viclenie, trădare, răutate, mândrie, patimi, răzbunare, dorință deucidere.

87. Indivizii demonizați pot fi identificați în timp (scurt, mediu, lung) prin viclenia și fățarnicia lor ființială.

Viclenia este un aspect „existențial” fundamental al indivizilor demonizați, care și-au demonizat complet Sinele, adică au dobândit o identitate ființială demonică.

Fiica vicleniei este fățarnicia, care la rândul ei se exprimă prin: minciună, fals, impostură, inducere în eroare, manipulare, înșelare, perfidie, duplicitate, amăgire, prefăcătorie, necinste, răutate, nepăsare, nemilostenie, incorectitudine, trândăvie, invidie, clevetire, criticism, sabotaj, lăcomie de bani, trădare, neiertare, mânie, agresivitate, răzbunare,ucidere.

URA FAȚĂ DE DUMNEZEU ȘI OAMENI (energie pur demonică)= DUCE LA VICLENIE CA STARE FIINȚIALĂ DEMONICĂ = DUCE LA FĂȚARNICIE = DUCE LA MINCIUNĂ, FALS, IMPOSTURĂ, INDUCERE ÎN EROARE, MANIPULARE, ÎNȘELARE, PERFIDIE, DUPLICITATE, AMĂGIRE, PREFĂCĂTORIE, NECINSTE, RĂUTATE, NEPĂSARE, NEMILOSTENIE, INCORECTITUDINE, TRÂNDĂVIE, INVIDIE, CLEVETIRE, CRITICISM, SABOTAJ, LĂCOMIE DE BANI, TRĂDARE, MÂNIE, NE-IERTARE, AGRESIVITATE, RĂZBUNARE, UCIDERE.

Fățarnicia este o stare de impostură existențială (ființială), de fals existențial profund, care duce constant la demonizarea Sinelui.

Esența fățarniciei ființiale este duplicitatea, viclenia, falsul, minciuna, impostura.

Adică concret, realitatea lumească și duhovnicească a omului este dată de păcate și patimi: lăcomie de bani, ură, invidie, mânie, răutate, mândrie, orgoliu, trădare, sabotaj,ucidere, desfrânare, etc.

Dar toate aceste stări și trăiri demonice cotidiene sunt ascunse de o spoială de fals existențial, adică la exterior omul se silește să pară că are virtuți lumești și duhovnicești pe care nu le are:

– prietenie, camaraderie, bună vecinătate, morală, loialitate, dreptate, cinste, corectitudine, civilitate, bună-cuviință, etc.;

– dragoste, credincioșie, umilință, milostenie, săritor, smerenie, blândețe, milostivire, rugăciune, ascetism, înfrânare, postire, etc

Viclenia și fiica ei fățarnicia și sunt stări ființiale pur demonice, față de care Mântuitorul Iisus Hristos a avut în mod repetat o poziție aspră și categorică.

Iisus Hristos a fost foarte aspru în privința vicleniei și fățarniciei, cu toți aceia care se arată premeditat fals într-un fel anume, dar care în realitate sunt lupi răpitori.

La capătul de sus al scării motivaționale, viclenia și fățarnicia sunt motivate și susținute de o energie pur demonică: ura pentru Dumnezeu și ura pentru aproapele.

Iată mesajul Său în ceea ce privește indivizii fățarnici, care una par, spun și fac la exterior și cu totul altceva sunt real la interior. Viitorul acestor ne-oameni (demoni în trup de om) este clar, fiecare individ viclean știe foarte bine care va fi viitorul lui în veșnicie:

„13. Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, că închideți împărăția cerurilor de dinaintea oamenilor; că voi nu intrați, și nici pe cei ce intră nu–i lăsați să intre.

14. Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, că mâncați casele văduvelor, făcând îndelungi rugăciuni de ochii lumii; **pentru aceasta mai mare osândă veți lua.**

15. Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, că înconjurați marea și uscatul ca să faceți un prozelit; și dacă l–ați făcut, îl faceți fiu al gheenei, de două ori mai mult decât voi.“ (boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin, în *Sf.Evangheliie după Matei*, cap.23, versetele 13–15, în Biblia Ortodoxă redactată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012)

Specific vicleniei și fățarniciei este intenția individului demonizat de a te sabota, trăda, înșela cu privire la intențiile lui reale. El încearcă să te convingă să crezi în niște false intenții și motivații ale sale, când de fapt adevărul „inimii“ lui este exact opusul a ceea ce vorbește.

Există mai multe direcții de folosire a vicleniei și fățarniciei:

87.a. Ascunderea viciilor și patimilor prin promovarea publică a unor false virtuți.

În ceea ce privește ascunderea viciilor și patimilor, degenerații dau dovadă de o viclenie și un machiavelism remarcabile.

Strategia lor nu este doar să–și ascundă patimile, ci chiar să le ascundă prin promovarea publică a unor virtuți „apropiate“.

Exemple concrete de ascundere a patimilor în spatele virtuților:

– invidia care este ascunsă în spatele bunăvoinței și falsei amabilități. Comportamentul de disimulare a invidiei a fost bine observat de mari teologi (precum Maxim Mărturisitorul) încă de acum sute de ani. Aceștia au atras atenția că în mod tradițional oamenii cu sufletul bolnav de invidie manifestă față de persoanele vizate bunăvoință, amabilitate, politete, interes.

Strategia este atât de bună încât marea majoritate a oamenilor cad în această capcană și–l consideră pe invidios, pe omul care în secret îi urăște de moarte, un bun prieten, coleg, camarad și sfătuitor.

– Iuda Iscarioteanul, care premeditat vroia să dea public impresia că este cumpătat și milostiv, când în realitate era zgârcit și lacom de bani.

În acest sens, el se plângea că mirul dat Mântuitorului va fi „irosit“ la adormirea Sa, spunând că mai bine cu acel mir se făceau milostenii la săraci.

Câți dintre apropiații noștri nu vor să ne facă să credem că sunt înfrânați, cumpătați și milostivi?, în realitate ei fiind complet fățarnici: zgârciți, răi la inimă, nemilostivi, lacomi pentru bunuri și iubitori de bani.

– viclenii și fățarnicii își ascund cu premeditare sufletul și mentalitatea de lupi prădători în spatele unor funcții și poziții sociale, politice, economice, profesionale, militare, etc., unde cu anii joacă un teatru profesionist.

Aceștia aparent sunt patrioți, creștini, naționaliști, intelectual–moralști, muncitori, cinstiți, corecți, etc., în realitate ei fiind trădători de neam, sabotori, desfrânați, răi, invidioși, lacomi de bani, sperați după funcții și avere, sperați după îmbogățire rapidă și bani nemuncați.

87.b. Ascunderea viciilor și patimilor în spatele unor situații de viață.

Exemple concrete:

„nu-ți pot împrumuta cartea/bibliografia, deoarece eu am acum nevoie de ea“ (real lucrează invidia, falsul, minciuna, răutatea);

„vai dragă, cum poți să crezi că te-am luat pentru banii tăi?“ (real lucrează falsul, impostura, minciuna, necinstea, lăcomia de bani);

„vai de mine, doar știi cât de mult îmi pasă mie de tine, cât de mult te iubesc, de aceea trebuie să mănânci bine, masa de seară trebuie să aibă minim 3.000 kcal“ (real lucrează falsul, impostura, intenția de ucidere);

„nu vă pot plăti individual conform muncii depuse, deoarece totuși nu ați îndeplinit obiectivele de profitabilitate impuse departamentului“ (real lucrează răutatea, lăcomia, invidia, răzbunarea);

„nu te pot ajuta deoarece am altă treabă de făcut“ (real lucrează invidia și nepăsarea);
„nu te pot ierta deoarece trebuie să-ți primești o lecție din care să te folosești pentru restul vieții“ (real lucrează viclenia, invidia, răzbunarea);

„aș vrea, dar nu am bani să te împrumut“ (real lucrează nemilostivirea, lăcomia, răzbunarea);

– „ți-am luat mai mulți bani deoarece prețurile în piață au crescut“ (real lucrează necinstea, lăcomia);

– „l-am promovat pe X din motive obiective de performanță“ (real lucrează minciuna, incorectitudinea, necinstea, invidia);

– „este grozav ce vrei să-ți cumperi, tu chiar meriți asta, fă-ți imediat un credit“ (real lucrează răutatea, invidia, ura);

87.c. Ascunderea scopurilor demonice în spatele unor acțiuni și ideologii ale Binelui.
– oamenii vicleni și fățarnici sunt aceia care fac toate cele exterioare cerute de Biserică și societate, dar care în adevăr, în sufletul lor, sunt lupi răpitori: nepăsători, nemilostivi, incorecți, necinstiți, trândavi, invidioși, lacomi, răi, răzbunători, trădători, neiertători.

Sunt exact aceiași oameni respectabili menționați în Evangheliile, care chipurile slujeau și respectau Legea, dar care din invidie și răutate nu acceptau vindecările făcute de Mântuitor în ziua sâmbetei. Ei public nu acceptau vindecările sâmbăta deoarece așa spunea Legea, dar real în sufletul lor lucra invidia și răutatea.

O parte semnificativă a mesajului Mântuitorului Iisus Hristos a fost tocmai acesta: de a nu fi creștini după închipuire, de a nu ne lăsa limitați în aspectele formale ale canoanelor Bisericii, ca oamenii chiar să aplice în viața lor de zi cu zi învățăturile și poruncile Lui.

– ascunderea „slujbelor“ noii religii antihristice Chrislam în spatele unor inofensive

adunări religioase ecumenice, care au scopuri bune.

Ca exemplu concret, pe data de 20 octombrie 2020 Papa a organizat la Vatican o rugăciune comună ecumenistă, pentru pacea lumii și pentru oprirea războaielor locale deja existente.

– ascunderea urii, lăcomiei și dorinței de răzbunare, folosind obiective și pretexte organizaționale legitime (caz detaliat într-un paragraf anterior).

– ascunderea dorinței de ucidere prin falsa grijă alimentară: alimentație grasă, abuz de alcool, cafele, mese de 2.000 kcal seara după orele 20, dulciuri, exces de sare, abuz de grăsimi, etc.

– ascunderea dorinței de ucidere prin false griji și preocupări familiale cotidiene: hărțuire psihică, nemulțumiri cronice, hipersensibilitate, criticism cronic, agresivitate verbală, jigniri, calomniile, căutarea de ceartă, ținere permanentă sub observație, etc.

– preluarea activelor și proprietăților claselor sociale elitiste naționaliste, prin finanțarea și organizarea unor mișcări sociale revoluționare.

Astfel de transferuri ale unor active colosale s-au realizat cu ocazia războaielor civile, revoluțiilor populare și preluărilor politice subversive care au avut loc în Anglia (1642–1651), Anglia (după 1688 și 1714, când Nobilimea Neagră din Venetia și-a mutat cartierul de comandă în City/Londra și a preluat controlul politic și monetar al Angliei), Franța (timp de două decenii după 1789) și Rusia (timp de două decenii după 1917).

Într-adevăr oamenii au luptat și au murit atunci pentru libertăți și drepturi (politice, educaționale, economice, civice) care le erau refuzate de către elitele vremii.

Dar în același timp lupta și revoluția lor a dus la exterminarea unor întregi clase sociale naționaliste și la preluarea averilor acestora la prețuri derizorii de către chiar aceia care au finanțat și organizat aceste revoluții. Cu ocazia războaielor civile, în doar câțiva ani, această elită ocultă a cumpărat active și proprietăți care în mod normal ar fi putut fi obținute la prețuri reale în peste 100 ani.

Pe baza sângelui vărsat de poporul muritor de foame, la prețuri de nimic și-au schimbat proprietarii mii de castele, case, hanuri, fabrici, ferme, mine și milioane de hectare de teren arabil, pășune și pădure. Valoarea proprietăților și activelor obținute de elita ocultă cu prilejul războaielor civile a fost de milioane de ori mai mare decât banii cheltuiți pentru finanțarea și organizarea acestor revoluții populare.

– interzicerea participării în primăvara anului 2020 (în unele țări) a creștinilor credincioși la slujbele oficiate de Biserica Ortodoxă.

Motivul declarat a fost „grija” de aproapele, care poate fi contaminat de virusul/gripa COVID/SARS. În același timp, tot prin „grija” față de aproapele și tot prin motivul COVID au fost închise (și falimentate) mii de afaceri, întregi ramuri economice.

Dar preocuparea statului față de binele cetățenilor s-a oprit brusc în fața intereselor multinaționalelor străine, care controlează comerțul prin supermarketuri. Concret, în aceeași perioadă din primăvara anului 2020 aceste supermarketuri au rămas deschise.

Viclenia și scopul real al închiderii bisericilor ortodoxe a ieșit la iveală când s-a aflat public că elementele criminale care vor fi adăugate în vaccinul obligatoriu anti-COVID ar putea fi neutralizate/distruse de către Sf.Împărățenie.

Iată de ce de fapt bisericile trebuie închise și credincioșii să nu se împărtășească: pentru ca toate elementele criminale din vaccinul anti-COVID să-și realizeze scopul lor

în organism.

88. Indivizii demonizați pot fi identificați în timp (scurt, mediul, lung) prin nivelul energetic ridicat și prin „vampirismul” lor energetic de natură demonică.

Fără a face analize psihic-comportamentale, putem identifica degenerații ascunși de lângă noi prin următoarele două aspecte:

88.a. Degenerații au o vitalitate și energie psihică neobișnuită, cu mult peste nivelul energetic al unui om obișnuit.

Unii ar putea crede că această energie provine de la Harul Sfântului Duh, dar este vorba despre o energie de tip demonic, care provine de la demonii pe care acest ne-om îi are în trupul, mintea și „inima” lui.

Este de fapt vorba de o energie demonică de tip combativ, agresivă, care îi permite degeneratului să realizeze un volum de muncă cantitativă și calitativă peste nivelul unui om obișnuit. Este astfel deschis drumul către pozițiile de conducere executivă (CEO) în zona profesională unde ei activează: economică (comerț, producție, agricultură), financiar-bancară, politică, medicală, tehnologică-inovativă, militară, a serviciilor secrete, mass-media, etc.

De asemenea, este energia care îi va permite degeneratului să se impună la nivel personal în probleme, situații și conflicte casnice, juridice, profesionale.

Este energia psihică inepuizabilă, care îi permite degeneratului ca toată viața sa să joace încontinuu teatrul vicleniei, falsului, minciunii și imposturii, ascunzând și disimulând permanent adevăratele sale intenții de tip demonic: ura sociopată față de aproapele, ura față de Dumnezeu, invidia cronică, dorința pentru ucidere, trădarea de neam, trădarea și sabotajul propriei familii, distrugerea vieților tuturor celor apropiați lui, sabotajul și trădarea completă a instituției sau organizației în care activează.

88.b. Degenerații sunt în mod natural „vampiri” energetici.

Este de fapt vorba despre:

– demonii din trupul și proximitatea indivizilor îndrăciți, care în mod real se „hrănesc” cu energia biofizică și sufletească a oamenilor de lângă ei.

– indivizii care și-au demonizat Sinele (au dobândit o identitate ființială demonică), au devenit „în sine” demoni în trup de om și care se „hrănesc” cu energia biofizică și sufletească a oamenilor obișnuiți.

Practic îndrăciții și demonizații trăiesc și prosperă energetic pe seama celor de lângă ei, care sunt victime aproape sigure.

În timp ce degenerații și demonizații sunt mereu pro-activi, competitivi, atenți, proaspeți, energici și plini de vitalitate, oamenii de lângă ei (la serviciu, în familie, vecinii) au „inexplicabil” și încontinuu simptome generale de oboseală fizică, psihică și sufletească.

Consecințele acestor stări de oboseală resimțite sunt și următoarele: oamenii sunt încontinuu oboșiți, irascibili și neatenți, sunt predispuși la certuri și nemulțumiri, au o permanentă senzație de stress psihic, au un tonus mental scăzut, sunt pesimiști și melancolici, sunt depresivi, au mari poftes pentru dulciuri și alcool, au poftes alimentare puternice, trebuie să mînce mai mult decât în mod obișnuit, au încontinuu nevoie de somn, au o eficiență redusă a muncii (pot munci eficient maxim 2–4 ore pe zi), sunt predispuși la depresie și căderi psihice, au o vitalitate scăzută, sunt predispuși la

îmbolnăviri cronice, sunt foarte predispuși la îmbolnăviri gripale și viroze de sezon.

Simptome de „vampirism” energetic de natură demonică:

– când petreci câteva ore lângă acești indivizi, fără să faci prea multe, inexplicabil te simți obosit, epuizat, chiar extenuat.

Poți sta lângă un degenerat 1–5 ore în metrou, autobuz, tren, sală de așteptare, etc.

Vei resimți brusc o stare de oboseală cronică chiar fără să stai de vorbă cu ei, fără niciun cuvânt, fără nicio interacțiune personală.

Refacerea energetică survine destul de greu, la 3–5 ore după îndepărtarea fizică de lângă degenerat. Dacă este un degenerat bine îndrăcit (plin de demoni în el și lângă el), practic într-o oră acești demoni te pot stoarce de energia biofizică care îți este necesară pentru următoarele 5–10 ore.

Demonii din acești degenerați storc oamenii de energie biofizică în special dimineața, în mijloacele de transport în comun, când toată lumea este bine înghesuită în drum spre serviciu, școală, treabă.

Notă: apărarea de acest tip de vampirism demonic se face prin rugăciunea Tatăl Nostru, pe care o vom spune de 10 ori. Menim aceste rugăciuni, le dăm un scop, adică ne rugăm lui Dumnezeu să ne apere de demonii din indivizii îndrăciți și să nu permită ca aceștia să ne consume energia biofizică necesară pentru muncă și/sau studiu.

– oamenii care trăiesc și muncesc lângă degenerați au „inexplicabil” un randament scăzut în muncă, sunt capabili de maxim 2–4 ore de muncă de calitate pe zi. În doar 3–4 ore de stat lângă un degenerat omul este obosit și extenuat, nu se mai poate concentra, simte nevoia să doarmă.

– cei care trăiesc și/sau muncesc lângă degenerați au o crescută și „inexplicabilă” nevoie de somn suplimentar. Deja pe la orele 17 acești oameni au o mare nevoie de somn, iar o trezire obișnuită la orele 7 se poate face doar cu mari eforturi și suplimente (cafea, zahăr, vitamine, pastile).

– când petreci zilnic 5–10 ore în același spațiu cu un degenerat, lucrurile devin serioase. Deja după câteva săptămâni de existență lângă un degenerat ajungi la starea de oboseală cronică și organismul încearcă să te țină pe linia de plutire prin creșterea necesarului de alcool, produse dulci (zaharuri), grăsimi.

Cei care trăiesc și/sau muncesc lângă degenerați au o crescută senzație de foame și poftă mare pentru produse dulci. În consecință, cei care trăiesc lângă degenerați sunt mai grași decât în mod normal și le este aproape imposibil să slăbească.

Când un degenerat ajunge într-un spațiu (la muncă, casă privată), oamenii care erau deja acolo încep ușor să consume mai multe produse care duc la îngrășare: dulciuri, prăjituri, cafea, băuturi care conțin alcool și zahăr (vin, bere).

Îngrășarea este mai rapidă și mai gravă dacă simultan nu se poate satisface necesarul crescut pentru somn.

– degenerații aduc cu ei mult stress psihic și o neîncetată activitate verbală mare consumatoare de energie psihică și biofizică: căutarea de ceartă, clevetiri, jigniri, minciuni, hărțuiri, viclenii, victimizare în fals, organizarea de „bisericuțe” pro și contra, provocarea la vorbirea în deșert (vorbire fără rost), etc.

Toată această activitate intensă legată de vorbăria inutilă are efectul separării oamenilor în „bisericuțe”, cu toate cele care urmează: neîncetate discuții pro și contra, neîncetată clevetire, neîncetată vorbire fără rost, neîncetate certuri, jigniri. Efectul

este obosirea psihică cronică a tuturor celor implicați în această activitate.
– prin strategiile lor viclene, degenerații sunt experți în a provoca celor din jurul lor puternice stări emoționale negative. Aceste stări psihice–emoționale negative sunt inclusiv forme de energie biofizică, cu care se „hrănesc” demonii care locuiesc în degenerați și lângă degenerați.

Exemple de stări emoționale negative pe care degenerații caută să le producă încontinuu la oamenii de lângă ei: crize de mânie, nemulțumire, criticism, frustrare, gelozie, invidie cronică, dorința de răzbunare, victimizare, autocompătimitate, răutate, fals, minciună, impostură, manipulare, clevetire, osândire, judecare, trădarea aproapelui, sabotaj, fariseism, viclenie, slavă deșartă, orgoliu, dorința de a face rău, dorința de a bate, dorința de a ucide, lăcomia pentru bani și bunuri, carierism, dorința de parvenire, dorința de ceartă, dorința de control, porniri sexuale, griji și frici legate de problemele cotidiene, etc.

89. Degenerații își exprimă vizibil conștiința vinovăției propriilor fapte în mod indirect, prin: îndreptățire de sine, proiecții psihice și mânie (agresivitate verbală, emoțională).

La degenerați conștiința de sine nu este anihilată, dar este „legată” și funcționează în sub–conștient, individul nu mai are capacitatea unei lucide cunoașteri de sine.

Deși omul îndrăcit are capacitatea rațională de a înțelege că ființa sa este pusă în slujba demonilor care îl posedă, el are convingerea că este un cetățean model: cu conștiință morală (corect, muncitor, cinstit, etc.), creștin–ortodox autentic, părinte responsabil, angajat muncitor, etc. Chiar dacă „cineva” îi „spune” că ceea ce face nu este bine, întotdeauna demonii din mintea lui îi vor oferi îndreptățirile cu care își va adormi (narcotiza) liniștit avertizările conștiinței de sine.

Rezultatul este comiterea de către degenerați încontinuu, zilnic, cu seninătate, a nenumărate păcate grave, strigătoare la Cer:

trădări grave (de aproapele, ale propriei familii, ale vecinilor, rudelor, colegilor de muncă, de țară, de neam, ale firmei, ale instituției, etc.), vrăjitorie, otrăviri, prea–curvie, conspirație pentru distrugerea vieților altor oameni (informări, raportări, înregistrări audio, „trageri de limbă” la telefon și în discuții, monitorizarea activității pe telefon și internet), conspirație pentru genocid (prin vaccinuri, radiație 5G, medicamente falsificate, otrăvirea atmosferei, otrăvirea legală a alimentației – aditivi, initium, glifosat, etc.), șantaj, sabotaj (profesional, familial, educațional, politic, militar, alimentar, medical, etc.), avorturi (ucidere personale, propagandă pro–avort, legi pro–avort), falsuri și înscenări juridice, legi juridice criminale și trădătoare de neam, impostură relațională, acceptarea unor ritualuri de inițiere oculte–satanice, aderarea la organizații oculte–satanice, uciderea ascunsă și nepedepsită a unui om, dorința premeditată de ucidere a soțului/soției, furtul și delapidarea într–o firmă, falsul existențial și falsul în dragoste, dorința bolnavă pentru răzbunare, ura față de Dumnezeu, protecția activităților criminale interlope (trafic de droguri, răpiri de copii și fete, trafic de organe, etc.), protecția activităților criminale din firme și corporații (furt, delapidare, trafic de influență, sporuri și beneficii nejustificate, exploatarea legală a angajaților, neplata corectă a muncii, concedieri abuzive, neplata corectă a impozitelor, taxe de protecție pentru posturile ocupate, mită pentru adjudecarea

contractelor, hărțuire sexuală, presiuni pentru informări neoficiale), etc.

Toate aceste păcate bine ascunse sunt apoi „date pe față” prin proiecții psihice, îndreptățire de sine și provocarea obsesivă a celor din jur. Practic nu există faptă, indiferent cât de monstruoasă este aceasta, pe care degenerații să nu o facă cu seninătate, fiind nepăsători la consecințe sau fiind ferm convinși de necesitatea și justetea realizării ei.

În paralel cu faptele grave săvârșite zilnic, conștiința de sine nu doarme, ea generează încontinuu în sub-conștiința și inconștiința omului o mare cantitate de suferință psihică: ură de sine, rușine, frică lumească, frică de a răspunde pentru faptele comise (de pedeapsă, de moarte), multă vinovăție și învinovățire, durere psihică, disperare, tristețe.

În mod „natural”, psihicul individului degenerat (îndrăcit, demonizat) are o rezistență conștientă de a-și accepta propria existență denaturată și propriile fapte anti-sociale, inclusiv are autonomie și intenționalitate față de conținuturile psihice negative cu potențial autodestructiv.

În consecință va avea loc „ascunderea” păcatelor (faptelor) prin proiecțiile psihice. Dar în majoritatea cazurilor, soluția de supraviețuire psihică a degenerațiilor vizează aspecte pentru narcotizarea suferinței psihice prin: libido-ul îndreptățirilor de sine, libido-ul narcotizant al patimilor, libido-ul patimii mâniei (agresivitate verbală, emoțională, fizică).

89.a. Indivizii degenerați pot fi identificați imediat prin libido-ul îndreptățirilor de sine și libido-ul narcotizant al patimilor.

Totul pornește de la păcatele, greșelile, răutățile, sabotajele și trădările la care este expus orice om. Nu este om care să nu fie expus ispitelor de acest fel, dar nu toți comitem faptele acestor ispite.

Urmarea imediată a acestor fapte este activarea „judecății personale”, adică omul începe să „audă” vocea conștiinței sale. Este cunoscut faptul că Dumnezeu a sădit în mintea și sufletul tuturor oamenilor de pe pământ un mic mecanism de avertizare, o judecată personală, care avertizează omul ori de câte ori încalcă legile lui Dumnezeu. Această judecată personală este dată omului pentru a-l avertiza că la Judecata de Apoi faptele comise vor fi luate serios în considerare.

La majoritatea oamenilor, judecata personală este vocea interioară a conștiinței, este starea sufletească de tulburare psihică și emoțională, de pierdere a liniștii și păcii sufletești. Judecata personală și vocea interioară a conștiinței conține inclusiv un mecanism psihic, prin care omul care a greșit ajunge să trăiască sentimente profunde de vinovăție și este pus să suporte o suferință psihică semnificativă.

Suferința psihică creată este suficient de mare pentru a-l face pe om să înțeleagă cu totală claritate că a greșit profund, că a încălcat legile lui Dumnezeu, că în acel moment este pus sub o observare specială și că urmează o inevitabilă pedeapsă (un canon), pentru a corecta în sufletul omului efectele faptelor săvârșite.

Mecanismul psihic pornit de vocea conștiinței este universal valabil, el apare la orice om, indiferent de rasă, religie, sex, vârstă, profesie, naționalitate, dacă omul crede în Dumnezeu sau este ateu, etc.

Deci pentru păcate, răutăți și trădări, cu câteva excepții, consecința este aceeași,

pentru toată lumea: suferință psihică, durere psihică.

Practica duhovnicească a identificat cu mare precizie cauza neobositului comportament de tip sociopat/psihopat al degeneraților. Există însă o diferență de răspuns la această situație a omului care a greșit. Suferința psihică generată de conștiința vinovăției propriilor păcate poate fi abordată în două moduri:

Varianta 1 – prin pocăința duhovnicească.

Este varianta duhovnicească, de eliberare de suferința psihică generată de conștiința vinovăției propriilor păcate.

Această eliberare presupune credință, speranță și nădejde în Dumnezeu, luarea în serios a „vocii” conștiinței de sine, căința și pocăința personală – adică mai exact acceptarea și asumarea conștientă în fața lui Dumnezeu și față de sine a păcatelor comise.

Credința acestui om îl va face să-și ceară iertare de la Dumnezeu și de la păgubit, va avea sincere regrete, va căuta să îndrepte greșeala făcută și se va pocăi, în speranța că Dumnezeu îl va ierta.

În acest caz noțiunile de credință, iertare, nădejde, pocăință și canon sunt fundamentale pentru a reface sufletul omului care a greșit și a-i oferi acestuia posibilitatea de a-și continua viața într-un mod normal. Vocea conștiinței și suferința psihică se oprește la omul care își cere iertare, se pocăiește și depune eforturi să repare fapta comisă.

Din punct de vedere psihologic, pocăința înseamnă integrarea în conștiință a unor conținuturi psihice sub-conștiente și inconștiente dureroase.

Pocăința este desigur un proces psihic incomod, care aduce omului suferință psihică, o suferință pe care omul trebuie să o accepte și să o suporte.

Acceptarea și asumarea în conștiință a acestor conținuturi psihice dureroase sau aproape insuportabil de dureroase se poate face doar prin credință în Dumnezeu, nădejde în puterea Sa de iertare, dorință pentru iertarea lui Dumnezeu, dragoste pentru Dumnezeu, acceptarea îndeplinirii unui canon.

Canonul dat de preot trebuie înțeles ca fiind o recuperare psiho-duhovnicească pentru ca omul să nu mai repete păcatele făcute, dar și ca o formă de auto-iertare în fața propriei conștiințe.

Conștiința de sine este practic judecata lui Dumnezeu din sufletul și mintea omului, care judecată nu „doarme” niciodată și față de care nu poate exista uitare, negociere sau nepăsare.

Practic judecata lui Dumnezeu nu se oprește (omul nu se poate ierta pe sine), până când nu va îndeplini toate ostenele canonului: milostenii (prin bani, haine, scris și cuvânt – pentru apărarea și promovarea adevărului, informație, consiliere, sprijin, protecție), botezarea și ajutorarea copiilor săraci (pentru avorturi), post, pravilă de rugăciune, smerire de sine, mers la slujbe la Biserică, comportament moral ireproșabil (corectitudine, cinste, omenie, implicare, responsabilitate, etc.), disciplina gândirii, rugăciunea neîncetată a minții, iertarea greșelilor celorlalți oameni.

Pocăința este inefficientă sau chiar imposibilă în condițiile nepăsării, trândăviei mentale, mândriei, măririi de sine. Eliberarea de această suferință psihică se face prin Harul lui Dumnezeu care susține psihicul omului și prin Taina Împărtășaniei.

Varianta 2 – prin autonomia și intenționalitatea psihicului (îndreptări de sine, proiecții psihice, libido demonic narcotizant).

Însă cu totul alta este situația oamenilor nepăsători, orgolioși și mândri, care nu au credință în Dumnezeu, care desconsideră legile Lui, legile de conviețuire inter-umane, iertarea, canonul, pocăința.

La acești oameni vocea conștiinței nu se oprește niciodată, iar suferința psihică se adună la cote insuportabile. Individul acesta știe clar ce a făcut, că este vinovat, că încalcă continuu legile lui Dumnezeu, că este oricând pasibil de pedeapsă.

Chiar dacă nu o arată și nu recunosc, lipsa de credință, desconsiderarea iertării și pocăinței face ca acești oameni să ajungă în scurt timp foarte afectați de o imensă cantitate de suferință psihică, de ură de sine și sentimente de vinovăție.

După cum știm de la CG Jung, psihicul are autonomie și intenționalitate și trebuie să găsească o cale de a scăpa de această uriașă presiune psihică, de conținuturile psihice negative cu potențial autodistructiv.

Într-un oarecare procent, psihicul acestor oameni nepăsători este incapabil să găsească o soluție pentru problema cu care se confruntă și asemena lui Iuda, ura de sine este dusă până la capăt, sub forma agresiunii contra propriei ființe.

Dar în majoritatea cazurilor, soluția de supraviețuire psihică a degenerațiilor vizează trei aspecte pentru narcotizarea suferinței psihice, prin: îndreptărire de sine, libido psihic obținut din patima mâniei și proiecția urii de sine în exterior.

PĂCATE, RĂUTĂȚI, SABOTAJ, INVIDIE, FAPTE DE TRĂDARE = SE DECLANȘEAZĂ „JUDECATA” PERSONALĂ A CONȘTIINȚEI DE SINE = APARE SUFERINȚA PSIHICĂ (URĂ DE SINE, VINOVĂȚIE, ÎNVINOVĂȚIRE DE SINE, DURERE PSIHICĂ) = NARCOTIZAREA SUFERINȚEI PSIHICE PRIN: TRĂIEREA FORMELOR DE MÂNIE + ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE + PROIECȚIA URII DE SINE ÎN EXTERIOR (PERSECUTAREA, ATACAREA, DISTRUGEREA APROPIAȚILOR ȘI A ORICĂRUI OM NORMAL).

Este narcotizarea psihică a vinovăției păcatelor neasumate și nepocăite, prin libido-ul demonic furnizat sistemului psihic de către îndreptățirea de sine și patimi: mândrie, mânie, slavă deșartă, lăcomie, desfrânare, etc. Practic nu poate exista îndreptățire de sine funcțională fără existența a cel puțin 3 patimi: mândrie, slavă deșartă, mânie. Nu aș dori să sperii pe cineva, dar conform teologiei și monahismului creștin-ortodox, sunt considerați ca fiind „demonizați”(!) toți oamenii care au deja dezvoltată o patimă oarecare. (pentru aceasta vedeți în capitolul 18 clasificarea făcută de Arhm. Ilie Cleopa) Existența unei patimi înseamnă mai multe aspecte neplăcute:

- cu certitudine există o posesie demonică a câmpului biofizic (cert există un demon lângă noi);
- posibil există o posesie demonică neurologică (posibil există un demon în creierul nostru);
- cu certitudine există un demon al patimii în „inima” noastră (obligatoriu există un demon în centrul sufletului, situat în organul fiziologic inimă);
- cu certitudine există o schimbare calitativă spre demonizare a Sinelui (obligatoriu apare procesul de demonizare a identității nostre spirituale veșnice).

Rezultatul inevitabil al acestei strategii de apărare a Eului prin libido-ul narcotizant

(demonic) al patimilor și prin libido—ul îndreptățirilor de sine este demonizarea Sinelui și comiterea în continuare a unor păcate grave, strigătoare la Cer.

Cu cât sunt mai mari aceste păcate și cu cât este mai fragil Eul individului, cu atât aceste comportamente agresive devin mai cronicizate și omul se demonizează mai rapid.

Eul și Sinele sunt astfel apărate nu prin asumarea greșelilor și pocăință, ci prin mândrie și îndreptățire de sine. Individul practic scapă de suferința emoțională adusă de conștiința păcatelor prin mândrie, prin îndreptățirea lor, prin căutarea obsesivă la alții a lipsurilor, scăpărilor sau greșelilor.

Păcatele mici duc la o suferință psihică tolerată de psihic, dar care și ele se pot narcotiza psihic în mândrie prin diferite forme de îndreptățire de sine: clevetire, bârfire, mici răutăți, criticism, comentarii negative, judecarea altora, grija pentru viața altora, etc.

Păcatele mari duc la o suferință psihică pe care individul nu o mai poate suporta psihic. Concret individul se „salvează” psihic printr—un război personal total cu apropiații săi. Prin căutarea de vinovăție celor din jur, prin aducerea lor la nivelul de păcătoșenie al său, degeneratul se păcălește pe sine, își spune sieși:

„ia uite ce păcate și greșeli mari face X, ce trebuie să mă mai îngrijorez eu pentru ce am făcut, și eu sunt un om ca toți ceilalți, nimeni nu este perfect”.

Această strategie de îndreptățire de sine are efectul că psihicul primește prin mândrie un libido psihic de tip narcotizant, care are efectul suportării suferinței psihice a vinovăției. Rezultatul inevitabil este completa demonizare a individului (demonizarea Sinelui).

Deoarece acest război nu poate fi declanșat la serviciu, în 99% din cazuri victimele degenerațiilor sunt propriile familii: copiii, soțul sau soția, cumnatul sau cumnata, fratele sau sora, socrul sau soacra.

Se ajunge astfel la faptul că păcatele personale ale unui individ, dacă sunt „rezolvate” pe calea mândriei și îndreptățirii de sine duc la război familial total. Întotdeauna degeneratul pierde acest război purtat cu propria familie și se autodistruge, psihic și biologic.

Orice degenerat, indiferent cât de puternic și plin de vitalitate este el, nu poate rezista psihic și biologic mai mult de 10–12 ani unui război total declanșat împotriva propriei familii. Să ne învățăm să „vedem” în spatele acestor comportamente cronice suferința psihică a vinovăției unor păcate grave, care sunt externalizate prin mândrie și îndreptățire de sine.

Comportamentele cronice pentru îndreptățirile de sine sunt în realitate expresii ale unei nevoi inconștiente de apărare a Eului de greutatea conștiinței vinovăției a faptelor comise.

Este practic o vânătoare continuă și fără speranță a tuturor greșelilor tale posibile și imposibile, reale sau imaginare, de către un „vânător” (degeneratul) care nu iartă și nu uită, care găsește o reală bucurie și plăcere (libido psihic) în a afla „probleme”, „greșeli”, „deficiențe”, „slăbiciuni”, „neascultări”, „invidie”, „clevetire”, „intenții rele” și „vinovății” la toți cei din jurul lui.

Practic degeneratul este condiționat psihic să observe, memoreze, analizeze, comenteze și interpreteze tendențios—negativ toate detaliile și aspectele minore pe

care le „vânează“ la oamenii de lângă el.

Doar o mică parte din această uriașă supraveghere a celorlalți este exprimată verbal, marea majoritate a „vinovățiilor“ personale observate rămân pentru „consumul“ și plăcerea secretă a degeneratului.

După această operațiune de supraveghere tainică, degeneratul are preocuparea obsesivă pentru a genera la cei din jur sentimente morale, emoționale și religioase de vinovăție. Întotdeauna degeneratul are gata pregătită o veșnică acuză:

„nu ți-e rușine că”.

În esență, importanța îndreptățirilor de sine este de a găsi „vinovății“ reale și/sau imagine la ceilalți oameni. În acest mod, în mintea degeneratului ceilalți sunt aduși la același nivel de păcătoșenie și vinovăție cu el, degeneratul care face atâtea fapte grave.

Justificările degeneratului sunt simple și nebunești: iată deci că nu este el cel mai rău om de pe planetă, iată că și ceilalți oameni sunt la fel ca el plini de păcate și vinovății, deci faptele lui nu sunt atât de grave, deci propriile sentimente de vinovăție sunt exagerate, la Judecata lui Dumnezeu el nu poate primi o pedeapsă mai mare decât cea a altor păcătoși, deci poate continua liniștit să aibă aceeași viață făcând încontinuu aceleași fapte deosebit de grave.

Deși nu pare, atitudinea obsesivă și cronicizată pentru îndreptățirea de sine (țipete, clevetire, isterie, criticism, nemulțumiri, provocări, viclenie, victimizare, exces de zel, jigniri, calomnii, mânie, agresiuni psihice și emoționale, etc.) sunt indicii clare pentru păcate mari și grave strigătoare la Cer, pe care degeneratul le comite neîncetat în ascuns: trădări, turnătorie, delațiuni, sabotaje, prea-curvie, tentative deucidere (otrăvire, vrăjitorie), ură față de Dumnezeu, răzbunări gratuite, declarații mincinoase, fals existențial, răzbunări existențiale motivate de invidie, premedități viclene, distrugerea vieții altui om, etc.

Surse pentru libido–ul îndreptățirilor de sine ale degeneraților:

– obsesia și „grija“ neîncetată pentru viața celor din jur, care se concretizează în vânătoarea „la sânge“, observarea, memorarea și contabilizarea pe viață a tuturor manifestărilor personale ale celorlalți oameni:

fapte, cuvinte, atitudini, intenții, mici gesturi, mici și inevitabile neatenții, scăpări minore, lipsuri banale, cunoașterea unor aspecte de cultură generală, orice aspect de comportament relațional, ridicări ale vocii, mici și inevitabile supărări, mici și inevitabile eșecuri, mici și inevitabile greșeli, gestică (ce și cum face cu mâinile), mimica feței (toate expresiile emoționale afișate), „mimica“ ochilor (expresiile emoționale transmise de privirile ochilor), diplomația în discuții (ce, cum și cât vorbește), comportamentul la shopping (ce, cum și cât cumpără), comportamentul culinar (ce și câtă mâncare face, cum o face), comportamentul la masă (ce, cum și cât mănâncă), comportamentul vestimentar (cu ce se îmbracă, cum se îmbracă, ce haine își cumpără), comportamentul în muncă (ce, cum, cât muncește, cum se îmbracă, cum vorbește), comportamentul cu igiena (ce, cum, cât se spală, ce produse folosește, cum se machiază), comportamentul la telefon (ce, cum, cât vorbește, cu cine), comportamentul cu distracția (ce filme vede, ce emisiuni urmărește, ce vedete apreciază, ce jocuri joacă), comportamentul cu proprii copii (ce și cum le vorbește,

cum îi îmbracă, ce le dă să mănânce, cum îi educă, ce îi învață), comportamentul cultural (ce cărți citește, ce muzică ascultă, ce tradiții cunoaște, câtă istorie cunoaște), raportarea la instituțiile statului (preferințe politice, cât respectă legile, câtă propagandă crede, în ce lideri are încredere), etc.

– analiza „la sânge“, negativă–tendențioasă și subiectivă a tuturor manifestărilor personale ale celor din jur (descrise mai sus);

– extremă exigență și intoleranță față de toate manifestările personale ale celor din jur (descrise mai sus);

– nemulțumiri cronice, observații, atenționări și amenințări, față de toate manifestările personale ale celor din jur (descrise mai sus);

– negativism cronic, interpretare negativă–subiectivă a tuturor manifestărilor personale ale celor din jur (descrise mai sus);

– „vânătoarea“ de „fapte incriminatoare“, adică căutarea activă și obsesivă de vinovății reale sau presupuse, la toate manifestările personale ale celor din jur (descrise mai sus);

– criticismul cronic extrem și clewetirea plină de ură, invidie și răutate a tuturor manifestărilor personale ale celor din jur (descrise mai sus);

Criticismul și negativismul degenerat se manifestă mai ales când omul îndeplinește impecabil activități utile și necesare.

De exemplu: timp de 4 ore muncești și faci casa curată, dar uiți cârpa de praf undeva pe jos. Degeneratul nu „vede“ munca și efortul tău, ci folosindu–se de pretextul cârpei uitate va începe să te critice, denigreze, calomnieze, etc. plin de ură, invidie și răutate.

Sau speli un „munte“ de vase, dar o mică linguriță este uitată pe chiuvetă.

Sau lucrezi 10 ore la câmp, dar nu pui la locul ei sapa folosită.

Sau faci 4 feluri de mâncare excelentă, dar nu ai mai apucat să speli și câteva vase.

Sau conduci impecabil timp de 12 ore, apoi din necesitate trebuie să pui o frână bruscă.

Sau te ocupi de copil o zi întreagă (îl speli, dai de mâncare, faci cu el teme, etc.) și nu mai apuci să răspunzi la un mesaj oarecare pe telefon (mesagerie). Sau orice face copilul rău sau imperfect tu ești de vină.

Sau muncești la birou impecabil 8 ore și–ți faci treaba pe 2 zile, dar îndrăznești să pleci mai devreme cu 2 minute. Sau doar faci impecabil peste cerințe raportul cerut, ceea ce pentru degenerat este desigur rău, înseamnă că ai pierdut inutil 10 minute, timp în care mai puteai face altceva.

În toate aceste cazuri rezultatul este același: degeneratul (îndrăcitul, demonizatul) te va critica și desconsidera plin de ură și răutate, exagerând la nivel de nebunie psihiatrică „faptele incriminatoare“ și acuzându–te de toate relele din lume.

– strategia de „victimă imediată și perpetuă“, prin provocarea verbală premeditată, vicleană, insistentă, obsesivă, negativistă și tendențioasă a celor din jur, astfel încât aceștia să reacționeze cumva, defensiv sau ofensiv.

Degeneratul îi provoacă verbal neîncetat pe cei din jurul său, la limita bunului simț, prin: țipete, jigniri, calomnii, insinuări, acuze, criticism, nemulțumiri, căutarea de ceartă, clewetire, scenarită, analiza comportamentelor, comentarii, judecare, osândire, amenințări voalate, luare în răs, ironizare, zeflemire, batjocură, etc.

Când anturajul reacționează, imediat apoi degeneratul se declară „victimă“

hipersensibilă, ofensată, jignită, calomniată, atacată, abuzată, etc., care consideră că are dreptul și îndreptățirea la „reparații” publice: scuze, ploconeli, tăcere, acceptarea gândirii denaturate a degeneratului, acceptarea stilului relațional denaturat al degeneratului. Cele mai importante sunt însă desigur îndreptățirile din mintea degeneratului, care se auto-convinge de justetea și corectitudinea stilului său relațional.

– nedreptățile, abuzurile, exploatările, crimele, lipsa de profesionalism, corupția, nepotismul, nepăsarea, lăcomia, lipsa de educație, impostura, hoția, trândăvia, depravarea sexuală, alcoolismul, etc., care există în familii, firme, organizații statale, instituții, firme private, etc.

Toate aceste rele ale societății sunt detaliat și direct observate sau văzute în mass-media de către degenerat. Prin raportarea la sine, toate acestea îi întăresc convingerea că faptele comise de el sunt banale într-o lume atât de rea, lacomă și decăzută.

În gândirea lui denaturată de îndreptățirile de sine, restul populației și ceilalți degenerați nu sunt mai buni decât el. Monstruozitatea faptelor lui și relația de slujire a demonilor nu pare să fie atât de gravă pe cât s-ar putea crede.

Deci ce vinovăție mai poate el simți față de propriile fapte. Implicit Judecata lui Dumnezeu pentru el nu poate fi atât de severă.

– convingerea proprie a degeneratului că el nu este un om chiar atât de rău (monstruos) sau convingerea că el este un om normal, impresie greșită datorată lipsei pedepselor venite din partea lui Dumnezeu.

Degeneratul constată că anii trec, faptele grave le comite zilnic și totuși nicio pedeapsă divină nu vine peste el. Nicio avertizare, nicio „pălmuță”, niciun vis alarmant, nicio boală, absolut nimic. Orice atenționare venită din partea unor oameni binevoitori este ignorată și interpretată tendențios-negativist.

Toate îi sunt bune și toate merg foarte bine: are bani, este respectat, avansează neîncetat pe poziții de conducere, este sănătos, nu are accidente casnice, nu trebuie să facă operații chirurgicale, nu are boli grave (cancere, hepatite, boli neurologice), nu este incriminat juridic pentru faptele comise, majoritatea vicleniilor comise sunt rămase secrete și nu sunt publice, copiii îi sunt bine, nu are probleme în circulație cu mașina, are relații excelente cu vecinii și rudele (mai puțin propria familie și cei care îl cunosc), etc.

În acest sens un degenerat îmi spunea deschis:

„Care dreptate a lui Dumnezeu? Care Judecată? Care fapte grave ale mele? Dacă era să fi făcut fapte grave, de mult trebuia să-mi vină pedeapsa de la Dumnezeu.”

Ceea ce acești oameni nu știu este că pedeapsa pentru faptele lor este suspendată în viața lumească și este lăsată pentru Judecata Particulară a duhului, unde nu vor avea parte de nicio milă pentru slujirea cu devotament a demonilor. De asemenea, pentru ei nu va fi nicio milă în iad, unde își vor plăti absolut toate păcatele comise într-o viață de viclenii, „crime” și nelegiuri.

– dreptul său la o viață trăită cu demnitate și respect din partea celorlalți oameni;
– în gândirea lui denaturată banii acoperă și justifică toate vicleniile și faptele

anti-sociale pe care le face.

Degeneratul are un comportament profesional și social aparent ireproșabil: plin de zel, râvnă, conștiinciozitate, tipicaritate, disciplină, conformism, ascultare, obediență, slugărnice. Miza carierismului și conformismului social este obținerea de bani și funcții, prin care își poate justifica (sieseși, celorlalți) toate comportamentele sale deviate.

Degeneratul muncește, are serviciu, este integrat social, are bani, își crește copiii, își ajută părinții și frații, cunună, botează, face milostenii la biserici, este preocupat de problemele din societate, este implicat în activitățile școlare, etc., deci degeneratul nu poate înțelege și accepta statutul de „monstru sociopat/psihopat” pe care i-l acordă unii cunoscuți.

Dimpotrivă, crede degeneratul, mulți oameni care se cred normali nu au responsabilitatea materială și socială pe care o are el, deci nimeni să nu-și permită să îndrăznească să spună ceva negativ despre el. Și chiar așa este, degeneratul cu bani nu acceptă, nu ascultă și nu permite nimănui să spună nici cel mai mic cuvânt negativ la adresa lui. La orice evidențiere a faptelor sale obiective grave, degeneratul reacționează agresiv, arătând cât muncește, banii pe care îi are și păcatele observate la alții.

- nevoia lui de bani;
- dorința unui statut social bun;
- nevoia lui de a-și crește și apăra copiii.

89.b. Forme ale îndreptăririi de sine care ne dezvăluie o mândrie demonică (identitate de Sine demonică).

Degenerații practică neîncetat o relație de tipul: mândrie-păcat-îndreptărire de sine. Degenerații pot fi identificați prin faptul că sunt foarte senini, nepăsători, liniștiți și lipsiți de scrupule cu privire la faptele anti-sociale mai mici sau mai mari, mai simple sau mai grave, pe care le comit neîncetat.

Motivul acestei seninătăți înfricoșătoare este îndreptățirea de sine prin învinuirea altora, pentru propriile păcate comise.

Degeneratul întotdeauna își găsește scuzele și justificările pentru a-și motiva și legaliza în fața propriei conștiințe de sine păcatele, faptele comise. Întotdeauna păcatul degeneratului este pentru propria lui conștiință degenerată ceva normal, ca o reacție firească de „apărare” la ceea ce a făcut, spus, gândit, intenționat altcineva.

În acest mod, prin îndreptățirea de sine, degeneratul capătă o reală identitate demonică și se izolează complet de Dumnezeu, de vocea acuzatoare a propriei conștiințe. Prin îndreptățirea de sine degeneratul nu mai este atent la avertizările conștiinței și își continuă imperturbabil drumul spre completa degenerare de sine, spre demonizare.

În mod esențial, funcția psihică și spirituală a îndreptăririlor de sine este de a orienta și acuza (și) pe ceilalți de răul și păcatele proprii. Îndreptăcirile de sine sunt mai mult sau mai puțin însoțite de fenomenul psihic al proiecției externe al conținuturilor psihice refulate în inconștient.

Orice formă de degenerare este însoțită de îndreptățiri de sine, dar **trebuie să fim foarte atenți la îndreptăcirile de sine CRONICE, deoarece acestea își au sursa direct în mândria de tip demonic.**

Din fericire, putem ușor depista îndreptătirile de sine cronice, care ascund o mândrie de tip demonic și o identitate de Sine demonică: judecare cronică, osândire cronică, criticism cronic, nemulțumire cronică, negativism cronic, vânătoarea „la sânge“ a greșelilor celorlalți (identificarea „răului“ și păcatelor în ceilalți), clevetire cronică, desfrânare, curvie, prea-curvie, trădare cronică, patima lăcomie de bani, arivism social, disperarea după funcții, etc.

Să înțelegem să facem diferența:

IDENTITATE DE SINE DIVINĂ = DEGENERARE „NORMALĂ” ÎN CURS = ARATĂ O MÂNDRIE UMANĂ „NORMALĂ” = SE EXPRIMĂ DIRECT PRIN ÎNDREPTĂȚIRI DE SINE OCAZIONALE, TRECĂTOARE, PUNCTUALE = mândrie, mânie, răzbunare, ură, invidie, răutate, judecare, osândire, criticism ocazional, nemulțumire ocazională, negativism temporar, clevetire obișnuită, desfrânare, curvie, prea-curvie, lăcomie de bani, arivism social, disperarea după funcții, etc. = ÎNCĂ AVEM DE A FACE CU UN OM „NORMAL” CARE DEGENEREAZĂ.

IDENTITATE DE SINE DEMONICĂ (SINELE DEMONIZAT) = ARATĂ O MÂNDRIE ASCUNSĂ DE TIP DEMONIC = SE EXPRIMĂ DIRECT PRIN ÎNDREPTĂȚIRI DE SINE COMBINATE ȘI CRONICE = mândrie cu ură, mânie cu răutate și invidie, răzbunare cu invidie și prostie, invidie cu răutate și încăpățănare, judecare/osândire cu ură, criticism cronic cu răutate și invidie, nemulțumire cronică cu invidie și ură, negativism cronic, invidie cu vânătoarea obsesivă a greșelilor celorlalți (identificarea „răului” și păcatelor în ceilalți), clevetire cronică cu invidie, desfrânare, curvie cu mândrie, prea-curvie cu răutate, trădare cu ură, lăcomie de bani cu răzbunare, arivism social cu invidie și răutate, disperarea după funcții cu dorința de răzbunare, etc. = AVEM DE A FACE CU UN DEMON ÎN TRUP DE OM.

Întotdeauna să știți că avem de a face cu un individ demonizat când vom auzi justificări și îndreptățiri de sine completate cu judecarea celorlalți, precum în exemplele de mai jos:

„Și ce dacă am vrut să-l fur în mod legal, să-l păcălesc la vânzare, fiecare trebuie să fie atent la ce semnează și ce cumpără. Nu este treaba mea și nu este vina mea că oamenii nu sunt atenți și nu se informează că firma mea este una de țepari.”

„Și ce dacă țip?, este normal să țip, bârfesc, calomniez, clevetesc, preacurvesc, toate femeile fac așa.”

„Și ce dacă sunt un turnător care pentru bani, din ură și invidie îmi vând și trădez rudele și colegii de muncă? Așa le trebuie, dacă au vrut să se pună cu mine. Ce, ei au crezut că sunt doar un analfabet funcțional, un prost și un semidoct? Iată că pot face mai mult decât atât.”

„Vreau mai mult, este normal să vreau mai mulți bani pentru mine, iar angajatul pe care îl exploatez fără milă să nu aibă bani de mâncare. Ce să-i faci, este normal să fii lacom, asta este capitalismul, asta este lumea în care trăim. Eu doar mă adaptez la condițiile de viață existente. Dacă era comunism, aveam toți

bani la fel.“

„Și ce dacă prea–curvesc și sunt curva firmei (familiei, satului, orașului)? Nu am luat nimănui pâinea de la gură. Nevasta lui cutare face la fel și toată lumea o crede o mare doamnă.

Prostul de bărbat–miu nu se uită la altele, dar el nu se îmbată cu gașca lui de porci? Adică cum, eu sunt mai proastă, trebuie să stau cuminte acasă cu copiii?“

„Este normal să trădez și sabotez firma unde muncesc. O să–i trezesc eu pe intelectualii ăia de doi bani care se cred mari, să vezi ce față o să facă când vor afla cine le–a falimentat firma și ei vor ajunge în stradă.

Adică de ce ei să fie inteligenți, educați, culti și intelectuali, iar eu să fiu un(o) prost (proastă), limitat (limitată) și semidoct (semidoctă). Nu este corect așa, trebuie să echilibrăm balanța. Cine râde la urmă râde mai bine.“

„Ai ceva să–mi reproșezi? Mie? Imposibil, mie nimeni nu poate să–mi reproșeze nimic. Sunt cel mai muncitor, atent, corect și responsabil om pe care îl cunoști tu.“

„Și ce dacă vreau să mă folosesc de timpul, banii și munca lor pentru a–mi pune la punct vila (casa, apartamentul, grădina, firma, afacerea, relația, etc). Care este problema? Sunt și eu un șmecher/ă, ca toată lumea.“

„Este normal să mă folosesc de ceilalți pentru propriile mele interese. Când nu mai am nevoie de ei, când nu mai pot sau nu mai vor să fie folosiți, îi arunc precum cârpele nefolositoare.

Scrupulele sunt pentru proștii care nu au nimic al lor și doar slugăresc pe alții.“

Pentru a identifica corect un degenerat trebuie să avem puțină finețe și experiență. Cu toții suntem degenerați, mai mult sau mai puțin, mai conștient sau mai inconștient: suntem șmecheri, trândavi, lacomi, cu „preocupări“ sexuale, trădători, sabotori, mincinoși, răi, răzbunători, invidioși, falși, impostori, mincinoși, răi, exploataatori, etc. Cu toții avem astfel de comportamente pentru că ne plac și ne ajută în viață. Majoritatea oamenilor avem unele comportamente relativ parazitare și anti–sociale din interes, lene, nepăsare, plăcerea păcatului, comoditate, conformism social, puterea unei patimi și obișnuință. Însă în conștiința noastră știm cu precizie că aceste fapte nu ne reprezintă, nu credem în „normalitatea“ lor și le facem doar pentru că suntem cumva nevoiți să le facem.

Dar una este să avem aceste comportamente parazitare și anti–sociale (din interes, necesitate și plăcere) fiind conștienți de răul care există și se transmite prin aceste fapte și cu totul altceva este să ne îndreptăm pe noi înșine, adică să avem aceste comportamente fiind convinși de „cauza“, „justețea“, „normalitatea“ și „binele“ lor. Când răul din vorbire, fapte, atitudini și gândire devine din ceva tolerat și relativ acceptat un lucru „bun“, „normal“ și „firesc“, atunci avem de a face cu un individ foarte periculos.

Este o mare diferență între a gândi și face răul din necesitate, fapta care nu te

reprezintă, de genul: „*Fur pentru că trebuie să fur, deoarece nu am ce mânca și copiii îmi mor de foame*”, și gândirea demonică de tipul mândrie–îndreptățire de sine–judecarea celorlalți, de genul:

„*Este normal și firesc să fur, să fiu lacom. Ce, eu sunt mai prost decât alții? Cum să-mi susțin altfel nivelul de trai? Proști și nebuni sunt aceia care nu fură și care au de a face cu mine. Ce, ei nu văd că eu sunt un capitalist adevărat?*”.

De aceea, atunci când întâlnim oameni care gândesc și exprimă în lume răul (au vorbire, fapte, gândire, comportamente și atitudini anti-sociale) și consideră acest rău ca fiind drept „bun”, „justificat”, „normal” și „firesc”, să știm cu precizie că avem de a face cu un degenerat de tip prădător de categorie grea.

Adică avem de a face cu un individ care deja s-a recreat pe sine într-o identitate de sine demonică. Față de un astfel de demon ascuns trebuie să avem o atitudine fermă și clară de evitare, izolare, rupere completă și imediată a oricărei relații.

89.c. Indivizii degenerați pot fi identificați imediat prin comportamentele degenerare pentru patima mâniei (agresivitate verbală, emoțională, fizică).

Ați citit în prima parte a cărții (capitolul 4) că patima mâniei este specială, ea are o particularitate aparte.

Trăirea formelor de mânie este generatoare de un anume tip de libido, din care psihicul uman își poate extrage un tip de energie psihică care are capacitatea de a narcotiza (opri) durerea psihică.

Aceasta este o constatare universal valabilă. Nu trebuie să fii un degenerat trădător ca să te abandonezi temporar mâniei, pentru a opri o durere sufletească. În general oamenii simpli fac față la o durere sufletească majoră prin abandonul temporar și trăirea unor forme de mânie: țipete, plâns, urlete, agresivitate fizică, ură, dorință de răzbunare, ruperea hainelor, spargeri și distrugere de bunuri, etc.

Secretul acestor manifestări extreme este că energia psihică degajată de trăirea stării de mânie are efect narcotizant asupra psihicului uman. Iată cum degeneratul nostru, trădătorul de lângă noi, este obligat inconștient să se abandoneze patimii mâniei.

În afara soluției sinucigașe de tip luda, pe toți trădătorii și degenerații, fără voia lor, propriul psihic îi face dependenți de patima mâniei. Deci pentru a identifica degeneratul de lângă tine, tot ce ai de făcut este să fii foarte atent la toate expresiile (semnalele de mânie cronică și sistematică) pe care începi să le observi la apropiații tăi.

Cu o singură atenționare: comportamentele de mânie cronică trebuie raportate la o stare anterioară de normalitate. Dacă starea normală a omului este de continuă nervozitate, irascibilitate, agresivitate, etc, posibil că aceste forme de mânie sunt în legătură cu păcate și trădări anterioare, care nu te privesc pe tine.

În restul situațiilor însă, învață-te să faci legătura dintre formele de exprimare a mâniei și trădarea ascunsă. Întotdeauna degenerarea (sabotajul, răutatea, trădarea) este însoțită de expresia unor forme ale mâniei.

Formele de exprimare ale mâniei nu sunt doar cele vizibile, de agresivitate, bârfă, irascibilitate, etc. Mânia are nenumărate forme de exprimare, vizibile și ascunse.

Trebuie să fii atent și să observi toate formele de mânie posibile care încep să apară la

un om care în mod obișnuit era liniștit și prietenos, deoarece omul pe care îl știi de o viață și în care ai încredere îți pregătește trădări și lovituri grele.

IDENTIFICARE DEGENERAT, TRĂDĂTOR = IDENTIFICARE FORME DE MÂNIE CRONICĂ (SISTEMATICĂ).

Iată o listă cu cele mai uzuale exprimări ale patimii mâniei:

ranchiuna, dușmănia, toate formele de exprimare ale resentimentului, răutatea, lipsa de ajutorare, reaua voință, dorința și preocuparea de a face rău, dorința de a ucide, invidia, viclenia, ostilitatea și invidia deghizate în bunăvoință și amabilitate, nerăbdarea, răceala, disprețul ascuns sau ostentativ, nepăsarea la durerea altui om, bucuria la necazul altuia, dorința de a umili, dorința de a-ți bate joc, dorința de răzbunare, dorința de a controla viețile semenilor, dorința de a obține nejustificat bunurile altuia, dorința de a exploata munca altui om (neplată), stare de neîncetată iritare, indispoziție, acreală și irascibilitate (care duce la reducerea percepției realității), stilul relațional arțăgos, obrăznicia, criticismul (preocuparea constantă și obsesivă pentru vânarea greșelilor altora, preocuparea permanentă de a găsi motive de reproș și imputare), starea de nemulțumire cronică (totul „pute”, nimeni și nimic nu este bun), preocuparea și plăcerea degenerată de a contrazice totul și orice de dragul contrazicerii (fără motiv, din răutate și fără a urmări un rezultat pozitiv), preocuparea conștientă de a crea ocazii favorabile pentru discuții în contradictoriu, căutarea de ceartă și scandal din orice ocazie, neîncetată opoziție și negativism, preocuparea conștientă pentru a inventa/dezvolta războaie personale între oameni, ținerea de minte a răului, aducerea aminte a răului, cearta mentală de unul singur pentru situații trecute, impresionabilitatea negativă, permanenta suspiciune, neîncrederea, conformismul negativist, auto-izolarea cu îndreptățire de sine, dorința de posesie, preocuparea pentru control, preocuparea permanentă pentru judecarea semenilor, atitudinea de desconsiderare ostentativă, negarea celor auzite, împotrivire verbală la cele auzite, refuzul de a asculta etc.

Există și câteva excepții la procesul psihic descris. Un mic procent din populație nu manifestă sentimente de vinovăție în urma săvârșirii unor acte anti-sociale, nu se simt cu conștiința îmcărcată. La acești oameni vocea conștiinței nu există.

Sunt indivizii sociopați, care au o probabilitate foarte mare de a degenera rapid și complet. Sociopații trădători nu pot fi identificați prin depistarea formelor de mânie, deoarece ei nu au nevoie de mânie pentru a-și narcotiza sentimente de vinovăție.

Degenerații pot fi identificați imediat prin agresiunea contra apropiaților și a tuturor oamenilor normali (întreaga societate).

x. La degenerați apare prăbușirea completă în patima mâniei, este obsesia lor neobosită de a-i distruge în taină pe toți apropiații direcți: propria familie, rude, vecini, amici, colegi de muncă (și șefi, subordonați).

În consecință, pe lângă narcotizarea propriei suferințe psihice, degenerații care și-au trădat familia, firma, instituția, organizația, neamul, țara, rudele, prietenii, colegii, etc. încep persecutarea chiar a celor pe care i-au trădat.

IDENTIFICARE DEGENERAT, TRĂDĂTOR = IDENTIFICAREA PROIEȚIEI URII DE SINE ÎN INTENȚIA DE A ÎNDEPĂRTA MARTORII INCOMOZI.

Toți degenerații trăiesc iluzia că suferința psihică va dispărea și vocea conștiinței se va opri, dacă vor face să dispară (alunge) de lângă ei pe victimele lor.

Victimele comportamentului lor sunt martorii tăcuți, care le aduc aminte zi de zi și ceas de ceas de joshnicia ființei lor. Simpla prezență conștientă și existență a victimelor le provoacă degenerațiilor durere psihică, sentimente de vinovăție, frică, ură de sine, îngrijorare și teamă pentru faptele comise.

De aceea, pentru liniștea sufletească a degeneratului, victimele trebuie să plece, să dispară, să facă orice dar să nu stea în preajma lui. Dar din păcate pentru degenerat, de obicei victima sa este un apropiat, cu care împarte multe ore ale zilei.

Așa se face că un părinte își alungă de acasă copilul, copilul își trimite părinții la azilul de bătrâni, cel mai bun prieten te abandonează fără explicații, partenerul de viață te anunță inexplicabil că divorțează, șeful care te aprecia te concediază cu pretexte puerile, etc.

Întotdeauna aceste abandonuri și părăsiri bruște sunt de neînțeles și de obicei trec mulți ani până când cel abandonat află că motivația acestui comportament era trădarea și sabotajul celui care a plecat. Tot în acest mod, trădătorul luda credea că totul va trece și el își va recăpăta liniștea dacă-l va vinde pe Iisus. Mai întâi luda era conștient că-l trădase pe Dumnezeu, ulterior credea că-și va găsi liniștea prin îndepărtarea din lume a martorului acestei trădări.

Sau dacă nu pot să-i alunge, degenerații încep o campanie agresivă și plină de ură, pentru a-și răzbuna propriile trăiri dureroase. În orbirea și nebunia lor, prin proiecția urii de sine, acești ne-oameni consideră că victimele lor sunt responsabile pentru durerea lor sufletească, fapt pentru care trebuie să plătească.

Degeratului știe că prin desconsiderarea vocii conștiinței și a suferinței psihice încetul cu încetul, inevitabil, se autodistrug. De aceea, la degenerații apare nevoia și dorința revanșardă de a „trage” după el chiar pe cei pe care i-a distrus, sabotat, trădat.

Pentru degenerat faptele sale nu sunt suficiente. Surprinși de puterea vocii conștiinței personale și speriați de inevitabila prăbușire, degenerații devin plini de ură la adresa celor pe care i-au sabotat și trădat.

Rupți total de Dumnezeu și desconsiderând legile Sale, degenerații se dedau la orice joshnicie și persecuție posibilă, fac tot ce este omenește posibil să-și distrugă complet propriile victime: biologic, financiar, familiar, material, social, politic, duhovnicește.

În acest moment, în ultimă fază, la degenerații sunt foarte vizibile manifestările exterioare ale mâniei, toate fiind orientate spre scopul distrugerii complete chiar a celor pe care i-a trădat, sabotat, distrus. În acest fel încep războaiele între soți, frați, copii și părinți, colegi de muncă, etc.

FAPTE ANTI-SOCIALE DEGENERATE = SUFERINȚA PSIHICĂ A CONȘTIINȚEI DE SINE = DEPENDENȚA DE PATIMA MÂNIEI PENTRU NARCOTIZAREA SUFERINȚEI PSIHICE = ATACAREA, ÎNDEPĂRTAREA ȘI ELIMINAREA A VICTIMELOR, MARTORILOR, ȘI APROPIAȚILOR.

Ambele aspecte ale consecințelor faptelor (patima mâniei și persecutarea victimelor)

se pot regăsi la orice nivel au fost făcute faptele.

Exemple de manifestare a mâniei față de propriile victime:

- un om care și-a trădat familia devine robul mâniei și își va persecuta propria familie.
- un om care și-a trădat neamul, poporul și țara va deveni robul mâniei și va persecuta pe toată lumea, pe orice individ din neamul din care face parte.

xx. Degenerații atacă și distrug pe toți oamenii normali, întreaga societate.

Prin proiecția urii de sine și din dorința de răzbunare, în general degenerații urăsc, atacă și persecută oamenii normali, care cred în Dumnezeu și respectă legile Sale.

Pentru degenerat oamenii normali sunt niște martori insuportabili, care în tăcerea lor le strigă degeneraților Adevărul: trădarea, alienarea și îndepărtarea lor de Dumnezeu, pierderea legăturii cu Dumnezeu.

Degenerații sunt perfect conștienți de faptul că înainte de orice trădare omenească, mai întâi L-au trădat pe Dumnezeu, că și-au trădat propriul lor Creator, care l-a adus la viață, le-a dat trup, haine, mâncare, căldură, bani, familie și copii.

Și văd această trădare zi de zi și minut de minut, în ochii oamenilor normali, care nu L-au trădat pe Dumnezeu.

Fiecare om normal este pentru degenerat un pericol psihic major, deoarece îi aduce aminte secundă de secundă ceea ce este el în realitate: un trădător care și-a trădat Creatorul. De aceea simpla existență și relaționare a unui degenerat cu oamenii normali este pentru acesta o problemă majoră.

Soluția degeneratului la această problemă? Simplu: îndepărtarea de lângă el, sub orice pretext, a companiei oamenilor normali. De aceea degenerații alungă de lângă ei pe oamenii normali și preferă să se înconjoare acolo unde trăiesc (familie, firmă, organizație, societate) tot de degenerați.

Dar acolo unde nu pot să-i alunge, degenerații se răzbună pe oamenii normali, făcându-le viața un iad. În general degenerații urmăresc ca în compensație la autodistrugerea lor (de care sunt perfect conștienți) să distrugă cât de mulți oameni normali.

Distrugând și ruinând viețile oamenilor normali, în nebulia lor, degenerații cred că în acest mod se răzbună pe Dumnezeu pentru starea de alienare, îndepărtare și autorespingere în care se găsesc. În realitate însă, Dumnezeu nu permite degeneraților să facă ce vor cu oamenii normali, în schimb le lasă degeneraților deplina libertate de a se autodistruge (demoniza) complet.

89.d. Indivizii degenerați pot fi identificați imediat prin proiecțiile lor psihice.

Într-o înțelegere simplă, proiecțiile psihice sunt acele realități psihice, duhovnicești și existențiale/ființiale ale unui individ, dar pe care acesta nu le acceptă și le „vede” ca fiind realități personale aparținând celor din jurul lui.

Toate aceste realități (psihice, duhovnicești, ființiale) incomode, neplăcute și dureroase, pe care individul nu le acceptă despre sine, sunt stocate în sub-conștientul și inconștientul acestui individ.

Din „întunericul” și secretismul sub-conștientului, aceste realități psihice și ființiale își fac drum către exterior, către „lumina” publicului prin intermediul proiecțiilor psihice.

Am descris în acest capitol cum degenerații își proiectează spre exterior umbra psihică, adică acele aspecte psihice din subconștient sau inconștient, pe care individul nu le acceptă despre el însuși, refuză să le conștientizeze și să le accepte conștient, în cadrul

sistemului conștiinței.

Concret, omul va avea o percepție denaturată (o a percepție), care nu corespunde adevărului și realității faptice. Degeneratul va fi ferm convins că el înțelege, „vede” și „percepe” la ceilalți ceea ce este corect și adevărat, în realitate el descriind ceea ce este bine ascuns în propriul său sub-conștient (sau inconștient), adică propriile adevăruri psihice și ființiale.

În cazul degeneraților, sunt bine ascunse în sub-conștient (și inconștient) toate realitățile psihice și duhovnicești care dovedesc faptul că omul este un îndrăcit și/sau un demonizat. Dar cum nu este nimic ascuns care să nu ajungă la „lumină”, toate aceste adevăruri psihice și ființiale vor fi public cunoscute prin proiecții psihice și prin proiecții duhovnicești.

De asemenea, **sunt bine ascunse în sub-conștient (și inconștient) și sunt încontinuu proiectate psihic înspre exterior toate trăirile psihice dureroase, rezultate în urma „activității” conștiinței de sine:** rușinea, vinovăția, frică lumească, frică de a răspunde pentru faptele comise (de pedeapsă, de moarte), ura de sine.

Concret, chiar degeneratul cu gura lui va face public analize, percepții și observații false despre cei din jurul său (propria familie, vecini, colegi de muncă, cunoscuți), nebănuind că de fapt el vorbește chiar despre adevărurile bine ascunse ale propriei sale Ființe.

x. Exprimarea și proiecția rușinii.

Cel mai des proiectată psihic este sentimentul (trăirea) de rușine, pe care un îndrăcit îl poate proiecta de 3–5 ori în fiecare zi.

Recursul la rușine este imediat și aproape obligatoriu pentru degeneratul îndrăcit. Practic orice faci în jurul lui, prin hiper-analiză, criticim și tendențiozitate subiectivă, degeneratul va „vedea” o faptă care trebuie penalizată public. Cum „vede” fapta, imediat îndrăcitul va simți ocazia de a te „vedea” plin de păcate și greșeli și de a se „ridica” pe sine.

Aș putea chiar îndrăzni să spun că proiecția rușinii este un adevărat „sport” național al degeneraților. Personal văd și aud aproape în fiecare zi oameni care fac grave păcate de vorbire (clevetire, judecare, osândire, țipete, ceartă, făcute cu ură, răutate și invidie) și care apoi își „eliberează” conștiința prin proiecția rușinii.

În consecință există o mare varietate de expresii verbale, prin care propria rușine (corespunzătoare propriilor fapte, „crime”, trădări și viclenii) este proiectată psihic în exterior.

Întotdeauna proiecția rușinii personale este însoțită de mirarea și neîncrederea față de lipsa de rușine evidentă, de care dau dovadă cei incriminați. Degenerații sunt profund uimiți și mirați de faptul că cei pe care îi acuză încontinuu de lipsă de rușine nu simt deloc rușinea, nu se simt vinovați de presupusele fapte incriminante. Este și normal să fie așa, deoarece apropiații acuzați neîncetat de degenerați nu au făcut faptele reprobatoare de care sunt acuzați.

Exemple concrete și reale de exprimare a rușinii prin proiecții psihice:

Nu ți-e rușine !?!

Să-ți fie rușine !

Să-i fie rușine!

Nu mai ai deloc rușine....
Dacă ai fi avut rușine, nu ai fi făcut.....
Vai, dar cum de nu-i este rușine!
Ce needucat, nu are pic de rușine! (Ce needucată, nu are pic de rușine!)
Dar chiar nu mai ai pic de rușine?
Dar chiar nu ție-e rușine?
Dar oare chiar nu mai are pic de rușine?!
În familia asta nu mai există rușine?

xx. Exprimarea și proiecția vinovăției.

Prin aceste exprimări, cu gura lor descriu chiar faptele pe care ei înșiși le fac în ascuns.
Exemple concrete și reale de exprimare a vinovăției prin proiecții psihice:

Ești un curvar nenorocit care mi-ai distrus căsnicia. (Ești o curvă nenorocită care mi-ai distrus căsnicia)
X mă otrăvește.
Iar m-ai otăvit!
X îmi vrea răul, îmi face vrăji.
Mi-ai dus din haine să se facă vrăjitorie pe ele.
Ești un tată denaturat. (Ești o mamă denaturată)
Tu ești vinovatul pentru situația în care am ajuns.
Mi-ai distrus viața.
Mi-ai mâncat sufletul.
Ești un cheltuitor, din cauza ta am rămas fără bani.
Ești un prost care crede tot ce aude. (Ești o proastă care crede tot ce aude)
Toți te păcălesc și te mint și tu ca un prost crezi tot ceea ce auzi.
Ești un prost și un dobitoc.
Ești imatur și iresponsabil.
Ești un incapabil, incompetent și un nepriceput.
Ce faci acolo ...? Lasă-mă pe mine, du-te și fă prostii în altă parte.
Lasă-mă în pace, nu mă mai hărțui atâta.
Ce tot atâta te iei de mine?
Ai probleme de relaționare.
Tu nu respecti oamenii.
X este un nenorocit care mi-a distrus viața (o nenorocită care mi-a distrus viața).
Te-ai căsătorit cu mine pentru bani și serviciu bun, fără mine erai în șanț.
Ești un leneș și un nesimțit. (Ești o leneșă și o nesimțită)
Eu sunt victima vicleniei tale.
Recunoaște, ai premeditat și ai gândit totul.
M-ai trădat și m-ai vândut pentru bani.
M-ai trădat și m-ai vândut, ca tu să poți trăi liniștit ca un parazit criminal care ești.
Ți-ai trădat propria familie!
Ți-ai trădat colegii de muncă!
L-ai trădat pe șeful tău X, care a avut încredere în tine și te-a promovat.
L-ai trădat pe colegul tău X, care a fost alături de tine când aveai nevoie.

*Ai trădat poporul român care te plătește!
X mă hărțuiește, nu mă lasă în pace, am nevoie de ajutorul și protecția poliției.*

xxx. Exprimarea și proiecțiile psihice–duhovnicești:

Exemple concrete și reale de percepție falsă a generațiilor cu privire la alți oameni, care în realitate sunt propriile proiecții psihice–duhovnicești (propriile realități psihice–duhovnicești):

Ești plin de draci! (Ești plină de draci!)

Nu te vezi!? Colcăie dracii pe tine!

Îți joacă dracii pe burtă!

Ești un îndrăcit! (Ești o îndrăcită!)

Ai un caracter infect, de om miserabil.

Ești un parazit social.

Ai să te duci în iad.

Iadul veșnic te mănâncă, nebunule și îndrăcitule care ești.

Viața ta este nebunească, tot ceea ce faci este o nebunie.

Vezi, te–am prins, faci vrăjitorii și colaborezi mental cu demonii.

Ești un infantil nematurizat, neadaptat la societate. (Ești o infantilă nematurizată, neadaptată la societate)

Ești un pericol social, ești un pericol pentru copii și oricine din jurul tău.

Ești dus cu pluta. (Ești dusă cu pluta)

Ține minte, viața ta este un continuu fals existențial, ești un impostor total. (...ești o impostoare)

X este un trădător și sabotor ordinar, care trăiește din trădarea propriei familii, a colegilor de muncă și a neamului care l–a hrănit și crescut!

iv. Exprimarea și proiecția fricii lumești.

Un aspect mai greu de sesizat la generații este că ei sunt stăpâniți, subjuogați, complet posedați de frică. Dar aceasta nu este o frică normală, instinctivă, cu rol de apărare–avertizare.

În spatele tuturor acestor comportamente sălbatice de apărare regăsim neîncetat iraționala și paralizanta frică. În același timp, frica este un indiciu practic foarte important al relaționării cu generații, deoarece uneori este singura „punte” rămasă disponibilă de comunicare cu un degenerat (îndrăcit, demonizat).

În două feluri te poți folosi de frica lor:

iv.1. Psihiatrul Scott Peck face observația esențială că pentru a putea intra într–un „dialog” cu un degenerat, trebuie să te adresezi strict fricii acestuia, să faci apel la frica lui. Secretul fricii este că pentru a fi luat în seamă un scop de motivare sau schimbare, tot ce le spui generațiilor trebuie să fie cumva asociat cu frica inconștientă care le paralizează sufletele. Poți obține astfel acceptul său, comportamente de ascultare sau obediență, dar pe care degeneratul le va resimți însă ca o încălcare a voinței sale.

iv.2. Psihiatrul Scott Peck propune ca înainte de orice argumentație logică, să te adresezi mai întâi fricii inconștiente, cu scopul de a o scoate din funcțiune.

Trebuie să–i poți demonstra degeneratului că ai compasiunea necesară pentru a–i

înțelege starea și situația și că el poate face „în siguranță“ un pas în exterior, dincolo de zona controlată de frică.

După aceea, după ce ai reușit să-l scoți din zona în care se subordona fricii, te poți adresa degeneratului într-un mod logic și rațional.

Exemple concrete și reale de exprimare a fricii lumești prin proiecții psihice:

Ești un fricos și un laș, asta ești.

Nu ești bun de nimic, te temi de toți și de toate.

Vai de tine, că de toate te temi.

Nu este bun de nimic, este un iepure fricos.

Ăsta nu—și poate avea grijă nici de el însuși, atât de speriat este.

Ce ești așa speriat, nu te mănâncă nimeni.

v. Exprimarea și proiecția fricii de a răspunde pentru faptele comise: frica de pedeapsă și frica de moarte.

Este frica ne-omului îndrăcit (demonizat) pentru păcatele, „crimele“ și vicleniile fără număr săvârșite cu bună știință, pe care știe că va trebui să le plătească în veșnicie.

Este frica degeneratului care se teme că va fi dat în vileag, că lumea va afla despre adevărul alienării ființei sale. Este frica demonizatului care se teme să nu fie expus și anihilat, înainte să vină vremea puterii lui. Este frica bolnavului de ură, care se teme că nu cumva victimele sale să-și dea seama de acțiunile sale și să caute o binemeritată dreptate.

Este frica omului care își trăiește viața în cadrul unui contract demonic în care a intrat cu bună știință, unde are drepturi și obligații. Este frica omului care este sub puterea voinței demonice, care ar vrea poate să revină la normalitate, dar care este terorizat de frica represaliilor demonului care îl controlează. Este frica degeneratului de Lumina Sfântă din el, care îl atrage spre îndumnezeire.

Așa cum sesiza psihiatrul Scott Peck, la degenerați nu mai funcționează niciun tip de argumentație logică. Din punctul de vedere al unei normalități psihice, ei sunt pierduți oricărui tip de abordare convențional psihic sau psihiatric.

Degerații „funcționează“ complet diferit comparativ cu oamenii normali. Percepția, gândirea, evaluarea, paradigma vieții lor sunt complet diferite de ale unui individ normal. „Normalitatea“ lor este pentru un om normal nebunie curată și satanism declarat, dar pentru ei este invers: ceilalți sunt ciudații care trebuiesc tratați de nebunie.

La orice le spui, degenerații reacționează disproporționat, tendențios, negativist, agresiv, plini de ură revanșardă, emoțional. Îndreptățirea de sine este la cote maxime. Pentru orice răutate sau „crimă“ sufletească, ei au pregătită îndreptățirea de sine: ei muncesc, ei se implică, ei sunt responsabili, obosiți, stresați, etc.

Exemple concrete și reale de exprimare a fricii (de pedeapsă, de moarte) prin proiecții psihice:

Nu ți-e frică de mizeriile pe care (mi) le faci?

Nu ți-e frică că vei plăti pentru faptele tale?

Vai de capul tău, că vei plăti în iad toate câte le-ai făcut.

Nu ți-e frică pentru viața pe care ai avut-o?

Ar trebui să-ți fie frică....

Ai grijă, că nimic nu ai „plătit“ pe lumea asta, toate le vei „plăti“ dincolo.

Ai să mori ca un câine, plin de păcate și datorii.

Nu ți-e frică de moarte?

vi. Exprimarea și proiecția urii de sine.

Degenerații pot fi identificați imediat prin preocuparea cotidiană și nevoia tainică de exprimare a urii de sine.

Indivizii degenerați au o mare problemă cu conținutul lor psihic și spiritual, cu ura de sine, pe care reușesc să o exprime codificat, prin resentiment și proiecție.

Dar chiar și acum degenerații reușesc să dea un sens utilitarist acestui reziduu psihic.

Degenerații nu își risipesc prețioasa ură prin proiecția ei asupra oricărui individ.

Degenerații au inclusiv capacitatea psihică ca undeva, la limita conștiinței, să aleagă asupra cui să-și reverse puhoiul de ură. Deci ura degeneraților este întotdeauna exprimată cu un anume scop.

vi.1. Exprimarea urii de sine prin proiecții psihice.

Indivizii degenerați își proiectează ura de sine, invidia și răutatea asupra celor din jur. Asta înseamnă că nu pot trăi cu conștiința deficiențelor și cu conștiința faptului că ei nu sunt ca toți ceilalți oameni. Toate aceste elemente deficitare nu primesc dreptul de a se menține în câmpul conștiinței și ca urmare sunt alungate în inconștient, unde vor forma ceea ce se numește umbra.

Ulterior această umbră, acest conținut psihic inconștient refulat va fi proiectat asupra celor din jur.

Proiecția propriei umbre înseamnă că în percepția degeneratului cei din jurul lui vor fi văzuți că „posedă“ deficiențele lui, în special atitudinile lui degenerate și infantile.

Adică pe scurt, te va acuza pe tine de toate mizeriile și slăbiciunile lui psihice, sufletești și de caracter.

Acum vor începe certurile permanente, nemulțumirile, acum caută pretexte de scandal, acum dorește să te destabilizeze psihic și să te facă să te îndoiești de propria judecată și de percepțiile asupra lumii înconjurătoare, acum te sabotează profesional, financiar, alimentară.

Dar proiecția umbrei este pe undeva și o decizie conștientă a degeneratului, cu scopuri foarte precise. Sunt mai multe cauze pentru care degeneratul dorește să-și proiecteze umbra: existența urii interioare, nevoia ascunderii adevărului despre falsitatea sa existențială, nevoia de a-și ascunde impostura, nevoia de a-și ascunde lipsurile de educație, caracter și aptitudini, nevoia de a-și ascunde lipsa de iubire, bolile psihice, limitele profesionale, nevoia de a ascunde că și-au luat sarcini peste puterile lor. Deci pe de o parte prin proiecția umbrei degeneratul dorește să se ascundă pe sine. Dar nu este doar atât.

De asemenea, **prin proiecția umbrei, degeneratul dorește să te facă să te îndoiești de propria percepție asupra realității și asupra oamenilor.** Dacă el reușește să te facă să-ți mistifici percepția realității și a evaluării oamenilor, atunci înseamnă că a reușit și să-ți falsifice inclusiv percepția pe care o ai despre el.

Tot ce vezi în neregulă la început va fi ulterior raționalizat, justificat, vei ajunge să-i dai

dreptate.

Proiecția umbrei indivizilor degenerați asupra ta poate fi atât de puternică și agresivă, încât poate avea puterea să te facă să te îndoiești de propria imagine de sine, de propria percepție a realității și să începi să le dai crezare.

Indivizii degenerați nu umblă cu mânuși când este vorba să-și ascundă impostura. Decât să-și arate adevărata față, preferă să-și proiecteze umbra asupra indivizilor țintă, pe care să-i supună unui bombardament critic devastator. Acesta este degeneratul. Mai degrabă îl distruge psihic pe cel de lângă el, decât să trăiască un minut de adevăr.

Proiecția umbrei este unul din factorii decisivi și esențiali pentru a vedea că ai de-a face cu un degenerat. Un degenerat întotdeauna îi va vedea pe ceilalți ca fiind răi, răzbunători, infantili, sociopați, cu dorință de răzbunare, invidioși, curvari, lacomi, paraziți, exploataatori, etc. Dar întotdeauna prin aceste atribute ei se dau de gol, cu buzele lor se descriu la exterior exact așa cum sunt ei de fapt.

Exemple concrete și reale de exprimare a urii de sine prin proiecții psihice:

Ești un bolnav plin de ură, obsedat să îmi faci rău prin orice mijloace! (Ești o bolnavă plin de ură, obsedată să îmi faci rău prin orice mijloace!)

Ești mincinos, fățarnic, plin de răutate și invidie! (Ești mincinoasă, fățarnică, plină de răutate și invidie!)

Nu știi decât de viclenii, minciuni, mizerii și înscenări!

Ești un criminal sociopat care vrea să mă distrugă.

X este un mincinos și un impostor, care minte încontinuu.

X vrea să-mi facă rău, vrea să mă ucidă.

X este un monstru, viclean, care are preocuparea ascunsă să ne facă rău.

Ești un sociopat periculos, care vrea să mă distrugă.

Este clar, ai intenții ascunse viclene față de mine.

vi.2. Exprimarea codată a urii de sine, prin resentiment.

Indivizii degenerați au o capacitate fantastică de a ascunde ura din suflet și de a o exprima voalat prin resentiment. Este de fapt ura de sine care este proiectată asupra celor din jurul lui.

Ura degeneraților se va exprima prin resentiment și va fi justificată de pretexte sociale, familiale, profesionale acceptabile. La adăpostul pretextelor individul este acoperit și evită eticheta de degenerat (sociopat, psihopat, infantilizat). La unii degenerați ura poate fi așa de mare încât depășește instinctul de conservare sau instinctul matern. Ura indivizilor degenerați are pretext și scop. Întotdeauna, oriunde și oricând ura are nevoie de pretext și scop. Nimeni nu urăște de dragul de a se autodistruge. Degenerații își folosesc ura cu scopuri precise: controlul celor din jur, distrugerea psihică și biologică a altui om, parvenirea profesională, răzbunarea, carierismul, dorința de a ajunge să comande altor oameni.

Învață-te să descoperi ura din spatele pretextelor familiale sau corporatiste.

Degenerații corporatiști își ascund de obicei ura, sadismul și agresivitatea de a controla și distruge ceilalți oameni folosindu-se de justificările specifice: profitabilitate, eficiență, recuperarea investiției, fond de rezervă, termene de livrare, etc. Trebuie să

fii atent ori de câte ori în viața ta apare un om care urăște și care încearcă să-și ascundă ura în spatele unor pretexte și justificări.

În acel moment trebuie să te întrebi: Care este scopul urii sale? De ce a apărut acest om în viața mea? Răspunsul la aceste întrebări este posibil să-ți dea fiori.

vi.3. Alte forme de exprimare a urii de sine.

Indivizii degenerați caută neîncetat pretextele, contextele favorabile, ocaziile potrivite pentru a-și descărca ura din suflet.

Când este vorba de a se ascunde, degenerații sunt adevărați maștri. Ani de zile poți să muncești și să trăiești lângă un om și să nu ai habar că acesta este un degenerat periculos, asta în ciuda nenumăratelor comportamente deviate agresive observate de-a lungul timpului și care au loc cu regularitate.

De asemenea, degenerații sunt experți în a justifica social, instituțional sau economic comportamentele deviate pe care le au, agresivitatea, crizele de nebunie, dorința de control a celorlalți oameni, ura.

Să vedem de ce arsenal dispun degenerații pentru a-și ascunde secretul că sunt degenerați și în același timp pentru a se descărca de ura care le arde sufletul, toate acestea fără să atragă atenția asupra lor:

– Jocul favorit al degeneraților este cel prin care se ajunge la ceartă. În această privință degenerații sunt specialiști. Ei urmăresc conștient să ajungă la ceartă prin parcurgerea a câteva etape.

Prima dată degeneratul începe agresiv cu nemulțumiri, jigniri, critici și observații nejustificate, denigrări, atacuri la persoană. Dacă îi răspunzi la aceste atacuri ai căzut în plasă, deoarece degeneratul trece la etapa a doua, care este discuția în contradictoriu. Aici are grijă să ridice puțin câte puțin tonul discuției purtate în contradictoriu. Ultima etapă este cearta, dialogul verbal agresiv, pătimaș și plin de ură. Dacă a ajuns aici degeneratul și-a atins scopul, se poate descărca de ură fără să atragă atenția.

Pentru cineva din exterior tot ce se vede sunt doi oameni care nu se înțeleg și se ceartă. Pentru degenerat însă este o adevărată plăcere și cură de sănătate. După 30 de minute de ceartă, jigniri, amenințări și nemulțumiri degeneratul se va simți toată ziua mult mai bine, deoarece tocmai s-a eliberat de o porție toxică de ură;

– Indivizii degenerați își creează o mască socială perfectă, o „persona“ cum se numește în psihologie.

Adică individul preia perfect un rol social, familial sau profesional și îl joacă perfect. De exemplu, pentru un individ degenerat agresiv, acesta se va îndrepta spre o carieră profesională militarizată sau corporatistă, unde va putea să se comporte agresiv, specific unui degenerat, fără a atrage atenția asupra lui.

Toți vor vedea doar un comportament profesional adecvat meseriei, nimic greșit sau în neregulă. Atâta timp cât cerințele jobului corespund cu trăsăturile degenerate și trăsăturile degenerate îl fac mai competitiv în jobul lui, totul este în regulă, cine ar putea ghici că în spatele individului X competent este de fapt un periculos degenerat?

– O strategie favorită a degeneraților pentru a-și descărca ura din suflet este de a crea artificial false probleme, discuții, bârfe, care apoi va face eforturi să le mărească până când ajung să explodeze în certuri și scandaluri între oameni.

Pentru asta degenerații folosesc masiv bârfa, manipularea prin omisiune, minciuna, vorbesc cinci variante de discuții cu cinci oameni diferiți pe care îi pun unul contra

celuilalt, exagerează impactul unor situații posibil negative, văd mereu partea goală a paharului. Evident că după ce toată lumea începe să fiarbă și degeneratul își poate da drumul la agresivitate, ură și ceartă, fără să atragă atenția în mod special asupra lui;

– Degenerații au o adevărată plăcere de a crea dizarmonie, discuții sterile, de a crea discuții între oameni;

– O stratagemă a lor este să facă sau să nu facă în mod repetat înadins lucruri care știu că vor supăra pe cei din jur: familie, vecini, colegi, rude.

Scopul este de a-i determina pe aceștia să izbucnească în nemulțumiri, în timp ce el va face pe nevinovatul. Degeneratul are apoi grijă ca o mică observație sau nemulțumire exprimată să se transforme într-o ceartă în toată regula, iar apoi să se plângă că vecinul X este scandalagiu și are anume ceva cu el.

El, degeneratul, este o biată victimă nevinovată, vecinul/colegul de muncă X este cel rău, face scandal și țipă nejustificat. Este o stratagemă care dă mereu rezultate.

În acest mod degeneratul rezolvă trei aspecte: distruge imaginea și credibilitatea unor oameni pe care vrea să-i distrugă, se descarcă legal și justificat de ura care-i mocnește în suflet și își ascunde adevărata față, planurile distrugătoare pentru diverși indivizi;

– Dezvoltarea unei charisme sociopate/psihopate deosebit de puternice și fermecătoare;

– Crearea unui puternic supraeu, adică indivizii degenerați vor asimila perfect toate normele sociale, politice existente în vigoare.

Ei nu ies cu nimic în evidență, nu sunt revoluționari, nu vor schimbare, nu se luptă pentru nou. Stau acolo în banca lor, cumiți și ascunși, de unde își joacă perfect rolul de om responsabil integrat în societate;

– Se descarcă de ură printr-un foarte fin resentiment, perfect acoperit cu pretexte și motive de ce fac asta. Tot ce fac rău este perfect justificat social, organizațional, politic;

– Se folosesc de pretextul mentalității capitaliste pentru a justifica alienarea și modul dement cum se comportă în organizațiile economice;

– În general sunt oameni serioși și chiar foarte serioși, care nu se țin de glume și șotii. Manifestă neîncetat pe față o mască de seriozitate și intransigență. Astfel față de cei din jur par oameni de încredere, responsabili, oameni care sunt „cu picioarele pe pământ“.

Nimănui nu-i trece prin cap că în spatele seriozității omul este de fapt iresponsabil social, incompetent profesional, infantil, plin de invidie, ură și orgoliu, care se urăște pe sine, disperat pentru funcție și putere, cu mare dorință de a-i controla pe alții, cu o atitudine infantilă în fața vieții, care urăște pe cei din jur, în general un om aflat în plin proces de degenerare și autodistrugere;

– Agresivitatea lor este mereu justificată de pretexte coerente, se ascund în spatele unor cerințe instituționale, economice, politice sau organizaționale;

– Creează intenționat presiune pe tine, ca să ai ieșiri de nervi și nemulțumire. Apoi explodează și transformă simpla ta nemulțumire într-un scandal.

La final se vor plânge la toată lumea că te iei de el, că el, degeneratul, este o biată victimă. Te va săpa pe la spate mult și bine ori de câte ori are ocazia, încontinuu, până va scăpa de tine. Dacă nu înțelegi că în realitate ești victima atacului perfid al unui degenerat ești pierdut;

- Își ascund patimile sub false virtuți. Astfel, indivizii degenerați par să exprime dragoste și încredere, dar de fapt este o dragoste condiționată de orgoliu, invidie, lăcomie, ură, mânie;
- Un mecanism deosebit de simplu și eficient pe care îl folosesc degenerații pentru a se ascunde este distragerea atenției de la persoana lor. Cea mai bună armă de a se ascunde în fața oamenilor normali este distragerea atenției oamenilor de la persoana lor. Pentru acest scop se folosesc de două posibilități.
Mai întâi în mediul lor familial sau profesional creează mereu situații de diversivune, certuri, scandaluri, situații tensionate, probleme, aspecte care țin în special de relaționarea umană.
În acest caz oamenii nu vor mai fi atenți la persoana degeneratului, ci se vor concentra pe aspectele tensionate apărute, pe problemele create. Deci unde este un degenerat, acolo apar mereu situațiile tensionate și problemele.
De obicei oamenilor normali le trebuie cam 2–3 ani pentru a înțelege că în spatele acestor fitile stă același om și de obicei este prea târziu pentru a mai lua măsuri contra lui, deoarece degeneratul a promovat pe scara puterii.
A doua măsură de distragere a atenției este proiectarea umbrei proprii asupra țintelor și victimelor vizate, cu scopul de a se ascunde pe sine și a determina victima să-și mute atenția de la degenerat la ei înșiși.
Degenerații nu sunt victima procesului de proiecție a umbrei, cum este abordarea generală în psihologie. Au puterea și alegerea inconștientă de a-și proiecta umbra doar selectiv, pe anumite persoane, care manifestă un grad înalt de a-i descoperi cine sunt ei în realitate.
Astfel degeneratul va ataca continuu și neîncetat pe cei din jurul lui. Tot ce este rău, urât, vicios și slab la el este proiectat în afara lui. Persoanele țintă sunt acuzate, săpate și înzestrate neîncetat de toate lipsurile și deficiențele sale de caracter și comportament.
În general este o strategie care dă rezultate. Dacă degeneratul acuză neîncetat, timp de luni de zile pe X că este rău, laș, incompetent, trădător, turnător și prost, și caută toate pretextele posibile pentru a dovedi acest lucru, după un timp oamenii încep să creadă că așa este, că într-adevăr X este rău, laș, incompetent, trădător, turnător și prost.
Evident, nimeni nu are curajul să gândească că de fapt aici avem de a face cu o strategie gândită a degeneratului de a se ascunde printre oamenii normali prin distragerea atenției de la el însuși;
- Se ascund după zodii, prezintă celorlalți defectele ca fiind deficiențe normale, native, de zodie, deci de care nu se poate feri.
- Toți înțelegem că zodiile predispun, dar nu dispun. Dar dacă ajungi să-i crezi pe indivizii degenerați, atunci vei accepta ca normal orice comportament deviant pe care îl observi cu îngăduință. Nu uita că totuși acceptarea nu înseamnă pasivitate și nici îngăduință excesivă;
- Completă secretomanie. Indivizii degenerați sunt incredibil de secretoși, nimeni nu știe ce gândesc, ce fac, ce intenții au, câtă ură au în suflet, că nu sunt oameni ca toți ceilalți;
- Au capacitatea manipulatorie de a te face să-ți pui sub semnul întrebării propriile

tale percepții asupra realității constatate asupra degeneratului.

Îți atacă neîncetat judecata, modul de a gândi, evaluările, deciziile, percepțiile. Ajung că te fac de nu mai știi care este realitatea și cum este ea. Nu mai știi unde este negru și unde este alb. Degeneratul te face să ajungi să te îndoiești că ceea ce vezi este într-adevăr acolo sau că ceea ce vezi este într-adevăr în neregulă.

În mare acesta este tabloul evoluției celui mai temut, neștiut și periculos tip de degenerat. O viață disperată de a primi o fărâmă de iubire și suport emoțional și nevoia obligatorie de a se descărca neîncetat de ura din suflet. Sunt oameni care nici nu exprimă ura prin fapte condamnabile prin legile penale, dar nici nu sunt capabili să o învingă și să treacă de partea oamenilor normali.

Sunt degenerați oscilanți, alunecoși, însă prin esența lor criminali, distrugători, terminatori. Ei nu dau cu parul și nu bat oamenii pe stradă. Dar într-o viață de om distrug și termină cariere profesionale promițătoare, parteneri de viață, copiii cu potențial.

90. Indivizii îndrăciți și demonizați pot fi identificați prin preocuparea lor constantă pentru vrăjitorie.

Fenomenul îndrăcirii și al demonizării Sinelui este strâns legat de practicile de vrăjitorie: aceștia apelează la servicii de vrăjitorie, ei înșiși practică o vrăjitorie „primitivă–băbească” (dar foarte eficientă), ei înșiși practică vrăjitoria la nivel profesional, devin curieri („săgeți”) pentru a ataca cu vrăjitorie diverse ținte umane care trebuie distruse/ucise.

Trebuie mare atenție cu acești ne–oameni, deoarece mulți degenerați sunt „săgețile” (executanții, curierii) unor grupări satanice deosebit de periculoase, trădătoare de neam și de Dumnezeu, care muncesc în ascuns pentru o viitoare Nouă Ordine Mondială, condusă de către individul antihrist: satanică, neo–marxistă, globalistă, ecumenică.

Din nefericire pentru masa populației, aceste grupări conțin un mix de oameni deosebit de bine organizați, determinați, inteligenți, informați: coordonatori din organizațiile satanice globaliste–neomarxiste, ofițeri din serviciile secrete, diverși oameni recrutați de organizații satanice (polițiști, judecători, procurori, doctori, profesori, învățători, etc.), oameni de legătură, informatori, vrăjitori de nivel profesional, „săgețile” de livrare a vrăjitoriilor.

Singura modalitate de a ne apăra de indivizii degenerați tip „săgeți” care colaborează cu grupările satanice este să îi identificăm la timp, pe cât este posibil să le evităm prezența și compania, iar aceștia să nu ajungă niciodată în zona casei (apartamentului), biroului, calculatorului, mașinii, alimentelor, băuturilor, hainelor, discuțiilor, lecturilor noastre.

Ca protecție anti–vrăjitorie, trebuie să avem o relație foarte bună cu Dumnezeu, prin toate măsurile duhovnicești posibile și necesare, precum sunt și cele de mai jos:

- facem regulat postire, spovedire, împărtășire;
- respectăm cu disciplină o pravilă zilnică de rugăciune;
- sfințirea casei de către preot (Sfeștanie) și sfințirea periodică a casei cu tămâie și Agheasmă Mare;

Procedura completă de sfințire a unui spațiu poate fi găsită într–un paragraf distinct la

capitolul 3, în cadrul sub–capitolului **3.3.3** intitulat „Rugăciunile din timpul zilei“.

– chiar dacă nu tămâiem, este foarte recomandat să folosim un pulverizator și să pulverizăm rapid cu Agheasmă Mare în fiecare dimineață: peste tot corpul nostru, hainele pe care le vom îmbrăca, mașină, uneltele de lucru, masa și calculatorul unde vom munci, masa unde vom mânca, ghiozdanul de școală, geanta (rucsacul) pentru serviciu, în toate camerele unde vom locui (munci) în ziua care urmează, pe animalele de companie, pe animalele de curte (păsări, pisică, câțel, vacă, porc, cal, etc.). Pulverizăm cu Agheasmă Mare peste copii și toți membrii familiei, înainte ca aceștia să plece din casă. Înainte de a pleca din casă nu uităm să facem semnul Sf.Cruci cu mir sfințit pe câteva zone importante: frunte, tâmpile, baza gâtului, creștetul capului, ceafă, încheieturile mâinilor, eventual alte zone ale corpului care ne dor (cu excepția organelor intime).

– chiar dacă nu tămâiem, este foarte recomandat să folosim un pulverizator și să pulverizăm rapid cu Agheasmă Mare în fiecare seară înainte de culcare: peste patul unde vom dormi, îmbrăcămintea de noapte, în toate camerele unde vom dormi sau munci în noaptea care vine, pe ușa (poarta) de intrare și geamuri, pe animalele de companie, etc.

– mergem la toate slujbele Bisericii (Sf.Liturghie, Sf.Maslu);

– dăm acatiste/pomelnice speciale anti–vrăjitorie pentru Sf.Proscomidie (înainte de Sf.Liturghie);

– oriunde ne aflăm: acasă, la serviciu, în vizite, la restaurant, pe stradă, etc., trebuie să fim deosebit de atenți/vigilenți și să avem un control strict a tot ceea ce mâncăm, bem, îmbrăcăm;

– suntem foarte atenți la consumul de carne și al produselor derivate din carne; Toate vrăjitoriile au putere dacă ținta vizată consumă carne și/sau produse derivate din carne. Acestea vor fi consumate doar în intervalul 15–18, niciodată mai devreme sau mai târziu.

Dacă avem temeri că suntem ținta unei vrăjitorii, imediat vom stopa consumul de carne și al oricăror produse derivate din carne. În loc de carne vom consuma ulei de măsline și/sau ulei de floarea soarelui de primă presă (presat la rece).

– oriunde și oricând facem orice milostenie putem (vezi în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.5** denumit „Jertfa prin milostenie“);

– este complet interzis de a face păcate de tipul desfrânare (imaginație, malahie, consum de pornografie, curvie, prea–curvie, etc.);

Dumnezeu permite realizarea puterii vrăjitoriilor în relație directă cu păcatele desfrânării pe care le facem. Nepăsarea pentru păcatele desfrânării și păcatele însele sunt astfel plătite prin necazurile, boala și durerea pricinuită de vrăjitorie.

Spre orientare, pentru desfrânarea cu imaginația (poftirea în „inimă“) putem încasa 25% din răutatea unei vrăjitorii. Pentru malahie (păcatul cu trupul), am putea încasa 50% din răutatea unei vrăjitorii. Pentru un păcat trupesc grav precum prea–curvia am putea încasa 100% din puterea unei vrăjitorii.

Acestea sunt valori orientative, doar Dumnezeu știe cum trebuie plătit păcatul desfrânării pe care îl lucrezi. Dacă mintea ta este mereu împrăștiată cu fantezii și filme porno, este posibil ca doar pentru acestea să fii lăsat să încasezi maximul puterii unei vrăjitorii.

- tăcere și evitarea păcatelor vorbirii: vorbire în deșert, jignire, amenințare, nemulțumiri, comentare, cârtire, clevetire, bârfire, judecare, osândire;
- alte aspecte utile cu privire la protecția anti-vrăjitorie puteți citi în capitolul 2, la paragraful 2.3.3.8.

Tot în categoria protecției anti-vrăjitorie se înscriu și următoarele măsuri lumești:

- ducem o viață modestă, simplă, smerită și foarte retrasă, fără activitate publică și/sau profesională peste ceea ce este strictul necesar;
- evităm „trasul de limbă” al informatorilor-trădători, care trăiesc în jurul nostru: rude, din propria familie, colegi de muncă, vecini, prieteni actuali, prieteni din copilărie.

Vorbim foarte puțin, nimeni niciodată să nu ne cunoască: viața personală, intențiile, planurile de călătorie, scopurile, cheltuielile, veniturile, preferințele, plăcerile, părerile politice, părerile medicale, nivelul de cunoaștere duhovnicească, credința, pravila de rugăciune, divergențele din cadrul familiei, ce/unde/cât mâncăm, ce lecturi citim, simpatiile, iubirile, disprețul, adevărul pe care îl cunoaștem, etc.;

- evităm tehnica de monitorizare, supraveghere, înregistrare a vieților noastre, prin dispozitivele electrice: TV, telefon, PC, notebook, boxe, prelungitoare electrice, veioze, lămpi de birou, becuri, prize în perete, routere, tablete, console de jocuri, aparate smart (ceas, brățară, frigider, aspirator), interiorul mașinii, etc.

Niciodată nu vorbim deschis în spații închise (propria casă, loc de muncă, terase, restaurante, interiorul mașinii, magazine, supermarket, mall, cinema, biserică, etc.) despre planuri, idei, informații, preocupări, alte persoane, etc. Niciodată nu vorbim toate acestea la telefon și nu le scriem pe aplicații de mesagerie (WhatsApp, Signal, etc.).

- întotdeauna aceste discuții trebuiesc avute în aer liber și vorbit foarte încet, în șoaptă.

Aveți mare atenție la stâlpii de iluminat de tip stradal, deoarece în modulele becurilor sunt ascunse camere video și microfoane de mare performanță. Atenție și la camerele video stradale din intersecții, deoarece multe dintre ele dispun și de microfoane de mare performanță. Aceste microfoane pot auzi, transmite și înregistra cu mare fidelitate discuții care au loc la 10–20 metri de poziția lor.

- dacă este o urgență de discutat în casă, aplicați soluția știută din vremea comunismului totalitar: dați mai tare volumul televizorului (dar nu foarte tare, în limitele legale de 35 dB), mergeți pe un hol izolat (departe de orice priză, bec sau prelungitor) și vorbiți încet direct la urechea ascultătorului.

Arhimandritul Ilarion Argatu, unul dintre cei mai experimentați duhovnici din România în lupta cu indivizii-demonizați, ne atrăgea atenția cu privire la capacitatea deosebită a acestora de a se ascunde în rândul credincioșilor.

Referindu-se la identificarea indivizilor (demonizați) care se ocupă cu vrăjitoria, Arhimandritul Ilarion Argatu ne învăța următoarele:

„Nu-i poți cunoaște dacă te uiți la aspectul lor fizic sau la starea lor morală, deoarece, vrăjitoarea poate fi o persoană serioasă, cu integritate morală, cu viață de familie normală, cu copii, cu poziție socială bună, poate fi o persoană cultă, poate fi o

persoană care afișează credința și faptele credinței, poate afișa virtuți creștinești: dragostea, blândețea, bunătatea, milostenia ș.a.m.d.

După prima impresie nu-ți dai seama.

Vrăjitoarele postesc, se roagă, vin la biserică, își fac Sf.Cruce și foarte ușor te înșeală. De fapt aceasta este masca după care se ascund, ca să nu se știe că se ocupă cu vrăji și că ele sunt cu Dumnezeu și nu cu diavolul.

Unele chiar se folosesc de Sf.Cruce, biblie, tămâie, lumânări și te trimit la preot să se roage pentru tine. Pentru a înșela pe oameni că ei nu sunt cu diavolul ci cu Dumnezeu. Cum poți să-ți cunoști când te întâlnesc și stau de vorbă cu tine? Îți testezi folosind una din următoarele metode:

a. Dacă pronunți de câteva ori în conversația cu ei numele Mântuitorului Iisus Hristos, dacă este vrăjitor, vei observa că tresare și se schimbă la față;

b. Dacă ești în conversație cu mai multe persoane și vorbești despre Dumnezeu, vrăjitoarele devin neliniștite și gălăgioase, chiar și cele care se află la distanță, se vor apropia făcând multă gălăgie de locul unde te afli ca să te întrerupă.

Le vei vedea că se schimbă la față și pomenesc des pe diavol.

c. Dacă te afli undeva și vrăjitoarea stă cu spatele la tine și îți faci semnul Sfintei Cruci, vei observa că tresare ca lovită de ceva. Această tresărire este una deosebită, saltă din umeri, deoarece semnul Sfintei Cruci pe care l-ai făcut îl lovește pe diavolul cu care ea lucrează.

d. Dacă citești un verset din Sfânta Scriptură în fața unei vrăjitoare, vei observa că se schimbă la față, devine ori prea roșie ori se albește la față și devine ca mortul, deoarece Biblia este «Cuvântul lui Dumnezeu» scris sub însuflarea Sfântului Duh. Vrăjitorii și diavolii nu pot suporta «Cuvântul lui Dumnezeu».

e. Dacă citești o rugăciune sau rostesci un psalm, vrăjitoarea se va schimba la față ori în roșu puternic ori în alb pământiu ca de mort, deoarece rugăciunile sunt scrise de către sfinți iar cuvintele din rugăciune îi arde pe diavoli;

f. Dacă vorbești despre o vrăjitoare și spui altora câte face ea, vrăjitoarea va veni să te caute, indiferent la ce distanță s-ar afla;

g. Dacă afumi cu tămâie, vrăjitoarea devine neliniștită și se schimbă la față în roșu aprins sau în alb pământiu ca de mort;

h. Dacă stropești cu Agheasmă, mâna vrăjitoarei saltă din umăr;

i. Dacă pui Agheasmă în mâncarea cu care o servești pe vrăjitoare, vei observa că se manifestă în două chipuri: se schimbă la față în roșu aprins sau în alb pământiu ca de mort și devine neliniștită și foarte nervoasă, poate să facă și criză de nervi, deoarece Agheasma arde pe diavoli în ea se află flacăra Sfântului Duh.

Așa puteți cunoaște pe cineva care se ocupă cu vrăji, pentru a ne feri de acele persoane și de a nu ne face rău.⁴⁸

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

91. Indivizii îndrăciți și demonizați pot fi identificați prin lăcomia lor pentru bani.

Nu există îndrăcit sau demonizat care să nu aibă variabil Sinele „cariat“ de patima banilor. Nu există degenerare serioasă fără lăcomia pentru bani.

Lăcomia pentru bani duce la o „întunecare“ a minții, datorită demonilor care ajung să stea în mintea omului.

Cine se lasă pătruns de această patimă demonică nu va putea rezista procesului de degenerare (îndrăcire, demonizare).

Alături de trădarea de aproapele și desfrânare, lăcomia pentru bani este un adevărat „topogan” al degenerării prin păcate strigătoare la Cer, care inevitabil duc la gravă îndrăcire și rapida demonizare a Sinelui.

LĂCOMIA PENTRU BANI = DUCE LA ÎNDRĂCIREA CU DEMONII LĂCOMIEI DE BANI = DUCE LA „ÎNTUNECAREA MINȚII” = DUCE LA GÂNDIRE DEGENERATĂ + PĂCATE GRAVE STRIGĂTOARE LA CER = ESTE UN ADEVĂRAT „TOPOGAN” SPRE GRAVĂ ÎNDRĂCIRE ȘI RAPIDA DEMONIZARE A SINELUI.

Iată ce ne spunea Sf.Siluan Athonitul, cu privire la gradul de îndrăcire al oamenilor care sunt lacomi de bani:

„30. Suntem în tot ceasul războiți. Dacă a căzut cineva în păcat, să meargă iute la duhovnicul său și să-i mărturisească toate, sub patrafir. Și crede că vei fi iertat, iar demonul care a intrat în tine din pricina greșelii tale se va duce de la tine. Dacă însă nu te căiești, nu te vei îndrepta până ce vei intra în mormânt.

Dracii intră și ies din trupul nostru. Dacă omul e mânios, intră dracul în el, iar dacă se smerește, dracul iese.

31. Dacă la vremea rugăciunii dracul se aține înaintea ta și nu te lasă să te închini înaintea lui Dumnezeu, smerește-te și zi: «Nimeni altul pe lume nu-i mai rău decât mine!», iar dracul va pieri îndată.

El se teme de smerenie și de cel care se întristează pentru păcatele sale și de mărturisirea făcută din inimă. Dacă-i auzi pe draci vorbind unul cu altul în tine, să nu te temi: ei se mișcă în trupul tău, dar nu în sufletul tău. Smerește-te, iubește postul și înfrânarea, și să nu bei nici vin, nici vodcă.

32. În mine se sălășluiseră demoni, dar nu știam cât sunt de mulți. Mai târziu am aflat căți demoni sunt în om.

Când furi și nu-ți mărturisești păcatul, ai în tine un demon. Dacă ai ucis și n-ai mărturisit, mai este unul. De bei, ai trei demoni. De nu-l ascuți pe duhovnic sau pe stareț, patru draci sunt în tine.

Dacă strângi bani, vor fi mulțime.

33. Cel care-și împlinește voia sa și nu mărturisește toate câte a făcut îi va vedea pe demoni sălășluindu-se în trupul său și chinuindu-i mintea, chiar de se va împărtăși de Sfintele Taine.

De vrei ca demonii să iasă din tine, smerește-te, fă ascultare, nu strânge bani, fă-ți cu drag slujba ta, întocmai cum ți s-a cerut, și mărturisește-ți deplin greșelile.

(sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin, pentru acest citat vezi la capitolul 2 referința 3)

Acea „mulțime” de demoni care intră în trupul omului (la care se referă Sf.Siluan Athonitul) sunt corespunzători păcatelor și faptelor grave pe care le comit cei care au patima lăcomiei de bani.

De aceea, întotdeauna asociate cu patima pentru bani vom găsi (variabil) și următoarele fapte (aspecte) degenerative grave: zgârcenia, lașitatea, frica, hoția,

furtul, viclenia, minciuna, orgoliul, mândria, neacceptarea adevărului (frica de adevăr, fuga de adevăr), falsul, impostura, fățărnicia, victimizarea, îndreptățirea de sine, cheltuirea prostească a banilor (spre bunuri fie foarte ieftine, fie foarte scumpe–inutile), trândăvia, excesul de zel (râvna) în muncă sau trădare, „orbirea” minții spre aspectele materiale ale vieții, curvia, prea–curvia, șantajul, trădarea (de aproapele, a colegilor de muncă, a propriei familii), sabotarea unor oameni capabili, sabotarea unor firme (instituții, organizații), cumpărarea de funcții, carierismul rapace, vinderea de secrete și planuri, neplata corectă a muncii, exploatarea nemiloasă a oamenilor, lipsă de scrupule în a obține bani fără muncă cinstită, nepăsarea pentru dreptate, lipsă de îngrijire corespunzătoare a propriei familii, lipsă de milă, lipsă de milostenie, lipsa conștiinței morale (lipsă de cinste, corectitudine, responsabilitate, etc.), disponibilitatea pentru îndrăcire și colaborarea directă (mentală) cu demonii, disponibilitatea pentru crimă, disponibilitatea de a face rău, preocuparea spre conspirație, vrăjitoria (practica, comanda serviciilor), aderarea la organizații oculte–satanice, ura de aproapele, lipsa de credință, uitarea lui Dumnezeu, lipsa fricii de Dumnezeu, etc.

Specific degenerațiilor lacomi de bani este inclusiv viclenia lor de a–și ascunde această patimă prin:

- aspecte degenerative demonice prezentate drept calități: zgârcenie, lipsă de milostenie, lipsă de corectitudine și cinste, orgoliu, mândrie, lipsă de scrupule în exploatarea oamenilor, lipsă de scrupule în a obține bani fără muncă cinstită (degeneratul lacom de bani este „descurcăreț”, „afacerist”, „îi merge mintea”, etc.);
- aparentă responsabilitate și înfrânare în cheltuirea banilor: limitarea drastică a activităților de shopping, limitarea drastică a unor activități aparent inutile (turism, vizite la muzee, mers la cinema, activități culturale, etc.), limitarea drastică a cheltuielilor personale pentru haine și cosmetice;
- aparentă responsabilitate socială și colegială cu privire la nivelul de salarizare colectiv și individual.

Specific degenerațiilor lacomi de bani este permanenta clevetire și vorbire de rău a conducerii, permanenta nemulțumire cu privire la salarizarea „necorespunzătoare”. Indiferent de salariul primit pentru munca prestată, degeneratul lacom de bani va fi încontinuu nemulțumit, clevetitor, sabotor, trădător, conspirativ.

92. Indivizii îndrăciți și demonizați pot fi identificați prin disponibilitatea lor de a avea trăiri ființiale demonice.

Îndrăciții și demonizații se folosesc în mod conștient de energia demonică a demonilor din ei pentru a reuși în viață.

Ei au pe deplin conștiința răului pe care îl poartă în ei, sunt perfect conștienți că identitatea lor este una demonică. Ei realizează pe deplin că nu–și mai aparțin, că nu mai au o conștiință personală, că sunt „trăiți” și „gândiți” de o altă conștiință de tip demonic, care le șoptește ce să facă, cum să perceapă lumea, cum să gândească și ce să facă. De aceea, sunt nepăsători și evită să se gândească la propria persoană și la propria existență.

Îndrăciții și demonizații au neîncetat strania senzație că sunt folosiți și manipulați, au continuă impresia că sunt influențați dintr–o sursă independentă de ei și nu–și trăiesc

viața așa cum o doresc. Cumva este o diferență între ceea ce vor ei de la viață și ce fac concret în viață. Această diferență ei o resimt ca o intruziune în viața lor, un element exterior lor care le influențează și chiar controlează viața.

La fel ca orice om normal, degenerații fug de propria conștiință de sine și trăiesc o viață narcotizată, pentru a evita întâlnirea cu Răul din propriile suflete. Decât să accepte adevărul simplu că mintea lui aparține unei conștiințe de tip demonic, pentru un degenerat este mai ușor să identifice sursa influențării lui în oamenii apropiați, în conspirațiile statale, sateliți, în undele electromagnetice din televizoare, etc.

Toate aceste elemente exterioare au posibilitatea de influențare, dar nu în modul profund și insesizabil, care determină în final demonizarea omului. Deși în sinea lor știu adevărul, este mai ușor să se mintă pe ei înșiși și să dea vina că oamenii din jurul lor îi manipulează și le vor răul.

Deși se știu posedați demonic, îndrăciții și demonizații nu sunt pe deplin conștienți că sunt dirijați, folosiți „în orb” pentru a distruge viețile anumitor oameni.

Nu-i miră că țintele lor favorite sunt oamenii capabili, care pot să aducă progresul spiritual și material al omenirii și că nu au ca ținte oameni modești sau neimportanti. Ei nu cunosc sensul, motivația, rațiunea și planificarea care stau în spatele deciziei demonului de a ataca și distruge un anume individ X.

Ei sunt precum câinii de luptă asmuțiți contra unei victime, dar evident, nu este treaba câinelui să înțeleagă și să știe motivația pentru care trebuie el să atace pe individul oarecare X. Toate acestea sunt în răspunderea și rostul omului care controlează câinele.

Degeneratul nici nu visează că de fapt individul oarecare X este ținta unei inteligențe malefice, iar el, individul Y, este doar pionul care trebuie să execute atacul. Deci degenerații nu reușesc să înțeleagă că de fapt în spatele agresiunilor lor de tip terminator față de alți oameni eliști este o inteligență care se folosește de ei „în orb”, și-i face să creadă că în actele lor sunt independenți și autonomi psihic.

În realitate degenerații aceștia nu sunt deloc autonomi și nu iau deciziile prin propria judecată, ci aceste decizii le sunt impuse/sugerate mental de inteligențele malefice care sunt lângă ei și/sau în ei.

Mai mult, îndrăciții sunt ferm convinși că iritarea, supărarea, nemulțumirea, criticismul, energia, ura, determinarea, agresivitatea, inteligența, viclenia, impostura, minciuna, etc., superioare celorlalți oameni normali sunt ale lor, ale ființei lor, pe când în realitate toate acestea sunt atribute ale demonilor care îi parazitează și controlează.

Din aceste considerente, îndrăciții și demonizații sunt cei mai secreți agenți care există pe pământ, sunt agenții secreți ai răului, armata privată a răului pe pământ, după principiul: „agentul secret perfect este individul care nu știe nici el însuși că este agent secret”.

De exemplu, un degenerat urăște și vrea să se răzbune pe ținta X pentru un anumit motiv. De obicei acești indivizi-țintă sunt oamenii capabili, la începutul drumului profesional, care dau semne de elitism, cu vârsta între 20 și 35 de ani. Degeneratul chiar asta crede, că el vrea să-l distrugă pe X dintr-un motiv oarecare.

Cu toate acestea, au conștiința faptului că sunt diferiți față de ceilalți oameni și iau măsuri complete pentru a se ascunde. Dar refuzând faptul că sunt demonizați, nu iau

nicio măsură pentru a reveni la normal.

Indivizii degenerați au conștiința răului pe care-l fac, înțeleg că fac rău celor din jur, că sunt distructivi și factor de regres. Înțeleg toate acestea, dar cumva își raționalizează pentru ei înșiși acest rău pe care-l comit, găsind pentru sine îndreptățirile și explicațiile care să le adoarmă conștiința.

Omul îndrăcit simte cu mare acuratețe stările psihice neumane, de tip „alien”, pe care i le oferă demonul „cazat” în interiorul său: uriașă și nefirească senzație de putere, senzația degenerată de libertate, senzația de superioritate, mândrie, aroganță, dispreț pentru oameni, lipsă de frică, nefirească încredere în sine, nefirească siguranță de sine (nu mai există nesiguranță, îndoială, temeri).

Practic demonul îi arată omului că prin puterea sa va putea compensa toate slăbiciunile, lipsurile și neputințele naturale pe care omul le are, va avea bani, putere economică, nenumărate satisfacții sexuale.

Sunt nenumărate avantajele lumești pe care le oferă demonii celor pe care îi posedă, ca un schimb nebunesc în contul pierderii sufletului omului în iadul veșnic.

Exemplu de individ îndrăcit și conștient de starea sa de îndrăcire.

În cartea sa *Marii inițiați ai Indiei și Părintele Paisie*, autorul Dionysios Farasiotis descrie cu mare acuratețe trăirile demonice și dialogul interior mental cu demonul „cazat” în creier, pe care le are un om îndrăcit.

De remarcat este faptul că individul îndrăcit (se pare chiar autorul cărții) are un permanent dialog cu propria conștiință și refuză oferta existențială a demonului cu care se pricopsise în India. Cu prima ocazie, el se va duce la Muntele Athos, la Sf. Paisie Aghioritul, care îl va exorciza de demonul pe care nu îl dorea.

Spre deosebire de acest grec naiv dar credincios, în acest mod au acceptat îndrăcirea definitivă și s-au făcut slugile zeloase ale demonilor sute de mii de indivizi care au deficiențe și neputințe naturale (organice, intelectuale, psihice, sufletești, educaționale, ereditare) în a-și împlini scopurile materiale înalte ale vieții.

Folosindu-se de toate avantajele pe care i le conferă statutul de îndrăcit, a putut astfel să se realizeze în viață într-un mod deosebit orice individ neînvestit cu calități și aptitudini naturale remarcabile: nativ infantil, prost, semidoct, leneș, șmecher, viclan, rău, fățarnic, invidios, carierist, arivist, lacom de bani, desfrânat, trândav, trădător, sabotor, etc.

Dar incredibil, în România există și zeci de mii de oameni care au fost înzestrați de Dumnezeu cu calități și aptitudini naturale remarcabile, dar care totuși au acceptat bucuroși îndrăcirea definitivă datorită trăirilor ființiale demonice, senzațiilor și trăirilor psihice nefirești pe care le pot avea datorită împreună-ființării cu un demon.

Pentru mulți oameni de calitate favorizați de soartă, ispita puterii și senzația degenerată de libertate au fost mai puternice decât „crucea” modestiei, cumințeniei, anonimatului, umilinței, smereniei și ascultării de Dumnezeu.

Este o viață nebunească aceasta, la capătul căreia va începe obligatoriu în iad suferința, pentru plata „consumației” (vieții avute): împreună-lucrarea conștientă cu demonii, împreună-ființarea cu demonii, lucrarea patimilor, distrugerea (sabotarea, trădarea) vieților celor din jur, avantajele nemeritate (materiale, financiare, sociale, politice, profesionale, sexuale), lupta conștientă contra Vieții, Creației, lui Însuși Dumnezeu.

lată un text edificator în acest sens, al autorului Dionysios Farasiotis:

„Cum m-am demonizat.

După acest ultim act, lumea a început să se împrăştie în grupuri. Babaji se retrăsese. Mă hotărâsem să plec. Zărindu-l pe yoghinul olandez, m-am dus să-mi iau rămas bun. M-am aşezat lângă el pe gazon şi am schimbat câteva cuvinte. «Ne vom revedea», i-am spus şi l-am lovit prieteneşte peste coapsă.

Atunci am simţit ceva ieşind din corpul său şi intrând în al meu. O putere mi-a inundat tot trupul.

M-a privit cu uimire! S-a ridicat şi a plecat precipitat, fără să mai spună un cuvânt. M-am mirat şi eu de ceea ce simţisem, dar şi de reacţia olandezului gol-goluţ. N-am înţeles ce mi se întâmplase.

Am pornit apoi pe jos spre hotel, unde am ajuns abia la miezul nopţii, după opt ore de mers. **Pe tot parcursul acestui drum, am simţit în mine o uriaşă energie. Mă simţeam foarte puternic. Păseam cu mândrie şi aroganţă, netemându-mă de nimeni şi de nimic. Niciodată în viaţa mea nu mă simţisem atât de puternic. Mi se părea că-i am pe toţi oamenii în mână şi că mă pot impune în faţa oricui fără nici un efort. Eram stăpânul stăpânilor.**

«Niciodată în viaţa mea nu am păşit atât de liber pe pământ», m-am gândit atunci. Acest **sentiment de libertate izvora din lipsa oricărei frici sau nesiguranţe.** Eram convins că pot controla absolut orice situaţie neprevăzută.....iar neprevăzutul n-a întârziat să se ivească.

[...]

Cât despre mine, ştiam negreşit că posed «puterea» lui Babaji, pe care o dobândisem mai degrabă de la «prietenu» meu olandez, la plecare.

[...]

Ispita puterii.

Mi-am continuat drumul. Se înnoptase bine şi am intrat într-un parc imens, unde existau vechi construcţii de mari dimensiuni. Era un templu oarecare. Ştiam că asemenea locuri sunt frecventate de hoţi, dar nici măcar nu-i luam în calcul. Nu mi-am luat nici un fel de măsuri de precauţie pentru a evita să fiu văzut şi urmărit de virtualii tâlhari.

Mă preocupa intens un cu totul alt aspect: dispuneam de o mare putere! Trăiam cu adevărat puterea.

– Putere... putere! Ce-i rău în asta? mă întrebam în sinea mea.

– Bine, dar tu ce cauţi de fapt în viaţă? îmi replicam într-un dialog lăuntric.

M-am aşezat să fumez o ţigară şi să reflectez mai adânc şi mai limpede. M-am întins pe jos şi am început să privesc stelele Indiei. **Pe fondul unei relaxări fizice şi psihice, simţeam amplificându-se înlăuntrul meu dorinţa de putere.** Încercam să-mi dau seama dacă merită să mă împotrivesc acestui impuls interior.

– **Este rău să păseşti ca un stăpân, ca un suveran pe pământ? Să nu te temi de nimeni şi de nimic? Să-ţi fie toate la îndemână şi să obţii cu uşurinţă tot ceea ce doreşti?**

De ce să fie rău? mă întrebam provocator pe mine însumi.

Diverşi indivizi se apropiau de mine, unii târându-se, alţii păşind pe lângă mine cu

indiferență. Numai ce—mi întorceam fața către ei, și se îndepărtau instantaneu. Mi—am adus aminte de germanul în costum pe care îl întâlnisem la întoarcerea mea din ashramul Heracan, discipol și el al lui Babaji.

Se revărsa din el puterea. O putere stranie. Eram convins că inspiram și eu acum același sentiment.

Nu știu cât timp am zăcut polemizând cu mine însumi. Conflictul interior îmbrăca forma unui dialog de felul acesta:

— Bine, tu ai renunțat la putere. Nu te mai preocupă în mod special să stăpânești; acum te—ai reîntors la vechile deprinderi?

— Da, însă de data asta dimensiunile sunt colosale.

Ce—ți va mai putea sta împotriva? Pe care femeie o vei dori și n—o vei avea? Ce confort economic îți va mai lipsi vreodată? Ce cunoaștere vei căuta și n—o vei dobândi? Diavolul îmi indusese senzația că ar avea putere nelimitată de a—mi oferi toate acestea.

— Da, dar n—am să gădesc prin asta iubire! m—am împotrivit eu din nou.

— **Vei avea cele mai mari satisfacții din lume, gândește—te!**

— Da, dar pe mine mă interesează adevărul, ce importanță au toate celelalte? Și dacă le ai, și dacă nu le ai, ce—i cu asta? Sunt toate deșarte, stupide și ridicole... Nu, nu mă interesează puterea, nicidecum!⁴⁹

93. Degenerații pot fi identificați în decursul a câteva luni de zile, datorită accentuării unor trăsături fizice și psihice.

Ai o mare șansă să identifici la timp un degenerat dacă ești atent și observi accentuarea unor anumite trăsături fizice și psihice.

93.a. Majoritatea degeneraților au dezvoltate anumite trăsături psihice, cu mult peste media oamenilor obișnuiți: atenție, răbdare, rezistență superioară la stress, calm, stăpânire de sine, prezență situațională, prezență conștientă, inteligență sistemică, inteligență speculativă, capacitate de previzionare pe termen lung, impulsivitate, dorința și abilitatea de manipulare, dorința și obsesia de a controla, uluitoare capacitate anticipativă a unor situații, rapida cunoaștere a oamenilor din limbajul non—verbal, etc.

Nu sunt ale omului toate aceste atribute psihice superioare, ci ale demonilor pe care acest om îi are în creier. Atrag atenția mai ales oamenii care până mai ieri erau obișnuiți, sub medie și brusc au devenit un fel de „supermani” psihici.

93.b. De asemenea, degenerații dispun de o rezervă uriașă de energie psihică și fizică, cu mult peste energia disponibilă a unui om obișnuit.

Indivizii îndrăciți manifestă o energie fizică și psihică nefirească și inumană, cei din jurul lor sunt uimiți de gradul de rezistență pe care aceștia îl arată.

Această energie degeneratul o folosește pentru controlul propriei familii, obținerea de bani, pregătirea profesională, confruntările psihice și emoționale cu ceilalți candidați la posturile de conducere, manipularea și exploatarea angajaților și partenerilor, distracție și recreere, etc.

93.c. În primul rând, surplusul acesta de energie nefirească provine direct de la energia demonilor care sunt cazați în trupul degeneraților.

Un individ îndrăcit face activitățile pe care în mod normal le pot face 2—3 oameni

obișnuiți: învață, fac facultăți, fac masterate, fac doctorate, conduc mașina, schimbă mașini, fac afaceri, participă la ședințe, realizează proiecte, fac analize, sabotează și trădează firma în care muncesc, coordonează departamente cu zeci și sute de oameni, coordonează simultan activitatea a 3–5 secretare, citesc literatură, citesc presa, se „ocupă” de propria familie (manipulare, control, șantaj, amenințări, etc.), se ocupă de amantă (amant), se preocupă neîncetat pentru conspirații și viclenii, clevetesc și mint, obțin și transmit informații, muncesc pentru lovituri financiare, fac sport de întreținere, se distrează în cluburi, participă la întruniri secrete, etc.

Exceptând 6–7 ore pentru somn și 1 oră pentru alte activități personale (mâncare, igienă, etc), înderăcții sunt un adevărat uragan al orelor. Timp de 16–17 ore pe zi ei muncesc și se agită neîncetat, fără pauze și fără a da semne de oboseală. Practic niciun om obișnuit nu poate face față la ritmul lor de viață.

Într-un singur an de zile, înderăcții obișnuiți sunt un multiplu de 3, comparativ cu oamenii obișnuiți: citesc de 3 ori mai mult, învață de 3 ori mai mult, conduc mașina de 3 ori mai mult, fac sex de 3 ori mai mult, muncesc și conspiră de 3 ori mai mult, sabotează și trădează de 3 ori mai mult, manipulează și mint de 3 ori mai mult, fac bani de 3 ori mai mult, fac de 3 ori mai mult sport de întreținere, se distrează de 3 ori mai mult, beau și fumează de 3 ori mai mult, cheltuiesc de 3 ori mai mulți bani, etc.

93.d. În secundar, surplusul de energie nu este nimic altceva decât libido demonic, pe care degeneratul îl obține prin acceptarea totală a unor patimi sufletești, precum sunt mânia, mândria sau slava deșartă.

Învățați-vă să vă puneți semne de întrebare, ori de câte ori observați abilități psihice și disponibilitate energetică la un nivel mult peste medie. Este posibil ca această situație să nu fie una de normalitate a unui psihic excepțional, ci dimpotrivă, să fie rezultatul unei inflații psihice, datorită unui individ care–și finanțează psihicul cu libido–ul unei patimi demonice.

94. Indivizii înderăciți (cu demoni în creier) pot fi identificați prin durerile de cap inexplicabile, pe care le au în mod regulat.

În anul 2018 apare filmul *Venom*, care prezintă doritorilor „avantajele” posesiei demonice (înderăcirii) și coordonarea omului prin dialog mental direct, de către demonii aflați în trupul și mintea sa.

În film posesia demonică (înderăcirea) este prezentată ușor voalat, sub forma posesiei trupului și minții omului de către o specie anorganică extraterestră. Dacă la început personajul principal este îngrozit de ideea posesiei demonice, în scurt timp el începe să descopere avantajele acestei coabitări și chiar începe să se simtă bine în această situație.

În film are loc un permanent dialog direct mental între omul înderăcit și demonul din mintea sa, situație care este o prezentare fidelă a realității. În realitatea obiectivă oamenii înderăciți au în mod conștient un continuu dialog mental direct cu demonii aflați în mintea lor.

94.a. Avantajele posedării demonice prezentate în film sunt următoarele: rezistență fizică și psihică peste nivelul oamenilor obișnuiți, abilități și reacții fizice excepționale, dobândirea informațiilor personale/intime despre oameni, succesul la femei, poziție socială bună, respect din partea oamenilor, permanentă îndrumare și coordonare din

partea demonului din interior pentru evitarea pericolelor.

94.b. Dar nu doar acestea sunt motivațiile posibile, pentru care în nebunia lor oamenii acceptă înderăcirea și împreună–colaborarea conștientă cu demonii din ei.

Sunt multe scopurile pe care unii oameni vor să le îplinească în scurta lor viață și sunt perfect conștienți că aceste obiective nu le pot realiza doar prin inteligența, munca, mintea și „înzestrarea” lor personală (șarm, frumusețe, impresie sexuală, talent, aptitudini, moșteniri, relații de familie).

Așa că acești nebuni își tranzacționează viața veșnică la schimb cu muncile iadului, pentru ceva ajutor din partea unor demoni pe care îi vor „caza” în trupul și mintea lor. Cu cât mai ambițioase sunt aceste scopuri și cu cât mai puține sunt resursele personale, cu atât este mai mare disperarea de a avea în viață sprijinul și colaborarea demonilor.

Motivații reale ale posedării demonice sunt și următoarele:

- sunt leneși, trândavi, incapabili, proști, semidocti sau analfabeți universitari, dar vor neapărat în viață o realizare (cu mult) peste puterile și meritele lor: serviciu bun, funcție de conducere, sex, bani, respect social, vilă, mașină bună, bunăstare și prosperitate, viață fără stress, griji, lipsuri și necazuri, etc.;
 - au o dorință de răzbunare și ucidere de tip sociopat, față de alți oameni din categoria meritocrație: credincioși, capabili, talentați, muncitori, familiști, care cred în valorile tradiționale ale familiei și neamului, care au harisme profesionale și personale, care au sfântă frică de Dumnezeu și credință în Dumnezeu, care au o dezvoltare psihic–emoțională normală;
 - au ca scop distrugerea „din interior” a moralului unui popor, prin: depravare sexuală (pornografie, prostituție, trafic de fete, filme), otrăvirea alimentației, trafic de droguri, trafic de copii, trafic de organe, trădarea și corupția politică, corupția justiției, corupția poliției, exploatarea și abuzarea oamenilor prin muncă, distrugerea educației, distrugerea sistemului sanitar, propagandă media (TV, internet, radio, bloguri, reviste mondene), etc.;
 - au ca scop distrugerea „din interior” a infrastructurii organizaționale a unui stat: instituții, firme, organizații, partide politice, organizații civice, grupuri de muncă, grupuri de cercetare, etc.;
 - au ca scop dezinformarea unor factori de decizie din instituțiile importante ale statului: guvern, parlament (și comisii parlamentare), armată, justiție, servicii secrete, poliție, presă, combaterea criminalității interlope, combaterea terorismului, etc.
 - sunt nativ infantili, adică au un handicap permanent și definitiv în dezvoltarea psihic–emoțională (vezi capitolele **7**, **8** și **9**);
 - sunt plini de mândrie, slavă deșartă, ură, răutate, invidie, viclenie, minciună, fals, fățărnicie, etc. și prin înderăcirea ei își pot satisface aceste boli ale duhului (Sinelui);
 - au patimi trupești și sufletești (desfrânare, alcoolism, lăcomie alimentară, lăcomie de bani, jocuri de noroc, dorință de ucidere, dorință de a face rău, etc.) și prin înderăcirea ei își pot satisface poftele corespunzătoare acestor patimi;
 - politic și ideologic sunt comuniști, bolșevici, neo–marxiști, globaliști, transhumaniști, etc. (vezi în acest capitol și paragrafele **4** și **6**);
 - doresc venituri foarte bune asigurate prin efort minim.
- Etc.

94.c. Desigur, o permanentă „problemă” a indivizilor îndrăciți este aceea de a-și ascunde starea, de a-și ascunde taina vieții lor, de a ascunde care este sursa informațiilor, cunoașterii, abilităților și puterii lor.

„Problema” indivizilor îndrăciți este deci aceea de a ascunde încontinuu că viața lor este o împreună-colaborare cu demoni periculoși, pe care îi „cazează” în trupul și creierul lor.

Aici intervine viclenia indivizilor îndrăciți.

Pentru a ascunde ajutorul demonic pe care îl primesc minut de minut, degenerații se prefac că apelează la resursele personale: îi ajută experiența de viață, au făcut analize, au făcut deducții și/sau sinteze, au o bună observare a detaliilor din viețile celor apropiați, au cunoașterea comportamentelor și psihologiei celor din jur, au o bună observare a detaliilor obiectelor și informațiilor, au realizat o previzionare logică a situației, au făcut o previzionare bazată pe bunul-simț, au citit în mass-media (internet, presă, Tv, radio, etc.), au experiența observării oamenilor și evenimentelor, au auzit informații din clevetire, sunt realiști, sunt lucizi, etc.

94.d. Partea mai puțin frumoasă a acestei vieți de „succes” sunt: stările fiziologice anormale, durerile severe de cap, durerea psihică (frica, vinovăția, rușinea, ura de sine) și ascultarea (obediința) totală de demonul din interior care transmite mental omului ordinele și indicațiile sale. Viața de „succes” va fi apoi continuată în iad, unde va avea loc plata „consumăției” acestei vieți.

Durerile de cap ale indivizilor îndrăciți sunt inexplicabile și chiar ei înșiși nu realizează cauza acestor dureri care nu se mai termină.

Fiecare îndrăcit are o explicație personală a acestor dureri de cap: au stat în curent, au răcit, au stat cu capul descoperit în frig, au avut o lovitură la cap în copilărie, au ieșit în frig după ce s-au spălat pe cap, au meningită, au diferite boli neurologice, iau medicamente care au acest efect secundar, există o infecție la nivelul dinților, sunt victimele unui atac psihotronic, are cancer, etc.

Desigur urmează pastile, tomografiile cerebrale (care nu arată nicio boală neurologică a creierului), ceaiuri, tratamente bioenergetice, etc. Degeaba, durerile de cap nu trec și nu vor trece niciodată, creierul uman (și întreg trupul omului) nu este proiectat pentru a fi „locul de cazare” al demonilor.

INDIVID CARE ARE DURERI DE CAP REGULATE ȘI INEXPLICABILE = POSIBIL AI DE A FACE CU UN INDIVID CARE ARE UN PERMANENT DIALOG DIRECT CU DEMONII CAZAȚI ÎN CREIERUL SĂU = DEMONII ÎI TRANSMIT MENTAL OMULUI IDEI, SFATURI, INFORMAȚII, ÎNDRUMĂRI, ORDINE CARE TREBUIESC ÎNDEPLINITE CU MAXIMĂ OBEDIENȚĂ.

Note:

– Dureri de cap inexplicabile și permanente au toți indivizii îndrăciți și în special cei care se nasc deja îndrăciți.

Pentru îndrăcirea din timpul perioadei de dezvoltare intrauterină, puteți citi în cadrul capitolului 2, la paragraful **2.3.3.21**.

– Nu toate aceste dureri de cap arată o stare de îndrăcire existentă.

Durerile de cap severe pot apărea și când demonii sunt scoși afară din trupul (creierul) omului. Explicații cu privire la procesul de exorcizare puteți citi în capitolul 3, la

sfârșitul sub–capitolului **2.3.3.**

– Durerile de cap pot apare din cauze naturale și firești: capul este neprotejat la frig, ai stat în curent, stai într–un spațiu insuficient oxigenat (aerisit), datorită stressului și supărărilor, datorită suprasolicității intelectuale, datorită creșterii tensiunii intracraniene, datorită poluării, datorită unei gripe, datorită unor boli psihice (nevroze), etc.

95. Indivizii îndrăciți și demonizați pot fi identificați prin faptul că au amintiri false.

95.a. Indivizii îndrăciți și demonizați au false amintiri din trecutul propriei vieți.

Mulți indivizi îndrăciți (și demonizați) au amintiri false din trecutul propriei lor vieți.

Aceste false amintiri pot fi „descoperite“ de indivizii îndrăciți prin ședințe de regresie hipnotică, în timpul viselor, în timpul unor discuții, ca urmare a unor lovituri la cap, prin șoc psihic, prin stări de stress, prin stări de „răpire“ (visare cu ochii deschiși).

Evident, aceste false amintiri sunt crezute a fi reale de către majoritatea oamenilor, care nu cunosc faptul că sunt îndrăciți, că există demoni în creierul lor. Orice formă de îndrăcire descrisă în cadrul capitolului **2** poate duce la crearea unor false amintiri, care în realitate nu au avut niciodată loc.

Există mai multe motive pentru care demonii creează în mintea celor îndrăciți false amintiri. Unul dintre aceste motive este acela de a crea o „perdea de fum“ pentru alte evenimente traumatice, mistice sau religioase care au avut loc cu adevărat.

De obicei falsele amintiri au un caracter traumatic și prin intensitatea lor pot determina uitarea temporară a unor evenimente reale, care au avut loc în trecut:

evenimente fericite, religioase sau semnificative (care conțin indicii și informații reale și utile pentru viața și devenirea omului).

95.b. Indivizii îndrăciți și demonizați au false amintiri din „viețile trecute“.

Unii indivizi îndrăciți au ceea ce cred ei că reprezintă „amintiri“ din viețile trecute, care sunt „descoperite“ în timpul unor vise și/sau ședințe de regresie hipnotică.

Așa cum am arătat în capitolul 2, paragraful **2.3.3.11.b.**, nu există reale amintiri din viețile trecute, deoarece vieți trecute nu există.

Pot însă exista false amintiri (imagini), create de gândirea unui demon care parazitează creierul acestor nefericiți. Scopul acestor false amintiri este ca omul să ajungă să creadă în teoria reîncarnării sufletelor oamenilor. Dar așa cum o arată și scopul falselor amintiri, această teorie a reîncarnării este una falsă și demonică. Cine crede în această doctrină și moare cu această convingere, „dincolo“ va ajunge în iad.

96. Indivizii demonizați pot fi rapid și imediat identificați prin faptul că au complet afectată percepția realității și complet denaturate simțurile fundamentale ale omului: văzul, auzul, mirosul, gustul, pipăit–tactil.

Posesia demonică la nivel neurologic a creierului unui om duce inevitabil și la afectarea tuturor funcțiilor psihice și fiziologice ale creierului.

De–a lungul a zeci de paragrafe am arătat modurile cum îndrăcirea omului duce la schimbarea și devierea tuturor funcțiilor psihice–emoționale fundamentale ale creierului și sufletului.

Sunt parțial sau complet pervertite inclusiv funcțiile fundamentale ale simțurilor: văzul, auzul, mirosul, gustul, pipăitul.

96.a. Un individ îndrăcit este ferm convins că vede (sau a văzut) lucruri care real nu există: obiecte, mașini, lucruri, dosare, hârtii, semnături, persoane, amenințări fizice dinspre persoane sau obiecte, etc.

Sau invers, un individ îndrăcit nu vede lucruri care real există: obiecte, mașini, lucruri, dosare, hârtii, semnături, persoane, amenințări fizice dinspre persoane sau obiecte, etc.

96.b. Un individ îndrăcit este ferm convins că aude (sau a auzit) cuvinte care niciodată nu au fost spuse: clevetire, jigniri și calomniile personale, afirmații, subversiuni, șantaj, amenințări, cuvinte de iubire, dulcegării, laude, idei, etc.

În special individul îndrăcit este ferm convins că aude jigniri personale, atunci când i se adresează cuvinte obișnuite, dar pe un ton de indignare, mirare, mânie, iritare, reproș, nemulțumire. Dacă îi spui cu un ton plin de mirare și indignare: „De ce ai pus aici acest lucru?“, îndrăcitul este ferm convins că a auzit o jignire personală de genul:

„Prostule/proasto, de ce ai pus aici acest lucru?“.

Sau invers, un individ îndrăcit este ferm convins că nu a auzit cuvinte care real au fost spuse: clevetire, jigniri și calomniile personale, afirmații, subversiuni, șantaj, amenințări, cuvinte de iubire, dulcegării, laude, idei, etc.

Ca un exemplu orientativ de manipulare tehnologică, în filmul *Invasion* (Attraction 2, din 2020) se prezintă o situație când oamenii vorbeau la telefon și credeau că aud ceea ce partenerul de dialog vorbea. În realitate ei auzeau ceea ce un sistem software global dorea ca ei să audă. Practic oamenii vorbeau cu un robot care imita perfect timbrul vocii celeilalte persoane.

De exemplu, un soldat vorbea la telefon cu soția sa, care îi spunea că este bine acasă cu copilul. Dar soldatul nu auzea acest lucru în telefonul său. Robotul software care imita perfect glasul soției sale îi spunea că au avut un accident, sunt la spital și copilul lor a murit. Scopul sistemului software era ca soldatul păcălit să caute răzbunare și săucidă pe presupusa responsabilă a accidentului (care real nu avusese loc).

96.c. Un individ îndrăcit este ferm convins că miroase (sau a simțit) esențe care real nu există (nu au existat), fie ele plăcute sau neplăcute.

Sau invers, un individ îndrăcit este ferm convins că nu miroase (sau nu a simțit) esențe care real există (au existat), fie ele plăcute sau neplăcute.

De asemenea, individul îndrăcit este ferm convins de normalitatea mirosului său denaturat: un miros neutru el îl percepe ca fiind acru sau vechi, un miros de vechi–stătut el îl percepe ca fiind proaspăt, un miros înțepător el îl percepe ca fiind normal, etc.

96.d. Un individ îndrăcit este ferm convins că gustă (sau a gustat) arome care real nu au existat niciodată, sau este ferm convins în normalitatea gustului său denaturat: alimente neutre el le simte ca fiind dulci, alimente bune el le simte ca având gust de vechi, etc.

96.e. Denaturări variabile „incredibile“ apar la indivizii îndrăciți și la nivelul simțului tactil: obiectele și lichidele reci/fierbinți sunt simțite ca fiind plăcute, moale este simțit ca fiind aspru și invers, plăcutul este simțit ca fiind nepăcut și invers, aerul plăcut este simțit ca fiind friguros, etc.

Alături de denaturarea funcțiilor psihice–emoționale normale ale creierului și sufletului, toate aceste denaturări ale simțurilor elementare au rolul de a conduce la

certuri, crize, nemulțumiri, jigniri, calomnii, despărțiri, lacrimi, agresiuni fizice, conflicte, decizii greșite, pierderi de bunuri, pierderi de bani, pierderi de relații, etc., la toate acele aspecte negative atât de mult dorite de demonii care posedă neurologic pe acești nefericiți.

97. Indivizii demonizați pot fi rapid și imediat identificați prin faptul că posedă capacități peste fire, care imită în fals harismele Sfântului Duh.

Indivizii demonizați sunt capabili de multe lucruri nefirești oamenilor normali, dar firești celor sfințiți de Sfântul Duh.

Însă multe din harismele Sfântului Duh pot fi imitate de indivizii complet demonizați (care și-au demonizat Sinele), făcându-i pe cei din jur să creadă că au de a face cu un om foarte înduhovnicit.

Exemple de capacități, puteri și abilități pe care le pot avea indivizii demonizați:

- pot ridica greutatea foarte mari de sute de kg, spunând că îngerii le ridică pentru ei. În realitate job-ul este făcut de demonii care slujesc acestui demonizat;
 - pot vorbi în limbi neștiute și neînvățate conștient (xenoglosie);
 - pot înțelege ce vorbesc alții în limbi neștiute și neînvățate conștient (glosolalia);
 - pot „vedea“ (în mintea lor) în timp real ce fac alți oameni în alte camere alăturate sau la mare distanță;
 - pot ști unde ai fost, cu cine te-ai întâlnit și ce ai vorbit;
 - pot cunoaște date personale ale oamenilor văzuți pentru prima dată: numele, prenumele, stare civilă, copii, probleme curente, dorințe, etc;
 - pot cunoaște ceea ce gândești în momentul de față sau ce ai gândit la un moment dat în trecut;
 - pot cunoaște fapte din trecut de natură personală, pe care credeai că le cunoști doar tu și nimeni altcineva;
 - pot genera surse de lumină foarte puternice pe timp de noapte;
 - pot face obiecte să meargă singure prin aer;
 - pot încălzi sau răci aerul dintr-o cameră;
 - pot face să auzi direct în mintea ta o piesă muzicală preferată sau vocea/mesajul unei persoane iubite care a murit;
 - pot rezolva probleme de matematică și fizică mult peste nivelul lor intelectual;
 - pot rezolva rapid nedreptăți, probleme și necazuri cotidiene;
 - pot alunga boli din oameni;
 - pot ține posturi lungi și grele;
 - pot trăi fără somn sau cu somn foarte puțin;
- Etc.

98. Indivizii îndrăciți și demonizați pot fi identificați prin modul de exprimare față de Mântuitorul Iisus Hristos și față de Dumnezeu.

Îndrăciții și demonizații nu folosesc niciodată formularea corectă „Mântuitorul Iisus Hristos“ sau Dumnezeu, ci spun doar „Domnul“ sau „Domnul Iisus“.

În exprimările îndrăciților și demonizaților veți auzi de multe ori exprimări de genul: „Domnul să.....“.

La prima vedere totul pare că este bine, în multe locuri în Biblie (în Vechiul Testament)

este folosită adresarea cu „Domnul” în loc de „Dumnezeu”, sau este folosită adresarea „Domnul Dumnezeu”.

Știm că în adresarea „Domnul Dumnezeu” numele „Domnul” se referă la Mântuitorul Iisus Hristos, care este a doua Persoană a Sfintei Treimi.

Problema este că acești îndrăciți folosesc termenul „Domnul” nu pentru a se referi la Mântuitorul nostru Iisus Hristos sau la Dumnezeu, ci ei se referă la „domnul” lor, care este diavolul.

Cine folosește această exprimare vicleană:

98.a. Acest mod de adresare este foarte folosit de către „preoții” și credincioșii ereziilor creștine neo–protestante.

Desigur adevărata semnificație a exprimării (adresarea către diavolul) este înțeleasă de către „preoții” acestor erezii, nu de către credincioșii naivi care cred că ei se roagă lui Dumnezeu.

Oamenii simpli nu știu că „Domnul” din rugăciunile lor eretice nu este Dumnezeu, ci este de fapt „Diavolul”. Înfricoșător, toate „rugăciunile” acestor înșelați (eretici neo–protestanți) sunt adresate nu către Dumnezeu, ci „domnului” lor, care este diavolul.

Când „preoții” spun „Domnul să te binecuvânteze”, în mintea lor ei înțeleg/spun „Diavolul să te binecuvânteze”.

Când „preoții” spun „Domnul să te ajute”, în mintea lor ei înțeleg/spun „Diavolul să te ajute”.

Etc.

98.b. Spun doar „Domnul Iisus” mulți îndrăciți care au căzut în capcana ereziei nestoriene.

Conform cu această erezie au existat două persoane (ipostas) distincte: omul lumesc (sfântul, inițiatul, rabinul, învățătorul) Iisus și Fiul lui Dumnezeu care este Hristos.

Conform acestei nebunii dogmatice, Fiul lui Dumnezeu (Hristos) s–a întrupat în trupul omului Iisus, care ajunsese la nivelul de „super–sfânt” datorită sutelor de reîncarnări succesive.

Nestorianismul este o erezie foarte răspândită printre cultele (erezile) neo–protestante creștine ale lumii actuale. Acești eretici nu pot spune „Iisus Hristos”, ci doar „Domnul Iisus” (cu sensul de sfântul/rabinul Iisus) sau „Hristos, Fiul lui Dumnezeu”.

În afară de negarea dogmei creștin–ortodoxe despre unicul ipostas al Mântuitorului Iisus Hristos, această erezie neagă calitatea Maicii Domnului de „Născătoare de Dumnezeu”. Pentru acești rățăciți vrednici de iad Maica Domnului este doar mama super–omului (super–sfântului) Iisus și a altor 4–X copii.

98.c. Spun „Domnul” și nu Dumnezeu toți îndrăciții și demonizații creștin–ortodocși care se adresează conștient și public stăpânului lor diavolul, în același timp ei lăsând pentru public impresia înșelătoare că se adresează lui Dumnezeu.

Sunt foarte mulți oamenii care slujesc conștient diavolului. În mod public aceștia folosesc exprimarea „Domnul să.....”, ei înțelegând foarte bine că se adresează diavolului și nu lui Dumnezeu. Doar oamenii din jur sunt înșelați, considerând că îndrăcițul X este un om religios și că se adresează lui Dumnezeu.

Un exemplu elocvent în acest sens este adresarea lui Iosif Stalin către Gheorghe

Gheorghiu Dej din februarie 1948, după proaspăta abdicare a regelui Mihai (30 decembrie 1947).

Omul care a ordonat dărâmarea a sute de biserici și catedrale, care a ordonat deportarea a mii de preoți, monahi și credincioși mireni, dorește să se arate posterității (pentru arhiva stenogramelor) că este un bun creștin când îi spune lui Gheorghe Gheorghiu Dej:

*„Să dea **Domnul** tuturor un asemenea rege!”*

Cred că Gheorghe Gheorghiu Dej a încremenit de șoc când a auzit o astfel de formulare din partea dușmanului declarat al Bisericii lui Hristos.

Acest „Domnul” din exprimarea surprinzătoare a lui Stalin nu este Dumnezeu, „traducerea” corectă a propoziției pentru îndrăciții din România era de fapt următoarea:

*„Să dea **satana** tuturor un asemenea rege!”.*

Implicit Stalin voia să spună următoarele: „Să dea **satana** tuturor un asemenea președinte”, adică de fapt își exprima speranța că în România lucrurile vor rămâne și în viitor la fel, adică „în ascuns” țara va fi în continuare condusă de oameni îndrăciți care vor executa ordinele stăpânilor lor, care sunt diavolii. Ceea ce s-a și întâmplat.....

Deci un sens al exprimării „Domnul....” apare pentru creștini și complet diferit este sensul pentru îndrăciți, care au o înțelegere demonică a cuvântului „Domnul”.

99. Demonizații pot fi ușor descoperiți prin războiul social fratricid, prin „comunicarea” lor pe care o practică: trădătoare, criticistă, provocatoare, calomniatoare, agresivă, jignitoare, negativistă, tendențios–inversă, căutătoare de ceartă, mecanică.

Tipuri de comunicare specifice degenerațiilor:

99.a. Prima formă de „comunicare” a îndrăciților și demonizațiilor este cea specifică urii: agresivitate, mânie, invidie, amenințări, țipete, desconsiderare, dorința de a face rău, crize de isterie, crize de victimizare, amenințări de sinucidere, acuze în fals, răcnetele și urletele unui „uragan” care pare că va spulbera totul în calea sa.

Toate aceste exprimări verbale sunt însoțite de expresiile faciale corespunzătoare, care denotă (exprimă) foarte clar stările demonice care le-au provocat.

Oamenii cu educație deficitară sau care nu se pot controla riscă îndrăcirea cu acești demoni grosieri. Iar oamenii care manifestă acest comportament verbal tip „uragan” arată simplu că deja sunt îndrăciți, în creierul lor există demonii urii, invidiei, mâniei, dorinței de a face rău, etc.

Sunt îndrăciți cu demoni de ură (și invidie, răutate) toți aceia a căror limbaj cotidian înseamnă exprimarea neîncetată de: urlete, răcnete, agresivitate, amenințări, țipete, desconsiderare, mânie, dorința de a face rău, crize de isterie, crize de victimizare, acuze în fals, amenințări de sinucidere, etc.

Cu cât este mai demonizat omul, cu atâta el țipă mai tare, amenință, urlă, răcnește, se isterizează, vrea să facă impresie, se umflă ca un balon care vrea să te intimideze.

Agresiunea verbală este în formă continuă, fără niciun minut de pauză, fără nicio oprire. Dacă nu ai stăpânire de sine și ești intimidat de amenințările sale, dacă țipetele sale isterice te paralizează, atunci ești pierdut.

Niciun demonizat nu țipă și nu–și consumă energia degeaba să țipe oriunde și la

oricine. Demonizații sunt tot numai lapte și miere cu cei din jur, politicoși, amabili și educați nevoie mare, dar când vine treaba de ținta X vizată, demonizatul schimbă complet foaia. Urletele, nemulțumirile, criticile, defăimările, amenințările, țipetele și isteria par că nu se mai opresc.

Aceasta este o strategie bine gândită a demonizaților de supunere a unei ținte umane prin teroare psihică, intimidare și inducerea fricii.

Părintele Ciprian Negreanu ne prezintă această strategie a agresivității verbale a indivizilor–demonizați:

„Acesta este unul dintre chipurile diavolului, faptul că te înfricoșează, urlă, răcnește, își arată parcă puternicia, voinicia, dar când e să dea piept.....

Așa s–a repezit la Mântuitorul, urlând, strigând, răcnind Ce–ai cu noi?, aproape certându–L, dar după aia plecându–și capul și zicând: Lasă–ne să intrăm în porcii aceia. Au devenit lași, neputincioși, slabi, așa cum și sunt, de fapt, arătându–și adevăratul chip.

Prima manifestare a fost de fațadă, de sperietură, de înfricoșare pentru ceilalți. De aceea Sfântul Apostol Pavel insistă asupra faptului că frica nu este de la Dumnezeu. Și chiar spune: Frica este de la diavol.

El încearcă să exercite această stare de frică asupra omului, de a–l ține pe om sub frică toată viața, așa cum citim în Epistola către evrei, în care zice că diavolul ne–a ținut în robie cu frica de moarte, și în general, cu frică, toată viața. Și e starea cu care îl ține pe om în robie, într–o stare de frică, de înfricoșare față de diavol, față de puterea întunericului, față de slăbiciuni, față de moarte, de tot ceea ce este în puterea lui.¹⁰ (boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

99.b. A doua formă de „comunicare“ a îndrăciților și demonizaților este cea provocatoare–jignitoare, care este manifestată prin: negativism, interpretări negativiste, tendențiozitate, hipersensibilitate, acuze, criticism cronic, nemulțumiri cronice, provocări, limbuție jignitoare, calomnii clevetire, bârfire, judecare, comentare negativistă, căutare de ceartă.

În viața demonizatului totul în jur pute, totul este rău, nimeni și nimic nu face treburile cum trebuie, nimeni și nimic nu este așa cum trebuie, etc. Toți oamenii sunt niște răi, needucați, incuți, proști, idioți, sabotori, lichele, paraziți, trântori, îmbuibuși, obsedați, etc. Degeneratul practică o adevărată „vânătoare“ a greșelilor și scăpărilor celor din jur, în orice aspect posibil.

Toate aceste manifestări sunt expresia (datorate) îndrăcirii cu demoni de ură. Sunt îndrăciți cu demoni de ură toți aceia a căror limbaj cotidian înseamnă exprimarea neîncetată a multe calomnii, jigniri, înjurături, amenințări, clevetire cronică, vorbire de rău, tragere de limbă, căutare de ceartă, etc.

Prezența demonilor de ură este un indiciu important, demonii de ură nu ajung să paraziteze pe oricine și oricând. Demonii de ură ajung în creierul și trupul acelor oameni care au realizat (cu proprie voință) înțelegeri mentale cu demonii și în aceia care practică (și/sau plătesc) ritualuri de vrăjitorie.

ÎNȚELEGERI MENTALE CU DEMONII ȘI/SAU PRACTICAREA (PLATA) VRĂJITORIEI = DUCE LA ÎNDRĂCIREA OMULUI CU DEMONI DE URĂ = DUCE LA O NEÎNCETATĂ EXPRIMARE VERBALĂ DE JIGNIRI, CALOMNII, AMENINȚĂRI, ÎNJURĂTURI, CLEVETIRE CRONICĂ, CRITISISM CRONIC, JUDECARE, OSÂNDIRE, COMENTARE NEGATIVISTĂ, CĂUTARE DE CEARTĂ, ETC.

Rezultatul acestei atitudini „vânătoarești” este un uragan de nemulțumiri, acuze și critici „îndreptățite”: de ce aia este acolo, de ce aia este dincolo, de ce faci asta, de ce nu faci asta, ai greșit că ai făcut, ai greșit că nu ai făcut, de ce te duci acolo, de ce nu te duci acolo, de ce ai gândit la X, de ce nu ai gândit la X, etc.

Practic nu există limite în ceea ce privește evaluările criticiste, negativiste și jignitoare ale demonizaților. Părintele Ciprian Negreanu vorbește foarte inspirat despre comunicarea demonizaților sub expresia „limbuția muștei care vede numai cele rele”:

*„Și întorcându-ne la urletul acesta al demonului, care acoperă, parcă, tot, **această limbuție pe care o dă demonul oamenilor, acestora care sunt stăpâniți, limbuție de a spune toate cele rele, întunecate, înfricoșătoare, e limbuția muștei care vede numai cele rele și încearcă să acopere cu urletele și cu strigătele posibilitatea de a i se spune că mai sunt și lucruri bune, posibilitatea de a vedea că mai sunt și lucruri bune. În agitația și datul de pământ cu urlete și strigăte, vrei să-ți spui că e numai rău, totul e rău. Și aceasta, dacă suntem sinceri, cred că o auzim tot timpul în adâncul sufletelor noastre, că diavolul nu stă.**”⁴¹*

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

ÎNDRĂCIRE CU DEMONI DE URĂ, INVIDIE, RĂUTATE = CRITICISM CRONIC + LIMBUȚIE + OBSESIA PENTRU A FACE OBSERVAȚII + COMENTAREA ȘI ANALIZA NEGATIVĂ + CORECTAREA, NEGAREA, CRITICA A ORICE IDEE/ENUNȚ PE CARE ÎL AUD + CĂUTAREA DE CEARTĂ + CLEVETIRE + STAREA DE NEMULȚUMIRE PERMANENTĂ + ETC. = DENOTĂ O IDENTITATE DEMONICĂ = AI DE A FACE CU UN INDIVID DEMONIZAT = AI DE A FACE CU UN DEMON ÎN TRUP DE OM.

Această comunicare provocatoare nu este făcută de degenerați fără un scop anume. Un scop important al acestei comunicări provocatoare este viclenia ca tu să-ți pierzi liniștea și pacea sufletului, gândirea la sine, atenția și preocuparea pentru a-ți îndeplini obiectivele propuse.

Degeneratul vrea ca să te atragă în discuții sterile, certuri și clevetiri, să-ți pierzi inutil timpul și energia psihică.

Degeneratul nu vrea ca tu să taci, să-ți păstrezi prețioasa energie psihică, să „stai cu tine însuți”, să ai o gândire de calitate, să ai introspecție psihică (auto-analiză, auto-cunoaștere), să ai timp și luciditate pentru evaluarea unor situații și/sau comportamente, să ai atenție și împotrivire la vicleniile și minciunile sale.

Singura soluție și apărare la această viclenie a comunicării provocatoare este tăcerea, retragerea din orice dialog cu degeneratul.

Nu mai vorbim cu el absolut nimic, nici măcar aspectele elementare. Cum sesizăm că începe cu aceste viclenii, imediat ne retragem într-o tăcere completă. Degeneratul va mai vorbi ceva timp, ne va amenința, jigni, va căuta cearta, etc., dar într-un final după

câteva minute, văzând că nu am picat în „plasa” vicleniei lui, momentan ne va lăsa în pace.

99.c. A treia formă de „comunicare” a îndrăciților și demonizaților este cea specifică vicleniei: manipulare, inducere în eroare, răutate, fariseism, fățarnicie, fals, impostură, minciună, prefăcătorie, perfidie, duplicitate, incorectitudine, auto-victimizare, auto-compătimire, etc.

Deci pe lângă interpretarea tendențioasă, de multe ori degeneratul este și viclean, jucând rolul de „victimă” nevinovată.

Cu cât este mai degenerat și demonizat un individ, cu atât mintea lui procesează mai negativist și tendențios (invers-negativist) cele auzite. Tot ce aude și ce-i spui unui degenerat este interpretat subiectiv, fără nicio legătură cu mesajul pe care i-l transmiți.

Distorsionarea calității mesajului transmis are loc datorită patimilor sufletești: răutate, ură, invidie, rachiună, prostie.

Vei fi uimit să observi că în mintea degeneratului toate sensurile ideilor tale sunt complet schimbate și tot ce spui ți se întoarce pe loc înapoi cu agresivitate. În general tot ce spui unui degenerat este interpretat negativ, ca fiind un atac personal, o calomnie, o amenințare, un sabotaj, o idee subversivă, o tentativă de manipulare, o încercare de a te folosi de el.

Îi spuneam odată unui degenerat care mințea premeditat și îmi făcea o imagine negativă: „Adevărul cu privire la ceea ce spui despre mine va ieși la iveală”. Răspunsul surprinzător a fost imediat: „Adică cumva mă ameninți?”. Evident, pentru un degenerat adevărul este întotdeauna perceput ca o amenințare pentru minciunile și falsurile pe care le pretinde.

Un singur cuvânt dintr-o frază, dacă nu este perfect clar și poartă sensuri ambigui, pe care degeneratul le poate interpreta, toată fraza și toată ideea este imediat interpretată negativ.

Degenerații caută intenționat provocarea de ceartă, unor discuții inutile sau jignitoare. Dacă îi spui cuvinte ambigui, el practică analiza fiecărui cuvânt, să vadă dacă nu cumva poate să se „agăte” de sensuri ascunse și să se considere drept o victimă. Orice i-ai spune, oricât de obiectivă și corect gramaticală va fi exprimarea ta, datorită vicleniei sale, el tot va găsi cuvântul care să-i permită interpretarea tendențioasă a mesajului tău.

După ce a găsit un singur cuvânt de care să se „agăte”, degeneratul se pretinde o „victimă” nevinovată, că este jignit, calomniat, agresat, amenințat, provocat, lezat, atacat, abuzat, desconsiderat. Imediat celălalt este etichetat ca fiind un ciudat, rău, bolnav, sociopat/psihopat, infantil, imatur, infractor, penal, etc.

I-am spus odată unei femei pe care o cunoșteam:

„Doamnă, băiatul dumneavoastră tocmai a lovit peste față o colegă de clasă, fără absolut niciun motiv. Din senin i-a tras peste față o palmă foarte puternică și 30 de minute mai târziu încă plângea. Fata are acum jumătate de față umflată”.

Contrar la ce mă așteptam, răspunsul acuzativ-tendențios și plin de viclenie a fost prompt:

„Vai, cum îndrăznești să mă oprești pe stradă și să-mi spuneți așa ceva! Mă simt hărțuită să-mi spuneți astfel de vești despre copilul meu!“.

În loc să fie afectată și preocupată de comportamentul agresiv al propriului copil, femeia a jucat imediat rolul de „victimă“, care se simțea „agresată“ emoțional. Câtă degenerare, răutate, fals și viclenie poate avea un om matur, încât să se declare „hărțuit“ și „agresat“ emoțional, atunci când află despre o oarecare agresiune fizică comisă chiar de propriul copil.

Este ca și cum un infractor care a comis o tâlhărie sau o crimă se declară o „victimă“, „hărțuit“ și „agresat“ psihic, datorită impactului emoțional creat asupra sa de polițistul, procurorul sau judecătorul care anchetează aceste infracțiuni, pe care chiar el le-a comis. Adică sunt un infractor care comite agresiuni premeditate cu violență și apoi mă declar „hărțuit“ psihic pentru că polițistul, procurorul și judecătorul îmi anchetează aceste fapte penale?

Cu adevărat nu există pentru degenerați limite pentru victimizare, teatru ieftin, viclenie, impostură și fals. Ulterior mi-am dat seama că aveam de a face cu o degenerată versată „unsă cu toate alifiile“, plină de tupeu, șmecherie și viclenie. Era toată numai un zâmbet, amabilă și sociabilă cu toată lumea, „lapte și miere“ non-stop, în timp ce educația de acasă făcută propriului copil era pentru agresivitate gratuită și viclenie.

În toate aceste cazuri, reacțiile degeneratului sunt de victimizare, suspiciune, atac, agresivitate verbală și psihică preventivă, jignire, desconsiderare, ură. Pentru a te „pune la punct“ nu sunt excluse reclamațiile și plângerile scrise la poliție sau alte instituții. Acesta este însă un aspect pozitiv, deoarece toate aceste acte de bravură de tipul „lasă că te învăț eu minte, îți arăt eu cine sunt“ se vor întoarce inevitabil împotriva degeneratului.

Reclamațiile și denunțurile degeneraților sunt de obicei de tipul calomnios și au scopul real de a distruge imaginea publică a unui om care i se opune și pentru a-l face pe acesta să nu i se mai împotrivescă. Concret aceste reclamații ale degeneraților care se prefac „victime“ sunt un ghiveci amestecat de fals în declarație, minciuni grave, exagerări, interpretări subiectiv-tendențioase, acuzații nefondate, victimizare.

Ei cu bună știință omit în reclamațiile lor publice orice aspect care ar putea clarifica adevărul cu privire la strategiile lor viclene: propriile calomnii și jigniri, propria clevetire făcută cu viclenie, propriile amenințări, propriile afirmații, propriile fapte premeditate provocatoare, propriile reacții de victimizare.

Sunt foarte buni în a impresiona cu astfel de reclamații în care joacă rolul de victimă nevinovată, dar cu ocazia aceasta, prin astfel de petiții motivate de mândrie și răutate ei singuri se înregistrează în mod oficial ca fiind lupi ascunși, degenerați.

Din fericire mii de degenerați s-au dat singuri de gol prin astfel de reclamații înregistrate la diverse instituții. Prin această strategie juridică vicleană de tipul „ai să vezi că sunt mai șmecher ca tine, te învăț eu minte să te mai pui cu mine“, mulți degenerați pot fi oricând identificați și legal acuzați pentru infracțiunea de inducere în eroare a organelor judiciare.

Acest comportament de lup ascuns este bine cunoscut din practica duhovnicească.

Părintele Arsenie Boca ne sfătuia să fim foarte atenți la ceea ce spunem unui om bolnav de invidie (adică un degenerat), deoarece va interpreta și va întoarce negativ contra noastră toate ce-i vom spune.

99.d. A patra formă de „comunicare“ a înderăciților și demonizațiilor este modul mecanic în care vorbesc.

Practica monahală are o lungă experiență cu indivizii înderăciți și demonizați. Sf. Paisie Aghioritul ne învâța că indivizii înderăciți au un mod nefiresc de a—și mișca gura. Când vorbesc, gura înderăciților se mișcă într—un mod mecanic și automat, fără pauze, adică într—un fel care nu este specific oamenilor normali.

Evident în aceste situații de mișcare mecanică a gurii nu omul vorbește, ci demonii din om vorbesc folosindu—se de gura omului.

Nu este foarte complicat, dacă sunteți puțin atenți veți putea observa la unii oameni această alternanță între vorbirea mecanică demonică și vorbirea naturală umană.

Câteva minute omul vorbește mișcându—și gura mecanic, rapid, fără pauze. În aceste minute nu omul vorbește, ci diavolii care parazitează mintea acestui om. Apoi urmează câteva minute când vorbește omul și gura lui se mișcă într—un mod mai relaxat și natural. Apoi iar reîncepe monologul mecanic al demonului din interior. Și tot așa la nesfârșit, până poți pleca din proximitatea înderăcițului.

Desigur, demonii care vorbesc mecanic prin gura înderăciților nu sunt capabili decât de monologurile decrișe la punctele a—c de mai sus: ură, agresivitate, mânie, invidie, urlete, negativism, interpretări negativiste, tendențiozitate, hipersensibilitate, acuze, criticism cronic, nemulțumiri cronice, provocări, limbuție jignitoare, calomniile clevetire, bârfire, judecare, comentare, căutare de ceartă, viclenie, manipulare, inducere în eroare, răutate, fariseism, fățărnicie, fals, impostură, minciună, prefăcătorie, perfidie, duplicitate, incorectitudine, auto—victimizare, auto—compătămire, etc.

99.e. A cincea formă de „comunicare“ a înderăciților și demonizațiilor este permanenta lor drăcuire.

Înderăciții și demonizații nu pot vorbi fără să drăcuiască, nu trece o zi din viața lor fără drăcuire. Mereu și peste tot apare dracul în gura lor: dracul în sus, dracul în jos, dracul oriunde și oricând.

Formulele verbale sunt cele obișnuite:

„lasă—mă dracului“;

„du—te dracului“;

„să te ia dracul“;

„ce dracu' faci aici....?“;

„ce dracu'....“;

„ce mama dracului se întâmplă.....“;

„iar ai draci pe tine.....?“;

etc.

Deși pare incredibil, am cunoscut demonizați care după ce drăcuiau cu patos, amenințau cu pedepșele, mânia și dreptatea lui Dumnezeu și la final își făceau (incorect) câteva Sfinte Cruci.

99.f. A șasea formă de „comunicare“ a înderăciților și demonizațiilor este cea trădătoare.

Degenerații sunt aproape întotdeauna mieroși, dulci, înțelegători, etc., dar în același

timp întotdeauna sunt trădători, vicleni, falși, impostori, criminali.

Luni și ani de zile ei se „vând” pe sine ca fiind omul ideal, care te înțelege, acceptă, aprobă, ajută, tolerează, susține, etc. Ei aparent sunt discreți și tainici, știu să păstreze secretele pe care le află.

Toate însă sunt făcute cu scopuri malefice precise: să dobândești o totală încredere în el, aflarea tuturor secretelor vieții tale, aflarea slăbiciunilor tale, aflarea preferințelor și plăcerilor, aflarea posibilităților de șantajare, aflarea modalităților de a fi ucis sau distrus.

Ținând cont că majoritatea degeneraților sunt și informatori ai serviciilor de securitate care real lucrează pentru agenda globalismului, putem înțelege pe deplin grozăvia „prieteniei” cu acești trădători.

Nimeni nu scapă vicleniei acestor demoni în trup de om: propria familie, propriile rude, colegii de muncă, prietenii din copilărie, șefii și subalternii, vecinii și amicii, etc. **x.** Tot ceea ce degenerații te „trag de limbă” la telefon se înregistrează undeva pe un server, pentru a fi ulterior analizat și folosit împotriva ta.

În acest sens cei mai periculoși degenerați sunt femeile, care au un talent deosebit de a „trage de limbă” la telefon pe alte femei.

Personal am cunoscut câteva femei–degenerat care aveau în convorbirile telefonice o viclenie inumană: după 10 minute de discutat subiecte de serviciu, urmau apoi 30–40 minute de „tras de limbă” cu privire la orice aspect al vieții personale.

Femeile degenerate erau încontinuu numai amabilitate, „lapte și miere” și determinau victimele lor femei să spună la telefon zeci de aspecte discrete sau chiar confidentiale legate de viața lor personală și viața colegilor de muncă.

Numai orele când făceau sex cu proprii soți nu spuneau acele femei la telefon, în rest raportau „prietenei” lor demonizate aproape totul: despre proprii copii și părinți, idei politice și planuri ale soțului, probleme și necazuri în familie, planuri și decizii ale rudelor, orice aspect personal despre colegii de muncă, planuri și decizii ale șefilor, necazuri cu vecinii, planuri de shopping, planificări de drumuri, aspecte politice, aspecte religioase, planuri de amenajare a casei, etc.

Cunoașteți bine ce spun, puțină bârfă și consolare, așa, ca între femei. Și nu vorbesc aici despre cele „trase de limbă” ca fiind femei tinere și naive, care de-abia au „aterizat” prin firme și clanuri familiale. Mă refer la femei de 35–50 ani, trecute prin viață, care știu în ce societate Big Brother trăim, unde trădarea de aproape este „normalitate”.

Explicația pentru această uriașă naivitate de a „raporta” totul la telefon provine din extraordinara viclenie a femeii–demonizate, care le „trage de limbă” la telefon sistematic pe colegele (și rudele) ei. Prin viclenie, fals și fariseism, aceste demonizate au ajuns să fie considerate cele mai bune „tovarășe” și „prietene” din firmă (și din familie).

Femeile „trase de limbă” în convorbirile telefonice ar fi șocate să afle ura, răutatea, invidia, falsitatea, viclenia și criminalitatea demonică care stăpânesc mintea și sufletul acestor degenerate (îndrăcite, demonizate).

Personal am constatat că aproximativ 30% dintre femei cad în capcana „tragerii de limbă” la telefon de către bunele lor „prietene” demonizate.

xx. Desigur aceeași viclenie demonică este valabilă nu doar în discuțiile la telefon, ci și

în toate conversațiile private: la locul de muncă, în familie, în oraș cu amicii, etc. Degenerații (bărbați și femei) au un talent deosebit de a „purta” discuțiile spre aspectele pe care îi interesează și apoi să-i determine pe toți cei din jur să-și spună părerea, opiniile, ce gândesc. Toate aceste discuții sunt fie înregistrate live (cu telefonul, alte dispozitive), fie sunt ulterior raportate cu exces de zel. Nimeni nu ar putea crede că unele probleme și neazuri apărute apoi în viețile unor oameni sunt provocate de trădările („tragerile de limbă” la telefon, raportările) acestor „lupi”, bine ascunși printre oamenii obișnuiți.

99.g. A șaptea formă de „comunicare” a îndrăciților și demonizațiilor este cea agresivă, atunci când li se spune adevărul: despre ei înșiși, despre faptele lor, despre realitate.

x. Indivizii îndrăciți și demonizați pot fi identificați prin faptul că nu suportă criticile, chiar dacă acestea sunt justificate.

Ca efect al îndreptăririi de sine, mândriei și mâniei de tip demonic de care suferă, indivizii demonizați nu suportă să le spui nimic rău cu privire la activitatea și viața lor. Indivizii demonizați reacționează imediat și impulsiv la orice aspect pe care îl spui despre ei prin comentarii, acuzații, critici, observații, evaluare negativă, judecare, interogare, solicitare de explicații, etc., chiar dacă toate acestea sunt făcute cu adevăr și dreptate.

PATIMI DE TIP DEMONIC (ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE, MÂNDRIE, MÂNIE) = ÎNDRĂCIȚII ȘI DEMONIZAȚII NU SUPORTĂ SĂ LE SPUI DIRECT ADEVĂRUL DESPRE ACTIVITATEA ȘI VIAȚA LOR, PRIN: COMENTARII, ACUZAȚII, CRITICI, OBSERVAȚII, EVALUARE NEGATIVĂ, JUDECARE, INTEROGARE, SOLICITARE DE EXPLICAȚII.

Când este acuzat, criticat, comentat sau judecat, pe termen scurt demonizații reacționează imediat și impulsiv în stilul cunoscut: negare vehementă, victimizare, aruncarea vinei pe altcineva/altceva, agresivitate verbală, agresivitate fizică, țipete, irascibilitate, jigniri, calomnii, amenințări voalate sau directe, ironii, subminări de autoritate, minciuni, viclenie, fals, fariseism, căutarea/evidențierea greșelilor altora, etc.

Pe termen lung demonizații vor declanșa o adevărată planificare vicleană de urmărire, subminare, sabotare, trădare și distrugere a vieților celor care au îndrăznit să spună public adevărul despre activitatea și viața lor.

xx. Konstantin Kornarakis, profesor de Etică și Bioetică în Atena ne explică realitatea proiecțiilor psihice¹², subiect pe care l-am descris și în paragraful **89.d**.

Conștiința de sine generează puternice sentimente de vinovăție la oamenii care trăiesc într-un fals existențial-ontologic, care și-au pierdut accesul la adevărul propriului Sine (patimi, păcate, slăbiciuni).

Dacă aceste stări de vinovăție nu sunt trăite și acceptate în sistemul conștiinței, atunci ele vor rămâne în subconștient, de unde vor fi proiectate în exterior asupra celorlalți oameni.

Această situație bine cunoscută în psihologie este specifică indivizilor îndrăciți și demonizați, care în majoritatea lor și-au pierdut accesul la adevărul propriului Sine și trăiesc o viață de fals existențial-ontologic. Viața indivizilor îndrăciți și demonizați este

una de fals existențial–ontologic deoarece ei nu își mai trăiesc propriile vieți, ci „trăiesc“ voința și intențiile demonilor pe care îi slujesc, cu voie sau fără de voie, conștient sau inconștient.

La indivizii îndrăciți și demonizați nu mai există acceptarea propriului Sine, împăcarea cu Sine, cunoașterea de Sine, smerirea de Sine, etc., ci există doar o îndârjită și obsesivă vânătoare a greșelilor și slăbiciunilor celor din jur.

Ei nu (mai) suportă „întâlnirea“ cu propriul Sine, ei „fug“ de propriul Sine, ceea ce duce la o stare de fals existențial–ontologic: au părere de sine, îndreptățire de sine, falsă imagine de sine, false roluri sociale, etc.

Această viață de fals existențial–ontologic generează în subconștientul acestor îndrăciți puternice stări (sentimente) de vinovăție. Toate aceste procese subconștiente se finalizează (consumă) prin proiecția vinovăției personale asupra celor din jur.

În plus față de aceste sentimente de vinovăție, tot refulată și apoi proiectată în exterior este și ura de sine, care apare tot datorită falsului existențial generat de îndrăcire.

Practic astfel începe o „vânătoare“ și dependență psihologică de greșelile celorlalți, reale sau imaginare, asupra cărora pot fi proiectate propriile sentimente de vinovăție.

Existența sentimentelor de vinovăție proiectate în exterior sunt dezvăluite și de reacția disproporționată față de greșelile reale sau imaginare observate la ceilalți.

Este o relație direct proporțională cu mai multe efecte:

– cu cât mai mari sunt sentimentele de vinovăție existente, cu atât mai disperată este nevoia psihologică pentru proiecția lor exterioară, ceea ce duce la o vânătoare cronică și obsesivă a tuturor comportamentelor și exprimărilor celor din jur.

– cu cât mai mari sunt sentimentele de vinovăție existente și proiectate, cu atât mai mari, grave și catastrofice sunt „văzute“ și „percepute“ greșelile celorlalți.

Pentru scăpări și greșeli mici/banale observate la ceilalți, pentru că trebuie să transfere în exterior o mare cantitate de vinovăție personală, îndrăciții și demonizații plini de sentimente de vinovăție reacționează disproporționat, exagerat, grav și catastrofic, făcând adevărate crize de isterie și agresivitate gratuită.

ÎNDRĂCIRE, DEMONIZARE = DUCE LA PIERDEREA ACCESULUI LA PROPRIA REALITATE

FIINȚIALĂ = DUCE LA FALS EXISTENȚIAL = EXISTENȚA UNOR PUTERNICE SENTIMENTE DE VINOVĂȚIE REFULATE ÎN INCONȘTIENT =

1. PRIN PROIECȚIE PSIHICĂ ACESTE SENTIMENTE SUNT PROIECTATE ÎN EXTERIOR, CEI DIN JUR TREBUIE „ÎNCĂRȚAȚI“ CU ACESTE SENTIMENTE DE VINOVĂȚIE +

2. DUCE LA VÂNĂTOAREA OBSESIVĂ A GREȘELILOR ȘI SLĂBICIUNILOR CELOR DIN JUR = GREȘELI MICI, NESEMNICATIVE, NEIMPORTANTE ALE CELOR DIN JUR SUNT PERCEPUTE DISPROPORȚIONAT, EXAGERAT, CATASTROFIC = ÎNDRĂCIIȚII ȘI DEMONIZAȚII FAC SISTEMATIC (ZILNIC) CRIZE DE ISTERIE ȘI AGRESIVITATE GRATUITĂ.

xxx. În același timp, deoarece întotdeauna cei din jur sunt vinovați de toate aspectele posibile, îndrăciții și demonizații își apară încontinuu poziția lor de fals existențial.

Rezultatul este o continuă reacție emoțională, agresivă și violentă la orice aspect care i-ar putea „trezi“ la realitate.

În aceste cazuri îndrăciții și demonizații intervin violent și disperat, pentru a „pune

călușul“ în gura celor care vorbesc, prin expresii precum următoarele:

Taaaaaci !!

Taaaaaci din gură imediat, că altfel

Gura ! că altfel jar mănânci

Gura ! să nu mai aud nimic

Să nu îndrăznești să mai deschizi gura tocmai tu, care

Am auzit destul !

Gata, nu mai suport !

Lasă-mă în pace !

Lasă-mă odată dracului în pace !

Pe lângă reacțiile agresive, alte reacții obișnuite sunt: minimizarea și îndreptățirea propriilor fapte, victimizarea, negarea, critica altora, amenințarea de ucidere pentru a tăcea, tentativa de șantaj pentru a tăcea, manipularea, amestecarea adevărului cu minciuna, minciuna completă (nerușinată și impertinentă) prezentată drept adevăr, provocări cu viclenie, căutarea de ceartă, părerea de sine, etc.
În aceste cazuri exprimările verbale sunt și următoarele:

Ce tot atâta stârnești rahatul ?

Lasă că știu eu mai bine

Știu ce vrei să spui, nu mai este nevoie să continui

Cunosc situația, mai bine spune-ne ceva util

Ți s-a făcut de plecare urgentă, așa cred eu

Cred că nu îți este bine așa cum ești, bine sănătos

Adică gata, eu sunt cel mai rău om de pe pământ, daaaa !?

*Ce te doare pe tine de grija altuia, vezi dracului de viața ta și lasă-ne în pace, daaa ?
la te uite surpriză, unde era lupul moralizator !*

Taci din gură imediat, nu interesează pe nimeni ce prostii debitezi tu acolo

Ideea este destul de simplă: dacă înțelegem că un om trăiește într-o stare de fals existențial, este bine să îl lăsăm în pace, nu este grija/datoria noastră să-l „trezim“ la realitate. Grija asta este treaba lui Dumnezeu, care îi va trimite ispitele, durerile, bolile și necazurile corespunzătoare.

100. Indivizii care și-au demonizat Sinele nu mai au posibilitatea pocăinței.

Precum demonii, cei care și-au finalizat procesul de demonizare al Sinelui nu mai manifestă căință, iertare, pocăință.

Nu mai acceptă faptul că au greșit, dacă au greșit nu ei sunt de vină, nu-și mai pot cere iertare de la oameni și Dumnezeu, nu mai au conștiința și sentimentul că existențial au trecut în ne-ființă, spovedania la biserică este complet exclusă.

Drumul acestor ne-oameni va continua spre veșnicia iadului, alături de demoni și de toți aceia care în timpul vieții lor s-au lepădat de Dumnezeu.

Despre comportamentul de tip sociopat/psihopat al indivizilor–demonizați.

De-a lungul acestui capitol am descris mai multe comportamente de tip sociopat/psihopat ale indivizilor degenerați, care au parcurs deja cele două stadii ale degenerării: posedarea biofizică (îndrăcirea) și/sau demonizarea Sinelui. Este foarte important să recunoaștem rapid aceste comportamente degenerate, deoarece ele ne arată că avem de a face cu un individ demonizat, deosebit de periculos.

Demonizații ne pot face în ascuns mult rău, deoarece sunt susținuți în viața lor de o energie bio–psihică de tip demonic. Ei nu au limite în a ne provoca daune majore în orice aspect al vieții. Însă gradul lor de pericol rezidă în special în secretul lor, în faptul că se ascund și nu știm cu cine avem de a face.

Psihiatrul Scott Peck spunea că pentru a face față la oamenii răi, un om are nevoie de două lucruri: înțelepciune și foarte multă cunoaștere despre acești oameni.

Este de importanță capitală să le înțelegi cât mai bine universul lor mental, mentalitatea lor demonică formată din viclenie, minciună, impostură, fals, răutate, răzbunare, sabotaj, trădare, invidie, clevetire, agresivitate verbală, criticism, negativism, ratare,ucidere, etc.

În momentul în care îi identificăm ca fiind adevărate „animale de pradă“, când știm scopurile lor, când știm metodele lor de acțiune, când le cunoaștem metodele de ascundere și atac, când prin rugăciune îl aducem pe Dumnezeu de partea noastră, în acel moment joaca demonizaților cu noi s–a terminat. Nu mai pot face tot ceea ce vor cu noi, nu mai suntem jucăriile și bătaia lor de joc.

Fiind atenți și cunoscându–i, avându–L pe Dumnezeu de partea noastră, putem să vedem clar cum toate eforturile lor disperate de a ne distruge li se întorc împotriva, distrugându–se ei înșiși prin prostie, sălbăticitie, invidie, răutate și ură.

Scopul acestui capitol acesta este: de a învăța cum să identifici din timp un degenerat și de a învăța modul demonic în care el „funcționează“.

De asemenea, trebuie să înțelegi că trăiești într–o lume în care din spatele normalității aparente indivizii–demonizați (sociopați) duc un război feroce împotriva oricărui om de calitate și împotriva oricărei forme de rezistență creștină. Dacă nu cunoști lumea reală în care trăiești și desconsideri războiul nevăzut al sociopaților, ești din start pierdut.

În numai 10 ani vei fi doar un alt deprimat, încă un alt om de calitate care și–a ratat menirea în viață. În pofida tuturor eforturilor tale, după 10–15 ani de muncă și trudă, vei fi surprins să descoperi că practic ești un individ terminat: cu cariera profesională distrusă, cu banii cheltuiți pe prostii, dator la bănci pentru bunuri supraevaluate, sabotat și trădat în propria familie, divorțat și fără copii, depresiv și distrus psihic, respins și izolat social.

Ai terminat onorabil o facultate, ai învățat ani și ani cu mari sacrificii, ai muncit zi lumină ca un robot pentru familia și job–ul tău, dar ai desconsiderat sau nu ai știut de războiul secret al demonizaților?

Cumva în acest timp ai uitat de Dumnezeu, de Mântuitorul Iisus Hristos, Maica Domnului, de pravila zilnică de rugăciune, ai fost nepăsător cu mântuirea sufletului tău? Ai uitat de tine însuși? Nu ai avut o permanentă trezvie a minții tale?

Atunci în modul cel mai „nedrept“ posibil, în ciuda studiilor și muncii tale cinstite, ai toate șansele ca până la 40 ani să devii ceva de genul: alcoolic, sărac lipit, fără serviciu

stabil, muncind orice se poate dar nu ceea ce ai învățat, divorțat, falit și dator pe viață la bănci, abandonat și desconsiderat, depresiv și nevrotic, supraponderal sau obez, bolnav, cu probleme organice cronice, dependent de medicația, dependent de ajutoare sociale pentru a putea supraviețui.

Pe scurt, un om terminat fizic, psihic, familial și profesional, cu „un picior în groapă“. Dacă la 40 ani te „trezești“ în aproximativ această situație, deja știi că acest lucru nu este o întâmplare sau o evoluție ghinionistă a vieții tale. Înseamnă că Dumnezeu a permis ca timp de cel puțin 10–15 ani să fi fost sabotat, trădat și „lucrat“ la modul cel mai serios posibil, de o haită de cel puțin 3 sociopați ascunși.

Ratarea vieții tale nu este un ghinion, întâmplare sau neatenție, ci rezultatul planificării ratării tale de către demonizați. Simpul fapt că mai ești în viață este deja o minune dumnezeiască.

Pe de altă parte, realitatea vieții tale poate fi cu totul alta. Nu uita de Dumnezeu, nu fii nepăsător pentru rugăciune și „deschide“ bine mintea la acțiunea sociopaților.

În momentul în care depistezi la un individ cunoscut cea mai mică scăpare specifică degeneraților, nu fii nepăsător și nu desconsidera ceea ce ai observat.

Stai cu atenția pe acel om, gândește-te în avans ce vrea de la tine și ce poate face.

Anticipază-i mișcările și acțiunile și fii cu un pas înaintea lui. Gândește-te că demonizații atacă întotdeauna în haite de 3–5 indivizi, deci imediat începe să te întrebi cine sunt ceilalți și unde se ascund în cadrul vieții tale.

Treci mai departe și nu cădea psihic dacă vei descoperi că ești deja „încercuit“ de către degenerați periculoși. Să nu cazi psihic dacă descoperi că ceilalți demonizați sunt: un părinte, fratele sau sora ta, unchiul sau mătușile, vărul, cumnatul, prietenul tău din copilărie, partenerul tău de viață, colegul de muncă, vecinul de bloc/stradă.

Smerește-ți mândria, coboară-te din înaltul vieții tale și cere de urgență ajutorul lui Dumnezeu, Mântuitorul Iisus Hristos și Maica Domnului. În secret, tăcut, încetul cu încetul, zi după zi, ia toate măsurile posibile pentru a scăpa din încercuirea lor.

Mai jos voi face un foarte scurt rezumat al comportamentelor de tip sociopat (psihopat), care sunt avertismente foarte serioase că avem de a face cu indivizi demonizați deosebit de periculoși.

x. Degenerații de tip sociopat/psihopat au obsesii secrete legate de tine. Deși nu o arată, toată viața, atenția și preocuparea lor ești tu. Indiferent câte certuri, neazuri și neînțelegeri ai cu el, sociopatul/psihopatul nu pleacă de lângă tine, indiferent cât de nefericit este el sufletește în această apropiere.

Obsesiile sociopaților vizează întotdeauna căpătuirea în viață, simultan cu ratarea ta profesională și „uciderea“ ta, din toate punctele de vedere.

Caracterul obsesiv al sociopaților este total, pe termen lung. Practic un degenerat nu se lasă și nu pleacă de lângă tine până când nu se asigură că te-a „terminat“, că ești un „ratat“, din toate punctele de vedere. Precum un terminator, atâta timp cât mai respiră, sociopatul/psihopatul va căuta să ajungă la tine.

De un degenerat nu te salvează definitiv nimeni, nici propria familie și nici avocații. Salvarea definitivă de un degenerat sociopat/psihopat vine doar de la Dumnezeu și Maica Domnului, ca urmare a întoarcerii tale la credință și la osteneala lucrării proprii mântuirii.

xx. Sufletul degeneraților sociopați arde de obsesia pentru răzbunare contra

oamenilor care au credință și dragoste pentru Dumnezeu.

xxx. În general degenerații sunt obsedați după lăcomie și parvenire materială, dar degenerații sociopați vor ca în același timp cu exploatarea ta, să te și distrugă psihic și sufletește. Deci sociopații nu se mulțumesc ca doar să te mintă, exploateze și să se folosească cumva de tine pentru propriul lor scop.

Ei te mint, exploatează și se folosesc de tine într-un mod special, care să ducă și la distrugerea ta psihică și biologică, și la ratarea ta familială și profesională. Adică ceva de genul „și exploatat, și distrus“.

Au o abilitate extraordinară de a-și ascunde intențiile criminale în spatele obiectivelor și muncii care trebuie depusă, indiferent de mediul de muncă. Pe de o parte îți stabilește misiuni și obiective profesionale, îți ține prelegeri motivaționale, iar pe de altă parte cu maxim de cinism te sabotează logistic, financiar, informațional. Apoi evident și „justificat“, face crize de nervi (citește teatru ieftin), te acuză, jignește, umilește, hărțuiește, te penalizează și te declară incompetentul organizației.

iv. Plăcerile sociopaților sunt desigur plăcerile sufletești sociopate/psihopate. Acești ne-oameni au o bucurie deosebită să vadă cum pot să mintă, manipuleze, exploateze și ucidă oamenii normali de calitate, care își văd de munca și viața lor.

Au o plăcere și bucurie deosebită să vadă cum din ascunsul gândirii lor provoacă certuri, scandaluri, ratări profesionale, falimente economice, trădări, divorțuri, crime.

Capitolul 15

TEHNICI DE MANIPULARE SPECIFICE DEGENERĂȚILOR

În mod obișnuit degenerații nu sunt experți în psihologie, psihiatrie sau neurologie. De asemenea, au curențe majore în ceea ce privește înțelegerea semenilor și relaționarea empatică cu oamenii. Au probleme de înțelegere și relaționare cu Viața, Natura, Dumnezeu.

În schimb, au o inteligență speculativă peste medie și o capacitate extraordinară de manipulare a oamenilor, la toate nivelele posibile: acțiune pe termen scurt și/sau lung, comportament, mentalitate, convingeri sistemice.

Din această carte nu puteau să lipsească descrierea celor mai uzuale și folosite tehnici de manipulare, de care degenerații se folosesc spre propriul lor avantaj existențial.

Degerații sunt foarte atenți în special la cunoașterea secretelor psihologiei sociale și a experimentelor care au pus bazele științifice ale manipulărilor sociale complexe.

În acest capitol vom găsi descrise o parte din studiile și experimentele celebre realizate în scopul descifrării mecanismelor de manipulare socială.

Este recomandat să cunoașteți și înțelegeți mecanismele descrise în aceste teste, deoarece degenerații serioși le cunosc cu siguranță. Citește cu atenție manipulările descrise în acest capitol și fii atent să nu cazi în capcana lor.

Tehnici de manipulare individuale–intelectuale.

15.1. Manipularea prin folosirea ideilor simple de sugestie.

Manipularea prin sugestie înseamnă aruncarea de către degenerat a unei idei tip momeală, la care tu rezonezi pozitiv, cu scopul de a te determina să întreprinzi o acțiune în interesul lui.

Prin ideile de sugestie degeneratul își ascunde propriul său interes și încearcă să determine pe altcineva (în jargon o „săgeată”) să-i facă munca.

Exemple de manipulare prin sugestie:

Dacă degeneratul dorește să mergi la o întâlnire, va spune ceva de genul „Interesantă întâlnirea asta unde va veni și Dl. X....”

Dacă degeneratul dorește să accedă la resurse (bani, alimente, timp, oameni, informații, etc), va spune „Pentru cine îl interesează, în locația X se găsește resursa Y....”

Manipularea prin sugestie funcționează dacă degeneratul este deja familiarizat cu tine și îți cunoaște „butoanele” (scopurile, obiectivele, interesele, preferințele emoționale) la care tu reacționezi pozitiv.

Prin aluzii și informații transmise aparent dezinteresat, degeneratul urmărește cu răbdare să te „agațe”, să-ți activeze un „buton” la care tu să reacționezi prin acțiune,

comportament, luare de poziție, implicare.

În general acest tip de manipulare simplă nu vizează inocularea unor convingeri pe termen lung sau acțiuni și planificări complexe, ci să te atragă în acțiuni simple, pe termen scurt.

15.2. Manipularea prin folosirea așteptărilor sociale sau prin reputație.

Un mare secret al psihologiei este acela că oamenii nu se comportă așa cum ar dori ei, ci și în conformitate cu așteptările celorlalți despre ei. Părerea bună sau rea este cea care practic le comandă să se conformeze așteptărilor emise la adresa lor.

Chiar dacă nu îți place cineva, dacă acel cineva are o părere bună despre tine și te prețuiește, pur și simplu devii incapabil să fii indiferent sau răutăcios cu el. Părerea lui bună te transformă într-un virus latent, inofensiv.

De câte ori nu ai ajutat persoane care te lasă rece, dar care ți-au spus ceva de genul:

„John, știu că tu ești un băiat de treabă și de nădejde, nu ca Smith, un nerecunoscător și nepolitic, ajută-mă te rog cu problema cutare“.

Care să fie explicațiile că te comporți diferit în funcție de contexte diferite? În contexte diferite ești același om și totuși răspunsurile tale la provocările exterioare pot fi surprinzător de diferite.

O primă explicație ține cont de existența unei imagini și reputații publice dobândite sau impuse. O reputație greu se construiește și ușor se distruge. Nicio persoană care dorește să-și mențină locul în societate – și de aici respectul, cunoscuții, aprecierea, veniturile – nu este indiferentă la aspectul păstrării și menținerii la același nivel a reputației dobândite. Cu cât mai importantă reputația publică, cu atât este mai mare efortul de a o păstra.

Reputația reprezintă reflectarea în planul conștiinței colective a societății a valorii, importanței și rolului unui individ. De aceea, în plan social, economic sau politic, majoritatea comportamentelor unui astfel de om nu sunt cele naturale sau dorite, ci dictate de necesitatea menținerii la aceiași parametri ai imaginii publice. Astfel, cu cât este mai mare interesul pentru recunoașterea publică, cu atât este mai mică libertatea pentru comportamente și acte naturale și spontane.

Practic menținerea reputației nu înseamnă altceva decât o continuă conformare la așteptările publice, care sunt exprimate prin morală, etică și sistemul de valori unanim recunoscute. Rolul este obositor și fără o capacitate nativă de mistificare a conștiinței se poate ajunge ușor la depresii, nevroze sau acte de suicid. Tragico-comic este faptul că de multe ori ne trezim cu etichete sociale și o anumită reputație fără a dori acest lucru și fără a fi urmarea unor comportamente reale sau acte personale reprezentative. În perioada imediat următoare, oamenii se așteaptă să te conformezi etichetelor pe care le-ai primit, în caz contrar fiind taxat ca un om fără caracter.

Oamenii au acest obicei, de a-și crea cu ajutorul presei și a „gurii târgului“ jucăriile sociale care să se miște așa cum ei doresc și sunt foarte frustrați când persoana țintă refuză să joace acest rol. Cineva trebuie să joace rolul public de purtător al opiniei publice (dorințelor, viselor și așteptărilor nerealizate ale publicului), cu care oamenii să se identifice și să-și trăiască prin proiecție și identificare conținuturile psihice

neexprimate în viața de zi cu zi.

De fapt adevărații oameni fără caracter sunt aceia care se complac în statutul de marionetă a așteptărilor publice, anesteziați fiind de beneficiile materiale și psihice ale rolului social acceptat. Situația poate fi speculată la nivelul oricărui individ, indiferent de poziția socială, deoarece imaginea și reputația oricărei persoane este pentru ea importantă.

Pe lângă comportamentele generale autoinduse de confirmare și conformare la reputația deja dobândită, o persoană poate fi determinată să aibă un comportament particular tocmai folosindu-ne de această nevoie a persoanei de a-și confirma în proprii ochi o imagine publică recunoscută.

Dacă imaginea publică este aceea necesară unui rol social pozitiv, ne putem folosi de această constrângere pentru a-l determina să aibă un rol pozitiv într-un context nesigur sau potrivit; dacă rolul jucat este negativ, putem obține un comportament ostil. Nu contează ce dorește în realitate persoana țintă, ea trebuie să se conformeze la imaginea publică dobândită.

A doua explicație ne-o oferă Irina Holdevici, care vede în conformarea la părerea celorlalți procesul psihosocial de „împlinire a profeției“, dând următoarea explicație:

„Ceea ce credem despre un altul ne face să ne comportăm față de acesta astfel încât să reacționeze așa cum trebuie pentru a confirma opiniile tale. Altfel spus, opinia [...] cu privire la felul de a fi al persoanei țintă își creează propria sa realitate, inducând țintei un comportament conform expectațiilor față de această persoană, în ciuda faptului că cel care impune conformarea (persoana care percepe) nu își propune așa ceva și nici măcar nu este conștientă de acest efect al propriului său comportament. Profeția se autoîmplinește și forța acestui fenomen psihosocial subjugă ambii parteneri, indiferent că unul-ținta-este controlat iar celălalt «controlează» comportamentul celui dintâi. Ei se supun unei relații interpersonale, care se împlinește prin actele lor conștiente și voluntare «...» dar care de fapt, scapă nu numai de sub controlul lor, ci și înțelegerii lor cu privire la evoluția propriei situații. Atunci când cineva percepe o persoană ca având anumite trăsături, se comportă față de ea într-un mod care determină persoana țintă să se conformeze credințelor, așteptărilor față de ea.

Persoana țintă preia deci rolul care îi este impus prin expectațiile atribuitoarelor de rol. Atunci când persoana țintă se percepe acționând în modul în care o face, ea își poate schimba propria imagine, percepția asupra sa. Această modificare ne apare cu atât mai intensă, cu cât persoana țintă este mai convinsă că acțiunile sale izvorăsc din sine și nu sunt determinate de conjunctură“¹

În fine, a treia explicație ar fi că atunci când emiți o părere pozitivă despre cineva, de fapt îi confirmi imaginea de sine, opinia pe care și-a format-o despre sine, iar supunerea la părerea ta corespunde nevoii de a găsi o confirmare că imaginea persoanei despre sine este corectă. Este practic un șantaj nemărturisit:

„Eu îți confirm imaginea bună despre tine însuși dacă în același timp te conformezi așteptărilor mele. Conformarea ta înseamnă că imaginea ta despre sine este corectă și

nu falsă“.

Iar de confirmarea imaginii de sine cu toții avem nevoie.

Educația, morala, religia îți impun să fii bun, cinstit, altruist, corect, etc. Rezultatul este că îți construiești o imagine de sine exact așa cum te crezi: bun, generos, modest, cetățean model.

Ai însă nevoie de o asigurare că nu te păcălești pe tine însuși și această asigurare nu o poți căpăta decât din exterior, de la alți oameni. Iar când ceilalți îți condiționează confirmarea imaginii de sine de conformarea la așteptările lor, practic nu ai încotro și trebuie să te supui.

Dacă i-ai înșela în așteptări ori te-ai comporta negativ față de un om care te apreciază, de fapt ți-ai invalida propria autopercepție, cu consecințe deloc neglijabile prin apariția depresiei, stărilor de disconfort psihic și chiar a tulburărilor fiziologice. Procesul are loc datorită unui sentiment al personalității de tipul „voință de supunere“. Existența „voinței de supunere“ ca forță, tendință și finalitate interioară care comandă psihicul uman ar duce la apariția conformismului social, printre care moda, sugestia și religia. Ești o ființă socială, integrată și dependentă de un grup social, iar dorința ta profundă este să plăci celorlalți, să faci o bună impresie, pentru ca apoi să fii la rândul tău apreciat.

Așa cum bine remarca Irina Holdevici, procesul conformării sociale are loc involuntar, fără intenție și scopuri pragmatic urmărite, situație practic valabilă în majoritatea cazurilor. Conformismul prin așteptări îl induci și ți se induce zilnic prin atitudine, gestică, expresie, fără a implica prea mult componenta verbală a comunicării. Acest lucru este însă posibil doar atunci când legăturile umane durează o perioadă lungă de timp. În cele două cazuri anterioare, când omul influențat este un necunoscut, singurul mod de a-ți asigura reușita este să te folosești de fraze bine gândite.

Cum poți fi însă sigur că ceea ce este bine este și corect spus? Poate ai observat deja din exemplele date că secretul stă în etichetare, în atribuirea diversilor John Smith cu componentele imaginii de sine: bun, generos, înțeleghător, corect, profesionist, etc. Iar pentru a realiza etichetări, tot ceea ce trebuie să faci este să compui în frazele tale construcții și propoziții afirmative la momentul prezent, după principiul: cum îl definești pe John-Smith că este, așa va fi. Spune-le diversilor John Smith ce darnici, frumoși, eleganți, altruști, urâți, răi, proști, ipocriți, etc. sunt și exact așa vor fi. Cu amendamentul că așa vor fi doar față de tine, cel care ai exprimat părerea evaluatoare.

Manipularea după părere nu se oprește însă la un singur om. Ea poate fi folosită pentru întregi comunități și popoare. Spune-i unui popor că este incapabil, leneș și prost, și așa va fi. Vasile Pavelcu dezvăluie o întreagă metodă de control al energiei psihice a unui popor, și asta cu o jumătate de secol în urmă.

După cum puteți constata, manipularea maselor nu este o vorbă aruncată în vânt de ziarști agitați, ci purul adevăr:

„Toată lumea este de acord că personalitatea se formează în funcție nu numai de condiții cosmice, organice și sociale, dar, în mare măsură, și de părerea pe care o are fiecare despre propria lui persoană. Dacă vrem să obținem un elev idiot, n-avem decât

să—l tratăm ca idiot. Căci opinia educatorului se transmite elevului și ideea își face singură opera de idiotizare, cu aceeași putere de neînfrânt ca și cancerul. Eul se cristalizează în jurul ideii despre sine. Este ușor de conceput cum o colectivitate întreagă poate fi imbecilizată prin sugerarea ideii despre propria ei imbecilitate. Este de ajuns ca un popor să fie guvernat de oameni care să—i insuflă o stare de credință și poporul întreg este transformat într—o masă de imbecili. Și pentru aceasta nu este nevoie numaidecât de vorbe, de discursuri și persuasiune; efectele se obțin și pe tăcute, pe baza simplei atitudini. Dacă atitudinea ta, fără nicio manifestare verbală a credinței tale față de cineva, este a unui om deștept și luminat față de un prost, ideea prostiei odată inoculată în creier, își începe opera ei distructivă, cu puterea unui ultravirus; ea transformă personalitatea după modelul imaginii sugerate. Consecința pedagogică a acestor constatări științifice este de o însemnătate excepțională; ești în posesia unei concepții ce ne poate ajuta să creăm o societate paradisiacă a proștilor printr—o acțiune politică abilă, bine dirijată! Îți dai seama că răspândirea acestui secret psihologic poate avea consecințe incalculabile asupra destinului umanității; de aceea, când secretul va înceta de a fi secret, ar fi recomandabil ca areopagul internațional să supravegheze guvernele naționale în ceea ce privește opiniile acestora despre cetățenii respectivi. Este necesar să adăugăm că acțiunea politică asupra inteligenței celor cârmuiți este limitată: ea nu poate crea genii; o credință măgulitoare despre calitățile tale nu îți poate transforma în genii, ci cel mult în persoane închipuite, îngâmfate, înfumurate. Efectul este limitat numai la direcția de sus în jos; este suficient să te crezi prost ca să devii astfel. Guvernul care ar crede despre supușii lui că sunt proști, ar exercita, prin puterea prestigiului lui, o acțiune suficientă de cretinizare, o admirabilă politică a prostiei!⁴²

15.3. Manipularea consumatoristă.

Nivelul generalizat al manipulării prin perseverarea în decizie se referă și la organizarea, promovarea și dezvoltarea universului consumatorist în care trăiești. Pentru asta nu este nevoie de direcții, contra—direcții, cadre iluzorii ale libertății, valori tandem și inocularea artificială a unor convingeri economice, ideologice și politice străine de ființa ta.

Și asta deoarece la nivelul la care discutăm nici nu este nevoie. Bazele pentru a—ți pierde și în alt mod libertatea de gândire și limita drastic libertatea de acțiune se află deja în tine. Ele sunt nevoile și trebuințele tale, la toate nivelurile, așa cum le—a explicat A. Maslow.

Dar dacă trebuințele de bază în actuala societate și în actualul nivel de dezvoltare a umanității nu mai sunt o problemă pentru majoritatea oamenilor, cum se poate ca totuși să—ți pierzi într—un anumit sens libertatea, și chiar pe mâna ta?

Simplu: prin crearea culturii consumatoriste care vizează nevoi superioare celor care țin de supraviețuirea biologică, și prin crearea uneori artificială a unor trebuințe prin apariția inițială a produselor. Marfa care creează dorința. Marfa care creează trebuința.

Cred că deja ți—ai dat seama ce vreau să spun: fiecare achiziție, fiecare cumpărătură este de fapt o perseverare în act care te va rupe parțial de realitatea deschisă a celorlalte bunuri și te va obliga la sute și mii de alte acte ulterioare, pentru a susține

actul inițial. Prin actele ulterioare implicite, fiecare achiziție este în sine însăși o auto-limitare și o restricționare a libertății de acțiune, o creștere a expunerii contactului propriei persoane la factori de agresiune.

Cu cât mai multe bunurile materiale care te înconjoară, cu atât mai mică este libertatea de a trăi nerestricționat viața pe care o dorești, cu atât mai mare este expunerea ta la factori necontrolabili, cu atât mai mare este predispoziția ta la acte iraționale și reacții stereotipe, cu atât mai mult ești previzibil în reacții și în final cu atât mai mare este posibilitatea de a fi manipulat.

Exemplele țin de imaginație: dacă ai realizat actul de cumpărare a unei mașini, vei face ulterior alte sute de acte pentru a o întreține și putea circula cu ea. Dar și universul tău interior se va schimba: va apare frica difuză că vei face un accident, că-ți va fi furată, că copiii ți-o vor zgâria, etc. Plus asigurare, acte, reguli de circulație, examene, licență, etc. Într-adevăr, acesta este un exemplu ușor, dar în fapt orice proces de cumpărare este un act inițial realizat în condiții de perfectă libertate, care creează toate premisele continuării vieții pe un traseu subiectiv și continuării cu noi acte pe aceleași direcții. Iar de convins de utilitatea actului are grijă publicitatea.

Perseverarea în decizie la nivelul consumatorismului ca formă de manipulare este o aplicație a inteligenței sistemice deosebit de greu de identificat. Cred că expresia lui Chuck Palahniuk: „*The things you own end up owning you*” (bunurile pe care tu le deții ajung în final să te posedele pe tine) este o bună sinteză a modului în care toate bunurile materiale și intelectuale pe care le deții, și care crezi că ele te servesc pe tine, ajungi într-un final să înțelegi că ele te stăpânesc și cer să fie servite de tine prin acte complementare. Sentimentul de proprietate te va face să trăiești acte de conștiință pornind de la realitatea interioară, te obligă față de tine, de familie, de banii tăi și față de bunul cumpărat.

Cu cât mai mare visul, dorința, cu cât mai scump bunul, cu cât mai mare strădania, cu cât mai mare efortul, cu atât mai sigură va fi sclavia. Bunul după ce-l cumperi trebuie să-l adăpostești, conservezi, folosești, întreții, păstrezi și depozitezi. Plus să-l asiguri și păzești.

De fapt, în scurta viață pe care-o ai, cel mai mult muncești, plătești rate, te sacrifici și zdrobești pentru satisfacerea unor nevoi neesențiale, care țin de considerente sociale și ale Eului, pentru a cumpăra bunuri care te vor obliga să faci alte zeci de acte și-ți vor limita libertatea și posibilitatea de mișcare.

Să visezi, muncești și plătești ani și ani de zile rate pentru a fi legat, precum iobagii de glie, de bunuri materiale, pentru a-ți pierde din libertatea de acțiune și predispune la acțiuni confirmatoare, fără ca nimeni să te oblige la asta, și chiar să fii voluntar, bucuros și fericit în aceste acte, iată o realizare demnă de cetățeanul mileniul trei. Dar dacă în epoca feudală lanțurile erau din fier și obligațiile erau impuse de nobili prin puterea sabiei, în ziua de azi te „legi” singur, în condiții de libertate, prin sutele de bunuri materiale și servicii pe care le visezi și le dorești.

Chiar pentru bunurile care țin de existența socială și pentru multe din bunurile destinate supraviețuirii biologice, manipularea perseverării în act prin consumatorism funcționează.

15.4. Asimilarea în act și perseverarea în decizie.

Perseverarea în decizie este una dintre cele mai periculoase forme de manipulare socială și organizațional-economică și este cu atât mai periculoasă cu cât formele ei de manifestare îți sunt practic necunoscute. Dar înainte de a-ți explica cum perseverarea în decizie îți influențează pe termen lung viața și îți limitează libertatea de exprimare și acțiune, voi face puțină istorie.

În anul 1976 psihologul B.M Staw realizează două experimente³ interesante la o școală de afaceri din Statele Unite. În primul experiment, unui grup de cursanți li s-a dat câte un dosar cu date economice și de investiții referitoare la o companie care avea două filiale. După ce au studiat dosarul, studenților li s-a cerut să ia o decizie referitoare la alocarea unui fond de dezvoltare pentru o filială sau alta a companiei.

În conformitate cu cerințele date, studenții au studiat dosarul și au luat decizia alocării fondului de dezvoltare pentru filiala care li se părea lor că are un viitor mai promițător. Dar odată această decizie luată, studenților li s-a cerut să-și imagineze că peste ani vor trebui să ia din nou o decizie de alocare a unui fond de dezvoltare, în condițiile în care ar ști că investiția realizată, corespunzătoare primei decizii de investiții, nu a adus profiturile așteptate.

Rezultatul „ciudat” irațional și anti-economic a fost că viitorii manageri au perseverat în decizia lor inițială, alocând din nou fonduri substanțiale filialei care beneficiase inițial de finanțare și nu obținuse rezultatele scontate.

Într-un al doilea experiment, Staw le-a spus cursanților că trebuie să ia doar a doua decizie de investiții, după ce prima decizie, care de asemeni a avut rezultate proaste, a fost luată cu ani în urmă de un director care între timp nu se mai afla în funcție. De data aceasta, deși rezultatele filialei erau la fel de proaste, dar decizia inițială fusese luată de altcineva, viitorii manageri au decis clar și logic că actualul fond de investiții va fi alocat celeilalte filiale. Inițiatorul experimentului, B.M. Staw, a numit

„escaladarea angajamentului această tendință pe care o manifestă oamenii de a se «agăța» de o hotărâre inițială chiar dacă ea este foarte clar pusă sub semnul întrebării de către fapte”⁴

În anul 1979 J. Brockner, M.C Shaw și J.Z.Rubin au inițiat un experiment⁵ cu un automat de la jocurile de noroc, dorind să vadă câți bani vor cheltui cei testați în speranța de a câștiga jack-potul și până la ce sumă vor continua să investească. În cursul testării, ei au constatat că odată cu trecerea timpului investit și cu cheltuirea a tot mai mulți bani, individul avea impresia subiectivă și sentimentul că se apropie de scopul final al câștigării premiului și continua neperturbat să-și cheltui banii. De asemeni au constatat că indivizii care nu și-au stabilit de la bun început plafonul maxim al investiției pentru realizarea scopului propus au continuat să joace și să-și cheltui banii, chiar dacă nu obținuseră niciun rezultat. Iar cei care per total au pierdut cei mai puțini bani au fost aceia care și-au stabilit de la bun început o limită a investiției și când au ajuns la acea limită au avut puterea să se oprească, chiar dacă nu își atinseseră obiectivul propus și practic pierduseră o parte din bani. La finalul experimentului, după ce au analizat rezultatele și le-au interpretat, cei trei experimenterii au definit această situație drept o „capcană ascunsă”, și au constatat

că orice situație faptică poate fi încadrată ca o „capcană ascunsă” dacă îndeplinește următoarele cinci condiții:

1. Individul a decis să se angajeze într-un proces de cheltuire (bani, timp sau energie) pentru a atinge un scop propus.
2. Indiferent dacă individul este sau nu conștient, atingerea scopului nu este sigură.
3. Situația se prezintă astfel încât individul poate avea impresia că fiecare cheltuială îl apropie mai mult de scop.
4. Procesul se desfășoară numai dacă individul nu hotărăște în mod activ întreruperea lui.
5. Individul n-a fixat la pornire o limită a investițiilor sale [...].⁶

În anul 1985 H.R Arkes și C. Blumer au organizat următorul experiment⁷: au cerut unui grup de studenți să-și imagineze că au plătit deja 100USD pentru un week-end la schi în localitatea A și 50USD pentru un week-end tot la schi, dar din start mai plăcut în localitatea B.

După ce „au dat banii”, studenții cumpărători de servicii turistice au aflat că de fapt ei au plătit două pachete turistice pentru același week-end și că trebuie să se decidă unde vor merge: în localitatea A pentru care au plătit 100USD sau în localitatea B pentru care au plătit 50 USD și unde aveau garanția că se vor simți mai bine.

Nu știi tu cum ai fi ales, dar 54% din „consumatorii de servicii turistice” au decis să meargă în week-end în localitatea A pentru care plătiseră mai mult și în pofida faptului că satisfacția oferită de această destinație era știută că va fi mai mică decât cea oferită de localitatea B, pentru care plătiseră doar jumătate din sumă.

În cadrul psihologiei sociale experimentale rezultatele experimentului descris sunt explicate prin noțiunea de

„cheltuială inutilă [...] care apare de fiecare dată când un individ rămâne la o strategie sau o linie de conduită în care a investit în prealabil (bani, timp, energie), în detrimentul altor strategii sau linii de conduită mai avantajoase.”⁸

„Escaladarea angajamentului”, „capcana ascunsă” și „cheltuială inutilă” sunt doar câteva din noțiunile introduse de psihologia socială experimentală pentru a contura de fapt același comportament uman: perseverarea în decizie.

După ce ai citit cele trei experimente cred că nu ți-ar fi greu să descrii fenomenul perseverării în decizie.

Dacă în urma unor anumite circumstanțe motivaționale, la momentul t0 parcurgi acte de conștiință generate de o realitate obiectivă și ca urmare iei o decizie inițială și te implici în comportamente care vor să traducă decizia pe care-ai luat-o în realitate, la momentul t1, când condițiile care au justificat decizia inițială nu se mai regăsesc (dispare siguranța îndeplinirii obiectivelor propuse, costurile umane, materiale și financiare nu se mai justifică, etc), vei realiza noi acte de conștiință, dar în interiorul realității subiective, care vor ignora și evalua denaturat noua realitate obiectivă creată, cu rezultatul că vei persevera în aceleași acte și comportamente conforme stării de conștiință și deciziei inițiale.

Deraierea de la actele de conștiință fundamentate pe realitatea obiectivă la actele de conștiință în interiorul realității subiective, cu rezultatul perseverării în decizie, are loc datorită activării unor sentimente și atitudini foarte periculoase, cu rol de stabilizare, fidelizare și asimilare în tiparul și trendul actelor inițiale.

Cele mai periculoase sentimente la adresa independenței tale de decizie și acțiune, cu rezultatul ruperii de realitatea obiectivă, sunt următoarele trei: sentimentul amăgitor că te apropii de îndeplinirea scopurilor propuse cu fiecare cheltuială făcută, chiar în condițiile neobținerii niciunui rezultat, sentimentul iluzoriu de libertate care te va obliga practic să-ți recunoști și accepți față de tine actele făcute și sentimentul de responsabilitate personală care te va face să-ți asumi personal, public și social implicarea și va crește semnificativ nivelul asimilării tale în act.

Dar perseverarea în act nu este de același nivel și consistență în orice situație. Există o mulțime de factori susținători care te determină să susții irațional o decizie care și-a schimbat fundalul obiectiv de susținere.

Factori susținători ai procesului de perseverare în decizie.

1. Ca urmare a definerii unor situații de genul „capcanei ascunse”, unul din factorii care te vor face să persisti într-o investiție umană, materială ori financiară este nestabilirea de la bun început a limitei de investit: bani, resurse materiale, timp, resurse umane. Așa cum în experimentul lui Brockner cei care pierdeau cel mai mult, poate chiar totul, fără să fi obținut rezultate satisfăcătoare, erau indivizii care nu-și stabiliseră de la bun început o limită a investiției, la fel vei pierde mult sau totul dacă nu-ți stabilești de la început un drum al investiției, cu etape, planificări și nu iei în considerare ideea abandonului proiectului.

Într-adevăr, este greu să accepți că ai investit timp, energie, bani într-un proiect pentru care ești răspunzător și acum trebuie să-l abandonezi, dar ceea ce vei pierde dacă te oprești acum este infim comparativ cu situația în care vei continua forțat să investești într-un proiect a cărui obiective pot fi atinse, dar cu costuri mult mărite. De asemeni trebuie să avem demnitatea, curajul și tăria de caracter să te oprești, să accepți un anumit nivel al pierderilor, să-ți pregătești explicațiile pentru superiori și familie, să-ți revii sufletește, material și social și să-ți refaci viața economică și personală. Știi că nu va fi ușor, că poate îți vei pierde reputația, că-ți vei călca pe orgoliu și pe demnitatea personală, că pe la colțuri vei fi subiect de bârfă, că vei avea nevoie poate de luni și ani să-ți revii, dar uneori alt drum nu există. Și cum în viață acționează și o lege a compensației, vei vedea în timp că ceea ce cu o mână ți s-a luat, cu alta ți se va da.

2. Un alt factor important al continuării în van a unui proiect, chiar în condițiile în care ești perfect conștient de nerealizarea planurilor inițiale, este implicarea nesăbuită, cheltuielile și pierderile uriașe pe care deja le-ai realizat încă din fazele inițiale ale deciziei.

Dacă într-un timp relativ scurt implicarea, determinarea și cheltuielile făcute au fost mari, secând practic de resurse unitatea finanțatoare, pur și simplu nu există alt drum decât continuarea încăpățânată până la final, cu aceleași costuri enorme, a planurilor inițiale.

O variantă va fi că ceea ce se pierde material și financiar, se va câștiga ca imagine și

reputație de oameni serioși, cu caracter, care merg până la capăt. Că refacerea financiară a organizației va dura luni sau ani, este deja o altă poveste. Ideea de mai sus trebuie privită și din alte puncte de vedere decât cel strict financiar–investițional. Același comportament irațional de perseverare în act va continua și în cazul unei relații afective în care ai „investit“ din start multe sentimente sau în cazurile de împrumuturi mari de bani acordate la nivel personal. Dar așa cum trecutul ne spune, se poate ca o investiție umană, materială și financiară să continue datorită cheltuielilor și pierderilor inițiale uriașe, imposibil de justificat, să continui să arunci pe foc resurse pentru o destinație pe care nu o mai știi, și după ce te–ai aruncat cu tot ce puteai, la final să te retragi și să abandonezi tot ce–ai investit. Vei pierde pe toate planurile și singura soluție pentru a–ți continua viața biologică va fi să te retragi din lumea reală într–o lume mistificată, să–ți ascunzi realitatea, să te minți pe tine însuși, să nu spui un cuvânt pentru tot restul vieții și să nu accepți că așa ceva s–a întâmplat.

Dacă este să–ți însușești dureroasa lecție a trecutului, aceasta ar fi următoarea: nu te arunca orbește din primele faze ale investiției cu toate resursele disponibile și evită pe cât posibil pierderile majore.

Pierderile majore și costurile ridicate care au loc încă din fazele inițiale ale unei investiții sunt factori motivaționali emoționali, financiari și de imagine greu de învins și vei persevera în decizie și te vei implica pe termen lung în proiecte care te vor depăși. Iar dacă totuși aceste pierderi inițiale semnificative se întâmplă, trebuie să avem puterea să accepți și să abandonezi deciziile inițiale.

Ideal este ca implicarea ta să fie graduală, încetul cu încetul, să lași timpul să–și spună cuvântul și să nu pierzi nicio clipă contactul cu obiectivele inițiale care te–au motivat. În orice moment trebuie să știi unde te afli pe drumul către obiectiv, dacă costurile sunt încă în grafic, dacă progresul este real și dacă toate acestea nu sunt favorabile, să pui sub semnul întrebării continuarea investiției și chiar să avem puterea să abandonezi proiectul și să accepți pierderile.

3. De la Gustave le Bon încoace, psihologia socială a observat și atenționat asupra atenuării și pierderii responsabilității individuale în situațiile de grup. Această constatare este valabilă și în cazul perseverării în decizie pentru indivizii aparținând oricărui tip de grup, echipă, celulă, etc⁹. Dacă decizia inițială și supervizarea unui proiect este în răspunderea unui grup din care faci parte, vei fi înclinat să perseverezi în decizie. Și colegii tăi de asemeni.

Dacă după o decizie inițială și implicarea corespunzătoare problemele încep să apară, soluția în acest caz este să–ți iei un mic concediu, o vacanță în care să te rupi de influența grupului și să analizezi la rece, de unul singur, care va fi poziția ta pentru viitor. Vei descoperi poate mirat că de multe ori decizia personală luată în liniște și singurătate, fără influența unui birou și a colegilor entuziaști este diferită de cea luată în cadrul echipei.

4. Un factor deosebit de important și care apare practic în toate cazurile de perseverare în decizie este menținerea în ignoranță, necunoașterea adevărului, a realității obiective, a unor aspecte mai puțin evidente, care te vor determina să iei o decizie și să realizezi acte conforme ei¹⁰.

Ulterior, când întreaga imagine îți va fi mult mai clară și completă, deja va fi prea

târziu, căci mecanismul perseverării în decizie își va produce roadele. Sunt două cazuri posibile:

Situațiile de perseverare în decizie ți se întâmplă normal, curent, din însăși derularea vieții tale și te angajezi în acte fără să cunoști în întregime toate detaliile și informațiile legate de o situație. Ulterior, deși observi că există și alți factori care în timp vor schimba semnificativ datele problemei, implicarea ta în acte confirmatoare va continua în sensul respectării deciziei inițiale și justificării pentru propria conștiință, orgoliu și imagine a investiției (timp, relații, bani, materială, financiară) deja făcute. Totuși, dacă ai puterea de caracter și curajul necesar, cu prețul acceptării pierderilor, a șifonării imaginii de sine și a celei exterioare, poți oricând dorești să te oprești și să faci altceva. Poți lua viața de la capăt oricând vrei, oriunde, cu oricine, în orice aspect. Un al doilea caz este cel când ai de-a face cu un manipulator profesionist care vrea să te atragă într-o cursă a implicării pe termen lung, fie ca partener, fie doar ca simplu pion de sacrificiu, pentru a scoate castane din foc în locul lui.

Strategia este simplă și manipulatorul, fără a fi un geniu, trebuie să cunoască doar câteva din secretele psihologiei: îți ascunde adevărul, îți prezintă o realitate trunchiată, îți ascunde date și factori de influență și îți bagă în față doar ceea ce este pozitiv, frumos, ușor de obținut.

O astfel de manipulare este definită de specialiștii în manipulare drept „manipulare prin omisiune”, dar care combinată cu fenomenul perseverării în decizie te poate transforma într-un robot care vei face, implica și lupta pentru cauze deosebit de periculoase, care nici nu sunt ale tale.

Deși ulterior vei afla și înțelege toate datele afacerii, deja va fi prea târziu, actele deja făcute, poziția socială și materială obținută și afișată, informațiile cunoscute și rețeaua de dependență simultană între colaboratori făcând imposibilă o ieșire din lumea în care ai intrat.

De multe ori, datorită naturii implicării incipiente realizate, simpla tentativă de a „evada” din grupul în care ai căzut în plasă echivalează cu mari probleme de orice natură pe care le vei întâmpina și chiar cu punerea sub semnul întrebării a existenței vieții. Vei fi prins într-un vârtej al implicării, în care nu-ți mai aparții și în care fiecare act făcut va fi cauză obligatorie pentru următorul act.

Adevărul este că a evita manipulările de acest gen este foarte dificil. Om simplu fiind, niciodată nu vei cunoaște toate aspectele unei situații, fie ea particulară sau generală. Întotdeauna vor exista factori latenți, camuflați, de care nu vei avea habar la momentul în care vei fi pus în situația să decizi și să realizezi comportamentele necesare. Iar perspectivele pozitive vor fi întotdeauna factori stimulenți foarte vizibili și amplificați pentru decizie și implicare.

Singurele lucruri pe care le poți face înainte de a lua decizii de implicare sunt să te documentezi cât mai profund asupra situației date, să verifici cazurile similare din trecut și poate să obții informații neconfidențiale de la persoanele deja implicate. Iar o dată decizia luată, implicarea să fie tratată încât macar în fazele incipiente să te poți retrage din afacere fără a întâmpina probleme. În niciun caz nu te implica acolo unde pentru o situație complexă ți se cere să iei rapid o decizie iar implicarea ta trebuie să fie din start totală și fără rezerve.

5. Alți factori susținători pentru perseverarea în decizie sunt: caracterul public,

irevocabil, costisitor și repetitiv ale actelor deja realizate. Vei fi mai angajat pe termen lung într-o conduită dacă mai mulți prieteni, amici, colegi de serviciu și necunoscuți au aflat de decizia și actele tale inițiale.

Vei fi practic obligat față de reputația și imaginea publică pe care le ai să continui în aceeași direcție în care ai început. De asemeni vei fi practic forțat să continui dacă primele acțiuni au produs efecte, pozitive ori negative și contextul se va schimba de așa natură că va fi imposibil să negi și anulezi efectele actelor recente. Răspunsurile mediului la primele acțiuni vor iniția un lanț al slăbiciunilor de acțiune—reacțiune imposibil de oprit.

După cum am explicat mai înainte, cheltuielile mari și/sau pierderile semnificative inutile realizate în etapele de început ale acțiunii sunt factori care vor anula din caracterul rațional și economic al investiției, aceasta continuând din considerente de imagine, orgoliu, supraviețuirea organizației finanțatoare și reala necesitate a investiției scumpe făcute. Și vei fi mai fidel față de o decizie dacă ai realizat cât mai multe acte confirmatoare și conforme cu decizia inițială.

Dacă vei relua comportamentul asumat de mai multe ori și în condiții de mediu cât mai diverse, te vei asimila mai bine într-o decizie decât alt individ care a realizat doar un comportament sau două, și acelea în același mediu.

6. În 1978 Robert Cialdini și colaboratorii săi, în urma testelor realizate, au observat un lucru straniu: subiecții cei mai manipulați, cei care perseverau cel mai încăpățânat și fanatic în respectarea deciziei inițiale, erau aceia care au fost lăsați liberi să aleagă și să ia decizia inițială.

Au constatat că **decizia inițială nu este continuată în act „decât în măsura în care este însoțită de un sentiment de responsabilitate personală”**.¹¹

În cazurile în care decizia inițială este luată arbitrar și ți se impun conduite și comportamente în care nu crezi, menite să traducă decizia inițială a altcuiva în realitate, le vei executa fără tragere de inimă, și la primele schimbări de situație perseverarea ta în act va înceta.

„Numai deciziile însoțite de un sentiment de libertate (condiție de decizie liberă) fac loc efectelor de perseverare.”¹²

Reiau din nou semnificația citatului: pentru a persevera în act nu este nevoie să ți se creeze un costisitor context real liber, ci sarcină mult mai ușoară pentru zgârciții de manipulatori, este suficient să ți se insufle doar sentimentele și iluzia de libertate și responsabilitate.

Libertatea reală se pare că este o marfă foarte costisitoare, un lux existențial pe care tot mai puține organizații economico—socio—politice sunt capabile ori dispuse să—l finanțeze.

Iar obținerea din partea ta a unui sentiment de libertate, evident iluzoriu și fără nicio legătură cu libertatea reală inexistentă, ține de imaginația manipulatorului și dureros pentru ei, de posibilitățile tehnice, materiale și ideologice limitate de a genera această iluzie.

Deoarece nimănui imaginația nu lipsește, cu cât mai sofisticate mijloacele tehnice și mediatică, cu atât este mai ușor de a ți se genera sentimentele de libertate și

responsabilitate și a te asimila într-un act.

Concluzionând asupra importanței sentimentului libertății, J.L. Beauvois ne atenționează:

„...constatăm extraordinara importanță a sentimentului libertății. Acest sentiment ne angajează volens–nolens și face posibilă raționalizarea conduitelor de urmat și a practicilor, interiorizarea valorilor sociale și, evident, realizarea acestor comportamente costisitoare de care ne–am fi lipsit bucuroși, dar care sunt așteptate de la noi și care sunt obținute de la noi în situații destul de apropiate de situațiile de supunere liber–consimțită... acest sentiment al libertății nu permite, în general, refuzul comportamentelor care ne angajează integritatea corporală...În multe situații [...] acest sentiment de libertate nu este decât consecința unei simple declarații a experimentatorului care insistă asupra faptului că subiecții sunt liberi să facă sau nu ceea ce se așteaptă de la ei, dar că vor face exact ceea ce fac cei cărora această declarație nu le–a fost adresată. [...] cei declarați așa zis liberi s–au comportat la fel ca cei care nu erau așa–zis liberi.”¹³

Sintetizând factorii enunțați mai sus, se poate spune în rezumat:

***„angajamentul unui individ într-un act corespunde gradului în care se poate asimila acelui act”.*¹⁴**

Inteligența în manipulare nu se oprește însă la a crea cadrul iluziei libertății și a obține din partea ta, ca produs finit al unui agregat sofisticat, periculosul și înrobitorul sentiment de libertate.

Psihologia socială definește **„supunerea liber consimțită”**¹⁵, ca o formă deosebit de periculoasă de conformare asimilatoare în act, situațiile în care, în contexte care garantează sentimentul de libertate și nu există reprezentări ale supunerii, ești condus să iei deciziile și să realizezi actele pe care mediul le așteaptă de la tine.

Se folosește contextul care creează sentimentul de libertate combinat cu tehnica așteptărilor pentru a obține voluntar din partea ta decizii și perseverarea în acțiuni care de fapt sunt împotriva atitudinilor și convingerilor personale, sau realizarea unor acte costisitoare pe care în mod normal nu le–ai fi făcut.

Fără a se recurge la presiune directă, prin obținerea din partea ta a sentimentului de libertate și prin acțiunea așteptărilor mediului, se creează un întreg angrenaj în care nu numai tu ca individ, ci o întreagă societate poate fi dirijată și direcționată spre direcții dinainte stabilite, contrare cu contextul existențial natural, și asta fără revoluționari, proteste, acuze, rebeliuni sau lupte de stradă.

Gradul în care un individ se poate asimila, identifica, material și social exprima printr-un act deja realizat este direct proporțională cu perseverarea ulterioară în act. Implicarea, identificarea și asimilarea unui individ în act și rezistența lui la schimbările de context depinde de toți factorii deja explicați: considerente de imagine de sine și exterioară, orgoliul personal, poziție socială și profesională deținută, nevoia de succese materiale și financiare, pierderile majore suferite încă din fazele incipiente ale acțiunii, ascunderea intenționată a adevărului și necunoașterea din start a unor factori de

influență, plasarea într-o situație de grup, caracterul public, costisitor, repetitiv, irevocabil al actului și foarte important, toate acestea potențate de existența unui context de „libertate” pur subiectiv, de liberă alegere, de generarea unui iluzoriu sentiment de libertate personală, de obținerea sentimentului de responsabilitate, fără apariția vizibilă a factorilor coercitivi și amenințători.

Existența libertății, oferirea individului a falsului sentiment de libertate este condiția fundamentală pentru împlinirea celor mai periculoase manipulări. Este ironic și tragic ca timp de secole milioane de oameni au luptat și murit pentru libertate.

În ziua de azi însă libertatea este elementul criminal care face parte dintr-un mix de tehnici de manipulare care au rolul de a prinde individul în cele mai dure lanțuri ale sclaviei albe.

Visul de libertate de secole al omenirii a ajuns un instrument pentru a înrobi milioane de oameni. Libertatea în sine este bună, un dar divin, dar la fel ca și planta de tutun de exemplu, în combinație cu altceva poate deveni element criminal.

Tutunul în sine este o plantă bună, este o plantă sacră de milenii, care produce efecte medicinale și spirituale vaste. Combinat însă cu alte 20 substanțe chimice devine factor nociv, pe termen lung fiind cauzator de moarte.

La fel ca tutunul, libertatea în sine este minunată, este un drept sacru și divin la care trebuie să aibă acces orice om. Problema este că libertatea nu își produce efectele pozitive în orice condiții sau context. Este necesară o formă de organizare socială și politică corespunzătoare care să asigure condițiile optime pentru exprimarea libertății. Și este clar că nu orice formă de organizare politică este capabilă să asigure efectele pozitive ale libertății.

Poate părea ciudat, dar efectele libertății (mă refer la libertățile exterioare individului, nu la libertatea interioară de alegere a unui răspuns) depind în totalitate de modul în care este organizat și așezat contextul social și politic al unei națiuni.

Libertatea nu are efecte pozitive indiferent de contextul politic în care există. Mai mult decât atât. În ziua de astăzi contextul și sistemul economic, social și politic este de așa natură așezat încât existența libertății în acest context este chiar un pericol pentru individ. În contextul sistemic actual libertatea determină ca oamenii să ajungă de fapt adevărați sclavi, înrobiți pe viață unui sistem exploatator inuman.

Este un aspect de o criminalitate și cinism incredibile ce se întâmplă în zilele noastre folosindu-se de libertate. Oamenii luptă și își dau viața pentru a avea libertate, dar nu înțeleg că libertatea integrată într-un sistem pervers va avea cu totul alte efecte decât se crede. În loc de eliberare și bucurie, libertatea aduce de fapt în viețile noastre sclavie, înrobire, tristețe, ruină morală, pentru noi și copiii noștri.

Libertatea combinată cu alte tehnici de manipulare sau pus într-un anumit context are același efect toxic și nociv. În momentul de față „libertatea” garantată de sistemele politice actuale nu este nimic altceva decât rodul unei inteligențe diabolice, care are rolul de a prinde în plasa manipulării fiecare individ.

În niciun caz libertățile de azi nu există pentru că oamenii au luptat pentru ele și că după lupte istorice sistemele politice de la putere au cedat maselor. Libertatea de care ne bucurăm azi nu este libertatea pentru care milioane de oameni au murit înaintea noastră. Libertatea pe care o oferă astăzi sistemele politice este o falsă libertate.

Libertatea din ziua de astăzi este doar o sumă de activități permise și drepturi pe care

le primești, dar care îți sunt acordate într-un context strict determinat și au de fapt menirea să te autotransformi într-un sclav economic.

Probabil te întrebi: când anume libertatea umană a fost deturnată din sensurile ei sfinte și divine la care au sperat milioane de oameni și a ajuns să fie un element indispensabil într-un sistem criminal care dorește să te transforme în sclav?

Procesul folosirii libertății ca element pentru a transforma oamenii în sclavi a început la 1789 la Revoluția Franceză, a continuat la revoluțiile din 1848 și s-a încheiat la sfârșitul secolului 19.

Realitatea este că sistemele politice de la sfârșitul secolului 19 au acordat în sfârșit masele „libertate”. În acel moment sistemele politice au înțeles că acordându-le oamenilor „libertate” și folosindu-se într-un mod inteligent de „libertate”, incredibil dar adevărat, pot controla și supune mult mai eficient masele.

Controlul și eficiența dictaturilor din spatele democrațiilor nu ar fi posibile fără ca masele să aibă iluzia libertății. Sclavia economică nu ar fi posibilă fără „libertate”.

Cea mai criminală și feroce sclavie apare când te folosești de iluzia libertății. De aceea actualul sistem are neapărată nevoie de „libertate”, ca oamenii să aibă iluzia că trăiesc într-un sistem liber. Oamenii trebuie să aibă iluzia libertății și să creadă în toată demagogia și etica democratică a drepturilor omului. Sistemul nu vinde oamenilor adevărata libertate.

Degenerații le vând oamenilor imaginea libertății, mirosul libertății, afișul libertății, etica libertății, într-un cuvânt iluzii. Doar așa, crezând în libertate, în idealurile libertății, în etica societății libere, în capitalism, oamenii vor putea comite acele acte economice care într-un final îi vor transforma în sclavi economici.

În ziua de astăzi statutul de sclav se dobândește de unul singur, prin propriile decizii. Nu mai stă nimeni după tine cu sabia sau pușca să muncești ca un sclav. Condiția de bază pentru autosclavie este să crezi în iluzia unui sistem care are la bază libertatea. Mai întâi, falsa libertate acționează în sens politic. Doar în regim de libertate individul perseverează în act până când ajunge să se identifice cu acțiunea și credințele asociate cu acele acte. Și atunci este prins, mai corect spus se prinde singur în plasă, a devenit captivul credințelor și convingerilor specifice acțiunilor sale.

Nimeni nu stă cu pușca sau biciul după el, dar fiind captivul unor convingeri, va lupta până la moarte pentru cauza convingerilor pe care le slujește. Că aceste convingeri sunt rezultatul unor creații de laborator, acest lucru individul nostru nu va ști niciodată.

În al doilea rând falsa libertate acționează deosebit de pervers la nivel economic.

Astăzi se cunoaște că toate revoluțiile sociale din trecut au fost inițiate în numele libertății și proprietății celor mulți, a oamenilor simpli și în special a țăranilor, care au luptat și murit timp de secole pentru aceste idealuri.

Ulterior însă, în secolul 19, după dobândirea libertăților și proprietăților de la nobilime și boierime, statutul țăranilor s-a schimbat. Acum erau priviți ca oameni liberi, autonomi, stăpâni pe viața lor. Drept pentru care statul i-a impozitat, de obicei cu sume exorbitante, pe care statul știa că țăranii nu le puteau plăti. Sau pe care le-au plătit împrumutându-se la cămătări, dar pentru plata cărora au devenit sclavi pe propriul pământ.

Astfel că deși „liberi”, țăranii munceau acum de unii singuri în regim de sclavie.

Impozitele mari introduse de stat și cămătăria au dus rapid la pierderea proprietăților dobândite în favoarea unor rețele de cămătărie și la trecerea la un statut de muncă tip sclavagist, pentru a putea plăti dobânzile la cămătari și impozitele la stat.

În ziua de astăzi se cunoaște că agitația în ochii mulțimii a unei false libertăți, a fost metoda prin care averile nobilimii și moșierimii au trecut în proprietatea unor rețele organizate de cămătari. În ochii acestor manipulatori, masele de oameni care au luptat pentru libertate au fost doar instrumentul prin care cămătarii au putut învinge pe nobili și au putut răsturna clasele sociale stabile ale statelor.

Ulterior, deposedarea țăranilor de proprietăți prin metode combinate tip impozit – credite exorbitante – cămătărie a fost o chestiune de timp. Aproximativ 70 ani de lupte, sacrificii, sânge și revoluții le-au trebuit oamenilor simpli ca să învingă pe nobili și moșieri, purtați mereu de idealul libertății și proprietății. Și doar 20 ani de artificii financiare de impozite și cămătărie le-au trebuit cămătarilor pentru a prelua de la țărani aceste proprietăți.

Metoda a fost aplicată cu succes peste tot în Europa, însă cel mai dur în Galiția¹⁶, unde proprietarii băștinași de sute de ani au fost expropiați, determinați de mafia cămătarilor să plece de pe pământurile strămoșești.

Metoda falsei libertăți a fost aplicată cu deosebit succes în secolul 19 pentru a schimba raporturile de proprietate între nobilime și cămătari folosindu-se în acest scop de masa oamenilor exploatați de nobili.

Tot „libertatea” câștigată cu sânge de la nobilime a fost fundamentul social, economic și juridic care a pus bazele sclaviei albe, a exploatării inumane a oamenilor care pentru dreptul lor de proprietari trebuiau să muncească în regim de sclavie să plătească impozitele la stat și împrumuturile făcute la cămătari.

Metoda transferului de proprietate între 2 clase sociale, ambele parazitare și neproductive (de la clasa nobilimii și moșierimii la clasa financiară a cămătarilor) folosind în acest scop iluzia libertății pentru a agita oamenii exploatați a fost o idee deosebit de inteligentă și cinică în același timp.

Transfer de proprietate între clase social parazitare prin sângele și lupta poporului muncitor, iată cât de periculoasă a fost libertatea ce ni s-a dat. Toate visele și aspirațiile de libertate ale milioanele de oameni care doreau o viață mai bună au fost înecate într-un sistem corupt și perfid, care prin impozite și cămătărie le-a luat pământurile și casele și i-au transformat în sclavi economici pe viață.

Va rămâne în istorie gradul inuman de exploatare al oamenilor acum proprietari și „liberi”, modul cum li s-au luat proprietățile prin șmecherie. Șmecherie, da, așa se numește combinația de impozite de la stat plus cămătărie de la privat. Atunci se naște o nouă societate exploatoare, pe bază de șmecherie.

Era pentru prima dată când oamenii deveneau sclavi albi, adică oameni care trebuiau să muncească ca sclavii de unii singuri, prin automotivație, pentru a-și păstra statutul de oameni „liberi”. De prisos să spunem că sclavia impusă forțat de nobili în trecut era acum o viață idilică comparată cu viața reală de sclavi a oamenilor declarați în acte ca fiind „liberi”.

Sclavi dar liberi, sclavie în muncă prin libertate, sclavie dobândită și acceptată prin libertate, să-ți dai viața în luptă pentru o libertate în virtutea căreia copiii tăi să devină de bunăvoie sclavi, iată o idee de neînțeles, un ideal de perversitate și mizerie

sufletească pe care un Crassus al Romei antice nici nu a îndrăznit vreodată să-l viseze. Metoda „libertății” evident nu a fost uitată în sertarele de istorie ale secolului 19. De fiecare dată când au fost oameni nedreptățiți și exploatați, idealul și iluzia libertății au reînțeles să le fie oamenilor vândute.....Dar nu pentru a le face oamenilor viața mai bună, ci din contra, pentru a-i exploata și mai crunt, pentru a-i transforma în sclavi, pentru a-i aduce la un statut de indivizi fără valoare și însemnătate, pentru a le lua toate atributele umane și sacre pe care le aveau.

Povestea s-a repetat la sfârșitul secolului 20, cu ocazia destrămării în Europa de Est a blocului comunist. Pentru oamenii oprimați de 50 ani de dictatură libertatea era un cuvânt magic și sfânt. Ocazie deosebită pentru ca oameni cinici și haini să se folosească de acest minunat ideal pentrupentru ce altceva decât pentru un transfer de proprietate și a schimba biciul cu unul mult mai crunt și pervers?

De data aceasta scopul a fost evident preluarea proprietăților de fostul proprietar, acum în speță statul, trecerea lor temporară prin proprietatea individuală a celor mulți sub forma proprietății individuale și comerciale, ca apoi, într-un timp scurt de 20 ani, tot pe bază de șmecherie (taxe/impozite + credite – așa se numește șmecheria în secolul 20, credite) proprietatea să ajungă în mâinile cui trebuie. De data aceasta noii proprietari nu mai sunt cămătarii, ci mult mai complex, băncile posesoare de credite imposibil de returnat, rețelele economice mafiote naționale sau transnaționale, multinaționalele, societățile de investiții, etc.

De data aceasta trebuia avută grijă de oamenii de la orașe, aceștia trebuiau făcuți să devină sclavi albi. Cum devine omul sclav alb de unul singur? Simplu, spălându-i creierul cu o întreagă poveste despre democrație, libertate, proprietate, liberă inițiativă și alte cuvinte magice care încep cu cuvântul magic „liber”.

În consecință omul nostru se crede chiar „liber”, gândește, face credite și începe o afacere. Crede că sistemul este gândit și structurat pentru a-l ajuta pe el. Cumpără proprietăți, garantează credite cu propriile bunuri. Angajează oameni. Creează plus valoare. Câțiva ani este bine, banii și profiturile curg. Urmează apoi impozitele, taxele, creditele.

Consecința este că începi să muncești tot mai mult pentru a plăti impozitele și taxele tot mai mari. O criză economică este suficientă pentru a deveni în imposibilitatea plății acestor datorii. Deja nu mai ești proprietar pe activele tale, poate nici măcar pe propriile bunuri. Toate aparțin acum băncii. După 20 ani de muncă inumană, nesomn, stress, timp în care ai creat valoare, banca nu-ți va spune nici măcar mulțumesc. Deloc surprinzător, după 20 ani, în toate statele foste comuniste, societatea civilă, presa, analiștii economici și oamenii simpli au descoperit că sub sloganurile libertății și democrației a avut loc un fantastic transfer de proprietate.

Pe bază de șmecherie, prin combinația clasică de impozite plus credite, 50% din proprietatea intelectuală și industrială a acestor țări a trecut deja în proprietatea străinilor sau băncilor, iar o mare parte din proprietățile personale și comerciale deținute de localnici sub forma activelor comerciale trec progresiv în proprietatea băncilor și fondurilor de investiții.

Nimic nou în fapt. S-a repetat povestea de la sfârșitul secolului 19, când la fel în spatele sloganurilor de libertate și liberalism economic statele europene în curs de formare au fost spolierte de averi și capitaluri.

Din nou iată cât de periculos este în lumea noastră cuvântul „libertate“, cum în spatele lui se ascund cele mai hidoase gânduri și planificări de preluare de proprietate și transformare a milioane de oameni în sclavi albi care să muncească pentru alții. Clasa parazită s-a schimbat, acum paraziții nu mai sunt nobilii în caleștile aurite. În ziua de azi clasa parazită este invizibilă, total ascunsă în spatele instrumentelor financiare complexe și a impozitelor stabilite de guverne. Ceva deci nu s-a schimbat: exproprierea, exploatarea și fraudă este tot pe bază de înșelăciune și șmecherie.

15.5. Manipularea dialectică prin falsa opoziție.

Și chiar dacă pare incredibil și nu mai crezi că ai mai avea vreo șansă de scăpare – și de obicei așa este, deja nu mai ai – planificatorii manipulărilor nu se opresc nici aici.

Și asta deoarece ei știu și următorul lucru: deși în condiții de simulare a libertății se obține de la tine angajamentul într-un act, acest angajament nu este singur suficient de puternic pentru a-ți schimba convingerile și atitudinile personale în sensul aceluia act.

La acest nivel singurul rezultat viabil pe termen lung pe care manipulatorul se poate baza este fidelizarea conduitei tale și rezistența la agresiuni exterioare și posibilități de schimbare ulterioare.

De exemplu, angajarea ta într-un act puțin costisitor (în condiții de totală libertate) va pregăti terenul pentru viitoarele acte într-adevăr costisitoare și te va face mai rezistent la alte opinii conform cărora nu ar trebui să mai investești, dar nu vei fi cu adevărat convins de adevărul și necesitatea situației care ți-au impus să faci acel act. Dar manipulatorii nu se mulțumesc să te știe deraiat de la realitatea obiectivă și blocat într-o lume subiectivă fără corespondent în realitatea obiectivă, să faci într-adevăr actele cerute și să refuzi orice alte opinii care vor să te trezească. Pentru ei asta este doar încălzirea.

Pasul următor este să-ți schimbe convingerile, credințele și atitudinile personale în sensul dorit de ei, ca un cobai să devii purtătorul materialului economic, politic și ideologic promovat. Pentru a realiza și acest lucru, se aplică și următoarea tehnică: după ce te-ai lansat în actele confirmatoare unei „propagande“, dar în care natural nu crezi, aceeași organizație începe să promoveze „contra-propaganda“. Începe promovarea „contra-propagandei“ în condiții de angajament¹⁷.

Rezultatul este că începi să-ți schimbi convingerile în sensul „propagandei“. De aceea, dacă pentru o „propagandă“ în care totuși nu crezi angajamentul inițial are rolul de a te rupe de realitatea obiectivă și te „protejează“ de influențele ulterioare ale realității, „contra-propaganda“ este de fapt cea care te va fixa într-o direcție și-ți va imprima în suflet și minte valorile inițial poate refuzate, ale „propagandei“.

După ce te implici în actele confirmatoare unei doctrine, direcții, politici, o dată apărută contra-doctrina, contra-direcția și contra-politica, ca dubluri și opoziții ale primelor, angajamentul tău va fi serios și vei lupta din convingere pentru valorile în care inițial nu credeai.

Și invers, pentru cel ce realizează fără credință actele contra-doctrinei, tu ca reprezentant al doctrinei ești opusul lui, care de asemenea vei fi factorul catalizator și asimilator al convingerilor contra-doctrinei. Iată deci că pentru a fideliza oamenii și a le fixa convingerile unei direcții în care inițial nu credeau, este necesară existența și a unei

direcții purtătoare a valorilor opuse.

O direcție de una singură nu are sorți de izbândă pe termen lung. Lipsită de adversarul care să fixeze convingeri și credințe declarate, o singură direcție va produce acte în care oamenii nu cred și în final se va prăbuși.

Nu există reală adeziune din convingere pentru o ideologie, fără existența unei contra-ideologii.

Nu există adeziune reală pentru valorile unui partid fără existența unui contra-partid. Nu există adeziune reală pentru valorile unei firme fără existența unei contra-firme, fără existența concurenței. Nu există adeziune pentru o relație cu un om fără existența și cunoașterea unui contra-om.

În special situațiile de confruntare, de opoziție directă, publică și oficială sunt deosebit de puternice pentru generarea, asimilarea și întărirea convingerilor. Dacă ai un conflict deschis cu o altă persoană obisnuită (nu ma refer aici la tipurile de conflict cu persoanele agresive prin natura lor, sau care doresc revansa unei situații trecute), fizic, valoric sau de orice altă natură, simpla ta poziționare deschisă ca oponent va fi cel mai mare factor coagulant pentru dezvoltarea convingerilor care să-i susțină actele inițiale mecanice și să-l transforme într-un adversar serios, pe termen lung.

În lipsa opoziției tale, în lipsa unui adversar, actele inițiale nu vor mai avea continuitate, convingerile nu se vor mai produce, iar energia și agresivitatea inițială se va topi, elanul se va prăbuși înapoi în interioritatea din care a plecat. De aceea, fără aportul tău, fără acceptarea opoziției, fără a ridica mânia provocării, nicio tendință inițială a unui individ, oricât de periculoasă și agresivă ar fi ea, nefiind susținută de convingeri nu va avea viață lungă.

Chiar dacă individul ar vrea să te termine, să te distrugă, lipsa ta de cooperare în acest proiect îl va frustra de energia și determinarea necesare formării convingerilor sale pe termen lung. Trebuie să înțelegi că dacă oponentul tău este un om obișnuit, el are nevoie de opoziția ta, de înverșunarea și încăpățânarea ta, pentru a-și procura în sine energia de luptă de care are nevoie.

O dată energia inițială negativă consumată, fără suportul tău ca rival, o altă energie negativă nu se va mai produce și tendința inițială distrugătoare se va calma. Dacă nu faci și tu pasul în ringul conflictului, îl vei frustra de energia negativă pe care se așteaptă să i-o generezi și chiar dacă mental-volitiv dorește continuarea conflictului, nu va avea aportul energetic pentru acest lucru.

Acest secret al psihologiei moderne a fost bine înțeles de marii învățați religioși și politici din vechime, care considerau că la apariția unei direcții agresive și potențial periculoase, aceasta nu va avea șanse de longevitate, fără existența unei contra-direcții, a unei mișcări contrare care să o susțină și potențeze.

Agresivitatea umană a actelor inițiale stupide și fără sens se prăbușește în interioritatea individului fără suportul tău, fără opoziție și rivalitate. De aceea nu accepta prea ușor să te declari și să fii opozant și rival pentru orice acte, comportamente și atitudini inițiale, căci fără suportul tău de tandem, acestea nu vor avea continuitate.

Orice formă de organizație care vrea de la membrii săi mai mult decât simple acte și perseverare fără suflet, pentru a-și asimila membrii, pentru a-i face să creadă și lupte din convingere pentru valorile ei, are nevoie de o strategie dialectică, de existența unei

contra-organizații, de poziționarea oficială ca inamic declarat față de contra-organizație, de inițierea unor confruntări deschise cu contra-organizația. Rezultatul unei astfel de confruntări, fie el militar, economic sau financiar nu are nicio semnificație comparativ cu efectul asimilării valorilor organizației în mintea și sufletul membrilor ei. Fidelizarea și imprimarea convingerilor apare prin luptă, prin teama și amenințarea celuiilalt, nu prin vorbe, ședințe și pancarde.

O organizație pentru a crește are nevoie ca de aer de un oponent care să-i pericliteze existența. Membrii unei organizații nu o vor accepta benevol și nu-și vor da viața pentru ea atâta timp cât nu sunt fermi convinși că există un inamic care trăiește în lumea altor valori și vrea să le impună pe ale lui.

Orice organizație are nevoie de inamici, de amenințare, de luptă pentru a-si impune și consolida valorile și principiile, altfel se prăbușește în ea însăși. Fără a denatura atenția membrilor organizației asupra pericolelor care pândesc din afară, într-o atmosferă pacifistă și liniștită, valorile organizației nu se vor impune și adeziunea va fi formală. Lansarea și promovarea unui oarecare politician X nu se face doar în sunetul tobelor fericii. Sistemul trebuie să găsească ziaristii și politicienii care să-l critice, atace, denigreze. Fidelizarea oamenilor în convingerile lor pozitive față de un politician X necesită existența unei opoziții față de acest om, a unui contra-ziarist Y și a unui contra-politician Z.

Fiecare astfel de mișcare de opoziție va crea într-adevăr o masă de oameni care nu acceptă politicianul X și o masă de oameni care nu acceptă politicianul Y. Cei pro-X vor aclama politicianul Y, și invers.

Dacă ambii politicieni, X și Y aparțin de fapt aceleiași organizații, este simplu de constatat că practic nu există masă de oameni neafiliată la un sistem sau altul. Fără a fi nevoie să fie informați de efectul opoziției lor asupra alegătorilor, cei mai înfocați politicieni și ziarști anti-X vor fi de fapt adevărații catalizatori ai fidelizării pe termen lung al fanilor pro-X, pentru politicianul X.

Este deci o informație interesantă că de fapt în peisajul politic se cunoaște foarte bine faptul că existența unor acțiuni anti-X și anti-Y vor duce simultan la existența unor curente pro-X și pro-Y.

La un nivel mai general, istoria imperiului incaș sau a imperiului sovietic îți pot oferi exemplele că exact așa s-a și întâmplat: de fiecare dată când lucrurile nu mergeau bine, când oamenii se clătinau în convingerile lor și vocile critice începeau să apară, sistemul de conducere inventa inamici, amenințări externe, lagăre de muncă, războaie. Nu este oare interesant că în mediul politic tulbure din Germania de după Primul Război Mondial au apărut aproape simultan Partidul Social-Democrat (ulterior Nazist) și Partidul Comunist, ca inamici autodeclarați, ca organizații cu valori și obiective oficial opuse?

Rațiunea a fost că era nevoie de o contra-forță pentru a asimila, convinge, promova și fanatiza membrii social-democrați în valorile și viziunea partidului din care făceau parte.

Nașterea unei noi politici, ideologii, partid, organizație, etc., este mult ușurată de apariția simultană a acestora în tandem cu opusul ei.

Timpul de impunere este mai scurt, asimilarea valorilor mai profundă, mai sigură, mai durabilă. Nu există nicio scăpare pentru oamenii „propagandei” care s-au implicat,

luptat și perseverat în act, în condițiile existenței simultane a unei viguroase „contra-propagande“.

În afară de aplicațiile politice specifice fiecărei țări, manipularea prin falsa opoziție se folosește curent în organizațiile economice unde este deseori simulat conflictul dintre liderul informal și cel formal pentru controlul angajaților, la nivel ideologic cu exemplul capitalism versus comunism pentru controlul unor întregi populații, sau la nivel spiritual, pentru a prinde în capcană sufletele cu falsul conflict dintre Întuneric și Lumină, cea din urmă fiind de fapt falsa lumină informată a entităților psihice din planul astral.

Chiar și la nivelul profan, din instinct, părinții știu că pentru a avea controlul deplin asupra copilului în condiții pașnice, unul trebuie să preia rolul pozitiv, iar celălalt rolul negativ. Controlul nu are loc prin folosirea forței, agresivității ori intimidării.

Este mult mai eficient și copilul poate fi mult mai ușor convins dacă se „predă” singur, dacă are încredere totală în părintele care îl apără. Copilul va căuta îndrumare și va face fără opoziție ceea ce părintele care îl apără îi spune.

Este nevoie de două elemente pentru ca un individ (copil, adult) să se „predea” singur, să accepte un adevăr de care să asculte. Pentru copiii părinții își asumă cele două roluri, pozitiv și negativ. Acțiunile părintelui negativ (rol asumat de obicei de tată) determină din partea copilului prietenia, confesiunea și credința totală în sfaturile mamei, care joacă rolul pozitiv.

Tehnici de manipulare sistemică.

Cele trei tehnici de manipulare descrise mai jos pot fi considerate de tip terminator, deoarece practic în urma aplicării lor la nivel colectiv nu mai rămân indivizi care să-și păstreze libertatea de gândire, independența și originalitatea.

Ele determină individul să creadă cu tărie într-un conținut politic, social, economic, ideologic, etc, să lupte și să-și dea viața pentru convingeri pentru care a luptat și în care crede. O mică parte a populației nu poate fi determinată să îmbrățișeze credințele prefabricate și aceștia sunt neutralizați prin diverse alte metode de genul drogurilor, criminalității urbane, închisorilor de boli mentale.

Mai mult decât fixarea într-un conținut dinainte stabilit, perfecțiunea unei minciuni sistemice poate fi atât de avansată și terminatoare, încât un om obișnuit, chiar pus în fața evidenței adevărului nu l-ar crede și continuă să prefere minciuna și chiar își alungă înspăimântat din minte orice gânduri care l-ar putea trezi.

Minciunile și manipulările sistemice sunt deci deosebit de periculoase deoarece individul pierdut „dincolo”, în minciună, va refuza să revină în lumea reală a adevărului, chiar dacă adevărul va fi pus în fața lui. De aceea, de obicei un om prins în capcana unei minciuni sistemice este considerat pierdut de către aceia care cunosc adevărul.

Din punct de vedere cognitiv și existențial readucerea înapoi a unui astfel de individ manipulat este o sarcină deosebit de dificilă, dacă nu imposibilă, de multe ori cu unicul rezultat că individul căruia i s-a arătat adevărul îl refuză, reacționează agresiv și nu dorește să fie aruncat într-o lume pe care nu o cunoaște. Frica de adevăr și comoditatea, cunoașterea tiparelor vieții sunt de obicei mai puternice decât dorința de a cunoaște adevărul.

Tehnicile de manipulare sistemică prezentate mai jos și mai ales manipularea prin suferință sunt cu atât mai periculoase, cu cât ele scapă înțelegerii chiar și indivizilor cu o inteligență intelectuală ridicată. În mod ciudat, chiar pentru oamenii inteligenți, funcționarea dialectică a realităților manipulate, funcționarea dialectică a suferinței este un lucru neînțeles.

Extrem de puțini oameni reușesc să vadă viața și să înțeleagă suferința dincolo de sensul ei denaturat dialectic de funcționare. Foarte puțini oameni reușesc să facă diferența între suferința „bună”, autentică, necesară, care ne este dată pentru a ieși din temnița și iluzia Eului și suferința negativă, sistemică, dialectică, de tipul problemă–soluție, care ne este dată de la falsul Dumnezeu psihic din planul astral și ne este menită pentru a ne determina să ajungem să credem într-o falsă realitate spirituală și să–l înlocuim pe Dumnezeu cel Adevărat.

În aceste pagini vei citi probabil pentru prima dată în viața ta că suferința pe care ai încasat–o de la viață și de la degenerați are un sens ascuns, dialectic. Că are un scop anume, precis. Suferința și soluțiile de a răspunde suferinței nu sunt o întâmplare, ci un mod dialectic programat pentru a te face să crezi într-o falsă realitate spirituală. Motorul intim de funcționare a manipulărilor sistемice prin suferință, filosofia lor de funcționare este de natură dialectică. Totul merge pe dualitatea acțiune–reacțiune, cauză–efect, problemă–soluție, păcat–suferință prin plată karmică, dualitate în orice mișcare întreprinsă.

Adică se creează problema, apare suferința, apoi apar și soluțiile prin care suferința poate fi oprită. Între timp însă ajungi să crezi în soluție și în realitatea acestei soluții. Pentru a nu cădea în plasa acestor tipuri de manipulări sistемice și a nu fi fixat în convingeri false induse, singură inteligența intelectuală nu este suficientă.

Inteligența intelectuală (cea identificată prin IQ și teste de inteligență) de–abia întrezărește partea foarte vizibilă a aisbergului unei manipulări sistемice.

Tipul de inteligență sistemică este diferit de tipul inteligenței intelectuale, intervin alte structuri de gândire și analiză și doar acești indivizi vor înțelege în profunzime o minciună sistemică. Un individ cu o inteligență intelectuală superioară, cu IQ peste 150, pus în fața unei minciuni sistемice va sesiza existența unor dezacorduri și nepotriviri, va avea mai degrabă unele îndoieli produse de intuiție, va simți că ceva nu este în regulă, dar fără informații din exterior, de unul singur, nu va putea trece de vălul falsului adevăr pus în fața minciunii. Minciuna sistemică, în complexitatea și profunzimea ei îi va rămâne nedetectată și neînțeleasă. De altfel nu trece zi în care să nu aflu oameni cu o vie inteligență intelectuală și emoțională, dar care cad foarte repede în capcana unor minciuni sistемice.

O minciună sistemică perfecționată timp de 50–200 ani, cum este sistemul politic și economic actual, poate fi într–adevăr parțial înțeleasă și deconspirată cu ajutorul inteligenței intelectuale. Un individ cu o inteligență intelectuală să spunem medie, cu IQ peste 120, va desluși în câțiva ani o parte din puzzle–ul montat pentru a–l minți.

Însă în cazul minciunii sistемice perfecționată de demoni timp de peste 5000 ani, inteligența intelectuală este total neputincioasă. În acest caz extrem, chiar și indivizii dotați cu o bună inteligență sistemică, fără informații suplimentare primite, nu vor putea ridica prin propriile puteri vălul unei minciuni de neimaginat. Însă doar indivizii dotați cu inteligență sistemică vor putea înțelege în profunzime complexitatea acestei

manipulări sistemice.

Dezamăgesc pe unii dintre cititori care consideră că marile manipulări sunt gândite și pot fi descifrate doar cu ajutorul inteligenței intelectuale. Adevăratele, profundele și cele mai periculoase minciuni, manipulări (dar și adevăruri !) sunt puse în scenă și pot fi aflate folosind în primul rând inteligența sistemică, care funcționează după alți algoritmi mentali, date și conexiuni decât o face inteligența intelectuală.

Nu spun că pentru a înțelege o minciună sistemică inteligența intelectuală este inutilă. În niciun caz rolul inteligenței intelectuale nu trebuie desconsiderat. Ea este foarte importantă și în acest caz, dar pentru înțelegerea manipulărilor sistemice ea trebuie să lucreze simultan cu o bună inteligență sistemică.

15.6. Mistificarea conștiinței umane și a realității prin suferință programată dialectic.

„How does one man assert his power over another, Winston?

Winston thought. „By making him suffer“, he said.

*Exactly. **By making him suffer. Obedience is not enough.** Unless he is suffering, how can you be sure that he is obeying your will and not his own?*

***Power is in inflicting pain and humiliation.** Power is in tearing human minds to pieces and putting them together again in new shapes of your own choosing.“*

(George Orwell, în cartea sa „1984“, sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

La acest nivel de manipulare se asigură crearea și fixarea convingerilor oamenilor într-un conținut social, economic, religios și politic dat. Acest lucru se asigură prin aplicarea pedepselor și suferinței corespunzătoare încălcării normelor date. Totul pornește de la constatarea simplă că puși în fața Adevărului terifiant care este Realitatea, a crimei dusă până la perfecționare și a sistemului de aplicare sistematică a suferinței, oamenii cedează psihic. Oamenii nu rezistă psihologic, nu pot trăi cu conștiința că trăiesc într-o lume perfect organizată pentru a-i exploata și distruge. Când Adevărul este prea puternic, oamenii încep să-și mistifice conștiința, refuză Realitatea insuportabilă și voluntar încep să creadă într-o falsă Realitate, într-o mistificare a Realității, în care conștiința umană poate trăi. Deci pentru a manipula, a mistifica conștiințele, se începe direct cu aplicarea sistematică și monstruoasă a unei forme de suferință.

Mistificarea conștiinței și începutul credinței într-o falsă realitate este de fapt una dintre soluțiile psihicului uman, când este pus în fața integrării unei cantități de suferință mult peste puterile lui și când datele primare de cunoaștere a realității nu mai pot fi acceptate și procesate.

În locul păstrării integrității conștiinței inițiale, păstrării contactului cu realitatea brută și crudă și implicit prăbușirii în nebunie, psihicul uman decide să-și păstreze integritatea prin mistificarea conștiinței, ceea ce înseamnă falsificarea percepției și a Realității percepute de individ, indiferent de tipul de Realitate avut în vedere: familială, economică, organizațională, sistemică, politică, spirituală.

Este dificil de spus de ce suferința poate determina oamenii să își mistifice conștiința și să înceapă să aibă convingeri în care înainte nu credeau. O altă explicație ar fi faptul că suferința slăbește câmpul electromagnetic de protecție al omului și pe această cale se

pot infiltra forme gând purtătoare de program. Aceste forme gând au rolul de a programa Sufletul și ca urmare omul își va mistifica conștiința, va începe să aibă convingeri în sensul inoculat de formele gând.

Aspecte generale ale mistificării conștiinței umane.

Concret, un om poate fi ușor determinat să-și mistifice conștiința, să creadă într-un „adevăr” organizațional X (indiferent de natura economică, militară, politică, spirituală, etc...a conținutului X), INDIFERENT DE GRADUL DE ADEVĂR AL CONȚINUTULUI X, dacă acestui om i se aplică repetat și continuu o cantitate mare de suferință, corespunzătoare pentru că s-au încălcat normele și regulile de existență ale conținutului X, care chipurile ar pune în pericol conținutul X.

Individul nu poate accepta psihologic suferința imensă care-i este destinată, psihicul său refuză să trăiască zi de zi cu conștiința că trăiește într-o societate criminală în care suferința este programată. În consecință își mistifică realitatea, începe să creadă în justețea suferinței pe care o va îndura, începe să creadă în realitatea, corectitudinea și adevărul conținutului X. Conținutul X devine real, adevărat, un dat obiectiv al Realității. În funcție de etapa istorică a omeniului și contextul cotidian, suferința înseamnă un regim sistematizat de traume și abuzuri fizice (bătăi repetate, mutilări fizice, moarte violentă), abuzuri emoționale (regim de teroare emoțională prin frică, nesiguranță), abuzuri psihice (pedepse de tot felul, penalizări, umilire, călcarea în picioare a demnității, minciună repetată, înșelare, furt repetat) și abuzuri morale. Suferința deci poate fi fizică, psihică, emoțională, morală.

Esențial: pentru a determina deraierea definitivă a conștiinței într-o falsă realitate și stabilirea unor convingeri ferme într-un conținut X prestabilit, suferința trebuie să fie repetată timp de minim 2 ani, aplicată unui număr semnificativ de persoane și trebuie să fie considerată public legitimă și justificată.

Dacă individului i se prezintă conținutul X pe care trebuie să-l respecte, normele pe care trebuie să le respecte, precum și sancțiunile la care se expune dacă încalcă regulamentele, atunci acest individ va ajunge să creadă în conținutul X (repet, indiferent de gradul de adevăr al conținutului X) pe măsură ce va suporta tot mai des sancțiunile de nerespectare a normelor conținutului X.

Niciodată individul nu va crede că practic suferința i se aplică strict pentru a fi determinat să creadă în conținutul mincinos X, ci această suferință îi va legitima în propriile convingeri justețea conținutului X și îl va determina să înceapă sincer să creadă în conținutul X.

Niciodată individul nu va crede că Sistemul planifică pentru el traume fizice sau emoționale, pretextând încălcări ale regulamentelor, special pentru a-l determina să creadă într-un adevăr organizațional care de multe ori este o minciună.

Niciodată individul nu va visa că Sistemul vrea să-i vândă o minciună și că el trebuie determinat, forțat să creadă în această minciună.

Niciodată individul nu se va gândi că practic niciodată nu este vorba de „adevărul” X sau de justețea pedepselor/penalizărilor aplicate, ci că ceea ce se urmărește sunt obținerea convingerilor tale, a angajamentului tău.

Niciodată individul nu va bănuși că practic este vânat și i se vor căuta toate pretextele pentru a i se aplica repetat pedepse și că Sistemul dorește ca el să încaseze cât mai des

cu puțință o cantitate cât mai mare de suferință considerată legitimă și justificată. Individul nu va bănuși că niciodată nu a fost și nu va fi vorba de fapt de conținutul X, de respectarea sau nerespectarea normelor conținutului X, ci că întotdeauna a fost vorba doar despre convingerile sale, de impunerea și asumarea liberă a unor convingeri, care să-l fixeze într-o realitate dată prefabricată.

În trecutul istoric oamenii au putut fi controlați prin forță și prin impunerea forței. Nu interesa pe conducători ce cred supușii lor, ce convingeri au, singurul lucru pe care îi interesa era să obțină comportamentul dorit, de obicei prin impunerea forței fizice. Acest lucru a fost însă foarte costisitor și a generat continui masacre, comunitățile fiind practic divizate și conducătorii răsturnați.

Noutatea lumii moderne este că toată atenția este orientată asupra fixării indivizilor în convingeri prefabricate și controlul gândurilor. Oameni fixați în convingeri înseamnă oameni care își poartă singuri lanțurile, nu au conștiința faptului că sunt mental legați, previzibili și care muncesc de unii singuri pentru noii conducători ascunși sub paravanul sistemului economic.

Că întotdeauna tot ce s-a dorit de fapt a fost obținerea adevărului său, ca individul să fie determinat să creadă în Sistem, să creadă în conținutul X, care de obicei este o minciună. Convingerile sale, nimic mai mult. Conținutul mincinos economic, social sau politic X – doar un mod de a organiza viața, unul din zecile de variante posibile. Normele, sancțiunile și miile de moduri prin care individul este determinat să greșescă – nimic mai mult decât simple pretexte pentru a putea aplica pedepsele și induce suferința. Convingerile individului – reprezintă TOTUL.

Individul va fi mințit, înșelat și păcălit, va fi sistemic indus în situații în care nu are cum să nu greșescă, toate cu scopul de a se aplica individului într-un termen cât mai scurt o cantitate cât mai mare de suferință fizică, emoțională și psihică care să aibă aspect de legitimitate. Evident se pot ajunge și la finețuri în care Sistemul „iartă” individul, dacă acesta recunoaște sincer că a greșit și-și asumă vina.

Dacă anterior individul a încasat deja o porție zdravănă de suferință (de preferat emoțională), sentimentul de vinovăție obținut de Sistem de la individ poate fi uneori suficient pentru a continua acțiunea de convertire a convingerilor și credinței sale într-un adevăr organizațional trunchiat sau chiar o minciună.

Deși ideea suferinței organizate în masă trece prin mintea tuturor și abuzurile sunt evidente, mintea umană nu pare a fi capabilă să accepte realitatea unui sistem politic, social și economic organizat care să dorească producerea de traume psihice și emoționale în masă.

În fața unei crime sistemice organizate mintea umană refuză să gândească și preferă să înceapă să creadă în conținutul X care nu poate exista decât în condițiile unor norme date. În fața unei crime sistematice mintea umană începe să mistifice realitatea și începe să creadă în corectitudinea pedepsei, ceea ce echivalează cu a începe să crezi în conținutul X.

6.a. Etapele de bază pentru mistificarea prin suferință colectivă a conștiinței politice.

Etapa1 – Pentru buna coexistență a indivizilor unei societăți apare ideea instituirii și acceptului de către indivizi a unui Adevăr și conținut X politic, care să organizeze și armonizeze viața colectivă, în toate aspectele ei.

Instituirea de către Sistem a unui „Adevăr“ și conținut X (ideologic, economic, militar, religios, social, politic, etc.....) care trebuie respectat de toți indivizii.

Etapa 2 – Se fac toate eforturile și manipulările posibile pentru a convinge oamenii de utilitatea, adevărul și necesitatea conținutului X. Pentru a susține propaganda adevărului conținutului X nu se scutește niciun efort uman, material sau financiar. De obicei acest conținut X este un fals. Natura minciunii, a falsului, poate fi de orice natură: existențială, economică, politică, spirituală, etc.

Etapa 3 – Instituirea de către Sistem/Putere a normelor de viață în cadrul conținutului X. Se emite premisa fundamentală că legile, normele reglementările trebuie respectate de toți indivizii care trăiesc în cadrul conținutului X.

Etapa 4 – Instituirea de către Sistem a pedepselor care se aplică pentru nerespectarea normelor date și implicit a conținutului X.

Etapa 5 – Instituirea în strict secret de către Sistem a miilor de situații în care să fie intenționat determinat să greșești și să încalci normele, pentru a îți se putea aplica suferința.

Etapa 6 –Aplicarea la nivel de individ și masă de către Sistem a pedepselor prevăzute pentru încălcarea normelor, începe încasarea la nivel de masă a unor suferințe fizice, emoționale și psihice care depășesc puterea individului de înțelegere și acceptare. Totul sub masca legitimității și acceptului public.

Etapa 7 – Minteă umană la nivel individual refuză să accepte un complot de masă îndreptat contra lui și faptul că suferința halucinantă de care suferă o mare parte din populație este nedreaptă, planificată, indusă și dorită.

Începe mistificarea realității pentru marea masă a populației. Nivelul de suferință este atât de mare, încât în mintea oamenilor suferința este considerată justificată. Dacă atât de multă suferință este suportată pentru că se încalcă conținutul X, atunci conținutul X nu poate fi decât adevărat, bun, corect, valoros.

După etapa 2 de asimilare a conținutului X și preluarea de către individ a convingerilor conținutului X, în etapa 7 urmează fixarea indivizilor în convingerile asimilate anterior. Dacă până acuma convingerile conținutului X erau acceptate, asimilate puțin, asimilate de nevoie, sau deloc asimilate, în etapa 7 începe mistificarea conștiinței și apar credințele ferme. Asimilarea convingerilor devine o necesitate psihologică, un dat obligatoriu pentru a putea să-ți menții sănătatea psihică. De acum înainte orice abordare critică a convingerilor asimilate este imposibilă deoarece duce la pierderea echilibrului psihic. Îndoielile sunt reprimite, drumul către Sine, către propria conștiință este blocat. .

Etapa 8 – Cei care refuză mistificarea și trăiesc cu conștiința realității dure cedează psihic și devin „nebuni“, internați apoi în ospicii de boli mentale.

Etapa 9 – Deoarece drumul către realitate este blocat, se dezvoltă credințele și convingerile sincere în valoarea și adevărul conținutului X. Mai mult, suferințele îndurate obligă pe cei rămași să păstreze, glorifice și venereze conținutul X pentru care atât de mulți s-au sacrificat.

Etapa 10 – Urmează apoi comportamente de implicare în acte și perseverare în decizie (explicate în cadrul acestui capitol) care vor stabiliza definitiv individul în cadrul sistemului de convingeri generate de conținutul X.

Sistemul a învins. Individul este definitiv prizonierul „din convingere“ a conținutului X. Individul este ferm convins că convingerile sale sunt autentice și nu bănuie că ele sunt rezultatul mistificării realității și refuzului de a accepta realitatea așa cum este. Individul va crede, munci, lupta și muri fără nicio îndoială pentru a putea trăi în cadrul conținutului X.

Este un nivel de manipulare sistemică foarte dură și extremă, fără speranță pentru individ. Se obține adeziunea convingerilor indivizilor pentru un conținut X mincinos, dar cu prețul schilodirii fizice și mai ales emoționale și psihice ale acestora.

Acest tip de manipulare a fost folosit în anii 1950 de către sistemul politic comunist ca formă de bază pentru obținerea adeziunii cetățenilor statelor satelit din Europa de est la convingerile doctrinei comuniste.

De asemenea acest tip de manipulare a stat la baza statului fascist din Germania anilor 1933–1940 și statului stalinist din anii 1918–1953. Este interesant de observat că ambele state totalitare au folosit aceleași metode și proceduri pentru a produce la cetățenii lor mistificarea conștiinței.

Una din directivele interne secrete ale Gestapoului era să prindă în plasele sale câte un membru de familie din fiecare familie germană. Pentru respectivul ghinionist acest lucru însemna închisoarea, tortura, munca silnică sau execuția. Pentru o medie de 4 membri ai unei familii tipice germane, Sistemul fascist programase încă din anii 1930 sacrificarea deliberată a unui individ, dar cu beneficiul de mistificare a conștiinței și crearea convingerilor voluntare în „Adevărul“ sistemului fascist pentru ceilalți 3 membri rămași ai familiei.

În perspectiva războiului total care se anticipa, statul fascist prefera să „piardă“ din start 25% din cetățeni, știind că restul de 70% vor trăi sub asemenea suferințe/traume psihice, încât vor crede în Sistem din convingere (5% indivizi care nu pot să-și mistifice conștiința și sfârșesc în ospicii mentale sau se sinucid), vor munci ca sclavii și vor executa cu fanatism ordinele primite cu orice preț.

Nu era nimic personal și vinile găsite nu aveau nicio valoare, erau simple pretexte absurde, important însă era să se realizeze numărul de oameni planificați să sufere. Oamenii Gestapo-ului se considerau și se priveau pe ei înșiși ca având o meserie onorabilă, adică colecționari de oameni, similar cu alte mii de cetățeni obișnuiți care colecționau cărți, obiecte, insecte, plante, fluturi, etc.

Așa cum alții colecționau fluturi, ei colecționau oameni, nimic mai mult. Doar lipsa de logistică și insuficiența de personal a făcut ca Gestapo-ul nazist să nu-și poată îndeplini sarcina pentru care a fost creat. La fel a fost scrupulos programată și reeducarea rușilor în Statul stalinist, care de asemenea a trasat NKVD-ului ordine statistice pentru execuții, deportări în masă și închisoare.

Și în acest caz era o statistică cinică care prevedea câți cetățeni trebuie să dispară din Sistem, pentru a produce o mistificare în masă a realității pentru cetățenii rămași în viață. Populația trebuia să fie determinată să creadă în „adevărul“ și valorile noii societăți bolșevice.

Spre deosebire de germani, statul rus a alocat toate resursele, oamenii și logistica necesare pentru îndeplinirea acestui plan, care a fost dus la îndeplinire până la capăt. În ambele state totalitare planificarea a fost aceeași și s-a folosit aceeași metodă de aplicare a suferinței colective, pentru a produce în masă mistificarea realității și

obținerea adevărului sincer și devotate a populației rămasă.

6.b. Mistificarea prin suferință individuală și/sau colectivă a conștiinței economice. Falsificarea percepției realității economice.

Momentan metoda este destul de des folosită în sistemul economic capitalist. Acest tip de manipulare este în special folosit acolo unde se dorește prezentarea drept „adevăr” a unei minciuni organizaționale economice, dar totodată și obținerea adevărului și convingerilor indivizilor implicați în respectiva organizație.

În majoritate cazurilor, această manipulare este folosită de manageri de HR și executivi ai corporațiilor capitaliste și aplicat fără scrupule. Acești oameni cunosc și aplică manipularea ca la carte, conform cu ceea ce au citit în cărți sau au fost învățați de alții. Există însă și executivi ai unor organizații medii care aplică din manipularea prin suferință din instinct. Buni cunoscători ai oamenilor, acești manageri au nativ o uimitoare inteligență care îi ghidează și învață cum să-și manipuleze angajații, începând cu directorii și terminând cu propria secretară.

Oricum ar fi, este foarte dureros și șocant când descoperi câtă inteligență, energie și efort sunt depuse pentru a minții oamenii, pentru a-i determina prin suferință fie să-și mistifice complet realitatea organizației în care muncesc sau măcar să-și limiteze câmpul mental. Este șocant și dureros să vezi oameni cinici fără inimă care cu bună știință doresc să-și exploateze angajații, cum aplică suferința economică, traume psihice și emoționale, fără nici cea mai mică ezitare, știind și urmărind exact și precis efectul pe care îl va avea suferința.

Deci dorim să mințim și pentru ca oamenii să ne accepte minciuna sau să nu înțeleagă faptul că trăiesc într-o minciună, le aplicăm suferința.

Un prim motiv pentru care în organizațiile economice se aplică acest tip de manipulare este pentru a ascunde adevărul acelei organizații. În cadrul firmelor se aplică traumele emoționale și psihice, traumele fizice fiind legal interzise.

Mai pe scurt, manipularea prin suferință se folosește în toate organizațiile economice care au nevoie de implicarea prin convingere a membrilor săi, în contextul în care imaginea pe care organizația dorește să o vândă membrilor săi este o minciună, un fals. În aceste organizații niciodată scopul declarat nu este cel real și oamenii sunt ținuți cu anii într-o minciună în care ajung treptat treptat să creadă.

Apreciez că aproximativ 10–15% din firmele capitaliste occidentale tip corporație folosesc deliberat acest tip de manipulare, sub forma traumelor emoționale pentru a obține de la angajați adevărul pentru un conținut economic care de fapt este o minciună și a le limita accesul la adevărul organizației în care muncesc.

Acolo unde entitatea economică nu are rolul cunoscut de a fi un jucător în piața liberă, în acel loc se aplică acest tip de manipulare. Oamenii care muncesc în această organizație nu trebuie să cunoască faptul că organizația nu este o entitate economică curată, ci este în realitate eventual un paravan pentru afaceri ilicite, spălare de bani, trafic de influență, șantaj economic sau alt scop. Pentru a le limita conștiința, gândirea și capacitatea de a înțelege cu adevărat unde muncesc, angajaților li se aplică metoda cunoscută.

Un alt motiv al aplicării suferințelor psihice într-o organizație economică îl poate reprezenta nevoia de a ascunde diferența mare între veniturile și munca celor de la

nivelul ierarhic inferior, comparativ cu veniturile și munca celor de la eșaloanele superioare.

De obicei este foarte greu să ascunzi faptul că cei care lucrează la nivelul ierarhic superior au venituri nejustificate, de zeci sau sute de ori mai mari peste nivelul celor de la bază. Pentru bunul mers al organizației, această discrepanță trebuie cumva ascunsă, oamenii nu trebuie să se gândească la așa ceva.

Modalitatea este aplicarea suferinței psihice, care urmărește ca angajatul să–și mistifice realitatea organizației în care lucrează. Desigur că metoda nu este eficientă pentru toată lumea și demisiile sunt la ordinea zilei. Dar pentru cei care rămân în organizație, chiar dacă nu pot fi complet mințiți în legătură cu modul în care este recompensată munca lor, măcar mental li se poate inocula o limită.

Nu este nicio problemă pentru organizație dacă angajații cred că șefii muncesc din greu și au salarii de maxim 10–20 ori peste nivelul lor. Asta este acceptabil. Dar este o problemă pentru organizație dacă angajatul are conștiința faptului că șefii corporației muncesc mai deloc, beneficiază de zeci de sporuri, prime și favoruri și au de fapt salarii de sute de ori peste nivelul celor de la bază.

Este o problemă pentru organizație dacă angajații înțeleg adevărul, faptul că trăiesc într–un microsistem special gândit pentru a fi exploatați legal. Exact acest lucru urmărește organizația: mistificarea conștiinței angajatului încât acesta să–și limiteze mental nivelul evaluării muncii și inegalității repartizării venitului în organizație.

Și cum facem ca angajatul nici să nu ajungă să viseze adevărul că munca lui este folosită pentru viața în lux a altora? Cum facem să–i ascundem adevărul și mai mult, să–l facem să creadă că cunoaște adevărul? Simplu, îi aplicăm neîncetat suferințe psihice și emoționale.

Mecanismul manipulării este relativ simplu: angajații trebuie plătiți cu cât mai puțini bani și acest lucru în condițiile în care aceștia trebuie determinați să creadă sincer în adevărul, misiunea, valoarea și importanța corporației. Cu cât mai mare minciuna și falsul, cu atât mai tare trebuie obținută adeziunea oamenilor la valorile firmei.

Ei trebuie determinați să creadă că ceea ce li se spune este adevărat, să muncească fără crâncnire, fără să se întrebe unde se duc banii pe care ei îi produc și să execute cu fanatism ordinele primite, ferm convinși că superiorul are dreptate și că ceea ce ei fac este necesar, just și corect. Oamenii trebuie determinați să muncească din convingere, nu pentru bani, aceștia sunt adevărații angajați.

Dar cum să determini oamenii să muncească cu salarii de mizerie, să nu–i intereseze care este valoarea muncii lor și bomboana de pe tort, să fie determinați să creadă în ceea ce li se spune, mai ales când ceea ce li se spune este un mare fals? Pentru a asigura acest deziderat aparent imposibil se aplică metoda acum cunoscută. Se stabilește un conținut organizațional X (activitate, salarizare, profit, obiective de îndeplinit, promovare, etc), precum și pedepsele obligatorii pentru nerespectarea acestui conținut.

Simultan, în mare secret și într–un mod cât mai fin cu putință, organizația creează condițiile de sabotare a împlinirii obiectivelor impuse angajaților și activității curente prin: haos organizațional, aparent proasta alocare a resurselor, promovarea deliberată a unor oameni incompetenți pe posturi cheie inclusiv la nivel de directori, favorizarea unui departament în detrimentul altuia, etc, etc. Pentru a vinde cât mai bine iluzia

obiectivelor organizaționale care trebuiesc îndeplinite, se poate merge până acolo încât la nivel executiv se simulează incompetența, ineficiența, corupția. Dar acolo unde angajații se plâng de incompetența managerială, de multe ori în realitate avem de a face cu o inteligență perversă care știe exact ce face.

Rezultatul este evident cel urmărit în ascuns de organizație: obiectivele și sarcinile trasate nu se îndeplinesc, sancțiunile sunt aplicate. Bineînțeles că angajații nu vor crede acest lucru până când vor începe sancțiunile și tăierile salariale, eventual concedierile, toate justificate de mediul economic instabil.

Și așa începe odiseea suferinței permanente: concedierilor, a fricii, a temerilor de tot felul, a abuzurilor, a penalizărilor, a acuzelor, toate cu singurul scop de a determina angajații să creadă sincer în adevărul organizației, în misiunea, valoarea și necesitatea ei. Întrebarea zilei pentru angajați nu este dacă cineva va fi penalizat/concediat, ci cine anume dintre ei va fi sacrificat astăzi pentru a justifica nerespectarea planului.

Evident că nedreptățile și pedepsele permanente sunt demotivante. În acest timp organizația poate pierde și mulți angajați valoroși (până la 30–40% dintre angajați), dar lipsa este compensată de fixarea angajaților rămași într-o minciună organizațională în care ajung să creadă. Poate părea ciudat, dar în aceste corporații valorile de concedieri nu au absolut nicio legătură cu profitabilitatea firmei, ci pur și simplu se urmărește ca cei rămași să primească adevărul și misiunea corporației, fixarea convingerilor celor rămași într-o minciună organizațională și determinarea lor să muncească din convingere.

Ori de câte ori se sesizează pierderea coeziunii interne, semnele de îndoială ale oamenilor cu privire la adevărul care li se spune și lipsa muncii din convingere încep subit analizele economice și sarabanda traumelor emoționale. În medie minim 2 ani trebuie unei organizații să aplice metoda șocurilor și traumelor emoționale a abuzurilor și concedierilor pentru a determina adeziunea puternică a angajaților rămași.

În acest timp organizația economică generează profituri uriașe și salariile executivilor ating nivele record. Bunăstarea se revarsă pentru toată lumea, nu însă și pentru angajații care muncind, sunt ferm convinși în adevărul organizațional ce le-a fost vândut.

Deci mai există un răspuns posibil la întrebarea: de ce mi s-a întâmplat tocmai mie așa ceva? De ce tocmai eu am fost ieri penalizat, de ce tocmai mie mi-a fost blocată azi avansarea, de ce tocmai mie îmi vor tăia din salariu, de ce tocmai eu nu primesc anul acesta concediul întreg?

Pe lângă multele răspunsuri pe care deja ți le-ai dat, mai există unul, deosebit de tulburător: ți s-a întâmplat pentru că trebuia să fii determinat să ajungi să crezi într-o realitate pe care altcineva a stabilit-o dinainte. Nimic altceva.

Pentru că se dorea să ajungi să crezi într-un conținut și cel mai rapid și eficient mod de a-ți mistifica conștiința ta economică/organizațională este să suferi continuu, picătură cu picătură, pretext cu pretext.

Din păcate practica și experiența Gestapo-ului/NKVD-ului nu au fost pierdute și principiile de bază sunt încă aceleași. Singura diferență constă în ce se întâmplă cu cei „sacrificați”. Dacă pentru Gestapo/NKVD „targetul” de 25% „pierderi colaterale” însemna în traducere deportări, execuții în masă și muncă silnică, pentru organizațiile

corporatiste actuale 25% „pierderi colaterale“ înseamnă de obicei concedieri individuale și colective, oameni care sub amenințarea creditelor neplătite își vor pierde case, familii, vise, dar care vor rămâne totuși în viață.

Traumatizați, singuri, pe străzi sub cerul liber, în adăposturi comune, cantine ale săracilor sau în ghetouri, cu răni psihice și emoționale, dar în viață. Pentru cei rămași nu este nicio diferență: fixarea convingerilor într-un conținut, de data aceasta economic.

Există deci mai multă „umanitate“ în ziua de astăzi, din moment ce Sistemul capitalist permite rămânerea în viață a 25% dintre indivizi care pot gândi liber, potențial periculoși care nu cred într-un adevăr organizațional, ale căror convingeri nu sunt fixate în adevăruri organizaționale și care vor trebui biologic, social și politic neutralizați prin alte mijloace decât prin cele specifice statului totalitar. (război, criminalitate urbană, boli incurabile, ospicii de boli mentale, sinucideri, homeless, etc...)

Aplicarea voită, ascunsă, perversă și planificată a suferinței, pentru ascunderea adevărilor organizaționale poate părea pentru mulți manageri și executivi care nu au pierdut contactul cu realitatea oamenilor simpli o ciudățenie greu de acceptat, dar ea a lăsat și lasă urme adânci în sufletele a sute de mii de oameni care traiesc în mediile economice în care rapacitatea, avariția, parvenitismul și egoismul sunt un mod de viață.

6.c. Etapele de bază pentru mistificarea prin suferință individuală și/sau colectivă a conștiinței religioase. Falsificarea percepției realității spirituale.

O discuție interesantă despre rolul suferinței poate avea loc din punct de vedere spiritual. Rolul suferinței din punct de vedere spiritual este o temă fundamentală în religiile lumii, fie creștinism, budism sau hinduism.

Sunt mai multe concepții în această privință, dintre care două sunt fundamentale: suferințele sunt necesare, date oamenilor de către Dumnezeu drept pedeapsă pentru neascultare și păcate și suferințele sunt date pentru a „arde“ păcatele personale, de neam și colective.

Toate concepțiile spirituale occidentale vorbesc despre suferință ca fiind ceva obligatoriu pentru ca credincioșii să nu uite de puterea lui Dumnezeu, necesar pentru purificarea de păcate, util pentru trezirea spirituală, etc. Creștinii consideră că prin suferința Mântuitorului Iisus Hristos păcatele întregii omeniri au fost purificate, iar budiștii consideră că pentru a scăpa de suferințe și ciclul reîncarnărilor trebuie obținută trezirea și eliminarea oricăror dorințe.

Nu doresc aici să iau în discuție rolul și utilitatea suferinței din punct de vedere religios. Și în niciun caz nu voi nega importanța autenticei suferințe spirituale. Există astfel suferința spirituală care provine din „setea“ de Dumnezeu, setea de iubire, dreptate, adevăr. Și există de asemenea suferință spirituală prin jertfa de sine, adică suferința asumată din puterea conștiinței. Aceste situații de suferință spirituală autentică nu trebuie confundate cu suferința generalizată aplicată pentru a determina mistificarea conștiințelor oamenilor.

Voi analiza strict din punct de vedere psihologic modul în care suferința poate duce la mistificarea conștiinței religioase a unui individ și cum acesta poate fi determinat să

creadă într-un conținut religios/realitate potențial fals.

Etapele pentru mistificarea conștiinței religioase sunt următoarele:

Etapa 1 – Pentru mântuirea sufletelor oamenilor apare ideea acceptului de către indivizi a unui Adevăr, Realitate și conținut X religios, care să organizeze și armonizeze viața colectivă, în toate aspectele ei. Apare instituirea de către Sistem a unui „Adevăr” și unui conținut X religios, care de preferat trebuie respectat de toți indivizii.

Acest conținut religios X, această Realitate a vieții de dincolo poate fi un fals.

Etapa 2 – Instituirea de către Sistem a ritualului și normelor de respectat pentru a menține ordinea și armonia în cadrul realității/conținutului X. Instituirea de către Sistem a pedepselor care se aplică oamenilor pentru nerespectarea normelor date și implicit a conținutului X.

Etapa 3 – Instituirea în forme camuflate de către Sistem a miilor de situații în care să fii intenționat determinat să greșești și să încalci normele, de fapt pretexte pentru a îți se putea aplica suferința.

Etapa 4 – Aplicarea la nivel de individ și masă de către Sistem a pedepselor prevăzute pentru încălcarea normelor, începe încasarea în mod sistematic și continuu la nivel de masă a unor suferințe fizice, emoționale și psihice a căror justificare și necesitate depășesc puterea individului de înțelegere și acceptare.

Suferințele la acest nivel înseamnă toate tipurile posibile de suferință pe care umanitatea le-a cunoscut: războaie, boli, calamități, mutilări, exploatare, teroare psihică, emoțională sau fizică, moarte violentă, accidente, persecuții, nedreptăți, crime, violențe, violuri, etc.

Etapa 5 – Minte omului obișnuit refuză să accepte un complot de masă îndreptat contra lui și faptul că suferința continuă de care suferă o mare parte din populație este nedreaptă, planificată, indusă și dorită.

Începe mistificarea realității pentru marea masă a populației. Suferința este atât de mare și generalizată, încât în mintea oamenilor suferința este considerată justificată și legitimă.

Dacă atât de multă suferință este suportată pentru că se încalcă conținutul X, atunci conținutul X nu poate fi decât adevărat, bun, corect, valoros.

Etapa 6 – Cei care refuză mistificarea și trăiesc cu conștiința realității dure cedează psihic și devin „nebuni”, internați apoi în ospicii de boli mentale.

Etapa 7 – Deoarece drumul către realitate este blocat, se dezvoltă credințele și convingerile sincere în valoarea și adevărul conținutului X. Mai mult, suferințele îndurate obligă pe cei rămași să păstreze, glorifice și venereze conținutul X pentru care atât de mulți s-au sacrificat.

Etapa 8 – Urmează apoi comportamente de implicare în acte și perseverare în decizie (explicate în cadrul acestui capitol) care vor stabiliza definitiv individul în cadrul sistemului de convingeri generate de conținutul X.

Sistemul a învins. Individul este definitiv prizonierul „din convingere” a conținutului religios X. Individul este ferm convins că convingerile sale sunt autentice și nu bănuie că ele sunt rezultatul mistificării realității și refuzului de a accepta realitatea așa cum este. Individul va crede, munci, lupta și muri fără nicio îndoială pentru a putea trăi în cadrul conținutului/realității religioase X.

După cum am văzut mai sus în prezentul capitol, suferința are din punct de vedere psihic capacitatea de a duce la mistificarea conștiințelor oamenilor, mai ales a conștiinței religioase. Pentru că încalcă normele de existență ale unui conținut spiritual dat, suferința organizată și colectivă poate determina mase largi ale populației să creadă în acest conținut spiritual dat, indiferent de gradul de adevăr al acestui conținut spiritual. Acest lucru este relevant: indiferent de gradul de adevăr al unui conținut religios dat, oamenii pot fi determinați să creadă în acest conținut religios prin aplicarea unor suferințe sistemice. Suferința aici nu mai este un dat spiritual, ci doar un mijloc de a determina oamenii să creadă într-o realitate „spirituală” dată, repet, indiferent de gradul de adevăr al acestei realități.

Problema este că prin această manipulare oamenii pot fi determinați să creadă într-un conținut spiritual fals. Și pentru a împlini acest deziderat cel mai bun mijloc este folosirea individuală și în masă a suferinței.

De fapt, suferințele pe care le îndură zilnic milioane de oameni sunt cele care determină acești oameni să ajungă să creadă în „adevărul” care le este prezentat. Se pune deci întrebarea în ce măsură conținutul spiritual care ne este prezentat și care determină implicit suferințele este purtător de Adevăr spiritual autentic.

Se pune întrebarea dacă nu cumva suferințele pe care le îndură milioane de oameni nu sunt de fapt o agresiune inteligentă, bine camuflată sub motivații raționale, coordonată de demoni, pentru a determina milioane de oameni să ajungă să creadă într-un conținut spiritual (de fapt în realitate psihic) care să ducă după moartea indivizilor la capturarea sufletelor în iad. Acest fals conținut/adevăr religios include ideile de karma, reîncarnare, etc.

La urma urmei, „ne mântuim” în ceea ce credem, ajungem după moarte în locul în care credem că trebuie să ajungem. Dacă conținutul spiritual în care ajungem să credem datorită suferinței este fals, atunci și locul în care ar trebui să ajungem după moarte este o capcană menită pentru a ne captura sufletele.

Nu mai spun de faptul că în concepția șamanilor, la nivel individual o cantitate mare de suferință duce la pierderea sufletului inițial cu care ne-am născut, în locul său venind un demon deghizat într-un suflet din planul astral, care lansează ideea că se „reîncarnează”.

Iată deci că abordarea psihologică a suferinței duce la concluzii surprinzătoare.

Departate de a fi justificată, suferința la nivel individual poate duce încă din timpul vieții la pierderea sufletului, iar la nivel colectiv la credința într-un conținut spiritual dat, care poate să fie în întregime fals.

Deci mai există un răspuns posibil la întrebarea: de ce mi s-a întâmplat tocmai mie așa ceva? De ce tocmai eu am cancer? De ce tocmai eu am rămas paralizat? De ce tocmai eu am fost sau sunt alcoolic/dependent de droguri? Un răspuns pertinent și corect este că în acest mod plătești dezechilibre spirituale create în Univers, plătești pentru păcate personale, familiale, de neam sau ale poporului din care faci parte. Prin suferința ta o mică parte din dezechilibrul spiritual creat este anihilată și astfel pentru familia, neamul și poporul tău va exista un viitor.

Dar mai există un răspuns la fel de pertinent: cineva poate avea interesul ca odată cu această plată karmică pe care tu o îplinești prin suferința ta, să fii determinat să ajungi să crezi într-o realitate psihică pe care altcineva a stabilit-o dinainte și să crezi

că această realitate psihică sau astrală este de fapt adevărata realitate spirituală. Nimic altceva. Pentru că se dorește să ajungi să crezi într-un conținut religios X și cel mai rapid și eficient mod de a-ți mistifica conștiința ta religioasă era să ți se aplice suferința.

Totuși, este dificil de spus dacă cineva folosește global acest tip de manipulare prin suferință pentru a mistifica conștiința religioasă a oamenilor. Ceea ce este cert este că mecanismul este cunoscut de mii de ani, a fost și este aplicat în toate sferile activităților umane. Negarea acestui tip de manipulare este o iluzie, o greșeală elementară.

Cu toate acestea, sunt probabil oameni care consideră această probabilitate a manipulării conștiinței religioase printr-un sistem global de suferință ca fiind cu totul imposibilă. Să spunem că așa este, că aplicarea acestui tip de manipulare terminator în zona conștiinței religioase este imposibilă sau din anumite considerente nefolosită.

Câteva întrebări însă rămân:

Cine garantează că această informație/mecanism de manipulare cunoscut, cu efecte și eficiență remarcabile, nu este sau nu a fost folosit, fie din partea unor indivizi demonizați, fie din partea demonilor care posedă mintea anumitor oameni?

Cine poate garanta că o astfel de armă psihică ultra-cunoscută și foarte eficientă nu este folosită? Întreb din nou: garantează cineva?

Care este principiul sau forța care împiedică folosirea acestei informații?

Iată deci că nici suferința nu a scăpat de mistificare și dublare a sensului. Avem suferința adevărată prin care plătim dezechilibre spirituale făcute de noi sau alții, avem suferința adevărată care vrea să ne trezească din vraja iluziei Eului și avem falsa suferință, cea aplicată sistematic și peste puterile omului, destinată a determina oamenii să creadă într-un fals domeniu spiritual.

De fapt falsificarea sensului suferinței nu trebuie să ne mire. Nimic din domeniul spiritual nu a scăpat mistificării și falsificării. Avem rugăciunea adevărată care accesează dimensiunea Luminii/Energiilor necreate și avem falsa rugăciune intelectuală care ne conectează de fapt la egororii planului astral, avem Lumina Vie și falsa lumină a demonilor, avem tehnici „spirituale“ (precum yoga, tantra, kundalini) care și-au pierdut adevăratele sensuri iar acum te conduc la fel în lumea iluziei psihice și demonizării, expresia simbolică a încarnării și reîncarnării Spiritului Universal în oameni din hinduism a fost luată „ad litteram“ și acest reducționism spiritual este promovat masiv în Occident ca fiind reîncarnarea sufletului individual, etc.

15.7. Alte tipuri de manipulare sistemică prin suferință programată.

Am văzut până acum că suferința este o unealtă foarte eficientă de mistificare a conștiințelor și fixării unor convingeri definitive în favoarea unui conținut X predeterminat. Și că întotdeauna manipulatorii au știut că pentru a manipula trebuie să aplice suferință.

De ce trebuie suferință, care este explicația pentru care acest tip de manipulare funcționează contează mai puțin, importantă este aplicarea continuă a suferinței, așa cum timpurile istorice o permit: sub formă fizică brută ca în regimurile nazist, bolșevic și comunist sau sub formă rafinată psihică și emoțională în zilele democrației noastre. Așa cum am văzut, tot secretul este să stabilești dinainte toate detaliile conținutului X

în care oamenii trebuie determinați să creadă, să stabilești pedepsele credibile, justificabile și acceptabile pentru încălcarea regulilor care permit funcționarea realității X, stabilirea forței și modelelor de aplicare a pedepselor și, foarte important, în cel mai secret mod, să țezi o adevărată pânză de păianjen economică, socială, juridică sau politică, prin care oamenii să fie determinați să greșescă, să încalce legile realității X și să fie astfel neîncetat pasibili de aplicarea pedepselor.

Deci dacă mecanismul este bine înțeles și pus la punct, nu ne mai rămâne decât să ne punem imaginația la treabă. Trebuie să determinăm câteva sute de oameni să joace rolul politicianilor și chiar să-i facem să creadă în partide, ședințe, democrație, etc? Nimic mai simplu, se aplică toate formele de suferință posibile. Indivizii vizați sunt eventual dați afară din partid, sunt excluși de la ședințe sau întruniri periodice, sunt admonestați în mediul public sau privat, sunt puși să realizeze proiecte politice sau sociale și simultan în secret sunt împiedicați, li se deschid dosare de urmărire și procese sub calitatea de învinuit. Alternativ cu evenimentele negative, sunt puși pe funcții de conducere, li se încredințează proiecte și li se promite sprijin.

Cine ar putea să-și imagineze că în niciun caz acest individ nu este cu adevărat trecut pe o listă neagră? Ci că tot ce i se întâmplă, toată suferința morală, psihică sau emoțională pe care o încasează nu este o întâmplare, ci are rolul important de a-l fideliza, determina pe individ să creadă orbește într-un conținut organizațional politic dat.

În general vrem să facem indivizii să ajungă să creadă într-un adevăr organizațional? Nimic mai simplu: aplicăm în mod continuu și aparent necoordonat și justificat tipul de suferință potrivit domeniului de activitate respectiv și în concordanță cu timpurile în care trăim. Dacă aplicarea suferinței fizice este imediat și prompt sancționată de către legi și societate, practic nu există opreliști pentru a aplica în mod continuu și sistematic suferință morală, psihică și emoțională.

Metoda este aplicată în special celor care sunt desemnați să ajungă în timp pe poziții de mare importanță în conducerea unui stat, a unei organizații statale. De obicei se are grijă ca persoanele care sunt pregătite dinainte să ajungă în poziții de conducere să încaseze în decursul vieții profesionale suficientă suferință fizică, morală, psihică sau emoțională, pentru ca Sistemul să fie sigur că acești indivizi au fost bine fixați în „adevărul” conținutului organizațional respectiv, că nu vor ieși din tipar și vor fi o rotiță perfectă în funcționarea mecanismului organizației.

Vrem în general să limităm mentalul unui popor cu privire la realitatea în care trăiește, să-l ținem departe de adevărurile economice și spirituale, și să-i mistificăm conștiința colectivă? Nimic mai simplu, se aplică suferința, global și în toate formele posibile. Targetul de 25% din masa populației care trebuie să încaseze o formă sau alta de suferință nu este uitat nici aici.

Vrem să manipulăm un popor că este „cel ales” și să determinăm milioane de oameni să creadă într-o minciună religioasă de proporții? Se aplică metodologia cunoscută, se aplică suferință cât mai multă, desigur continuă, dar de data aceasta timp de zeci, eventual sute de ani.

Pentru început se ia un popor, de preferință mic, deosebit, care are vecini puternici și care a rezistat „miraculos” în fața unei istorii potrivnice. Deja acei oameni au sentimentul că sunt deosebiți. Nu trebuie să lipsească apoi cutremurele devastatoare,

invaziile militare, sclavia neagră (muncă fizică forțată) și sclavia albă (sclavie și muncă prin pârgii financiare și economice), dezastrele economice, calamitățile naturale, bolile necruțătoare, etc. Îi lași o generație să–și revină și să respire și apoi le aplici o invazie militară, îi mai lași apoi 20 ani să–și revină și să revină la credințele religioase fundamentale. Le trimiți apoi semne și profeți prin care le arăți în cine trebuie să creadă și cum să creadă.

Când noua credință șovăie le mai trimiți un cutremur și o invazie de lăcuste, etc. Foarte mulți indivizi ai aceluiași popor vor muri desigur, la fiecare generație peste 50% vor fi sacrificați, dar simplul fapt că după aplicarea unui asemenea program acel popor mai există ca națiune va determina pe supraviețuitori să creadă în orice conținut religios X prestabilit.

Atenție deci maximă în momentul în care un popor începe să încaseze lovitură după lovitură și modul în care începe să se dezvolte credința că ei sunt un „popor ales”. Trebuie să fim atenți la acest tip de manipulare sistemică, deoarece indiciile arată preocuparea unor inteligențe malefice (demonilor) pentru găsirea și crearea unui „popor ales”, care pentru fidelizare i se va aplica metoda cunoscută. Adică suferințe în masă, exterminatoare sistematică, timp de zeci și sute de ani.

În lume există desigur numeroase popoare mici, cu profil istoric de victimă miraculos supraviețuitoare a unei istorii potrivnice, dintre care să se poată alege următorul „popor ales”.

Ideea este că falsul „Dumnezeu” (Lucifer) nu poate vinde omenirii iluzia unei Epoci de Aur pentru următorii 5000 ani, folosindu–se pentru conducerea omenirii tot de aceeași elită care a executat timp de sute de ani planuri de o criminalitate pe care mintea omenească nu le poate înțelege. Planuri care acum se cunosc.

Toată istoria conspirativă a omenirii din ultimii 2.000 ani este acum publică pe internet, războaiele, tehnicile magice ale războiului psi, programele pe suflet, crimele în masă, directivele secrete ale lui John Dee și MI–6, organizațiile secrete, sacrificiile umane în ritualuri păgâne, planificarea și programarea realității folosind energia sufletului, originea comunismului, trădarea conducătorilor din Occident, planificarea WW3, planificarea NOM, falimentarea statelor și indivizilor, pregătirea regimurilor militariste, etc, aproape totul este acum public, aproape totul se cunoaște.

Sute de cărți și siteuri descriu toate evenimentele ascunse publicului larg și explică toate evenimentele prin prisma logicii ascunse a organizațiilor secrete. Se cunosc și planurile făcute pentru înrobirea omenirii pentru următorii 5000 ani.

Pentru următorii 5000 ani partitura dirijorului se va schimba total. Fără crime, războaie, droguri, pornografie, bănci, credite, sclavie albă, etc. Pentru viitor trebuie găsit sau creat un „popor ales” pașnic, iubitor de pace, cu oameni de o înaltă spiritualitate. Dar care să nu știe evident cine conduce din spate, ce dictatură teribilă domnește de fapt pe pământ.

Problema însă nu este cine va fi acest „popor ales”, ci că acest popor va încasa suferințe majore pentru a fi re–educat așa cum trebuie. Cei care cred în Adevăratul Dumnezeu vor fi exterminați primii, sub pretextul unei dictaturi militare sau a unui război, urmând ca masa populației să fie supusă unui proces mesianic din care nu vor lipsi cutremurele de pământ, invaziile militare, epidemiile, foametea, etc., evident toate urmând să fie trecute cu „succes”.

Manipularea sistemică prin ideea mesianică a unui „popor ales“ se bazează pe confuzia existentă în interpretarea unor texte religioase fundamentale. Însăși noțiunea mesianică de „popor ales“ este foarte sensibilă, din toate punctele de vedere: teologic, antropologic, cultural. Este o mare diferență dintre înțelesul religios–mesianic creștin al expresiei „popor ales“ și înțelesul religios–mesianic ocult al aceleiași expresii.

Înțelesul religios–mesianic creștin al expresiei de „popor ales“.

Până la venirea printre noi muritorii a Mântuitorului Iisus Hristos, cinstirea de „popor ales“ se aplica doar asupra poporului evreu, cel care a primit și respectat timp de sute de ani Legile lui Dumnezeu.

Dar poporul evreu a pierdut această calitate de „popor ales“ odată cu respingerea Legii Noi și uciderea cu viclenie a Fiului lui Dumnezeu. Din păcate pentru poporul evreu de atunci, rabinii–farisei au iubit mai mult Talmud–ul babilonian decât Legea Nouă adusă de Mântuitorul Iisus Hristos.

Din acel moment calitatea de „popor ales“ se aplică la orice seminție a pământului, care alege să respecte Legea Nouă adusă de Mântuitorul Iisus Hristos. În textele Evangheliilor sunt mai multe pilde și învățături ale Mântuitorului Iisus Hristos, prin care El arată pierderea calității de „popor ales“ a evreilor, datorită încăpățânării, îndărătniciei și refuzului elitei conducătoare de a accepta Legea Nouă. Mesianismul creștin înseamnă deci de fapt primirea, recunoașterea, păstrarea, cinstirea și respectarea poruncilor Mântuitorului Iisus Hristos.

Mesianismul și ideea mesianică creștină a „poporului ales“ este în continuare foarte atractivă pentru mulți „profeți“ existenți în fiecare națiune, care le propovăduiesc oamenilor că ei sunt mai „speciali“ decât alții. Mesianismul creștin poate aduce pentru oricare popor avantaje materiale, apreciere și recunoaștere din partea celorlalte popoare. Dar în același timp, pentru acel popor, pe termen lung aduce cu siguranță o degenerare manifestată prin: lăcomie, nepăsare, parazitism, viclenie, trândăvie, slavă deșartă și mândrie.

Poporul care se crede „ales“ nu mai este vigilent, atent, umil, bun, generos, blând, smerit la el însuși. Poporul „ales“ se abandonează în baza promisiunilor „profeților“ (de obicei istorici, politicieni, profesori, lideri religioși) manipulatori și trândăviei spirituale. Dacă el este deja „poporul ales“, ce rost mai au osteneala, lupta și asceza pentru Adevăr, Dreptate, Corectitudine, Respect, Cinste, Modestie, Smerenie, Jertfă, Suferință autentică, Rugăciune.

Consecința acestei nepăsări spirituale este inevitabil fariseismul religios și începutul procesului de degenerare sufletească. Iar într–un final, urmarea inevitabilă a degenerării în masă a unui popor care se crede „ales“ este dispariția lui biologică de pe fața pământului.

Ideea de „popor ales“ este foarte atractivă dar și foarte periculoasă în același timp. În fața Dumnezeului cel viu cu toții suntem „aleși“, toți suntem copiii Lui, toți avem prin suflet atribute divine. Nu unii sunt mai speciali și trebuie să devină stăpâni și alții sunt inferiori și trebuie să devină sclavi.

Este o informație de natură sistemică faptul că aplicarea sistematică (premeditată, planificată, continuă) a unor suferințe colective care vizează un întreg popor, poate face parte dintr–o acțiune convergentă de mistificare a conștiinței religioase a acelu

popor, de falsificare a percepției realităților spirituale. Astfel, după zeci/sute de ani de suferințe aplicate sistematic, un popor ajunge inevitabil să creadă că el este „cel ales“.

Exemple concrete de suferințe colective, care aplicate în mod sistematic (planificat, premeditat, continuu) pot duce cu ușurință la mistificarea conștiinței religioase a unui popor: cutremure, molime, războaie, dezastre naturale, prăbușiri economice și financiare, invazii militare, foamete, exploatare economică, izolare diplomatică, răpiri și dispariții ale copiilor, exploatarea sexuală sistematică a tinerelor fete, inducerea alcoolismului, inducerea dependenței de droguri, etc.

Exact aceași atenționare ne-o spune preotul Nicolae Tănase de la Valea Plopului, care-i atenționează pe români în predica sa de la Sibiu să nu cadă în păcăleala și nepăsarea manipulării cu ideea mesianică creștină a „poporului ales“:

„În culcarea pe o ureche că suntem noi un «popor ales», vom avea un sfârșit ca al evreilor. Noi vom fi înlocuiți.

De ce? Pentru că nu realizăm pe ce fel de pământ stăm, pe cât sânge stăm și cum în acest pământ înotăm în sânge până peste cap.“

(boldirile din citat îmi aparțin)

Credința superioară a unor creștini că ei sunt acum „poporul ales“ înseamnă deci căderea într-o manipulare sistemică deosebit de periculoasă. Pentru păstrarea acestei credințe acelu popor i se va aplica suferință neîncetat, până la final. Iar acest final nu este nici el de neglijat, pentru „poporul ales“ va însemna exterminarea biologică totală.

Înțelesul religios–mesianic ocult al expresiei de „popor ales“.

Înțelesul religios–mesianic ocult al expresiei de „popor ales“ are o conotație negativă, obscură, conspiraționistă și anti–creștină. Mesianismul ocult înseamnă pe scurt nerecunoașterea învățăturilor și poruncilor Mântuitorului Iisus Hristos și dezvoltarea unei „misiuni“ secrete de cucerire a pământului, în așteptarea unui supra–om numit „Mesia“, numit în învățătura creștină antihrist.

Originea și sursa acestui mesianism ocult este cu totul alta decât originea mesianismului creștin. Acest mesianism secret de cucerire a pământului a apărut pentru prima dată în orașul antic Babilon.

Istoricii au arătat faptul că ideile, doctrina, mândria și superioritatea secretă–ocultă de a fi un „popor ales“ a luat naștere pentru prima dată în anticul oraș Babilon, la evreii eliberați din captivitate. Se pare că aceste idei nu existau în cadrul religiei iudaice înainte de perioada captivității lor babiloniene.

Noțiunea de „popor ales“ trece în acele vremuri de la misiunea cunoscută de păstrare a Legilor lui Dumnezeu, la misiunea ocultă de „cucerire“ materială și religioasă a tuturor neamurilor pământului.

Pe undeva această concepție a superiorității este omenește de înțeles, deoarece ei erau pe atunci singurii care primiseră și respectau cu mare strictețe Legea lui Dumnezeu. Dar după captivitatea din Babilon, datorită manipulării sistemice prin suferință, vechii evrei au fost deturnați de la credința în adevăratul Dumnezeu,

ajungând treptat la convingerile mesianice specifice unui „popor ales“, care are o misiune ocultă, secretă, specială. Manipularea sistemică prin suferință programată a continuat și la revenirea pe pământurile strămoșilor.

Există lucrări scrise de exegeți și cercetători evrei, care au studiat cauzele acestei schimbări de sens a mesianismului religios. Există astfel ipoteza că această schimbare fundamentală de sens a mesianismului evreiesc inițial s–ar datora unui plan premeditat de infiltrare prin căsătorie a familiilor rabinilor (în special a clasei leviților) cu indivizi care aveau credințe păgâne babiloniene. Vechiul păgânism și închinarea la idoli a reînviat cu putere odată cu preluarea și aplicarea unor texte „sfinte“ babiloniene, precum sunt Talmud și Cabala.

Odată elita conducătoare fiind „virusată“ cu mesianismul ocult babilonian, în continuare s–a trecut la manipularea în masă a întregului popor evreu. În următoarele generații aproximativ 25% din populație a murit succesiv, în decursul unor catastrofe naționale premeditate. După câteva sute de ani, la finalul procesului de reeducare religioasă, majoritatea evreilor aveau puternic întipărită în mintea lor o nouă conștiință mesianică ocultă, de sorginte babiloniană.

Evident această nouă conștiință mesianică de sorginte babiloniană nu avea nicio legătură cu conștiința mesianică inițială trasată lor de Dumnezeu. Pentru a–i „trezi“ și a le arăta că mesianismul lor ocult este greșit, Dumnezeu i–a lăsat pe evrei sub dominația și exploatarea romanilor.

Tot pentru „trezirea“ poporului, Dumnezeu a permis distrugerea celui de–al doilea Templu, mai ales că acesta după construcție fusese „sfințit“ după practici păgâne, de către un sobor de rabini veniți din Babilon (fapt care de altfel a atras asupra lor o grea și lungă pedeapsă).

Pe de o parte rabinii se întrebau de ce permite Dumnezeu ca poporul Său să fie nedreptățit, exploatat, umilit și ucis, dar pe de altă parte nu puteau renunța la mândria unui mesianism ocult babilonian, de cucerire materială și religioasă a tuturor neamurilor pământului.

Când ai vise mărețe de mândrie și slavă deșartă, indiferent cine te crezi tu că ești, inevitabil Dumnezeu te lasă să „cazi“ în umilințe, sărăcie, exploatare și nedreptate. În astfel de cazuri pământul însuși nu te mai suportă și emigrarea în masă este inevitabilă.

În mod inevitabil, odată cu promovarea acestui nou mesianism ocult de sorginte babiloniană, la clasa conducătoare începe căderea sufletească și spirituală în mândrie, slavă deșartă, arivism, lăcomie, fariseism, invidie, necredință, încăpățănare orgolioasă, practicarea ritualurilor secrete babiloniene.

Credința tolerantă a lui Moise, înțelepciunea blândă a lui Solomon și pocăința plină de dragoste a împăratului David, care reflectau adevăratul mesianism dumnezeiesc au fost uitate pe traseu.

Rezultatul final al acestei căderi sufletești este, așa cum bine știm, uriașa „orbire“ duhovnicească a rabinilor–farisei și curajul lor înfricoșător din miez de noapte de a–L condamna la moarte pe însuși Fiul lui Dumnezeu.

15.7.1. Soluția de rezistență la manipularea sistemică de mistificare a conștiinței prin suferință prin practica LIBERTĂȚII VOINȚEI.

Deși manipularea prin suferință este într-adevăr una de tip terminator, întotdeauna există oameni care rezistă la ea, adică rezistă în fața tentativei de mistificare a conștiinței. Vorbesc aici în afară de soluția simplă de a ieși pur și simplu din aria de aplicare a suferinței.

Uneori acest lucru se poate face, uneori nu. Foarte puțini sunt aceia care de obicei află și înțeleg printr-o întâmplare ce trebuie făcut în cazul în care nu poți scăpa din aria de aplicare a suferinței, Dar da, acești oameni incredibili există.

Cazurile concrete de psihologi și oameni simpli care au rezistat suferințelor și mistificării realității din anii 1940–1950 au stat la baza studiilor ulterioare, care au confirmat și teoretizat acest proces psihologic.

Unul dintre cei mai importanți a fost psihiatrul Victor Frankl, ale cărui scrieri au stat la baza unui nou curent al psihologiei aplicate, sub numele de terapie cognitivă.

În condițiile unui lagăr de exterminare, suferință fizică și psihică neîncetată, dr. Victor Frankl a avut revelația unei libertăți interioare extraordinare, foarte ciudată la prima vedere și anume libertatea că el poate decide dacă se va lăsa sufletește afectat de ce i se întâmplă.

A descoperit că are acea libertate de a decide dacă Sufletul lui să fie afectat în vreun mod de evenimentele externe. A denumit această libertate interioară LIBERTATEA VOINȚEI, deoarece în fapt este un act de alegere și voință interioară dacă și în ce mod acceptăm să fim influențați de evenimentele externe.

În urma acestei revelații, el a decis că toate abuzurile fizice și psihice la care era supus să nu-l mai afecteze. Din acel moment viața lui s-a schimbat. Bătăile și situațiile care se doreau a fi umilitoare desigur au continuat, durerea fizică a resimțit-o, dar acum aceste acțiuni nu se mai transformau în suferință, pentru că el a decis că toate acestea nu-l pot afecta. Și ca urmare mânia, durerea psihică, umilința, revolta ca produse psihice nu se mai produceau.

Era pus în situații umilitoare, dar Victor nu se mai simțea umilit. Era bătut, dar Victor nu se mai simțea victimizat și abuzat. Nu avea niciun sentiment de revoltă, nu mai simțea nevoia de răzbunare.

Și toate acestea pentru că acest om își descoperise o profundă libertate a Ființei umane: libertatea de a alege cum te poate afecta psihic–sufletește un stimul/acțiune exterioară și libertatea de a răspunde la acest stimul/acțiune conform cu libertatea propriei voințe.

LIBERTATEA PROFUNDĂ A FIINȚEI UMANE = LIBERTATEA VOINȚEI = LIBERTATEA DE A ALEGE CUM SĂ TE AFECTEZE UN STIMUL EXTERIOR + LIBERTATEA DE A RĂSPUNDE LA ACEST STIMUL CONFORM CU PROPRIA VOINȚĂ.

Dar soluția nu este simplă și necesită din partea fiecăruia un efort psihic deosebit. Trebuie un click, un fapt de conștiință, dureros psihic, dar care odată împlinit conștiința nu-ți mai poate fi mistificată prin suferință. Deci asta nu înseamnă că acțiunea asupra lor asupra ta nu se mai aplică. Nu, acțiunea care dorește să-ți provoace suferința acționează așa cum știi, adică continuu, constant, fără iertare.

Nu-ți imagina că durerea trupului sau boala va dispărea. Dar dincolo de această acțiune asupra ta, suferința, adică impactul negativ al stimulului extern asupra sufletului tău nu se mai produce.

Acești oameni, deși încasează aceeași suferință ca și ceilalți și suferă aceleași traume, nu-și mistifică Realitatea în care trăiesc și refuză sistematic să creadă în „adevărul” noului conținut organizațional X.

Pot fi bătuți, schingiuiți, torturați, terorizați psihic și emoțional, pot rămâne cu sechele pe viață, dar nu vor ceda, nu-și vor mistifica realitatea în care trăiesc, nu-și vor trăda valorile și nu vor începe să creadă în „adevărul” noii realități, fie ea economică, politică, spirituală, organizațională, etc. .

Care să fie secretul ? Cum de acești oameni rezistă și nu cedează mistificării? Cum de pentru acești oameni nu se mai poate vorbi de suferință, în înțelesul pe care îl cunoaștem?

Răspunsul este simplu. Suferința psihică afectează negativ 99% dintre oameni și îi determină să-și mistifice conștiința deoarece își înlocuiesc adevărata identitate de Sine cu o identitate lumească, care le cere un efort energetic uriaș pentru a o susține. Suferința psihică și identitatea lumească apar deoarece ne reducem Sinele, Ființa noastră divină la Eul sau Supraeul nostru.

Ne reducem o dată Sinele prin identificarea cu obiectele Eului: nevoile, instinctele, sentimente, emoțiile, gândurile, trupul, senzațiile, nevoile, impresiile, dorințele, visele, relațiile noastre.

Apoi ne reducem Sinele prin identificarea cu obiectele Supraeului: legile morale, legile juridice, normele, reglementările, obiceiurile satului, „gura lumii”, etosul social, familial, spiritual, politic și economic. Toate obiectele Eului și Supraeului se includ firește în ceea ce numim Ființă.

Trupul, sentimentele, gândurile, nevoile, etc, toate acestea fac parte din Ființă.

Problema apare însă când considerăm aceste atribute ale Ființei ca fiind Ființa însăși, când considerăm că identitatea noastră profundă stă doar în aceste atribute și ne reducem Ființa doar la aceste atribute. Ori acest lucru este o iluzie și o erezie, niciunul dintre obiectele Eului sau Supraeului nu reprezintă cu adevărat identitatea noastră divină.

Dar datorită reducerii domeniului Ființei, identificării Ființei noastre cu trupul și sentimentele, când o acțiune, o agresiune sau situație este aplicată asupra individului, acesta resimte această acțiune în mod direct, până în profunzimile sufletului.

Și o resimte ca fiind „umilitoare”, „jignitoare”, „jenantă”, „supărătoare”, etc., care-i trezesc în suflet dorințele „legitime” de răzbunare, revanșă, mânie, ură, etc.

Dar agresiunea și situația în sine nu sunt umilitoare, jignitoare și nici jenante. Ele devin în sufletul nostru vibrații, stări emoționale catalogate drept „supărări”, „umilitoare”, „jignitoare” și „jenante”, tocmai datorită faptului că ne identificăm Ființa, Sinele, cu trupul, nevoile, gândurile și sentimentele pe care le avem.

Datorită acestei identificări cu sentimentele noastre ne simțim jigniți și umiliți.

Sentimentele de umilință și jignire apar la nivelul Eului, nu și la nivelul Ființei, datorită identificării Ființei noastre în jos, cu trupul și sentimentele noastre. În acest mod ia naștere ceea ce numim „suferință”. Este durerea provocată în sufletul nostru, dar din cauza noastră, pentru că ne identificăm pe noi înșine cu trupul, sentimentele,

gândurile noastre.

În realitate însă, Ființa noastră profundă nu este reprezentată nici de trup, nici de stările emoționale, nici de gândurile pe care le avem. Dar ce suntem noi cu adevărat, care este adevărata noastră identitate de Sine? Realitatea este că suntem Lumină spirituală, suntem Ființe de Lumină, care cu niciun chip nu trebuie să ne limităm Sinele la conștiința Eului, o conștiință de Sine iluzorie, formată în principal din identificarea cu trupul, sentimentele și gândurile noastre.

În momentul în care înțelegem cu adevărat acest lucru, vom putea face diferența între falsul Sine (Eul) și adevăratul Sine, între falsa identitate (trupul, gândurile, etc) și adevărata noastră identitate (Lumina spirituală). În acel moment „suferința“ ca stare sufletească dureroasă nu se va mai naște. Și implicit nici reacțiile negative care o însoțesc.

În acel moment se naște LIBERTATEA VOINȚEI, LIBERTATEA DE ALEGERE CU EXERCITAREA VOINȚEI, pe care a descoperit-o în interiorul său Victor Frankl.

Secretul celor care rezistă la aceste acțiuni externe este că prin forța unei conștiințe puternice reușesc să se detașeze de Eul lor și să-și descopere libertatea Sinelui, a Ființei, o teribilă libertate interioară care în esența ei înseamnă libertatea de a alege dacă acceptăm sau nu să fim afectați de ceea ce ni se întâmplă.

Încetul cu încetul, o mică parte din oameni încep să descopere că pot alege dacă să se lase sau nu afectați de suferință, care să fie starea emoțională pe care să o aibă și ce răspuns să dea unei situații oarecare.

Unii încep să înțeleagă că dacă doresc să rămână ei înșiși trebuie să-și folosească această libertate interioară, la care se ajunge doar prin dezidentificarea de Eu, adică dezidentificarea de corpul fizic, de stările emoționale și de gânduri.

Doar indivizii care ajung să înțeleagă/simtă/intuiască că Ființa lor profundă, Adevărul lor nu este Eul, trupul fizic, emoțiile sau gândurile și pot să facă diferența dintre Eu și Ființa lor au acces la această libertate interioară de a alege natura unui răspuns la o acțiune externă.

Libertatea de alegere pe care o are Omul ca ființă spirituală nu este cea care poate fi folosită în cadrul Eului. Adevărata libertate de alegere începe în momentul în care ne dezidentificăm de obiectele iluzorii ale Eului: de trupul, gândurile, sentimentele, senzațiile și nevoile noastre.

Deci atâta timp cât eu îmi reduc vastitatea Ființei la Eul construit prin identificarea cu trupul, gândurile și sentimentele, sunt deschis pentru suferință. Datorită acestei identificări, o acțiune exterioară asupra trupului, gândurilor sau sentimentelor mele mă va afecta într-un mod neplăcut în profunzimile Ființei mele, lucru pe care îl numim generic „suferință“.

Dacă însă ai reușit să te dezidentifici de Eu, în special te-ai dezidentificat de trupul, gândurile și emoțiile tale, această acțiune exterioară nu va declanșa automat în Ființa ta un efect negativ de tip reacție. Mai mult chiar, poți descoperi că ai disponibil un spațiu psihic și emoțional între Ființa ta și eveniment, că ai libertatea de a-ți alege răspunsul pe care dorești tu să-l dai acestui eveniment. Ești atunci capabil să oferi ceea ce se numește răspuns.

Este incredibilă și fantastic de puternică această libertate a Ființei tale Adevărate de a oferi vieții și acțiunilor exterioare negative răspunsul ales de tine și nu o reacție

automată a Eului. Atâta timp cât structura psihicului tău este fundamentată pe Eu și pe identificarea cu trupul, emoțiile și gândurile tale, ești imediat și direct cuplat la orice acțiune externă negativă asupra ta.

Și această acțiune, prin identificarea menționată se va traduce imediat în suferință. Nu ai spațiu, nu ai distanță între tine și eveniment și tot ce poți face este să avem o reacție automată de durere.

Suferința psihică propriu-zisă nu există pentru oamenii care au „trecut” dincolo de identitatea Eului și au învățat să se dezidentifice de trup, gânduri, nevoi, senzații, sentimente. Lovitura fizică să spunem există, dar spre deosebire de omul Eului care pe lângă durere simte revoltă și dorința de ripostă, cel care a depășit identitatea Eului va resimți evident durerea fizică și.....atât.

Nu va simți dorința de răzbunare și agresiune, nu se va simți umilit și înjosit. Va spune: ok, mă doare, bine, oare care este cel mai adecvat răspuns pe care trebuie să-l dau? Omul Eului are un singur răspuns disponibil și acela este agresiunea, riposta imediată. Omul care a depășit nivelul Eului are libertatea de a da orice răspuns dorește, firește inclusiv aceea de ripostă agresivă fizică sau non-combat.

Dar această agresiune nu este de aceeași natură cu agresiunea omului Eului, ci poate a unui raționament care a luat în calcul și alte 5–8 alternative. Răspunsul care îl dai în urma exercitării libertății de alegere nu este motivat de ură sau dorința de răzbunare, ca în cazul omului Eului.

Apare luxul de a oferi un răspuns rațional, care să țină cont de prognozele pe termen mediu și lung și ia în considerare aspecte economice, personale sau sociale. Iar răspunsul interior să fie următorul: suferința pe care dorești să mi-o provoci nu se produce, acțiunea ta nu mă afectează în forul meu interior și eu decid ce răspuns fizic/atitudinal/emoțional voi da.

Și decid că răspunsul meu este să fiu calm, relaxat, răbdător, în pace, să nu mă consum și să nu mă las emoțional afectat de ceea ce se petrece.

15.7.2. Cum putem face diferența dintre suferința legitimă dată de Dumnezeu și suferința planificată de tip manipulator, creată de către demoni și slugile lor, indivizii demonizați.

În acest capitol am descris ceea ce după părerea mea este cea mai inumană și totală formă de manipulare: manipularea prin suferință. Mistificarea conștiinței economice și religioase prin suferință. Spuneam însă că există și suferința cea bună, dată de Dumnezeu Cel Adevărat. Cum putem face diferența dintre cele două tipuri de suferință? Pe care suferință să o acceptăm cu bucurie, pentru că este darul lui Dumnezeu și pe care să o respingem și să luptăm contra ei deoarece vine de la demoni.

Problema este foarte dificilă, dar cu puțină atenție și discernământ putem face față acestei provocări. Din punctul meu de vedere putem folosi fără greș două criterii care ne vor lumina în această privință: cum afectează suferința libertatea voinței și care este scopul urmărit.

15.7.2.1. Libertatea voinței.

Libertatea voinței este unul dintre puținele concepte (dacă nu chiar singurul) care au aceeași înțelegere din punctul de vedere al teologiei și psihologiei. Ambele consideră libertatea voinței ca un drept divin fundamental, un dar care ne poate ridica pe cele mai înalte trepte ale despătimirii, iluminării și îndumnezeirii.

Concret putem face diferența dintre suferința legitimă dată oamenilor de Dumnezeu și suferința sistemică de tip manipulator a degenerațiilor în funcție de gradul în care ne mai putem folosi libertatea voinței.

Suferința dată de Dumnezeu niciodată nu va urmări să nu ne mai putem folosi libertatea voinței. Dimpotrivă, Dumnezeu dorește și îndeamnă neîncetat omul să–și folosească libertatea voinței.

Prin toată suferința pe care ți-o dă, Dumnezeu urmărește să vadă modul cum te folosești și te ajuți de libertatea voinței, pentru a–ți întări sufletul și a trece cu bine de ispitele pe care ți le trimite.

Și mai mult. Suferințele lui Dumnezeu îți sunt chiar date pentru a te determina să–ți descoperi în interiorul tău acest mare dar divin pe care îl ai, dar nu îl folosești.

Odată această libertate descoperită, ea va începe să fie folosită pentru a lucra și întări virtuțile sufletului. Libertatea voinței înseamnă libertatea de a alege răspunsul pe care să îl oferi stimulilor vieții. Dar care răspuns să îl oferi?

Ai acum această libertate, dar ce faci cu ea? Aici este cheia înțelegerii suferințelor. Ai primit această libertate și ai fost practic forțat să o descoperi prin suferință, pentru a da vieții răspunsurile fundamentate pe virtuțile și valorile morale ale lui Dumnezeu.

Deci de la reacțiile stereotipe pe care le dai zilnic din răutate, invidie, ură, prin libertatea voinței ajungi să dai vieții răspunsurile care au în spate justificarea în valorile spirituale.

Adică ajungi să dai vieții răspunsuri care–și au rădăcinile în credință, dragoste, răbdare, smerenie, cumpătare, înfrânare, blândețe, milă, compasiune, bunătate, etc. Acesta este nivelul la care trebuie să ajungi, pentru asta Dumnezeu îți acordă o mare parte din suferința și crucea pe care trebuie să o duci.

În contrast cu această motivație a suferinței, degenerații din contra, vor să avem parte de acea suferință de tip terminator, prin care să nu–ți mai poți manifesta libertatea voinței. Demonii și slugile lor, degenerații, se tem de libertatea voinței, de darul divin pe care îl ai. Și în consecință dorește să distrugă amintirea sa.

Omul trebuie să fie în așa copleșit de suferințe, încât să nu ajungă să înțeleagă libertatea din sufletul său, sau, dacă este conștient de ea, să nu poată să o folosească.

Ori de câte ori simți că suferința pe care o ai îți blochează libertatea voinței, atunci să știi că acea suferință nu este de la Dumnezeu.

Această suferință nu are rolul de a avea în suflet valori morale și virtuți, ci să avem un suflet rob de patimi și deznădejde.

Când apare o suferință în viața ta, să fii neîncetat atent la acest aspect: îți mai poți exercita libertatea voinței sau dimpotrivă prin suferință ai ajuns să nu mai poți fi capabil să–ți folosești libertatea voinței.

15.7.2.2. Scopul urmărit de suferință.

Suferința dată de Dumnezeu poate fi foarte dură și poate îmbrăca nenumărate forme:

necazuri, boli, nedreptate, jigniri, calomnii, neîmpliniri, vise spulberate, certuri, despărțiri, exploatare, subordonare umiltoare, moartea apropiatilor, lipsuri de tot felul. Dumnezeu nu face compromisuri în această privință, îți dă maxim cât poți să duci.

Dar nu forma sau intensitatea este relevantă, ci scopul urmărit. Dumnezeu întotdeauna ne dă suferințe și necazuri pentru binele nostru, pentru a ne îndrepta din greșelile spirituale pe care le facem, pentru a preveni să facem altele grave, pentru a ne despătimi, a ne elibera mintea din robia gândurilor, pentru a lucra bine și trainic virtuțile sufletului. Toate în final sunt date pentru sufletul nostru.

Dumnezeu întotdeauna vizează sufletul și mântuirea acestuia și secundar starea de bine a trupului nostru. Toate suferințele evident că ajung prima dată să lovească în trupul nostru, dar asta pentru ca apoi această suferință să producă o schimbare benefică în sufletul nostru. Deci când trupul trage, sufletul are de câștigat.

Deci suferința și scopurile lui Dumnezeu sunt foarte clare, nu urmăresc aspecte care țin de globalizare, extinderea universului sau următoarea criză economică. Scopurile lui Dumnezeu urmăresc starea sufletului nostru, despățimirea. De asemenea, Dumnezeu mai permite unele suferințe pentru a mai arde din încărcătura karmică colectivă (nu individuală) familială, de neam și popor cu care ne-am născut.

În contrast suferința degenerațiilor nu are nimic de a face cu binele sufletului, ci cu binele trupului și cu conceptele generale ale lumii. Scopul final al falsei suferințe este falsificarea/mistificarea noțiunii și realității cu privire la mântuirea sufletului.

Suferințele acestea care vin dinspre demoni și degenerați sunt terminatoare, ucigătoare. Din ele omul nu mai iese niciodată întărit, ci este din ce în ce mai slăbit, vlăguit, cu voința slăbită și inexistentă. Aceste suferințe nu întăresc și nu-ți lucrează virtuțile sufletului, ci dimpotrivă, doresc să te aducă în starea de robie pentru tot felul de patimi. Nu doresc să te elibereze de patimi, ci să devii robul lor.

Stress, agitație, agresivitate, sistem, corporații, joburi, etc, toate acestea au rolul de a crea o suferință care să învingă mecanismele de apărare ale omului. Prin nepăsare, lipsă de atenție, oboseala minții și deznădejde, omul trebuie ca în cele din urmă să accepte ca realitate spirituală un fals, adică iadul sau planul astral. Atenție deci la suferințele care urmăresc să-ți mistifici concepția cu privire la realitățile spirituale și să ajungi să crezi că locul unde trebuie să ajungi după moarte este planul astral.

15.7.3. Sensuri ale suferinței.

Din analiza manipulării sistemice prin suferință, din punct de vedere spiritual se pot constata două sensuri autentice ale suferinței.

15.7.3.1. Suferința ca plată karmică a cauzalităților colective.

După cum am văzut, suferința este cauza unei manipulări sistemice realizată în 3 etape:

– mai întâi suferința fixează pe om în Eul său, îi cimentează iluzia, identificarea cu trupul, gândurile și sentimentele pe care le are și consideră că îl reprezintă, că este Ființa sa autentică.

În acest caz, prin identificare, acțiunile exterioare se transformă în interiorul omului în suferință și de aici este deschisă calea spre manipularea sistemică de mistificare a

conștiinței.

– prin diverse forme de manipulare uzuale sau sistemice omul este determinat să ajungă să creadă într-o falsă realitate, un fals conținut organizațional, economic, social, politic, spiritual, etc.

– prin aplicarea suferinței omul este fixat în convingerile sale, în „adevărul“ unui conținut prestabilit economic, politic, social, religios, organizațional, etc. X.

Suferința se aplică continuu, picătură cu picătură, cu pauze de refacere, până la limita rezistenței psihice a omului.

Cu cât suferința este mai mare, mai greu de suportat și mai terminatoare, cu atât ea fixează mai bine omul în Eul său, cu atât mai profund fixează pe om în iluzia falsei identități de Sine și apoi ea îl fixează mai bine și mai profund pe om în convingerile sale, indiferent de valoarea de adevăr a acestor convingeri.

Oamenii care mor în suferințe vor muri și vor duce mai departe în sufletul lor convingeri false definitive fixate, iremediabil de schimbat. Identitatea Eului, adică falsa identitate de Sine, duce prin suferință la false convingeri, la mistificarea realității și la convingeri greșite într-o falsă realitate.

Capacitatea suferinței de a fixa pe om în convingerile sale, de a-l fixa în credința într-o falsă realitate și a-l determina să-și mistifice conștiința este extraordinară.

Întotdeauna justificarea suferinței din punct de vedere spiritual a fost o provocare.

Însă chiar și această temă este tot subiectul unei manipulări. Una dintre explicațiile suferinței, promovate activ în media, este aceea că suferința trebuie acceptată,

deoarece ea este efectul karmei individuale și al reîncarnării. Astfel, în planul astral ar exista ființe spirituale care decid karma și alte ființe spirituale care o aplică.

Trebuie precizat faptul că aceste cărți nu reflectă adevărurile prime predicate de aceste religii timp de câteva sute de ani. Mai mult, la un nivel mai restrâns, în cadrul acestor religii se cunoaște foarte bine care sunt adevăratele realități și explicații ale ideilor de karmă individuală și reîncarnare.

Timp de sute de ani aceste religii au predicat practici spirituale pentru evitarea karmei și reîncarnării (!) și de-abia în ultimii 100 ani în Occident au pătruns cărți care distorsionează practicile și adevărurile spirituale promovate de aceste religii.

Un exemplu în acest sens este budismul, care este prezentat în Occident ca promovând reîncarnarea, când de fapt principala carte spirituală din Tibet, Bardo Thodol (Cartea tibetană a morților), cuprinde măsurile și rugăciunile pe care trebuie să le ia zi de zi un preot lamaist, în primele 40 zile de după moartea unui credincios, pentru a evita captura sufletului celui decedat în planul astral și implicit a evita „reîncarnarea“.

Preoții tibetani luptau cu toate puterile și cunoașterea pentru evitarea „reîncarnării“, nu pentru promovarea ei. Pentru ei reîncarnarea și karma individuală nu era o normalitate a legilor spirituale ale Universului, ci o degenerare a lor într-un domeniu psihic.

Dincolo de disputele sterile pe această temă, pentru a clarifica credințele și manipulările în karma individuală și reîncarnare putem recurge la biologie, în persoana lui Rupert Sheldrake, autorul binecunoscutei cărți „*O nouă știință a vieții. Rezonanța morfică*“ (cu titlul original *A new science of life: the hypothesis of formative causation*), care a apărut în prima ediție în anul 1981. Este o carte binecunoscută, care stă la baza

altor cărți și cercetări în domeniu.

În această carte se fundamentează teoria câmpurilor morfice, care stau la baza structurării formelor fizice de viață. Fiecare organism viu este corelat cu un câmp morfogenetic de informație și acest câmp este acela care determină modul de dezvoltare și evoluție al organismului viu.

Mai pe scurt, ADN-ul este acela care citește informațiile din câmpul morfogenetic și le pune în aplicare, pentru a realiza construcția formei fizice a organismului viu. Inclusiv starea de boală a organismului uman este explicată prin virusarea acestui câmp morfogenetic cu informație străină lui, ulterior informația infectată din câmpul morfic urmând să se transfere în planul organismului viu.

Teoria demonstrează inclusiv că memoria individului nu este stocată în creier, ci în câmpul morfogenetic și la moartea organismului această memorie se transferă către câmpul morfogenetic colectiv al speciei umane. În aproape 30 ani, teoria a fost verificată cu succes de mii de savanți geneticieni și biologi, în sute de teste efectuate în zeci de institute de cercetare din toată lumea.

Câmpurile morfogenetice au deci o importanță deosebită în dezvoltarea formelor de viață, inclusiv a organismului uman.

Schema cauzalității câmpurilor morfice este deci următoarea:

a. nu există cauzalitate directă de la organism la organism în succesiune directă pe linie ereditară, sau de transmitere individuală a memoriei unui individ la un urmaș direct

b. primul tip de cauzalitate este cel de tip cauză–efect, care se aplică strict în ceea ce privește transmiterea memoriei, experiențelor, cunoașterii și a tot ce a însemnat un individ, adică câmpul morfic individual, către câmpul morfic comun al neamului, etniei, grupurilor și speciei din care individul a făcut parte.

Relația de final a unui individ (energie, informație, cunoaștere), a câmpului morfic personal, este doar către un câmp morfic comun.

Acest câmp morfic comun, care are efect cumulativ și care primește câmpurile morfice individuale poate fi un câmp morfic de neam, al poporului din care individul face parte, al speciei umane, al grupului religios și profesional de care individul aparținea, al școlii de gândire, etc. Aici și doar aici, de la individ la colectiv, apare și se transmite cauzalitatea energetică, genetică, etc.

c. la nașterea unui nou individ acesta va avea un câmp morfic creat prin rezonanță cu câmpul morfic comun al speciei, ceea ce RS a numit „cauzalitate formatoare“. În niciun caz un individ nu moștenește un câmp morfic personal al unui individ anterior, ci el preia informații cumulate din câmpul comun morfic, care conține informații omogene și cumulate aparținând a milioane de înaintași.

Noul organism va prelua deci nu cauzalitate energetică directă a altui organism dinaintea sa, ci va prelua cauzalitatea energetică comună sintetizată a milioane de organisme care au existat înaintea sa.

Adică cu alte cuvinte, o problemă apărută într-un organism viu nu poate fi motivată printr-o cauză anterioară directă specifică conștiinței aceluia organism, deoarece evoluția formei unui organism viu este determinată doar de rezonanța morfică, evoluția comună a milioane de indivizi identici, care structurează un câmp morfogenetic comun.

Pe scurt: la moarte un organism lasă în urmă o cauzalitate energetică directă strict către câmpul morfogenetic colectiv al speciei, iar la naștere organismul este purtător de cauzalitate formatoare, care ia în calcul suma cumulativă și omogenă a tuturor cauzalităților energetice individuale, ale milioanele de indivizi ale speciei dinaintea sa.

15.7.3.2. Suferința ca instrument pentru transcenderea Eului, a falsei identități de sine și regăsirea drumului către Ființă/Centru prin practica LIBERTĂȚII VOINȚEI.

Celălalt efect al suferinței și un alt sens corect spiritual arată că paradoxal, suferința este spre binele nostru, pentru a ieși din iluzia identității prin Eu, din iluzia că noi suntem doar trupul, gândurile, sentimentele noastre.

Deci paradoxal, este nevoie de suferință, pentru a ieși din suferință. Ne este lăsată suferința spre binele nostru, tocmai pentru a vedea că ne clădim o falsă identitate de Sine, pornind de la trupul, nevoile, dorințele, senzațiile și gândurile pe care le avem și care de fapt nu ne reprezintă. Ne este lăsată suferința tocmai pentru a ieși din starea de captivitate în care ne aflăm și de care nu ne dăm seama.

Suferința are două sensuri: te eliberează de Eu și astfel poți relua contactul cu Sinele și hiperconștiința unificată a Creației, sau poate să te închidă și mai puternic în temnița Eului, să te afunde și mai puternic în iluzia izolării și falsei identități de Sine. Putem avea deci parte de suferință prin care poți să fii „fixat” în Eu, te poate lega de Eu și te poate scufunda adânc în mlaștina Eului și putem avea suferință care te eliberează de Eu, de falsa identitate.

Prin suferință ne putem deci îndepărta de Ființă, de Sine, de conștiința spirituală, sau ne putem rupe lanțurile Eului și să pornim în călătoria către Centru, către Ființă. Fixarea în Eu și pierderea sufletului prin suferințe continue, sau eliberarea de Eu prin suferințe la fel de dure și salvarea sufletului, totul depinde de modul în care este aplicată suferința, de cantitatea aplicată și de modul în care individul se raportează la ea.

Este ca și cum milioane trăim legați cu lanțuri de sclavi la mâini, vedem asta foarte clar, dar nu înțelegem și nu credem că aceste lanțuri nu sunt parte organică din noi, nu eram legați cu ele când ne-am născut. Dacă sunt acolo de când ne știm nu înseamnă că acest lucru este și normal.

Suferim mereu când facem o mișcare mai bruscă, dar asta este, ne-am obișnuit cu suferința asta și credem că este normală, că face parte din normalitatea vieții. Și la un moment dat ni se umflă încheieturile care țin lanțurile și picăm de durere. Această durere ne face conștienți de existența lanțurilor care ne limitează mișcarea și începem să ne scuturăm mâinile să scăpăm de lanțuri. Și minune, lanțurile care păreau acolo de o eternitate au zburat de la încheieturi, la unii de la prima mișcare, la alții după eforturi prelungite. Dar pentru toți a trebuit să vină durerea, suferința, pentru a înțelege că lanțurile nu erau o parte organică din noi, ele erau ceva artificial adăugat, situația în care ne aflăm nu era una normală.

Ca Ființe de Lumină Vie „căzute” în dimensiunea planului materiei, avem nevoie de un stimulent și atenționare pentru a ieși din plasa iluziei în care am căzut. Niciun stimulent nu este mai bun decât suferința pentru a ieși din iluzia falsei identități de Sine. Precum Victor Frankl, de obicei este nevoie de suferință multă și intensă, la limita

rezistenței psihicului uman pentru a determina oamenii să treacă și să vadă dincolo de Eu, să ajungă să înțeleagă că Ființa lor cea mai profundă nu este trupul, nu sunt gândurile, nu sunt sentimentele pe care le au.

Toate acestea sunt parte a Ființei noastre, dar nu sunt Ființa, nu ne reprezintă la nivelul de ființe de Lumină spirituale care suntem. În momentul în care înțelegem acest lucru primim cadou cea mai frumoasă libertate, libertatea de a alege dacă putem fi afectați de un stimul extern și libertatea răspunsului la acest stimul.

Suferința nu este propriu-zis o metodă a Luminii de a ne aduce înapoi la origini, o metodă specială a Luminii pentru a ne salva, ci este o consecință automată a căderii noastre, a faptului că ne limităm Ființa cea vastă, trăim în iluzia unei false identități și avem o conștiință fragmentată.

Dar chiar și în această cădere spirituală, suferința este plasa de siguranță creată de Lumina Spirituală în dimensiunea planului material, pentru a ne trezi conștiința, a nu ne prăbuși de tot și mai adânc în Întuneric. Că prin această suferință putem totuși să fim pierduți de tot, asta este altă poveste, pe care am descris-o mai sus.

Lumea dimensiunii materiale este o lume dură a acțiunilor permanente asupra noastră. Identificarea noastră cu Eul face ca aceste acțiuni să fie resimțite drept „suferință” și ne întrebăm în van ce rost are. Nu ne dăm seama că nu am fost creați pentru a suferi, că Fiii Luminii Vii nu trebuie să sufere.

Înainte de „căderea” adamică suferința nu exista, deoarece nu ne identificam Ființa totală doar cu o parte a ei. Înainte de cădere Omul nu se identifica cu trupul sau cu gândurile sale și astfel stimulii externi nu se transformau în acțiune directă asupra sufletului său, resimțită într-un mod bizar drept „suferință”.

Dar prin căderea noastră, prin reducerea Ființei totale la identitatea Eului, prin identificarea noastră cu trupul, gândurile, senzațiile și sentimentele, în fiecare minut facem mereu aceeași alegere sinistră: da, eu, Fiul Luminii Vii vreau să sufăr. Dar de ce? Nu știu, dar trebuie, dacă așa face toată lumea probabil că așa trebuie, așa este normal și bine.

Însă prin natura noastră divină putem face și altă alegere și anume să nu suferim. Putem scăpa de suferință și implicit de periculoasele manipulări sistemice, indiferent de cât de bine puse la punct sunt ele dacă ne regăsim natura noastră autentică, identitatea noastră profundă cu Sinele, cu Ființa vastă care suntem, dacă înțelegem natura iluzorie a identității Eului nostru.

Cu sau fără suferință extremă, este chiar indicat să ne regăsim drumul spre Ființă. Întrebarea este cum. Spuneam că 99% dintre oameni trăiesc starea numită „suferință”, pentru că nu și-au depășit încă nivelul Eului și trăiesc într-o falsă identitate de Sine.

Asta înseamnă că 99% dintre oameni sunt descoperiți în fața manipulărilor sistemice prin suferință?

Asta înseamnă că 99% dintre oameni pot fi determinați prin suferință să-și mistifice conștiința și să fie determinați să creadă într-un conținut X prestabilit/Realitate socială, politică, economică, spirituală, organizațională, indiferent de gradul de Adevăr al acestei realități? Răspunsul la aceste întrebări este da.

Toți cei care ne simțim „jigniți”, „umiliți”, cu „orgoliul” afectat, cu „mândria” rănită, etc, trăim „suferința” ca urmare a unor acțiuni externe asupra noastră și avem reacții

motivate de aceste stări negative, toți trăim într-o falsă identitate de Sine și ar trebui să ne întrebăm serios în ce măsură suntem deja victimele manipulării prin suferință, în ce măsură credem deja în false realități, indiferent că ele sunt de natură socială, economică, organizațională sau spirituală.

Ar trebui să ne întrebăm în ce măsură suferința pe care deja am încasat-o de la viață ne-a determinat să ne mistificăm conștiința, să refuzăm adevărata Realitate și să credem în false realități.

Ceea ce este și mai periculos este faptul că foarte mulți oameni inteligenți și bine informați despre psihicul și energetica omului, care cunosc faptul că de la „căderea” biblică trăim în trup într-o falsă identitate de Sine, nu cunosc și riscurile pe care le implică această situație. Nu înțeleg că în baza acestei false identități de Sine, în baza „suferinței” generate de această identificare, oamenii pot fi subiectul celei mai periculoase manipulări inventate vreodată în Univers și anume determinarea oamenilor să creadă într-o falsă realitate, indiferent de natura ei.

Probabil că ai înțeles faptul că pentru a evita să cazi în capcana mistificării conștiinței, este important să treci dincolo de Eu, să ajungi la Ființa care ești cu adevărat, dar desigur te întrebi cum să găsești drumul spre Ființă și cum să treci dincolo de Eu.

Cum să treci dincolo de trup, gânduri și sentimente? Ce trebuie făcut? După cum deja știi din cazul prezentat, modalitatea cea mai cunoscută de a te dezidentifica de Eu este prin încasarea unei doze masive și continue de suferință, la nivelul șocului psihic.

În general această problemă, de dezidentificare de obiectele Eului și accederea la Ființă, la Sine, este deosebit de dificil de realizat.

Vorbim aici despre o schimbare fundamentală a funcționării tale ca om, din punct de vedere psihic, energetic sau spiritual. Posibilitate ca în acest demers să pierzi contactul cu realitatea materială și să devii client neîncetat într-un ospiciu este cel mai fericit caz.

Pentru a înțelege cu adevărat necesitatea parcurgerii acestui proces (Jung îl numea individualizare), asistat de oameni (preoți, psihologi) care cunosc riscurile la care te expui, menționez doar că în Antichitate pentru a fi acceptat în templele care realizau această procedură trebuia să dai teste deosebit de grele, pe care numai câțiva le puteau trece. Vorbim despre suferință.

Probabil te întrebi: dacă eu până acuma am trăit o viață bună, în puf și nu am suferit decât foarte puțin, ce ar trebui să fac? Să-mi provoc singur suferință atroce? Provocarea voluntară a suferinței trebuie din start exclusă.

Experiența lui Victor Frankl într-un lagăr de concentrare nu trebuie repetată. În niciun caz suferința nu trebuie căutată și provocată „cu ajutorul” lagărelor, închisorilor, automutilărilor sau acceptării agresiunii celor din jur. Nu pe orice om închisoarea și lagărul îl duce la evoluție spirituală, la dezidentificare de Eu. Pe majoritatea oamenilor această metodă îi face mai răi, nu duce la o elevare spirituală. Prin suferința închisorii au trecut dincolo de Eu doar acei zeci de mii de intelectuali formați în perioada interbelică, care fără vină au fost aruncați în închisorile de exterminare ale regimului comunist.

Prin suferințe extreme zeci de mii de oameni și-au permeabilizat zidurile de granit ale Eului până la nivelul unor geamuri de sticlă. Nu au putut trece dincolo, dar prin bariera transparentă a Eului au putut „vedea” ce este dincolo, s-au putut vedea pe ei înșiși și

și-au întâlnit Sinele. Educație, morală, norme, legi, mentalități, reguli, etc, toate produsele Eului s-au relativizat atât de mult, încât acești oameni și-au putut descoperi centrul Ființei lor, Sinele, care are o origine și existență dumnezeiască.

Prin suferință și destructurarea Eului, zeci de mii de deținuți politici (mulți dintre ei atei sau creștini doar cu numele) l-au descoperit pe Mântuitorul Iisus Hristos. La ieșirea din închisori acești oameni erau cei mai credincioși din țară și mulți dintre ei s-au călugărit.

Oare trebuie să suferim și noi adevărate traume fizice, psihice și emoționale pentru a ne destructura Eul și a ajunge la Ființă?

În niciun caz, deoarece nu toți avem rezistența psihică a lui Victor Frankl sau a deținuților politici. Suferința extremă asigură într-adevăr dezidentificarea Eului, depășirea stadiului Eului, dar nu asigură implicit și accesul la Ființă. Dincolo de Eu nu orice drum duce la Ființă.

Un singur drum duce de la Eu la Ființă (Sine) și nu toți suntem pregătiți să-l facem brusc sau poate chiar nu suntem pregătiți să-l facem, cel puțin nu în acest moment. Însă alte câteva sute de poteci sunt pierzătoare, duc la nebunie, schizofrenie sau pierderea sufletului.

De aceea suferința se aplică variabil și gradual, de la om la om. La unii suferința se aplică brusc și maxim, la limita nebuniei, iar la alții suferința se aplică încet și câte puțin.

PARTEA III – TERAPIA DE REVENIRE LA NORMALITATE PENTRU VICTIMELE DEGENERĂȚILOR: ÎNDEPĂRTAREA DE EI ȘI COMPLETA REFACERE PSIHICĂ–SUFLETEASCĂ PRIN DOBÂNDIREA HARULUI SFÂNTULUI DUH

Capitolul 16 RAPORTAREA LA DEGENERĂȚI

„Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii.”

(Mântuitorul Iisus Hristos, în în *Sf.Evanghelie după Matei*, capitolul 10, versetul 16)

Dacă ai citit cu atenție profilul individului degenerat, este foarte posibil ca în scurt timp să-ți dai seama că unele persoane din anturajul tău să se încadreze în profilul prezentat. Cum degenerarea este în societatea de astăzi un proces „natural”, care afectează într-o anumită măsură fiecare om, vei putea face o evaluare în ce măsură tu însuși și oamenii pe care îi cunoști sunt afectați de fenomenul degenerării. Este și posibil să descoperi cu îngrijorare că oameni foarte apropiați sunt degenerați la maxim și deja poți vorbi de indivizi complet demonizați. Deja citind această carte descoperi că nu descoperirea degenerațiilor este problema majoră. Problema și întrebarea este ce vei face după aceea.

Ce te faci când descoperi că oameni apropiați ție sunt degenerați periculoși?

Cum reacționezi când depistezi din timp tentativa unui degenerat de a-ți intra în viață?

Cum te poți raporta din punct de vedere personal, profesional, familial și social, la un degenerat care a deraiat în normalitatea unui „bine” degenerat, care eventual imită comportamentele demonice, care are voința pentru răutate?

Ce te faci atunci?

Există patru situații în viață în care poți avea de a face cu un individ degenerat. Nu te focaliza doar asupra primului caz. Fiecare situație este deosebit de periculoasă și are potențialul de a te distruge complet ca ființă umană.

– când acesta îți este trimis de Dumnezeu pentru a face ascultare de el (un număr variabil de ani) și a te scoate din starea de nepăsare boemă în care îți risipești orele vieții.

– când ești atacat de degenerați care te-au evaluat în baza unui profil de victimă potențială. În această situație ești atacat nu prin voia divină, dar situația apare cu

acceptul Său.

– când apar incidente și conflicte trecătoare cu degenerați „zgomotoși“, inevitabile datorită generalizării fenomenului de degenerare la toate nivelele sociale și profesionale.

– când degenerații îți intră în viață pașnic, fără să te atace în niciun fel și ascunzându-și toate pornirile degenerate. Acești degenerați binevoitori sunt foarte periculoși, deoarece îți apar ca prieteni binevoitori, sfătuitori, gata să te ajute să faci față degeneraților agresivi, descriși în primele trei situații. Acest degenerat are rolul de a te manipula și a-ți crea daune majore pe termen lung, jucând rolul „polițistului bun“, în contrast cu degenerații agresivi care joacă rolul de „polițiști răi“.

1. Raportarea la degenerații care sunt trimiși în viața ta pentru a face ascultare de ei.

Când este vorba despre oameni degenerați, în pregătirea apărării noastre, trebuie să avem mereu în minte un aspect fundamental: războiul cu un degenerat NU este doar un război dus contra unui om rău.

Războiul cu un degenerat trebuie înțeles și în dimensiunea sa duhovnicească.

Conflictul cu un degenerat este în același timp conflictul cu un om rău care se demonizează, este războiul total contra demonilor care controlează acest om degenerat și este războiul împotriva demonilor care te influențează sau controlează pe tine însuși (prin patimi și gânduri). Dacă omul degenerat este deja un sociopat/psihopat demonizat, atunci practic avem de a face cu un război dus simultan pe trei fronturi.

LUPTA CU UN DEGENERAT = LUPTA CONTRA VOINȚEI ȘI INTELIGENȚEI UNUI OM CARE SE DEMONIZEAZĂ + LUPTA CONTRA VOINȚEI ȘI INTELIGENȚEI DEMONILOR CARE ÎL CONTROLEAZĂ PE OMUL DEGENERAT + LUPTA CONTRA VOINȚEI ȘI INTELIGENȚEI DEMONILOR CARE NE INFLUENȚEAZĂ PERSONAL.

Această realitate, că în spatele unui om degenerat/demonizat stau de fapt viclenii și dușmanii noștri dintotdeauna, trebuie să schimbe fundamental întreaga paradigmă și pregătire a unui context de confruntare cu un individ degenerat.

Confruntarea cu un individ degenerat se desfășoară întotdeauna pe 2 paliere: de toleranță, împăcare, iertare și blândețe cu omul degenerat și de război total cu demonul care îl controlează pe nefericitul posedat. Deci întotdeauna în abordarea cu un individ degenerat caută să faci pace cu omul și caută să te lupți cu adevăratul adversar care se ascunde în spatele omului: demonul. De asemenea, lupta contra unui om degenerat trebuie să fie în realitate lupta și învingerea împotriva demonilor patimilor noastre, prin care ne stăpânesc sufletele.

Demonii care controlează pe oamenii degenerați sunt foarte inteligenți de a se ascunde și de a provoca conflicte și ceartă între degenerat și ceilalți oameni.

De altfel Sfântul Apostol Pavel, în Epistola sa (capitolul 6) către Biserica și locuitorii orașului Efes (Turcia) îi învață pe aceștia care este de fapt inamicul nostru și cu cine trebuie noi oamenii să ne luptăm. Nu cu oamenii (cu trupul și sângele) trebuie să ne luptăm noi, ci cu duhurile răutății care ajung să controleze pe unii oameni:

„Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh“.

Te sfătuiesc să fii sufletește pregătit pentru orice, deoarece în acest război vei încasa multe, dincolo de limitele tale obișnuite. Inevitabil și recomandat în aceste cazuri este să ceri ajutorul lui Dumnezeu: „Doamne, ajunge, Te rog oprește degeneratul, nu mai pot.“

Dar degeneratul este acolo lângă tine doar ca o oportunitate, un favor al lui Dumnezeu care îți oferă însutit ocaziile de a te lupta cu tine însuși. Cu cât vei înțelege mai repede acest lucru, cu atât mai bine pentru tine.

Abordarea greșită – RĂZBOIUL TĂU EXTERIOR cu omul degenerat. Neglijezi demonii patimilor tale personale și începi războiul total cu individul degenerat.

Când vine vorba despre apărarea față de un om degenerat, greșeala generală pe care o fac oamenii este abordarea unei atitudini războinice, atât față de acesta, cât și față de contextul general al situației date.

Adică la ceartă se răspunde cu ceartă, la amenințări se răspunde cu amenințări, la șantaj și ură se răspunde cu șantaj și ură, la viclenie și impostură se răspunde la fel, la agresiune psihică se răspunde cu agresiune psihică, la sabotaj se răspunde cu sabotaj, la cinism se răspunde cu cinism, la vorbe grele se răspunde cu alte vorbe grele, etc.

O atitudine războinică în general nu este recomandată când avem de a face cu indivizi agresivi și niciodată nu este o soluție constructivă, când avem de a face cu un degenerat. Indiferent de situația concretă, așa cum neîncetat am recomandat, încearcă să nu–i provoci și să–i eviți maxim posibil.

Un degenerat este o provocare cu totul specială, comparativ cu alte situații problematice care pot să–ți apară în viață. În orice caz, cu atitudinea războinică față de un degenerat nu vei ajunge departe și nu vei obține niciun rezultat pozitiv.

Un alt dezavantaj al atitudinii războinice este faptul că degeneratul își va da seama că l–ai descoperit și ca urmare se va ascunde și mai bine. Degenerații știu instinctiv când cineva este cu ochii pe ei și imediat iau măsuri pentru a se ascunde și mai bine.

Întotdeauna când am avut de a face cu degenerați și am dat semnale că încep să–mi pun întrebări despre ei, aceștia au devenit brusc cei mai amabili, atenți, educați și politicoși oameni posibili. Dacă nu aș fi știut cu cine am de a face aș fi fost păcălit complet de noua mască de om civilizată.

Este imposibil să identifici un degenerat care își retrace ghearele de pe o potențială victimă. Dar starea aceasta nu le convine și nu o suportă multă vreme. În general degenerații au răbdare și sunt inofensivi până pleacă de lângă ei omul care i–ar putea expune. Apoi își scot la iveală ghearele și reiau cu înverșunare atacul de agresivitate și sabotaj asupra victimei.

În timp vei înțelege că nu vei putea să–l învingi, în niciun sens și pe niciun plan. Încetul cu încetul vei înțelege că degeneratul nu este pentru tine o problemă, ci o oportunitate. În mod normal, degeneratul te–ar distruge și ucide în timp, dar Dumnezeu are grijă de tine.

Sunt mai multe cauze pentru care nu vei avea succes la degenerați dacă neglijezi

demonul și te concentrezi cu atitudinea războinică exterioară contra omului degenerat.

A. În primul rând, individul degenerat este neîncetat susținut și ajutat de demonul care îl controlează, cu informații, energie, ajutor de la alți oameni.

Degenerații sunt direct și în mare secret susținuți și coordonați informațional de către demoni. Pe canale telepatice degenerații primesc mental, inconștient și conștient, informații esențiale despre tine sau ce indicii să caute pentru a ajunge la informații sensibile.

Tot ce faci, ce vorbești, tot ceea ce întreprinzi, tot ceea ce planifici ca să-l învingi pe omul degenerat, vor fi cunoscute cu ușurință de demon, care va lua măsurile necesare pentru a-și proteja sclavul.

În decurs de doar câteva ore sau zile, degeneratul va ști (prin bănuieli, „inspirație“, gânduri de sugestie, deducție, previziune) tot ceea ce ai gândit, ai vorbit la telefon, ce ai scris pe mail, ce informații ai căutat pe internet, ce ai vorbit cu prietenii, etc., orice aspecte care îl vizează pe el.

Ca din întâmplare, degenerații află aspecte sensibile din trecutul tău, în mod „instinctiv” știu ce preferințe ai, ce gândești, ce planuri ai vizavi de ei, care sunt intențiile tale vizavi de toate aspectele vieții și față de ei. Orice formă de comunicare exterioară, care presupune vorbire, scris și vizualizare este imediat interceptată și cunoscută de demonul care își apără sclavul.

Omul degenerat va primi de la demon prin gânduri de sugestie toate planurile și ideile tale și-i va spune ce să facă pentru a-ți anihila măsurile planificate. Vei fi surprins să descoperi că degeneratul pare să știe din timp tot ceea ce planifici tu și că îți dejoacă din timp toate planificările de a scăpa de sub controlul lui.

B. Degenerații importanți sunt susținuți și de o adevărată armată de oameni din intelligence și de oameni specializați în protecția psi, care au grijă ca protejaților lor să nu li se întâmple nimic.

Încearcă doar să iei măsuri hotărâte și radicale în privința unui degenerat important și vei vedea uimit cum se deschide cutia Pandorei, cu dedicație pentru tine. Degeneratul va ști imediat, „instinctiv”, care îți sunt planurile și va lua preventiv măsuri dure contra ta. Apoi este suficient să fii luat în vizorul unui expert psi.

Toate se vor sparge în capul tău, toate problemele posibile și imposibile vor exploda de peste tot: serviciu, acasă, copiii, rudele, prietenii, instituțiile statului, pierderi, furturi, bănci, credite, asigurări, poliție, echipamente tehnice scumpe stricate, etc.

Toate aceste forțe, relații și inteligențe care te copleșesc sunt lăsate de Dumnezeu pentru ca degeneratul să-și facă treaba, să-ți dea lecția pe care vrea Dumnezeu să o primești. Nicio forță de pe pământ, nimeni și nimic nu te va salva de degenerat, până când scopul dorit de Dumnezeu pentru tine nu va fi atins.

C. Contextul general prin care un degenerat ajunge în viața ta este unul special.

Întotdeauna va veni peste tine degeneratul căruia tu nu-i poți face față și în directă legătură cu mizeria din sufletul tău.

Un degenerat nu ajunge în viața ta pentru ca tu să-ți faci o nouă cunoștință familială, profesională, să-ți faci o viață socială mai bogată și mai împlinită. Degeneratul vine în viața ta pentru ca tu să faci ascultare față de el, să-ți provoace pierderi și suferință.

Însăși noțiunea de „a face ascultare” trebuie să te trezească din somnul nepăsării.

A face ascultare față de un degenerat este un lucru greu sau deosebit de greu. Un degenerat nu știe de glumă și nu se oprește nicodată, el va „lovi” în tine continuu, cu tot ce poate, până la nivelul exterminării tale biologice.

Dumnezeu permite ca degeneratul să se situeze din start față de tine pe o relație de dependență, în care tu ești cel care depinde de el. Fie îți este noul tău superior la locul de muncă, fie depinzi de el financiar, informațional, emoțional sau relațional, fie este o rudă a ta, etc. Întotdeauna când ai de învățat o lecție și trebuie să treci o ispită Dumnezeu permite să ajungi dependent și în puterea unui degenerat pe măsura ta. Pe lângă relația de dependență în care te vei afla, vei vedea, contextul situației va fi de așa natură că vei fi blocat, nu vei putea mișca nimic, nu vei putea face nimic prin care să scapi de menghina în care te afli.

Deci din start așteaptă-te la o relație de dependență față de degenerat și la imposibilitatea de a scăpa din această relație periculoasă pe canale normale. Aceasta fiind situația dată, la agresivitatea degeneratului nu-ți vei putea răspunde într-un stil războinic. Dacă faci acest lucru pagubele pentru tine vor fi foarte mari.

Pe degenerat nu-l poți învinge sau schimba. La fel nu poți schimba în favoarea ta contextul situației. De obicei pentru întâlnirea ta cu degeneratul pe care îl meriți este pregătit un scenariu special.

Când ajungi să faci ascultare de un degenerat, trebuie să știi un lucru important. Există un singur sens posibil de schimbare: tu însuși. Dumnezeu te salvează de degenerat doar atunci când îți schimbi radical atitudinea față de realitatea ta interioară, față de sufletul tău.

D. Degenerații ascultă de gândurile de sugestie ale demonilor, dar se și folosesc de energia lor demonică.

Astfel degeneratul îți va fi întotdeauna superior în ceea ce privește energia, rezistența, perspicacitatea, inteligența instinctivă, atenția de prădător, inteligența sistemică, ura de sine, răutatea, simțirea pericolului, atacul preventiv.

Abordarea corectă – RĂZBOIUL TĂU INTERIOR. Fii prudent și rezervat cu omul degenerat și începe războiul total cu tine însuși, cu propriile patimi și gânduri.

Deci când este vorba de un degenerat, lucrurile sunt ceva mai complicate. Cu atitudinea războinică oricum nu vei rezolva nimic. Soluția și răspunsul la venirea unui degenerat în viața ta trebuie să fie următorul:

– abordarea și apărarea contra unui degenerat pe care l-ai identificat trebuie să înceapă cu analiza sufletului și patimilor tale, în care să te întrebi care este motivul pentru care Dumnezeu a îngăduit o asemenea ispită și Sf.Cruce pentru tine.

Întreabă-te care aspect negativ al sufletului tău l-a adus pe degenerat lângă tine: este mândria și orgoliul, este desconsiderarea Tainelor (cununiei, spovedaniei, tăcerii, împărtășaniei) și lipsa de credință în Dumnezeu, este lipsa de credință în Mântuitorul Iisus Hristos, poftele alimentare, este preacurvia sau mânia, este vorbirea celorlalți de rău și faptul că judeci oamenii, faptul că nu plătești munca celor ce au trudit pentru tine, este trândăvia spirituală și nepăsarea față de gândurile tale?

– fă-ți un program și începe lupta cu patimile identificate, începe imediat procesul despățimirii, lupta cu tine însuși. Întoarce-ți atenția, prezența conștientă, răbdarea și voința către tine însuși, către patimile și gândurile tale.

Sensul războiului cu un individ degenerat acesta este: să te obligi să ai o mișcare de întoarcere completă către tine însuși, către sufletul și Ființa ta.

Mai lasă deoparte viața socială, prietenii, cluburile, barurile, discotecile, petrecerile, televizorul, calculatorul, Internetul, jocurile, cititul cărților de beletristică, discuțiile inutile, etc. Începe să te gândești la tine și pentru tine.

– roagă–L pe Dumnezeu să te ierte pentru păcate și să te ajute în lupta cu patimile.

– tăcere totală și secret desăvârșit în tot ceea ce gândești și întreprinzi pentru a ieși de sub controlul degeneratului și implicit al demonului care îl controlează pe degenerat.

Față de întregul context și întreaga situație trebuie să ai o atitudine de tăcere completă, de a nu vorbi niciun cuvânt cu nimeni altcineva. Vorbești doar dacă trebuie și ești silit de context. Nu scrie mailuri, nu fă căutări pe internet.

– depune toate eforturile de a scăpa de demonii care te controlează prin patimi și gânduri.

Îndeosebi trebuie să fii atent și să eviți următoarele tipuri de gânduri demonice:

îndreptățire, împrăștiere, reverie/visare, slavă deșartă, trândavie, negative, amânare, mânie, critică, judecare, comentare, cântire, autocompătămire, îndrăzneală, autojustificare, sugestie. De obicei atenția/mintea este spartă de aceste gânduri, pentru ca la final să apară gândurile care îndeamnă la patimi.

– depune toate eforturile de a ieși de sub controlul degeneratului. În același timp cu lupta ta interioară, izolează–l pe degenerat și în modul cel mai atent și neviolent mod posibil, scoate–l afară din viața ta.

Apoi trebuie să ai o politică de „nimic împreună”. Nu face împreună cu degeneratul niciun aspect al vieții tale: nu vorbești nimic cu el (nu–l întrebi nimic niciodată și nu–i dai niciun răspuns), nu mănânci cu el, nu muncești cu el, nu stai la masă cu el, nu mergi împreună cu el, nu cumperi bunuri împreună cu el sau la sfatul lui, nu–l înveți și nu–l explici nimic, nu–i ceri niciun sfat și niciun ajutor, niciodată.

Nicio acțiune în comun, nimic. Arată–i ferm fără cuvinte că pentru tine nu există, că nu–l dorești în viața ta. Singura atenție pe care să i–o dai este eventual cea minimă obligatorie, din relațiile profesionale, familiale sau sociale.

– fără niciun spectacol, amenințare sau ceartă, degeneratul va pleca singur din viața ta în momentul în care ieși din starea de nepăsare și trândăvie spirituală și–ți începi războiul cu tine însuși.

ÎNVINGI INDIVIDUL DEGENERAT ȘI DEMONUL DIN SPATELE LUI = TE ÎNVINGI PE TINE ÎNSUȘI, ÎȚI ÎNVINGI PROPRIILE PATIMI ȘI GÂNDURI.

Dacă nu cârțești față de Dumnezeu pentru degeneratul pe care ți L–a trimis, dacă vrei cu disperare să ieși din starea de „căldicel” în care te găsești și începi hotărât lupta cu propriile patimi, în mai puțin de 2 ani scapi de degenerat. Dacă însă nu înțelegi că trebuie să–ți duci războiul cu tine însuși și în schimb începi greșit un război exterior cu degeneratul, acesta poate rămâne lângă tine un timp nelimitat: 10–20 ani, poate chiar întreaga viață.

Cazurile cele mai grele de relaționare cu indivizi degenerați apar de obicei la femei (din mândrie, invidie, neascultare, lipsă de respect și credință în Dumnezeu, preacurvie, desconsiderarea Tainei cununii, avort, vorbirea de rău și judecarea apropiaților),

unde 1–2 degenerați periculoși (femei și/sau bărbați) le „calcă” în picioare mândria, invidia, neascultarea, necredința și preacurvia chiar și întreaga viață. Depinde doar de tine cât timp îți duci această Sf.Cruce chinuitoare. Acceptă-ți crucea interioară (patimi, gânduri) și scapi de crucea exterioară (controlul individului degenerat).

– așa cum bine spunea Părintele Arsenie Boca, când Dumnezeu iubește, El „bate”. „Bătaia” lui Dumnezeu prin degenerați este însă sfântă, binecuvântată, o dovadă a dragostei Sale pentru tine păcătosul și dacă îți accepți fără cârteală crucea dată, duce la mântuirea sufletului tău.

Dacă mai ai putere suflească, roagă-te pentru degenerat, pentru sufletul lui pierdut. Mulțumește lui Dumnezeu zi de zi pentru dragostea și mila Lui, pentru „bătaia” pe care ți-a dat-o, care te-a trezit din nesimțirea vieții călduțe, ereziilor și patimilor, la realitatea duhovnicească care contează.

2. Raportarea la degenerații care te atacă pe bază de profil.

Pe lângă degenerații care fac parte din viața ta, sunt foarte mulți degenerați care atacă oamenii în baza unui profil clar stabilit. Degenerații nu atacă un om la întâmplare, pe oricine, oricând, oriunde, oricum.

Undeva în mintea lui, degeneratul derulează un program mental de identificare a „țintei”, în baza unui profil prestabilit. În general profilul individului vizat de degenerat cuprinde o serie de indicatori interni și externi, pe care degeneratul îi interpretează în sensul unei îndepărtări a omului de Dumnezeu.

În mare acești indicatori sunt următorii:

– gradul de protecție pe care îl are omul de la Dumnezeu. Degenerații cunosc foarte bine faptul că Dumnezeu este Atotțiitorul, adică în permanență are grijă de toate creațiile și făpturile sale. Degenerații au teamă de Dumnezeu și ca urmare atacă doar pe acei oameni care în mod evident nu au protecția lui Dumnezeu asupra lor.

Degerații știu că pe oamenii pe care îi iubește, Dumnezeu îi lasă o perioadă în puterea lor, să vadă ce înseamnă să ajungi sclav la diavoli. Când identifică un astfel de om „descoperit”, degenerații se oferă bucuroși să îndeplinească munca de torționari, sabotori, trădători, ucigași.

Am întrebat odată un coleg de muncă degenerat (la acel moment nu știam acest lucru) de ce îl persecută și terorizează psihic neîncetat, cu premeditare, pe colegul X, care nu-i făcuse nimic. Răspunsul colegului degenerat m-a uimit, deoarece nu avea nicio legătură cu aspecte personale sau profesionale:

„Cum, nu vezi? Dumnezeu l-a abandonat. Dumnezeu nu mai este cu el, Și-a luat mâna de pe el. Acum al meu este.”

– indicatori interni de profil urmăriți de degenerat sunt deficiențe sufletești precum: starea generală de „căldicel”, lipsă de atenție asupra realității prezente, lipsă de atenție și prezență conștientă situațională, lipsă de răbdare și voință, lipsă de credință, lipsă de concentrare/focusare, nepăsare și trândăvie spirituală, împătımire cu diferite patimi (lăcomie, beție, curvie, vorbire în deșert, orgoliu, mândrie, slavă deșartă, etc), minciună și impostură, etc.

– indicatori interni urmăriți de degenerat care-i arată în ce măsură poate manipula un om și anturajul său: mila, compasiunea, naivitatea, credulitatea, lipsa de experiență de viață în relaționarea cu oamenii, orgoliul, gradul de credibilitate exterioară,

carierismul, dorința de parvenire, secrete care pot duce la șantajare, frica, etc.

– indicatorii personali externi de profil urmărit de degenerat sunt deficiențe precum: lipsa banilor, lipsa unor rezerve financiare, lipsa unor aptitudini personale și profesionale deosebite, dependența de un serviciu mediocru slab remunerat, probleme profesionale și instabilitate la locul de muncă, diferite lipsuri materiale, boli, necazuri, probleme legate de copii, probleme casnice, certuri, neînțelegeri, etc.

În interpretarea unui degenerat, toate aceste lipsuri și probleme legate de condiția familială, profesională și materială sunt expresia și consecința problemelor sufletești.

– indicatori care arată gradul de protecție oferit de familie și firma unde lucrează potențiala victimă.

Înainte de a ataca un om „descoperit”, întotdeauna degenerații sunt foarte atenți la toate slăbiciunile familiale și profesionale: gradul de proximitate/îndepărtare de părinți și/sau alte rude de gradul I, gradul de coeziune al familiei și al rudelor de gradul I, dacă rudele de gradul I trăiesc sau sunt decedați, gradul de apreciere, considerare și respect pe care îl are individul în cadrul propriei familii din punct de vedere personal, intelectual, profesional, cultural, educațional și material, existența sau inexistența unor prieteni adevărați care să-l ajute la nevoie, gradul de apreciere al potențialei victime la serviciu și între colegi, nivelul de poziționare în ierarhia profesională, nivelul financiar al membrilor familiei și disponibilitatea în care aceste resurse pot fi folosite pentru a ajuta victima, nivelul financiar al firmei și disponibilitatea în care individul–țintă poate fi ajutat financiar de firmă, gradul de integrare socială și/sau profesională, însingurarea/autonomia psihică, etc.

După cum bănuieți, sunt mai expuși atacurilor degeneraților oamenii care nu mai au protecția părinților sau fraților (îndepărtare fizică, deces, îndepărtare emoțională datorită certurilor), care fac parte din familii cu un grad redus de coeziune, inexistența în cadrul familiei al unui lider informal care să–și ajute și protejeze întreaga familie, când indivizii care sunt desconsiderați, invidiați, sabotati și bârfați de propriile rude, indivizii solitari/singuratici neintegrați social, indivizii care nu au prieteni, indivizii care nu sunt foarte apreciați la locul de muncă și nu sunt recompensați cu bani sau funcții de conducere, etc.

– indicatori care arată gradul de rezistență fizică și psihică: stare de convalescență și recuperare după o boală grea, boală cronică neîncetată, obezitate, oboseală cronică, lipsa practicării regulate a unui sport pentru întreținerea tonusului organismului, lipsă generală de vitalitate, lipsa de rezistență la boli ușoare, timiditate, sensibilitate, impresie de om slab, lipsă de rezistență la stress și presiune psihică, etc.

În general trebuie să fii foarte atent la impresia pe care o lași celorlalți, oriunde te–ai afla. Realitatea este că acolo, în lume, sunt mii de prădători degenerați, care neîncetat scanează pe toți ceilalți, în căutarea următoarei victime. Deși nu pare, te asigur că nu trece o zi din viața ta fără să fii scanat și evaluat de un degenerat.

Gândește–te că degenerații nu sunt niște genii în psihologie, iar profilele pe care le fac ei potențialelor victime sunt de multe ori greșite. Unui degenerat nu–i trebuie mult să te declare în mintea lui că ești o victimă bună de terorizat. El pur și simplu are nevoie de o țintă pe care să o termine.

Pentru a te vedea o potențială victimă, degeneratului îi este suficient să te vadă că ai o vitalitate scăzută, că ești descoperit financiar și nu ai rezerve financiare, la firma unde

lucrezi ești un angajat dispensabil, propriile rude te bârfesc și desconsideră, părinții și frații tăi sunt departe la sute de kilometri depărtare, ai tot felul de necazuri care „arată” că Dumnezeu te încearcă prin ispite, etc. Pot trece luni și chiar ani până când degeneratul să se convingă că s-a înșelat cu tine și nu ești o pradă ușoară, așa cum credea el la început.

Deși degenerații înțeleg natura profund criminală a actelor lor, undeva în mintea lor, ei au conștiința împăcată. Din punctul lor de vedere nu numai că în fața lui Dumnezeu nu sunt vinovați cu nimic, ci chiar dimpotrivă, era de datoria lor să atace pe acești oameni, pentru a-i scoate din starea narcotizată în care—și trăiesc viața.

Pe undeva, ei se consideră utili societății, lui Dumnezeu și individului însuși.

Degerații se văd pe ei înșiși ca un fel de necrofagi biologici și spirituali, hiene umane, agenți sanitari, anticorpii biologici și spirituali ai societății, care au datoria de a elimina biologic din societate pe indivizii „morti” sufletește: neatenți, care au uitat de Dumnezeu, cu patimi, nepăsare, trândăvie.

Pentru degenerat este simplu: dacă ești „mort” sufletește, atunci este timpul să dispari și biologic.

În consecință, degenerații atacă pe oamenii identificați după profil și stau lângă ei până când sunt convinși că „au făcut treabă bună”, că au eliminat cangrena sufletească, l-au trezit pe omul „căldicel” care și-ar fi putut rata mântuirea.

Vei spune că este imposibil, dar degenerații se simt datori inclusiv să dea sfaturi duhovnicești foarte realiste. Deoarece sunt prădători extrem de bine adaptați pentru a identifica rapid toate deficiențele sufletului, de obicei sunt foarte bine informați cu privire la slăbiciunile pe care le are un om. În general când auzi un degenerat că îți dă sfaturi despre lipsurile tale sufletești, este bine să „ciulești” urechile și să te gândești bine la ce îți spune.

Probabil te întrebi de ce ar face un degenerat așa ceva, de ce ți-ar spune direct și exact care sunt problemele tale. Un posibil răspuns este că degeneratul este în realitate „legat” de tine, nu poate pleca în altă parte și nu se poate „elibera” de ținta sa, până când aceasta nu se corectează. Iar uneori, spre disperarea sa, ținta degeneratului nu vrea să înțeleagă și nu acceptă schimbarea, indiferent câtă „muncă” depune degeneratul.

Anii trec și se poate ajunge ca însuși degeneratul să se sature de misiunea actuală, plictisit și obosit să vrea să plece în altă parte, să chinuie alt om. Dar nu poate, deoarece nu i-ai înțeles mesajul.

În consecință, se poate ajunge inclusiv în situația ca degeneratul să-ți spună direct și fără menajamente care este problema sufletească pe care trebuie să ți-o rezolvi, ca să nu te mai lupți cu el inutil și să plece el singur din viața ta.

Apărarea de atacurile degeneraților specializați pe profile umane deschise.

2.a. Pentru a te apăra de aceste atacuri, abordează atitudinea pe care ne-a învățat-o Mântuitorul Iisus Hristos: FII ÎNȚELEPT CA UN ȘARPE ȘI ÎN ACELAȘI TIMP BLÂND, FĂRĂ RĂUTATE, PRECUM UN PORUMBEL.

Aparent este simplu să urmărim acest îndemn, dar în realitate este vorba de o abordare complexă. Din start este foarte greu să fii înțelept când este vorba despre degenerați

care ne atacă motivați de răutate, invidie cronică, ură sociopată/psihopată, dorință de ucidere.

Cum să fii înțelept când degeneratul te atacă iar și iar? Teoretic, da, este simplu, practic însă omul atacat de un degenerat este solicitat la maxim din punct de vedere psihic.

2.a.1. Ce înseamnă înțelepciunea șarpelui?

În primul rând, șarpele este prudent, nu se aruncă imediat în confruntări pe care nu știe să le gestioneze complet.

Șarpele nu te va ataca până când nu va înțelege cine ești, ce vrei de la el, cu ce ocazie ai ajuns pe teritoriul lui, ce daune poți să-i faci și cum poate să te îndepărteze de lângă el fără să ajungă la luptă. Deci prudența șarpelui înseamnă să nu te arunci imediat la „bătaie“, să nu ieși ca un erou la „înaintare“.

Un degenerat nu este un șmecher de cartier care se dezumflă când arăți că ești tu mai șecher și mai agresiv decât el. Când simte un potențial pericol șarpele se retrage în tufișuri sau sub pietre. Chiar dacă știe că tu ești pentru el o victimă sigură, chiar dacă el te-a observat de mult, din prudență, el tot se retrage.

Deci nu ieșim la înaintare plini de sine, cu bravadă și tupeu, pentru fiecare degenerat în căutare de zgomot. Repet, un degenerat este o speță conflictuală mult mai complexă și mai periculoasă decât pare la prima vedere.

Suntem atenți să înțelegem cauzele, cine este degeneratul, ce vrea de la noi, care este mediul în care ne aflăm (familiar, social, profesional, politic, etc), care ne sunt aliații, care ne sunt dușmanii, care este miza, care pot fi consecințele, Deci studiem, evaluăm, înțelegem, analizăm, estimăm, anticipăm.

În al doilea rând, trebuie să fii încontinuu și neîncetat, foarte, foarte....atent, adică trebuie să fii într-o neîncetată stare de vigilență, „prezență conștientă“ și „trezvie a minții“. (pentru detalii cu privire la „prezența conștientă“ și „trezvia minții“, vedeți capitolul 3)

Fii foarte atent, monitorizează și identifică toate greșelile degeneratului. Dacă el face spre tine un pas, tu faci înapoi doi pași. Șarpele atacat se retrage, dar în același timp este cu ochii pe tine neîncetat, nicio secundă nu te pierde din atenție. Până nu pleci de pe teritoriul lui, toată atenția lui este asupra ta.

Momentan doar identifici toate aceste greșeli, fără a le folosi. Fă-ți planuri și variante de răspuns în mintea ta și fii pregătit să speculezi orice greșeală pe care o face degeneratul: calomnii, amenințări, minciuni juridice, agresiuni fizice, sabotaje profesionale, trădare, delapidare, furt, etc. Fii doar neîncetat atent la tot ce face și fii pregătit să speculezi orice greșeală pe care o face.

În al treilea rând, în ultimă instanță, când degeneratul ajunge să te pună în pericol, îl poți „ataca“ brusc și prin surprindere, atunci când el se așteaptă mai puțin, speculând toate greșelile făcute de el anterior.

Când atacă, șarpele o face scurt și precis și apoi se retrage imediat, pregătit fiind pentru retragere sau o nouă lovitură. De obicei un șarpe alternează loviturile precise cu retragerile și re poziționările. Deci nu te „înfinge“ în degenerat când este pregătit de luptă, ci așteaptă să-l prinzi cu garda jos, când face greșeli și este expus.

Atunci „lovește-l“ scurt și precis, demască-l, fă-l să plătească, dar imediat fă pasul înapoi, fiind pregătit pentru orice ripostă. Îl lași puțin să respire, apoi te folosești de o

altă greșeală pe care a făcut-o. Iar îl lași puțin să respire, apoi iar îl ataci. Indiferent ce amenințări sau presiune crează, „loviturile“ punctuale trebuie să continue, până când degeneratul se retrage și va spune „ok, acum vreau stop joc“. Dacă se ajunge la acest nivel, un șarpe este fără scrupule: te atacă până când ori pleci definitiv de acolo, ori cazi mort. Această atitudine combativă de neîncetată speculare a greșelilor îl va obosi pe individul degenerat și-i va arăta că nu ești o pradă ușoară. Cu cât îi faci daune mai mari, cu atât degeneratul va înțelege că are de a face cu un adversar de temut, cu care va avea o confruntare dificilă.

Dar de puține ori vei ajunge să trebuiască să-l ataci pe degenerat. În majoritatea cazurilor, dacă îi dovedești că ai tact, libertatea voinței, atenție, răbdare și stăpânire de sine, atunci degeneratul te va lăsa în pace.

Desigur, un degenerat care se ia de tine îți va face daune personale, familiale, sociale sau profesionale, mai mari sau mai mici.

Aici ține doar de decizia ta dacă degeneratul a trecut dincolo de o anumită limită suportabilă, de un anumit prag, dincolo de care orice compromis sau toleranță este deja inacceptabilă. Unii oameni rezistă psihic la daune mai mari, alții contra-atacă pentru daune minore.

2.a.2. Ce înseamnă ca în același timp cu înțelepciunea șarpelui să fii fără de răutate și blând ca un porumbel?

Înseamnă să avem neîncetată stăpânire de sine, să avem răbdare, să ierți, să fii tolerant, să lași de la tine, nu reacționezi cu răutate și impulsiv. Motivația ta să nu fie răutatea sau dorința de a face rău, ci motivația ta să fie strict legată de apărarea ta. Asupra degeneratului nu facem mai mult rău decât este necesar pentru a ne apăra. Nu dorim să-l distrugem, să-l terminăm, ci doar să-l îndepărtăm de la noi. Această lipsă de răutate și faptul că motivația ta este autoapărarea face ca dreptatea situației să fie de partea ta. **Este important ca tu să fii „curat“ și cinstit, pentru ca dreptatea să fie de partea ta. Acest fapt are consecințe nu doar potențial juridice, ci și duhovnicești.**

Dacă dreptatea este de partea ta, prin rugăciunea ta de ajutor, Dumnezeu va interveni pentru a te ajuta. Evident, ajutorul Său nu va fi spectaculos, vizibil și cu tenta de a te mări pe tine, ci, foarte probabil, va fi tainic și necunoscut ție.

Retragerea, toleranța, iertarea, blândețea și nerăutatea sunt factori puternici pentru a nu rezona cu agresivitatea și răutatea degeneratului. Mai ales blândețea are o mare putere de a anihila răutatea și pornirile agresive.

Majoritatea degeneraților nu te atacă sistematic, pentru a te distruge, ci pur și simplu doresc ocaziile de a arăta ce puternici sunt ei prin peisaj. Mai țipă, mai amenință, mai calomniază, mai bârfesc cronic, mai fac „zgomot“, dar per total, dacă văd că au cu cine se lupta, te lasă în pace. Își păstrează forțele pentru un adversar sub nivelul lor, impulsiv, neatent, lipsit de răbdare, care nu înțelege cu cine are de a face.

Deci sfatul Mântuitorului este unul de rezervă, prudentă, neîncetată atenție, vigilență, răbdare, iertare. Ne luptăm pentru dreptatea noastră cu toate forțele atunci când știm precis unde și cum să contra-atacăm și doar atunci când nu mai aveam alte opțiuni disponibile. În rest ne retragem, suntem foarte atenți, vigilenți, rezervați, pregătiți pentru orice scenariu.

Deci în concluzie: prin retragere, stăpânire de sine, neîncetată atenție, răbdare, prudență, blândețe, toleranță, iertare, agresivitate controlată, putem depăși o situație potențial conflictuală cu un om periculos.

2.b. Majoritatea atacurilor făcute în baza unui profil se datorează nevoii degenerațiilor de libido psihic.

În general degenerații sunt deficitari în ceea ce privește susținerea aparatului psihic cu energie psihică, astfel încât ei trebuie să-și obțină neîncetat rezerve de libido. Acest lucru degenerații îl fac prin satisfacerea sufletească a două patimi fundamentale, mânia și slava deșartă, care au posibilitatea de a furniza psihicului libido convertibil în energie psihică.

Majoritatea atacurilor acestui tip de degenerați vizează satisfacerea unor patimi generatoare de energie psihică. Acești degenerați sunt practic condiționați să aibă neîncetat un inamic real sau imaginar, contra căruia ei să lupte.

Înțelegem astfel că soluția de a scăpa de aceste atacuri este de a direcționa interesul degeneratului spre un alt om, de preferință tot un degenerat. Ideea este să ne retragem din calea lui și să-l facem să-și găsească o altă sursă potrivită pentru apetitul lor războinic: alt degenerat, o instituție, organizație, etc.

Pare un lucru greu să găsești un alt degenat pe care să-l opui degeneratului care te are în lucru. Este într-adevăr greu, dar nu imposibil. Munca ne este mult ușurată, deoarece acolo unde este un degenerat, de obicei sunt mai mulți. Sunt ascunși, dar sunt tot acolo, tot în acel grup social.

De obicei acești degenerați se ajută între ei pentru a se apăra de oamenii corecți care ar dori să-i înfrunte. Când apare un pericol pentru unul dintre ei, automat toți ceilalți îi sar în ajutor, mai ascuns sau mai pe față, prin tentativa de a crea individului tot felul de probleme conexe. Așa se explică faptul că atunci când vrei să te iei de un degenerat toate în jurul tău „sar în aer”, problemele de tot felul se țin lanț.

Dar și acești degenerați au niște limite ale ajutorării și solidarității de clan. Nu durează mult până când apar între ei incidente și războaie personale. Deci ideea este simplă: retrage-te din calea degeneratului care caută în viață zgomot și lasă-i pe ceilalți degenerați ai clanului să iasă la confruntare. Sau cu prima ocazie, oferă-le toate condițiile pentru a se „întâlni” și confrunta între ei pentru diverse nimicuri.

Exact ca un cățel care se bucură că și-a primit jucăria preferată și are ce face, vom vedea că în scurt timp degeneratul cel terminator ne va lăsa în pace și se va orienta să-l atace pe celălalt degenerat. Gândeți-vă că aveți alte lucruri mai bune de făcut în viață decât să pierdeți timpul cu prostiile degeneraților.

3. Raportarea la „degenerații zgomotoși” cu care ai de rezolvat incidente trecătoare sau de lungă durată.

Oricând în viața ta pot apărea cazuri în care să trebuiască să te aperi de agresiunea și smecheria întâmplătoare, tangențială a unui degenerat, care nu-ți era destinat să-ți intre în viață și nici nu te-a vizat în baza unui profil.

Sau poți să fii nevoit să aperi pe alții de un degenerat, apelând la forme de răspuns legale și/sau acceptate (sesizare, reclamație, petiție, scrisoare deschisă, diverse căi prevăzute de regulamente interne, etc), apelând la o terță parte: director, superiorul

direct sau superiorul cel mai mare, asociații profesionale, asociații neguvernamentale, ONG-uri, comisii de control ale ministerelor, poliție, justiție, presă.

Aceasta este o opțiune de luat în seamă doar dacă ești foarte atent la modul cum îți formulezi solicitarea. După cum știi, la o astfel de abordare, când implici o terță persoană (cu calitate fizică sau juridică), răspunsul degeneratului nu se va lăsa mult așteptat.

În general, recomand abordarea prin terță parte doar când faptele nu mai pot fi acceptate/suportate și prezintă un clar pericol personal (social, profesional), când nu mai este loc de o abordare amiabilă, când credibilitatea ta personală (profesională, socială) este „beton“, când apelezi la sfaturile unui profesionist pentru îndrumare, când știi că faptele sunt evidente în favoarea ta și ești o „nucă“ tare, care nu se sperie de intimidare și amenințări.

Dacă nu poți întruni toate aceste condiții, îți sugerez să iei serios în considerare posibilitatea stingerii incidentului pe cale amiabilă. Dar chiar și dacă le întrunești, este bine să iei în considerare că o confruntare cu un individ degenerat este o mare pierdere de timp și preocupare mentală. Ai în viață multe lucruri mai bune de făcut decât să-ți pierzi timpul cu un degenerat: să te lupți cu propriile patimi, să te bucuri de cei dragi, să-ți vezi de carieră, să te bucuri de natură, etc.

3.a. Abordarea unui incident din punctul de vedere al individului degenerat zgomotos.

Răspunsul imediat al degeneratului la externalizarea unui incident va fi unul cât se poate de zgomotos, agresiv și amenințător, cu rol de intimidare a ta sau a victimelor sale.

Acesta va striga că este victima unui denunț calomnios, își va angaja avocați, va aduce alte persoane și/sau martori mincinoși să-i sprijine cauza, va scrie memorii, va amenința cu procese și reclamații, îți va distruge credibilitatea ta de victimă îndreptățită și va mistifica faptele, va „arăta“ tuturor cum în realitate este el o biată victimă, un cetățean model, acuzat pe nedrept, etc. Nu trebuie să te sperie sau intimideze campania degeneratului.

Degenerații se dau de gol și implicit își recunosc gravitatea faptelor comise, prin însăși reacția și atitudinea lor agresivă. Speriați că sunt dați de gol, întotdeauna reacția lor este complet exagerată, depășind situația și faptele incriminate. Deci tocmai în amenințările și campania lor de intimidare oamenii căliți sufletește vor vedea întotdeauna teama, frica și recunoașterea implicită a faptelor comise.

În orice confruntare cu un individ degenerat trebuie să știm un aspect esențial: niciodată nu ai voie să faci nici cea mai mică greșeală, deoarece aceasta va fi imediat și prompt speculată. Vei fi uimit cum degenerați fără pregătire juridică au instincte de avocați veterani. Au o abilitate deosebită de a specula orice greșeală și orice fisură. Dacă nu găsesc una, te vor provoca să faci greșeala de care să se „agațe“ în apărarea lor.

Degeneratul va specula în apărarea sa orice greșeală de atitudine, exprimare, abordare. Degenerații urmăresc dinadins ca printr-o reacție agresivă disproporționată să intimideze și sperie pe toți posibii martori pe care te bazezi.

3.b. Abordarea unui incident în care este implicat un individ degenerat „zgomotos“.

Când vei dori să pui la punct un degenerat zgomotos, prima dată trebuie să fii pregătit pentru a face față psihic la o surpriză nedorită: vei fi trădat de toți oamenii din jurul tău, chiar de cei mai apropiați sufletului tău, dacă aceștia sunt și ei degenerați.

Întotdeauna când știi că ai „în mână” un degenerat, că-l poți expune public sau face responsabil juridic de faptele sale, vei fi trădat de apropiații tăi degenerați.

Degenerații, ne-oamenii se simt și se ajută între ei. Dacă în jurul tău ai un degenerat perfect ascuns, în asemenea momente îți vei putea da seama cine este el cu adevărat în măsura în care vei ști cine este trădătorul de lângă tine.

În unele cazuri Dumnezeu te pune în situații conflictuale exterioare cu un degenerat oarecare, tocmai pentru a putea fi trădat și a-ți putea da seama că lângă tine trăiește un degenerat periculos.

Este de asemenea foarte important ca înainte să pornești pe această cale să te pui foarte bine la punct cu toate legile și regulamentele în vigoare și pe care te poți sprijini. Indiferent de natura prejudiciilor suferite, demersul tău trebuie să fie perfect legal, normal, civilizată, complet prevăzut de legile și regulamentele în vigoare.

Trebuie să fii perfect obiectiv și concentrat pe faptele comise de degenerat, nu te lăsa atras în discuții secundare fără importanță. Trebuie să știm că în apărarea sa degeneratul va depăși sfera strict legată de faptele sale și va pune în joc credibilitatea sa, contra credibilitatea ta, din toate punctele de vedere: familie, bani, profesie, istoric juridic, etc.

De asemenea, este incert rezultatul deciziei pe care o va primi degeneratul, în schimb ura lui față de tine o vei simți toată viața. Te va ține minte și va încerca să se răzbune în orice mod posibil.

Evident, aceste aspecte nu înseamnă că trebuie să ne speriem de degenerați și să suportăm cuminiți toate mizeriile pe care ni le fac nouă sau apropiaților noștri.

Abordarea legală trebuie însă să fie foarte profesională, fermă, clară, hotărâtă, sprijinită de fapte ușor verificabile și demonstrabile.

În general este bine să te bazezi pe fapte tehnice ușor verificabile (acte semnate, declarații înregistrate, înregistrări audio, înregistrări video) și mai puțin pe mărturiile unor martori umani.

Vei avea totuși surpriza că degenerații sunt foarte atenți la toate aspectele mărunte: că au intimidat martorii, că au atras de partea lor cetățeni onorabili, că pun la îndoială faptele, că joacă perfect rolul de victimă persecutată, că-ți speculează fără scrupule chiar și cea mai mică greșeală, etc. În general, din punct de vedere legal, social și financiar apărarea lor este beton armat.

Atunci ce faci?

3.b.1. Faci exact același lucru pe care îl fac forțele de ordine (poliție, servicii secrete, procurori) atunci când au de a face cu infractorii inteligenți, bine organizați și care știu să exploateze scăpările din sistemul de justiție.

Îi monitorizezi discret de la distanță, afli cât mai multe despre ei, apoi le strici obișnuința vieții, îi provoci, le strici relațiile sociale și de afaceri, le generezi daune de imagine, etc. Faci tot ce se poate pentru a-i scoate din ritmul, confortul vieții lor și a-i determina să facă greșeli, pe care apoi să le speculezi.

Dacă tu ești un om obișnuit, scopul nu este de a-l face pe un degenerat să plătească financiar sau juridic pentru incidentul creat, ci doar trebuie să-l expui din punct de vedere social.

Specularea greșelilor degeneratului înseamnă expunerea în văzul tuturor (vecini, rude, colegi de muncă, cunoștințe diverse, etc) a cine este el de fapt. Scopul este de a-l expune public așa cum este el în realitate: că este un individ răuvoitor, lipsit de scrupule, mahalagiu, răzbunător, plin de ură și slavă de sine, mândru, lacom, dispus la a face rău, etc, de care este bine să te ferești.

3.b.2. Alteori însă nu este nevoie să faci nimic pentru a-l expune social pe degenerat. Nu trebuie nici să-l provoci, nici să-l scoți din confoortul vieții sale, nici să-i strici stereotipiile zilnice, nici să-i speculezi greșelile. Nu toți degenerații sunt calmi, șmecheri și ascunși.

Unii se dau ei singuri de gol public prin ceea ce spun, declară, reclamă, afirmă, bârfesc, amenință, scriu, etc. În tot ce exprimă ei public transpare imediat ura, răutatea, invidia, dorința de răzbunare, prostia, limitarea, incultura, lipsa de credință, lipsa de frică de Dumnezeu, etc, toate elementele care conturează degenerații de care oamenii normali se feresc instinctiv.

De aceea, uneori soluția cea mai eficientă de luptă contra lor este de a-i lăsa pur și simplu în pace, de a nu lua în seamă calomniile și bârfele lor. Fără să știe, și-au dat jos singuri masca de oameni responsabili, ei singuri s-au dat singuri în vileag.

Non-combatul nu pare să fie cine știe ce treabă inteligentă, dar în realitate este cel mai teribil lucru pe care îl poate încasa un degenerat: darea în vileag, aflarea adevărului despre el.

Întotdeauna pentru un degenerat darea în vileag a adevăratei sale existențe de om rău face de 1.000 ori mai mult decât orice hârtie de penalizare (notificare, atenționare) trimisă de la o circă de poliție sau de la altă instituție de impunere a ordinii sociale.

În urma dezvăluirii adevăratei sale identități oamenii nu-l vor mai crede ce spune, vor începe să-l evite, vor rupe legăturile cu el. În final, pentru a nu suferi daune sociale ireparabile, degeneratul se va retrage și va căuta o cale de împăcare amiabilă. Incidentul va fi cumva uitat, dar nu și degeneratul, care cu orgoliul rănit te va urmări din umbră toată viața.

3.b.3. Nu uita că degenerații sunt maestrul falsului, imposturii și minciunii. În timp ce în privat te distrug, bârfesc, calomniază, hărțuiesc psihic, sabotează, etc., în public se dau „loviți” țipând ce mare victimă sunt ei. Este foarte greu ca cineva, instituție sau individ oarecare, să creadă adevărul cu privire la natura sociopată/psihopată și demonică a unui individ degenerat.

De aceea, ai neapărată nevoie de mult sprijin „de sus”. Ori de câte ori ai un conflict deschis oarecare cu un individ degenerat nu sta și-ți așteapta dreptatea de la o instituție, de la colegi, rude, vecini, sau de la „opinia publică”. Deci nu stăm și așteptăm adevărul și dreptatea doar de la oameni, ci imediat cerem ajutorul și sprijinul Cereștilor Puteri.

De foarte mare ajutor în descoperirea adevărului și devoalarea minciunilor

degeneratului este solicitarea ajutorului Sfântului Mare Mucenic Mina. Concret trebuie să citim Acatistul Sfântului Mina împreună cu rugăciunile de final și ne rugăm la el cu sinceritate și credință, să ne ajute în disputa pe care o avem cu degeneratul. În mod ideal, acatistele se citesc stând în picioare (sau în genunchi), având o lumânare aprinsă și menită în cinstea Sfântului (Mucenicului, Apostolului) căruia îi citim acatistul. Este indicat să citim acest Acatist și să ne rugăm la Sfântul Mina de mai multe ori, până când disputa cu degeneratul este încheiată. Ca rezultat al acestor rugăciuni mintea și se va „lumina”, vei „descoperi” cele mai bune și potrivite căi pentru a te apăra de acuzele, minciunile și intrigile degeneratului.

De asemenea, adevărul va ieși treptat la înțelegerea publică, lucru care îl va face pe degenerat să se retragă cu prudență din disputa pe care o are cu tine.

Nu nouă trebuie să ne fie frică de aflarea adevărului, ci degenerațiilor, care au motive întemeiate să țină adevărul ascuns. Mântuitorul Iisus Hristos ne-a învățat să nu ne temem de „lupii” ascunși și nici de acțiunile lor viclene, deoarece toate intențiile și faptele lor vor ieși la iveală:

„Deci nu vă temeți de ei, că nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală și nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut.”

(Mântuitorul Iisus Hristos, în *Sf. Evanghelie după Matei*, capitolul 10, paragraful 26)

Este recomandat să citim *Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos, Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos* (se citește în genunchi), un *Acatist* la alegere adresat Maicii Domnului.

Dacă avem chiar și un mic conflict oarecare cu un individ degenerat nu trebuie să trecă o săptămână fără să cerem ajutorul Cereștilor Puteri. Nu te lăsa în baza martorilor, dovezilor, prietenilor și adevărului evident. Fără ajutor „de sus” avem toate șansele să ieșim pierzători în fața viclenilor degenerați, chiar dacă adevărul și dreptatea este de partea noastră.

Strategiile de atac în haită ale degenerațiilor. Cum te atacă cele patru tipuri de degenerați.

Când vizează o țintă umană, degenerații atacă întotdeauna coordonat și în haită. Mai grav decât existența unei planificări ascunse pe termen lung de a face rău, specific degenerațiilor este atacul în haită.

Există două nivele de acțiune ale atacului contra individului vizat: individual și colectiv, în haită. De data aceasta însă, degenerații nu sunt conștienți de acest aspect. Chiar dacă unii dintre ei au doar conștiința răului spiritual pe care îl produc în mod individual, acțiunea lor aparent dispartă are un pronunțat caracter de atac în haită. Niciodată nu vizează ținte umane fără semnificație, ci întotdeauna atacă perfid indivizii cu potențial spiritual și profesional deosebit. Dacă observăm acțiunile aparent individualiste ale indivizilor degenerați, vom observa că, totuși, în ansamblul lor, acestea au un sens comun.

Trebuie să știm că întotdeauna „duhurile răutății” se folosesc de degenerați ca pioni de sacrificiu, pentru a juca cu tine un șah pe viață și pe moarte. Pentru demonii degenerații sunt pionii de sacrificiu, turele și reginele lor.

Strategii uzuale folosite de demoni pentru a te distruge, folosind degenerații pe care îi controlează:

a. De obicei țintele vizate sunt atacate de o haită de 2 sau 3 degenerați, în funcție de importanța individului-țintă, de experiența de viață și de rezistența lui psihică. În majoritatea cazurilor, atacul este realizat de minim 2 degenerați, unul care te „muncește” în mediul familial și unul pentru sabotarea în mediul profesional. Interesant de observat este faptul că indiferent de degenerat, după 2–3 ani de la luarea în colimator, indivizii țintă ajung să manifeste aceleași pierderi, simptome profesionale, sociale, psihice și fizice. Există însă situații când pentru terminarea rapidă a țintei, atacul este realizat concomitent de 3 degenerați. În acest caz se pune și problema supraviețuirii biologice a omului luat în colimatorul lor.

b. Înainte să-ți trimită pe cap regina (adică degeneratul de categorie grea) trimite la înaintare 1–2 pioni de sacrificiu, degenerații zgomotoși, care creează incidente din situații minore, cu rol de diversiune, pentru ca tu să nu observi cum treptat-treptat cazii în capcana degeneratului terminator.

c. În timp ce ți-au dat șah trimitându-ți în viață degeneratul terminator, încearcă apoi să-ți dea mat, trimițând peste tine periodic alți degenerați, care te atacă luni și ani de zile, în baza unui profil de „victimă” sigură.

d. Trebuie să te aștepți la incidente cu degenerați „zgomotoși” sau să fii atacat pe bază de profil în momentul în care ești pe cale să te eliberezi de sub controlul unui degenerat terminator. Degenerații trimiși în ajutor degeneratului terminator au rolul de a te face să-ți dispersezi forțele (atenție, timp, preocupare mentală, imagine socială, bani) și să nu te mai poți concentra asupra luptei tale principale.

e. Trebuie să te aștepți la incidente cu degenerați „zgomotoși” sau să fii atacat pe bază de profil în momentul în care dorești să te concentrezi asupra efortului personal de despățimire. Degenerații care atacă în baza unui profil sau degenerații care produc din nimic incidente sunt întotdeauna trimiși de demoni „la înaintare” în viața ta, pentru diversiune și pentru a-ți distruge atenția de la obiectivul tău esențial. De obicei acești degenerați caută să-ți întindă o capcană: o situație conflictuală aparent neimportantă, dar care prin specularea greșelilor tale se poate rapid transforma într-o problemă majoră, mare consumatoare de timp și energie psihică.

Deci când observi că avem de a face cu degenerați zgomotoși și micile lor incidente create intenționat, nu te repezi să te „înfinți” în ei. Așteaptă, dă-te un pas înapoi, analizează situația în întregime. Nu uita că atunci când avem de a face cu degenerați și cu problemele lor, în realitate nu cu ei te confrunți, ci cu demonii care-i controlează mental pe degenerați. Iar demonii care-i controlează mental pe degenerați sunt deosebit de inteligenți și știu foarte bine să joace un șah mortal: când, unde și cum să te atace, exploatănd toate patimile și slăbiciunile tale.

Deci fii atent dacă nu cumva este o capcană menită să-ți distragă atenția și resursele de la scopurile tale fundamentale: lupta cu propriile patimi sau eliberarea de sub controlul degeneratului terminator.

Nu este de glumă, în acest joc de șah o situație de mat poate însemna multe: pierderea locului de muncă, divorț, pierderea banilor, pierderea unor proprietăți imobiliare, denigrarea imaginii publice, probleme juridice, anchete instituționale,

prăbușire psihică, deces.

De aceea, înainte de a-ți pregăti o strategie războinică cu degeneratul care te provoacă, gândește-te dacă nu cumva trebuie să faci pace și să te retragi din conflictul pregătit de degeneratul zgomotos.

Fii atent dacă nu cumva trebuie să-ți direcționezi atenția și resursele asupra altui degenerat, a celui care contează cu adevărat și care este trimis pe ascuns să te distrugă complet, din toate punctele de vedere.

Dar este posibil ca să fii un individ războinic care să știe să lucreze cu „șerpi veninoși” și să fie dispus să-i pună la punct. Este ok, foarte bine, mergi peste ei, degenerații care caută zgomot trebuie să știe că și pentru ei există cineva „mai.....”, cu care nu trebuie să se joace.

4. Raportarea la degenerați din punctul de vedere al noilor generații de apărători ai legii.

Foarte posibil că multe aspecte descrise în această carte le-au părut familiare și cunoscute celor familiarizați cu criminalistica și infracțiunile grave. A trecut ceva timp de la cazurile de crime oribile, comise de sociopatii descoperiți de către Dumitru Ceacanica și elita de detectivi a României comuniste.

Da, a trecut timpul, dar lucrurile în esența lor nu s-au schimbat: sociopatii rămân în continuare bine ascunși în societate și în continuare comit fapte anti-sociale deosebit de grave. La fiecare infracțiune realizată cu brutalitate de către un sociopat devenit cunoscut în presă, alți 50.000 sociopați lucrează complet conspirați, în toate sectoarele vieții sociale, economice, militare și politice.

Adevărul este dezolant și demotivant: în mod premeditat și organizat, după plan, degenerații au infiltrat toate departamentele, instituțiile, organizațiile, fiecare „celulă” a vieții publice și private.

Practic în acest moment degenerații conduc România și cu câteva mici excepții (Rusia, China, Polonia, Serbia, Japonia, etc) ei controlează sever toate țările lumii. Și nu este deloc o glumă sau o „conspirație”, acești indivizi conspirați nu doar există, ci adunându-se în adevărate clanuri degenerate bine organizate, au preluat controlul vieții private și publice (cel puțin) la nivelul deciziilor executive de top.

Psihiatrul Aurel Romilă ne-a spus foarte clar că existența înseamnă de fapt supraviețuirea în cadrul războiului social total și subversiv, declanșat asupra oamenilor normali de către degenerați și demonizați.

Cine neagă sau desconsideră aceste realități severe o face pe propria răspundere. Iată ce ne spunea domnia sa în anul 2014:

„Aproape o treime din populație suferă într-o formă sau alta de depresie.

Însă nu pentru ei mă îngrijorez eu, ci pentru cei de deasupra stratului fin al normalității, pentru psihopați, care au ocupat toate posturile-cheie în țară.

De aia nu avem sănătate mentală în țara asta, că populația se împarte în mare măsură între opresori (psihopați) și oprimați (depresivi).

„Asta e un adevărat război social, dar cine recunoaște?”

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin, pentru acest citat vedeți în capitolul 1, citatul 18)

Pentru moment degenerații sunt bine ascunși și sunt experți în a face rău cu „legea în mână”, dar timpul lor se apropie de final. Și asta nu pentru că va urma vreo rebeliune naționalistă sau creștin–ortodoxă, ci din simplul motiv că așa este planul stăpânilor lor vizibili și invizibili (demonii) care acum îi conduc, controlează, protejează, dirijează. Prezenta lucrare și capitolele dedicate descoperirii lor aruncă un fir de lumină asupra existenței, organizării și identificării acestor indivizi deosebit de periculoși, care sunt ferm hotărâți să distrugă complet societatea morală și creștin–ortodoxă în care trăim și să o reconstruiască apoi, după principiile lor degenerate.

Cine dorește să vină în linia întâi în lupta cu acești ne–oameni deosebit de periculoși, inteligenți, vicleni, mincinoși și prefăcuți, nu trebuie să uite că niciodată nu este de fapt vorba despre răul uman manifestat prin fapte și infracțiuni de natură penală.

Adevărata miză este lupta cu răul personal și răul demonic, care se ascunde subversiv și se disimulează în spatele infracțiunilor cunoscute: trădare, furt de bani, tâlhărie, viol, crimă cu premeditare, crimă motivată religios, șantaj, privare de libertate, exploatare sexuală, corupție, delapidare, organizare de structuri mafiote, etc.

În linia întâi adevărata bătălie este cea a luminii contra întunericului, a Binelui contra răului, a Adevărului contra minciunii, a soldaților lui Hristos contra slujitorilor diavolului.

Poate părea imposibil așa ceva, dar aceasta a fost adevărata miză profesională a unui naționalist convins, cum a fost criminalistul Dumitru Ceacănica.

Este indiscutabil faptul că succesul activității sale profesionale, cariera sa, recunoașterea sa deosebită și evoluția vieții sale personale, toate s–au datorat faptului că el a înțeles cu claritate care este adevărata miză a muncii pe care o depune: cine este de fapt inamicul său, în ce război participă el de fapt, care pot fi consecințele pierderii acestui război.

El a înțeles foarte bine că de fapt nu participă într–un război al miliției/poliției contra unor infractori oarecare, ci într–un veritabil război spiritual, în care inamicul este răul uman și răul demonic, existente în oameni. Adică un fel de călugărie în haine și uniforme alb cu albastru.

Iată care era de fapt motivația spirituală care îl motiva ferm și neobosit pe acest deosebit slujitor al legii:

„În ceea ce mă privește, mă angajasesm să perseverez în această verificare chiar până în pragul pensionării.... Nimic n–ar fi avut forța să–mi schimbe hotărârea, nici măcar eventualul efect al prescripției. Nu ne mai interesa dacă autorii, fiind prinși prea târziu, nu vor mai putea fi pedepsiți.

Ne interesa descoperirea vinovaților, triumful dreptății și atestarea superiorității binelui în fața răului, a ordinii în fața haosului, biruința luminii asupra întunericului, convinși fiind că faptul ca atare constituie prin el însuși un argument puternic în contextul acțiunilor de prevenire a criminalității.¹

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Cine a înțeles adevărata miză spirituală a războiului social subversiv cu degenerații, își dă seama cu claritate că în linia întâi nu pot rezista decât aceia care au calități precum: conștiință morală impecabilă (demnitate, cinste, onoare, corectitudine, dârzenie, spirit

de luptător, spirit de sacrificiu), completă credință în Dumnezeu, rezistență la nedreptăți strigătoare la Cer, rezistența psihică la trădarea colegilor degenerați, inteligență practică, rezistență „inumană” la stress, prezență situațională, abilitate, diplomatie, șiretenie, flexibilitate–versatilitate situațională, evitarea grabei și a acțiunilor/deciziilor pripite, atenție la detaliile aparent neimportante, tenacitate și determinare pe termen lung, răbdarea pământului, corectitudinea de a aplica scopul și „spiritul” legii și nu strict „litera” legii, complet secretism în viața publică și pe internet (nimeni niciodată să nu-ți cunoască intențiile, planurile, deciziile, scopurile, metodele, preferințele culinare, etc.), rezistență la tentațiile sexuale ilegale și/sau amorale. De–abia pe locul doi vin ca importanță aspectele profesionale precum: cunoașterea psihologiei aplicate, cunoașterea psihologiei judiciare, cunoașterea comportamentului non–verbal, cunoașterea inter–disciplinară teologică și psihologică a degenerațiilor, cunoașterea metodelor criminalistice, cunoașterea „literei”, scopului și „spiritului” legilor, cunoașterea metodologiilor de aplicare a legilor, etc.

În linia întâi față de degenerați nu este bine să facem greșeli, iar dacă le facem, acestea să fie făcute dintr–o motivație bună și corectă. Importantă este plecarea personală, pe care nu ți–o dau anii de experiență: impecabila conștiință morală și credința desăvârșită în Dumnezeu.

Experiența și restul toate vin pe parcurs, dar fără pierdere de timp. În numai câteva luni de zile trebuie să fiți capabili să faceți față la cei mai periculoși degenerați: îndrăciți, demonizați, zombificați (pentru clasificarea degenerațiilor vedeți capitolul 2). De asemenea, concepția de durată a acestui război trebuie bine înțeleasă. Războiul în linia întâi cu degenerații este un război total, acesta nu durează numai 8 ore pe zi în timpul serviciului și doar în timpul anilor de serviciu.

Războiul cu degenerații durează 24 din 24 ore, zi de zi, an după an, până când Dumnezeu ne hotărăște „plecarea”. Și este bine ca „dincolo” să avem ce duce: propriile noastre alegeri și fapte în războiul luminii contra întunericului, a Binelui contra răului.

Trebuie inclusiv știut din start faptul că un luptător contra degenerațiilor, chiar unul ascuns, nu va face mulți „purici” într–o instituție a statului. Plecarea cu voie sau fără voie dintr–o funcție a statului înseamnă că războiul cu degenerații trebuie dus și continuat și pe alte planuri, împotriva altor clanuri degenerate.

Așa cum spuneam la începutul acestui sub–capitol, oriunde veți ajunge, nu le veți simți nicăieri lipsa, deoarece clanurile și rețelele degenerate sunt organizate și infiltrate în orice activitate și formă de organizare umană.

Capitolul 17

CÂND ȘI CUM PLEACĂ DEGENERĂȚII DE LÂNGĂ NOI

„Însă la ora aceasta trebuie să lupți și cu cel văzut și cu cel nevăzut, să lupți cu tine, să lupți cu lumea, să lupți și cu dracul. Diavolul, faci Sf.Cruce, se mai depărtează, măi. Ăștia văzuți nu se depărtează, ba te asaltează și-ți mai pun în cârcă și altele: ba vine cu 666, ba vine cu cărțile de identitate, cu cardurile, cu tractorul, cu motorul, cu cipuri, cu radiațiile, holocaustul, toate se răsfrâng asupra ta.”

(Părintele Justin Pârnu, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

„Dacă noi ne-am aduna cu toții și DACĂ NE-AM APUCA SĂ FACEM O ASCEZĂ, aceasta va ține loc de apărătoare împotriva tuturor acestor atacuri ale științei și tehnicii de acum, împotriva tuturor celor ce ne prigonesc, am realiza totul, n-ar mai avea niciun efect asupra noastră, nici duhurile rele, nici asupritorii noștri.

***Prin această asceză NOI TREBUIE SĂ FORMĂM O PÂNZĂ HARICĂ pentru a acoperi neamul creștinesc. Atunci suntem în măsură să discutăm și să facem o judecată hotărâtoare asupra acestei situații grele în care ne aflăm.**”*

(Părintele Justin Pârnu în revista Atitudini nr.5 din aprilie 2009, interviu realizat de monahia Fotini pe 9 martie 2009, majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Spuneam într-un capitol anterior de „șmecheria” planificării NOM (New World Order, Noua Ordine Mondială). Pentru a institui NOM, degenerații anonimi de categorie grea (demonizații), se folosesc pe post de „țapi ispășitori” de degenerații vizibili și de infrastructura de intelligence din spatele degeneraților.

Planificarea realizării politice a NOM prevede asmuțirea populației sărăcite și umilite contra degenerațiilor sociopați și a celor din spatele lor, care s-au scos de unii singuri din anonimat. Deci în realitate acest „viitor” este de fapt creat de armata secretă a demonizaților, pentru demonizați, prin sacrificarea degeneraților descriși în această carte.

Este doar o chestiune de timp până când va începe „vânătoarea” degeneraților care s-au suit pe funcțiile private și publice și, „surpriza” secolului, „vânătoarea” tuturor indivizilor ascunși în culise, care i-au identificat, ajutat, protejat și organizat pe degenerații din linia întâi. Întrebarea este cum se va face această „vânătoare”: legal și serios, prin legi și probe care să le dovedească fapte anti-sociale dovedite, sau prin fals și abuz, prin concepte psiho-juridice fanteziste, extrase din cărțile care au descris

comportamente degenerative.

Acesta este și motivul pentru care atrăgeam atenția la începutul cărții că experiența descrisă în această carte poate avea strict uz personal și nu unul instituțional. Scopul acestei cărți nu este de a ajuta „vânătoarea” publică a degenerațiilor, ci servește unui scop mai limitat, strict personal: autocunoașterea de sine, evitarea de a cădea în capcana degenerării, încetarea relațiilor dăunătoare, evadarea din închisoarea invizibilă construită de aceștia, salvarea organizațională prin stoparea sabotajelor premeditate.

Unii trândavi și „căldicei” poate așteaptă această „vânătoare” juridică a degenerațiilor, pentru ca instituțiile statului să-i salveze, să le facă „treaba” în locul lor, adică să-i scutească de efortul și osteneala personală pentru lucrarea propriei mântuiri. Dar în actualul context spiritual, este imposibil să legalizezi și instituționalizezi cunoașterea despre degenerații; legalizarea, instituționalizarea cunoașterii despre degenerații ar da naștere doar la abuzuri și ar decredibiliza serios noțiunea de justiție. Pentru a trage legal la răspundere un degenerat ar trebui schimbată întreaga paradigmă atee–materialistă a vieții, spre o viziune profund creștin–ortodoxă. Ceea ce actual și în viitorul apropiat este imposibil. În momentul de față și chiar în perspectivă demascarea și tragarea la răspundere a faptelor degenerațiilor va trebui să se facă la fel, strict în contextul legilor actuale, care au totuși capacitatea de a identifica și pedepsi toate faptele lor anti–sociale vizibile.

Cei care așteaptă o rezolvare externă, juridică a problemei lor cu un degenerat trebuie să țină cont de faptul că în capcana liberalismului capitalist au căzut doar degenerații începători. Degenerații cei mai periculoși – demonizații, au urmat agenda scenariului antihristic, s–au menținut în anonim și nu au ieșit în evidență prin fapte anti–sociale cuantificabile juridic.

Cei mai periculoși demonizați sunt și vor rămâne liberi, pentru a–și îndeplini rolul lor îngăduit de Dumnezeu, în acești ultimi ani de mari ispite și „căderi”.

Faptele lor sufletești, intențiile și războiul lor ascuns contra lui Dumnezeu și oamenilor de calitate va rămâne în continuare o problemă personală, care trebuie tratată la nivel individual.

Concluzia este că depășirea unei situații existențiale problematice în care sunt implicați degenerații poate avea loc nu prin aplicarea unei legi Nr. abc, din anul 19XY sau 2023, ci numai în contextul reevaluării relației omului vizat cu Dumnezeu.

Deci nimeni să nu aștepte vreun detectiv sau magistrat să–i salveze de ceea ce ei înșiși trebuie să facă. Niciun magistrat nu va aplica vreo lege să te salveze de un degenerat care a venit peste tine, pentru că tu însuși rezonezi cu el la nivel spiritual. De efectele spirituale ale atacului unui degenerat nu te va salva niciodată o lege, ci numai tu însuși, prin voia și acțiunea lui Dumnezeu.

Este un drum lung de la apariția unui degenerat în viața unui om nepăsător și până la trecerea definitivă și hotărâtă a omului în armata Mântuitorului Iisus Hristos.

Când un degenerat apare în viața unui om, în mod obișnuit și normal acesta are mai multe reacții, toate fiind greșite:

a. Blamarea degeneratului X, a lui Dumnezeu și a răului pentru necazurile și problemele create de X.

Vina pentru necazurile aduse este a lui X, a răului. El, omul, crede că nu a greșit cu

nimic și nu are nicio legătură cu situația creată.

Dimpotrivă, Sf.Părinți ne învață că niciun necaz și niciun rău nu vine în viața omului gratuit, fără rost sau cauzalitate. Toate își au cauza în mândria, patimile, păcatele, gândirea și necredința omului.

b. Lupta și înfruntarea degeneratului direct, pe față, prin agresiuni și vorbe, într-un război surd alimentat de mânie și orgoliu.

Ceea ce omul la început nu știe este faptul că răul este alimentat și crește, dacă se răspunde la provocările lui tot cu rău. Agresiunile fizice sau psihice, contrazicerile sau certurile doar sporesc puterea degeneratului.

Pe față, direct, răul trebuie doar desconsiderat, evitat și disprețuit. Lupta cu răul din degeneratul X trebuie dată indirect, prin stăpânire de sine, prezență conștientă, tăcere, răbdare și cel mai important, rugăciune.

c. Din bravadă, fără să știe cu cine au de fapt de a face, unii oameni îi provoacă pe degenerați la război în mod gratuit.

Această situație apare când un degenerat are o relație tangențială și secundară cu un individ normal, care pentru degenerat nu prezintă un interes major. Dar dacă este agresat, jignit, calomniat, amenințat, atacat în interesele sale, provocat în mod gratuit, fără rost, atunci degeneratul își poate schimba complet tactica.

Unii oameni simpli îi provoacă gratuit pe degenerați, cu atât mai mult și mai zgomotos, cu cât își dau seama că au de a face cu un individ foarte periculos. Cu cât este mai mare pericolul, cu atât ei fac tot ce pot pentru a-l stârni pe degenerat.

Apoi, după un timp, când degeneratul începe să se „ocupe” de ei, încep să „strige” speriați:

„Doamne, unde ești, că am nevoie de tine, nu vezi că demonizatul X mă omoară cu zile?”.

Aceste abordări eroice sunt greșite deoarece chiar pentru mici ofense degenerații duc războaie totale, terminatoare și nu se opresc până nu-și bagă oponentii în mormânt.

Dumnezeu te apără întotdeauna de atacul degeneraților și nu-i lasă să facă tot ce vor cu tine, dar provocarea gratuită a acestora echivalează cu ispitirea lui Dumnezeu.

Provocarea gratuită a unui degenerat este ca și cum ai provoca intenționat un boxer de categorie grea să se enerveze, să-și piardă cumpătul și apoi să aștepti pasiv să vezi dacă Dumnezeu va opri printr-un miracol o lovitură care te poate omorî.

Rezultatul acestei ispitiri a lui Dumnezeu din mândrie prostească este previzibil, vei încasa lovitura care va veni. Provocarea gratuită din șmecherie, orgoliu sau mândrie a unui degenerat va avea același rezultat, Dumnezeu te va lăsa să-ți iei plata pentru mândria ta.

PROVOCAREA GRATUITĂ A UNUI DEGENERAT = PĂCATUL DE ISPITIRE A LUI DUMNEZEU

d. Solicitarea la Dumnezeu de a-l pedepsi pe degeneratul X, pentru răul pe care ți l-a adus în viață.

Însă Sf.Părinți ne atenționează că răul a apărut și crescut în viața ta nu prin voia lui Dumnezeu, ci prin nepăsarea, păcatele și uitarea ta de Dumnezeu. Împreună cu degeneratul X, ești co-autor la situația creată.

Dumnezeu poate „bate” degeneratul X pentru faptele sale, pentru răul său, dar

implicit pedeapsa va ajunge și la tine. Deci nu este recomandat să-i cerem lui Dumnezeu să ne facă dreptate, deoarece s-ar putea ca această dreptate să ne „ajungă” și pe noi și să nu o înțelegem.

După ce tu te vei întoarce la El, Dumnezeu îi va plăti negreșit degeneratului X pentru răul făcut ție, aici și în lumea de dincolo, acum sau mai târziu.

e. Auto-compătămirea de sine combinată cu deznădejdea, care duce la paralizia sufletului și minții.

Când este lovit puternic de suferințele unui degenerat, omul poate ușor ajunge la starea de auto-compătămire de sine, învinovățire de sine, abandon de sine, depresie, tristețea sufletului și deznădejde.

Sunt mai multe stări sufletești implicate în obținerea auto-compătămirii de sine:

x. O primă sursă a autocompătămirii este lenea, trândăvia, lăncezeala, nepăsarea sau starea boemă a minții.

xx. Omul are o mentalitate de neîncetată victimă neajutorată, îi este milă de sine însuși. Mai mult chiar, îi place să se complacă pe sine în rolul de victimă și să se autovictimizeze.

Individul se simte bine și chiar îi place să joace acest rol. Nu mai luptă, ci se plânge pe sine, se vaită, se abandonează propriei suferințe. Omul trăiește din suferința actuală și din amintirea suferinței trecute, este dependent de suferința trăită, de stările sufletești negative.

xxx. În loc de acțiune, atitudine pozitivă și determinare, prin re-memorări, mintea este blocată în justificări și raționalizări la situațiile din trecut. Efectul este un blocaj mental și sufletesc total, în care omul nu mai are nicio tentativă de a se detașa de traumele prezentului sau ale trecutului.

iv. În auto-compătămirea de sine există și o iluzie periculoasă.

Omul care se auto-compătămește crede că prin lipsa sa de reacție, prin non-combat poate opri sau înmuia atacul degeneratului. În loc să apeleze la Dumnezeu pentru ajutor, omul încearcă să „cumpere” bunăvoința degeneratului.

Dimpotrivă, niciodată degeneratul nu vede non-combatul ca pe un favor sau concesie, ci ca pe o slăbiciune. Drept urmare te va ataca și mai dur și înverșunat. Omul care se auto-compătămește este din start un învins deoarece nci nu mai concepe să mai facă un pas în direcția unei lupte.

v. Blocajul și paralizia împotrivirii provine și din lipsa de credință și încredere în Dumnezeu, care lasă loc fricii de degenerat și de răul din el.

Este normal ca omul să fie speriat de puterea răului dintr-un degenerat. Dar în același timp omul trebuie să-și îndrepte mintea spre ajutorul de la Dumnezeu. În acest mod, știind că are ajutorul lui Dumnezeu, omul are îndrăzneala să se ridice la luptă.

Cine dorește să scape de degenerați trebuie să abandoneze auto-compătămirea de sine, cu tot ceea ce implică ea: atitudinea de non-combat, frica de ispite, frica de demoni, iluzia unei „înțelegeri” cu degeneratul, lenea, trândăvia, boemia, mila de sine, justificările mentale, tristețea, depresia, deznădejdea, mentalitatea de victimă care nu poate face nimic.

Citind această carte, probabil ați descoperit care este realitatea exterioară a degenerării, unde trăiesc și unde acționează degenerații cei mai periculoși, care au

parcurs deja toate stadiile de alienare și înstrăinare de Dumnezeu.

Pentru a–i descoperi în timp util, este bine să citești în această carte capitolul care detaliază profilul degenerațiilor. Posibil veți avea neplăcuta surpriză să „descoperiți” degenerați în organizațiile economice, societate, propria familie.

Dar după ce ai identificat degenerații vizibili și pe cei ascunși de lângă tine, nu înceta să te întrebi:

De ce a ajuns lângă mine acest ne–om?

Ce anume din sufletul și mintea mea l–a atras spre mine?

Care anume este răul din interiorul meu care rezonază cu el?

Ce lecție trebuie să învăț de la el?

Ce trebuie să schimb în gândirea, atitudinea și modul meu de a fi?

Concret ce trebuie să fac ca să scap de el?

Motivele existenței degeneratului în viața ta.

Ca să înțelegem când și cum scăpăm de degenerați, în mod fundamental trebuie să înțelegem cauzele, motivele pentru care aceștia au ajuns în viața noastră. Lucrând asupra cauzelor, vom obține și efectul îndepărtării lor din viața noastră.

Pentru rapida înțelegere a cauzelor existenței și acțiunii degenerațiilor, iată mai jos câteva citate care aparțin unor mari Sfinți ai ortodoxiei.

Din aceste texte reies sensuri și motivații duhovnicești grave, care explică de ce am ajuns în puterea unui degenerat (îndrăcit, demonizat).

a. Avem un text foarte dur și excepțional al Sf.Serafim de Virița, care îi explică unui fiu duhovnicesc al său motivele și cauzele pentru care el (fiul duhovnicesc) trăiește mari necazuri și suferințe.

Având o inspirație deosebită, Sf.Serafim de Virița a gândit răspunsul și explicațiile sale sub forma unei scrisori scrisă de Însuși Dumnezeu și adresată acestui fiu duhovnicesc al său.

Trebuie să înțelegem foarte bine valoarea și adevărul exprimat în acest text în care nu ne vorbește un om, ci Însuși Hristos–Dumnezeu ne vorbește nouă oamenilor prin mintea Sfântului Său.

Este un text foarte dur și fără menajamente, care ne arată că într–adevăr, Dumnezeu nu se joacă cu viața și cu mântuirea copiilor Săi. Este un mic fragment teologic scris de un Sfânt, care ne arată că într–adevăr, înțelepciunea și gândirea lui Hristos–Dumnezeu este cu mult diferită față de ceea ce am crede noi oamenii că El gândește.

Și nu este niciun secret: **toate deciziile lui Dumnezeu sunt subordonate unicului scop pentru care există omul și viața pe pământ: mântuirea oamenilor.**

Pentru realizarea acestui deziderat Dumnezeu aplică oamenilor (prin bucurii, împliniri, osteneți, suferințe, degenerați și demonizați) un program existențial diferit, în funcție de anumite variabile specifice fiecărui individ: voia sau ne–voia, cunoașterea sau necunoașterea, pășarea sau ne–pășarea, credința sau ne–credința, delăsarea sau intransigența, hotărârea (determinarea) sau nepășarea, împătımirea sau des–pătımirea, răutatea sau dragostea, mila sau ne–mila, etc., etc., etc.

Acest program existențial poate include aspecte mai puțin dorite de către om: suferință fizică, privare de libertate, înfometare, umilințe, lipsa banilor, situații grele,

nedreptate, necazuri, sabotaj, trădare, etc.

Astfel este bine ca dincolo de aceste aspecte existențiale să putem rapid înțelege care este voia lui Dumnezeu, care este sensul și rostul acestor suferințe și să luăm toate măsurile pentru a realiza voia Sa: mântuirea sufletului nostru.

„Te-ai gândit vreodată că tot ceea ce te privește pe tine Mă privește la fel de mult și pe Mine? Lucrurile care te privesc pe tine sunt la fel de importante ca lumina ochilor Mei. Te prețuiesc atât de mult în ochii Mei (El vorbește despre suflet) și te iubesc atât de mult; de aceea, e o bucurie atât de specială pentru Mine să te pregătesc și să te încerc. Când ispitele și vrăjmașul vin peste tine, revărsându-se precum un râu asupra ta, vreau să știi că, aceasta a fost de la Mine.

Vreau să știi că slăbiciunea ta are nevoie de tăria Mea, iar scăparea și izbăvirea ta stau în a Mă lăsa să am grijă de tine.

la aminte, când ești cuprins în vârtoarea împrejurărilor grele, între oameni care nu te înțeleg, care nu iau în seamă lucrurile ce îți aduc bucurie și te izgonesc de la ei, aceasta a fost de la Mine.

Eu sunt Dumnezeul tău, toate împrejurările vieții tale sunt în mâinile Mele; nu ai ajuns din întâmplare în situația ta, ci este tocmai locul pe care l-am pregătit pentru tine.

Nu tu mi-ai cerut să te învăț smerenia?

Iar acolo, te-am așezat în atmosfera potrivită, în școala unde te vor învăța ceea ce ai nevoie. Locul în care trăiești acum, precum și cei care trăiesc în jurul tău, nu fac altceva decât Voia Mea.

Ai dificultăți financiare și abia supraviețuiești? Ia aminte, aceasta a fost de la Mine.

Vreau să știi că Eu dispun de banii tăi; caută scăparea la Mine și înțelege că Eu sunt izbăvirea ta. Ia aminte, cămările Mele sunt pline și inepuizabile și să fii convins că Eu îmi țin toate promisiunile. Nu primi ca oamenii să-ți spună când ești în necaz:

«Să nu crezi în Domnul și Dumnezeul Tău.»

Ai petrecut vreodată întreaga noapte în zbcium? Ești despărțit de rudele tale, de oamenii pe care îi iubești? Am lăsat să ți se întâmple toate acestea astfel încât să te întorci către Mine și în Mine să afli veșnica mângâiere și odihnă.

Te-a dezamăgit prietenul tău, sau cineva căruia ți-ai deschis inima?, aceasta a fost de la Mine. Am îngăduit ca această suferință să te atingă astfel încât să înveți că cel mai bun prieten al tău este Domnul.

Înfățîșează-Mi-le toate Mie și spune-mi tot ce ai pe suflet.

Te-a vorbit cineva de rău? Las-o în grija Mea. Lipește-te de Mine, în Mine este adăpostul tău, astfel încât vei fi ferit de războirile neamurilor. Voi face ca dreptatea ta să strălucească precum lumina, iar viața ta ca miezul zilei.

Planurile tale au fost destrămate, a slăbit sufletul tau iar tu te simți sfârșit, aceasta a fost de la Mine. Ți-ai facut planuri și ți-ai stabilit obiective; le-ai adus înaintea Mea să le binecuvântezi. Dar vreau să lași toate în seama Mea, să călăuzesc și să îndrept cu Mâna Mea împrejurările vieții tale, căci tu ești orfanul, iar nu stăpânul.

Pierderi neașteptate au venit peste tine și deznădejdea ți-a cuprins inima, ia aminte, aceasta a fost de la Mine. Căci cu această multă oboseală și teamă mare te încerc, ca să văd cât de puternică îți e credința în promisiunile Mele și îndrăzneala în rugăciune pentru aproapele tău.

De ce nu ești tu cel care și-a încredințat grija pentru cei dragi iubirii Mele celei purtătoare de grijă? De ce nu ești tu cel care îi lasă în ocrotirea Preacuratei Maicii Mele?

Boli grave au venit peste tine, care poate vor fi vindecate sau poate sunt de nevindecat, ținându-te de patul tău, aceasta a fost de la Mine. Pentru că vreau să Mă cunoști mai adânc, prin boala trupului și să nu murmuri împotriva acestor încercări pe care ți le trimit.

Nu încerca să înțelegi planurile Mele despre căile diferite de mântuire a sufletelor oamenilor, ci fără cârtire și cu umilință pleacă-ți capul înaintea bunătății Mele.

Ai visat să faci ceva extraordinar pentru Mine, dar în loc să indeplinești asta, ai căzut pe patul de suferință, aceasta a fost de la Mine. Pentru că te-ai fi cufundat astfel în lucrurile tale și Mi-ar fi fost cu neputință să-ți mai ridic gândul către Mine, iar Eu vreau să te învăț cele mai adânci cugetări și învățăturile Mele, ca să-Mi slujești.

Vreau să te învăț să simți cum tu nu ești nimic fără Mine. **Câțiva dintre cei mai buni fii ai Mei sunt cei care s-au despărțit de activitățile vieții, pentru a învăța să folosească arma rugăciunii neîncetate.**

Ai fost chemat pe neașteptate să preiei o responsabilitate dificilă, îndurată în numele Meu. Îți încredințez aceste greutăți și din acest motiv Domnul Dumnezeuul tău îți va binecuvânta toate lucrurile tale, în toate cărările tale. În toate, Domnul îți va fi învățător și îndrumător.

În această zi, am pus în mâinile tale, copilașul Meu, acest vas plin cu mirul cel dumnezeiesc, să-l folosești din belșug.

Adu-ți aminte întotdeauna că fiecare dificultate de care te vei izbi, fiecare cuvânt jignitor, fiecare vorbire de rău și critică, fiecare piedică în lucrarea ta care ar putea să nască în tine frustrare sau dezamăgire, fiecare descoperire a slăbiciunilor și neputințelor tale va fi unsă cu acest untdelemn, aceasta a fost de la Mine.

Cunoaște și amintește-ți pururea, oriunde ai fi, că orice bold care te înțeapă va fi tâmpit (orice ac va fi tocit), de îndată ce vei învăța, în toate lucrurile tale, să privești către Mine.

Toate ți le-am trimis Eu, pentru desăvârșirea sufletului tău, Toate acestea au fost de la Mine.⁴¹

(boldurile și sublinierile din citat îmi aparțin)

b. Un text ceva mai blând aparține Sf.Paisie Aghioritul, dar care conține aceleași înțelesuri duhovnicești profunde precum citatul de mai sus.
Iată ce ne învață Sf.Paisie Aghioritul:

„Dumnezeu nu îngăduie o încercare dacă nu va ieși ceva bun din ea. Când Dumnezeu vede că din ea va rezulta un bine mai mare, lasă pe diavol să își facă treaba sa.

Ați văzut ce a făcut Irod? A omorât 14.000 de prunci, dar a făcut 14.000 de mucenici îngeri. Unde ai văzut tu mucenici îngeri? Diavolul și-a dat peste mutră! Dioclețian s-a făcut împreună-lucrătorul diavolului chinuind pe creștini cu asprime, dar fără să vrea a făcut bine Bisericii lui Hristos, pentru că a îmbogățit-o cu Sfinți. Credea că va face să dispară toți creștinii, dar n-a făcut nimic. A lăsat o mulțime de Sfinte Moaște ca să ne închinăm la ele și a îmbogățit Biserica lui Hristos.

*Dumnezeu putea să-l desființeze pe diavol; doar este Dumnezeu. Dacă ar vrea, chiar și acum i-ar putea aduna ghem în iad, dar îl lasă spre binele nostru, îl va lăsa să chinuiască făptura Lui? **L-a lăsat, însă numai până la un punct și până la o vreme, ca să ne ajute prin răutatea lui; să ne ispitească și astfel să alergăm la El.***

Numai dacă vede de mai înainte că va ieși un bine, Dumnezeu îi îngăduie lui aghiută să ne ispitească. Dacă nu iese binele, nu i se îngăduie.

Toate le îngăduie Dumnezeu pentru binele nostru. Să credem aceasta. Dumnezeu lasă pe diavolul să-l lupte pe om. Fără luptă nu se face nimic. Dacă nu ne-ar ispiti diavolul, am crede poate că suntem chiar și sfinți.

Așadar, Dumnezeu îngăduie diavolului să ne lovească cu răutate, pentru că prin lovitura ce ne-o dă, alungă tot praful de pe noi și ne scutură sufletul nostru cel prăfuit. Sau îl lasă să se repeadă să ne muște, ca astfel să scăpăm la El.

Dumnezeu ne cheamă mereu, dar noi, de obicei, ne îndepărtăm de Dânsul. Numai atunci când se ivește vreo primejdie, alergăm la El.

Când omul se va uni cu Dumnezeu, nu va mai exista loc să mai intre cel viclean, dar nici motiv ca Dumnezeu să îngăduie celui viclean să-l ispitească, ca să fie nevoit omul să scape la Dumnezeu. În tot cazul, oricum ar fi, cel viclean ne face bine; ne ajută să ne sfințim. De aceea și Dumnezeu îl îngăduie.

Dumnezeu a lăsat liberi nu numai pe oameni, ci și pe diavoli, pentru că nu pot vătăma sufletul omului. Afară numai dacă el însuși vrea să-și vatăme sufletul său. Ei pricinuiesc răsplătă sufletelor noastre atunci când oamenii răi sau neatenți ne fac nouă rău fără să vrea.

De ce oare spune acel avvă: Ridică ispitele și nu se va mântui nimeni? Pentru că ispitele ajută foarte mult. Nu pentru că diavolul poate face vreodată binele – fiind el rău –, ci Bunul Dumnezeu împiedică piatra ce ne-o aruncă să ne spargă capul și ne-o dă într-o mână, iar în cealaltă ne dă migdale, ca să le spargem și să le mâncăm.

Adică Dumnezeu îngăduie ispitele nu pentru ca diavolul să ne tiranizeze, ci în felul acesta să dăm „examene” pentru cealaltă viață și să nu avem pretenții nesăbuite la a Doua Venire.

Trebuie să înțelegem bine că ne războim – și avem să ne războim câtă vreme ne vom afla în viața aceasta – cu însuși diavolul. Câtă vreme trăiește omul, are multă treabă de făcut pentru îmbunătățirea sufletului său și **are dreptul să dea examene duhovnicești.**

***Dacă moare și nu trece, cade. Reexaminare nu există.**¹²*

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

c. Un text ceva mai direct aparține Sfântul Maxim Mărturisitorul.

Textul său nu este lung, dar el conține câteva aspecte fundamentale. Iată care este textul său în cartea (culegerea de texte) Everghetinos:

„16. Iar ispitele ce vin pentru înălțarea inimii, adică pentru mândrie, din depărtarea lui Dumnezeu, foarte îngreuiază sufletul și întru nedumerire îl bagă, punând peste dânsul o greutate peste puterea lui, încă și întru hulă și întru alt oarecare păcat îl împing și-l silesc, sau prin patimile cele sufletești ridicându-se asupra omului, cu puhoirea asupra lui se pornesc, sau prin durerile cele trupești, prin boale și prin alte

*întâmplări aduse asupra lui de la oameni, ori printr-altă primejdie oarecare: a cădea adică din înălțime și a-și zdrobi trupul, sau în viforul mării a cădea și, pe lângă pierderea lucrurilor sale și, de aici, a ajunge și la a-și primejdiu însăși viața, și, în scurt să zic, **câte peste putere se aduc asupra omului, pentru care el îndată nu va afla sprijin.***³

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

O completare necesară la cele de mai sus găsim tot în culegerea de texte Everghetinos, din spusele unui Bătrân (stareț, duhovnic, avva), care ne avertizează de următoarele aspecte grave:

*„2. Zis-a un Bătrân: **«Dacă la smerita cugetare ne-am fi silit, nu am fi avut trebuință de pedeapsă [prin necazuri și ispite]; că toate cele cumplite, pentru înălțarea noastră se întâmplă (cf. și Matei 23:12); că dacă Apostolului i s-a dat îngerul Satanei ca să-l muncească pe dânsul ca să nu se înalțe, cu atât mai vârtos nouă, celor ce ne înălțăm, însuși Satana se va da a ne călca pe noi, până când ne vom smeri.»***⁴

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

d. Un text destul de lămuritor și precis îl avem de la Părintele Ilie Cleopa, care ne transmite învățătura Sf. Isaac Sirul.

Este o înțelegere duhovnicească despre tipurile de ispite care vin asupra celor smeriți, dar mai ales asupra celor mândri:

*„Despre acest adevăr ne spune dumnezeiescul Părinte Isaac Sirul următoarele: **Ispitele ce se fac asupra celor smeriți de la toiaqul cel duhovnicesc, spre sporirea și creșterea sufletului, sunt acestea: nehotărârea, îngreunarea trupului, slăbănogirea mădularelor, trândăvirea, zăpăceala cugetării, părerea neputinței trupești, împușinarea nădejzii, întunecarea gândurilor, lipsirea ajutorului omenesc, lipsa celor de trebuință trupești și cele asemenea acestora.***

Din ispitele acestea omul câștigă suflet părăsit și neajutorat și inimă zdrobită întru smerenie multă. Prin acestea se ispitește cineva ca să vină spre dorirea Celui ce l-a zidit. Cu acestea sunt amestecate mângâierile și năpădirile, lumina și întunericul, războaiele și sprijinirile și, în scurt să zic, strâmtorarea și răsfățarea. Și acesta este semnul sporirii omului, prin ajutorul lui Dumnezeu.

Iar ispitele ce se fac prin îngăduința lui Dumnezeu asupra celor mândri, care fără de rușine se înalță înaintea lui Dumnezeu, sunt acestea: ispitele cele arătate ale diavolilor și care sunt mai presus de hotarul puterii sufletului, lipsirea puterii de înțelepciune ce este întru dânsii, simțirea iute a cugetării curviei, care se slobozește asupra lor spre smerenia înălțării lor, a se mânia degrab, a voi să-și alcătuiască și să-și facă voia sa, a se prici întru cuvinte, a certa pe alții, a se certa apoi și pe ei, pentru aceasta defăimându-se și mâhnindu-se în inimile lor; a avea desăvârșita amăgire a minții, a avea gânduri de hulă asupra numelui lui Dumnezeu, a avea înțelegeri nebune pline de râs, iar mai ales de plâns, a fi defăimați de oameni și cinstea lor a fi pierdută, a li se face rușine și ocară de la draci prin multe chipuri, în ascuns și pe față, poftă de a se amesteca împreună și a petrece cu lumea; a grăi și a bârfi nebunește totdeauna, a

născoci întru sine pururea vreo noutate printr-o proorocie mincinoasă de la diavoli și a făgădui multe, mai presus de puterea lor. Acestea sunt ispitele suflețești.

Iar întru cele trupești li se întâmplă acestea: întâmplări dureroase de care nu mai pot scăpa, întâlniri cu oameni răi și fără de Dumnezeu; cad în mâinile unor oameni care necăjesc pe ei, inima lor mereu se pornește să cadă din frica lui Dumnezeu; fără pricină și neașteptat, de multe ori de nepraznă.

Au căderi mari de pe stânci, de la locuri înalte, sau pătimesc alte asemenea acestora spre zdrobirea trupului și a sufletului lor. Sunt lipsiți de ajutorul celor ce sprijinesc inima din dumnezeiasca putere și de nădejdea credinței lor și, a zice în scurt, **toate câte sunt cu neputință și mai presus de putere se aduc asupra lor, împreunându-se cu slăbiciunile lor.**¹⁵

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

e. Avem un text esențial al Sf.Porfirie Kavsokalivitul, care ne învață despre prezența și trezvia minții.

El ne învață despre osteneala pentru prezența și trezvia minții și despre obligativitatea de a ieși din starea de nelucrare a minții, caracterizată prin: neatenție, împrăștiere, nepăsare, lene, trândăvie, lăncezeală.

Dumnezeu nu iubește pe cei neatenți, molâi, leneși, „aerieni“, etc. și pentru a-i trezi la realitate, le va trimite în viața lor tot felul de degenerați (îndrăciți, demonizați).

Textul esențial al Sf.Porfirie Kavsokalivitul este următorul:

„Trezvia este dragostea pentru Dumnezeu.

SĂ AVEȚI NEÎNCETAT POMENIREA LUI DUMNEZEU. ASTFEL MINTEA VOASTRĂ VA DOBÂNDI TĂRIE. TĂRIA MINȚII VINE DIN TREZVIE. TREZVIA ESTE DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU.

Este să ai întotdeauna în mintea și în inima ta pe Hristos, chiar și când te îndeletnicești cu alte treburi. Este nevoie de dragoste către Hristos, de ardoare. Pomenirea morții o veți dobândi prin rugăciunea «Doamne lisuse...», prin rugăciunile Bisericii, prin imne, aducându-vă în minte lucrările lui Dumnezeu și fragmente din Sfânta Scriptură și din alte cărți duhovnicești. Asta, de bună seamă, cere o aplecare către bine; nu se face din constrângere, ci întâi de toate prin harul dumnezeiesc. Însă harul dumnezeiesc are nevoie de temeieri, de iubire și de smerenie.

Dacă trăiți în har, răul nu vă va lovi. Dacă nu trăiți cele dumnezeiești, răul vă va înconjura, vă va cuprinde moleșeala și vă veți chinui. Dacă vedeți moleșeală, omul nu este bine suflețește.

De multe ori, când vedem un om liniștit, discret, părând a avea chiar discernământ, zicem: «Un om foarte bun, un sfânt». El, însă, s-ar putea să fie doar un molâu.

Molâii, leneșii, puturoșii nu sunt plăcuți înaintea lui Dumnezeu. Lenevia este un lucru tare rău. **Moleșeala este boală, este păcat. Dumnezeu nu ne vrea molâi.**

«Am uitat să fac treaba asta», sau «Am uitat să închid ușa când am ieșit».

Ce înseamnă «am uitat»? Să nu uiți! Să fii atent! În vreme ce multa strădanie, mișcarea, osteneala, făptuirea – sunt virtute.

Osteneala duhovnicească este luptă, luptă duhovnicească. Cu cât mai nechibzuiți sunteți, cu atât veți fi mai chinuiți. Dimpotrivă, cât veți fi mai evlavioși și mai atenți, cu

atât veți fi mai fericiți.

În Sfântul Munte, la chilia mea, ușa are o clanță veche. Trebuie apăsată bine ca să se deschidă ușa, și atunci face un zgomot foarte puternic. De fiecare dată când venea cineva, făcea «craaac!». Se auzea zgomotul la o sută de metri. Nu puteau deschide fără să facă gălăgie. Deși era ușor, și le arătam, și încercau și ei, iarăși făceau zgomot. Aceste lucruri par simple, dar au legătură cu întreaga noastră viață.

Cu cât vă apropiați de Dumnezeu, cu atât sunteți mai atenți, fără să urmăriți asta, în toate lucrurile, dar și în cele duhovnicești. Fiind atenți la sufletul vostru, deveniți prin har dumnezeiesc mai înțelepți.

Creștinul nu trebuie să fie molâu, nu trebuie să doarmă. Oriunde ar merge, trebuie să zboare, și cu rugăciunea și cu imaginația. Și, într-adevăr, creștinul care îl iubește pe Dumnezeu poate să zboare cu imaginația sa. Să zboare în stele, în taină, în veșnicie, în Dumnezeu. Să fie «astronaut». Să se roage și să simtă că devine și el Dumnezeu după har. Să devină puf și să zboare cu cugetul său. Acest cuget nu este o fantezie pură. Când spunem «zboară», nu este vorba de fantezie, este realitate, nu născocire.

Creștinul nu trăiește «în nori», cum se spune de obicei. El surprinde realitatea și o trăiește. Cele pe care le citește în Evanghelie și la Părinți le îmbrățișează, le trăiește, intră în amănunte, le adâncește, face din ele viață. Devine un fin primitor al vestirilor de la Dumnezeu.⁶

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Ce trebuie să înțelegem din citatele prezentate.

Din aceste scurte citate prezentate mai sus, trebuie să înțelegem mai multe aspecte importante:

a. Pornind de la învățătura Sf. Marcu Ascetul, Părintele Arsenie Boca ne învâța în predica sa de Ziua Sfintei Cruci (din 14 septembrie 1949), despre cele 3 tipuri de ispite („Cruci”) pe care ni le dă Dumnezeu pentru mântuirea noastră:

x. există ispite („crucea”) pentru evitarea păcatelor pe care urmează să le facem, cu voie sau fără de voie;

Pronia și grija lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii este dincolo de închipuirea noastră. Există deci situații, necazuri și dureri care au rolul de a ne „păzi” (opri), să nu ajungem mai departe să facem păcate grele, care pot avea urmări severe în viața omului și la Judecata de dincolo.

Aceste ispite pot fi punctuale, ca de exemplu evitarea unei boli, a unui accident sau a unei fapte nesăbuite, făcute la mânie.

Dar majoritatea ispitelor pentru evitarea păcatelor vizează aspecte mai generale: „trezirea” la realitate și ieșirea din starea de „căldicel”.

xx. există ispite („crucea”) ca pedeapsă și îndreptare pentru păcatele deja făcute;

xxx. există ispite („crucea”) pentru probarea și întărirea virtuților deja dobândite.

Toate aceste 3 tipuri de ispite pot fi o explicație pentru existența în viața noastră a unor degenerați (îndrăciți, demonizați) mai mult sau mai puțin periculoși.

Deci în mod generic, degenerații pot fi lăsați în viața noastră din 3 motive: pentru a nu ajunge să facem păcate mari și grele, pentru a ne plăti păcatele personale (și păcatele de neam) și pentru a ne „stabiliza” virtuți deja dobândite.

În final toate aceste 3 motive au același scop final: salvarea și mântuirea în veșnicie a sufletului. Iată că motivele pentru care Dumnezeu ne lasă cu anii în puterea degenerațiilor sunt justificate.

Despre ispitele date pentru a ieși din starea de „căldicel“.

Metoda aplicată este simplă: „sacrifică trupul dar salvează sufletul“, pe principiul binecunoscut „tot ce nu te omoară te întărește“.

Teoria și practica duhovnicească folosește termenul de „căldicel“, pentru a desemna starea de nepăsare și trândăvie a sufletului și psihicului uman, care refuză să muncească și să se ostenească pentru propria sa mântuire.

Există o relație directă între „căldicel“ și degenerații atât în plan individual, cât și în plan general, colectiv. Astfel, estimările neoficiale arată că în toate țările numărul degenerațiilor este în creștere maximă.

De asemenea, și gradul de intensitate în degenerare este la nivel maxim. Toți cei care au potențial de degenerare asta fac, degenerază rapid până la limita lor maximă de degenerare. Astfel, Dumnezeu ne dă toate condițiile pentru a ne „trezi“ și a face alegerile corespunzătoare.

Există însă o cauză fundamentală, primordială și principală pentru care un degenerat a ajuns în viața ta:

Această cauză primordială este LIPSA TA DE PREOCUPARE PENTRU PROPRIA LUCRARE LĂUNTRICĂ, LIPSA DE ATENȚIE, LIPSA SUPRAVEGHERII DE SINE, LIPSA LUĂRII AMINTE LA SINE, NEPĂSAREA PENTRU OSTENEALA PROPRIEI MÂNTUIRI.

Toate celelalte cauze și motive sunt subordonate acestei lipse de osteneală activă și de efort conștient depus pentru a-ți mântui propriul suflet.

CAUZA PRINCIPALĂ A EXISTENȚEI DEGENERATULUI ÎN VIAȚA TA = NEPĂSARE (lipsă de pocăință, lene în gândire) + TRÂNDĂVIE (în cunoaștere, pentru asceză) + UITAREA LUI DUMNEZEU + NEȘTIINȚĂ DUHOVNICEASCĂ = NEPĂSAREA PENTRU LUCRAREA LĂUNTRICĂ DE „RE-NAȘTERE“ A SINELUI NATURAL AL OMULUI = NEPĂSAREA PENTRU OSTENEALA PROPRIEI MÂNTUIRI.

Dumnezeu mântuiește pe toți oamenii, dar nu împotriva voinii lor, osteneala și nevoița omului este fundamentală în acest proces. Se spune că Dumnezeu va face 1000 pași spre om, dacă omul va face un singur pas spre El. Dar acel singur pas trebuie făcut și de om, Dumnezeu nu „vine“ la omul boem, care nu vrea să facă nici cel mai mic pas spre El, care nu are chef și nici măcar preocuparea gândirii de a intenționa să facă acel mic unic pas.

Printre cauzele care duc la nepăsarea și trândăvia pentru propria mântuire se numără: concepția materialist-ateu a vieții, mândria, orgoliul, slava deșartă, lipsa de credință în Dumnezeu, uitarea de Dumnezeu, nepăsarea pentru Judecata de Apoi, lipsa sfintei frici de Dumnezeu, neascultarea de El, nepăsarea pentru a realiza voia Lui.

CONCEPȚIA MATERIALIST–ATEE A VIEȚII + MÂNDRIE + ORGOLIUL + PATIMA SLAVEI DEȘARTE + ÎMBUIBAREA ȘI VIAȚA BUNĂ + LIPSĂ DE CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU + UITAREA DE DUMNEZEU + LIPSA DE CREDINȚĂ ÎN JUDECATA FINALĂ A LUMII + LIPSA DE CREDINȚĂ ÎN NEMURIEREA SUFLETULUI + LIPSA SFINTEI FRICI DE DUMNEZEU = NEPĂSARE ȘI TRÂNDĂVIE PENTRU OSTENEALA PROPRIEI MÂNTUIRI = STAREA DE „CĂLDICEL” = OBLIGATORIU ATRAGI ÎN VIAȚA TA DEGENERATI CARE SĂ TE SCOATĂ DIN STAREA DE BOEMIE A MINȚII ȘI SUFLETULUI.

Deci sensul fundamental al întâlnirii cu un degenerat este că trebuie să-ți schimbi fundamental modalitatea de existență: modul în care percepi și îți trăiești propria viață, ce faci și cum faci, cum îți folosești resursele (timpul, banii, energia psihică, energia fizică, inteligența, informațiile, cunoașterea, relațiile), etc.

Când un degenerat vine în viața ta trebuie să lași complet deoparte viața boemă, trândăvia, nepăsarea, hobby–urile, relațiile sociale și socializarea, clubul și pub–ul, cititul cărților de cultură generală, activitățile intelectuale auxiliare, toate activitățile inutile și secundare, reveriile și fanteziile mentale, planurile și visele mărețe, etc. Toată atenția, resursele, preocuparea și gândirea ta trebuie să fie aici și acum, în prezent, la modul cum vei putea face față degeneratului și cum poți să scapi din capcana lui. Deoarece pe el nu–l poți influența, alunga sau impresiona, întrebă–te ce trebuie să schimbi la tine.

În scurt timp vei descoperi că viața nu–ți este dată pentru a sluji patimilor, plăcerilor și nepăsării. Sensul fundamental al vieții este unul de luptă cu tine însuși, de război duhovnicesc total cu „duhurile răutății”. Trebuie să avem o „viață lucrătoare”, în care conștient și cu bună știință să–ți propui să te eliberezi de patimi, să–ți crești virtuțile sufletului, să dobândești Sfântul Duh. Aici, pe pământ, trebuie să lupți cu tine însuși; pace și odihnă vei avea „dincolo”.

Dar ce înseamnă concret să–ți lucrezi propria mântuire a sufletului, ce înseamnă osteneala propriei mântuiri?

Într–un sens strict și elementar, această osteneală înseamnă următoarele direcții de efort: obținerea neîncetată a stării mentale de prezență conștientă, osteneala pentru smerita cugetare, stoparea mândriei, orgoliului și slavei deșarte, disciplina respectării unui program zilnic de rugăciune, disciplina respectării cu strictețe a posturilor, pocăința pentru păcatele făcute, efortul pentru despățimire, îndeplinirea unei munci de calitate, preocuparea conștientă pentru a „lucra” darurile Harului (curăția, pacea, răbdarea, smerita cugetare, iertarea, blândețea, curajul, înțelepciunea, bărbăția duhovnicească, înțelegerea, dreptatea, bucuria, dragostea pentru aproapele, dragostea pentru Dumnezeu, milostenia).

OSTENEALA LUCRĂRII MÂNTUIRII SUFLETULUI = PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ (PAZA MINȚII) + RESPECTAREA UNUI PROGRAM ZILNIC DE RUGĂCIUNE + RESPECTAREA POSTURILOR + POCĂINȚĂ PENTRU PĂCATELE FĂCUTE + STOPAREA MÂNDRIEI, ORGOLIULUI, SLAVEI DEȘARTE + EFORTUL/OSTENEALA CONȘTIENTĂ PENTRU DESPĂTIMIRE + MUNCĂ DE CALITATE + PREOCUPAREA CONȘTIENTĂ PENTRU A „LUCRA” DARURILE HARULUI.

b. Sfântul Apostol Pavel ne învață următoarele:

„13. Nu v-a cuprins ispită care să fi fost peste puterea omenească. Dar credincios este Dumnezeu; El nu va îngădui ca să fiți ispitiți mai mult decât puteți, ci odată cu ispita va aduce și scăparea din ea, ca să puteți răbda.”

(în Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, capitolul 10, versetul 13, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Sfântul Apostol Pavel ne spune că în mod obișnuit omul nu va fi ispitit peste puterile sale (puterile de credință, fizice, psihice). Iar odată cu ispita, Dumnezeu oferă și ajutorul pentru a o putea „duce”: banii, informațiile, credința, răbdarea, tot ajutorul necesar. Dar aceasta nu este totul.

Există și un tip de ispite („Cruci”) peste puterile omenești (sufletești, psihice), care sunt date omului pentru mândrie și uitarea lui Dumnezeu. Acestea sunt cele mai severe ispite care se pot da omului, deoarece sunt peste puterile omenești, peste limitele fizice, psihice și de credință ale omului.

Acestea sunt ispite de tip–pedeapsă impusă: le vei „duce” vrei sau nu vrei și acestea vor duce la schimbarea ireversibilă a gândirii și vieții omului.

MÂNDRIE + UITAREA LUI DUMNEZEU = OMULUI ÎI VOR FI IMPUSE FĂRĂ VOIE ISPITE TIP–PEDEAPSĂ, PESTE PUTERILE PSIHICE ȘI SUFLETEȘTI ALE OMULUI + SINGURUL AJUTOR PRIMIT DE OM VA FI RĂBDAREA DE A REZISTA SĂ–ȘI DUCĂ ISPITA („CRUCEA”).

Ispitele impuse tip–pedeapsă sunt și următoarele: necazurile de tot felul, suferințele, bolile personale, bolile copiilor, accidentele grave ale copiilor, nedreptățile, exploatarea (în muncă, casnică), înscenările, trădările (în familie, la locul de muncă), înșelarea sexuală în cadrul familiei (prea–curvia partenerului), neplata corectă a muncii, concedierea cu nedreptate, lipsa banilor necesari, relaționarea fără de voie cu un degenerat (îndrăcit, demonizat), accidentele de mașină, accidentele casnice, lipsa recoltelor, inundații și incendii, foametea, imposibilitatea organică de a munci, paralizii, pierderea parțială a memoriei, dependența de alții, condamnările juridice făcute cu nedreptate, lipsa de protecție divină față de vrăjitorii, tentativele de șantaj, tentativele de amenințare, hărțuirea sexuală, hărțuirea cu jigniri și amenințări verbale, hărțuirea prin agresiunile fizice, expunerea la „uciderea prin cuvânt” (transmiterea energiei demonice prin cuvânt, crearea și menținerea unui neîncetat stress cronic psiho–emoțional) prin limbuție neostoită, țipete premeditate, neîncetat calomnii și jigniri, insinuări, criticism cronic, nemulțumiri cronice, victimizarea în fals, iritabilitate, hipersensibilitate, amenințări, blesteme, crize de nervi, permanenta căutare de ceartă, neîncetată contrazicere, clevetirea cronică, judecarea, osândirea, orice exprimare negativă, etc. și toate acestea realizate cu deosebită încrâncenare, încăpățănare, ură, viclenie și răutate;

Caracteristici ale ispitelor peste puterile omului, tip–pedeapsă impusă:

– ispitele tip pedeapsă vor schimba negativ și radical viața omului, în cel puțin 2–3

aspecte majore ale vieții sale: dreptul de a avea un loc de muncă, dreptul de a avea o profesie, respectul profesional, viața de cuplu, viața sexuală, dreptul de a avea copii, relaționarea socială, statutul social, dreptul (disponibilitatea) pentru bani, relația cu băncile, relația cu instituții ale statului (justiție, poliție, inspecții economice), sănătatea personală, sănătatea copiilor, siguranța deplasărilor cu mașina personală, protecția lui Dumnezeu contra vrăjitoriei, protecția lui Dumnezeu contra trădărilor și șantajelor, protecția lui Dumnezeu contra abuzurilor și nedreptăților de tot felul, protecția lui Dumnezeu contra înderciților și demonizaților ascunși din viața ta, protecția lui Dumnezeu contra înscenărilor juridice, etc.

– ispitele tip pedeapsă încep din start într-un mod brusc, brutal și zdrobitor, iar omul nu știe și nu înțelege de unde i se trag problemele.

Pur și simplu în doar 2–4 săptămâni viața i se schimbă complet, radical și definitiv.

– prin ispitele tip pedeapsă se plătesc din păcatele personale comise anterior, care au fost făcute din nepăsare, trândăvie, lipsa sfintei frici de Dumnezeu, iubire de sine, mândrie, slavă deșartă, iubire de plăcere, îndreptățire de sine, lipsă de pocăință.

– ispitele tip pedeapsă au rolul de îndreptare a vieții lumești și duhovnicești.

În primul rând, ele sunt date oamenilor mândri, care au ajuns să-L uite și desconsiderare pe Dumnezeu.

De aceea, ele sunt peste limita puterii psihice și sufletești a omului de a rezista, aducându-l permanent la întristare, deznădejde și riscul de a-și pierde viața.

În același timp, ispitele tip-pedeapsă au rolul de a-l scoate pe om din starea „căldută” în care își trăiește viața: nepăsare, trândăvie, frică, mândrie, slavă deșartă, iubire de sine, mândrie, iubire de plăcere, îndreptățire de sine, lipsă de pocăință.

Ca urmare a acestei acțiuni, omul va avea o schimbare profundă de paradigmă a vieții (o metanoia) și va începe primul pas coerent prin osteneala de despățimire.

– ispitele tip pedeapsă au rolul de a-ți dezvolta virtuți ale sufletului: iertarea de aproapele, vigilența (luarea aminte la sine), înfrânarea, cumpătarea, răbdarea, smerenia (smerirea de sine, smerita cugetare), tăcerea, voința, curajul duhovnicesc.

– nu mai există cale de întoarcere la viața pe care o aveai înainte.

Când vin peste tine aceste ispite existențiale grave există un singur sens: înainte, spre completa schimbare a gândirii, comportamentelor și vieții omului. Cine nu înțelege acest lucru fie va muri brusc, fie va suferi grave și ireversibile vătămări corporale.

– timp de ani de zile omul este lăsat în nedumerire și lipsă de înțelegere, nimeni nu îi spune unde a greșit și ce trebuie să facă pentru a ieși din „pedeapsa” existențială în care se găsește.

Informațiile salvatoare vin foarte greu și cu picătura. De obicei sunt necesari ani de zile de chin, căutări, gândire, auto-analiză, citit cărți (de teologie, monahism aplicat), discutat cu oameni, pentru a înțelege care sunt cauzele duhovnicești profunde ale pedepsei lui Dumnezeu. Și sunt necesari încă alți ani pentru a aplica informațiile duhovnicești descoperite.

Nimeni nu îl învață pe om că motivele pentru care a intrat într-o ispită tip-pedeapsă sunt cele duhovnicești (mândrie, uitarea lui Dumnezeu, slavă deșartă, trândăvie, nepăsare, orgoliul, lucrarea patimilor, împrăștierea minții, trădarea de aproapele, trădarea de neam, etc.) și că ceea ce urmează să trăiască timp de ani de zile este realmente o pedeapsă pentru multele „crime” duhovnicești realizate.

Iar această pedeapsă trebuie „plătită” până la capăt. Pe de altă parte, Dumnezeu poate reduce semnificativ din anii de pedeapsă dacă omul devine un creștin autentic, practicant și trăitor.

– spre diferență de ispitele obișnuite, în aceste ispite tip–pedeapsă omul nu este ajutat decât foarte puțin, doar cât să nu cadă în deznădejde, să nu se sinucidă și să nu–și piardă viața.

În rest omul supus pedepsei este lăsat cu anii să suporte cu maximă putere toată ura, răutatea, invidia, minciuna, falsul, impostura, viclenia, sabotajul, trădarea, exploatarea, etc., pe care le pot manifesta îndrăcîții și demonizații.

Singurul ajutor care i se dă omului este răbdarea, capacitatea de a suporta și rezista milioanele de necazuri, dureri și ispitiri aduse de indivizii degenerații.

Toate aceste elemente fac ca ispita tip–pedeapsă să dea omului care l–a uitat pe Dumnezeu un „gust” sufletesc real al iadului în care normal ar putea să ajungă. Prin aceste ispite–pedeapsă, omul care l–a uitat pe Dumnezeu va simți aici pe pământ toată durerea și disperarea unui duh care se chinuiește în iad.

Este milostenia și bunătatea lui Dumnezeu faptul că omul se chinuie câțiva ani de zile aici pe pământ și nu un timp mult mai mare în iad. În lungii ani de „carceră” alături de degenerații gardieni din viața sa, omul mândru va descoperi încetul cu încetul drumul de întoarcere către Dumnezeu, prin: neîncetată pocăință, vigilență, luare aminte la rugăciune, rugăciuni de iertare, postire, mers la Biserică, spovedire, pravile de rugăciuni de noapte, citit lecturi teologice, multă milostenie, etc.

Deci trebuie atenție și luciditate, **degeneratul nu pleacă din viața ta la prima promisiune făcută lui Dumnezeu că gata, de azi înainte te faci băiat bun.**

Nu este vorba doar să plece degeneratul din viața ta, din locul unde tu trăiești (locuiești, muncești), dar nici tu nu vei fi lăsat să pleci din capcana proximității unui degenerat, indiferent unde se află acesta: în propria ta familie, la locul tău de muncă, în blocul sau cartierul unde locuiești, în partidul unde activezi, etc.

Trebuie atenție, luciditate și maximă trezire la realitate: dacă Dumnezeu a lăsat un degenerat să ajungă în viața ta, înseamnă că ai mult de muncă cu tine însuși.

Foarte posibil, încă nu ai auzit de cuvintele Mitropolitului Antonie Bloom, care ne avertizează:

„Dumnezeu nu este o pisicuță, ci un tigru”.

Nu ți–ai dat seama că Dumnezeu nu este o „pisicuță” cu care să te joci când vrei și să–i dai atenție când ai tu chef, ci Dumnezeu este un „tigru” pe care nu–l poți trimite la plimbare și Căruia trebuie să–i dai neîncetat toată atenția ta.

Relația cu un tigru nu este o joacă. Dacă nu ești neîncetat atent, vigilent, serios și cu toate simțurile activate, dacă nu știi să–i înțelegi și anticipezi mișcările, dacă nu–ți dai seama ce vrea de la tine, dacă cumva nu–ți dai seama că ești în fața unui tigru, atunci ești pierdut.

Un degenerat nu este o „întâmplare” sau o „problemă” oarecare, trecătoare, ci este chiar problema problemelor vieții tale.

În acest moment trei aspecte sunt foarte importante: trebuie să înțelegi cât mai rapid posibil sensul existențial al întâlnirii tale cu un individ degenerat, să accepți că situația în care ești este din voia lui Dumnezeu și că trebuie să iei rapid măsurile care se impun.

Dacă înțelegi și realizezi aceste 3 aspecte poți scăpa de un individ degenerat relativ rapid, în 1–3 ani. Dacă nu înțelegi aceste 3 aspecte, capcana relaționării cu un individ degenerat poate deveni un coșmar groaznic, care se poate întinde pentru întreaga viață.

ELIBERAREA RAPIDĂ DIN CAPCANA RELAȚIONĂRII CU UN INDIVID ÎNDRĂCIT/DEMONIZAT =
1. ÎNȚELEGI SENSUL EXISTENȚIAL–DUHOVNICESC AL ÎNTÂLNIRII TALE CU UN DEGENERAT +
2. ACCEȚI CĂ SITUAȚIA DATĂ ESTE DIN VOIA LUI DUMNEZEU, SAU CU ÎNGĂDUINȚA LUI DUMNEZEU +
3. IMEDIAT IEI TOATE MĂSURILE DUHOVNICESTI POSIBILE ȘI NECESARE (descrise în cadrul acestui capitol).

c. Unul dintre motivele pentru care Dumnezeu lasă degenerații în viața ta este pentru a avea la Judecata particulară o oarecare îndreptățire a păcatelor tale.

Într-un fel vor fi judecate păcatele unui om care a trăit și/sau muncit lângă un degenerat (îndrăcit, demonizat), care l-a exploatat, sabotat, trădat, înșelat, otrăvit, hărțuit, agresat, jignit, calomniat și terorizat ani de zile.

Și în alt fel va fi judecat un om care a făcut aceleași păcate, dar fără să aibă asupra sa urgia, încrâncenarea, ura, răutatea, invidia, răzbunarea, minciuna, viclenia, exploatarea și sabotajul unui degenerat (îndrăcit, demonizat).

Desigur la Judecata Particulară și la Judecata de Apoi omul din primul caz va avea din partea Judecătorului Iisus Hristos o oarecare îndreptățire și îngăduință, judecata sa nu va fi atât de aspră. Cu totul alta va fi judecata celui care a făcut aceleași păcate, dar fără să aibă îndreptățirea vieții trăite lângă degenerați.

Dumnezeu lasă degenerații în viața celor căldicei și nepăsători cu păcatul spre binele lor, pentru ca aceștia să aibă o îndreptățire și o îngăduință la Judecata Particulară și la Judecata de Apoi.

Important: cei care cer de la Dumnezeu eliberarea de degenerați trebuie să știe că apoi nu vor mai avea îndreptățire pentru păcatele pe care le vor face.

La Judecată fiecare păcat făcut și nepocăit va fi complet evaluat, nu va mai exista nicio scuză pentru comiterea lui sau pentru lipsa de pocăință față de el.

Omul trebuie să știe bine ce cere și care sunt consecințele acestei cereri.

Cereți de la Dumnezeu eliberarea de degenerați doar dacă aveți o fermă hotărâre de a nu mai face păcate, orice fel de păcat: cu gândul, intenția, cuvântul, scrisul, fapta.

Cereți de la Dumnezeu eliberarea de degenerați doar dacă aveți o hotărâtă disciplină a ascezei duhovnicești:

– postire (vedeți în cadrul acestui capitol paragraful **17.11.1**);

– spovedit periodic, participat regulat la slujbele Bisericii;

– neîncetat aveți rugăciunea minții și trezvia minții (vedeți în cadrul acestui capitol paragraful **17.4**);

– respectați o pravilă a rugăciunilor canonice (vedeți în cadrul capitolului 3 paragraful **3.3.5**);

– iertați pe cei care vă greșesc;

– faceți toate eforturile omenești posibile pentru completa despățimire de toate patimile pe care le aveți (vedeți întreg capitolul **18**);

– faceți toate eforturile posibile pentru dobândirea Harului Sfântului Duh (vedeți întreg capitolul 19).

Dacă ați înțeles ceea ce doriți, ce cereți și considerați că vă puteți lipsi de îndreptățirea pentru păcatele făcute, atunci continuați cu cele care urmează.

Când și cum pleacă degenerații din viața ta.

Într-un sens mai larg și complet, ieșirea din capcana relaționării cu degenerații și demonizații se traduce în următoarele aspecte și acțiuni concrete pe care trebuie să le luăm în considerare:

17.1. Descoperirea în suflet a sfintei frici de Dumnezeu și a curajului duhovnicesc.

17.2. Schimbarea sensului tău existențial. Reîntoarcerea atenției, gândirii, preocupărilor, vieții tale, dinspre exterior spre interior, spre tine însuși și Dumnezeu. Sentimentul prezenței lui Dumnezeu lângă tine și în inima ta.

17.3. Descoperirea și acceptarea răului personal: gânduri, patimi, concepții, idei, erezii.

17.4. Osteneală, efort și disciplină pentru lupta cu tine însuși. Începutul războiului personal pentru disciplina gândurilor, despățimire și oprirea păcatelor personale cotidiene.

17.5. Exorcizarea răului personal, prin creșterea conștientă a virtuților opozabile patimilor.

17.6. Exorcizarea răului personal prin pocăință și FAPTE ALE POCĂINȚEI (întotdeauna împreună).

17.7. Cunoașterea răului exterior, din ceilalți oameni apropiați ție.

17.8. Impecabilitatea asupra ispitelor date de Dumnezeu.

17.9. Eliberarea de frică.

17.10. Apelarea la rugăciunile, slujbele și pomenirile care se fac în Biserică.

17.11. Respectarea unei pravile personale de post, trezvie a minții și rugăciune.

17.12. Urma scapă turma. plata păcatelor de neam.

17.13. Înfrânarea și stoparea lăcomiei și a poftelor alimentare.

17.14. Măsuri personale, lumești, de rupere a oricăror legături, colaborări și cooperări cu degenerații.

17.15. Împotrivirea la răul existent în lume.

17.16. Stabilirea și respectarea cu acrivie a unor obiective lumești și duhovnicești.

17.1. Descoperirea în suflet a sfintei frici de Dumnezeu și a curajului duhovnicesc.

Folosirea sfintei frici de Dumnezeu și a curajului ca elemente motivaționale psiho-emoționale și pentru a face ascultare de voia lui Dumnezeu.

Sunt desigur mai multe cauze care determină această stare de trândăvie, de nepăsare, de boemie a minții, care determină pe Dumnezeu să ia măsuri să te „trezești” la realitatea veșniciei. Chiar „căldiceii” cei boemi și nepăsători le cunosc foarte bine din teorie.

Pentru înțelegerea sfintei frici de Dumnezeu și folosirea curajului duhovnicesc, puteți citi în capitolul 19, paragraful **19.4.4.**

17.2. Schimbarea sensului tău existențial. Reîntoarcerea atenției, gândirii, preocupărilor, vieții tale, dinspre exterior spre interior, spre tine însuși și Dumnezeu. Sentimentul prezenței lui Dumnezeu lângă tine și în inima ta.

Poate v-ați întrebat la ce tip de oameni ajung cei mai perfizi, răi și nemiloși degenerați. Răspunsul s-ar putea să ne deruteze. Răspunsul este aparent incredibil: cei mai periculoși degenerați nu sunt trimiși ateilor și celor care sunt „reci”, ci sunt trimiși în viața oamenilor „căldicei”.

„Căldiceii” sunt oameni care au credință în Dumnezeu și doresc ca în viața lor să joace de partea Binelui. Dar în același timp „căldiceii” sunt oamenii care nu sunt atenți la ei înșiși sau sunt nepăsători cu ei înșiși și sunt complet ancorați de iluziile și plăcerile lumii materiale.

Datorită acestor motive lumești, indivizii „căldiceii” sunt boemi, nepăsători și trândavi în ceea ce privește osteneala propriei mântuirii: prezența conștientă și paza minții, disciplina rugăciunii, jertfa pentru despătimire, participarea la slujbele Bisericii, pocăință, spovedanie, împărtășire, etc.

„Căldiceii” sunt oamenii de mijloc: nici răi, dar nici buni în mod activ și de aceea indivizii „căldiceii” (care de altfel formează majoritatea în orice societate umană) sunt prima țintă a degeneraților.

În afară de uciderea trupului, Dumnezeu permite degenerațiilor orice fel de agresiune contra bunilor „căldiceii”: teroare psihică, abuz emoțional, faliment economic, deposedare de bunuri, pierderea de proprietăți, distrugerea relațiilor și căsnicilor, sabotaj financiar, agresiuni fizice, jigniri și calomniile, probleme juridice, sabotarea regimului alimentar, minciună și delațiune mincionasă, etc.

Degerații nu au voie să ucidă fizic pe „căldiceii”, dar au permisiunea să le facă daune majore, în orice aspect al vieții.

„Căldiceii” sunt oamenii cu suflet bun, care respectă vocea conștiinței morale, vor să fie buni în viață și evită să facă rău altora. „Căldiceii” sunt majoritatea oamenilor care au în viață un comportament moral nu datorită unei relații directe cu Dumnezeu, ci datorită educației creștine și/sau educației morale primite acasă în copilărie.

Deci la prima impresie pare complet nedrept ca cei mai periculoși degenerați să fie trimiși în viața unor oameni buni, care totuși nu fac fapte rele, nu au intenții viclene și au un comportament moral.

Cei mai periculoși degenerați să ajungă alături de indivizi corecți și cinstiți, dar care sunt naivi, inconștienți și nepăsători, care au încredere în oameni și sunt „cu sufletul” pentru aspectele lumești? Pare imposibil, curată crimă, este ca și cum ai pune un lup hămesit să aibă grijă de o oaie bine hrănită.

Vorbim totuși de situația în care oameni cu un comportament moral ajung complet în puterea unor sociopați perfizi, agresori, sabotori de meserie, bolnavi după răz bunare, impostori, trădători, cu porniri de ucidere. Chiar și degenerații se miră de un astfel de „job” lejer. Cât de greu poate să le fie să distrugă viața unui individ neatent, nepăsător și naiv, care culmea, are o încredere sinucigașă în bunătatea oamenilor.

Evaluarea degenerațiilor este pe undeva corectă. Este o chestiune de câteva luni până când un astfel de demonizat să distrugă complet un individ de tipul „căldicel”. În doar câteva luni degeneratul poate lăsa un „căldicel” în stare de faliment financiar total, ruinat, distrus relațional, blocat psihic și în stare de șoc emoțional. Deci cum se poate

ca Dumnezeu să lase oameni buni pe mâna unor monștri, care doar nu-iucid biologic. Răspunsul la această dilemă este că deși sunt oameni buni, în majoritatea lor acești oameni „căldicei“ sunt nepăsători, trândavi în gândire și L-au uitat pe Dumnezeu. „Căldiceii“ sunt în viața lor „cu sufletul“ pentru orice altceva, dar numai pentru Dumnezeu nu.

Pentru bunii și moralii „căldicei“, Dumnezeu este doar un aspect, situat undeva pe acolo, la egalitate cu preocuparea pentru citit, grădină și zarzavaturile de toamnă. Pentru „căldiceii“ relația cu Dumnezeu este undeva la un maxim de 20% din atenția și preocuparea vieții lor. Adică total insuficient pentru a putea asigura mântuirea sufletului și evitarea demonizării.

Consecința este inevitabilă: **în viața bunilor „căldicei“ pătrund cu bocancii degenerații și demonizații, care vor pleca doar atunci când 90% din atenția și preocuparea principală a „căldiceilor“ va fi către Dumnezeu.**

Problema fundamentală a „căldiceilor“ și motivul pentru care „căldiceii“ ajung pe mâna unor degenerați foarte periculoși este următoarea combinație „toxică“: uitare de Dumnezeu (nepăsare pentru a face voia lui Dumnezeu, lipsa rugăciunii, etc.), lipsă de disciplină a gândirii (lipsa rugăciunii minții, nepăsarea pentru gânduri bune, nepăsarea pentru smerită cugetare, etc), nepăsare în supravegherea de sine (luarea aminte la sine), nepăsare în lucrarea activă a propriei mântuiri, nepăsare pentru a opri mândria, orgoliul și slava deșartă, trândăvie duhovnicească, încredere în oameni.

PROBLEMELE DUHOVNICEȘTI GRAVE ALE INDIVIZILOR „CĂLDICEI“ = UITAREA LUI DUMNEZEU (nepăsare pentru a face voia lui Dumnezeu, etc.) + LIPSĂ DE DISCIPLINĂ A GÂNDIRII + NEPĂSARE ÎN SUPRAVEGHEREA DE SINE (LUAREA AMINTE LA SINE) + NEPĂSARE PENTRU A OPRI MÂNDRIA, ORGOLIUL ȘI SLAVA DEȘARTĂ + TRÂNDĂVIE DUHOVNICEASCĂ (pentru post, rugăciune, mers la biserică, spovedit, împărtășit, etc.) + ÎNCREDERE ÎN OAMENI.

Cine se știe pe sine orientat pe acest profil boem de tip „căldicel“, să știe că negreșit va avea în viață de a face cu demonizați deosebit de periculoși, care îl vor „trezi“ printr-un tratament brutal. Deci cei mai periculoși degenerați îi vom găsi întotdeauna lângă oamenii „căldicei“, care au aceste atribute menționate mai sus.

Oriunde mergi, în ce cameră intri, în ce adunare sau colectiv de oameni educați socializezi, dacă sesizezi la unii oameni din cameră cele 4 atribute, să știi că acolo între ei există un degenerat sociopat/psihopat „de categorie grea“.

„Căldiceii“respectă oarecum poruncile Lui, dar nu sunt preocupați, conștienți, atenți și prezenți asupra gândurilor. Sunt complet indiferenți pentru a ieși din trândăvie și nepăsare și a lupta în războiul gândurilor. În plus, încrederea „căldiceilor“ nu este în Dumnezeu, ci în ei înșiși și în oameni.

Cea mai mare ofensă adusă lui Dumnezeu este să-L uiți pe El, pentru a-ți da toată atenția, dragostea și încrederea ta unui om, indiferent cine este acesta.

L-ai uitat pe Dumnezeu pentru marea iubire a vieții tale? Pentru colegii de la muncă, unde suntem ca frații? Pentru camarazii de hobby? Pentru muncă și marele proiect la care muncești cu anii? Pentru proprii tăi copii?

Atunci pregătește-te pentru surpriza vieții tale, deoarece timp de 10–20 ani vei fi „lovit“ de degenerați sociopați fără niciun pic de milă. Acestor oameni inconștienți

Dumnezeu le trimite sociopați cumpliți, care aproape le distrug viețile. Atenție, un demonizat sociopat/psihopat nu ajunge în viața unui „căldicel“ să piardă timpul cu orice aspect.

Degenerații au o misiune foarte clară: să-l aducă pe „căldicel“ în poziția existențială în care singura cale de salvare posibilă este cea care duce la Dumnezeu.

Pe scurt, misiunea degeneratului este de a te lăsa „gol“, neajutorat și complet expus unor pericole existențiale majore.

Nu este nicio glumă și nicio exagerare, degenerații sunt experți în a aduce un om bogat, respectat și iubit la nivelul dreptului lov: sărac lipit și bolnav, abandonat și disprețuit de toată lumea și inclusiv de propria familie, trăind din „producția“ unei grămezi de gunoi.

Degenerații sociopați chiar asta fac, nu se lasă până nu te aduc la stadiul dreptului lov: sărac, falit, dator vândut, dependent pentru supraviețuire de alții, terminat psihic, complet izolat social, abandonat de familie și prieteni, disprețuit, desconsiderat și respins profesional, fără niciun ajutor extern, bolnav, epuizat fizic, etc.

Tot acest proces de aducere a omului nepăsător la stadiul dreptului lov poate dura 2 luni sau 20 ani, degenerații nu se grăbesc. Ei știu cu mare precizie unde trebuie să te aducă, pentru ei este foarte clar „programul“ existențial pe care îl rulează și nu sunt opriți de Dumnezeu decât atunci când acțiunea lor a produs asupra „căldiceilor“ efectele necesare.

Aducerea „căldiceilor“ la nivelul dreptului lov este din păcate necesară, pentru ca aceștia să ajungă în punctul existențial în care să fie obligați să se concentreze doar asupra aspectelor esențiale ale vieții.

Deși dreptul lov nu era un „căldicel“ ci dimpotrivă, din anumite motive totuși el a fost adus la nivelul existențial în care singura sa preocupare era supraviețuirea biologică. Să ne amintim din filmul *Skyfall* ce-i spunea lui James Bond personajul sociopat Raoul Silva:

„It tells a story, doesn't it? They left the island so quickly, they couldn't decide what to take, what to leave, what was important. I think this everyday reminds me to focus on the essentials. There's nothing,nothing superfluous in my life. When a thing is redundant, it is eliminated.“

(sublinierile din citat îmi aparțin)

Deci pentru un sociopat nu există lucruri, idei, aspecte și preocupări conexe, auxiliare, divergente, superficiale, de împrăștiere. Termenul ales de scenariul filmului este cuvântul „REDUNDANT“, care în acest context exprimă nu doar activitățile și preocupările nevinovate de tip împrăștiere, ci se referă chiar la acele preocupări care sunt capabile să oprească sau să încetinească un om din îndeplinirea scopurilor, priorităților sau obiectivelor sale.

Avem deci de a face cu o ierarhizare foarte precisă în ceea ce privește activitățile de tip împrăștiere care trebuiesc evitate. Sociopatul/psihopatul se concentrează strict asupra aspectelor pe care el le crede a fi importante. Orice alt aspect care este perceput de sociopat ca fiind superficial, secundar, neimportant și mai ales de tipul redundant, este simplu eliminat din atenția, mintea și preocupările sale.

Exact acesta este programul existențial al degenerațiilor sociopați/psihopați: să aducă pe indivizii „căldicei” în punctul existențial în care toată atenția și preocuparea lor să fie acordată lui Dumnezeu.

Dumnezeu trebuie să fie scopul, preocuparea și destinația mentală zilnică a oricărui individ „căldicel”. Orice alt aspect superficial, conex, secundar, neimportant și mai ales REDUNDANT, trebuie să fie pur și simplu eliminat din viața și mintea căldicilor.

Ațiunea acestor sociopați/psihopați nemiloși mai are un scop. Căldiceii trebuie să ajungă la convingerea deplină că încrederea lor trebuie să fie acordată lui Dumnezeu și numai Lui. În momentul în care ajungi ca dreptul lov – singur, expus, neajutorat, sărac, respins, dependent, desconsiderat, abandonat, etc., în acel moment singura ta șansă de ajutor și supraviețuire pe această lume rămâne doar Dumnezeu.

Doar în acel moment atenția, speranța și sufletul tău se îndreaptă în totalitate doar spre Dumnezeu. În acel moment știi că în afară de Dumnezeu, nimeni și nimic nu te mai poate salva de la exploatare, nedreptate, moarte. Fără Dumnezeu mori uitat, umilit, nedreptățit, desconsiderat.

De-abia în acel moment intră relația om–Dumnezeu în rostul ei normal și adevărat. „Căldiceii” trebuie să ajungă să aibă încredere în El, să–L vadă pe EL ca având atribut de Dumnezeu: unic, stăpân, atotțitor, centru, creator, etc., și nu pe un alt om, indiferent cine este acesta.

Atenția, gândirea, dragostea și viața lor trebuie orientate numai spre El, spre Dumnezeu, nu spre oameni, obiecte, vacanțe, cultură, bani, plăceri și viață boemă.

CEI MAI PERICULOȘI DEGENERĂȚI = PENTRU PROFILUL DE „CĂLDICEL” = SUFLET DE OM BUN + UITAREA LUI DUMNEZEU + ÎNCREDEREA ÎN OAMENI + NEPĂSARE LA RĂZBOIUL GÂNDURILOR + NEPĂSARE LA EXORCIZAREA RĂULUI INTERIOR + TRANDĂVIE/LENE DUHOVNICEASCĂ.

Un motiv principal al venirii unui degenerat periculos în viața unui om obișnuit este uitarea de el însuși și de Dumnezeu.

Deci degeneratul vine obligatoriu în viața omului care a uitat de el însuși și de Dumnezeu, care a uitat de aspectele existențiale fundamentale, precum: suflet, mântuire, asceză, suferință asumată, virtuți, jertfă, lucrare lăuntrică, despătimire, respectarea valorilor morale, sensul și rostul existenței sale pe pământ, etc.

SĂ–ȚI FACI DATORIA FAȚĂ DE DUMNEZEU = ÎNSEAMNĂ SĂ–ȚI FACI DATORIA FAȚĂ DE TINE ÎNSUȚI: PROPRIA SUFLET, PROPRIA DESPĂTIMIRE, PROPRIA LUCRARE LĂUNTRICĂ, PROPRIA MÂNTUIRE.

Mintea, atenția, preocuparea, timpul, energia psihică, intențiile și toate scopurile principale ale vieții tale trebuie să fie subordonate preocupării principale pentru tine însuși, implicit pentru Dumnezeu.

În momentul în care preocuparea ta, mintea ta este permanent către Dumnezeu, atunci se activează pentru despătimire și celelalte puteri ale sufletului: voința, dorința și sfânta mânie pentru războiul nevăzut.

Acesta este secretul: ca să te poți „mișca” către Dumnezeu prin atitudine, fapte, cuvânt, rugăciune și preocupare, trebuie să avem dorința și voința pentru această cale.

Orice tip de osteneală și efort, pentru orice scop, se poate susține pe termen lung doar prin susținerea dorinței, voinței și mâniei. Fără dorință, voință și sfântă mânie (mânie neperversită de mândrie), pornirea noastră către Dumnezeu se va opri după primele ore sau zile de efort.

Dorința, voința și sfânta mânie pentru a „merge” spre Dumnezeu se „activează” doar dacă facem efortul și osteneala de a ne ruga și gândi neîncetat la Dumnezeu.

În timpul unei zile obișnuite, acest fapt se realizează prin două modalități: rugăciune (rg. lui Iisus, rg. de slavoslovire a lui Dumnezeu, rg. Tatăl Nostru, rg. lui Eftrem Sirul, etc.) și discuția mentală cu Dumnezeu pentru orice sfat și/sau îndrumare de care avem nevoie.

GÂNDIREA LA DUMNEZEU = SE ACTIVEAZĂ VOIŢA, DORINŢA ŞI MÂNIA CARE POT SUSŢINE PE TERMEN LUNG RÂVNĂ PENTRU DUMNEZEU.

Aşa cum ne învață practica monahală, scopul final al acestei mișcări de reîntoarcere a vieții noastre spre Dumnezeu este acela de a ajunge la o trăire sufletească și psihică deosebită: să trăiești sentimentul prezenței lui Dumnezeu în inima ta și oriunde lângă tine în realitatea înconjurătoare.

Această trăire înseamnă că neîncetat îl simțim pe Dumnezeu prezent, în noi și lângă noi. La acest rezultat se ajunge fiind foarte atenți la gândurile noastre, la ce ne gândim. În afara timpului consumat cu munca și activitățile profesionale, trebuie ca gândirea noastră să se îndrepte neîncetat spre Dumnezeu. Fie ne rugăm cu rugăciuni canonice, fie ne rugăm cu propriile idei, fie pur și simplu avem un dialog mental cu Dumnezeu. Când suntem prea oboșiți să ne rugăm, putem să „dialogăm” cu Dumnezeu pentru orice sfat, îndrumare sau problemă cotidiană posibilă.

Prin prezență conștientă, rugăciune și dialog adresat lui Dumnezeu, treptat vom ajunge la această stare duhovnicească deosebită: neîncetat să avem sentimentul prezenței lui Dumnezeu în inima noastră și oriunde lângă noi în realitatea înconjurătoare.

GÂNDIREA (MINTEA, ATENŢIA, PREOCUPAREA) PERMANENTĂ PENTRU DUMNEZEU = PERMANENT RUGĂCIUNE + DISCUTĂM CU DUMNEZEU, CEREM MEREU SFATUL LUI DUMNEZEU =

1. ACTIVĂM DORINŢA, VOIŢA ŞI SFÂNŢA MÂNIE PENTRU DUMNEZEU = IEŞIM DIN TRÂNDĂVIA SUFLETEASCĂ = ÎNCEPEM RĂZBOIUL NEVĂZUT AL GÂNDURILOR = activăm efortul/jertfa pentru despătimire +

2. TRĂIM SENTIMENTUL PREZENŢEI LUI DUMNEZEU ÎN INIMA NOASTRĂ.

Pe cât posibil, trebuie să nu rezonezi, să fii „mort” pentru tot ceea ce te-ar putea atrage spre exterior și ar putea să te îndepărteze de Dumnezeu: plăceri, ispite, certuri, nemulțumiri, critici, discuții în contradictoriu, agresivitate, reacții orgolioase, vise profesionale de slavă deșartă, amăgiri deșarte, provocări spre bârfire și clevetire, provocări spre exprimarea mâniei, pierdere de timp, viață boemă, vorbire în deșert, etc.

Părintele Ciprian Negreanu ne învață ce înseamnă concret să-l punem pe Dumnezeu în centrul vieții și gândirii noastre, care este relația corectă spiritual între om și Dumnezeu: de o sută de ori să „te uiți” la Dumnezeu și o singură dată să te preocupe un aspect lumesc. Dacă faci acest lucru niciun degenerat nu va mai avea nicio putere asupra ta.

„E ca și cum ar fi în fața ta sute de oameni, și printre ei soția ta sau copilul tău. La soție sau la copil te uiți de o sută de ori, la ceilalți câte o dată. Așa și cu sufletul: la ceea ce e important, acolo să-ți stea ochii!”

Nu înseamnă că nu trebuie să vezi și în jur, că nu trebuie să iei în seamă și lucrurile celelalte, dar la sufletul tău și la Dumnezeul tău, la acelea să stea ațintiți ochii tăi. Și de o sută de ori la Dumnezeu și o dată la celelalte.”

Măcar de zece ori la Dumnezeu și o dată la celelalte. Asta-i toată treaba omului și toată osteneala lui: întoarcerea spre Dumnezeu, întoarcerea firească spre Dumnezeu, care se și învață.

La început suntem exact ca o turmă de oi, care nu știe nicio rânduială.

Și noi tot timpul trebuie să ne trimitem conștiința ca și câinii aceia pe care-i trimite ciobanul fluierând să întorcă oile. Tu tot timpul trebuie să trimiți câinii conștiinței după oi.

«Unde v-ați dus? Ce-ați făcut? Înapoi spre Dumnezeu!», așa să le zici gândurilor tale, până când aceste oi se învață și știu de glasul stăpânului și de fluierul lui.

Dar până să se învețe trebuie să le întorci de mii și mii de ori, câinii tăi trebuie să fie alerți și vioi și să umble tot timpul.

Așa și conștiința noastră, nu putem fi plictisiți și leneși. Și Dumnezeu tainic va lucra și va face din pământul bătucit, plin de pietre și de spini, pământ bun și roditor. Amin.”⁴⁸
(sublinierile din citat îmi aparțin)

În momentul în care ai pus în centrul vieții tale pe Dumnezeu, din start ești foarte atent la gândurile tale, la tot ceea ce spui și faci.

Ești preocupat neîncetat să nu-L mârhești pe Dumnezeu, ci să-ți arăți recunoștința prin paza minții, rugăciune, gânduri și fapte bune. Îți organizezi timpul în așa măsură și fel încât neapărat incluzi în programul unei zile rugăciunile de noapte (între orele 22-4 dimineața).

leși din nepăsarea și dulcegăria gândirii și vorbirii în deșert. Te înfrânezi și dispar prin nemanifestare sute de reacții și atitudini motivate de nepăsare, invidie, orgoliu, ranchiună, ură și răutate.

Cu cât mai rapid îți vei schimba „centrul de greutate” al vieții tale dinspre exterior spre interior, spre tine însuși și Dumnezeu, cu atât mai rapid va pleca degeneratul din viața ta.

Poți să desconsideri toate cele scrise aici și să rămâi în puterea degeneratului pentru întreaga ta viață. Sau poți să înțelegi sensul venirii unui degenerat în viața ta, să iei rapid și hotărât măsuri și astfel să-L convingi pe Dumnezeu să-l ia pe demonizat de lângă tine, în cel mai scurt timp posibil.

Degenerații vin neapărat în viața oamenilor care sunt „cu sufletul” absorbiți spre exterior, spre „acadelele” și plăcerile societății. Poți să faci și să fii în viață tot ceea ce

dorești: să iubești la nebunie, să fii un liberal convins, să-ți dorești funcții, să fii pozitivist, să te dedici unei cariere de succes, să te dedici copiilor, soției, soțului, familiei, gătitului, grădinăritului, etc.

Poți face toate acestea și multe altele, cu un mic amănunt: să nu uii niciodată de Dumnezeu, de pocăință, înfrânare, prezență conștientă, paza minții, smerenie, rugăciune. Așa cum se spune în popor, „cu sufletul“ trebuie să fii orientat către Dumnezeu. Orice altceva este trecător și are o importanță secundară.

Însă în momentul în care prin pasiunea ta lumească uii de Dumnezeu, pentru a te trezi „bătaia“ care va veni va fi foarte dureroasă. Ea va veni din zona și prin oamenii la care te așteptai cel mai puțin.

Poți să-ți scazi semnificativ din „pedeapsa“ închisorii unui degenerat dacă realizezi faptul că l-ai uitat pe Dumnezeu, ai încredere în oameni și (aproape) toată viața ta este dedicată exclusiv unor aspecte lumești.

Fiecare „tip“ de uitare de Dumnezeu produce în sufletul omului un anumit „tip“ de boală sufletească. Și pentru fiecare om există un degenerat, pe măsura propriei mizerii sufletești. Există o lege duhovnicească despre care ne-au vorbit călugării și duhovnicii. Această lege este următoarea:

„prin cine (ce) și de unde ți-a venit căderea și uitarea de Dumnezeu, tot de acolo, tot prin acel cineva (ceva) îți va veni și bătaia (trezirea) lui Dumnezeu“.

Degenerații nu vin în viața ta aleatoriu sau la întâmplare, ci pentru ca să înțelegi exact care îți este problema, Dumnezeu trimite spre tine degeneratul (sau degenerații, sau demonizații) exact din direcția din care ți-a venit „căderea“.

Ca de exemplu:

a. Ai uitat de Dumnezeu pentru că ai fost dedicat trup și suflet unei instituții, ani de zile nu ai știut decât de muncă.

În modul cel mai „nedrept“ posibil, exact din instituția unde ți-ai dat sufletul muncind, va veni peste tine degeneratul (probabil un incompetent promovat prin relații de rudenie sau politice) care îți va aplica „bătaia“ lui Dumnezeu: trădare, vindere, compromitere, umilire, manipulare, furt, denigrare, desconsiderare, jigniri publice, acuze pe nedrept, nerecunoașterea meritelor, concediere brutală.

b. Ai uitat de Dumnezeu pentru că ești un carierist care are ca scop în viață munca sau funcția într-o instituție sau firmă.

Atunci când ești „cu sufletul“ dedicat muncii, exact când crezi că ești „pe val“, un degenerat din aceeași instituție (sau firmă) te „va da jos“ și te „va călca în picioare“. Sau din cauza muncii intensive vei avea probleme legale sau de sănătate foarte mari, care te vor face să pleci singur pe un post mai mic.

c. Ai uitat de Dumnezeu pentru că trăiești o iubire totală, perfectă, romantică, precum în filme, în viața ta nu mai este loc pentru nimeni altcineva. Sufletul tău este total dăruit unei persoane iubite și Dumnezeu nu mai are loc în viața ta.

În cel mai nedrept, șocant și „incredibil“ mod, exact partenerul de viață va deveni degeneratul și „ucigașul“ tău, cel prin care îți va veni sabotarea, vinderea, trădarea, înșelarea, clevetirea, bârfirea, bătaia de joc.

Iubirea totală, perfectă, romantică, dacă este cauză pentru uitarea de Dumnezeu, va

deveni în scurt timp sursa a cea mai mare suferință, ură și răutate posibilă.

d. Ai uitat de Dumnezeu pentru că ești „cu sufletul” total dedicat științei și pozitivismului?

Exact un pozitivist degenerat și știința îți vor face viața un iad. Vei suferi de boli de care toată știința pe care o venerezi nu te va putea trata. Vei descoperi că cele mai bune teorii astro-fizice nu-ți pot răspunde la întrebări. Sau vei afla uluit că marele om de știință în care crezi orbește și pe care îl venerezi precum un sfânt crede smerit în Dumnezeu și în Iisus Hristos.

e. Ai uitat de Dumnezeu pentru că îți plac femeile, mâncarea, băutura, mașinile, tehnologiile, viața bună?

Ești trup și suflet dedicat acestor aspecte? Va ajunge lângă tine o femeie degenerată sau o boală care îți vor lua toate acestea.

f. Ai uitat de Dumnezeu pentru că te-ai cucerit „duhul” lumesc, spiritul materialismului și ideologia atee promovată de altă țară?

Atunci ce va urma este inevitabil. Exact oamenii degenerați din acea țară vor veni peste tine și vor dori să te umilească, exploateze, ucidă, să te transforme în sclav economic.

Unii monahi au demonstrat această realitate duhovnicească, arătând că francezii lui Napoleon au atacat Rusia exact atunci când aristocrații ruși vorbeau în saloane numai în limba franceză și poporul începea să uite de credință, ortodoxie și Dumnezeu.

În primul rând, poporul rus era grav afectat de „războiul” ocult-satanic dus împotriva Bisericii Ortodoxe și a mănăstirilor, „război” început de Petru cel Mare în anul 1724 și continuat de țarina Ecaterina a II-a în anul 1764 (de origine germană, cu religie luterană).

Ca rezultat al secularizării averilor mănăstirești⁹, numărul mănăstirilor din Rusia s-a redus de la 1200 (la anul 1700) la 452 mănăstiri (la anul 1800).

Pe fondul închiderii dramatice a mănăstirilor din anul 1764, încetul cu încetul poporul uita de ortodoxie și de dreapta credință ortodoxă. Picătura care a umplut „paharul” necredinței a fost spiritul ateu revărsat peste elitele intelectuale rusești de revoluția franceză de la 1789.

Astfel că în mod „natural” a urmat invazia lui Napoleon în Rusia din anul 1812, atunci când Rusia a fost salvată de Dumnezeu printr-o iarnă foarte aspră.

Nu armata Rusiei (care a pierdut bătălia de la Borodino și capitala Moscova) nu diplomația și nu aristocrația au salvat atunci Rusia, ci rugăciunile sfinților și poporului credincios.

Acest lucru a fost bine înțeles de elitele intelectuale și de aristocrația Rusiei, care imediat apoi au schimbat complet politica statală anti-bisericească, permițând și finanțând redeschiderea unui mare număr de mănăstiri și biserici.

După invazia lui Napoleon, timp de aproximativ 70 ani rușilor nu le-au mai trebuit nici franceza de salon, nici spiritul pozitivist ateu, nici „modernismul” în credință. Din păcate însă, uitarea lui Dumnezeu și necredința au fost reluate de elita intelectuală rusă în jurul anilor 1880, deschizând astfel duhovnicește un „drum larg” holocaustului roșu, care va urma după anul 1917.

g. Ai uitat de Dumnezeu deoarece ești trup și suflet un liberal, neoliberal, comunist, bolșevic, sau social-democrat convins.

Degeneratul care va veni peste tine va fi exact din zona ideologiei pentru care trăiești. Să nu uităm lecțiile istoriei. Bolșevicii și comuniștii cei mai fanatici au fost executați sau aruncați în pușcării nu de contra-revoluționari, ci tot de alți bolșevici sau comuniști. Iar liberalii sunt experți în a trăda și sabota alți liberali, pentru a le prelua afacerile.

h. Ai uitat de Dumnezeu deoarece ești un intelectual fin, un elitist (filosof, scriitor, poet, redactor, profesor, psiholog, istoric, politolog, analist, planificator, manager, etc.) cu mii de volume citite și crezi că adevărul tău personal despre viață este superior Adevărului revelat al apostolilor.

Adică ești „cu sufletul” dedicat cărților și vieții de intelectual. Dormi liniștit, nu un semidoct va avea „grijă” de tine. Ci tot prietenii tăi, intelectualii rafinați, te vor „vinde”, umili, denigra, contesta, acuza, jigni, fura, desconsidera, „trezi” la realitate.

i. Ești un psiholog, psihiatru, neurolog, parapsiholog, liber cugetător, antropolog, mentalist, mistic, teolog, etc., care cu adevărat ai învățat și cunoști multe din tainele vieții și psihicului uman. Dar ești cucerit de scientism, pozitivism, ai o concepție materialist-ateu asupra vieții.

i.1. Cunoașterea și știința sunt bune, mai puțin venerarea lor, care implicit duce la uitarea de Dumnezeu și slavă deșartă, otrava sufletească care este alimentată de cunoașterea atee sau de credința greșită.

Ca urmare, Dumnezeu îți va trimite un degenerat de categorie grea (un demonizat), care te va minți, umili public, înșela, sabota, trăda, exploata, etc. timp de mulți ani, până când vei dobândi o gândire smerită. Acest degenerat poate să fie un coleg de muncă, un șef pe linie ierarhică sau un pacient.

Cazul șocant al sociopatei impoartă Doreen Littlefield (vezi la capitolul 1 paragraful **1.3.9**) care s-a „ascuns” într-un spital de psihiatrie și a „muncit” ca doctor timp de 14 ani (!) alături de psihiatri experimentați este un exemplu în acest sens.

i.2. O altă problemă care poate apare la acești intelectuali este „orbirea” duhovnicească.

Ca un exemplu, este convingerea fermă că demonii sunt doar „fenomene neurologice ale creierului”. Sau, în cel mai bun caz, este convingerea că demonii ar fi niște ființe tip egregor create de mintea umană, care există în planul astral. Apare astfel ideea nebunească de a crede că demonii-egregor din astral vor dispărea doar prin gândirea pozitivă a oamenilor.

Și în acest caz, în viața acestor intelectuali de bună credință vor apărea degenerații deosebit de periculoși, care le vor crea suferințe personale deosebite, peste limita umană obișnuită.

Într-un final oarecare, cu toții aceștia vor ajunge la adevăr: demonii nu sunt doar „fenomene neurologice ale creierului” sau ființe tip-egregor din planul astral create de gândirea umană, ci sunt ființe spirituale reale, autonome, care nu depind de voința și/sau gândirea oamenilor.

j. Ești un intelectual banal, obișnuit, fără funcție și fără putere de decizie.

Ești un mare pasionat de cărți, îți place mult să citești, trăiești cu mintea în lumea cărților și crezi că doar din cititul cărților ai dobândit o bună cunoaștere a realității obiective și a oamenilor.

Inevitabil dezvolți în tine slavă deșartă, orgoliu, mândrie ascunsă și încredere în sine. Inevitabil vei atrage în viața ta indivizi impostori deosebit de experimentați, care vor

avea grijă să te inducă în eroare, să profite de tine în toate sensurile posibile (sexual, financiar, informațional, social, imobiliar, etc) și astfel să-ți provoace șocuri existențiale puternice.

Un exemplu clasic în acest sens apare în romanul *Mândrie și prejudecată* scris de autoarea Jane Austen, acolo unde intelectuala rafinată Elizabeth Bennet este sedusă afectiv și serios păcălită de un impostor profesionist (Dr. Wickham).

k. Ești un om instruit profesional pentru minciună, manipulare, versatilitate, păcălire, ascundere, disimulare, fățarnicie, fals existențial, victimizare, exploatare, seducere, comunicare non-verbală, impostură, viclenie, răutate, trădare, sabotaj, etc.

De obicei lucrezi în zona obscură a informațiilor: ofițer, colaborator, informator, etc.

Cu atâtea calități reușești să păcălești, manipulezi, să „faci” zeci și sute de oameni.

Nimeni nu-ți scapă: propria familie, colegii de muncă, vecinii, rudele, țintele umane în lucru, orice cunoscut. Ca rezultat ai mândrie ascunsă, orgoliu, invidie, superioritate, mărire de sine, etc.

Cine mai este ca tine? Cine se poate compara cu tine? Cine se poate pune cu tine?

Inteligent, versatil, educat, seducător, periculos, plin de bani și cu multe relații.

Dormi liniștit, deoarece Dumnezeu are soluția și pentru tine, cumva trebuie și tu să te smerești. Garantat, nu vei închide ochii până când nu vei fi smerit de oameni și evenimente.

Lucrurile sunt ceva mai grave pentru trădătorii de neam, pentru cei care lucrează pentru serviciile de informații străine sau pentru organizațiile oculte–satanice.

k.1. De obicei acești profesioniști vicleni ajung să facă ascultare ierarhică de alți indivizi, care sunt îndrăciți sau complet demonizați (cu Sinele demonizat, demoni în trup de om).

Practic nu știi că șeful tău nu mai este un om, ci are o identitate demonică.

Concret, acești șefi ne–oameni sunt de mii de ori mai inteligenți, falși, vicleni, mincinoși, etc., decât cei din subordinea lor. Așa cum tu te folosești de oamenii din jurul tău, exact la fel acest șef ierarhic se folosește de tine: te minte, manipulează, exploatează, sabotează, trădează, vinde, etc.

Cu toată experiența ta și cu toate instinctele tale de „vânător”, nu ai nicio șansă în fața vicleniei unor indivizi îndrăciți sau complet demonizați. Ești tu contra unor demoni, dar acest adevăr nu îl vei cunoaște niciodată. De–abia după ani de zile vei afla că tu, marele maestru, ai fost folosit „în orb” într–un mod rușinos.

k.2. Dacă te crezi credincios și naționalist (sau patriot), Dumnezeu „îți ia mințile” și retrace Harul protector de la tine.

Este cazul miilor de impostori, vicleni și trădători de aproapele care se cred creștini, dar care nu au aflat că trădarea de aproapele înseamnă trădarea lui Însuși Dumnezeu. Ce se poate întâmpla când îl trădezi pe Dumnezeu și totuși în „nebulia” ta, te crezi un creștin naționalist (sau patriot)?

Ajungi să faci ascultări duhovnicești, lumești și profesionale de falși „duhovnici”, „preoți” și „stareți”, pentru care serviciul lor din Biserică este numai o acoperire (păcăleală).

În realitate toți acești „duhovnici”, „preoți” și „stareți”, sunt niște impostori vicleni: trădători de neam racolați de serviciile secrete străine, trădători în slujba unor organizații oculte–satanice, ofițeri de informații ale altor state infiltrați în Biserică,

alogeni infiltrați în Biserică, ofițeri (informatori) care sunt îndrăciți, ofițeri (informatori) care sunt complet demonizați (demoni în trup de om).

Pentru toată lumea este clar că aceștia numai „duhovnici ai lui Dumnezeu” nu sunt, dar nu și pentru tine, care ai încredere în ei și continui să faci ascultare „oarbă” de indicațiile lor.

Mândria, orgoliul și mărirea ta de sine că-i „faci” pe toți, se transformă într-o ascultare prostească de indivizi infiltrați în Biserică, care NU au nicio legătură cu Dumnezeu.

Întotdeauna ajung să mă minunez cum lucrează Dumnezeu și cum este respectată legea duhovnicească și în aceste cazuri: cu câtă minciună și viclenie îi „faci” tu pe ceilalți din jurul tău, cu mai multă viclenie te folosește „duhovnicul” de care faci tu ascultare. În final singurul păcălit ești doar tu, acela care te crezi inteligent, viclean și care manipulezi o duzină de oameni de bună credință.

În concluzie:

Gândește-te bine, de unde a venit la tine virusul: necredința, nepăsarea, uitarea de Dumnezeu?

De la muncă, instituție, firmă, carierism, partenerul de viață, iubirea perfectă a vieții tale, pozitivismul științific, ideologia altora, tehnologii, sport, hobby-uri, convingerile științifice atee, etc?

Pentru că exact din acea zonă, din locul de unde ți-a venit virusul necredinței, va veni peste tine degeneratul care trebuie să te „trezească” la realitatea duhovnicească.

17.3. Descoperirea și acceptarea răului personal: gânduri, patimi, concepții, idei, erezii.

Degenerații întotdeauna „îți dau palme”, te „trezesc” la realitate, îți arată într-un mod oarecum sălbatic și criminal ce slăbiciuni ai, ce patimi te muncesc, îți corectează moduri greșite de gândire teologică și concepția orgolioasă asupra vieții.

Deci atenția ta nu trebuie să fie mereu în exterior, la ei, ci la tine însuși, la deficiențele pe care degenerații le identifică și speculează.

Dacă ești un dur, inteligent, experimentat cu oamenii, genul de om care nu se sperie și nu cedează la nimic, Dumnezeu îți va trimite un degenerat de categorie grea, de genul sociopatului șarmant cu înclinații spreucidere, om sociabil și manierat, care te încântă de la prima privire.

Poți să fii cel mai experimentat în cunoașterea oamenilor, geniul psihologiei, genul de om pe care nimeni nu l-a învins vreodată. Îți garantez un lucru simplu: nu vei avea nici cea mai mică bănuială cine este cu adevărat omul din fața ta și de ce a ajuns el lângă tine. Când vei înțelege cu cine ai de a face, va fi prea târziu și va trebui să faci într-un mod sau altul ascultare de acel degenerat.

Dacă ești omul care cedează repede, va ajunge la tine un degenerat mai mititel, de genul impostorului care se dă singur de gol că te minte.

Oricum ai privi situația, degeneratul care ajunge la tine îți va fi superior în cel puțin un aspect fundamental, care contează: bani, relații, atenție, perversitate, ambiție, lipsă de scrupule, viclenie, experiență și cunoașterea oamenilor, agresivitate psihică sau fizică, energie, ură, inteligență, statut social și profesional, șarm și charismă, casă, mașină,

prieteni, etc.

Pentru a te determina și ajuta să-ți descoperi răul din tine însuși, degenerații sunt specializați în acțiunea de a face rău. Degenerații nu apar în viața oamenilor la întâmplare, nu orice tip de degenerat apare la orice om.

Degerații sunt în realitate „oglină” sufletului tău, pe care îi vei atrage spre tine pe principiul atracției și rezonanței. Degeneratul te va ataca întotdeauna dinspre exterior cu același tip de patimă/degenerare care există ascunsă, neacceptată și neasumată în sufletul tău.

Toată răutatea, viclenia, slava deșartă, mândria, lăcomia și desfrânarea bine ascunse din sufletul tău le vei primi înapoi brutal din exterior, înzecit, de la un degenerat oarecare. Fie că știi de toate aceste porniri sufletești ale tale, fie că nu ești conștient de ele, pe toate le vei primi multiplicat înapoi, „în oglindă”, din partea unui individ degenerat.

Tot ce gândești în mod ascuns cu răutate, mândrie și slavă deșartă ți se va întoarce înapoi, ca dintr-o oglindă, printr-un degenerat care va manifesta față de tine răutate, slavă deșartă, și mândrie.

FAPTELE DEGENERATULUI CARE TE MUNCEȘTE = OGLINDA SUFLETULUI TĂU.

EȘTI NEPĂSĂTOR, AI ÎN SUFLET NEACCEPTATE ȘI NEASUMATE MÂNDRIE, RĂUTATE, ORGOLIU, SLAVĂ DEȘARTĂ, LĂCOMIE = OBLIGATORIU ÎN VIAȚA TA PERSONALĂ ȘI/SAU PROFESIONALĂ VA VENI UN DEGENERAT BINE DISIMULAT (ascuns, impostor, subversiv, fals, aparent normal, etc.), MOTIVAT DE O ÎMPĂTIMIRE TOTALĂ CU MÂNDRIE, RĂUTATE, ORGOLIU, SLAVĂ DEȘARTĂ, LĂCOMIE.

Ce înseamnă că degenerații sunt oglinda pornirilor noastre sufletești ascunse?

De exemplu: oamenii care bârfesc vor avea parte de degenerați care-i vor bârfi, oamenii invidioși vor avea de a face cu degenerați invidioși, cei care în ascunsul lor judecă pe alții vor fi judecați public de degenerați, oamenii bolnavi de slavă deșartă vor fi efectiv terminați datorită unor degenerați sabotori, oamenii bolnavi de patima mâniei vor avea parte de degenerați mânioși, șmecherii vor fi „făcuți” de șmecheri mai mari decât ei, propria răutate ascunsă ți se va întoarce prin degeneratul plin de răutate, visurile și reveriile de mărire și superioritate ți se vor întoarce înapoi prin visurile împlinite ale degeneraților în care tu ești victima, potențiala ta înclinație pentru trădare o vei avea vizibilă prin trădarea degeneratului de lângă tine, etc.

Evident, nimeni nu vrea să accepte că ceea ce aduce un degenerat asupra sa este în realitate conținutul ascuns al propriului suflet. Toate înclinațiile, răutățile, urâciunile și patimile bine ascunse ale sufletului nostru, degeneratul ni le „înapoiază” direct, multiplicat și fără menajamente.

Regula generală este că „exprimarea” degeneratului este de obicei mai mare (dură) decât patima ta ascunsă.

Ai în suflet răutate?, atunci răutate primești.

Ai în suflet cărtire, judecare și comentare?, exact acestea le vei primi.

Ai în suflet dorințe de curvii ascunse?, exact asta va face degeneratul/degenerata pe

care ai ajuns să îl/o iubești.

Ai în suflet mânie și agresivitate?, exact mânie și agresivitate vei primi din partea unor degenerați agresivi.

Ai în suflet mândrie ascunsă și orgoliu?, vei suferi din cauza comportamentelor unor oameni foarte mândri și foarte orgolioși.

Ai în suflet dorință de avere și arivism?, vei întâlni degenerații care se vor folosi de tine pentru propria lor obsesie pentru avere.

Ai puțină răutate în suflet?, vei primi înapoi atâta răutate și ură și dorință de ucidere că te vei îngrozi.

Îți place să vorbești mult, să comentezi, să cârtești, să clevetești, judeci, etc?, vei ajunge să fii încontinuu jignit, comentat, clevetit, bârfit, judecat, osândit.

Puțin te înfrânezi?, vei primi un degenerat care nu se va înfrâna deloc cu criticile, jignirile, clevetirile, invidia, răutatea, ura.

Puțină bârfa faci, mult vei fi bârfit, mult urăști, mai mult vei fi urât.

Vei spune că ai doar puțină slavă deșartă și puțină dorință de mărire, precum orice om normal? Vei ajunge sărac, ratat, umilit, disprețuit, respins, clevetit (bârfit) și desconsiderat de toți precum dreptul lov, datorită unor degenerați din propria ta familie, care te vor sabota, trăda, vinde, vicleni, minți, înșela, cleveti, etc., în fiecare zi a vieții tale.

Mult te crezi cineva, atunci foarte mult vei fi sabotat, trădat și vândut, chiar de către cei de lângă tine: propria familie, rudele, vecinii, prietenii din copilărie, colegii de muncă, vecinii, șefii, subalternii.

TIPUL DE DEGENERAT DE CARE EȘTI PUS SĂ FACI ASCULTARE = ARE EXACT COMPORTAMENTELE, REACȚIILE, INTENȚIILE, PORNIRILE SUFLETEȘTI PE CARE LE AI ȘI TU, DAR CARE SUNT BINE ASCUNSE ÎN SINELE/DUHUL ȘI SUFLETUL TĂU (NE-CONȘTIENTIZATE, NE-ACCEPTATE, NE-ASUMATE).

EȘTI PUS SĂ FACI ASCULTARE DE UN DEGENERAT PENTRU EXACT TIPUL DE RĂUTATE SUFLETEASCĂ PE CARE ÎL AI BINE ASCUNS ÎN SUFLETUL TĂU (CONȘTIENTIZAT SAU NU).

Pentru a te determina să-ți conștientizezi răul din suflet și starea de păcat a propriului suflet, aceștia au de la Dumnezeu permisiunea să-ți facă probleme deosebit de mari, din toate punctele de vedere: fizic/organic, financiar, relațional/familial, profesional, social, parental, juridic, material, etc. În unele cazuri se poate merge până la extrem, după principiul „sacrifică trupul, dar salvează sufletul“.

Nu este de glumit cu atacul în „oglină” al degeneraților. Prin patimile lor afișate zgomotos împotriva noastră, degenerații ne arată astfel în fața ochilor noștri care și câtă patimă există în fiecare dintre noi. Există și un raport de corespondență cantitativă și calitativă (de intensitate) între patima ascunsă din om și exprimarea vizibilă a acelei patimi la exterior, asupra omului, de către un degenerat.

Degerații nu au timp de pierdut și nu cunosc noțiunea de milă. Când îți dau înapoi propriile patimi și înclinații ascunse o fac fără menajamente, până ajungi să te „îndoii” de greutatea acțiunilor lor.

Degerații au astfel rolul curativ de a produce „pacientului” printr-o terapie de șoc o

conștientizare indirectă a stării de boală sufletească de care suferă. Corespunzător cu natura „bolii” pacietului, unii sunt „generalști” ai sufletului iar alții sunt „chirurgi” ai sufletului.

Degenerații „generalști” ajung în viața oamenilor pentru orice aspect de boală a sufletului și minții: patimi (orgoliu, lăcomie, mândrie, slavă deșartă, mânie, etc), lipsă de atenție, nepăsare, lipsă de credință, atașare exagerată de orice aspect și situație a vieții, tc. Dumnezeu te poate lăsa captiv acestor degenerații un timp nedefinit, posibil întreaga viață, până când îți remediezi boala sufletească de care suferi.

Degenerații „chirurgi” ajung în viața ta pentru aspecte particulare, care țin de gradul de deviere personală de la Adevărul ființei tale. Ce anume aspect al vieții tale este în disonanță cu Adevărul și Viața va atrage în viața ta un degenerat care va manifesta o expertiză mai avansată, exact pe același aspect deviant.

De obicei Dumnezeu îți trimite degenerații „chirurgi” pentru devieri de la Adevăr, care înseamnă: minciună, impostură, erezie teologică, manipulare, fals existențial, parazitism, exploatare, impresia că ești cineva, convingerea că poți orice de unul singur, neascultare, autosuficiență, raționalism, pozitivism, scientism, dorința de control, dorința de mărire, etc.

Deci poți identifica mai rapid un degenerat dacă observi care parte din tine îi atrage în viața ta. Trebuie să înțelegi faptul că degenerații nu sunt în viața ta pentru a te lupta tu cu ei, nu sunt o problemă imposibilă, ci sunt o oportunitate de a te cunoaște indirect pe tine însuși.

Degenerații acționează și te atacă cu intensitate progresivă, după principiul cunoscut: dacă nu știi, te învăț, dacă nu poți te ajut, dacă nu vrei, atunci te oblig. Acțiunea degeneratului, modul cum te „face”, aspectul de gândire în care te atacă are menirea de a te face să „vezi” care aspect al sufletului și/sau minții tale este în afara lui Dumnezeu.

Un degenerat va ajunge sau este deja prezent în viața ta, pentru a conștientiza aspectele cu care ești în disonanță cu Viața și cu Dumnezeu. Poți să scapi rapid de un degenerat dacă înțelegi rațiunea pentru care acest om a ajuns la tine și dacă accepți în tine însuși devierea pe care o manifestă. Negarea, neacceptarea problemei și eventual nepăsarea în a lua măsurile de corecție și realiniere la Adevăr/Credință doar vor prelungi obligativitatea relaționării cu un degenerat.

Nimănui nu-i place să-și accepte și să-și privească lucid propria mizerie sufletească și fără „presiune” nimeni nu ar lua nicio măsură. De aceea și „doctoria” duhovnicească administrată prin degenerații este amară și greu de suportat.

În măsura în care în sufletul tău are loc procesul de degenerare, în aceeași măsură vei ajunge să trăiești și să muncești în medii degenerate, unde îți vei întâlni imaginea din oglindă, gemenii tăi sufletești, degenerații generalști și degenerații chirurgi.

Citește cu atenție lista de mai jos. Dacă te recunoști undeva pe acolo, asta înseamnă că deja unul sau mai mulți degenerații se pregătesc să intre tiptil în viața ta.

Sau deja ai în viața ta degenerații care încă nu și-au dezvăluit adevărata lor identitate și încă trăiești un vis frumos, care va deveni rapid un coșmar. Sau, precum deja știi cu amărăciune și disperare, ai deja în viața ta degenerații care te au complet în puterea lor.

17.3.1. Devieri sufletești care vor atrage în viața ta degenerați „generalști“:

- nepăsare și lipsă de înfrânare la poftele alimentare și sexuale;
 - stare generală de nepăsare trândavă, fizică, mentală, spirituală, profesională;
 - nepăsare, dezinteres față de faptul că ești robul patimilor;
 - neiertare față de cei care ți-au greșit în trecut, răutate și dorință mocnită pentru răzbunare față de oamenii care te-au sabotat, umilit, chinuit, terorizat psihic, exploatat în muncă, exploatat sexual, etc;
 - lipsa de atenție și nepăsarea pentru gânduri și războiul nevăzut al gândurilor.
- Trebuie să fii foarte atent la gândurile tale și să nu te lași controlat de gânduri de slavă, negative, reverie/visare, îndreptățire, împrăștiere, amânare, mânie, critică, judecare, comentare/cârtire, de patimă.

Societatea în care trăim este perfect „adaptată“ să ne facă să nu fim atenți la gândurile noastre, ci la orice altceva: casa, grădina, hobby-uri, citit, meșteșugit, tehnologii, IT, filme, muzică, jocuri, prietenii, amicii, rudele, copiii, soțul/soția, societate, restaurante, cluburi, baruri, relații sociale, sex, rețele de socializare pe internet, enciclopedism, conspiraționism, scenarii oculte, planuri secrete, istorii secrete, politică, OZN-uri, cosmos, spațiul, distracții, presă, turism, preocuparea pentru autodezvoltarea personală, arhitectură, mobilier, ambianță, mașini, rachete, armament, boli, descoperiri, literatură, scientism.

Lipsa de atenție asupra propriilor gânduri (lipsa de prezență conștientă) este însă serios penalizată. Pentru „trezirea“ la realitatea duhovnicească, în viața oamenilor neatenți/nepăsători la gânduri sunt trimiși degenerați „generalști“, sau persoana în cauză va suferi încontinuu din partea mai multor „generalști“ lungi serii de tot felul de incidente și situații tensionate.

- Nu-ți abandona atenția asupra gândurilor și prezența conștientă pentru un element extern, deoarece automat te vei expune atacului unor degenerați „generalști“;
- nepăsare pentru lipsa gândirii spre Dumnezeu, nepăsare în respectarea poruncilor date nouă de Mântuitorul Iisus Hristos, nepăsare față de propriul suflet, nepăsare pentru lupta cu patimile din interior, nepăsare pentru propria mântuire, nepăsare față de trândăvie și lăncezeală, nepăsare în ținerea posturilor, nepăsare față de orice aspect care poate duce la întărirea și înălțarea sufletului;
 - nepăsare față de realitățile spirituale în care trăiești, nepăsare față de războiul nevăzut în care ești o victimă/pradă ușoară a ființelor anorganice (demoni);
 - lipsa de atenție pentru conservarea energiei sufletești prin înfrânare, post;
 - lipsa de atenție pentru suflet și slăbirea lui prin păcate;
 - lipsa de gândire la Dumnezeu, Creație, mântuire, Mântuitorul Iisus Hristos, Maica Domnului;
 - lipsa de atenție și discernământ pentru relațiile sociale și în relaționarea cu oamenii;
 - lipsa practicii tăcerii și ascultării celor din jur și a ascultării vieții în general;
 - lipsa de atenție la gândurile patimilor și absența dorinței de a lupta contra acestor gânduri;
 - lipsa de atenție pentru gândurile de momeală ale patimilor;
 - ești atent cu precădere la ceilalți: ce fac, ce spun, ce gândesc, ce intenții au, pe cine bârfesc, și nu ești atent la propriile patimi și păcate;
 - gândire negativă și lipsa voinței de a lupta contra gândirii negative: critică, judecată,

bârfire, gândire și vorbire cu răutate și nedreptate, analiza păcatelor celorlalți, invidie, observații, resentimente, prejudecăți;

- nu ai paza minții, nu-ți supraveghezi mintea pentru a preîntâmpina atacurile gândurilor negative;
- nu ești atent la gândurile de împrăștiere care urmăresc să-ți distragă atenția și concentrarea de la minte și suflet spre aspecte minore și probleme cotidiene;
- nu ai cunoașterea modului de atac asupra minții și nu iei măsuri de apărare. Prima dată în mintea ta apar gândurile negative, apoi gândurile de împrăștiere a minții, apoi, la final, vin puternice gândurile patimilor prin gândurile de momeală. Gândurile negative și de împrăștiere sunt încălzirea și pregătirea prin care să cedezi ușor la gândurile de momeală ale patimilor;
- lipsa de determinare în ocuparea și lucrarea minții cu propriile gânduri și lăsarea/abandonarea controlului câmpului mental în puterea gândurilor negative și a patimilor. Nu înțelegi că mintea este câmpul de luptă unde dai bătălia pentru mântuirea sufletului tău. În minte încep primele gânduri care vor duce la patimile care îți vor subjugă voința;
- împrăștierea gândurilor și neștiința de a practica rugăciuni scurte pentru a-ți readuce atenția la gândurile tale;
- nu ai înțeles modalitatea de înlocuire a gândurilor negative cu gânduri bune prin dorința de a lupta, rugăciune, smerenie, înfrânare, atenție.
- lipsă de credință și încredere în Dumnezeu;
- neînțelegerea rolului ispitelor în lucrarea virtuților sufletului;
- faptul că nu acorzi un sens religios-divin evenimentelor din viața ta;
- nu ai practica rugăciunii de calitate și manifesti dezinteres față de practica rugăciunii, nu te preocupă osteneala și perseverența în rugăciune;
- nu respecti legile Lui Dumnezeu, cele 10 porunci elementare;
- nu-ți exersezi libertatea voinței;
- lipsa de înfrânare a patimilor sexuale, lipsa dorinței de a lupta cu poftele și patimile și de a ieși din robia lor;
- ai sufletul slăbit de patimi de moarte: invidie, orgoliu, mândrie, slavă de sine, ură de sine, zgârcenie, răutate, dorință de parvenire, dorință de control, persistență în atitudini infantile, autosuficiență și izolare, desfrânare, mânie, răzburare, pofta alimentare, impostură, minciună, fals existențial, agresivitate, teamă, ignoranță. Dumnezeu te lasă în puterea degenerațiilor până îți conștientizezi toate aceste patimi de moarte din suflet și iei măsuri pentru eliminarea lor din sufletul tău;
- ești robul lăcomiei, ceea ce va atrage în viața ta indivizi exploataatori, care îți vor limita veniturile și te vor forța prin lipsuri materiale să nu-ți îndeplinești toate poftele și dorințele;
- în sufletul tău zace ascunsă patima mâniei. În consecință vei atrage în viața ta oameni care se simt bine să fie agresivi, invidioși, răutăcioși, nemulțumiți, sabotori, răutăcioși, etc.

17.3.2. Devieri sufletești care vor atrage în viața ta degenerați „chirurgi“:

– ești autosuficient, trăiești într-o autoizolare mentală, trăiești în propriul ghetto mental construit de tine însuși din prejudecăți și percepții subiective, denaturări ale

realității, orgoliu, ură, prostie, mândrie.

În viața ta vor apare degenerați care îți vor produce șocuri psihice și existențiale majore;

– trăiești o viață în minciună, în care te păcălești pe tine însuși și pe ceilalți de realitatea vieții tale interioare și exterioare.

Ai concepția naivă că viața poate fi trăită în minciună, manipulare și fals și că tu ești singurul om inteligent de pe pământ, care poate să-i mintă și manipuleze pe ceilalți precum dorește. În consecință, în viața ta vor ajunge degenerați vicleni, care te vor minți, manipula, sabota și păcăli, până când plin de umilință vei înțelege că părerea ta despre viață era complet greșită;

– îți place să furi, înșeli, minți, păcălești, să fii agresiv, ești preocupat de controlul oamenilor, dincolo de limitele organizaționale și familiale acceptabile.

În viața ta vor apare subordonați degenerați care te vor fura, manipula și controla fără să bănuiești acest lucru. În plus vei fi la rândul tău mințit, păcălit, furat, agresat de degenerații care îți sunt superiori ierarhic;

– ai convingerea că știi totul, că nimic nu mișcă fără tine. Vei fi înconjurat de degenerați care te vor fura, păcăli și minți;

– crezi că provocările vieții tale, datoriile tale umane și profesionale pot fi rezolvate manipulându-i și folosindu-te de ceilalți, pe bază de inteligență speculativă, șmecherie și trândăvie, fără muncă și efort personal.

Pentru inteligență speculativă, șmecherie și trândăvie „oglinza vieții” îți va aduce în propria viață numai neazuri, neîmpliniri, lipsă de „noroc” și șansă, eforturi înzecite irosite și degenerați specializați în sabotaj.

Vei avea de a face cu degenerați care te vor sabota sistematic, astfel încât vei fi nevoit să muncești înzecit, fără să obții niciun rezultat. Sau vei fi pus să muncești pe nimic cu anii la un degenerat cinic care te va exploata fără scrupule, până va ieși din sufletul tău toată șmecheria și trândăvia;

– abordezi viața prin prisma unor atitudini și comportamente infantile, deși ești matur psihic și emoțional. Vei avea de a face cu degenerați duri, care te vor obliga să tratezi viața cu seriozitate;

– te iei prea în serios și iei lucrurile exterioare prea în serios. Ești prea atașat de aspectele exterioare ale vieții, pui suflet și te implici sufletește în tot ceea ce faci și oriunde te duci: în relații, la locul de muncă.

Consumul tău sufletească în loc să fie pentru credință și lupta cu patimile, este pentru a te atașa de orice aspect al vieții. Pentru a te învăța detașarea de cele lumești vei avea parte de continui dezamăgiri personale și profesionale.

Toate eforturile, munca, zbaterea, ideile și devotamentul tău vor fi inutile, desconsiderate, risipite.

În toate aspectele materiale unde „ești cu sufletul”, nimic nu va dura și nu se vor păstra urmele efortului, muncii, grijii și preocupării tale. Lecția este că niciun aspect al vieții exterioare nu trebuie luat prea în serios și nu merită atașament sufletească.

Atenția principală, grija și atașamentul trebuie să fie la interior, la propriul suflet.

– ești prea stresat și plin de griji, mereu preocupat de ziua de mâine.

În consecință, Dumnezeu nu mai are loc în mintea și în viața ta. Această grijă exagerată pentru cele materiale denotă lipsă de încredere în Dumnezeu. În consecință vei suferi

din parte degenerațiilor neajunsuri materiale și bănești severe, pe termen lung, care însă te vor desțeleni din dependența de „valorile” acestei lumi;
– raționalitate excesivă, exces de rațiune în deciziile vieții. Raționalismul este o boală a minții foarte dificil de depășit. Pentru raționalism vor ajunge în viața ta degenerații de categorie grea și doar Dumnezeu va fi Acela care va avea grijă să mai rămâi în viață;
– vorbire în deșert, cântare, comentare, bârfire, osândire, judecarea celorlalți, chiar dacă este vorba despre situații reale.

17.3.3. Pericolul deosebit creat de mândrie, slavă deșartă, orgoliu, mânie, lipsa cugetării smerite.

Ești complet în robia unor patimi de tip demonic (mândrie, orgoliu, mânie, slavă deșartă), dar nu știi că ești în robia lor deoarece acestea sunt bine ascunse în „inima” ta, în „spatele” autocompătimirii, tristeții de tip demonic, îndreptățirii de sine și convingerii superiorității morale personale.

Psihicul tău s-a obișnuit să funcționeze folosind o plăcere (energie, libido) de tip demonic, obținută prin trăirea mentală și sufletească a patimilor mândriei, orgoliului, mâniei și slavei deșarte.

Adică concret sistemul psihic s-a obișnuit să-și procure libido-ul (energia) de funcționare prin acceptarea și însoțirea cu gândurile de mândrie, orgoliu, slavă deșartă, mânie.

Care gânduri sunt emise fie de către demonii aflați în câmpul biofizic exterior, fie de către demonii din trup (creier/„inimă”) crescuți la nivelul de „demoni-leu”, fie de către mintea/„inima” omului.

Ca urmare a acestei dependențe energetice neuro-psihice de tip demonic, Dumnezeu va trimite în viața ta degenerații deosebit de periculoși, complet demonizați prin patimi de tip demonic, care te vor sabota în tot ceea ce faci, întreprinzi, gândești, muncești, etc.

Aceștia nu se vor lăsa până când nu te vor aduce la cel mai de jos nivel al veniturilor, realizării profesionale și sociale. Vei fi adus la stadiul unei existențe simple, primare, plină de lipsuri și neîmpliniri.

Astfel ți se vor elimina complet toate posibilitățile de a mai fi dependent de gândurile de mândrie, mânie, orgoliu și slavă deșartă, care în fapt sunt gânduri pătimase demonice generatoare de plăcere psihică și libido psihic demonic.

AUTOCOMPĂTIMIRE + TRISTEȚE DE TIP DEMONIC + CONVINGEREA SUPERIORITĂȚII MORALE PERSONALE + ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE = NEPĂSAREA (ne-acceptarea, ne-conștientizarea, ne-asumarea, lipsă de preocupare) PENTRU TRĂIREA PATIMILOR GENERATOARE DE LIBIDO PSIHIC DEMONIC: MÂNDRIE, ORGOLIU, MÂNIE, SLAVĂ DEȘARTĂ.

TRĂIREA SUFLETEASCĂ ȘI MENTALĂ A PATIMILOR MÂNDRIE, ORGOLIU, MÂNIE, SLAVĂ DEȘARTĂ = PSIHICUL SE OBIȘNUIEȘTE SĂ FUNCȚIONEZE ÎN BAZA UNEI PLĂCERI PSIHICE (ENERGIE PSIHICĂ, LIBIDO) DE TIP DEMONIC = APARE PERICOLUL DEMONIZĂRII SINEI ȘI DEMONIZĂRII IDENTITĂȚII DE SINE A OMULUI = PENTRU A NU AJUNGE LA O IDENTITATE DEMONICĂ, ÎN EXISTENȚA ACESTUI OM SUNT TRIMIȘI INDIVIZI DEMONIZAȚI DEOSEBIT DE PERICULOȘI, CARE ÎI VOR SCHIMBA VIAȚA DIN TOATE PUNCTELE DE VEDERE: VISELE,

17.3.4. Pericolul deosebit creat de păcatele vorbirii: vorbirea în deșert interioară, vorbirea în deșert exterioră, comentare, cârtire, jignire, clevetire, nemulțumiri, criticare, judecare, osândire.

Vorbirea în deșert poate fi exterioră cu alți oameni, dar și interioară, prin monolog cu propria persoană. Ambele situații sunt inacceptabile și vor atrage în viața ta indivizi demonizați, „răi de muscă” (cum se spune în popor), care te vor face să-ți oprești vorbirea în deșert și să iubești tăcerea.

Trebuie multă atenție și înfrânare a păcatelor asociate cu vorbirea, deoarece pentru astfel de păcate Dumnezeu va permite să trebuiască să suporti cu anii degenerații foarte periculoși: vicleni, perfizi, plini de ură, plini de invidie cronică, cu dorință de răzbunare, obsedați pentru trădare, impostori de meserie, cu agendă premeditată deucidere.

Noi cu toții evaluăm foarte ușor toate aceste păcate făcute cu gura, dar care ies din „inimă”. În fața dreptății lui Dumnezeu, lucrarea păcatelor vorbirii conține cel puțin trei aspecte grave:

- a. Lucrarea păcatelor vorbirii duce în timp variabil la îndrăcirea omului cu demonii corespunzători: demonul cârtirii, demonul clevetirii, demonul judecării, etc.
- b. Lucrarea păcatelor vorbirii este asociată cu pericolul creșterii patimii slavei deșarte, care la rândul ei conține seva care va potența orice altă patimă.

Toți călugării și teologii ne atrag atenția că vorbirea în deșert (interioară și/sau exterioră) provine din mândrie și slavă deșartă, dar în continuare are capacitatea surprinzătoare de a ne activa și crește indirect, via slavă deșartă, orice altă patimă posibilă: lăcomie alimentară, desfrânare, invidie, răutate, etc.

SLAVĂ DEȘARTĂ + MÂNDRIE = DUC LA VORBIRE ÎN DEȘERT INTERIOARĂ (reverie, imaginație, închipuire, ceartă mentală, orice gând de împrăștiere) + **VORBIRE ÎN DEȘERT EXTERIOARĂ + TURNĂTORIE, DELAȚIUNE, COMENTARE, CÂRTIRE, JIGNIRE, CLEVETIRE, NEMULȚUMIRI, CRITICARE, JUDECARE, OSÂNDIRE = DUC LA CREȘTEREA ȘI ÎNTĂRIREA SLAVEI DEȘARTE ȘI A MÂNDRIEI = SLAVA DEȘARTĂ POTENȚEAZĂ ȘI CREȘTE TOATE CELELALTE PATIMI.**

c. Jignirea, clevetirea, criticarea, judecarea, osândirea sunt din punct de vedere duhovnicesc păcate de „ucidere” a aproapelui și sunt judecate ca păcate de „ucidere” a aproapelui.

PĂCATE ASOCIATE CU VORBIREA = DUC LA FORME GRAVE DE ÎNDRĂCIRE + DUC INSESIZABIL LA CREȘTEREA PATIMII SLAVEI DEȘARTE (ȘI IMPLICIT DUC LA CREȘTEREA TUTUROR CELORLALTE PATIMI) + DUHOVNICEȘTE SUNT PĂCATE DE „UCIDERE” A APROAPELUI = DUMNEZEU VA PERMITE CA ÎN VIAȚA/PREAJMA NOASTRĂ SĂ AJUNGĂ DEMONIZAȚI DINTRE CEI MAI PERICULOȘI.

Pentru a stopa lucrarea păcatelor vorbirii, Dumnezeu va permite ca în apropierea noastră să ajungă demonizați dintre cei mai periculoși, care au o agendă ascunsă,

premeditată și planificată deucidere a oamenilor de lângă ei.

Dacă suntem nepăsători și facem continuu păcate ale vorbirii, cum se vor comporta față de noi demonizații care vor ajunge în viața/preajma noastră?

Acești demonizați sunt tot numai lapte și miere cu cei din jur, politicoși, amabili și educați nevoie mare, dar când vine treaba de ținta vizată, demonizatul schimbă complet foaia.

Părintele Ciprian Negreanu ne prezintă cu claritate cum se manifestă acești demonizați, pe care am putea fi obligați să-i suportăm timp de ani de zile (!).

a. Urletele, nemulțumirile, criticile, defăimările, amenințările, țipetele și isteria lor par că nu se mai opresc:

„Acesta este unul dintre chipurile diavolului, faptul că te înfricoșează, urlă, răcnește, își arată parcă puternicia, voinicia, dar când e să dea piept.....

Așa s-a repezit la Mântuitorul, urlând, strigând, răcnind Ce-ai cu noi?, aproape certându-L, dar după aia plecându-și capul și zicând: Lasă-ne să intrăm în porcii aceia. Au devenit lași, neputincioși, slabi, așa cum și sunt, de fapt, arătându-și adevăratul chip.

Prima manifestare a fost de fațadă, de sperietură, de înfricoșare pentru ceilalți. De aceea Sfântul Apostol Pavel insistă asupra faptului că frica nu este de la Dumnezeu. Și chiar spune: Frica este de la diavol.

El încearcă să exercite această stare de frică asupra omului, de a-l ține pe om sub frică toată viața, așa cum citim în Epistola către evrei, în care zice că diavolul ne-a ținut în robie cu frica de moarte, și în general, cu frică, toată viața.

Și e starea cu care îl ține pe om în robie, într-o stare de frică, de înfricoșare față de diavol, față de puterea întunericului, față de slăbiciuni, față de moarte, de tot ceea ce este în puterea lui.¹⁰

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

b. A doua formă de „comunicare“ a **demonizațiilor** este neobosita limbuție jignitoare, calomniatoare, tendențios-inversă, negativistă, criticistă, provocatoare, bârfitoare, clevetitoare, căutătoare de ceartă.

În viața demonizatatului totul în jur pute, totul este rău, nimeni și nimic nu face treburile cum trebuie, nimeni și nimic nu este așa cum trebuie, etc. Toți oamenii sunt niște răi, needucați, incultți, proști, idioți, sabotori, lichele, paraziți, trântori, îmbuibați, obsedați, etc. Degeneratul practică o adevărată „vânătoare“ a greșelilor și scăpărilor celor din jur, în orice aspect posibil.

Rezultatul acestei atitudini „vânătoarești“ este un uragan de nemulțumiri, acuze și critici „îndreptățite“: de ce aia este acolo, de ce aia este dincolo, de ce faci asta, de ce nu faci asta, ai greșit că ai făcut, ai greșit că nu ai făcut, de ce te duci acolo, de ce nu te duci acolo, de ce ai gândit la X, de ce nu ai gândit la X, etc.

Practic nu există limite în ceea ce privește evaluările criticiste, negativiste și jignitoare ale demonizațiilor. Părintele Ciprian Negreanu vorbește foarte inspirat despre comunicarea demonizațiilor sub expresia „limbuția muștei care vede numai cele rele“:

„Și întorcându-ne la urletul acesta al demonului, care acoperă, parcă, tot, **această limbuție pe care o dă demonul oamenilor, acestora care sunt stăpâniți, limbuție de a spune toate cele rele, întunecate, înfricoșătoare, e limbuția muștei care vede numai cele rele și încearcă să acopere cu urletele și cu strigătele posibilitatea de a i se spune că mai sunt și lucruri bune, posibilitatea de a vedea că mai sunt și lucruri bune.**

În agitația și datul de pământ cu urlete și strigăte, vrei să-ți spui că e numai rău, totul e rău. Și aceasta, dacă suntem sinceri, cred că o auzim tot timpul în adâncul sufletelor noastre, că diavolul nu stă.”¹¹

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

17.4. Osteneală, efort și disciplină pentru lupta cu tine însuși. Începutul războiului personal pentru disciplina gândurilor, despătimire și oprirea păcatelor personale cotidiene.

Degeneratul pleacă din viața ta atunci când îndeplinești două condiții esențiale: ai disciplina gândurilor (încarci mintea cu disciplina *rugăciunii lui Iisus*) și începi în mod disciplinat asceza neîncetată pentru despătimirea sufletului și a gândirii.

17.4.1. Neîncetata vigilență de sine, luare aminte asupra gândurilor, te reîntorci cu mintea la Dumnezeu. Ai tăcere și disciplina gândurilor, adică „încarci” mintea cu disciplina rugăciunii.

În plan duhovnicesc, păcatele făcute cu gândul sunt considerate precum faptele reale exterioare, iar acest lucru va atrage obligatoriu „plata” acestor păcate prin degenerați, necazuri, boli și ispite.

Deci orice gând demonic acceptat și însoțit (dialogul cu gândurile demonice) se plătește aici și acum, pentru a nu-l plăti cu mult mai greu „dincolo”. Iar modalitatea cea mai rapidă de a plăti păcatele făcute cu gândul este relaționarea sau dependența de un individ degenerat (sau demonizat).

Când ajungem pe mâna degeneraților repede ne pierdem credința, uităm pe Dumnezeu, dăm vina pe alții, considerăm că Dumnezeu este nedrept. Majoritatea oamenilor se întreabă câncotași de ce viața lor este o continuă și nedreaptă „închisoare” a necazurilor, blocajelor, problemelor, bolilor, suferințelor, neîmplinirilor, deceselor, lipsurilor, etc.

Problema este necunoașterea legilor duhovnicești.

Dar dacă am echivala gândurile noastre cu fapte reale exterioare (așa cum judecă Dumnezeu), pentru aceste „fapte” ar trebui să fim condamnați la sute de ani de închisoare reală. Însă exact acest lucru se întâmplă: datorită gândurilor noastre demonice, pedepsele duhovnicești la „închisoarea” iadului se cuantifică/echivalează în lumea reală prin „închisoarea” necazurilor, bolilor și lipsurilor.

Deci cum ar putea viața noastră să nu fie o „închisoare”, dacă echivalentul faptic al gândurilor noastre ar însemna în lumea reală condamnări la sute de ani de închisoare reală. În fiecare zi facem cu gândurile păcate deosebit de grave, care dacă ar fi echivalate în fapte reale în lumea fizică ar însemna condamnări penale la sute de ani de închisoare. Și aceasta este judecata lui Dumnezeu.

Câte gânduri de desfrânare cu violență avem? Echivalați aceste gânduri cu fapte reale,

care se pedepsesc cu închisoare. Așa judecă Dumnezeu.

Câte gânduri de ură, invidie, răutate, răzbunare, ținerea de minte a răului, trădare, viclenie, exploatare, fals, șantaj, manipulare, etc. avem zilnic?

Duhovnicește fiecare astfel de gând este echivalat în lumea reală cu oucidere pedepsibilă penal. Câte astfel de „ucidere” virtuale facem în fiecare zi? 10 „ucidere”? 20 „ucidere”? Ca să nu le plătim „dincolo”, în închisorile iadului, le vom plăti aici și acum, prin degenerați, necazuri și boli.

Câtă clevetire cu răutate facem zilnic? Duhovnicește fiecare astfel de gând este echivalat cu tortura de a smulge carnea de pe cel vizat. Cum se pedepsește în lumea reală o astfel de tortură de tip psihopat? Echivalați aceste gânduri cu fapte reale, care în lumea reală se pedepsesc cu închisoare. Așa judecă Dumnezeu.

Câte gânduri de mândrie și slavă deșartă avem zilnic? Câte căderi avem prin gândurile „de dreapta”? Duhovnicește aceste gânduri sunt echivalate cu fapte reale deucidere, care se pedepsesc cu închisoare. Așa judecă Dumnezeu.

Etc, etc.

Legea duhovnicească este foarte simplă: viața noastră nu va mai fi o „închisoare” controlată de degenerați și demonizați atunci când nu vom mai derula fapte duhovnicești demonice (gânduri, cuvinte, acțiuni), care în lumea de „dincolo” se pedepsesc cu închisoarea iadului.

Zero gânduri, cuvinte și fapte demonice înseamnă zero păcate, deci zero drepturi acordate diavolului, rezultă zero condamnări duhovnicești la închisorile iadului și zero condamnări la „închisoarea” pământească a degeneraților.

Cine nu vrea sau nu mai apucă să-și plătească păcatele (faptele–gândurile demonice) aici pe pământ în „închisoarea” degeneraților și le va plăti „dincolo”, în închisorile demonilor. Evident că este de preferat „închisoarea” degeneraților de pe pământ, dar cel mai bine este să nu fim acuzabili pentru nici un tip de faptă duhovnicească demonică.

SCĂPAREA DE NECAZURILE ADUSE DE DEGENERAȚI = ESTE OBLIGATORIE TĂCEREA, ÎNFRÂNAREA VORBIRII + NEÎNCETATA VIGILENȚĂ, LUAREA AMINTE LA GÂNDURI ȘI LA TOT CE PORNEȘTE DIN „INIMĂ” (desfrânare, lăcomie, patimi, răutate, invidie, etc), DEOARECE TOATE ACESTE REALITĂȚI INTERIOARE SUNT JUDECATE DE DUMNEZEU PRECUM FAPTE REALE EXTERIOARE!

PENTRU OSTENEALA DE A OPRI ÎMPRĂȘTIEREA GÂNDIRII (prin rugăciunea lui Iisus) ȘI ÎMPOTRIVIREA LA DIALOGUL GÂNDURILOR, DUMNEZEU TE ELIBEREAZĂ DE RĂZBOIUL EXTERN CU DEGENERĂȚII.

Implicit, pentru a nu mai avea treabă cu indivizii degenerați (și implicit cu toate nenorocirile pe care le aduc aceștia), trebuie să realizăm următoarele fapte duhovnicești:

– osteneala zilnică pentru a ne păstra neîncetată starea mentală de prezență conștientă și starea de trezvie a minții, prin neîncetata rugăciune a lui Iisus și neîncetata rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu.

„Încărcăm mintea” cu rugăciunea lui Iisus, nu avem preocupări mentale pentru alți

oameni, nu răspundem la dialogul gândurilor. *Rugăciunea lui Iisus* se face cu mare pocăință, umilință, simțirea păcătoșeniei, cu mâhnire că prin păcatele noastre L-am supărat pe Dumnezeu.

Condiția absolut esențială pentru a putea „încărca mintea” cu *rugăciunea lui Iisus* este tăcerea și înfrânarea vorbirii.

TĂCERE + ÎNFRÂNAREA VORBIRII = DESCHIDEM DRUM LIBER PENTRU A „ÎNCĂRCA MINEA” CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII LUI IISUS.

– osteneala de fiecare SECUNDĂ de a avea o neîncetată luare aminte la sine, la tot ce înseamnă activitate interioară personală: gânduri, intenții, dorințe, speranțe, vise, planificări, acțiuni. În primul rând, trebuie să avem o neîncetată vigilență asupra gândurilor care ne vin în minte.

ESTE OBLIGATORIE NEÎNCETATA VIGILENȚĂ, LUAREA AMINTE LA GÂNDURI ȘI LA TOT CE PORNEȘTE DIN „INIMĂ”(desfrânare, lăcomie, patimi, răutate, invidie, etc), DEOARECE TOATE ACESTE REALIȚĂȚI INTERIOARE SUNT JUDECAȚE DE DUMNEZEU PRECUM FAPTE REALE EXTERIOARE!

– osteneala conștientă pentru a avea doar gânduri smerite (smerită cugetare). Suntem foarte atenți să dezvoltăm virtutea smereniei, care este singura care poate smulge definitiv din „inimă” (suflet) patima demonică a mândriei.
– preocuparea conștientă de a face zilnic cât mai puține păcate cu gândurile, cuvintele, trupul (desfrânare, mâncare), faptele.

ȚINTA NOASTRĂ ZILNICĂ, OBIECTIVUL NOSTRU ZILNIC, TREBUIE SĂ FIE IMPECABILITATEA UMANĂ ȘI DUHOVNICEASCĂ, NIMIC MAI PUȚIN.

– osteneala ca din SECUNDA 1 să ne înfrânăm (prin proprie voință) și să ne împotrivim (cu *rugăciunea lui Iisus*) la toate gândurile/ispitirile demonice de momeală: „din spate”, „din față”, „din stânga”, „din dreapta”, „de sus”, „de jos”, „dinafară”, „dinăuntru” (vezi explicarea acestor gânduri demonice de momeală în capitolul 3, sub-capitolul 3.5.2).

În cadrul capitolului 3, la paragraful 3.5.2. (intitulat „Starea de trezvie a minții”) puteți găsi o listă orientativă de gânduri/ispite demonice de momeală, la care trebuie să ne înfrânăm și împotrivim imediat, din prima secundă. Vom înlocui în mintea noastră toate gândurile/ispitele demonice de momeală (enumerare în cadrul paragrafului 3.5.2) cu un program de rugăciune neîncetată (prezentat în cadrul paragrafului 3.5.1).

17.4.2. Abandonezi trândăvia și începi în mod disciplinat asceza activă pentru despățimirea sufletului și a gândirii tale.

Dumnezeu vrea ca tu să-ți începi osteneala, efortul real și concret pentru a-ți curăța sufletul și gândirea de patimi.

Dumnezeu vrea să vadă la tine interesul tău real, osteneala, efortul și lupta ta pentru despățimire. Dumnezeu vrea să vadă că te lupti pentru paza minții, că ești atent și te

împotrivești oricărui gând demonic: de împrăștiere, slavă, patimă, mândrie, orgoliu, răutate, etc.

Deci trebuie să ieși din starea de nepăsare boemă și să intri ca soldat activ în războiul duhovnicesc contra răului din tine însuși, să începi asceza și osteneala pentru exorcizarea răului din tine însuși.

Deci o condiție esențială pentru ca Dumnezeu să ia degeneratul din viața ta este de a te înrola voluntar ca soldat al Mântuitorului Iisus Hristos în războiul contra răului, indiferent de forma lui de putere, existență și apariție.

Fiecare soldat al Mântuitorului Iisus Hristos are datoria și obligația de a identifica, expune, demasca și lupta contra oricărei forme de rău, indiferent unde el apare și indiferent de forma în care se manifestă.

Dar pentru majoritatea oamenilor începători, pentru „căldicei“, această cerință se limitează la războiul contra răului personal, existent în interiorul fiecăruia. Ca să ia degeneratul din viața ta, Dumnezeu vrea să vadă la tine efortul, osteneala, disciplina, preocuparea pentru despățimire.

Monahii și teologii ne-au spus încontinuu un adevăr simplu și dureros:

„Dumnezeu te lasă să fii luptat de rău la exterior până când îți vei începe propria luptă cu răul din interior, prin pocăință, post, paza minții și rugăciune“.

Concret, această luptă înseamnă identificarea și acceptarea patimilor sufletești și a deprinderilor trupului, care trebuie oprite și eliminate. Nu poți lupta contra tuturor patimilor deodată, ci acestea se înving pe rând, una câte una.

Un aspect foarte important în această luptă sunt „armele“ cu care putem învinge și alunga demonii care ne chină sufletul și trupul. Aceste „arme“ duhovnicești prin care putem învinge demonii din interiorul nostru sunt spovedania, pocăința, paza minții și postul.

Ajungem la o concluzie simplă: **războiul contra demonilor (patimilor) nu poate fi purtat și câștigat fără permanentă trezvia minții, postire, rugăciune și neîncetată pocăință.**

ARMELE EXORCIZĂRII RĂULUI DIN SUFLET (DESPĂTIMIRII) = SMERIRE DE SINE, OSTENEALĂ, EFORT, DISCIPLINĂ, PREOCUPARE, POCĂINȚĂ, PERMANENTĂ PAZA MINȚII, POST, RUGĂCIUNE (de dimineață, neîncetată a lui Iisus).

RĂZBOI DUHOVNICESC, EXORCIZAREA RĂULUI PERSONAL, DESPĂTIMIREA = SMERIREA DE SINE + OBLIGATIVITATEA ÎNDEPLINIRII UNUI CANON ZILNIC DE RUGĂCIUNE.

Fără rugăciune nici nu se poate vorbi de un război, este vorba despre sinuciderea unui naiv inconștient în fața unui inamic viclean și bine antrenat în luptă. Putem vorbi de o luptă, de un combat real cu șanse de izbândă doar atunci când ne rugăm la Dumnezeu. Când ne smerim și-i cerem ajutorul, Dumnezeu ne ajută pas cu pas, la fiecare provocare.

Iar pocăința nu trebuie înțeleasă doar ca o acceptare și o părere de rău pentru păcatele făcute. Așa cum ne învață părintele Rafail Noica, în adâncul ei pocăința

trebuie să fie o „dinamică spre viața veșnică”, ceea ce implică și o permanentă re-înnoire, o continuă mișcare de despățimire a Ființei noastre: minte (gândire), trup, suflet.

Pravila de rugăciune pentru completa despățimire a Ființei noastre: trup, suflet, minte.

**DEZ-RĂDĂCINĂM COMPLET DIN MINTE + SUFLET + TRUP ORICE PATIMĂ =
O RG. ÎNCEPĂTOARE (x25) +
RUGĂCIUNEA LUI IISUS ADAPTATĂ (x25) +
O RUGĂCIUNE DIN PSALMUL 50 (x25) +
RG. ÎMPĂRATE CERESC ADAPTATĂ (x25)**

Exemplu concret:

Pentru despățimirea de lăcomie, vom spune succesiv următoarele 4 rugăciuni:

a. „*Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-mă pe mine, LACOMUL*” – de 25 ori

sau

„*Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție*” – de 25 ori

b. „*Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată LĂCOMIA*” – de 25 ori

c. „*Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele*” – de 25 ori

d. „*Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată LĂCOMIA*” – de 25 ori și reluăm.....

Notă: cele 100 rugăciuni sunt o pravilă minimală „de întreținere”, cei care se știu bine împătimiti vor face/spune 1.000–3.000 rugăciuni pentru despățimire, cu tot atâtea Sf.Crucii și închinăciuni mici.

Pentru mai multe exemple și detalii cu privire la rugăciunile pentru despățimire puteți citi în cadrul capitolului 18 paragraful **18.2.12.**

17.5. Exorcizarea răului personal, prin creșterea conștientă a virtuților opozabile patimilor.

Unul dintre motivele principale pentru care Dumnezeu lasă degenerații în viața noastră este nepăsarea pentru creșterea conștientă a virtuților sufletului.

Pentru ca Dumnezeu să îndeparteze degenerații de lângă noi, trebuie să ne propunem ca obiectiv zilnic dezvoltarea anumitor virtuți ale sufletului.

De exemplu, pentru fiecare patimă, trebuie dinadins urmărită virtutea (virtuțile) anihilatoare: pentru lăcomia alimentară practicăm/exersăm înfrânarea, răbdarea, postirea, voința și smerita cugetare, pentru mânie exersăm stăpânirea de sine și blândețea, etc.

RĂZBOIUL CONTRA RĂULUI DIN NOI = CREȘTEREA VIRTUȚILOR OPOZABILE = POCĂINȚA PENTRU RĂUL DEJA FĂCUT + DISCIPLINA UNEI PRAVILE ZILNICE DE RUGĂCIUNE.

Mai multe aspecte cu privire la creșterea virtuților pot fi citite la capitolul 3, în cadrul sub–capitolului **3.7.13**.

17.6. Exorcizarea răului personal prin pocăință și FAPTE ALE POCĂINȚEI (întotdeauna împreună).

În ceea ce privește identificarea răului din interiorul nostru, trebuie să știm că Viața fiecărui om este cumva programată, automatizată să funcționeze ca o oglindă de dreptate immanentă, în care să ne vedem pe noi înșine.

Viața noastră este oglinda sufletului nostru. Prin situații de viață și oamenii întâlniți în „calea” noastră, viața ne da întâlnire cu ceea ce este în interiorul nostru. În toate aspectele vieții există un echilibru. În acest joc de atracție proporțională nimeni nu intervine.

Răul din tine însuți (Sinele natural, trup, suflet) este cel care rezonază și atrage proporțional răul exterior sub forma degenerațiilor.

Sunt multe posibilități prin care acest rău (energie demonică, demoni) ajunge în sufletul nostru:

x. Când vorbim de „răul din suflet”, în primul rând vorbim de o energie demonică bine „cazată” în câmpul nostru biofizic, datorită patimilor moștenite sau dobândite personal: șmecherie, răutate, ură, trufie, invidie, orgoliu, mândrie, slavă, mânie, lăcomie, clevetire, bârfire, trândăvie, nepăsare, dorință de răzbunare, etc. Fiecare astfel de patimă înseamnă că sufletul nostru este deja cangrenat de o formă de energie demonică.

De fiecare dată când ne satisfacem prin intermediul trupului o patimă (beție, prea–curvie, lăcomie, slavă, mânie, clevetire, vorbire în deșert, etc), o formă echivalentă de energie demonică intră în câmpul nostru biofizic și pune stăpânire pe sufletul și mintea noastră.

Puțin câte puțin, în câțiva ani putem ajunge complet dependenți de o patimă, fără a ne mai putea împotrivi prin voința personală. Acest lucru se întâmplă deoarece chiar și la cea mai mică formă de existență energia demonică are intenție și voință proprie și de la un anumit nivel de concentrare ea este mai puternică decât voința minții umane.

xx. În al doilea rând, „răul din suflet” înseamnă energia demonică care a ajuns în interiorul câmpului nostru biofizic, ca urmare a diferitelor noastre păcate ne–asumate conștient, ne–pocăite și ne–exorcizate prin mărturisire (spovedanie).

O faptă se numește „păcat” atunci când are loc încălcarea unei legi a lui Dumnezeu, cu sau fără participarea voinței omului. Urmarea unui „păcat” este pătrunderea în câmpul nostru biofizic a unei energii demonice.

Păcate pot fi: gânduri, expresii răutăcioase sau invidioase ale privirii, tăceri dușmănoase, simple atitudini dușmănoase, vorbe rostite sau fapte/acțiuni.

Indiferent că păcatul este mic sau mare, o cantitate și o calitate corespunzătoare de energie demonică ne va intra în câmpul biofizic. Iar problema cu această energie demonică este că odată ajunsă în câmpul nostru biofizic, precum un agent sabotor, începe să lucreze neobosită asupra gândirii omului, îndemnându–l la noi și noi păcate.

Această lucrare interioară nu se vede. Ceea ce însă se vede este faptul că **energia demonică ajunsă în trupul omului prin patimi și păcate personale rezonază, atrage spre ea din exterior o energie demonică similară, existentă în alți oameni.**

În consecință, câtă energie demonică există în sufletul tău, în aceeași măsură va veni din exterior răul spre tine.

Vei fi asaltat de unul sau mai mulți degenerați și vei rămâne în puterea lor atâta timp cât este necesar să-ți exorcizezi din trup (și Sine, suflet) energia demonică corespunzătoare păcatelor și patimilor tale.

RĂUL TĂU PERSONAL, ENERGIA DEMONICĂ DIN TINE (TRUP, SUFLET, SINE) = REZONEAZĂ ȘI ATRAGE SPRE TINE RĂUL (DEMONII, ENERGIA DEMONICĂ) DIN DEGENERĂȚI.

Adevărul este că niciun om nu acceptă cu ușurință care este realitatea negativă a sufletului său. Pentru ce ni se întâmplă în viață, întotdeauna altcineva este de vină: părinții, rudele, cunoscuții, colegii de serviciu, societatea, conspirațiile, Dumnezeu. Nici prin cap nu ne trece și nu putem accepta că răul care vine către noi este atras și este proporțional cu răul deja existent în noi înșine.

Ne este greu să acceptăm că **pentru degenerarea personală interioară atragem degenerarea din exterior**: pentru lăcomie atragem exploatare, pentru mânia din interior atragem din exterior agresivitate, bârfă și invidie, pentru slavă deșartă atragem asupra noastră lipsuri și căderi, etc.

Pentru păcatele făcute atragem din exterior tot felul de oameni care ne aduc ispite, necazuri și probleme.

Secretul întâlnirii cu un degenerat este că din acel moment pentru tine va începe obligatoriu un război. Dar sensul acestui război nu este extern, ci intern.

Când un degenerat va veni lângă tine, să știi negreșit că de-acum este gata cu „copilăria“ (nepăsarea, trândăvia, etc.) ta pe acest pământ, de-acum înainte este timpul să-ți începi războiul cu tot răul din tine însuși.

Adică îți exorcizezi din suflet energia demonică care deja este acolo, te oprești să mai faci păcate (cu gândul, privirea, atitudinea, vorbirea, fapta), te ostenești pentru a te elibera de patimile deja existente, ești atent să nu dezvolți alte patimi noi.

Concret, îți începi războiul cu păcatele și patimile tale, ca de exemplu: nepăsarea, șmecheria, mândria, orgoliul, trândăvia, curvia, beția, lăcomia, trădarea, vorbirea în deșert, vorbirea de rău, judecarea celorlalți, slava de sine, etc.

Acest război intern nu este opțional și nu este o glumă, este vorba chiar de viața ta. Ori te lupți la interior și învingi, ori refuzi șansa oferită de Dumnezeu și atunci vei fi lăsat în puterea răului din tine însuși, să te demonizezi complet.

În ceea ce privește exorcizarea răului personal din sufletul nostru, sunt mai multe aspecte care merită atenție.

Când vorbim despre „răul din suflet“, vorbim chiar despre demoni, ființe nepământene care trăiesc din „puterea“ patimilor noastre. Exorcizarea „răului din suflet“ are un sens indirect, deoarece demonii nu intră efectiv în interiorul sufletului omului, ci doar îi afectează „calitatea“, puritatea.

„Substanța“ demonică, energia din care sunt alcătuiți demonii nu este omogenă cu „substanța“ și energia sufletului omului. Demonii nu au aceeași „fiziologie“ ca substanța sufletului nostru, dar ne pot intra în interiorul câmpului biofizic, de unde ne pot influența calitatea sufletului, stările trupesti și procesele de gândire.

Spuneam mai înainte că rezonanța și atracția degeneraților are la bază energia

demonică deja existentă în sufletul omului. Această „energie demonică“ a păcatelor și patimilor are voință, intenție și inteligență chiar și la cel mai mic nivel de reprezentare, deci concret vorbim de fapt tot de „demoni“, dar mai mici sau ai mari, mai slabi sau mai puternici, corespunzători păcatelor comise.

Există trei mijloace principale pentru a scoate din trupul nostru energia demonică (demoni mai mici sau mai mari) care cumva a ajuns acolo: pocăința, neîncetat rugăciunea lui Iisus și mărturisirea (șpovedania).

Concret doar mărturisirea realizează exorcizarea propriu-zisă (eliberarea de energie demonică), pocăința și rugăciunea având rolul de a identifica care anume rău trebuie exorcizat.

În ceea ce privește modalitatea concretă de a exorciza acest rău în exterior, practica monahală milenară ne învață următoarele: **odată ajuns răul în interiorul tău, nu mai ai puterea să-l scoți afară prin propriile tale puteri.**

Odată ajunși în trupul omului, demonii provoacă imediat o stare de „ceată“ mentală care paralizează atenția, concentrarea și voința.

De multe ori, când omul face altcuiva un rău fără să-și dea seama, în câteva ore i se face rău și are o senzație generală de rău. Fiziologic, mental și sufletește este serios afectat. Această senzație complexă de rău continuu este pentru majoritatea oamenilor un motiv serios de a cerceta ce au făcut și de a începe un proces de pocăință.

Prin actul de pocăință omul își dă seama de greșală, își recunoaște în fața lui Dumnezeu păcatul și răul comise, se căiește de cele făcute, se roagă ca Dumnezeu să-l ierte și îl roagă smerit pe Dumnezeu să-l elibereze de răul din interiorul său.

Trebuie să cunoști că fără pocăința personală Dumnezeu nu intervine și fără intervenția Sa toate stările de rău resimțite nu se vor opri nicio secundă. Iată de ce majoritatea oamenilor care au făcut în secret rău ajung într-un timp oarecare să recunoască singuri răul comis, să se căiască, să-și ceară iertare de la victime pentru faptele comise și să solicite singuri pedeapsa pentru faptele comise.

Doar prin iertarea victimelor și prin iertarea lui Dumnezeu se poate opri durerea sufletească și fiziologică îngrozitoare care îi chinuie continuu pe acești oameni cu lunile și anii.

EXORCIZAREA RĂULUI „DIN SUFLET“ O MAI POATE FACE NUMAI DUMNEZEU, PRIN POCĂINȚA OMULUI CARE SOLICITĂ INTERVENȚIA ȘI IERTAREA SA.

POCĂINȚĂ = RECUNOAȘTEREA PĂCATULUI COMIS + CĂINȚA PENTRU PĂCATELE COMISE + DORINȚA PERSONALĂ PENTRU EXORCIZAREA RĂULUI + RUGĂCIUNEA PERSONALĂ LA DUMNEZEU PENTRU IERTARE ȘI AJUTOR + RUGĂCIUNEA PSALMULUI 50 + EFORTUL/OSTENEALA PERSONALĂ DE A NU MAI REPETA PĂCATUL.

Exemple de fapte ale pocăinței:

17.6.1. Primul pas în lucrarea pocăinței este luarea în considerare a „vocii“ conștiinței: conștientizarea, acceptarea, asumarea conștientă a păcatelor făcute cu voie sau fără voie (gânduri, vorbe, fapte, intenții, atitudini, planuri, scopuri, reacții, premeditări, etc.) și a patimilor care ne robesc.

Apoi este ieșirea din nepăsare și trândăvie duhovnicească, prin luarea în seamă a tuturor semnalelor pe care ni le transmite conștiința: gânduri, sentimente de rușine, durere psihică, etc.

Pocăința înseamnă luarea foarte în serios a tuturor semnalelor pe care ni le trimite conștiința și sufletul și realizarea FAPTELOR POCĂINTEI: acceptarea conștientă a vinovăției păcatelor comise, simțirea păcătoșeniei proprii, smerire de sine, acceptarea și asumarea răului deja comis, dorința de eliberare de energia demonică, dorința de a nu mai repeta păcatele făcute, rugăciune de maximă calitate prin psalmodiere, rugăciune cu lacrimi și durere pentru a fi iertați de Dumnezeu de păcatele făcute, milostenie, spovedanie, post.

„Pilda fiului risipitor (rătăcitor)“.

„Pilda fiului risipitor (rătăcitor)“ este un model al asumării conștiente a păcatelor făcute, al pocăinței și întoarcerii vieții omului spre Dumnezeu.

În această pildă extraordinară avem prezentat un „fiu“ (real trupul, sufletul, Sinele omului) care se întoarce „acasă“ la Tatăl său (adică la Dumnezeu) plin de smerenie și pocăință, recunoscându-și în fața Lui greșelile comise și dorind să răscumpere timpul pierdut în necredință, uitare de Dumnezeu, neascultare, desfrânare.

Este vorba nu numai de desfrânarea trupească, cât mai ales de desfrânarea minții, de împrăștierea minții și acceptarea dialogului gândurilor.

De remarcat este faptul că fiul risipitor (rătăcitor) se întoarce spășit acasă de-abia după ce Dumnezeu a trimis în țara unde plecase el o mare foamete și fiul ajunsese slugă la porci.

Deci metoda pedagogică a lui Dumnezeu este simplă și clară: fiul „își vine în sine“, își aduce aminte de Dumnezeu și de faptele sale atunci când nu mai poate răbda umilințele, foamea, nedreptatea, singurătatea, izolarea, sărăcia, bolile, exploatarea, batjocura.

Deosebită este însă și primirea și iertarea Tatălui (a lui Dumnezeu), ca urmare a pocăinței pe care fiul o aduce: recunoașterea și asumarea păcatelor făcute (uitare de Dumnezeu, necredință, neascultare, desfrânare trupească, desfrânarea/împrăștierea minții), dorința și angajamentul de a nu le mai face, simțirea păcătoșeniei personale, rugămintea cu durere ca Dumnezeu să-i ierte păcatele, dorința de a fi reprimat înapoi în „casa“ lui Dumnezeu.

Pentru FAPTELE LUI DE POCĂINȚĂ (sinceritatea pocăinței sale, durerea lui sufletească, dorința de a fi iertat, umilirea de sine, smerire de sine) Dumnezeu nu mai răscumpără păcatele fiului risipitor prin pedeapsă și suferință, ci îl reprimește înapoi la Sine cu toate drepturile lui de fiu.

Pentru FAPTELE LUI DE POCĂINȚĂ, Dumnezeu îi dă înapoi fiului:

1. haina „cea dintâi“ (nu haina cea mai bună), care înseamnă:

– curăția sufletului și a trupului;

Ea poate fi re-dobândită de om după o pocăință sinceră și după o spovedanie generală completă (din copilărie) la preot.

– reprimirea Harului Sf. Botez, care a fost pierdut datorită unor păcate foarte mari. (vezi la capitolul 19 paragraful **19.4.1.c**)

2. „inelul”, care înseamnă reluarea angajamentului existențial al omului cu Dumnezeu. Anterior omul și-a „revenit în sine”, și-a conștientizat păcatele și viața păcătoasă, timpul pierdut, s-a pocăit și s-a spovedit la preot, și în consecință a re-dobândit curăția sufletului (a re-dobândit haina „cea dintâi”).

După aceste fapte de conștiință și duhovnicești, poate avea loc re-unirea omului cu Dumnezeu, prin:

- decizia liberă a omului de a respecta și împlini în viața sa poruncile lui Dumnezeu;
- decizia liberă a omului de a-și dedica întreaga sa viață lui Dumnezeu (timpul, gândirea, preocuparea, activitatea, citirea cărților, educația copiilor, etc.);
- decizia liberă a omului de a avea o viață liturgică în cadrul Bisericii Ortodoxe.

3. „încălțăminte”, care înseamnă puterea sufletească dată omului, concretizată în 2 aspecte:

3.a. voința de a împlini poruncile lui Dumnezeu;

Anterior prin primirea „inelului” omul s-a angajat în sinea sa să respecte și îplinească poruncile, legile și deciziile lui Dumnezeu, dar fără să aibă și puterea duhovnicească necesară (voința) de a realiza faptic această decizie personală.

De-abia acum după ce-și primește „încălțăminte” (voința), omul va avea și posibilitatea reală de a împlini poruncile lui Dumnezeu, fără lăncezeală, trândăvie, lene, amânare, nepăsare, delăsare, comentare, crâcnire.

3.b. iertarea greșelilor aproapelui (inclusiv pentru cei sporiți iertarea vrăjmașilor).

UITAREA DE DUMNEZEU, NECREDINȚĂ, NEASCULTAREA DE PORUNCILE SALE, DESFRÂNAREA TRUPEASCĂ, DESFRÂNAREA MINȚII (ÎMPRĂȘTIEREA GÂNDIRII) = SUNT PĂCATE MARI CARE ATRAG DIN PARTEA LUI DUMNEZEU DIVERSE MĂSURI DE SALVARE A SUFLETULUI OMULUI (exploatare prin degenerați, foamete, suferințe, umilințe, boli, necazuri de tot felul).

PĂCATE MARI ȘI GRELE: UITAREA DE DUMNEZEU, NECREDINȚĂ, NEASCULTAREA DE PORUNCILE SALE, DESFRÂNAREA TRUPEASCĂ, DESFRÂNAREA MINȚII (ÎMPRĂȘTIEREA GÂNDIRII), PĂCATE CONTRA SFÂNTULUI DUH = SE RĂSCUMPĂRĂ ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU PRIN FAPTELE POCĂINȚEI, FĂRĂ A MAI FI PEDEPSIT PENTRU PĂCATELE FĂCUTE: recunoașterea păcatelor, smerire de sine, rugăciune cu durere pentru iertarea păcatelor, simțirea păcătoșeniei, realizarea unui canon de rugăciune, milostenie.

17.6.2. O faptă de pocăință cu mare impact este mărturisirea (spovedania).

În foarte multe cazuri degenerații sunt lăsați să ajungă lângă oameni care au multe păcate moștenite sau personale, nepocăite și nespovedite.

Toate păcatele nepocăite și nespovedite înseamnă demoni, un rău care are dreptul să stea în sufletul și în casa aceluia om. Iar acest rău va atrage spre om alți demoni, pe cei care sunt în sufletul degeneraților. În acest mod, prin răul pe care îl fac acestor oameni, sunt plătite păcatele trecute sau personale.

Deci în rezumat: **pentru a nu mai atrage degenerații în viața noastră trebuie să nu mai rezonăm cu energia demonică a acestora, implicit trebuie să ne exorcizăm propria noastră energie demonică, implicit trebuie să acordăm maximă atenție pentru pocăință, rugăciunea lui Iisus și mărturisire (spovedanie).**

Când nu vom mai avea în trupul și câmpul nostru biofizic energie demonică (demoni),

când nu vom mai rezona cu energia demonică a degenerațiilor, atunci automat drumurile noastre și ale lor se despart. Noi mergem mai departe, în Lumină, ei merg mai departe, acolo unde doresc.

17.6.3. O faptă de pocăință foarte importantă este rugăciunea personală de iertare, adresată bunului Dumnezeu.

Nu ne trebuie multă filosofie și teologie pentru acest lucru. Printr-o formulă simplă, ne rugăm lui Dumnezeu să ne ierte păcatele noastre făcute cu voie și fără voie, precum și toate păcatele de neam moștenite.

Putem spune lui Dumnezeu o rugăciune simplă, precum următoarea:

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul meu, te rog să mă (ne) ierți“.

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul meu, te rog, iartă-mă !“.

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul meu, te rog să mă ierți, pentru toate păcatele mele făcute cu voie și fără voie, știute și neștiute“.

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeul meu, te rog să ne ierți, pe mine și pe toți cei din casa mea și din neamul meu, de la facerea lumii și până în prezent“.

Repetăm mental această rugăciune simplă de minim 100 ori, cu mare pocăință, durere, smerenie, păcătoșenie, sfântă frică. În acest scop, putem să ne folosim de un metanier care are 100 boabe. De asemenea, putem să spunem mental această rugăciune și simultan să facem metanii mari.

Nu are voie să treacă ziua și noi să nu fi spus minim 100 astfel de rugăciuni simple de iertare, adresate bunului Dumnezeu.

17.6.4. O faptă de pocăință obligatorie este rugăciunea continuă, zilnică, personală, adresată bunului Dumnezeu, de a ne scăpa de obligativitatea prezenței și relaționării cu un degenerat.

În mod natural și firesc, toți oamenii se roagă instinctiv, cu propriile cuvinte, pentru ca Dumnezeu să-i elibereze din închisoarea relaționării cu unul sau mai mulți indivizi degenerați.

De obicei oamenii se roagă lui Dumnezeu pentru această problemă din când în când, când situația este insuportabilă. În rest, oamenii trăiesc zilnic cu durerea în suflete, cu tristețe și poate chiar deznădejde, fără să se mai roage zilnic lui Dumnezeu, mergând pe idei greșite și preconcepute, precum următoarele:

„Dumnezeu știe și mă vede ce viață am eu acum, cum mă chinuiesc, când va dori El lucrurile se vor aranja.“

sau

„Eu m-am rugat de multe ori la Dumnezeu pentru această problemă, știe El necazul meu și durerea mea, este îndrăzneală sau necuviință să-L deranjez deseori cu necazul meu.“

sau

„Lasă că așa îmi trebuie, știe Dumnezeu de ce mă lasă așa, prin degeneratul ăsta îmi mai plătesc din păcate și capăt îndrăzneală să primesc daruri mari și harisme.“

sau

„Degeneratul ăsta este crucea vieții mele, de aceea trebuie să stau lângă el până la capăt.“

Etc.

Departate de a fi rodul unui discernământ duhovnicesc, lipsa unei rugăciuni continui zilnice de rezolvare a problemelor noastre grave ne arată de fapt deficiențele noastre sufletești reale: mândrie, slavă deșartă, duh rebel de autonomie, lipsă de credință în puterea și bunătatea lui Dumnezeu, îndrăzneală în fața lui Dumnezeu, încrederea și autosuficiența în cunoașterea personală a oamenilor, îndreptățirea de sine a unor idei greșite, necunoașterea pericolului pe care îl reprezintă îndrăcitiții și demonizații, tendințe de auto–pedepsire, tendințe auto–distructive, tendințe masochiste (plăcerea suferinței).

Practica bisericească și cea cotidiană arată că astfel de idei sunt preconcepute și greșite. **Pentru rezolvarea problemelor noastre existențiale grave precum este relația cu un degenerat, trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu încontinuu, zilnic și de câteva ori pe zi.**

Zilnic, ori de câte ori avem puțin timp liber, să ne rugăm bunului Dumnezeu pentru rezolvarea problemelor noastre existențiale grave. Nu are voie să treacă ziua și noi să nu fi adresat lui Dumnezeu câteva gânduri curate și sincere, o cerere de ajutor și rezolvare a problemei pe care o avem.

După modelul (pilda) femeii cananeence (din *Sf.Evanghelie după Matei*, capitolul 15, versetele 21–28), **trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu încontinuu, cu stăruință și cu o îndrăzneală izvorâtă din neîncetată umilință și smerire de sine.**

Nu cădem în răzvrătire, nepăsare și deznădejde pentru că Dumnezeu nu ne–a îndeplinit rugămintea în X zile, Y luni sau chiar Z ani. Nu ne rugăm cu îndrăzneala care izvorăște din mândrie, orgoliu și semeție.

În primul rând, ne rugăm bunului Dumnezeu să ne elibereze de sub puterea degenerațiilor atunci când spunem rugăciunea Tatăl Nostru. Expresia „și ne izbăvește de cel viclean“ înseamnă și acest lucru, îndepărtarea de lângă noi și din viața noastră a ne–oamenilor degenerați sau demonizați.

Când spunem rugăciunea Tatăl Nostru și ajungem la expresia „și ne izbăvește de cel viclean“, să fim conștienți că ne rugăm lui Dumnezeu cu scopul declarat ca El să îl îndepărteze pe degenerat din viața noastră.

Imediat după ce spunem Tatăl Nostru, fiecare se poate ruga pentru același scop simplu, cu propriile idei și cuvinte, cu multă smerenie, pocăință, durere, evlavie, speranță, credință.

Nu trebuie să ne rugăm folosind cuvinte multe și „putere de convingere“, ci să folosim cuvinte puține, dar spuse cu mare durere, evlavie, credință, pocăință.

NEÎNCETAT RUGĂCIUNE ZILNICĂ LA DUMNEZEU PENTRU ÎNDEPĂRTAREA DEGENERĂȚILOR ȘI DEMONIZAȚILOR DIN VIAȚA NOASTRĂ = NEÎNCETAT RUGĂCIUNEA CANONICĂ TATĂL NOSTRU + IMEDIAT APOI RUGĂCIUNE PERSONALĂ CU STĂRUINȚĂ ȘI ÎNDRĂZNEALĂ CARE IZVORĂȘTE DIN UMILINȚĂ ȘI SMERIRE DE SINE.

Prin aceste rugăciuni repetate zilnic ne vom smeri pe noi înșine, ne vom reduce din mândrie și slavă deșartă.

Apoi, odată cu această rugăciune de cerere zilnică, implicit ne vom pocăi pentru toate păcatele noastre, asumate și neasumate, spovedite sau nu, făcute cu voie și fără voie. Implicit vom deveni mai sinceri cu noi înșine, cu viața noastră, cu Adevărul existenței vieții noastre.

Într-un final, pentru această smerită stăruință, pocăință pentru păcatele personale, credință și nădejde în milostivirea Sa, Dumnezeu ne va scoate din necazul existențial grav în care ne trăim viețile.

Știm acest lucru deoarece în psalmul 50 este scris: „*inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi*”. Nu există ca noi să avem inima înfrântă și smerită și Dumnezeu să nu „audă” rugăciunea și necazul nostru.

Iar inima devine înfrântă și smerită prin smerită stăruință, prin rugăciunea noastră zilnică—continuă la Dumnezeu, pentru a ne elibera din închisoarea relației cu un degenerat (îndrăcit, demonizat, etc).

17.6.5. Exorcizarea neîncetată a răului personal într-o manieră soft, prin permanenta repetare mentală a rugăciunii lui Iisus (permanentă stare de prezență conștientă a minții), care duce la stoparea împrăștierii gândirii și împotrivirea la dialogul gândurilor.

Repetarea neîncetată a rugăciunii lui Iisus și starea de trezvie a minții (prezență conștientă) implicită are rolul de a potența și susține procesul pocăinței, de asumare conștientă a vinovăției spirituale. Monahi și duhovnici din toate timpurile insistă asupra faptului că nu putem avea o pocăință adevărată și profundă fără a sta concentrați mental în starea de trezvie a minții.

Conștientizarea energiei demonice din inconștientul profund nu este același lucru cu conștientizarea unor conținuturi inconștiente psihice negative, precum în psihanaliză.

Conținutul inconștient demonic de care dorim să ne eliberăm nu are aceeași „substanță” precum conținuturile psihice inconștiente personale.

Conținutul inconștient demonic este ceva „alien”, ne-uman, străin de realitatea ființei umane, complet diferit de „substanța” proceselor psihice, cu o negativitate și o toxicitate psihică cu mult peste puterea oricăror conținuturi psihice inconștiente umane, personale.

Vinovăția și suferința sufletească a păcatelor comise, patimilor (a conținuturilor energetice inconștiente demonice) sunt prea puternice pentru sistemul nostru conștient. De aceea, pentru a rezista la procesul de conștientizare a conținuturilor demonice, până ne eliberăm de ele la spovedanie, avem nevoie de ajutor neîncetat, avem nevoie neîncetat de Harul divin.

Iar acest Har protector al conștiinței se primește în dar de la bunul Dumnezeu, atunci când ne rugăm către El. Iată de ce în cadrul procesului pocăinței este nevoie să

repetăm mental ori de câte ori putem *rugăciunea lui Iisus*.

ÎNCĂRCĂM MINTEA CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII LUI IISUS = EFECT STAREA DE TREZVIE A MINTII (PREZENȚĂ CONȘTIENȚĂ) = OPRIREA ÎMPRĂȘTIERII GÂNDIRII + OPRIM DIALOGUL GÂNDURILOR = DUMNEZEU IA DECIZIA DE A NE ELIBERA DIN CAPCANA UNUI DEGENERAT.

„ÎNCĂRCĂM“ MINTEA CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII LUI IISUS = PRIMIM ÎN DAR HARUL PROTECTOR AL SFÂNTULUI DUH = NE ÎNTĂRIM CONȘTIINȚA = PUTEM CONȘTIENȚIZA PĂCATELE COMISE = PUTEM CONȘTIENȚIZA ENERGIA DEMONICĂ EXISTENTĂ ÎN CÂMPUL NOSTRU BIOFIZIC = PUTEM FACE FAȚĂ LA DUREREA PSIHICĂ A CONȘTIENȚĂRII CONȚINUTURILOR INCONȘTIENȚE DEMONICE = ULTERIOR PRIN MĂRTURISIRE (SPOVEDANIE) NE ELIBERĂM DE TOATĂ SUFERINȚA PSIHICĂ ȘI EMOȚIONALĂ, DE TOATĂ ENERGIA DEMONICĂ PE CARE AM CONȘTIENȚIZAT-O.

17.6.6. Pocăința adusă de psalmul 50 al lui David.

În rugăciunea personală ne adresăm lui Dumnezeu așa cum știm și simțim fiecare, cu propriile noastre idei și cuvinte. Pe lângă rugăciunea personală este indicat, chiar obligatoriu poate, să citim sau repetăm mental Psalmul 50. Acesta este supranumit „Psalmul pocăinței” și este în esența lui o rugăciune foarte puternică pentru a obține iertarea lui Dumnezeu și implicit exorcizarea energiei demonice care există în câmpul biofizic.

Dacă avem senzații de rău specifice unui rău comis la exterior, începeți imediat să citiți acest psalm. Citiți Psalmul 50 de minim 3–5 ori pe zi și rugați-vă la Dumnezeu pentru iertare de multe ori pe zi, până când vom simți oprirea senzației de rău fiziologică și sufletească.

Dacă ești sincer în căință, Dumnezeu te iartă și scoate din tine energia demonică. În câteva zile poți reveni astfel la normalitate: liniște sufletească, la pace, la atenție și percepție exterioară completă, la eliminarea stării de răceală în piept și a senzațiilor stomacale de vomă.

Este foarte recomandat să citești sau să spui mental acest psalm minim o dată pe zi, ca pocăință minimă pentru numeroasele păcate făcute oricum fără voie în acea zi.

SPUNE ZILNIC DIMINEAȚA PSALMUL 50 ȘI O RUGĂCIUNE PERSONALĂ DE IERTARE, CA OSTENEALĂ DE POCĂINȚĂ PENTRU GREȘELILE FĂRĂ DE VOIE PE CARE LE VEI FACE ÎN ACEA ZI.

Psalmul 50 poate fi spus oriunde, oricând și mai ales dimineața pe drumul spre muncă, sau la întoarcerea de la serviciu. Nu te demotiva că nu ești la biserică și nu stai în genunchi în acel moment. Dumnezeu aude și ia în considerare rugăciunea și pocăința ta oriunde te-ai afla: mergând pe jos, în autobuz, în tramvai, în metrou, în mașina personală, stând în picioare așteptând la un rând oarecare, în timpul unei pauze de muncă, etc.

Pentru Dumnezeu și pentru iertarea ta are valoare orice rugăciune și orice intenție de pocăință, indiferent de locul fizic unde te afli în acel moment. După cum ne învață monahii și teologii, distanța dintre păcatul unui om și iertarea lui Dumnezeu este de doar câteva minute, dată de timpul gândirii unei simple rugăciuni de pocăință.

Pentru a spune cu atenție această rugăciune, practica bisericească și monahală ne învață să repetăm fiecare propoziție a psalmului de 2–3 ori și apoi să trecem la propoziția următoare.

Adică concret spunem de 2–3 ori propoziția „Miluiește-mă, Dumnezeule, după mila Ta”, apoi trecem mai departe și spunem de 2–3 ori propoziția următoare „Și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea” și tot așa până la sfârșitul psalmului.

Pentru concentrarea atenției, orice rugăciune (Tatăl Nostru, Crezul, rugăciunea de dimineață, etc.) poate fi spusă în acest mod, de a repeta de 2–3 ori fiecare propoziție a unei rugăciuni. Vom constata practic că atenția și concentrarea minții vor crește după fiecare repetare a unei propoziții dintr-o rugăciune.

Experiența închisorilor politice ne-a învățat că spunând de multe ori Psalmul 50 poți să-ți salvezi viața.

Oameni grav bolnavi și complet sleiți fizic de puteri, aflați pe patul de moarte, au spus mental Psalmul 50 și de 50 ori pe zi. **Prin această osteneală de pocăință deosebită Dumnezeu le-a curățat/exorcizat sufletul de tot răul adunat într-o viață de om, iar apoi Le-a dat „cadou” ani buni de viață.**

CITEȘTI SAU SPUI ÎNCONTINUU MENTAL DIN MEMORIE PSALMUL 50, DE PÂNĂ LA 50 ORI PE ZI = ÎN CONDIȚII DE EPUIZARE FIZICĂ ȘI OBOSEALĂ CRONICĂ DUMNEZEU ÎȚI SALVEAZĂ VIAȚA.

Prin puterea sufletului și-au revenit și fizic „din morți”, atunci când nimeni nu le mai dădea nicio șansă de supraviețuire.

Mii de deținuți politici au supraviețuit (biologic, psihic) între anii 1941–1964 în mod miraculos unor condiții de detenție de exterminare doar datorită rugăciunii (acatiste, psalmul 50, *rugăciunea lui Iisus*), depășind astfel limitele biologice normale ale supraviețuirii.

17.6.7. Jertfa de milostenie.

După cum știm, prin milostenie facem donații și ne ajutăm semenii care se găsesc în nevoi. Este de preferat să facem aceste jertfe de milostenie pentru cei care chiar au nevoie de ele: copiii orfani, familiile nevoiașe cu copii, săraci, tineri bolnavi, bătrâni bolnavi, etc. Jertfe mari sunt adopția unui copil sau întreținerea unui copil dintr-o familie săracă.

Pentru Dumnezeu nu contează mărimea milosteniei, cantitatea, ci durerea ta, cât de mult înseamnă pentru tine ceea ce dai. Să ne amintim de bătrânică săracă din Bizanț, care nu avea absolut nimic de dat, dar a dus la o biserică nou construită de principii bogați jertfa ei, care era o..... desagă de iarbă culeasă de pe drum (!). Pe frontispiciul bisericii îngerii au scris numele ei, nu al bogaților care plățiseră construcția. Pentru Dumnezeu o mână de iarbă adusă de o bătrână săracă a contat mai mult decât milioanele date de bogații vremii.

Tot jertfă de răscumpărare a păcatelor făcute se consideră și acatistele pentru adormiți, parastasele, pomenile și donațiile pe care le facem la biserici și mănăstiri, la fundațiile și azilele pe care le susține Biserica.

Rugăciunile preoților și călugărilor pot răscumpăra mult din păcatele noastre trecute.

Să nu-l uităm pe Sfântul Grigorie cel Mare (Dialogul), care prin rugăciunile sale l-a scos din iad pe Traian, cuceritorul Daciei.

Mai multe idei despre milostenie puteți găsi spre sfârșitul capitolului 3, în cadrul paragrafului 3.7.5.

17.6.8. Jertfa de credință.

Aceasta presupune mărturisirea publică a credinței în Mântuitorul Iisus Hristos și suportarea consecințelor publice, din partea celor care îl urăsc pe Mântuitorul Iisus Hristos. Această mărturisire este cu atât mai valoroasă, cu cât ești conștient de consecințele potențial periculoase ale acestei atitudini publice.

Un caz excepțional de jertfă de credință au fost legionarii români din perioada interbelică, care știau foarte bine că prin atitudinea lor publică vor ajunge să răscumpere cu propriile vieți sute de ani de păcate ale întregului popor român.

Pentru omul simplu însă această jertfă de credință poate însemna aspecte diverse: implicarea în acțiuni editoriale, media sau civice, mersul la Biserică, susținerea credinței în discuțiile private față de cei care îl denigreză pe Mântuitor, acțiuni juridice de stopare a abuzurilor cu fundament religios, implicarea în petiții și inițiative civice pentru păstrarea valorilor familiei tradiționale, implicarea în activități de delimitare față de ierarhi ai Bisericii care au căzut în erezie, ecumenism sau corupție, etc.

Aceste fapte de mărturisire a credinței sunt considerate jertfă și au valoare de răscumpărare a păcatelor, deoarece în urma lor vei fi provocat, insultat, calomniat, înjurat, jignit, persecutat, îți vei pierde din prieteni, vei fi desconsiderat, îți vei pierde poate serviciul, vei face poate ceva închisoare, vei fi agresat fizic, etc. Deci când faci jertfe de credință trebuie să te aștepti sufletește la pagube de orice fel. Toate acestea însă Dumnezeu le ia în considerare. Prin mărturisirea publică a credinței poți suferi daune mari, dar ele sunt totuși de preferat plății prin boli personale, boli ale copiilor sau ascultare crâncenă față de un degenerat.

17.7. Cunoașterea răului exterior, din ceilalți oameni apropiați ție.

Rostul și rolul unui degenerat nu este doar de a-ți descoperi, accepta și lupta cu răul personal din interior, ci și de a-ți descoperi răul bine ascuns din ceilalți oameni apropiați ție, care se concretizează în: clevetire, trădare, invidie, sabotaj, vrăjitorie, intenția de a-ți face rău, fariseism, fals existențial și minciună în relația de cuplu, înșelare sexuală, intenții și planuri oculte pentru exploatarea, uciderea, distrugerea, șantajarea ta, etc.

Dumnezeu știe când degenerații ascunși te-au luat în vizor și ești în mare pericol. Așa se face că în viața ta va apare din senin un degenerat „zgomotos”, plin de ură și dorință de răzbunare, care prin acțiunile lui haotice și negândite îi va descoperi și pe ceilalți care stăteau ascunși.

Deci întotdeauna când în viața ta apare un astfel de degenerat agresiv și zgomotos, plin de ură, care este obsedat să te strivească, gândește-te că el ți-a fost trimis nu doar pentru a te distruge, ci pentru a te ajuta, pentru a-i deconspira pe ceilalți, pentru

a-ți aduce la „vedere“ răul și intențiile ascunse ale apropiaților tăi. Pentru protecția ta, acest degenerat agresiv și plin de ură nu va pleca din viața ta până când nu „deschizi“ bine ochii și nu „vezi“ cât bine și cât rău este în realitate în toți aceia de lângă tine, cu care relaționezi. După ce ai identificat răul ascuns din ceilalți, Dumnezeu te va ajuta să iei măsuri, să te aperi și să scapi de intențiile lor ascunse. Această dezvăluire a răului exterior are loc concret în două moduri.

17.7.1. Cunoașterea răului exterior. Modalitatea directă.

Prima dată este modul în care cunoștii tăi se raportează la ceea ce face degeneratul. Este un lucru normal, care vine de la sine. Când degeneratul te bârfește, clevește, ironizează, agresează verbal sau fizic, sabotează financiar, înșeală și minte, tot acest comportament primește automat din partea celorlalți un răspuns, o evaluare, o judecată de valoare. Din acest răspuns îți poți da seama cu cine ai în realitate de a face.

Când un degenerat te ia în „lucru“, răspunsul apropiaților tăi poate fi diferit, ca de exemplu: se raliază lui și sunt de acord cu el, se sperie și te părăsesc, cad în capcana manipulării lui și îl cred, te cred pe tine și sunt solidari cu cauza ta, te ajută condiționat sau necondiționat, sunt aparent solidari cu tine dar în sinea lor se bucură de necazul tău, etc.

Acum, când ești sub presiunea unui degenerat, prin reacțiile lor, poți constata „pe viu“ cine îți este cu adevărat apropiat și prieten ție, cine este laș și cine are principii morale, cine este creștin doar cu numele, cui îi este indiferent de soarta ta, cine te ura, invidia și disprețuia în ascuns. Acum, când degeneratul te atacă deschis, vei vedea și vei ști cine ce face, cine ce vorbește, cine ce intenționează, cine cum se bucură, cine cum te compătimește, cine cum te abandonează, cine cum te trădează, cine cum sare în ajutorul tău, etc.

Dacă ești în această situație, probabil că rezultatul evaluării îți este cunoscut: ai foarte puțini prieteni adevărați, marea majoritate s-au speriat și te-au abandonat, unii vor să se folosească de tine și să obțină diferite avantaje, iar unii chiar te urau de-a binelea. Deci prin raportarea lor, prin atitudinea și faptele lor, vei putea să identifici care sunt degenerații ascunși din viața ta.

17.7.2. Cunoașterea răului exterior. Modalitatea indirectă.

Niciodată un degenerat nu atacă o „țintă“ de unul singur. Metoda lor preferată este atacul în haită, încercuirea totală și epuizarea treptată a țintei. Se urmărește ca neîncetat, timp de 24 ore, un degenerat să ajungă în apropierea țintei.

Astfel, un degenerat este obligatoriu din familie sau vecinătatea locuinței tale, unul este la serviciu și altul face parte din cercul tău de amici cu care socializezi.

În momentul în care ai identificat un degenerat care te are în vizor, Dumnezeu are grijă să-ți descopere și care sunt ceilalți degenerați din haită.

Poți identifica imediat degenerații ascunși deoarece acțiunea lor este complementară și coordonată cu degeneratul pe care deja l-ai descoperit. Degeneratul descoperit îți face cunoștință cu ceilalți degenerați, îi recomandă, le arată aprecierea, îi susține, le ia apărarea. Manipulările lor la fel sunt în grup, pentru a nu se descoperi fiecare vine la tine doar cu partea lui de minciună și adevăr.

Pentru a identifica indirect degenerații dintr-o haită este într-adevăr necesară o muncă de asociere de tip puzzle. Dar se poate. Trebuie doar puțină atenție, să rememorezi anumite întâmplări „ciudate”, care ți-au atras atenția, să pui cap la cap anumite priviri, gesturi, planuri, discuții și întâmplări aparent distincte. Vei vedea, adevărul iese mereu la suprafață.

17.8. Impecabilitatea asupra ispitelor date de Dumnezeu.

Un aspect mai puțin cunoscut mirenilor este faptul că **în fiecare zi, prin diferite ispite cotidiene, Dumnezeu rânduiește să dăm tot felul de „examene”**. Nu sunt examene școlare și examene profesionale, ci sunt adevărate examene ale vieții.

Examenele vieții au rolul de a ne testa virtuțile sufletului: răbdarea, calmul, blândețea, stăpânirea de sine, pacea, milostenia, cinstea, bunătatea, toleranța, acceptarea, respectul, înțelegerea, iertarea, dragostea, etc.

Despre această testare a milosteniei ne atenționa poetul creștin Radu Gyr în frumosul său colind „A venit și-aici Craciunul”:

*„Vin colindătorii, cum veneau odată, lerui ler,
Să colinde-n seara asta minunată, lerui ler,
Dar li-i gura arsa și li-s ochii-n lacrimi, lerui ler
Prea degeaba sânge, prea degeaba patimi, lerui ler,*

*Gazdelor creștine să-i primiți în casă, lerui ler,
Și cum se cuvine să-i poftiți la masă, lerui ler,
Ni-i trimite sfântul să ne-ncerce mila, lerui ler,
Domnii mari de astăzi să-și deschidă vila lerui ler
[...]*

(boldirile din citat îmi aparțin)

Virtuțile sufletului și preocuparea pentru pocăință, pentru iertarea lui Dumnezeu ne sunt testate neîncetat în timpul unei zile: când stăm la un rând, când apare un provocator, când suntem calomniați, când cineva dorește cu noi ceartă, când suntem mințiți, când serviciile plătite sunt sub așteptări, când suntem blocați în trafic, când vânzătorul este obosit, neatent sau disprețuitor, când am aflat că am fost bârșiți sau calomniați, când putem face o faptă bună, când putem să ne abținem de la un gest de răutate, când altcineva ne face dezordine în lucrurile noastre, etc.

Este important să acordăm o atenție specială acestor situații punctuale, deoarece și în acest mod ne putem reduce din timpul de ascultare față de degenerat. Această iertare o primim deoarece trecerea ispitelor presupune un anumit tip de jertfă: să avem mintea neîncetat orientată la Dumnezeu, osteneală, atenție și dorința de a-i dovedi Lui că suntem vrednici de iertare.

Să „deschidem” bine ochii minții când ieșim pe ușă afară din casă.

Ori de câte ori vom fi puși în stare de stress, în fața unei situații care ne încearcă, să știm că în acel moment Dumnezeu ne privește: ce facem, ce gândim, dacă îi cerem ajutorul, dacă avem răbdare, dacă avem îngăduință, dacă avem gânduri bune, etc. Chiar dacă nu pare, trecerea unui astfel de test existențial are ca efect reducerea

17.9. Eliberarea de frică.

Fiecare om are în suflet sentimentul de frică, ca o protecție și avertizare date omului când are de a face cu situații periculoase. De asemenea, este lăsată omului și frica de Dumnezeu, ca factor motivațional pozitiv, pentru ca omul să iasă din nepăsare și trândăvie.

Practica monahală spune foarte clar că începutul urcușului duhovnicesc este conștientizarea și luarea foarte în serios a sfintei frici de Dumnezeu.

Frica de Dumnezeu nu este o stare emoțională paralizantă care te „îngheață”, precum apare în situațiile periculoase, ci este o frică bună, care are doar rolul de a aduce conștiinței îndemnul, preocuparea și neliniștea pentru mântuire.

Un caz particular al fricii este atunci când acest sentiment este adresat demonilor.

Frica pentru demoni este o consecință a faptului că în istoricul vieții personale frica a devenit sentimentul predominant. La unii oameni frica nu mai este doar un sentiment de avertizare la situațiile periculoase, ci a devenit sentimentul omniprezent, paralizant al vieții omului.

Astfel de situații apar atunci când omul a trecut prin lungi perioade de timp în care a fost sistematic bătut, abuzat sexual, maltratat, terorizat psihic, calomniat, jignit, amenințat, agresat psihic, torturat, șantajat, trădat, turnat, înșelat, mințit, exploatat, furat, etc. Oamenii care au suferit în mod sistematic abuzuri fizice și psihice și-au făcut din frică o a doua natură.

O problemă este că oamenii stăpâniți de frică devin foarte ușor „posedați” de demoni chiar în lipsa unor păcate personale, deoarece frica face să „cadă” câmpul biofizic de protecție. Nu este deci de mirare că în spatele multor patimi apărute din senin stă o „parazitare” a câmpului biofizic a omului, din cauza exacerbării fricii.

FRICA CA SENTIMENT DOMINANT AL PSIHICULUI = CĂDEREA CÂMPULUI BIOFIZIC DE PROTECȚIE = PARAZITAREA DE CĂTRE DEMONI A CÂMPULUI BIOFIZIC = DECLANȘAREA UNOR PATIMI PUTERNICE IMPOSIBIL DE ÎNVINS.

O altă problemă este faptul că frica generalizată duce implicit și la frica paralizantă pentru demoni. Rezultatul acestei frici iraționale este faptul că omul intră în blocaj psihic și emoțional, nici nu mai îndrăznește să se lupte cu demonii patimilor. De aceea, unul din motivele pentru care Dumnezeu permite să faci ascultare de un degenerat este întărirea ta duhovnicească.

În mod natural oamenii au în suflet o frică instinctivă față de duhurile răutății. Pentru mântuirea sufletului și dobândirea bărbăției duhovnicești este obligatorie îndepărtarea din suflet a acestei frici față de demoni. Iar metoda de eliminare a fricii inconștiente și instinctive de demoni este chiar expunerea graduală și treptată a omului la tot felul de indivizi degenerați și demonizați.

Acesta este unul din motivele pentru care practic toți oamenii sunt expuși mai mult sau mai puțin degeneraților. În funcție de puterea psihică și duhovnicească a fiecăruia, vom avea parte de degenerați mai mici sau mai mari. La fel, tipul de ascultare față de

degenerat poate fi mai lejer sau mai sever.

Cei mai rezistenți psihic vor fi întăriți prin expunerea graduală la cei mai periculoși, la demonizații sociopați care au doar gânduri deucidere. Pe acești oameni Dumnezeu îi crește duhovnicește, pentru moarte mucenicească, lupta directă cu demonii, misiuni religioase importante, exorcizări și învățarea oamenilor cum să se lupte cu ei.

17.10. Apelarea la rugăciunile, slujbele și pomenirile care se fac în Biserică.

Pot spune cu certitudine că este practic imposibilă eliminarea degenerațiilor din viața noastră, fără a apela la rugăciunile făcute în cadrul Bisericii.

Este deci util și necesar să „profităm” acum de serviciile și rugăciunile bisericilor ortodoxe, până la timpul nu prea îndepărtat când bisericile și mănăstirile ortodoxe vor fi vremelnic închise (până la trecerea individuală a parohiilor spre erezia catolică sau alte erezii creștine).

Biserica ne poate ajuta prin consiliere duhovnicească, spovedire, împărtășire, participarea la Taina Sf.Maslu, acatiste și pomelnice date pentru Proscomidie, pomelnice date la Sf.Liturghie, participarea personală la slujbele Bisericii (în special Sf.Maslu și Sf.Liturghie).

17.10.1. Spovedirea și împărtășirea.

Îndepărtarea degenerațiilor din viața noastră trebuie să înceapă cu spovedirea și împărtășirea noastră. În acest mod, odată iertați de păcatele personale, vom putea înainta mai ușor pe drumul eliberării personale.

Cine are dezlegare de la preot (are zile de post alimentar și „post” sexual, este spovedit, are canon realizat) se poate împărtăși la orice Sfântă Liturghie.

Este foarte recomandat să ne putem împărtăși chiar în zilele praznicelor împărătești, deoarece în aceste zile importante în biserici se slujește Sfânta Liturghie. Dacă nu ne împărtășim în aceste zile, este foarte recomandat ca măcar să participăm la slujbe.

Pentru participarea la Sf.Liturghie în aceste 12 zile, Dumnezeu ne poate ierta păcate personale și/sau de neam.

Pentru a ne putea împărtăși în zilele praznicelor împărătești trebuie ca:

1. în ziua precedentă să ne spovedim (de preferat seara după Vecernie) +
2. să primim de la preot dezlegare pentru împărtășanie +
3. anterior trebuie să fi ținut câteva zile de post alimentar, „post” al vorbirii și înfrânare de la relațiile sexuale.

Cele 12 praznice împărătești sunt următoarele (în ordinea lor, începând cu Buna Vestire):

1. 25 martie, Buna Vestire (Blagoveștenia);
2. „Intrarea Domnului în Ierusalim”, Duminica Floriilor (cu dată variabilă);
3. „**Învierea Domnului**”, Sfintele Paști (cel mai important praznic împărătesc, denumit „praznicul praznicelor”, cu dată variabilă);
4. „Înălțarea Domnului”, Patruzeci de zile după Paști (cu dată variabilă);
5. „Pogorârea Duhului Sfânt”, Cincizeci de zile după Paști (Cincizecimea sau Rusaliile, cu dată variabilă);
6. 6 august, Schimbarea la Față (40 zile înainte de Înălțarea Sfintei Cruci pe 14 sept.);

7. 15 august, Adormirea Maicii Domnului.
8. 8 septembrie, Nașterea Maicii Domnului;
9. 21 noiembrie, Intrarea Maicii Domnului în Biserică;
10. 25 decembrie, Nașterea Domnului (Crăciunul);
11. 6 ianuarie, Botezul Domnului (Epifania sau Teofania);
12. 2 februarie, Întâmpinarea Domnului;

17.10.2. Participarea la Taina Sf.Maslu și acatistul pentru slujba Sf.Maslu.

Participarea săptămânală la Taina Sf.Maslu este obligatorie pentru trei considerente: iertarea păcatelor personale și de neam, dobândirea sănătății trupesti și izbăvirea de patimi sufletești.

NU EXISTĂ ELIBERAREA DIN TIRANIA UNOR DEGENERĂȚI (ÎNDRĂCIȚI, DEMONIZAȚI) FĂRĂ PARTICIPAREA SĂPTĂMÂNALĂ LA SLUJBA SF.MASLU ȘI SLUJBA SF.LITURGHII.

DACĂ NU PUTEM MERGE LA O BISERICĂ CREȘTIN-ORTODOXĂ, VOM ASCULTA SLUJBA LA TV, RADIO SAU DINTR-O ÎNREGISTRARE ANTERIOARĂ.

Modalitatea în care ne putem folosi de slujba Sf.Maslu (postire, spovedanie, paza minții, trezvia minții) este detaliată la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.7.7**. Înainte de începerea slujbei Sf.Maslu vom duce la Sf.Altar un acatist, pe care vom trece numele de botez al **persoanelor VII (în viață)** care ne sunt dragi: rude de gradul 1–4, nași de botez, nași de cununie, prieteni, colegi de muncă, vecini, oameni care ne-au ajutat cândva (binefăcători), oameni care ne doresc binele și ne ajută în prezent, simpli cunoscuți, etc.

Pe acatistele pentru slujba Sf.Maslu NU se trec numele celor adormiți, ci doar numele unor persoane în viață. În principiu pe un astfel de acatist se scriu cu litere mari (de tipar) până la 20–30 nume de botez, câte pot încăpea într-o foaie format A5. Puteți întreba orice preot creștin-ortodox sau citi pe internet articole de specialitate, despre cum anume putem scrie acatistul pentru slujba Sf.Maslu.

Este bine să dăm un acatist care să fie citit la slujba Sf.Maslu timp de minim 40 slujbe, sau timp de 1 an de zile. Pe lângă biserica noastră, este recomandat să dăm acest acatist și la 9 mănăstiri, pentru 1 an de zile.

Dar participarea la Taina Sf.Maslu nu înseamnă doar acatistul pentru persoanele vii și atenția acordată slujbei.

Tradiția monahală nescrisă ne învață că dacă participăm la Taina Sf.Maslu cu vrednicie (respectând cu acrivie cele spuse la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.7.7**), **Harul primit ne va ajuta să descoperim și cunoaștem toți dușmanii neștiuți ai vieții noastre, toți aceia care urmăresc în ascuns să ne facă rău.**

Concret, sunt dușmanii noștri toți aceia care a doua zi după slujba Sf.Maslu ne caută acasă, ne telefonează, ne vizitează acasă și/sau ne cer ceva personal (împrumut de bani, împrumutul unui obiect, donație de alimente, împrumutul mașinii, etc.).

Desigur, nu este cazul aici la telefoanele de serviciu, sau de întâlniri de la muncă. Este vorba despre vizite și solicitări care au loc acasă, în spațiul personal.

Primii care ne caută, ne cer ceva sau ne telefonează de dimineață sunt cei mai ascunși

în intenția lor de a ne face rău. Deoarece trăim în vremurile de pe urmă, să nu aveți șocul că veți fi căutați de oameni care în mod obișnuit vă ignoră, de rude apropiate sau de cunoștințe din trecut.

Fără a intra în panică, isterie sau comportamente ostile, este bine să fim foarte atenți și vigilenți la tot ceea ce fac acești oameni în relația cu noi: ce invitații ne fac, ce cereri au, care este intenția lor ascunsă, care este interesul lor, etc. De asemenea, față de toți aceștia este bine să avem o atitudine de politețe rece, neangajantă, rezervată, de evitare, de lipsă de interes față de orice aspect legat de persoana lor.

17.10.3. Pomelnicul la Sf.Liturghie pentru cei vii și pentru adormiții noștri din neam.

În timpul slujbei Utreniei sau imediat la începutul slujbei Sf.Liturghii, vom duce la Sf.Altar o (una) foaie de hârtie, de format A5, care va conține 2 liste distincte:

- un acatist pentru VII (se scrie în partea stângă a paginii) și
- un pomelnic pentru ADORMIȚII din neam (se scrie în partea dreaptă a paginii).

Deci pe aceeași foaie de hârtie de format A5 se trec ambele liste de nume: jumătatea din stânga a foii este pentru vii, jumătatea din dreapta a foii este pentru adormiți.

x. Precum la acatistul de la Sf.Maslu, lista celor VII poate conține numele de botez ale celor apropiați care sunt în viață: rude de gradul 1–4, nași de botez, nași de cununie, prieteni, colegi de muncă, vecini, oameni care ne-au ajutat cândva (binefăcători), oameni care ne doresc binele și ne ajută în prezent, simpli cunoscuți, etc.

xx. În plus față de acatistul de la Sf.Maslu, acum vom putea scrie și un pomelnic, o listă de adormiți, persoane care au decedat.

Vom trece pe acest pomelnic numele de botez ale rudelor, nașilor, prietenilor, vecinilor, cunoscuților, celor care ne-au ajutat, etc., toate acestea fiind persoane care au decedat.

În principiu pe un astfel de pomelnic se scriu cu litere mari (de tipar) până la 10–20 nume de botez, câte pot încăpea pe jumătate de foaie format A5.

Există și câteva interdicții, nu putem trece pe lista de adormiți orice persoană decedată, precum este cazul celor care s-au sinucis și celor care s-au lepădat în timpul vieții de credința creștin–ortodoxă strămoșească (au trecut la „credința“ unei erezii creștine, implicit au pierdut Harul Botezului și Mirungerea).

Puteți întreba orice preot creștin–ortodox sau citi pe internet articole de specialitate despre cum anume putem scrie pomelnicul celor adormiți pentru slujba Sf.Liturghii.

De obicei această foaie de hârtie de format A5 (care conține acatistul pentru vii și pomelnicul pentru adormiți) poate fi lăsată la Biserică în oricare altă zi a săptămânii, la Pangar sau la un preot la Sf.Altar. Persoana căreia îi vom lăsa foaia de hârtie se va îngriji ca acesta să ajungă să fie citită duminică, în timpul Sf.Liturghii.

Este bine să dăm un pomelnic (și un acatist) care să fie citite la slujba Sf.Liturghii timp de minim 40 slujbe, sau timp de 1 an de zile. Pe lângă biserica noastră de proximitate, este recomandat să dăm acest pomelnic (plus acatist) și la 9 mănăstiri, pentru 1 an de zile.

Notă: Nu se trec persoane vii între aceste două liste de persoane vii și adormiți pentru scopul iertării păcatului de avort, deoarece această procedură larg folosită este vrăjitorie preotească, care atrage mânia lui Dumnezeu asupra celor implicați (preoți, femei) și familiilor lor.

17.10.4. Acatistul de dezlegări pentru Sf.Proscomidie, pentru degenerații și demonizații care ne chinuie viețile.

Cu cel puțin o zi înainte de începerea slujbei Utreniei, vom duce la Sf.Altar un ACATIST DE DEZLEGĂRI PENTRU SF.PROSCOMIDIE, adică o foaie de hârtie de format A5, care va conține prenumele de botez al persoanelor VII (în viață) care ne doresc și ne fac rău (nouă și familiei noastre) în orice formă posibilă: orice formă de vrăjitorie, blesteme, farmece, legături pe viața și casa noastră, clevetire premeditată cu răutate și ură, intenția de otrăvire, intenția de ucidere, invidie cronică, intenția premeditată de a ne produce orice formă de rău, orice fel de sabotaj (financiar, familial, educațional, profesional), intenția premeditată de a ne trăda, etc.

Vom trece pe acest acatist toate persoanele pe care le știm că ne doresc răul, toate persoanele pe care le bănuim că ne doresc răul și toate persoanele care ni s-au arătat venind la noi în prima zi după slujba Sf.Maslu.

„Acatistul de dezlegări pentru Sf.Proscomidie“ este o treabă duhovnicească sensibilă și discretă, de aceea el nu se va lăsa decât direct la preotul care slujește la Sf.Altar, nu la alte persoane care sunt prin biserică.

Este un aspect sensibil deoarece pe acest acatist vom trece și persoanele pe care doar le bănuim că ne doresc răul. Este desigur imposibil să facem un astfel de acatist, pe care să trecem doar persoanele despre care avem dovezi clare că ne doresc răul. Cine poate avea dovezile despre vrăjitoriile, trădările sau sabotajele făcute în mare secret de indivizi degenerați? Evident oamenii obișnuiți nu pot avea aceste dovezi. De asemenea, pentru acest acatist va trebui să avem o discuție cu preotul cu privire la formularea și prezentarea lui.

Niciun preot nu are voie să refuze primirea unui astfel de acatist de dezlegări pentru Sf.Proscomidie, dar este posibil ca unii preoți să refuze primirea unor acatiste, dacă acestea nu sunt formulate corect.

Este un grav păcat ca un preot să refuze primirea acestui acatist de dezlegări pentru Sf.Proscomidie, sau ca apoi să nu-l citească, sau să facă „dispărută“ hârtia pe care s-a scris acatistul.

Pentru acest păcat „plata“ pentru preot poate fi îmbolnăvirea gravă sau chiar moartea, cu pedeapsa condamnării acestuia la muncile iadului (până la Judecata de Apoi).

Pentru orientare, puteți scrie un acatist (pentru vii) pentru Sf.Proscomidie, de tipul următor:

„ACATIST DE DEZLEGĂRI PENTRU SF.PROSCOMIDIE – PENTRU VII

Robii lui Dumnezeu X,Y,Z.....(vă treceți numele Dvs. și ale familiei care sunt vii) se roagă Bunului Dumnezeu pentru iertarea păcatelor personale și a celor de neam, pentru dezlegarea și izbăvirea de tot răul, ura, blestemele, vrăjitoriile, farmecele, legăturile, programele, demonii, sabotajele, trădările, înscenările, falsul și minciunile intenționate și făcute pe noi, casa și viețile noastre, care pot veni dinspre vrăjmașii noștri știuți și neștiuți, dintre care pot fi și următorii:

..... (trecem un nume al unei persoane știute sau doar bănuite)

..... (trecem un nume al unei persoane știute sau doar bănuite)

..... (trece un nume al unei persoane știute sau doar bănuite)

idem

idem

idem

și toți aceia cu care lucrează cei mai sus pomeniți“

Este bine să dăm un acatist care să fie citit la Sf.Proscomidie la începutul a 40 slujbe de Sf.Liturghie, sau timp de 1 an de zile.

În mediul rural nu este recomandat să dăm acest acatist la biserica locală, datorită prenumelor apropiaților și vecinilor pe care posibil îi vom trece pe acest acatist.

În acest caz, mai mult ca sigur că toate persoanele scrise în acatist vor afla în scurt timp de intenția noastră și de faptul că prenumele lor apare pe un acatist care se citește la Sf.Proscomidie.

Inevitabil vor urma discuții inutile, răutate și răzbunare din partea celor care se ocupă cu vrăjitoria și ne fac rău în mod premeditat și conștient.

La orașe dispăre această prevedere, deși prin persoanele interesate din Biserică se va avea grijă ca vecinii și rudele să afle de existența acestui acatist mai deosebit. Cine se știe cu sufletul curat nu-și va face griji, dar cei care își cunosc răutatea ascunsă ne vor amenința cu tot ce pot.

Cel mai recomandat este să dăm acest acatist la mănăstiri, pentru 1 an de zile.

Dacă este primit, acest acatist se va citi zilnic la Sf.Proscomidie, în timpul Utreniei sau imediat înainte de începerea Sf.Liturghii.

Notă:

Acatistul de dezlegări pentru Sf.Proscomidie se va duce la Sf.Altar cel puțin cu 1 zi înainte de începerea slujbei Sf.Liturghii, sau în oricare altă zi a săptămânii (acast acatist se va citi în prima duminică care urmează).

Nu este indicat să faceți acest lucru duminică dimineață, deoarece este nevoie de o discuție clarificatoare cu preotul, care este motivul pentru care doriți să fiți pomeniți la Sf.Proscomidie. Duminică dimineață preotul nu are timp pentru astfel de discuții.

Doar Dumnezeu știe care este vina, păcatul și intenția fiecăruia care este trecut în acest acatist și doar El știe ce griji (sau osândă) le va da, pentru a uita complet de viețile și persoanele noastre.

Sau dacă totuși aceștia nu vor să uite de persoana și viețile noastre, Dumnezeu le va da osânda, frica și groaza de a se abține să ne mai facă vreo formă de răutate.

17.11. Respectarea unei pravile personale de post, trezvie a minții și rugăciune.

Precum participarea la slujbele Bisericii și pomelnicile date, Dumnezeu nu ne va elibera de degenerați până când nu vom respecta o pravilă personală de post și rugăciune.

Unul din motivele principale pentru care ajungi în puterea unui degenerat este datorită păcatelor personale săvârșite în trecut, în special în perioada până la 30 ani. Până spre anii 1990, practica monahală ne spunea că în general oamenii sunt lăsați în pace să-și vadă de viață până spre 30 ani, însă după aceea începe plata pentru prostiile făcute. În ziua de astăzi lucrurile s-au schimbat semnificativ, plata pentru

prostii și păcate începe imediat, de la vârsta de 7 ani.

Și câte păcate nu poate face omul până la 30 ani Promiscuitate sexuală, avorturi, bătaii, beție, clevetire, bârfire, furt, trândăvie, curvie, preacurvie, delăsare boemă, etc., niciun păcat nu este străin de tânărul presupus civilizată, credincios și educat.

Pentru toate aceste milioane de păcate (fapte, gânduri, intenții, cuvinte, scris), cei care ați trecut de 30 ani, pentru a nu le plăti „dincolo“, sunteți puși să le plătiți aici pe această lume. Ușor s-au făcut, greu se plătesc.

Păcatele săvârșite pot fi plătite în multe moduri: prin boli, neazuri cu copiii, exploatare, umilințe, etc. Unii le plătim prin boli personale sau ale copiilor, dar pentru alții, pentru care Dumnezeu rândăiește ca să fie sănătoși trupește și să nu aibă probleme majore prin copii, plata le vine neapărat prin ascultarea de degenerați. După cum știm, ascultarea este cea mai grea formă de plată și urcuș duhovnicesc, care depășește postul sau rugăciunea. Pentru aceia care nu știu de post și rugăciune, inevitabil plata le vine doar prin ascultarea de degenerați.

PLATA PĂCATELOR TRECUTE = POST + RUGĂCIUNE + PIERDERI MATERIALE + BOLI + NECAZURI CU COPIII + ASCULTAREA DE DEGENERĂȚI.

Plata păcatelor trecute prin degenerați înseamnă de obicei ani mulți de viață grea, cu agresiuni, lipsuri, dureri, probleme, neazuri, umilințe, exploatare și desconsiderare.

Nu este ușor să trăiești aproape (alături) de un ne-om, de un demonizat, care neîncetat te urăște, desconsideră, calomniază, jignește, sabotează, trădează, clevetește, critică, înșeală, agresează, minte, distruge, etc.

Dar și aici există o „șmecherie“, o scurtătură duhovnicească. Putem să ieșim mai devreme la „libertate“ din închisoarea ascultării de degenerat. Nu este ușor, dar este mai ușor decât ascultarea de degenerat. Deci, se poate.

Îți poți „răscumpăra“ din ascultarea datorată față de degenerat prin alte tipuri de jertfă: milostenie, post, îndeplinirea disciplinată a unui canon zilnic de rugăciune, mărturisirea publică a Adevărului (a oricărui tip de adevăr: științific, juridic, al faptelor, religios/teologic), mărturisirea dumnezeirii Mântuitorului Iisus Hristos. Această jertfă echivalentă ascultării nu poate totuși înlocui integral plata păcatelor prin ascultarea de degenerat și nu poate înlocui aspectele fundamentale prezentate anterior: lupta cu răul personal, „paza“ și „lucrarea“ raiului.

17.11.1. Jertfa prin postul alimentar și postul sufletesc.

Important: în schimbul ascultării de un degenerat, este bine primită de Dumnezeu orice jertfă prin post alimentar și sufletesc.

Postirea trebuie înțeleasă și percepută ca ceea ce este ea de fapt, adică o formă de ascultare (fără comentare) față de porunca lui Dumnezeu. Mântuitorul Iisus Hristos ne-a lăsat propriul exemplu al postului Său și porunci clare cu privire la obligativitatea postirii. Postirea nu este un element opțional în viața creștinului, ci este un instrument duhovnicesc absolut necesar, precum sunt rugăciunea, trezvia minții și altele.

Deci motivația fundamentală a postirii este ascultarea față de poruncile lui Dumnezeu și smerirea de sine care urmează acestei ascultări.

Detalii cu privire la tipurile de postire găsiți în capitolului 3, la paragraful 3.7.6.

17.11.2. Osteneala și silirea de sine pentru realizarea unei pravile de rugăciune, de preferat seara și noaptea. (oricând între orele 22–4 dimineața)

Un aspect foarte important este respectarea făgăduințelor de rugăciune (și de asceză în general) pe care le facem în fața lui Dumnezeu.

Sunt multe referirile în psalmi cu privire la importanța stabilirii unei discipline a ascezei (rugăciuni, post, cultivare virtuți) și la silirea de sine/osteneala pentru respectarea zilnică a acestei asceze. Nu te pune nimeni să îți asumi pravile grele, dar ce ți-ai propus în fața lui Dumnezeu că vei face, aceea trebuie să respecti cu sfințenie.

Pentru Dumnezeu contează deosebit promisiunile pe care le faci în fața Lui în mod liber și din proprie voință, dar și mai mult contează osteneala, silirea de sine pentru a le respecta.

Chiar decizia Sa de a te elibera din puterea unui degenerat este luată în funcție de modul cum îți onorezi față de El (și față de tine însuși) promisiunile auto-asumate cu privire la disciplina unei asceze.

OSTENEALĂ ȘI SILIRE DE SINE PENTRU A RESPECTA ZILNIC DISCIPLINA UNEI ASCEZE AUTO-ASUMATE (POST, RUGĂCIUNEA MINTII, PRAVILĂ DE RUGĂCIUNI, DEZVOLTARE VIRTUȚI, MILOSTENIE, ETC) = DUMNEZEU IA DECIZIA DE A TE ELIBERA DIN CAPCANA UNUI DEGENERAT.

Ceea ce este cu adevărat important în osteneala respectării acestei discipline auto-impuse sunt efectele ei pe termen lung: smerirea sufletului și tăierea vocii personale. Simpla noțiune de asceză presupune deja voința și necesitatea tăierii vocii personale (chef, plăcere, poftă, dorință, deprindere)

Pentru a face 10 metanii mari nu ne mai urmărim cheful nostru de a sta la TV sau pe internet, pentru a ține post nu ne mai facem pofta de carne, pentru a tăcea nu ne mai facem plăcerea de a vorbi de rău pe altcineva, pentru a merge la Biserică trebuie să lăsăm dulceața nepăsării, etc.

În ceea ce privește respectarea cu strictete a unei discipline, practica monahală de sute de ani spune clar: „disciplina smereste sufletul“. Și doar smerenia este aceea care poate duce la exorcizarea răului personal: despățimirea completă a sufletului și învingerea ispitelor cu care rezonăm sufletește. Iată de ce Dumnezeu recompensează atât de generos silirea de sine a omului, în osteneala lui zilnică de a respecta disciplina unei asceze auto-impuse.

În ceea ce privește modalitatea concretă de „comunicare“ cu Dumnezeu pentru iertare și ajutorare, avem la îndemână mai multe rugăciuni: personale, rugăciunile zilnice obligatorii, psalmul 50, toți psalmii din Psaltire, rugăciunea Sf. Efrem Sirul.

Un canon zilnic de rugăciune cuprinde în principal rugăciunile de noapte, apoi rugăciunile de dimineață și rugăciunile de seară.

Oamenii ne-credincioși desconsideră în general rugăciunile de noapte, cele atât de prețuite de monahii ortodocși. Dar există și foarte mulți mireni care își fac programul zilnic în așa fel încât să se poată scula noaptea o oră, două, pentru rugăciunile de noapte.

Importanța acestor rugăciuni de noapte nu este numai pentru răscumpărarea

păcatelor personale și de neam. Un efect important al lor apare în timpul zilei. Monahii și mirenii care practică rugăciunea de noapte sunt în timpul zilei mai atenți, prezenți, vigilenți, au mintea adunată și o mai mare putere de discernere și concentrare. Mai multe modele de pravilă de rugăciune puteți găsi în capitolul 3, la paragraful **3.3.5**. Până la rugăciunile propriu-zise, suntem atenți la câteva aspecte preliminare:
– în primul rând orele 22 trebuie să ne găsească cu stomacul complet gol, deci ultima masă a zilei trebuie să aibă loc cel mai târziu la orele 16–17;
După orele 18 se mai pot consuma doar lichide simple: apă, ceai îndulcit cu miere.
– la orele 22 aprindem un bob de tămâie și 1 lumânare;
– apoi vom face menirea lumânărilor și a pravilei de rugăciune, adică ne vom ruga la Dumnezeu să ne primească jertfa rugăciunii pentru îndeplinirea unui anume scop. În cazul de față scopul este îndepărtarea din viața noastră a tuturor degenerațiilor știuți și neștiuți.

Notă:

Este dificil și oositor să realizăm de la început toată pravila descrisă mai jos. Chiar de la început, nu trebuie să ne lipsească din pravilă următoarele: metaniile mari (fiecare după puteri), rugăciunile începătoare, rugăciunea lui Efrem Sirul, o rugăciune către Maica Domnului, rugăciunea de dezlegare a Arh. Ilarion Argatu, rugăciunea de dezlegare a Sf. Ciprian, Rugăciunea Sfintei Cruci, 3 psalmi în ordinea lor din Psaltire, cei 3 psalmi dedicați îndepărtării de lângă noi a degenerațiilor (cu toată rânduiala celor 7 etape), Acatistul Bunevestiri (sau Acatistul Sfântului Acoperământ), Paraclisul Maicii Domnului.

Faceți efortul și angajați-vă zilnic la un canon de rugăciune complet de 40 zile, timp în care în fiecare seară (începând cu 22) să puteți citi 3 psalmi și cele mai importante rugăciuni: „Acatistul Bunevestiri“ (sau „Acatistul Sfântului Acoperământ“) și „Paraclisul Maicii Domnului“.

REALIZĂM UN CANON DE RUGĂCIUNE TIMP DE 40 ZILE (3 PSALMI + ACATISTUL BUNEVESTIRI + PARACLISUL MAICII DOMNULUI) = DUMNEZEU NE ÎNDEPLINEȘTE CERERILE (SAU SITUAȚIA NE VA FI MULT ÎMBUNĂTĂȚITĂ).

Nu este ușor, fiind o pravilă de rugăciune de cel puțin 2–3 ore de osteneală continuă. Ajutorul acordat va fi maxim, dacă în aceste 40 zile în paralel cu rugăciunile Dvs. de noapte ținem post, facem milostenie și avem date pomelnice la Biserică, așa cum le-am prezentat în subcapitolul anterior: acatist pentru vii la Sf. Maslu, acatist pentru vii și pomelnic pentru adormiți la Sf. Liturghie, acatist pentru dezlegări de vrăjmași la Sf. Proscomidie.

Începem pravila de rugăciune cu rugăciunile începătoare.

Acestea sunt următoarele:

– **rugăciunile de pocăință (se citesc/spun în genunchi):**

rugăciunea de pocăință personală + psalmul 50 + rg.Sf.Efrem Sirul + Cele 7 plânsuri ale Sf.Efrem Sirul (rg. pentru ziua corespunzătoare) + opțional rugăciunea de pocăință a Sf.Ioan Gură de Aur.

– **rugăciunile începătoare „de tipic“:**

rugăciunile începătoare + Crezul + o rugăciune către Maica Domnului + o rugăciune către Îngerul Păzitor + rugăciunea de dezlegare a Arh.Ilarion Argatu + rugăciunea de dezlegare a Sf.Mc.Ciprian + Rugăciunea Sfintei Cruci.

– **rugăciunile pentru alți oameni:**

rugăciunea pentru lume a Sf.Paisie Aghioritul.

Note:

– Pentru rugăciunea de pocăință personală vezi la capitolul 3, în cadrul sub–capitolului **3.3.5.** intitulat „Model orientativ–aplicativ al unei pravile zilnice de rugăciune“, paragraful intitulat „1.f. Spovedania personală zilnică“.

Rugăciunile de pocăință au rolul de a ne „încălzi“ mintea și sufletul, pentru celelalte rugăciuni „de tipic“ care urmează. Vom spune și vom citi aceste rugăciuni de pocăință cu mare căință, nevoință, durere, sinceritate și profunzime, chiar silindu–ne să dobândim lacrimi de pocăință.

Astfel, apoi vom putea realiza ușor rugăciuni „de tipic“ de calitate: cu mare atenție și concentrare, cu dragoste, durere, evlavie, pocăință, zdrobirea „inimii“, smerenie.

– Toate rugăciunile de pocăință le vom face stând în genunchi și cu brațele întinse în sus.

– În cadrul rugăciunilor începătoare mirenii începători se vor sili să spună rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori și rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori.

Mirenii avansați vor spune zilnic rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori și rugăciunea Împărate Ceresc de 10 ori.

Textul rugăciunilor începătoare este următorul:

„Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin.

Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, (x3)

Care pretutindenea ești și toate le–plinești, (x3)

Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, (x3)

vino și Te sălășluiește întru noi oamenii, (x3)

și ne curățește pe noi de toată stricăciunea, (x3)

și mântuiește, Bunule, sufletele noastre. (x3)

Amin. (x3)

(în total repetăm rugăciunea Împărate Ceresc de 3 ori)

Sfinte Dumnezeu, Sfinte Tare, Sfinte Fără–de–moarte, miluiește–ne pe noi. (de 3 ori)

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin.

Prea Sfântă Treime, miluiește–ne pe noi. Doamne, curățește păcatele noastre.

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru Sfânt Numele Tău.

Doamne, miluiește! (de 3 ori)

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru Care leiești în ceruri, (x10)

sfințească-se numele Tău; (x10)

vină împărăția Ta; (x10)

facă-se voia Ta, (x10)

precum în Cer, așa și pe pământ. (x10)

Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi; (x10)

și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; (x10)

și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean. (x10)

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, (x10)

a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. (x10)

Amin. (x10)

(în total repetăm rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori)

Veniți să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm, și să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm, și să cădem la însuși Hristos Împăratul și Dumnezeuul nostru.“

(facem câte o închinăciune mare/metanie mică pentru fiecare aceste ultime trei versete)

Rugăciunea de dezlegare a Arh. Ilarion Argatu este următoarea:

„**1.** Doamne, iartă păcatele mele, ale robului tău (**N**) și păcatele celor din familia mea: ale părinților mei, ale bunicilor mei, ale celor adormiți din neamurile noastre, ale moșilor și strămoșilor până la al nouălea neam – și dăruiește-mi mie împlinirea dorinței mele (spui dorința.....).

2. Alungă Doamne de la robul tău (**N**), de la familia și casa mea toate duhurile rele/necurate, pe pustiu să se ducă, unde om nu locuiește și la mine să nu se mai întoarcă și pe mine vindecă-mă.

3. Dezleagă-ne și izbăvește-ne Doamne: pe mine, (pe X,Y,Z), pe copiii mei, pe urmașii mei și casa mea, (casa lui X,Y,Z), casa copiilor mei și casa urmașilor mei de toate vrăjile, blestemele, legăturile, farmecele, programele, demonii cu care vrăjmașii știuți și neștiuți ne-au legat trupul, sufletul, mintea, casa și viața noastră. Dezleagă-le Doamne pe toate acestea și tot răul întru nimica să se prefacă.

4. Doamne, arată-mi pe cei care fac vrăji și pe toți aceia care îmi doresc în ascuns răul, ca să mă pot feri de ei.

5. Dezleagă-ne și izbăvește-ne Doamne: pe mine, (pe X,Y,Z), pe copiii mei și pe urmașii mei de toate legăturile și relațiile [socializarea, vecinătatea, prietenii, (coabitarea), (cununia), (colaborările), (ierarhiile), (subordonările), (ascultările), etc.] cu oamenii îndrăciți, demonizați, invidioși, lacomi, curvari, trădători, ispititori, etc., cu toți aceia care îmi doresc răul, indiferent cine sunt aceștia.

6. Dezleagă-ne Doamne: la mine, (la X,Y,Z), la copiii mei și la urmașii mei: tăcerea, răbdarea, înțelepciunea, memoria, atenția, înțelegerea, smerita cugetare, cumpătarea, înfrânarea, împotrivirea la păcat, pocăința, rugăciunea, postirea, drumurile, darul de bani, darul de casă, darul de mașină, darul de îmbrăcăminte, darul de încălțăminte,

darul de sănătate, darul de mâncare, darul de pământ sănătos și roditor, darul de apă, darul de bunurile necesare supraviețuirii, darul de informație, darul de oameni folositori, (darul de cununie), darurile de hărnicie, priceperea de a face bani, priceperea de a munci pământul, puterea de munci cu pricepere și spor, toate care mi-au fost legate. Amin.”⁴²

Rugăciunea de dezlegare a Sf.Mucenic Ciprian este următoarea:

„Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeu nostru, creatorule și chivernisitorule a toate, sfânt și slăvit ești; Împăratul împăraților și Domnul domnilor, slavă Ție.

Tu Cel ce locuiești în lumina cea nepătrunsă și neapropiată, pentru rugăciunea mea a nevrednicului robului Tău, îndepărtează demonii și stinge viclenia lor de la robii Tăi aceștia (N); revarsă ploaie la bună vreme peste tot pământul, ca să-și dea el roadele sale; copacii și viile să rodească deplin; mamele să fie dezlegate și eliberate de nerodirea pântecelui; acestea și toată lumea mai întâi fiind dezlegate, dezleagă și toată zidirea mâinilor Tale de toate legăturile diavolești.

Și dezleagă și pe robii Tăi aceștia (N) împreună cu toți ai casei lor, de toate legăturile satanei făcute prin farmece, magie și alte lucrări potrivnice.

Împiedică Tu Doamne Dumnezeu părinților noștri toată lucrarea întunericului. Tu Cel ce dai dezlegare de magie, de farmece, de vrăji, de toate lucrările drăcești și de toate legăturile lor, și distruge toată lucrarea vicleană prin pomenirea sfântului Tău nume.

Așa, Doamne, Stăpâne a toate, auzi-mă pe mine nevrednicul slujitorul Tău și dezleagă pe robii Tăi aceștia (N) care stau de față și cer mila Ta, de toate legăturile satanei și dacă sunt legați în cer sau pe pământ, sau cu piele de animale necuvântătoare, sau cu fier sau cu piatră, sau cu lemn, sau cu scriere, sau cu sânge de om, sau cu al păsărilor, sau cu al peștilor, sau prin necurăție, sau prin argint viu, sau în alt chip s-au abătut asupra lor, sau din altă parte au venit: din mare, din fântâni, din morminte, sau din orice alt loc, sau dacă a venit prin unghii de om, de animal, sau gheare de pasăre, sau prin șerpilor cei vii și morți, sau prin pământul morților, sau dacă a venit prin străpungere de ace, sau alte asemenea lucrări, dezleagă-le Tu Doamne pentru totdeauna, cu puterea Ta cea mare (preotul face acum semnul crucii peste credincioși).

Tu Doamne, Dumnezeu nostru, Care cunoști și știi toate, dezleagă, sfarmă și distruge acum, toate lucrările diavolești, iar pe robii Tăi (N) cu toți ai casei lor păzește-l nevătămați.

Zdrobește cu însemnarea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci toate puterile potrivnicilor. Pustiește, distruge și îndepărtează pentru totdeauna lucrările magiei, vrăjitoriei și fermecătoriei de la robii Tăi (N).

Așa Doamne Preamilostive, auzi-mă pe mine păcătosul slujitorul Tău, care mă rog pentru robii Tăi aceștia (N), și dezleagă-l de demonul de amiază, de toată boala și tot blestemul, de toată mânia, clevetirea, invidia, farmecele, nemilostivirea, lenea, lăcomia, neputința, neînțelepciunea, mândria, cruzimea, nedreptatea, și de toate răcăcirile și greșelile știute și neștiute, pentru sfânt numele Tău, că binecuvântat ești împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.”

Rugăciunea de dezlegare a Sfintei Cruci este următoarea:

„Să învie Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dânsul. Să piară cum piere fumul; cum se topește ceara de fața focului, așa să piară diavolii de la fața celor ce iubesc pe Dumnezeu și se însemnează cu semnul Crucii și zic cu veselie: Bucură-te, preacinstită și de viață făcătoare Crucea Domnului, care alungi pe diavoli cu puterea Celui ce S-a răstignit pe tine, a Domnului nostru Iisus Hristos, și S-a pogorât la iad și a călcat puterea diavolului și te-a dăruit nouă pe tine, cinstită Crucea Sa, spre alungarea a tot pizmașul.

O, preacinstită și de viață făcătoare Crucea Domnului, ajută-mi cu Sfânta Doamnă Fe-cioară, Născătoare de Dumnezeu, și cu toți sfinții în veci. Amin.“

Facem un canon de metanii mari, după puteri.

Modele concrete de rugăciuni cu metanii mari pot fi găsite la capitolul 3, în cadrul sub-capitolului **3.3.5.** intitulat „Model orientativ-aplicativ al unei pravile zilnice de rugăciune“, la paragraful intitulat „I.a. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 1“.

Mai multe explicații cu privire la efectuarea metaniilor mari pot fi citite la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.4.1.m.**

Citim zilnic 1–2 CATISME (psalmi) în ordinea lor din Psaltire și facem menirea lor, conform cu „Psaltirea binecuvântărilor“.

Pentru a citi psalmii seara și noaptea între orele 22–4 dimineața, este recomandat să avem binecuvântare de la preot. Nu este vorba despre o obligativitate sau condiționare, este doar o recomandare lăsată la latitudinea fiecăruia. Mai multe aspecte practice cu privire la citirea psalmilor puteți găsi în capitolul 18 la paragraful **18.2.16** și în capitolul 19 la paragraful **19.4.30**.

Ideal este ca în timp, după aproximativ 1 an de zile de continuitate în rugăciune, să ajungem la 2 catisme citite la fiecare pravilă de noapte, sau să citim 2 catisme de psalmi pe zi.

La sfârșitul cărții *Cuviosul Paisie Aghioritul – Cuvinte duhovnicești vol.VI. Despre rugăciune* (Editura Evanghелиsmos, 2013) există prezentată o listă detaliată pentru utilizarea practică a 150 psalmi, cunoscută sub numele de „Psaltirea binecuvântărilor“. „Psaltirea binecuvântărilor“ poate fi găsită la Anexa 1, la finalul acestei cărți. Tot la sfârșitul acestei cărți este prezentată și rânduiala de rugăciune care trebuie respectată în aceste cazuri (tropare, doxologie, psalm 50, etc).

Se pare că această „metodă“ de folosire a psalmilor pentru diverse situații a fost descoperită de Sfântul Arsenie Capadocianul și ulterior a fost transmisă Sfântului Paisie Aghioritul.

Conform cu sfaturile Sf.Paisie Aghioritul, vom respecta rânduiala celor 7 pași care trebuie făcuți la citirea psalmilor, care sunt detaliați în paragraful următor.

Concret, dacă ne propunem să citim 10 psalmi, respectăm următoarea rânduială în 7 etape:

- citim psalmul 50 +
- citim troparul PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu +
- citim Troparul Sf. Arsenie Capadocianul +
- citim din „Psaltirea binecuvântărilor“ folosirea tuturor celor 10 psalmi pe care îi vom

citi și la fiecare folosire a psalmului ne rugăm cu durere și empatie pentru toți oamenii, să se împlinească cele menite psalmului +

- citim din Psaltire toți cei 10 psalmi propuși +
- citim rugăciunile de slăvire a lui Dumnezeu +
- citim Doxologia.

Citim zilnic 3–X psalmi la alegere și facem menirea lor, conform cu „Psaltirea binecuvântărilor” a Sfântului Arsenie Capadocianul.

Din evaluarea mea, pentru a limita acțiunea indivizilor degenerați (demonizați) asupra noastră, ESTE OBLIGATORIU SĂ CITIM ZILNIC, LA ALEGERE, 3–X PSALMI dintre următorii: 3, 8, 13, 24, 25, 34, 57, 70, 82, 87, 96, 99, 107, 119, 127, 133, 139, 149.

Cuvioasa Pelaghia din Reazan (Rusia) ne spunea că pentru apărarea de vrăjmașii văzuți și nevăzuți trebuie să citim zilnic psalmii 26 (de 3 ori pe zi), 45, 69, 90.

Pentru mireni acest psalm 26 și alții dedicați pentru îndepărtarea de lângă noi (sau din noi înșine) a răului se citesc numai ziua, nu și noaptea.

Pentru apărarea de vrăjitorie se citesc psalmii: 6, 50, 94, 96, 121.

Cine dorește poate să citească întreaga listă de folosire a psalmilor și să-și aleagă psalmii care consideră că îi reprezintă cel mai bine situația.

În „Psaltirea binecuvântărilor” a Sfântului Arsenie Capadocianul menirea psalmilor menționați mai sus este următoarea:

„Psalmul 3: (*Doamne, de ce s-au înmulțit cei ce mă necăjesc?*)

Pentru ca să se depărteze răutatea de la oameni; pentru ca să nu-i chinuiască și să-i mârhească pe nedrept pe semenii lor.

Psalmul 8: (*Doamne Dumnezeu meu, cât de minunat este Numele Tău*)

Pentru cei care au pățit rău de la demoni sau de la oamenii vicleni.

Psalmul 13: (*Zis-a cel nebun întru inima sa: nu este Dumnezeu*)

Pentru izgonirea demonului înfricoșător (De trei ori pe zi, trei zile).

Psalmul 24: (*Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu*)

Pentru oamenii pe care îi pizmăiește mult diavolul și le aduce mereu piedici în viața lor, ca să cârtească.

Psalmul 25: (*Judecă-mă, Doamne, că eu întru nerăutate am umblat*)

Atunci când cere cineva ceva bun de la Dumnezeu, pentru ca să i-l dea fără să-l vatăme.

Psalmul 34: (*Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate*)

Pentru ca Dumnezeu să-i slobozească pe oamenii plini de bunătate de cursele oamenilor vicleni care își bat joc de oamenii lui Dumnezeu.

Psalmul 57: (*Oare cu adevărat grăiți dreptate*)

Pentru ca să se îndrepte spre bine lucrurile celor care lucrează pentru bine, să împiedice Dumnezeu orice lucrare vicleană a demonilor sau a oamenilor pizmași.

Psalmul 70: (*În Tine, Doamne, am nădăjduit*)

Pentru oamenii părăsiți care devin împovărați din invidia diavolului și ajung la deznădejde, ca să afle ajutor și ocrotire de la Dumnezeu.

Psalmul 82: (*Dumnezeule, cine se va asemăna Ție?*)

Pentru ca Dumnezeu să-i împiedice pe oamenii răi care vor să facă ucideri.

Psalmul 87: (*Doamne Dumnezeuul mântuirii mele*)

Pentru ca Dumnezeu să ocrotească pe toți oamenii fără ocrotire, care sunt chinuiți de semenii lor nemilostivi.

Psalmul 96: (*Domnul a împărățit, să se bucure pământul*)

Pentru a se depărta vrăjile de la oameni.

Psalmul 99: (*Strigați lui Dumnezeu tot pământul*)

Pentru ca Dumnezeu să binecuvânteze și să împlinească dorințele dumnezeiești ale oamenilor.

Psalmul 107: (*Gata este inima mea, Dumnezeule*)

Pentru ca Dumnezeu să-i smerească pe vrăjmași, ca să-și schimbe intențiile lor cele rele (De 7 ori pe zi, 7 zile).

Psalmul 119: (*Către Domnul, când m-am necăjit, am strigat*)

Pentru ca Dumnezeu să dea răbdare și îngăduință oamenilor care sunt nevoiți să fie împreună cu oameni vicleni și nedrepti.

Psalmul 127: (*Fericiți toți cei ce se tem de Domnul*)

Pentru ca să nu se apropie răutatea vrăjmașului niciodată de case și să se mențină pacea și binecuvântarea lui Dumnezeu în familie.

Psalmul 133: (*Iată, acum binecuvântați pe Domnul*)

Pentru ca Dumnezeu să-i păzească pe oameni de orice primejdie.

Psalmul 139: (*Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean*)

Pentru ca Dumnezeu să îmblânzească pe familistul certăreț, care chinuiește toată familia.

Psalmul 149: (*Cântați Domnului cântare nouă*)

Ca recunoștință și mulțumire lui Dumnezeu pentru marile Lui faceri de bine și pentru multa Sa dragoste, care nu are hotare și ne rabdă (Starețul Paisie).¹³

Există și o rânduială de rugăciune atunci când citim acești 3 psalmi dedicați (la alegere dintre cei enumerați mai sus), cu scopul îndepărtării de lângă noi a generațiilor.

Această rânduială de menire a psalmilor este valabilă și atunci când dorim să citim psalmii pentru oricare scop dorim: dobândirea dreptății lui Dumnezeu, dobândirea de sănătate, spor, etc.

În „*Psaltirea binecuvântărilor*” a Sf. Arsenie Capadocianul vom găsi explicată folosirea fiecărui psalm. „*Psaltirea binecuvântărilor*” poate fi găsită și la **Anexa 1**, la finalul acestei cărți.

Această rânduială este următoarea:

1. se citește Psalmul 50:

1. *Miluieste-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta.*
2. *Și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea.*
3. *Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește.*
4. *Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea.*
5. *Ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut, așa încât drept ești Tu întru cuvintele Tale și biruitor când vei judeca Tu.*
6. *Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea.*
7. *Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale, mi-ai*

arătat mie.

8. Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vârtos decât zăpada mă voi albi.

9. Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.

10. Întoarce fața Ta de la păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le.

11. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

12. Nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.

13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește.

14. Învăța-voi pe cei fără de lege căile Tale și cei necredincioși la Tine se vor întoarce.

15. Izbăvește-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.

16. Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta.

17. Că de ai fi voit jertfă, și-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.

18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi.

19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului.

20. Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

2. citim troparul Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu:

„Sub milostivirea ta scăpând, Născătoare de Dumnezeu, rugăciunile noastre nu le trece cu vederea ci din primejdii ne slobozește pe noi, una Curată, una binecuvântată.“¹⁴

3. citim Troparul Sf. Arsenie Capadocianul:

„Viață plăcută lui Dumnezeu petrecând și vas cinstit Mângâietorului făcându-te, purtătorule de Dumnezeu Arsenie, te-ai arătat și primitor al darului facerii de minuni, tuturor dându-le grabnic ajutor; Părinte Cuvioase, pe Iisus Hristos Dumnezeu roagă-l să ne dăruiască nouă mare milă.“¹⁵

4. citim din „Psaltirea binecuvântărilor“ folosirea psalmilor, apoi ne spunem dorința și durerea personală, ne rugăm la Dumnezeu să ne ajute în problema personală și concretă pe care o avem cu un degenerat (sau mai mulți);

5. citim cei 3-7 psalmi, care considerăm că ne reprezintă cel mai bine durerile;

6. spunem rugăciunile de slavoslovire a lui Dumnezeu:

„Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție, Dumnezeule (de trei ori).

Doamne miluiește, Doamne miluiește, Doamne Miluiește.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.“¹⁶

7. citim Doxologia:

„Ție slavă se cuvine, Doamne Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire.

Lăudămu-Te, bine Te cuvântăm, închinămu-ne Ție, slăvimu-Te, mulțumim Ție pentru slava Ta cea mare.

Doamne, împărate ceresc, Dumnezeule, Părinte Atotțiitorule, Doamne, Fiule, Unule Născut, Iisuse Hristoase și Duhule Sfinte.
Doamne Dumnezeule, Mielușelul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Cel ce ridici păcatul lumii, miluiește-ne pe noi, Cel ce ridici păcatele lumii.
Primește rugăciunea noastră, Cel ce șezi de-a dreapta Tatălui și ne miluiește pe noi.
Că Tu ești Unul Sfânt, Tu ești Unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl Amin.
În toate zilele bine Te voi cuvânta și voi lăuda numele Tău în veac și în veacul veacului.
Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă în neam și în neam.
Eu am zis: Doamne, miluiește-mă, vindecă sufletul meu, că am greșit Ție.
Doamne, la Tine am scăpat, învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeul meu.
Că la Tine este izvorul vieții, întru lumina Ta vom vedea lumină.
Tinde mila Ta celor ce Te cunosc pe Tine.
Învrednicește-ne, Doamne, în ziua aceasta fără de păcat să ne păzim noi.
Bine ești cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinților noștri, și lăudat și preaslăvit este numele Tău în veci. Amin.
Fie, Doamne, mila Ta spre noi precum am nădăjduit întru Tine.
Bine ești cuvântat, Doamne, învață-mă îndreptările Tale. Bine ești cuvântat, Stăpâne, învață-mă îndreptările Tale. Bine ești cuvântat, Sfinte, învață-mă îndreptările Tale.
Doamne, mila Ta este în veac, lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea.
Ție se cuvinte laudă, Ție se cuvine cântare, Ție slavă se cuvine, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.
Cuvine-se cu adevărat să te ferim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărim.⁴⁷

Citim „Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos“ și apoi neapărat „Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos“. La final citim „Paraclisul Maicii Domnului“.

– citim rugăciunea de dezlegare a Arh. Ilarion Argatu, menționată mai sus în acest subcapitol;

– citim rugăciunea de dezlegare a Sf. Mucenic Ciprian, menționată mai sus în acest subcapitol;

– citim **„Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos“**.

Înainte, în timpul (după fiecare icos) și după ce citim acest acatist vom face 10–25 metanii mari. La fiecare metanie mare vom face corect o Sf. Cruce și mental vom spune o scurtă rugăciune, ca de exemplu:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din casa mea, familia mea și din neamul meu, primește nevrednica mea rugăciune și miluiește-mă“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din casa mea, familia mea și din neamul meu, primește nevrednica mea rugăciune, miluiește-mă și izbăvește-mă de (persoana X)“

- citim „**Canonul de pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos**“ (se citește în genunchi);
- citim „**Paraclisul Maicii Domnului**“.

sau

Citim „Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos“, „Acatistul Sf.Ciprian și Iustina“ și la final citim „Paraclisul Maicii Domnului“.

(în loc de „Acatistul Sf.Ciprian și Iustina“ putem citi „**Acatistul Sfintei Cruci**“)

– citim rugăciunea de dezlegare a Arh.Ilarion Argatu, menționată mai sus în acest subcapitol;

– citim rugăciunea de dezlegare a Sf.Mucenic Ciprian, menționată mai sus în acest subcapitol;

– citim „**Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos**“;

– citim „**Acatistul Sf.Ciprian și Iustina**“ sau „**Acatistul Sfintei Cruci**“;

Înainte, în timpul (după fiecare icos) și după ce citim acest acatist vom face 10–25 metanii mari. La fiecare metanie mare vom face corect o Sf.Cruce și mental vom spune o scurtă rugăciune, ca de exemplu:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din casa mea, familia mea și din neamul meu, primește nevrednica mea rugăciune și miluiește-mă“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din casa mea, familia mea și din neamul meu, primește nevrednica mea rugăciune, miluiește-mă și izbăvește-mă de (persoana X)“

– citim „**Paraclisul Maicii Domnului**“.

sau

Citim „Paraclisul Maicii Domnului“ și la final citim un Acatist închinat Maicii Domnului.

– citim rugăciunea de dezlegare a Arh.Ilarion Argatu, menționată mai sus în acest subcapitol;

– citim rugăciunea de dezlegare a Sf.Mucenic Ciprian, menționată mai sus în acest subcapitol;

– citim „**Paraclisul Maicii Domnului**“;

– citim **un Acatist (la alegere) închinat Maicii Domnului.**

Avem la alegere mai multe acatiste dedicate Maicii Domnului: Acatistul Bunevestiri, Acatistul Sfântului Acoferământ, Acatistul Nașterii Maicii Domnului, Acatistul Intrării în Biserică a Maicii Domnului, Acatistul Adormirii Maicii Domnului, Acatistul „Bucuria tuturor celor necăjiți“, Acatistul „Bucuria tuturor scârbiților“.

Tradiția monahală spune că Maica Domnului ne va ajuta cel mai mult dacă citim

Acatistul Bunevestiri, deci acesta este cel mai important acatist al Maicii Domnului.

Acatistul „Bucuria tuturor celor necăjiți“ și/sau acatistul „Bucuria tuturor scârbiților“ se citesc: oricând în caz de nevoie, boală, situație grea, când nu mai putem rezista (psihic, sufletește, fizic, financiar, juridic, social) la mizeriile, nedreptățile, provocările, mâniile, agresiunile, amenințările, șantajele, trădările, victimizarea, falsurile, înscenările,

vicleniile, sabotajele și răutățile care le comit neîncetat asupra noastră degenerații (îndrăciții, demonizații).

Înainte, în timpul (după fiecare icos) și după ce citim acest acatist vom face 10–25 metanii mari. La fiecare metanie mare vom face corect o Sf.Cruce și mental vom spune o scurtă rugăciune, ca de exemplu:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din casa mea, familia mea și din neamul meu, primește nevrednica mea rugăciune și miluiește-mă”

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, te rog iartă păcatele mele și ale tuturor celor din casa mea, familia mea și din neamul meu, primește nevrednica mea rugăciune, miluiește-mă și izbăvește-mă de (persoana X)”

Notă:

Citirea unui acatist poate fi înlocuită cu următoarea asceză: rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori, 40 metanii mari și rugăciunea canonică dedicată sfântului dorit (Sf.Maica Domnului, Mântuitorul Iisus Hristos, Sf.Ciprian, etc.).

1 ACATIST = 10 RG. TATĂL NOSTRU + 40 METANII MARI + RG. CANONICĂ DEDICĂ SFÂNTULUI DORIT.

Scopul, importanța și practica de citire a Paraclisului Maicii Domnului (PMD).

În cele mai multe situații, în momentul în care suntem atacați de o haită de degenerații (sociopați, demonizați), avem în realitate de a face cu un atac simultan din trei direcții, care se ajută și susțin reciproc.

În cazul unui atac degenerat concertat avem în linia întâi degenerații, apoi în spatele degeneraților este ascunsă o infrastructură umană din zona intelligence (inclusiv indivizi paranormali specializați în atac psi), iar în ultimă instanță avem de a face cu o „infrastructură” ascunsă demonică.

În majoritatea cazurilor, un om atacat este de fapt vizat simultan de către 3 nivele de putere:

- 1.** prima linie de atac = cloaca indivizilor degenerați (infantili nativi, psihopați, sociopați, borderline, antisociali, îndrăciți, demonizați, zombificați, vrăjitoare, trădători pentru bani, trădători pentru avantaje materiale, șantajati, etc);
- 2.** infrastructura de intelligence = informatorii, ofițerii din serviciile secrete și indivizii paranormali specializați în atac psi, care îi apără și coordonează pe degenerații din prima linie;
- 3.** infrastructura demonică nevăzută = demonii care influențează gândirea degeneraților din prima linie și controlează prin ordin mental direct acțiunile ofițerilor din serviciile secrete.

Majoritatea oamenilor nici nu știu că sunt luați în colimatorul unui degenerat, cu atât mai puțin un om neavizat nu poate înțelege că este agresat și de celelalte două nivele de informație și putere (ofițeri din servicii secrete și demonii). Dar fie că știi, fie că nu

știi, situația este aceeași.

Există o cooperare și colaborare totală între degenerați, informatori, ofițeri din intelligence și demoni. Rezultatul acestei colaborări viclene este o disproporție totală între puterea și șansele unui om simplu pe de o parte și coaliția monstruoasă de partea cealaltă.

Degerații din linia întâi care luptă direct cu omul capabil sunt neîncetat „alimentați” cu informații, sfaturi detaliate, directive, indicații meticuloase din partea structurii de informații și cu gânduri de sugestie din partea demonilor care le posedă câmpul biofizic.

Datorită acestei susțineri informative excepționale, degeneratul știe tot ce face, tot ce vorbește, tot ce planifică și aproape tot ce gândește (!) individul–țintă și folosește toate informațiile primite pentru a sabota, trăda, manipula, bloca, rata, distruge și ucide pe acesta.

În fața unei asemenea alianțe monstruoase, un om nu mai are absolut nicio șansă la libertate, intimitate, rezistență psihică, autonomie financiară, creștere profesională, normalitate familială, viață.

Practic omul vizat de degenerați, informatori, ofițeri, paranormali și demoni nu mai are nici cea mai mică șansă de a–și împlini existența și misiunea sa divină pe acest pământ.

Această situație implică o mare nedreptate existențială, care atrage automat măsuri de ajutor direct din partea lui Dumnezeu. Pentru echilibrarea balanței de putere, pentru ca omul să aibă măcar o minimă șansă de supraviețuire, pentru a opri nedreptatea uriașă comisă, singura șansă de supraviețuire a omului este chiar divinitatea.

În toate aceste cazuri de atac concertat, când se comite unui om o nedreptate strigătoare la Cer, Însuși Dumnezeu intervine direct în favoarea omului atacat.

De obicei intervenția Domnului vizează limitarea puterii și acțiunii structurii de informații și a demonilor, pentru a opri ajutorul acestora dat degeneraților. Însă degenerații sunt în continuare lăsați liberi să atace și să muncească în ascuns pe individul–țintă, din diversele motive descrise în acest capitol.

Balanța luptei este și acum în defavoarea omului simplu, care va suferi din partea degeneraților daune și suferințe importante. Omul nu este atacat doar de un „simplu” degenerat, ci de un ne–om care are deja atribute demonice. Un degenerat este mai puternic, inteligent și mai energic decât un om obișnuit, deoarece este motivat și susținut energetic de demonii de ură și plăcere sociopată/psihopată (demonică).

Pentru un om atacat de degenerați și de toate ajutoarele lui secrete există o singură variantă de a întoarce balanța puterii în favoarea sa. Această soluție este citirea rugăciunii denumită „Paraclisul Maicii Domnului”.

Rugăciunea „Paraclisul Maicii Domnului” este deosebit de puternică și folositoare omului în toate situațiile când apar necazuri, probleme de orice natură, boli, nedreptăți, lipsuri, prigoană, etc.

Rugăciunea „Paraclisul Maicii Domnului” este atât de importantă și folositoare, încât este foarte recomandat să o învățăm pe de rost, să o putem spune din memorie când vom avea nevoie de ea. „Paraclisul Maicii Domnului” este o rugăciune foarte puternică, care conține multe rugăminți fierbinți adresate lui Dumnezeu, Mântuitorul

Iisus Hristos și Maica Domnului, psalmii 50 și 142.

De exemplu, pentru a înțelege puterea acestei rugăciuni pentru omul nedreptățit, numai în Psalmul 142 apar și următoarele enunțuri, adresate lui Dumnezeu:

„9. *Scapă-mă de vrăjmașii mei, că la Tine alerg, Doamne.*

10. *Învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povățuiască la pământul dreptății.*

11. *Pentru numele Tău, Doamne, dăruiește-mi viață. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.*

12. *Fă bunătate de stârpește pe vrăjmașii mei și pierde pe toți cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.“*

Citirea acestei rugăciuni are întotdeauna două efecte: eliberarea din necazuri și îndeplinirea dreptății lui Dumnezeu, „pierderea“ omului rău responsabil pentru nedreptatea și necazurile tale.

Practica monahală și a miilor de oameni ajutați ne arată că întotdeauna această rugăciune produce consecințe proporționale pentru toți aceia care nedreptătesc sau atacă un om. Deoarece atacul concertat al unor degenerați (eventual demoni și informatori) este un eveniment de o gravitate majoră, în această situație este obligatorie citirea imediată a acestei rugăciuni.

Rezultatele nu se vor lăsa așteptate, chiar de la început vom simți ajutorul pe care îl vom primi. Oameni buni, bani, informații, situații, întâmplări, etc., toate le vom primi pentru a ne putea continua misiunea. Războiul nu se va opri imediat, degenerații nu vor fi definitiv îndepărtați, dar vom primi din ce în ce mai mult din tot ce ne trebuie pentru a putea lupta cu degenerații.

Vei fi ajutat dar totuși încă lăsat în luptă săptămâni și luni de zile, pentru a-ți „crește“ competențele de real-combat cu demonii.

La un moment dat degenerații vor fi îndepărtați din viața ta, vei scăpa de ei, dar nu uita să continui cu o prăvălie zilnică de rugăciune.

Cât despre plata nedreptății făcute ție, toți cei implicați în războiul contra ta își vor primi plata corespunzătoare, până la ultima picătură.

Degerații de toate tipurile – sociopați, demonizați, trădători, vicleni, invidioși, bârfitori, provocatori, clevetitori, ariviști și carieriști, prădători sexuali, informatori, turnători, delatori, ofițeri de informații, magistrați, simpli indivizi degenerați, paranormali, demoni, cu toții vor simți cu claritate dreptatea și mânia lui Dumnezeu asupra lor personal, dar posibil și asupra casei și familiilor lor.

La toți aceștia care au nedreptățit un „copil“ de-al Său, Dumnezeu le va da suferințe și dureri grele, pe care vor înțelege că le-au primit datorită răutăților, vicleniilor, perfidiei, bucuriei sociopate/psihopate, sabotajelor, trădărilor, clevetirii, urii, invidiei, suferințelor produse oamenilor pe care i-au atacat.

Poate nu neapărat acum și nu neapărat imediat, dar așa cum spune Psalmul, la un moment dat Dumnezeu chiar va „stârpi“ și va „pierde“ pe „toți cei ce necăjesc sufletul meu“. Fă-te tu robul lui Dumnezeu și El va avea negreșit grijă de tine, spre pedeapsa, durerea și neputința oricui îți face și/sau vrea răul.

Această „metodă duhovnicească“ a fost aplicată cu rezultate în anii 1950–1960 de

deținuții politici închiși nedrept pe criterii politice, fie pentru a scăpa de asuprirea unor temniciperi demonizați, fie pentru a-și recăpăta libertatea.

Câțiva ani mai târziu, prin anii 1970, dreptatea lui Dumnezeu a „stârpic” pe mulți dintre demonizații, sociopații și viclenii care se credeau nemuritori și zei pe pământ. După cum știm în ziua de azi, mulți dintre directorii, torționarii, informatorii și securiștii care au închis și terorizat deținuții politici nu au avut viață lungă, murind în accidente cumplite sau fiind executați chiar de către șefii lor.

Variante de citire a „Paraclisului Maicii Domnului”:

De obicei acest canon se ține în timpul posturilor mari (Învierea Domnului, Crăciunul, Postul Adormirii Maicii Domnului, Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel), dar în cazul atacului degenerațiilor citirea Paraclisului Maicii Domnului trebuie să înceapă imediat.

a. Citirea Paraclisului Maicii Domnului de 7 ori, în timpul a 7 săptămâni.

Timp de 7 săptămâni, se citește într-o zi a săptămânii Paraclisul Maicii Domnului. În aceeași zi se ține și post alimentar. În prima săptămână se citește Paraclisul și se ține post în ziua de luni, în a doua săptămână se citește Paraclisul și se ține post în ziua de marți, etc., până când ajungem în săptămâna a șaptea când se citește Paraclisul și se ține post în ziua de duminică.

b. Citirea Paraclisului Maicii Domnului în total de 40 ori, de 3 ori pe săptămână.

Pentru necazuri mari și pentru îndepărtarea grabnică de lângă noi a degenerațiilor, practica monahală prevede citirea Paraclisului Maicii Domnului de 40 ori.

Se citește Paraclisul în fiecare săptămână de trei ori, doar în zilele de luni, miercuri și vineri, în care obligatoriu se ține post alimentar și de gândire.

c. Citirea Paraclisului Maicii Domnului de 40 ori, o dată pe zi, continuu timp de 40 zile.

Pentru vremuri de prigoană, nedreptăți strigătoare la Cer, solicitarea dreptății lui Dumnezeu și alungarea grabnică de lângă noi a degenerațiilor obligatoriu trebuie citit Paraclisul Maicii Domnului zilnic, timp de 40 zile consecutive.

Postul alimentar în timpul citirii „Paraclisului Maicii Domnului”.

Obligatoriu se ține post în ziua când citim Paraclisul Maicii Domnului.

De asemenea, în plus, se țin obligatoriu și cele 3 zile de post ale săptămânii: luni, miercuri, vineri.

Tot obligatoriu este postul complet de carne, pentru toată perioada, până când terminăm de citit toate Paraclisele propuse, 7 sau 40.

Ca o jertfă în plus care să ne susțină rugăciunea, este recomandat să renunțăm complet la consumul oricărui preparat din carne pentru 1–2 ani.

Postul trebuie înțeles nu doar ca o înfrânare de la carne, ouă și produse lactate, ci mai ales ca o înfrânare pentru clevetire, răutate, gândire negativă, gânduri de mânie, dorințe sexuale, invidie, răzbunare, etc.

Cum și când se citește „Paraclisul Maicii Domnului”.

Rugăciunea „Paraclisul Maicii Domnului” nu este orice rugăciune, ci este cea mai puternică rugăciune pe care o poate spune un om simplu, un mirean. Din punct de vedere practic și duhovnicește, doar Sfânta Liturghie este rugăciunea care „trece” înaintea „Paraclisului Maicii Domnului”.

Spusă cu smerenie, jertfă, durere, umilintă și pocăință, această rugăciune poate „străpunge” Cerurile și ajunge direct în fața tronului Mântuitorului Iisus Hristos și al Maicii Domnului. Precum orice altă rugăciune (Acatist, psalmi, rugăciune de dimineață, etc), ceea ce contează este calitatea ei, implicit modul cum ne prezentăm în fața lui Dumnezeu.

Trebuie să fim atenți și conștienți că în momentul în care spunem rugăciunea „Paraclisul Maicii Domnului” stăm direct în fața lui Dumnezeu, a Mântuitorului Iisus Hristos și a Maicii Domnului.

Când spunem această rugăciune și cerem intervenția Sa imediată pentru necazul și nedreptatea trăite, stăm direct în fața Sfintei Treimi și a Maicii Domnului ca în fața unei comisii de examinare, care ne va cerceta toate gândurile, sentimentele, intențiile și prezentarea noastră.

De aceea trebuie să fim ireproșabili, orice amănunt contează, este bine să fim atenți la toate aspectele.

Când spunem rugăciunea „Paraclisul Maicii Domnului”.

Această rugăciune are cel mai mare efect dacă o citim noaptea, între orele 22–4 dimineața. Noaptea mintea este mai clară și ne putem concentra mai ușor la rugăciune, iar Dumnezeu va ține cont de osteneala noastră.

Dacă nu putem spune rugăciunea noaptea, atunci ne sculăm mai devreme și spunem această rugăciune acasă dimineața, înainte de începerea activităților zilnice. Dacă din diverse motive nu o putem spune nici dimineața acasă, să o spunem atunci dimineața oriunde ne-am afla.

Unde spunem rugăciunea „Paraclisul Maicii Domnului”.

Este indicat să ne creăm un mediu potrivit pentru citirea acestei rugăciuni importante. Este recomandat să ne retragem într-o cameră mai mică sau în bucătărie, cu vizibilitate redusă, unde să ne putem izola de agitația de afară sau din casă.

Dacă citim rugăciunea acasă după orele 24 noaptea, este indicat ca singura lumină din cameră să fie cea de la lumânare. Dacă o citim dimineața acasă, este indicat să o citim într-o lumină redusă, cu draperiile trase. Singura sursă de lumină artificială să fie cea de la lumânare.

Dacă nu putem citi rugăciunea acasă noaptea sau dimineața, vom face un efort suplimentar să ne concentrăm la text, indiferent de locul în care ne aflăm și de lumina existentă acolo.

Ritualul exterior al rugăciunii „Paraclisul Maicii Domnului”.

Precum orice altă rugăciune și aceasta se spune stând în picioare sau jos, în genunchi. Nu se citește rugăciunea „Paraclisul Maicii Domnului” stând întinși în pat, pe jos turcește, întinși pe burtă sau în alte poziții relaxante.

Dacă nu putem sta în picioare sau în genunchi, o variantă acceptată este de a citi rugăciunea stând jos pe un scaun, indiferent de locul unde ne aflăm. Cel mai recomandat este statul în picioare, deoarece în acest caz se activează și metabolismul energiei și al glucozei. În general vom putea fi mai atenți la rugăciune dacă stăm în picioare, comparativ cu statul jos pe scaun.

Trebuie să fim foarte atenți și la modul în care suntem îmbrăcați când spunem această rugăciune excepțională. Nu uitați, în acele momente ne aflăm direct în fața lui Dumnezeu, care ne vede în toate aspectele posibile.

Dacă spunem rugăciunea acasă la ora 23 noaptea sau dimineața devreme nu stăm îmbrăcați în pijamale, pantaloni mulați, pantalonăși scurți, chiloți, tricouri, bluze decoltate, bluze descheiate, etc.

Indicat este să fim îmbrăcați în haine de casă de zi, decente, de culoare neagră.

Obligatoriu femeile care citesc „Paraclisul Maicii Domnului“ trebuie să fie îmbrăcate cu fustă lungă, bluză cu mâneci lungi și batic pe cap, de preferință toate de culoare neagră.

De asemenea, precum la orice altă rugăciune, la început se aprinde o lumânare sau o candelă, lângă o icoană așezată la răsărit. Toată rugăciunea se spune cu fața spre această icoană. Lumânarea se menește. Se fac câteva Cruci deasupra lumânării aprinse și se spune de exemplu:

„Se binecuvântează această lumânare în numele Tatălui, al Fiului, al Sfântului Duh și al Maicii Domnului. Pentru nevrednicia mea, rog îngerul meu personal să preia rugăciunea mea și să o ducă în fața tronului lui Dumnezeu. Amin.“

Dacă nu puteți aprinde o lumânare chiar când citiți rugăciunea, atunci să o aprindeți cu câteva ore sau o zi înainte. Aprindeți o lumânare și lăsați-o să ardă până la capăt, până se stinge singură. Folosiți lumânări din ceară (nu din parafină), de dimensiuni standard, care se găsesc de cumpărat la orice Biserică, în unele magazine sau în piețe.

Cum spunem rugăciunea „Paraclisul Maicii Domnului“.

În mod normal, această rugăciune se cântă, se citește sau se spune mental, din memorie. Dacă o citiți sau recitați mental din memorie, în acest caz, ne vor trebui cu aproximație 70–80 minute de atenție și efort.

O osteneală mai mare și o valoare mai mare este dacă psalmodiem textul rugăciunii, așa cum se cântă la Biserică rugăciunile. Putem psalmodia rugăciunea doar în mintea noastră, sau putem să psalmodiem cuvintele cu glas jos–litanic. Evident, fiecare psalmodiază rugăciunea după propriile posibilități.

Dincolo de calitatea vocii, există un efect al acestei osteneți. Când rugăciunea este cântată (mental sau vocal litanic) vom avea natural o atenție mai bună asupra textului și vom pătrunde cu mintea și cu inima mai bine semnificațiile a ceea ce citim. În varianta cântată (mental sau cu voce) ne vor trebui cu aproximație 70–90 minute de osteneală și efort.

O altă posibilitate este de a combina cititul unor paragrafe cu psalmodierea altora. Unele enunțuri ale rugăciunii se pretează bine pentru citit, altele pot fi cu ușurință cântate.

Este foarte recomandat să încheiem această rugăciune importantă cu 12 metanii mari închinare Maicii Domnului, pe care le spunem în fața unei icoane. În timp ce ne aplecăm să ne închinăm și facem o Sf.Cruce, în minte spunem:

„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul.“

Starea mentală pentru rugăciunea „Paraclisul Maicii Domnului“.

Precum orice rugăciune, și aceasta trebuie spusă conform principiului enunțat de Sfântul Teofan Zăvorâtul: „Înțelege ce spui și simte ce înțelegi“.

Cuvintele trebuie să fie înțelese de minte și simultan trebuie să ne ajungă la inimă. O

rugăciune de calitate implică activitatea și osteneala minții și inimii deopotrivă. Când citim rugăciunea nu ne mai gândim la nimic altceva: haine, mâncare, serviciu, copii, rude, prieteni, shopping, vreme, etc. Nu ne mai gândim nici la necazul pe care îl avem, Dumnezeu știe deja pentru ce facem această osteneală. Suntem atenți numai la cuvintele rugăciunii, pe care trebuie să le înțelegem cu mintea și să le simțim cu inima. Nu doar că trebuie să pătrundem cu mintea și inima cuvintele rugăciunii. Precum în Biserică, trebuie să ajungem să avem sentimentul existenței și prezenței conștiente a persoanei noastre în acel loc și timp.

Trebuie să avem sentimentul prezenței lângă noi a lui Dumnezeu, trebuie să simțim, să avem sentimentul că Însuși Dumnezeu este lângă noi și ne privește în osteneala noastră. Dacă ne apare acest sentiment, atunci într-adevăr suntem atenți, avem prezență conștientă, avem starea sufletească corespunzătoare pentru rugăciune. După rugăciunea „Paraclisul Maicii Domnului“.

Efectul maxim al rugăciunii „Paraclisul Maicii Domnului“ apare dacă integrăm aceasta într-un întreg program spiritual. Nu doar spuneam această rugăciune și gata, în restul timpului suntem în continuare nepăsători, răi, bârfitori, leneși la rugăciune, provocatori, războinici, gata oricând de ceartă, mânioși, etc.

Tot programul nostru trebuie să sufere mici modificări. Trebuie să punem în practică și un mic canon zilnic de rugăciune, să facem eforturi pentru despățimire, să dorim să fim oameni mai buni, să ținem posturile, să ne spovedim și împărtășim, să iertăm din faptele greșităilor noștri, etc.

17.11.3. Realizăm o pravilă combinată, cu rugăciunea Tatăl Nostru și metanii mari (cu Sfânta Cruce și rugăciunea lui Iisus).

Obosiți fiind după o zi de muncă, este posibil să nu avem timpul sau puterea de a citi toate rugăciunile descrise mai sus. În acest caz, putem totuși realiza o pravilă de rugăciune, care va conține următoarele:

a. Spunem rugăciunile de pocăință pentru păcatele făcute în ziua care a trecut și pentru orice păcate din trecut (se citesc/spun în genunchi și cu mâinile întinse în sus):

citim rugăciunile începătoare + rugăciunea de pocăință personală + psalmul 50 + rg.Sf.Efrem Sirul + Cele 7 plânsuri ale Sf.Efrem Sirul (rg. pentru ziua corespunzătoare) + opțional rugăciunea de pocăință a Sf.Ioan Gură de Aur.

Aceste rugăciuni pot fi găsite în capitolul 3 (cu excepția Celor 7 plânsuri ale Sf.Efrem Sirul).

b. Facem o pravilă combinată: rugăciunea Tatăl Nostru și metanii mari (cu Sfânta Cruce și rugăciunea lui Iisus).

Avem 2 variante de a face această pravilă:

Varianta 1

Spunem **1 rugăciune Tatăl Nostru** (în genunchi), apoi facem **1 metanie mare** (cu 1 Sfântă Cruce făcută corect + spunem în minte *rugăciunea lui Iisus*).

1. RG.TATĂL NOSTRU (TN) x1 + METANIE MARE x1 (cu Sfânta Cruce + rugăciunea lui Iisus)

– repetăm până facem **33, 66** sau **99** rugăciuni+mm.

Rugăciunea Tatăl Nostru este următoarea:

*„Tatăl nostru Care leiești în ceruri,
sfințească-se numele Tău:
vină împărăția Ta;
facă-se voia Ta,
precum în Cer, așa și pe pământ.
Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi;
și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri;
și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean.
Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava,
a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.
Amin.“*

2. După fiecare 33 rg.TN + 33 mm (sau 99 închinăciuni mici), vom spune mental lui Dumnezeu dorința/cererea noastră. Cu toată credința și nădejdea noastră în Dumnezeu, toate dorințele le vom spune într-o singură frază, ca de exemplu:
„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă cu, pentru, și pentru, etc.“

3. La finalul pravilei se citesc rg.Sf.Ciprian, rg.Pr.Ilarion Argatu, rg.Sfintei Cruci.

Varianta 2

Putem face exact aceeași pravilă, dar în grupări de câte 33 rugăciuni TN + 33 mm:

1. RG.TATĂL NOSTRU (TN) x33 + METANII MARI x33 (fiecare metanie mare cu câte o Sfântă Cruce + rugăciunea lui Iisus)

– repetăm această grupare până facem **33, 66** sau **99** rugăciuni+mm.

x. Vom „spune“ mental toate cele 33 rg.Tatăl Nostru în modul următor:

*Tatăl nostru Care leiești în ceruri, (x33)
sfințească-se numele Tău: (x33)
vină împărăția Ta; (x33)
facă-se voia Ta, (x33)
precum în Cer, așa și pe pământ. (x33)
Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi; (x33)
și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri; (x33)
și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean. (x33)
Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, (x33)
a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. (x33)
Amin. (x33)*

(în total repetăm rugăciunea Tatăl Nostru de 33 ori)

xx. După ce astfel „spunem“ mental toate cele 33 rg.Tatăl Nostru, apoi vom face toate cele 33 metanii mari (cu 33 Sf.Crucii + 33 *rugăciuni ale lui Iisus*) sau 99 închinăciuni mici (cu 99 Sf.Crucii + 99 *rugăciuni ale lui Iisus*).

2. După fiecare 33 rg.TN + 33 mm (sau 99 închinăciuni mici), vom spune mental lui Dumnezeu dorința/cererea noastră. Cu toată credința și nădejdea noastră în Dumnezeu, toate dorințele le vom spune într-o singură frază, ca de exemplu: „*Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă cu, pentru, și pentru, etc.*“

3. La finalul pravilei se citesc rg.Sf.Ciprian, rg.Pr.Ilarion Argatu, rg.Sfintei Crucii.

Dacă din motive medicale nu putem face metanii mari, atunci vom face închinăciuni mici, după regula **1 mm (MM, metanie mare) = 3 închinăciuni mici**. Fiecare închinăciune mică va fi însoțită de 1 Sf.Cruce și de *rugăciunea lui Iisus*. Când facem metaniile mari (sau închinăciunile mici) vom spune în minte *rugăciunea lui Iisus*:

„*Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)*“.

Note:

- Această pravilă a fost dată Părintelui Daniil Horga de către Însăși Sf.Maica Domnului, pentru ajutorarea tuturor celor care: au necazuri, boli, nedreptăți, lipsuri materiale, sărăcie, au mari probleme cu vrăjitoria, au rude îndrăcite, au rude grav bolnave, etc.
- Această pravilă este deosebit de puternică și folositoare tuturor celor care doresc împlinirea unor scopuri precise/necesare ale vieții: despățimire de patimi grele, găsirea unui serviciu potrivit, găsirea de locuință/casă, cumpărarea de alimente, dobândirea de soț/soție, dobândirea de copii, cumpărarea unor bunuri importante, dobândirea dreptății juridice, liniște și pace în casă, aflarea unor persoane dispărute, reușita la operații medicale, aflarea unor informații necesare, etc.
- Numărul de rugăciuni Tatăl Nostru + metanii mari pe care le spunem/facem are o semnificație precisă:
 - 13** este numărul de apostolie al Sf.Maicii Domnului (Ea a fost Apostolul nr.13);
 - 33** sunt anii pământești ai Mântuitorului Iisus Hristos;
 - 66** sunt anii pământești ai Sf.Maicii Domnului;
 - 99** este suma anilor pământești anteriori (33+66).
- Obligatoriu toată această pravilă se va face având aprinsă candela cu ulei la icoana Sf.Maicii Domnului (sau cel puțin având 1 lumânare aprinsă).
- Obligatoriu **toate rugăciunile Tatăl Nostru se spun în genunchi** în fața unei icoane a Sf.Maicii Domnului.
- Pravila cu 33 rg.TN + 33 metanii mari (inclusiv 33 Sf.Crucii + 33 *rugăciuni ale lui Iisus*) + rugăciunea de cerere, durează aproximativ 30 minute.
- Pravila cu 66 rg.TN + 66 metanii mari (inclusiv 66 Sf.Crucii + 66 *rugăciuni ale lui Iisus*) + rugăciunea de cerere, durează aproximativ 60 minute.
- Pravila completă cu 99 rg.TN + 99 metanii mari (inclusiv 99 Sf.Crucii + 99 *rugăciuni ale lui Iisus*) + rugăciunea de cerere, durează aproximativ 90 minute.

Dacă nu avem condiția fizică necesară, putem înlocui metaniile mari cu închinăciuni mici, după regula **1 mm = 3 închinăciuni mici**.

– Pentru a putea număra rugăciunile Tatăl Nostru + metaniile mari, ne putem folosi de mici pietricele, de boabe mari de fasole, de un metanier de 100 boabe, de o hârtie și un pix, etc., peste care la începutul pravilei vom pulveriza cu Agheasmă Mare.

Dacă nu dăm cu Agheasmă Mare peste aceste obiecte de ajutor, este posibil ca în decursul pravilei să încurcăm numărătoarea, unele pietricele (boabe de fasole) să dispară subit, etc.

– Mulți credincioși fac această pravilă când merg la o anumită biserică sau mănăstire, într-o zi când țin post (de obicei luni, miercuri sau vineri).

Ei înconjoară în genunchi biserica de 33 ori (sau troița din curtea bisericii de 99 ori), timp în care spun încontinuu rugăciunea Tatăl Nostru. Apoi se roagă lui Dumnezeu să le rezolve o anumită cerere.

La final citesc Acatistul Bunevestiri, Acatistul Sf.Ciprian și 1–3 catisme de psalmi.

Dacă merg la o mănăstire, credincioșii plătesc și acatiste pentru împlinirea dorinței lor, pentru minim 40 zile (ideal 1 an).

Aceste acatiste sunt date pentru Sf.Proscomidie (dacă nu există situații opritoare), pentru Sf.Liturghie, pentru „Psaltirea neadormită”. În această zi sau anterior, obligatoriu credincioșii fac și diverse milostenii la săraci.

– Așa cum am menționat, după fiecare 33 rg.Tatăl Nostru cu metanii mari, vom „spune” mental lui Dumnezeu durerea noastră. În acest moment nu spunem povești, deoarece Dumnezeu deja știe foarte bine care sunt cererile noastre.

Cu toată credința și nădejdea noastră în Dumnezeu, toate dorințele le vom spune într-o singură frază, ca de exemplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă cu, pentru, și pentru, etc.”

– **Pentru rezolvarea unor situații (probleme, dorințe, cereri) deosebite (importante, grave, urgente), această pravilă se va face în forma ei completă** (99 rg.TN + 99 metanii mari cu 99 Sf.Cruci + 99 rugăciuni ale lui Iisus), timp de minim 42 zile și apoi neîncetat până la rezolvarea situației.

În unele situații deosebite (vrăjitorie, păcate grele de neam, nedreptate juridică, boli, dispariții de persoane, eliberarea de trădătorii casnici, etc.), pentru rezolvarea situației (dorinței), această pravilă a fost făcută zilnic timp de peste 1 an de zile.

– **Pentru rezolvarea unor situații (probleme, dorințe) de importanță medie**, această pravilă se poate face în forma parțială (33/66 rg.TN + 33/66 metanii mari), timp de minim 12–42 zile și apoi neîncetat până la rezolvarea situației.

– **După rezolvarea situației, ca o jertfă de mulțumire adusă lui Dumnezeu, această pravilă se va face în continuare în forma ei minimală, neîncetat, în fiecare seară/noapte a vieții noastre** (13 rg.TN + 13 metanii mari cu 13 Sf.Cruci + 13 rugăciuni ale lui Iisus).

Aceași situație este și atunci când nu avem cereri speciale la Dumnezeu, ca jertfă de mulțumire adusă lui Dumnezeu (pentru viață, pentru sănătatea ce avem, etc.), în mod obișnuit vom face această pravilă minimală neîncetat, în fiecare seară/noapte.

– În afara acestei pravile, oricând pentru împlinirea unei dorințe sau pentru a „vorbi” cu Dumnezeu, prima dată trebuie să spunem rg.Tatăl Nostru de minim 13 ori (în mod ideal în genunchi, în fața unei icoane, având aprinsă 1 lumânare).

– Pentru detalii practice cum se fac metaniile mari, puteți citi în capitolul 3, la paragraful **3.4.1.m.**

– Pentru detalii practice cum se fac închinăciunile mici, puteți citi în capitolul 3, la paragraful **3.4.1.î.**

17.12. Urma scapă turma. Plata păcatelor de neam.

Întotdeauna suntem puși să facem ascultare de degenerați din cauza propriilor noastre greșeli care decurg din inexistența unei relații cu Dumnezeu, sau din înțelegerea greșită a acestei relații. Este totuși posibil să corectăm aceste greșeli și să facem tot ce am scris la acest capitol și totuși nimic să nu se schimbe (!). O perioadă nedefinită de timp degeneratul încă va avea un cuvânt de spus asupra noastră.

Pentru un om obișnuit relaționarea cu un degenerat înseamnă inevitabil suferință, trăită în toate formele posibile. Întotdeauna acest lucru este permis de Dumnezeu datorită păcatelor de neam (ale generațiilor trecute, din propria ta familie) și ale poporului în care trăiești.

Prin degenerați suntem acum puși să plătim din păcatele mari făcute în trecut de cei din propria familie și din propriul popor: crime, avorturi, violuri, sinucidere, exploatare economică, nedreptate, necinste, incorectitudine, delațiune, turnătorie, fals, sabotaj, lăcomie de bani, trădare, bătăi și agresiune fizică, minciuni de tip manipulator, prea-curvie, relații sexuale incestuoase (între frați), bucurii de tip sociopat din umilirea și exploatarea subalternilor sau a angajaților, bucurii de tip sociopat din teroare psihică și agresiune fizică, lipsa milei, dezertare și lașitate pe front (în bătălii), arivism și distrugerea profesională a altora, spargerea unei familii prin seducerea soțului (soției), verdicte juridice nedrepte sau părtinitoare, folosirea copilului pentru a distruge viața bărbatului, nerealizarea faptelor bune posibile dar nefăcute din frică, lene sau lașitate (păcatele lipsirii), etc.

O estimare personală este că peste 50% din durerile și suferințele pe care ni le creează degenerații se datorează acestor păcate de neam și ale poporului din care facem parte. De ce această estimare? De unde această aparentă nedreptate? De ce peste 50% din suferința noastră cauzată de degenerați se datorează păcatelor de neam? Explicațiile sunt următoarele:

17.12.1. Ne apropiem cu pași mari către împlinirea faptelor Apocalipsei și sunt foarte multe păcate de neam de plătit, pentru multele suflete aflate în iad.

Iar Dumnezeu, în bunătatea Sa, dorește ca la Judecata de Apoi toate aceste păcate să fi fost deja plătite, spre salvarea în veșnicie a sufletelor celor adormiți.

Cu toții putem observa limpede și clar că ne apropiem de sfârșitul timpului și de Judecata de Apoi, finală și ireversibilă. Problema este că sunt multe păcate de plătit, nu numai personale și cineva trebuie să plătească pentru ele.

Fiecare om are posibilitatea și datoria de a mântui și sufletele celor dinaintea sa, din propria familie și din propriul popor. Mântuirea sufletelor înaintașilor înseamnă să le plătim cu suferințele noastre păcatele lor, cele de voie și cele fără de voie.

Este aici un element de dragoste, jertfă și sacrificiu, pe care Dumnezeu cred că le va răsplăti negreșit celor care acum răscumpără cu grele suferințe vechile păcate de

neam. Bineînțeles, nu orice om este pus să răscumpere cele mai grele păcate trecute, de obicei acestea cad asupra vieților a 1–2 oameni dintr-o familie, aceia care sunt cei mai rezistenți psihic și sufletește.

17.12.2. Existența multor păcate neplătite și blesteme spuse cu dreptate.

Aproape că nu există familie din România care să nu aibă de plătit blesteme din trecut, blesteme care s-au „prins” de urmași deoarece au fost „aruncate” cu dreptate.

România a trecut prin 3 mari perioade istorice (liberalism între anii 1859–1947, comunism între anii 1947–1989, „democrație” între 1990–prezent), în care instituțiile statului au funcționat și funcționează deficitar sau complet greșit.

După anul 1850 românii au trecut prin mai multe războaie în care s-au comis atâtea păcate, pe care numai Dumnezeu le știe: războiul balcanic (cu operații militare pe teritoriul Bulgariei), primul război mondial, al doilea război mondial (cu operații militare pe teritoriul Rusiei, Ungariei, Cehoslovaciei), războiul comunistilor contra meritocrației și naționaliștilor (peste 2 milioane arestați, 800.000 români executați, torturați și decedați în lagăre și închisori), războiul ascuns al trădătorilor de neam contra meritocrației și naționaliștilor (derulat din 1990 până inclusiv în prezent).

Consecința acestei istorii zbuciumate și dureroase a fost și este că începând cu anii 1850 s-a acumulat o cantitate uriașă de păcate grave strigătoare la Cer, nepedepsite la timp conform legilor lui Dumnezeu, generate de activitatea rudelor noastre din neam decedate: nedreptăți de tot felul, trădări de tot felul (trădare de neam, turnătorie ordinară), hoție, furt, bătaie, violuri, răpiri, abuzuri sexuale, sinucideri, crime, delapidări, tot felul de răutăți și fapte făcute cu răutate, exploatare în muncă, neplata corectă a muncii, abuzuri juridice, arestări, generarea de decese premature, toate activitățile mafiilor interlope, toate activitățile mafiilor profesionale, etc., etc., etc.

Foarte mulți dintre victimele care au suferit toate acestea s-au răcorit prin puternice blesteme. Fiind spuse cu dreptate, toate aceste blesteme grele sunt lăsate de Dumnezeu să afecteze generații după generații, până când se iau toate măsurile de reparare a răului comis în trecut.

Deoarece am trecut prin liberalism, comunism și acum trecem prin „democrație”, mai toate familiile avem în trecut rude adormiți, care începând cu anii 1850 au făcut astfel de păcate mari și foarte mari. Evident că nimeni nu mai știe ce păcate au făcut neamurile sale în perioada 1850–1930 și ce blesteme de neam au generat aceste vechi păcate.

Foarte greu sau chiar imposibil este să știm păcatele grele, tănuite și nepocăite de după 1930, ale părinților și bunicilor noștri. Implicit nu putem ști nici blestemele de neam din această perioadă, aruncate cu dreptate asupra noastră.

Foarte posibil nu știm păcatele vechi din neamul nostru și nu știm nici blestemele aferente lor, dar acest lucru nu înseamnă că ele nu au putere asupra vieților noastre. Concret cu ce ne afectează blestemele din trecut? Cu tot ce ni se întâmplă rău și urât în viața noastră: boli cronice, accidente, nedreptăți de tot felul, viața trăită în puterea unor degenerați periculoși, dependența de deciziile unor indivizi demonizați, afectarea vieții sub toate formele ca urmare a activităților de vrăjitorie, etc.

17.12.3. Existența avorturilor în aproape fiecare familie.

Când se întemeiază o familie, Dumnezeu decide câți copii vor avea soții și stabilește o „cantitate” oarecare de păcate de neam, care vor fi plătite de fiecare copil care se va naște. Acolo unde sunt multe păcate de neam, pentru ușurarea vieții lor, Dumnezeu stabilește ca acea familie să aibă mulți copii.

Dar oamenii ce fac? Fac avorturi,ucid copiii și lasă în viață doar 1 sau 2 copii. Oamenii fac acest lucru grav și spre pedeapsa lor, rămân valabile spre a fi plătite toate păcatele de neam decise inițial. **Deci ce păcate de neam trebuiau plătite mai ușor de către 4–5 copii, ele vor fi inuman și crâncen plătite de către 1 sau 2 copii.**

Deci acolo unde trebuiesc plătite mari și grele păcate de neam și unde mamele fac avorturi, copiii lăsați în viață vor avea o suferință îndoită.

Ce se poate spune despre o familie cu multe păcate de neam, unde din cei 5 copii dați de Dumnezeu, oameniiucid 4 copii și lasă în viață doar pe unul singur? Ce viață va putea avea acest copil, care va trebui să plătească suferințele stabilite pentru 5 frați și surori? O vale a plângerii – plină de suferințe, nedreptăți, exploatare, lipsuri, abuzuri, boli, abandon, etc., aceasta va fi viața unui astfel de copil.

La nivelul României, în ultimii 30 ani, oficial s-au realizat peste 25 milioane avorturi, care au dus la o presiune inumană pe copiii care au fost lăsați să trăiască. Copiii care s-au născut au trebuit și trebuie să plătească în viața lor și păcatele de neam pe care trebuiau să le plătească acești 25 milioane copii care au fost uciși.

Să nu ne mirăm deci că viața în România este pur și simplu o vale a plângerii și suferințelor. Să nu ne mirăm că Dumnezeu permite existența și scârbele nesfârșite ale sutelor de mii de degenerați (îndrăciți și posedați demonic), care au preluat controlul acestei țări. Să nu ne mirăm că milioane de români plătesc păcate de neam și avorturile făcute prin „închisoarea” relației (familiale, de muncă) cu un individ degenerat.

Observarea atentă a suferințelor produse de degenerați duc spre o concluzie care trebuie înțeleasă cu multă luare aminte: dacă mama și/sau bunicile Dvs. au făcut în viața lor avorturi, atunci eliberarea din „închisoarea” degeneraților va fi lungă și grea. Nu este o glumă să trebuiască să plătești păcatele de neam care erau alocate pentru încă 1–X frați care trebuiau să se nască (uciși prin avort), plus să plătești păcatele de neam care erau alocate să fie plătite de urmașii copiilor uciși (urmași care evident nici nu se vor mai naște).

Dacă aveți făcute avorturi în familia Dvs., atunci nu pierdeți timpul și luați toate măsurile stabilite de Biserică pentru a „plăti” în fața lui Dumnezeu aceste crime. Apoi continuați și plătiți Dvs. toate păcatele de neam, care trebuiau plătite de acești copii care au fost uciși.

Să înțelegem bine care este grozăvia unui singur avort:

1 AVORT ÎNSEAMNĂ =

1.TREBUIE PLĂTIT ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU PĂCATUL UCIDERII PROPRIULUI COPIL +

2.TREBUIE PLĂTIT ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU PĂCATUL UCIDERII TUTUROR URMAȘILOR PE CARE COPILUL UCIS TREBUIA SĂ-I AIBĂ +

3.TREBUIE PLĂTITE ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU TOATE PĂCATELE DE NEAM, CARE TREBUIAU PLĂTITE DE ACEST COPIL CARE A FOST UCIS +

4. TREBUIE PLĂTITE ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU TOATE PĂCATELE DE NEAM, CARE TREBUIAU PLĂTITE DE URMAȘII COPILULUI CARE A FOST UCIS +
5. AFECTAREA MÂNTUIRII VIEȚILOR ALTOR OAMENI, PENTRU CARE COPILUL UCIS TREBUIA SĂ AIBĂ UN ANUME ROL, POZITIV SAU NEGATIV.

17.12.4. Un alt caz important este cel al păcatelor de neam „preluate” de la alți oameni, prin relații sexuale și căsătorie.

Când un om se căsătorește, datorită relațiilor sexuale el este automat deschis și la plata păcatelor de neam din familia celuilalt partener. Toate aceste păcate, indiferent de unde vin ele și indiferent cine le-a făcut, înseamnă un singur lucru: pagube, necazuri și dureri de tot felul prin expunere la degenerați. Deci mare atenție cu cine vă căsătoriți, cu cine vă înrudiți și ce păcate de neam va trebui să plătiți.

Atunci, cum ne putem plăti mai repede aceste păcate de neam și astfel scăpa de degeneratul de lângă noi?

Putem plăti din păcatele de neam în special prin: facem multă milostenie, citim rugăciuni la miezul nopții între orele 22–4 dimineața (psalmi, Paraclisul Maicii Domnului, rugăciuni de pocăință, rugăciuni dedicate Maicii Domnului și Mântuitorului), facem metanii mari la miezul nopții, facem un canon complet de închinăciuni mici, dăm Liturghii pentru vii și adormiți, ținem post ajunare și/sau negru. Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici și/sau mari, vedeți în capitolul 3 la paragraful **3.4.1.î.**

În câteva luni de post, rugăciuni de noapte și milostenie putem „plăti” păcate de neam echivalente cu ani de zile de viață alături de un degenerat/demonizat.

Plătim păcatele de neam și atunci Dumnezeu ne scapă de degenerați (îndrăciți, demonizați, zombificați) prin:

a. CANONUL RUGĂCIUNILOR „DE NOAPTE” (vezi în cadrul capitolului 3 paragraful **3.3.5)** =

- + FACEM METANII MARI (sau facem un canon complet de închinăciuni mici);
- + CITIM RUGĂCIUNI DE IERTARE DEDICATE MÂNTUITORULUI IISUS HRISTOS;
- + CITIM „CANONUL DE POCĂINȚĂ CĂTRE DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS”;
- + CITIM PSALMI + CITIM RUGĂCIUNI DE IERTARE DEDICATE MAICII DOMNULUI;
- + CITIM UN ACATIST AL MAICII DOMNULUI;
- + CITIM PARACLISUL MAICII DOMNULUI;
- + orice la alegere.

Notă:

Pentru plata păcatelor de neam se iau în considerare doar rugăciunile de noapte (orele 22–4 dimineața), nu și rugăciunile de dimineață, de seară sau din timpul zilei.

b. FACEM MULTĂ MILOSTENIE, ORICÂND PUTEM ȘI CU ORICE PUTEM: bani, bunuri imobiliare, rechizite, îmbrăcăminte, mâncare, haine, sfaturi, informație, gând bun, orice alt ajutor neștiut și nearătat.

Nu suntem zgârciți, facem pomană cu cele mai bune haine și mâncăruri pe care le avem.

c. PLĂTIM POMELNICE DE 40xLITURGHII (dacă se poate urmate de Molitfele Sfântului Vasile cel Mare), LA CÂTE 9 MĂNĂSTIRI.

Pentru păcatele din neamul soției și păcatele din neamul soțului facem 1 Sărindar de 40 Liturghii la câte 9 mănăstiri, oricând putem, dar și mai bine în timpul Postului Învierii Domnului.

Facem multă milostenie pentru vii și adormiții pomeniți în aceste Sărindare.

Aceste slujbe – Sf.Liturghie (urmate de Molitfele Sfântului Vasile cel Mare) – conțin rugăciuni de iertare și dezlegare de păcate, adresate lui Dumnezeu pentru toate tipurile de păcate personale făcute în prezent și în trecut.

Dar în același timp, slujbele de Sf.Liturghie (dacă se poate urmate de Molitfele Sfântului Vasile cel Mare) sunt practic obligatorii pentru iertarea/dezlegarea păcatelor de neam.

Nu poate exista dezlegare de păcatele din neam și dezlegare de eventualele blesteme aferente lor, fără pomenirea celor vii și adormiți la Sf.Liturghie.

Înainte de începerea slujbei (Sf.Liturghie) ducem la Sfântul Altar lista cu numele persoanelor din neam adormite (decedați). Deoarece păcatele de neam se „transferă” prin Taina Cununiei, se scriu pe listă să fie pomeniți de preot în Sfântul Altar toți adormiții, din ambele familii de unde provin cei doi soți.

Este bine să ducem la Sfântul Altar (înainte de începutul slujbei) un mic acatist cu lista celor vii și un pomelnic cu lista adormiților din familii, chiar dacă nu putem rămâne în Biserică la slujbă. Viața actuală a celor vii se va schimba imediat, în funcție de gravitatea păcatelor de neam pe care Dumnezeu trebuie să le ierte.

Pentru iertarea păcatelor personale, participarea în Biserică la slujba Sf.Maslu este obligatorie.

d. SPOVEDANIE REGULATĂ, MINIM ÎN TIMPUL CELOR 4 MARI POSTURI DE PESTE AN. e. ȚINEM POST TIP AJUNARE (POST „NEGRU”).

f. CITIM ACATISTE.

Dacă avem probleme cu un degenerat sau demonizat, nu are voie să treacă ziua și noi să nu fi citit măcar un Acatist închinat Sfintei Treimi, Mântuitorului Iisus Hristos, Sf.Maicii Domnului, unui Sfânt, Cuvios sau Mucenic.

În principiu se citește Acatistul unui Sfânt din ziua curentă, menționat în Calendarul Ortodox (Sinaxar), dar desigur se poate citi Acatistul oricărui sfânt dorit sau preferat. De ce este această nevoie deosebită de a citi Acatistul unui Sfânt?

Citind acest Acatist cu mare evlavie, dragoste și cinstită, îl rugăm pe acest Sfânt să ne „plătească” el din Cer (prin rugăciunile sale) o parte din păcatele de neam pentru care trebuie să trăim/muncim alături de un degenerat.

Realitatea este că relația cu un degenerat nu se poate încheia, până când nu se „plătesc” toate păcatele personale și de neam, pe care Dumnezeu a decis că trebuie plătite într-o formă sau alta.

Tot ce nu „plătim” noi acum cu suferințe sau Sfinții din Ceruri cu rugăciunile lor, vor „plăti” neapărat cu grele suferințe copiii noștri și copiii copiilor lor.

Ajutorul unui Sfânt din Ceruri este foarte important și necesar, mai ales dacă trebuie să facem ascultare de un degenerat pentru a plăti păcate vechi, de neam.

Pe lângă rugăciunile noastre ca jertfă de răscumpărare, pentru a limita răul din degeneratul care ne atacă, sunt foarte recomandabile citirea acatistelor și solicitarea

de ajutor de la sfinții care au practicat în viața lor trupeză exorcizările, precum: Acatistul Domnului Iisus Hristos, Acatistul Sf. Gherasim din Kefalonia, Acatistul Sf. Ciprian, Acatistul Sf. Antonie cel Mare, Acatistul Sf. Nectarie de la Eghina, Acatistul lui Vasile cel Mare, etc.

Dar de ce această grabă și această presiune extraordinară a degenerațiilor, pentru a se plăti acum cât mai multe păcate de neam și ale poporului? Realitatea este că „timpul nu mai are răbdare” (conform lui Marin Preda) și finalul lumii este destul de aproape. „Urma scapă turma”, salvarea sufletelor înaintașilor de neam și din popor este deci explicația existenței „inexplicabile” a suferinței pe care ți-o provoacă gratuit un degenerat.

17.13. Osteneala pentru completa despățimire a sufletului și trupului. Înfrânarea și stoparea lăcomiei și a poftelor alimentare.

Un motiv principal pentru care Dumnezeu permite să fim luptați la exterior de degenerați este nepăsarea și trândăvia noastră în ceea ce privește procesul de despățimire a gândirii și sufletului.

De aceea, soluția pentru a scăpa de acest război exterior obositor este de a ne reorienta atenția și preocuparea spre noi înșine, spre propria noastră existență.

Trebuie ca în mod real și pragmatic să ieșim din nepăsare și trândăvie, să începem un –program metodic pentru despățimirea de patimi. În cadrul războiului duhovnicesc, trebuie să avem în vedere și scopurile fundamentale de despățimire completă a gândirii, sufletului și trupului.

Atâta timp cât vom rămâne „căldicei”, nepăsători, spectatori ai propriului suflet rob de patimi, Dumnezeu nu va îndepărta degenerații din viața noastră. Pentru a scăpa de degenerați este fundamental să ne propunem în mod conștient și să urmărim cu tenacitate scopul despățimirii gândirii și sufletului.

Metoda cea mai verificată de a „trezi” un „căldicel” să iasă din nepăsarea patimilor, să se semerească și să se întoarcă la rugăciune este să fie pus să facă ascultare de un degenerat.

Tradiția patristică spune că există trei metode pentru a face sufletul omului să se întoarcă smerit către Dumnezeu: postul, rugăciunea și ascultarea.

Omul poate să postească și să se roage, fiind de fapt motivat de către propria mândrie și/sau slavă deșartă. Doar ascultarea duce la osândirea mândriei și la umilință de sine și de aceea tradiția patristică consideră că cea mai sigură formă de smerire a sufletului este de a pune omul (monah, mirean) să facă o formă oarecare de ascultare.

Într-o mănăstire ascultarea este simplă: îți supui voia proprie și faci tot ceea ce–ți spune starețul să faci, indiferent cât de simple, ilogice sau ne semnificative sunt cerințele.

Ascultarea nu este o formulă duhovnicească specifică doar mănăstirilor. Și oamenii din lume trebuie să facă ascultare de cineva sau ceva, pentru smerirea sufletului, deoarece altă cale nu există. În lume însă treburile stau altfel deoarece oamenii nu acceptă ca de bună voie să asculte de cineva în toate aspectele vieții.

De aceea, noi restul, sutele de milioane de oameni care trăim în societatea modernă, pentru smerirea sufletului nostru, suntem puși să facem ascultare față de degenerați, boli, necazuri, lipsuri, sărăcie, muncă, etc.

ASCULTAREA (de degenerați, boli, lipsuri, necazuri, sărăcie, etc) = duce la SMERIREA SUFLETULUI = duce la RUGĂCIUNE = duce la DRAGOSTEA DE DUMNEZEU, DORINȚA PENTRU DUMNEZEU = duce la disciplina minții = duce la mântuirea sufletului.

Deoarece nu avem sufletul smerit, suntem cu milioanele „căldiceii“ care suntem puși să facem ascultare de degenerați, nevoi, necazuri, lipsuri, boli, sărăcie, neîmpliniri. Întreaga societate este în realitate fundamentată pe diverse forme de ascultare, toate având rolul de a ne smeri sufletul.

Cu toții facem ascultare pentru patimile noastre interioare, pe care le cultivăm cu nepăsare. Implicit facem ascultare față de degenerați pentru nepăsarea și trândăvia noastră de a intra în „ringul duhovnicesc“, de a ne lupta cu noi înșine și a ne elibera de patimile care ne robesc.

În cazurile mai grele, când suntem nepăsători să facem ascultare față de poruncile Mântuitorului Iisus Hristos, suntem puși să facem ascultare de un degenerat periculos, de un sociopat/psihopat. Ascultarea față de degenerați este de 100 ori mai cruntă și mai grea decât ascultarea pe care ar trebui să o facem față de Dumnezeu, prin liber arbitru.

În lumea aceasta nu există să faci ce vrei. Ori de bună voie faci singur ascultare de Dumnezeu (din frică sau din dragoste, evlavie, recunoștință, respect), ori pentru nepăsare și patimi vei fi obligat să faci fără voie ascultare de degenerați.

Însă mulți dintre noi nu cunoaștem acest lucru. De aceea, milioane și milioane de oameni din această lume facem fără voie ascultare de degenerați, pentru a ne mântui sufletul.

Nevoia de a face ascultare și „tratamentul“ duhovnicesc prin ascultare nu vor fi abandonate nici măcar atunci când mănăstirile și bisericile vor fi închise datorită noilor legi ale sănătății mintale.

În acele timpuri, peste doar 3–4 decenii, cine va dori să facă o ascultare specifică monahilor va trebui să adopte metoda „toltecă“, pe care o aplicau șamanii pentru ucenicii lor. Carlos Castaneda ne dezvăluie în cărțile sale că metoda inițiativă practică de șamanii tolteci de-a lungul a sute de ani (inclusiv până în secolul 20) pentru întărirea sufletului era nevoia voluntară de a face câțiva ani ascultare de un degenerat periculos: un om rău, dictatorial, un satrap local.

Adică cu bună știință te duceai să trăiești câțiva ani sub amenințarea morții, să fii sluga unui satrap periculos, să faci doar ceea ce ți se spune, să faci doar ceea ce ți se dă permisiunea să faci, să muncești fără plată pentru bunăstarea altuia, etc.

Practic erau ani în care ucenicul șamanului își tăia voia proprie, pentru orice aspect concret al vieții cotidiene. După 2–3 ani de ascultare față de un satrap, ucenicul se întorcea la șaman cu virtuțile sufletești necesare pentru a crește spiritual: tăcere, atenție, smerenie, staăpânire de sine, răbdare, voință, determinare, hotărâre.

Deci în momentul în care mănăstirile vor fi închise, cei care vor dori să-și dezvolte în mod intensiv calitățile sufletești necesare mântuirii sufletului, vor trebui să facă voluntar câțiva ani de ascultare la un individ cu profil degenerat.

În epistola întâi către Corinteni, Sfântul Apostol Pavel reia pilda semănătorului, despre care ne învățase inițial Mântuitorul. Prin parabola grâului, Sfântul Apostol Pavel ne

explică una dintre cele mai mari taine ale creștinismului practic: pentru a se mântui, omul vechi pătimăș trebuie să „moară” și omul nou, „trupul” duhovnicesc trebuie să se nască.

Nașterea „trupului” duhovnicesc în interiorul omului trupesc nu poate avea loc atâta timp cât omul acceptă să slujească cu trupul și sufletul lui diverse patimi.

„Trupul” duhovnicesc începe să crească înăuntrul nostru doar în momentul în care începem să perseverăm în lupta cu patimile, cu deprinderile demonice care ne-au subjugat voința.

„Nebun ce ești! Tu ce semeni nu dă viață, dacă nu va fi murit.

Și ceea ce semeni nu este trupul ce va să fie, ci grăunte gol, poate de grâu, sau de altceva din celelalte.

Iar Dumnezeu îi dă un trup, precum a voit, și fiecărei semințe un trup al său.

Nu toate trupurile sunt același trup, ci unul este trupul oamenilor și altul este trupul dobitoacelor și altul este trupul păsărilor și altul este trupul peștilor.

Sunt și trupuri cerești și trupuri pământeste; dar alta este slava celor cerești și alta a celor pământeste.

Alta este strălucirea soarelui și alta strălucirea lunii și alta strălucirea stelelor. Căci stea de stea se deosebește în strălucire.

Așa este și învierea morților: Se seamănă (trupul) într-o stricăciune, înviază într-o nesticăciune;

Se seamănă într-o necinste, înviază într-o slavă, se seamănă într-o slăbiciune, înviază într-o putere;

Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Dacă este trup firesc, este și trup duhovnicesc.”

(Sfântul Apostol Pavel în Epistola întâi către Corinteni, capitolul 15, versetele 36–44)

17.14. Măsuri personale, lumești, de rupere a oricăror legături, colaborări și cooperări cu degenerații.

Degerații cei mai periculoși trebuie respinși și izolați nu numai în plan personal, ci și de instituția Bisericii.

Părintele Arsenie Boca ne spunea că îndrăcitiilor nu au voie să se căsătorească, nici un preot creștin–ortodox nu are voie să realizeze Taina Cununiei între un om normal și un individ îndrăcit (care are demoni în trup, în creier și inimă).

Desigur, este practic imposibil ca un preot de la oraș să identifice un candidat la cununie care este îndrăcit, dintr-o simplă discuție preliminară de doar câteva minute. Acest lucru poate fi eventual realizat doar de un preot de la țară, care cunoaște de ani de zile pe fiecare tânăr și adult din parohia sa.

Dar ceea ce este imposibil pentru om, este posibil pentru Dumnezeu. Atunci când este vorba despre bărbat sau femeie îndrăcit/ă sau cu Sinele demonizat, Dumnezeu va descoperi în ascuns preotului acest lucru, iar acesta, cu frică de Dumnezeu fiind, va refuza efectuarea slujbei cununiei.

Lucrurile devin și mai dificile în cazurile tot mai frecvente de îndrăcire și demonizare a

Sinelui care au loc după slujba cununiei și după nașterea unui copil.

Dacă cel care se îndrăcește este bărbatul lucrurile sunt simple: femeia trebuie imediat să divorțeze, să-și ia copilul și să plece înapoi la părinți. În acest sens lucrurile sunt destul de simple, deoarece legile și practica juridică favorizează total (în România) femeia care are în îngrijire un copil de sub 8 ani.

De obicei bărbaii se îndrăcesc și-și demonizează Sinele prin: prea-curvie, alcoolism, ritualuri satanice, vrăjitorie, trădarea aproapelui și trădare de neam prin fals, minciună, turnătorie și/sau delațiune.

Dar realitatea este mult mai dureroasă și neacceptată social: de cele mai multe ori partenerul care se îndrăcește și-și demonizează Sinele este femeia, care în plus are și statutul de mamă.

Cauzele îndrăcirii și demonizării acestor femei sunt păcatele foarte grave, nepocăite și neplătite în fața lui Dumnezeu: avort, orice formă de desfrânare (prea-curvie, incest în adolescență cu fratele/frații, incest cu cumnatul, etc), viclenie, fals existențial, impostură, trădarea soțului și trădare de neam (prin fals, minciună, turnătorie, delațiune), strategie premeditată de „ucidere prin cuvânt“ a soțului (jigniri, criticism cronic, nemulțumiri cronice, bârfire cronică, etc), invidie, răutate, carierism, sabotaj, vrăjitorie, folosirea substanțelor psihotrope, etc.

Ce este atunci de făcut? Ce mai pot face soțul și Biserica pentru a „opri“ o femeie îndrăcită care a avut viclenia să-și obțină la timp statutul de mamă? Legile și opinia publică, toate circumstanțele protejează și acoperă majoritatea faptelor anti-sociale ale unei astfel de femei. Realitatea este că pur și simplu canoanele Bisericii, legile juridice și opinia publică nu au răspuns într-un astfel de caz sensibil.

Dacă nu face fapte anti-sociale grave și vizibile, statutul de mamă înseamnă pentru o astfel de femeie îndrăcită (posedată demonic) obținerea unui „pașaport social“ în alb cu o valabilitate de cel puțin 10 ani.

Iată de ce soluția unor astfel de situații cu soțul sau soția îndrăcit/ă este prevenirea, oprirea dinainte ca aceste cazuri să nu ajungă să aibă loc. Contează deci cunoașterea profilelor degenerative și contează și mai mult luarea foarte serios în seamă a atenționărilor lui Dumnezeu.

Dacă faptul este consumat și am căzut în capcana unui degenerat, atunci eliberarea din strânsoarea degenerațiilor înseamnă și un efort lumesc de rupere a contactului și a relațiilor cu acești oameni.

Concret, acest lucru înseamnă: să le eviți prezența, să te separi fizic de apropierea de ei să eviți să le vorbești, să nu le răspunzi la provocări, să eviți să faci orice lucru în comun cu ei (muncă, masă, plimbări, turism).

Ce putem face:

17.14.a. În primul rând, cu acești ne-oameni nu vorbești niciodată absolut nimic: nu le răspunzi la nici un fel de provocare, jignire, calomnie, incitare, victimizare, agresare, critică, bârfă, neadevăr, propunere, invitație, dezvăluirea unei pre-curvii (adulter), etc.. Singurele răspunsuri posibile date lor pot fi eventual doar cuvintele „da“ sau „nu“, în legătură cu aspecte care nu pot fi evitate.

Regula de aur a relaționării zilnice comune cu degenerații este TĂCEREA autoimpusă, completă, permanentă, totală, definitivă.

17.14.b. În al doilea rând, degenerații trebuie complet evitați, în orice activitate:

socială, de muncă sau familială.

Cu degenerații nu mănânci la masă, nu le ceri ajutorul, nu-i ajuți, nu socializezi, nu muncești împreună, nu trăiești, nu ai relații intime, nu stai în aceeași cameră cu ei, nu mergi împreună cu ei în oraș, la bere, shopping, etc., etc., etc.

Regula de argint a relaționării zilnice comune cu degenerații este atitudinea de totală și imediată evitare, detașare, respingere, retragere, izolare, separare.

Problema este că în realitate acești oameni sunt peste tot: în familia ta, la locul tău de muncă, pe strada ta, pe scara ta, etc. Dacă ești un om capabil din clasa meritocrației, cu conștiință morală și credință în Dumnezeu, este posibil ca deja să fii încercuit de degenerați. Posibil un degenerat este șeful tău, partenerul tău de viață, prietenul tău din copilărie, vecinul tău, colegul tău de muncă, etc.

Prima formă de apărare față de această încercuire este revenirea sufletească la Dumnezeu, atenție, luciditate, rezervă. Pasul următor este retragerea treptată și definitivă din toate relațiile de muncă, sociale și profesionale unde avem de a face cu degenerații.

17.14.c. În al treilea rând, în cazul degenerațiilor apropiati, trebuie încheiată public, oficial și juridic (prin separare, despărțire, divorț) orice formă de relaționare: colegialitate, prietenie, coabitare, promiscuitate, căsnicie.

De la bun început trebuie știut faptul că pentru un degenerat noțiunea de divorț amiabil pur și simplu nu există. Relația de „căsnicie“ este pentru un astfel de ne—om acoperirea lui socială de om normal, părinte responsabil, cetățean model, etc.

Familia este pentru degenerat doar un accesoriu, o mască, hainele de camuflaj absolut necesare pentru ca el să—și poată îndeplini în liniște programul său social și profesional de sabotaj și distrugere. Fără o familie și copii, degeneratul se arată destul de repede cine este el de fapt: un teribil pericol social, un distrugător și sabotor al societății, firmelor și valorilor culturale naționale.

Deci în caz de divorț pregăteți—vă pentru un „război“ total, deoarece va urma un proces urât și dificil, în care veți fi „lovit“ cu toate mizeriile posibile și acuzat de toate faptele pe care real nu le—ați făcut.

În plus, nimeni din judecători nu vă va înțelege cu ce vă luptați Dvs. de fapt, noțiunile de „degenerat“, „îndrăcit“, „posedat demonic“ și „demonizat“ nu au nici o valoare din punct de vedere juridic. Din punct de vedere juridic poate avea valoare o evaluare psihiatrică a degeneratului, dar până acolo este drum lung.

Retragerea din colaborarea cu degenerații poate însemna un proces de ani de zile, dar această retragere trebuie făcută, chiar dacă la sfârșitul acestui proces vei avea un job mai slab plătit și—ți vei pierde din „prietenii“. Posibil va trebui să regândești complet relațiile personale de colegialitate, prietenie, coabitare, promiscuitate, căsnicie.

În acest sens, este foarte important să aveți copii xerox ale actelor personale și comune, ale Dvs., ale partenerului și ale copiilor: buletine, certificate de naștere, certificatul de căsătorie, carnetul de familie, toate actele personale și comune de proprietate, toate actele și certificările profesionale obținute (diplomă de bacalaureat, diplomă de licență, atestate, diplomă de masterat, diverse certificări obținute).

Faceți din timp astfel de copii xerox ale tuturor actelor posibile: de identitate personale, comune (certificatul de căsătorie), de identitate ale copiilor, orice act de proprietate individual și/sau comun.

Apoi duceți-le spre păstrare la părinții Dvs. și în alte locații unde sunteți siguri de integritatea lor. De asemenea, puneți deoparte actele de identitate în original, care vă privesc strict personal: buletinul de identitate și certificatul de naștere.

Pentru a forța rămânerea într-o relație, în mod curent și uzual degenerații ascund și/sau rup actele originale personale (certificatul de naștere) și certificatul de căsătorie, care sunt obligatorii pentru deschiderea unui proces de divorț.

Nu o singură dată degenerații vicleni au rupt și aruncat actele de proprietate, buletinul și certificatul de naștere ale partenerului, atât actele originale cât și toate copiile xerox la care au avut acces. Obținerea unor duplicate ale acestor acte necesită timp și bani, mai ales dacă locuiți în altă localitate decât cea în care v-ați născut și/sau căsătorit.

Regula de bronz a relaționării zilnice comune cu degenerații este ascunderea actelor personale în original și realizarea de multe copii xerox pentru toate actele oficiale: de identitate personale, comune, de identitate ale copiilor, de proprietate, certificări profesionale.

Pentru eventualitatea fericită a unui divorț amiabil la notariat, este foarte recomandat să aveți puși deoparte 3–500 euro. De asemenea este recomandat să aveți puși deoparte ceva bani și pentru închirierea unui spațiu, pentru situația unei relocări rapide a domiciliului.

Degerații nu stau lângă tine fără scop anume, pentru că așa este viața, ci au scopul precis de a te ucide biologic, a te distruge psihic, financiar, familial, profesional, etc. Chiar dacă urmează luni de coșmar, dacă vrei să rămâi un om întreg la minte și la suflet, dacă vrei să mai exiști biologic pe acest pământ, retragerea din relațiile cu degenerații este obligatorie.

17.15. Împotrivirea la răul existent în lume.

Un element valabil pentru toate cazurile anterioare este și „placarea” răului.

În această lume răul nu face ce vrea, cum vrea. Fiecare individ degenerat are parte de un „placaj”, de o stopare a acțiunilor sale, din partea unui om bun, care are credință și putere de la Dumnezeu.

Orice om care practic este silit cu anii să suporte mizeriile, trădările, înscenările, sabotajele, calomniile, clevetirile, „uciderea prin cuvânt”, vicleniile, etc., ale unor indivizi degenerați/demonizați, are și această misiune tainică: blocarea și limitarea acțiunilor degeneraților.

Astfel că de multe ori lucrurile nu stau așa cum par la prima vedere: degeneratul nu stă într-un loc pentru că așa vrea el, ci pentru că în acel loc el și-a găsit egalul, elementul de „placaj” și stopare a acțiunilor sale.

17.16. Stabilirea și respectarea cu acrvie a unor obiective lumești și duhovnicești.

Unul dintre motivele principale pentru care Dumnezeu ne lasă ceva timp în puterea unor degenerați este acela că nu avem stabilite scopuri și obiective, pe termen scurt, mediu și lung.

Concret trăim o viață vegetativă și relativ inutilă, fiind sclavizați între serviciu, mașină, transportul în comun, creșterea copiilor, făcut mâncare, televizor, filme la mall, ceva

vacanțe și concedii, tratamente medicale, ceva dramă casnică (certuri, despărțiri, împăcări, operații medicale, etc.), shopping, dependența de patimi trupești (cafea, fumat, alcool, sex), etc.

Dar evident că Dumnezeu are pretenții (mult) mai mari de la noi, și știe că fiecare om poate face mai mult cu viața lui, decât să aibă o existență vegetativă, sclavizată și împătimită.

Și atunci pentru „trezire“, motivare spre elitism, asceză și performanță vine „medicamentul“ cel amar, adică relaționarea cu degenerații (îndrăciții, demonizații).

Ce putem face.

Nu lăsăm timpul să treacă fără rost, ci în fiecare zi ne vom propune să împlinim câteva obiective. De aceea, la începutul fiecărei zile ne vom stabili rapid mental care sunt obiectivele lumești și duhovnicești ale zilei care urmează.

În mod ideal, această planificare mentală o vom face la începutul pravilei de rugăciune „de noapte“.

17.16.a. Obiectivele lumești ale zilei (obiective „de stânga“).

În fiecare zi putem face foarte multe activități lumești, dintre acestea doar o parte fiind cu adevărat importante, urgente, necesare, utile, folositoare, obligatorii:

- facem/gătim mâncare;
- pregătim copiii pentru școală, ne ocupăm de igiena copiilor;
- mergem la școală la ședința cu părinții, mergem la școală să discutăm cu profesorii;
- învățăm de zor (pentru examene, pentru muncă, pentru un hobby, etc.);
- avem o discuție critică cu copii (casnicii, vecinii, rudele, colegii de muncă, șefii, etc.);
- mergem la shopping;
- muncim la firmă (muncă intelectuală, muncă fizică), participăm la ședințe;
- muncim în propria grădină (pe câmp, în pădure, etc.), ajutăm cu munca vecinii (colegii, prietenii, casnicii);
- conducem mașina și stăm în trafic, spălăm și/sau reparăm mașina;
- folosim transportul în comun;
- mergem la un film, la un restaurant, la o terasă, la o discotecă, etc.;
- pierdem timpul cu jocuri video (pe telefon, la console, la PC), pierdem timpul la televizor, pierdem timpul și banii cu jocurile de noroc;
- pierdem timpul și ne distrugem iremediabil–neurologic creierul stând cu orele pe telefon (jocuri, privim filme scurte pe tik tok, instagram, mesagerie, etc.);
- pierdem timpul, banii și sănătatea stând în crâșme, baruri, cluburi de noapte, etc.;
- ne spălăm hainele, ne ocupăm de igiena personală;
- facem curat în casă, aranjăm lucruri în casă;
- ne tratăm de o boală, îngrijim casnicii bolnavi;
- citim presa, citim cărți bune;
- avem cu casnicii noștri orice discuție posibilă;
- facem educația copiilor (îi învățăm morală, istoria națională, dreapta credință ortodoxă, mari personalități români, etc.);
- avem activități politice, sociale, civice, etc. care servesc cauzei naționalismului românesc și dreptei credințe creștin–ortodoxe;
- facem activități de voluntariat social (la fundații, firme, persoane private, schituri,

mănăstiri, orfelinate, etc.);

– avem relații sociale, curțăm o fată;

– planificăm (mergem în) vacanțe și concedii;

– facem antrenamente sportive profesionale sau recreaționale;

– hrănim, spălăm, îngrijim, ne jucăm cu animalele (casnice, din gospodărie);

– dacă ne pricepem, reparăm echipamente, piese și scule (IT, radio, agricole, medicale, mecanice, electrice, industriale, de joacă, gospodărești, etc.);

etc.

Dintre toate aceste activități, **în fiecare dimineață trebuie să ne stabilim doar 1–2 obiective lumești esențiale, pe care putem și trebuie să le realizăm, asupra cărora ne vom concentra cu dedicație** atenția, efortul, energia, și pe care neapărat le vom împlini în ziua care urmează.

Exemple de obiective lumești ale unei zile:

– respectăm cu strictă disciplină/acrivie planificarea, programul, timpul și orele planificate pentru activitățile critice ale zilei în curs;

– respectăm o programare: de afaceri, de muncă, medicală, socială, familială, etc.;

– citim, terminăm de citit o carte;

– învățăm pentru a lua un examen;

– dăm un examen, vrem să luăm un examen cu o notă foarte bună;

– ne pregătim pentru o prezentare (o carte, un proiect oarecare, o investiție, etc.);

– facem o mâncare dorită de copii (soț, soție, invitați), facem mâncarea zilnică;

– derulăm/finalizăm o activitate critică la muncă;

– semnăm un contract important;

– parcurgem cu bine cu mașina o distanță rutieră apreciabilă;

– cercetăm piața pentru a face o achiziție importantă/critică;

– cumpărăm, vindem și/sau închiriem orice bun sau serviciu;

– respectăm un tratament medical critic;

– dobândim dreptatea juridică;

– respectăm un antrenament sportiv (profesional, de recuperare, de întreținere, etc.);

– ne pregătim pentru o întâlnire romantică;

– ne pregătim să plecăm în vacanță, concediu;

– ne pregătim pentru orice deplasare în afara localității (pe jos, cu bicicleta, cu mașina, cu trenul, cu avionul, cu vaporul, etc.);

– mergem la școală la o ședință cu părinții;

– avem o discuție critică cu copii (casnicii, vecinii, rudele, colegii de muncă, șefii, etc.);

– facem activități critice în grădină, livadă, pe câmp (punem semințe, curățăm câmpul de buruieni, facem prășitul periodic, curățăm copacii, facem recoltarea, etc.);

– facem activități critice în gospodărie: tăiem lemne, reparăm soba, reparăm garduri (exterior, interior), reparăm fântâna, reparăm acoperișul casei, etc.;

Etc.

17.16.b. Obiectivele duhovnicești ale zilei (obiective „de dreapta“).

Același lucru se poate spune și despre activitățile duhovnicești pe care le putem avea în timpul unei zile:

– respectăm cu strictă disciplină/acrivie planificarea, programul, timpul și orele

planificate pentru rugăciune (metanii mari, închinăciuni, slujbe la biserică, etc.);

- oriunde suntem și oricând putem, vom oferi celor din jur dragostea noastră (dacă este primită/acceptată): milostenie de bani (mâncare, haine, etc.), consiliere, sfătuire, sprijin psihologic, ajutor la muncile fizice, le vom asculta păsurile/durerile, ne vom ruga pentru ei, vom anula nedreptatea, le vom face dreptate, etc.;
- avem diverse discuții pe teme religioase, facem cateheză;
- citim cel puțin 20–50 pagini de text religios;
- memorăm rugăciuni și texte religioase;
- respectăm cu acrivie canonul personal de rugăciune (rugăciuni de tipic, metanii mari, rugăciuni personale);
- respectăm cu acrivie rugăciunea mentală neîncetată (ne „încărcăm“ mintea cu disciplina *rugăciunii lui Iisus*;
- respectăm postirea alimentară;
- citim o carte de teologie (bisericească, dogmatică, monahism aplicat, paterice, etc.);
- duminică dimineața mergem cu familia la biserică, la slujbele Utrenie și Sf.Liturghie;
- vinerea (dimineață sau după-amiază) este participarea la slujba Sf.Maslu;
- mergem la biserică pentru a participa la orice slujbă dorim;
- mergem la biserică pentru un eveniment deosebit (botez, cununie, sfințirea unei biserici, hram, parastas, etc.);
- mergem la biserică pentru a ne spovedi;
- facem orice fel de milostenii putem (bani, haine, mâncare gătită, orice alimente, jucării, sfaturi, consiliere, consultații, tratamente, medicamente, facem cateheză, obiecte de gospodărie, orice bunuri materiale, scriem, etc.);
- mergem la schituri și/sau mănăstiri pentru a asculta catehezele duhovnicilor;
- mergem la schituri și/sau mănăstiri pentru a presa diverse munci necesare (orice muncă intelectuală, orice muncă fizică);
- mergem la schituri și/sau mănăstiri în scop turistic;
- facem diverse ascultări pe care le primim de la preot (duhovnic, stareț, episcop);

Toate ascultările trebuie să fie „întru Domnul“, adică cu discernământ și strict în conformitate cu canoanele Sfinților Părinți. Ascultările care încalcă Sf.Canoane trebuie respinse cu fermitate, cum este de exemplu ascultarea pentru ecumenism (este satanism, apostazie).

Etc.

Dintre toate aceste activități, **în fiecare dimineață trebuie să ne stabilim doar 2–3 obiective duhovnicești esențiale, pe care putem și trebuie să le realizăm.**

Însă datorită „copacilor“ nu trebuie să pierdem din vedere percepția largă a „pădurii“. Spre deosebire de obiectivele lumești, în cazul obiectivelor duhovnicești trebuie și putem să avem un supra-obiectiv duhovnicesc unic, principal, coordonator, față de care se subordonează toate activitățile duhovnicești posibile.

Acest supra-obiectiv fundamental-unic trebuie să fie

IMPECABILITATEA ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU.

Orice alt obiectiv duhovnicesc este secundar și subordonat acestuia.

Ce înseamnă impecabilitate în fața lui Dumnezeu?

De exemplu, marea grijă a Părinților (avva, sfinți) din paterice nu era ca într-o zi să

facă/citească o anumită normă/pravilă: 1.000 metanii mari, 5 ore de citit rugăciuni de tipic, 2 ore de citit psalmi, 6 ore de stat la slujbe în biserică, 2 ore de *rugăciuni ale lui Iisus* cu metanierul, 8–12 ore de post „negru“, 5 fapte bune și milostenii, etc.

Toate acestea erau desigur importante, dar ele erau subordonate supra-obiectivului duhovnicesc unic-principal dintr-o zi.

Marea lor grijă, preocupare și sfântă frică era ca ÎN FIECARE SECUNDĂ A VIEȚII LOR să fie impecabili în fața lui Dumnezeu, toată ziua să „stea“ neîncetat în fața lui Dumnezeu într-o perfectă impecabilitate.

Părinții din paterice întotdeauna își propuneau și-i învățau pe ucenicii lor:

neîncetat trebuie să „stai“ în fața lui Dumnezeu fără de păcat.

Ce înseamnă acest lucru?

Preocuparea lor pentru impecabilitate se concretiza în următoarele aspecte:

– marea lor trezvie a minții (niciun păcat făcut cu gândul, nu acceptau niciun singur gând demonic de momeală);

– grija (atenția, trezvia) pentru orice cuvânt scot pe gură: comunicarea elementară, cateheză, ordine date, ascultări, sfătuirii, cuvânt de folos;

– grija (atenția, trezvia) pentru relația cu cei din jur: atitudine plină de dragoste (blândețe, bunătate, înțelegere, etc.), să nu supere pe nimeni, să nu întristeze pe nimeni, să nu ispitească pe nimeni, să nu facă rău nimănui, să fie mereu ajutori și săritori, să fie milostivi, să nu accepte clevetirea, să lase rugăciunea personală (sau somnul) pentru a fi de folos fraților în momente critice (bolnavi), să nu supere duhovnicul, etc.;

– grija (atenția, trezvia) pentru orice scop, intenție, motivație, acțiune pe care doreau să o facă;

– grija (atenția, trezvia) pentru ce citesc, cât citesc, când citesc;

– grija (atenția, trezvia) pentru a memora psalmi, rugăciuni de tipic;

– grija (atenția, trezvia) pentru buna folosire a timpului;

Fiecare secundă a vieții lor trebuia petrecută cu trezvia minții, strict pentru: neîncetată rugăciunea minții, post, fapte bune, milostenie, citirea de rugăciuni și psalmi, cuvânt de folos (cateheză), lucru de mână (rucodelie), muncă fizică în grădină sau pe câmp, orice muncă fizică era necesară în gospodăria schitului (mănăstirii), împlinirea ascultărilor primite. Atât și nimic mai mult.

– grija (atenția, trezvia) pentru evitarea ocaziilor/surselor pentru păcat (împrăștierea minții, clevetire, desfrânare, furt, trândăvie, akedie, apostazie, ecumenism, etc.);

– grija (atenția, trezvia) pentru orice ispită venită din partea demonilor, îndrăciților (ereticii, ecumeniștilor, apostatilor, înșelaților), fraților din comunitate, propriului trup, viselor, propriei gândiri.

Impecabilitate înseamnă că ești conștient că „stai gol“ în fața lui Dumnezeu în fiecare secundă a vieții tale, că El îți cunoaște fiecare/orice: gând, poftă, patimă, slăbiciune, intenție, cuvânt, planificare, scop, motivație, acțiune, „mișcare“, deplasare, durere fizică, durere sufletească, suferință, neîmplinire, vis omenesc.

În consecință, Părinții se străduiau să aibă o trăire zilnică cât mai perfectă posibil, o existență cât mai impecabilă, astfel încât Dumnezeu să fie mulțumit de „petrecerea“ calitativă-duhovnicească a fiecărui minut din viața lor.

Părinții nu se luptau să aibă doar câteva minute de slăbiciune omenească (poftă,

păcat), ei se luptau ca în fiecare zi a vieții lor să nu mai existe nici măcar câteva secunde pentru orice „cădere” posibilă (slăbiciune, poftă, păcat, gând demonic de momeală, delăsare, faptă, imaginație, reverie, etc.).

Pentru acești asceți, orice formă de păcat pentru câteva secunde (chiar cu gândul) este inimaginabilă, intolerabilă, strict imposibilă.

OBIECTIVUL DUHOVNICESC FUNDAMENTAL AL FIECĂREI ZILE TREBUIE SĂ FIE IMPECABILITATEA ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU =

- 1. EȘTI CONȘTIENT CĂ „STAI GOL” ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU ÎN FIECARE SECUNDĂ A VIEȚII TALE +**
- 2. NEÎNCETAT TREBUIE SĂ „STAI” ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU FĂRĂ DE PĂCAT +**
- 3. CA SCOPURI SUBORDONATE, ÎȚI STABILEȘTI 2–3 OBIECTIVE DUHOVNICEȘTI PE CARE TREBUIE/POȚI SĂ LE ÎMPLINEȘTI** (citire, post, metanii mari, rugăciuni de tipic, spovedire, etc).

Precis așa trebuie să ne străduim/ostenim să „trecem” și noi prin fiecare zi a vieții noastre: impecabili, fără de păcat. Greu, dar nu imposibil.

Important este ca măcar în fiecare zi a vieții noastre Dumnezeu să ne vadă că „mergem” pe „drumul” impecabilității, că ne luptăm/ostenim să nu (mai) facem niciun păcat, „petrecerea” noastră în această viață să fie fără de păcat.

Notă: calificarea obiectivelor lumești ca fiind „de stânga” și a celor duhovnicești ca fiind „de dreapta” este doar o conotație personală, din câte cunosc aceasta nu este menționată în scrierile Sfinților Părinți.

Capitolul 18

DESPĂTIMIREA. ȘTIINȚA ELIBERĂRII DE PATIMI A SINELUI, SUFLETULUI, GÂNDIRII ȘI TRUPULUI

„Luptă-te singur de bună voie în interior cu patimile, pentru ca Dumnezeu să nu te lupte din exterior fără de voie prin oameni.”

(sfat monahal general, pentru oamenii care trăiesc în lume)

Îngrășarea duce la uitarea lui Dumnezeu.

(constatare practică monahală)

„Fiecare este stăpânit de patimile lui, iar cel care nu s-a luptat cu ele din timp, acela nu va găsi ajutor dumnezeiesc în vreme de prigoană.”

(Arhimandritul Justin Pârvu)

„Pentru aceia pe care moartea îi va găsi lucrând despătămirea pe drumul spre desăvârșire, răsplata lor în ceruri va fi întocmai cu a celor desăvârșiți.”

(Sf. Isaac Sirul, despre marea milostivire și răsplătire a lui Dumnezeu pentru aceia care se silesc să lucreze despătămirea și vor muri fără să ajungă la desăvârșire)

„CEL MAI MARE DAR PE CARE OMUL ÎL POATE ADUCE LUI DUMNEZEU NU SUNT GÂNDURILE SAU SENTIMENTELE, CI ESTE ÎNSĂȘI VOINȚA SA”

(Părintele Ghelasie Gheorghe de la Măn. Frăsinei)

Cine real se împătămește și cine se despătămește.

De la început trebuie făcută precizarea că împătămirea este un proces care afectează întreaga ființă a omului: sufletul, mintea, trupul și duhul (Sinele natural al omului). Trebuie însă făcută o nuanțare. Deși și sufletul este afectat de patimi datorită pătrunderii demonilor în trupul și creierul omului, sufletul participă indirect la procesul de împătămire al Sinelui natural, deci propriu-zis („în sine”) nu sufletul se împătămește. Dar „din exteriorul” sufletului (în trup sau din afara trupului) demonii pot să genereze indirect decăderea (degenerarea) Sinelui natural în patimi. Acest lucru are loc prin „degenerarea” sufletului, adică prin schimbarea sensului, valorii și rostului puterilor sufletului.

Puterile sufletului nu pot ajunge niciodată „în sine” să fie demonice sau negative, ele pot fi doar temporar pervertite să lucreze pentru alte scopuri decât îndumnezeirea Sinelui natural al omului. Chipul lui Dumnezeu în om (sufletul rațional) este veșnic nestricăcios, „în sine” el nu poate fi pervertit, schimbat, asimilat, corupt, completat, redus, etc. De aceea demonii cu „energia” lor ființial–demonică nu se pot niciodată combina ființial (omogen sau eterogen) cu „energia” sufletului.

Întotdeauna „îmbolnăvirea” sufletului (schimbarea sensului și rostului puterilor sufletului) duce obligatoriu și la „îmbolnăvirea” (împătımirea) Sinelui natural al omului. La demonizarea Sinelui prin patimi nu se ajunge niciodată în mod direct, ci indirect, în timp, prin „virusarea” puterilor sufletului.

De exemplu, sfânta mânia și orgoliul (energii „naturale” și firești ale sufletului) necesare pentru eliberarea Sinelui natural de relele înclinații, pot fi folosite în sens demonic, pentru a determina demonizarea Sinelui natural. Orgoliul care ne este dat pentru a lupta contra demonilor este folosit ca „armă” (motivație) de luptă contra altor oameni.

Instinctul natural pentru hrănire poate fi schimbat spre o stare nenaturală de îmbuibare (supra–alimentare) și împlinire a unor poftes demonice, care nu sunt necesare trupului.

În sensul mai larg, în loc ca puterile sufletului să fie folosite pentru a lucra îndumnezeirea Sinelui natural al omului (completă despătımire, creștere în dragostea pentru Dumnezeu), acestea sunt folosite pentru a lucra păcatul în exterior și „în sine”, ceea ce echivalează cu demonizarea Sinelui natural al omului.

Întotdeauna împătımirea propriu–zisă se referă la Sinele natural, nu la suflet. Nu doar sufletul „trăiește” plăcerea patimii, ci mai ales Sinele natural al omului.

În iad nu sufletul are trăirile trupesti–organice ale poftelor și plăcerilor neîmplinite, ci Sinele natural al omului, care a fost corupt ființial în timpul vieții cu aceste plăceri (care în timpul vieții erau satisfăcute prin intermediul trupului).

Dar este adevărat și că împătımirea Sinelui natural duce și la o oarecare formă de „trăire” pătimasă a sufletului. Într–o oarecare măsură și sufletul „trăiește” o stare de ființare (plăcere) pătimasă.

Realitatea sufletească și psihologică nu este de tipul alb–negru, cu aspecte categorice și distincte pentru suflet, sau pentru Sinele natural al omului. Practic tot ce trăiește trupul și sufletul se transferă imediat ființial Sinelui natural al omului.

Nu degeaba Părintele Ilie Cleopa vorbea numai despre suflet și niciodată despre Sine; el asimila Sinele natural în sfera de existență a sufletului. Nu pentru că nu știa diferența ontologică și ființială dintre ele (dintre suflet și Sinele natural al omului), ci pentru că la nivelul practic toate aspectele vieții duhovnicești și lumești îi afectează în egală măsură.

La fel, din motive practice de exprimare a complexității vieții duhovnicești, mai toți Sfinții și Părinții nu vorbesc despre „sfințenia Sinelui”, „îndumnezeirea Sinelui” sau „despătımirea Sinelui”, ci ei vorbesc despre: „sfințenia duhului”, „îndumnezeirea duhului”, „despătımirea duhului”, „sfințenia sufletului” și „îndumnezeirea sufletului”, „despătımirea sufletului”.

Sinele (natural, transcendent) este un concept psihologic greu inteligibil și asimilabil în teologie și mai ales în viața monahală practică, unde se vorbește doar despre „duh” și

suflet.

Explicarea detaliilor cu privire la schimbările care au loc în suflet și în Sinele natural al omului ar complica foarte mult descrierea și înțelegerea procesului de împătămire–despătămire. Practic aceste detalii nici nu ar putea fi înțelese și descrise corespunzător (corect).

De aceea în majoritatea situațiilor, cele scrise în acest capitol despre împătămirea (despătămirea) sufletului se aplică și Sinelui natural.

Pentru mai multe explicații cu privire la suflet și Sinele natural al omului, puteți citi în capitolul 2 sub–capitolele **2.3.1**, **2.3.4.2** și **2.3.4.3**.

Cum se ajunge la dependența unei patimi. Ce este de fapt o „patimă“.

Noțiunea de patimă este complexă și acoperă mai multe realități: dependența chimică–hormonală a organismului, obișnuința minții (gândirii), „degenerarea“ sufletului, coruperea ființială a Sinelui natural al omului, „creșterea“ în trup a unui demon prin împreună–lucrarea cu el.

x. Patimile sunt inițial obișnuite și apoi devin deprinderi demonice ale Sinelui, minții și trupului, care au învins puterea omului de împotrivire.

Mai mult, o deprindere nu devine o patimă adevărată până când voința omului nu este complet pervertită.

De aceea, putem vorbi despre o patimă atunci când omul perseverează cu bună știință și cu proprie voință să–și satisfacă o anume plăcere: gândire în deșert, lăcomia pântecelui, avariția de bani, desfrânarea sexuală, criticism cronic, clevetire, judecare obsesivă a aproapelui, mânie, etc.

O patimă bine instalată nu este o glumă sau ceva ușor de trecut, **la omul supus unei patimi voința nu–i mai folosește pentru a se lupta cu patima, ci voința sufletului este folosită de om în contra sa, pentru a căuta să săvârșească/împlinească patima de unul singur, fără nicio influențare din exterior (oameni, demoni).**

PATIMA SINELUI NATURAL AL OMULUI = DEPENDENȚA DE PLĂCEREA FIZICĂ ȘI PSIHICĂ (indirect, prin patima slavei deșarte) + PERVERTIREA VOINȚEI SUFLETULUI SPRE SCOPUL SATISFACERII PLĂCERII.

Cel mai grav păcat și cel mai bine „cazat“ păcat în Sinele natural al omului este cel făcut din propria voință a omului. Nu există păcat „mic“ sau „mare“, toate păcatele sunt foarte mari, atunci când le realizăm în deplină libertate, din proprie voință.

Zeci și sute de păcate repetate cu proprie voință duc la o prezență semnificativă de energie demonică în suflet și la alterarea Sinelui spiritual. Cu fiecare păcat făcut cu proprie voință omul se îndepărtează cu încă un pas de Dumnezeu.

Problema cu deprinderile demonice care devin patimi este că în timp acestea se înmulțesc. O patimă odată instalată, aceasta cheamă pe alta, aceea pe altele, etc., până când, sub povara patimilor, sufletul omului moare. Fiecare patimă care se adaugă duce la o creștere în profunzime a procesului de degenerare, de alienare a omului față de sine și Dumnezeu.

În general procesul de degenerare prin patimi este reversibil, dar există un moment,

un „point of no return“ (un punct critic), dincolo de care patimile devin de tip „demonic“ iar demonizarea (coruperea ființială a) Sinelui natural este ireversibilă. Este momentul în care nici măcar călugării și preoții nu se mai roagă pentru un astfel de om împătimit. Există un cumul calitativ de patimi care se adună pentru a genera momentul critic de „point of no return“, dincolo de care Sinele natural al omului este „pierdut“.

La „point of no return“ se poate ajunge rapid printr-o împreună-lucrare cu patimi precum: mândria, mânia, invidia, răutatea, prea-curvia, slava deșartă, trândăvia, trădarea apropiatilor, trădarea de neam, iubirea de bani, deznădejdea.

Patimile interioare atrag în „oglină“ degenerații din exterior (ne-oamenii îndrăciți, demonizați). Am mai scris anterior în această carte: există patimi care atrag din exterior degenerați „generalști“ și există patimi care atrag degenerați „chirurgi“.

Degerații „chirurgi“ îți vor aduce în viață situații intensive, punctuale, de genul: conflicte, certuri, mânie, agresivitate, îndatorare, sabotaje, folosirea copiilor.

Acțiunea degenerațiilor „chirurgi“ se aseamănă cu cea a unui antrenament tip HIIT (high intensity interval training): 2–3 crize puternice (intense) pe săptămână.

Degerații „generalști“ acționează pe termen lung, ei aduc în viața împătimitilor necazuri de tot felul, probleme financiare, suferințe, boli, sabotaj de orice tip, nemulțumiri, criticism cronic, otrăvirea relațiilor, sărăcie și lipsuri.

Acțiunea degenerațiilor „generalști“ poate fi comparată cu un antrenament fizic de tip cardio/anduranță: zilnic multe crize mici.

Un aspect foarte important legat de patimi este cel referitor la acceptarea de către om a împătimirii sale. Niciun gând rău, nicio obișnuință sau deprindere nu ajunge o patimă care să ne subjuge voința, dacă luăm măsuri de respingere de la primele faze ale atacului gândurilor.

Orice proces de împătimitire implică o alegere aici, pe pământ, care va avea urmări în veșnicie. Alegerea și consimțământul omului acum și aici are valoare în veșnicie.

Acum și aici dăm proba alegerii tovarășiei noastre în veșnicie: cu demonii în iad sau cu Dumnezeu în Împărăția Sa.

CONSIMȚIREA, ALEGEREA PATIMII ACUM ȘI AICI PE PĂMÂNT = ACCEPTAREA UNEI FORME CALITATIVE DE ALIENARE (CORUPERE FIINȚIALĂ) DEMONICĂ A SINELUI NATURAL AL OMULUI = ÎNSEAMNĂ DE FAPT CONSIMȚIREA EXISTENȚEI ȘI PUTERII PATIMII ASUPRA SINELUI NATURAL PENTRU VEȘNICIE.

xx. Am putea spune că este o exagerare. Ce legătură grozavă poate exista între a accepta să fii robul unei patimi mici, omenești, oarecare și consimțirea pentru veșnicie a tovarășiei demonilor?

Motivul acestei determinări este însă simplu. În momentul în care consimți la o patimă, în realitate îți dai consimțământul la o formă de posesie demonică și alienarea sufletească.

Prin patima care te muncește pe tine, de fapt lași un duh al răutății să trăiască, să lucreze în tine și prin tine. Indiferent de natura patimii, prin acceptarea patimii devii gazda unui duh rău, care te va „poseda“ sufletește, psihic și trupește.

Mai mult sau mai puțin, mai intens sau mai slab, acesta se va folosi de tine pentru a—și

îndeplini în lume scopurile lui malefice. Implicit mai cu voie, mai de nevoie, cu forța sugestiei sau prin șantaj ordinar, omul împătimit este pus de demonul care îl controlează să facă rău altor oameni.

Omul împătimit ajunge astfel un instrument docil prin care răul ajunge în lume. Și așa cum știm, va fi vai de omul prin care răul se manifestă în lume.

LAȘI O PATIMĂ SĂ TE MUNCESCĂ = AJUNGI SUB CONTROLUL UNUI DEMON = PRIN TINE RĂUL AJUNGE ÎN LUME = INEVITABIL AJUNGI SĂ FACI RĂU ALTOR OAMENI.

Părintele Ilie Cleopa ne spunea direct, fără ocolișuri sau menajamente, că o „patimă” înseamnă faptul că prin iubirea de plăcere, neatentia, trândăvia, lucrarea și nepăsarea ta ai „crescut” (sau ai „primit”) în tine un demon, mai mare sau mai mic.

Despățimirea înseamnă inclusiv realizarea unei exorcizări, asceza necesară pentru a scoate afară din tine (trup, creier) acest demon pe care l-ai „crescut” („primit”).

Iată care este învățătura esențială a Părintelui Ilie Cleopa:

„Starețul: OARE ÎȚI VINE GREU, FRATE IOANE, SĂ CREZI CA NOI SÎNTEM ÎNDRĂCIȚI ?

Oare nu ai auzit frăția ta la biserică, ori de câte ori se citește Acatistul Mântuitorului, cum zicem: «Iisuse, miluiește-mă, că nu frică de trup, care cumplit se îndrăcește cu patimile și cu urgie este aprins»? (Condacul 11).

Ce crezi, frăția ta, că cel ce a alcătuit acest Acatist, nu a știut ce vorbește? Iar dacă totuși nu crezi, ascultă-l și pe Sfântul Diadoh al Foticeii, care zice despre acest lucru așa:

*«Mai înainte de botez, dumnezeiescul har îndeamnă pe om la cele bune din afară, iar satana este încuiat în adîncurile sufletului și al inimii; iar după ce se botează omul, dracul stă afară din inimă, iar harul lui Dumnezeu înlăuntru. **Însă și după botez, dracii rămân înlăuntru, nu în inimă ci în adîncul trupului său, cum ar zice cineva, în fața inimii, și de acolo afumă mintea cu umezeala dulceților trupești**».*

Că dracii se află înlăuntru nostru, aceasta o mărturisește și cuvântătorul de Dumnezeu, Sfântul Grigorie, care zice: „la cu sine alte șapte duhuri și iarăși intră și locuiește în el», aceasta se întâmplă după botez. Dumnezeu slobozește pe draci să intre în cel botezat, din pricina gândurilor viclene, a cuvintelor și a lucrurilor pe care le-a făcut omul după botez.

*Și măcar că **vrăjmașii noștri draci se află ascunși înlăuntru inimii noastre cu lucrarea și nu cu ființa**, precum învață marele Grigorie al Tesalonicului, totuși, **de acolo ne războiesc pe noi prin patimile lor, și de nu ne vom sili să-i scoatem afară, prin chemarea deasă și din inimă a numelui lui Hristos Iisus, apoi ei ne vor stăpîni pe noi și în veacul de acum și în cel viitor !***

Fratele: Dar oare sînt, Prea Cuvioase Părinte, draci care ne dau război nouă din lăuntru nostru?

Starețul: PATIMILE NOASTRE CELE DE MULTE FELURI DE CARE AM VORBIT MAI ÎNAINTE, FRATE IOANE, ACEȘTIA SÎNT DRACII CARE NE RĂZBOIESC PE NOI DINLĂUNTRU ȘI DIN AFARĂ.

Fratele: Dar oare, Prea Cuvioase Părinte, patimile și păcatele noastre se pot numi și draci?

Starețul: Sfinții și dumnezeieștii Părinți ai Bisericii au înțeleș, frate Ioane, că ORICE

PATIMĂ CARE NE LUPTĂ PE NOI, ESTE UN DRAC! De aceea, dumnezeiescul și Sfântul Părinte Efrem Sirul zice: „**CĂ OMUL ARE ATÎȚIA DRACI, TOT ATÎȚIA, CÂTE PATIMI ARE**” și tot așa spun și alți mulți Sfinți Părinți.

De aceea, adeseori găsim în sfințele lor învățături, că **PATIMILE LE NUMESC DRACI, și cînd voiesc să spună pentru cineva că este luptat de vreo patimă, nu numesc patima, ci pe dracul acelei patimi**, zicînd: «Pe cutare l-a luptat dracul curviei» (Pateric, cap. 6, 5); pe cutare dracul mîndriei (Scara 23, 19); în alt loc vorbește de dracul trîndăviei (Scara 22, 27); și că dracul hulei năvălește asupra celor simpli cu inima (Scara). Și marele Apostol Pavel ne arată că lupta pe care o ducem cu patimile, nu este împotriva duhurilor răutății din văzduh (Efes. 6, 12). Iar Cuviosul Părinte Nicodim Aghioritul, zice așa: «Înarmați-vă cu armele cu care vă învăț pe voi, ca să omorîți cu ele pe vrăjmașii cei gîndiți și nevăzuți, care sînt patimile cele stricăcioase de suflet și pe ziditorii acestor patimi, care sînt dracii».

Deci precum vezi, frate Ioane, **PATIMILE NOASTRE NU SÎNT ALTCEVA, DECÎT NIȘTE DRACI RĂI, CARE NE DAU RĂZBOI ÎN TOATĂ VREMEA, DINLĂUNTRU ȘI DIN AFARĂ.**

Fratele: Dar care sînt, Prea Cuvioase Părinte, armele cele mai puternice cu care putem noi izgoni dracii din sufletul nostru?

Starețul: Ascultă, frate Ioane: **arma cea mai puternică și mai înfricoșată prin care omul poate scoate și izgoni din inimă pe draci este numele cel prea înfricoșat al Domnului Dumnezeuului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, pe care dacă îl va chema cineva din inimă și cu smerenie și cât mai des, unul ca acela, cu darul lui Hristos, va scoate și va izgoni de la sine pe dracii care îi dau război și îi va risipi pe ei ca praful spulberat de vînt și se vor stinge ca fumul.** Ceea ce adeverește și Sfântul Isihie Sinaitul, zicînd: «**Cela ce se luptă înlăuntru trebuie să aibă în acea clipă, aceste patru virtuți: smerenia, atenția deplină, împotrivirea, rugăciunea.**

Smerenie, fiindcă lupta lui este față de dracii cei mîndri, potrivnici smereniei, și ca să aibă ajutorul lui Hristos, Care urăște pe cei mîndri.

Atenție, ca să se facă inima pururea fără de nici un gînd, chiar dacă ar părea că este bun.

Împotrivire, pentru ca atunci cînd va cunoaște cu agerime pe cel ce vine, să se împotrivească cu mînie asupra celui viclean.

Rugăciune, ca îndată după împotrivire, să strige către Hristos cu suspine negrăite. Și atunci cel ce se luptă, va vedea pe vrăjmașii săi risipindu-se – prin numele cel sfînt al lui Iisus Hristos – ca praful în vînt, sau ca fumul care se mistuie cu nălucirile lui».

Să mai știi și aceasta frate Ioane, că **pe lîngă chemarea neîncetată a numelui lui Iisus Hristos, mai este nevoie și de a ne înarma cu cele împotrivate patimilor.**

Fratele: Dar care sînt, Prea Cuvioase Părinte, cele împotrivate patimilor drăcești?

Starețul: **Cele împotrivate patimilor, frate Ioane, sînt virtuțile, adică toate faptele bune.**

Fratele: Dar cum să lucreze cineva virtuțile, Prea Cuvioase Părinte, spre a putea izgoni din sufletul său dracii și patimile?

Starețul: Iată cum, frate Ioane: prin smerenie, prin cunoașterea de sine, prin defăimarea de sine, prin răbdarea necazurilor și a scîrbelor și prin a pune pe seama lui Dumnezeu toate faptele cele bune, prin aceasta se izgonește dracul mîndriei; prin lucrarea faptelor bune în ascuns, prin deasa rugăciune și ocărirea de sine se scoate și

se izgonește dracul slavei deșarte; prin strădanie este izgonit dracul leneviei și al trândăviei; prin aducerea aminte de moarte, prin pomenirea gheenei, prin post și prin smerenie se scoate și se izgonește dracul îmbuibării pîntecelui; prin dragostea de Dumnezeu și de aproapele, se scoate și se izgonește dracul mîniei și al iușimei și cel al iubirii de plăceri; prin rugăciunea pentru cel ce te-a supărat, se scoate și se izgonește dracul zavistiei și al pomenirii de rău; prin cugetarea la moarte, prin post și prin rugăciune, se scoate de la sine dracul nesimțirii și al împietririi inimii; prin dragostea de Dumnezeu, prin smerenie, prin înfrînare și prin paza ochilor și a minții, se izgonește dracul curviei; același drac al curviei se poate izgoni și prin fuga de prietenie de femeie, prin paza de lenevire, prin post și rugăciune, și prin nejudicarea vreodată a cuiva care a căzut în această patimă sau în alta; prin frică de Dumnezeu, prin trezirea minții și prin rugăciune este izgonit dracul uitării; prin luare-aminte, prin atenție, prin frică de Dumnezeu și prin trezirea minții se izgonesc dracii cei mulți și prea feluriți care lupta pe om și-i duc război, tulburare și multă răspîndire în vremea rugăciunii; prin răbdare în necazuri și în scîrbe și prin mulțumire lui Dumnezeu pentru toate cele ce ne aduc întristare și durere, se izgonesc dracii hulei, ai cîrtirii și ai nemulțumirii; prin plîngere și sărăcie, de bună voie, se izgonește dracul cel rău al iubirii de argint; prin tăcerea cu chibzuință și înțelegere, prin plîns și prin cugetare la moarte, se izgonesc dracii vorbirii de rău și ai vorbirii deșarte; prin credință și nădejde tare în Dumnezeu, prin pomenirea morții, prin gustarea bunătăților celor de sus, se izgonește dracul iubirii de averi și cel al adunării de prisos; prin cîntarea de psalmi, prin rugăciune, prin citirea cărților sfinte și prin vorbirea cu Părinții cei iscusiți în cele duhovnicești, se scoate și se izgonește de la sine dracul mîhnirii și al întristării; prin cunoștința nimicniciei sale, prin frica de neputințele sale și prin pocăință curată, se izgonește duhul încrederii în sine și cel al nădăjduirii de sine; prin dragoste și prin rugăciune sinceră pentru cel ce ți-a făcut rău, se scoate și se izgonește de la sine dracul urii și al pomenirii de rău.

Să mai știi, frate Ioane, că sufletul omenesc are trei părți: cea socotitoare, cea poftitoare și cea mînioasă; și din acestea se nasc trei feluri de cugete.

– Din partea socotitoare se nasc cugetele necredinței, ale nemulțumirii, ale cîrtirii împotriva lui Dumnezeu, ale nedeslușirii, ale necunoștinței, și în scurt toate cugetele cele hulitoare.

– Din partea cea poftitoare, se nasc cugetele iubirii de dulceți și iubirii de slavă și în scurt, toate cugetele ce se cheamă urîte.

– Iar din partea cea mînioasă, se nasc cugetele uciderii, ale izbîndirii, ale zavistiei, ale tulburărilor și în scurt toate cugetele ce se cheamă rele.⁴¹

(majusculele, sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

Înțelegerea procesului de împătımire.

Pornind de la scrierile Sf.Nicodim Aghioritul, Părintele Arhimandrit Ilie Cleopa de la Mănăstirea Sihăstria ne-a lăsat ca testament duhovnicesc câteva convorbiri și interview-uri în care ne descrie detaliat, pas cu pas, cum se realizează procesul împătimirii, modul concret în 12 pași prin care omul își pierde libertatea voinței. Din lectura acestui text putem observa răbdarea, finețea, subtilitatea, dar și încrâncenarea neostoită a duhurilor răutății, în munca lor neobosită de capturare a

sufletelor oamenilor.

Este efectiv șocantă capacitatea demonilor de a-i purta pe oameni spre patimi puțin câte puțin, în etape foarte mici, fără mișcări bruște și fără să atragă atenția omului.

Procesul împătimirii este detaliat atât de profund încât în mod normal omul nici nu-și dă seama că este victima unui atac al demonilor.

Oamenii au la dispoziție toate instrumentele psihice și sufletești pentru a se apăra de atacurile gândurilor demonilor, dar ofensiva demonică este atât de fin și de gradual realizată, încât de obicei omul nici nu-și poate da seama dacă este cazul să se apere sau să respingă o agresiune demonică.

Consecința este că într-un final omul ajunge complet în puterea patimii, cu toate cele trei componente structurale: minte, trup, Sine. Despătimirea ulterioară va implica un efort întreit, deoarece patima poate rămâne ascunsă în oricare parte, Sine, minte sau trup.

Îată care sunt cele 12 etape distincte și clar identificabile, descrise de Părintele Ilie Cleopa, care treptat duc pe om la completa împătimire și deznădejde:

„Păcatul, de când ia ființă în mintea omului și până îl duce pe om la sinucidere, la moarte, are 12 trepte.

Dumnezeu i-a dat atâta putere omului să nu greșească! Putere de sine stăpânitoare. Omul are atâta putere, pusă de Dumnezeu în el, că dacă ar veni totii dracii din iad, nu-l pot face să păcătuiască. Voi nu citiți la Psaltire: Doamne, căci cu arma buneivoini ne-ai încununat pe noi. Și iarăși spune în Sfânta Scriptură: Dumnezeu l-a zidit pe om și l-a lăsat în mâna sfatului său.

*Am să vă spun cum îl ia păcatul pe om, de la treptele cele mai de jos și îl duce până la sinucidere, dacă omul nu bagă de seamă să oprească păcatul de la început. Ce este păcatul? După mărturia Sfintei Scripturi, **păcatul este călcarea legii lui Dumnezeu, sau boldul mortii, și este urâciune înaintea lui Dumnezeu, fiind lucrul diavolului. În Sfânta Scriptură, păcatul se numește «furnico-leu».** Furnico-leul a murit de foame, pentru că nu avea de mâncare.*

Pentru că la început păcatul este cât o furnică, numai un gând, mai pe urmă, dacă nu-l vom ucide prin împotrivire, spovedanie și rugăciune, el va ajunge puternic ca un leu. Sfântul Efrem Sirul spune că păcatul este un drac rău, care, furișându-se, pune stăpânire încet-încet pe sufletul nostru.

Și pentru a putea scăpa de acest drac și să oprim păcatul să pătrundă în mintea noastră și-n inima noastră, trebuie să avem o mare trezvie a atenției, care se naște din frica de Dumnezeu, cum zice Sfântul Maxim Mărturisitorul: «Cel ce crede, se teme; iar cel ce se teme, se trezește».

Prima treaptă a păcatului este când cineva nu vrea să facă o faptă bună. Dumnezeu a dat putere omului să facă toată fapta bună; și el, dacă nu vrea să facă fapta bună, are păcat.

A doua treaptă a păcatului este când cineva face binele, dar cu scop rău. Sfântul Ioan Damaschin spune așa: «Binele nu este bine, când nu se face bine».

Bunăoară să vă dau un exemplu: Cineva postește și nu mănâncă, dar vorbește de rău și are ciudă pe cineva. Ce folosește postul trupesc, dacă n-are postul sufletesc unit cu el. Sau face milostenie, dar din avere de furat. Sau face fapta bună, dar se mândrește;

amestecă cu slavă deșartă, cu mândrie. Iar i-a pierdut plata diavolului. Deci face fapta bună, dar nu-i bună, că-i amestecată cu răul. Sau face fapta bună cu scop rău. Fapta bună făcută cu scop rău trece de partea scopului, și dacă scopul este rău și fapta bună se face rea. Dacă scopul este bun, atunci fapta bună rămâne întemeiată și bună.

Tot așa, când face cineva fapta milosteniei, cu scopul de-a fi lăudat de oameni, sau rugăciunea sau postirea sau altă faptă bună, care nu privește spre slava lui Dumnezeu, ci spre alt scop oarecare lumesc, acea faptă bună este fără de suflet. Este moartă.

Fapta bună are trup și suflet. Trupul faptei bune este lucrarea ei, iar sufletul sau viața ei este scopul, dacă scopul este bun și drept. În treapta a doua a păcatului este și lucrarea cea cu lipsă a faptei bune. Când cineva face fapta bună, dar n-o face desăvârșit, ci cu lipsă.

Toată fapta bună trebuie să se facă desăvârșită și plină, nu cu știrbire. Când fapta bună este făcută cu lipsă și nu desăvârșită, atunci ne aflăm în a doua treaptă a păcatului. Vă dau un exemplu. Când cineva se roagă lui Dumnezeu, dar nu cu mintea și cu inima, ci numai cu buzele și cu gura, răspândindu-se cu mintea la lucrurile veacului de acum. Ori se gândește la târg, ori la ceea ce mai are de făcut, ori își aduce aminte că n-a dat mâncare la animale, orice altceva. Acela este în treapta a doua a păcatului.

A treia treaptă a păcatului este bântuiala lucrului celui rău. Adică atunci când vine momeala gândului celui rău în minte. Îi vine omului un gând de curvie, sau de mânie, sau de ucidere, sau de mândrie, sau de slavă deșartă, sau de viclenie, sau de zavistie, sau de ură, sau de răzbunare, sau, în sfârșit orice gând pătimăș și rău, când bântuiește mintea omului, aceasta este a treia treaptă a păcatului.

A patra treaptă a păcatului este consimțirea sau unirea. Când unim mintea noastră cu gândurile pătimășe care le-am amintit mai sus sau cu oricare alt gând de păcat.

Păcatul vine întâi simplu în mintea noastră. Orice gând pătimăș, să zicem: femeie, bani, slavă, n-ar fi un păcat. Este momeala gândului simplu al păcatului.

Dar când noi gândim la femeie și începem a ne uni cu gândul, oarecum cu patimă, și la bani și la slavă și la orice, am trecut atunci cu mintea în treapta a patra a păcatului.

Ne-am unit cu mintea, cu gândul cel rău al păcatului. Se mai numeste această treaptă și consimțire. Adică atunci când mintea începe a consimți să stea de vorbă cu gândul cel rău și pătimăș.

A cincea treaptă a păcatului este lupta. Lupta se dă de aici înainte pe toate treptele păcatului. Lupta este aceea când omul a consimțit cu mintea să stea de vorbă cu păcatul, cu gândul pătimăș, gândul păcatului, și îndată, fiind pătruns de frica lui Dumnezeu, începe a lupta, a-scoate din minte.

Vede că nu-i bun. I-a venit un gând de ură, de desfrânare, un gând de răzbunare, un gând de mândrie, de trufie sau de zavistie sau de pizmă sau de răutate, și îndată, văzând că nu-i bun, începe a se lupta să-l scoată din minte.

În această treaptă se încaieră la luptă trei minți. Mintea drăcească, mintea omenească și mintea sfintelor puteri. Diavolii trag mintea noastră spre rău, spre păcate; sfintele puteri sau îngerii, spre gânduri bune, iar mintea omului stă în mijloc și de bună voie se pleacă spre bine sau spre rău.

În acest timp, cât mintea noastră se luptă, fie primind gândurile rele de la draci, fie pe cele bune de la îngeri, lupta aceasta în mintea omului este vrednică sau de cununi sau

de pedeapsă veșnică.

După această treaptă, **trece în a șasea treaptă a păcatului, care este învoirea.** Dacă a cedat de bună voie după această luptă să se învoiască cu gândul pătimaș, cu gândul păcatului, **a trecut acum în treapta a șasea a păcatului și trece de bunăvoie de la învoire la imaginație și începe să și le închipuie.**

A șaptea treaptă este păcatul cu mintea. După ce omul a primit un gând pătimaș, începe a se îndulci cu mintea. Omul de la gând începe a-și imagina păcatul. Ori își închipuiește fața femeii pe care o iubea cu patimă, sau cândva a avut patimă asupra ei, ori își închipuie fața aceluia pe care-l urăște.

N-ai pățit câteodată, când stai la rugăciune și e cineva care te urăște și ai ciudă pe el, parcă te sfădești cu el? Parcă dacă ar fi acolo de față i-ai zice ceva. Acum mintea este în luptă în treapta a șaptea.

Diavolii iau fața celui care ne urăște sau ne-a ocărât sau ne-a făcut vreun rău, și răscolesc amintirea răului care ni l-a făcut și însoțesc ținerea în minte a răului cu imaginația și dau război sufletului grozav, ori cu fața aceea ce-a iubit-o cu patimă, din partea poftitoare a sufletului, ori pe aceea pe care a urât-o sau te-a urât pe tine și ți-a făcut necaz. Sau cu banul, dacă-ți place.

Își înfățișează punga de-acum, lădița cu parale, haine multe, slavă deșartă, boi mulți, oi multe, cai mulți, avere multă, și așa mai departe. Dacă l-ai scăpat din treapta învoielii, el de acum imaginează, că dracul se numeste «zugrav vechi».

Știe să zugrăvească mult mai mult decât știi tu. Până ce i-ai dat voie. Zugrăvește și femeii și oamenii și târguri, ce vrei. Când vei vedeș că vin acestea prin imaginație, începe să-ți dea război cu idoli păcatului.

Vezi ce spune Sfânta Sinclitichia: «Idoli au stătut și m-am împotrivit!».

Toate păcatele în treapta a șaptea se fac idoli. Se închipuiesc. Pe tabla păcatului minții, al imaginației, apar: femei, oameni care ne urăsc, bani, socoteli, ți-aduce aminte din urmă, fel de fel. Și sufletul în treapta a șaptea păcătuiește cu mintea și își închipuie. Oare nu pățim noi acestea: care n-a pățit și nu pățește acestea în toată clipa? Eu, păcătosul, le pățesc; poate voi sunteți scutiți. Cine nu-și închipuie păcatul cu mintea? Și crezi că-i ușor păcatul cu mintea! Să nu crezi că-i ușor! Auzi ce spune Sfântul Efrem Sirul:

«Frații mei, nu mă aruncați în negrijă, pentru păcatul cu mintea. Dacă păcatul cu mintea n-ar fi greu, nu era nevoie ca dreptul Iov, cu 1850 de ani înainte de venirea Domnului, să aducă jertfă un bou în fiecare seară».

Pentru ce? Avea șapte feciori și trei fete și erau tineri. Și așa de tare se temea Iov de Dumnezeu, ca nu cumva copiii lui să greșească cu gândul, încât aducea jertfe de curățire, să-i curețe pe copiii de păcatul cu gândul. El nu greșea cu gândul și era înainte de Legea Veche, că era înainte de Moise. Înainte de Legea scrisă și de Legea Darului păcatul cu gândul se curăța cu jertfe.

Dacă păcatul cu gândul n-ar fi greu, zice Sfântul Efrem, n-ar fi socotit Iisus Hristos, însuși Cuvântul și Înțelepciunea lui Dumnezeu, preacurvie întru poftă de muiere șiucidere întru a urâ pe fratele. Ce zice? Cela ce privește la femeie, spre a o pofti pe dânsa, iată a precurvit cu dânsa întru inima sa.

Iată preacurvie nevăzută! Numai cu gândul. Cela ce urăște pe fratele său, ucigaș de om este. De câte milioane de ori am omorât noi în viața noastră? De câte milioane de ori

am preacurvit noi?

De câte ori am urât pe fratele, de atâtea ori am făcutucidere. De câte ori am privit cu patimă la o femeie, sau chiar neprivind, am imaginat-o în gândul nostru și ne-am învoit cu gândul păcatului, de atâtea ori am fost preacurvari cu inima înaintea lui Dumnezeu.

Iată de ce trebuie pocăință amară! Strașnică! Iar omul zace într-un păcat groaznic – eu, păcătosul, nesimțirea. Din cauza nesimțirii, mi se pare că nu-s chiar așa de păcătos. Doar n-am curvit azi, n-am furat azi! De câte ori am preacurvit cu mintea și am urât pe fratele, am fost preacurvari și ucigași. Și aceasta o stabilește Însuși Dumnezeu Cuvântul.

Deci iată, fiindcă vorbim de treapta a șaptea a păcatului, cu gândul, noi suntem preacurvari de mii de ori și ucigași. Pentru că cu gândul preacurvim și cu gândul urâm pe fratele. Ne facem și ucigași și preacurvari și apoi ni se mai pare că suntem călugări sau chip cioplit de călugări sau momâi de pus în cânepă să se sperie vrăbiile, că avem haine lungi. Dar dracii râd de noi, că văd că în noi nu este viață și trăire, ci numai forma. Forma exterioară nu ne ajută!

Deci în treapta a șaptea omul păcătuiește cu mintea prin imaginație, după ce s-a învoit cu gândul în treapta a șasea.

Treapta a opta a păcatului este păcatul cu lucrul. Treapta a opta este mai grea.

De-abia în treapta a opta omul pășeste la păcat cu lucrul. Unul care-i luptat de duhul curviei, sau de-al răzbunării, sau de-al iubirii de argint, sau de-al iubirii de slavă, sau de-al mândriei (că toți suferim de acestea în toată clipa), până în treapta asta s-a luptat cu gândul. De ce învață Sfintii Părinti: «paza minții, paza mintii»?

Trezvia atenției, ferirea minții de păcat? Că-i același lucru. Ori vei zice vegherea minții, ori privegherea minții, ori ferirea minții, ori trezvia atenției, este același lucru. Cum ai zice: pâine, felie de pâine, bucată de pâine, fărâmatură de pâine, că tot același lucru este.

În această lucrare de pază a minții, este o lucrare de geniu pentru călugări. De aceea spune Sfântul Isihie Sinaitul în Filocalia: «**Nimeni, care nu are paza minții, nu va scăpa de căpeteniile tartarului în vremea morții și în vremea când trece prin vămi**».

Pentru ce? Dacă n-a păzit mintea, el a fost preacurvar nevăzut toată viața și ucigaș și iubitor de argint și iubitor de slavă și mândru, dar el n-a știut. El zace în adâncul păcatelor și nu le-a simțit din cauza nesimțirii.

Deci în treapta a opta, omul care s-a luptat până acum de la momeala gândului, de la consimțire, de la alegerea de a trece mai departe spre luptă, de la luptă, de la îndoială, de la păcatul cu mintea, cedează la păcatul cu lucrul.

Până aici s-a luptat el cu imaginațiile, cu închipuirile păcatului; de aici încolo, ori cade în păcat cu femeia, ori cade în păcatul malahiei, ori se apucă de strâns bani, ori urăște pe fratele lui și începe să-l bată, ori se mândrește, ori zavistuieste, ori se răzbună, ori dă în judecată pe cutare, ori se apucă de furat sau de fumat.

Toate păcatele trec prin aceleași trepte și tot ce este în om rău, trece la păcatul cu lucrul, care este treapta a opta. Deci el, până a ajuns în treapta a șaptea a păcatului, s-a luptat nevăzut, iar acum trece la păcatul văzut cu lucrul. În treapta a opta a păcatului, omul cedează și începe cu trupul să săvârșească păcatul cu lucrul.

Treapta a noua a păcatului este obișnuința sau obiceiul. Un duhovnic bun, la

mărturisire, știe pe cel păcătos în ce treaptă este.

Dacă-l întrebi așa:

«Moșule, sau mătușă, sau soră, de ce fumezi?»

«Părinte, m-am obișnuit cu țigara!»

Deodată îți spune că este în treapta a noua. Că el n-a căzut o dată în viață. El spune că s-a obișnuit cu țigara, că ține tabachera cam aproape.

«De ce bei, moșule?»

«M-am cam obișnuit, părinte, cu paharul, cu rachiul, cu vinul!»

«De ce spui minciuni?»

«Părinte, m-am obișnuit cu ele!»

«De ce faci cutare păcat trupesc?»

«M-am obișnuit cu el!»

«De ce furi?»

«Părinte, așa mi-i obiceiul!»

Deci îl cunoști de la această vorbă în ce treaptă este, adică în treapta a noua. Acestea sunt trepte mai grele de-acum.

Treapta a noua este obiceiul păcatului. Treapta a zecea a păcatului este deprinderea păcatului, nu-i obicei. Omul în treapta a noua face păcatul din când în când, din obișnuință, dar în treapta a zecea îl face mereu; s-a deprins să păcătuiască.

Treapta a zecea a păcatului este cea mai periculoasă, pentru că păcatul devine a doua fire, a doua natură. Omul fuge la cârciumă și la pahar vrând-nevrând.

«Măi, da lasă-te de beție, de fumat, uite că ești bolnav! Te duci în gheenă, îți pierzi și mintea și trupul și sănătatea! Îți pierzi toate dacă mai bei! Ți-a spus și doctorul, îți spune și duhovnicul!»

«Nu, domnule, m-am deprins! Eu, dacă nu beau un pahar de vin sau de rachiu, nu mai pot să trăiesc!»

El îți spune singur pe ce treaptă este.

«M-am desprins si nu pot».

Ori minte, vrând-nevrând; ori curvește, vrând-nevrând; ori fură, vrând-nevrând; ori bea, vrând-nevrând; ori se bate, vrând-nevrând.

De ce? Păcatul de la obișnuință a ajuns la deprindere. S-a deprins.

În treapta a zecea, păcatul devine a doua natură. Este aproape ceva firesc, natural la el. Și ca să întorci un om de pe treptele acestea la pocăință, îți trebuie mai mare luptă.

În treapta a șaptea, a opta, dacă a căzut o dată, se întoarce ușor.

În treapta a noua mai greu, că a început să se obișnuiască. În treapta a zecea este mult mai greu să se întoarcă. S-a deprins și nu se lasă până nu face păcatul. El este cum zice marele Apostol Pavel: «Cine face păcatul, este rob al păcatului».

L-a robit păcatul și-l duce la lucrarea păcatului, vrând-nevrând. Deprinderea păcatului, oricare ar fi el, este foarte periculoasă, când ajunge în treapta a zecea. Ori iubirea de bani, ori desfrânarea, ori minciuna, ori fățărnicia, ori slava deșartă, ori beție, orice ar fi.

Treapta a unsprezecea a păcatului este deznădejdea. Aceasta este si mai periculoasă. Omul în treapta a unsprezecea, ce zice că nu se mai poate opri de betie, sau de muieri, sau de păcate trupesti, sau de înjurat, sau de furat, sau de fumat, sau de alte răutăți, si cade în deznădejde, că el n-ar să se mai poată opri?

«Nu mă mai iartă Dumnezeu, dacă eu nu mă pot opri de la păcat!» Aici este cumpăna cea mai mare. Că zice: «Nimic mai rău și mai tare ca deznădăjduirea!» De aceea se spune duhovnicului: «la aminte, o, vânătorule de suflete, duhovnice, de la aceste trei trepte să te sârguiești să întorci sufletele mai tare înapoi: de la obișnuință, de la deprindere și de la deznădejde. Deznădejdea este lângă moarte».

Omul cade în descurajare și zice: «Nu mă mai iartă Dumnezeu, dacă eu nu mă mai pot opri de la păcat!». Vede că se duce, vrând-nevrând, la păcat și cade în descurajare.

Zice Sfântul Efreem Sirul: «O, răutatea satanei! Când l-a văzut pe om deprins cu păcatul, de acum cu paloșul deznădejdiei bate război!». Să-l taie de la nădejdea către Dumnezeu.

Taie nădejdea mântuirii cu paloșul: «Nu te mai iartă Dumnezeu, măi omule! Nu vezi că țigara n-o mai poți lăsa – sau muierea, sau înjuratul, sau beția, sau curvia, sau furtul, sau minciuna, sau răutatea, sau zavistia, sau viclenia, sau ținerea minte de rău, sau dorința de răzbunare –, nu vezi că nu te mai poți opri de la ele? Nici nu te mai iartă Dumnezeu!».

Bate cu paloșul deznădejdiei, care este cel mai grozav păcat, adică deznădejdea de mila lui Dumnezeu, care este păcat împotriva Sfântului Duh. Acestea se întâmplă în treapta a unsprezecea a păcatului.

Treapta a douăsprezecea a păcatului este sinuciderea. În treapta a douăsprezecea se întâmplă ceea ce s-a întâmplat cu Iuda și cu Cain. Cain, când a căzut în deznădejde, a zis: Mai mare este păcatul meu decât a mi se ierta mie! În loc să ceară iertare de la Dumnezeu, a început să se sfădească:

«Cain, unde-i fratele tău, Abel?»

«Dar ce, eu am păzit pe fratele meu?»

În loc să zică: «Doamne, am greșit!», s-a luat la ceartă. Iar Iuda, când a ajuns în treapta a douăsprezecea, ce-a făcut? Și văzând Iuda că Iisus a fost condamnat la moarte, mustrat de conștiință, a căzut în deznădejde și aruncând arginții, i-a aruncat în biserică și s-a dus și s-a spânzurat. Omul cel rău, dacă mereu zace în păcate, de la o vreme culmea relelor îl duce la sinucidere, să-și ia viața, că nu mai poate suporta mustrarea conștiinței.

Aici este ceea ce spune Proorocul David: Întru muștrări, pentru fărădelegi ai pedepsit pe om și ai subțiat ca un păianjen sufletul lui. Păianjenul arată deznădejdea. În treapta a unsprezecea, atâta nădejde mai are el, ca pânză unui păianjen. Olecuță de nădejde. Dacă mai vine paloșul satanei și-o taie și pe asta, fuge și se spânzură, ori se îneacă, că nu-l mai iartă Dumnezeu. Deci treapta a douăsprezecea este sinuciderea.

Este ceea ce spune Apostolul Pavel: «Plata păcatului este moartea».

Ce vreau să vă mai spun! **În treapta a doua a păcatului, când facem fapta bună cu scop rău, fapta bună nu este bună. Fapta bună are trup și suflet. Trupul faptei bune este lucrarea ei.** Iată, eu postesc, mă rog, fac metanii, priveghez, fac milostenii, citesc cărți sfinte, stau la biserică, cânt la strană, pomenesc pomelnice, lucrez la grădină, lucrez la pădure, orice aș face eu. **Lucrearea însăși a faptei bune este trupul, iar sufletul sau viața ei este scopul.**

Cu ce scop fac eu fapta bună? Ori este scopul iubirii de treaptă, ori al iubirii de câștig, ori al iubirii de slavă, ori al iubirii de argint. Unul face treabă strașnic în mănăstire și se chinuiește să ajungă ceva în mănăstire. Vine cu un scop:

«Măi, poate voi ajunge econom, poate voi ajunge stareț, poate m—o face diacon, poate m—o face preot». Și pentru asta muncește și face treabă. Dracul i—a răpit scopul și încolo îi dă drumul: «Fă, cât de mult! Eu ti—am pus mâna pe sufletul faptei bune!» Sfântul Apostol Pavel spune: Așa alerg la țintă, la Iisus Hristos, nu cum aș bate vântul cu pumnii. Să nu ai alt scop în mănăstire când te nevoiești, decât numai mântuirea sufletului și slava lui Dumnezeu.⁴²
(sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

Tot Arhimandritul Ilie Cleopa ne spunea altă dată într—un rezumat:

„Treptele păcatului sunt în număr de douăsprezece, după Sfântul Nicodim Aghioritul, și anume:

Prima treaptă, când face cineva fapta bună cu scop rău: pentru bani, pentru laudă, pentru cinste, adică amestecă binele cu răul.

A doua treaptă este împlinirea faptei bune pe jumătate, necompletă.

A treia treaptă este ispita, momeala, adică ispitirea ce vine de la diavol, de la lume și de la trup și—l ispitește pe om prin cele cinci simțuri, numite de Sfinții Părinți „ferestrele sufletului”.

A patra treaptă este unirea, adică amestecarea minții cu ispita.

A cincia treaptă a păcatului este lupta minții, adică a sufletului cu ispita. Până aici nu este păcat zămislit. De aici însă începe a zămisli păcatul care aduce osândă asupra omului.

A șasea treaptă a păcatului este învoirea minții cu păcatul, adică îndulcirea minții de ispită, de poftă. Din clipa aceasta se zămislește păcatul în mintea și inima omului și—face pe om vrednic de osândă, precum spune Sfântul Apostol Iacob: Pofta zămislind, naște păcatul, iar păcatul, săvârșindu—se, naște moarte (Iacob 1, 13—15).

A șaptea treaptă a păcatului este păcatul făcut cu mintea prin imaginație. Că după ce omul se învoiește să facă păcatul, el se silește, din îndemnul diavolului, să întipărească acel păcat în mintea sa, ca și cum l—ar fi făcut cu lucrul. Prin imaginație păcatul crește și se înrădăcinează în inima omului.

A opta treaptă a păcatului este hotărârea voinței de a face păcatul și însăși săvârșirea lui cu fapta.

A noua treaptă este obiceiul păcatului, adică săvârșirea lui de mai multe ori.

A zecea treaptă a păcatului este patima, deprinderea, adică săvârșirea neîncetată cu voia și fără voia omului.

A unsprezecea treaptă a păcatului este deznădejdea, când omul își pierde nădejdea iertării de pocăință, prin Harul și mila lui Dumnezeu.

A douăsprezecea treaptă a păcatului este sinuciderea, adică uciderea omului dejnădăjduit din cauza păcatelor sale cu voia sa liberă. Aceasta este cea mai grea treaptă a păcatului, de care să ne ferească Dumnezeu pe toți.

Cel care se sinucide nu mai are iertare în veci, iar Biserica nu mai are voie să se roage pentru el (după Învățătură către duhovnic, în Carte foarte folositoare de suflet, București, 1928, pg. 15).

Sfinții Părinți ne învață să ne luptăm cu păcatul cât este mic, în clipa zămislirii, iar nu când se face mare și se înrădăcinează prin patimă în inima noastră.

Să—l ucidem când este furnică, iar nu leu, căci altfel „furnico—leul” ne ucide el pe noi.

La fel și psalmistul David, insuflat de Sfântul Duh, zice: Fericit este cel ce va lua și va lovi pruncii tăi de piatră (Ps. 136, 9), adică fericit este acel creștin care își va zdrobi păcatele sale de piatra lisus Hristos, cât sunt încă mici ca niște prunci, că de vor crește mari, ne vor robi în Babilonul patimilor și ne vor ucide ele pe noi.⁶³

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Pe scurt, treptele esențiale ale realizării păcatului sunt următoarele:

1. Prima dată apare gândul de momeală („capul șarpelui“), este apariția în mintea omului a unui gând oarecare X, trimis de către demon;

2. Primirea/acceptarea de către mintea omului a gândului de momeală X, trimis de către demon;

Sfinții Părinți spuneau că primirea/acceptarea de către mintea omului a gândului demonic de momeală X înseamnă primirea în minte a „capului șarpelui“.

Primirea în minte a gândului demonic de momeală X are loc datorită lipsei de trezvie a minții: lipsă de atenție asupra gândurilor, ne-luarea aminte la sine, lipsa rugăciunii neîncetate, lipsă de hotărâre (determinare).

Dacă avem trezvia minții, atunci gândul demonic de momeală X nu este primit (acceptat) în mintea noastră.

Acest gând demonic de momeală X este fie imediat respins cu *rugăciunea lui Iisus*, fie este lăsat să treacă „pe lângă“ mintea noastră sub atenta noastră supraveghere, dar neacordându-i nicio atenție specială.

3. Însoțirea personală cu gândul demonic de momeală și crearea „gândului compus“;

Dacă (prin lipsa de trezvie a minții) am primit în minte gândul demonic de momeală X, apoi imediat în mintea noastră se va crea un „gând compus“.

Acest „gând compus“ este alcătuit din însoțirea (amestecarea) gândului demonic de momeală X cu gândul propriu provenit din stricăciunea Sinelui (duhului) nostru, via sufletul rațional, poftitor sau mâniaș.

GÂNDUL COMPUS = GÂNDUL DEMONIC DE MOMEALĂ X + GÂNDUL PROPRIU PROVENIT DIN STRICĂCIUNEA SINELUI NATURAL (DUHULUI), VIA SUFLETUL RAȚIONAL, POFTITOR SAU MÂNIOS.

De exemplu, dacă demonul ne va trimite un gând–momeală de invidie, prin lipsa noastră de trezvie a minții (ne–atenție, ne–luare aminte la sine) acest gând–momeală de invidie va atrage din stricăciunea Sinelui (duhului) nostru un gând de invidie asemănător.

Combinarea celor 2 gânduri demonic și uman va duce imediat la formarea unui „gând compus“ de invidie.

Practic din acest moment de creare a „gândului compus“ căderea noastră în păcat este aproape asigurată, deoarece conștiința personală și voința au de luptat nu doar cu gândul demonic de momeală, ci și cu ispita (dorința, pofta, plăcerea, patima) pe care acest gând demonic de momeală a creat-o (stârnit-o) în duhul nostru.

4. Con–simțirea unui dialog mental cu „gândul compus“, adică de fapt este dialogul conștiinței omului cu demonul și cu stricăciunea propriului Sine, pentru îndeplinirea

„gândului compus“ („*omul a consimțit cu mintea să stea de vorbă cu păcatul*“); Sfinții Părinți spuneau că stabilirea unui dialog mental cu „gândul compus“ înseamnă primirea în minte a „trupului șarpelui“.

Conștiința și voința omului stau în cumpănă și evaluează, dacă să dea curs gândului demonic de momeală și mai ales ispitei (dorinței, poftei, plăcerii, patimii) pe care acest gând demonic a stârnit-o în duhul nostru.

Este greu de luptat cu această ispită din interior, deoarece ea provine direct din stricăciunea Sinelui nostru natural și într-o oarecare măsură ne „reprezintă“ ființial. La acest nivel trebuie multă luare aminte la sine, atenție, voință, răbdare, înfrânare, determinare și sfântă frică de Dumnezeu, pentru a respinge atât gândul demonic de momeală X, cât mai ales ispita gândurilor personale (dorințe, poftă, plăceri, etc.) care au fost stârnite de gândul demonic de momeală X.

5. Con-simțirea (acceptarea) cu voința și conștiința de a face păcatul reprezentat de „gândul compus“;

Concret acum este învoirea voinței și conștiinței omului spre păcatul propus mental de către demon.

Conștiința omului cedează și acceptă cu propria voință să lucreze păcatul propus de gândul demonic de momeală, care a găsit rezonanță de plăcere în Sinele nostru natural (duhul omului), via sufletul rațional, poftitor sau mândru.

Această „con-simțire“ este o „împreună-simțire“ și o „împreună-lucrare“ a voinței omului cu voința demonică care l-a testat/ispitit.

În ultimă instanță, este vorba despre cedarea de a realiza faptic nu doar gândul demonic de momeală, ci și de a înfăptui ceea ce deja există ființial degenerat în duhul nostru.

6. Păcatul realizat cu mintea, imaginarea faptică și gândirea de către om a „gândului compus“;

După ce ți-a trimis gândul de momeală X și a generat în tine ispita din interior (crearea „gândului compus“), demonul are grijă să te ducă la următorul nivel al păcatului, cel realizat cu mintea (gândirea, imaginația).

Pentru ca să facă păcatul în imaginație, în acest „spațiu“ mental omul are nevoie de un „partener“. Astfel demonul are cea de-a doua sa implicare directă, trimitând omului încontinuu gânduri de tip imaginație (prima lui implicare directă a fost trimiterea gândului inițial de momeală X).

În gândirea și imaginația omului, continuu timp de minute și ore, demonul devine „partenerul“ de păcat al omului, „zugravul“ care continuu plăsmuiește și creează personaje și situații care vor însufleți filmul imaginativ creat de om.

Concret, demonul trimite continuu în mintea omului gânduri și scenarii imaginative: cu chipul femeii pe care o poftiești, cu chipul amantei care îți ademenește soțul, cu chipul soacrei care te critică, cu chipul celui care te-a supărat, cu chipul șefului care te exploatează (nedreptățește, concediază, etc.), cu chipul colegului de muncă care te sabotează și clevetește, cu chipul personajului negativ cu care te lupti mental (personaj luat din jocurile de consolă, din filme, din cărți), etc.

Practic păcatul cu gândirea și imaginația este păcatul făcut de mintea omului în „parteneriat“ direct demonul.

7. Prima realizare faptică a „gândului compus“, din propria voință liberă a omului;

După gândirea și imaginarea „gândului compus” în parteneriat cu demonul–actor, următoarea etapă naturală este realizarea faptică a ispitei.

8. Repetarea faptică a „gândului compus”, din propria voință liberă a omului, până când acesta devine un obicei, o deprindere;

9. Repetarea faptică a „gândului compus”, din propria voință liberă a omului, până la căpătarea unei totale dependențe sufletești, psihice, organice și neurologice.

În acest moment repetarea faptică a „gândului compus” a ajuns la nivelul de patimă și pentru a scăpa din această dependență ființială–totală (sufletească, mentală, organică, neurologică) avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, cunoaștere duhovnicească și de foarte multă osteneală personală.

Putem constata că în primele 3 etape încă nu vorbim despre păcatul făcut de om cu mintea, care apare de-abia în etapa 4. Dar chiar și în primele 3 etape de ispitire a omului, dacă se ajunge la etapa 4, putem vorbi din partea omului de o lipsă de trezvie a minții, hotărâre și determinare în respingerea gândului de momeală.

În ambele citate prezentate mai sus, Părintele Ilie Cleopa ne avertizează că **momentul critic al începutului lucrării păcatului (patimii) este treapta (etapa) a șasea**, când omul dialoghează cu sine însuși și cu „gândul compus” (prin dialog interior și/sau imaginație), și se învoiește (acceptă, con–simte) cu voința să lucreze „gândul compus”, adică păcatul: la interior cu gândul (prin imaginație, gândire, dialog interior) și apoi la exterior cu fapta (acțiunea).

Sau fiind atent la gânduri, prin propria voință omul va respinge imediat „oferta” spre păcat propusă de demon prin gândul său inițial de momeală.

Dacă în etapa a șasea omul se învoiește (acceptă, con–simte) cu voința și conștiința de sine să lucreze păcatul (să accepte să–și imagineze „gândul compus”, să–l realizeze faptic), atunci demonul care i–a trimis gândurile de momeală capătă drepturi asupra omului (vezi în acest sens citatul Părintelui Ilie Cleopa prezentat în capitolul 2, la paragraful 2.3.3.2).

Starețul Iosif Isihastul ne învață același lucru ca Părintele Ilie Cleopa cu privire la pericolul gândurilor demonice de „momeală”:

„Curăția, ne învață Gheronda, nu se dobândește cu acadele și cu jucării. Curăția nu vine în om fără luptă sângeroasă împotriva gândurilor. Chiar și atunci când monahul nu a cunoscut o cădere trupească în lume, în viața călugărească demonul tot îi va porni un adevărat război. Cu atât mai mult, firește, atunci când are trecutul încărcat cu păcate trupești.

Demonul pornește război prin închipuire, o cultivă prin gânduri, întinează mintea, o coboară în inimă și pângărește sufletul și trupul. De aici vine toată sporirea sau nereușita celui ce se nevoiește, adică din a ceda sau a se împotrivi războiului venit prin închipuire.

Dacă cumva face greșeala să intre în discuție cu «momeala» care duce la păcat și primește necurăția diavolului prin învoirea sa, urmează apoi căderile cu mintea, cu inima și cu trupul.

Iar sfârșitul a toate acestea este că va fi robit de patimă.⁴⁴

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

În acest moment (etapa a șasea a păcatului) practic au loc 2 procese grave:

1. demonii care au trimis gândurile inițiale de momeală care au fost acceptate de om și au devenit „gânduri compuse“, capătă dreptul de a intra în mintea omului care le-a primit.

Deci practic are loc îndrăcirea omului cu demonii ale căror gânduri le-a acceptat, demonii primind dreptul de a intra în creierul omului.

2. în timp are loc subordonarea voinței omului față de voința demonului care i-a intrat în creier.

TREAPTA A 6-a A PĂCATULUI =

1. **OMUL DIALOGHEAZĂ MENTAL CU „GÂNDURILE COMPUSE“, CARE CONȚIN GÂNDURILE DEMONICE DE MOMEALĂ ȘI GÂNDURILE OMULUI PROVENITE DIN PROPRIUL SINE (DUH) STRICĂCIOS (via sufletul rațional, poftitor, mândios) +**

2. **OMUL SE ÎNVOIEȘTE (ACCEPTĂ, CONSIMTE) PRIN LIBERĂ ALEGERE ȘI CONȘTIINȚA DE SINE SĂ LUCREZE „GÂNDUL COMPUS“, ADICĂ PĂCATUL: INIȚIAL PRIN DIALOG INTERIOR ȘI IMAGINAȚIE, ULTERIOR PRIN HOTĂRÂREA VOINȚEI ȘI FAPTĂ.**

TREAPTA A 6-a A PĂCATULUI = ÎNVOIREA (ACCEPTAREA, CON-SIMȚIREA) VOINȚEI ȘI A CONȘTIINȚEI DE SINE PENTRU A LUCRA MENTAL „GÂNDURILE COMPUSE“ = ESTE ÎNCEPUTUL LUCRĂRII PĂCATULUI (PATIMII) ȘI ÎNCEPUTUL VINOVĂȚIEI (OSÂNDEI) PERSONALE = PRIN PĂCATUL COMIS DEMONUL CAPĂTĂ DREPTURI ASUPRA OMULUI =

1. **ARE LOC ÎNDRĂCIREA OMULUI CU DEMONII ALE CĂROR GÂNDURI DE MOMEALĂ LE-A ACCEPTAT (DEMONII INTRĂ ÎN CREIERUL OMULUI) +**

2. **ÎN TIMP ARE LOC SUBORDONAREA VOINȚEI OMULUI FAȚĂ DE VOINȚA DEMONULUI CARE I-A INTRAT ÎN CREIER.**

Tot Părintele Ilie Cleopa ne învață și care este cauza primă a realizării acestei învoiri (acceptări, con-simțiri) spre păcat: iubirea de sine, care duce la mândrie și la toate celelalte cauze ale căderilor ulterioare.

În esența sa, iubirea de sine este respingerea unilaterală a lui Dumnezeu: este refuzul iubirii lui Dumnezeu, este respingerea dragostei și protecției lui Dumnezeu, este respingerea harurilor și puterilor oferite de Dumnezeu, este iluzia autonomiei și puterii personale, este nebunia „înălțării de sine“ prin sine însuși.

În ultimă instanță, iubirea de sine devine lupta „sinucigașă“ și inutilă împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor care Îl iubesc, respectă și ascultă.

Iubirea de sine este o ispită „de dreapta“, care duce la multe alte ispite secundare, care la rândul lor sunt mari generatoare de slavă deșartă și mândrie:

închipuirea de sine, înălțarea de sine, admirația de sine, cruțarea de sine, îndreptățirea de sine, mila de sine, părerea de sine (înșelarea după părere), auto-suficiența de sine în aspectele lumești și duhovnicești (eventual și cu îndreptățire, trândăvie), autocompătămirea de sine, mulțumirea de sine, lauda de sine, trâmbițarea de sine, plăcerea de sine, năluca de sine, prețuirea de sine, încântarea

de sine, înfumurarea de sine, îngâmfarea de sine, cinstea de sine, semeția de sine, bizuirea pe sine, rezemarea pe sine, nesimțirea de sine, încrederea în sine, bizuirea pe sine.

(pentru această listă vedeți la capitolul 3, referința 21)

Cauzalitatea **gândurilor demonice (demonilor)** care decurg din iubirea de sine este următoarea⁵:

IUBIREA DE SINE = DUCE LA MILA DE SINE + CRUȚAREA DE SINE = DUCE LA ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE + AUTO-COMPĂTIMIREA DE SINE = DUCE LA MULȚUMIREA DE SINE (ADORMIREA CONȘTIINȚEI, OMUL ESTE SĂTUL DE FAPTELE BUNE FĂCUTE) = DUCE LA TRÂMBIȚAREA DE SINE = DUCE LA LAUDA DE SINE + PLĂCEREA DE SINE + COMPLACEREA DE SINE = DUCE LA PĂREREA DE SINE = DUCE LA ÎNCHIPUIREA DE SINE = DUCE LA SIMȚIREA DE SINE (PREȚIOZITATEA DE SINE, VICTIMIZAREA DE SINE) = DUCE LA ÎNGÂMFAREA DE SINE = DUCE LA CINSTEA DE SINE (CINSTIREA DE SINE) = DUCE LA ÎNCREDEREA ÎN SINE + REZEMAREA DE SINE + BIZUIREA PE SINE = DUCE LA NESIMȚIREA ȘI ÎMPIETRIREA „INIMII” = DUCE LA „MOARTEA SUFLETULUI”.

Părintele Ilie Cleopa observă cu mare finețe că **prima dată mândria și toate patimile care urmează ei** (slava deșartă, mânia, invidia, răutatea, etc.) **pornesc din părerea de sine, până la apariția mândriei deja există o lungă cauzalitate.**

Ulterior părerii de sine, sunt generatoare de mândrie și toate celelalte etapele degenerative: prețiozitatea de sine, victimizarea de sine, cinstea de sine, etc.

Doar duhovnicii care sunt foarte analitici, cu Har duhovnicesc și înțelegere psihologică, pot desluși finețea mortală și păienjenişul cu care lucrează demonii asupra noastră.

Din fericire pentru noi, Dumnezeu ne-a dăruit astfel de duhovnici cu talent analitic deosebit, cum sunt Sf. Maxim Mărturisitorul, Sf. Nicodim Aghioritul și Părintele Ilie Cleopa.

Căderea în păcat și patimi este deosebit de ușoară pentru cei care nu sunt atenți la propriile gânduri, nu degeaba Sfinții Părinți insistă pe faptul că o condiție a mântuirii este trezvia minții (paza și lucrarea minții).

Nu este de mirare că imensa majoritate a oamenilor suntem sclavii fideli ai unor patimi grele, în același timp fiind ferm convinși că nu suntem deloc pătimiși sau că lucrurile nu sunt chiar așa de grave. Majoritatea oamenilor credem că suntem liberi în trăiri, cuget și decizie, când în realitate suntem în mod variabil influențați de demonii patimilor pe care i-am crescut.

Așa cum se observă din descrierea treptelor păcatului, sunt de remarcat finețea și etapizarea cu care diavolul duce omul spre păcat, patimă și moartea sufletului. Pas cu pas, cu o răbdare și o viclenie incredibile, diavolul înșeală și „trece” omul prin toate etapele descrise de Părintele Ilie Cleopa.

De aceea trebuie mare atenție la toate treptele păcatului, dar mai ales la treapta (etapa) a șasea, când omul se învoiește (acceptă, con-simte) să lucreze păcatul: la interior cu gândul (prin dialog interior și imaginație) și la exterior cu fapta (acțiunea). Dar nici la treapta a șasea nu trebuie să ne lăsăm să ajungem, deoarece mulți nu vom rezista ispitei.

Părintele Arsenie Boca ne spunea că Dumnezeu ajută cel mai mult pe oamenii care

stârpesc ispita gândului demonic încă din prima secundă, imediat după apariția simplului gând de momeală.

Acești oameni își păstrează neîncetat mintea în starea de prezență conștientă și nu primesc în mintea lor niciun gând demonic.

Orice gând demonic este stârpit imediat (din prima secundă) prin atenție, mânie, împotrivire, determinare și rugăciunea lui Iisus.

Un alt ajutor (mai mic) primesc de la Dumnezeu oamenii care se „joacă” mental cu gândurile de ispită ale demonilor și ajung astfel până la etapa a șasea a păcatului, când oamenii dialoghează și negociază cu propria voință și conștiință de sine, dacă să accepte sau nu imaginarea mentală și/sau săvârșirea faptică a gândului demonic X.

Note:

a. Nu trebuie uitat faptul că în realitate toate aceste „etape” ale păcatului menționate mai sus (iubirea de sine, cruțarea de sine, îndreptățirea de sine, auto-compătimirea de sine, mulțumirea de sine, părerea de sine, etc.), sunt de fapt demoni specializați, care parazitează (vânează) oamenii și le influențează gândirea și comportamentul.

Deci mare atenție, nu avem de a face doar cu o listă (enumerare) de trăsături psihice și/sau procese de gândire, **ci avem de a face chiar cu o enumerare de 19–20 demoni foarte periculoși și specializați, care ne atacă succesiv și „în haită”,** având asupra noastră intenționalitate și scop bine definit (căderea în erezie, apostazie, împătımire, îndrăcirea și demonizarea omului, devenirea demonică ființială a omului).

Exemple concrete de înșelare cu gânduri demonice:

– când avem un gând ne care spune „părerea mea este că situația X se rezolvă în modul”, acesta nu este gândul nostru, este de fapt gândul trimis nouă de **demonul părerii de sine.**

În mod duhovnicesc situația X se rezolvă nu printr-o părere de sine care are în ea orgoliu și slavă deșartă, ci printr-o gândire obiectivă temeinică în care egoismul (Eul) nostru este complet exclus. Apoi după gândirea obiectivă este și rugăciunea la Dumnezeu, pentru a fi ajutați și îndrumați pentru a rezolva problema X.

– când avem un gând ne care spune „sunt mulțumit de ce am realizat eu, ce fapte bune am făcut eu azi”, acesta nu este gândul nostru, este de fapt gândul trimis nouă de **demonul mulțumirii de sine.**

În mod duhovnicesc (realist) tot ce gândim și facem bun vine de la Dumnezeu și se face cu ajutorul Lui, iar tot ce înseamnă slăbiciune, eroare, greșeală, intenție rea, etc. vine de la noi înșine și/sau de la demoni.

Acceptarea gândului demonic și mulțumirea de sine corespunzătoare duce la creșterea slavei deșarte și mândriei.

b. Toate „etapele” păcatului menționate (iubirea de sine, cruțarea de sine, îndreptățirea de sine, auto-compătimirea de sine, mulțumirea de sine, părerea de sine, etc.) există în 2 registre: în registrul uman și registrul demonic.

Concret, o anumită „părere de sine” are un om și o altă „părere de sine” are un demon.

Ispitirile care ne vin indirect, de la demoni, sunt limitate de Dumnezeu și ele vor fi doar în registrul uman. De exemplu, vorbim despre „părerea de sine” care este la un nivel limitat, uman.

Când însă omul crește în patimă și mândrie, când dobândește o identitate ființială demonică, toate acestea trec în registrul demonic. De data aceasta ele vin direct din Sinele omului și Dumnezeu nu le mai limitează, ele trecând în registrul demonic. În acest caz vorbim despre „părerea de sine” care este la un nivel nelimitat, demonic.

Despre îndrăcirea involuntară cu demonul patimii alimentare.

Îndrăcirea cu demonii lăcomiei alimentare poate avea loc nu numai prin propria lucrare a patimii și prin etapizarea prezentată de Părintele Ilie Cleopa. Există și alte situații de îndrăcire, de împătımire involuntară cu demonii lăcomiei alimentare, dintre care menționez aici doar câteva cazuri:

a. Îndrăcirea prin relațiile sexuale (legitime, prea-curvie, curvie).

Acest fenomen duhovnicesc poate avea loc foarte rapid, în cazul oamenilor care au relații sexuale cu un partener care este deja îndrăcit cu demonii lăcomiei alimentare. Chiar dacă este vorba despre relațiile legitime între soții cununați religios la Biserică, tot are loc transferul acestor demoni de la partenerul îndrăcit la partenerul care nu are această patimă.

Aceasta este explicația pentru care imediat după cununie un partener începe brusc să aibă poftă și plăceri alimentare, lipsă de înfrânare la mâncare, mănâncă non-stop tot ce prinde, etc., aspecte pe care înainte de cununie nu le avea (făcea).

De multe ori cei care s-au căsătorit mai târziu, după 25 ani, au avut neplăcuta surpriză să descopere că brusc au tot felul de plăceri, poftă, slăbiciuni, idei, concepții, etc., pe care înainte nu le aveau.

Nu degeaba se spune „jugul căsniciei”.... și nu degeaba spune Biserica că după cununie nu mai există 2 trupuri, ci „un singur trup”. Cei cununați devin un singur trup, cu aceiași demoni partajați în mod „democratic”.

Ce putem face.

x. Este bine ca oamenii să se cunune de tineri, la aproximativ 20 ani, cât încă nu au dezvoltat în mod individual tot felul de patimi. Apoi împreună vor trăi având grijă să nu dezvolte individual tot felul de patimi (demoni), care inevitabil prin relațiile legitime se vor transfera de la unul la altul.

xx. Desigur pentru cei cununați este vorba și despre stricta interdicție a prea-curviei, pentru care faptă lucrurile vor fi deosebit de grave. În acest caz partenerul cununos se va îndrăci nu numai cu demonii partenerului său, ci și cu alți demoni, după cum este îngăduința lui Dumnezeu.

xxx. Pentru cei ne-cununați, este și mai simplu: să nu aveți relații sexuale de curvie, deoarece prin actele sexuale veți prelua de la parteneri tot felul de demoni.

Acest transfer al demonilor are loc nu la actul sexual numărul X, ci chiar de prima dată, de la prima curvie comisă.

Pentru câteva minute de plăcere, ca o pedeapsă îngăduită de Dumnezeu pentru păcatul făcut, vă veți pricopsi cu tot felul de demoni, unii mai periculoși decât alții. Veți citi în acest capitol de-a lungul a zeci de pagini cât efort și câtă bătaie de cap sunt necesare ca să exorcizezi din tine doar 1 singur demon, cel al lăcomiei alimentare. Și acesta încă nu este cel mai periculos demon pe care îl puteți prelua de la un partener. Prin relațiile sexuale puteți prelua demoni mult mai insesizabili și mai periculoși decât

demonii lăcomiei alimentare, precum sunt: demoni de ură, trădare, invidie, răutate, avariție, carierism, slavă deșartă, clevetire, judecare, părere de sine, etc. Apoi acești demoni vă vor influența – și pe cât posibil, vă vor distruge viața.

În concluzie, nu merită. Mai multe detalii despre această situație puteți găsi la capitolul 2, la paragraful **2.3.3.35**.

b. Îndrăcirea prin vrăjitorie.

Oricine poate observa că există o diferență majoră între pozele cu plajele turistice din prezent și cele din anii 1970.

Plajele turistice din prezent sunt pline de oameni obezi, supraponderali, care nu se mai pot opri din mâncat. Plajele turistice din anii 1970 conțin aproape integral oameni frumoși, sănătoși, supli, cu alură athletică. Diferența este și mai negativ–remarcabilă în ceea ce privește copiii, plajele turistice din prezent fiind pline de copii obezi și supraponderali.

Care sunt explicațiile acestei schimbări a înfățișării reale a oamenilor?

b.1. Explicații lumesti.

x. Prima explicație a acestei situații anormale este desigur mâncarea chimicalizată și plină de aditivi alimentari, după anii 1970 fiind tot mai greu să găsești și să cumperi (cu un buget limitat) mâncare bio, sănătoasă.

Oamenii cumpără alimente ieftine, pline de „droguri“ legale (zahăr alb, sirop de porumb, aditivi alimentari, inihium, spirtoase, etc.), care au efecte puternice la nivel neurologic. Rezultatul este că mecanismele naturale hormonale creier–sațietate nu mai funcționează în mod normal, oamenii mâncând cu mult peste necesarul lor.

xx. O altă explicație pertinentă este schimbarea gândirii și modului de viață al oamenilor, care a avut loc sub imensa și continua presiune a stress–ului (profesional, familial) și programelor de marketing corporatist.

Ceea ce era „groaznic“ în anii 1970, astăzi este „normal“ și „bine“.

În ziua de astăzi ești un om „bine“ dacă ești mare, masiv, impresionant și poți mânca multe alimente scumpe. Cei care sunt supli și atletici sunt considerați demni de milă, sărăntoci, ciudați, care fac abuz de sport, sunt manipulați de revistele de fitness, etc.

xxx. După anii 1970 o mare parte dintre oameni s–au rupt de mediul de viață natural, rural, fiind născuți și crescuți în orașe, între „betoane“.

Sute de milioane de oameni au pierdut contactul cu munca sănătoasă din natură, cu mișcarea, cu efortul fizic, etc. și doar o mică parte dintre orașeni oarecum s–au „salvat“ prin abonamentele la sălile de sport.

b.2. Explicații duhovnicești.

O altă explicație valabilă a dependenței oamenilor de abuzul alimentar este îndrăcirea în masă prin vrăjitorie.

x. Sf.Porfirie Kavsokalivitul ne atenționează că în SUA, în fabrici de producție ale siropurilor alimentare și medicinale, se folosesc soluții pline cu vrăjitorie (demoni) care se introduc direct în cazanele (recipientele) de producție, înainte de distribuirea siropurilor în sticle.

El avea informația aceasta de la un fiu duhovnicesc al său, un grec care lucra în SUA într–o fabrică care producea suplimente alimentare, pastile și siropuri.

Sf.Porfirie Kavsokalivitul nu interzicea folosirea acestor siropuri, dar ne sfătuia să luăm următoarele măsuri elementare și obligatorii:

– **imediat după desigilare să punem în aceste sticle puțină Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare pentru un copil de până la 7 ani).**

Apoi deasupra sticlei vom spune rugăciunea Tatăl Nostru, timp în care vom face încontinuu semnul Sf. Cruci. La final ne vom ruga simplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește acest sirop, pentru Sfânt numele Tău. Slavă Ție Doamne, Slavă Ție.“

– de fiecare dată înainte de a consuma din sirop, deasupra sticlei vom spune rugăciunea Tatăl Nostru, timp în care vom face încontinuu semnul Sf. Cruci.

Ce înseamnă concret aceste vrăjitorii care în ascuns se pun în fabrici în recipientele de producție ale siropurilor, sucurilor, etc.

Vrăjitoriile sunt soluții de apă fără gust și fără miros, care datorită unor ritualuri satanice au încorporate în ele tot felul de demoni și duhuri de boală: lăcomie alimentară, desfrânare, trădare, ură, lăcomie de bani, viclenie, etc.

Pentru a încorpora în ele demonii cei mai periculoși, soluțiile de vrăjitorie au la bază apă de la mort, adică apa în care sunt spălate trupurile persoanelor decedate.

Evident că aceste soluții spurcate cu vrăjitorie (demoni, duhuri de boală) nu se pun în ascuns doar în siropurile alimentare și medicinale și doar în fabricile din SUA, ci foarte posibil se pun în mare taină în multe sute de mărci de lichide și băuturi care se fabrică peste tot în lume.

Rezultatul este că copiii și oamenii consumă aceste lichide și siropuri și se îndrăcesc cu demonii lăcomiei alimentare, care există în ele. Apoi brusc și „inexplicabil“ începe mâncatul compulsiv, irațional, fără posibilitatea volitivă de a stopa pofta alimentară intensă.

Deci este foarte recomandat ca orice lichid și băutură îmbuteliată și cumpărată consumăm (apă potabilă, siropuri medicinale, etc.), imediat după desigilare să punem în sticlă puțină Agheasmă Mică (sau Agheasmă Mare pentru un copil de până la 7 ani).

xx. Un caz de îndrăcire este atunci când anumite persoane sunt ținte pentru a fi distruse prin decredibilizare publică.

În unele situații anumite persoane incomode sistemului statal–satanic nu pot fi direct ucise, deoarece s–ar ajunge la efecte contrare. În plus, în multe situații, Dumnezeu nu permite aceste ucideri.

În aceste cazuri sistemul statal–satanic începe o procedură specială de distrugere a vieții individului țintă: distrugerea vieții de familie, sabotajul financiar, sabotajul profesional, înscenări și falsuri juridice, izolarea socială, otrăvirea lentă a organismului, îndrăcirea cu demoni de desfrânare și lăcomie alimentară, etc.

Una dintre măsurile fundamentale de distrugere a unui individ–țintă este îndrăcirea lui cu demoni de lăcomie alimentară, astfel încât omul să devină în scurt timp supraponderal, obez, trândav (incapabil) în împlinirea scopurilor propuse. Implicit se creează un efect social negativ, de respingere.

Acest sabotaj duhovnicesc are loc prin punerea de vrăjitorii în băuturile și mâncărurile pe care persoana țintă X le consumă. Acest lucru are loc oriunde persoana X ajunge să consume lichide și mâncăruri: în casă, la serviciu, la restaurante, etc.

Este imposibil ca un om să consume lichide și mâncăruri doar din surse publice

comune, deci aparent acest tip de îndrăcire este inevitabil.

Soluția la acest atac demonic subversiv este apelarea la ajutorul Bisericii: ne spovedim și împărtășim periodic (la maxim 30–40 zile), consumăm zilnic Agheasmă Mică (dimineața pe stomacul gol), periodic sfințim casa, stropim toate alimentele cu Agheasmă Mare, facem peste alimente semnul Sfintei Cruci, înainte de a consuma orice aliment (lichide, mâncăruri) spunem *rugăciunea* Tatăl Nostru și ne rugăm lui Dumnezeu să „curețe” alimentul de vrăjitorii, etc.

Mai multe detalii cu privire la acest tip de vrăjitorie puteți citi în capitolul 2, la paragraful **2.3.3.8**.

Procedura completă de sfințire a unui spațiu poate fi găsită în capitolul 3, la paragraful **3.7.9**.

De ce despățimirea de orice patimă avem (și de patima lăcomiei alimentare) trebuie să fie OBIECTIVUL EXISTENȚIAL FUNDAMENTAL AL VIEȚII NOASTRE.

a. În primul rând, trebuie să ne despățimim de orice patimă, deoarece aceasta este o poruncă dumnezeiască.

a.1. Mântuitorul Iisus Hristos ne-a dat poruncă să—L iubim pe Dumnezeu complet, nelimitat – cu inima, sufletul, cugetul, puterea (tăria, trupul), până la ultimul gând și ultimul atom al trupului nostru.

Precum este scris:

„28. Și apropiindu—se unul din cărturari, care îi auzise vorbind între ei și, văzând că bine le—a răspuns, L—a întrebat: Care poruncă este întâia dintre toate?

29. Iisus i—a răspuns că întâia este: «Ascultă Israele, Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn».

*30. Și: «**Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta**». Aceasta este cea dintâi poruncă.*

*31. Iar a doua e aceasta: «**Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși**». Mai mare decât acestea nu este altă poruncă.”*

(în *Sfânta Evanghelie după Marcu*, Capitolul 12, versetele 28–31, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Dar ce iubire pentru Dumnezeu poate fi aceasta ce facem noi, când de fapt iubim și lucrăm patimile, adică plăcerile demonice.

Ce iubire pentru Dumnezeu poate fi aceasta, dacă noi prin patimi de fapt hrănim și „îngrășăm” pe demoni, care sunt dușmanii neîmpăcați ai omului și dușmanii înverșunați ai lui Dumnezeu.

Iubirea pentru Dumnezeu trebuie să fie totală și să excludă complet orice formă de atracție, „lipire” sau lucrare a plăcerilor demonice.

a.2. Aceeasi poruncă directă pentru completa despățimire o avem menționată și în alt text din Sf.Evanghelie:

*„34. Și chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le—a zis: **Oricine voiește să***

vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.

35. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa.

36. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?

37. Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său?

38. Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui său cu sfinții îngeri.”

(în Sfânta Evanghelie după Marcu, Capitolul 8, versetele 34–38, boldirile și sublinierile îmi aparțin)

Ce înseamnă „lepădarea de sine“ despre care ne vorbește Mântuitorul Iisus Hristos? Și de ce ne dă exemplul cu patima desfrânării?

„Lepădarea de sine“ este de fapt lepădarea (curățirea) de toată stricăciunea care există în Sinele nostru: iubirea de sine (propria părere, propria cugetare, propria voie, propriile dorințe, propriile poftă, etc.), mândria, desfrânarea, orgoliul, invidia, răutatea, iubirea de bani, lăcomia de bunuri, răutatea, răzburarea, trădarea, viclenia, minciuna, fățărnicia, orice patimi, grijile, planurile și obiectivele lumești, etc.

Trebuie să ne lepădăm de toată această stricăciune pre-existentă (nativă) și dobândită în Sinele nostru, care treptat a degenerat în patimi.

Acum înțelegem cu claritate despre ce „lepădare de sine“ ne vorbea Mântuitorul Iisus Hristos, practic este vorba despre lepădarea tuturor consecințelor care decurg din iubirea de sine (mândria, patimile, etc.)

„LEPĂDAREA DE SINE“ = ESTE LEPĂDAREA (STOPAREA) TUTUROR CONSECINȚELOR DEGENERATIVE ȘI PĂTIMAȘE CARE DECURG DIN IUBIREA DE SINE.

„LEPĂDAREA DE SINE“ = ESTE LEPĂDAREA (CURĂȚIREA) DE TOATĂ STRICĂCIUNEA CARE EXISTĂ ÎN SINELE NOSTRU.

„LEPĂDAREA DE SINE“ = ESTE DESPĂTIMIREA DE TOATE PATIMILE CARE EXISTĂ ÎN SINELE NOSTRU (PATIMI NATIVE ȘI DOBÂNDITE).

Mântuitorul Iisus Hristos ne învață că **această lepădare (curățire) de tot răul din Sinele nostru ne va salva sufletele, iar nepăsarea și trândăvia pentru lucrarea răului din Sine va duce la pierderea sufletului pe care l-am primit de la Dumnezeu.**

Din textul prezentat se vede clar că Mântuitorul Iisus Hristos face o diferență dintre Sine și sufletul omului, între cele două aspecte ființiale ale omului existând o relație directă.

Concret, condiția de păstrare a sufletului după moarte este lucrarea conștientă cu răbdare și voință asupra Sinelui natural (asceza, despățimirea, trezvia minții).

Pentru mai multe explicații cu privire la suflet și Sinele natural al omului, puteți citi în capitolul 2 sub-capitolele **2.3.1**, **2.3.4.2** și **2.3.4.3**.

b. Trebuie să ne despățimim pentru calitatea vieții pe care o trăim.

b.1. Nu se numește „viață“ acea existență în care suntem sclavii unei patimi.

Este sub demnitatea și firescul nostru de ființe care avem în noi chipul Domnului să avem voința anihilată și să ne supunem voinței unui demon.

Este sub demnitatea noastră de ființe cu potențial de îndumnezeire de a ne transforma ființa (mintea, sufletul, trupul) în obiectul de îndeplinire al poftelor, dorințelor și voinței unor demoni.

b.2. Lucrarea faptelor bune și asceza continuă pentru despățimire este obligatorie.

Dacă nu facem preventiv osteneala de a ne despățimi, în mod inevitabil vom cădea în patimi cronice și grave.

Concret, dacă nu suntem atenți la lăcomia alimentară vom cădea în patima lăcomiei, dacă nu facem milostenie vom cădea în patima iubirii de bani și a zgârceniei, etc.

b.3. Dacă nu ne despățimim „de voie”, nu vom avea pace și liniște în viața noastră personală.

Nu poate exista pace exterioară între oameni, dacă nu există pacea minții și lupta împotriva gândurilor, care nu sunt posibile fără trezvia minții.

În acest sens, iată cum ne avertiza Sf.Nicolae Velimirovici în concluziile sale de final, în lucrarea „Războiul și Biblia”:

*„Cauza războiului constă în lepădarea oamenilor de Dumnezeu și de legea Lui. Lepădarea de Dumnezeu și netrebnicia din timp de pace a oamenilor provoacă războiul. **Atunci când oamenii merită războiul, atunci când acumulează cauze de război, războiul vine fie ca o vor ei, fie că nu o vor.** Precum cei ce beau apă cu bacili de tifos se molipsesc de tifos și tifosul este inevitabil, așa și cei ce, lepădându-se de Dumnezeu, se adapă cu gânduri, pofte și fapte potrivnice lui Dumnezeu, atrag asupra lor molima războiului, și războiul devine inevitabil. **Atâta vreme cât oamenii se războiesc cu Dumnezeu prin gândurile, poftele și faptele lor, degeaba visează la pace.** Fie că vor sau nu, războiul n-are cum să nu vină acolo unde este semănată sămânța războiului. Războiul împotriva lui Dumnezeu, pe față sau într-ascuns, duce inevitabil la război între oameni. «Că nu este pace necredincioșilor, zice Domnul» (Isaia 48, 22). În zilele noastre, se vorbește în qura mare despre pace mai mult decât oricând, în vreme ce popoarele se preaqătesc de război mai mult decât oricând. Este greu ca această fățarnicie să nu fie pedepsită prin război.*

*Închinarea la idoli este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Fie ca oamenii și popoarele se închină lucrurilor lui Dumnezeu sau lucrurilor făcute de ei, închinarea la idoli este în amândouă cazurile o urâciune înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, **orice închinare la idoli, în zilele noastre ca și în timpurile trecute, este pedepsită de Dumnezeu cu felurite urgii, dintre care războiul este pedeapsa de pe urmă și cea mai cruntă.***

Misiunea Europei era să trăiască creștinește și să ajute fraților săi, popoarelor păgâne, să se ridice la Hristos. În loc de asta, Europa a căzut ea însăși în închinarea la idoli. În loc să fie lumina lumii, ea s-a acoperit cu întuneric; și în loc să strălucească persoanelor, ea se încăpățânează să strălucească lucrurilor. În loc de a învăța popoarele să caute mai întâi împărăția lui Dumnezeu, ea le învață să-și irosească puterea în fleacuri și lucruri de însemnătate a doua. Din această neorânduială au venit toate celelalte neorânduieli. Și de aici au venit și vor veni razboaiele.

[...]

La întrebarea caraghioasă: «Cum poate Dumnezeu milei și al dragostei să îngăduie

asupra oamenilor asemenea grozavii cum este războiul?» se poate răspunde cu întrebarea serioasă: «Cum pot oamenii, cărora Dumnezeu le-a descoperit limpede voia Sa și legea Sa, să Îl jignească pe Dumnezeu și să calce legea Lui la nesfârșit, fără rușine și pocăință?» «Domnul Dumnezeu este Îndurat, Milostiv, Îndelung–Răbdător, plin de îndurare și de dreptate» (Ieșire 34, 6). Războiul care va să vină, ca și cel trecut, a fost deja meritat de oameni. Și dacă n–ar fi fost milostivirea și dragostea dumnezeiască, acest război ar fi izbucnit până acum. Cu adevărat, dacă n–ar fi milostivirea și dragostea dumnezeiască, socotind după păcatele creștinilor, sabia nu ar mai fi intrat nicicând în teacă. Și această puțină pace și tihna pe care o avem nu e din pricina deșteptăciunii, nici a culturii omenești, ci din pricina milostivirii și dragostei dumnezeiești. Da, și din pricina temerii de Dumnezeu și a rugăciunilor acelor oameni evlavioși și buni de care nu este lipsit nici un popor din Europa și America.

[...]

Totul se poate, dacă vor oamenii. Și oamenii albi pot să își schimbe duhul, să își îndrepte gândurile, să–și potolească poftele după nimicnicie și să se călăuzească în scop bun după Acela Care a zis: «Eu sînt Calea». Pot, dacă vor. Însa vor oare? De pe povârnișul prăpastiei până la mântuire și siguranță nu e decât un pas. Oare vor oamenii albi să dea înapoi fie și cu singur pas de la înfricoșătoarea prăpastie deasupra căreia atârână? La această întrebare Dumnezeu așteaptă răspunsul; Îl așteaptă cu dragoste grijulie de părinte. Și cu toate că în fiecare zi I se dă lui Dumnezeu un răspuns negativ, totuși Dumnezeu așteaptă, potrivit milostivirii și dragostei Sale; așteaptă, doar–doar va auzi din partea vreunui popor și de la vreo margine a lumii un răspuns pozitiv, ca să abată catastrofa.

Se face multă risipă de vorbe cu privire la dezarmare. Însă cum se vor dezarma cei înarmați cu păcatul, cei împovărați cu păcatul? **Păcatul insuflează frică, frica făurește armele. Și așa, păcatul pregătește prin frică războiul. De nu ar fi această blestemată frică! Însa ea nu are cum să nu fie, atâta vreme cât există păcatul. Vor, nu vor, păcătoșii n–au cum să nu se înarmeze.** Dacă oamenii s–ar dezarma de păcat, cine s–ar mai teme atunci, cine ar mai făuri atunci arme, cine s–ar mai pregăti atunci de război? Nimeni.

Scopul păcii! De ce nu vorbește nimeni și despre acest lucru înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor? Iată, acesta este un obiect de discuție foarte însemnat. Pentru ce caută oamenii pacea, generale? Întrebați–i, și îi veți pune în încurcătură. Și când își vor reveni din încurcătură, unii vă vor răspunde: «pentru cultură», alții: «pentru progresul economic», alții: «pentru păstrarea creațiilor omenești», alții: «pentru stat», alții: «pentru siguranța vieții personale». O galimație! Iată de ce cuvintele răsunătoare ale vremurilor noastre în favoarea dezarmării și păcii sună ca aurul calp: **fiindcă oamenii nu cunosc scopul păcii pe care o caută. Cei care o caută în ziua de astăzi cel mai mult o caută ca să se poată închina cât mai comod și fără grijă idolilor lor.** La ce ne trebuie o pace ca aceasta? În vreme de război nu sînt atâtea sinucideri ca în actuala vreme de pace. Oare potențații europeni și americani caută pacea din temere de Dumnezeu și pentru slava lui Dumnezeu, sau pentru a trăi mai liniștiți în nedreptate? Dacă pricina este, precum pare a fi, aceasta din urmă, nici nu e de mirare că li se dă război în locul păcii. Când S–a născut Prințul Păcii, deasupra Betleemului cântau corurile de îngeri: «Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și

pe pământ pace, întru oameni bună voire». Așadar, **slăvirea lui Dumnezeu vine pe primul loc, și de ea este condiționată pacea adevărată și buna voire. Dacă oamenii ar căuta pacea pentru slava lui Dumnezeu, ar dobândi-o fără îndoială, și această pace nu s-ar mai lua de la ei. Dar auziți, cumva, pe vreunul dintre cei ce caută pacea făcând legământ că va întrebuița această pace spre slava lui Dumnezeu și spre îndreptarea caracterului său? Iar legământul acesta este neapărat trebuincios pentru o pace adevărată și trainică.** «Făcătorii de pace» din ziua de azi să facă bine să definească exact scopul păcii, ca să auda cerul și pământul, și vom afla degrabă cât de mult s-a îndepărtat războiul de la noi.

Bine este de conducătorul care cunoaște Adevărul și care la bună vreme cheamă poporul său la pocăință înaintea Dumnezeului Celui Viu. **Bine este de poporul care la bună vreme se dezarmează de păcatele sale ca de niște arme îndreptate împotriva lui Dumnezeu. Nici un rău nu i se poate întâmpla unui asemenea popor. De-ar fi și neînarmat cu arme de război, el va trăi în siguranță, fiindcă Cel Atotputernic îl va acoperi cu dreapta Sa cea nebiruită.** Chiar de nu ar avea nici măcar o sabie, vrăjmașii lui vor fi neputincioși față de el și nu vor putea încălca hotarele țării lui, fiindcă nu le-o va îngădui Domnul oștirilor. Și dacă vrajmașii vor încălca hotarele țării lui, se vor arunca în propriul mormânt.

Bine este de poporul care, dezarmat de păcat, se dezarmează cel dintâi și de armele de război. Un astfel de popor are o mare misiune în lume. Și va fi lumina tuturor popoarelor. Și îl va proslăvi pe el Domnul Dumnezeu cu slavă nemaivăzută, și îl va binecuvânta cu binecuvântarea Sa cea veșnică.⁶

(sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

Note la citat:

– Pacea despre care ne vorbește Sf.Nicolae Velimirovici acoperă toate sensurile posibile: pacea cu tine însuși, pacea de conviețuire în familie, pacea la locul de muncă, pacea între vecini, pacea socială, pacea politică, pacea diplomatică între state, pacea militară între state.

– Închinarea la idoli de care ne vorbește Sf.Nicolae Velimirovici este „închinarea” (slujirea) la demonii patimilor trupești și sufletești.

În afară de acești idoli (patimi) personali, în cartea „Războiul și Biblia” Sf.Nicolae Velimirovici ne atrage atenția și asupra altor 4 mari idoli (legiuni de demoni), care au capacitatea deosebită de a distruge relațiile dintre oameni. Aceștia sunt: Eul personal (egocentrismul), materialismul, naționalismul (materialist, ateu) și imperialismul. În trecut idolii–demoni erau ascunși în spatele unor zei și zeițe inventate (personaje antropomorfe și animale, sau combinații de om plus animal), dar în ziua de astăzi idolii ni se „arată” direct prin gândurile de „momeală”: ei sunt toți demonii păcatelor și patimilor pe care le lucrăm în fiecare oră a vieții noastre.

Împreună–lucrarea mentală și trupească cu gândurile și imaginațiile demonice este urâciune împotriva lui Dumnezeu, mai mult, este „război” împotriva lui Dumnezeu.

Pentru a limita și stopa această împreună–lucrare a omului cu demonii patimilor, în ultimă instanță Dumnezeu îngăduie războiul militar intern și/sau militar extern.

– Fățărnicia de care ne vorbește Sf.Nicolae Velimirovici nu se referă strict la duplicitatea discursului politic: public vorbim despre dezarmare, dar în realitate ne

înarmăm zi și noapte.

Dumnezeu urăște și pedepsește cu război militar sângeros toate formele de fătărnicie (duplicitate), inclusiv pe cea personală–lumească: am „zahăr“ și civilitate pe buze și în cuvinte, dar real în minte și inimă sunt plin de trădare, ură, viclenie, invidie, răutate, lăcomie de bani, minciună, fals, orgoliu, etc.

c. Despățimirea este o condiție obligatorie, pentru a putea primi de la Dumnezeu harismele Sf.Duh.

Cine dorește să trăiască stările „peste fire“ ale harismelor dumnezeiești (pace, bucurie, etc.), trebuie să facă efortul pentru despățimirea completă a Ființei de toate patimile minții, duhului și trupului.

Ne despățimim de lăcomie ca o condiție fundamentală pentru a putea dobândi și păstra Harul Sfântului Duh.

Dintre toate harismele Sf.Duh, cea mai importantă și dorită este harisma „peste fire“ a dragostei pentru Dumnezeu, dar primirea acestei harisme este condiționată de totala despățimire a ființei umane: trup, suflet, Sine natural.

ASCEZA ACTIVĂ PENTRU DESPĂTIMIREA COMPLETĂ DE LĂCOMIE ALIMENTARĂ (trup, suflet, Sine natural) = ESTE O CONDIȚIE OBLIGATORIE PENTRU PRIMIREA ȘI PĂSTRAREA HARULUI SFÂNTULUI DUH + ESTE O CONDIȚIE OBLIGATORIE PENTRU PRIMIREA HARISMEI DRAGOSTEI PENTRU DUMNEZEU.

d. Despățimirea de patima lăcomiei alimentare atrage după ea despățimirea rapidă de alte patimi, în special despățimirea de desfrânare.

Grea este pornirea, despățimirea de prima patimă, apoi procesul de despățimire va avea loc accelerat.

Este foarte recomandat să începem lupta cu patimile pornind de la lăcomia alimentară. Ne despățimim de patima lăcomiei alimentare, pentru a ne ușura despățimirea de alte patimi. Despățimirea de lăcomie alimentară va tăia puternic din seva altor patimi puternice, știute și/sau neștiute: mânie, desfrânare, mândrie, slavă deșartă, etc.

e. Neapărat trebuie să ne despățimim ACUM de patima lăcomiei alimentare, pentru a rezista pe timpul foametei teribile care urmează în următorii ani.

e.1. Marii duhovnici ai secolului 20 ne-au avertizat că în „vremurile de pe urmă“, prin legi totalitare ale statului satanic, va fi creată o foamete artificială care va dura câțiva ani.

x. Foametea va fi creată de statul satanic prin toate mijloacele posibile:

- în urma războiului mondial toate câmpurile, toate pădurile rămase și toate apele vor fi radioactive pentru cel puțin 30 ani;
- prin sateliți vor fi create secete, alternativ cu puternice inundații;
- prin sateliți vor fi create puternice tornade, furtuni, căderi de grindină, etc.;
- iernile vor fi lungi și grele (8 luni de iarnă), verile vor fi scurte și răcoroase (cu maxim 20 grade Celsius);

– prin legi abuzive se vor confisca toate rezervele de hrană ascunse ale populației (trebuie atenție ce pot afla trădătorii: casnici, vecinii, rudele, prietenii, cunoscuții);
– prin legi vor fi interzise serele și recoltele de mici dimensiuni realizate în casă;
– sateliții, dronele și roboții vor patrula și monitoriza fiecare centimetru de pământ, pentru a afla și distruge orice formă de cultură și plantație, naturală sau creată de om;
Etc.

Scopul acestei foamete va fi acela de a determina oamenii să accepte pecetlurile satanice antihristice: vaccinuri cu nanotehnologie, pecetluri/marcaje laser pe frunte și/sau pe mâna dreaptă (cu numărul explicit și vizibil 666, sau un cod de bare care semnifică/codifică numărul 666).

Oamenii care vor accepta aceste pecetluri satanice vor primi cartele alimentare pentru supraviețuire, dar care și acestea după o perioadă vor fi oprite.

Vor suferi ceva timp cei care nu vor accepta pecetlurile și vor alege „crucea” (suferința) înfometării și prigoanei statului totalitar: trădarea din partea casnicilor (rudelor, vecinilor, cunoscuților), ostracizare, izolare, amendare, arestare, hărțuire, confiscări de terenuri, confiscarea alimentelor ascunse, otrăviri și monitorizări cu drone ale grădinilor private, etc.

Aici intervine un aspect foarte important. **Deoarece înfometarea și pecetlurile sunt planuri satanice, demonii vor lua direct parte la ispitirea oamenilor prin înfometare.** Concret, în fiecare casă, lângă fiecare om și în mulți oameni (îndrăciți) vor sta mulți demoni, care vor transmite oamenilor puternice și neîncetate senzații de foame, poftă alimentară, etc.

Va fi imposibil de rezistat la acest atac mental, neurologic și trupesc al demonilor de lângă noi, deci **prima problemă de a rezista la lipsa de alimente va fi aceea de a alunga demonii din casele noastre și din preajma noastră.**

xx. Demonii pot fi alungați dintr-un spațiu privat prin mai multe măsuri, printre care cele mai importante sunt:

- neîncetat candela aprinsă la icoana Sf.Maicii Domnului (dacă avem ulei);
- citirea psalmilor;
- sfințirea regulată (zilnică) a spațiului locativ;
- *rugăciunea lui Iisus* spusă verbal cu facerea de Sf.Cruci asupra corpului.

De aceea, marii duhovnici ai secolului 20 ne-au avertizat că în „vremurile de pe urmă” cu mare foamete, vor rezista la pecetlurile antihristice doar acele familii în care:

1. Casa este sfințită zilnic, temeinic (dimineața pe stomacul gol);

Pentru sfințirea zilnică a casei, puteți citi mai departe sub–capitolul **3.7.9.**

2. În casă nu există televizor;

3. Se citește neîncetat/regulat Psaltirea;

Se citesc minim 7 catisme ziua și minim 7 catisme noaptea.

În mod normal, o familie va citi în timp de 24 ore întreaga Psaltire.

4. Zilnic se citește Acatistul Sf.Ciprian și Iustina, care ne apără de vrăjitorii;

Vom citi acest acatist de minim 2 ori pe zi: 1 dată ziua și 1 dată noaptea.

REZISTĂM LA ISPITA ÎNFOMETĂRII CREATĂ ARTIFICIAL DE STATUL SATANIC ANTIHRISTIC, CARE VREA SĂ NE PECETLUIASCĂ CU ÎNSEMNELE LEPĂDĂRII DE DUMNEZEU =

1. ZILNIC ȘI ÎNCONTINUU ALUNGĂM TOȚI DEMONII DIN CASELE NOASTRE, PRIN:

– ÎN CASA NOASTRĂ TREBUIE SĂ ARDĂ NEÎNCETAT, ZI ȘI NOAPTE, 24 ORE DIN 24, MICA FLACĂRĂ A CANDELEI CU ULEI LA ICOANA SF.MAICA DOMNULUI +

– SFINȚIM ZILNIC FOARTE BINE SPAȚIUL LOCATIV (dimineța pe stomacul gol) +

– ÎN CASA NOASTRĂ NU ARE VOIE SĂ EXISTE TELEVIZOR +

– ÎN FIECARE CAMERĂ AVEM ICOANE PE PEREȚI +

– CITIM PSALTIREA ÎN MOD NEÎNCETAT/REGULAT (minim 7 catisme ziua și minim 7 catisme noaptea, o familie va citi în timp de 24 ore întreaga Psaltire) +

– CITIM ZILNIC ACATISTUL SF.CIPRIAN ȘI IUSTINA (vom citi acest acatist de minim 2 ori pe zi: 1 dată ziua și 1 dată noaptea) +

– ÎN TIMPUL ZILEI FACEM UN CANON VERBAL CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS + SFINTE CRUCI FĂCUTE ASUPRA CORPULUI (zilnic spunem verbal *rugăciunea lui Iisus* de minim 10.000 ori cu tot atâtea Sf.Crucii). Pentru acest canon ne vom folosi de un metanier de 100 boabe. +

– ZILNIC FACEM UN CANON DE ÎNCHINĂCIUNI MICI + SFINTE CRUCI FĂCUTE ASUPRA CORPULUI (zilnic facem minim 10.000 închinăciuni mici cu tot atâtea Sf.Crucii, ideal le vom face noaptea). Pentru acest canon ne vom folosi de un metanier de 100 boabe. +

– ZILNIC FACEM UN CANON DE METANII MARI + RG.LUI IISUS + SFINTE CRUCI FĂCUTE ASUPRA CORPULUI (aprox. 100–1.000 metanii mari cu tot atâtea Sf.Crucii, ideal le vom face noaptea). Pentru acest canon ne vom folosi de un metanier de 100 boabe.

2. AVEM SMERENIE, VOIŢĂ, RĂBDARE, NE RUGĂM BUNULUI DUMNEZEU SĂ NE AJUTE ȘI SĂ NE PĂZEASCĂ, SĂ REZISTĂM ÎN ACELE VREMURI GRELE;

3. NU FACEM PĂCATE, PENTRU ORICARE DINTRE ACESTE, ÎN ACELE VREMURI DE CERNERE DUMNEZEU NE POATE LĂSA SĂ „CĂDEM“ ÎN ISPITA DEMONICĂ A „SENZAȚIEI“ DE FOAME INSUPORTABILĂ ȘI SĂ AJUNGEM SĂ ACCEPTĂM PECETLUIRILE SATANICE ANTIHRISTICE:

– nu facem păcate sexuale (malahie, curvie, prea-curvie, imaginație sexuală, etc.);

– nu facem păcate de vorbire (vorbire în deșert, clevetire, judecare, criticism, osândire, căutare de ceartă, certuri, jigniri, țipete, crize de isterie, etc.);

– nu facem păcate de gândire și acțiune (mândrie, slavă deșartă, părere de sine, lipsă de iertare, ținerea de minte a răului, invidie, deznădejde, orgoliu, răutate, trădare de aproapele, vrăjitorii, trândăvie, furt, loviri, agresivitate, etc.).

xx. Cei care vor alunga demonii din casele lor și se vor smeri, vor avea voință, răbdare și vor cere ajutorul lui Dumnezeu, vor primi acest ajutor, Dumnezeu nu-i va lăsa pe aceștia să moară de foame.

Această planificare/premeditare statală a înfometării va dura poate 1 an, poate 2 ani, poate 3 ani, etc., dar într-un final Dumnezeu va opri înfometarea și va trimite pe Sf.Îngerul său, să pecetluiască pe frunte cu Sf.Cruce pe toți creștinii care au rezistat planului demonic al înfometării.

Mai departe prin Harul Sf.Duh aceștia nu vor mai suferi niciodată de foame, dar cei care au acceptat pecetluirile satanice antihristice vor avea o continuare și nefirească senzație de foame, care îi vor face să mănânce neîncetat orice găesc, inclusiv oameni

vii și cadavre.

După ce vor mânca din cadavre, acești îndrăciți pecetluiți vor muri în chinuri groaznice.

e.2. Prin lupta contra patimii alimentare vom primi de la Dumnezeu harisma sațietății naturale (organice, fiziologice–neurologice).

De ce este foarte importantă această harismă a sațietății:

x. Fără harisma sațietății nu poate exista/apare senzația naturală de sațietate (fiziologică, neurologică).

Sățietatea naturală care urmează hrănirii trupului cu mâncare este desigur un fenomen medical, fiziologic, neurologic, care ține de reglarea hormonală–neurologică a corpului uman. Medicii cunosc cu precizie care hormon/enzimă generată de sistemul digestiv semnalizează undeva în creier faptul că stomacul este plin și trebuie să apară „senzația” de sațietate. Nu insist cu explicațiile în această privință.

Dar ceea ce este mai puțin cunoscut este faptul că „senzația” fiziologică–naturală de sațietate este generată și condiționată în organismul uman de o harismă a Sf.Duh, pe care o putem numi „harisma sațietății”.

xx. Harisma sațietății este esențială pentru cei care doresc să slăbească în mod natural.

Pentru a putea slăbi în mod natural și fără a forța organismul, Harul Sf.Duh (harisma sațietății) trebuie să intervină „peste” reglajul fiziologic obișnuit și omul trebuie să ajungă la „senzația” de sațietate mai repede decât ar fi în mod normal.

În acest sens, cei interesați pentru slăbire trebuie să primească harisma sațietății mai repede și într-o „cantitate” mai mare.

Dar pentru a primi harisma sațietății mai repede și într-o „cantitate” mai mare, cei interesați pentru slăbire trebuie să manifeste voință, cumpătare și înfrânare, concret **nu** trebuie să mănânce până la completa umplere a stomacului.

Cei care (prin atenție, voință, înfrânare, cumpătare) mănâncă maxim 75–90% din necesarul organismului și nu ajung la senzația naturală–fiziologică de sațietate, Sf.Duh va veni peste ei și le va da în plus din „harisma sațietății”, adică după câteva zile vor simți sațietatea naturală–fiziologică doar cu acel 75–90% din necesarul consumat.

Și tot așa în continuare, în fiecare săptămână vom reduce treptat cantitatea de mâncare consumată, cu câte 10% din necesarul normal de alimente consumate.

Fiecare reducere voluntară (prin atenție, voință, înfrânare, cumpătare) de alimente și hrănire a organismului va fi compensată de Dumnezeu printr-un plus de „harismă a sațietății”, adică omul va avea mai repede senzația de sațietate fiziologică și va simți sațietate (se va simți complet sătul) doar cu puținul cât a mâncat.

Deci în timp, datorită harisimei sațietății pe care o primim în plus de la Dumnezeu, în aproximativ 2 luni de zile putem ajunge la completa sațietate (ne vom simți complet sătui) doar cu 50% din alimentele de care în trecut aveam nevoie în mod obișnuit.

Cei râvnitori nu se vor opri aici, în aproximativ 6 luni de zile vor ajunge la completa sațietate (se vor simți complet sătui) doar cu 10% din alimentele de care în trecut aveau nevoie în mod obișnuit.

Însă pentru a activa acest proces duhovnicesc care duce la slăbire trebuie osteneală personală: hotărâre, atenție, voință, înfrânare, cumpătare, răbdare, smerire de sine. Până să-ți ofere în plus „harisma sațietății”, Dumnezeu vrea să vadă la om timp de

câteva zile dorința și hotărârea fermă de a slăbi, de a nu ceda la poftă, tentații și la senzația naturală de foame.

După ce vede lupta și hotărârea omului în respectarea deciziei auto–asumate, atunci Dumnezeu vine și compensează lipsurile organice și slăbiciunea voinței omenești cu harismele Sale, cu darurile Sale „peste fire“.

xxx. Harisma sațietății este esențială pentru a nu ajunge la foamete artificială.

Dacă omul nu primește de la Dumnezeu această harismă, atunci sistemul fiziologic natural nu va mai funcționa normal, omul continuă să mănânce și iar continuă să mănânce, etc. fără a apare „senzația“ fiziologică–neurologică a sațietății.

Implicit omul are o continuă senzație de foame, care de fapt este o formă de suferință psihică–emoțională.

Stareții din trecut ne–au avertizat că **în anii de apostazie care urmează, Dumnezeu va lua de la oamenii lui antihrist (cei pecetluiți) harisma sațietății naturale a organismului, implicit oamenii vor mânca încontinuu fără a ajunge la senzația naturală a sațietății.**

Indiferent ce și cât vor mânca, oamenii lui antihrist nu se vor mai simți niciodată sătui. Indiferent ce și cât vor mânca și indiferent ce și cât vor bea, oamenii lui antihrist nu vor simți nicio bucurie, satisfacție și nicio plăcere organică.

Unii stareți au fost chiar foarte preciși, și au avertizat că **cei care vor primi documentele biometrice (sau genetice) și pecetluirea lui antihrist (pe frunte și/sau pe mâna dreaptă), vor avea neîncetat, indiferent cât de mult vor mânca, o „senzație“ de foame demonică care va fi de 7 ori mai mare decât senzația de foame naturală.**

Odată cu acceptarea documentelor și cu pecetluirea, demonii ajunși în trupurile oamenilor vor crea în aceștia o senzație de foame ne–naturală, foarte intensă, imposibil de stăpânit prin voință, înfrânare și autocontrol.

Datorită demonilor din trupul lor, atât de „flămânzi“ și de desperați după mâncare vor fi oamenii lui antihrist, încât aceștia vor ajunge să mănânce și cadavrele celor apropiați. După ce vor mânca din cadavre, acești îndrăciți pecetluiți vor muri în chinuri groaznice.

Această neîncetată suferință psihică–emoțională, a trăirii unei continue senzații de foame (indiferent câte alimente vor mânca), va fi una dintre pedepsele iadului date de Dumnezeu oamenilor care se vor lepăda de El și vor sluji sistemului satanic al antihristului.

f. Un alt aspect important ține de existența și trăirile noastre din veșnicie.

Mântuirea înseamnă obligativitatea eliberării omului de patimile (demonii) care îl controlează.

Părintele Ilie Cleopa ne învață că neapărat **trebuie să fim atenți și să ne despătimim de cele 3 categorii de patimi (demoni) care vor stăpâni oamenii la sfârșitul timpului**, adică în anii pe care îi trăim.

Aceste 3 categorii de patimi (demoni) sunt următoarele:

– „**poftă fără de minte**“: lăcomie alimentară, alcoolism, poftă de natură sexuală, orice poftă a trupului;

– „**imaginație pripită**“: slavă deșartă, părere de sine, îndrăzneală, reverie, erezie teologică, schismă, vrăjitorie, deznădejde, sinucidere;

– „**mânie fără judecată**“: ură, agresivitate, zavistie (căutarea de ceartă, limbuție, ură, dușmănie, invidie), clevetire, comentare, răutate, răzburare, ținere de minte a răului, crimă, războaie.

Vorbim practic despre 3 învoiuri (acceptări, consimțiri) de a lucra păcatul cu propria voință. Sunt 3 căderi în treapta a 6-a a păcatului, adică sunt 3 îndrăcirii cu demonii specifici acestor gânduri și fapte, pe care omul le acceptă, lucrează și înfăptuiește.

Omul antihristic realizează cu propria voință 3 căderi pe treapta a 6-a și se „pecetluiește“ (îndrăcește) cu 3 categorii de demoni: „pofță fără de minte“, „imaginație pripită“ și „mânie fără judecată“.

Din acest punct de vedere, numărul satanic 666 înseamnă tripla îndrăcire (posedarea demonică) a omului cu cele 3 categorii de demoni.

666 = 3 CĂDERI PE TREAPTA A 6-A DE PĂCAT = ÎMPĂTIMIREA (ÎNDRĂCIREA) OMULUI CU 3 CATEGORII DE DEMONI: „POFTĂ FĂRĂ DE MINTE“ + „IMAGINAȚIE PRIPITĂ“ + „MÂNIE FĂRĂ JUDECATĂ“.

Dacă în acești ani de final nu vom fi atenți la aceste patimi, vom risca să pierdem Harul Duhului Sfânt și să acceptăm „pecetluirea“ (îndrăcirea) antihristică a acestor 3 patimi. Nu poate exista mântuire fără completa despățimire de toate patimile posibile, vizibile și mai puțin evidente: mândrie, slavă deșartă, mânie, vorbire în deșert, clevetire, invidie, răutate, iubirea de bani, lăcomia alimentară, etc.

f.1. Ce se întâmplă dacă un om moare fără a se despățimi de o patimă pe care o slujește?

x. Răspunsul la această întrebare ni-l dă Sf.Siluan Athonitul în cartea sa „Între iadul deznădejzii și iadul smereniei“:

*„Și dacă cineva nu se pocăiește și moare fără să fi iertat fratelui său, **sufletul lui se va pogori acolo unde sălășluiește duhul rău care-i stăpânește sufletul.**“*

(boldirile din citat îmi aparțin)

Acel „acolo“ de care ne vorbește Sf.Siluan Athonitul (unde va ajunge sufletul omului după moarte) este o „locație“ în iad, corespunzătoare duhului răutății pe care l-ai hrănit prin patima ta.

Nu știu cât de neplăcută este locația din iad corespunzătoare demonilor lăcomiei alimentare, dar un lucru este cert: **până la Judecata de Apoi în această zonă din iad vor ajunge după moarte toți creștinii care nu s-au despățimit de patima lăcomiei alimentare.**

xx. Dar mai există un aspect înfricoșător al acestei situații.

Suferința sufletelor nemântuite, a celor care vor ajunge în această zonă din iad specifică demonilor lăcomiei alimentare, este veșnica „senzație“ de foame și veșnica suferință a poftelor/plăcerilor alimentare neîmplinite.

Este o pedeapsă logică și inteligibilă:

– Toți aceia care nu au putut „suporta“ aici pe pământ „senzația“ de foame și suferința organică legitimă prin cumpătarea și înfrânarea la mâncare, necesare pentru despățimirea de lăcomia alimentară, vor avea această suferință a „senzației“ de foame

nesatisfăcută, neîncetat „dincolo“ în iad, până la Judecata de Apoi.

– Toți aceia care nu au putut „suporta“ aici pe pământ „senzația“ de lipsă/neîmplinire și suferința organică legitimă prin nesatisfacerea poftelor/plăcerilor alimentare, vor avea această suferință a poftelor/plăcerilor alimentare nesatisfăcute, neîncetat „dincolo“ în iad, până la Judecata de Apoi.

Suferințele organice–fiziologice legitime pentru despățimire, tolerabile și necesare, pe care omul nu le poate „suporta“ limitat aici pe pământ se vor cuantifica în suferințe neîncetate „dincolo“ în iad, până la Judecata de Apoi.

LIPSA DE ACCEPTARE TEMPORARĂ A SUFERINȚEI LEGITIME NECESARE PENTRU DESPĂTIMIREA DE O PATIMĂ = EXACT ACELAȘI TIP DE SUFERINȚĂ ORGANICĂ VA TREBUI SUPTATĂ NEÎNCETAT „DINCOLO“ ÎN IAD, PÂNĂ LA JUDECATA DE APOI.

Mulți creștini sunt în mare înșelare, satisfăcându–și cu nepăsare toate poftele trupești (pofte alimentare, alcool, fumat, desfrânare, droguri) și considerând eronat că dependența lor organică este doar aici pe pământ, în trup. „Dincolo“ în iad, fără trup fiind, dependența de aceste patimi trupești va dispărea. Fără trup fiind, suferința nesatisfacerii patimilor trupești va dispărea.

Așa pare logic, despre ce fel de suferințe organice–trupești am putea vorbi, fără existența trupului !? Cine altcineva în afara trupului nostru poate avea suferințe specifice și originale organice–trupești ?!

Nimic mai fals, orice facem aici pe pământ în trup are consecințe în veșnicie, inclusiv în ceea ce privește aspectele patimilor trupești (lăcomie alimentară, fumat, alcoolism, desfrânare, droguri).

Probabil vă întrebați cum este posibil acest lucru, cum este posibil ca în iad fiind, fără trup, Sinele natural al omului să aibă senzații organice–trupești, specifice poftelor alimentare și „senzației“ de foame.

În realitate toate patimile trupești sunt în mod autentic, imediat și continuu transferate sufletului și Sinelei natural al omului, ființei ontologice care ne reprezintă. Toate poftele, plăcerile și „senzațiile“ de foame specifice organice–trupești pe care le–am „lucrat“ în timpul vieții, sunt transferate și încorporate în mod original, fără nicio schimbare ființială (calitativă) în Sinele natural al omului.

Toate trăirile, poftele, plăcerile și patimile trupești sunt imediat și continuu preluate de către suflet și transmise (încorporate) în ființa noastră ontologică profundă, în Sinele nostru natural. Orice trăire și dependență fiziologic–hormonală trupească este imediat încorporată în Sinele natural, pentru veșnicie. Orice facem cu trupul, se va „imprima“ în suflet și în Sinele natural, pentru veșnicie.

De aceea în iad toate poftele și „senzațiile“ de foame autentice și specifice organice–trupești își vor avea drept sursă nu trupul care nu mai există, ci Sinele natural al omului.

Sinele natural al omului va avea „în sine“, în ființa lui ontologică, imprimate pentru veșnicie „senzațiile“, poftele și plăcerile alimentare (orice senzații și poftes organice).

Pe pământ lucrurile sunt încă bune, deoarece avem posibilitatea de a ne satisface prin trup toate plăcerile și poftele trupești, dar „dincolo“ în iad lucrurile se schimbă dramatic.

Fără a exista posibilitatea satisfacerii cu trupul a „senzațiilor“, poftelor și plăcerilor fiziologice–organice, în iad toate aceste trăiri „în sine“ ale Sinelui natural rămân mereu neîmplinite, nesatisfăcute.

De aceea în iad practic omul (Sinele natural) trăiește „în sine“ o continuă formă de tortură, sub forma unor veșnice și neîncetate „senzații“ de foame și poftă, care veșnic rămân neîmplinite și nesatisfăcute.

Această suferință din iad a Sinelui natural este descrisă ca fiind „plângerea și scrâșnirea dinților“ (în Sfânta Evanghelie după Matei, capitolul 13, versetul 42).

Mai multe explicații cu privire la relațiile dintre suflet și Sinele natural al omului puteți găsi în cadrul capitolului 2, la paragraful **2.3.4.2**, denumit „Structura duhovnicească elementară a omului“.

f.2. Despățimirea este importantă pentru existența trupului duhovnicesc în veșnicie.

Cunoaștem faptul că la Înviere fiecare suflet își va primi un „trup“ duhovnicesc.

Însă acesta nu va fi orice „trup“, ci unul foarte asemănător cu cel avut în timpul vieții.

La Înviere într–un fel va arăta un „trup“ al unui suflet despățimit și altfel un „trup“ al unui suflet care a fost muncit toată viața de patimi. Deci așa cum ne este aici pe pământ Sinele, trupul și sufletul, în aceeași măsură ne va fi în veșnicie „trupul“ care va învia.

Am văzut în capitolul anterior că **una din condițiile fundamentale ale îndepărtării degenerațiilor din viața noastră este începerea procesului de despățimire a trupului și Sinelui natural.**

Cu cât mai devreme începem această luptă cu noi înșine, cu atât mai repede ne vom da seama că lupta interioară cu patimile este grea, dar neîndoielnic cu mult mai ușoară decât războiul extern cu degenerații.

Pentru a ne putea gândi la despățimire, în primul rând este bine să înțelegem cum are loc procesul împățimirii, cum diferitele patimi ne anihilează voința noastră și practic reușesc să ne „impună“ voința lor.

Există foarte multe elemente, conștiente și inconștiente, care dau puterea și deprinderea unei patimi. Pentru un om simplu, un mirean prins în malaxorul serviciului, a datoriilor bancare și al creșterii copiilor, sarcina suplimentară pentru despățimire pare o încărcare suplimentară imposibilă.

Dar fiecare face ce poate, cât poate. După cum știm, Dumnezeu ajută și iubește pe omul care a fost învins, dar care măcar încearcă și nu renunță. Vei descoperi în procesul despățimirii că vei cădea încontinuu, de multe ori. Dar exact ca la un maraton, importantă nu este graba, important este să termini cursa. Este esențial să nu renunți niciodată la dorința despățimirii complete de toate patimile.

f.3. Soluția de salvare din iad, în cazul când omul moare fără a se despățimi (complet) de o patimă.

În mod normal mântuirea ar fi aproape imposibilă, deoarece majoritatea oamenilor mor fără a se despățimi complet de patimile trupesti și sufletești pe care le au.

Majoritatea oamenilor mor având încă dependente, obiceiuri și tabieturi, mai mici sau mai mari, aparent nevinovate, dar care practic reprezintă „lucrarea“ unei patimi.

Pentru toți aceștia Bunul Dumnezeu ne–a lăsat o „portiță“ deschisă către veșnicia raiului și această „ușă“ deschisă o reprezintă smerenia, concretizată prin: rugăciunea de iertare la Dumnezeu (mereu, dar mai ales în momentul morții), pocăința pentru

faptele patimii și smerirea de sine.

În acest sens, iată mai jos un extraordinar de important cuvânt de învățătură al Părintelui Ilie Cleopa:

„Smerenia în vremea sfârșitului nostru, poate înlocui toata fapta bună și singură poate să mîntuiască pe om! Acest lucru îl arată și un sfînt în Filocalia, cînd zice: «Îți spun un cuvînt străin și să nu te minunezi. Chiar dacă nu ai dobîndit lipsa de patimi, pentru obișnuința care te stăpînește, dacă te afli în vremea ieșirii întru adîncul smereniei, te vei înălța nu mai puțin ca cel fără de patimi, mai presus de nori. Căci deși comoara celor nepătimitori s-a adunat din toate virtuțile, picătura prețioasă a smereniei este mai de preț decît toate. Ea nu prilejuiește numai împăcarea cu Dumnezeu celui ce o are, ci și intrarea împreună cu cei aleși în lăcașurile cele de nuntă ale Împărăției Sale» (Teogn. 62).

Acest lucru îl întărește și un Cuvios Părinte al Patericului, zicînd: «Fiilor, să știți că smerenia pe mulți, fără de nici o osteneală, i-a mîntuit» (Cuv. 4). Smerenia a îndreptat pe vameșul numai prin cîteva cuvinte (Lc. 18, 14), pe fiul cel risipitor l-a îmbrăcat cu haina cea dintîi (Lc. 15, 22), pe tîlharul cel de pe cruce l-a băgat în Rai mai înainte de toți dreptii și sfinții (Lc. 23, 42). Smereniei îi urmează de-a pururi mila lui Dumnezeu, după cum arată aceasta dumnezeiescul Părinte Isaac Sirul, zicînd: «Precum umbra urmează trupului, așa smeritei cugetări, mila lui Dumnezeu» (Cuv. 19). Același Sfînt Părinte zice: «Mulți au căpătat mîntuirea sufletului fără să aibă darul proorociei, fără să aibă semne și minuni, fără să aibă vedenii și fără să vadă îngerii. Dar fără smerenie, nimenea nu va intra în cămara cea cerească» (Cuv. 25).⁴⁷

(sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

Practica duhovnicească a despătimirii de patima lăcomiei alimentare.

În primul rînd, despătimirea presupune să ieși din starea de nepăsare și trîndăvie a minții, care te-au făcut să ajungi în puterea unei patimi. Pentru despătimire trebuie să te „trezești“ la realitate, să-ți folosești în mod activ puterile de luptă ale sufletului: atenția, starea de prezență conștientă, răbdarea, voința, înfrînarea, smerenia, pocăința, curajul, rugăciunea, cumpătarea, etc.

LUPTA PENTRU ELIBERARE = DESPĂTIMIRE = IEȘIRE DIN NEPĂSARE = ÎNCEPUTUL RĂZBOIULUI CONTRA DEMONILOR.

Decizia și lupta personală pentru despătimire nu este o glumă. Acest război interior te trimite direct în linia întîi a luptei cu răul. Despătimirea este o declarație de război adresată răului din noi.

Pentru aceia dintre Dvs. care cred că demonii sunt „aspecte neurologice și psihologice“ ale personalității omului primitiv, măcar de curiozitate, să încerce să facă experimentul despătimirii. Să-și aleagă o patimă și să-i declare război. Să lupte să nu-și mai satisfacă poftele, plăcerile și trebuințele legate de o patimă.

Surpriza va fi maximă! Toată viața omului care dorește să se elibereze de o patimă se schimbă: crește presiunea psihică, tensiunea interioară, stressul, începe agitația și

împrăștierea gândirii, apar brusc situațiile conflictuale. Va apărea brusc o extraordinară presiune psihică pentru gânduri de împrăștiere, poftele pentru patimă vor exploda, mulți dintre apropiați îți vor aduce lângă tine obiectul patimii, toate contextele sociale și media vor fi în legătură cu patima, brusc peste tot vor apărea urgențe și probleme (familiale și profesionale) care te vor împiedica să te gândești la scopul propus, etc.

Pentru a exemplifica efortul și procesul de despățimire voi lua în considerare o patimă „omenească”, care ne are în stăpânirea ei pe aproape toți oamenii, de la mic la mare. Este vorba despre patima lăcomiei pentru mâncare sau lăcomia pântecelui. La majoritatea oamenilor adulți lăcomia deja nu mai este o obișnuință oarecare, ci o deprindere și o dependență care trece cu mare ușurință peste voința noastră. Foarte puțini oameni își mai pun întrebări legate de înfrânarea la mâncare sau dacă „senzația” de foame este chiar o senzație normală și firească a organismului.

Lăcomia alimentară este o patimă atât de fin și complet insinuată în sufletul, mintea și trupul nostru, încât ne punem semne de întrebare legate de normalitatea poftelor noastre doar când încep să ne cedeze organele interne și ajungem la obligativitatea unor restricții alimentare. Respectul și atenția noastră pentru această patimă trebuie să ne fie cu atât mai mare cu cât știm faptul că însuși Mântuitorul Iisus Hristos a trebuit să treacă în deșert prin ispita foamei.

În cele ce urmează voi considera individul X, aflat într-o stare de împățimire „normală”. Ca orice deprindere și patimă „normală”, putem evalua fără să greșim că lăcomia este deja stăpână peste sufletul, mintea și trupul omului X. În consecință, pentru a elibera omul de această patimă (și de oricare altă patimă), trebuie acționat asupra tuturor celor trei structuri umane implicate: sufletul, mintea, trupul.

Vom vedea că eliberarea de patima lăcomiei, ca de altfel eliberarea de orice altă patimă este un proces de durată, nu foarte greu, dar categoric nici foarte ușor.

Eliberarea de o patimă implică activarea unei întregi conexiuni de factori ajutători, fiecare esențiali și importanți. Până la urmă despățimirea implică efort, strădanie și luptă, ceas de ceas și minut de minut.

Până la urmă, cea mai bună învățătură despre despățimire este strădania noastră de a nu lăsa simplele gânduri să ajungă să se „îngrașe” în patimi mari și grele. Este bine ca să ascultăm de povăța Arhimandritului Ilie Cleopa, iar lupta să o dăm imediat, DIN PRIMA SECUNDĂ, încă din primele trepte ale ispitirii, când putem cu ușurință să respingem atacurile gândurilor demonilor care ne încearcă vigilența. Doar în acest mod putem evita să ajungem în starea de subjugare totală față de voința unui duh al răutății.

Luând în considerare cele scrise în paragrafele anterioare, trebuie să înțelegem și să nu subestimăm faptul că despățimirea de patima lăcomiei alimentare este o sarcină serioasă și complexă, care implică cunoaștere, motivație și osteneală.

Despățimirea de patima lăcomiei alimentare presupune acțiunea și osteneala simultană realizată pentru despățimirea minții, a sufletului și trupului omului.

18.1. DESPĂTIMIREA GÂNDIRII DE PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE.

Măsurile luate anterior la nivelul sufletului constituie baza și fundamentul reactivării

puterii de luptă a omului. În continuare însă lupta cea mai dură pentru despătimire va trebui dată la nivelul minții și gândurilor. Orice patimă se dezhădăcinează și esențial se învinge la nivelul minții, la nivelul gândurilor.

Unii cititori instruiți ar putea obiecta spunând că atacul demonilor prin gânduri este înțeles greșit, printr-o percepție mistică–primitivă a funcționării creierului și mecanismelor organismului uman.

Pentru acești cititori intelectualiști, atacul gândurilor nu există, iar așa–zișii „demoni” care ne atacă prin gânduri sunt de fapt reacții/predispoziții neurologice ale creierului, iar treptele de împotrăvire descrise de Arhimandritul Cleopa sunt niște fantezii bune doar pentru misticii creștini (așa–zișii bolnavi cu delir mistic–religios) care „trăiesc” în Evul Mediu.

Să ne amintim din capitolul întâi ce–l învăța șamanul toltec Don Juan pe ucenicul său, antropologul american Carlos Castaneda:

„Una este mintea noastră adevărată, produsul tuturor experiențelor noastre de viață. Această minte ne vorbește foarte rar pentru că a fost înfrântă și ascunsă în obscuritate. Cealaltă minte, pe care o folosim zilnic pentru tot ce facem, este o instalație străină. (...)

Ne–au dat mintea lor! Înțelegi? Animalele de pradă ne–au dat mintea lor, care a devenit mintea noastră.

Mintea lor este barocă, contradictorie, posacă, plină de teama de a fi oricând descoperiți. Știu că, deși nu ai fost niciodată înfometat, continuă el, suferi de frica foamei, care nu este nimic altceva decât anxietatea animalului de pradă, neliniștit că în orice moment poate fi descoperit și nu va mai avea mâncare.

Prin intermediul minții, care este, la urma urmei, mintea lor, animalele de pradă injectează în viața ființelor umane tot ceea de ce au ele nevoie. Și se asigură astfel că noi vom fi ca un tampon între ele și frica lor.

Marele secret al vrăjitorilor timpurilor apuse, a continuat don Juan, era să înfrâneze mintea zburătorului cu disciplină. Au descoperit că dacă încărcau mintea zburătorului cu tăcerea interioară, instalația străină abandonează terenul, conferind oricăruia dintre practicanții implicați în această manevră certitudinea totală asupra originii străine a minții.

Instalația străină se întoarce, n–ai nicio grijă, dar revine slăbită și procesul qonirii instalației străine devine rutină, până când aceasta abandonează cu totul. Tristă zi! Este ziua când trebuie să te bazezi pe propriile tale puteri, care sunt aproape nule. Nu mai există nimeni care să–ți spună ce să faci. Nu mai există nicio minte străină care să–ți dicteze imbecilitățile cu care ești obișnuit.

Învățătorul meu, nagualul Julian îi prevenea pe toți discipolii săi, a continuat don Juan, că aceasta este cea mai grea zi din viața unui vrăjitor, pentru că mintea adevărată, cea care ne aparține, suma tuturor experiențelor noastre a devenit sfioasă, nesigură și capricioasă după o viață în care a fost dominată.”

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin, pentru acest text vezi la capitolul 1, referința 12)

Carlos Castaneda ne spune că noi oamenii ne gândim și ne trăim viețile folosindu–ne de o interfață mentală denumită „instalație străină”. Ce–ar putea fi însă această

„instalație străină“?

Conform practicii monahale și situației cunoscute de îndrăcire a omului, „instalația străină“ prin care ne gândim și trăim patimile este de fapt „mintea“ unui demon care a primit dreptul de a trăi în creierul și „inima“ omului.

Dar pentru Carlos Castaneda interfața mentală tip „instalație străină“ nu este doar „mintea“ unui demon care ne-ar parazita creierul, ci este chiar o anumită formă structurală de funcționare neurologică și psihologică a creierului uman.

Această „instalație străină“ („mintea“ demonică) are grijă să reacționeze și să se asigure că mintea omului nu scapă din condiționările neurologice prestabilite. Această formă structurală ar avea o geneză demonică și evident nu ne reprezintă gândirea de ființe divine create de Dumnezeu. „Instalația străină“ trebuie și poate fi dezactivată de fiecare om prin înfrânarea și disciplinarea gândirii.

O idee la fel de radicală o putem găsi la alți autori, care descriu realități ale psihicului uman. Ca de exemplu în textul de mai jos, unde interfața mentală de tip „instalație străină“ ar putea fi chiar „mintea“ unui demon care ne parazitează gândirea:

„Când cei cu mulți ani în vechime în terapii descoperă ceva care îi depășește, se dezorientează complet. Au un moment de pauză, de parcă mintea lor refuză să mai funcționeze. De exemplu, ei ar susține o aberație, eu însă știu că e un drac și râd de el. O dată descoperit, este nevoit să plece și exact atunci intervine pauza în gândire. Există în psihanaliză momentul în care pacientul are senzația că se <<eliberează de conștiință>>.

Se eliberează de un demon, prin intermediul căruia se obișnuise să gândească și îi trebuie timp să se regăsească pe el însuși. Exista tot timpul altcineva, care să gândească pentru el.⁴⁸

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

În funcție de caz, un om poate avea predispoziții genetice și neurologice spre patimi, bestialitate și lăcomie. Dar acest fapt nu elimină realitatea existența duhurilor răutății și nici realitatea tristă că ceea ce credem că este mintea noastră este în realitate „mintea“ unui demon al unei patimi care ajunge să gândească în locul nostru.

Nici Dumnezeu și nici Natura (pentru cei care cred în darwinsim) nu au pus în mintea omului patima lăcomiei. Niciun animal de pe planetă nu are patima lăcomiei sau „pofte“ în hrănire. Predispozițiile neurologice spre patimi și animalitate sunt de fapt dovezi ale acțiunilor ucigașe premeditate ale duhurilor căzute asupra ființelor umane.

În ultimă instanță, pe lângă acțiunea predispozițiilor neurologice, în apariția gândurilor de lăcomie nu este exclusă acțiunea directă a unui duh rău. În momentul în care un om dă semne că încearcă să evadeze din „închisoarea“ condiționărilor neurologice înnăscute, atunci un duh al răutății intervine direct și „personal“, pentru a bloca eliberarea omului din patimă.

Gândurile care vin atunci omului în minte nu mai provin din mintea sa, ci din „instalația străină“ demonică, direct din mintea unui demon care trăiește în el.

18.1.1. Re-evaluarea lui Dumnezeu ca fiind „centrul de greutate“ al vieții și minții noastre.

Când este vorba despre despățimire, cea mai frecventă greșeală este de a ne concentra strict asupra patimii și a gândurilor prin care ne vine aceasta. Niciodată însă nu vom birui vreo patimă dacă vom face acest lucru.

Și asta deoarece ne vom afla în situația de a „nu vedea pădurea din cauza copacilor”. Așa cum ne avertizează acest proverb românesc, din cauza centrării atenției strict pe un aspect secundar, ne vom afla în situația de a nu vedea imaginea de ansamblu, scopul fundamental,

Este bine să fim atenți și să știm care sunt gândurile și pornirile asociate patimii lăcomiei. Scopul fundamental al minții noastre trebuie să fie reîntoarcerea la Dumnezeu, lupta cu patimile trebuie să fie doar un aspect secundar al preocupării noastre.

Dacă vom acorda atenție acestui aspect, dacă vom pune în centrul minții și vieții noastre pe Dumnezeu, vom descoperi surprinși și efectul natural de despățimire.

SENSUL DESPĂTIMIRII = DUMNEZEU ESTE CENTRUL VIEȚII ȘI MINȚII NOASTRE.

OBSESIA PENTRU GÂNDURILE UNEI PATIMI = DUCE LA IMPOSIBILITATEA DESPĂTIMIRII.

Să-L punem pe Dumnezeu ca „centru de greutate” al vieții noastre înseamnă reevaluarea generală a atitudinii noastre față de El. Aici nu este vorba doar despre gândurile de lăcomie și poftă. Când Dumnezeu este centrul vieții noastre ne schimbăm întreaga atitudine, comportare, purtare, vorbire, gândire, etc.

Trebuie să fim atenți nu doar la ceea ce mâncăm, la calorii și dietă, ci la tot și la toate: cum ne îmbrăcăm, cum vorbim, cum evităm bârfa și clevetirea, cum respectăm un canon general de rugăciune, câtă iertare, blândețe și iubire degajăm în jurul nostru, cât de mult ne putem înfrâna propria răutate, câtă dragoste punem în tot ceea ce facem, etc.

Pentru despățimirea de orice patimă nu trebuie să ne concentrăm atenția strict pe gândurile patimii, ci trebuie reevaluată întreaga noastră viață, în raport cu El.

Despățimirea implică deci un orizont mai larg, o viziune integrată asupra rostului nostru în viață, a modului de comportare și relaționare cu semenii și cu Dumnezeu.

18.1.2. Declararea intenției.

Următorul pas în lupta minții este să-ți declari intenția despățimirii, față de tine însuși și față de Dumnezeu. Declararea intenției este o auto-asumare și stabilire a unei auto-determinări emoționale. Concret înseamnă să-ți stabilești un scop pentru tine însuși și modul în care poți ajunge la rezultatul dorit.

Îți asumi lupta cu gândurile de foame, poftele alimentare, slavă deșartă, iubirea de plăcere. Te pregătești psiho-emoțional să-ți învingi deprinderi alimentare ale organismului care s-au format timp de ani de zile și te împaci cu ideea că va trebui să tai trupului orice urmă de plăcere alimentară.

18.1.3. Gândirea focalizată pentru despățimire – pentru activarea dorinței, voinței și mâniei, care împreună constituie motivația psiho-emoțională necesară pentru a lupta contra patimilor.

a. Lupta concretă cu patima lăcomiei începe cu gândirea focalizată, cu simpla gândire asupra patimii.

Zilnic ne gândim asupra acestei probleme pe care dorim să o rezolvăm. Preocuparea noastră mentală zilnică trebuie să fie despătirea. Încetînd trebuie să ne gândim la modalitățile concrete prin care ne putem despătii, la luptele mentale pe care trebuie să le dăm, la înfrînarea și voința pe care trebuie să le avem.

ZILNIC PREOCUPAREA NOASTRĂ MENTALĂ TREBUIE SĂ FIE NEÎNCETAT DOAR LA DESPĂTIMIRE. NU NE GÂNDIM LA NIMIC ALTCEVA DECÂT LA DESPĂTIMIRE.

Mai întîi trebuie să accepți că ai o problemă, că treptat-treptat ai ajuns într-o stare de dependență de plăcerea mîncării și că mîncînd ca un automat, fără să te mai gîndești ce faci.

Apoi pur și simplu trebuie să te gîndești la problema pe care o ai: cum a apărut, cum poți să lupți, ce trebuie să faci, ce program alimentar trebuie să urmezi, etc. **Cînd te gîndești și-ți focalizezi mereu mintea asupra unei patimi, va apare o trăire psihică importantă: se activează dorința, voința, mînia pentru despătire, ura pentru patimă.**

Același fenomen de activare a dorinței, voinței și mîniei pentru despătire se obține concentrîndu-ne și vizualizînd imaginea personală ideală, cînd avem cele X kg dorite. Dacă eu doresc să ajung la 60 kg, atunci îmi focalizez mintea și mă vizualizez mental pe mine însumi că deja am 60 kg. Vizualizarea unei imagini dorite a propriei persoane are calitatea de a ne activa dorința și voința pentru a putea face sacrificiile necesare.

Vizualizează-te pe cântar cum acesta arată X kg, vizualizează-ți trupul ușor, rapid și confortabil, așa cum ar fi el la greutatea ta ideală.

Nicio patimă nu pleacă dacă nu ajungem să o luptăm cu firească mînie. Mînia este o putere naturală luptătoare a sufletului, dată nouă de Dumnezeu, pentru a ne putea împotrivi demonilor.

Trebuie să abandonăm mînia pe care o avem în exterior, pentru alți oameni sau situații și să recanalizăm această putere sufletească contra patimii pe care o luptăm.

Cu toată cunoașterea despre nutriție pe care o avem și în pofida disciplinei severe auto-impuse, **fără activarea dorinței, voinței și mîniei prin gîndire, focalizare și/sau vizualizare, nu vom putea rezista la gîndurile de foame și pofte, nu vom putea niciodată învinge definitiv patima lăcomiei alimentare.**

Faceți acest mic experiment: gîndiți-vă și concentrați-vă atenția asupra patimii lăcomiei timp de minim 15 minute, timp în care faceți corect pe corp semnul Sf.Cruci.

Gîndiți-vă la orice doriți în legătură cu lăcomia. Sau vizualizați-vă cum arată trupul cînd are greutatea dorită. După 10-15 minute de gîndire constantă despre lăcomie sau vizualizare, veți constata un mic miracol, se vor „activa” dorința, voința și mînia pentru despătire.

După numai 15 minute de gîndire focalizată asupra despătirii, sufletul va activa dorința, voința și mînia lui de a lupta. Vom constata că brusc avem în suflet o poziție de luptător, de împotrivire la patimă.

Cînd doar ne gîndim la despătire, „ceva” din interiorul nostru începe să se miște, să „tragă” în ham, „ceva” din interior pur și simplu ne va împinge la lupta cu patima.

Și mister total: cu cât ne vom gândi mai mult la patimă, cu atât dorința, voința și mânia pentru despățimire ne vor crește în suflet.

La un moment dat dorința, voința și mânia pentru despățimire vor fi atât de mari, încât ne vor „trage“ la lupta cu patima aproape obligatoriu, fără ca noi să ne fi propus în mod conștient acest lucru.

În realitate nu este niciun mister. Când mintea este „crucificată“ numai pentru gândul despățimirii, în suflet se activează dorința, voința și mânia pentru despățimirea totală de patimi. Deci procesul de gândire, concentrare și înfrânare al gândurilor minții spre problematica patimii este fundamental pentru a putea activa dorința, voința și mânia pentru despățimire.

b. Gândirea focalizată pentru despățimire și activarea puterilor sufletului (dorința, voința, mânia) prin neîncetată rugăciunea lui Iisus.

În sufletul adamic toate aceste 3 puteri (gândirea, dorința, voința) erau unificate și asigurau pe omul primordial că se poate împotrivi imediat oricărei tentative de agresiune prin gândire. La omul „căzut“ aceste trei puteri sunt separate și mortificate, cauza principală fiind împrăștierea minții și lipsa de focalizare a gândirii.

Secretul duhovnicesc pe care ni l-au transmis Sfinții Părinți este acela că nicio patimă nu poate fi luptată și definitiv învinsă dacă nu ne activăm toate cele 4 puteri luptătoare ale sufletului: mintea (gândirea), voința, dorința, mânia (ura pentru păcat/patimă).

Activarea celor 3 puteri ale sufletului (voința, dorința, mânia) se face prin:

- 1. gândirea focalizată (gândirea la despățimire);**
- 2. „încărcarea minții“ cu rugăciunea lui Iisus;**
- 3. efectuarea corectă pe corp a semnelor Sfintei Cruci.**
(vedeți în cadrul capitolului 3 paragraful 3.7.3).

La rândul ei, voința pentru a ne „încărca mintea“ cu rugăciunea lui Iisus este motivată de curaj și sfânta frică de Dumnezeu.

În rezumat:

SFÂNTA FRICĂ DE DUMNEZEU + CURAJ DUHOVNICESC = DUCE LA VOINȚĂ ȘI SILIRE DE SINE PENTRU OSTENEALĂ MENTALĂ CONȘTIENȚĂ (PREOCUPAREA GÂNDIRII PENTRU DESPĂTIMIRE) + NEÎNCETAT „ÎNCĂRCĂM MINEA“ CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS + FACEM DE SUTE DE ORI CORECT SEMNUL SFINTEI CRUCI = SE ACTIVEAZĂ VOINȚA, DORINȚA ȘI MÂNIA PENTRU DESPĂTIMIRE + AVEM URĂ PENTRU PATIMĂ/PĂCAT = AVEM MOTIVAȚIA PSIHO-EMOȚIONALĂ NECESARĂ PENTRU A LUPTA CONTRA PATIMII LĂCOMIEI ALIMENTARE (și oricărei alte patimi).

Condiția esențială pentru a lucra rugăciunea lui Iisus și implicit pentru despățimire este voința, atenția și luarea aminte la sine, pentru a nu avea mintea împrăștiată.

O minte ocupată cu gânduri demonice diverse (de împrăștiere, negative, mânie, autocompățimire, slavă deșartă, ceartă mentală, critică, desfrânare, îndreptățire, justificare de sine, reverie, visare, judecare, nepăsare, trândăvie, etc.) este incapabilă de focalizare asupra rugăciunii lui Iisus și problematicii despățimirii, implicit nu va

putea să–și activeze dorința, voința și mânia necesare despățimirii.

Cât timp trebuie să ne focalizăm gândirea asupra problemei despățimirii.

Studiile medicale au arătat că sunt necesare minim 21 zile pentru a putea îndepărta dependența organică alimentară creată de–a lungul anilor.

Deci timp de minim 21 zile mintea/gândirea trebuie înfrânată, „crucificată” strict cu rugăciunea lui Iisus și gânduri pentru despățimire.

Un efort al minții de doar câteva zile nu va duce la un rezultat de durată.

Să nu uităm că în aceste 21 zile vorbim doar despre despățimirea minții și eliminarea dependențelor organice ale trupului, încă nu este vorba și despre completa despățimire a patimii din suflet („inimă”).

18.1.4. Lucrarea lăuntrică a „trezviei minții”.

Atunci când ne păstrăm mintea în stare de trezvie (prin prezență conștientă, smerire de sine și rugăciunea lui Iisus fără împrăștiere), în chip nevăzut Dumnezeu ne dă Harul său.

Puterea acestui Har este aceea care ne reduce poftele alimentare, reduce „senzația” de foame, luptă împotriva patimii lăcomiei alimentare.

Pentru a ne lupta cu o patimă ne este absolut necesară „trezvia minții”, care cuprinde și următoarele acțiuni mentale (descrierea completă a trezviei minții o puteți citi în capitolul 3, la paragraful 3.5.2):

STAREA DE TREZVIE A MINȚII =

Include 2 lucrări duhovnicești fundamentale: „**PAZA RAIULUI”/ PAZA MINȚII** (paza gândurilor) și „**LUCRAREA RAIULUI”/ LUCRAREA MINȚII** (rugăciunea neîncetată) = **+ PERMANENT STAREA DE „PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ” A MINȚII + STĂRILE TREZVITOARE OBLIGATORII (NECESARE) PENTRU TREZVIA MINȚII, SMERENIA MINȚII ȘI SUFLETULUI =**

atenția conștientă și continuă la sine (neîncetat luarea aminte la sine „acum și aici”, vigilența de sine, supravegherea de sine, monitorizarea de sine, observarea de sine, stăpânirea de sine), înfrânare și cumpătare generală (în toate aspectele vieții mentale, psiho–emoționale, relaționale, profesionale, cotidiene), libertatea voinței (alegerea și voința de aplicare a alegerii), curajul duhovnicesc, tăcerea exterioară, tăcerea interioară a gândurilor (prin *rugăciunea lui Iisus*), calm, relaxat, liniștea și pacea minții, blândețe, răbdare, smerită cugetare, neîncetată stare de pocăință, întristarea „cea bună”, evlavie, dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu, dragostea pentru aproapele, voința (osteneala, silirea de sine, hotărârea, seriozitatea) pentru neîncetată „vorbirea cu Dumnezeu” (1.rugăciuni canonice: *rugăciunea lui Iisus*, psalmul 50, rg. începătoare, rg. de pocăință, rg. de dimineață, rg. de seară, psalmi, tropare, etc. + 2.orice gânduri/„discuție” cu Dumnezeu și Sf.Maica Domnului pentru aspectele practice–cotidiene ale vieții lumești), simplitate, cumințenia duhului, umilința duhului, preocuparea conștientă pentru ascultarea voluntară de poruncile lui Hristos, preocuparea conștientă pentru a face voia lui Hristos, permanenta postire, bunătate, preocuparea de a nu sminti pe ceilalți, prezența de spirit la ispite (calm, răbdare, stăpânire de sine și atenție anticipativă a răspunsului), permanentă aducere aminte la

propria moarte.

+ STAREA TREZVITOARE DE NEÎNCETATĂ ATENȚIE LA SINE (ATENȚIE CONȘTIENȚĂ „ACUM ȘI AICI“), VIGILENȚĂ DE SINE, LUARE AMINTE LA SINE DEDICATĂ GÂNDURILOR =

permanentă atenție conștientă asupra gândurilor (neîncetată tensiune psiho–emoțională a minții și încordare a minții asupra fiecărui gând care ne apare în minte) + neîncetată luare aminte asupra gândurilor + neîncetată supraveghere asupra gândurilor + neîncetată stăpânire de sine asupra gândurilor;

+ STAREA TREZVITOARE A RUGĂCIUNII: PRIN CURAJ, RĂBDARE, VOINȚĂ, HOTĂRÂRE (DETERMINARE), SILIRE DE SINE ȘI SMERIRE DE SINE, NEÎNCETAT „ÎNCĂRCĂM“ MINEA CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII LUI IISUS ȘI PSALMUL 50;

(rugăciune spusă într–un singur gând, fără împrăștiate)

Opțional pentru variație, vom spune și alte rugăciuni: rg. Tatăl Nostru + rg. lui Efreem Sirul + rg. de slavoslovire a lui Dumnezeu + rg. de iertare către Dumnezeu + rg. de recunoștință către Dumnezeu + rg. către Maica Domnului, etc.

La acest nivel al biruinței împotriva gândurilor, avem o preocupare deosebită de a lupta împotriva ispitei slavei deșarte, care ne va testa fără întârziere.

+ PAZA MINȚII = IDENTIFICAREA + STOPAREA + ÎNFRÂNAREA + ÎMPOTRIVIREA + RESPINGEREA TUTUROR GÂNDURILOR DEMONICE DE MOMEALĂ:

1. identificarea + stoparea + împotrivirea la gânduri, prin: sfântă mânie, stăpânire de sine, voință, curaj, bărbăție, înfrânare, răbdare, cumpătate, cumpănire, amânare;
2. respingerea gândurilor imediat, din secunda 1, prin rugăciunea minții (*rugăciunea lui Iisus*) și/sau psalmul 50.

În modul cel mai esențial posibil,

REALIZAREA PRACTICĂ A TREZVIEI MINȚII = VIRTUȚILE ESENȚIALE/NECESARE PENTRU TREZVIA MINȚII =

1. SFÂNTĂ FRICĂ DE DUMNEZEU, CURAJ ȘI VOINȚĂ, PENTRU A ACTIVA/FOLOSI URMĂTOARELE VIRTUȚI NECESARE (de la punctele 2–7) +
2. TĂCERE + CALM + RELAXAT + LINIȘTIT + PACEA MINȚII (GÂNDURILOR) + SIMPLITATE + BLÂNDEȚE + ÎNFRÂNARE + CUMPĂTARE/ABȚINERE +
3. VIGILENȚĂ, ATENȚIE CONȘTIENȚĂ ȘI CONTINUĂ LA SINE (LUARE AMINTE LA SINE, STĂPÂNIRE DE SINE) +
4. RĂBDARE (STARE DE „AȘTEPTARE ACTIVĂ–LUCRATIVĂ“) +
5. VOINȚĂ, SILIRE DE SINE, OSTENEALĂ DE SINE (implică să fii hotărât, determinat, ferm, disciplinat serios, categoric, definitiv) +
6. RUGĂCIUNEA LUI IISUS, COMPLETĂ ATENȚIE LA CUVINTELE RUGĂCIUNII, TRĂIRE SUFLETEASCĂ CALITATIVĂ +
7. SMERENIE (smerită cugetare, smerire de sine, „întristarea cea bună“, cumințenia duhului, umilința duhului, răbdare, simplitate, psalmul 50).

18.1.4.A. Activarea stării mentale de prezență conștientă și trezvie a minții, a „radarului“ mental, a stării de atenție conștientă și continuă de tipul „aici și acum“. Neîncetat ne „încărcăm“ mintea cu disciplina rugăciunii lui Iisus.

Starea de trezvie a minții poate fi asemănată cu efortul de ne păstra mintea în centrul liniștit al unei tornade de gânduri, care reprezintă mulțimea și furia gândurilor trimise asupra noastră de către demoni și propriile patimi.

Degeaba ne silim la *rugăciunea lui Iisus*, postiri și alte forme de asceză, dacă pe acestea nu le însoțim de practica conștientă a stărilor trezvitoare absolut esențiale.

Atenția conștientă este un proces psihic al conștiinței mare consumator de energie psihică și implicit de glucoză. În mod normal, chiar cu pauzele obligatorii, psihicul uman nu poate susține timp îndelungat un efort conștient al atenției.

Rugăciunea lui Iisus în 5 cuvinte („Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”) face excepție de la această limită neurologică și psihică a omului.

În mod „inexplicabil”, repetarea mentală cu atenție a acestei rugăciuni are chiar un efect contrar, de odihnire a psihicului, care se încarcă continuu cu energie psihică.

După ore întregi de repetare mentală cu atenție a *rugăciunii lui Iisus* oamenii sunt atenți, lucizi, vioi mental, odihniți psihic, plini de vitalitate.

Împreună cu smerita cugetare această rugăciune „miraculoasă” poate susține atenția, elimină complet starea de stress, elimină complet stările de neliniște, nesiguranță și frică.

Ca o modalitate practică, pentru a putea obține și menține în mod conștient și continuu starea de trezvie a minții, trebuie să ne „încărcăm” mintea cu disciplina rugăciunii.

Concret, neîncetat „încărcăm” mintea cu rugăciuni pe care le învățăm pe de rost: Tatăl Nostru, Crezul, psalmi, Acatiste, Paraclisul Maicii Domnului, rugăciuni de dimineață și/sau seară, rugăciunea lui Iisus, etc.

Precum monahii din mănăstiri, ne facem un program zilnic de rugăciuni pe care trebuie să le spunem cu mintea încontinuu, indiferent ce muncă sau treabă facem cu mâinile (un program orientativ și unul practic de rugăciuni pentru a ne putea menține starea de prezență conștientă le puteți citi în capitolul 3, la paragraful 3.5.1).

PERMANENT „ÎNCĂRCĂM” MINTEA CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII = RUGĂCIUNEA LUI IISUS (neîncetat *Rugăciunea minții*, spusă într-un singur gând, fără împrăștiere) + RG. TATĂL NOSTRU + PSALMUL 50 + RG. LUI EFREM SIRUL + RG. DE SLAVOSLOVIRE A LUI DUMNEZEU + RG. DE IERTARE CĂTRE DUMNEZEU + RG. DE RECUNOȘTINȚĂ CĂTRE DUMNEZEU + RG. CĂTRE SF. MAICA DOMNULUI, etc.

Toți monahii și Sfinții Părinți ne îndeamnă să ne despătimim complet, să scoatem patima din inima noastră prin practicarea „*rugăciunii lui Iisus*” spusă fără împrăștierea minții, cu prezență conștientă.

Când nu este atent „aici și acum” asupra clipei prezente, mintea omului nu mai este în starea de prezență conștientă, nu mai este situată în centrul ciclonului. Este de ajuns să „urmezi” un singur gând de momeală, de împrăștiere, o clipă de neatenție, pentru ca ciclonul gândurilor să te prindă în vârtoare, să te atragă și să-ți consume energia psihică. Următorul moment când te trezești stăpân pe mintea ta este peste minute și/sau ore bune, când deja ai altceva urgent de făcut.

În concepția duhovnicească, prezența conștientă este starea normală și naturală a minții umane, o stare de permanentă a atenției și vigilenței mentale în care atenția

este neîncetat trează, în fiecare secundă a vieții.

Prezența conștientă înseamnă o stare de neîncetată tensiune psiho–emoțională, de vigilență care înseamnă atenție conștientă și continuă, de permanentă încordare a minții asupra fiecărui gând care ne apare în minte.

Rezultatul prezenței conștiente este o neîncetată priveghere a minții: este observarea, identificarea, stoparea și împotrivirea minții la toate gândurile demonice de invitație la „dialog” (momeală, ispită, imaginație, reverie, împrăștiere, slavă deșartă, etc).

Când este vorba despre despățimire, dar și despre mântuirea sufletului, orice preot sau monah are aceleași cuvinte grave și serioase:

ÎNCEPUTUL PROCESULUI DE DESPĂTIMIRE = OBLIGATORIU TREBUIE SĂ ACTIVĂM STAREA MENTALĂ DE PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ + TREZVIE A MINȚII.

NIMENI NU SE DESPĂTİMESTE ȘI NU SE MÂNTUIEȘTE FĂRĂ TREZVIA MINȚII, FĂRĂ FOLOSIREA CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ A ATENȚIEI LA SINE (LUAREA AMINTE LA SINE).

Starea mentală de prezență conștientă (și trezvie a minții) este începutul, permanența și confirmarea oricărui urcuș duhovnicesc. Prezența conștientă este prima deprindere pe care au învățat–o și continuat–o de–a lungul vieții toți monahii și Sfinții Părinți.

Nu este o întâmplare că în Filocalia⁹ sunt ample pagini dedicate prezenței conștiente și trezviei minții.

Pentru Sfântul Isihie Sinaitul trezvia minții și sora ei mai mică – prezența conștientă, sunt condiții fundamentale ale despățimirii și implicit a mântuirii sufletului. De ce? Deoarece de la primele tentative de asceză, fără a avea prezență conștientă și trezvia minții, omul va trăi stări inconștiente psiho–emoționale de frică, care îi vor paraliza orice tentativă de eliberare din puterea patimilor.

Doar prin prezență conștientă (și trezvia minții) omul poate trece peste starea de frică și peste blocajul psiho–emoțional creat de aceasta.

LIPSA DE PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ (ȘI TREZVIA MINȚII) ÎN EFORTUL DE DESPĂTIMIRE = APARIȚIA UNOR PUTERNICE STĂRI PSIHO–EMOȚIONALE INCONȘTIENTE DE FRICĂ = BLOCAREA INCONȘTIENTĂ A GÂNDIRII (gânduri, planificări, analize, intenție, adunare de sine) PENTRU DESPĂTIMIRE = NU SE MAI ACTIVEAZĂ VOINȚA ȘI DORINȚA PENTRU DESPĂTIMIRE.

PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ ȘI TREZVIA MINȚII = POȚI ÎNVINGE STAREA DE FRICĂ INCONȘTIENTĂ CREATĂ DE DEMONI = ELIMINI BLOCAJUL PSIHO–EMOȚIONAL INCONȘTIENT CARE STĂ ÎN FAȚA DESPĂTIMIRII.

Prezența conștientă ne ajută și în evaluarea corectă a senzației de foame. Dacă suntem mereu prezenți la mintea noastră, vom putea și să avem o estimare corectă a „senzației” de foame și a momentului în care apare senzația de sațietate.

Dacă activăm starea de prezență conștientă în timpul mesei (prin răbdare, smerenie și repetarea mentală a *rugăciunii lui Iisus*), atunci nu ne vom mai lăsa „călcați în picioare” de gânduri de împrăștiere, poftă necontrolată, falsă senzație de foame sau frică.

Studiile arată că odată activată trezvia minții, oamenii descoperă cu surprindere că

senzația de sațietate apare foarte repede, după consumarea a maxim 50–70% din alimentele propuse în mod normal la o masă.

În mod real organismul are nevoie doar de maxim 50% din ceea ce consumăm în mod obișnuit. Restul este patima lăcomiei: poftă alimentară pentru anumite alimente, plăcerea de a mânca, frica de înfometare, deprinderea de îndopare cu mâncare.

În modul cel mai simplu, vom activa starea de trezvie a minții în timpul mesei prin următoarele preocupări mentale:

– suntem atenți și conștienți la sine, să mâncăm încet și foarte încet, să mestecăm foarte bine fiecare linguriță (lingură) cu mâncare;

Ne propunem dinainte câte lingurițe de mâncare vom consuma, pentru a nu ajunge la senzația de sațietate.

– suntem atenți asupra cantității și calității mâncării: culoare, gust, arome, prezentare, temperatură de servire, fibre, textură, etc.;

– ne gândim cum a fost gătită mâncarea: ce alimente și condimente au fost folosite, care a fost procedeul gătirii, care a fost temperatura de fierbere (coacere, prăjire), care au fost etapele de gătire, etc.;

– ne gândim la originea alimentelor care au fost folosite la prepararea mâncării (carne, legume, paste, condimente): de la piață, din magazin, din producția proprie de la țară;

– când mâncăm spunem încontinuu în mintea noastră *rugăciunea lui Iisus*, rugăciunea Tatăl Nostru, psalmul 50;

– de mare ajutor pentru trezvia minții este dacă pe masă sau pe peretele de lângă masă avem o icoană a Sf. Maicii Domnului (sau un Calendar Creștin–Ortodox, care are mereu pe el tipărită imaginea unei icoane a Sf. Maicii Domnului).

18.1.4.B. Paza minții.

Prin paza minții suntem atenți la orice gând care ne apare în minte. Scopul fundamental al pazei minții este de a respinge din prima secundă orice tentativă de dialog mental cu aceste gânduri.

Prin paza minții identificăm și respingem imediat, din prima secundă, toate cele 8 gânduri/ispitiri demonice de momeală:

„din spate“, „din față“, „din stânga“, „din dreapta“, „de sus“, „de jos“, „dinafară“, „dinăuntru“ (vezi explicarea acestor gânduri demonice de momeală în capitolul 3, sub–capitolul 3.5.2).

În cadrul capitolului 3, la paragraful 3.5.2 (intitulat „Starea de trezvie a minții“) puteți găsi o listă orientativă de gânduri/ispitiri demonice de momeală, la care trebuie să ne înfrânăm și împotrivism imediat, din prima secundă.

Vom înlocui în mintea noastră toate gândurile/ispitirile demonice de momeală (enumerare în cadrul paragrafului 3.5.2) cu un program de rugăciune neîncetată (prezentat în cadrul paragrafului 3.5.1).

Astfel oprim realul dialog mental cu demonii și dezvoltăm „dialogul“ cu Dumnezeu.

Atunci când în mintea noastră apar diverse gânduri de momeală și patimi, trebuie să înțelegem că în mod real avem lângă noi un duh al răutății.

Atacul acestui demon asupra noastră nu este de natură fizică, ci psihică. Gloanțele și săgețile sale trase asupra noastră sunt chiar gândurile care ne vin în minte, pe care le credem că sunt ale noastre și care ne invită la „dialog“.

Lupta directă contra gândurilor de momeală și împotrivirea în timpul „minutului de foc” al atacului gândurilor (practica pazei minții).

Practica pazei minții înseamnă să aplicăm în fiecare secundă a vieții noastre următoarele aspecte:

1. Identificarea imediată din PRIMA SECUNDĂ, a tuturor gândurilor, a trăirilor trupești și sufletești care susțin patima lăcomiei.

Aceste gânduri asociate cu patima lăcomiei alimentare sunt prezentate detaliat în paragraful nr.5.

2. Înfrânarea și împotrivirea personală din PRIMA SECUNDĂ, fermă și hotărâtă la atacul gândurilor.

2.a. Din prima secundă trebuie refuzată „invitația” demonilor la „socializare”, la „dialogul” mental cu gândurile de momeală și/sau patimă.

Trebuie să fim conștienți că acum, în aceste câteva secunde, se decide libertatea noastră și viitorul nostru în veșnicie.

Din prima secundă trebuie să ne împotrivim cu „disperare” și cu toate puterile noastre gândurilor de momeală și pătimase prin: stăpânire de sine, sfântă mânia, cumpătare, înfrânare, cumpănire, amânare, răbdare, voință, disciplină, curaj, bărbăție duhovnicească, orgoliul de a nu fi biruit mental, atitudine războinică, determinare (hotărâre, fermitate) psiho-emoțională, mentalitate de învingător contra demonilor, dragostea și ascultarea de Dumnezeu, dorința mântuirii sufletului.

2.b. Părintele Arsenie Boca ne învața că lupta trebuie dată din prima secundă, datorită urii (sfântă mânia) și împotrivirii pe care trebuie să o avem pentru patimă.

Dumnezeu ajută maxim cu Harul doar pe aceia care resping un gând demonic IMEDIAT, DIN PRIMA SECUNDĂ. Secretul rezistenței la atacul demonic este împotrivirea totală și imediată, din PRIMA SECUNDĂ la atacul gândului de momeală.

Aceia care nu resping din prima secundă gândul demonic se însoțesc cu gândul de momeală și dovedesc prin asta o oarecare rezonanță sufletească cu patima.

Și pe aceștia Dumnezeu îi ajută, dar nu imediat.

Dumnezeu ajută imediat cu Harul doar pe aceia care urăsc patima și doresc cu toată puterea sufletului eliberarea de ea.

Din prima secundă trebuie să activăm toată garda de luptă și contra-atac, prin: voință, înfrânare, determinare, curaj și *rugăciunea lui Iisus* („Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”).

2.c. De ce este atât de important ca întotdeauna să învingem în războiul gândurilor.

Precum orice război lumesc, și războiul duhovnicesc al gândurilor are precis același tip de consecințe: învingătorii devin (tot) mai puternici, cei învinși devin (tot) mai slabi.

Războiul gândurilor este pierdut datorită unor motive mai mult sau mai puțin justificate, care într-un final se concretizează într-un unic rezultat: omul acceptă cu

voința și conștiința sa să realizeze faptic gândul demonic de momeală.

Aceste motive sunt și următoarele:

- lipsa de trezvie (atenție la sine, luare aminte la sine);
 - frica de adevăr: de cunoaștere de sine, de acceptare de sine, etc.;
 - lipsă de energie și voință pentru: atenție la sine, jertfire, înfrânare, cumpătare, smerenie, libertate și independență ființială, războiul contra demonilor, etc.;
 - lipsa sfintei frici de Dumnezeu, lipsa dragostei pentru Dumnezeu;
 - neștiință (lipsa învățăturii teologice despre războiul duhovnicesc);
 - starea de agitație psihică: stress, griji, împrăștiere, activități multi-tasking, exces de muncă, dependența de „știri“ (real propagandă), dependența de facebook, copii bolnavi, probleme la serviciu, probleme relaționale cu soțul/soția, certuri în casă, certuri cu rudele, preocuparea permanentă pentru shopping (concedii, vacanțe, reduceri, confort, etc.), etc.;
 - starea generală (viața) de „căldicel“: nepăsare, comoditate, trândăvie, acedie, lăncezeală, înclinația spre plăcere, lipsa de chef pentru efort/muncă;
 - lipsa curajului duhovnicesc de a intra în război cu gândurile/ispitele demonice (este lipsa de curaj pentru a respinge niște gânduri !);
 - frica de suferința reală pe care ne-o poate aduce lumea din exteriorul nostru, care este real aflată sub influența sau controlul demonilor: durere fizică, bătaii, frig, foame, abandon, alungare, singurătate, despărțire, concediere, sărăcie, boli, durere sufletească, criticism, clevetire, judecare, jignire, hărțuire, nedreptate, exploatare, înscenări sociale/juridice, ucidere, etc.;
 - lipsa vieții bisericești (postire, spovedire, împărtășire, participarea la sfintele slujbe), lipsa metaniilor mari (și/sau a închinăciunilor mici), nu facem canoane zilnice de Sfinte Cruci (minim 100 pe zi), etc.;
- etc.

Ce se întâmplă în cazul războiului duhovnicesc al gândurilor:

x. Dacă omul câștigă războiul gândurilor (nu acceptă cu voința sa realizarea gândului demonic de momeală/ispită, cheamă imediat în ajutor pe Dumnezeu), vor exista 2 consecințe benefice majore:

- Dacă omul învinge în războiul gândurilor (evident niciodată singur, ci mereu chemând în ajutorul său pe Mântuitorul Iisus Hristos), atunci Dumnezeu îi va da omului „putere“ (Harul Sf.Duh), pentru a deveni tot mai puternic din punct de vedere psihic, duhovnicesc (sufletesc), trupesc (organic, neurologic).

De aceea o zicală (povață) monahală spune: „dai voință, iei putere“.

Tu ca om îți folosești voința și te smerești chemând în ajutor pe Mântuitorul Iisus Hristos, și pentru aceste „fapte“ duhovnicești Dumnezeu te răsplătește cu „putere“. Concret, omul va deveni mai puternic psihic și sufletește, adică va avea (tot) mai multă tăcere, atenție, luare aminte la sine, stăpânire de sine, voință, răbdare, înfrânare, cumpătare, smerire de sine, smerită cugetare, blândețe, rugăciune, etc.

Fiind mereu învingător în războiul mental contra gândurilor demonice, omul va „crește“ încontinuu în „putere“ psihică și duhovnicească.

- Dacă omul învinge în războiul gândurilor, atunci nu va avea parte de pierderi de energie (vitală, mentală, biofizică) către demoni.

În consecință, omul va avea mereu energia necesară pentru a fi atent, pentru a avea voință, pentru a se înfrâna, etc., deci războiul gândurilor demonice de momeală va fi (tot) mai ușor de purtat.

xx. Dacă omul pierde războiul gândurilor, atunci consecințele vor fi desigur altele.

Dacă omul pierde războiul gândurilor (acceptă cu voința sa realizarea gândului demonic de momeală/ispită), vor exista 2 consecințe negative majore:

– Omul va deveni tot mai „slab” psihic și duhovnicește, iar demonii care îl ispitesc vor deveni tot mai „puternici”.

Cedarea omului în războiul gândurilor (acceptarea cu voința a gândului demonic) are consecință directă realizarea faptică a gândului de momeală primit. Demonii se „hrănesc” cu energia omenească psihică/mentală, sufletească, trupească, verbală, pe care o degajă faptele păcatelor realizate de om.

Prin realizarea păcatului are loc un transfer de energie (vitală, mentală, biofizică), de la om către demonii care l-au ispitit și făcut să realizeze faptele păcatelor.

Deoarece demonii sunt doar duh (nu au trup, nu au suflet), atunci „hrana”, energia și puterea lor o preiau din energia omenească degajată cu ocazia păcatului.

Deci nu este nicio metaforă, cu cât omul va face mai multe cedări de voință și mai multe împliniri faptice de păcate, cu atât demonii care îl ispitesc devin mai puternici, mai plini de energie, etc.

– Prin repetarea faptică a gândurilor de momeală și căpătarea obișnuinței pentru păcat, demonii vor primi dreptul de a intra în trupul omului.

În acest caz, războiul mental al gândurilor și condiționarea neurologică vor deveni foarte greu de „purtat” de către om.

Pentru a se salva din această situație și pentru a nu ajunge pe deplin robul demonilor, omul împătimit (și îndrăcit) va trebui să „alerge” de urgență la tot tratamentul Biserici: postire regulată, spovedire regulată (la fiecare 30 zile), participarea regulată la slujbele Sf.Liturghie și Sf.Maslu, consumarea produselor sfințite la slujba Sf.Maslu, consumul de Agheasmă Mică și Anafură (în fiecare dimineață pe stomacul gol), realizarea unui canon de metanii mari (minim 100 pe zi), realizarea unui canon de Sf.Crucii (minim 100 pe zi), citirea Psaltirii (1 catismă pe zi), ducem la mănăstiri acatiste (pentru Sf.Liturghie și „Psaltirea neadormită”), ducem la biserica locală acatiste (pentru Sf.Liturghie), etc. Notă: deoarece este vorba despre un om bine împătimit, este posibil ca preoții să nu accepte pentru el un acatist pentru Sf.Proscomidie, dar vor primi acatistul pentru Sf.Masă (la Sf.Liturghie).

3. Importanța răbdării trezvitoare.

3.a. Dintre toate stările trezvitoare și trebuitoare respingerii atacurilor gândurilor patimilor, **foarte importantă și eficientă este voința pentru răbdare, mai ales dacă o combinăm cu smerenia (smerirea de sine, smerita cugetare).**

Secundar sunt importante sfânta mânie, înfrânarea, cumpătarea, curajul duhovnicesc, bărbăția duhovnicească.

Acesta este motivul pentru care Sfinții Părinți insistă atât de mult pentru exersarea, întărirea și dezvoltarea răbdării, care este o calitate sufletească și în același timp o stare trezvitoare luptătoare esențială.

Însă pentru a folosi răbdarea ca o armă trezvitoare luptătoare în războiul duhovnicesc

al despătimirii, ea trebuie corect înțeleasă și folosită.

Sfinții Părinți ne-au învățat care este sensul duhovnicesc corect al răbdării.

Răbdarea duhovnicească nu trebuie înțeleasă și practică sub forma unei stări de non-combat față de gândurile demonice, stare definită prin: atitudine statică cu definirea unor scopuri vagi și/sau imprecise, apatie, atitudine posacă, melancolie, resemnare, capitulare, fatalitate, nepăsare, delăsare, lăncezeală, trândăvie, pasivitate, indecizie, blocaj, nehotărâre, încremenire, atitudine „lasă-mă să te las”, etc. Toate aceste stări formează o răbdare degenerată, căldicică, specifică unui om care nu se va despătimi niciodată de patimile sale.

RĂBDAREA DUHOVNICEASCĂ ȘI LUMEASCĂ DEGENERATĂ ESTE O FORMĂ DE NEPĂSARE, NEHOTĂRÂRE, PASIVITATE, LÂNCEZEALĂ, ETC., CARE NU IMPLICĂ PREOCUPAREA ÎMPLINIRII UNUI SCOP PRECIS DEFINIT.

Răbdarea duhovnicească și lumească trebuie înțeleasă și practică ca fiind o putere trezvitoare-luptătoare a sufletului (precum este curajul), care ne poate menține atenți și încordați într-o stare de „așteptare activă-lucrative” pe termen lung, față de gândurile demonice și/sau față de un anumit scop precis definit.

Aceste scopuri care necesită o stare de „așteptare activă-lucrative” pot fi: procesul general de despătimire, războiul punctual cu un gând (senzație) de foame, realizarea pravilei de rugăciune, realizarea unui obiectiv lumesc oarecare, etc.

Răbdarea duhovnicească și lumească autentică (trezvitoare) este o stare de încordare psiho-emoțională tăcută și lucrative, de „așteptare activă-lucrative” pentru împlinirea unui scop precis definit.

RĂBDAREA DUHOVNICEASCĂ CA O PUTERE TREZVITTOARE-LUPTĂTOARE A SUFLETULUI =
1.ESTE O STARE MENTALĂ DE ATENȚIE CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ (PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ) +
2.ESTE O STARE DE ÎNCORDARE INTERIOARĂ PSIHO-EMOȚIONALĂ TĂCUTĂ ȘI LUCRATIVE +
3.ESTE O STARE DE „AȘTEPTARE ACTIVĂ-LUCRATIVE” PENTRU ÎMPLINIREA UNUI SCOP PRECIS DEFINIT.

Răbdarea duhovnicească ca o formă de „așteptare activă-lucrative” pentru împlinirea unui scop precis definit, implică la rândul ei o atitudine generală trezvitoare și luptătoare, formată din:

- existența unui scop bun și necesar, scop precis definit;
- o stare mentală de atenție conștientă și continuă (prezență conștientă);
- o stare sufletească și mentală de încordare interioară (psiho-emoțională) tăcută și lucrative;
- calm, tăcere, voință implacabilă, determinare (hotărâre), luare aminte la sine (atenție la sine), stăpânire de sine;
- multă smerire de sine, nădejde, credință, curaj duhovnicesc, bărbăție duhovnicească;
- încredere în sine, încredere în ceea ce urmează (în pronia lui Dumnezeu), stare generală pozitivă, optimism;
- atenție pentru fructificarea precisă a oportunităților care apar în timp;
- atitudine de a lăsa „lucrurile să vină de la sine” (a lăsa timp pentru lucrarea lui

Dumnezeu).

3.b. Există un motiv pentru care majoritatea oamenilor nu au răbdare și implicit nu pot face față unui atac demonic cu gânduri de patimă.

Sfântul Paisie Aghioritul ne-a învățat că răbdarea nu se poate întări și exersa decât atunci când în viața noastră există liniște, pace și simplitate.

Activitățile profesionale, muncile și treburile casnice trebuiesc efectuate în tihnă, pe îndelete, cu dedicație doar pentru o singură activitate făcută în prezent.

Comportamentele și acțiunile noastre simultane tip multi-tasking, făcute cu agitație, grabă, nervozitate și împrăștiere blochează dezvoltarea virtuții răbdării.

AGITAȚIA, GRABA, GRIJILE, ÎMPRĂȘTIEREA, SUPRAÎNCĂRCAREA, SARCINILE SIMULTANE TIP MULTI-TASKING = BLOCHEAZĂ DEZVOLTAREA VIRTUȚII RĂBDĂRII = IMPOSIBILITATEA DE A REZISTA CHIAR ȘI LA GÂNDURILE DEMONICE ELEMENTARE.

3.c. De ce este atât de importantă răbdarea ca putere trezvitoare luptătoare a sufletului.

Practica rezistenței la atacul gândurilor patimilor (de foame, poftă alimentară, mânie, etc.) ne arată că aceste atacuri mentale, deși sunt puternice și creează o presiune mentală deosebită (aparent peste puterea omului de a rezista), nu au capacitatea de a menține această presiune psihică mai mult de 5 minute.

Un mare secret al demonilor este chiar această limitare a lor: nu sunt lăsați de Dumnezeu să mențină timp îndelungat un atac psihic asupra unui om obișnuit.

Și nici nu sunt lăsați să deruleze un atac psihic peste nivelul de rezistență psihică al unui om.

Adică puterea și timpul de acțiune al unui atac psihic demonic sunt limitate de Dumnezeu, în funcție de rezistența psihică a fiecărui om.

Ești slab psihic?, atunci atacul psihic demonic va fi limitat și coborât la nivelul tău mental de suportabilitate. Ești sportiv în războiul gândurilor?, atunci Dumnezeu va permite să avem parte de un atac psihic mai serios.

Grija lui Dumnezeu este șansa noastră, a oamenilor. Această slăbiciune a lor nu se datorează puterii minții omenești, care este mult inferioară puterii „psihice” a unui demon. Șansa noastră se datorează strict protecției Harului Sfântului Duh, pe care îl primesc creștinii la botez.

Harul Sf.Duh este acela care limitează puterea gândurilor demonilor la maxim 3–5 minute. Dacă „minte” demonilor nu ar fi fost inferioară protecției Harului lui Dumnezeu, atunci niciun om nu ar fi avut nicio șansă de despățimire și mântuire.

Deci vestea bună este că niciodată un atac demonic prin gânduri de patimă (indiferent de patimă) nu durează mai mult de 5 minute și niciodată puterea atacului unui gând demonic nu este lăsată de Dumnezeu să depășească puterea de rezistență a psihicului omului.

Puțin rezisti, puțin vei fi atacat. Dacă rezisti psihic mai mult, atunci și puterea atacului demonic va fi lăsată să fie mai mare. Vestea mai puțin bună este că în aceste 5 minute presiunea gândurilor patimii lăcomiei este destul de puternică, iar în acest timp omul este totuși lăsat să se lupte de unul singur.

Deci rezistă unui atac demonic prin gânduri doar cine este atent să nu cadă în

momeala gândurilor de împrăștiere și cine are răbdarea (așteptarea activă–lucrativă) de a rezista în aceste 5 minute „de foc”, încă de la prima secundă a atacului.

Cine nu este atent, nu are răbdare și are mintea împrăștiată cu gânduri de griji, certuri, planuri, vise, slavă de sine, autocompătimire de sine, invidie, răzbunare, depresie, etc., nu are nicio șansă să reziste în aceste 5 minute.

4. Împotrivirea din PRIMA SECUNDĂ la atacul gândurilor, prin chemarea în ajutor a lui Dumnezeu, a Sf.Maicii Domnului.

Concret vom spune imediat următoarele rugăciuni (fie toate, fie la alegere):

- rg.Tatăl Nostru;
 - rg.Împărate Ceresc;
 - psalmul 50;
 - rugăciuni către Sf.Maica Domnului (cu sau fără metanii mari, cu sau fără închinăciuni mici);
 - *rugăciunea lui Iisus* (cu sau fără metanii mari, cu sau fără închinăciuni mici);
- Împotrivirea și învingerea definitivă a gândurilor de momeală, foame și poftă se realizează concret folosind *rugăciunea lui Iisus*, chemând în ajutor numele lui Iisus.

Această dublă împotrivire (1. personală prin înfrânare cu voință proprie, răbdare și 2. împotrivire chemând în ajutor numele Mântuitorului Iisus Hristos) contra dialogului mental interior cu gândurile pătimase se face imediat, din prima secundă.

Dacă prin trezvia minții putem fi atenți la gândurile care ne apar în minte, imediat după aceea, încă din prima secundă, trebuie să venim în „întâmpinarea” acestor gânduri.

Prima linie de apărare contra gândurilor demonice este formată din:

prezență conștientă, trezvia minții, luare aminte la sine, stăpânire de sine, răbdare, înfrânare cu proprie voință, împotrivire prin chemarea în ajutor a Mântuitorului Iisus Hristos (prin *rugăciunea lui Iisus*).

Ce putem face concret:

4.a. Sf.Paisie Aghioritul avea o „metodă” foarte originală de a face demonii să nu-l mai ispitească cu tot felul de gânduri.

De fiecare dată când sesiza că i-a apărut un oarecare gând demonic, el spunea mereu: „Bine diavole că mi-ai adus aminte să mă rog la Dumnezeu meu”, și imediat începea să spună *rugăciunea lui Iisus* și să facă zeci de Sfinte Cruci.

Scopul demonilor este întotdeauna să te „rupă” mental de Dumnezeu și să-l uiți pe Dumnezeu, nu să-ți aducă aminte de Dumnezeu, nu să te motiveze să te apropii de El. În acest caz, evident că demonii nu voiau să se facă cauză pentru sporirea duhovnicească a Părintelui Paisie, așa că după o vreme au încetat să-i mai trimită gânduri de ispită.

Demonii au continuat însă să-l ispitească indirect prin oameni (monahi, mireni) și direct, prin apariții demonice.

Metoda Sf.Paisie Aghioritul este foarte simplă și eficientă, dar pentru acest lucru trebuie o foarte bună trezvie a minții și o foarte bună cunoaștere a celor 8 tipuri de ispitire demonică.

În cadrul capitolului 3, la paragraful 3.5.2 (intitulat „Starea de trezvie a minții”) puteți găsi o listă orientativă de gânduri/ispite demonice de momeală, la care trebuie să ne înfrânăm și împotrivism imediat, din prima secundă.

4.b. Sf.Porfirie Kavsokalivitul ne recomanda o anume rugăciune, pentru a ne apăra/curăța rapid mintea de gânduri (și imagini) demonice.
Rugăciunea recomandată de el este următoarea:

„Doamne Iisuse Hristoase și Cuvântule al lui Dumnezeu cel viu, miluiește-mă”

Sf.Porfirie Kavsokalivitul ne recomanda ca odată cu această rugăciune să vizualizăm în centrul creierului un „clopot mental”, care începe să răsună (bată) cu putere.

Rugăciunea de mai sus va fi de fapt „sunetul” pe care îl va produce neîncetat acest „clopot” în tot creierul.

Prin această tehnică vom putea îndepărta rapid din minte orice gând demonic: de împrăștiere, de patimă, de teamă, lăcomie alimentară, slavă deșartă, etc.

Nu acordăm nicio atenție acestor gânduri demonice sau altor imagini trimise nouă de demoni, nu ne preocupăm deloc de ele, ci noi trebuie doar să ne concentrăm să activăm imediat „clopotul mental” și să începem să trimitem în tot creierul sunetul rugăciunii noastre.

Vom observa că în mod „natural”, în scurt timp „sunetul” (rugăciunea) produs de clopotul nostru mental va alunga din mintea noastră orice urmă de gând demonic.

4.c. În cazul unor atacuri demonice bruște și foarte puternice (orice gânduri, poftă, dorințe, senzații, impulsivitate pentru decizii/fapte imediate).

Este (foarte) posibil ca de la început să fii copleșit și surprins de puterea și intensitatea atacului demonic și singur cu puterile tale (voință, înfrânare) nu vei rezista nici măcar 10 secunde.

Acum nu mai putem vorbi despre răbdare, voință, cumpătare, etc., deci ce facem în aceste cazuri.

x. Un aspect esențial al pazei minții este rugăciunea imediată la Mântuitorul Iisus Hristos, de ajutor urgent în fața atacului demonic.

Dacă suntem bine împătimiti, cu propriile noastre puteri de cele mai multe ori nu vom putea face față la gândurile demonice de momeală nici măcar cele 5 minute cât vom fi ispitiți.

Deoarece suntem obișnuiți cu păcatul/patima, atunci atenția, voința, răbdarea, înfrânarea, împotrivismul nostru nu pot fi la nivelul necesar, pentru a rezista presiunii psihice și neurologice create de demonii lăcomiei.

De aceea, de la bun început trebuie să lăsăm deoparte orgoliul, mândria, părerea de sine, etc. și să ne smerim în acceptarea neputinței noastre.

Concret, acest lucru înseamnă că trebuie să spunem imediat următoarele rugăciuni (fie toate, fie la alegere):

rg.Tatăl Nostru, rg.Împărate Ceresc, psalmul 50,

rugăciunea lui Iisus.

Aceste rugăciuni **trebuie** **imediat** **însoțite** de **10–100 Sf.Cruci** (dacă este posibil).

xx. Imediat ne rugăm mental și facem Sf.Cruci (dacă este posibil).

În aceste cazuri, pentru a nu cădea în păcat (mai ales trupesc), salvarea nu mai poate veni de la sine (prin propria voință), ci doar de la Dumnezeu și Sf.Maica Domnului. De aceea, imediat „strigă” imediat în mintea ta pentru ajutor și fă minim 50 Sf.Cruci:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă (salvează-mă) !”, cu 10–100 Sf.Cruci
sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, te rog ajută-mă (salvează-mă) !”, cu 10–100 Sf.Cruci

Și ajutorul va veni.

Dumnezeu ajută de urgență pe orice om care este împresurat de gânduri de patimă, dar nu în orice situație.

Trebuie ca omul să vrea să ducă lupta, să vrea despățimirea și să-i adreseze lui Dumnezeu o solicitare/rugămintă în acest sens.

Dacă omul nu dorește acest lucru, Dumnezeu nu trece peste liberul său arbitru. Solicitarea de ajutor pe care o emite omul către Dumnezeu arată și smerenia omului, iar Dumnezeu iubește oamenii care abandonează mândria și autosuficiența și se smeresc pe sine.

Niciun „fiu” care dorește despățimirea din adâncul sufletului său și se roagă la Dumnezeu pentru ajutor în această privință, nu va fi abandonat.

xxx. Imediat facem câteva metanii mari, sau închinăciuni mici.

În paterice avem multe situații de monahi și pustnici care aveau puternice ispite datorită atacurilor demonice:

demonii desfrânării (malahie, imaginație și reverie cu tentă sexuală);

demonii îmbuibării (poftelor) alimentare;

demonii beției;

demonii fumatului;

demonii mâniei;

demonii neascultării;

etc.

Atacurile demonice de acest tip erau/sunt foarte puternice și luau/iau monahii prin surprindere, astfel că de multe ori aceștia nu mai aveau/au voința să respingă atacul demonic (înfrânare, cumpătare, *rugăciunea lui Iisus*).

De multe ori, puterea atacului demonic venea din faptul că acesta re-apărea brusc și surprinzător după multe luni (sau chiar ani !) de lipsă a ispitirii, astfel că monahul (pustnicul) era în înșelarea că este izbăvit definitiv de patima respectivă.

În acest caz era/este vorba despre o tehnică demonică clasică de ispitire, aceea de a se retrage pentru o perioadă oarecare, pentru a da omului falsa impresie că nu mai este împătimit (supus influențelor demonice).

Atât de puternic era/este atacul demonic al gândurilor, încât era/este o chestiune de 1–2 minute până când mintea/voința omului urma (urmează) să cedeze și el să facă

un păcat oarecare: malahie, imaginație sexuală, consum de carne, îmbuibare cu mâncare, consum de alcool, fumat, agresiunea fizică asupra unui frate, jignirea unui frate (sau chiar a starețului), distrugerea unui obiect folositor, tentativă de sinucidere. În aceste cazuri, pentru a nu cădea în păcat (mai ales trupesc), salvarea nu mai poate veni de la sine (prin propria voință), ci doar de la Sf.Maica Domnului.

În aceste cazuri, fără să mai stea o secundă pe gânduri, imediat monahii începeau să facă rapid metanii mari (monahii grași făceau închinăciuni mici) la icoana Sf.Maicii Domnului, care liniștea atacul patimii (alunga demonul care ispitea monahul).

În timp ce făceau metaniile mari (sau închinăciunile mici), monahii/pustnicii se rugau cu evlavie la Sf.Maica Domnului:

„Prea Sfântă Maica Domnului, te rog ajută-mă (salvează-mă) !“

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)“

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-mă (salvează-mă) !“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)“

După doar 10–20 metanii mari, Sf.Maica Domnului intervenea și îndepărta de la monah/pustnic puternica ispită trupească cu care se lupta.

Pe acest model prezentat, exact la fel trebuie să facem și noi.

În Pateric avem următoarea întâmplare:

Atât de eficiente erau/sunt aceste metanii mari și rugăciunea la Sf.Maica Domnului, încât la un moment dat, după mai bine de 10 ani de ispitire a demonului desfrânării, acesta i s-a arătat direct (vizibil) monahului cu următoarea propunere: demonul nu–va mai ispiti/munci cu poftă trupească pentru femei, dar în schimb monahul nu se va mai ruga niciodată cu metanii mari la icoana Sf.Maicii Domnului.

Din iconomia lui Dumnezeu, tocmai atunci prin zonă a trecut un avva iscusit, care i–a explicat monahului că mai degrabă cade în păcat trupesc cu toate femeile din zonă, decât să nu se mai roage (cu metanii mari) la Sf.Maica Domnului.

În consecință monahul a continuat să–și facă canonul zilnic de metanii mari la icoana Sf.Maicii Domnului, care pentru lupta lui l–a eliberat definitiv de ispitirea trupească a demonului desfrânării.

iv. Imediat vom citi din Psaltire.

Această metodă este foarte eficientă în special pentru aceia care au un temperament coleric, adică din fire sunt (mai) „iuți“, irascibili, nervoși, geloși, agresivi, repeziți, impulsivi, etc. și care în mod evident sunt încontinuu ispitiți de demonii de mânie.

Ispirile demonilor de mânie sunt și următoarele (ispite „de stânga“):

ranchiuna, dușmănia, toate formele de exprimare ale resentimentului, răutatea, lipsa de ajutorare, reaua voință, dorința și preocuparea de a face rău, dorința de a ucide, invidia, viclenia, ostilitatea și invidia deghizate în bunăvoință și amabilitate, nerăbdarea, răceala, disprețul ascuns sau ostentativ, nepăsarea la durerea altui om, bucuria la necazul altuia, dorința de a umili, dorința de a–ți bate joc, dorința de

răzbunare, dorința de a controla viețile semenilor, dorința de a obține nejustificat bunurile altuia, dorința de a exploata munca altui om (neplată), stare de neîncetată iritare, indispoziție, acreală și irascibilitate (care duce la reducerea percepției realității), stilul relațional arțăgos, obrăznicia, criticismul (preocuparea constantă și obsesivă pentru vânărea greșelilor altora, preocuparea permanentă de a găsi motive de reproș și imputare), starea de nemulțumire cronică (totul „pute”, nimeni și nimic nu este bun), preocuparea și plăcerea degenerată de a contrazice totul și orice de dragul contrazicerii (fără motiv, din răutate și fără a urmări un rezultat pozitiv), preocuparea conștientă de a crea ocazii favorabile pentru discuții în contradictoriu, căutarea de ceartă și scandal din orice ocazie, neîncetată opoziție și negativism, preocuparea conștientă pentru a inventa/dezvolta războaie personale între oameni, ținerea de minte a răului, aducerea aminte a răului, cearta mentală de unul singur pentru situații trecute, impresionabilitatea negativă, permanenta suspiciune, neîncrederea, conformismul negativist, auto-izolarea cu îndreptățire de sine, dorința de posesie, preocuparea pentru control, preocuparea permanentă pentru judecarea semenilor, atitudinea de desconsiderare ostentativă, negarea celor auzite, împotrivire verbală la cele auzite, refuzul de a asculta, impulsivitatea („iuțime” în paterice), etc.

5. Despre lupta efectivă împotriva gândurilor specifice patimii lăcomiei.

Gândurile la care trebuie să ne împotrivim.

Dacă suntem atenți la mintea noastră, ne vom trezi că „vedem” o înșiruire nesfârșită de gânduri și stări care ne trec prin minte.

Sunt mii de gânduri care ne asaltează în fiecare zi. Evident nu putem să le observăm pe toate și nici nu interesează toate. Dar putem să fim atenți la câteva categorii de gânduri care ne interesează în mod special. Pentru a putea învinge lăcomia trebuie să știm cu precizie care sunt inamicii cu care ne luptăm.

Lăcomia este un păcat complex, care afectează toate puterile unui om (trup, minte, suflet) și de aceea necesită o atenție specială asupra unui grup complex de gânduri și stări trupești. Dintre toate aceste stări care ne fac dependenți de lăcomie pe termen lung, gândurile de foame și senzațiile naturale de foame sunt cea mai mică problemă. Gândurile de foame sunt doar partea vizibilă a unui iceberg care are o componentă invizibilă semnificativă. Acolo, în adâncurile inconștientului, există multe aspecte necunoscute, care ne țin legați de această patimă.

După cum vom constata, învingerea lăcomiei alimentare presupune schimbări majore nu doar în obiceiurile alimentare, ci în toate aspectele vieții noastre: modul de a gândi, folosirea timpului, introducerea în timpul zilnic a rugăciunii, etc.

Prin complexitatea factorilor inconștienți și ascunși care susțin patima lăcomiei putem înțelege de ce milioane de oameni inteligenți și educați ajung să mănânce ca niște roboți și nu se pot elibera de dependențe alimentare iraționale.

Factorii conștienți și mai puțin „vizibili” care ne fac dependenți de patima lăcomiei sunt următorii:

- iubirea de sine, iubirea de plăcere;
- gândurile de împrăștiere, slavă deșartă, vorbire în deșert exterioră, vorbire în deșert interioră;
- gândurile „senzației” de foame (real este gândul de foame, care poate fi natural al

trupului sau de natură demonică);

- gândurile de mândrie ascunsă, care duc la autocompătirea de sine, îndreptățirea de sine, și deznădejde;
- gândurile poftelor alimentare;
- frica nejustificată de înfometare;
- „cugetul trupesc” al „lupului gânditor”, cum metaforic spune părintele Ciprian Negreanu acelei părți demonice din noi înșine, care se opune deliberat eliberării de patima lăcomiei;
- deprinderea trupului cu anumite alimente și obiceiuri;
- stress–ul psihic;
- vorbirea în deșert interioară și vorbirea în deșert exterioră. Oprirea definitivă a gândurilor și obiceiurilor sociale de clevetire (vorbire de rău) și judecare/osândire a aproapelui.

5.1. Gândurile de împrăștiere.

Gândurile de împrăștiere sunt „soldații de înaintare” folosiți de demonii oricărei patimi. Niciun duh rău nu atacă omul frontal cu gânduri de patimă, direct, deoarece sunt mari șansele ca omul să fie atent și să se împotrivescă.

De aceea, pentru a-l face pe om să nu se împotrivescă, să „lase garda jos” și să nu fie atent, prima dată demonul muncește omul cu gânduri de împrăștiere. Se numesc așa deoarece au ca efect împrăștierea și disoluția atenției, voinței și puterii de împotrivire a omului.

Gânduri de împrăștiere sunt orice gânduri care au legătură cu problemele vieții cotidiene, negative, de ținere minte a răului, ceartă mentală, reverie, visare, îndreptățire de sine, planificări, slavă, grijă, autocompătire de sine, etc. Orice gând și orice problematică este bună și poate fi folosită de demonul unei patimi, pentru a ne dispersa atenția de la lupta principală pe care trebuie să o dăm: aceea cu demonul care dorește să ne facă rob lui.

Cum învingem gândurile de împrăștiere.

Când vrem să începem lupta cu o patimă, trebuie să avem trezvia minții, să fim vigilenți și atenți la toate gândurile de împrăștiere, să ne înfrânăm cu propria voință și să le respingem definitiv prin *rugăciunea lui Iisus* (chemăm în ajutor puterea lui Hristos).

SFÂNȚA FRICĂ DE DUMNEZEU + CURAJ DUHOVNICESC = DUCE LA VOINȚĂ ȘI SILIRE DE SINE PENTRU A STOPA GÂNDURILE DE ÎMPRĂȘTIERE = AVEM ÎNFRÂNAREA PENTRU GÂNDURI (STĂPÂNIRE DE SINE, VOINȚĂ, SFÂNȚĂ MÂNIE) + AVEM ÎMPOTRIVIREA PENTRU GÂNDURI (RUGĂCIUNEA LUI IISUS).

Fără respingerea gândurilor de împrăștiere nu vom avea nicio șansă de a ne „crucifica” gândirea asupra rugăciunii și despățimirii și nici nu vom putea să ne activăm puterile de luptă ale sufletului pentru despățimire: dorința, voința, mânia.

5.2. Gândurile „senzației” de foame.

Gândurile de foame sunt aspectul cel mai vizibil al lăcomiei.

La aceste gânduri trebuie să dăm dovadă de maximă vigilență. Să le observăm și imediat să luăm măsuri contra lor, prin smerire de sine, răbdare, înfrânare, împotrivire, curaj și voință.

Orice om care este puțin atent la o „senzație“ de foame poate avea o surpriză foarte neplăcută. În realitate „senzația“ de foame nu există. Ce există însă este un gând, gândul de foame, care este produs de către creier. Creierul produce în timpul zilei mai multe gânduri de foame, justificate sau nu, pe care le resimțim ca fiind „senzații“ de foame.

Când simțiți că aveți o poftă urgentă, nu vă rezeziți la mâncare: pentru 2 minute coborâți-vă atenția asupra stomacului, cel care ne „spune“ dacă ne este foame.

Dar surpriză, dacă suntem atenți la Domnul Stomac, el săracul nu emite nicio senzație: nici de poftă, nici de foame. Eventual stomacul ne poate transmite senzații organice de disconfort și de durere, dar care nu au legătură cu nevoia reală de alimentare a trupului cu hrană.

În schimb însă, dacă suntem puțin atenți, putem constata că „senzația“ de foame în realitate este un gând, care de fapt acesta ne creează o presiune psihică, o falsă senzație de foame.

Este o realitate cunoscută de toți oamenii preocupați de lupta cu gândurile demonice:

NU EXISTĂ NICIO SENZAȚIE ORGANICĂ DE FOAME A STOMACULUI. „SENZAȚIA“ DE FOAME ESTE ÎN REALITATE UN GÂND, O PRESIUNE PSIHICĂ CARE SE ASCUNDE ÎN SPATELE UNEI FALSE „SENZAȚII“ DE FOAME ORGANICE.

Un lucru și mai ciudat este însă faptul că atunci când ne concentrăm atenția asupra făptașului, a gândului de poftă sau foame care ne creează presiunea psihică, „senzația“ de poftă sau foame dispare.

Deci eu am o „senzație“ de foame care aparent este transmisă de stomac, dar când identific gândul de foame care creează de fapt „senzația“, atunci gândul și senzația dispar. Brusc, când sunt atent la gândul de foame, pofta dispare și liniștea se așterne peste stomac.

Același fenomen apare și atunci când avem „senzații“ de foame nefirești. Este ca și când am juca cu cineva din mintea noastră „hoții și vardiștii“: uite foamea, uite nu este foamea, uite gândul, uite nu este gândul, uite „senzația“, uite că „senzația“ a dispărut. Deci până la urmă cine se joacă cu mintea noastră și cine disimulează gânduri de „foame“ în spatele unor false „senzații“ de foame?

Cine are puterea să practice acest joc mental de-a ascunzătoarea, zilnic pentru mintea oamenilor? Cine se ascunde în spatele unor „senzații“ de foame firești, pe care le are organismul nostru? Cine ne creează false „senzații“ de foame și pofte, pe care le credem că sunt ale noastre (organism, psihic)?

În principiu sunt trei tipuri de gânduri de foame, care generează diferite „senzații“ de foame. Este important să știm să facem diferența între ele:

x. avem gânduri de foame care sunt într-adevăr generate de o nevoie reală de hrănire a organismului;

xx. există unele gânduri de foame care sunt generate fără să existe o nevoie reală de

hrănire, ele fiind datorate stress-ului și aspectelor emoționale (foamea emoțională); **xxx.** alte gânduri de foame sunt ale demonului lăcomiei alimentare. Deci practic aceste gânduri nu sunt ale noastre, ci direct ale demonului lăcomiei care ne parazitează trupul și mintea. Concret, există un demon, un duh al răutății, care este în interiorul trupului nostru. Demonul lăcomiei alimentare „locuiește” în zona stomacului și în creierul nostru.

Este un aspect foarte important pentru despățimirea de lăcomie, să ne dăm seama când aveam de a face cu falsele „senzații” de foame. Masa principală cu 3 feluri de mâncare nu este o cerință a organismului nostru, ci o satisfacere a gândurilor de stress și a gândurilor demonului lăcomiei alimentare.

În ceea ce privește adevăratele „senzații” de foame, acestea sunt tot gânduri, dar emise natural de propriul nostru creier. Gândurile pentru mâncare emise de creierul nostru sunt de a mânca puțin și (relativ) des, nu rar și mult.

În mod natural, gândurile noastre de foame solicită aproximativ 1–3 mese mici pe zi, cu 1 singur fel de mâncare și cu maxim 10–20 guri de mâncare la fiecare masă. În realitate organismul nostru are nevoie de maxim 50% din cantitatea de mâncare pe care o mâncăm în mod obișnuit „pentru a ne sătura”.

Cum învingem gândurile („senzația”) de foame, pe cele reale și mai ales pe cele false.

Falsele gânduri de foame pot fi oprite prin neîncetată vigilență, neîncetată luare aminte la sine, neîncetată supraveghere de sine, cumpătare, înfrânare cu propria voință, împotrivire cu *rugăciunea lui Iisus*, dorința pentru despățimire, alimentația orientată spre fibre și controlul strict al cantității de mâncare consumată.

În plus, pentru a contracara gândurile de foame trebuie să fii pregătit emoțional pentru lupta pe care urmează să o dai. Lupta cu gândurile demonice implică o anumită cantitate de suferință psihică și fizică.

Este o suferință psihică deoarece trebuie să faci față unui atac demonic pe care îl resimți „dureros”, agresiv și terminator. Gândurile de foame sunt recunoscute ca fiind deosebit de dureroase și pot crea o stare de disconfort psihic și fizic deosebit de mare.

În mod instinctiv toți oamenii mănâncă când au o puternică „senzație” de foame.

Foarte puțini oameni își propun în mod conștient să înfrunte „senzația” de foame. În realitate nu există nicio „senzație” de foame. Puterea gândului de foame este atât de puternică, încât creează o puternică tensiune psihică și organică. Disconfortul creat este atât de mare încât comportamentul de a mânca este de neoprit.

Însă în mod esențial, „senzația” de foame, poftele alimentare și implicit duhul lăcomiei sunt îndepărtate treptat, în timp, dacă suntem atenți, prezenți cu mintea la masă și ne abținem să mâncăm până la atingerea senzației de sațietate.

Acesta este un mare secret duhovnicesc, confirmat de practica monahală a sutelor de ani: duhul lăcomiei se învinge nu prin postiri lungi sau înfometare inutilă, ci prin „calea de mijloc”.

Această „cale de mijloc” înseamnă și următoarele aspecte:

a. Permanenta trezvie a minții, prin: tăcere, vigilență, luare aminte la sine, supraveghere de sine, răbdare, înfrânarea și stoparea gândurilor de împrăștiere, smerire de sine prin neîncetata *rugăciunea lui Iisus*.

Practica monahală a constatat faptul că în general se reduc poftele alimentare și

„senzația“ de foame, dacă mintea omului stă încontinuu în starea de trezvie și smerită cugetare.

ÎN MOD ESENȚIAL PRESIUNEA PSIHICĂ A GÂNDURILOR ȘI „SENZAȚIEI“ DE FOAME POATE FI LIMITATĂ PRINTR–O STARE GENERALĂ ȘI PERMANENTĂ DE TREZVIE A MINȚII, SMERIRE DE SINE ȘI SMERITĂ CUGETARE.

Luptăm punctual contra „senzației“ de foame prin folosirea conștientă a virtuților sufletului: smerirea de sine, dragoste pentru Dumnezeu, răbdare, voință, curaj, sfântă frică de Dumnezeu, vigilență, înfrânare, împotrivire imediată cu *rugăciunea lui Iisus*. Detaliile ce înseamnă trezvia minții le puteți citi în capitolul 3, dedicat factorilor care împiedică apariția și dezvoltarea degenerării.

ÎN MOMENTUL ATACULUI „SENZAȚIEI“ DE FOAME, PRESIUNEA PSIHICĂ A GÂNDURILOR ȘI „SENZAȚIEI“ DE FOAME POATE FI STOPATĂ PUNCTUAL PRIN: CURAJ, RĂBDARE, SMERIRE DE SINE, ÎNFRÂNARE IMEDIATĂ PRIN VOINȚĂ, ÎMPOTRIVIRE IMEDIATĂ CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS.

b. Avem o alimentație orientată spre consumul zilnic de fibre alimentare.

Puterea tuturor gândurilor de foame, reale sau false (gândurile datorate stressului, gândurile directe ale demonilor) este automat limitată dacă avem o alimentație orientată spre consumul de fibre.

De aceea, toți oamenii supraponderali, cei care trăiesc o viață de stress peste medie și toți aceia care se știu îndrăciți cu demonul lăcomiei alimentare, trebuie să mănânce zilnic alimente care conțin multe fibre.

Consumul de alimente care conțin fibre duce la scăderea intensității „senzației“ de foame (gândurilor de foame), implicit duce la reducerea naturală a cantității de mâncare consumată.

Sunt diverse studii științifice care au dovedit că creșterea consumului de alimente cu fibre a dus la scăderea drastică a „senzației“ de foame, astfel încât oamenii s-au simțit sătui și cu doar 50% din cantitatea de mâncare pe care o mâncău în mod obișnuit. Consumul zilnic de fibre duce nu doar la reducerea cantității de mâncare consumată, ci în plus duce și la reducerea nevoii de a mânca carbohidrați, produse dulci, sucuri dulci și produse tip fast-food.

Puteți face un mic experiment: câteva zile consumați alimente cu multe fibre. După 3–5 zile, veți constata că vă veți simți sătul cu mai puțină mâncare consumată decât înainte. Dacă în mod obișnuit mâncați 1 franzelă de pâine albă pe zi, după un regim de câteva zile cu multe fibre alimentare, puteți avea plăcuta surpriză să mâncați doar o jumătate de franzelă albă pe zi.

Și acest lucru se va întâmpla în mod natural, fără să „faceți foamea“ sau să vă scuțați flămând de la masă. Pur și simplu organismul se va simți sătul cu o cantitate mai redusă de mâncare.

Deci în fiecare zi nu au voie să lipsească din dieta noastră produsele bogate în fibre (solubile și insolubile): fructele, legumele, leguminoasele (fasole, mazăre, linte, năut, soia), pâinea integrală, fulgii de ovăz, cerealele integrale, semințele, bureții de pădure,

ciupercile, pulberile naturale (cacao, roșcove), nucile.

c. Limităm la maxim condimentele și sosurile care îmbunătățesc și accentuează gustul mâncărilor gătite.

Practica alimentară dovedește că „senzația“ de foame și poftele alimentare colaterale sunt mult reduse dacă limităm sau eliminăm complet din alimentație produsele care îmbunătățesc și accentuează gustul mâncărilor gătite.

În principal este vorba despre legumele și condimentele crude care se adaugă direct în farfurie peste mâncarea gătită, nu este vorba despre legumele și condimentele pe care le folosim la prepararea mâncării gătite. În măsura în care este posibil, vom limita și folosirea acestor condimente la prepararea mâncărilor gătite.

Deci este bine să limităm consumul următoarelor produse crude: sare, piper, boia, ardei iute, ketchup, orice sosuri, orice maioneză, orice alt condiment crud (nefiert) care se adaugă peste mâncarea gătită.

Cine are voință și condiția medicală necesară, va renunța complet la consumul acestor legume și condimente.

d. Limităm la maxim consumul produselor dulci, băuturilor alcoolice și a celor făcute cu sirop de porumb.

Practica alimentară dovedește efectele nefaste ale consumului de zahăr și alcool:

x. zahărul și alcoolul consumat inhibă apariția senzației de sațietate.

Chiar dacă mâncăm suficient, în prezența alcoolului consumat „senzația“ de sațietate va apare mai târziu decât în mod normal. Astfel că în mod artificial vom mânca mai mult decât este necesar.

Aceeași situație este și în cazul consumului de produse fabricate cu zahăr alb industrial, care inhibă apariția senzației de sațietate.

xx. alcoolul consumat creează o „senzație“ de foame nejustificat de mare, în raport cu nevoile reale de hrănire ale organismului.

În consecință, „senzația“ de foame, poftele alimentare colaterale și consumul de alimente sunt mult reduse dacă limităm consumul băuturilor alcoolice și a produselor dulci.

În primul rând, trebuie să limităm și chiar să eliminăm complet din alimentație toate băuturile alcoolice: vin, țuică, cidru, vodcă, etc.

În al doilea rând, trebuie să limităm și chiar să eliminăm complet din alimentație toate băuturile care sunt făcute cu sirop de porumb: unele sortimente de bere și unele sortimente de băuturi carbogazoase tip cola.

În ceea ce privește vinul, nu ar trebui să consumăm zilnic mai mult de 2 pahare de 100 ml și acestea doar în timpul mesei principale a zilei. Țuica și alte produse alcoolice mai tari trebuiesc limitate la 100 ml și vor fi consumate puțin înainte de masa principală a zilei.

Notă: pentru despățimirea de patima desfrânării (curvie, prea-curvie, imaginație, pornografie, malahie, etc.) este obligatorie eliminarea completă din alimentație a următoarelor alimente: condimentele și legumele (praz, țelină) care îmbunătățesc gustul mâncării gătite, legumele picante crude (usturoi, ceapă, ardei iute), toate băuturile alcoolice, toate băuturile care sunt făcute cu sirop de porumb (unele sortimente de bere, produse tip cola), produsele și băuturile fabricate cu conținut de cacao și zahăr (se înlocuiește cu pulberea de roșcove).

De asemenea, trebuie limitată expunerea corpului la soare, deoarece acest lucru stimulează în mod natural producția hormonilor sexuali.

e. Limităm cantitatea de mâncare consumată la fiecare masă.

Nu bem apă în timpul mesei, bem apă cu 30 minute înainte de masă sau la 60 minute după ce am servit masa.

Din punctul de vedere al unei asceze creștin-ortodoxe, **trebuie să ne limităm la un singur fel de mâncare și întotdeauna trebuie să mâncăm maxim 75–90% din ce poate duce stomacul nostru, adică niciodată nu trebuie să ajungem la senzația de sațietate.**

Restul de 10% până la umplerea stomacului nu este hrană necesară trupului, ci înseamnă poftă, plăcerea de a mânca acele alimente, „dreptul” demonilor lăcomiei alimentare.

Dacă în mod obișnuit mănânci până la saturație și/sau chiar peste saturație, în acest mod dai drepturi demonului lăcomiei alimentare să intre în trupul tău, apoi îl vei „îngrășa” prin „senzațiile” (real gândurile) și poftele alimentare pe care ți le va crea încontinuu în trup.

Deci aceste 10% până la sațietatea completă reprezintă de fapt satisfacerea duhului lăcomiei alimentare, este satisfacerea energiei demonice care „trăiește” din aceste pofte.

MÂNCĂM PÂNĂ LA SATURAȚIE ȘI CHIAR PESTE SATURAȚIE = ARE LOC PROCESUL DE ÎNDRĂCIRE = PENTRU NEÎNFRÂNARE ȘI LIPSĂ DE CUMPĂTARE, DEMONUL LĂCOMIEI ALIMENTARE VA PRIMI DREPTUL SĂ NE INTRE ÎN TRUP = VOM AVEA „SENZAȚII” (REAL GÂNDURI) ȘI POFFE ALIMENTARE FOARTE PUTERNICE, CARE NU SUNT ALE NOASTRE, CI ALE DEMONULUI CARE NE PARAZITEAZĂ TRUPUL.

MÂNCĂM PÂNĂ LA SATURAȚIE ȘI CHIAR PESTE SATURAȚIE (peste 90% din capacitatea stomacului) = PENTRU NEÎNFRÂNARE ȘI LIPSĂ DE CUMPĂTARE, SFÂNTUL DUH SE RETRAGE ȘI NE LASĂ SĂ NE LUPTĂM SINGURI CU DEMONUL LĂCOMIEI ALIMENTARE.

Sf. Grigorie Sinaitul ne învăța să ne stabilim singuri care nivel de asceză putem să-l respectăm:

– **înfrânare**, atunci când ne sculăm de la masă când încă suntem flămânzi, adică am mâncat maxim 50% din necesarul de hrană;

– **îndestulare**, atunci când ne sculăm de la masă când încă nu ne-am săturat, nu a apărut senzația de sațietate, am mâncat maxim 85–90% din necesarul de hrană;

– **sățurare**, când ne sculăm de la masă când a apărut senzația de sațietate, am mâncat 100% din necesarul organismului.

Părintele Proclu Nicău ne învăța că **pentru a învinge lăcomia alimentară omul nu trebuie să se asigure contra „senzației” de foame prin continuă îmbuibare și alimentație la timp, ci dimpotrivă, tot timpul trebuie lăsată să apară „senzația” de foame, pentru a crea oportunitatea/ocazia de a lupta contra ei.**

Părintele Proclu Nicău ne spunea că omul trebuie

„să se culce flămând, cu stomacul cât mai gol și să se trezească tot flămând”.

DUHUL LĂCOMIEI („senzația“ de foame, poftele alimentare, frica de înfometare) =

- 1. SE ÎNVINGE PRIN SILIREA DE SINE, CÂND TE ÎNFRÂNEZI ȘI MĂNÂNCI MAXIM 90% DIN NECESAR, FĂRĂ A AJUNGE LA COMPLETA SAȘIETATE (prin atenție, înfrânare, cumpătare, voință, răbdare, smerire de sine).**
- 2. ESTE ÎNVINS DE HARUL SF.DUH, DACĂ EȘTI CUMPĂTAT ȘI ÎNFRÂNAT CHIAR ÎN TIMP CE MĂNÂNCI ȘI NU AJUNGI LA COMPLETA SAȘIETATE (vezi despre „harisma sașietății“ în capitolul 19 la paragraful 19.6.13.a).**

O problemă în realizarea acestui fapt este că în organismul uman există un decalaj între umplerea fizică a stomacului cu mâncare și apariția în creier a senzației de sașietate. De obicei sunt necesare 20 minute de la începutul mesei, pentru ca în creier să apară senzația de sașietate.

Organismele noastre sunt proiectate pentru mese liniștite, încete, cu mestecarea îndelungată a hranei. Problema este că omul modern, mereu pe fugă și neatent la „senzația“ de foame, este re-educat să mănânce pe fugă și foarte rapid mari cantități de alimente, peste necesar. În mod obișnuit, în ziua de astăzi un individ poate înghiți în 20 minute chiar și 120% din volumul normal al stomacului său.

Practica monahală cunoaște această problemă, pentru care s-au găsit câteva metode simple și eficiente, precum sunt și următoarele.

e.1. Metode concrete pentru a controla (reduce) cantitatea de mâncare consumată.

x. În primul rând facem cele spuse mai sus la punctul **b**, adică avem o alimentație conștientă și atentă, puternic orientată spre consumul zilnic de fibre alimentare.

xx. Încă din primii ani de asceză creștină și timp de peste 1800 ani, cantitatea de mâncare pe care un călugăr (sau mirean creștin practicant) avea voie să o mănânce într-o zi era aceea pe care o putea ține în palma sa.

Prin 1950 încă se mai găseau la Athos călugări bătrâni, care primiseră predania veche și se hrăneau doar cu mâncarea pe care o puteau ține în palma lor.

De obicei natura respectă o regulă simplă: cei care au un trup mai mare și trebuie să mănânce mai mult au palma mai mare decât cei care au un trup mai mic. Evident nimeni nu mănca cu mâna și nu punea mai întâi mâncarea în palmă, să o evalueze. Fiecare călugăr făcea odată acest mic experiment practic: mănca foarte încet, calm, în tihnă și vedea cu câte lingurițe de mâncare își domolește foamea.

De obicei este nevoie de 5–10 lingurițe pentru a ne domoli foamea, care totodată reprezintă mâncarea care poate fi ținută în palmă (în funcție de trupul fiecăruia).

Apoi singur se limita zilnic la numărul de lingurițe cu mâncare la care știa că are voie.

FIECARE FACE UN MIC EXPERIMENT:

– **VOM MÂNCA FOARTE ÎNCET, ÎN TIHNĂ, VOM MESTECA BINE FIECARE LINGURIȚĂ CU MÂNCARE;**

– **VOM OBSERVA CU CÂTE LINGURIȚE DE MÂNCARE NE DOMOLIM FOAMEA;**

– **APOI ÎN VIITOR ZILNIC NE VOM LIMITA LA NUMĂRUL DE LINGURIȚE CU MÂNCARE LA CARE ȘTIM CĂ AVEM VOIE.**

xxx. În unele mănăstiri (Athos, România, etc.) pentru a învinge duhul lăcomiei, programul alimentar obișnuit (exceptând zilele de post) este de tip cazon, militar.

În general sunt prevăzute 2 mese pe zi, când timpul prevăzut pentru a mânca este limitat la 10 minute. Adică monahii pot mânca pe ceas doar 10 minute, după aceea, obligatoriu lingura se pune pe masă.

În acest mod sunt mai puține șanse ca un monah începător fără voință, eventual chiar un vitezoman al îngurgitării pe nemestecate, să ajungă la îmbuibare alimentară. Evident baza este auto-înfrânarea, nu disperarea de a mânca cât mai mult posibil în aceste 10 minute. Așa cum bine știm din experiența personală, la nevoie în 10 minute se poate mânca destul de multă mâncare.

iv. Din punctul de vedere al unei asceze creștin-ortodoxe, trebuie să ne limităm la un singur fel de mâncare și să nu mâncăm peste senzația de sațietate/săturare, să nu depășim 85–90% din capacitatea stomacului.

Este bine să mâncăm cumpătat, în liniște și tihnă, încet, cu porții mici și bine mestecate. Când simțim că apare senzația de sațietate ne oprim imediat din mâncat, chiar dacă mai avem mâncare în farfurie.

Fără disciplină impusă din exterior, ne folosim de propria voință și cumpătare.

Este foarte recomandat ca fiecare să se observe cu atenție pe sine și să numere după câte lingurițe și/sau linguri de mâncare îi apare senzația de sațietate: 10, 12, X lingurițe (pentru mâncare solidă) și 10, 12, Y linguri (pentru lichide, ciorbe, supe).

Apoi în fiecare zi când ne așezăm la masă vom ști exact la câte linguri sau la câte lingurițe de mâncare ne vom limita. Când am terminat de mâncat cele X lingurițe de mâncare solidă și/sau Y linguri de supă, vom lăsa tacâmul jos și masa se încheie.

Pentru un bărbat adult, această cantitate de hrană minimală este de aproximativ 5–10 lingurițe de mâncare solidă și 10 linguri de supă, la care se adaugă și 2–4 felii de pâine. Este bine să mâncăm cumpătat, în liniște și tihnă, încet, cu porții mici și bine mestecate.

Nu bem apă în timpul mesei, bem apă cu 10–30 minute înainte de masă sau la 60 minute după ce am servit masa.

e.2. Relația dintre „senzația” de foame și cantitatea de mâncare consumată.

Aparent nu poate fi nicio legătură între „senzația” de foame și cât de mult mănânci la o masă. Dar efectul este constatat și verificat. Prin limitarea cantității de mâncare și neapariția senzației de bine a unei mese copioase, duhul lăcomiei alimentare pleacă la altcineva.

Realitatea ne arată că „senzația” de foame care urmează unei mese copioase în care am mâncat 100–120% din capacitatea stomacului este mult superioară și mai greu de tolerat, comparativ cu „senzația” de foame care apare după o masă în care am mâncat maxim 90% din capacitatea stomacului.

Deci cu cât ne înfrânăm și mâncăm mai puțin în timpul mesei, cu atât mai ușor ne va fi după aceea să luptăm cu o „senzație” de foame tolerabilă.

Mănâncă ori de câte ori dorești și ce dorești, dar niciodată nu mănca maxim, până la sațietate. Lasă să apară senzația de foame, chiar provoacă să apară senzația de foame, ca să poți lupta contra ei. Aceeași idee apare și în cazul rețetelor nutriționiste, care recomandă mai multe mese și gustări pe zi, fără a se atinge pragul de sațietate. Foarte important este să nu mâncăm 100% din ce poate stomacul să ducă, ci maxim 90% din capacitatea lui maximă de umplere.

Desigur, se poate ca printr-o alimentație rațională științifică să slăbești, fără să mai

simți „senzația“ de foame, dar acest lucru nu înseamnă despătimire de duhul lăcomiei. Cu prima ocazie când vei abandona dieta științifică și vigilența, vei fi o pradă ușoară pentru toate poftele alimentare posibile. Fără alungarea duhului lăcomiei, revenirea în greutate la nivelul inițial este doar o chestiune de timp.

f. Respectarea disciplinei unui program de masă.

Pentru mirenii începători.

Indiferent de programul de muncă, pentru mirenii începători, programul de masă este următorul (timp de 3 luni):

în toate zilele săptămânii, de luni până duminică – vor fi 2 mese: o gustare (fructe, cereale) între orele 12–13 și masa principală a zilei în intervalul 16–18.

Pentru mirenii mediu spre avansați.

Indiferent de programul de muncă, pentru mirenii mediu spre avansați, programul de masă este următorul (după maxim 3 luni de la începerea ascezei):

luni, miercuri, vineri – 1 singură masă a zilei, cu 1 singur fel de mâncare, luată în intervalul 16–16.30.

marți, joi, sâmbătă, duminică și la sărbătorile domnești (scrise cu roșu în calendar și cele marcate cu cruce roșie) – vor fi 2 mese: o gustare între orele 12–13 și masa principală a zilei în intervalul 16–18.

Pentru mirenii avansați.

Indiferent de programul de muncă, pentru mirenii avansați, programul de masă este următorul (după maxim 6 luni de la începerea ascezei):

luni, marți, miercuri, joi, vineri, sâmbătă – 1 singură masă a zilei, cu 1 singur fel de mâncare, luată în intervalul 16–16.30.

duminică și la sărbătorile domnești (scrise cu roșu în calendar și cele marcate cu cruce roșie) – vor fi 2 mese: o gustare între orele 12–13 și masa principală a zilei în intervalul 16–18.

Precizări și completări necesare:

x. În mod ideal pentru zilele cu 2 mese, gustarea va fi la orele 12 și masa principală a zilei va fi servită între orele 16–16.30. Până la orele 20 digestia trebuie să fie complet încheiată.

Până la orele 17 terminăm toate activitățile din bucătărie care urmează după masă: spălat vase, făcut curat, aranjat tacâmurile, etc.

xx. În zilele de luni, miercuri, vineri și în toate zilele de post va fi 1 masă, aceasta va fi servită între orele 16–16.30.

Masa principală a zilei trebuie să aibă 1 singur fel de mâncare.

Vom mânca maxim 75–90% din capacitatea stomacului, fără să ajungem la senzația de sațietate.

xxx. În timpul mesei (meselor) nu pierdem timpul cu gânduri de împrăștiere, ci vom spune mental *rugăciunea lui Iisus*:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi păcătoșii“.

iv. Practica ascezei creștin-ortodoxe implică disciplina unei singure mese zilnice, luată după orele 16.

Sf.Paisie Velicikovski ne învăța că drumul desăvârșirii creștine este de a mânca constant și puțin în fiecare zi, mereu la aceeași oră a zilei.

Sf.Paisie Aghioritul recomanda fiilor săi duhovnicești ca singura masă a zilei să aibă loc nu mai devreme de orele 15 și nu mai târziu de orele 16. El personal mânca zilnic la orele 16, după ce își făcea canonul de rugăciuni între orele 15–16.

Alături de pravila de rugăciuni și metaniile mari, acesta trebuie să fie unul din scopurile principale ale începătorilor în asceza creștin–ortodoxă: să se stabilizeze într–o disciplină alimentară constantă, care prevede 1 masă pe zi, luată la orele 16 (cu excepția zilelor de duminică și la sărbătorile domnești când sunt 2 mese).

Motive practice pentru a respecta masa unică a zilei de la orele 16:

– Alegerea momentului mesei zilei pentru orele 16 are rațiuni precise, scopul este ca după o masă cumpătată să existe 6–8 ore de pauză alimentară, până la rugăciunile de seară (noapte) care încep după orele 22.

Pentru calitatea rugăciunilor de seară (noapte), în acel moment stomacul trebuie să fie complet gol, existând chiar o senzație de foame pe care o vom „stinge” cu un ceai cald (sau simplă apă calduță).

– Dacă luăm masa la orele 16, acest lucru presupune să învingem gândurile de foame, care în mod obișnuit apar mult mai devreme.

Deci de fapt este vorba despre recomandarea de a realiza zilnic un mic „antrenament” duhovnicesc, prin exersarea conștientă a unor virtuți sufletești: tăcere, luare aminte la sine, vigilență de sine, răbdare, înfrânare, împotrivire cu *rugăciunea lui Iisus*, smerire de sine.

– De asemenea, recomandarea de a mânca la orele 16 conține și o înțelepciune trupească. Nu este indicat să mâncăm în „vârful” senzației de foame, care apare (variabil pentru fiecare om) undeva între orele 13–14, deoarece inevitabil vom mânca mai mult decât ne este necesar.

Mai întâi să învingem gândurile de foame care apar la orele 13–14 și vom mânca după aceea, când „senzația” de foame s–a domolit. În consecință, dacă vom rezista și vom lua masa la orele 16 vom mânca mai puțin, mai controlat, cu mai multă cumpătare.

– Există zeci de mii de monahi și mireni sporiți care urmează o rânduală monahală și iau singura masă a zilei în intervalul 16–16.30.

Se creează astfel un câmp morfogenetic de masă, care ne este de folos. Concret, ne vom obișnui foarte ușor cu acest program alimentar.

v. Pentru cei care fac pravile de rugăciune „de toată noaptea” (între orele 21...24–4...6 dimineață), masa principală a zilei va fi luată la orele 13 și va fi urmată de somnul principal al zilei (orele 13.30...14–18...20).

Acesta era tipicul Sf.Iosif Isihastul, care astăzi este practicat de aproximativ 1.000 monahi de la Sf.Munte Athos.

vi. După împărtășanie obligatoriu nu se mănâncă și nu se bea nimic timp de 2–3 ore. În mod ideal, după slujbele Sf.Liturghie și Sf.Maslu, nu se mănâncă și nu se bea nimic timp de 2–3 ore.

vii. În zilele de luni, miercuri, vineri și în timpul posturilor canonice ale anului vom mânca mâncare de post, cu dezlegările prevăzute în Calendarul Ortodox (pentru postire vedeți spre sfârșitul acestui capitol paragraful **3.7.6**).

Sfințirea mâncării și binecuvântarea lui Dumnezeu. Recunoștința de după masă.

x. Înainte să mâncăm, nu uităm să cerem binecuvântarea lui Dumnezeu, pentru a sfinți alimentele pe care le vom consuma.

În acest sens **spunem rugăciunea Tatăl Nostru și o rugăciune de binecuvântare.**

În timp ce facem peste alimente (farfurii, tacâmuri, masă, cratiță) semnul Sfintei Cruci cu mâna dreaptă, vom spune o rugăciune de binecuvântare, ca de exemplu:

„Doamne, te rog binecuvântează, curățește și sfințește această mâncare, pentru Sfânt numele Tău. Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Amin.” – de 3 ori

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, vino la noi și binecuvântează casa, masa și bucatele acestea, că de la tine vin toate, Părintele luminilor. Amin.” – de 3 ori

De asemenea, vom avea dragoste creștinească și ne vom ruga pentru oamenii care nu au ce mânca, ca de exemplu (fiecare se roagă cum dorește):

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog ajută-I pe toți oamenii aflați în lipsuri să aibă ce mânca și nimeni să nu sufere de foame.”

xx. După ce ne ridicăm de la masă vom spune o scurtă rugăciune de mulțumire și recunoștință, ca de exemplu (fiecare spune ce rugăciune de mulțumire dorește):

„Mulțumesc Doamne, pentru pâine, pentru sare, pentru darul Sfinției Tale, mulțumesc Ție pentru această masă. Dă Doamne de mâncare la toți oamenii, nimeni să nu sufere de foame.”

Tăcerea pentru mirenii sporțiți.

După ce terminăm de mâncat nu mai vorbim nimic cu nimeni, pe cât este posibil lucrăm tăcerea pentru a nu ne risipi energia psihică și sufletească.

În multe comunități de monahi și în familii de mireni sporțiți există practica de a vorbi doar până la masa de prânz, după ce se termină de mâncat și se spală vasele nimeni nu mai vorbește nimic până a doua zi dimineată.

Nu se mai vorbește nimic și nu se mai răspunde la telefoane în intervalul 16 – a doua zi dimineată. Singurele excepții de la această regulă auto-impusă țin strict de urgențele care pot apare.

ÎN MOD IDEAL, VOM PĂSTRA TĂCEREA ÎNTRE ORELE 16 (DUPĂ MASA ZILEI) – PÂNĂ A DOUA ZI DIMINEAȚĂ.

Evident, în tot acest timp dedicat tăcerii nu ne ocupăm mintea cu gânduri de împrăștiere, griji, etc., ci ne „încărcăm” mintea cu *rugăciunea lui Iisus*.

Acolo unde contextul nu permite această asceză a tăcerii, după orele 16 vom avea grija să limităm la maxim discuțiile și vorbirea, nu vom face păcate ale vorbirii: vorbire în deșert, clevetire, critică, nemulțumiri, victimizare, minciuni, „tras de limbă”, judecare,

contrazicere, etc.

Vom vorbi strict cât este necesar, doar pentru a iniția, rezolva, organiza și clarifica aspectele utile, necesare și stringente ale familiei (grupului).

5.3. Gândurile poftelor alimentare.

Gândurile poftelor alimentare trebuie tratate în aceeași manieră ca și „senzația“ (real gândurile) de foame. În majoritatea cazurilor poftele alimentare nu sunt senzații și nevoi reale ale organismului, ci gânduri și stări mentale.

Există într-adevăr poftre reale, naturale ale organismului, prin care acesta ne semnalează deficitele de minerale, vitamine, fibre sau proteine din alimentație. Deficitul din alimentație a unui element necesar organismului se traduce prin apariția unei poftre alimentare de nestăpânit, pentru un anumit aliment care conține acel element.

Dar în afară de această situație naturală, poftele alimentare nu sunt naturale, ale organismului, ci sunt stări mentale specifice lăcomiei alimentare. Poftele alimentare sunt atât de corelate cu lăcomia, încât existența acestora este de fapt semnalul existenței patimii lăcomiei. Nu „senzația“ (gândurile) de foame sunt indicatorul existenței lăcomiei, ci poftele alimentare.

De asemenea, indicatorul care ne arată că patima lăcomiei a dispărut este dispariția poftelor alimentare. Putem să ținem cu anii cele mai aspre posturi, atâta timp cât încă ni se mai „scurg“ ochii după un pahar de vin, o prăjitură sau o friptură, patima lăcomiei încă nu ne-a părăsit. Sau dacă mâncăm la masa principală a zilei „cu poftă“, într-un mod hulpav, la fel trebuie să știm că patima lăcomiei încă nu ne-a părăsit.

Cum învingem gândurile poftelor alimentare și plăcerea trupului.

Învingerea poftelor alimentare înseamnă învingerea directă a duhului lăcomiei.

Învingerea poftelor alimentare este un război mult mai dur decât gândurile de foame, deoarece implică și învingerea plăcerii trupului pe care aceste poftre o creează. Iar când este vorba despre plăcere, trupul cu greu poate fi convins să cedeze.

Gândurile de foame mai pot fi acceptate și tolerate, deoarece prin ele apare nevoia de a ne alimenta organismul. Dar gândurile poftelor alimentare nu au nicio legătură cu nevoile reale ale organismului și sunt expresia directă a duhului lăcomiei.

Învingerea poftelor alimentare se face în principal la fel precum învingem „senzația“ (gândurile) de foame. Adică prin osteneala conștientă și silirea de sine pentru: alimentația puternic orientată spre consumul zilnic de fibre alimentare, controlul cantității de mâncare consumată și permanenta trezvie a minții (tăcere, vigilență, luare aminte la sine, supraveghere de sine, răbdare, înfrânarea și stoparea gândurilor de împrăștiere, smerire de sine prin neîncetata *rugăciunea lui Iisus*).

Ce putem face concret:

a. Avem controlul cantității de mâncare consumată.

Este o informație surprinzătoare și fundamentală faptul că orice poftă alimentară (și sexuală) este de fapt corelată cu senzația de sațietate pe care zilnic o obținem la sfârșitul meselor obișnuite.

Aparent nu poate exista nici o legătură între faptul că ne ridicăm de la masă complet sătui, cu stomacul complet plin și permanența unor puternice poftre alimentare.

Aparent nu este nici o legătură între sațietatea meselor principale compuse din cartofi, orez, carne, legume, pâine, etc. și permanența unor puternice poftte alimentare pentru alcool (vin, țuică, etc), cafea, înghețată, prăjituri, biscuiți, prăjeli, etc.

Chiar mâncare de post să fie, dacă ne îndopăm și ne umplem complet stomacul doar cu rădăcini, pâine și orez, surprinzător vom avea puternice poftte alimentare pentru consumul de alcool, produse dulci, lactate și prăjeli. Și nu doar atât.

Se știe că locuitorii din Sodoma aveau puternice poftte sexuale hulitoare datorită lipsei de înfrânare pentru mâncare.

Dar despre care mâncare vorbim? Cu ce se îmbuibau locuitorii din Sodoma?

Deoarece erau mulți și săraci, mâncarea lor principală era turtele realizate din cereale, doar foarte puțini (cei bogați) își puteau permite consumul de carne și brânză. Deci acei oameni se săturau și mâncau peste puterile lor încontinuu doar turte din cereale.

Poate părea de necrezut, dar tocmai **lipsa lor de înfrânare pentru consmul unor banale turte (lipii) și permanenta supra-sățietate i-a făcut să decadă sub nivelul animalelor** și în final să aibă parte de o moarte groaznică.

De necrezut, dar adevărat:

LOCUITORII DIN SODOMA AU AJUNS SUB PRAGUL DE ANIMALITATE DATORITĂ LIPSEI DE ÎNFRÂNARE PENTRU CONSUMUL EXAGERAT AL UNOR ALIMENTE „DE POST“ = PÂINE, LIPII ȘI TURTE DIN CEREALE.

Deci nu contează cu ce aliment(e) am realizat această sațietate, această umplere a stomacului. Că ne îndopăm cu orez, mere, rădăcini și pâine, nu contează. Senzația de supra-sățietate obținută va duce la permanența unor puternice poftte alimentare și sexuale.

De aproape 2.000 ani practica monahală și bisericească ne avertizează încontinuu cu privire la pericolul stării de sațietate alimentară.

Sățietatea, plinul și îndoparea stomacului are următoarele consecințe imediate și directe:

- pofta și dorința de a mânca tot mai mult la mesele principale ale zilei;
- permanența unor puternice poftte alimentare în special pentru alcool, dulciuri, prăjeli;
- permanența unor puternice poftte alimentare pentru mâncăruri gătite, cu arome și gust deosebit;
- puternice poftte sexuale naturale și chiar hulitoare;
- puternice și permanente gânduri de curvie, mândrie, trândăvie, acedie, slavă; deșartă, mărire de sine, etc.
- în general gândire împrăștiată, care se concretizează în: neatenție, imposibilitatea luării aminte la sine, imposibilitatea supravegherii de sine, imposibilitatea stăpânirii de sine;
- păcate legate de vorbire: vorbire în deșert, clevetire, judecare, osândire.

Remediul pentru toate aceste probleme este simplu: niciodată nu mâncăm maxim din ce poate duce stomacul, ci maxim 85–90% din capacitatea lui. Niciodată nu trebuie să ajungem la starea de sațietate alimentară, indiferent despre ce fel de aliment sau mâncare este vorba.

Pentru a nu ajunge la starea de sațietate a stomacului trebuie să fim atenți la noi înșine, să nu ne umplem farfuria cu mâncare și să mâncăm încet. Cum stomacul dă primele semne de sațietate lăsăm tacâmul jos și ne sculăm de la masă, indiferent cât de puțină mâncare a mai rămas în farfurie.

b. Evităm să avem în casă alimentele de care știm că nu ne putem abține.

Dacă ajungem în posesia lor ideal este să ne abținem să ne lăsăm în voia poftei și să nu mâncăm cu pasiune, fără oprire, tot ceea ce avem.

c. Limităm la maxim consumul de carne procesată, zahărul alb industrial și sarea cu antiaglomerant cancerigen E536.

Oamenii care au redus consumul de carne procesată, sare cu aditivul E536 și zahăr alb industrial au de asemenea poftă alimentară, dar acestea ajung mai greu la pragul de dependență, indiferent dacă este vorba despre o băutură sau despre o prăjitură.

Din punct de vedere științific nu este încă foarte clar de ce apare acest efect colateral al poftelor alimentare asociate consumului de carne procesată, zahăr alb industrial și de sare alimentară.

Este posibil ca motivul apariției acestor poftă alimentare colaterale să fie substanțele chimice (aditivul E536, monoglutamat de sodiu E624, alți aditivi alimentari tip E-uri, conservanți, etc.), care se adaugă în cadrul procesului de producție al acestor produse derivate din carne.

Un sprijin în reducerea și oprirea poftelor alimentare este reducerea consumului de zahăr alb industrial și al produselor din carne procesată.

c.1. Practica alimentară ne arată că oamenii care consumă mai puțină carne procesată (pastrame, mezeluri, cârnați, cremvufți, conserve, produse vidate, etc.) au în general o „senzație“ de foame moderată, naturală și mai puține poftă alimentare colaterale.

Consumul ridicat de produse din carne procesată duce la puternice „senzații“ de foame și la multe poftă alimentare diverse.

x. Este indicat să substituim consumul de carne cu consumul de ulei crud: ulei de măsline, ulei de floarea soarelui de primă presă, alte tipuri de uleiuri vegetale (în rapiță, soia, cânepă, etc).

Se consumă direct uleiul crud, nu consumăm uleiul folosit la prăjire.

Octogenarii din insulele grecești ajung sănătoși la vârste înaintate și datorită reducerii drastice a consumului de carne și înlocuirii acestui consum cu uleiul de măsline (în medie 1 litru/lună pentru o persoană adultă).

Sugestii simple pentru consumul uleiului crud:

- se ia în gură 1 linguriță de ulei și se mestecă (amestecă) bine cu saliva;
- „presărăm“ 1 linguriță de ulei peste o felie de pâine;
- vom adăuga ponderat uleiul peste salate sau direct peste mâncarea din farfurie.

În mod obișnuit, nu adăugăm în farfurie mai mult de 1 (una) linguriță de ulei.

xx. În locul varietăților gustoase ale produselor din carne, putem să ne limităm la consumul de carne simplă, macră, în care nu au fost adăugate diverse substanțe chimice. Cine poate și are voință, va opri complet consumul de carne.

c.2. Aceeași situație a reducerii „senzației“ de foame și a poftelor alimentare apare și în cazul reducerii (eliminării complete a) consumului de zahăr alb industrial și sare alimentară care conține antiaglomerant cancerigen E536.

d. Folosim alimente substituente.

Putem scăpa de orice dependență de plăcere din alimentație, folosind treptat alimente substituente. De exemplu, după ani de zile de consum zilnic, este greu să renunțăm imediat și definitiv la plăcerea unei cafea espresso.

Primul pas este să înlocuim această cafea apetisantă cu o cafea „chioară”, fără zahăr, lapte sau alte ingrediente pentru gust. Apoi, după două săptămâni, trecem la o cafea fără cofeină sau la o cafea bio din roșcove, orz sau cicoare. În final, după alte săptămâni putem trece la un ceai de mentă sau apă simplă.

Vestea bună este că în ziua de astăzi există o varietate de alimente de substituție, pentru orice poftă alimentară. Treptat, pas cu pas, cu ajutorul acestor alimente, putem să scăpăm de plăcerea oricărei poftă alimentare.

e. Avem prezență conștientă și trezvia minții.

Când vrem să luptăm cu poftele alimentare trebuie să avem permanent trezvia minții, să fim vigilenți și atenți la toate gândurile de împrăștiere.

Gândurile poftelor alimentare sunt alungate definitiv prin rugăciunea Tatăl Nostru, rugăciunea Împărate Ceresc și rugăciunea lui Iisus.

Concret, pentru a nu dezvolta poftă și adicții alimentare (poftă de dulce, poftă de cafea, poftă de carne, etc.), vom face următoarele:

- în timpul meselor zilei vom spune de 10 ori rugăciunea Tatăl Nostru și de 10 ori rugăciunea Împărate Ceresc. Apoi încontinuu vom spune doar *rugăciunea lui Iisus*.
- oricând înainte de satisfacerea unei poftă alimentare stringente, mai întâi vom spune de 10 ori rugăciunea Tatăl Nostru și de 10 ori rugăciunea Împărate Ceresc. Apoi vom spune încontinuu doar *rugăciunea lui Iisus*.

x. Rugăciunea Tatăl Nostru este următoarea:

Tatăl nostru Care leiești în ceruri, (x10)

sfințească-se numele Tău: (x10)

vină împărăția Ta; (x10)

facă-se voia Ta, (x10)

precum în Cer, așa și pe pământ. (x10)

Pâinea noastră spre ființă dă-ne-o nouă astăzi; (x10)

și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; (x10)

și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean. (x10)

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, (x10)

a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. (x10)

Amin. (x10)

xx. Rugăciunea Împărate Ceresc este următoarea:

Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, (x10)

Care pretutindenea ești și toate le-mplinești, (x10)

Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, (x10)

vino și Te sălășluiește întru noi oamenii, (x10)

și ne curățește pe noi de toată stricăciunea, (x10)

și mântuiește, Bunule, sufletele noastre. (x10)
Amin. (x10)

sau putem spune **rugăciunea Împărate Ceresc** de 10 ori în forma ei scurtă:

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată stricăciunea“

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului“ (pe inspirație), urmată imediat de „curățește-mă de toată stricăciunea“ (pe expirație)

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată lăcomia (patima X)“

sau

„Duhule Sfinte / curățește-mă de toată stricăciunea“

sau

„Duhule Sfinte curățește-mă“ (pe inspirație), urmată imediat de „Duhul Adevărului curățește-mă“ (pe expirație)

xxx. Rugăciunea lui Iisus pentru această situație este următoarea:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“

Mai multe aspecte în această privință puteți citi în capitolul 2, sub-capitolul **2.4.A**, la paragraful **22**.

f. Mâncăm încontinuu doar alimentul care ne stârnește pofta.

Practica monahală are o înțelegere care dă rezultate foarte bune în cazul poftelor alimentare.

Concret, pentru a se lecu de pofta alimentară, omul nu trebuie să se abțină de la consumul acelor alimente, ci dimpotrivă, trebuie să consume neîncetat, exagerat, doar acele alimente care îi generează o puternică poftă.

Deci dacă avem poftă de alimentul X, vom mânca non stop, zi după zi, doar alimentul X și nimic altceva. Timp de 2–4 săptămâni se consumă doar alimentul dorit, până când organismul începe să resimtă senzația de saturație și greață față de alimentul X.

Chiar mai mult, după ce apare senzația de greață–respingere față de alimentul X, în continuare vom mânca 3–5 zile doar alimentul X.

Se produce astfel o repulsie față de alimentul X, care va dura mulți ani. Concret, nu vom mai avea pofta irațională și nu ne vom mai îmbuiba cu alimentul X.

Practica monahală de la Mt.Athos aplica acest procedeu novicilor, care veneau la mănăstiri din lume. Timp de 2–3 ani, până făceau jurămintele monahale, aceștia erau definitiv lecuți și de pofta alimentară pe care le aveau în lume.

În general această lecuire de pofta era suficientă în primul an de noviciat, în primele 12 luni novicele scăpa de toate pofta alimentară. Cu o medie de 2–3 săptămâni per poftă, într-un an un om poate fi ușor „eliberat“ de 10 pofta alimentară.

Se cunoaște și cazul unor monahi începători, care datorită unor pofta puternice, spre

surprinderea lor au fost puși să mănânce timp de 2–3 luni de zile doar alimentul respectiv, până când simpla lui vedere le provoca o puternică senzație de respingere. Ca o excepție, la Mt.Athos această metodă nu se aplica poftelor alimentare legate de produsele din carne, în această situație pofta de carne era stopată prin consumul de multe nuci, alune, migdale, fistic, semințe, curmale, și desigur foarte mult ulei de măsline.

Aceeași metodă o putem folosi și noi, dar cu mult discernământ: timp de 1–2 săptămâni vom mânca doar alimentul X care ne creează o puternică poftă alimentară. Evident nu vom aplica această metodă produselor alimentare a căror consum intensiv ne poate dăuna grav sănătății: zahăr, produsele din carne, orice băuturi alcoolice, orice băuturi carbogazoase, orice băuturi pe bază de cafea, dulceață, chips-uri, orice produse puternic chimicalizate.

5.4. Gândurile de mândrie.

Indiferent de cauzalitatea și modul în care am ajuns lucrători ai lăcomiei, trebuie să știm bine faptul că pentru orice patimă pe care dorim să o combatem, de prima dată trebuie să fim atenți și la gândurile de mândrie. De ce acest lucru?

Motivul este că în realitate orice patimă are în fundal bine ascunsă patima mândriei. Unul din motivele cele mai importante pentru care oamenii cedează atât de ușor la gândurile patimilor este că simultan se dă satisfacție mândriei.

Sfântul Paisie Aghioritul definea mândria ca fiind o patimă–sursă pentru alte patimi, care în esența sa oferă omului o „satisfacție egoistă”, datorată unei stări subiective de superioritate față de ceilalți. Această „satisfacție egoistă” este de fapt o formă de bucurie demonică de tip sociopat/psihopat și constituie sursa unui libido demonic (energie psihică demonică), care duce la o funcționare dizarmonică a sistemului psihic uman.

Când dorim să luptăm cu orice patimă X, de fapt trebuie să luptăm cu patima X, plus patima mândriei. În realitate nu ne luptăm doar cu patima lăcomiei, ci mai ales cu mândria, cu „satisfacția egoistă” și libido-ul psihic pe care ni-l furnizează patima mândriei.

LUPTĂM CU PATIMA X = LUPTĂM CU PATIMA X + LUPTĂM CU PATIMA ASCUNSĂ (SAU VIZIBILĂ) A MÂNDRIEI.

Când începem să declarăm serios război oricărei patimi, aflăm rapid că problema cea mai mare și mai gravă nu sunt gândurile și presiunea psihică pe care o crează acea patimă. În cazul de față, pentru despățimirea de lăcomie, nu gândurile de foame și/sau de poftă sunt marea problemă. Trebuie doar puțină voință, înfrânare, răbdare și ceva sperietură de la analizele medicale, pentru a învinge aceste gânduri.

Dar cu toate acestea, cu toate că putem ușor învinge gândurile de poftă, continuăm să mâncăm nemăsurat, peste limita de saturație și chiar dacă nu ne este foame. Pur și simplu ne îndopăm fără motiv.

Întrebarea este de ce facem acest lucru, ce resort lăuntric ne împinge la acest comportament irațional și foarte păgubos. Iar răspunsul la această întrebare este simplu: mândria care, la fel ca și patima slavei deșarte, aduce cu sine îndreptățirea de

sine, autocompătîmirea de sine și deznădejdea.

IUBIREA DE SINE = DUCE LA MÂNDRIE = SATISFAȚIE EGOISTĂ + ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE + AUTOCOMPĂTÎMIRE DE SINE + TRISTEȚE DE TIP DEMONIC + DEZNĂDEJDE = DUCE LA JUSTIFICAREA DE SINE A DEPRINDERILOR CARE DUC LA O PATIMĂ.

Realitatea dureroasă este că în spatele oricărei patimi stă bine ascunsă mândria și dependența de libido—ul psihic demonic pe care această căpetenie a patimilor o furnizează sistemului psihic.

Fiecare avem în noi bine ascuns acest duh luciferic al mândriei, disimulat prin diverse stări sufletești, concepții și atitudini: mărire de sine, iubire de sine, răzvrătire, rebeliune, autonomie, independență, satisfacție egoistă, însingurare, negare al ascultării de Dumnezeu, îndreptățire de sine, îndumnezeire fără Dumnezeu.

CONCRET DUHUL MÂNDRIEI ÎNSEAMNĂ = SLAVĂ DEȘARTĂ, IUBIRE DE SINE, MĂRIRE DE SINE, EGOISM, EGOCENTRISM, SATISFAȚIE EGOISTĂ PRIN SUPERIORITATE FAȚĂ DE CEILALȚI, AUTONOMIE, RĂZVRĂTIRE, NEASCULTARE, ATITUDINE REACȚIONARĂ, PERMANENTĂ CÂRTEALĂ, NEMULȚUMIRE CRONICĂ, ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE, DORINȚĂ DE ÎNDUMNEZEIRE FĂRĂ DUMNEZEU.

Concret, în cazul patimii lăcomiei omul ajunge să mănânce nu de foame și nici datorită poftelor, ci datorită nevoii de a demonstra în exterior și sieși această atitudine de libertate personală, de rebeliune față de Dumnezeu.

Patima lăcomiei, ca de altfel oricare patimă, ne dezvăluie la fiecare tristul adevăr: indiferent cine suntem, cine ne credem, ce am învățat, ce știm sau ce facem, cu toții de la mic la mare purtăm în ființa noastră bine ascuns un duh de mândrie, de rebeliune față de Dumnezeu și mărire de sine.

Rebeliunea, neascultarea, negarea, satisfacția egoistă, atitudinea reacționară nu sunt niște realități exterioare, ci sunt aspecte bine ascunse în profunzimile gândirii și sufletului nostru. Acolo, în adâncurile noastre, zace mândria cu tot ce derivă din ea: slava de sine, mărirea de sine, neascultarea, orgoliul, dorința de îndumnezeire fără Dumnezeu, autonomia și ruperea voluntară de Dumnezeu.

În spatele fiecărei decizii iraționale de a mânca stă acest duh demonic al mării de sine și plăcerea demonică creată de starea sufletească a mândriei. Ajungem astfel să mâncăm nu pentru că avem trebuință de hrană, ci din satisfacție egoistă și atitudine reacționară, contrară legilor cumpătării:

„pentru că așa vreau eu, eu decid pentru mine ce este bine și ce nu”,

„pentru că pot să fac asta”,

„pur și simplu pentru satisfacția mea personală, pentru că sunt liber să mă îndop”,

„pentru că asta este doar bucuria mea, personală și unică, pe care nu o împărtășesc cu nimeni”

„pentru că este alegerea mea să fac asta”,

„pentru că se poate”,

„pentru că așa vreau eu, fără niciun motiv sau justificare; pur și simplu așa am eu chef

să fac“.

Prin mâncarea fără limită (și prin tolerarea oricărei patimi), în fapt omul își declară o anumită libertate, autonomie și nepăsare față de valorile sufletului, care presupun cumpătare, ascultare și înfrânare. De aceea și suntem atât de mulți lăsați să cădem în patima lăcomiei: pentru a ne smeri, a ne cunoaște pe sine și duhul de neascultare/rebeliune care stă ascuns în noi.

În acest mod ajunge omul să mănânce ca un automat și nu se poate opri, deși își propune să urmeze un program/disciplină alimentară. Gândurile ascunse de mândrie care acționează din spatele patimii lăcomiei sunt suficient de puternice și motivante pentru a determina omul să persiste într-o patimă, deși el și-a propus în mod conștient să lupte cu patima.

Putem să ne imaginăm mândria ca fiind logistica și rezervele care alimentează din partea demonilor lupta (patimile) din prima linie. Și atâta timp cât nu se iau măsuri pentru a opri această „logistică” de susținere și motivare a patimii lăcomiei, aceasta nu va putea fi oprită.

Cum învingem gândurile de mândrie.

Inamicul natural al mândriei este smerirea de sine, gândul de smerita cugetare împletit cu dragostea pentru Dumnezeu și răbdarea. Toți monahii și duhovnicii ne-au spus dintotdeauna că nu putem învinge o patimă dacă mai întâi nu învingem mândria și nu putem învinge mândria decât cu trezvia minții, post, rugăciune, smerire de sine, smerită cugetare și dragoste pentru Dumnezeu.

O patimă este în realitate puterea unui demon asupra sufletului, trupului și minții noastre. Atâta timp cât nu învingem acest „prădător”, rămânem robii lui și a patimii pe care el o reprezintă. Toți duhovnicii ortodoxiei ne-au învățat un adevăr simplu și puternic: nicio patimă nu se poate învinge definitiv doar prin răbdare, disciplină, voință, etc. Un demon al unei patimi poate fi învins definitiv numai prin smerire de sine, răbdare, voință, curaj și dragoste pentru Dumnezeu.

IMPORTANT:

ÎN MOD ESENȚIAL „ANIMALUL DE PRADĂ” (DEMONUL) AL UNEI PATIMI ESTE DEFINITIV ÎNVINS ȘI EXORCIZAT DIN TRUPURILE NOASTRE DOAR PRIN OSTENEALA CONȘTIENȚĂ ȘI SILIREA DE SINE PENTRU: POCĂINȚĂ, SMERIREA DE SINE (SMERITĂ CUGETARE), RĂBDARE, CREDINȚĂ, DRAGOSTE PENTRU DUMNEZEU, NEÎNCETATĂ RUGĂCIUNEA LUI IISUS, „RUGĂCIUNEA INIMII”, REALIZAREA UNUI CANON DE RUGĂCIUNE, POSTIRE.

Putem să ținem posturi, să ne înfometăm, să ținem diete excepționale, putem face orice aspect exterior, care va duce la slăbire, dar nu ne vom despătimi complet și definitiv de lăcomie. Statisticile nu mint: în câteva luni de zile de la terminarea dietei majoritatea oamenilor deja încep să pună înapoi kilogramele pierdute prin înfometare și alergat la sala de fitness.

În realitate demonul lăcomiei numai se retrage și nu te mai războiește, pentru a te

face să crezi că gata, ai învins, nu mai ești robul foamei iraționale, al poftelor și îndopării permanente. Lași garda jos, te relaxezi mental, devii nepăsător, nu mai ai o stare de tensiune psiho–emoțională necesară războiului cu tine însuși.

Exact atunci când te crezi victorios și devii nepăsător demonul lăcomiei revine în forță cu poftă și senzații de foame la care nu poți să rezisti. Cred că rezultatul ne este la mulți deja cunoscut.

Pentru a scăpa complet și definitiv de patima lăcomiei (pofte, îndopare irațională, senzații nejustificate de foame), trebuie să–i distrugem „logistica“ care o alimentează în secret, adică trebuie neapărat să învingem duhul mândriei. Iar ca să alungăm gândurile mândriei trebuie să ne smerim pe sine în mod conștient.

Ne smerim prin osteneala conștientă de a avea gânduri bune, gânduri de smerită cugetare, de pace, împăcare, toleranță, înțelegere. Ne smerim prin osteneala unei pravile zilnice de rugăciune și prin efortul de a opri imediat orice gând de reverie care înseamnă mărire de sine.

ÎNVINGEM PATIMA LĂCOMIEI (sau oricare altă patimă) = TREBUIE SĂ ÎNVINGEM MÂNDRIA = PRIN OSTENEALA CONȘTIENTĂ A SMERIRII DE SINE (SMERITĂ CUGETARE + CREDINȚĂ + SFÂNȚA FRICĂ DE DUMNEZEU + DRAGOSTE PENTRU DUMNEZEU + RĂBDARE + DISCIPLINA UNUI CANON DE RUGĂCIUNE + POSTIRE + NEÎNCETATĂ RUGĂCIUNEA LUI IISUS)

ÎNVINGEM „ANIMALUL DE PRADĂ“ AL MÂNDRIEI = TĂIEM RĂDĂCINILE ASCUNSE CARE ALIMENTEAZĂ PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE = PUTEM REALIZA DESPĂTIMIREA COMPLETĂ ȘI DEFINITIVĂ DE LĂCOMIE.

Pe lângă atitudinea duhovnicească de răzvrătire pe care o poartă în sine, o altă problemă legată de mândrie este dependența de libidou, plăcerea și energia psihică pe care aceasta le injectează în sistemul psihic. Ajungem deci la situația că despățimirea de lăcomie înseamnă obligatoriu renunțarea la libidou–ul psihic al mândriei. Ceea ce este greu, dar nu imposibil.

Ca orice formă de libidou, și cel produs de mândrie înseamnă pentru psihic energie și plăcere. Adică exact „materia primă“ necesară psihicului uman pentru a funcționa. Atâta timp cât nu vom furniza psihicului un libidou echivalent, din altă sursă, dependența de libidou–ul mândriei nu va putea fi oprită. Implicite dependența de patima lăcomiei nu va fi oprită.

Soluția este de a oferi psihicului un alt libidou, de o mai bună calitate, prin practica *rugăciunii lui Iisus*. Este un aspect puțin studiat de psihiatrie faptul că practica rugăciunii lui Iisus generează un libidou și o energie psihică de o calitate deosebită. Practica călugărilor ne arată că 30 minute de repetare a *rugăciunii lui Iisus* aduce psihicului energie echivalentă cu 3 ore de somn profund.

Acesta este secretul monahilor care se eliberează de orice patimă: înlocuiesc dependența psihicului de libidou–ul demonic al mândriei cu libidou–ul psihic duhovnicesc mult mai puternic, produs de rugăciunea lui Iisus.

Pshicul fiind alimentat cu atât de multă energie și plăcere, pur și simplu nu mai are nicio intenționalitate de a–și căuta surse de energie în altă parte.

Libidou–ul furnizat psihicului prin practica *rugăciunii lui Iisus* nu este doar mai puternic,

ci este și de o calitate mai bună, comparativ cu libido-ul mândriei. Libido-ul rugăciunii este considerat de psihic natural și firesc, comparativ cu libido-ul mândriei care este perceput de psihic ca fiind agitant și dizarmonic.

Este ca și cum am face comparație între glucoza naturală obținută de organism de la un măr, comparativ cu glucoza oferită de o prăjitură dulce. Prăjitura duce la o energizare bruscă urmată de o cădere energetică și la dependența neîncetată de dulce.

Glucoza din măr se eliberează treptat, nu produce variații majore de energizare și nici „căderi” de energie între pauze. Pur și simplu organismul resimte mărul ca pe un aliment natural și potrivit cu bioritmul său. La fel psihicul uman resimte energia psihică eliberată de rugăciune ca fiind naturală și potrivită cu modul său de funcționare.

PATIMA LĂCOMIEI = PRIN ACTUL DE A MÂNCA SE ACTIVEAZĂ DUHUL MÂNDRIEI + PLĂCEREA/LIBIDOUL DEMONIC AL MÂNDRIEI = DEPENDENȚA PSIHICULUI DE ENERGIA MÂNDRIEI.

DESPĂTIMIREA DE PATIMA LĂCOMIEI = ÎNLOCUIREA LIBIDO-ULUI NARCOTIZANT GENERAT DE MÂNDRIE CU LIBIDO-UL PSIHIC PRODUS DE RUGĂCIUNE.

De aceea spuneam într-un paragraf anterior că **procesul de despățimire trebuie să includă neapărat și perseverența zilnică a unui canon de rugăciune. Un canon de rugăciune îndeplinit zilnic și respectarea zilelor de post stabilite de Biserică au ca rezultat smerirea sufletului.**

Rezultatul indirect al smeririi sufletului este că patima care ne luptă în linia întâi (lăcomia sau alta) nu va mai avea „logistica” de susținere și continuitate a mândriei. Dacă rupem dependența ascunsă de mândrie, putem rupe și dependența vizibilă de lăcomie. Ca urmare, ne vom putea împotrivi cu succes gândurilor de foame/pofte prin propria voință.

Toate rugăciunile sunt folositoare pentru smerirea sufletului, dar în special *rugăciunea lui Iisus*. Să încercăm să spunem această rugăciune în mintea noastră zilnic, ori de câte ori putem.

Când avem „timpuri morți” sau „ferestre”, să nu lăsăm mintea să ne zboare aiurea la gânduri de împrăștiere, ci să o punem să „macine” *rugăciunea lui Iisus*. Vom constata că vom primi un mare ajutor pentru despățimirea de lăcomie. Nu vom mai avea impulsuri iraționale de a mânca necontrolat, nu vom mai mânca doar de dragul de a mânca.

POSTIRE + RĂBDARE ȘI VOIŢĂ PENTRU REALIZAREA UNUI CANON ZILNIC DE RUGĂCIUNE + NEÎNCETAT RUGĂCIUNEA LUI IISUS + SMERITĂ CUGETARE = DUCE LA SMERIREA DE SINE = ÎNVINGEM MÂNDRIA = TĂIEM RĂDĂCINILE ASCUNSE CARE ALIMENTEAZĂ PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE.

Cu răbdarea și înfrânarea poți să lupti contra falselor senzații de foame și a gândurilor de poftă. Dar fără smerire de sine nu avem nicio șansă să învingem definitiv dependența de duhul mândriei, care stă ascuns în spatele lăcomiei.

5.5. Frica inconștientă de înfometare (specifică duhului patimii) și frica inconștientă omenească față de demonul patimii alimentare, care se află în trupul nostru.

În citatul prezentat câteva paragrafe mai sus, mentorul lui C. Castaneda îi spune acestuia că motivul pentru care mănâncă irațional și compulsiv nu este o „senzație de foame” naturală a organismului, ci frica inconștientă de înfometare care este o trăire demonică.

O bună parte din alimentația zilnică o datorăm nu gândurilor de foame sau nevoii reale de alimentație și nici măcar unei false senzații de foame, ci unui îndemn inconștient de frică demonică. În mod uimitor pentru o ființă rațională, omul mănâncă chiar dacă este sătul și chiar dacă nu vrea să mănânce.

În interiorul nostru este un ceva anume care trece peste voința noastră. Când suntem sătui și totuși mâncăm, chiar dacă suntem conștienți că nu facem bine ce facem, ne dăm seama că undeva în interiorul nostru este „ceva” care trece peste voința noastră. Acel „ceva” care trece peste voința noastră este frica inconștientă de înfometare, care nu are nicio legătură cu senzația noastră de foame. Frica de înfometare nu este a noastră, a organismului nostru și nu are nicio legătură cu nevoile noastre reale. Frica de înfometare este de fapt „anxietatea animalului de pradă” care ne stăpânește în ascuns, este o trăire ființială specifică demonului lăcomiei alimentare. Prin frica de înfometare duhul lăcomiei trece peste voința noastră și ne determină să avem comportamente alimentare iraționale, ne-necesare și ne-sănătoase.

Această frică este excepțional de periculoasă, deoarece are capacitatea de a ne scurt-circuita toate mecanismele conștiente volitive de înfrânare și împotrivire. Fără să știe de ce, în mod automat, omul începe să mănâne. Omul mănâncă și se uită la sine și se întreabă de ce acum mănâncă, deoarece chiar nu-i este foame.

Este foarte posibil ca să fi avut deja tentative eșuate de luptă și despățimire de lăcomie, sau oricare altă patimă. Dar foarte posibil, ai eșuat în acest efort. Deși te-ai focalizat și concentrat asupra lăcomiei și ți-ai propus să te oprești de la mâncare, în continuare gândurile de foame și poftă au trecut cu lejeritate peste voința ta. Voința și atenția ta nu au putut fi suficiente de puternice, încât să oprească un gând de poftă. Probabil te-ai întrebat de multe ori de ce ajungi să mănânci irațional, impulsiv și compulsiv, chiar și atunci când nu-ți este foame. Sunt două variante de răspuns la această situație.

O variantă este că nu te-ai gândit suficient la despățimire și implicit nu ți-ai crescut suficient dorința și voința necesare pentru despățimire.

A doua cauză este deoarece din ascuns ai fost „sabotat” inconștient de frica irațională de înfometare. Omul vede patima lăcomiei, ia măsuri contra ei, dar nu bănuiește că în spatele lăcomiei lucrează și un aspect emoțional – frica paralizantă. Învingerea lăcomiei presupune deci și învingerea unei anxietăți inconștiente, a unei forme de frică.

Cum învingem frica inconștientă de înfometare și frica inconștientă față de demonul patimii lăcomiei care se află în trupul nostru.

Lupta cu frica de înfometare este de aceeași natură cu lupta contra poftelor alimentare. Nu cu trupul nostru ne luptăm, nu cu nevoia noastră reală de alimentare,

ci cu anxietatea unui „animal de pradă”, care ne transmite starea sa, frica lui de a rămâne fără susținerea energetică a omului.

Ca să învingem această frică irațională sunt necesare mai multe aspecte.

a. Prima dată trebuie să o conștientizăm, să fim conștienți de faptul că **în spatele tendinței iraționale/compulsive de a mânca stă frica inconștientă de înfometare și frica inconștientă față de mânia duhului (demonului) patimii lăcomiei, care se află în trupul nostru.**

Când apare impulsul compulsiv de a mânca, trebuie să ne dăm imediat seama că în spatele acestuia stă frica. Trebuie să fim atenți și să identificăm în noi înșine această frică.

Apoi trebuie să înțelegem că frica de înfometare nu este a noastră, a trupului și sufletului nostru, ci a unui duh al răutății care se teme pentru binele său.

În final, duhul lăcomiei, „animalul de pradă” nu poate fi învins fugind de el, adică prin cedare în fața fricii. Dacă mănânci compulsiv ori de câte ori apare frica de înfometare, acest lucru nu va face să o oprească. Frica va reveni, mereu și mereu.

Trebuie înțeles că este vorba despre 2 frici distincte și complet diferite:

x. frica inconștientă de înfometare, care real este o frică a demonului patimii lăcomiei alimentare, nu este o frică naturală–omenească.

Este o frică și o anxietate ființială a demonului patimii care trăiește în trupul oamenilor, dar care inconștient este simțită/trăită și de către oameni și astfel este confundată cu o frică omenească;

xx. frica inconștientă față de demonul patimii lăcomiei alimentare care se află în trupul nostru, care real este o frică instinctuală, naturală, omenească.

b. Frica inconștientă de înfometare (specifică duhului patimii lăcomiei alimentare) se învinge exact în același mod ca orice altă frică nejustificată, precum frica de înălțime, de spații întunecate sau de explorarea unor locuri noi.

Frica inconștientă de înfometare poate fi conștient și premeditat alungată doar într–un singur mod: provocând și înfruntând demonul patimii din trupul nostru mereu și mereu, zi de zi și oră de oră.

Un avantaj de partea noastră este faptul că știm că această frică de înfometare apare cu o putere mare mai ales seara, după orele 20. Un alt ajutor este că presiunea psihică indusă demonic pentru a mânca nu durează mai mult de 5 minute. Dacă rezistăm în aceste 5 minute „de foc” vom avea apoi parte de câteva ore de liniște. Apoi iar va urma o criză a fricii de înfometare și o presiune psihică de natură demonică pentru a mânca compulsiv. Și tot așa.

Frica de înfometare nu apare dacă neîncetat mănânci bine, până la sațietate. Deci poți face să apară frica de înfometare dacă la masa de seară mănânci maxim 70% din necesarul de mâncare pentru sațietate și apoi rezști printr–o neîncetată luare aminte la sine, voință, înfrânare, răbdare și smerire de sine.

Frica de înfometare apare doar atunci când zi de zi mănânci mai puțin decât ai nevoie.

În acest mod provocăm frica de înfometare să apară, neîncetat, zi de zi. Apoi însă trebuie să te ții tare, să nu cedezi. Vei fi exact precum individul care se teme de spații înguste, dar stă acolo cu orele, până când se obișnuiește cu senzația de normalitate. Sau ca individul pus de psiholog să stea pe balconul unui bloc, pentru a învinge frica de înălțime.

La început va fi îngrozitor. După ce o conștientizezi, frica de înfometare este o senzație îngrozitoare. Psihic, sufletește, fizic, toate și totul vor urla înlăuntrul tău după mâncare, deși în urmă cu numai 2 ore ai mâncat 50% din necesar. Dar nu organismul tău „țipă” după mâncare, ci demonul lăcomiei alimentare. Nu trupul tău este în pericol, fiindcă el are disponibile rezervele de grăsime.

Probabil vei ceda psihic imediat o zi, două, trei, până când te obișnuiești cu senzațiile îngrozitoare. Apoi, când descoperi că „dracul nu este chiar atât de negru”, vei începe să lupți. Probabil vei ceda din nou, dar nu chiar imediat, ci după 1–2 ore de luptă cu frica „animalului de pradă”.

Apoi vei lupta din nou și din nou, până când, în maxim o lună de zile de la începutul acestei terapii de șoc, vei învinge. Vor trece ore și ore în care toate în tine vor urla și tu vei putea rămâne stăpân pe tine însuși. Frica de înfometare va fi învinsă și în acest mod sute de calorii inutile vor sta deoparte de tine. Este unul din cazurile fericite, când eliberarea de lăcomie aduce după sine și reducerea greutateii.

c. Frica de înfometare se învinge dacă permanent avem trezvia minții: avem o neîncetată luare aminte la sine, suntem vigilenți și atenți la toate gândurile de împrăștiere și foame, chemăm în ajutor numele Mântuitorului Iisus Hristos.

Tot atacul demonic realizat prin frică, gânduri de foame și impulsuri iraționale de a mânca compulsiv este stopat prin *rugăciunea lui Iisus*.

d. Frica inconstientă de înfometare (specifică duhului patimii) și frica inconstientă a omului față de demonul patimii lăcomiei alimentare sunt definitiv stopate și îndepărtate dacă citim zilnic minim 3 psalmi.

Citirea psalmilor ne va da curaj duhovnicesc, încredere în noi înșine, încredere în puterea lui Dumnezeu, claritate a gândirii, discernământ și eliminarea fricii inconstiente față de demoni.

18.2. DESPĂTIMIREA SUFLETULUI (SINELUI NATURAL) DE PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE.

În general suntem lăsați să cădem în robia unor patimi pentru păcate de neam ale înaintașilor, pentru păcatele noastre personale, pentru starea de „căldicel” nepăsător, pentru a ne conștientiza frica și duhul de rebeliune al mândriei care zace ascuns în pivnițele sufletului fiecăruia dintre noi, pentru a ne smeri sufletul.

Întotdeauna când dorim să începem lupta despătimirii, este bine să începem și de la Sinele natural al omului. Cu excepția patimii desfrânării care pornește din minte, toate celelalte patimi pornesc din „inimă” și prima dată vatămă Sinele. Apoi, prin deprindere, nepăsare și neatenție, patima cucerește complet mintea și trupul omului. Împătimirea este în esența sa un proces de „îmbolnăvire” („virusare”) a Sinelui natural al omului, care are ulterior efecte asupra trupului și psihicului. Medicina modernă, neurologia și psihologia au făcut progrese mari și pot ușura în mare măsură efectele organice și psihice ale patimilor.

Despătimirea Sinelui natural de o patimă solicită însă un „tratament” duhovnicesc complet, din care nu au voie să lipsească (așa cum ne învață Părintele Ilie Cleopa) rugăciunea, spovedania și împotrivirea la gândurile specifice patimii.

Este ușor să ne despătimim mintea și să slăbim, dar este necesară o luptă mult mai

stăruitoare și iscusită pentru a ne despătimi complet și definitiv Sinele natural.

În acest sens avem exemplul Sf. Maria Egipteanca, care timp de 17 ani a slujit patimilor și tot de 17 ani a avut nevoie pentru a-și despătimi Sinele de toate patimile care o stăpâneau la tinerețe (curvie, lăcomie alimentară, slavă deșartă, iubirea de plăcere). Deci mare atenție, dacă nu mai avem gândurile și poftele specifice unei patimi nu înseamnă că am realizat completa despățimire a Ființei noastre. În acest caz poate fi vorba doar de despățimirea minții sau eventual de o strategie vicleană de retragere a demonilor, pentru a-ți crește slava deșartă (mândria), nepăsarea și trândăvia.

LIPSA GÂNDURILOR ȘI POFTELOR UNEI PATIMI = NU ÎNSEAMNĂ CĂ NE-AM DESPĂTIMIT FIINȚA DE PATIMA CARE RĂMÂNE BINE ASCUNSĂ ÎN „INIMA“ NOASTRĂ (SINELE NOSTRU).

Motivația pentru despățimire.

Motivația pentru despățimire trebuie să fie smerenia, recunoștința, evlavia și dragostea noastră pentru Dumnezeu–Tatăl, Creatorul nostru, așa cum explicit se exprima Ayrton Senna da Silva, multiplu campion mondial de Formula 1:

„Nimic nu mă poate despărți de dragostea pentru Dumnezeu“¹⁰

Când dorim să scăpăm de patima lăcomiei, trebuie să ne întrebăm pentru ce facem acest lucru. Cine ne motivează în acest demers și de ce.

Care este de fapt intenția noastră?

Care este de fapt jertfa noastră?

Pentru cine facem această jertfă și osteneală?

Pentru a arăta bine, a avea pătrățele pe abdomen și a atrage femeile?

Pentru a ne legăna mai provocator pe tocuri și a declanșa privirile doritoare ale bărbaților?

Ca să arătăm mai bine în societate?

Ca să ne simțim bine cu noi înșine?

Ca să slăbim și să ne refacem sănătatea?

Pot exista multe motive pentru acest demers. Și toate, omenește vorbind, sunt cumva justificate.

Despățimirea de o patimă nu este un lucru ușor, în cazurile cronice despățimirea este o luptă mai presus de firea omenească. Pentru a susține această jertfă mai presus de fire cea mai importantă motivație trebuie să fie dragostea și evlavia noastră pentru Dumnezeu, dorința de a activa în noi asemănarea dumnezeiască, de a fi cât mai mult identici cu chipul slavei Sale desăvârșite.

RECUNOȘTINȚA + DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU = ESTE SINGURA MOTIVAȚIE FUNCȚIONALĂ CARE POATE SUSȚINE CU STATORNICIE PE TERMN LUNG JERTFA ȘI OSTENEALA NECESARE DESPĂTIMIRII DE O PATIMĂ.

Purificarea sufletului, minții și trupului de o patimă trebuie să fie expresia dragostei noastre pentru Creatorul nostru, care ne-a făcut buni, curați, liberi, fără patimi și subjugări demonice. Din dragostea și recunoștința noastră pentru Dumnezeu trebuie

să fim în stare să—l prezentăm Domnului la Judecată un suflet (și un trup) nesticăcios și întreg, așa cum ni l—a dat El când am fost zidiți.

Prin disciplinare de sine și încordarea voinței putem desigur să trecem prin etape de asceză trupească nemotivată duhovnicește. Dar per ansamblu, rezultatul final al acestei asceze lumești va fi unul negativ.

18.2.1. Stoparea slavei deșarte prin „întristarea cea bună”, răbdare, smerirea sufletului (Sinelui natural), smerită cugetare și dragostea pentru Dumnezeu.

Ce înseamnă smerirea de sine?

Este preocuparea conștientă pentru a realiza voia lui Dumnezeu, este preocuparea conștientă de a nu—l supăra/mâhni cu nimic pe Dumnezeu.

Este preocuparea noastră conștientă de a nu face păcate cu gândul/vorba/fapta.

Este preocuparea noastră conștientă pentru pocăință, smerită cugetare, smerire de sine, smerită smerenie, sfială.

Este preocuparea noastră conștientă de a dobândi dragostea pentru Dumnezeu.

Este realism duhovnicesc, conștiința propriilor păcate, patimi sufletești și neputințe, dar și pocăința pentru ele.

Prin prezență conștientă, supravegherea de sine, înfrânare, voință, răbdare, etc., putem numai să identificăm și să stopăm temporar un atac demonic prin gânduri, dar nu și să—l învingem definitiv. Într—un final, cu toată opoziția noastră, după un timp oarecare (10 minute, 30 minute, 1 oră, 2 ore, etc) nu vom mai face față presiunii psihice și vom fi învinși. De aceea, niciun atac demonic prin gânduri nu poate fi definitiv oprit fără smerire de sine și rugăciune la Dumnezeu.

Smerirea de sine (smerenia, smerita cugetare) este singura virtute pe care un demon nu o poate imita și este singura armă dată omului prin care poate învinge (în mod indirect) pe demonul unei patimi.

În fapt, nu omul învinge atacul demonic al gândurilor, ci Harul Sfântului Duh, care este imediat trimis de Dumnezeu omului care se smerește și îi cere de urgență ajutorul Său.

Nu întotdeauna Dumnezeu ajută până la capăt pe cel care îi solicită ajutorul pentru despățimire. Există mai multe cauze ale acestei situații.

În primul rând Dumnezeu nu ajută în despățimire pe aceia care nu sunt complet hotărâți pentru curăție, care nu au ajuns să urască patima din toată conștiința lor. Motivul este simplu.

Dacă Dumnezeu te ajută și oprește „războiul” patimii (mental și trupește) și tu în continuare vei păcătui prin patimă, atunci păcatul tău va fi foarte mare. În acest caz nu vei mai face păcatul forțat de presiunea psihică uriașă a demonului patimii, ci strict din propria ta voință. Păcatele făcute prin voința păcatului sunt cele mai mari, cu mult mai grave decât păcatele făcute printr—o patimă la care ești rob necondiționat. Pentru a nu face păcate prin propria voință, dorința ta pentru curățire trebuie să fie cu adevărat determinantă. Curățirea de o patimă nu este un moft, nu este ispitirea lui Dumnezeu, să—l testezi să vezi dacă El chiar te ajută dacă—l ceri tu asta.

Domnul nu ajută pentru despățimire pe aceia la care despățimirea trupului de o patimă ar duce la împățimirea sufletului cu slavă deșartă și mândrie. La început cu toții suntem uimiți de puterea pe care o are numele Mântuitorului Iisus Hristos când

suntem asaltați de gânduri de împrăștiere, poftă, foame, etc. Cu toții suntem uluiți de ușurința cu care cele mai puternice gânduri „fug”, când mintea începe să se gândească la Mântuitorul Iisus Hristos.

Cea mai puternică „senzație” de foame (în realitate „senzația” este o presiune mentală a unui gând de foame, care nu are nicio legătură cu starea fiziologică a stomacului) dispare complet dacă în mintea noastră spunem de numai 20 ori rugăciuni simple precum:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluește-mă.”

și/sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă și ajută neputinței mele.”

Apoi însă imediat vine și gândul demonic de slavă deșartă:

„Vai, ce bun sunt eu! Deși nu am mai mâncat de 15 ore, în numai 20 secunde am alungat gândurile de foame și gata, nu mai îmi este foame. Wow....., în numai 20 secunde a dispărut senzația de foame care mă chinuia de atâtea ore.

Ce tare sunt eu, dacă în numai 20 secunde prin puterea voinței mele am spulberat atacul demonic al gândurilor de poftă și foame”.

Și acest gând de slavă este tot un atac demonic, de care de asemenea nu trebuie să ne atașăm, ci să-l respingem, deoarece nu este gândul nostru, ci al unui demon. Și aici trebuie atenție, deoarece acceptarea gândului demonic de slavă deșartă și mărirea de sine duce la o „cădere” a sufletului chiar mai gravă decât căderea prin patima lăcomiei. De aceea Părintele Cleopa ne învață că **sfârșitul obligatoriu al unui atac demonic prin gânduri nu este doar respingerea acestor gânduri prin rugăciunea lui Iisus, ci respingerea finală a atacului demonului are loc prin smerirea de sine, prin smerita cugetare.**

ÎNVIINGI RAPID CU RUGĂCIUNEA LUI IISUS TOATE GÂNDURILE DE ÎMPRĂȘTIERE, „SENZAȚIA” DE FOAME, POFTELE ALIMENTARE, etc = IMEDIAT APARE URMĂTORUL ATAC DEMONIC MAI PERFID, PRINTR-UN GÂND DE SLAVĂ DEȘARTĂ ȘI/SAU DE MĂRIRE DE SINE = DACĂ PRIMIM ÎN MINTEA NOASTRĂ ACEST GÂND DE MĂRIRE DE SINE (SAU SLAVĂ DEȘARTĂ), VA APARE PERICOLUL UNEI „CĂDERI” MAI GRAVE ÎN MÂNDRIE.

Osteneala pentru blândețe, „întristarea cea bună”, smerirea sufletului și smerita cugetare.

Motivul principal pentru care noi oamenii suntem lăsați să „cădem” în robia unor patimi se datorează în principal mândriei și slavei deșarte bine crescute în sufletul nostru.

Degeaba facem noi planificări alimentare, facem foamea și punem lacăt pe frigider, dacă nu avem curaj și nu ne smerim sufletul. Fără curaj, voință și smerirea sufletului, orice efort și rezultat va fi doar temporar.

Aparent da, am învins, dar după un timp oarecare de retragere de 1-X luni de zile, fără smerirea sufletului orice patimă va reveni în forță. De aceea practica monahală

prevede obligativitatea ascultării și tăierii vocii proprii. Ascultarea duce la smerirea de sine, aceasta la smerirea sufletului și în final se poate ajunge la completa despățimire a sufletului.

Practica ascultării de un stareț/duhovnic era o situație valabilă în trecut. În ziua de astăzi, datorită infiltrării Bisericii la toate nivelele de agenții antihristici ai ecumenismului, este (eventual) permisă doar o ascultare limitată sub forma unei sfătuirii, care să implice din partea credinciosului maxim discenământ, atenție și simț critic. În ziua de astăzi, ascultarea totală fără discernământ este complet exclusă. Nu o spun eu, ci duhovnici bătrâni, care știu ce se întâmplă în subteranele Bisericii ortodoxe.

NU EXISTĂ DESPĂTIMIRE DEFINITIVĂ FĂRĂ SMERIREA SUFLETULUI (SINELUI NATURAL), PRIN SMERITA CUGETARE ȘI SMERIRE DE SINE.

Smerenia este virtutea fundamentală, de căpătâi a sufletului uman. Fără smerenie nu poate fi dezvoltată și întărită nicio virtute a sufletului (precum răbdarea, înfrânarea, cumpătarea, dragostea, blândețea, etc) și nu poate fi învinsă nicio patimă a sufletului, trupului și minții.

Așa cum ne învață toți monahii, preoții și Sfinții Părinți, smerenia este singura virtute pe care demonii nu o pot avea sau imita și este singura virtute care poate smulge definitiv patima din inima omului.

Despre importanța blândeții.

Ca să ajungem însă la smerenie, să nu uităm învățăturile Sf.Ioan Scărarul, Sf.Vasile cel Mare și ale Sf.Petru Damaschin, că „materia” smereniei (smerirea de sine, smerita cugetare) este blândețea, „atomii duhovnicești” care creează vizibilă smerenia sunt „atomii” de blândețe.

În Filocalia vol.5 (ediția din 1976), la capitolul „Învățăturile duhovnicești ale Sfântului Petru Damaschin”, în „Cuvântul IX”, acesta ne învață:

„«Smerenia este ușa nepățimirii», zice Scărarul. Iar materia acesteia este blândețea, după marele Vasile.”

Putem aici adăuga că smerenia are un „izvor” tainic, care este dragostea: pentru aproapele (limitată, „ca pe tine însuți”) și pentru Dumnezeu (nelimitată, „din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta”, în Sf.Evanghelie după Marcu, cap.12, versetul 30).

Deci nu poate exista smerenie fără blândețe și fără dragoste.

„MATERIA PRIMĂ” CARE CREEAZĂ SMERENIA (SMERIREA DE SINE, SMERITA CUGETARE) ESTE BLÂNDEȚEA (după Sf.Vasile cel Mare).

„ATOMII DUHOVNICEȘTI” CARE CREEAZĂ SMERENIA SUNT „ATOMII” DE BLÂNDEȚE.

„IZVORUL” TAINIC AL SMERENIEI (SMERIRII DE SINE, SMERITEI CUGETĂRI) =

1. DRAGOSTEA PENTRU APROAPELE, LIMITATĂ („ca pe tine însuți”) +

2. DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU, FĂRĂ LIMITE, („din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta“).

Smerenia înseamnă printre altele să avem realism duhovnicesc. Înseamnă să avem recunoașterea stării noastre de neputință, căzuți și robiți păcatului. Adică să avem clară conștiința faptului că acum, în starea de împătimiți fiind, prin puterile noastre nu putem răzbi și ne elibera din robia patimii.

Smerirea sufletului se obține greu, printr-o luptă continuă cu noi înșine, prin post, rugăciune și „smerită cugetare“.

Pentru smerire de sine trebuie disciplină și perseverență în respectarea unui program de normalitate creștină: post (luni, miercuri, vineri, duminică dimineața), canon zilnic de rugăciune (rugăciune de dimineață, Acatistul zilei și rugăciunile de seară), *rugăciunea lui Iisus* (minim 300 ori pe zi), Psalmul 50 (minim 2–7 ori pe zi), rugăciunea Tatăl Nostru (minim 9 ori pe zi).

Pentru despățimirea sigură și definitivă sunt obligatorii curajul, voința și disciplina în respectarea unui canon de rugăciune zilnică. Un canon mic sau mare, după puterile fiecăruia. Putem să ne stabilim ce prăvilă dorim noi, dar cu condiția fundamentală de a o respecta în fiecare zi.

Un Tatăl Nostru, un psalm, o rugăciune de dimineață, un Acatist, o rugăciune de seară, câteva metanii mari, orice este valabil și ne ajută. Dar cu o singură condiție: trebuie statornicie, perseverență. Nu trebuie cantitate și nu trebuie în salturi pași mari de iepure olimpic, rezultate dau doar pașii mici, dar perseverenți, de țestoasă.

Adică nu azi „mănânc“ pe pâine toate rugăciunile timp de 3 ore și apoi o săptămână nu mai spun niciun Tatăl Nostru. Nu așa. Trebuie rugăciune zilnic, zi de zi, atâta cât poți duce. Poți duce ZILNIC 10 minute de rugăciune. Este ok, 10 minute să fie, dar ZILNIC. Poți 30 minute, este foarte bine, dar ZILNIC să fie.

Când este vorba de rugăciune, calitatea și perseverența/disciplina zilnică dau rezultate, comparativ cu cantitatea/norma și variațiile săptămânale care nu „produc“ niciun rezultat.

Deci pentru smerirea sufletului și implicit eliberarea de patimi vă recomand un program de rugăciune mic, pe măsura puterilor proprii, dar care să fie îndeplinit zilnic, cu o tenacitate și perseverență de buldog.

Trebuie înțeles un lucru simplu și puternic pe care ni l-au transmis încontinuu toate generațiile de preoți, monahi, sfinți și episcopi: nu poate exista smerenie, libertate și eliberarea de patimi fără curaj, voință și auto-disciplină.

Adevărata libertate – eliberarea de patimi, păcate, răutate, mândrie și slavă deșartă, vine doar prin curaj, voință, disciplină, prin perseverența zilnică în ceea ce ne-am propus.

ADEVĂRATA LIBERTATE INTERIOARĂ SE POATE OBȚINE DOAR PRIN DISCIPLINĂ. DISCIPLINA DUCE LA SMERIREA SUFLETULUI.

Disciplina, perseverența în rugăciune va avea și efectul „nașterii“ trupului duhovnicesc, a asemănării sufletului cu Dumnezeu. „Nașterea“ omului nou îndumnezeit nu este o metaforă, ci chiar o experiență empirică, o trăire personală clar simțită în interiorul

nostru.

Prin perseverența în rugăciune, putem simți cu claritate că ceva în interiorul nostru se schimbă, simțim cum se „naște” și crește sfințenia sufletului nostru. Omul trupesc este sămânța de grâu care pentru a germina, mai întâi trebuie să „moară”.

„Moartea” trupului este o parabolă pentru moartea patimilor. În urma opririi patimilor poate apare „omul nou”, „trupul” duhovnicesc, care poate intra în împărăția lui Dumnezeu.

Smerirea sufletului (prin smerita cugetare și smerirea de sine) reprezintă „punctul zero” al vieții lucrătoare aducătoare de trezvie, despățimire, Har și mântuire.

Sfinții Părinți ne-au învățat toate modalitățile practice și concrete pentru a dobândi smerita cugetare și smerirea de sine.

Modalitățile concrete de a lucra/obține smerita cugetare le puteți găsi la capitolului 3, în cadrul paragrafului **3.5.2.B**, subpunctul **b**.

18.2.2. Cumpătarea duhului (Sinelui natural al omului).

Chiar de la începuturile creștinismului, Sf. Ioan Casian ne transmitea o învățătură fundamentală. Pentru a învinge patima lăcomiei alimentare (și orice altă patimă) trebuie să avem în vedere nu doar măsurile luate pentru trup, ci și „cumpătarea duhului”.

Ce înseamnă concret expresia „cumpătarea duhului”?

a. În primul rând, „cumpătarea duhului” înseamnă un efort conștient–volitiv pentru cumpătare alimentară (înfrânare, amânare, abținere).

x. Foarte mulți Sfinți Părinți au insistat în mod deosebit asupra atenției pe care trebuie să o acordăm cumpătării la masă atunci când mâncăm, care trebuie să se concretizeze în stoparea actului de hrănire când încă nu avem senzația de sațietate.

CUMPĂTARE ALIMENTARĂ = NE OPRIM DIN ACTUL DE HRĂNIRE CÂND AM MÂNCAT MAXIM 90% DIN CAPACITATEA STOMACULUI, CÂND ÎNCĂ NU AM AJUNS LA SENZAȚIA DE SAȚIETATE.

Deși pare și este un aspect minor, cumpătarea la masă și neajungerea la senzația de sațietate are o importanță deosebită, și arată că omul are voință, înfrânare, luare aminte la sine, sfântă frică de Dumnezeu, smerire de sine.

Pentru toate aceste aspecte Dumnezeu recompensează nevoitorul cu mult Har și mult ajutor în despățimirea de lăcomia alimentară și oricărei alte patimi deja instalate.

Deci cumpătarea alimentară este începutul drumului spre despățimire și sfințire, practic **nu poate exista despățimire de orice patimă, dacă nu avem cumpătare în timp ce mâncăm (ce mâncăm, cât mâncăm).**

xx. În acest sens avem exemplul Sf. Ioan Iacob Hozevitul (Românul), care a crescut de mic orfan și cu mari lipsuri materiale. Bunica care l-a crescut de-abia avea să-i dea de mâncare.

Așa cum Sf. Ioan Iacob Hozevitul povestea în memoriile sale, niciodată în copilăria sa nu a știut ce înseamnă să mănânci pe săturate, să fie sătul de mâncare, regula de viață a copilăriei lui a fost să fie mereu flămând, să se culce fiind flămând.

Mai târziu această nevoiță a cumpătării alimentare impusă de sărăcie a devenit

obișnuință monahală și mod conștient de viață, care i-a adus foarte deverele complete despățimire, dobândirea Harului Sf.Duh și sfințenia.

De aceea **Sf.Ioan Iacob Hozevitul recomanda tuturor creștinilor practicanți luarea aminte la sine și stricta cumpătare a cantității de mâncare consumate.**

xxx. Pentru aplicarea practică a exemplului Sf.Ioan Iacob Hozevitul trebuie un discernământ elementar, evident nu îndemn pe nimeni să—și țină copii flămânzi și în lipsuri artificial impuse.

Cumpătarea de a mânca maxim 85–90% din necesarul de hrănire nu înseamnă înfometare auto—impusă, la nici o vârstă.

Cel puțin până la 20 ani copiii trebuie hrăniți cu tot necesarul de hrănire pe care organismul lor îl cere, evident fără a se ajunge la abuzuri, îmbuibare și dependența de anumite alimente (produse dulci, prăjituri, alcool, sucrici dulci, carne, etc.)

După 20 ani putem vorbi și despre cumpătarea conștientă la masă.

b. „Cumpătarea duhului“ înseamnă preocuparea conștientă de a ne dezvoltă și folosi de virtutea principală opozabilă patimii vizate.

Pentru patima declarată, se urmărește în special atenția pentru lucrarea virtuții celei mai importante, care duce la învingerea patimii declarate.

Practica monahală descrie cu mare precizie virtuțile principale care trebuie folosite (exersate), pentru a ne putea despățimi de patima lăcomiei alimentare.

În cazul patimii alimentare, virtuțile corespunzătoare principale opozabile care trebuie dezvoltate, folosite și dobândite sunt următoarele: atenția (vigilența, luarea aminte la sine), libertatea voinței (alegerea, hotărârea, determinarea), voința, curajul duhovnicesc, cumpătarea, înfrânarea, împotrivirea, răbdarea, *rugăciunea lui Iisus*, smerirea de sine, dragostea pentru Dumnezeu.

Indiferent de patimă (concret demonii din noi), practic nu poate exista despățimire completă și de durată (adică exorcizarea demonilor) dacă nu ne vom folosi **în mod conștient și continuu (trezvitor)** următoarele virtuți, care există în sufletul fiecărui om:

- 1. dragostea pentru Dumnezeu și sfânta frică de Dumnezeu**, ca factor motivațional principal al ascezei pentru despățimire;
- 2. permanentă aducere aminte la propria moarte**, ca factor motivațional principal al ascezei pentru despățimire;
- 3. neîncetată atenție conștientă și continuă la sine, adică prezență conștientă** = tăcere + liniștea și pacea minții + luarea aminte la sine „acum și aici“ + vigilența de sine + supravegherea de sine + monitorizarea de sine + urmărirea de sine + observarea de sine + stăpânirea de sine, pentru: gânduri, poftă, frică, „dulceață“ demonică amestecată cu slavă deșartă;
- 4. libertatea voinței**, este decizia/alegerea de sine de a lupta cu hotărâre contra gândurilor și poftelor lăcomiei alimentare (ale trupului, ale demonului lăcomiei alimentare);
- 5. curajul duhovnicesc (bărbăția)** de a ieși la luptă contra demonului patimii lăcomiei alimentare care îți parazitează mintea, duhul și trupul;
- 6. hotărârea eroică (determinarea, seriozitatea, fermitatea)** de a învinge demonii lăcomiei, de a spune mental *rugăciunea lui Iisus*, etc.;

(vezi în capitolul 19 paragraful **19.4.16**)

7. cumpătarea (înfrânarea, amânarea, abținerea) imediat din prima secundă (prin voință și sfântă mânie) + **împotrivirea** imediat din prima secundă (prin voință, *rugăciunea lui Iisus*);

8. voința de a lupta contra patimii, concretizată în: osteneală conștientă, efort conștient, silire de sine conștientă, suferința legitimă a înfrânării, cumpătare, răbdare, vigilență de sine;

Este important de știut că voința este o virtute care „crește”, se dezvoltă și se întărește treptat, în timp, și în mod principal prin disciplină, prin organizarea timpului și disciplinarea vieții în toate aspectele ei: somn, alimentație, rugăciune, învățat, citit, muncă, școală, mers în oraș cu prietenii, practicarea unui sport, făcut cumpărături, făcut mâncare, făcut curățenie, discuții casnice, etc.

9. răbdarea trezvitoare (starea de „așteptare activă–lucrativă“), pentru a rezista în timpul celor 5 minute de presiune psihică a „senzației” (real gândurilor) de foame și/sau a poftelor alimentare;

În tot acest timp vom face pe corp (cu mâna dreaptă, în mod corect) multe Sfinte Cruci și mental vom spune fără împrăștiere *rugăciunea lui Iisus*.

Pentru răbdarea trezvitoare (starea de „așteptare activă–lucrativă“), vezi anterior în acest capitol paragraful **18.1.4.B**.

10. completă atenție mentală la cuvintele *rugăciunii lui Iisus*, care trebuie să lucreze în mintea noastră neîncetat zi și noapte; rugăciunea va stopa și limita puterea gândurilor demonice (de împrăștiere, poftă alimentară, „senzația” de foame, frica de îmfometare, etc.);

11. smerirea de sine, concretizată prin: smerită cugetare, umilința duhului, „întristarea cea bună”, răbdare, simplitate, blândețe, *rugăciunea lui Iisus*, psalmul 50, etc., pentru a atrage neîncetat Harul Sfântului Duh și ajutorul lui Dumnezeu, pentru a nu „cădea” în ispita slavei deșarte.

Părintele arhimandrit Elpidie Vaianakis (din insula Rhodos, Grecia) ne învață că **dragostea pentru Dumnezeu se manifestă prin următoarele aspecte principale:**

încrederea în Dumnezeu: siguranța, nădejdea, bizuirea, convingerea, asigurarea;

credința în Dumnezeu: credințioșia, cinstea, respectul, evlavia, smerenia;

ascultarea de voia lui Dumnezeu: cuminența, umilința, acceptarea, supunerea;

devotamentul pentru Dumnezeu: fermitatea, neclintirea, stabilitatea, continuitatea, dăruirea, fidelitatea, loialitatea;

recunoștința pentru Dumnezeu: grațitudinea, mulțumirea, datoria morală, aducerea aminte, recunoașterea publică, îndreptarea (schimbarea, căința, pocăința);

asceza pentru Dumnezeu: citirea cărților duhovnicești, rugăciunea (privegherea, evlavia), metaniile mari, postirea, milostenia, Sfânta Cruce, disciplina gândirii (prezența conștientă, trezvia minții), viața liturgică, pocăința (spovedire, împărtășire);

lucrarea publică a Adevărului: apărarea, mărturisirea, recunoașterea, promovarea, nu promovezi în mod conștient sistemul minciunii (frica, propaganda, omisiunea, etc.).

jertfa pentru Dumnezeu: suferința psihică (umilirea, necinstea, nedreptatea, înjosirile, calomniile, falsurile, hărțuirile, acuzele mincinoase, etc), suferința fizică (lovirile,

foamea, setea, frigul, privarea de libertate), munca silnică, mucenicia (uciderea).

Dragostea pentru Dumnezeu (cu toate atributele menționate), include și următoarele: dragostea pentru Mântuitorul Iisus Hristos, dragostea pentru Sfântul Duh de viață Făcătorul, dragostea pentru Presfânta Maica Domnului, dragostea pentru Sfinții din Cer, dragostea pentru Sfintele Cereștile Puteri.

Patima lăcomiei alimentare poate fi învinsă doar dacă avem preocuparea conștientă pentru a ne dezvolta și folosi neîncetat de aceste virtuți.

Mai precis, este vorba despre cumpătarea și înfrânarea față de gândurile „senzației” de foame, înfrânarea față de poftele alimentare, înfrânarea gândurilor de slavă deșartă, înfrânarea gândurilor de împrăștiere, înfrânarea vorbirii în deșert, înfrânarea obiceiului de a comenta, înfrânarea clevetirii.

Alte virtuți importante necesare în despățimire sunt și următoarele: sfânta mânie, tăcerea, sfânta frică de Dumnezeu, dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu.

Trebuie multă voință și silire de sine pentru a dezvolta aceste virtuți, deoarece ele nu „cresc” de la sine. Ele sunt forjate în focul ispitelor și apoi sunt testate și retestate în focul încercărilor.

Dumnezeu nu alungă din tine demonul unei patimi, până când nu vede la tine curaj, voință și determinare de a dezvolta virtuțile sufletești corespunzătoare, implicit până când El nu vede la tine determinarea de a trece ispitele și încercările pe care ți le trimite. Deci cine dorește să—și crească virtuțile din suflet, atunci să se pregătească sufletește, deoarece va primi toate situațiile de viață necesare pentru a le dezvolta și testa.

ÎN VIAȚA OMULUI APAR ISPITELE = AJUTĂ OMUL SĂ—ȘI CREASCĂ ȘI ÎNTĂREASCĂ VIRTUȚI ALE SUFLETULUI = APOI URMEAZĂ ÎNCERCĂRILE, CARE TESTEAZĂ VIRTUȚILE DOBÂNDITE.

c. „Cumpătarea duhului” înseamnă un efort generalizat de creștere duhovnicească și dezvoltare a unor virtuți care nu au nici o legătură directă cu înfrânarea la mâncare, precum sunt și următoarele: tăcerea, liniștea și pacea minții, dreapta cugetare, smerita cugetare, smerirea de sine, blândețea, iertarea, bunătatea, milostenia, etc.

Despățimirea este în același timp oportunitatea pentru dezvoltarea conștientă a tuturor virtuților sufletului. Despățimirea este un proces dual, deoarece simultan cu dezvoltarea unei virtuți a sufletului are loc automat eliberarea de o patimă.

De fapt nicio patimă nu pleacă definitiv din suflet până când nu este învinsă de o virtute a sufletului.

Mai corect spus fiecare patimă își are nașii ei, virtuțile ei opuse, corespunzătoare.

Nu trebuie să vedem lucrarea lăuntrică de creștere a unei virtuți ca fiind o osteneală pentru despățimire, ci trebuie să vedem războiul cu o patimă ca fiind o oportunitate pentru a ne crește aceste virtuți.

În general ne folosim de motivul despățimirii pentru a ne exersa, exprima și maturiza virtuți precum sunt și următoarele: gândirea la Dumnezeu, dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu (care include și următoarele: dragostea și recunoștința pentru Mântuitorul Iisus Hristos, dragostea și recunoștința pentru Sfântul Duh de viață Făcătorul, dragostea și recunoștința pentru Presfânta Maica Domnului, dragostea și

recunoștința pentru Sfinții din Cer, dragostea și recunoștința pentru Sfintele Cereștile Puteri), smerenia (smerirea de sine, smerita cugetare), tăcerea, liniștea și pacea minții, prezența conștientă și trezvia minții, sentimentul prezenței lui Dumnezeu în „inima” ta și lângă tine, sentimentul prezenței tale în realitate, smerirea de sine, smerita cugetare, răbdarea, înfrânarea, cumpătarea, voința, etc.

d. „Cumpătarea duhului” înseamnă un efort generalizat de curăție trupească și sufletească, prin: postire, grija generală de a nu face păcate, înfrânarea generală în orice aspect al vieții, limitarea drastică a patimilor mâniei, mândriei, orgoliului și slabei deșarte, practica tăcerii, stoparea clevetirii și vorbirii în deșert, stoparea judecării celorlalți oameni, înfrânarea gândirii negative, osteneala neîncetată pentru a ține activă prezența conștientă, încetarea imediată a dialogului cu gândurile, preocuparea mentală pentru mântuire, preocuparea mentală pentru despătimire, ura pentru păcat, înfrânarea relațiilor sexuale (legitime în cadrul căsniciei și/sau păcate ale desfrânării: curvie, prea-curvie, pornografie, malahie, etc.), dorința de pace, împăcarea și iertarea cu toți cei cu care ne-am certat, etc.

Frica, mândria, slava deșartă, judecarea aproapelui, iubirea de sine, trândăvia, lașitatea (lipsa de curaj), nepăsarea și iubirea de plăcere sunt factorii primari declanșatori ai oricărei patimi.

Patimile tocmai acest rol au, de a întoarce atenția și preocuparea spre rezolvarea acestor cauze prime, care blochează mântuirea sufletului.

Păcatele sunt ale omului, dar trândăvia, frica, lașitatea, judecarea, slava deșartă și mândria sunt atribute demonice prin excelență, specifice demonului care se ascunde în „inima” și mintea noastră.

Prin lupta cu o patimă (oricare ar fi ea) omul ajunge să înțeleagă că frica, trândăvia, nepăsarea, iubirea de sine, iubirea de plăcere, judecarea aproapelui, slava deșartă și mândria sunt rădăcinile profund ascunse ale răului care crește în sufletul lui.

În final omul înțelege că dacă patima X este buruiana care trebuie „smulsă”, atunci frica, trândăvia, nepăsarea, iubirea de sine, iubirea de plăcere, clevetirea, judecarea aproapelui, slava deșartă și mândria sunt rădăcinile acestei „buruieni”.

Legătura dintre orice patimă și mândrie este evidentă în faptul că de obicei toate patimile de care ne-am „eliberat” revin ulterior, mai puternice și mai agresive ca înainte.

Nimeni nu scapă definitiv de lăcomie (dependențe alimentare), alcoolism, desfrânare, gândire negativă, clevetire, mânie sau trândăvie fără a învinge definitiv pe mama lor, care este iubirea de sine (implicit slava deșartă și mândria).

Explicația este că omul poate prin disciplină și nevoiță să lupte și să învingă vremelnice o patimă, dar întotdeauna „rădăcina” nevăzută a patimii, iubirea de sine (mândria), va avea grijă ca „buruiana” să crească înapoi.

Deci nu putem să ne eliberăm de nicio patimă până când nu vom avea un „tratament” special dedicat și pentru: frică, trândăvie, lașitate (lipsa de curaj), iubirea de sine, nepăsare, judecare, slavă deșartă, mândrie.

Toate acestea se „tratează” cu smerenie și evlavie, dar modalitățile de smerire a sufletului pot fi oarecum distincte de lupta personalizată cu o patimă anume.

DESPĂTIMIREA DEFINITIVĂ DE ORICE PATIMĂ X =

1. ESTE ÎN PRIMUL RÂND UN EFORT DE A ELIBERA/DESPĂTIMI SUFLETUL DE IUBIREA DE SINE, IUBIREA DE PLĂCERE, VORBIREA ÎN DEȘERT, JUDECAREA APROAPELUI, NEPĂSARE, TRÂNDĂVIE, FRICĂ, LAȘITATE, SLAVĂ DEȘARTĂ, MÂNDRIE +
2. ESTE UN EFORT DE A ELIBERA/DESPĂTIMI SUFLETUL DE PATIMA SPECIFICĂ.

DESPĂTIMIREA DEFINITIVĂ DE ORICE PATIMĂ X = ESTE ÎN REALITATE EFORTUL NEÎNCETAT DE SMERIRE AL SUFLETULUI.

e. „Cumpătarea duhului” înseamnă un efort dedicat pentru tăcere, pentru a stopa slava deșartă și toate păcatele vorbirii.

Osteneala pentru tăcere ne aduce câteva beneficii absolut esențiale pentru procesul general de despățimire completă al minții și sufletului nostru.

Toți mirenii, călugării și teologii care au trecut personal prin procesul de despățimire a lăcomiei ne atrag atenția că nu poate exista o despățimire efectivă și definitivă de patima lăcomiei alimentare fără disciplina gândirii, stoparea completă a slavei deșarte, stoparea completă a obiceiurilor de clevetire și judecare a aproapelui, fără milostenie, fără a face fapte bune.

În legătură cu tăcerea sunt mai multe aspecte, dintre care menționez aici doar câteva:

e.1. Tăcerea exterioară.

În cartea „Patericul egiptean” avem prezentată următoarea întâmplare.

Avva (Sfântul) Arsenie cel Mare (354–450), pe când avea 40 de ani (în anul 394), s-a rugat lui Dumnezeu să fie scăpat de patimile pe care le dobândise din viața cea bună pe care o avusese până atunci.

Și atunci Sfântul Arsenie cel Mare (pe atunci un simplu păcătos plin de patimi în vârstă de 40 ani) a auzit de la Însuși Dumnezeu acest cuvânt de învățătură:

„Arsenie, fugi, taci, liniștește-te, că acestea sunt rădăcinile nepăcătuirii !”

Pe lângă nevoințele pentru retragerea din lume (fizică, mentală), Însuși Dumnezeu ne atrage atenția asupra nevoinței pentru tăcere.

Tăcerea exterioară este absolut obligatorie pentru a fi atenți la noi înșine, pentru a avea luare aminte la sine, pentru a fi vigilenți cu gândurile de împrăștiere și gândurile patimilor care urmează apoi. Practic nu poate exista despățimire fără tăcere și o neîncetată luare aminte la gândurile patimilor pe care le avem.

Păcatele vorbirii sunt și următoarele: vorbirea în deșert, comentarea, cârtirea, contrazicerea, critica (criticismul), nemulțumirile, căutarea de ceartă (zavistia), clevetirea, judecarea, osândirea, trădarea, delațiunea, jignirile, calomnierea, amenințările, ironizarea, miștocăreala, zeflemisirea, luarea în răs, deșteptăciunea, minciuna, hulirea, blasfemia.

Practic această tăcere este o formă de tăiere a vocii personale: nu răspundem la provocări, jigniri, discuții inutile, clevetirea socială obligatorie, etc., nu vorbim când avem impulsul interior a vorbi, vorbim doar ceea ce trebuie, când trebuie și cât trebuie.

Desigur asta este ușor de învățat, dar foarte greu de pus în practică.....

e.2. Tăcerea interioară a minții și luarea aminte la sine.

Este importantă tăcerea exterioară către ceilalți oameni, dar este vorba și despre „tăcerea“ minții, despre liniștea și pacea minții, de a nu ne împrăștia mintea prin vorbirea/dialogul cu gândurile care ne vin neîncetat în minte (real sunt gândurile demonilor și gândurile interioare ale patimilor).

Deci nu tăcem ca peștii și „facem“ impresie de asceți blânzi, cumpătați, înfrânați și în schimb mintea noastră face o continuă „curvie“ (dialog) cu gândurile demonilor. Și la interior trebuie să fie aceeași tăcere ca la exterior, mai precis „încărcăm mintea“ cu disciplina *rugăciunii lui Iisus*.

Pentru tăcerea minții trebuie să ne silim să ne păstrăm mintea într-o neîncetată stare de prezență conștientă și trevie. Pentru aceste aspecte vedeți în capitolul 3 subcapitolul 3.5.

e.3. Stoparea slavei deșarte, a clevetirii și judecării oamenilor.

Dacă Dumnezeu vede că în paralel cu osteneala ta pentru despățimire crește în sufletul tău părerea de sine și slava deșartă (implicit mândria), de îndată te „abandonează“ și te lasă înapoi pradă patimii.

De aceea Părintele Nicolae Steinhardt ne învâța: „**Slăbește, bucură-te și taci!**“.

Acest „taci“ are mare valoare și ascunde multă înțelepciune.

Adică nu te lauda și nu te da mare nici în exterior nici față de tine însuși, nu te „înălța“ pe sine, ci bucură-te în sinea ta, taci și smerește-te dând slava și mărirea victoriei „tale“ lui Dumnezeu.

Deci să nu ne credem noi mari și tari că noi am învins gândul demonic, ci să ne smerim cugetul nostru, știind foarte bine faptul că în realitate Mântuitorul Iisus Hristos a luptat și a învins pentru noi.

Senzația chinuitoare de foame nu a plecat pentru că ne-am încordat noi voința sau ne-am relaxat noi mintea, ci pentru că la cererea noastră însuși Mântuitorul Iisus Hristos s-a luptat pentru noi cu demonul lăcomiei alimentare.

După ce învingem atacul demonic prin gânduri de foame, trebuie să avem neapărat o cugetare smerită. Iată mai jos un mic exemplu în acest sens, evident smerenia ta în gândire poate fi cu mult mai mare:

Slavă Ție, Doamne Iisuse Hristoase, a ta este victoria, nu a mea. Căci eu sunt în realitate neputincios și de unul singur nu pot duce acest război al minții. Mintea unui demon este întotdeauna mai puternică asupra minții mele. Presiunea psihică a atacului demonic prin gânduri este peste puterea mea de a rezista.

Dar am biruit cu numele tău, doar datorită jertfei și suferinței tale am primit în dar cea mai puternică armă de pe pământ, numele Tău, cu care pot să fac față unui atac mental demonic.

Slavă Ție Doamne, mulțumesc că M-ai auzit și M-ai ajutat în aceste momente.

Pentru Dumnezeu vătămarea sufletului cu slavă deșartă este mai păgubitoare decât vătămarea trupului cu o patimă oarecare. Deci ne trebuie smerenie, smerire de sine și smerită cugetare.

Dacă suntem atenți, ne înfrânăm prin voință și răbdare, tăcem, spunem imediat

rugăciunea lui Iisus și la final ne smerim cugetul în fața lui Dumnezeu, avem toate șansele să rezistăm atacului psihic al gândurilor de foame și poftă. Degeaba faci posturi grele, te înfrânezi la mâncare și „faci foamea”, dacă nu faci milostenie, nu faci fapte bune, nu ai disciplina gândirii, nu oprești clevetirea, judecarea aproapelui și gândurile de slavă deșartă.

O săptămână întreagă de postire și înfrânare la mâncare sunt imediat pierdute dacă timp de 10 minute te ocupi cu „puțină” clevetire și judecare a cuiva și ai câteva gânduri „omenești” de invidie și slavă deșartă.

Clevetirea și judecarea aproapelui sunt doar câteva forme ale vorbirii în deșert, iar scopul final este de a opri definitiv toate manifestările acesteia.

Probabil vă întrebați: de unde până unde?

Ce legătură poate fi între judecare, clevetire, criticism, victimizare, etc. și patima lăcomiei alimentare?

Explicația este simplă:

Vorbirea în deșert (interioară și/sau exterioară) provine din mândrie și slavă deșartă, dar în continuare are capacitatea surprinzătoare de a ne activa și crește indirect, via slava deșartă, orice altă patimă posibilă: lăcomie alimentară, desfrânare, invidie, răutate, etc.

Deci nu poate exista despătimire de patima lăcomiei alimentare (și de orice altă patimă), dacă facem păcate de vorbire: vorbire în deșert, comentare, cârtire, clevetire (bârfire), judecare, osândire, calomnie, jignire, căutarea de ceartă, victimizare, criticism, mințire, contrazicere, nemulțumire, zavistie, fățarnicie, manipulare.

Soluția la toate acestea este osteneala conștientă pentru tăcere și cumpătarea vorbirii.

SLAVĂ DEȘARTĂ + MÂNDRIE = DUCE LA VORBIRE ÎN DEȘERT INTERIOARĂ (reverie, imaginație, închipuire, ceartă mentală, orice gând de împrăștiere) + **VORBIRE ÎN DEȘERT EXTERIOARĂ** (vorbire în deșert, comentare, cârtire, clevetire, judecare, osândire, calomnie, jignire, căutarea de ceartă, victimizare, criticism, mințire, contrazicere, nemulțumire, zavistie, fățarnicie, manipulare) = **DUCE LA CREȘTEREA ȘI ÎNTĂRIREA SLAVEI DEȘARTE ȘI A MÂNDRIEI = SLAVA DEȘARTĂ POTENȚEAZĂ ȘI CREȘTE TOATE CELELALTE PATIMI, INCLUSIV LĂCOMIA ALIMENTARĂ.**

PRIN TĂCERE ȘI CUMPĂTAREA VORBIRII = STOPĂM PĂCATELE VORBIRII, STOPĂM VORBIREA ÎN DEȘERT EXTERIOARĂ = STOPĂM SLAVA DEȘARTĂ ȘI MÂNDRIA = TĂIEM RĂDĂCINILE ADÂNCI ASCUNSE ALE ORICĂREI PATIMI, INCLUSIV RĂDĂCINILE CARE „HRĂnesc” LĂCOMIA ALIMENTARĂ.

f. „Cumpătarea duhului” înseamnă atenția pentru acțiunile exterioare ale vieții: dorința de a face/lucra binele, milostenie, cât mai multe fapte bune cu puțință.

Degeaba faci posturi grele, te înfrânezi la mâncare și faci foamea dacă atunci când poți să ajuti un om te retragi și taci, spunându-ți că nu este treaba sau obligația ta să faci acel ajutor.

Această neimplicare a faptelor bune arată că ești trândav și laș, nu ai curaj duhovnicesc și lumesc, nu ai dragoste față de aproapele, adică pe scurt nu ai ce căuta

în Lumea lui Dumnezeu, implicit El nu te va ajuta să te despătimesti.

Fapte bune nu înseamnă doar bani, mâncare și haine pe care poate nu le ai, ci orice faptă bună care poate ajuta un om: doar taci și ascuți durerea unui om întristat sau deznădăjduit, dai un sfat corect și util (chiar dacă sfatul tău bun nu este folosit), spui complet adevărul (fără omisiuni sau manipulări), oprești înscenări juridice, nu lași ca un om să sufere abuzuri și/sau nedreptăți, aperi fizic un om de agresiuni sau tâlhării, nu lași un om să facă greșeli juridice (sau economice, familiale, educaționale, medicale, financiare), ajuți la o muncă în grădină, ajuți la lucrări de construcție sau zugrăvit, din proprie inițiativă ajuți la bucătărie, îngrijești un om bolnav sau bătrân, faci tratamente medicale, ai grijă de copii, faci teme și lecții/meditații cu copiii, transmiți mai departe în comunitate știri și informații de interes general, duci pe cineva cu mașina, faci un transport oarecare, duci un preot la un om bolnav să fie spovedit și împărțait, etc. Nimeni nu trebuie să te roage sau solicite direct să faci astfel de fapte bune, ele trebuiesc făcute în primul rând din propria ta inițiativă. Fapta bună trebuie făcută cu atât mai mult, cu cât ești solicitat direct și personal.

Deci despățimirea de patima lăcomiei alimentare înseamnă să realizăm „cumpățarea duhului”, adică să avem osteneala unui efort generalizat, pe toate planurile existențiale posibile: curăția trupului, disciplina unei pravile de rugăciune, disciplina gândirii, dezvoltarea unor virtuți generale, folosirea conștientă a unei virtuți opozabile, milostenie, fapte bune, tăcere, stoparea clevetirii, stoparea slavei deșarte.

18.2.3. Sensul despățimirii, dinspre asceza sufletului (Sinelui) spre asceza trupului.

În zilele noastre, Sfântul Paisie Aghioritul ne învățta și alte aspecte practice care țin de „cumpățarea duhului”, adevărate secrete ale înțelepciunii monahismului practic.

Și anume faptul că osteneala pentru despățimirea de lăcomie nu trebuie să fie un soi de „asceză trupească seacă”, care în realitate doar va sponsoriza mândria, slava deșartă, încrederea în sine și alte patimi sufletești.

Nu vom reuși nimic dacă vom începe despățimirea de lăcomie (și de orice altă patimă) pornind de la exterior (trup) spre interior (suflet), adică de la „asceza seacă” și disciplina trupească spre curățirea sufletului.

Sensul funcțional al despățimirii de lăcomie (și de orice altă patimă) trebuie să fie de la interior spre exterior: dinspre asceza sufletului spre asceza trupului.

Citatul de mai jos al Sfântului Paisie Aghioritul exprimă foarte clar această înțelepciune tainică:

„ – Gheronda, ce legătură au osteneala trupească și asceza cu tăierea patimilor?

– Osteneala trupească supune trupul duhului.

ȘI POSTUL ȘI PRIVEGHEREA ȘI ORICE ASCEZĂ, DIMPREUNĂ CU NEVOINȚA PENTRU TĂIEREA PATIMILOR SUFLETEȘTI SUNT DE AJUTOR ATUNCI CÂND SUNT FĂCUTE PENTRU DRAGOSTEA LUI HRISTOS.

Căci dacă nu se nevoiește cineva pentru a–și dezrădăcina patimile sufletești, mândria, invidia, mânia, ci face numai o asceză trupească seacă, își va hrăni patimile cu mândria. Patimile sufletești ne pricinuesc un rău mai mare decât grășimea trupului. Grășimea este o tumoare benignă, pe când patimile sufletești sunt o tumoare malignă.

Nu spun să nu facă cineva asceză, ci să pătrundă înțelesul ascezei, al cărei scop este dezbrăcarea de omul nostru cel vechi.

– Gheronda, cum trebuie să se nevoiască cineva în înfrânare?

– Nevoința trebuie să se facă după cum urmează: să–i dai organismului tot ce are nevoie, anume somn, mâncare, etc. Apoi să țintești spre tăierea patimilor sufletești: poftele, egoismul, invidia și celelalte. Și apoi să te înfrânezi de la mâncare și somn. Atunci va avea sens asceza trupească.⁴¹

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Deci sensul ascezei pentru despățimirea de lăcomie alimentară trebuie să fie următorul:

a. Mai întâi ne odihnim bine, dormim cât avem nevoie, ne refacem prin somn și hrană suficientă.

Ideea este că trebuie să reducem dezechilibrele organice existente datorate lipsei de somn, oboselii cronice, stress–ului, lipsei corespunzătoare de alimentație.

Majoritatea oamenilor suferim de stress, lipsă de somn și alimentație de calitate.

Majoritatea suntem deficitari în ceea ce privește odihna, somnul și avem acumulată „în oase“ o oboseală profundă, cronică, care nu trece cu 8 ore de somn.

Înainte să începem despățimirea de patima lăcomiei alimentare este bine să ajungem „la zi“ cu somnul. Trebuie să acordăm multă atenție orelor de somn, tăcerii, reducerii surselor de stress, alimentației și activităților anti–stress (vezi mai departe paragraful **18.2.7**).

În mod obișnuit, ne vor trebui minim 30 zile de somn suplimentar, odihnă, alimentație anti–stress și multă tăcere, pentru a ne putea odihni corespunzător mintea și trupul.

b. Apoi ne concentrăm eforturile și acționăm conștient, pentru a ne crește dragostea pentru Dumnezeu, smerirea de sine, voința și răbdarea.

c. Apoi ne concentrăm eforturile și acționăm punctual pentru reducerea patimilor sufletești: mândria, invidia, slava deșartă, egoismul, frica, orgoliul, clevetirea, zavistia, vorbirea în deșert exterioră, clevetirea (vorbirea de rău), judecarea aproapelui, osândirea apropiaților, etc.

În mod esențial mândria, invidia, mânia și toate celelalte patimi pe care le putem „hrăni“ prin asceza (victoria) matematicii caloriilor, se pot stopa și elimina definitiv prin înfrânare, împotrivire, voință, răbdare, *rugăciunea lui Iisus*, smerită cugetare și smerire de sine.

În mod esențial, procesul de despățimire de lăcomie alimentară trebuie să fie un proces conștient de smerire de sine.

PROCESUL CONȘTIENT AL SMERIRII DE SINE + SMERITA CUGETARE = STOPĂM MÂNDRIA, SLAVA DEȘARTĂ, MÂNIA, INVIDIA, CELELALTE PATIMI = APOI PUTEM SĂ REALIZĂM VICTORII CONTRA DEMONULUI LĂCOMIEI ALIMENTARE PRIN VOINȚĂ, RĂBDARE ȘI ȘTIINȚA (MATEMATICA) CALORIILOR.

d. După ce am redus puterea acestor dezechilibre organice și sufletești, APOI ne putem duce cu preocuparea și spre o formă de severă disciplinare a trupului: fasting, aritmetica caloriilor, antrenamente HIIT, jogging, antrenamente la sala de fitness,

bicicletă/spinning, rețete culinare, post sever, număr de mese pe zi, etc.

În orice caz, NU vom avea ajutorul lui Dumnezeu pentru a realiza o „asceză trupească seacă”, în sine, orientată strict spre calorii și slăbit, care de fapt va duce la creșterea patimilor sufletești: mândrie, slavă deșartă, orgoliu, părere de sine, înșelare. Și fără acest ajutor al Harului vom avea de dus o luptă foarte grea, între voința personală și „senzația” de foame.

Este foarte posibil să avem o voință puternică și timp de câteva luni de zile să „facem foamea”, învingând puternicele senzații de foame. Pentru câteva luni de zile, poate pentru 1–2 ani, vom slăbi și ne vom bucura, dar va fi doar o luptă în lunga bătălie cu noi înșine.

În acest caz patima lăcomiei nu va fi cu adevărat complet dez–rădăcinată din mintea și „inima” noastră, ci doar va fi temporar stopată, fiind gata pregătită să reia atacul asupra noastră cu o putere mult sporită. Statistica și realitatea rece ne arată că majoritatea celor care slăbesc prin „asceză seacă”, datorită voinței, desconsiderând asceza generală asupra sufletului, se vor îngrășa înapoi într–un timp oarecare. Acest lucru ne arată că patima lăcomiei alimentare nu fusese nicidecum învinsă, ci temporar doar stopată.

Nu există nicio motivație rațională, lumească, care să se poată opune și stopa definitiv deprinderile unei patimi deja bine instalate. Nicio motivație lumească nu te va putea opri definitiv să duci încontinuu paharul la gură, să fumezi, să te îndopi non–stop cu mâncare, să curvești, să țiți, bârfești, minți, trădezi, furi, etc.

Deprinderea trupului și presiunea psihică a gândurilor unei patimi sunt pur și simplu prea puternice pentru voința omului. Pe considerente medicale sau legale da, te vei opri o perioadă, dar acest lucru nu înseamnă că patima a dispărut și că nu vei mai relua niciodată o adicție puternică.

Datorită unor adicții puternice mulți oameni trec milimetric pe lângă moartea biologică sau pierderea reputației sociale, dar ulterior, după ce pericolul a trecut, se reântorc la reluarea vechilor deprinderi.

Singura certitudine că dezrădăcinezi definitiv o patimă din sufletul tău provine doar din motivația duhovnicească a acestei dorințe. Dacă facem din despățimirea sufletului un fel de hei–rupism de tip culturist pentru a slăbi rapid nu vom primi ajutorul Său, iar despățimirea completă și definitivă de lăcomie va fi imposibilă.

Dacă începem lupta cu mintea la El și–i închinăm Lui jertfa noastră, atunci vom putea primi ajutor și din milostivirea Sa, iar lupta ne va fi ușoară și izbânda sigură.

Când motivația pentru despățimire este dragostea pentru Dumnezeu și smerirea de sine atunci lupta ne va fi ușoară și Dumnezeu va fi cu noi. Când Dumnezeu este cu noi, atunci încep minunile: deprinderile trupești sunt inexplicabil oprite la nivel fiziologic și neurologic (omul nu mai simte organic și psihic nevoia obligatorie de a satisface patima), gândurile de patimă nu mai sunt atât de puternice, ca din „întâmplare” ajung la noi toate informațiile și toți oamenii care ne pot ajuta, etc.

Rezultatul concret al intervenției lui Dumnezeu este că la toate nivelele patima este aproape complet oprită. Patima mai este lăsată să aibă doar o putere minimală, pe care omul să o poată învinge. Patima nu dispăre însă complet, Dumnezeu lasă ca omul să aibă chiar și minima sa intenție, voință și osteneală pentru a se elibera de ea.

18.2.4. Dorința pentru plăcere trupească convertită în dorul (dorința și dragostea) pentru Dumnezeu.

Orice patimă are o componentă de plăcere a trupului. Această plăcere este de fapt o calitate a sufletului adamic, care a fost pervertită la omul trupesc.

Inițial „plăcerea“ exista ca o stare de extaz a sufletului adamic, care—L privea și se bucura de Dumnezeu. Plăcerea sufletului adamic era resimțită ca o dorință și bucurie pentru vederea lui Dumnezeu.

Ulterior, la omul trupesc, această plăcere înalt duhovnicească a devenit plăcere trupească, dependentă de stările de bine și hormonii trupului. Orice despățimire trebuie să ia în considerare și acest aspect.

Dorința pentru plăcere a trupului trebuie să redevină dorința pentru plăcerea sufletului. Să vrei despățimire fără această inversare este ca și cum ai dori să vâslești în contra curentului unui fluviu. Ceea ce trebuie să faci este chiar să inversezi sensul de curgere al fluviului, încât să vâslești în sensul lui de curgere.

Procesul este ușor de constatat empiric. Când plăcerea trupului este oprită, omul va constata cu mirare că începe să aibă stări de bucurie și „plăcere“ a sufletului. Cu timpul omul realizează că plăcerea trupului este una nefirească și că adevărata „plăcere“ este cea sufletească, prin trăirea dragostei pentru Dumnezeu.

ADEVĂRATA „PLĂCERE“ A FIINȚEI NOASTRE ESTE „PLĂCEREA“ SUFLETULUI = AVEM (TRĂIM, DORIM) DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU.

18.2.4.a. Părintele arhimandrit Elpidie Vaianakis (din insula Rhodos, Grecia) ne învață că dragostea pentru Dumnezeu se manifestă prin următoarele aspecte principale:
încrederea în Dumnezeu: siguranța, nădejdea, bizuirea, convingerea, asigurarea;
credința în Dumnezeu: credințioșia, cinstea, respectul, evlavia, smerenia;
ascultarea de voia lui Dumnezeu: cumințenia, umilința, acceptarea, supunerea;
devotamentul pentru Dumnezeu: fermitatea, neclintirea, stabilitatea, continuitatea, dăruirea, fidelitatea, loialitatea;
recunoștința pentru Dumnezeu: gratitudinea, mulțumirea, datoria morală, aducerea aminte, recunoașterea publică, îndreptarea (schimbarea, căința, pocăința);
asceza pentru Dumnezeu: citirea cărților duhovnicești, rugăciunea (privegherea, evlavia), metaniile mari, postirea, milostenia, Sfânta Cruce, disciplina gândirii (prezența conștientă, trezvia minții), viața liturgică, pocăința (spovedire, împărtășire);
lucrarea publică a Adevărului: apărarea, mărturisirea, recunoașterea, promovarea, nu promovezi în mod conștient sistemul minciunii (frica, propaganda, omisiunea, etc.).
jertfa pentru Dumnezeu: suferința psihică (umilirea, necinstea, nedreptatea, înjosirile, calomniile, falsurile, hărțuirile, acuzele mincinoase, etc), suferința fizică (lovirile, foamea, setea, frigul, privarea de libertate), munca silnică, mucenicia (uciderea).

Dragostea pentru Dumnezeu (cu toate atributele menționate), include și următoarele: dragostea pentru Mântuitorul Iisus Hristos, dragostea pentru Sfântul Duh de viață Făcătorul, dragostea pentru Presfânta Maica Domnului, dragostea pentru Sfinții din Cer, dragostea pentru Sfintele Cereștile Puteri.

La rândul lor, aceste 8 atribute ale dragostei pentru Dumnezeu trebuiesc dovedite cotidian (zilnic), prin toate comportamentele noastre lumesti și sacre: rugăciunea, acțiunile, intențiile, scopurile, motivațiile, gândirea, atitudinile, vorbirea, etc. Practic toată viața noastră și toată ființa noastră trebuie să fie o continuă mărturisire (dovedire) a acestor 8 aspecte fundamentale. Toate comportamentele noastre cotidiene trebuie să exprime cele 8 atribute ale dragostei pentru Dumnezeu: încrederea, credința, ascultarea, devotamentul, recunoștința, asceza, lucrarea publică a Adevărului, jertfa.

În acest sens, trebuie să fim atenți să dezvoltăm și următoarele aspecte psihice și sufletești: dragostea și recunoștința pentru Mântuitorul Iisus Hristos, dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu, smerire de sine, smerită cugetare, răbdarea pământului „întristarea cea bună”, neîncetată rugăciunea minții, neîncetată trezvie a minții, orgoliul de a nu fi sclavul patimilor, pocăință înțeleasă ca o „dinamică spre veșnicie” (vezi părintele Rafail Noica).

18.2.4.b. Sf. Porfirie Kavsokalivitul ne învață să ne despățimim, dar nu prin război direct declarat demonilor (citit catisme de psalmi noaptea, folosirea voinței pentru înfometare, etc.), ci printr-o atitudine „ne-sângeroasă”, printr-un fel de non-combat direct față de demonii patimilor.

x. Practic nu ne luptăm direct în „ringul” luptei minții noastre contra demonilor patimilor (prin postiri dure, citirea psalmilor noaptea, înfometare, etc.), ci prin trezvia minții ne concentrăm atenția minții și sufletului nostru la dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu. (pentru trezvia minții și practica stărilor trezvitoare vedeți în capitolul 3 paragraful **3.5.2**).

ZILNIC NE CONCENTRĂM NEÎNCETAT ATENȚIA MINȚII ȘI SUFLETULUI LA DRAGOSTEA ȘI RECUNOȘTINȚA PENTRU DUMNEZEU + NEÎNCETAT ZILNIC NE SILIM PENTRU RUGĂCIUNEA LUI IISUS + CITIM ZILNIC CĂRȚI DUHOVNICEȘTI = ÎN TIMP DUCE LA SLĂBIREA PATIMII ȘI EXORCIZAREA DEMONULUI PATIMII DE CARE SUFERIM.

Strategia generală de despățimire și sfințire recomandată de Sf. Porfirie Kavsokalivitul este în esența sa o re-orientare pașnică (tainică) a gândirii și vieții noastre către Dumnezeu: trezvia minții și disprețuirea atacului demonilor prin gânduri, facerea corectă și neîncetată a multe Sfinte Cruci pe corp, discernământul ascezei (postire, metanii mari, etc.), blândețe, răbdare, rugăciune personală de calitate, orientarea atenției noastre către dobândirea dragostei pentru Dumnezeu, orientarea atenției noastre pentru a primi și păstra Harul Sfântului Duh, „aducerea” (respectarea) în viața noastră a legilor lui Dumnezeu (respectarea Sfintelor Canoane), studiu duhovnicesc (citirea cărților monahale și bisericesti), citirea cărților de rugăciuni (Octoihul, Ceaslovul, Psaltirea, Mineiele).

xx. Nu stăm la luptă „față în față” cu demonii patimilor, dar suntem mereu atenți să nu fim făcuți KO de câteva gânduri demonice. Atenția la sine, la gânduri este esențială.

Sf. Porfirie Kavsokalivitul dădea mare atenție la chiar prima secundă a năvălirii gândului demonic al patimii, care trebuie respins imediat din prima secundă, prin: disprețuire și „alergare” la protecția lui Dumnezeu, prin rugăciunea lui Iisus și facerea imediată și corectă pe corp a multe Sfinte Cruci.

**RESPINGEREA ATACULUI DEMONIC AL PATIMII SE FACE DIN PRIMA SECUNDĂ =
DISPREȚUIREA ATACULUI DEMONIC (DESCONSIDERARE, NELUAREA ÎN SEAMĂ) + IMEDIAT
FACEM O RUGĂCIUNE DE CERERE DE AJUTOR LA DUMNEZEU + IMEDIAT SPUNEM
RUGĂCIUNEA LUI IISUS + IMEDIAT FACEM PE CORP CORECT MULTE SFINTE CRUCI.**

Sf.Porfirie Kavsokalivitul ne recomanda o anume rugăciune, pentru a ne apăra/curăța rapid mintea de gânduri (și imagini) demonice. Rugăciunea este următoarea:

„Doamne, Iisuse Hristoase și Cuvântule al lui Dumnezeu cel Viu, miluiește-mă”

Sf.Porfirie Kavsokalivitul ne recomanda ca odată cu această rugăciune să vizualizăm în centrul creierului un „clopot mental”, care începe să răsună (bată) cu putere.

Rugăciunea de mai sus va fi de fapt „sunetul” pe care îl va produce neîncetat acest „clopot” în tot creierul.

Prin această tehnică vom putea îndepărta rapid din minte orice gând demonic: de împrăștiere, de patimă, de teamă, lăcomie alimentară, slavă deșartă, etc.

Nu acordăm nicio atenție acestor gânduri demonice sau altor imagini trimise nouă de demoni, nu ne preocupăm deloc de ele, ci noi trebuie doar să ne concentrăm să activăm imediat „clopotul mental” și să începem să trimitem în tot creierul sunetul rugăciunii noastre.

Vom observa că în mod „natural”, în scurt timp „sunetul” (rugăciunea) produs de clopotul nostru mental va alunga din mintea noastră orice urmă de gând demonic.

xxx. Metoda Sf. Porfirie Kavsokalivitul pentru despățimire este foarte utilă, necesară și obligatorie, dar are limitele ei.

Indiferent câtă atitudine „ne-sângeroasă” și non-combat direct față de demonii patimilor vom avea, **la un moment dat tot va trebui să urcăm în „ringul” luptei directe, fiind „față în față” cu demonii care trebuie exorcizați din mintea, „inima” și trupul nostru** (gând/poftă demonică contra voința omului).

Ce am făcut noi până acum, adică stoparea imediată a gândurilor demonice, silirea la rugăciunea lui Iisus și atenția pentru dragostea lui Dumnezeu au rolul de a ne crește nouă puterile și de a slăbi demonii din interior, astfel încât să avem șanse reale în confruntarea directă cu ei.

Dar **etapa finală, scoaterea completă din mintea și trupul nostru a demonilor patimilor pe care i-am crescut, se poate face doar prin războiul direct („os pe os”) cu demonii pe care i-am „hrănit” cu energia noastră mentală, biofizică, sufletească.**

În acest sens citiți mai departe în acest capitol paragrafele **18.2.9–18.2.20.**

Expresia „os pe os” de luptă a omului cu demonii aparține Sf.Iosif Isihastul.

Iată mai jos două texte pline de învățăminte ale Sf.Porfirie Kavsokalivitul:

„În viața duhovnicească să vă luptați simplu, lin, fără siluire.

Religia noastră este desăvârșită, adânc filosoficească. Lucrul simplu este și cel mai de preț. În viața duhovnicească să vă luptați simplu, lin, fără siluire. Sufletul se sfințește

și se curățește prin studiul cuvintelor Părinților, prin învățarea psalmilor, a vieților sfinților, a psaltichiei, a rugăciunii.

Dăruți-vă, așadar, lucrurilor duhovnicești, și lăsați-le pe toate celelalte. La slujirea lui Dumnezeu putem ajunge ușor, fără chinuală. **Sunt două căi de a ajunge la Dumnezeu: cea crâncenă și istovitoare, cu sălbaticele năvăliri împotriva răului, și cea ușoară, prin iubire.** Există mulți care au ales calea cea anevoioasă și «au dat sânge, ca să ia Duh», până ce au ajuns la o mare virtute. Eu găsesc că drumul mai scurt și mai sigur este acesta, prin iubire. Pe acesta să-l urmați și voi.

Vă puteți dăruți, adică, unei alte strădanii. **Să studiați, să vă rugați și să aveți drept țel înaintarea în iubirea lui Dumnezeu și a Bisericii.** Nu vă luptați să alungați întunericul din camera sufletului vostru. Faceți o găurică, pentru a intra lumina, și întunericul va pleca. Același lucru este valabil și pentru patimi și neputințe. Nu vă luptați cu ele, ci sârquiti-vă să le preschimbați în putere, disprețuind răul.

Să vă grijiți de tropare, canoane, de slăvirea lui Dumnezeu, de dragostea dumnezeiască. Toate sfintele cărți ale Bisericii noastre – Octoihul, Ceaslovul, Psaltirea, Mineiele – cuprind cuvinte sfinte, de dragoste, către Hristosul nostru. Să le citiți cu bucurie, cu iubire și veselie. Când vă dăruți acestei strădanii cu înflăcărare, sufletul vostru se va sfinți în chip lin, tainic, fără să vă dați seama.

[...]

Prin acest studiu veți dobândi încet-încet blândețea, smerenia, iubirea, și sufletul vostru va deveni bun. Să nu alegeți mijloace negative pentru îndreptarea voastră.

Nu-i nevoie nici să vă temeți de diavol, nici de iad, nici de nimic. Acestea nasc împotrivire. Am și eu o mică experiență în astea. Scopul nu este să ședeți, să vă răniți și să vă trudiți, spre a vă îndrepta. Scopul este să trăiți, să studiați, să vă rugați, să înaintați în iubire, în iubirea lui Hristos, în iubirea Bisericii.

Acesta este lucrul cel sfânt și frumos, acela care fericește și izbăvește sufletul de orice rău – strădania de a se uni cineva cu Hristos. Să-L iubească pe Hristos, să-L adore pe Hristos, să trăiască în Hristos, precum Apostolul Pavel care zice: «Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine» (Gal. 2, 20). Aceasta este ținta noastră. Celelalte strădanii să fie tainice, ascunse. **Ceea ce trebuie să stăpânească este iubirea lui Hristos. Aceasta să existe în minte, în cuget, în imaginație, în inimă, în voință. Această strădanie să fie cea mai arzătoare – cum să-L întâlnești pe Hristos, cum să vă uniți cu El, cum să-L îmbrățișați în lăuntrul vostru.**

Lăsați toate neputințele, ca să nu prindă de veste duhul cel potrivnic și să vă afunde, să vă doboare și să vă zvârle în necaz. Să nu faceți nici o strădanie ca să scăpați de astea. Să vă luptați lin și simplu, fără neliniște și siluire. Nu ziceți: «Acum o să mă trudes, o să fac rugăciune să dobândesc iubire, să devin bun...». Nu este bine să te trudești și să te lovești, vrând să devii bun. Așa o să vă poticniți mai rău. Toate să se facă în chip lin, nesiluit și liber. Nici să ziceți: «Dumnezeul meu, scapă-mă de asta!», de pildă de mânie, de tristețe. **Nu este bine să ne rugăm așa, gândindu-ne la o patimă anume; s-ar putea să se întâmple ceva în sufletul nostru și să ne încurcăm mai rău. Năvălește asupra patimii ca să o biruiești și vei vedea atunci cum te va îmbrățișa, te va strânge și nu vei putea să faci nimic.**

Nu luptați nemijlocit cu ispita, nu vă rugați să plece, nu ziceți: «Ridic-o de la mine, Dumnezeu meu!», căci așa îi dați însemnătate și ispita are să vă împresoare. Pentru

că, zicând «Ridic-o de la mine, Dumnezeu meu!», de fapt îi dați însemnătate, luând aminte la ea. Firește, dorința de a scăpa de ea trebuie să existe, dar nu trebuie să se vadă; să fie foarte delicată și tainică. Amintiți-vă ce spune Sfânta Scriptură: «Să nu știe stânga ta ce face dreapta ta». **Toată puterea voastră să se îndrepte către iubirea lui Dumnezeu, către slăvirea Lui, către alipirea de El. Astfel, izbăvirea de rău și de neputințe se va face tainic, fără să prindeți de veste, fără osteneală.**

Această străduință o fac și eu. Am găsit că este cel mai bun chip de sfințire, nesângeros. Mai bine adică, să mă arunc în iubire, să studiez canoanele, troparele, psalmii. Fără să-mi dau seama, studiul și desfătarea aceasta duc mintea mea către Hristos și-mi îndulcesc inima. În același timp, mă rog deschizându-mi mâinile cu ardoare, cu iubire, cu bucurie, iar Domnul mă înalță către iubirea Lui. Acesta este țelul nostru: să ajungem acolo. Ce ziceți, calea aceasta nu este oare nesângeroasă? Există și multe alte chipuri, cum ar fi, de pildă, pomenirea morții, a iadului, teama de diavol. Astfel, din socoteală și din teamă, ocolești răul. Eu, cel mai mic, n-am pus în faptă în viața mea aceste chipuri care istovesc, aduc împotrivire și, de multe ori, roade potrivnice. Sufletul, mai ales dacă este sensibil, se bucură de iubire și se înflăcărează, se întărește și preface în bune toate cele rele și urâte.

Pentru aceasta **prefer eu «calea cea ușoară», adică așezarea aceea pe care o izbândim prin studierea canoanelor sfinților.** În canoane vom găsi toate cele pe care le-au deprins sfinții, cuvioșii, asceții, mucenicii. Este bine să facem acest «furtișag». Să facem și noi ce au făcut ei. Aceștia s-au aruncat în iubirea lui Hristos. Și-au dăruit toată inima. Să furăm meșteșugul lor.”¹²
(sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

„Să înfrunțați fiecare atac al vicleanului prin dispreț.

Cea mai însemnată armă asupra diavolului este Cinstita Cruce, care îl înfricoșează. Crucea să fie însă făcută corect. Adică cele trei degete anume de la mâna dreaptă să atingă fruntea, pânțele, umărul drept și, la urmă, umărul stâng, în forma crucii.

Crucea se poate combina cu metaniile.

Părtășia cu Hristos, atunci când se lucrează simplu, lin, fără siluire, îl face pe diavol să fugă. Satana nu pleacă prin siluire, prin constrângere. Se îndepărtează prin blândețe și rugăciune. Se risipește, când vede sufletul disprețuindu-l și întorcându-se cu iubire către Hristos. Nu poate suferi disprețul, fiindcă este trufaș. Însă, când îl îmbrânciți, duhul rău prinde de veste și vă luptă. Nu vă îngrijiți de diavol, nici nu vă ruqați să plece. Pe cât vă ruqați să plece, pe atâta vă împresoară.

Pe diavol să-l disprețuiți. Nu-l înfrunțați nemijlocit. Când lupti cu pizmă împotriva diavolului, atunci năvălește și el ca un tigru, ca o pisică sălbatică. Când îi arunci un glonț, el îți aruncă o grenadă. Când îi arunci o bombă, îți aruncă o rachetă. Nu priviți la rău. Să priviți către brațele lui Dumnezeu, să cădeți în brațele Lui, și să înaintați. Să vă dăruiți Lui, să-L iubiți pe Hristos, să trăiți cu trezvie. Trezvia este trebuitoare omului care îl iubește pe Dumnezeu.

Lucrurile sunt simple și ușoare în viața duhovnicească, în viața în Hristos; ajunge să aveți discernământ. Când vă stânjenește ceva – un gând, o ispită, o năvălire, atunci disprețuindu-le pe toate acestea, să vă întoarceți luarea aminte, privirea către Hristos. Acela vă va lua de mână și vă va dăruia îmbelșugat dumnezeiescul Său har.

Voi să faceți puțină străduință. Luăm un milion, îl tăiem într-un milion de părțicele; o milionime dintr-o asemenea părțică este străduința omului, adică puțină dispoziție. Mișcați-vă către Dumnezeu, și într-o clipită vine dumnezeiescul har. O cugetați, și îndată vine Duhul Sfânt. Nu faceți nimic. Mișcați-vă către cele de acolo, și vine degrabă harul dumnezeiesc. Îndată ce suspinați, vine, lucrează. Ce spune Apostolul Pavel: «...Se roagă pentru noi cu suspine negrăite» (Rom. 8, 26). Mare înțelepciune! Acestea nu sunt simple cuvinte, vorbe, ci Cuvântul viu al lui Dumnezeu. Când vedeți duhul cel potrivit venind să vă înșface, voi să nu vă lăsați stăpâniți de teamă, nici să-l priviți, nici să vă străduiți a-l scoate dinlăuntrul vostru. Ce faceți? **Cel mai bun mijloc este disprețul.** Adică deschideți-vă brațele, deschideți-vă mâinile către Hristos, precum copilașul care vede o fiară sălbatică și nu se teme, căci alături de el este tatăl lui și-i sare în brațe. Chipul acesta, adică disprețul, să-l folosiți la orice năvălire a vicleanului și la orice gând. **În acea clipă în care sufletul vostru are nevoie și vă luptați, să strigați: «Doamne lisuse Hristoase, miluiește-mă».** Pe toate să le primiți prin rugăciune. **Acesta este un mare secret.** În ceasul ispitei, când îl disprețuiți, vicleanul vă cufundă, vă coboară și vă strânge, și le face pe cele ale lui, iar nu pe cele pe care le vreți voi. **Trebuie să apucați să faceți acea deschizătură către Dumnezeu.** Însă, pentru a izbândi aceasta, trebuie să vă lumineze dumnezeiescul har. Dacă asta nu se face îndată, atunci vă răpește vicleanul și, în vreme ce vă străduiți să-l alungați, el deja v-a prins.¹³ (sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

18.2.5. Rugăciunea cu smerenie, pocăință și durere la Dumnezeu, pentru iertarea păcatelor și ajutor pentru învingerea patimii lăcomiei.

Pocăința este recunoașterea conștientă a faptului că am fost lăsați să fim robiți de patimă pentru păcatele, mândria și slava noastră.

În primul rând, o patimă este un mesaj lăsat de Dumnezeu omului mândru și autonom, care a uitat de Dumnezeu. Mesajul unei patimi este ceva de genul: „Ești mândru și ai uitat de Mine, de aceea Te-am lăsat să fii expus puterii unui demon. Să vezi singur cum te descurci să lupti contra patimii (demonului) lăcomiei de unul singur, fără a cere ajutorul Meu“.

În acest sens monahul Nicolae Steinhardt ne spunea următoarele:

„Între omul gras și grăsimea sa există o relație ascunsă. O înțelegere. Un secret. Un sentiment neînțeles. O emoție neconsumată. O dragoste respinsă. Grăsimea este profesorul grasului.“

Relația aceasta ascunsă dintre om și grăsimea sa este de fapt iubirea de sine, iubirea de plăcere, mândria, slava deșartă, necredința, dorința de mărire, lipsa de smerenie, duhul de revoltă, lipsa de ascultare față de Dumnezeu, lipsa de umilință în fața lui Dumnezeu. De aceea grăsimea devine „profesor“ pentru om, deoarece ea îl învață calea spre jertfă, smerire de sine și ascultare de Dumnezeu.

Până când omul nu se smereste pe sine, nu renunță la duhul de rebeliune al mândriei, grăsimea nu pleacă. Poți să faci psihoterapie și să vorbești până îți cad fălcile, poți să fii cel mai disciplinat în respectarea celor mai dure diete, poți să faci mereu foamea, poți

să ai variații mari în greutate de chiar și 20% din masa corporală, poți să iei suplimente alimentare, etc.

Poți să faci toate aceste lucruri bune și folositoare, dar fără smerire de sine și fără pocăință pentru starea de mândrie în care te găsești, patima (demonul) nu pleacă din tine. Acest lucru înseamnă că pe termen lung nu vei putea susține o cură de slăbire, dietă sau disciplină alimentară. Chiar dacă ai slăbit acum 10–20 kg, patima este tot acolo, nu a plecat nicăieri și în maxim 2 ani de zile vei fi înapoi la nivelul de unde ai plecat.

În al doilea rând, este foarte important să te pocăiești pentru toate păcatele făcute, de orice natură, deoarece ele sunt o cauză importantă pentru care ai fost cumva lăsat de unul singur în fața duhurilor răutății. Toate păcatele izvorăsc din mândrie și autosuficiență „călduță”, de aceea Dumnezeu te mai lasă câțiva ani de unul singur, autosuficient și „căldicel”, așa cum ești de fapt în realitate.

După câțiva ani de slugăreală la o patimă și de încălcare a voinței tale personale, rezultatul este întotdeauna același: omul înțelege că autonomia în fața duhurilor răutății, lipsa protecției lui Dumnezeu este nebunie și sclavie perpetuă. De aceea, după anii de sclavie față de voința demonilor, omul se întoarce la Dumnezeu, cuminte, smerit și ascultător.

Dacă ne dorim despățimirea din toate puterile noastre și ne rugăm sincer la Dumnezeu pentru acest lucru, El ne va ajuta. Fiecare trebuie să se roage lui Dumnezeu așa cum poate și cum simte, prin propriile cuvete și prin propriile gânduri. Trebuie completă sinceritate, pocăință, smerenie și rugămintă curată.

Ca niște copii care am spart un geam, ne putem „plânge” la Dumnezeu că am greșit și că ne-am ispășit pedeapsa pentru nepăsarea noastră. Ca niște copii neputincioși, putem să ne „plângem” Tatălui nostru Ceresc că am ajus robii unei patimi care ne-a anihilat voința, libertatea și liniștea sufletului, trupului și minții, care ne-a îndepărtat de El. Să ne plângem Tatălui din Ceruri că ne-am săturat să fim plecați „de acasă” și că vrem înapoi la El, împreună cu El.

ÎNCEPUTUL PROCESULUI DE DESPĂTIMIRE = NEAPĂRAT RUGĂCIUNE PERSONALĂ CĂTRE DUMNEZEU, CU POCĂINȚĂ, DURERE, SMERIRE DE SINE, UMILINȚĂ, EVLAVIE ȘI RECUNOȘTINȚĂ = DUMNEZEU SCOATE DIN CÂMPUL TĂU BIOFIZIC ENERGIA DEMONICĂ A PATIMII = MINTEA TA CAPĂTĂ TIMP ȘI PUTERE PENTRU A SE GÂNDI LA INTENȚIA DESPĂTIMIRII = ÎN SUFLETUL TĂU SE ACTIVEAZĂ DORINȚA ȘI VOIŢA PENTRU DESPĂTIMIRE + PRIMEȘTI TOATE INFORMAȚIILE ȘI AJUTORUL NECESARE DESPĂTIMIRII = POȚI ÎNCEPE LUPTA PERSONALĂ PENTRU ÎNFRÂNARE ȘI DESPĂTIMIRE.

Când omul se smerește, când cere lui Dumnezeu ajutorul, toate cele necesare îi vin în întâmpinare, chiar înainte ca el să le ceară: informații, putere de înfrânare, ceva voință, printr-o minune trupul nu mai „urlă” după alcool, sex, fumat, zahăr, mâncare sau droguri. Grea este pornirea, apoi încetul cu încetul, cu răbdare și voință, omul susținut de Dumnezeu pășește pe calea care duce la eliberare.

Minune dumnezeiască este repornirea scânteii divine din omul cu sufletul mort. În numai 24 ore de la rugăciunea noastră către Domnul, deodată se face liniște: gândurile patimilor sunt foarte slabe și trupul se liniștește.

Cât de slabă este voința noastră, dar puterea gândurilor patimii va fi sub ea. Slabă ne este voința, dar și mai slabe vor fi gândurile care ne îndeamnă la patimă. Cu acea voință mică trebuie să ne împotrivim și să învingem gândurile slăbite ale patimii. Zi de zi, în pas de melc, cu cât voința noastră va crește, cu atât și gândurile patimii vor fi mai puternice.

18.2.6. Orgoliul de a nu fi biruit de atacul gândurilor de foame și poftă alimentară.

La fel ca și ura pentru patimă, trebuie activată puterea de luptă a sufletului care este orgoliul. Acesta este o forță de împotrivire și luptă contra demonilor, de automotivare și răzvrătire perpetuă. Orgoliul trebuie să ne motiveze cu idei de genul:

„Oare sunt chiar așa de slabă că fac demonii cu mine ce vor ei?”

„Cu ce sunt eu mai prejos decât alți oameni care au reușit să iasă din patima lăcomiei?”

„Este rușine în fața mea însumi, în fața lui Dumnezeu și în fața Cerului că stau și mă plâng și mă autocompățimesc că nu pot lupta, când în realitate Dumnezeu m-a creat cu toate forțele și puterile ca să nu fiu sclavul patimilor”.

„Dar ce, fac demonii cu mine ce vor când vor? Stați puțin, blestemaților, că vă arunc din sufletul și trupul meu, mergeți în pustie și «faceți acolo foamea», că cu mine v-ați încheiat socotelile”.

„la stai puțin, dar eu trebuie ca un robot să execut imediat orice gând de foame/poftă care îmi vine în minte? Gândurile astea care îmi vin în minte nu cumva sunt de la duhurile răutății care mă vor prins în laț?”

18.2.7. Oprim gândurile, supărările, grijile, ratările, eșecurile și nefericirea sufletească, care ne încarcă cu stress psihic și duc la împățimire prin autocompățimire de sine, îndreptățire de sine, gânduri de slavă deșartă, împrăștiere, nepăsare, trândăvie, deznădejde.

Niciun supraponderal sau obez, dependent de zahăr, plin de poftă alimentară și cu o nevoie neîncetată de a mânca nu este fericit sufletește cu viața personală, de familie sau profesională pe care o are. Toți acești oameni pot fi veseli sau joviali, dar în sufletul lor există un munte de durere și suferință.

a. Există o relație cauzală indirectă dintre oboseală (lipsa somnului), patimi, poftele alimentare (indicatorul existenței lăcomiei), dependența cronică de dulce/zahăr și satisfacția/insatisfacția vieții sufletești.

Nu se vede cu ochiul liber, nu este conștient sesizabilă, dar ea există.

Nu este vorba doar de poftele alimentare, dependența poate fi creată față de orice altă patimă: jocuri de noroc, pornografie, shopping, fumat, alcoolism, etc.

Oamenii obosiți, care trăiesc zilnic un nivel major al stress-ului psihic și care sunt nefericiți sufletește dezvoltă rapid dependențe puternice față de patimi, prin care ei se pot „descărca” de stress-ul psihic cotidian.

Stress-ul psihic se poate ușor reduce prin patimi generatoare de plăcere organică și „plăcere” psihică, precum: poftele alimentare, dependența de zahăr și dulciuri, alcool, fumat, jocuri de noroc, curvie și preacurvie, agresivitate fizică și verbală, gânduri de slavă deșartă, etc.

Deoarece marea masă a populației trăiește într-un nivel uriaș de oboseală și stress psihic, peste posibilitățile psihicului uman de a rezista, nu trebuie să ne mire că marea masă a populației este dependentă de o patimă care are rolul de a reduce acest nivel insuportabil al stress-ului psihic.

Relația dintre stress-ul psihic și dependența de o patimă este indirectă. Stress-ul psihic poate duce la comiterea unui gest sau comportament specific unei patimi, dar el de unul singur nu este suficient pentru instalarea pe termen lung a unei patimi.

Există două componente majore în realizarea împătimirii datorită stress-ului și nefericirii sufletești:

– Pe de o parte, **oboseala, stress-ul și durerea sufletească duc la o combinație deosebit de toxică, formată din autocompătimitate de sine, îndreptățire de sine și deznădejde**, iar acestea în final duc la abandonul de sine, nepăsare, trândăvie și deznădejde.

Pornind de la oboseală și stress, prin aceste stări se deschide ulterior drumul spre repetarea neîncetată a unui comportament care oferă organismului plăcere, până când acesta ajunge deprindere (patimă).

– Pe de altă parte, **un alt efect al oboselii, stressului, nefericirii sufletești și ratării este compensarea psihică prin gândurile de slavă deșartă.**

b. Gândurile de slavă deșartă sunt capabile să ofere psihicului un libido psihic narcotizant (o „dulceață”, plăcere, energie demonică), care-l ajută pe om să se elibereze de stress și nefericire.

Prin libido-ul narcotizant omul care se abandonează slavei deșarte trăiește efectiv o viață de „drogat psihic”, o viață virtuală în care sunt depășite toate eșecurile și nefericirile trăite.

Libido-ul psihic demonic eliberat de patima slavei deșarte are într-adevăr calitatea să ne elibereze de stress și să uităm (doar pe moment) de toată durerea noastră sufletească. Slava deșartă este însă bine ascunsă, ea stă în spatele patimii declarate, ea este „rădăcina” care alimentează nevăzut patima vizibilă.

Practic nu există o patimă vizibilă dezvoltată, fără ca în ascuns să nu fie bine dezvoltată și patima slavei deșarte. Practic nu există să stopăm definitiv o patimă, fără ca mai întâi să nu smulgem complet și definitiv „rădăcina” ei, care este patima slavei deșarte.

PENTRU A NE ELIBERA COMPLET DE ORICE PATIMĂ DE PLĂCERE = TREBUIE CA MAI ÎNTÂI SĂ SMULGEM COMPLET ȘI DEFINITIV DIN SUFLETUL NOSTRU PATIMA SLAVEI DEȘARTE, CARE ESTE „RĂDĂCINA” BINE ASCUNSĂ A PATIMII.

Sfântul Marcu Ascetul, ucenicul Sfântului Ioan Gură de Aur, ne atenționa despre importanța deosebită a stopării gândurilor de slavă deșartă, care provine din partea poftitoare a sufletului și care este puternic „legată” de toate patimile care dau omului plăcere imediată și dependență fiziologică-hormonală pe termen lung:

- lăcomie alimentară, orice poftă alimentare, consumul produselor dulci (care conțin zahăr alb industrial, aspartam), consumul produselor care conțin aditivi alimentari și potențiatori de gust, consumul produselor care conțin sirop de porumb;
- alcoolism, fumat, jocuri de noroc, shopping;
- consumul de droguri;

- toate formele de desfrânare: curvie, prea-curvie, malahie, imaginație, reverie, privit materiale pornografice, etc.;
- abuzul de dans, abuzul de antrenamente realizate haotic „după ureche“ (culturism, maratoane, alergări la bandă), abuzul de competiție (lupte între parteneri cu clase de greutate și experiență diferite);
- trageri riscante cu armament, vânătoarea obsesivă a animalelor sălbatice;
- condusul riscant al mașinilor și motocicletelor (foarte scumpe, de viteză, off-road);
- salturile riscante cu parașuta, surfing-ul extrem, pilotajul riscant al avioanelor de vânătoare;
- escaladările montane riscante fără protecție, yachting extrem pe vreme rea, înot extrem în mări agitate;
- etc.

Se poate observa că toate aceste sporturi, activități și forme de mișcare, atunci când acestea ajung la nivelul de patimă și generează dependență fiziologică–hormonală, se realizează haotic, riscant, fără măsuri de prevedere, fără discernământ.

Pe lângă dependența fiziologică–hormonală, motivația acestui comportament este și hrănirea patimii slavei deșarte, adică este dorința de a fi văzut, apreciat, respectat, recompensat, iubit, recunoscut, temut de către cei din jur.

Slava deșartă duce la plăceri trupești vizibile și apoi plăcerile trupești satisfăcute și devenite patimi, vor crește în ascuns rădăcina slavei deșarte. Apoi slava deșartă devenită patimă va întări și mai mult dependența de patimile trupești vizibile.

De aceea Sfântul Marcu Ascetul ne spunea următoarele:

„Pricina a tot păcatul este slava deșartă și plăcerea. Cel ce nu le urăște pe acestea nu va deșardăcina patima.“

(boldirile din citat îmi aparțin)

PARTEA POFTITOARE A SUFLETULUI CARE ESTE INFLUENȚATĂ DEMONIC = DUCE LA PATIMA SLAVEI DEȘARTE + TOATE PATIMILE PLĂCERILOR TRUPEȘTI = PE TERMEN LUNG GENEREAZĂ DEPENDENȚĂ DE LIBIDO–UL DEMONIC AL SLAVEI DEȘARTE („DULCEAȚĂ“, PLĂCERE DEMONICĂ) + DEPENDENȚĂ FIZIOLOGICĂ–HORMONALĂ DE OBIECTUL EXTERIOR AL PLĂCERII (aliment, sport, mișcare, activitate) = PRIN ÎMPLINIREA PATIMII TRUPEȘTI IMPLICIT ESTE CRESCUTĂ ȘI PATIMA SLAVEI DEȘARTE = ȘI PROCESUL SE REIA ACCENTUAT.

Problema principală cu acest libido demonic al slavei deșarte (adică o „dulceață“, plăcere, energie demonică) este că duce la dependență, psihicul având neîncetat nevoie de acest „drog“ psihic pentru a putea funcționa.

A doua problemă este că prin narcotizarea (adică „înghețarea“) stării noastre psihice și sufletești cu libido–ul demonic al slavei deșarte rămânem blocați în starea de autocompătimitate de sine și îndreptățire de sine, ceea ce ne face să „finanțăm“ și să întărim procesul causal al împătimirii de lăcomie (sau orice altă patimă).

OBOSEALĂ (LIPSA SOMNULUI SUFICIENT), NEFERICIRE SUFLETEASCĂ, LIPSA DE IUBIRE, NEĂMPLINIRI SUFLETEȘTI, EXCES DE MUNCĂ, RATARE PROFESIONALĂ ȘI FAMILIALĂ, STRESS

COTIDIAN (profesional, social, financiar, familial, relațional, educațional, școlar, etc.) = AUTOCOMPĂTIMIREA DE SINE + ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE = NEPĂSAREA, TRÂNDĂVIA ȘI DEZNĂDEJDEA PENTRU OSTENEALA PROPRIEI MÂNTUIRI = DUCE LA =

1. COMPORTAMENTE ALIMENTARE REPETITIVE, CARE NE CREEZĂ DEPENDENȚA DE PLĂCEREA FIZIOLOGICĂ–HORMONALĂ A PATIMII LĂCOMIEI ALIMENTARE + ALIMENTEAZĂ LIBIDO–UL PSIHIC AL PATIMII SLAVEI DEȘARTE;

2. DEPENDENȚA DE LIBIDO–UL PSIHIC NARCOTIZANT AL SLAVEI DEȘARTE („DULCEAȚĂ“, PLĂCERE DEMONICĂ), CARE NE ELIBEREAZĂ TEMPORAR DE STRESS, DAR NE ȚINE FIXAȚI ÎN AUTOCOMPĂTIMIREA DE SINE, ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE ȘI DEZNĂDEJDE;

= DUCE LA DEPENDENȚA CONTINUĂ DE PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE.

(dependență de poftă alimentară + alimente dulci + zahăr + continuă senzație de foame).

Stress–ul, ratările familiale și profesionale, nefericirea sufletească, grijile și problemele care ne depășesc pot activa indirect (prin autocompătirea de sine, îndreptățirea de sine, nepăsare și trândăvie) gândurile de slavă deșartă, care la rândul lor prin narcotizarea durerii sufletești duc la dependența de lăcomie pe termen nedefinit.

Însă nu doar stressul, ratările și nefericirile duc la gânduri de slavă deșartă.

Gândurile de slavă deșartă care ne țin blocați în patima lăcomiei pot fi puternic activate și stimulate și de alți factori, precum: visele personale, rezultatele deosebite ale unei diete stricte, dorința de mărire, reușitele profesionale deosebite, înclinația spre reverie, situația de viață restrictivă și/sau coercitivă, viața blocată în prostie, lipsurile, lipsa de speranță, tot felul de nedreptăți și limitări impuse din exterior, etc. Deci la dependența de gândurile de slavă deșartă se ajunge atât prin nefericire sufletească, oboseală, stress și limitări impuse din exterior, cât și prin realizări, împliniri, obiective bifate, bucurii sufletești.

Nu ne trebuie mult ca să ne umflăm în pene și să începem să avem o gândire „înaltă“. Iar de la această gândire de slavă la împătımirea cu lăcomie nu este decât un pas.

Cum învingem gândurile, grijile, supărările, ratările, problemele și nefericirile care ne încarcă mintea cu stress psihic, autocompătire, nepăsare și trândăvie (implicit și indirect cu gânduri de slavă deșartă).

În conferința sa publică¹⁴ cu tema „*Why dieting doesn't usually work*“ (în traducere *De ce de obicei dietele nu funcționează*) neurologul american Sandra Aamodt face constatarea practică că pe termen lung dietele nu funcționează deoarece oamenii sunt focuși pe numărul de calorii, reprimare, înfometare, antrenamente cardio, voință și disciplină, în loc să dea o mai mare atenție aspectelor calitative generale, precum reducerea stress–ului psihic și trăirea unei vieți de calitate.

Oamenii care trăiesc o viață echilibrată, cu împliniri, bucurii și satisfacții sufletești își reglează natural greutatea și nu au patimi și poftă alimentară de neînduplecat.

Aspecte aparent fără nicio legătură cu lăcomia au în realitate o cauzalitate ascunsă extraordinară. Sportul, mișcarea, fructele, lucrul cu copiii, relațiile pozitive cu ceilalți, relația cu Dumnezeu, rugăciunea, citirea lecturilor de calitate, etc., orice te face să te simți fericit și împlinit sufletește duc la eliminarea poftelor alimentare și la reducerea senzației de foame.

Poate părea ciudat, dar ca să oprim dependența de patima lăcomiei trebuie să oprim

dependența de libido—ul narcotizant al patimii slavei deșarte (mândriei), care ne reduce pe moment stress—ul și durerea sufletească, dar ne ține fixați în autocompătimirea de sine.

Iar ca să oprim acest libido psihic narcotizant, trebuie să oprim lanțul cauzalității chiar de la început, de la nefericirea/durerea sufletească și stress—ul în care ne trăim viețile. Soluția este, așa cum bine ne sfătuiește dr.Sandra Aamodt, să ne focusăm mai puțin pe „matematica“ slăbirii (voință, disciplină, reprimare, interdicții, calorii, indici, diete, rețete) și mai mult pe calitatea vieții pe care o trăim.

Adică eliminarea de dependența lăcomiei necesită de fapt refacerea completă a întregului stil existențial în care ne trăim viețile, care este bazat pe oboseală, stress și nefericire.

Sunt multe aspecte care pot fi îmbunătățite calitativ în viețile noastre, pentru a reduce din oboseală, opri stress—ul inuman și a ne reface echilibrul sufletesc.

Iată mai jos o listă minimală cu propuneri în acest sens:

– reluarea relației cu Dumnezeu, mersul la Biserică și practicarea regulată a rugăciunii. În viața noastră trebuie să fie un echilibru între aspectele veșniciei (sacru) și aspectele materiale trecătoare (profanul).

Dependența extraordinară de o patimă apare de cele mai multe ori deoarece rupem acest echilibru dintre sacru și profan, dintre Dumnezeu și aspectele lumești. Să fim mai puțin preocupați doar de iubirea omului/oamenilor de lângă noi, să începem să—L iubim pe Dumnezeu așa cum ne cere El: din tot sufletul, inima, gândirea, ființa noastră;

– practica moderată—zilnică a sportului și a mișcării, de preferat dimineața;

Alături de gimnastica de întreținere (de dimineață), cea mai elementară formă de mișcare anti—stress este mersul pe jos. Mergeți zilnic pe jos 1—5 km (funcție de vârstă, condiție medicală), prin casă sau în aer liber. În casă puteți să faceți această mișcare folosind un aparat stepper sau o bandă mecanică.

Mirenii credincioși pot înlocui acest mers pe jos cu 100 metanii mari, care vor fi făcute dimineața.

– plimbările pe jos prin parcuri, la munte și în aer liber;

– excursiile de week—end la mare sau la munte;

– reamenajarea, redecorarea locuinței;

– schimbarea locului de muncă, practicăm o muncă (profesie) care să fie aducătoare de bucurie și mulțumire sufletească, chiar dacă nu este mulțumitoare financiar;

– mersul rapid pe jos dimineața spre serviciu;

Cel puțin 2—3 km din distanța până la serviciu îi vom face pe jos. Apoi până la destinație vom folosi un mijloc de transport în comun: autobuz, tramvai, metrou, etc.

– creșterea timpului petrecut cu copiii, concentrarea atenției la copii și la nevoile lor: școală, educație, divertisment, joacă, alimentație, etc;

– alocăm timp unui hobby, a unei activități extra—profesionale care ne face plăcere;

– refacerea relațiilor cu familia, vecinii, colegii;

– cultivarea unor prietenii cu oameni de calitate cu care rezonăm;

– citirea unor lecturi de calitate, care ne fac bucurie și plăcere;

În mod curent, un adult trebuie să citească zilnic minim 50 pagini de lecturi care îi fac plăcere. Fiecare citește cărțile pe care le dorește, indiferent de genul literar.

– îndepărtarea sau minimizarea din viața noastră a tot ceea ce pentru noi înseamnă

stress: oameni–problemă, oameni agitați și nervoși, oameni îndrăciți și/sau demonizați, cărți inutile, reviste inutile, relații tensionate, spații înghesuite, locuri în care nu ne simțim bine, mașină, televizor, radio, calculator, vizite sociale, viață socială, activități obligatorii, etc;

– evitarea zavistiei premeditate, discuțiilor în contradictoriu, a certurilor spontane sau provocate;

– evitarea pe cât posibil a situațiilor în care să fim calomniați sau agresați fizic;

– înfrânarea vorbirii și practicarea tăcerii;

O doză uriașă de stress este eliminată imediat, dacă avem preocuparea pentru înfrânarea vorbirii și tăcere. Unele familii de mireni credincioși au preluat obiceiuri monahale foarte utile.

Concret, discuțiile între adulți și cu exteriorul au loc doar începând de dimineață, până spre orele 16...18. Începând cu orele 16...18 până a doua zi dimineață, încetează orice discuții, în familie și cu exteriorul. Singurele discuții care au loc nelimitat sunt cele de urgență și discuțiile cu copiii.

– simplificarea vieții în toate aspectele posibile: alimentație, îmbrăcăminte, aspect fizic, shopping, relații sociale, social, profesional, medical, etc.;

Vom declara redundante și vom elimina toate activitățile și preocupările care nu sunt strict necesare pentru viață, supraviețuire, alimentație, educație, instrucție, sănătate.

– reducem timpul alocat cu toate activitățile care „trebuie” și care nu ne aduc nicio bucurie/mulțumire sufletească;

– reducerea timpului de TV, internet, multimedia și consumul propagandei media denumită „știri”. Acest timp furat vieților noastre să–l redirecționăm spre mișcare, cititul cărților bune, copii și Dumnezeu;

– facem săptămânal 1–2 băi cu sare;

– dormim zilnic 8–10 ore de somn odihnitor;

– consumăm cu moderație mici plăceri alimentare: ciocolată, înghețată, prăjituri, tort, ciocolată caldă, jeleuri, turte, gogoși, cornuri, produse de patiserie, etc;

– reducem sau eliminăm complet alimentația care generează o oboseală inutilă a organismului: cafea, zahăr alb industrial, toate băuturile făcute cu sirop de porumb (unele sortimente de bere și cola), băuturile alcoolice tari (țuică, vodcă, etc.), carnea și produsele derivate din carne, mâncărurile tip prăjeli (cartofi prăjiți, ouă prăjite, cârnați prăjiți, etc);

– consumăm moderat băuturi, produse și mâncăruri cu efect anti–stress: lactate (iaurt, brânză de vaci, brânză de oi), ceapă crudă, produse apicole (miere de albine, propolis, polen, lăptișor de matcă), mămăliguță, băutură din cacao naturală (cu apă caldă, miere de albine), suc natural de mere, ceaiuri (tei, mușețel, verde, anghinare, etc.), apă caldă cu lămâie, puțin vin natural (maxim 2 pahare mici de 100 ml), fulgi de cereale cu fructe confiate, fructe și legume crude și proaspete (ideal zilnic 1 kg de fructe și legume de sezon).

Refacerea relației cu Dumnezeu, familia, natura, copiii și cu noi înșine este deci un factor fundamental în efortul de a scăpa de o dependență alimentară.

Aici este secretul îmbunătățirii vieții noastre sufletești: ieșim din autocompătămirea de sine și nu mai avem nevoie de libido narcotizant. Instantaneu, nu mai avem nevoie nici

de patimile care să alimenteze acest libido.

Așa cum ne avertizează dr. Sandra Aamodt, statisticile nu mint. Nimeni nu trebuie să se amăgească pe sine. Printr-o dietă strictă putem să slăbim câte kilograme ne-am propus, dar pentru a păstra rezultatul acestei diete trebuie să ne schimbăm complet stilul de viață. Trebuie să ne eliberăm de tot bagajul toxic care ne aduce în viață stress, supărare, tristețe și nemulțumire. Să aducem în viețile noastre cât mai multă bucurie și împlinire.

Dovezile în acest sens sunt peste tot. De câte ori nu ați slăbit involuntar câteva kg, doar pentru că ați schimbat ceva nu în dieta Dvs., ci în viața Dvs.: ați mers pe jos dimineața 2–3 km până la autobuz/metrou, ați început să citiți cărți care vă plac, ați cunoscut oameni cu care rezonați, v-ați schimbat locul de muncă, ați revenit la hobby-ul din tinerețe, ați reînceput să mergeți la Biserică și să vă rugați, ați făcut o excursie, petreceți mai mult timp cu copiii, faceți la bucătărie experimente culinare, etc.

Nu dietele și restricțiile militărești duc la despățimire de lăcomie și slăbire pe termen lung, ci bucuria, liniștea, împlinirea și pacea sufletului.

Deoarece lăcomia este prima dată o boală a sufletului (Sinelui natural), pentru despățimire prima dată tot la nivelul sufletului trebuie lucrat.

Pentru a opri autocompățimirea de sine și lăcomia alimentară (și orice altă patimă generată de autocompățimirea de sine), trebuie obligatoriu să redescoperim în sufletul nostru dragostea pentru Dumnezeu și pentru Viață.

Această dragoste pentru Dumnezeu apare și crește pe măsură ce practicăm rugăciunea, postul, înfrânarea, asceza, etc., pe măsură ce ne dăm osteneala zilnică de a ne lucra mântuirea propriului suflet. În *Sf.Evanghelie după Matei* (11:29), Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne povățuia cu dragoste:

„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre“.

Cu adevărat odihna psihicului și pacea sufletului o putem re-găsi dacă purtăm „jugul“ lui Hristos, adică dacă depunem efortul și osteneala pentru lucrarea propriei mântuiri. Acest „jug“ care ne eliberează de stress și aduce bucurie în viața noastră este tot ceea ce putem face pentru a ne apropia de Dumnezeu: rugăciunile de dimineață, seară și noapte, rugăciunea neîncetată a lui Iisus, respectarea posturilor, pocăința, cititul lecturilor scrise de Sfinții Părinți, milostenia, mersul la Biserică, strădania de a face un bine în fiecare zi, preocuparea conștientă de a fi oameni mai buni, etc. Pe de cealaltă parte, nepăsarea și trândăvia pentru această osteneală a mântuirii duc obligatoriu la lipsa de iubire, nefericire sufletească, stress, autocompățimire de sine și în final la robia unei patimi.

PURTAREA „JUGULUI“ LUI IISUS, OSTENEALA PERSONALĂ PENTRU MÂNTUIREA SUFLETULUI = PAZA MINȚII (STAREA DE PERMANENTĂ PREZENȚĂ CONȘTIENȚĂ) + PROGRAM DE RUGĂCIUNE + RESPECTAREA POSTURILOR + POCĂINȚĂ PENTRU PĂCATELE FĂCUTE + EFORTUL DE DESPĂTIMIRE = DUCE LA DRAGOSTEA DE DUMNEZEU = DUCE LA BUCURIE, PACEA ȘI ODIHNA SUFLETULUI = ELIMINAREA STRESSULUI PSIHIC = DUCE LA OPIREA

AUTOCOMPĂTIMIRII DE SINE ȘI ÎNDREPTĂȚIRII DE SINE = DUCEREA LA OPRIREA DEPENDENȚEI DE ORICE PATIMĂ A SUFLETULUI.

BUCURIE SUFLETEASCĂ, ÎMPLINIRI SUFLETEȘTI, PRIMEȘTI DRAGOSTE, REDUCI STRESSUL PROFESIONAL = ELIMINARE POFTE ALIMENTARE + REDUCEREA NECESARULUI DE HRANĂ + ELIMINARE PATIMA LĂCOMIEI.

Dacă nu ne vom schimba stilul de viață pe termen scurt și mediu, vom reveni la greutatea inițială și poate chiar ne vom îngrășa în plus. Acest rezultat este inevitabil, deoarece o dietă drastică poate duce la slăbirea temporară, dar nu duce la despățimirea sufletului de lăcomie, cu toate aspectele ei inconștiente: stress psihic, autocompătimitate de sine, nepăsare și trândăvie, frica de înfometare, dependența de libidoul demonic al slavei deșarte și dependența de plăcerea poftelor.

18.2.8. Lucrarea, truda, osteneala, jertfa faptelor bune făcute în folosul comunității.

Sf. Isaac Sirul ne învață că Dumnezeu oprește din puterea mândriei, desfrânării și lăcomiei alimentare, dacă omul se ostenește cu fapte bune în interesul semenilor săi.

Mai ales pentru cei care aceste patimi sunt foarte puternice și omul nu mai poate lupta cu ele prin propria voință, Dumnezeu ia în considerare valoarea și intenția faptelor bune făcute pentru comunitate, ca fiind o formă de jertfă și milostenie. Pentru această jertfă realizată de om, Dumnezeu va interveni și va limita puterea acestor patimi.

Forme de milostenie în folosul semenilor (cu care ne putem răscumpăra păcatele patimilor) pot fi citite la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.7.5**.

Artileria grea. Scoaterea completă și definitivă din „inimă” (suflet) a demonului patimii alimentare.

Toate menționate până acum la despățimirea sufletului și Sinelui sunt importante, dar nu țintesc capul șarpelui. Pentru a scoate definitiv din „inimă” (centrul sufletului) demonul unei patimi, trebuie să folosim zilnic și continuu un „armament” special. **Putem spune că până acum doar ne-am „încălzit” duhovnicește, cât să putem face față la războiul direct cu demonii care trebuie exorcizați din mintea și trupul nostru.**

„Artileria grea” care trebuie folosită pentru a scoate definitiv și complet demonul lăcomiei alimentare din „inimă” și trupul nostru este formată din următoarele:

18.2.9. Pocăința și spovedirea deasă a păcatului lăcomiei alimentare, împărtășirea deasă cu Sfântul Trup și Sfântul Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos;

18.2.10. Deprinderea și disciplina postului alimentar, mâncarea săracăcioasă și simplă;

18.2.11. Osteneala pentru a ține permanent mintea în starea de prezență conștientă și trezvie, prin neîncetată rugăciunea minții (*rugăciunea lui Iisus*);

18.2.12. Despățimirea prin practica *rugăciunii lui Iisus* (isihastă, cu închinăciuni mici);

18.2.13. Curaj duhovnicesc și lumesc, pentru a putea avea continuitate în practica *Rugăciunii inimii* realizată cu „coborârea minții în inimă”;

18.2.14. Osteneala continuă a metaniilor mari, între 10–100 metanii mari pe zi;

- 18.2.15. Citirea săptămânală a Paraclisului Maicii Domnului;
- 18.2.16. Citirea zilnică din Psaltire (ideal seara/noaptea între orele 22–4 dimineața);
- 18.2.17. Continuitatea cu acrivie a unei pravile zilnice de rugăciuni de calitate;
- 18.2.18. Participarea regulată în Biserică la slujbele Sf.Maslu;
- 18.2.19. Disciplina pentru ascultare;
- 18.2.20. Anularea procedurilor de vrăjitorie.

18.2.9. Pocăința și deasa spovedire a păcatului lăcomiei. Împărtășirea deasă cu Sfântul Trup și Sfântul Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos.

Să nu uităm totuși că împătimirea sufletului cu lăcomie înseamnă de fapt parazitarea câmpului nostru biofizic cu un duh al răutății (demon), care efectiv trăiește din satisfacerea poftelor noastre, pe care el ni le transmite mental.

Poftele, „senzația de foame“, frica de înfometare, lipsa de cumpătare când avem farfuria în fața noastră, mâncatul compulsiv, mâncatul repezit, mâncatul non–stop, etc., sunt de fapt chiar trăirile și gândurile pe care ni le transmite neîncetat mental acest demon al patimii lăcomiei alimentare.

Despățimirea înseamnă exorcizarea demonului patimii, scoaterea demonului din trupul nostru și chiar în afara câmpului nostru biofizic. Fără ajutorul lui Dumnezeu acest lucru este imposibil.

Pe lângă iubirea de sine, mândria, slava deșartă și păcatele diverse pentru care ai fost lăsat să cazi în patima lăcomiei, trebuie să arăți dorința sinceră pentru pocăință și față de păcatul lăcomiei însăși.

Această pocăință asociată cu lăcomia are mai multe sensuri, printre care menționez: durerea pentru păcatele comise, dorința de a nu le mai repeta, cererea de iertare adresată lui Dumnezeu pentru păcatele făcute, lupta de a te împotrivi altor ispite, efortul, osteneala și răbdarea suferinței produsă de trupul care își cere porția de plăcere cu care a fost obișnuit.

În cadrul procesului general de pocăire, un rol determinant îl are Sfânta Spovedanie și Sf.Împărtășanie, realizate în cadrul Sfintei Biserici Ortodoxe. Faptul că te pocăiești în fața lui Dumnezeu pentru păcatele trecute (de ex. răutate, trândăvie, desfrânare, vorbire de rău, etc) și nu mai dorești să le repeți nu este suficient.

Toate aceste păcate trebuiesc șterse de Dumnezeu din „catastiful“ personal, în cadrul Sfintei Spovedanii. Pentru a te putea elibera de patima lăcomiei, în cadrul Spovedaniei trebuie făcută recunoașterea păcatelor personale și a patimii lăcomiei.

După pocăință, omul trebuie să aibă credință și nădejde la Dumnezeu, pentru iertarea păcatelor sale. Credința și nădejdea iertării sunt speranța și bucuria ruperii legăturilor care țin omul în bezna patimii sale.

Apoi, în funcție și de alte păcate existente sau nu, și dacă avem dezlegare de la preot, un ajutor sporit pentru despățimirea de o patimă îl reprezintă deasa împărtășire cu Sfântul Trup și Sfântul Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos.

18.2.9.a. Concret cum spovedim precis „cu dedicație“ o patimă.

x. La spovedanie **nu** vorbim despre patima lăcomiei într–o înșiruire de păcate diverse pe care le–am făcut.

Sf.Ioan Iacob Românul (Hozevitul) ne învâța că la Sf.Spovedanie trebuie să insistăm și

să vorbim preotului distinct despre patimile pe care le avem.

Pentru despățimirea de patima lăcomiei alimentare (sau orice altă patimă avem) nu are valoare o spovedanie unitară–generală, de genul:

„Părinte, știți, eu am clevetit, am vorbit de rău, am mâncat cam mult, am poftit alimentare, m–am mâniat, am fost neatent, am prea–curvit cu imaginația la filme sexy, m–am uitat cu poftă după femeia X, am furat, am fost nedrept, etc.“

Trebuie să–i spunem preotului (și lui Dumnezeu prezent lângă preot) cu precizie patima de care vrem să scăpăm, ca de exemplu:

„Părinte, eu sufăr de patima lăcomiei alimentare, să mă ierte Dumnezeu pentru ce păcate am făcut prin patima aceasta și să mă ajute să lupt contra ei. Ce ar trebui să fac“

xx. Un alt aspect important este spovedirea păcatelor făcute cu gândurile de împrăștiere, imaginație și reverie, asociate unei patimi.

Oamenii simpli fac mai mult păcatele cu fapta, iar intelectualii și oamenii educați fac multe păcate cu gândul, prin imaginație, reverie, poftire mentală. Aceste păcate cu gândul nu sunt mai puțin grave decât păcatele făcute cu fapta.

Deoarece avea o obârșie nobiliară, Sf. Ignatie Briancianinov era duhovnicul multor nobili și intelectuali, care în mod „natural“ aveau multe păcate făcute cu gândul, prin împrăștiere, imaginație și reverie. La spovedanie el întotdeauna insista ca omul să spovedească nu doar păcatele realizate faptic, ci și multele păcate realizate mental. De exemplu, **Sf. Ignatie Briancianinov învăța pe ucenicii săi preoți ca oamenii să–și spovedească nu doar faptele asociate cu patima lăcomiei (sau desfrânării, mâniei, etc.) ci și gândurile de imaginație prin care aceste patimi au fost lucrate.**

xxx. Foarte eficiente pentru eliminarea oricăror patimi sunt spovedirile „cu dedicație“ pentru patima X, realizate imediat înainte de slujba Sf. Maslu.

Dar aceasta nu este o limitare, nu ne spovedim doar înainte de slujba Sf. Maslu și doar cu scopul despățimirii de o patimă anume X, ci ne spovedim oricând de des putem. Sunt multe păcatele care trebuiesc periodic spovedite.

18.2.9.b. Consecințele spovedaniei făcute complet (fapte, gânduri de împrăștiere, imaginație, reverie) și cu dedicație pentru o patimă anume.

De ce este importantă această spovedanie făcută „cu dedicație“ pentru patima X? În urma spovedaniei „cu dedicație“ pentru patima X (fapte, gânduri de împrăștiere, imaginație, reverie), Dumnezeu ne va trimite un Har special, care va limita puterea patimii de care suferim și ne va „deschide ușa“ către lupta personală și eliberarea de patimă.

Acest Har special va sta cu noi și ne va ajuta să luptăm cu patima timp de 40 zile.

Pentru a primi în continuare Harul protector al Sf. Duh, trebuie să ne spovedim din nou.

De aceea recomandarea pentru mireni este de a se spovedi la cel mult 30–40 zile.

Nu este nicio îndoială cu privire la acest aspect, protecția Harului Sf. Duh primită de om la Sf. Spovedanie (pentru o patimă) are „valabilitate“ strict pentru maxim 40 zile.

Timp de 40 zile veți avea un sprijin nevăzut și ajutor pentru a nu fi copleșiți de puterea patimii, dar după cele 40 zile, dacă nu v-ați spovedit din nou, puterea sprijinului nevăzut se va opri brusc.

Consecința va fi că după cele 40 zile veți face iar faptele patimii, spre marea surpriză neplăcută a dvs., care credeți că gata, ați învins patima. Desigur o patimă nu este învinsă atât de ușor, explicația „rezistenței” dvs. la patimă era de fapt puterea Sf.Duh, care nu dădea voie patimii (demonului patimii) să vă lupte prea tare.

Acest timp de 40 zile nu este dat omului pentru a se lenevi, a fi nepăsător și a lucra în continuare patima cu nesimțire, ci este un timp în care puterea patimii este redusă de Sf.Duh, atât cât să putem lupta noi înșine.

Spre exemplificare, dacă în primele 40 zile de protecție după spovedanie vom „cădea” o dată la fiecare 10 zile, după următoarea spovedanie în cele 40 zile de protecție a Sf.Duh vom „cădea” la fiecare 20 zile (doar de 2 ori), în a treia serie de 40 zile de protecție vom „cădea” o singură dată, iar de la a patra serie de 40 zile de protecție a Sf.Duh nu vom mai „cădea” niciodată.

În acest mod funcționează această protecție de 40 zile a Sf.Duh, doar pentru cei care doresc să lupte contra patimii. Cei nepăsători și trândavi nu primesc protecția Sf.Duh pentru o patimă decât într-o măsură foarte mică, pentru pocăința lor arătată la Sf.Spovedanie.

Cu ajutorul Sf.Spovedanii dedicate patimii și cu protecția oferită de Sf.Duh, dacă avem voință și ne mobilizăm la lupta cu noi înșine, în maxim 160 zile (4 spovedanii cu câte 40 zile de protecție) orice patimă trebuie definitiv învinsă și demonul patimii va fi definitiv exorcizat din trupul nostru.

18.2.10. Deprinderea și disciplina postului alimentar. Postul „negru”. Mâncarea sărăcăcioasă și simplă.

a. Unul dintre motivele principale pentru care Dumnezeu ne lasă în puterea patimii lăcomiei alimentare este nepăsarea pentru lucrarea virtuților care ne sunt necesare pentru a realiza posturile alimentare: tăcere, luare aminte la sine, stăpânire de sine, cumpătate, înfrânare cu voință, împotrivire cu *rugăciunea lui Iisus*, răbdare, smerire de sine, curaj duhovnicesc.

Pentru a primi ajutor de la Dumnezeu pentru despățimirea completă și definitivă de patima lăcomiei alimentare, trebuie să ieșim din nepăsare și să începem să lucrăm aceste virtuți zilnic, în mod conștient (planificat).

LUCRĂM ÎN MOD CONȘTIENT (ZILNIC) VIRTUȚILE NECESARE REALIZĂRII POSTURILOR ALIMENTARE (tăcere, luare aminte la sine, stăpânire de sine, cumpătate, înfrânare, voință, răbdare, smerire de sine, *rugăciunea lui Iisus*, curaj duhovnicesc, etc.)
= DUMNEZEU NE AJUTĂ ÎN TOATE ASPECTELE SĂ NE DESPĂTIMIM DE PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE.

Această disciplină alimentară deosebită pentru a putea învinge „senzația” (gândurile) de foame și poftele alimentare solicită din partea omului foarte multă prezență conștientă (trezvie a minții), înfrânare, răbdare, curaj, voință, etc., adică în primul rând obligă la o asceză psihică deosebită.

b. Postirea obișnuită este obligatorie pentru despățimirea minții, sufletului și trupului de patima lăcomiei alimentare.

Orice formă de post este binevenită și ajută pentru despățimire.

Aparent nu este nicio legătură între post și despățimirea sufletului de patima lăcomiei.

Postul trupesc duce direct la despățimirea trupului și indirect ajută la despățimirea sufletului. Postul duce la smerirea sufletului și la reducerea slavei deșarte, ceea ce va tăia din „seva“ profundă de alimentare a patimii lăcomiei.

POSTIREA TRUPULUI = DUCE LA SMERIREA SUFLETULUI + REDUCEREA SLAVEI DEȘARTE = SUNT TĂIATE RĂDĂCINILE CARE ALIMENTEAZĂ PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE.

deci

DISCIPLINA POSTIRII ESTE OBLIGATORIE PENTRU DESPĂTIMIREA DE PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE.

Pentru detalii cu privire la tipurile de postire obligatorii pentru despățimire, vedeți în cadrul capitolului 3 sub–capitolul **3.7.6**, paragrafele **a+b+c**.

În cazul unor forme de împățimire/îndrăcire severe, se va ține post obișnuit fără întrerupere timp de 2, 3, 5, 6, 7 ani, timp în care se vor ține și zile de post „negru“:

– doar în zilele de luni, miercuri, vineri (cel puțin 1 zi de post „negru“ în fiecare săptămână);

– la alegere, perioade de post „negru“ non stop, timp de **3, 7, 9, 14, 21, 30 zile** consecutive;

(vezi aceste două situații ale postirii în paragrafele imediat următoare)

– în plus pentru cel împățimit/îndrăcit, se vor face 9 Sf.Masluri pe an (la fiecare 40 zile).

c. Postul „negru“ (ajunarea) este practic obligatoriu pentru rapida despățimire de orice patimă și mai ales de patima lăcomiei alimentare.

Nu trebuie să uităm că despățimirea de o patimă înseamnă implicit exorcizarea unui demon, scoaterea din trupul nostru a unui diavol.

Acest diavol al lăcomiei alimentare a primit dreptul să intre și să stea în trupul nostru datorită nepăsării noastre: satisfacerii poftelor alimentare, lipsei de cumpătate și înfrânare la mâncare, mâncatul peste senzația de sațietate, lipsa unui program alimentar ferm, consumului masiv de alimente dulci, consumului masiv de carne, consumului masiv de alcool, etc.

Și așa cum știm de la Mântuitorul nostru Iisus Hristos și din practica bisericească milenară, demonii patimilor ies mult mai repede din trupul nostru dacă ținem posturi „negre“. În unele situații de împățimiri grave acest tip de post nu este opțional, ci este chiar obligatoriu.

c.1. Postul „negru“ integral.

Postul denumit popular „negru“ este o ajunare severă (lipsire totală de mâncare și apă/lichide) **timp de 30 ore.**

Orice zi de post „negru“ se socotește ca începând din ziua precedentă, de la terminarea slujbei Vecerniei sau de la apusul soarelui (orele 18) și se încheie în ziua

curentă la orele 24.

Cei care țin acest tip de post „negru” pot consuma doar dimineața pe stomacul gol un pahar de Agheasmă Mică (aprox. 250 ml) și apoi 3 bucățele de Anafură (sau Anafură peste care adăugăm puțin ulei sfințit la Sf.Maslu).

Eventual la orele 16 se mai acceptă consumarea a 100–250 ml de Agheasmă Mică.

În afară de această Agheasmă Mică consumată dimineața și la orele 16 nu se consumă absolut nimic, nici măcar apă.

O ZI DE POST „NEGRU” (30 ore) = SE POT CONSUMA STRICT URMĂTOARELE =

1. DIMINEAȚA PE STOMACUL GOL AGHEASMĂ MICĂ (aprox.250 ml) + 3 BUCĂȚELE DE ANAFURĂ +

2. EVENTUAL LA ORELE 16 (PE STOMACUL GOL) SE MAI POATE CONSUMA AGHEASMĂ MICĂ (aprox. 100–250 ml).

(deci nu consumăm deloc apă obișnuită, chiar dacă este de izvor, de munte, etc.)

x. Postul „negru” ne–consecutiv, din zilele de luni, miercuri, vineri.

Marele nostru duhovnic Ilarion Argatu întotdeauna recomanda să ținem posturi „negre” în zilele de luni, miercuri și vineri.

În funcție de situație, el recomanda să ținem **3, 7, 9, 14, 21, 30 zile ne–consecutive** de post „negru”. Nu ținem aceste zile de post „negru” în mod consecutiv, ci doar în 3 zile ale săptămânii: luni, miercuri, vineri.

În ziua de astăzi oamenii sunt bine împătimiți cu diverse patimi, deci pentru despățimire (exorcizarea unui demon din trupul nostru) este bine să ținem cât mai multe zile de post „negru”: între 21 și 40 de zile.

Este vorba despre o asceză pe termen lung, deoarece vom ține post „negru” doar în zilele de luni, miercuri și vineri ale săptămânii.

Nu vom începe direct cu 3 zile de post „negru” pe săptămână, ci vom realiza o adaptare treptată a organismului:

– la început timp de 1–3 luni vom ține post „negru” doar în ziua de vineri;

– apoi timp de 1–3 luni vom adăuga și ziua de post „negru” de miercuri;

– după aproximativ 6 luni vom adăuga și ziua de post „negru” de luni.

După ce am realizat despățimirea nu vom renunța la posturile „negre” din zilele de luni, miercuri, vineri, ci vom continua în aceste zile asceza postirii severe, pentru motivele enumerate mai sus.

xx. Postul „negru” non stop, consecutiv.

După obișnuința postului „negru” în zilele de luni, miercuri, vineri, putem să ne încumetăm să ținem câteva zile consecutive de post „negru”.

Ne vom strădui să ținem **3, 7, 9, 14, 21, 30 zile consecutive** de post „negru”.

În cazurile de împătimire/îndrăcire grave, toate aceste zile de post „negru” neîntrerupt vor fi completate de Molitfele Sf.Vasile cel Mare.

Deci timp de 3, 7, 9, 14, 21, 30 zile consecutive vom ține post „negru” neîntrerupt și tot în aceste zile de post „negru”, preotul va citi Molitfele Sf.Vasile cel Mare.

Molitfele Sf.Vasile cel Mare nu se citesc la orice ore, ci în fiecare zi Molitfele se citesc de 4 ori pe zi, la orele 6, 12, 18, 24.

Pentru citirea Molitfelor Sf.Vasile cel Mare trebuie să țină post „negru” și preotul, în

ziua/zilele când el citește aceste Molitfe.

Pentru citirea Molitfelor Sf. Vasile cel Mare, pe lângă zilele de post negru, toată familia celui împătimit/îndrăcit trebuie bine spovedită, de toate păcatele făcute începând cu vârsta de 7 ani.

La sfârșitul Molitfelor, Preotul va citi și o rugăciune de protecție a celor prezenți și a familiilor lor:

„Păzește Doamne de duhuri necurate pe (prenumele celui împătimit/îndrăcit) și sufletele noastre a celor prezenți acum la rugăciune și pe mine preotul (numele), sufletele celor din familiile noastre și sufletele urmașilor noștri.“

EXORCIZAREA DE PATIMI (DEMONI) PUTERNICE =

- 1. ȚINEM POST „NEGRU“ NEÎNTRERUPT, TIMP DE 3, 7, 9, 14, 21, 30 ZILE CONSECUTIVE +**
- 2. TOT ÎN ACESTE ZILE PREOTUL VA CITI MOLITFELE SF. VASILE CEL MARE DE 4 ORI PE ZI, LA ORELE 6, 12, 18, 24.**

xxx. Valoarea acestor zile de post „negru“ este foarte mare:

- zilele de post „negru“ sunt o formă de „întreținere“ duhovnicească, necesară pentru a realiza prevenția anti-împătimitire (anti-îndrăcire);
- cu zilele de post „negru“ putem să ne despătîmim (exorcizăm demoni din corpul nostru);
- cu zilele de post „negru“ putem să alungăm demonii de lângă noi și din noi (trimiși prin vrăjitorie, otrăvire);
- cu zilele de post „negru“ ne refacem sănătatea;
- cu zilele de post „negru“ ne „plătîm“ din păcate la trecerea sufletului prin „vămile“ cerului (cercetări demonice), în drumul său spre rai;
- cu zilele de post „negru“ dăm putere rugăciunii noastre, ca aceasta să ajungă până la Tronul lui Dumnezeu;
- cu zilele de post „negru“ putem să avem o oarecare îndrăzneală, să cerem de la Dumnezeu diferite aspecte:
 - împlinirea unor dorințe personale;
 - intervenția dreptății lui Dumnezeu asupra unor persoane și/sau situații (mai ales în combinație cu citirea integrală a 1–3 Psaltiri);
 - stoparea unor necazuri, blocaje, nedreptăți, lipsuri, etc.;
 - rezolvarea unor situații existențiale dureroase, critice, umilitoare, insuportabile, etc.;
 - reușite la examene;
 - aflarea situației unei persoane: unde este, dacă a murit, dacă trăiește, dacă este în rai, dacă este în iad, etc.;
 - să aflăm care este voia Sa în anumite privințe: ce trebuie să facem, cum trebuie să facem, dacă vom face ceva, dacă nu vom face, dacă stăm, dacă plecăm, etc.;
 - etc.

c.2. Postul „negru“ parțial.

Există și variante de postire mai ușoare precum este postul „negru“ parțial, nu trebuie să ținem zile întregi de post „negru“ și să cădem din picioare.

Postul „negru“ parțial începe în seara zilei precedente la orele 18 și ține până a doua

zi la orele 12, 15, 18 sau 21.

Deci nu oprim postul la orice oră vrem, ci la aceste ore menționate.

Cei care țin acest tip de post pot consuma doar dimineața pe stomacul gol un mic pahar de Agheasmă Mică și apoi Anafură (sau Anafură peste care adăugăm puțin ulei sfințit de la Sf.Maslu).

x. Postirea (ajunarea) de la orele 18 și până a doua zi la orele 12 este cel mai folosit și ușor post „negru” parțial, pentru a ne limita gândurile de împrăștiere („de stânga” și „de dreapta”).

Postul negru „parțial” (dintre orele 18 – a doua zi la orele 12) este un post deosebit de folositor (și chiar obligatoriu) tuturor acelor care doresc să lupte eficient cu patimile trupești: lăcomie alimentară, lăcomia pentru alcool, patima desfrânării (curvie, malahie, imaginație, dependența de pornografie).

xx. Din punct de vedere călugăresc, postul „negru” parțial ține de la orele 18 și până a doua zi la orele 15.

Acesta este un post călugăresc minim, pentru monahii începători. Călugării mai sporiți țin post de la orele 18 și până a doua zi la orele 18, 21 sau 24.

Postirea (ajunarea) de la orele 18 și până a doua zi la orele 15 este deosebit de eficientă pentru a ne stopa viesparul gândurilor de împrăștiere, a stopa poftele alimentare și pornirile patimilor.

Facem această osteneală a postirii și se face „liniște”, în mintea și trupul nostru.

xxx. Postirea (ajunarea) de la orele 18 și până a doua zi la orele 18 este pentru mireni și monahi cel mai valoros post „negru” parțial.

Motivul este că la orele 18 era zilnic hrănită Prea Sfânta Maica Domnului (cu hrană cerească, de către Sf.Arhanghel Gavriil), în timpul celor 12 ani cât a locuit în Templul din Ierusalim.

Este foarte valoros un astfel de post, care respectă postirea pe care a îndeplinit-o însăși Prea Sfânta Maica Domnului.

iv. Cine poate, va ține acest post „negru” până spre seară la apusul soarelui (orele 21). Cei sporiți vor ține o zi de post „negru” completă, până la orele 24.

v. La sfârșitul săptămânii acest post „negru” parțial se ține începând cu sâmbătă seara după slujba Vecerniei Mari (orele 18–20) și se termină a doua zi duminică la prânz, după terminarea Sf.Liturghii (aproximativ orele 11–12).

d. Un aspect deosebit de important este ce anume mâncăm în timpul zilelor (orelor) de post.

Marii duhovnici au atras atenția că patima lăcomiei alimentare este învinsă NU prin simpla postire sau prin auto-înfometare, ci prin mâncarea sărăcăcioasă, simplă și prin cumpătarea când mâncăm.

PENTRU RAPIDA DESPĂTIMIRE DE PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE = POSTIRE + MÂNCARE SĂRĂCĂCIOASĂ, SIMPLĂ = UN SINGUR FEL DE MÂNCARE + UN SINGUR ALIMENT + MÂNCARE NEPREPARATĂ LA FOC + FĂRĂ ULEI + FĂRĂ CONDIMENTE.

x. Pentru despățimire ei recomandau **1 singură masă pe zi, luată în intervalul 16–16.15, care să conțină 1 singur fel de mâncare, cu 1 singur aliment:** doar cartofi, doar orez, doar făină, doar pesmet, doar pâine, doar legume (același tip de legume),

doar câteva fructe (același tip de fruct), etc.

Se mănâncă maxim 95% din capacitatea stomacului, adică ne ridicăm de la masă înainte de apariția senzației de foame. Mâncarea trebuie preparată la foc simplu, fără ulei și fără condimente pentru îmbunătățirea gustului (sare, piper, boia, etc.).

xx. Pentru cei puternic împătimiți cu îmbuibarea pântecelui, tratamentul este maxim de sever posibil, masa zilnică este compusă doar din puțină pâine, sare și apă.

Se mănâncă doar alimente simple, care nu necesită gătitul cu foc și/sau ulei.

Nu se folosesc deloc condimente pentru îmbunătățirea gustului (sare, piper, boia, etc.). Pentru a compensa mâncărurile uscate se beau multe ceaiuri și apă caldă (fiartă, apoi răcită).

18.2.11. Osteneala pentru a ține permanent mintea în starea de prezență conștientă și trezvie, prin neîncetată rugăciunea minții (rugăciunea lui Iisus).

Despățimirea completă impune practica Rugăciunii minții, prin care „încarci” permanent mintea cu disciplina rugăciunii și oprești dialogul gândurilor.

În cadrul ideilor de la punctele subsumate paragrafului **18.1.4** este descris un model de luptă mentală contra patimii lăcomiei. Acest model se bazează în principal pe starea de prezență conștientă, de atenție neîncetată și de reacție imediată contra gândurilor de împrăștiere, poftă, foame, frică de înfometare sau plăcere alimentară.

Tot acest proces este bun, dar nu garantează despățimirea completă și definitivă de o patimă. Prezența conștientă și reacțiunea la gânduri înseamnă să stai mereu încordat, atent și speriat ca un iepure la orice gând de împrăștiere sau poftă și mereu doar să reacționezi la aceste gânduri.

Practica ne arată însă că mintea umană a omului modern înconjurat de tehnologie și agitație nu poate fi ținută neîncetată în stare de încordare, de permanență a atenției. Iar când după câteva ore de încordare atenția scade, inevitabil mintea este învinsă de gânduri de împrăștiere, poftă și falsă foame. Rezultatul concret este că patima lăcomiei (sau oricare altă patimă) ne învinge și rămâne stăpână peste mintea și organismul nostru.

Pentru a corecta această deficiență, pentru învingerea sigură și rapidă a patimilor, pe lângă prezența conștientă (permanenta atenție) practica monahală se bazează complet pe rugăciunea neîncetată, pe principiul acțiunii în locul reacțiunii. Adică în loc doar să aștepte speriat gândul de poftă, monahul inundă neîncetat câmpul mental cu rugăciunea neîncetată. În acest mod, niciun gând demonic nu mai are „spațiu” de intrare în mintea monahului.

Dacă vă amintiți, la începutul cărții, prezentam un extras dintr-o carte scrisă de Carlos Castaneda. Printre alte idei utile, șamanul toltec Don Juan îl învață pe ucenicul său Carlos Castaneda că **oprirea dialogului interior al gândirii este secretul pentru a ne elibera mintea de gândirea demonică. Oprerea dialogului interior se poate realiza dacă ne „încărcăm” mintea cu disciplină, adică mai concret dacă ne „încărcăm” mintea cu disciplina rugăciunii.**

Procedura de a ne „încărca” mintea cu disciplina rugăciunii este cel mai bun mijloc de a ne elibera de patimi și din distopia personală, în care fiecare ne trăim viețile.

Mentalitatea materialist-atei care ne este propovăduită insistent în mass-media occidentală încearcă din rășputeri să ne vândă o utopie periculoasă: oamenii sunt

liberi, independenți, stăpâni pe propriile gânduri și destine, iar diavolii sunt doar „trăsături neurologice negative“. Unii oameni, în special din Occident, chiar ajung să creadă în astfel de idei năstrușnice. Alții însă percep adevărul, faptul că în realitate ne trăim viețile în cea mai perfectă distopie.

Credem că suntem stăpâni pe mintea noastră și pe viețile noastre, însă Carlos Castaneda avea dreptate: mintea noastră obișnuită, cea cotidiană, este cumva setată să funcționeze într-un mod denaturat, care nu reprezintă identitatea noastră de ființe divine create de Dumnezeu.

99% din gândurile și ideile automate pe care le avem nu au nicio legătură cu gândirea noastră, cu noi înșine, cu identitatea noastră spirituală. Multe din gândurile dialogului nostru interior nici măcar nu sunt ale noastre, ci ale demonilor care ne ispitesc cu gânduri tip sugestie.

Ieșirea completă din această sclavie mentală, din distopia controlului totalitar demonic, se poate face doar printr-o singură metodă, cea practică de sute de ani de călugării ortodocși: „încărcarea“ minții cu disciplina rugăciunii, „încărcarea“ minții cu tăcere interioară și oprirea dialogului interior.

Pentru cititorul ateu sau pozitivist care crede că identitatea demonică a gândurilor zilnice este doar o invenție, recomand să faci următorul experiment de gândire: să-și oprească dialogul interior timp de 3 zile, adică să-și „încarce“ mintea cu disciplina rugăciunii, care o poate realiza prin repetarea mentală neîncetată a rugăciunii lui Iisus. Fie că te uiți la TV sau ai o discuție cu soția/soțul, mintea ta să lucreze încontinuu rugăciunea lui Iisus. Starea sufletească și mentală care se obține în acest fel este remarcabilă, cu totul diferită de trăirile „normale“, cotidiene, ale unui om care nu depune acest efort.

Vei simți, trăi și experimenta UN ALT SENTIMENT AL SINELUI, o altă identitate personală. Atunci vei face cunoștință cu tine însuși cel adevărat și-ți vei afla adevărata ta identitate spirituală.

Trebuie silință și perseverență, dar ieșirea din distopia personală se face doar prin efort, atenție și disciplină pentru rugăciune.

SECRETUL ELIBERĂRII COMPLETE DE SUB CONTROLUL GÂNDIRII DEMONICE/PATIMILOR = TĂCERE + ÎNFRÂNAREA VORBIRII + ATENȚIE + EFORT MENTAL = „ÎNCARCI“ MINEA CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII (Tatăl Nostru, Crezul, psalmi, Acatiste, Paraclisul Maicii Domnului, rugăciuni de dimineață și/sau seară, rugăciunea lui Iisus) = duce la oprirea dialogului interior cu gândurile patimilor.

Să „încărcăm mintea“ cu disciplina rugăciunii și oprirea dialogului gândurilor este chiar ceva mai mult decât simpla stare mentală de „prezență conștientă“. Acum deja vorbim despre „trezvia minții“, procesul mental de după obținerea prezenței conștiente. Prezența conștientă înseamnă atenție și neîncetata luare aminte la sine, dar trezvia minții este în plus și împotrivirea la orice gând demonic: de împrășiare, deșart, slavă, mândrie, patimă, negativ, autocompătimire, justificarea păcatelor, îndreptățire de sine, etc.

„Încărcarea“ minții cu disciplina rugăciunii este procesul activ, prin care ne ținem neîncetat mintea ocupată cu un anumit tip de gânduri, pe care îl dorim noi. Noi

preluăm controlul câmpului mental, noi controlăm „ochiul“ ciclonului gândurilor, noi decidem ce gânduri va „măcina“ gândirea noastră.

Se pune acum întrebarea cu ce tip de gânduri să „încărcăm gândirea“.

Concret, la ce să ne gândim, ce să ne rugăm?

Practica duhovnicească a Sfinților Părinți ne spune că cel mai potrivit gând pentru mintea noastră este gândul de rugăciune. Acesta nu este doar potrivit, bun și util, ci **după cum poate fiecare constata, gândul de rugăciune este starea normală și naturală de funcționare a minții și gândirii umane.**

Acest lucru este posibil deoarece prin rugăciune omul intră în legătură cu Dumnezeu, vorbește cu Dumnezeu, este în Dumnezeu, trăiește în Dumnezeu, este în comuniune cu Dumnezeu. Toate aceste stări mentale sunt cele primordiale, fundamentale sădite în firea omului adamic.

Înainte de cădere starea naturală a omului era de rugăciune și implicit comuniune cu Dumnezeu. Știm că însuși El ne-a dat rugăciunea, ne-a înzestrat cu puterea rugăciunii, pentru a putea intra în legătură cu ele. Rugăciunea este radarul personal al fiecărui om, calea prin care poate intra în legătură cu Divinitatea. Prin rugăciuni mintea umană se simte relaxată, odihnită, împlinită, împăcată. În practica rugăciunilor este clar resimțită o stare de naturalețe și normalitate a gândirii.

a. O altă variantă practică de monahi sporiți pentru rugăciunea neîncetată este de a învăța pe de rost diverse texte duhovnicești (psalmi, acatiste, paraclise, evanghelii, rugăciuni de dimineața sau seară, *rugăciunea lui Iisus*, etc) și de a le repeta mental încontinuu.

b. În tot cursul zilei, oricând avem timp și nu avem o activitate intelectuală, nu lăsăm mintea să se însoțească cu gândurile de momeală, ci o „încărcăm“ cu diverse rugăciuni mici.

Pentru a vă păstra mintea în starea de „prezență conștientă“ și „trezvie a minții“, puteți găsi un model de pravilă de rugăciuni mentale în capitolul 3, paragraful **3.5.1.**, intitulat „Starea de prezență conștientă a minții“.

Cu un astfel de program mental de îndeplinit, un orășean poate fi sigur că nu mai are timp de pierdut cu gândire demonică. În mediul rural, unde muncile manuale repetitive sunt mai multe în fiecare zi, această normă poate fi crescută.

Deci să nu lăsăm mintea liberă și în puterea gândurilor de împrăștiere, ci mereu să „măcinăm“ cu gândirea gândurile de rugăciune.

TĂCERE + ÎNFRÂNAREA VORBIRII + „ÎNCARCI MINEA“ CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII = realizăm un canon mental de rugăciune + realizăm canonul rugăciunilor canonice.

c. O altă variantă de „rugăciune“ neîncetată este să ne încărcăm mintea cu imagini și vizualizare a trupului nostru, atunci când el are greutatea dorită.

Gândirea/mintea să fie neîncetat la despățimirea de lăcomie. Este „crucificarea“ gândirii pe crucea gândurilor legate de lăcomie și înfrânarea minții de la orice alt gând lumesc și demonic.

De exemplu, mă gândesc și mă vizualizez zilnic câteva minute cum arăt eu deja, acum când am cele X kg dorite. Vizualizarea nu se face dintr-o perspectivă a viitorului, ci dintr-una a prezentului.

Nu mă vizualizez cum aș vrea să fiu, ci cum sunt deja. Este suficient dacă practicăm aceste vizualizări timp de 10–15 minute zilnic.

18.2.12. Despățimirea prin practica rugăciunii lui Iisus (isihastă, cu închinăciuni mici). Toți monahii, cuvioșii, stareții și Sfinții ne-au învățat că **nicio patimă nu este definitiv învinsă, până când aceasta nu este complet dezrădăcinată inclusiv din „inimă” (suflet).** Iată ce ne spunea în acest sens Sf. Justin Pârveu:

„E foarte important să știi să te rogi. De multe ori și noi călugării, stăm în mănăstiri și nu ne rugăm, doar ni se pare că ne rugăm. Nu e de ajuns să mergi la biserică, la slujbe și să stai acolo ca și cum ți-ai făcut datoria, din obligație.

TREBUIE SĂ INSISTĂM PE LUCRAREA LĂUNTRICĂ. Degeaba zicem multe rugăciuni cu gura sau cu mintea, dacă nu aprofundăm, DACĂ NU TRĂIM CEEA CE NE RUGĂM.

Acum și mirenii trebuie să aprofundeze rugăciunea din inimă, pentru că VA FI SINGURA NOASTRĂ IZBĂVIRE – RUGĂCIUNEA DIN INIMĂ. PENTRU CĂ ÎN INIMĂ ESTE RĂDĂCINA TUTUROR PATIMIILOR ȘI ACOLO TREBUIE SĂ LUCRĂM.

Până acum a mai mers cu lucruri superficiale, dar pentru vremurile ce ne stau înaintea, nu va fi de ajuns.

DACĂ NU VOM AVEA RUGĂCIUNE CU STRĂPUNGerea INIMII, NU VOM REZISTA LA TOT ATACUL PSIHOLAGIC, PENTRU CĂ AU METODE NEVĂZUTE DE REEDUCARE A MINȚII.

Astăzi mi se pare că nepăsarea este cel mai greu păcat. Nu mai simțim nimic la rugăciune, nu avem lacrimi de pocăință.

VOR VENI VREMURI ÎN CARE NUMAI CEI CE VOR SIMȚI HARUL LUI DUMNEZEU VOR PUTEA DISTINGE BINELE DE RĂU. CU MINTEA OMENEASCĂ VA FI CU NEPUTINȚĂ DE ALES ÎNTRE BINE ȘI RĂU.

Vor fi mari înșelări și numai Harul lui Dumnezeu ne va putea izbăvi de ele.

Așadar, rugați-vă, rugați-vă să nu cădeți în ispita înșelării! Pentru că numai prin rugăciune putem primi Harul lui Dumnezeu.

*Dacă nu ne rugăm și perseverăm în lenevia și nepăsarea noastră, fără pocăință, atunci este posibil să pierdem instinctul îndreptării. Să ne ferească Dumnezeu să pierdem instinctul îndreptării!*⁴⁵

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

18.2.12.a. Despățimirea prin rugăciunea lui Iisus (practica isihastă).

Despățimirea completă și finală înseamnă scoaterea unei patimi (demon) din minte și din „inimă”, folosind rugăciunea minții realizată cu „trezvia sufletului”.

Concret, acest lucru înseamnă realizarea rugăciunii lui Iisus în mod calitativ, cu „coborârea minții în inimă”.

Prima luptă a despățimirii implică paza minții, cu tot ce înseamnă ea: activarea prezenței conștiente și a trezviei minții, împotrivirea la gândurile de momeală chemând în ajutor numele Mântuitorului Iisus Hristos, smerirea de sine.

Dar partea a doua a luptei și învingerea definitivă a patimii lăcomiei are loc prin scoaterea acestei patimi din „inimă” (suflet), prin activarea stării psihice–sufletești denumită „trezvie a sufletului”. Concret „trezvia sufletului” se obține tot prin

practicarea *rugăciunii lui Iisus*, dar spusă cu „coborârea minții în inimă”. Aceste rugăciuni se spun mental cu maximă calitate posibilă, deoarece atunci stăm „în față” Mântuitorului Iisus Hristos: cu toată puterea, pocăința și smerenia sufletului nostru, cu multă seriozitate, recunoștință, străpungere de sine, atenție, durere, evlavie, cu totală atenție asupra cuvintelor, cu dorința și nădejdea pentru despățimire, fără absolut niciun gând de împrăștiere.

Să conștientizăm faptul că în aceste momente Mântuitorul Iisus Hristos se uită la intenția, osteneala și starea sufletului nostru. Rugăciunile făcute cu împrăștiere, fără seriozitate, atenție și pocăință constituie o osteneală zadarnică, inutilă din punct de vedere duhovnicesc.

Ca urmare a acestei osteneți, omul primește în dar de la Sfântul Duh harisma „trezviei sufletului”, care este o stare de atenție, luciditate și contemplație a minții și sufletului, superioară chiar și prezenței conștiente.

Spre deosebire de paza minții și starea mentală de „trezvie a minții” care poate fi activă neîncetat, starea de „trezvie a sufletului” se obține mai greu, strict în perioada cât putem spune *rugăciunea lui Iisus* „din inimă” (suflet), cu maximă calitate.

Practicanții rugăciunii isihaste insistă pe faptul că nicio patimă nu este definitiv extirpată/alungată din „inimă”, până când omul nu va realiza un mic canon de rugăciuni ale lui Iisus.

Mai precis este vorba despre *Rugăciunea minții*, care este descrisă în cadrul capitolului 3, la sub-capitolul 3.4.1.

Este foarte indicat să ne facem un mic canon de rugăciuni, timp de 30–60 minute, fie ziua, fie ideal noaptea după orele 22, folosind tehnica isihastă de inspirație–expirație, care este descrisă în **capitolul 3**, în cadrul paragrafelor **3.4.1.IS + 3.4.1.IH**.

NU POATE EXISTA DESPĂTIMIREA COMPLETĂ A „INIMII” PÂNĂ CÂND NU VOM REALIZA ZILNIC UN MIC CANON DE RUGĂCIUNI ALE LUI IISUS, REALIZATE PRIN TEHNICA ISIHASTĂ (RUGĂCIUNEA LUI IISUS CU „COBORÂREA MINȚII ÎN INIMĂ”).

Ce rugăciuni vom folosi pentru practica isihastă (la alegere):

x. Rugăciunea lui Iisus în formă adaptată:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine LACOMUL”

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată LĂCOMIA”

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul LĂCOMIEI”

xx. Rugăciunea Împărate Ceresc în formă adaptată:

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată LĂCOMIA”

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul LĂCOMIEI”

xxx. Rugăciunea către Sfântul Duh în formă adaptată:

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă“

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată stricăciunea“

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată LĂCOMIA“

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul LĂCOMIEI“

Aspecte la care trebuie să fim foarte atenți.

x. Simultan cu practicarea rugăciunii cu „coborârea minții în inimă“ trebuie să fim atenți, deoarece va începe ispitirea noastră: ne vor fi testate atenția, vigilența (luarea aminte la sine), stăpânirea de sine, iertarea, răbdarea, tăcerea, smerirea de sine (smerita cugetare), rugăciunea, silirea de sine, voința.

Sursele ispitirii sunt următoarele:

- vom avea ispite de la noi înșine, de la Sinele nostru: gândurile obișnuite negative pe care le avem de-a lungul zilei;
- vom avea ispite de la trup: vom avea stări de somnolență, stări de leșin, stări de puternică slăbiciune, puternice poftă alimentare, neîncetată senzație de foame, puternică senzație de foame, etc.;
- vom avea ispite de la oameni: ni se vor oferi mâncăruri deosebite, vom fi invitați la masă la zile onomastice (invitații imposibil de refuzat), în familia noastră se vor face delicatose la care este imposibil să rezisti, copiii vor dori dulciuri și pizza, prietenii ne vor invita la bere și mititei, etc.;
- vom avea ispite demonice, avem vedenii pentru a se crea în noi frică (demonii iau forme de monștri, șerpi, reptile, paianjeni, scorpioni, furnici, extraterestri, etc.);
- vom avea ispite demonice de „dreapta“: cei din jur ne laudă (pentru creșterea slavei deșarte), avem râvnă demonică fără discernământ pentru creșterea mândriei (putem cu ușurință să postim sever, putem să ne rugăm mult, dormim foarte puțin), avem vedenii pentru creșterea mândriei (demonii iau forma unor sfinți, iau forma lui Iisus Hristos, îngerilor, vedem „lumina“ raiului, etc.);
- vom avea ispite direct de la demoni, care ni se vor arăta în înfățișarea lor respingătoare.

Ispitele dinspre trup și oameni trebuie să întâmpinate cu atenție, discernământ și trezvia minții, cu multă rugăciune (a lui Iisus), răbdare și smerită cugetare (smerire de sine), nu cu reacții exterioare spre sursele ispitelor (oameni): reacții și gânduri negative de răzbunare, răutate, judecare, îndreptățire de sine, proteste, critică, mânie, ceartă, agresivitate (lovire), jigniri, clevetire, osândire, minciună, falsitate, fățarnicie, etc. Dacă vom cădea în capcana acestor ispite Duhul Sfânt va pleca de la noi și osteneala rugăciunii isihaste va fi în zadar.

PRACTICĂM RUGĂCIUNEA ISIHASTĂ PENTRU DESPĂTIMIREA „INIMII“ = VOR VENI SĂ NE ÎNCERCE DIVERSE ISPITE: de la trup, oameni, demoni = ISPITELE SE PRIMESC ȘI DEPĂȘESC CU

RUGĂCIUNE, RĂBDARE ȘI SMERITĂ CUGETARE = HARUL SFÂNTULUI DUH VA CONTINUA CURĂȚAREA „INIMII” DE DEMONII PATIMILOR.

PRACTICĂM RUGĂCIUNEA ISIHASTĂ PENTRU DESPĂTIMIREA „INIMII” = VOR VENI SĂ NE ÎNCERCE DIVERSE ISPITE: de la trup, oameni, demoni = REACȚIONĂM CU LIPSĂ DE RĂBDARE, LIPSĂ DE SMERENIE, MÂNIE, RĂZBUNARE, RĂUTATE, JUDECARE, CEARTĂ, AGRESIVITATE, ÎNDREPTĂȚIRE DE SINE, PROTESTE, CEARTĂ, JIGNIRI, MINCIUNI, FALSITATE, FĂȚĂRNICIE, ETC = HARUL SFÂNTULUI DUH VA PLECA DE LA NOI = SE OPREȘTE PROCESUL DESPĂTIMIRII „INIMII”.

xx. De asemenea, Sf.Paisie Aghioritul ne avertiza cu privire la ispita gândirii negative, pe care o avem în mod obișnuit de-a lungul zilei.

Nu trebuie să avem o gândire negativă, ci doar gânduri bune. Gândurile obișnuite negative ale zilei vor anula orice asceză am face: postire, rugăciunea de tipic, rugăciunea isihastă, trezvia minții, etc.

Gândurile bune se vor obține prin trecerea gândurilor obișnuite și negative printr-o „fabrică de gânduri bune”, care este smerita cugetare (smerirea de sine).

TRECEM GÂNDURILE NEGATIVE PRIN „FABRICA DE GÂNDURI BUNE” (SMERITA CUGETARE, SMERIREA DE SINE) = VOM AVEA MEREU DOAR GÂNDURI BUNE = HARUL SFÂNTULUI DUH VA CONTINUA CURĂȚAREA „INIMII” DE DEMONII PATIMILOR.

SUNTEM NEPĂȘĂTORI LA CALITATEA GÂNDURILOR PE CARE LE AVEM DE-A LUNGUL ZILEI = VOM AVEA ÎN MOD OBIȘNUIT GÂNDURI NEGATIVE = HARUL SFÂNTULUI DUH VA PLECA DE LA NOI = SE OPREȘTE PROCESUL DESPĂTIMIRII „INIMII”.

18.2.12.b. Despățimirea prin rugăciunea lui Iisus spusă prin „tehnica ventuzei”.

Un monah isihast anonim ne-a învățat exact „tehnica” cum să spunem rugăciunea lui Iisus pentru completa despățimire a sufletului de o patimă anume.

Este vorba de a spune rugăciunea lui Iisus folosind simultan o tehnică mentală, pe care a denumit-o „tehnica ventuzei”. Iată descrierea acestei tehnici:

„Dar iarăși spunem, iubite frate, că atunci când inima ta este plină de gânduri viclene și de înțelesuri demonice, ca un trup plin de puroi, este nevoie să fii operat și cu ventuza să scoți puroiul și sângele stricat din inima care a fost vătămată și ucisă de vrăjmașii nevăzuți și fără de milă. Iar ventuză numesc nu pe aceea pe care o folosesc la oameni doctorii trupului, ci aceea pe care o folosesc pentru gândurile inimii doctorii sufletului, adică lucrătorii rugăciunii minții și a inimii.

Deoarece, atât cât tu ai inima plină și îngreunată de gânduri viclene și de înțelesuri uciptoare de suflet, în alt fel nu este cu putință să o ușurezi de acestea și să o vindec, decât făcând această operație la piept cu rugăciunea inimii ca și cu o ventuză.

Pentru că, așa cum o ventuză prinde cu putere partea trupului atinsă de boală și scoate din trupul bolnav tot sângele stricat, la fel și rugăciunea inimii, de îndată ce prinde pieptul tău cu putere dinlăuntru scoate din acesta toate înțelesurile desfrânate și

viclene și-l curăță. Aceasta poți să o încerci și tu, iubite frate, în faptă în felul de mai jos.

Să stai, frate, într-un loc anume, pe un scaun sau chiar în picioare, să stai însă un pic îndoit și, plecându-ți capul în față, să-ți faci spatele ca o cocoasă, și atunci să începi a spune rugăciunea din adâncul «inimii», trăgând inima, adică partea cea de mijloc a pieptului, unde are adâncitura, cât poți în părțile cele mai adânci ale ființei tale cu rugăciunea, ținându-ți și respirația atâta timp cât traqi inima cu rugăciunea, având alipită acolo întreaga ta atenție.

Deoarece, dacă procedezi astfel, **adâncitura pieptului tău devine ca o ventuză, căci ventuza nevăzută a numelui lui Hristos îl trage dinlăuntru mai puternic decât ventuza adevărată, pentru a scoate din piept plăcerea ascunsă a poftei trupești și a pune în loc o altă plăcere, aceea a dorinței duhovnicești.**¹⁶

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Concret ce vom face.

Ideal este să ne folosim de un metanier și stând în picioare să spunem 15 minute (sau de 100 ori) *rugăciunea lui Iisus*, adaptată la patima lăcomiei alimentare.

Rugăciunea lui Iisus este următoarea:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu / miluiește-mă pe mine, păcătosul.“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine, păcătosul.“

Pentru despățimirea de patima lăcomiei alimentare, rugăciunea devine următoarea:

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine LACOMUL“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată LĂCOMIA“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul LĂCOMIEI“

Pe inspirație spunem: „Doamne Iisuse Hristoase“, și
pe expirație spunem:

„miluiește-mă pe mine LACOMUL“ sau

„curățește-mă de toată LĂCOMIA“, sau

„dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul LĂCOMIEI“.

Spunem mental această rugăciune cu atenție, claritate, fără să ne grăbim, accentuând mental pe unele cuvinte din rugăciune.

Câteva repetări le facem concentrându-ne mintea pe cuvintele „Doamne“ și „pe mine“, în alte repetări ale rugăciunii accentuăm în mintea și sufletul nostru cuvintele „Doamne“ și „Iacomul“, în alte repetări ne concentrăm atenția pe cuvintele „Iisuse Hristoase“, „Iacomul“ sau „lăcomia“.

Fiecare își alege cuvintele pe care le dorește accentuate, dar ele trebuie gândite cu mare atenție și trebuie să-și găsească o anumită rezonanță în inima noastră.

18.2.12.c. Despățimirea completă a Ființei noastre (duh, trup, suflet, minte) prin folosirea rugăciunii lui Iisus, cu Sfinte Cruci (făcute corect) și închinăciuni mici.

Facem un program de 100 rugăciuni + 100 Sf.Crucii + 100 închinăciuni mici, pentru completa dez-rădăcinare din minte și „inimă“ (suflet) a unei patimi care ne controlează.

Spunem aceste rugăciuni având trezvia minții, cu maximă calitate posibilă: cu totală atenție asupra cuvintelor, cu deosebită evlavie, smerenie, smerire de sine, umilință, dulce-durere, căință și străpungerea inimii, pocăință, dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos.

Pentru ca aceste rugăciuni să ajungă rapid la „inimă“ (acolo unde este necurăția patimii), ne vom strădui să le psalmodiem ușor mental.

Stăm în picioare, nu facem metanii mari. Nu numărăm mental aceste rugăciuni, ci vom folosi în acest scop un metanier sau un ceas.

La fiecare repetare mentală a rugăciunilor, facem în mod corect câte o Sfântă Cruce și apoi câte o închinăciune mică. Cu mâna dreaptă facem pe corp în mod corect câte o Sfântă Cruce și cu mâna stângă derulăm o boabă din metanier.

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici, vedeți în capitolul 3 paragraful **3.4.1.1.** Pentru detalii cu privire la efectuarea corectă a semnelui Sf.Crucii, vedeți în cadrul capitolului 3, sub-capitolul **3.7.3.**

Vom spune mental *rugăciunea lui Iisus* în formă adaptată. Completăm toate aceste rugăciuni, spunând patima X care ne controlează: trândavul, mâniașul, lacomul, desfrânatul, clevetitorul, invidiosul, împrăștiatul, iubitorul de slavă deșartă, etc. Pentru completa dez-rădăcinare din duh, trup, suflet și minte a unei patimi care ne controlează sau afectează, vom repeta 4 rugăciuni simple:

**o rugăciune începătoare +
rugăciunea lui Iisus (în formă adaptată) +
o rugăciune din psalmul 50 +
rugăciunea Împărate Ceresc (în formă adaptată).**

Pentru despățimirea de o patimă, să facem zilnic cu perseverență, 10–30 serii de câte 100 rugăciuni, până la despățimirea completă de patima dorită. Apoi trecem și extirpăm din suflet altă patimă și tot așa, până la completa despățimire (exorcizare) a Ființei noastre de demonii patimilor.

DEZ-RĂDĂCINĂM COMPLET DIN DUH + TRUP + SUFLET (MINTE) ORICE PATIMĂ = FOLOSIM RUGĂCIUNEA LUI IISUS + FACEM SFINTE CRUCI (făcute corect) + FACEM ÎNCHINĂCIUNI MICI.

Exemple pentru despățimirea unor patimi:

Pentru despățimirea de lăcomie, vom spune succesiv următoarele **100 rugăciuni, cu 100 Sfinte Cruci (făcute corect) + 100 închinăciuni mici:**

a. „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-mă pe mine, **LACOMUL**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici;

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție“

b. „Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată **LĂCOMIA**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici;

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul **LĂCOMIEI**“

c. „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici;

d. „Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată **LĂCOMIA**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici;

..... și reluăm încă 10–30 serii cu cele 100 rugăciuni de mai sus (în total 1000–3000 rg)

Pentru despățimirea de mânie, vom spune succesiv următoarele **100 rugăciuni, cu 100 Sfinte Crucii (făcute corect) + 100 închinăciuni mici**:

a. „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-mă pe mine, **MÂNIOSUL**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici;

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție“

b. „Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată **MÂNIA**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici;

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul **MÂNIEI**“

c. „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici;

d. „Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată **MÂNIA**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici;

..... și reluăm încă 10–30 serii cu cele 100 rugăciuni de mai sus (în total 1000–3000 rg)

Pentru despățimirea de alcoolism, vom spune succesiv următoarele **100 rugăciuni, cu 100 Sfinte Crucii (făcute corect) + 100 închinăciuni mici**:

a. „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-mă pe mine, **BEȚIVUL**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici;

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție“

b. „Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată **BEȚIA**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici;

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul **BEȚIEI**“

c. „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici;

d. „Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată **BEȚIA**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Crucii + 25 închinăciuni mici;

..... și reluăm încă 10–30 serii cu cele 100 rugăciuni de mai sus (în total 1000–3000 rg)

Pentru despățimirea de mândrie, vom spune succesiv următoarele **100 rugăciuni, cu 100 Sfinte Cruci (făcute corect) + 100 închinăciuni mici**:

a. „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-mă pe mine, **MÂNDRUL**” – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeuul nostru, slavă Ție“

b. „Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată **MÂNDRIA**” – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul **MÂNDRIEI**“

c. „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele” – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

d. „Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată **MÂNDRIA**” – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

..... și reluăm încă 10–30 serii cu cele 100 rugăciuni de mai sus (în total 1000–3000 rg)

Pentru despățimirea de orgoliu, vom spune succesiv următoarele **100 rugăciuni, cu 100 Sfinte Cruci (făcute corect) + 100 închinăciuni mici**:

a. „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-mă pe mine, **ORGOLIOSUL**” – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeuul nostru, slavă Ție“

b. „Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de tot **ORGOLIUL**” – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul **ORGOLIULUI**“

c. „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele” – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

d. „Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de tot **ORGOLIUL**” – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

..... și reluăm încă 10–30 serii cu cele 100 rugăciuni de mai sus (în total 1000–3000 rg)

Pentru despățimirea de trândăvie, vom spune succesiv următoarele **100 rugăciuni, cu 100 Sfinte Cruci (făcute corect) + 100 închinăciuni mici**:

a. „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-mă pe mine, **TRÂNDĂVUL**” – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeuul nostru, slavă Ție“

b. „Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată **TRÂNDĂVIA**” – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul **TRÂNDĂVIEI**“

c. „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeuule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

d. „Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată **TRÂNDĂVIA**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

..... și reluăm încă 10–30 serii cu cele 100 rugăciuni de mai sus (în total 1000–3000 rg)

Pentru despățimirea de răutate, vom spune succesiv următoarele **100 rugăciuni, cu 100 Sfinte Cruci (făcute corect) + 100 închinăciuni mici**:

a. „Sfinte Dumnezeuule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-mă pe mine **RĂUTĂCIOSUL**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeuul nostru, slavă Ție“

b. „Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată **RĂUTATEA**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul **RĂUTĂȚII**“

c. „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeuule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

d. „Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată **RĂUTATEA**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

..... și reluăm încă 10–30 serii cu cele 100 rugăciuni de mai sus (în total 1000–3000 rg)

Pentru despățimirea de desfrânare (imaginație, pornografie, curvie, prea-curvie, malahie, etc.), vom spune succesiv următoarele **100 rugăciuni, cu 100 Sfinte Cruci (făcute corect) + 100 închinăciuni mici**:

a. „Sfinte Dumnezeuule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-mă pe mine, **DESEFRÂNATUL**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeuul nostru, slavă Ție“

b. „Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată **DESEFRÂNAREA**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul **DESEFRÂNĂRII**“

c. „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeuule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

d. „Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată **DESEFRÂNAREA**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;

..... și reluăm încă 10–30 serii cu cele 100 rugăciuni de mai sus (în total 1000–3000 rg)

Pentru despățimirea de slavă deșartă, vom spune succesiv următoarele **100 rugăciuni, cu 100 Sfinte Cruci (făcute corect) + 100 închinăciuni mici**:

- a. „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-mă pe mine, **IUBITORUL DE SLAVĂ DEȘARTĂ**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici; sau
„Prea Sfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție“
- b. „Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată **SLAVA DEȘARTĂ**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici; sau
„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul **SLAVEI DEȘARTE**“
- c. „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;
- d. „Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată **SLAVA DEȘARTĂ**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;
..... și reluăm încă 10–30 serii cu cele 100 rugăciuni de mai sus (în total 1000–3000 rg)

Pentru despățimirea de împrăștierea minții, vom spune succesiv următoarele **100 rugăciuni, cu 100 Sfinte Cruci (făcute corect) + 100 închinăciuni mici**:

- a. „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-mă pe mine, **ÎMPRĂȘTIATUL**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici; sau
„Prea Sfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție“
- b. „Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată **ÎMPRĂȘTIEREA**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici; sau
„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul **ÎMPRĂȘTIERII**“
- c. „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;
- d. „Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată **ÎMPRĂȘTIEREA**“ – 25 rugăciuni, cu 25 Sf.Cruci + 25 închinăciuni mici;
..... și reluăm încă 10–30 serii cu cele 100 rugăciuni de mai sus (în total 1000–3000 rg)

18.2.13. Curaj duhovnicesc și lumesc, pentru a putea avea continuitate în practica Rugăciunii inimii realizată cu „coborârea minții în inimă“.

Nimeni nu se despățimește de o patimă dacă nu are curaj (duhovnicesc, lumesc).

Sfântul Siluan Athonitul definește învățătura despre RUGĂCIUNEA INIMII, arătând că pentru a ne putea „coborî mîntea în inimă“ trebuie să fim simpli și smeriți, să avem înfrânare în toate (hrană, vorbire, mișcări), să nu vorbim în deșert, să nu osândim pe nimeni și să avem **CURAJ** (DUHOVNICESC, LUMESC).

Iată ce ne spune în acest sens Sfântul Siluan Athonitul:

*„Mulți se roagă cu buzele și le place să se roage după cărți, și acesta e un lucru bun, iar Domnul primește rugăciunea și-i miluiește. Dar dacă cineva se roagă Domnului și se gândește la altceva, rugăciunea unuia ca acesta Domnul n-o ascultă. Cine se roagă din obișnuință, în acela nu sunt schimbări în rugăciune, dar **cine se roagă***

din inimă în acela sunt multe schimbări în rugăciune, e o luptă cu vrăjmașul, o luptă cu sine însuși, cu patimile, o luptă cu oamenii și în toate acestea trebuie să fie curajos.

Cere sfat celor experimentați, dacă-ți găsești, și roagă cu smerenie pe Domnul, și pentru smerenia ta Domnul îți va da înțelegere.

[...]

Dacă mintea ta vrea să se roage în inimă și nu poate, atunci rostește rugăciunea cu buzele și ține-ți mintea în cuvintele rugăciunii, cum spune Scara. Cu timpul Domnul îți va da rugăciunea inimii fără gânduri și te vei ruga cu ușurință.

Unii și-au vătămat inima, pentru că și-au silit mintea să lucreze rugăciunea în inimă și de aceea n-au mai putut-o rosti nici măcar cu buzele.

Tu însă cunoști rânduiala vieții duhovnicești: darurile sunt date de la Dumnezeu doar sufletului simplu, smerit și ascultător. Celui ascultător și înfrânat în toate – în hrană, cuvinte și mișcări – Domnul însuși îi va da rugăciunea și ea se va săvârși cu ușurință în inimă.

Rugăciunea neîncetată vine din iubire, dar se pierde pentru osândiri, vorbe deșarte și neînfrânare. Cine iubește pe Domnul, acela poate cugeta la El ziua și noaptea, pentru că nici un lucru nu te poate împiedica să iubești pe Dumnezeu. Sf.Apostoli iubeau pe Domnul și lumea nu-i împiedica, deși ei își aduceau aminte de lume, se rugau pentru ea și propovăduiau. "17

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

La prima vedere lucrurile sunt destul de clare cu povețele Sf.Siluan Athonitul. Nu poate exista continuitate în *Rugăciunea inimii* și despățimire fără simplitate, smerenie, cumpătarea-înfrânarea în toate aspectele vieții (gândire, alimentar, vorbire, acțiune, intenții), înfrînarea vorbirii în deșert, stoparea completă a osândirii celorlalți, curaj duhovnicesc și lumesc.

DESPĂTIMIREA COMPLETĂ DE O PATIMĂ (TRUP, SUFLET, MINTE) = IMPLICĂ CONTINUITATEA ȘI PERSEVERAREA ÎN RUGĂCIUNEA DE CALITATE (*Rugăciunii inimii*, cu „coborârea minții în inimă”) + CUMPĂTARE/ÎNFRÂNARE ÎN TOATE ASPECTELE VIEȚII + SIMPLITATE + ÎNFRÂNAREA VORBIRII ÎN DEȘERT + STOPAREA OSÂNDIRII + CURAJ (DUHOVNICESC, LUMESC).

Dar oare de ce pentru perseverarea în *Rugăciunea inimii* avem nevoie OBLIGATORIU ȘI DE CURAJ (DUHOVNICESC, LUMESC)?

x. Rugăciunea inimii făcută calitativ va aduce în „inima” noastră Harul Sfântului Duh, lucru care va supăra la maxim pe demonii patimilor noastre știute și neștiute, care stăteau nederanjați în „inima” noastră.

Practic, prin *Rugăciunea inimii* vom declanșa un război nevăzut demonilor din „inima” noastră și cu Harul primit de la Dumnezeu, îi vom alunga de acolo.

De aceea *Rugăciunea inimii* este și un bun moment de „trezire” la realitate, de descoperire a patimilor (demonilor) bine ascunși din „inima” noastră și de descoperire a realității sufletești a celor apropiați nouă. Acum vom vedea cine suntem noi cu adevărat, acum vom vedea cu adevărat cine sunt oamenii (îndrăcității, demonizații) alături de care ne trăim o viață de minciună, fals și impostură.

xx. *Rugăciunea inimii* făcută calitativ, așa cum trebuie cu „coborârea minții în inimă“ (descrișă la capitolul 3, în tot paragraful **3.4.1**) va produce schimbări și ceva „deranj“ atât în sufletul nostru, cât și în realitatea noastră exterioară/lumească.

Datorită *Rugăciunii inimii* asupra noastră se va porni un război lumesc, din partea casnicilor noștri, din partea celor apropiați cu care viețuim, muncim, trăim. Nu este propriu-zis un război al lor, al oamenilor, ci este un război declanșat de demonii patimilor care „locuiesc“ în „inima“ acestor oameni.

Evident că toată haita de tangalachi este speriată: dacă colegul/casnicul X începe *Rugăciunea inimii* și colegii diavoli trebuie să plece din el, atunci este o chestiune de timp până când și noi va trebui să plecăm din gazdele noastre primitoare.

În plus, demonii din oameni sunt foarte afectați de Harul Sf. Duh pe care îl primește în „inima“ lui alt om apropiat lor. Acest Har este o „energie“ care îi arde efectiv și îi determină și pe ei să plece (cel puțin provizoriu) din gazdele lor.

Iată care sunt motivele pentru care asupra lucrătorului *Rugăciunii inimii* se va porni un oarecare război lumesc, din partea casnicilor și apropiaților. De aceea lucrătorul *Rugăciunii inimii* trebuie să aibă curaj și credință în Dumnezeu.

Cine pornește pe acest drum al *Rugăciunii inimii* trebuie să știe ce urmează, că lucrurile se vor schimba în aspectele esențiale ale vieții lui.

Cine pornește pe acest drum al *Rugăciunii inimii* trebuie să fie curajos, realist și să aibă pregătirea și anticiparea celor care urmează în viața lui: ispite, necazuri, supărări, neîmpliniri, nereușite, trădări, turnătorie, impostură, fals, minciună, probleme/pierderi de bani, blocaje/probleme profesionale, posibil ceva boli, diverse incidente neprevăzute, tot felul de provocări, posibil mici accidente, criticism, căutare de ceartă, jigniri, delațiuni și reclamații în fals, acuze în fals pentru hărțuire, acuze în fals pentru furt, curvia (prea-curvia) partenerului de viață, trădări sentimentale, tot felul de mizerii de unde nu te aștepti.

xxx. Deci acest drum al *Rugăciunii inimii* nu este chiar pentru oricine, nu degeaba Mântuitorul Iisus Hristos ne atenționa că „drumul“ către Rai („Împărăția Cerurilor“) este îngust, iar „drumul“ către iad este larg.

Pentru a putea merge pe acest „drum“ îngust către Rai ne trebuie obligatoriu CREDINȚĂ ÎN PUTEREA LUI DUMNEZEU și CURAJ (DUHOVNICESC, LUMESC).

După cum bine știm, lașii și cei cărora le este frică de războiul duhovnicesc vor merge în iad. De ce lașii merg în iad?

Pentru că lașitatea în războiul duhovnicesc cu propriile patimi (demonii) din propria „inimă“ (suflet) denotă în primul rând o lipsă de credință în puterea și ajutorul lui Dumnezeu. Pentru toți cei care manifestă lașitate în războiul duhovnicesc cu propriile patimi, puterea lui Dumnezeu este mai mică decât puterea patimilor/demonilor care le controlează „inimile“, ceea ce este o grozavă blasfemie.

Într-adevăr asupra lucrătorului *Rugăciunii inimii* vor veni necazuri și ispite, dar niciodată acestea nu vor fi peste putință de dus, nu vor fi peste puterea omului de a le suporta și gestiona. Va fi greu și pe alocuri dureros, dar nu imposibil. Pe tot parcursul ascezei Dumnezeu este cu noi. Viața va continua tot ca de obicei, cu bune și rele.

Însă în final, când tragem linie de bilanț, lumeste și duhovnicește, lucrurile vor fi doar spre avantajul nostru: vom avea sufletul despătimit (demonii alungați), vom alunga demonii din spațiul familiei, prin ispite ne vom întări psihic și sufletește, vom cunoaște

cu adevărat care este realitatea duhovnicească a vieții noastre, vom cunoaște cu adevărat care este realitatea duhovnicească a celor cu care trăim și conviețuim. În sens personal și exterior/lumesc, rugăciunea inimii este practic un drum al ieșirii dinspre împătimitate, minciună, fals și impostură, spre Curățenie, Puritate, Frumos, Adevăr, Viață, Înviere.

Pentru detalii cu privire la realizarea rugăciunilor de calitate, puteți citi în cadrul capitolului 3 sub–capitolul **3.4.**, cu toate paragrafele sale.

18.2.14. Efectuarea zilnică a metaniilor mari.

Pentru despățimirea de patima lăcomiei sunt obligatorii efectuarea zilnică a cât mai multe metanii mari. Acestea sunt cu atât mai eficiente cu cât sunt realizate noaptea, în intervalul 22–4 dimineața.

Metaniile mari au un efect de smerire a sufletului și indirect duc la reducerea patimii lăcomiei alimentare.

Fiecare face câte metanii mari poate: 10, 20, 50, X, etc. Importantă este continuitatea acestei osteneți. Deci nu facem în prima zi 200 metanii mari și apoi 5 zile de–abia ne ținem pe picioare datorită febrei musculare pe care ne–am creat–o.

În prima săptămână facem zilnic doar 10 metanii mari, în a doua săptămână facem 20 metanii mari, etc. Ideal este să avem o continuitate și să ajungem să putem face zilnic fără probleme 150–300 metanii mari.

Odată cu metaniile mari vom spune următoarele rugăciuni:

pentru despățimirea de patimile trupești:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, potolește și stinge pornirile patimilor și poftelor mele trupești: lăcomie alimentară, desfrânare, orice alte plăceri trupești“
sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește–mă și ajută neputinței mele.“

pentru despățimirea de o patimă X:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu miluiește–mă (curățește–mă, izbăvește–mă, scapă–mă) de toată (patima X)“

sau

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă de la mine duhul (patima X) și miluiește–mă (curățește–mă, izbăvește–mă, scapă–mă) de toată (patima X)“

De exemplu, pentru despățimirea de patima lăcomiei alimentare (sau pentru: mânie, desfrânare, slavă deșartă, mândrie, ură, clevetire, invidie) vom spune:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește–mă (curățește–mă, izbăvește–mă, scapă–mă) de toată lăcomia (mânia, desfrânarea, slava deșartă, mândria, ura, clevetirea, invidia)“

sau mai precis:

„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, alungă de la mine duhul lăcomiei și curățește–mă de toată lăcomia“

Modele concrete de rugăciuni cu metanii mari pot fi găsite la capitolul 3, în cadrul sub–capitolului **3.3.5.** intitulat „Model orientativ–aplicativ al unei pravile zilnice de rugăciune“, la paragraful intitulat „I.a. RUGĂCIUNILE DE NOAPTE, VARIANTA 1“. Mai multe aspecte practice cu privire la efectuarea metaniilor mari pot fi citite la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.4.1.m.**

18.2.15. În fiecare săptămână realizăm o mică pravilă închinată Maicii Domnului: citim un Acatist al Maicii Domnului (la alegere), apoi imediat facem 12–X metanii mari dedicate Sfintei Maicii Domnului și la final citim Paraclisul Maicii Domnului.

18.2.15.a. Pravila săptămânală pentru Prea Sfânta Maica Domnului.

O dată pe săptămână după ce am ținut 1 zi de post, oricând între orele 22–4 dimineața (ideal în noaptea de vineri spre sâmbătă), facem următoarea pravilă pentru Sf.Maica Domnului:

1. Citim un Acatist al Maicii Domnului (la alegere);

Avem la alegere mai multe acatiste dedicate Maicii Domnului: Acatistul Bunevestiri (cel mai important), Acatistul Sfântului Acoperământ, Acatistul Nașterii Maicii Domnului, Acatistul Intrării în Biserică a Maicii Domnului, Acatistul Adormirii Maicii Domnului, etc.

De preferință vom citi Acatistul Bunevestiri.

2. Facem 12–X metanii mari închinare Maicii Domnului;

3. Citim un canon din Noul Theotokarion („Canoanele Aghiorite ale Maicii Domnului“);

4. Citim Paraclisul Maicii Domnului.

Când facem metaniile mari (12, 25, 100, X după puteri), mental spunem o scurtă rugăciune adresată Maicii Domnului:

„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește–mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)“,

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, mântuiește–ne pe noi, robii tăi“,

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, ajută pe robul tău X să dobândească (sănătate, dreptate, spor, bani, serviciu, copii, soț, soție, pace, liniște, iertare, conștiință, etc.)“

sau

„Prea Sfântă Maica Domnului, Împărăteasa Cerului și a pământului, apără, păzește și mântuiește–ne pe noi, robii tăi (prenumele X, Y, Z,)“

18.2.15.b. Pravila zilnică a Starețului Tihon Golenkov pentru Prea Sfânta Maica Domnului.

În cartea sa „Flori din gradina Maicii Domnului“, Sf.Paisie Aghioritul povestește cum

CEA MAI PUTERNICĂ RUGĂCIUNE PENTRU DESPĂTIMIREA MINȚII ȘI SUFLETULUI DE PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE ESTE „PARACLISUL MAICII DOMNULUI“.

Într–o zi starețul Tihon Golenkov (părintele duhovnicesc al Sf.Paisie Aghioritul) l–a

„certat“ părintește pe un alt frate monah începător, pentru că acesta era gras. Părintele Tihon i-a spus monahului gras că acest lucru nu este acceptabil, să aibă trupul îngreunat de grăsime, deoarece aceasta este o evidență a dependenței sale mentale și sufletești de patima lăcomiei. Grăsimea în exces duce la obosirea rapidă a organismului și reduce calitatea și cantitatea rugăciunii.

Părintele Tihon i-a spus monahului gras să se hrănească strict doar cu puțină pâine și apă, în fiecare noapte (zilnic) să citească Paraclisul Maicii Domnului și să facă 150 metanii mari, iar ziua să „spună“ mereu mental rugăciunea lui Iisus.

Monahul a ascultat povețele Părintelui Tihon Golenkov și în câteva săptămâni s-a lecuit de lăcomie, implicit a scăpat de grăsimea din trup. După câteva luni când s-a reîntors la Părintele Tihon, acesta nu l-a mai recunoscut pe fostul monah gras, atât de mult se schimbase acesta ca urmare a metaniilor mari, dietei sub-calorice stricte și citirii Paraclisului Maicii Domnului.

18.2.16. Citim zilnic psalmi, în ordinea lor din Psaltire.

Citirea psalmilor este indispensabilă pentru eliberarea de orice patimă (curvie, beție, fumat, jocuri de noroc, lăcomie de bani, lăcomie alimentară, slavă deșartă, orgoliu, dorința de stăpânire și control, etc.), deoarece despățimirea înseamnă implicit lupta cu „minte“, voința și puterea unui demon care este deja în noi.

Citirea cu stăruință și continuitate a psalmilor ne va elibera de frica inconștientă pe care o avem față de demonul patimii care există în trupul nostru și ne parazitează viața, pe care l-am „crescut“ prin neștiință, nepăsare, trândăvie, iubirea de plăcere, etc.

Nu poate exista despățimirea de orice patimă fără citirea zilnică a psalmilor, combinată cu postirea.

DESPĂTIMIRE = RESPECTĂM ZILELE DE POST + CITIM ZILNIC 1–2 CATISME DE PSALMI

Așa cum spunea Sf.Nicodim Aghioritul, demonul având inițial puterea unei „furnici“, prin împreună-lucrarea cu noi a crescut și a ajuns un „leu“, la care ne este și frică să ne gândim, darămite să ne mai și luptăm cu el. De aceea patima (demonul) trebuie învins și îndepărtat din trupul nostru cât încă este „mic“, nu când este „mare“ și face ce vrea el cu noi.

Citirea cu stăruință și continuitate a psalmilor ne va da curaj duhovnicesc, încredere în noi înșine, încredere în puterea lui Dumnezeu, claritate a gândirii, discernământ.

Psalmii sunt „arme“ duhovnicești foarte puternice, absolut necesare în războiul pe care îl ducem contra demonului unei patimi.

Efectul lor cel mai puternic pentru despățimire apare dacă citim psalmii seara și noaptea, între orele 22–4 dimineata. Ideal vom citi psalmii între orele 24–4 dimineata.

Pentru cine nu poate citi psalmii seara sau noaptea, îi poate citi în timpul zilei, de preferat la orele 9, 12, 15 sau 18. Efectul lor va fi însă mai scăzut.

Cine vrea să afle care este adevărul său personal, care este de fapt gradul său de împățimire cu o patimă, poate să citească noaptea mai mult de 3 psalmi.

18.2.16.a. Metodologia de citire a psalmului 26 a Sf.Pelaghia din Reazan (pentru despățimire).

Dacă suntem puternic afectați de demonul unei patimi, de vrăjitorie (demoni, duhuri de boală, etc.), dușmani văzuți și nevăzuți, vom face următoarele lucruri:

x. Permanent în casa noastră vom ține lângă candelă Sf.Maicii Domnului mereu Psaltirea deschisă la psalmul 26;

După ce terminăm de citit din Psaltire, o vom pune înapoi lângă candelă, cartea să fie mereu deschisă la psalmul 26.

xx. Sf.Pelaghia din Reazan ne învâța că putem realiza exorcizarea demonilor patimilor din trupul nostru (și din trupul îndrăciților de lângă noi), dacă consecutiv și neîntrerupt, **timp de 40 zile** citim psalmul 26:

– de 40 ori seara/noaptea între orele 22–4 dimineață, și

– de 3 ori în timpul zilei.

CONSECUTIV ȘI NEÎNTRERUPT, TIMP DE 40 ZILE CITIM PSALMUL 26 DE 3 ORI ZIUA + DE 40 ORI NOAPTEA (ÎNTRU ORELE 22–4 DIMINEAȚA) = PENTRU PROTECȚIA DE VRĂJITORIE PUTERNICĂ + APĂRAREA DE DUȘMANII VĂZUȚI ȘI NEVĂZUȚI + DESPĂTIMIREA (EXORCIZAREA) DE DEMONUL UNEI PUTERNICE PATIMI + EXORCIZAREA DEMONILOR DIN ÎNDRĂCIȚII DE LÂNGĂ NOI.

Pentru această pravilă de noapte trebuie să îndeplinim câteva condiții elementare și ajutoare: să avem binecuvântarea preotului, să ne spovedim în fiecare săptămână, să ținem zilele de post ale fiecărei săptămâni (luni, miercuri, vineri), în fiecare duminică să mergem la Sf.Liturghie, să sfințim casa (și toată gospodăria) cu Agheasmă Mare de 2–3 ori pe săptămână (ideal în zilele de luni, miercuri, vineri).

În mod ideal, facem această pravilă de noapte după ce respectăm condițiile generale descrise în paragraful următor, la pravila Părintelui Paisie Olaru.

Dacă realizăm pravila psalmului 26 doar în timpul zilei (orele 6 dimineața–22 seara) nu avem nevoie de binecuvântarea preotului, dar trebuie să le realizăm pe toate celelalte menționate.

18.2.16.b. Metodologia de citire a psalmilor a Părintelui Paisie Olaru (pentru despățimire).

Marele duhovnic Paisie Olaru recomanda ca pentru despățimirea de patimi grele (îndrăcire severă), **persoana care dorește să scape de patimă (demonul din trup) trebuie să citească în fiecare noapte începând cu orele 24, neîntrerupt timp de 6–12 luni, 1–2 catisme de psalmi.**

Puterea citirii Psaltirii noaptea este atât de mare, încât predania monahală consideră că 1 catismă de psalmi citită noaptea între orele 24–4 dimineața de mireni și sporțiți și monahi poate avea valoarea duhovnicească a Molitfelor Sf.Vasile cel Mare.

Dar pentru a se ajunge la această performanță extraordinară, mireanul sau monahul trebuie să fie spovedit și în ziua precedentă trebuie să fi ținut post ajunare („negru“) cel puțin până la orele 15. Apoi nu se mai mănâncă absolut nimic până a doua zi dimineață.

1 CATISMĂ DE PSALMI CITITĂ NOAPTEA ÎNTRU ORELE 24–4 DIMINEAȚA POATE AVEA VALOAREA DUHOVNICEASCĂ A MOLITFELOR SF.VASILE CEL MARE.

x. Aspecte generale care trebuie respectate. Ce facem concret.

Deoarece practic vorbim despre exorcizarea unui demon din trupul nostru, pentru siguranța (liniștea) familiei noastre, sunt câteva aspecte pe care trebuie neapărat să le respectăm.

Cu acești psalmi citiți noaptea este foarte posibil să „deranjăm” (ardem) și demonii din trupul celor care trăiesc alături de noi, deci în timpul zilei trebuie să fim foarte atenți, să nu dăm deloc ocazii și/sau pretexte pentru căutare de ceartă, nemulțumiri, jigniri, agresiuni, crize de mânie.

CÂND CITIM MULȚI PSALMI NOAPTEA (1–2 CATISME) = VOM DERANJA DEMONII „CAZAȚI” ÎN TRUPUL NOSTRU + VOM DERANJA DEMONII „CAZAȚI” ÎN TRUPURILE CELOR DE LÂNGĂ NOI + VOM DERANJA DEMONII CARE „LOCUIESC” PERMANENT ÎN SPAȚIUL NOSTRU = EXISTĂ UN MARE RISC PENTRU OCAZII ȘI/SAU PRETEXTE PENTRU: JIGNIRI, CALOMNII, ȚIPE, DESPĂRȚIRI, AGRESIUNI, LOVIRI, FAPTE NECUGETATE, CRIZE DE ISTERIE, VICTIMIZARE ÎN FALS, CĂUTARE DE CEARTĂ, ETC.

Dacă locuim singuri (în casă, apartament, pădure, chilie, etc.) tot va trebui să respectăm aceste măsuri, altfel demonii ni se vor arăta noaptea direct la vedere și vom trăi câteva „senzații tari”.

Sau posibil ne vor agresa, lovi și distruge lucrurile din casă, ne vom pierde serviciul, ne vom pierde banii din bancă, vom fi agresați pe stradă, vom avea accidente de mașină, ne vom îmbolnăvi, etc.

Sunt nenumărate mizeriile și problemele pe care le pot face demonii celor care citesc noaptea mulți psalmi și sunt nepăsători cu aspectele elementare de protecție. Dacă însă respectăm aceste cerințe Dumnezeu ne va proteja și nu vom păți nimic, singurul efect va fi cel dorit de noi, adică completa exorcizare a demonului patimii din trupul nostru.

Ce facem concret:

– La început neapărat vom cere binecuvântare de la preot (duhovnic) să citim acești psalmi noaptea, spunându-i și motivul pentru care dorim să facem acest lucru, anume despățimirea de o patimă de care suferim;

Această binecuvântare a preotului este valabilă atâta timp cât citim Psaltirea fără pauze sau întreruperi. Dacă am abandonat citirea Psaltirii sau am făcut pauze de câteva zile, binecuvântarea primită anterior este pierdută. Înainte de reluarea citirii Psaltirii vom cere din nou binecuvântarea de la preot.

Nu există o precizare canonică câte zile putem să oprim citirea Psaltirii și să nu trebuiască o nouă binecuvântare. În principiu după o pauză de 10 zile în citirea Psaltirii trebuie să cerem de la preot o nouă binecuvântare.

De ce facem acest lucru, de ce este necesar să cerem binecuvântarea preotului pentru a citi noaptea din Psaltire? Concret, prin această binecuvântare Dumnezeu ne va trimite încă un înger protector, pe lângă îngerul păzitor pe care deja l-am primit la Sf. Botez ortodox. Acest înger protector va veni și va sta lângă noi în fiecare zi, doar atâta timp cât citim din Psaltire.

Notă: Ca aspect general, acesta este rostul/motivul pentru care este bine să cerem

binecuvântarea preotului înainte de orice acțiune importantă pe care dorim să o facem (construcții, amenajări interioare, mutări, călătorii, intrarea la școală, primirea unei funcții, examene, proiecte, scrierea/editarea unei cărți, lucrări agricole, activități profesionale riscante, etc.): datorită smereniei noastre și binecuvântării preotului, Dumnezeu ne va trimite imediat încă un înger, care ne va ajuta să realizăm în bune condiții lucrarea (activitatea) propusă.

– În toată perioada stabilită nu oprim citirea Psaltirii, fie că citim 3 psalmi în timpul zilei, fie că citim 2 catisme noaptea. Eventual putem face o mică pauză de 1 zi după ce am terminat de citit toată Psaltirea. Apoi reluăm citirea ei integrală.

– Nu se citesc aceste catisme în fiecare noapte, ci doar după zilele de luni, miercuri și vineri, când am ținut post tip ajunare (post „negru“) cel puțin până la orele 15; Adică nu bem și nu mâncăm nimic până la orele 15, exceptând dimineața câteva guri de Agheasmă Mică. Cine poate va ține post–ajunare (post „negru“) până seara la orele 18 sau 21.

Practic citim acești psalmi noaptea, la începutul zilelor de marți, joi și sâmbătă (orele 24–4 dimineața). În celelalte 5 seri ale săptămânii vom citi doar 3 psalmi, în ordinea lor succesivă din Psaltire.

– În toată perioada de citire a psalmilor noaptea, în plus față de zilele de luni, miercuri și vineri se vor ține foarte strict toate posturile canonice care sunt prevăzute în Calendarul Ortodox emis de BOR (vezi în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.6**); Vom ține zile de post obișnuite, nu posturi tip ajunare („negru“) precum în zilele de luni, miercuri și vineri.

– În toată perioada de citire a psalmilor, permanent în toate zilele săptămânii ziua și noaptea, și **obligatoriu noaptea când citim psalmii, trebuie să ardă o candelă cu ulei la icoana Sf.Maicii Domnului**.

Această candelă va arde continuu, non stop ziua și noaptea, cu excepția cazurilor când plecăm din locuință. Atunci vom stinge flacăra de la această candelă, dar în loc vom folosi o candelă electrică. Când ne întoarcem în locuință vom stinge candela electrică și vom aprinde din nou candela cu ulei.

De ce facem acest lucru, de ce este necesar să avem permanent aprinsă o candelă cu ulei la icoana Sf.Maicii Domnului? Datorită acestei mici jertfe, Sf.Maica Domnului va trimite asupra casei noastre un Har protector, care ne va păzi de atacurile demonice. În cazul situației când nu avem ulei, atunci pe timpul citirii psalmilor noaptea vom aprinde o lumânare (clasică sau tip pastilă), pe care o menim la icoana Sf.Maicii Domnului. Dacă nu avem nici lumânare, vom folosi o candelă electrică.

Ca aspect practic, lumânarea clasică se pune într-o cană din ceramică, pe care o umplem cu mălai. La finalul arderii lumânarea se va stinge singură în mălaiul în care a fost pusă.

Notă: Acesta este rostul/motivul principal pentru care este bine să avem permanent aprinsă în casă o candelă cu ulei la icoana Sf.Maicii Domnului, chiar dacă nu citim psalmi noaptea.

Casa în care este funcțională o candelă cu ulei la icoana Sf.Maicii Domnului este „acoperită“ (protejată) de un Har protector, care împiedică producerea multor evenimente negative: mișcări de obiecte, certuri, nemulțumiri, agresiuni, violențe, căderea în patimi cronice, accidente casnice, boli, pierderi de bani, etc.

– În toată perioada de citire a psalmilor noaptea, **în fiecare seară înainte de citirea psalmilor vom face minim 10 metanii mari (sau 30 închinăciuni mici) închinare Sfintei Maicii Domnului.**

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici și/sau mari, vedeți în capitolul 3 la paragraful **3.4.1.1.**

Cine nu se poate apleca să facă 10 metanii mari va face 30 închinăciuni mici.

În nopțile când citim din Psaltire 1–2 catisme, vom face **40 metanii mari (sau 120 închinăciuni mici)** închinare Sfintei Maicii Domnului.

În orice seară sau noapte, înainte de aceste metanii mari vom citi rugăciunile începătoare, în cadrul cărora vom spune rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori.

Deci ordinea ascezei este următoarea:

1. citim rugăciunile începătoare +
2. spunem rugăciunea Tatăl Nostru de 10 ori +
3. facem 10–40 metanii mari (30 sau 120 închinăciuni mici) cu rugăciune pentru Sf.Maica Domnului +
4. citim psalmii.

Când facem metaniile mari (sau închinăciunile mici) ne vom ruga în minte:

„Prea Sfântă Maica Domnului, Împărăteasa Cerului și a pământului, apără, păzește și mântuiește-ne pe noi, robii tăi (prenumele X, Y, Z, a celor din casa noastră)“

– În toată perioada de citire a psalmilor noaptea, în fiecare dimineață pe stomacul gol vom lua câteva guri de Agheasmă Mică și/sau puțină Anafură, peste care vom adăuga 9 picături de ulei sfințit la slujba Sf.Maslu;

– În toată perioada de citire a psalmilor noaptea, periodic la maxim 30 zile ne vom spovedi și împărtăși (dacă avem dezlegare de la preot);

În mod ideal se va spovedi și împărtăși întreaga familie, dacă soțul/soția nu are credință atunci ne vom spovedi și împărtăși doar noi și copiii;

– În toată perioada de citire a psalmilor noaptea, periodic la maxim 30 zile vom chema acasă preotul să facă o Sfeștanie (sfințire a casei);

– În toată perioada de citire a psalmilor noaptea, periodic la maxim 30 zile vom face sfințirea casei cu Agheasmă Mare;

Procedura completă de sfințire a unui spațiu poate fi găsită într-un paragraf distinct la capitolul 3, în cadrul sub-capitolului **3.3.3** intitulat „Rugăciunile din timpul zilei“.

– În toată perioada de citire a psalmilor noaptea, nu se mănâncă deloc carne și orice preparate din carne, nu se mănâncă nimic prăjit în ulei chiar dacă sunt legume (cartofi, fasole, dovlecei, ciuperci, etc.);

Pe lângă ouă și orice produse lactate, este permis să se mănânce orice produse de post: legume, fructe, cereale, soia, orice fel de biscuiți, etc.

Toate alimentele care trebuiesc gătite se prepară fără să folosim ulei: fie sunt coapte (pe plită, în cuptor, în tavă/tigaie grill, în cenușă fierbinte, etc.), fie sunt fierte (în apă, la abur).

În loc de ulei „simplu“, putem însă adăuga în mâncarea coaptă/fiartă puțin ulei sfințit la slujba Sf.Maslu. Acest ulei sfințit se pune în mâncare la sfârșit când mâncarea este

gata și am închis focul, nu folosim acest ulei sfințit pentru a prăji și/sau prepara mâncarea.

– În toată perioada de citire a psalmilor noaptea nu se bea deloc alcool și nu se fumează;

– În toată perioada de citire a psalmilor noaptea, în cadrul familiei respectăm zilele de interdicție ale păcatului sexual, concret nu vom avea relații conjugale legitime în zilele de: miercuri, vineri, duminică (de sâmbătă de la orele 18, până duminică la orele 24), în cele 12 zile de praznic împărătesc, în toate zilele marcate în Calendarul Ortodox cu cruce roșie; (pentru detalii vezi în cadrul capitolului 2 paragraful **2.3.3.21** și în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.6**)

– În toată perioada de citire a psalmilor noaptea, **în nicio zi nu facem fapte ale desfrânării**: curvie (unul sau ambii parteneri sunt fără cununie), prea-curvie (unul sau ambii parteneri au cununie religioasă în Biserică), malahie, fantezii și reverie mentală, vizionare de filme sexy, vizionare de materiale pornografice, etc;

xx. Cum citim psalmii noaptea. Ce facem concret.

Având candela aprinsă la icoana Sf. Maicii Domnului, opțional în plus vom arde și un bob de tămâie.

După ce facem cele 10–40 metanii mari (sau 30–120 închinăciuni mici) pentru Sf. Maica Domnului, începem să citim psalmii încet, pentru a-i înțelege foarte bine.

Fiecare enunț îl repetăm de 2–3 ori, pentru a-i duce înțelesul la „inimă”.

Dacă putem, încercăm să-i psalmodiem cu o voce joasă, litanică. După aproximativ 10 minute de citit psalmi, psalmodierea verbală va trece într-o psalmodiere mentală.

Un efect deosebit al citirii psalmilor este stoparea fricii iraționale (inconștiente) față de demonii care stau permanent lângă noi și/sau care sunt în noi (demonii patimilor pe care le-am crescut prin nepăsare, slavă deșartă și iubire de plăcere).

Frica inconștientă pe care o avem este și mai mare dacă este vorba despre demonul unei patimi, care este deja cazat în mintea și trupul nostru. Vorbesc aici despre frica neconștientizată față de demoni, pe care o are fiecare om.

Când citim psalmii noaptea vom provoca o mare tulburare și agitație a demonilor care trăiesc bine ascunși în mintea, corpul și „inima” noastră. Niciun demon nu suportă ca oamenii să citească psalmi noaptea.

Consecința acestui fapt este că în timpul zilei vom avea o furtună a gândurilor și poftelor patimilor pe care le avem. Evident, nu trebuie să ne speriem de tot războiul stârnit în noi înșine și de războiul pornit în exterior.

Continuăm zilnic, cu tot „armamentul” greu din dotare: zilnic postire, zilnic metanii mari, permanentă trezvie a minții, neîncetat *rugăciunea lui Iisus*, cititul zilnic (noaptea) al psalmilor, dimineața pe stomacul gol luăm Anafură și Aghiasmă mică, mergem la slujbele Bisericii (Sf. Maslu și Sf. Liturghie), ne rugăm lui Dumnezeu pentru ajutor, etc. Nu ne lăsăm deloc, cu voință și curaj duhovnicesc continuăm lupta cu demonul lăcomiei, până când îl scoatem complet și definitiv afară din „inima” și trupul nostru.

xxx. Cum citim psalmii dacă nu putem îndeplini condițiile de mai sus, pentru a citi în siguranță 1–2 catisme de psalmi, noaptea după miezul nopții.

În timpul zilei putem citi câți psalmi dorim și putem. Trebuie să ținem seama că nu citim psalmii repede precum o urătură de Anul Nou, psalmii trebuiesc citați pe îndelete, pentru a le înțelege sensul.

Citirea psalmilor este o activitate calitativă, nu cantitativă, care neapărat trebuie să aibă o continuitate zilnică. Nu are valoare de durată dacă citim azi 5 catisme și apoi 3 zile nu mai citim niciun psalm.

În mod obișnuit, pentru o persoană familistă cu serviciu și copii, este recomandat să citească zilnic maxim 1 catismă de psalmi (în mod calitativ și continuu, zilnic fără întreruperi).

În mod ideal, psalmii se citesc ziua începând cu orele 9, 12, 15, 18 sau 21.

Dacă dorim să citim psalmii noaptea între orele 24–4 dimineața, în acest caz vom citi maxim 3 psalmi. Pentru a citi psalmii noaptea este recomandat să avem binecuvântare de la preot.

Câteva aspecte importante despre citirea psalmilor puteți găsi și în capitolul 19, la paragraful **19.4.30**.

18.2.16.c. Importanța psalmului 50 pentru despățimirea de orice patimă.

Psalmul 50 este foarte important pentru despățimirea de orice patimă, deoarece este o rugăciune de pocăință a Sf. Proroc David, care fusese învins de patima desfrânării (pofa trupească pentru frumoasa Batșeba, care era soția comandantului Urie).

Pe lângă rugăciunile de pocăință, în acest psalm există și un verset–rugăciune, prin care cerem lui Dumnezeu să ne întărească voința și să ne dea Har, pentru a nu mai cădea în ispitele și poftele patimilor naturale și/sau demonice (și în special în ispitele patimilor trupești: sexuale, alimentare).

Acest verset–rugăciune de întărire a voinței noastre și de primire a Harului Sf. Duh este următorul (vezi anterior paragraful **18.2.12.d**):

„Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeuule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele“

De aceea este bine să învățăm pe de rost psalmul 50 și să-l spunem zilnic din memorie de 7–X ori.

Vom spune integral psalmul 50 în fiecare seară (în cadrul pravilei de rugăciune, vezi capitolul 3) și oricând avem puțin timp liber care nu ne solicită gândirea (stăm la un rând, ne uităm la TV, conducem mașina la drum lung, stăm la masă, așteptăm pe cineva, mergem cu trenul, mergem cu metroul, mergem cu autobuzul, etc.).

Astfel vom avea mult folos pentru limitarea ispitelor trupești.

SPUNEM ZILNIC PSALMUL 50 DE 7–X ORI = VOM AVEA MULT AJUTOR DE LA DUMNEZEU PENTRU LIMITAREA ISPITELOR TRUPEȘTI (POFTE ALIMENTARE, DESFRÂNARE, FUMAT, DEPENDENȚA DE ALCOOL, DEPENDENȚA DE CAFEA, ETC.).

18.2.16.d. Plătim acatiste pentru „Psaltirea neadormită“ (la mănăstiri).

Pentru un efect mai puternic al citirii Psaltirii și pentru o rapidă exorcizare a demonilor patimilor care ne chinuie, simultan cu asceza noastră personală, este practic obligatoriu să plătim acatiste la mănăstirile unde se citește neîncetat Psaltirea.

x. Aceste acatiste le vom da la mănăstiri nu numai pentru propria personală, ci vom trece pe acest acatist și prenumele celor din familia noastră, care au căpătat diverse patimi (îndrăcire cu demoni).

Concret, vom merge la mănăstirile unde se citește neîncetat Psaltirea (popular numită „Psaltirea neadormită”) și vom da un acatist pentru 40–X zile (ideal pentru 1 an), în care vom menționa dorința noastră de despățimire/exorcizare de patima/demonul X. **xx.** Este foarte recomandat să plătim acatiste la „Psaltirea neadormită” (la mănăstiri) și pentru persoanele din familie puternic împățimite (îndrăcite), care practic nu mai au dorința, voința și puterea de a se mai lupta cu patima.

În mod implicit, aceste persoane puternic împățimite nu fac nici cea mai mică asceză pentru a reveni la normalitate și prin patima lor se chinuie nu doar pe ei înșiși, ci și pe toți cei din jurul lor.

Exemple de împățimiri grave, prin care cei împățimiți produc suferințe și amar celor din jurul lor: beție, fumat, desfrânare, jocuri de noroc, pariuri, poftă alimentară, mânie, trândăvie, agresivitate, trădare, lăcomie de bani și de avere (bunuri, pământ, etc.), carierism, arivism, minciună, fățarnicie, răutate, invidie, ură, clevetire, limbuție (vorbire în deșert), tachinare, criticism cronic, erezie religioasă, etc.

18.2.17. Continuitatea cu acrivie a unei pravile zilnice de rugăciuni de calitate.

Trebuie înțeles un adevăr simplu: nimeni nu se despățimește de o patimă dacă nu are are o continuitate în respectarea unei pravile zilnice de rugăciune.

Mai mult, pentru cine nu are o continuitate în respectarea unei pravile zilnice de rugăciune, îndrăcirea cu demonii patimilor este inevitabilă.

NU AVEM CONTINUITATE ÎN RESPECTAREA UNEI PRAVILE ZILNICE DE RUGĂCIUNE = ESTE INEVITABILĂ ÎNDRĂCIREA CU DEMONII PATIMILOR: LĂCOMIE ALIMENTARĂ, DESFRÂNARE, ALCOOLISM, JOCURI DE NOROC, TRĂDARE, CLEVETIRE, INVIDIE, URĂ, RĂUTATE, FĂȚARNICIE, ETC.

În ziua de astăzi orice om, indiferent cine este el, fără o pravilă zilnică de rugăciune se îndrăcește și se demonizează lent, imperceptibil, pe ascuns, până ajunge la o stare de demonizare totală, când nimeni nu mai poate face ceva pentru el.

Pericolul demonizării lente este foarte puternic conștientizat de călugări și unii mireni sporiți, care își îndeplinesc cu pocăință și „tremur” pravila zilnică de rugăciune.

Pentru orice creștin, continuitatea unei pravile zilnice de rugăciune este obligatorie, cel puțin pentru a îndepărta riscul îndrăcirii cu demonii patimilor.

Pravila zilnică de rugăciune nu este ceva opțional, în funcție de chef sau starea de moment, ea trebuie văzută ca fiind canonul zilnic obligatoriu de îndeplinit al fiecărui creștin, pentru a evita procesul de îndrăcire, demonizare și a păstra legătura cu Dumnezeu. Valoarea unei pravile zilnice de rugăciune este foarte mare, ea ne poate întări și păzi sufletul de patimi periculoase.

Importanța unei minime pravile de rugăciune zilnică nu este doar un sfat teoretic și pedagogic al duhovnicilor pentru mireni. Inclusiv călugării din mănăstiri au pravile de rugăciuni deosebit de grele, tocmai pentru a evita prăbușirea lor în patimi (îndrăcire).

În acest sens, avem o idee puternic subliniată de Arhimandritul Teofil Părăian, de la Mănăstirea Brâncoveanu, din localitatea Sâmbăta de Sus. În interviurile sale, el ne povestește despre sfatul primit de Părintele Serafim Popescu (Mănăstirea Brâncoveanu), de la Părintele Antipa Dinescu (de la Schitul Sfântul Ipatie, Mănăstirea

Vatopedu, Sfântul Munte Athos):

„Să te ții de pravilă că dacă nu, te îndrăcești!”

(pentru acest citat vedeți referința 1, de la capitolul 3)

Deoarece îndrăcirea cu demoni poate duce ușor la dezvoltarea unor patimi grele, acest îndemn poate fi „tradus” în următorul mod: „Să te ții de pravilă că dacă nu, te îndrăcești cu demonii patimilor”.

Pravila zilnică de rugăciune poate fi compusă din mai multe rugăciuni specifice, acatiste și psalmi. Modele de rugăciuni și pravile complete pot fi găsite la capitolului 3, în cadrul sub-punctelor **3.3.** și **3.4.**

18.2.18. Participarea în Biserică la slujbele Sf.Maslu și consumarea zilnică a produselor sfințite la această importantă slujbă.

Pentru rapida și completa despățimire de o patimă, este **OBLIGATORIU** să mergem la Biserică, să participăm în fiecare săptămână la Slujba (Taina) Sfântului Maslu.

Taina Sfântului Maslu este o slujbă a Bisericii Creștin–Ortodoxe, dedicată pentru a îndepărta de la om neputințe (boli) trupești și neputințe (patimi) sufletești.

În plus, Taina Sf.Maslu este folositoare omului pentru:

- iertarea unor păcate;
- „dezlegarea” de legături, blesteme, vrăjitorii, farmece, descântece;
- depășirea/rezolvarea necazurilor;
- reușite la examene;
- îndepărtarea vrăjmașilor văzuți și nevăzuți;
- împlinirea unor dorințe personale.

La slujba Sf.Maslu, dacă este găsit vrednic în fața lui Dumnezeu, omul poate primi Harul Sfântului Duh. Acesta este „lucrător” (în om) pentru 40 zile, dacă în acest timp omul este atent la sine și nu face păcate mari (de gândire, vorbire, fapte).

Deci pentru a realiza o despățimire sufletească completă, indiferent de patima de care suferim, trebuie să mergem la Biserică și să participăm (cu atenție, pocăință) săptămânal la această slujbă importantă.

Câți mergem la slujba Sf.Maslu cu scopul dedicat de a îndepărta de la noi patima (demonul, obișnuința) lăcomiei alimentare?

De obicei la slujba Sf.Maslu merg bătrânii (și mai puțin tinerii, adulții) care au probleme cronice de sănătate.

Toți cunoaștem importanța slujbei Sf.Maslu pentru refacerea din neputințe (boli) trupești, dar puțini ajungem la această importantă slujbă pentru refacerea din neputințe (patimi) sufletești, pentru iertarea de păcate, pentru dezlegarea de blesteme, jurăminte, etc.

De aceea la slujba Sf.Maslu bisericile sunt pline de oameni bătrâni, bolnavi și copii care au diverse boli cronice și neputințe organice.

Oare de ce nu vin la slujbele Sf.Maslu copiii, tinerii și adulții de 7–90 ani, relativ sănătoși trupește, dar care au patimi trupești și sufletești pentru care se poate ajunge direct în iad:

– lăcomie alimentară, lăcomie de bani (bunuri, avere, pământ, case, etc.), fumat, desfrânare (incest, malahie, curvie, prea-curvie, sodomie, etc.), alcoolism, jocuri de noroc, dependența de droguri, mânie, agresivitate, impulsivitate, etc.;

– răutate, invidie, ură, slavă deșartă, mândrie, părere de sine, clevetire, judecare, vorbire în deșert, gândire negativă, împrăștierea minții, trândăvie, acedie, trădare, viclenie, fățarnicie, etc.

Ne declarăm intenția, scopul.

Când mergem și participăm la slujba Sf. Maslu, trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu în ce mod dorim să fim ajutați de milostivirea Lui. Concret, ce anume dorim de la El.

Desigur Dumnezeu știe durerile noastre mai bine decât le știm noi, preotul se roagă și el, dar rugăciunea noastră de cerere este esențială.

De ce să treacă Dumnezeu peste voința noastră și să ne facă bine într-o anumită privință când noi nu cerem acest lucru, când poate noi (cine știe din ce motiv) nici nu dorim acest lucru.

Când ne rugăm lui Dumnezeu (o rugăciune personală de cerere), vom face acest lucru având o trăire psihică-emoțională și duhovnicească calitativă: cu sfială, pace, calm, evlavie, căință, pocăință, smerită cugetare, blândețe, credință, încredere, nădejde. Ca de exemplu:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog fă-mi bine oasele (genunchii, șalele, etc.) care mă dor, și scapă-mă de patimile lăcomiei alimentare, fumatului, cafelei, alcoolului, vorbirii în deșert, judecării, etc.“

sau

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog fă-mi bine ficatul (inima, ochii, stomacul, etc.) și scapă-mă de patimile jocurilor de noroc, alcoolismului, trândăviei, clevetirii, etc.“

sau

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog scapă-mă de boala X care îmi distruge sănătatea, și scapă-mă de patimile fumatului, orgoliului, trândăviei, clevetirii, fricii, etc.“

sau

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog fă-mi bine creierul și mintea, și scapă-mă de patimile stress-ului, grijilor, mâniei, irascibilității, criticismului, nemulțumirii, fumatului, clevetirii, etc.“

sau

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog fă-mi bine creierul și mintea, și scapă-mă de de orgoliu, mândrie, părere de sine, mândrie, invidie, gelozie, ranchiună, clevetire, judecare, împrăștierea minții, etc.“

sau

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, îți mulțumesc că sunt sănătos tun și nu am nicio problemă de sănătate, te rog scapă-mă de patimile clevetirii, desfrânării, lăcomiei de bani, dorinței pentru avere (carierism, șefie), etc.“

sau

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, îți mulțumesc că sunt sănătos tun și nu am nicio problemă de sănătate, te rog scapă-mă de patimile cafelei, alcoolului, mâniei, agresivității, impulsivității, pornirii pentru ucidere, pornirii pentru hoție (furt, înșelăciune), etc.“

La câte slujbe de Sf.Maslu trebuie să participăm pentru a scăpa de o patimă.

Practica bisericească și monahală „spune” că pentru a scăpa de o patimă (neputință) sufletească și/sau organică severă, omul trebuie să participe în biserică la cel puțin 40 slujbe de Sf.Maslu, făcute consecutiv și fără întrerupere.

Trebuie mare atenție la un aspect, participarea la slujba Sf.Maslu are efect cumulativ în timp. De aceea, subliniez acest aspect, se merge la slujbele Sf.Maslu cu regularitate, continuu, fără nicio pauză, practic nu are voie să treacă o săptămână fără 1 participare la slujba Sf.Maslu.

Deci nu mergem luna aceasta la 4 slujbe și apoi mai trecem pe la biserică peste alte 2 luni, mai participăm la 2 slujbe și apoi mai mergem la biserică peste alte 3 luni, etc.

În mod ideal, vom participa la 2–3 slujbe de Sf.Maslu pe săptămână, consecutiv și fără întrerupere în fiecare săptămână.

Această participare la slujbele Sf.Maslu va fi completată cu toată asceza prezentată în acest capitol: participare regulată la slujba Sf.Liturghie, postire, făcut metanii mari, citit psalmi, spovedire înainte de slujba Sf.Maslu, etc.

Pentru situații mai puțin grave se participă la 3, 5, 7 sau 9 slujbe ale Sf.Maslu.

PARTICIPĂM LA 3, 5, 7, 9 SAU 40 SLUJBE SF.MASLU CONSECUTIVE (câte 1–3 pe săptămână) =

- 1. AVEM POSIBILITATEA REALĂ DE A NE EXORCIZA DIN TRUP DEMONII PATIMILOR PE CARE I-AM CRESCUT DIN VINA NOASTRĂ, PRIN: NEPĂSARE, OBIȘNUINȚĂ–DEPRINDERE, TRÂNDĂVIE, IUBIREA DE PLĂCERE, ETC. (DAR NU AVEM GARANȚIA EXORCIZĂRII) +**
- 2. AVEM POSIBILITATEA REALĂ DE A NE EXORCIZA DIN TRUP DEMONII PATIMILOR TRIMIȘI ASUPRA NOASTRĂ PRIN VRĂJITORIE (DAR NU AVEM GARANȚIA EXORCIZĂRII) +**
- 3. AVEM POSIBILITATEA REALĂ DE A NE REFACE DIN NEPUTINȚE TRUPEȘTI–ORGANICE (DAR NU AVEM GARANȚIA REFACERII).**

Ce trebuie să facem înainte, în timpul și după slujba Sf.Maslu.

a. În primul rând, practica bisericească și monahală recomandă ca **imediat înainte de slujba Sf.Maslu să ținem post, să ne spovedim și împărtășim.**

Este foarte recomandat să participăm la slujba Sf.Maslu având deja dezlegate cât mai multe păcate posibile.

a.1. Postim înainte de slujba Sf.Maslu.

Practica bisericească și monahală confirmă faptul că **Harul Sf.Duh este lucrător în om timp de 40 zile după participarea în Biserică la slujba Sf.Liturghii și 40 zile după participarea în Biserică la slujba Sf.Maslu, dacă:**

- omul este găsit vrednic în fața lui Dumnezeu;
- este respectată condiția de jertfă a postului: nu se mănâncă și bea absolut nimic înainte de începerea slujbelor (minim 10–14 ore) și nimic imediat după slujbe (minim 2–3 ore);
- în mod ideal, înainte de Sf.Maslu vom ține 3–7 zile de post;
- în aceste 40 zile omul nu face păcate semnificative (de gândire, vorbire, fapte).

DUPĂ PARTICIPAREA ÎN BISERICĂ LA SLUJBA SF.LITURGHIE + SLUJBA SF.MASLU = HARUL SF.DUH ESTE LUCRĂTOR ÎN OM TIMP DE 40 ZILE.

Acesta este unul din motivele principale pentru care aceste două importante slujbe (Sf.Liturghie și Sf.Maslu) se țin de obicei dimineața: omul trebuie să vină la Biserică nemâncat și până la prânz să poată ajunge la masă înapoi acasă. În cazul mirenilor cerințele minime sunt de a nu mânca nimic dimineața înainte de slujbe.

Ce facem concret.

Pentru postirea dinainte de slujbe, ne vom orienta după practica bisericească a Sf.Împărtășanii, care prevede o postire anterioară de 9–12 ore.

x. Indiferent dacă ne împărtășim sau nu la Sf.Liturghie, indiferent dacă slujba Sf.Maslu se ține dimineața sau seara, este foarte recomandat ca înainte de slujba Sf.Maslu să ținem un post obișnuit de 2–3 zile.

Se respectă interdicția de a nu mânca mâncare solidă timp de 2–3 ore după slujba Sf.Maslu, în caz contrar după doar câteva guri de mâncare Harul primit va dispărea rapid.

xx. Pentru mirenii începători, practica pentru slujba Sf.Maslu realizată dimineața este următoarea: vom ține un post „negru“, care va ține de la orele 21 ale zilei anterioare și până la orele 11–12 ale zilei curente, când se termină slujba.

Dimineața înainte de slujbă vom consuma Agheasmă Mică și Anafură.

Se respectă interdicția de a nu mânca mâncare solidă timp de 2–3 ore după slujba Sf.Maslu, în caz contrar după doar câteva guri de mâncare Harul Sf.Duh primit va dispărea rapid.

În mod obișnuit, până la orele 11–12 la amiază se termină slujba Sf.Maslu. La orele 11–12 revenim acasă, putem consuma ceva lichide simple (apă, ceai) și încercăm să rezistăm nemâncăți până la orele 15. După orele 15 mâncăm 1–2 mese cu mâncare de post.

Notă:

Pentru ajutorarea oamenilor, preoții fac osteneala de a face mai întâi Sf.Liturghie, și apoi fac Sf.Maslu. În această situație slujba Sf.Maslu făcută dimineața urmează imediat după slujba Sf.Liturghii. Pentru creștinii care doresc să se împărtășească la Sf.Liturghie, postirea va dura timp de 1–3–7 zile, în funcție de decizia preotului.

Pentru cei râvnitori, în ultima zi de postire se va realiza un post „negru“ de la orele 18–21 ale zilei precedente, și până a doua zi (după terminarea slujbei Sf.Maslu) la orele 15.

xxx. Pentru mirenii râvnitori, practica pentru slujba Sf.Maslu realizată dimineața este următoarea: ținem post „negru“ complet (nu se mai mănâncă și nu se mai bea nimic) începând cu orele 18 ale zilei precedente (sau după terminarea Vecerniei din ziua anterioară) și până în ziua slujbei la orele 15.

Tot acest timp va fi însoțit și de un post al tăcerii, adică vom vorbi strict doar ceea ce trebuie, niciun cuvânt în plus.

Dimineața înainte de slujbă se acceptă doar consumarea de Anafură și Agheasmă Mică. După începerea slujbei Sf.Maslu nu se mai consumă absolut nimic, nici măcar

apă.

După terminarea slujbei Sf.Maslu în jurul orelor 11–12, postul „negru“ continuă până la orele 15, apoi se mănâncă o singură dată și doar mâncare de post.

Se respectă ferm interdicția de a nu mânca mâncare solidă timp de 2–3 ore după slujba Sf.Maslu, în caz contrar după doar câteva guri de mâncare Harul primit va dispărea rapid.

iv. Practica pentru slujba Sf.Maslu realizată seara (aprox. la orele 21, la mănăstiri).

Se ține post toată ziua și mănâcăm o singură masă de post în jurul orei 12, astfel încât până la începutul slujbei să realizăm cel puțin 9 ore de postire alimentară.

De la orele 12 până seara la începutul slujbei Sf.Maslu mai putem consuma doar lichide, adică până seara la începutul slujbei trebuie să fim cu stomacul complet gol.

După începerea slujbei Sf.Maslu nu se mai consumă absolut nimic, nici măcar apă.

După terminarea slujbei Sf.Maslu în jurul orelor 24, ideal nu mai mănâcăm și nu mai bem absolut nimic, până a doua zi la orele 9 dimineța.

Putem mânca chiar 2 guri de pâine, fruct, legumă sau orice aliment de post și efectul va fi același: Harul primit în timpul slujbei va dispărea rapid.

În mod ideal, practic este vorba despre realizarea unui post obișnuit între orele 12–21 (9 ore) și realizarea unui post „negru“ între orele 21 când începe slujba Sf.Maslu și până a doua zi la orele 9.

După terminarea slujbei Sf.Maslu în jurul orelor 24, în timpul nopții și/sau dimineța până la orele 9, putem consuma lichide simple (apă, ceai) doar în mod excepțional și în caz de mare nevoie.

Notă:

Pentru aceia care nu rezistă de foame până dimineța, după terminarea slujbei Sf.Maslu vor consuma doar sare, ulei și pâine (turte) care tocmai au fost sfințite la slujba Sf.Maslu.

Concret, vom vărsa ceva ulei sfințit într-o farfurie, apoi peste acest ulei vom presăra sare. Vom lua bucăți/felii de pâine/turtă și le vom înmuia în acest ulei sărat. Vom mânca pâine sfințită înmuiață în ulei sfințit până ce ne vom liniști foamea.

v. Pentru mireni râvnitori, practica pentru slujba Sf.Liturghii de duminică dimineată este următoarea: se prevede de asemenea jertfa unui mic post „negru“, care începe de sâmbătă după-amiaza de la orele 18 (de la terminarea Vecerniei) și care durează până duminică la orele 15.

Dimineța înainte de slujbă vom consuma doar Agheasmă Mică și Anafură.

Dacă în timpul slujbei Sf.Liturghii ne vom împărtăși, atunci duminică dimineța nu se mai consumă absolut nimic, nici măcar Agheasmă Mică.

La fel ca în cazul slujbei Sf.Maslu, pentru a putea asimila Harul primit la Sf.Liturghie, nu mănâcăm și bem absolut nimic timp de 2–3 ore de la terminarea slujbei.

a.2. Postim și ne spovedim imediat înainte de slujba Sf.Maslu.

Spovedirea păcatelor asociate unei patimi trebuie făcută cât mai aproape de slujba Sf.Maslu. Dacă preotul oferă această posibilitate, **în mod ideal ne vom spovedi chiar imediat înainte de începerea slujbei Sf.Maslu.**

De exemplu:

– dacă slujba Sf.Maslu este vineri dimineța, posibil ne vom spovedi joi seara;

- dacă slujba Sf.Maslu este vineri dimineața ideal ne vom spovedi tot vineri dimineața, imediat înainte de începerea slujbei Sf.Maslu;
- dacă slujba Sf.Maslu este vineri seara, atunci ne vom spovedi vineri dimineața sau vineri seara, imediat înainte de începerea slujbei Sf.Maslu.

Preoții care sunt atenți la acest aspect al despătimirii, le vor oferi oamenilor posibilitatea de a se spovedi imediat înainte de slujba Sf.Maslu.

Pentru despătimirea de o patimă, la spovedania făcută imediat înainte de slujba Sf.Maslu, vom mărturisii în special păcatele făcute datorită acestei patimi.

Mai multe aspecte cu privire la spovedanie puteți citi anterior în paragraful **18.2.9.**

În acest caz facem următoarele:

„MARATOANE DUHOVNICEȘTI“ PENTRU DESPĂTIMIRE =

1. POSTIRE (3–7 zile) +

2. SPOVEDIRE IMEDIAT ÎNAINTE DE SLUJBA SF.MASLU +

3. PARTICIPAREA LA SLUJBA SF.MASLU (PARTICIPĂM LA 3, 5, 7, 9 SAU 40 SLUJBE SF.MASLU CONSECUTIVE).

a.3. Postim, ne spovedim și ne împărtășim.

Cel mai puternic efect haric al slujbei Sf.Maslu apare dacă deja suntem spovediți, și apoi împărtășiți în cadrul slujbei Sf.Liturghii.

Practica primelor secole de creștinism așa era, credincioșii se împărtășeau la Sf.Liturghie și imediat apoi participau la Sf.Maslu, când se ungeau pe cap cu ulei sfințit.

De aceea **credincioșii nu trebuie să rateze ocaziile de a se spovedi, participa la Sf.Liturghie, împărtăși (dacă au dezlegare de la preot) și imediat apoi de a participa la slujba Sf.Maslu.**

La unele biserici slujba Sf.Liturghii de dimineață nu este urmată imediat apoi de slujba Sf.Maslu, aceasta are loc după–amiază sau spre seară.

Prin astfel de „maratoane duhovnicești“ (spovedire, Sf.Liturghie, împărtășire, Sf.Maslu), foarte mulți credincioși și-au rezolvat nu numai problema despătimirii, ci concomitent cu despătimirea și-au rezolvat și mari probleme ale vieții lor, ca de exemplu:

- revenirea la normalitate după împătimi grave (beție, desfrânare, mânie, ură, etc.);
- refacerea sănătății, stoparea unor boli cronice grave (cancere, etc.), reușite la operații chirurgicale grele;
- revenirea la normalitate după degenerări neurologice din naștere;
- revenirea la normalitate după îndrăcire și bolile psihice care însoțesc îndrăcirea;
- dobândirea de soț/soție (pentru cununie, nu pentru coabitare), dobândirea de copii;
- ieșirea din sărăcie, găsirea unui loc de muncă, prosperitate și belșug în casă;
- reușita la examene;
- supraviețuirea în timpul unor pandemii cu boli contagioase grave: ciumă, holeră, tuberculoză, lepră, etc.;
- dobândirea dreptății juridice;
- luarea unor decizii importante ale vieții, după ce mai întâi aflăm care este voia lui Dumnezeu pentru respectiva situație/privință;
- anularea puterii vrăjitoriilor, anularea puterii otrăvurilor, stoparea planurilor

crimiale ale trădătorilor ascunși de lângă noi, etc.;

etc.

În practica bisericească, zilele de miercuri și vineri sunt cele mai folosite pentru a face Sf.Liturghie, urmată imediat apoi de slujba Sf.Maslu.

Dacă slujbele Sf.Liturghie și Sf.Maslu sunt (consecutive) în ziua de vineri, credincioșii vor realiza următorul program:

1. anterior țin post 3–7 zile (variabil, după caz);
2. se spovedesc (joi seară sau vineri dimineață);
3. se împărtășesc la Sf.Liturghie (vineri dimineață, dacă primesc dezlegare de la preot);
4. după Sf.Liturghie participă și la slujba Sf.Maslu, fie imediat după Sf.Liturghie fie în aceeași zi după–amiază.

Pentru despățimirea de o patimă, la spovedania făcută înainte de slujba Sf.Liturghii, vom mărturisi în special păcatele făcute datorită acestei patimi.

Mai multe aspecte cu privire la spovedanie puteți citi anterior în paragraful **18.2.9.**

În acest caz facem următoarele:

„MARATOANE DUHOVNICEȘTI“ PENTRU DESPĂTIMIRE =

1. **POSTIRE (3–7 zile variabil după caz, conform cu decizia preotului) +**
2. **SPOVEDIRE (cu sau fără dezlegare pentru împărtășire) +**
3. **PARTICIPAREA LA SF.LITURGHIE + ÎMPĂRTĂȘIRE (dacă există dezlegare de la preot) +**
4. **PARTICIPAREA LA SLUJBA SF.MASLU, IMEDIAT DUPĂ SF.LITURGHIE SAU CEVA MAI TÂRZIU ÎN ACEEAȘI ZI, DUPĂ–AMIAZĂ SAU SPRE SEARĂ (PARTICIPĂM LA 3, 5, 7, 9 SAU 40 SLUJBE SF.MASLU CONSECUTIVE).**

a.4. Postim, ne spovedim, ne împărtășim, citim integral Psaltirea, facem milostenii.

Cel mai puternic program duhovnicesc pentru despățimire combină partea bisericească (spovedirea, împărtășirea, participarea la Sf.Liturghie, la Sf.Maslu) cu efortul personal de acasă (postirea, citirea integrală a Psaltirii, facem milostenii).

Nu există o normă sau o legătură directă între numărul de Sf.Masluri și numărul de Psaltiri citite.

Pentru orientare, unii credincioși citesc integral 3 Psaltiri pentru 9 slujbe de Sf.Maslu, adică se citește integral 1 Psaltire pentru 3 slujbe de Sf.Maslu (la 3 săptămâni).

În acest caz facem următoarele:

„MARATOANE DUHOVNICEȘTI“ PENTRU DESPĂTIMIRE =

1. **POSTIRE (3–7 zile variabil după caz, conform cu decizia preotului) +**
2. **SPOVEDIRE (cu sau fără dezlegare pentru împărtășire) +**
3. **PARTICIPAREA LA SF.LITURGHIE + ÎMPĂRTĂȘIRE (dacă există dezlegare de la preot) +**
4. **PARTICIPAREA LA SLUJBA SF.MASLU, IMEDIAT DUPĂ SF.LITURGHIE SAU CEVA MAI TÂRZIU ÎN ACEEAȘI ZI, DUPĂ–AMIAZĂ SAU SPRE SEARĂ (PARTICIPĂM LA 3, 5, 7, 9 SAU 40 SLUJBE SF.MASLU CONSECUTIVE) +**
5. **ACASĂ CITIM PSALTIREA (1 Psaltire pentru 3 slujbe de Sf.Maslu) +**
6. **FACEM MULTE MILOSTENII.**

b. Ne activăm VOINȚA DE LUPTĂ A DUHULUI ȘI SUFLETULUI.

x. Ne activăm voința duhului.

În momentul în care omul este bine împătimit și „legat” de o patimă, și sufletul omului este în mare suferință. Adică voința de luptă a sufletului este „moartă” (anihilată) și posibil voința sufletului slujește împlinirii patimii (auto–distrugerii).

Dar chiar și în acest moment de „cădere” severă a voinței sufletului, omul tot mai are o „armă” duhovnicească–ființială pentru a–și reveni la normalitate și aceasta este voința duhului (spiritului).

Primul efort în despățimire, prima „mișcare” a conștiinței vii, este activarea voinței de luptă a duhului.

Voința duhului este acea scânteie de rezistență, care oricând îl poate face pe om să–și reia lupta existențială: să meargă la Biserică, să se mobilizeze, să caute informații utile pentru a putea ieși din capcana existențială în care se află.

Voința duhului este o putere ontologică–ființială fundamentală a omului.

Eventual voința duhului poate sta nefolosită prin uitare, necunoaștere de sine și prin „moartea” conștiinței, dar ea niciodată nu poate fi „stinsă” de păcat și patimă.

Prin postiri, spovedanie, împărtășanie și participarea regulată la slujba Sf.Maslu, în paralel cu reducerea puterii demonului patimii și cu nesatisfacerea ei (lipsa păcatului),

Dumnezeu ne dă astfel posibilitatea de a ne re–activa VOINȚA SUFLETULUI de a lupta cu patima (cu voința demonului, cu deprinderea trupească, condiționarea neurologică).

PENTRU A IEȘI DIN STAREA DE PUTERNICĂ ÎMPĂTIMIRE =

1. NE ACTIVĂM VOINȚA DE LUPTĂ DUHULUI +

2. DUMNEZEU NE DĂ PUTEREA SĂ NE RE–ACTIVĂM VOINȚA DE LUPTĂ A SUFLETULUI (PRIN SPOVEDANIE, ÎMPĂRTĂȘANIE, POSTIRE, PARTICIPAREA REGULATĂ LA SLUJBA SF.MASLU).

xx. Ne re–activăm voința sufletului.

Prin spovedanie și participarea la slujba Sf.Maslu povara războiului patimii o preia Dumnezeu, pentru o vreme El va lupta cu demonii în locul nostru.

Este ca un Salvator care ne apără (de demoni) și cu răbdare ne ajută să ne ridicăm de „jos” (din mlaștina păcatului), pentru a putea lupta noi singuri (realiza despățimirea).

Voința sufletului este o putere care se reduce proporțional cu numărul și gravitatea păcatelor făcute, până la nivelul la care aceasta aproape că nu mai există.

Și invers, voința sufletului este o putere care crește nelimitat, proporțional cu lipsa păcatelor, asceza și trezvia minții.

Voința sufletului este foarte importantă în războiul duhovnicesc, deoarece ea ne va da „combustibilul” necesar pentru a avea hotărârea definitivă, fermă și implacabilă pentru a ne sfinți existența (vezi în cadrul capitolului 19 paragraful **19.4.16**).

Prin spovedanie, participarea regulată la slujba Sf.Maslu și stoparea păcatului, voința sufletului va începe să lucreze din nou, până la măsura când vom putea să ne luptăm cu patima cu propriile noastre puteri.

Trebuie să fim conștienți că acesta este unul dintre scopurile principale ale spovedaniei și slujbei Sf.Maslu: de a stopa comiterea păcatului și de a ne da

posibilitatea de creștere a voinței, pentru a putea lupta personal pentru despățimirea (eliberarea) de demoni și adicții organice.

Deci simultan cu spovedaniile și participarea la slujba Sf.Maslu, **în mod conștient vom începe să ne activăm voința sufletului de luptă contra patimii care ne controlează.**

Mai întâi timid, apoi ceva mai încrezător, etc., până când după 9–40 slujbe de Sf.Maslu trebuie să fim gata pregătiți, pentru a lupta puternic patima cu propria noastră voință.

c. Trebuie să ajungem la Biserică cu 10–15 minute înainte de începerea slujbei,

pentru a ne aduna mintea și atenția pentru slujba care va începe.

În tot timpul slujbei vom fi atenți și vom repeta în mintea noastră toate cuvintele pe care le auzim de la preot sau de la strană.

c.1. Înainte să înceapă slujba Sf.Maslu vom duce la Sf.Altar: o lumânare aprinsă, un acatist cu numele nostru și al altor persoane vii, un bănuț după posibilități.

Când dăm preotului lumânarea aprinsă și acatistul, vom spune rapid în gând o mică rugăciune personală, ca de exemplu:

„Doamne, Sfinte, Stăpâne, te rog iartă-mi păcatele și scoate din trupul meu demonul patimii lăcomiei alimentare. Slavă Ție Doamne, slavă Ție“.

sau

„Doamne, Sfinte, Stăpâne, te rog iartă-mi păcatele și scoate din trupul meu demonul patimii Slavă Ție Doamne, slavă Ție“.

(fiecare completează cu patima sa: mâniei, beției, curviei, orgoliului, invidiei, etc.)

Dacă ne rugăm pentru altcineva (persoană în viață care este trecută în acatist), vom spune în gând o mică rugăciune personală, ca de exemplu:

„Doamne, Sfinte, Stăpâne, te rog iartă păcatele lui X și scoate din trupul lui X demonul patimii lăcomiei alimentare. Slavă Ție Doamne, slavă Ție“.

sau

„Doamne, Sfinte, Stăpâne, te rog iartă păcatele lui X și scoate din trupul lui X demonul patimii Slavă Ție Doamne, slavă Ție“.

(se completează cu patima lui X: mâniei, beției, curviei, orgoliului, invidiei, etc.)

Dacă ajungem la biserică după începutul slujbei Sf.Maslu, nu mai mergem la Sf.Altar să deranjăm preotul, vom lăsa acatistul cu numele celor vii pe masa unde se află produsele care trebuiesc sfințite.

c.2. Trebuie să fim prezenți în Biserică de la începutul slujbei când preotul rostește „Binecuvântarea mare“ și până la sfârșit, la momentul miruirii.

Pentru slujba Sf.Liturghii și slujba Sf.Maslu, facem tot posibilul să fim în Biserică încă din primele 10 SECUNDE ale slujbei, deoarece atunci când preotul rostește

„Binecuvântarea mare“ se deschid toate Cerurile, până la Tronul lui Dumnezeu (!).

„Binecuvântarea mare“ spusă de preot, este următoarea propoziție–rugăciune:

„Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.“

În timpul cât preotul rostește această rugăciune scurtă, noi mireni suntem pregătiți și imediat facem cât de multe metanii mari putem (4–10 metanii mari). La fiecare metanie mare vom gândi mental o rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu:

„Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție“.

c.3. În timpul slujbei Sf.Maslu nu lăsăm mintea să fie împrăștiată, ci neîncetat ne vom ruga mental.

Ne vom ruga mental neîncetat cu următoarele rugăciuni:

– În timpul slujbei Sf.Maslu, pentru primele 15 minute vom spune mental neîncetat doar rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu (pe ritmul natural de inspirație–expirație):

„Slavă Ție Dumnezeuul nostru / slavă Ție“

sau

„Slavă Ție Doamne / slavă Ție“

și

„Doamne, Stăpâne, Sfinte / te rog să mă(ne) ierți“

– În timpul slujbei Sf.Maslu, după primele 15 minute vom spune mental neîncetat doar rugăciuni către Sfântul Duh (pe ritmul natural de inspirație–expirație):

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată stricăciunea“

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului“ (pe inspirație), urmată imediat de *„curățește-mă de toată stricăciunea“* (pe expirație)

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată (patima X)“

sau

„Duhule Sfinte / curățește-mă de toată stricăciunea“

sau

„Duhule Sfinte curățește-mă“ (pe inspirație), urmată imediat de *„Duhul Adevărului curățește-mă“* (pe expirație)

Notă: vom spune aceste rugăciuni în modul isihast, care este explicat în capitolul 3, la paragraful **3.4.1.IH**. Concret, vom spune orice rugăciune dorită, făcând (imaginând) în inimă o Sf.Cruce de lumină.

De exemplu, vom folosi rugăciunea principală:

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului / curățește-mă de toată stricăciunea“

În acest caz, ne vom imagina cum cuvintele rugăciunii fac în interiorul inimii noastre o Sf.Cruce de lumină:

– primele 4 cuvinte le vom spune în inimă pe inspirație și vom imagina partea verticală a Crucii (de sus în jos);

– următoarele 5 cuvinte le vom spune în inimă pe expirație și vom imagina partea orizontală a Crucii (de la dreapta la stânga).

În inima noastră, centrul Crucii va fi format din cuvintele „Sfinte” (pe inspirație) și „de toată” (pe expirație).

Forma vizuală a acestei Sf. Cruci de lumină în inima noastră este următoarea:

(în inimă, pe verticală de sus în jos, pe inspirație)

1. Duhule

5. curățește—mă 2. Sfinte/6. de toată 7. stricăciunea (pe orizontală, de la dr. la st.)

3. Duhul

4. Adevărului

d. Vom duce la Biserică diverse produse alimentare.

Pentru slujba Sf. Maslu, putem duce la biserică să fie sfințite o gamă largă de produse alimentare, pe care le folosim pentru uz uman și animal:

– **orice produs alimentar pentru uz uman:**

ulei, sare, zahăr, cacao, făină de grâu, făină de porumb (mălai), orez, fasole, fulgi de cereale, siropuri farmaceutice (sau naturiste), covrigi, biscuiți, orice legume, orice fructe, etc.;

În mod evident, teologii consideră că la slujba Sf. Maslu poate fi sfințit doar uleiul și eventual făina, orice alte produse alimentare neputând să primească sfințenie deoarece rugăciunile acestei slujbe sunt doar pentru sfințirea uleiului (untdelemnului). Dar oare ce vom face în anii care urmează, de mare sărăcie și foamete, când nu va mai exista ulei, când nu vom mai avea bani să cumpărăm ulei.

Ce vor sfinți atunci preoții la slujba Sf. Maslu?

Pe de altă parte, fiecare va mai avea prin casă: un biscuit, ceva orez, ceva fasole, o cutie de lapte praf, miere de albine, o conservă de legume, ceva semințe, mălai, zahăr, sare, fructe uscate, bureți de pădure uscați, o sticlă de apă sigilată, etc.

Este posibil ca prin iconomie dumnezeiască, pentru foametea și lipsa de ulei care urmează, rugăciunile slujbei Sf. Maslu să fie actualizate, încât să se poată sfinți și alte (orice) produse alimentare.

Este posibil ca la slujba Sf. Maslu uleiul să fie înlocuit cu apa.

Notă: indiferent de situație, nu se duc pentru sfințire la slujba Sf. Maslu produsele din carne, indiferent de tipul animalului (porc, găină, cocoș, vițel, oaie, etc.): carne macră, amestec de carne, conserve cu carne, etc.

– **semințele legumelor pe care le punem în pământ primăvara:** de ceapă, mazăre, morcov, castraveți, vinete, roșii, căpșuni, fasole, bostani, etc.;

În plus, acasă vom stropi cu Agheasmă Mare semințele și apoi pământul în care le vom pune.

– **semințele și sămburii pomilor fructiferi**, pe care îi plantăm pentru a germina, pentru răsaduri, etc.

În plus, acasă vom stropi cu Agheasmă Mare semințele/sămburii și apoi pământul în care le/îi vom pune.

e. Aspecte practice în Biserică.

x. În timpul slujbei Sf.Maslu **vom fi atenți și rapid ne vom deplasa în locurile unde merg/stau preoții, pentru a putea sta în genunchi sub felonul sau epitrahilul lor** (ne deplasăm unde este posibil, fără a deranja/supăra alți oameni din biserică, care și aceștia evident doresc să stea sub felonul sau epitrahilul preoților).

În timpul slujbei Sf.Maslu, aceste veșminte preotești sunt puternic emitente a Luminii necreate și a Harului vindecător al Sf.Duh, care alungă din noi orice demon și orice duh de boală.

Cea mai mare Lumină necreată provine din felon, apoi urmează epitrahilul. Cu aproximație felonul emite 90% din Lumina necreată a Sf.Duh. Aceasta este o „lumină” albă, pură și delicată, ea este percepută de cei vrednici sub forma unui „nor” alb și incandescent.

De asemenea, **Sf.Cruce pe care o ține preotul în mână la slujba Sf.Maslu „emite” cu o mare putere Lumina necreată a Sf.Duh**, cei vrednici „văd” cum din Sf.Cruce se emite o puternică lumină albă, delicată, pură și incandescentă.

Pentru mai multe detalii în acest sens, vedeți în capitolul 19 paragraful **19.4.10**.

xx. Nu este nevoie să ducem la biserică cantități mari, ci vom duce cantități de maxim 1 kg.

În mod practic vom duce aceste alimente la biserică fie în ambalajul lor original, fie dacă sunt vărsate (vrac) le vom pune într-o gălețușă de plastic de 900 grame, care ne-a rămas de la iaurt sau smântână.

În fiecare gălețușă vom pune câte 1 lumânare, care apoi în timpul slujbei va fi aprinsă. Când venim acasă cu produsele sfințite, le vom amesteca cu restul cantității pe care o avem în formă vărsată (în sac, în cutie, etc.).

De exemplu, gălețușele cu mălai și făină de grâu care au fost sfințite la biserică, acasă le vom răsturna și amesteca în sacul (cutia, ligheanul) unde avem depozitate cantitățile principale din aceste alimente.

xxx. Vom avea grijă să punem pe masă sticla de ulei desigilată, cu capacul dat deoparte. La fel, gălețușele cu făină (mălai) trebuie să fie deschise.

iv. Pe masă, în gălețușă cu făină (mălai) vom pune câte 1 lumânare (eventual pe masă vom pune și o candelă din parafină solidă).

De obicei aceste lumânări se pun/înfing în făina (mălaiul) și pâinea aduse pentru a fi sfințite. Din motive practice, credincioșii care sfințesc doar ulei (nu au făină, mălai) folosesc lumânări joase, tip pastilă.

Nu aprindem imediat lumânarea sau pastila ci ceva mai târziu în timpul slujbei, de obicei acestea vor fi aprinse de o singură persoană, tocmită de către preot.

v. Când se termină slujba Sf.Maslu și după ce facem bisericii o donație din aceste produse (ulei, făină), vom lua acasă uleiul și făina (mălaiul) care au fost sfințite.

Vom avea grijă să nu facem risipă din aceste produse, vom evita să ne rămână resturi pe care apoi să le aruncăm la gunoi. Pentru cei care trăiesc la țară, aceste resturi alimentare vor fi date animalelor din curte.

f. Dobândirea Harului Sf.Duh.

În timpul slujbei Sf.Maslu, preotul face invocarea Harului Sf.Duh, care să vină peste cei prezenți la slujbă în biserică.

Trebuie să fim atenți la aceste rugăciuni/invocări ale preotului.

Pentru a primi Harul Sf.Duh, în aceste momente (invocări, rugăciuni ale preotului) noi trebuie să „spunem“ rapid mental (din memorie) următoarele 3 rugăciuni:

„Împărate Ceresc“;

„Troparul Cincizecimii“;

„Condacul Cincizecimii“.

Rugăciunea „Împărate Ceresc“ este următoarea:

„Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, Care pretutindenea ești și toate le-implinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi oamenii, și ne curățește pe noi de toată spurcăciunea, și mântuiește Bunule, sufletele noastre. Amin.“

Troparul Cincizecimii este următorul:

„Binecuvântat ești, Hristoase, Dumnezeul nostru, Cela ce preaînțelepți pe pescari ai arătat, trimițându-le lor Duhul Sfânt și printr-înșii lumea ai vânat, lubitorule de oameni, mărire Ție.“

Condacul Cincizecimii este următorul:

„Când Cel Preaînalt, coborându-se, a amestecat limbile, atunci a despărțit neamurile; iar când a împărțit limbile cele de foc, atunci a chemat pe toți la o unire; și cu toți, ca într-un glas, slăvim pe Duhul cel Preasfânt.“

g. Cum folosim acasă uleiul și făina (mălaiul, sarea, etc.) sfințite la slujba Sf.Maslu.

x. În mod normal, uleiul sfințit la Sf.Maslu se consumă dimineața pe stomacul gol.

Dacă este posibil, vom lua micul dejun la cel puțin 2 ore după ce am consumat uleiul sfințit la slujba Sf.Maslu.

În mod ideal, după ce consumăm uleiul sfințit vom face 10–40 metanii mari.

Astfel, putem avea mai multe posibilități:

– Se consumă direct o jumătate de linguriță de ulei (aproximativ 9 picături).

În gură amestecăm bine acest ulei cu salivă și apoi îl înghițim.

– Acest ulei se pune în 50 ml Agheasma Mică (sau Agheasma Mare, dacă există dezlegare de la preot).

Desigur uleiul nu se va dilua în Agheasma Mică (apă sfințită), dar apa este un mediu bun pentru a putea consuma mai ușor uleiul sfințit.

– Dacă avem Anafură, vom pune 9 picături de ulei sfințit la slujba Sf.Maslu peste Anafură. Prima dată consumăm Agheasma Mică, apoi această Anafură care conține uleiul sfințit.

– Dacă nu avem Anafură, vom pune 9 picături de ulei sfințit la slujba Sf.Maslu peste o felie de pâine, o chiflă, care au fost (sau nu au fost) și ele sfințite la slujba Sf.Maslu. Aceasta este o situație des întâlnită la slujbele Sf.Maslu care au loc dimineața: oamenii aduc la slujbă pentru a fi sfințite ulei și felii de pâine, chifle, etc.

Imediat după terminarea slujbei Sf.Maslu, oamenii (pe stomacul gol, care nu au mâncat nimic înainte) pun puțin ulei sfințit peste felia de pâine, chiflă, etc. și o

consumă imediat.

– Dacă suntem acasă, foarte practic este să vărsăm puțin ulei sfințit pe o farfurie. Apoi presăram puțină sare și înmuiem în ulei bucăți de pâine, turtă, etc. În mod ideal, și acestea sunt sfințite la slujba Sf.Maslu.

– În caz de boală grea sau probleme de vrăjitorie, acest ulei sfințit (9 picături) se va pune în 50/100 ml Agheasmă Mare sau în Agheasmă făcută cu Molitfele Sf.Vasile cel Mare.

xx. În afara consumului direct dimineța pe stomacul gol, uleiul sfințit la slujba Sf.Maslu se poate folosi în mâncarea gata preparată.

Nu folosim acest ulei sfințit pentru a face/prepara mâncarea la foc: la prăjeli, la fierberea legumelor, etc.

De exemplu:

– vom amesteca în mâncare 1 lingură de ulei sfințit la final, după ce am stins focul aragazului: în salate, tocană, pilaf, etc.;

– vom amesteca 1 lingură de ulei sfințit când facem mămăliguțe, cir;

– vom amesteca 1 lingură de ulei sfințit în compoziția pentru omletă;

– vom amesteca 1 lingură de ulei sfințit în compoziția pentru turte, pâine, plăcinte, rulade, saueri, cozonac, biscuiți, blat pentru pizza, etc.;

– vom unge tigaia cu puțin ulei sfințit atunci când facem clătite (turte, etc.);

Etc.

xxx. Uleiul sfințit la slujba Sf.Maslu poate fi folosit și pentru a ne „unge” pe corp în zonele dureroase, infectate, afectate, bolnave, intens solicitate:

– în zona articulațiilor (la mâini, picioare, coloană-gât, coloană-zona lombară);

– în zona mușchilor (ligamentelor, tendoanelor) care sunt supra-întinși și/sau rupți;

– oriunde în zona capului: ochi, tâmpile, frunte, ceafă, scalp, tot gâtul, etc;

– oriunde pe corp în zonele solicitate, în cazul femeilor însărcinate;

– în jurul dinților care ne dor;

– îl punem cu un bețișor/deget în interiorul urechilor care ne dor;

– îl punem cu un deget peste amigdalele umflate;

– îl punem cu un deget peste limba/cavitatea bucală iritată;

etc.

Nu folosim acest ulei pentru probleme apărute în zonele intime.

Notă:

Este foarte indicat să facem aceste ungeri cu ulei sfințit la Sf.Maslu în toate zonele articulațiilor mai ales când (înainte):

– urmează să ducem greutate în spate, pe umeri: rucsaci, saci, copii, lemne, etc.;

– vom face canonul zilnic al metaniilor mari;

– vom face muncă fizică intensă: ridicări de greutate, cărat, spart lemne, etc.;

– vom face muncă fizică în agricultură, în gospodărie, la construcții, în pădure, etc.;

– vom face antrenamente sportive: de duranță, profesionale, de întreținere;

– vom face antrenamente militare;

– vom face lungi marșuri (10–50 km).

iv. Uleiul sfințit la slujba Sf.Maslu poate fi folosit pentru refacerea ochilor obosiți și chiar pentru refacerea completă a vederii afectate (miopie, refacere după operații, orice problemă medicală posibilă a ochilor).

În acest scop, în fiecare seară înainte de culcare ne vom da peste ochi (pleoape) cu ulei sfințit la Sf.Maslu.

Folosind un deget înmuiat în ulei sfințit la Sf.Maslu, vom face peste fiecare ochi (pleopă) semn Sf.Cruci de 3 ori, timp în care vom spune lui Dumnezeu o rugăciune personală de cerere.

Nu există un timp dat de X zile pentru refacerea ochilor/vederii, și evident nicio garanție, nimeni nu poate promite sau garanta acest lucru.

Vindecarea ochilor afectați ține de credința, milosteniile și rugăciunea fiecărui om, ceea ce trebuie știut este că în România sunt sute de oameni care și-au refăcut complet ochii/vederea folosind doar uleiul sfințit la Sf.Maslu. În aceste cazuri, refacerea vederii s-a realizat după 3–6 luni de folosire zilnică a uleiului sfințit la Sf.Maslu (seara înainte de culcare), și obligatoriu cu participarea regulată (săptămânal) în biserică la această slujbă.

Dacă preotul dvs. face în aceeași zi și slujba Sf.Liturghii, atunci persoana care vrea să–și vindece ochii va face un efort și va participa la ambele slujbe: Sf.Liturghie și imediat apoi la slujba Sf.Maslu (practic vorbim de un efort de aproximativ 5 ore).

Notă:

Foarte folositoare pentru refacerea vederii/sănătății ochilor este și Agheasma Mică făcută la sărbătoarea Izvorul Tămăduirii (închinată Sf.Maicii Domnului), această Agheasmă se sfințește în prima vineri după Învierea Domnului (după Sfintele Paști). Seara înainte de culcare și dimineața (după spălarea pe față) vom „spăla” tot ochiul bolnav cu această apă sfințită, și apoi nu–l vom șterge cu șervețele sau un prosop. La fel precum uleiul sfințit la Sf.Maslu, în România sunt sute de oameni care și-au refăcut complet ochii/vederea folosind Agheasma Mică făcută la sărbătoarea Izvorul Tămăduirii.

v. Vom frământa 7 turte/lipii de post, dospite (crescute), care vor conține doar făină sfințită, ulei sfințit, Agheasmă Mică, sare și drojdie.

Nu folosim la frământat zer, lapte, unt sau alte produse lactate. Nu folosim la coacere ulei nesfințit, turta se va coace la foc mic cu uleiul sfințit pe care deja îl are încorporat la frământare.

vi. Alternativ, cu uleiul și făina sfințite, putem face 7 turte/lipii de post, nedospite, ne–crescute (tip azimă), caz în care nu vom mai folosi nici măcar drojdie.

În acest caz folosim la frământat doar făină sfințită, ulei sfințit, Agheasmă Mică și sare. Pentru că au o durată de valabilitate mai mare, aceste turte tip azimă sunt numite în popor „turte pustnicești”.

Această rețetă de a face „turte pustnicești” este foarte folositoare, dacă nu avem drojdie sau dacă este foarte cald și nu avem unde depozita la rece turtele făcute.

Dacă este cald și nu avem un spațiu de depozitare la rece, turtele crescute făcute cu drojdie se vor strica mai repede decât turtele necrescute, făcute fără drojdie.

vii. Produsele (uleiul, făina) duse la biserică la slujba Sf.Maslu rămân sfințite timp nelimitat, dar ele au o putere harică vindecătoare doar timp de 7 zile.

De aceea credincioșii sunt foarte atenți să consume în primele 7 zile cât mai mult din uleiul sfințit la slujba Sf.Maslu. Apoi nu ratează următoarea slujbă de Sf.Maslu, când vor lua acasă alt ulei sfințit.

După ce îl folosim (consumăm direct dimineața pe stomacul gol, îl adăugăm la finalul

mâncărilor, frământăm turte, ne ungem pe cap/corp), după cele 7 zile este posibil să ne mai rămână ceva ulei sfințit.

Ce facem cu acest ulei sfințit care ne rămâne după cele 7 zile de folosire:

- niciodată nu vom folosi acest ulei sfințit la prăjeli, ci îl vom folosi la candela pentru Sf.Maica Domnului, pe care orice creștin trebuie să o aibă în casă;
- dacă din motive obiective nu putem ține în casă o candelă, vom folosi acest ulei în scop alimentar, concret îl vom adăuga la final în mâncarea gătită, când ea este complet preparată;
- unii credincioși păstrează acest ulei sfințit și îl duc la biserică, pentru a fi folosit la candelile de la icoane;
- cu acest ulei sfințit la slujba Sf.Maslu ne putem proteja de posibilele vrăjitorii;
- cu acest ulei sfințit la slujba Sf.Maslu ne vom da seara pe frunte, tâmple, cap, ochi (pleoape) și pe corp în zonele dureroase (cu excepția zonelor intime).

Concret, dacă este posibil, cu acest ulei sfințit vom face mici cruciulițe:

pe icoanele și tablourile din casă (dăm cu ulei rama lor), pe orice obiect primit cadou, pe orice obiect din casă (de la muncă) care ne atrage atenția, pe covoare, pe tocurile ușilor, pe uși, pe geamurile ușilor interioare, pe orice obiect de mobilă, pe saltelele de pat, pe păaturi și cearșafuri, pe perne, în interiorul hainelor și fesurilor, în interiorul mănușilor, în interiorul poșetelor (portofelelor, rucsacilor, genților, borsetelor, etc.), pe brânțurile încălțămintelor (imediat după ce le-am spălat), pe partea de plastic a aparatelor (TV, consolă de jocuri, notebook, monitor, router, aspirator, robot de bucătărie, veioze, lampadare), pe birou, pe masa de lucru, pe scaun/fotoliu, pe rechizite, pe instrumentele de muncă, pe instrumentarul medical, pe actele personale, pe mapele/dosarele în care ținem acte oficiale (certIFICATE, contracte, declarații, etc.), pe tabla mașinii, pe scaunele din mașină, etc.

g. Cum putem consuma aceste turte de post.

Avem mai multe variante:

x. Cele 7 turte făcute le vom tăia în bucățele mici și le depozităm la rece (frigider, pivniță, etc.).

Vom consuma aceste bucățele de turtă în fiecare dimineață pe stomacul gol (eventual împreună cu Agheasmă Mică), indiferent dacă în ziua care urmează vom posti sau vom mânca orice. După aceea nu mai mâncăm nimic timp de minim 2 ore.

xx. Vom consuma turtele integral în fiecare zi, câte 1 turtă pe zi, indiferent dacă urmează sau nu o zi de post.

Este important ca aceste turte să fie prima masă a zilei, până consumăm turtele putem consuma (eventual) doar Agheasmă Mică. Următoarea masă are loc la cel puțin 2 ore după ce au fost consumate aceste turte.

xxx. Deoarece slujbele Sf.Maslu au loc de obicei miercuri/vineri dimineață, mulți mireni frământă, prepară și consumă aceste turte miercuri/vineri la prânz, imediat după ce se întorc acasă de la Biserică.

Următoarea masă cu produse de post are loc la cel puțin 2 ore după ce au fost consumate aceste turte.

iv. Consumul acestor turte de post este recomandat în toate vinerile care preced Praznicele Împărătești (vedeți în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.6**, intitulat „Jertfa postului trupesc și sufletesc”).

În aceste zile deosebite de post mulți mireni beau dimineață Agheasmă Mică și apoi țin un post tip ajunare până la orele 12, 15, 18 sau 21. Adică până la aceste ore nu se mănâncă sau bea absolut nimic.

Apoi la orele 12, 15, 18 sau 21 se consumă integral 1 turtă de post. Următoarea masă cu produse de post are loc la cel puțin 2 ore după ce au fost consumate aceste turte.

h. Cum folosim acasă lumânările (și candelilele cu parafină) care au fost sfințite la slujba Sf.Maslu.

Pentru acest aspect citiți în capitolul 3, la paragraful **3.7.4**.

Note:

– Toate produsele sfințite la slujba Sf.Maslu nu se dau de pomană, cu ele nu se fac milostenii, nu se servesc oamenii din biserică, nu se servesc vecinii, etc.

Produsele sfințite la slujba Sf.Maslu sunt strict pentru binele, sănătatea și folosul celor vii din casa/familia celui care duce aceste produse la biserică.

Uleiul sfințit la Sf.Maslu nu se vinde, nu se dă cu împrumut, nu se pierde, etc.

Singura situație acceptată este când facem milostenie cu aceste produse pentru sănătatea unui om bolnav (rudă, vecin, coleg, cunoscut, etc.), care real are nevoie de ajutor pentru a deveni sănătos.

Uleiul sfințit la Sf.Maslu poate fi donat ca milostenie, doar pentru persoanele care au nevoie de el în scop medical.

– Pentru această slujbă vom cumpăra de la pangarul bisericii toate lumânările de care avem nevoie.

Numărul de lumânări necesare la slujba Sf.Maslu =

1 lumânare pentru vii (pe care o ducem imediat afară în curtea bisericii la lumânărar, la secțiunea VII) +

câte 1 lumânare pentru fiecare produs alimentar pe care îl punem pe masă (care va fi sfințit).

De exemplu, dacă aducem la biserică pentru a fi sfințite următoarele produse alimentare: 2 sticle cu ulei, 2 pungi cu mălai, 2 pungi cu făină de grâu, 2 pâini, atunci vom cumpăra de la pangarul bisericii $1 + 8 = 9$ lumânări.

O lumânare o vom aprinde imediat în curtea bisericii la lumânărar, la secțiunea VII.

Celelalte 8 lumânări vor fi aprinse ceva mai târziu, în biserică, în timpul slujbei.

Cele 8 lumânări care vor fi fost parțial folosite/arse în timpul slujbei Sf.Maslu, le vom duce acasă și le vom păstra cu mare grijă, pentru o eventuală folosire ulterioară.

Notă: foarte practice pentru slujba Sf.Maslu sunt lumânările mari, care se folosesc pentru Sf.Altar.

O astfel de lumânare o tăiem în 3 părți egale și o putem folosi pentru 3 slujbe de Sf.Maslu. Avantajul acestor lumânări (ceva mai groase) este că le putem păstra în condiții mai bune decât lumânările simple de parafină care costă 1 ron.

Detalii cu privire la folosirea lumânărilor păstrate de la slujba Sf.Maslu puteți găsi în capitolul 3, la sub-capitolul **3.7.4**.

– Vom putea constata practic că războiul patimilor (puterea demonilor din noi) se va reduce semnificativ în cele 40 zile care urmează slujbei Sf.Maslu, deoarece la această slujbă omul primește un Har protector pentru următoarele 40 zile.

Imediat cum ieșim din protecția celor 40 zile când Harul are grijă de noi, demonii

patimilor vor prinde iarăși putere și se vor răscula violent înăuntrul nostru, cerându-și „drepturile”: carne, alcool, fumat, sex, droguri, pornografie, jocuri de noroc, crize de agresivitate, mânie, căutare de ceartă, judecare, clevetire, osândire, jignire, drăcuire, comentare, nemulțumirile cronice, ura, invidia, răutatea, dorința de ucidere, lăcomia de bunuri și bani, avariția, carierismul, trădarea, dependența de vrăjitorie, etc.

Dacă suntem bine împătimiti, „pătruși” de demoni și deprinderi pătimase vechi, practic nu avem nicio șansă de despățimire (exorcizare a demonilor din noi) dacă nu participăm cu regularitate (în fiecare săptămână) la slujbele Sf.Maslu și nu consumăm zilnic din alimentele sfințite la slujba Sf.Maslu (cel puțin ulei și sare).

– Vom putea constata practic că patima de care suferim (lăcomie alimentară, mânie, slavă deșartă, gândire negativă, împrăștierea minții, uitare, clevetire, curvie, beție, invidie, răutate, ură, etc.) se va reduce treptat dar semnificativ, pe măsură ce vom participa săptămânal (cu regularitate) la Biserică la slujbele Sf.Maslu și vom consuma zilnic din sarea, uleiul și făina (mălaiul) sfințite la slujba Sf.Maslu;

Prin efortul nostru personal și beneficiind de protecția Harului, în câteva luni de zile vom putea exorciza definitiv din corpul nostru demonii patimilor care ne chinuiau.

– Pe acatistul pentru slujba Sf.Maslu se trec numai numele persoanelor vii, nu trecem numele persoanelor decedate.

Pomelnicul cu numele persoanelor decedate se dă la biserică înainte de slujba Sf.Liturghii și la mănăstirile unde se citește neîncetat Psaltirea.

– Femeile în perioada de necurăție nu au voie să participe la sfintele slujbe în interiorul bisericii, implicit nu au voie să participe în biserică la slujba Sf.Maslu.

Acestea pot aduce pe masa din biserică produsele care trebuiesc sfințite (ulei, făină, mălai cu lumânarea) și acatistul care va fi citit de preot, dar apoi vor asculta slujba în curtea bisericii. La finalul slujbei vor lua acasă din biserică produsele pe care le-au adus.

În aceste zile femeile nu au voie să consume acasă nimic din produsele sfințite la slujba Sf.Maslu. În caz de boală grea și alte situații excepționale, pentru a putea participa în biserică la slujba Sf.Maslu și a putea consuma acasă din produsele sfințite la slujba Sf.Maslu, pentru aceste zile de necurăție trebuie primită dezlegare de la preot.

În mod obișnuit, dacă vremea de afară permite, preoții cu experiență rezolvă această situație delicată prin oficierea slujbei Sf.Maslu afară, în curtea bisericii.

18.2.19. Disciplina pentru ascultare.

În cartea sa „Scara”, în „Cuvântul XV: Despre curăția și neprihănirea (castitatea) nestrăcioasă, agonisită de cei stricăcioși prin osteneți și sudori”, Sf.Ioan Scărarul ne dă multe sfaturi cu privire la învingerea patimilor legate de desfrânare (curvie, preacurvie, malahie, incest, sodomie, etc.).

Și nu numai patimile desfrânării, orice patimă este învinsă în același mod.

În mod esențial „capul șarpelui” (gândul de momeală al patimii) se învinge imediat, din prima secundă, prin smerenie (smerire de sine, smerită cugetare), înfrânare și nemâniere.

Dar pentru învingerea definitivă a unei patimi mai este nevoie de un element și acesta este osteneala pentru ascultare, care duce la: reducerea împrăștierei minții, smerirea minții, smerirea sufletului, oboseală (a trupului, minții), primirea Harului de ajutor al

lui Dumnezeu. Toate acestea înseamnă tăierea sevelor profunde și adânci ale unei patimi.

ASCULTAREA = TĂIEREA SEVELOR PROFUNDE ȘI ADÂNCI ALE UNEI PATIMI = DUCE LA REDUCEREA ÎMPRĂȘTIERII MINȚII, SMERIREA MINȚII, SMERIREA SUFLETULUI, OBOSEALĂ (A TRUPULUI, MINȚII), PRIMIREA HARULUI DE AJUTOR AL LUI DUMNEZEU.

Știm ce înseamnă această ascultare în mediul monahal și care nu se poate aplica în zona mirenilor, a oamenilor din lume.

Pentru mireni ascultarea care va duce la învingerea definitivă a unei patimi înseamnă în principal următoarele aspecte:

- postire, spovedire regulată la maxim 30–40 zile, participarea la slujba Sf.Maslu și slujba Sf.Litughie;
- folosirea conștientă a virtuților/armelor sufletului: tăcere, prezență conștientă, trezvia minții, curaj duhovnicesc, silire de sine, osteneală conștientă, înfrânare cu voință și răbdare, împotrivire cu *rugăciunea lui Iisus*, neîncetată vigilență de sine (luare aminte la sine, supraveghere de sine, stăpânire de sine), întristarea cea bună, libertatea voinței;
- respectarea cu disciplină și continuitate (statornicie) a unui tipic (program) de rugăciune, care ne este dat de preotul paroh (duhovnic) sau pe care îl stabilim în mod autodidact.

Programul de rugăciune autodidact nu îl stabilim cum vrem noi, prin înșelare („păreră de sine”), ci urmăm sfaturile pe care le primim direct (la cerere) și sfaturile pe care le dădeau marii duhovnici către fii lor duhovnicești.

Pentru toate aceste aspecte legate de ascultare, detalii practice pot fi găsite în **capitolul 3.**

18.2.20. Anularea procedurilor de vrăjitorie.

Degeaba facem noi toate aceste eforturi deja menționate, dacă „cineva” are grijă să ne îndrăcească sistematic cu demonii lăcomiei alimentare, prin:

- consumăm băuturi și mâncăruri care au fost spurcate prin vrăjitorie;

Concret în aceste alimente s-au pus câteva picături de soluție fără gust și fără miros (apă de la mort), în care s-au introdus prin vrăjitorie demoni.

Sau în modul cel mai simplu, persoana menește (gândește) și invocă demonii să intre în aceste alimente, chiar în timp ce le prepară și/sau ți le servește.

- avem relații sexuale cu persoane care sunt deja îndrăcite cu demonii lăcomiei alimentare (vezi în capitolul 2 paragraful **2.3.3.35**).

În acest caz demonii lăcomiei alimentare (și orice alți demoni) vor putea trece din trupul unui partener în trupul celuilalt.

Concret ce putem face:

- spunem **rugăciunea Tatăl Nostru + facem semnul Sf.Cruci**, înainte să consumăm orice aliment: orice băutură, orice mâncare solidă.

Dacă este posibil, încontinuu cât spunem rugăciunea Tatăl Nostru vom face o Sf.Cruce cu mâna dreaptă peste: propriul corp, masă, farfuriile și cratițele cu mâncare, pahare, tacâmuri, băuturi, sticle. În mod ideal, vom spune rugăciunea Tatăl Nostru peste

fiecare oală (cratiță) cu mâncare nou preparată.

Dacă nu este posibil să facem vizibil semnul Sf.Cruci cu mâna dreaptă, atunci avem la dispoziție alte 2 variante: fie în mod imperceptibil facem semnul Sf.Cruci prin suflare peste farfuria personală, fie mental facem o Sf.Cruce de lumină peste ceea ce vom consuma.

– după ce **spunem rugăciunea Tatăl Nostru, spunem o rugăciune de curățire + facem semnul Sf.Cruci.**

În timp de facem semnul Sf.Cruci peste cratițe, farfurii, masă, etc., vom spune o scurtă rugăciune:

„Doamne, Stăpâne, Sfinte, te rog binecuvântează, curățește și sfințește această mâncare (băutura) pentru Sfânt numele Tău. Slavă Ție Doamne, Slavă Ție.“

Dacă nu este posibil să facem vizibil semnul Sf.Cruci cu mâna dreaptă, atunci avem la dispoziție alte 2 variante: fie în mod imperceptibil facem semnul Sf.Cruci prin suflare peste farfuria personală, fie mental facem o Sf.Cruce de lumină peste ceea ce vom consuma.

– zilnic dimineața pe stomacul gol luăm Anafură și Agheasmă Mică;

– punem puțină Agheasmă Mică în orice sticlă (flacon) nou cumpărată, imediat după desigilare.

Aceste flacoane pot conține: siropuri medicinale, siropuri de vitamine, sucuri naturale, soluții de antibiotice, etc.

– periodic dimineața pe stomacul gol consumăm ulei sfințit la slujba Sf.Maslu;

– nu lăsăm în căni (pahare) resturi de băuturi (apă, cafea, suc, vin, bere, etc.) pe care le vom consuma mai târziu.

În aceste resturi de băuturi ni se pot pune soluții cu vrăjitorie, otravă, etc.

De aceea, fie bem tot lichidul pe loc, fie suntem atenți să nu plecăm de lângă cană (pahar) atâta timp cât mai avem lichid de consumat, fie dacă plecăm de lângă cană apoi vom arunca restul de lichid rămas.

– ne spovedim și împărtășim periodic;

– nu vom avea relații sexuale în afara căsătoriei (cununii).

Este recomandat ca oamenii să se cunune de tineri, când încă nu au dezvoltat patima lăcomiei alimentare. Apoi împreună vor avea atenție, să nu dezvolte această patimă în mod individual, deoarece prin relațiile legitime o vor transmite și celuilalt.

18.3. DESPĂTIMIREA ORGANISMULUI (TRUPULUI) DE PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE.

Trupul este lăcașul Sfântului Duh, cea de-a treia structură a Ființei umane implicată în procesul de despățimire. Precum mintea și sufletul, trupul trebuie și el eliberat de sub puterea unei patimi. Odată mintea înfrântă de gândurile demonice de foame/pofte, trupul este un simplu executant, care nu opune niciun fel de rezistență. Trupul în sine nu are voință, dorință de plăcere sau pofte alimentare, acestea sunt ale sufletului și minții.

Problema cu trupul este că în timp omul se obișnuiește cu plăcerea și starea de bine pe

care i-o procură organismul. Prin repetarea actului, trupul își formează rapid așa numitele „deprinderi“, comportamente automate repetitive inconștiente, care oferă omului plăcerea alimentară.

Odată deprinderile formate, trupul începe și el să pună presiune pe minte, pentru repetarea punctuală a comportamentului inițial. În mintea omului apar gânduri de foame/pofte, dar care nu mai sunt atacuri demonice. Ele sunt create de deprinderile trupești formate la început.

Aceasta este și esența împătimirii și a strategiei demonice: demonul „muncește“, consumă energie și te luptă mental cu gânduri, până când vede că trupul și-a format el singur deprinderile patimii. În acel moment, când trupul este reeducat cu deprinderile patimii, demonul se poate retrage. „Investiția“ sa odată creată, patima, se autosusține singură.

Deprinderile trupului pot fi atât de puternice, încât pot să învingă chiar și voința omului. În consecință, omul rămâne rob patimii lăcomiei doar prin acțiunea deprinderilor trupești. De aceea pentru despătımire omul trebuie să lupte și cu propriul său trup.

18.3.1. Rugăciunea cu durere și recunoștință la Dumnezeu, pentru ajutorarea contra patimii, pentru oprirea războiului trupesc al patimii timp de 21 zile.

Suferința fizică apare deoarece trebuie să pui stop la deprinderi formate în ani, care erau furnizoare de plăcere organică. Trebuie să fii pregătit să-ți accepți cu răbdare crucea suferinței. Niciun om nu a scăpat de o patimă fără suferință.

Așa cum ne spun Sfinții Părinți, să învingi demonul patimii înseamnă să te „sui“ de bunăvoie acolo sus pe Sf.Cruce și să rezisti până când vine altcineva și te dă jos de acolo. Așa cum Mântuitorul Iisus Hristos a stat pe Sf.Cruce până la final, la fel și noi dacă dorim să ne învingem patimile, trebuie să ne acceptăm crucea suferinței.

Cu nimic nu ne mai putem lupta, nicio forță personală nu mai este în stare să ducă lupta. Dorința, voința, concentrarea, focalizarea, atenția, înfrânarea, răbdarea, etc., toate forțele sufletești fundamentale în lupta pentru despătımire, cu toate sunt moarte. Neurologic și fiziologic trupul este deja complet dependent de plăcerea patimii, prin propria voință este imposibil să oprești această dependență.

Medical este demonstrat că pentru a opri deprinderea trupului de la o patimă sunt necesare minim 21 de zile de pauză totală și continuă în slujirea patimii. În cazul unui om împătimit, o singură zi de înfrânare înseamnă deja o solicitare psihică deosebită, iar 21 zile de oprire a satisfacerii patimii este deja o imposibilitate neuro-chimică. Deci prin tine însuși este imposibil să ridici capul pentru luptă, să și învingi patima care te controlează este chiar o utopie.

Mai mult decât o dependență neurologică, o patimă înseamnă că ai deja în tine o energie demonică care are intenție și voință. Această energie demonică acționează în special pentru slăbirea voinței și împrăștierea minții (gândurilor) omului, pentru ca acesta să nu se mai poată ridica la luptă. Energia demonică a patimilor existentă în câmpul nostru biofizic are un puternic efect sedativ, asupra voinței, gândurilor și intențiilor omului. Omul poate că vrea să se elibereze de patimă, dar prin propriile sale puteri mentale și sufletești acest lucru este imposibil. Omul nu-și mai poate aduna gândurile, nu se mai poate concentra și focaliza, implicit nu mai poate să-și activeze

dorința și voința necesare pentru despățimire.

ÎN CÂMPUL BIOFIZIC AL OMULUI EXISTĂ O ENERGIE DEMONICĂ A UNEI PATIMI = EFECT SEDATIV ASUPRA MINTII ȘI VOINȚEI OMULUI = NU TE MAI POTI CONCENTRA/FOCALIZA ASUPRA PATIMII = OMUL NU MAI POATE SĂ-ȘI ACTIVEZE DORINȚA ȘI VOINȚA PENTRU DESPĂTIMIRE.

Singurul ajutor, scânteia de repornire a sufletului este acum doar de la Dumnezeu. Doar El poate opri atacul gândurilor patimii și poate opri cerințele sălbatice ale trupului împățimit. În lipsa voinței și puterii tale, El este cel care pune pentru tine voința și puterea Sa. Dar pentru a primi acest ajutor trebuie să ne dorim acest lucru. **Deci din adâncul acestei neputințe asumate, trebuie să ne rugăm cu recunoștință, lacrimi și durere la Dumnezeu, să ne ajute să ne ridicăm la luptă. Să mijlocească El pentru noi primele 21 zile, cât timp voința noastră este prea slabă pentru a învinge deprinderea trupului.**

Să ne rugăm deci lui Dumnezeu cu pocăință și durere, să facă El tot ce știe că avem nevoie, să ne ajute El cu tot ce știe că avem nevoie.

Să oprească El războiul patimii trupești, să stopeze El puterea patimii sufletești, El să ne dea voința și răbdarea pentru a putea lupta. Să oprească războiul gândurilor, să ne ajute să căpătăm puțin timp de liniște mentală, cât să ne refacem voința și conștiința, să putem porni despățimirea prin noi înșine. Pentru toate acestea să ne rugăm Bunului Dumnezeu, din adâncul durerii noastre sufletești, din adâncul recunoștinței, smereniei și dragostei noastre.

Pentru slavă deșartă, mândrie și lipsă de smerenie am fost lăsați să cădem în patimă, prin rugăciune sinceră, rugăciune cu durere, pocăință, smerenie de sine și osândire de sine vom fi ajutați să ne ridicăm la starea de nepățimire.

18.3.2. Cum învingem deprinderile alimentare conștiente și inconștiente ale trupului.

Pentru a putea despățimi trupul de deprinderile acumulate, trebuie să luăm și următoarele măsuri:

– orice proces de despățimire presupune și o jertfă, o suferință, pe măsura plăcerii primite. În orice proces de despățimire sau înălțare duhovnicească, suferința are sensuri fizice și duhovnicești majore. Există evident o suferință trupească care provine din privarea organismului de plăcerea cu care era obișnuit. Această suferință este însă mult redusă dacă dăm valoare maximă aspectelor sufletești și mentale: dragostea pentru Dumnezeu, smerirea sufletului, răbdarea, prezența conștientă și rugăciunea neîncetată.

– stabilirea unei planificări/discipline alimentare, care să prevadă în fiecare zi – ce, cât, când și unde mănânci. Alimentația nu trebuie lăsată la voia întâmplării, ci trebuie să existe o planificare minuțioasă a tuturor meselor zilei.

Ce mănânci – carne, grăsimi, legume, fructe, sucuri, lactate, brânzeturi, etc. Pentru a nu genera poftă alimentară inutile, organismul are nevoie de fibre, proteine, vitamine, minerale, enzime și antioxidanți.

De aceea, este indicat ca o masă pe zi să fie dedicată unei alimentații cu fibre, iar altă masă să fie dedicată proteinelor și vitaminelor. Este foarte recomandat să consumăm

zilnic minim 0.5 kg de fructe de sezon.

Pentru cei care doresc să slăbească, o atenție deosebită trebuie acordată consumului de alimente bogate în fibre, cu indice glicemic mic, cu grad redus de procesare industrială.

Cu cât ne „deplasăm” de la alimente în stare naturală neprocesată (semințe, fructe, legume) spre alimente tot mai procesate industrial, cu atât este mai mare indicele glicemic al acestor alimente, prin adăugare de zaharuri, sirop de porumb, conservanți, E-uri și aditivi alimentari pentru intensificarea gustului.

Indicele glicemic este important, deoarece determină eliberarea în sânge a insulinei, care la rândul ei reglează dacă se apelează sau nu la rezervele de grăsime deja acumulate.

Pentru a topi rezervele de grăsime acumulate este obligatoriu ca organismul să NU elibereze în sânge insulină, ceea ce se obține dacă NU mâncăm alimente cu indice glicemic mare: dulciuri, carbohidrați, paste, băuturi alcoolice, etc.

Evident trebuie să evităm zahărul pur, toate dulciurile și băuturile dulci, fie ele plate sau carbogazoase. O atenție deosebită trebuie să avem la toate alimentele pe care le considerăm inofensive, dar care conțin zaharuri într-o cantitate mai mare sau mai mică, ca de exemplu: lapte, pâine albă, înghețată, cacao cu conținut adăugat, dulcețuri, produse de patiserie, miere, biscuiți, bere, țuică, cafea cu zahăr, ceaiul îndulcit, etc. Un singur aliment din această listă poate să-ți anuleze toate eforturile pe care le faci pentru a slăbi.

O altă consecință a eliberării de insulină în sânge este că organismul crește artificial apetitul și senzația de foame, ceea ce duce la nevoia de mai multă mâncare și probabilistic la mai multă secreție de insulină.

Practic prin consumul alimentelor care conțin zaharuri intrăm într-o „cursă de șoareci” în care vom avea neîncetat o senzație de foame nejustificată. Vom mânca gradual tot mai mult și va fi imposibil să scăpăm din robia acestei condiționări.

ALIMENTE CU INDICE GLICEMIC MARE (dulciuri, carbohidrați, alcool) = ELIBERAREA ÎN SÂNGE DE INSULINĂ = SENZAȚIE DE FOAME ARTIFICIALĂ = CREȘTEREA APETITULUI = CONSUM MAI MARE DE ALIMENTE = ELIBERARE SUPLIMENTARĂ DE INSULINĂ = NEVOIA DE MAI MULTE ALIMENTE CU INDICE GLICEMIC MARE = CONSUM MAI MARE DE ALIMENTE = ELIBERAREA ÎN SÂNGE DE INSULINĂ.

Pentru cei care se apropie de 40 ani, insulina se eliberează „nejustificat” în sânge și ca urmare a unui deficit de minerale, în special de crom. Începând cu această vârstă organismul este foarte sensibil la lipsa de crom. Un deficit de crom are ca rezultat și creșterea secreției de insulină, ceea ce duce la creșterea nejustificată a apetitului și a senzației de foame. Deci poți să mănânci foarte atent, să respecti toată „matematica” unei diete și totuși să nu slăbești, deoarece organismul produce insulină, pe motivul lipsei din organism a unor minerale esențiale.

DEFICIT DE MINERALE ESENȚIALE (ex. crom) = PRODUCERE DE INSULINĂ = ORGANISMUL NU MAI CONSUMĂ DIN REZERVELE DE GRĂSIME ACUMULATE.

Soluția este de a corecta alimentația cu alimente care să conțină gama completă de minerale necesare organismului.

Cât mănânci – la masă trebuie să avem prezență conștientă și cumpătare.

Pentru a evita plăcerea alimentară, la nicio masă nu trebuie să ne săturăm 100%, pentru a provoca deliberat apariția fricii de înfometare. Așa cum am explicat anterior, **lăcomia și dependența de poftele alimentare nu dispere până când nu provocăm și învingem în mod deliberat frica de înfometare.**

Este indicat să mănânci fix la aceleași ore fără a ajunge la sațietate, deci vei mânca maxim 75–90% din necesarul de hrănire.

Este important să știm cu o zi înainte ce vei mânca în ziua următoare, la fiecare porție. Nu trebuie să ajungi la orele 12 și să te întrebi ce poți mânca azi. Trebuie să-ți faci din timp cumpărăturile potrivite, cu o lună în avans, pentru a-ți putea acoperi cele 3 porții zilnice.

Tot la acest capitol, dacă urmărești aspectul slăbire este important să știm câte calorii ai voie să mănânci într-o zi.

Aici este un aspect deosebit de important, o altă „șmecherie” nutriționistă, obligatorie pentru oricine dorește să mențină pe termen lung efortul unei diete impuse prin voință, pe termen scurt.

În aceeași conferință publică (menționată anterior) cu tema „*Why dieting doesn't usually work*” (în traducere *De ce de obicei dietele nu funcționează*), neurologul Sandra Aamodt ne atrage atenția asupra unei descoperiri făcute de dr. Rudy Leibel, de la Universitatea Columbia, SUA.

Acesta a descoperit că **la fiecare reducere de 10% a masei corporale, metabolismul suprimă arderea și folosirea a 250–400 calorii/zi, pe care instinctiv organismul prevăzător le depozitează ca rezerve de grăsime.**

Consecința este că **cine dorește să mențină pe termen lung greutatea X, va trebui să consume neîncetat cu până la 400 calorii mai puțin decât o persoană care în mod normal are greutatea X.**

De exemplu, să spunem că sunteți o femeie de 45 ani, înălțime 167 cm, greutate 70 kg cu o viață relativ activă și doriți să scadeți în greutate 10%, adică 7 kg. Să presupunem că printr-o dietă severă ați reușit acest lucru și acum aveți 63 kg, deci organismul a scăzut în greutate cu 10%.

Întrebare esențială: câte calorii trebuie zilnic apoi consumate, pentru a vă putea menține în continuare la acest nivel de 63kg?

Conform cu dr. Rudy Leibel, pentru a vă putea menține greutatea la acest nivel, trebuie să consumați zilnic cu 250–400 calorii mai puțin decât are nevoie o femeie care are în mod natural metabolismul setat la 63 kg, fără diete și fără alte restricții alimentare.

Conform cu acest calcul, o astfel de femeie care în mod natural are 63 kg, are nevoie zilnic de aproximativ 2370 calorii.

Însă Dvs., care ați ajuns la greutatea de 63 kg în urma unei cure de slăbire, pentru a putea fi sigură că veți menține acest rezultat pe termen lung, va trebui să mâncați zilnic alimente care însumează un total maxim de $2370 - 400 = 1970$ calorii.

Dacă nu veți face această scădere de calorii, organismul Dvs. va transforma cele 400 calorii înapoi în grăsime, adică vă veți îngrășa înapoi cu o viteză extraordinară:

44 grame de grăsime/zi (9 calorii înseamnă 1 gram grăsime).

Adică în aproximativ 23 zile deja ați pus înapoi 1 kg grăsime. În continuare puteți avea surpriza neplăcută ca organismul supus unei diete să nu se oprească din îngrășare la greutatea inițială de 70 kg, ci să se oprească undeva mai sus, pe la 73 sau chiar 75 kg.

Când mănânci – unii nutriționiști sunt de părere că cea mai importantă masă este cea de dimineață, dar monahii consideră că dimineața nu trebuie mâncat.

Aici fiecare face cum crede de cuviință. Intervalul 7–18 este cel mai indicat pentru a mânca cele 2–3 porții prestabilite.

În special pentru cei trecuți de 40 ani, la care metabolismul este mai încetinit, trebuie să ia măsuri să nu mai mănânce după orele 18, decât eventual excepțional alimente cu indice glicemic foarte mic: grame semințe, iaurt fără grăsime, legume crude (morcov crud, salată, etc).

Este foarte indicat ca la orele 20 digestia mesei de seară să fie deja încheiată.

Unde mănânci – trebuie să-ți stabilești cu o zi înainte unde mănânci: acasă, la serviciu și/sau în oraș.

– pentru a dezobișnui trupul de deprinderile patimilor, trebuie ținute zile de post.

Recomandat este să ținem post în zilele stabilite de calendarul religios al Bisericii.

În general trebuie ținut post în zilele de luni, miercuri, vineri și duminică dimineață până se termină Liturghia.

Tradiția populară spune că la Biserică, la slujba de Duminică dimineață se merge pe stomacul gol, fără a lua micul dejun, deoarece atunci se „hrănește” cu Lumină îngerul păzitor, care în timpul slujbei Sf.Liturghii se află în Sf.Altar.

Dacă mergem la slujba Sf.Liturghii cu micul dejun consumat, atunci îngerul nostru personal care se află în acel moment în Sf.Altar nu se mai poate „hrăni” cu Lumină.

Un alt post recomandat este și „postul mic”, care durează de la orele 18 ale zilei până la orele 12 ale zilei următoare.

Este un post deosebit de eficient în a lupta cu patima lăcomiei și a aspectelor inconștiente care țin de această patimă: frica de înfometare, poftele și deprinderea trupului. Cine poate este indicat să țină post și în perioadele mai lungi stabilite de Biserică.

– pentru a ajuta organismul să scape de deprinderile trupului, trebuie evitate și oprite toate alimentele care produc plăcere alimentară: alcool (bere, vin, tărie), cafea, sucuri, dulciuri, biscuiți, prăjeli, alimente care conțin zahăr, etc. Treptat, în fiecare săptămână să începem să renunțăm la câte o plăcere alimentară.

– nu vom putea să renunțăm imediat la toate obiceiurile alimentare care susțin patima lăcomiei. Va fi greu să reducem brusc și definitiv cantitatea de mâncare pe care o mâncăm în mod obișnuit.

De aceea, este recomandat ca prima dată să existe o etapizare în renunțarea la plăcerile alimentare. În acest sens fiecare își poate alege propriul drum.

Din punctul meu de vedere, ar trebui să renunțăm (limităm) la plăcerile alimentare în următoarea ordine:

sare, zahăr, orice aliment care conține zahăr (prăjituri, sucuri dulci, etc.), cafea, lapte, băuturi carbogazoase, bere, băuturi spirtoase, condimente, orice formă de prăjeli, carne și produse procesate din carne, grăsimi, alimente care conțin făină albă (pâine albă, produse de patiserie, biscuiți).

După ce renunțăm treptat la aceste plăceri alimentare, ne va fi cu mult mai ușor să

reducem cantitatea de mâncare și să ne luptăm cu „senzația“ de foame.

18.3.3. Preocuparea conștientă pentru a slăbi.

De la început aș dori să fac precizarea că despățimirea de patima (demonul) lăcomiei alimentare nu este tot același lucru cu procesul de slăbire. Să nu confundăm arderea unor calorii și grăsimi cu procesul de exorcizare din trupul nostru al unui demon.

Aceasta este o diferență care are consecințe majore.

Să facem o diferență de nuanță:

Dumnezeu NU va limita atacul poftelor alimentare demonice și NU ne va ajuta în osteneala noastră, dacă dorim să slăbim pentru scopuri lumești: să arătăm bine, să ne creștem iubirea de sine și mândria ascunsă, să ne cumpărăm haine mai bune, să arătăm mai bine decât cei din jur, să fim mai atractivi pentru curvie, etc.

Dumnezeu va limita atacul poftelor alimentare demonice și ne va ajuta în osteneala noastră, dacă dorim să slăbim pentru scopuri duhovnicești: să avem trezvia minții, să ne despățimim de patima lăcomiei alimentare, să avem calitate și cantitate în rugăciune, să avem o asceză alimentară absolut obligatorie pentru a putea realiza o pravilă de rugăciuni seara și noaptea (orele 22–4 dimineața).

Am arătat în paragraful anterior **18.2.15.b.** despre călugărul cel gras, care a fost „certat“ de starețul Tihon Golenkov (părintele duhovnicesc al Sf.Paisie Aghioritul). Părintele Tihon i-a spus monahului gras că acest lucru nu este acceptabil, să aibă trupul îngreunat de grăsime, deoarece aceasta este o evidență a dependenței sale mentale și sufletești de patima lăcomiei. Grăsimea în exces duce la obosirea rapidă a organismului și reduce calitatea și cantitatea rugăciunii.

Pentru a slăbi călugărul gras trebuia să mănânce puțină mâncare, să citească zilnic Paraclisul Maicii Domnului și să facă 150 metanii mari, iar ziua să „spună“ mereu mental *rugăciunea lui Iisus*. Monahul gras a ascultat de povețele Părintelui Tihon Golenkov și în câteva săptămâni a scăpat de grăsimea din trup.

De aceea cele scrise în acest capitol nu sunt un curs practic pentru eliminarea grăsimii din corp, ci îndrumări de asceză activă pentru a ne elibera mintea, sufletul și trupul de patima (demonul) lăcomiei alimentare.

NU AVEM AJUTORUL LUI DUMNEZEU PENTRU DESPĂTIMIRE (INFORMAȚII, CUNOAȘTERE, VOINȚĂ, BANI, SFATURI, HAR) =

CÂND SCOPUL NOSTRU ESTE DOAR SLĂBIREA (ELIMINAREA GRĂSIMILOR, UN CORP ARĂTOS–ATTRACTIV, SĂ FAC IMPRESIE, SĂ ARĂT BINE, ETC.).

AVEM TOT AJUTORUL LUI DUMNEZEU PENTRU DESPĂTIMIRE (INFORMAȚII, CUNOAȘTERE, VOINȚĂ, BANI, SFATURI, HAR) =

- 1. SCOPUL NOSTRU PRINCIPAL ESTE DESPĂTIMIREA DE LĂCOMIE (EXORCIZAREA DEMONULUI LĂCOMIEI ALIMENTARE + ELIMINAREA DEPRINDERILOR NEUROLOGICE ȘI FIZIOLOGICE) +**
- 2. SECUNDAR ESTE ELIMINAREA GRĂSIMILOR, IMPLICIT SLĂBIREA (SCĂDEREA ÎN GREUTATE).**

Despățimirea de lăcomie duce de obicei inițial și la o oarecare slăbire a trupului, dar acest lucru nu este obligatoriu pe termen lung.

Poți să fii supraponderal și să fii despățimit de lăcomie, precum poți să fii nativ slab

și/sau să fi parcurs o dietă de slăbire și totuși să fii complet robul patimii (demonului) lăcomiei. Sunt călugări grași care sunt eliberați de lăcomie și sunt mireni slabi care sunt dependenți de pofta alimentară.

Până la un anumit moment, într-adevăr există un drum comun între despățimire și lăcomie, dar de la un punct încolo, drumurile dintre cele două scopuri se despart. Cum se poate ca să slăbești și totuși să fii bolnav sufletește de lăcomie alimentară? Simplu, datorită progreselor chimiei organice, industriei alimentare și medicinei. Nu contest faptul că în ziua de astăzi există o întregă ramură a medicinei, care se ocupă cu regimuri alimentare, alimente complexe și suplimente alimentare care pot opri senzația de foame pe cale chimică. Omul slăbește, dar nepunându-și întrebările legitime cu privire la gândurile de foame și la poftele alimentare, care l-au adus în starea de dependență.

Problema cu aceste metode și terapii nu este neapărat legată de eficiența lor, ci de faptul că pe termen lung ele generează o atitudine de necredință și ateism, de rupere față de realitățile duhovnicești elementare. Știința slăbitului într-adevăr funcționează și multe dintre regimurile nutriționiste pot genera un rezultat constant, de lungă durată.

Însă odată cu știința enzimelor, insulinei și a cortizolului, omul nu mai este lăsat să se lupte cu gândurile, nu mai este învățat și educat să identifice un atac demonic prin gânduri și pofta alimentară.

Omul nu mai are nevoie nici de atenție, nici de împotrivire, deoarece toată problema a fost preluată și este rezolvată la nivel chimic. Însă fără expunerea directă și „crudă“ la gândurile de foame, de poftă și la frica demonică de înfometare, demonul (patima) lăcomiei nu poate fi învins(ă).

Este bine și necesar să ne propunem să slăbim, să dăm jos din grăsimile acumulate în exces, fără însă să uităm că slăbirea nu este scopul final, ci este doar un mijloc către scopul final, care în esență este despățimirea (exorcizarea) de patima (demonul) lăcomiei alimentare.

18.3.3.a. Disciplina alimentară pentru arderea rapidă a grăsimii corporale, prin activarea procesului numit CETOZĂ.

O „inovație“ realistă în domeniul slăbitului este cetoza, adică postul unei zile întregi, în care consumăm numai lichide. Cercetătorii britanici au descoperit că cetoza nu este resimțită de organism ca înfometare, nu activează mecanismele automate de supraviețuire și ca urmare are loc un proces rapid de ardere a grăsimilor.

Pentru cei care doresc să slăbească este foarte recomandat postul unei zile (de obicei vinerea), atunci când consumăm doar lichide neîndulcite: apă, ceai. Nu trebuie totuși confundat acest tip de post cu despățimirea de lăcomie. Dacă practici vinerea cetoza și apoi în zilele următoare mănânci până la plesnire nu ai făcut nimic.

Pornind de la studiile făcute de cercetători britanici în anii 2010, în ultimii ani nutriționiștii au început să recomande activarea procesului cetozei.

Cetoza este un proces natural al organismului de ardere a grăsimilor, care apare după 16 ore de la ultima masă. Pentru a activa cetoza, trebuie să nu mănânci nimic timp de minim 15–16 ore și dimineața să faci minim 1 oră de mișcare, pentru ca sistemul limfatic să pună în mișcare spre colon toxinele din organism.

Mișcarea de dimineată pot fi și următoarele: 100–200 metanii mari, 4–7 km mers pe jos în aer liber sau pe bandă, gimnastică elementară în casă, antrenamente HIIT casnice, alergat în casă la bandă, mișcare la bicicletă statică, mișcare la aparat stepper, ping-pong, badminton, box „cu umbra”, etc.

Este foarte recomandat ca toate aceste forme de mișcare să le facem în mod organizat, sub forma unor serii HIIT (High Interval Intensity Training).

În cele 16 ore de „odihnă” alimentară este complet interzis să consumăm alimente dulci, care duc la declanșarea eliberării de insulină în sânge.

Practic în aceste 16 ore este complet interzis să consumăm orice fel de alimente (solide sau lichide) care conțin glucide, proteine, carbohidrați, sau grăsimi.

În acest interval este totuși permis să consumi lichide simple neîndulcite: apă călduță, ceai neîndulcit.

NU MĂNÂNCI NIMIC TIMP DE 16 ORE (AI VOIE SĂ BEI APĂ CĂLDUȚĂ, CEAI NEÂNDULCIT) = ACTIVARE CETOZĂ + DIMINEAȚA FACI MINIM 1 ORĂ DE MIȘCARE = ORGANISMUL ÎNCEPE SĂ CONSUME DIN GRĂSIMEA ACUMULATĂ.

Cei care au studiat efectele cetozei sunt de părere că este foarte recomandat să activăm acest proces de „odihnă” alimentară de 1–2 ori pe săptămână, chiar dacă nu ne propunem să scăpăm de grăsimea corporală.

Este însă obligatoriu să activăm procesul cetozei de minim două ori pe săptămână, pentru a ne putea menține pe termen lung rezultatele unei intenții de slăbire.

Putem vedea astfel osteneala pentru cetoză ca fiind un fel de antrenament fizic de întreținere a unei condiții fizice de care suntem mulțumiți. Pentru a „consuma” constant din stratul de grăsime, trebuie însă să activăm procesul cetozei și arderii de grăsime în fiecare zi.

Intervalul optim pentru cetoză este între orele 18 și până a doua zi la orele 12–13.

Între orele 12–13 putem mânca câteva fructe și apoi pe la orele 16–16.30 luăm masa principală a zilei.

Fructele „minune” pentru arderea grăsimilor sunt în special grapefruitul și portocalele. Alimentul „minune” pentru arderea grăsimii sunt ouăle fierte moi.

Dulciurile și carbohidrații sunt complet excluse.

După orele 18 nu mai mâncăm absolut nimic. De la ultima masă a zilei până la orele 24 noaptea putem bea doar lichide simple: apă, ceai simplu neîndulcit.

Un efect mai puternic obținem dacă dimineata la trezire bem 2–300 ml de apă călduță, în care stoarcem sucul de la o felie subțire de lămâie. Nu mâncăm fructul și nici coaja lămâiei. Lăsăm deci organismului un timp de minim 16 ore pentru asimilarea hranei și repaos. Următoarea mâncare o vom avea după orele 12.

Metabolismul alimentar se pornește dacă mâncăm o linguriță rasă din orice aliment, deci în intervalul 18 până a doua zi la orele 12 putem eventual face doar foarte mici gustări (testări) din alimentele pe care le preparăm. Pentru a nu porni metabolismul alimentar și pentru a păstra procesul de cetoză, aceste testări trebuie să fie foarte mici cantitative, la nivelul unui vârf de linguriță.

La început este recomandat să activăm procesul cetozei de maxim 1–2 ori pe săptămână, de preferință în zilele de post: miercuri (marți orele 18–miercuri orele

12/13) și vineri (joi orele 18–vineri orele 12/13).

Atenționare: vom opri procesul de cetoză (arderea lipidelor) dacă vom sesiza un miros corporal mai ciudat (dulce) și dacă la analiza de laborator a sângelui/urinei se va depista prezența corpiilor cetonici. Aceștia pot fi indiciul unei forme de diabet sau al unui dezechilibru hepatic.

18.3.3.b. Despre cetoză și mișcare (sport, antrenamente HIIT).

Cele mai spectaculoase rezultate în arderea grăsimilor apar dacă pe lângă activarea alimentară a cetozei practicăm zilnic dimineața o activitate fizică de tipul HIIT (High Interval Intensity Training).

Antrenamentele HIIT au fost descoperite în anii 1980 de către antrenorul și profesorul japonez Izumi Tabata care a descoperit beneficiile pentru organism a **efortului fizic făcut în serii scurte de 2–4 minute, dar foarte intense, urmate de mici pauze de maxim 1 minut (timpul de pauză este 20% din timpul efortului).**

Beneficiile antrenamentelor de tipul HIIT sunt scăderea colesterolului, arderea accelerată a grăsimilor, întărirea masei musculare, creșterea oxigenării plămânilor, creșterea imunității, eliberarea de stress, susținerea neurogenezei, etc.

Surprinzător, **antrenamentele de tipul HIIT (serii scurte și intense) duc la ANDURANȚĂ, la dobândirea unei rezistențe sporite la eforturile fizice susținute de durată medie (2–12 ore) și de lungă durată (1–5 zile).**

Sunt multe femei practicante de antrenamente de tipul HIIT casnic (în bucătărie sau sufragerie), care au obținut rezultate foarte bune la semi-maratoane și maratoane fără a face deloc antrenamente de anduranță pe stadioane sau prin parcuri.

Pe internet se pot găsi multe modele de programe de antrenament de tipul HIIT casnic, cu diverse serii de exerciții care se pot realiza în spații mici.

Poate suna amuzant și ciudat să te antrenezi pentru un semi-maraton (21 km, 10 km) sau un maraton complet (42 km) în bucătărie sau în camera de zi, dar realitatea este că aparent banalele antrenamente de tipul HIIT casnic și-au demonstrat valabilitatea pentru eforturile de anduranță.

Dacă nu vrem să ne antrenăm pentru maratoane, sporturi de performanță, ascensiuni montane sau antrenamente militare, există și versiuni de antrenamente HIIT moderate, care pot fi practicate de majoritatea populației, indiferent de vârstă.

Rezultate foarte bune pentru consumul grăsimilor și simultan fortifierea musculară apar dacă activitatea de tipul HIIT este mersul rapid pe jos dimineața, după ce am băut anterior 2–400 ml apă caldă, eventual combinată cu zeamă de lămâie.

Antrenament HIIT WALK înseamnă să mergem pe jos într-un ritm alert, ușor forțat, în serii de câte 10–15 minute. Concret, antrenamentul de dimineață de tipul HIIT WALK se poate face în una sau două reprize de efort dozat moderat.

x. Antrenamentul HIIT WALK într-o singură repriză, de maxim 15 minute.

Înseamnă să începem mersul alert pe jos dimineața, timp de de maxim 10–15 minute. Dacă avem un stil de viață sedentar fără activitate fizică, nu vom putea să facem acest efort zilnic, în fiecare dimineață. Este bine să începem cu un efort moderat alternativ: o zi facem acest efort, iar în ziua următoare facem pauză, apoi în ziua a treia iar mergem rapid dimineața pe jos, apoi iar o zi facem pauză, etc.

După 2–4 săptămâni de antrenament zilnic alternativ, după ce ne-am obișnuit

organismul cu efortul de dimineață, putem să mergem rapid pe jos în fiecare dimineață, timp de maxim 10–15 minute.

După ce terminăm reprima de mers rapid, continuăm să mergem pe jos într-un ritm lent, relaxat, pentru a ne liniști ritmul cardiac. Nu stăm jos, ci continuăm să mergem. Nu este obligatoriu să ajungem la două reprize de efort, dacă facem acest tip de antrenament zilnic, rezultate foarte bune se pot obține și cu o singură repriză de maxim 15–20 minute.

xx. Antrenamentul HIIT WALK în două–trei reprize, de maxim 15 minute fiecare.

Înseamnă că mergem pe jos în ritm alert timp de maxim 15 minute, apoi facem o pauză de 2–3 minute, în care nu stăm jos ci continuăm să mergem într-un ritm mai încet, relaxat. Apoi iar reluăm ritmul alert pentru alte 15 minute, etc. La final nu ne oprim și nu stăm jos, ci mergem în continuare pe jos relaxați X minute, până la liniștirea ritmului cardiac.

La început este posibil să nu puteți din prima zi susține două–trei reprize de câte 15 minute fiecare. Începeți să mergeți pe jos în ritm alert doar 5 minute, apoi mergeți pe jos relaxat 2 minute. În timp creșteți timpul de mers alert la 10 minute, iar apoi în final, după câteva luni de antrenament zilnic, puteți încerca și varianta de 15 minute.

Tempii prezentați de mine aici sunt strict orientativi, fiecare își dozează efortul după propriile puteri, fără a face excese de efort și de voință, pentru a nu ajunge la stări cronice de oboseală și chiar la stări de rău.

Chiar dacă este un simplu mers pe jos, această activitate este o mare consumatoare a glucozei și a energiei musculare. Practic după câteva minute de mers pe jos în ritm alert organismul consumă toată energia disponibilă în mușchi și începe să consume energia din ficat.

Un program alimentar zilnic care activează cetoza combinat cu 30 minute de efort fizic moderat de tip HIIT dimineața, poate duce la arderea de până la 0,5–1 kg de grăsime pe săptămână.

xxx. Atenționări.

– dacă sunteți supraponderal, aveți probleme cronice cu ficatul, aveți oboseală cronică generală și/sau suferiți de deficitul unor minerale esențiale (calciu, magneziu, crom, fier), consumul rapid al glucozei/energiei din mușchi poate duce la accidente (rupturi musculare, entorse de articulații, probleme cardiace), leșin subit sau chiar la imposibilitatea de a vă mai putea ține pe picioare.

Deci în toate aceste cazuri nu faceți reprize de mers pe jos în ritmul HIIT prezentat.

– este strict interzis să vă suiți pe bicicletă sau să urcați la volan și să conduceți imediat mașina după antrenamentul HIIT de dimineață, deoarece veți avea probleme de coordonare a musculaturii picioarelor.

Pentru a putea avea o coordonare musculară normală, mușchii picioarelor vor avea nevoie de cel puțin 30 minute pentru recuperare. De aceea spuneam că acest antrenament este recomandat dimineața, atunci când suntem deja în drum pe jos spre serviciu sau spre metrou.

În general nu faceți antrenamente de tipul HIIT, indiferent de variantă, în situațiile în care urmează să conduceți mașina sau să faceți un alt tip de efort fizic.

– nu este recomandat să depășiți limita de 15 minute per serie de mers pe jos în ritm susținut, chiar dacă aveți o condiție fizică bună și luni de zile de practică.

După maxim 15 minute de mers alert se va merge câteva minute în ritm relaxat, liniștit. Nu stăm jos, ci continuăm să mergem.

În caz de forțare puteți face rupturi și/sau întinderi musculare, entorse ale încheieturilor, palpitații cardiace, stop cardiac, căderi de calciu și pierderea conștiinței, o epuizare cronică care va necesita ulterior o recuperare de câteva ore.

18.3.4. Despățimirea neurologică a creierului prin neurogeneză activă. Când sportul și mișcarea pot duce la completa dependență neurologică de patima lăcomiei alimentare (!).

La începutul acestui capitol am spus că este o diferență dintre slăbire și despățimire, a slăbi nu este același lucru cu a te despățimi de patima lăcomiei. Practicând antrenamentele de tipul HIIT descrise mai sus și activând cetoza putem într-adevăr slăbi spectaculos, dar asta nu înseamnă că ne-am eliberat de patima lăcomiei.

Pentru a ne elibera de o patimă, trebuie să ne curățăm sufletul de înclinația/coruperea acestuia pentru acea patimă, prin disciplină sufletească (preocuparea pentru smerenie și răbdare, dragoste pentru Dumnezeu) și disciplina gândirii (prezență conștientă, împotrivire, *rugăciunea lui Iisus*).

Nu trebuie însă să uităm că o patimă la care am fost robi ani de zile a produs în creierul nostru și schimbări neurologice. Deprinderi și adicții organice practicate timp de ani de zile au dus obligatoriu și la efecte neurologice.

O patimă înseamnă și existența în creierul nostru a unui set de neuroni încărcăți cu informația patimii, care produc în organism comenzi automate inconștiente de respectare a adicției deja create. Odată creierul „infecat” cu neuronii unei patimi, organismul va primi de la acești neuroni comenzi (semnale chimice, senzații, hormoni) pentru a satisface deprinderea patimii.

Neuronii infectați de o adicție (dependență sau patimă) nu cunosc noțiunea de „patimă”, ei pur și simplu generează comenzi organismului pentru a executa codul patimii, cu care ei înșiși sunt infectați. Eliberarea de orice patimă (lăcomie alimentară, alcool, fumat, sex, shopping, lene, mânie, etc.) presupune deci și să „scăpăm” de neuronii infectați informațional de diferitele dependențe create.

Pentru a ne elibera organismul de sub teroarea senzațiilor și condiționărilor neurologice trebuie să luăm măsuri și contra centrilor nervoși „infecțați”, care ne condamnă la perpetuarea unei adicții pe care nu o dorim.

Întrebarea fundamentală care se pune este deci următoarea: cum îndepărtăm din creier neuronii responsabili cu respectarea adicțiilor și deprinderilor patimilor?

Pentru a putea răspunde și rezolva această problemă, trebuie să facem apel la neuroștiințe. Psihologul Dragoș Cîrneci ne învață ce trebuie să facem pentru a scăpa de o dependență/patimă din punct de vedere neurologic.

Soluția pentru a genera extincția neuronilor responsabili de o adicție (patimă, dependență) este simplă și eficientă.

Extincția neuronilor infectați cu informație negativă – cum este patima lăcomiei, se realizează prin „neurogeneză adultă”, adică producerea de neuroni noi. Atunci devine foarte important de știut cum poate fi stimulat și susținut acest proces de „naștere” a unor noi neuroni.

Studiile de specialitate au arătat că cele mai eficiente activități pentru a stimula

neurogeneza adulților sunt următoarele: obținerea și menținerea stării de prezență conștientă prin *rugăciunea lui Iisus*, folosirea conștientă a atenției indiferent de activitate (profesional, educațional, rugăciune, etc.), somnul de noapte suficient, disciplina cititului zilnic, învățarea profesională continuă, învățarea limbilor străine, alergarea moderată dimineața (jogging-ul), mersul pe jos dimineața (eventual chiar cu metodă HIIT), consumul de ciocolată neagră, exercițiile la bicicletă (statică sau de drumeție), atenția pentru a mesteca bine mâncarea, consumul zilnic moderat al produselor derivate din planta de anghinare (ceai, drajeuri, capsule), alimentația hipo-calorică (reducerea aportului caloric zilnic cu 10–20% față de normal, adică o reducere cu aproximativ 300–500 kcal/zi), respectarea regulată a unor zile de post alimentar în care aportul caloric este de maxim 5–800 kcal.

Se pare că în condiții normale creierul nostru poate produce aproximativ 700 neuroni noi, de care are nevoie pentru a prelua sarcinile neuronilor care au murit.

Nașterea noilor neuroni și transferul acestora în creier în zonele unde este nevoie de ei sunt procese care pot fi sever afectate de starea mentală negativă numită stress.

Deci cum oprim acest stress mental și neurologic, care practic ne sabotează neurogeneza și implicit ne sabotează tentativa de a scăpa de o patimă?

Este important de știut că stress-ul poate fi oprit dacă ne menținem creierul într-o stare de prezență conștientă, care stare de prezență poate fi obținută prin osteneala unei atenții conștiente. Există o relație foarte puternică între neurogeneză, stress și starea de prezență conștientă:

FOLOSIREA CONȘTIENTĂ A ATENȚIEI (*rugăciunea lui Iisus*) = DUCE LA STAREA DE PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ = DUCE LA OPRIREA MECANISMULUI NEUROLOGIC AL STRESS-ULUI = DUCE LA FUNCȚIONAREA NORMALĂ A NEUROGENEZEI ADULTULUI = ZILNIC CREIERUL POATE PRODUC APROX. 700 NEURONI NOI FUNCȚIONALI = ÎN CONDIȚII DE MIȘCARE REGULATĂ ARE LOC ÎNLOCUIREA NEURONILOR PROGRAMAȚI CU MENȚINEREA ADICȚIILOR UNEI PATIMI.

Activitățile fizice cele mai recomandate pentru a stimula neurogeneza sunt folosirea atenției conștiente (citit, memorări, *rugăciunea lui Iisus*, folosirea atenției situaționale, efortul intelectual la locul de muncă), mersul alert pe jos (descriș anterior ca antrenament HIIT) și alergarea ușoară (jogging).

Se pare că **sunt necesare minim 30 zile de continuitate în mișcare pentru apariția și maturizarea noilor neuroni. Studiile au arătat faptul că aceleași zone din creier activate/excite de o dependență** (fumat, alcool, sucuri, sex, zahăr, dulciuri, carbohidrați, cofeină, prăjeli, etc.) **se activează și când mergem alert pe jos.**

Noii neuroni care se vor naște vor fi încărcăți informațional cu orice nou comportament, obicei, rutină sau deprindere pe care o vom face în locul vechii dependențe.

Eliberarea neurologică de o patimă are loc doar atunci când facem toate eforturile ca noii neuroni produși să fie încărcăți informațional cu noi comportamente sănătoase.

Evident, noii neuroni se vor încărcă informațional cu comportamente noi (lipsa patimii) doar dacă timp de 30 zile oprim comportamentul de adicție al patimii.

CITIT + MERS ALERT PE JOS DIMINEAȚA (HIIT WALK) = DUCE LA „NEUROGENEZA ADULTĂ“ = DUCE LA PRODUCEREA DE NEURONI NOI + EXTINCȚIA NEURONILOR ÎNCĂRCAȚI CU INFORMAȚIA PATIMII = NOII NEURONI SE ÎNCARCĂ INFORMAȚIONAL CU NOUA „ADICȚIE“, CU NOILE COMPORTAMENTE PE CARE LE AVEM = TIMP DE 30 ZILE ESTE INTERZISĂ CONTINUAREA DEPENDENȚEI DE PATIMĂ.

Dacă în acest timp vom continua adicția/patima, noii neuroni produși se vor încărca informațional tot cu rutine de executare a deprinderii patimii, sporind astfel neurologic dependența de patima deja existentă.

Pe scurt, putem face sport și mișcare, dar dacă în acest timp nu oprim patimile și dependențele, rezultatul va fi o întărire pe termen lung a patimilor și dependențelor deja create.

De exemplu, dacă în cele 30 zile când facem mișcare dimineața consumăm în continuare cafea, dulciuri, bere și alcool, după 30 zile rezultatul va fi o întărire neurologică a deprinderii de a consuma aceste produse.

De asemenea, **noii neuroni se vor încărca informațional cu orice tip de comportament negativ sau adicție organică pe care ei o „văd“ în decursul celor 30 zile de maturizare.**

Dacă de exemplu suntem consumatori ocazionali de cafea, dulciuri, bere sau alcool, iar în aceste 30 zile începem să consumăm zilnic aceste produse, după această perioadă ne vom „trezi“ cu o dependență neurologică cronică de cafea, dulciuri, bere sau alcool. În continuare vom deveni consumatori zilnic al acestor produse.

FACEM ZILNIC SPORT, MIȘCARE (mers alert pe jos, alergare) SAU CITIM CĂRȚI, FĂRĂ A OPRI DEPENDENȚE ȘI PATIMI = VOR ÎNTĂRI NEUROLOGIC DEPENDENȚELE, PATIMILE ȘI COMPORTAMENTELE DEJA EXISTENTE.

FACEM ZILNIC SPORT, MIȘCARE SAU CITIM CĂRȚI, FĂRĂ SĂ OPRIM CONSUMUL DULCIURILOR ȘI A ALIMENTELOR CU ZAHARURI = CREȘTEM DEPENDENȚA DE CONSUMUL PRODUSELOR CARE CONȚIN ZAHARURI.

Îată ce ne spune psihologul Dragoș Cîrneci cu privire la legătura existentă între mișcarea regulată și despățimirea de fumat:

„Mai multe studii au descoperit că extincția, la fel ca și alte forme de învățare și re-învățare se bazează pe noi neuroni, care apar în creier toată viața, chiar și la vârsta adultă – procesul numindu-se NEUROGENEZA ADULTĂ. [...]

Ei bine acești noi neuroni ne pot ajuta și să scăpăm de fumat. Care este rețeta? Printre activitățile care duc cel mai sigur la apariția acestor neuroni speciali este MIȘCAREA, în special mersul alert sau alergatul. Nu mult, cam jumătate de oră pe zi. Alergatul conduce la secreția unor hormoni de creștere în organism, care la nivel de creier stimulează apariția de noi neuroni din celule stem neuronale. Doar că procesul nu are loc instantaneu ci durează cam o LUNĂ.

O lună le ia noilor neuroni să se maturizeze și să-i ajute pe frații lor mai mari să performeze mai bine. [...]

Practic noii neuroni generați sunt ca un fel de SUPERGLUE care fixează orice fel de asociere contextuală ulterioară apariției lor. [...] La fel, odată cu dotarea cu un set de neuroni noi trebuie să avem grijă ce facem pentru că suntem mai expuși la fixare. Orice fel de fixare.

*Cum am putea să aplicăm asta la renunțarea la fumat? Simplu. Încercăm să facem efort fizic zilnic timp de o lună. În timpul asta nu fumăm. Oricum, **alergatul stimulează exact zonele din creier care «se bucură» când fumăm, deci poate fi un bun înlocuitor.** În tot acest timp evităm să mergem prin locurile în care obișnuim să fumăm. [...] **Trebuie să REZISTĂM, no matter what.** [...] **Și tot așa vreo 6–7 săptămâni, având grijă să alergăm în continuare și planificând atent vizitele în contextele problematice în funcție de neuronii care «ne vin prin poștă».**¹⁸
(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)*

Dacă facem sport sau citim în mod regulat, fără să eliminăm timp de 30 zile din comportamentul nostru poftele culinare, dependențele de zahăr, fumat, sex, bere, cafea, pâine, etc., rezultatul va fi de fapt o întărire a dependențelor de toate aceste adicții.

Deci dacă facem sport sau citim în mod regulat, fără să eliminăm din alimentație timp de 30 zile toate dulciurile și toate produsele cu conținut de zaharuri, rezultatul va fi de fapt o creștere a adicției și dependenței față de dulciuri și zaharuri.

Aceasta poate fi explicația pentru dependențele cronice ale sportivilor, militarilor și a celor care fac mișcare în mod regulat. Ne-am aștepta ca oamenii care fac în mod regulat mișcare să scape ușor de dependențe, adicții și patimi nesănătoase mari consumatoare de energie fizică și psihică.

În realitate însă, după cum putem observa în jurul nostru, mulți oameni care fac mișcare în mod regulat au dependențe (patimi) cronice pentru: fumat, sex, alimente dulci, zahăr, sucuri dulci, cafea, bere, pâine, shopping, jocuri de noroc, etc.

Concluziile neurologice pentru despățimirea de lăcomie sunt următoarele:

Dacă vrei să te apuci de sport și mișcare regulată, cel puțin în primele 30 zile rezistă și nu da satisfacție patimilor și adicțiilor nesănătoase pe care deja le ai, deoarece prin sport și/sau mișcare fizică regulată este posibil să-ți întărești adicțiile și patimile deja existente.

Dacă vrei să scapi de o patimă/dependență este obligatoriu să faci mișcare 30 minute zilnic, minim 30 zile, timp în care ESTE STRICT INTERZIS să cedezi la patima sau adicția existentă.

Așa cum ne spune psihologul Dragoș Cîrneci: **timp de 30 zile „trebuie să REZISTĂM, no matter what“.**

Dacă crezi că nu ai motivația și puterea de a rezista patimii timp de 30 zile, atunci nu te apuca de un program de mișcare regulată zilnică, deoarece în acest mod îți vei întări neurologic adicția deja existentă.

18.3.5. Despățimirea de lăcomie presupune eliminarea completă din alimentație a zaharurilor și în special a alimentelor care conțin combinații de grăsimi (acizi grași saturați) cu glucide (zaharuri).

18.3.5.a. Există multe studii de specialitate care au demonstrat legătura dintre consumul zaharurilor și apariția unei senzații de foame nejustificată și a unor puternice poftte alimentare.

Aceste efecte au loc deoarece consumul zahărului alimentar (cel produs prin procedee chimice, pe cale industrială) duce la dereglarea funcționării unor importanți hormoni care reglează în organism apariția senzațiilor de foame și sațietate.

Concret, prin consumul produselor care conțin zahăr, are loc o secreție a hormonului care va induce omului o puternică senzație de foame. Consecința eliberării în sânge a acestui hormon este că omul va avea brusc o puternică senzație de foame și va începe să mănânce suplimentar, peste nevoile normale ale organismului. Bănuiesc că ați observat din proprie experiență cum senzația de foame apare brusc și nejustificat, la doar câteva minute după ce ați consumat un aliment care conține zaharuri.

Prin consumul de zahăr este inhibată și secreția hormonului care crează senzația de sațietate. Consecința acestui blocaj hormonal este că omul ajunge să mănânce încontinuu, cu mult peste necesarul său real de hrană.

Bănuiesc că ați observat din proprie experiență cum senzația de sațietate apare de-abia când v-ați asigurat peste 100% din necesar, dacă în prealabil ați consumat alimente care conțin zaharuri.

CONSUMUL DE ZAHĂR = ARE LOC SECREȚIA HORMONULUI CARE INDUCE SENZAȚIA DE FOAME + ARE LOC INHIBAREA HORMONULUI CARE INDUCE SENZAȚIA DE SAȚIETATE = TREBUIE SĂ MĂNÂNCI CU MULT ÎN PLUS FAȚĂ DE NEVOILE REALE ALE ORGANISMULUI.

Un alt efect surprinzător al consumului de zahăr este potențarea și stimularea poftelor alimentare. Ca și sarea și carnea, zahărul are și el același efect surprinzător. Prin consumul de zahăr ne stimulăm dependența de poftte alimentare variate: pentru alcool, carne, sucuri dulci, băuturi carbogazoase, dulciuri, înghețată, biscuiți, prăjituri, produse de patiserie, cartofi prăjiți, diverse rețete de mâncare gătită, etc. Bănuiesc că ați observat din proprie experiență cum consumul alimentelor dulci duce la apariția unor puternice și diverse poftte alimentare.

Practic nu poate exista oprirea dependenței de patima lăcomiei (pofte, mâncat suplimentar), **fără să oprim complet consumul produselor care conțin zahăr** (cel produs industrial, prin procedee chimice).

CONSUMUL DE CARNE, ZAHĂR = DUCE LA STIMULAREA POFTELOR ALIMENTARE DIVERSE = DEPENDENȚA DE PATIMA LĂCOMIEI.

Consumul de zahăr industrial are pentru organismul uman doar consecințe negative: transformarea acestui zahăr în grăsime, producerea în exces de insulină, slăbirea conexiunilor neuronale și slăbirea voinței.

Studiile de specialitate și practica personală ne arată că nevoia de zahăr a organismului crește artificial în două situații: pe fondul oboselii organismului și datorită stressului. Deci putem reduce sau chiar elimina consumul de zahăr dacă dăm suficientă atenție somnului și odihnei și dacă luăm măsuri pentru a reduce stressul.

Avem deci următorul lanț causal:

**OBOSEALĂ, STRESS = APARE ARTIFICIAL NEVOIA ORGANISMULUI PENTRU ZAHĂR ȘI
CONSUMUL PRODUSELOR CARE CONȚIN ZAHARURI =
DEPENDENȚA DE POFTE ALIMENTARE (alcool, patiserie, dulciuri, carne) +
SENAȚIA ARTIFICIALĂ DE FOAME (consumul inutil de alimente) +
INHIBAREA SENZAȚIEI DE SAȚIETATE +
ACUMULAREA DE GRĂSIMI +
SLĂBIREA LEGĂTURILOR NEURONALE +
SLĂBIREA IMUNITĂȚII +
SLĂBIREA VOINȚEI.**

18.3.5.b. O formă foarte periculoasă pentru organismul uman apare în cazul produselor care conțin combinația de grăsimi (acizi grași saturați) cu glucide (zaharuri).

Studiile de specialitate și experiența personală ne arată faptul că în cazul combinației grăsimi+zaharuri apare o imposibilitate a opririi consumului și o dependență neurologică imediată.

În cazul acestei combinații alimentare creierul omului pur și simplu nu are mecanisme (hormoni) pentru înfrânare și stopare. Fără a avea niciun mecanism natural de atenționare și stopare, consecința este că omul consumă încontinuu aceste produse, care conțin grăsimi și zaharuri. Dacă în cazul produselor simple care conțin doar zaharuri (sau doar grăsimi) omul are mecanisme naturale de stopare, pentru a opri consumul produselor care conțin combinația grăsimi+zaharuri omul trebuie să-și întrebuițeze serios atenția și voința.

De obicei rezultatul este consumul de neoprit al zaharurilor și grăsimilor, cu toate consecințele negative descrise mai sus: stimularea poftelor alimentare, crearea artificială a senzației de foame, inhibarea senzației de sațietate, dependența de patima lăcomiei.

Deși nu arată, **se pare că această combinație alimentară (grăsimi+zaharuri) are în creierul omului același efect de dependență pe care îl produce consumul de droguri, alcool, sau fumatul.**

Zaharurile combinate cu acizii grași saturați păcălesc creierul, care va produce hormonii care dau omului o stare psihică de bine și fericire. Dependența este maximă dacă consumul acestor produse este stimulat de oboseală și stress.

Exemple de alimente care conțin combinația fatală de grăsimi+zaharuri și care trebuie evitate: cafea cu lapte, laptele (de vacă, capră, oaie, etc), smântâna, produse dulci (cornuri, batoane, ciocolată, bomboane, eclere, prăjituri, etc), unele sortimente de biscuiți și covrigi, produse de patiserie.

În mod simplu și logic, pentru a avea loc despățimirea de patima lăcomiei, trebuie să oprim complet și definitiv consumul produselor care conțin combinația de grăsimi+zaharuri.

18.4. RĂZBOIUL DUHOVNICESC NEÎNCETAT, DUPĂ DESPĂTIMIREA FIINȚEI NOASTRE (MINTE, SUFLET, TRUP) DE PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE.

Am putea spune că gata, în urma împlinirii ostenețiilor descrise până acum problema

este rezolvată, ne-am despătimit complet și definitiv de patima lăcomiei alimentare. Dar războiul duhovnicesc nu s-a încheiat, el de-abia acum începe, toate cele scrise anterior în cadrul paragrafelor **18.1–18.3.** nu reprezintă decât jumătate din osteneală. Foarte multe trebuie știute și făcute în continuare.

O învățătură deosebit de profundă a ceea ce urmează după despățimire ne dă Arhm.Ioan Krestiankin în lucrarea sa *Unui fiu duhovnicesc necunoscut*. Într-un eseu din această carte, el ne arată care este învățătura profundă a unei pilde a Mântuitorului Iisus Hristos.

Este o realitate duhovnicească foarte serioasă, de care trebuie să ținem seama. Omul care s-a despătimit de o patimă, adică a alungat din Ființa lui („inimă“, suflet, trup, minte) un duh al răutății, trebuie să continue lupta și ostenelele descrise în paragrafele anterioare **18.1–18.3.**, altfel inevitabil omul va fi re-îndrăcit (posedat demonic) nu doar de 1 demon, ci de încă alți 7 demoni.

După despățimirea de 1 demon, imediat apoi va exista un război duhovnicesc împotriva altor 7 demoni, deci va urma un război duhovnicesc împotriva a 8 demoni care vor încerca să ne intre în „inimă“, minte și trup.

Este un atac demonic viclean de distragere a atenției: în timp ce omul este luptat succesiv de cele 7 duhuri, duhul patimii alimentare (sau demonul oricărei alte patimi) cu care ne-am luptat anterior, reintră liniștit înapoi în Ființa noastră.

Acești 7 demoni (real 12) „de suport“ al demonilor patimilor grosiere, specializați pe distragerea atenției sunt următorii:

- **duhul mândriei**, care în plus este însoțit și de următoarele 3 duhuri: **mulțumirea de sine, încrederea exagerată în sine, îngâmfarea** (indiferent de combinație și ordinea de apariție a lor);
- **duhul lenei;**
- **duhul lucrării formale**, al superficialității;
- **duhul împietririi inimii, al lipsei de dorință pentru pocăință**, care este însoțit în plus și de următoarele 2 duhuri: **autojustificarea și neatenția față de sine;**
- **duhul nerecunoștinței;**
- **indiferența față de toți oamenii și izolarea;**
- **duhul deznădejdiei.**

Trebuie să avem atenție la războiul acestor 7 duhuri (real sunt 12 demoni), dar să nu scăpăm din atenție războiul principal, acela cu demonul pe care tocmai l-am alungat din Ființa noastră („inimă“, suflet, trup, minte).

Marele duhovnic (și experimentatul psiholog) Ioan Krestiankin ne explică pilda Mântuitorului Iisus Hristos care apare în *Sf.Evanghelie după Matei* (cap. 12, versetele 43–45), luând ca model patima beției.

El ne arată detaliat, pas cu pas, cum are loc anularea ostenelelor anterioare de despățimire de patima beției și cum în plus are loc împățimirea (îndrăcirea) cu alte 7 duhuri ale răutății.

Iată care este această excepțională învățătură a Arhm.Ioan Krestiankin:

„Este bine cunoscută și se aplică pe larg pilda Mântuitorului despre duhul necurat care a ieșit din om.

«Când duhul necurat a ieșit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și nu

găsește. Atunci zice: Mă voi întoarce la casa mea de unde am ieșit; și venind, o găsește golită, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el și, intrând, se sălășluiesc aici și se fac cele de pe urmă ale omului acelaia mai rele decât cele dintâi. Așa va fi și cu acest neam viclean» (Mt. 12, 43–45).

Completarea făcută de Domnul Iisus, Hristos: «Așa va fi și cu acest neam viclean» – ne arata cu claritate că pilda descoperă în primul rând soarta social-politică a acestui «neam viclean și desfrânat» care «caută semne», fiindcă această pildă este interpretată de Mântuitorul, făcând aluzie la acest «neam».

De regulă, nevoitorii se opresc la o exegeză ascetică a pildei, un lucru pe deplin înțeles, din moment ce pilda este edificatoare, importantă și mântuitoare. Dar oare toate sensurile ei au fost epuizate?

În concepția ascetică, duhurile necurate adesea sunt legate de diverse patimi. Astfel, duhul necurat care a ieșit din om – reprezintă în același timp o patimă biruită. Sensul ulterior mi se pare evident. Atunci când sufletul, după alungarea patimii, nu este capabil să se umple cu un conținut sfânt și pozitiv – duhurile necurate îl umplu cu o stare pătimășă mult mai abundentă și mai persistentă, care activează într-un regim mult mai intensiv: cele șapte duhuri necurate.

Dar de ce tocmai șapte? Oare este o cifră aleatorie?

Dar dacă nu este așa? Dacă nu este așa, adică dacă cifra «șapte» nu are doar un sens simbolic care desemnează deplinătatea, ci și un conținut pe deplin real, atunci concluzionăm că cele șapte patimi pe care duhurile necurate le trezesc în om sunt permanente, sunt mereu aceleași (bineînțeles că mă refer doar la situațiile când patimi active, pe deplin concretizate, ca de exemplu, beția și desfrânarea, sunt izgonite din suflet, dar omul nu se îngrijește să pună început bun).

Observațiile făcute pe marginea situațiilor de acest fel, iar o persoană atentă va avea întotdeauna astfel de situații la îndemână, precum și logica vieții duhovnicești și morale a omului demonstrează similitudinea lucrării păcatului în asemenea cazuri.

Ce ar trebui să facă o persoană care a reușit să învingă un obicei păcătos? Pentru început, să-și pună mintea de strajă inimii, ca aceasta să identifice cel puțin gândurile păcătoase cele mai grosiere și, ca un paznic nu prea îndemânatic, să-și dea silința să nu le omită pe cele cu certitudine periculoase.

Dar dacă nu face acest lucru? Să urmărim ce s-ar putea produce...

Așadar, păcatul a fost biruit! Ura! Să presupunem că predispoziția spre beție a fost alungată din inima mea și eu sărbătoresc. Dar din păcate, nu pentru mult timp. Nu am reușit încă să-i fac loc Duhului Sfânt în inima mea curățită. Un lucru ușor de înțeles!

Am depus atât de mult efort, cu atâta insistență și umilință am cerut ajutorul lui Dumnezeu; atât de mult au încercat să mă ajute apropiații mei prin diverse căi, dar mai întâi de toate prin rugăciune. Acum mă odihnesc în pace și seninătate sufletească.

Dar, pe neașteptate, **duhul beției**, «umblând prin locuri fără de apă, căutând odihnă și negăsind-o», se întoarce la mine și, văzând cămara sufletului meu pustie, **se duce după cei șapte tovarăși ai lui care îl vor ajuta cu siguranță** – el știe aceasta din experiență – **să se sălășluiească din nou în acest suflet curat, seducător și atât de râvnit.** Lucrurile se simplifică prin faptul că, așa cum a observat el, nu există vreun paznic.

În primul rând, el se duce la duhul mândriei care, în funcție de caracterul și

predispozițiile «pacientului» purificat, i se descoperă într-una dintre cele trei fețe ale sale: **mulțumirea de sine** («cât sunt de puternic că am reușit singur să-mi înving păcatul»), **încrederea exagerată în sine** («se pare că nu este chiar atât de greu; dispun de suficientă forță încât să fac față acestui păcat»), **îngâmfwarea** («în general, această mizerie nu va mai îndrăzni să se apropie de mine, știind că sunt un luptător experimentat și învingătorul ei»). Profitând de lipsa mea de experiență în materie de viață duhovnicească, acest duh necurat pătrunde și se înrădăcinează în bietul meu suflet, ispitindu-mă prin intermediul celor trei fețe ale sale, în orice combinație și în orice ordine a lor.

Și iată că duhul mândriei nu doar că s-a înrădăcinat în sufletul meu; el mai deschide ușa și pentru prietenul său: **duhul lenei**. «Într-adevăr, care este problema? Totul este minunat și pentru totdeauna: duhul beției nu se mai întoarce, nici nu constată vreo lucrare a altor duhuri ale întunericului în ceea ce mă privește (în timp ce duhul mulțumirii de sine, al încrederii exagerate în sine și al îngâmfwării s-a strecurat alintător și pe neobservate) – pot să mă mai destind. Mai înainte, în viața mea au existat multe păcate, dar și multe lupte crâncene. Am obosit de aceste tensiuni: conștiința îmi este împăcată, ce ar mai trebui să fac acum? Să-mi continui nevoița? Nu-i nici o grabă, nevoița ar mai putea să aștepte. Iar acum vreau doar odihnă, odihnă și iarăși odihnă.... Merit cu siguranță să mă odihnesc după luptele mele continue». Iar duhul lenei se instalează lent, dar cu putere.

Și iată că eu, «un titan al virtuților», **am fost doborât și m-am împotmolit în mrejele duhului lenei, a lipsei de dorință de a mai trăi în tensiune permanentă**. Iar acest stăpânitor îi cedează un locușor și următorului său prieten, care urmează să consolideze succesele anterioare. Conștiința îmi mai chițăie din când în când câte un semnal că, totuși, ar fi cazul să mă mobilizez și să fac ceva, dar lenea nu permite să se instaleze singurul duh bun indispensabil lucrării lăuntrice, în timp ce lasă cu ușurință să intre vicleanul și necuratul duh al lucrării formale. Orice lucrare exterioară are, de obicei, capacitatea de a mulțumi sufletul. Acest lucru este întotdeauna periculos, dar cu atât mai mult în situația când caracterul formal, lipsit de viață, [al nevoiței] (sau din contra, o nevoiță prea sensibilă, prea senzorială) tinde să pună stăpânire pe o lucrare mult mai lăuntrică – rugăciunea – și să o modifice după chipul și asemănarea sa. Cel de-al treilea duh necurat care s-a strecurat cu răutate fie anulează rugăciunea cu totul, fie o face neputincioasă. Astfel m-am lipsit de una dintre cele mai importante arme.

Simțământul mulțumirii, atât de intrinsec lucrării formale, risipește ultimele rămășițe ale pocăinței (dacă aceasta a mai rămas în sufletul meu), însă îl întronează și pe cel de-al patrulea duh necurat, care își face apariția solemn și somptuos – **duhul împietririi inimii, al lipsei de dorință de a mă mai pocăi**. El sosește neînfricat, însoțit de ajutoarele sale: **autojustificarea și neatenția față de sine**.

Greșelile zilnice numeroase, văzând posibilitatea de a trece cu ușurință, îmi pătrund în suflet și, rămânând nespovedite, declanșează efectele lor de coroziune. Pentru păcatele mai mari, încep să qăsesc imediat justificări. Așa se derulează cu amploare procesul de anihilare a vinei pentru păcatele făcute. Chiar venind la biserică la spovedanie (mai ales la cea comună), de fapt rămâneam nepocăit. Astfel m-am privat și de o altă armă importantă.

Lipsa pocăinței poate prin ea însăși să atragă «din locurile fără de apă» oricare alte duhuri necurate; iar ele, fiind foarte experimentate, știu cum să acționeze și unde ar putea să dea lovitură cea mai puternică. Această lovitură este dată de următorul duh necurat – **duhul nerecunoștinței**. Este firesc ca acesta să–și ocupe habitatul acolo unde s–au stabilit deja mulțumirea de sine, lenea, lipsa rugăciunii și lipsa pocăinței. **Acest duh este foarte viclean, mincinos și dușmănos. Cel peste care pune stăpânire ajunge, într–o măsură considerabilă, străin de lucrarea Sfântului Duh și nu mai percepe inspirațiile Lui.** Acest duh necurat a intrat în mine și eu mă îndrept spre prăpastie. Eu, cel nerecunoscător, nu mai sunt capabil să văd ceva bun, nici în lucrările lui Dumnezeu, nici în cele ale oamenilor care încearcă din compasiune să–mi sară în ajutor, ci pe toate mi le atribui mie însumi.

Atunci, ca urmare a nerecunoștinței, se îndreptă spre mine în ritm galopant cel de–al șaselea duh necurat. El aduce cu sine **indiferența față de toți oamenii**. El mai aduce și **izolarea**. Apoi, ies din starea de indiferență față de oameni, însă aceasta se întâmplă din cauza supărărilor pe care ei mi le provoacă (supărări aparente, bineînțeles, dar care pentru mine sunt reale). Furia și nemulțumirea pun stăpânire pe mine.

În tot acest răstimp eu însumi, orbit și indiferent, semăn suferință la dreapta și la stânga, dar, nevăzând oamenii, nu sesizez nici suferințele provocate lor. În jurul meu, cum ar fi și firesc, se închide cercul singurătății. Ajung să am o atitudine distructivă, mai ales față de cei care încearcă să mă salveze. Acest duh necurat a lucrat din belșug. În jurul meu sunt doar ruine: ruinele sufletului meu, ruinele relațiilor mele anterioare bune. Pe lângă toate acestea, din pricina obișnuinței care s–a înrădăcinat, îi consider vinovați pentru toate necazurile mele pe cei care sunt sau au fost în preajma mea. Văd în propria persoană doar lucruri bune, în timp ce întunericul pune stăpânire din ce în ce mai mult pe sufletul meu, iar din cauza lui crește și confuzia. Și cel mai teribil este faptul că nu știu cum să mă eliberez de toate acestea. Iar atunci se strecoară și se răspândește prin tot sufletul meu cel de–al șaptelea, cel mai înfricoșător duh necurat – **duhul deznădejdi**. S–ar putea scrie o lucrare întregă despre acțiunea lui, dar aceasta ar fi o lucrare foarte tristă. De aceea, este mai bine să pun punctul aici. Cu atât mai mult, acum este momentul oportun să încep a bea. **Cele șapte duhuri necurate au făcut totul pentru ca un duh simplu și ușor de detectat, cum ar fi, de exemplu, cel al beției – să poată trăi netulburat în cămara pustiită și dărâmată a sufletului meu.**

Bineînțeles că aceasta este o reprezentare schematică și, din mila lui Dumnezeu, această schemă nu ajunge în realitate întotdeauna la limita distrugerii totale. În general, viața ne prezintă diverse variante de evoluție a unor scheme, astfel încât nu ne mai rămâne decât să suspinăm, și ajungem să suspinăm destul de des.

Totuși, pe lângă analiza acestor scheme, mai rămâne o problemă ascetică: cum să rezistăm [atacurilor] acestor duhuri necurate? Cu toate acestea, o experiență morală și psihologică a analizei unui asemenea mecanism al patimilor se poate dovedi util pentru cei care, fiind nedumeriți și neînțelegând nimic, sunt puși în fața realității evoluției patimilor în sufletul «golit, măturat și împodobit» al omului.

Să ne dea Dumnezeu tuturor duhul prudenței, al atenției și al înțelegerii. ¹⁹
(sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

Cantonament duhovnicesc.

Este foarte recomandat să accelerăm procesul de despățimire în timpul celor 4 mari posturi de peste an și în fiecare săptămână, în timpul zilelor de post: luni, miercuri, vineri.

În timpul celor 4 posturi mari monahii și mirenii sporiți intră în „cantonament duhovnicesc”, adică își intensifică silirea de sine și fac toate eforturile necesare pentru completa îndepărtare a unei patimi.

La începutul acestor posturi este bine să avem un „dialog” cu Dumnezeu, o „înțelegere” strict confidențială cu El, în care să-I cerem ajutorul pentru a putea realiza angajamentul pe care ni l-am propus.

Absolut nimeni nu trebuie să știe despre acest angajament al nostru, nici la începutul postului, nici pe parcursul săptămânilor care urmează.

Monahul Nicolae Steinhardt ne spunea în acest sens: „*Slăbește, bucură-te și taci!*”, adică într-un înțeles mai larg: „*Despățimește-te, bucură-te și taci!*”.

Nu ne limităm doar la despățimirea de patima lăcomiei alimentare, ci post după post vom lua la rând toate patimile pe care le-am lucrat până acum în viața noastră: gândirea împrăștiată, slava deșartă, orgoliul, invidia, clevetirea, judecarea, etc.

Cele 4 posturi mari ale anului sunt următoarele: Postul Sfințelor Paști, Postul Crăciunului (al Nașterii Domnului), Postul Adormirii Maicii Domnului, Postul Sf. Apostoli Petru și Pavel.

În timpul acestor posturi (și eventual în zilele care urmează postului) ne propunem o asceză specială de 40 zile, timp în care vom îndeplini și o pravilă de rugăciune.

Pentru modele de pravile de rugăciune, puteți citi în cadrul capitolului 3 paragraful **3.3.5.**

Pentru despățimire foarte importante sunt slujbele Sf. Maslu și Sf. Liturghie, metaniile mari, psalmii și rugăciunile către Maica Domnului.

Capitolul 19

SALVEAZĂ-ȚI VIAȚA, SUFLETUL ȘI TRUPUL PRIN DOBÂNDIREA HARULUI SFÂNTULUI DUH

„Vor veni vremuri în care NUMAI CEI CE VOR SIMȚI HARUL LUI DUMNEZEU VOR PUTEA DISTINGE BINELE DE RĂU. Cu mintea omenească va fi cu neputință de ales între bine și rău. VOR FI MARI ÎNȘELĂRI ȘI NUMAI HARUL LUI DUMNEZEU NE VA PUTEA IZBĂVI DE ELE. Așadar, rugați-vă, rugați-vă să nu cădeți în ispita înșelării! Pentru că numai prin rugăciune putem primi harul lui Dumnezeu.”⁴¹

(majusculele, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

„Vrei să-ți dau mai mult Har ?”

(Mântuitorul Iisus Hristos către Sf.Siluan Athonitul)

„Ca să primești cele «peste fire», trebuie să faci cele «peste fire»”

(Sf.Paisie Aghioritul)

„A mers avva Lot la avva Iosif și i-a zis: avvo, după puterea mea îmi fac puțină pravilă și puținul post și rugăciunea și citirea și liniștea și după puterea mea sunt curat cu cugetele.

Ce am a mai face?

Deci, sculându-se bătrânul, și-a întins mâinile la cer și i s-au făcut degetele ca zece făclii de foc. Și i-a zis: DE VOIEȘTI, FĂ-TE TOT CA FOCUL !”

(din Patericul egiptean, majusculele și boldirile din citat îmi aparțin)

De-a lungul timpului am citit mai multe cărți monahale și în toate este descrisă preocuparea centrală a monahilor: mântuirea sufletului prin dobândirea și păstrarea Harului Sfântului Duh.

În cazul majorității călugărilor se pare că există același tipic: la început, în primele luni sau în primii ani de monahism, Dumnezeu oferă temporar monahului „Harul Sfântului Duh” (prescurtat Harul). Este variabil timpul cât monahul începător se bucură de Har, această trăire poate dura câteva zile sau câteva săptămâni.

În majoritatea cazurilor monahii primesc la început Harul și trăiesc o perioadă această „trăire peste fire”. Apoi însă, în toate cazurile, Harul se retrage, lăsând monahul să

revină la stările sufletești și psihice obișnuite, conform firii omenеști.

Monahul va reprimi Harul pentru totdeauna, dar mulți ani mai târziu, după ce a trecut prin ostenele „peste fire”. Rezultatul primirii și apoi pierderii acestui Har este că oameni cât se poate de normali și obișnuiți capătă o motivație fantastică, pentru o lungă perioadă de timp.

După primirea Harului și pierderea lui, timp de 10, 15 sau 20 ani acești oameni capătă o motivație incredibilă, totală. Nu există niciun sistem de motivație omenesc care să motiveze un om să facă zilnic 10–15 ani ceea ce fac acești monahi.

Nu este vorba despre ceva special anume valabil doar pentru aceia dotați cu o super-voință, ci este o motivație valabilă pentru orice om botezat creștin–ortodox. Timp de sute și sute de ani, zeci de mii de oameni, monahi sau simpli mireni au trecut prin exact aceleași stări: primirea la început a Harului, apoi pierderea lui și dobândirea unei puternice motivații psiho–emoționale pentru re–câștigarea definitivă a acestui Har.

Prin proprie alegere și dorință, nemotivați de nimic altceva decât de reîntoarcerea Harului, acești oameni încep un stil de viață care este cu mult diferit față de viața unui om obișnuit.

Disciplina militariei sau tenacitatea celor din serviciile secrete pălesc față de motivația oamenilor care vor să trăiască neîncetat Harul. Evident, niciun sistem omenesc nu te poate motiva precum o poate face trăirea Harului. Mai exact, ce sunt în stare să facă și să îndure acești oameni pentru a re–dobândi Harul?

Mâncare limitată sau deloc cu zilele, muncă zilnică neplătită, ascultare care poate ajunge până la umilire publică, acceptarea calomniilor și nedreptăților, ducerea bolilor dureroase „pe picioare” cu un tratament medical minimal sau deloc, stat mii de ore în picioare la slujbe, stat treaz la privegheri sute de nopți nedormite, făcut zilnic sute de metanii mari, spus zilnic mental *rugăciunea lui Iisus*, stress pozitiv neîncetat pentru respectarea canonului de rugăciune.

Și toate aceste eforturi „peste fire” sunt realizate fără nicio plată, nicio recompensă, nicio recunoaștere, fără absolut nimic. Nimic bani, grade, funcții, pensie, decorație, respect public, recunoaștere, etc. Doar singurătate, tăcere, silirea în rugăciune, încasarea stoică a calomniilor și nedreptăților, muncă fizică, sărăcie lucie, neîncetată foame, lipsuri materiale și boli trupești.

Ca un cunoscător amator al psihologiei și motivațiilor umane, timp de ani de zile mi–am pus de multe ori întrebări de genul:

Ce trăire „peste fire” pot avea acești oameni când vine peste ei Harul?, dacă cu toții își schimbă brusc sistemul existențial de motivație și referință existent și tot ce–și mai doresc în viața lor este re–dobândirea Harului pierdut.

Oamenii aceștia nu–și mai doresc haine, parfumuri, mobile, bijuterii, bunuri de preț, tablouri, bani, case, femei, glorie, funcție, mâncăruri bune, băuturi fine, respect social, pământuri și proprietăți, turism all inclusive, drumeții pe munte, prietenii și socializare, etc. Nimic omenesc nu–i mai interesează pe cei care au trăit chiar și pentru câteva zile Harul.

Ce trăire poate să–i motiveze pe acești oameni să–și justifice sieși asemenea ostenele inumane, față de care trăirile și motivațiile psiho–emoționale descoperite de psihologie (gen Maslow) sunt total insuficiente?

Ce poate motiva un om să accepte fără crâcnire timp de ani de zile umilințe, jigniri, calomnii, alungări, stress, gânduri insuportabile (spre invidie, clevetire, curvie și alcoolism), nopți nedormite, foame, muncă neplătită, sărăcie, lipsuri, acceptarea deplină a nedreptăților, boli, folosirea inumană a propriului trup pentru a sta în picioare ore întregi și a face zilnic sute de metanii mari, etc?

Ce aduce în sufletul oamenilor acest Har?, dacă ulterior pentru a—L reprimi de la Dumnezeu ei acceptă fără crâcnire cele mai dure privațiuni, osteneți și dureri, fizice și psihice.

Ce poate motiva un om să—și depășească inclusiv instinctul de conservare și dorința de a trăi? De—a lungul secolelor au fost milioane de oameni care au preferat să fie torturați, mutilați sau uciși în chinuri, decât să piardă promisiunea unei vieți de după moarte, în care să trăiască veșnic în starea extatică a Harului.

Citind atâtea (aparent) incredibile exemple de motivație psiho—emoțională pentru o asceză și osteneală „peste fire”, m—am întrebat adeseori curios ce trăire poate avea un om la care a venit Harul (trăirea Sf.Duh).

Am primit acest răspuns, atunci când mă așteptam cel mai puțin. Vizitând ca de obicei vara Sfânta Mănăstire Putna, m—am închinat și la capul Sfântului Ghenadie, cel pe care îl avea neîncetat la el în bătlia Sfântul Ștefan cel Mare. Cum se intră în Mănăstire este (încă) situat pe partea stângă. Doar că spre deosebire de alți ani, de data asta parcă am simțit ceva ciudat când am pus mâna pe acest Sfânt Cap, o senzație deosebit de delicată și plăcută.

Am crezut că este o senzație subiectivă, dar și ceilalți însoțitori cu care eram au simțit la fel, ceva foarte ciudat, o stare neobișnuită de pace, puritate și delicatețe. Intrigat, m—am dus pentru lămuriri la monahul care primea pomelnicele și l—am întrebat dacă mă poate ajuta, dacă cumva știe de unde vine „senzația” de bine pe care o avem când punem mâna pe capul Sf.Ghenadie.

Monahul de la Mănăstirea Putna a zâmbit binevoitor și ne—a învățat:

„În primul rând, pe Sfintele Moaște nu se pune mâna. Sfintele Moaște se sărută de către credincioși. Nu ne faceți probleme, nu sunteți primii pelerini care vin și mă întreabă ce este cu această „senzație” incredibilă de bine pe care o simțiți când puneți mâna pe capul Sf. Ghenadie.

Ceea ce tocmai ați simțit este Harul Sfântului Duh, trimis de Dumnezeu pentru voi, probabil ca răsplată pentru ostenețile, gândurile și milosteniile pe care le—ați făcut în timp și pentru a vă trezi din păcate la realitatea duhovnicească cea adevărată”.

Am rămas uimit: „ceea ce am simțit eu acum este Harul?? Adică acel Har al Sfântului Duh, pentru care se ostenesc și se zdrobesc pe sine călugării zi și noapte, cu anii??” Știam ce spusese mirenilor Sfântul Paisie Aghioritul:

„Ca să primești cele «peste fire», trebuie să faci cele «peste fire»”

Adică ca să primești Harul Sfântului Duh, să avem trăirea Harului, trebuie să—L meriți, trebuie să avem o osteneală în acest sens.

Fără osteneală, Dumnezeu nu îți dă Harul Său. Dar eu nu făcusem nicio osteneală

deosebită ca să merit acest dar. Atunci de ce nu am simțit și altă dată această „senzație“ incredibilă, cu totul neobișnuită pe care am trăit-o acum? Monahul ne-a răspuns cu seriozitate:

„Pentru că acum a vrut Dumnezeu să vă ofere acest dar. Duhul este darul lui Dumnezeu și el nu se oferă oricând, oricui. În mod normal trebuie să meriți acest dar prin credință, jertfă și osteneală, știe Dumnezeu de ce ați primit tocmai acum Harul. Posibil a fost voia Sf.Ștefan cel Mare să primiți acest dar, deoarece de obicei Harul este trimis prin Sf.Ghenadie oamenilor care vin la Mănăstirea Putna pentru marea lor dragoste și apreciere pentru Sf.Ștefan cel Mare. Bucurați-vă acum de acest dar pe care l-ați primit, pentru că nu îl veți avea neîncetat“.

Ceea ce am și făcut. Ne-am întors la capul Sfântului Ghenadie și am pus din nou mâinile pe el. Am stat așa câteva minute cu mâinile pe capul Sf. Ghenadie, apoi ne dădeam deoparte, deoarece se făcea coadă în spatele nostru. Apoi iar stăteam la coadă și reluam și puneam mâinile pe Sfintele Moaște și iar ne dădeam deoparte pentru ceilalți oameni. În total am stat probabil aproximativ 15–20 minute cu mâinile pe capul Sf.Ghenadie și este greu de descris în cuvinte ce am simțit atunci.

Poate cineva va comenta la faptul că din nou am pus mâna pe Sf.Cap al Sf. Ghenadie, deși călugărul ne spusese să ne închinăm prin sărutarea Sf.Cap al Sf. Ghenadie. La acel moment nu eram foarte atent la acest aspect, nu din rea voință, ci din necunoaștere și pentru că vedeam că majoritatea credincioșilor mai întâi pun mâna pe Preacinstitul cap al Sf.Ghenadie și apoi se închină și îl sărută. Mulți credincioșii așa fac: mai întâi pun mâna, apoi fac Sf.Cruce și se închină, sărutând Sfintele Moaște expuse.

Ulterior am observat la unele biserici și mănăstiri că în dreptul raclelor cu Sfintele Moaște expuse publicului există puse la vedere texte scrise cu privire la modul de închinare la ele. Adică ne închinăm doar prin sărutarea lor, nu prin punerea mâinii pe ele.

Am constatat că într-adevăr, Harul este un dar pe care îl dă Dumnezeu omului. Precum și eu făceam în alți ani, în acest timp de 20 minute peste 50 oameni au pus mâna pe acest cap sfânt și nimeni nu a avut nicio reacție specială, nicio tresărire. Precum și eu făceam în alți ani, oamenii se închinau, nu simțeau nimic special și mergeau mai departe. Când am plecat noi de acolo a ajuns rândul pentru închinare la o femeie obișnuită, care și ea a fost „trezită“ de trăirea neobișnuită a Harului. Ca și mine, pur și simplu nu mai voia să plece de lângă capul Sf. Ghenadie, se vedea că este surprinsă de ceea ce simțea și că avea aceleași trăiri ca ale mele cu câteva minute înainte.

19.1. Cum se simte Harul care intră în tine, atunci când acesta provine din Sfinte Moaște?

Harul Sf.Duh se simte în trupul omului exact așa cum îl descrie Sf.Paisie Aghioritul:

– o „Lumină vie“;

– o „energie“, un „curent duhovnicesc“ care te „umple“.

Descrierile din Scriptură și cărți monahale care spun că „s-a umplut de Duhul“ nu sunt

metafore, ci **descriu precis senzații trupești–fiziologice foarte clare**: pur și simplu îți simți trupul ca fiind un „vas“ care se „umple“ treptat de o „Lumină vie“, de o „energie“ ne–omenească „peste fire“, care nu este specifică realității vieții pământene.

Harul se simte ca un fel de „Lumină vie“ de o puritate și delicatețe „peste fire“, care îți intră în corp exact prin locul în care faci contactul fizic: mână, buze, frunte.

Când pui degetele pe Sfintele Moaște, simți o „Lumină vie“ (energie nefirească) blândă și pură care îți intră în mână.

Spun că „Lumina“ Harului Sf.Duh este simțită ca fiind „vie“, deoarece această „Lumină“ este resimțită ca având puritate, delicatețe, blândețe, intenționalitate, inteligență, scop, decizie, adaptare, mișcare, deplasare.

Mai întâi „curentul“ îți urcă prin degete și palmă spre umăr, este un proces fin și delicat, durează cam 6–8 secunde pentru ca Harul să parcurgă distanța de la degete–palmă până la umăr.

Pur și simplu te uiți la mâna ta și simți cum prin interiorul ei, prin oase, vene, tendoane și mușchi, urcă încet–încet spre umăr o „energie“ de o incredibilă puritate, blândețe și delicatețe. Apoi de la umăr energia urcă în sus spre cap și coboară în jos, spre trunchi și picioare.

Pe măsură ce această „energie“ îți urcă în sus spre umăr și începe să coboare în jos spre tălpi, poți avea o ciudată senzație fiziologică–organică: starea „de existență, simțire, ființare“ a organismului cuprins de Harul Sf.Duh este cumva diferită de starea normală de „existență, simțire, ființare“ a restului organismului.

ÎN TRUPUL OMENESC HARUL SF.DUH SE SIMTE CA O „LUMINĂ VIE“ =

– ESTE O „ENERGIE“, UN FEL DE „CURENT“ MIȘCĂTOR, CARE UMPLE DELICAT TRUPUL OMULUI, FĂCÂNDU–L „VAS“ PLIN +

– ESTE O „LUMINĂ“ CARE ARE: ATENȚIE, CERCETARE, INTENȚIONALITATE, DECIZIE, SCOP, INTELIGENȚĂ, MIȘCARE, DEPLASARE +

– ESTE O „LUMINĂ“ CARE ESTE PERFECT: PURĂ, IUBITOARE, SMERITĂ, RĂBDĂTOARE, IERTĂTOARE, DELICATĂ, BLÂNDĂ +

– ESTE O „LUMINĂ“ CARE FIINȚIAL ESTE O DRAGOSTE PERFECT PURĂ, CURATĂ, JERTFITOARE, NECONDIȚIONATĂ.

Procesul este delicat și încet, durează cam 2–3 minute să te „umpli“ complet de Harul. Dacă faci contactul cu buzele sau fruntea, simți foarte clar cum începi să te „umpli“, pornind din aceste locuri de contact. Foarte puternic se simte și când pui fruntea pe Sf. Ghenadie, simți cum mai întâi ți se „umple“ tot capul de energie pură și apoi această energie delicată începe să coboare în jos, spre trunchi, mâini și picioare. Pot spune că cea mai clară senzație a Harului am simțit–o în partea de jos a picioarelor și în tălpi. Când „curentul duhovnicesc“ ajunge în final la tălpi nu–ți mai simți clar picioarele și nici contactul cu pământul, ai o ciudată senzație de imaterialitate, de „transparență“ imaterială, de lipsă de contact cu solul.

Este posibilă (dar nu obligatorie) și următoarea situație: **ca la început, în primele 2–3 secunde când pui mâna pe Sfinte Moaște să avem exact senzația tactilă pe care ți–o dă senzația unui curent electric slab.**

Nu degeaba Sf. Paisie Aghioritul folosea cuvântul „curent“ pentru a descrie senzația

simțirii tactile a Harului, care la început poate fi resimțit în degete exact ca un curent electric de slabă intensitate.

Adică simți câteva înțepături mici și dese, un fel de furnicături în degete/buze, care te fac atent că Sfântul sau Mucenicul este receptiv la închinăciunea ta. După aceste 2–3 secunde de ușoare furnicături în degete urmează simțirea energiei blânde a Harului, care delicat „urcă” prin mână spre umăr și apoi te „umple” complet.

Când simți cel mai puternic Harul? „Senzația” cea mai puternică a durat atunci când am păstrat neîntrerupt contactul fizic (prin mâini sau frunte) cu capul Sf. Ghenadie, simțeam cum încontinuu mă „umplu” de „curent duhovnicesc”. Când contactul fizic era continuu și direct, „emisă” Harului din capul Sf. Ghenadie era spre mine continuă, ca un izvor pur care curge încontinuu.

Odată fiind „umplut” cu Harul, acesta rămâne în tine chiar și când pleci de lângă Sfintele Moaște. După ce am plecat din mănăstire senzația Harului din interiorul corpului meu nu mai era la fel de puternică ca atunci când am avut contactul fizic direct cu Sf. Moaște, dar oricum în cazul meu s-a păstrat cam 20% din „senzația” (trăirea) originală a Harului.

Acest lucru a fost valabil evident la mine, care nu eram deloc pregătit pentru o astfel de experiență, fiind ne-spovedit și ne-împărtășit de ani de zile. În cazul unui om mai vrednic decât mine (posturi, spovedit, împărtășit, privegheri, mers regulat la Biserică), probabil trăirea Harului se va simți foarte puternic și după aceea.

Aș dori să subliniez faptul că Harul Sfântului Duh este o „energie” excepțional („peste fire”) de: fină, gingașă, delicată, pură, blândă, iubitoare, caldă suflătește, atentă, „feciorelnică”, curată, cuminte. În această „energie” se poate simți o ne-pământească și „nefirească” dragoste necondiționată, o imensă iubire față de om, Viață și Creație.

În cadrul acestei „energii” complet pure și delicate nu pot exista sub nici o formă, în nici cea mai mică măsură, aspecte lumești pe care le considerăm „normale” și acceptabile: puțină răutate, puțină minciună, puțină clevetire/bârfire, puțină desfrânare (în „inimă”), ceva curvie, puțină ceartă, câteva țipete, ceva mânie, ceva neiertare, puțină ținere de minte a răului, ceva jigniri/calomnii, etc. Starea noastră umană, omenească, „normală”, nu are nimic de a face cu puritatea „peste fire” a Harului Sfântului Duh.

Față de puritatea ne-pământească a Harului, „normalitatea” noastră omenească este pur și simplu o trăire demonică.

Știind acest lucru, din experiența mea subiectivă limitată, pot confirma pe deplin ceea ce deja știm: „nimic necurat nu va ajunge în Împărăția lui Dumnezeu”, „de-abia dacă sfântul se mântuiește”, „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este” (în Sf. Evanghelie după Matei, 5–48).

Deci lucrurile sunt foarte serioase și osteneala pentru mântuire nu este o glumă.

Cu adevărat Cerul se „cucereste” prin silire de sine și osteneala neîncetată pentru sfințire și sfințenie: prezență/trezvie, pocăință, înfrânare, atenție, smerenie, dragoste, post, rugăciune, etc.

Nivelul cerut de „Împărăția Cerurilor” este sfințenia, nimic mai puțin.

Cu adevărat va intra în „Împărăția Cerurilor” doar acela/aceea care se va „naște” din nou, din apă și Duh (vezi în capitolul 2 paragraful 2.3.4.2).

Cât am putut „ține“ în mine Harul?

Foarte puțin, maxim 10 ore, până spre seară, când am revenit acasă de la Mânăstirea Putna și am reînceput să am o existență/ființare obișnuită. Nu am făcut niciun rău și nicio greșeală majoră, simplele gânduri și preocupări legate de stress, griji, cârteli, judecări, ușoare supărări sau nemulțumiri au fost suficiente pentru a pierde Harul primit.

Harul Sf.Duh este o „energie“ dumnezeiască atât de delicată, pură și curată, încât nu poate sta alături de nici cel mai mic gând impur.

O mică mândrie, mărire de sine (slavă deșartă), nemulțumire, cârtire, clevetire, judecare, supărare, auto-compătimire, grijă, etc. și gata, s-a terminat, a plecat Harul de la tine. De alte gânduri mai grave de tipul mânie, poftă pentru sex, ură, fals, minciună, invidie, bârfire, trândăvie sau răutate ce să mai spun, pentru așa ceva Harul nici nu se apropie de tine. Complet exclus.

Deci după aprox.10 ore, spre seară, în câteva minute **am simțit cum mă „golesc“ de acea energie benefică și re-devin sufletește așa cum eram de obicei.**

Din nou practica monahală are descrieri foarte clare, trupești-fiziologice, care nu sunt metafore sau simboluri încifrate.

Când Harul pleacă din tine, te simți „părăsit“ și „golit“ și ai o mare durere și tristețe sufletească, ca și cum s-a luat din tine, din ființa ta, ceva foarte important și valoros.

În doar câteva minute revii aici, pe pământ, la starea ta de existență (simțire, ființare) sufletească-psihică-organică obișnuită: omenească, lumească.

Probabil cititorul se va putea întreba (și pe bună dreptate) de ce eu am avut parte de o astfel de trăire a Harului, atât de clară și curată, așa cum „scrie la carte“: un curent duhovnicesc care „te umple“.

Așa cum am spus, la acel moment eram complet nepregătit (din toate punctele de vedere) pentru o astfel de experiență tip „alien“, efectiv să mă uit uimit la mână și să simt cum prin vene, mușchi, oase și tendoane înaintează înspre interiorul meu, spre umăr și tot corpul, o „Lumină vie“ de o puritate incredibilă.

Motivul acestei trăiri clare și fără niciun fel de îndoială este că Dumnezeu știa cu cine are de a face, adică cu un „Toma necredinciosul“.

De fapt, prima dată când am pus mâna pe capul Sf.Ghenadie, primul meu gând a fost ceva de genul: „incredibil, ia uite cu ce șmecherii umblă ăștia aici la Putna“ și imediat am început să mă uit peste tot în jur să văd cablul de alimentare al unui aparat montat în cutia de lemn unde era capul Sf.Ghenadie.

Mă gândeam foarte serios că pe undeva ascuns este un senzor de proximitate și atunci când eu pun mâna pe capul Sf.Ghenadie este activat un aparat de emisie în câmpul bio-energetic.

Prima dată când m-am dus la monahul de la intrare, l-am întrebat neîncrezător dacă nu cumva starea de bine resimțită se datora unui dispozitiv tehnic de emisie și influențare a câmpului biofizic, iar monahul a fost complet uimit:

„Dispozitiv.....!?!?! Ceee dispozitiv.....!?!?!“.

De-abia după ce am văzut că cutia de lemn nu are niciun fel de alimentare cu energie electrică și de-abia când am revenit a doua oară la capul Sf.Ghenadie, atunci m-am convins că într-adevăr, nu am de a face cu nicio „șmecherie“ tehnică și că „senzația“ nefirească pe care o simțeam eu este într-adevăr autentică și curată.

19.2. Ce înseamnă ca un om să primească Harul în toată Ființa lui: suflet, gândire, trup. Concret: ce simți, ce trăire ai când vine în tine Harul.

Prin prisma experienței mele limitate îndrăznesc să schițez aici doar câteva idei, desigur incomplete și pe alocuri posibil subiective.

Harul poate fi primit distinct și cu intensitate variabilă în fiecare parte a Ființei: suflet, gândire, trup. Cele mai comune trăiri ale Harului apar la nivelul sufletului și minții și se manifestă sub forma unor stări psihice–sufletești neobișnuite, „peste fire“: pace, bucurie, ascultare, smerenie, dragoste, blândețe, iertare, etc.

Cea mai puternică trăire a Harului apare atunci când acesta îți umple întreaga Ființă, adică Harul ajunge simultan în minte, suflet și întreg trupul omului. „Intensitatea“ și trăirea personală a Harului este cea mai puternică atunci când acesta ne cuprinde întreaga Ființă, inclusiv întreg trupul: oasele, tendoanele, mușchii, toate organele interne, creierul.

Descrieri complete (organice, sufletești, psihice, teologice) ale simțirii și experienței prezenței Harului în om pot fi găsite la aproape toți marii monahi, stareți și Sfinți care au scris cărți și care s-au ostenit întreaga lor viață pentru acest scop suprem: primirea și păstrarea Harului Sfântului Duh.

19.2.1. În primul rând, simțirea Harului Sfântului Duh înseamnă că un om are direct o TRĂIRE SUFLETEASCĂ „PESTE FIRE“ (trăirea harică), adică dincolo de trăirile sufletești omenești obișnuite.

Trăirea Harului Sfântului Duh este o stare integrată care depășește în intensitate de zeci și sute de ori bucuria sufletească romantică specifică iubirii curate sau satisfacția intelectuală–psihică pe care o aveam atunci când am găsit răspunsul la o problemă/situație dificilă.

SIMȚIREA HARULUI SFÂNTULUI DUH = ÎNSEAMNĂ TRĂIREA DIRECTĂ A UNEI STĂRI „PESTE FIRE“.

Trăirea Harului înseamnă că omul dobândește direct o stare sufletească „peste fire“, o stare care în mod clar este „dincolo“ de orice trăire sau senzație omenească. Harul este în mod evident „ceva“ care nu este de aici, de pe această planetă, ci izvorăște doar dintr-o „sursă“ divină, care în creștinismul ortodox este Însuși Dumnezeu.

19.2.1.a. Concret, simțirea și trăirea Harului Sfântului Duh (trăirea harică) înseamnă să avem direct o stare sufletească „peste fire“, în care simțim (percepem, avem) în mod complet curat și cumulat, mai multe trăiri sufletești „peste fire“:

– cele 10 „roade“ (harisme) ale Sfântului Duh:

dragostea, bucuria, pacea (odihna), îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința (credincioșia), blândețea, înfrânarea, curăția;

(în „Epistola către Galateni a Sfântului Apostol Pavel“, capitolul 5, versetele 22–23)

– cele 7 „daruri“ (duhuri, harisme) ale Sfântului Duh:

duhul înțelepciunii, duhul înțelegerii, duhul sfatului (sfătuirii), duhul tăriei (puterii),

curajului duhovnicesc, rânvei pentru asceză), duhul cunoștinței, duhul buneii credințe (dreapta/adevărata credință), duhul temerii de Dumnezeu (sfânta frică de Dumnezeu);

(în Isaia, capitolul 11, versetele 2–3)

- smerenia, evlavia, cumpătarea, mila (milostenia), libertatea;
- cunoașterea voii lui Dumnezeu, dreapta cugetare, discernământ;
- puritate, delicatețe, sensibilitate, fragilitate, grijă, ocrotire, îngăduință, frumosul, adevărul;
- avem trăirea tainei (tainicului), sfințeniei și unității întregii Creații, avem sentimentul tainic al apartenenței la întreaga Creație (Dumnezeu, oameni, animale, Natură), avem „senzația“ originii (provenienței) ființei noastre din nimicul din care am fost creați;
- simțim „peste fire“ imensa dragoste și ocrotire ființială a lui Însuși Dumnezeu pentru oameni și Creație, simțim Atotprezența (Omniprezența) Lui Dumnezeu în „inimile“ noastre și peste tot în realitatea materială înconjurătoare;
- avem dorul pentru Dumnezeu și o anumită dulce tristețe, ponderată de mângâiere;
- harisma dragostei/iubirii pentru Dumnezeu (nesfârșită), care întotdeauna urmează harismei dragostei/iubirii pentru aproapele (limitată, „ca pe tine însuși“); (pentru această harismă vezi în acest capitol paragraful 9.6.13)
- avem cunoașterea directă (ființială) a energiilor nezidite ale lui Dumnezeu;
- putem vedea Lumina necreată a Sf.Duh.

Așa cum bine știm, cea mai importantă harismă a Sf.Duh este dragostea (pentru Dumnezeu, pentru aproapele):

„1. De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător.

*2. Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar **dragoste nu am, nimic nu sunt.***

*3. Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar **dragoste nu am, nimic nu-mi folosește.***

*4. **Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuește, nu se laudă, nu se trufește.***

*5. **Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul.***

*6. **Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.***

*7. **Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă.***

*8. **Dragostea nu cade niciodată. Cât despre proorocii – se vor desființa; darul limbilor va înceta; știința se va sfârși;***

9. Pentru că în parte cunoaștem și în parte proorocim.

10. Dar când va veni ceea ce e desăvârșit, atunci ceea ce este în parte se va desființa.

11. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil; judecam ca un copil; dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului.

12. Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, precum am fost cunoscut și eu.

13. Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea.“

(în „Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel“, capitolul 13, versetele 1–13, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Vreau să subliniez acest aspect, anume că toate aceste stări sufletești harice enumerate mai sus sunt trăiri directe „peste fire“: sunt trăiri sufletești calitativ superioare trăirilor omenești, nu au grad de comparație cu trăirile omenești, sunt pur și simplu inexistente în trăirile omenești obișnuite.

Pacea harică nu este aceeași trăire cu pacea sufletească omenească, dragostea harică nu este aceeași trăire cu dragostea omenească, smerenia harică (a lui Hristos) nu este aceeași cu smerenia omenească, libertatea harică nu este aceeași cu senzația de libertate omenească, bucuria harică nu este aceeași cu sentimentul omenească de bucurie, etc.

Ajungem astfel la un adevăr important: trăirile harice pe care le poate experimenta omul când primește Harul Sfântului Duh sunt **TRĂIRI DIRECTE**, ele **NU** generează la rândul lor alte trăiri și stări psihologice–emoționale omenești (gânduri, imaginație, memorie, percepții, dorințe, emoții, sentimente, stări de conștiință, extaz mistic, etc.).

Omul care este surprins de Harul Sfântului Duh nu mai are trăiri psihologice–emoționale, harismele sunt direct trăiri „ne–omenești“, „dincolo“ de firea omenească.

Aceste trăiri harice sunt în fapt fragmente limitate (adieri după puterea fiecăruia de a primi) din trăirea ființială incomprehensibilă a lui Însuși Dumnezeu.

Când primește Harul Sf.Duh (concret harismele Sf.Duh), omul primește direct o adiere de trăire ființială pe care o are în mod continuu și în Sine Însuși Dumnezeu.

TRĂIRILE HARICE NU SUNT STĂRI PSIHICE–EMOȚIONALE OMENEȘTI.

TRĂIRILE HARICE NU GENEREAZĂ STĂRI PSIHICE–EMOȚIONALE OMENEȘTI (gânduri, imaginație, memorie, percepții, dorințe, emoții, sentimente, stări de conștiință, extaz mistic, etc.), **ELE REPREZINTĂ DIRECT O ADIERE DIN TRĂIREA FIINȚIALĂ INCOMPREHENSIBILĂ A LUI ÎNSUȘI DUMNEZEU.**

Iată de ce oamenii care au primit în dar Harul Sfântului Duh (un fragment direct din „trăirea“ ființială a Lui Însuși Dumnezeu) „înnebunesc“ pentru Dumnezeu și orice aspect omenească nu îi mai interesează: bani, mașină, bunuri, casă, soț, soție, funcție, vacanțe, etc.

Pentru cei care au „gustat“ din Harul, doar un singur sens al vieții mai poate exista: reprimirea și păstrarea definitivă a Harului Sfântului Duh, adică păstrarea definitivă în ei a unui fragment direct din „trăirea“ ființială a Lui Însuși Dumnezeu.

STĂRILE PSIHICE–SUFLETEȘTI HARICE NU SUNT ACELAȘI TIP DE „TRĂIRE“ CU STĂRILE PSIHICE–SUFLETEȘTI OMENEȘTI, OBIȘNUITE.

STĂRILE SUFLETEȘTI HARICE SUNT DIRECT DUMNEZIEȘTI, SPECIFICE ÎN SINE LUI ÎNSUȘI DUMNEZEU.

TRĂIREA HARICĂ A SFÂNTULUI DUH = ESTE DIRECT „TRĂIREA“ SUFLETEASCĂ ȘI PSIHCĂ „PESTE FIRE“, FĂRĂ GRAD DE COMPARAȚIE CU STĂRILE PSIHICE OMENEȘTI = PE CÂT SE POATE CU PUTINȚĂ, ESTE DIRECT „TRĂIREA“ FIINȚIALĂ A „TRĂIRILOR“ (A FIRII) LUI ÎNSUȘI DUMNEZEU.

EXEMPLE DE TRĂIRE HARICĂ:

**SMERENIA HARICĂ (A LUI HRISTOS) NU ESTE ACEEAȘI TRĂIRE CU SMERENIA OMENEASCĂ;
PACEA HARICĂ NU ESTE ACEEAȘI TRĂIRE CU PACEA OMENEASCĂ;
BUCURIA HARICĂ NU ESTE ACEEAȘI TRĂIRE CU BUCURIA OMENEASCĂ;
ETC.**

Mântuitorul Iisus Hristos ne-a spus cu claritate că este o mare diferență între pacea omenească și pacea harică, adusă de Harul Sfântului Duh.

Este o mare diferență între o trăire omenească și trăirea adusă de Sfântul Duh. Este o diferență atât de mare, încât un om obișnuit (lumesc) ar putea să creadă că este o vrăjitorie și să se înfricoșeze:

„Pace vă las vouă, pacea Mea v’o dau; nu precum v’o dă lumea v’o dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoșeze.“

(Sf.Evanghelie după Ioan, cap.14, versetul 27, în Biblia Ortodoxă redactată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012)

În mod normal un om poate simți o perioadă limitată de timp fiecare dintre aceste stări sufletești. Este o mare realizare și o mare bucurie personală când cineva simte într-o zi o singură stare sufletească de acest tip.

O zi în care avem în suflet pace sau răbdare este o zi specială, de care ne amintim cu plăcere. La fel, este o zi specială atunci când am avut dragoste și răbdare față de un copil mic curios. Sunt stări sufletești atât de bune și de dorite de orice om, care ne „odihnesc“ din stress, neliniște, nervi și supărări.

Cum este să simți o uriașă, „insuportabilă“ liniște, pace sufletească? O „insuportabilă“ dragoste a lui Dumnezeu pentru tine și pentru întreaga Creație? Cum poți rezista să simți o imensă bucurie? Cum poți „duce“ sufletește o stare sufletească de milostenie și totală iertare? Cum poți simți o adâncă evlavie și blândețe?

Dar cum este să trăiești toate aceste stări sufletești în mod haric, adică simultan, la un nivel maxim de puritate și amplificate de sute de ori? De-abia ne putem gândi o asemenea stare sufletească totală, darmite să o mai și simțim în noi. De aceea monahii descriu această trăire sufletească ca fiind o „dulceață“ care nu se poate exprima în cuvinte.

Dintre toate aceste stări „peste fire“, cea mai puternic resimțită este dragostea lui Dumnezeu pentru tine, o dragoste uriașă, totală, pură, copleșitoare, insuportabilă. Dragostea lui Dumnezeu este o „energie“ atât de pură și puternică, încât simți cum te „tensionează“ la nivelul fiecărei celule a corpului tău. De aceea Sfinții spun că fiecare

om poate primi atâta dragoste câtă poate duce. Dacă Dumnezeu ar revărsa dragostea Sa la maximum într-un om nepregătit (un „burduf” vechi), atunci acesta pur și simplu s-ar dezintegra organic, ar dispărea fizic.

Ești copleșit de faptul că Dumnezeu, Creatorul Universului, a tuturor celor văzute și nevăzute are pentru tine, pentru firul de nisip, o uriașă și nepământească dragoste. Poți foarte clar simți cu câtă iubire învăluie Dumnezeu întreaga Sa Creație, fiecare om creat. Cea mai importantă nevoie a unui om în viața sa este de dragoste. Cum poate fi să simți dragostea lui Dumnezeu pentru tine cu fiecare celulă a trupului tău.

Necazurile și ispitele pe care ni le trimite Dumnezeu în viața noastră sunt dureri infime, comparativ cu dragostea Sa care ne așteaptă la capătul drumului vieții, firește dacă vom accepta cu răbdare și fără cârtire „crucea” care ni s-a dat să o purtăm.

Acesta este Harul Sfântului Duh, o trăire sufletească totală, „peste fire”, care îi face pe oameni să înțeleagă brusc că toate bucuriile și plăcerile lumii sunt simple deșertăciuni, iluzii, simple glumițe nevinovate. Nu mai spun de diferența care există între starea extatică–contemplativă oferită de Har și starea de plăcere mentală și sufletească sociopată de tip demonic, pe care o trăim când ne satisfacem patimile sufletului: mândrie, slavă deșartă, răutate, invidie, clevetire, trădare, curvie, beție, etc.

Se simte foarte clar cum plăcerea demonică a patimilor te „înaltă” psihic–intelectual și te „coboară” sufletește, pe când starea extatică totală oferită de Har te „coboară” psihic–intelectual și te „înaltă” himalaian sufletește.

Să nu ne mai mirăm că oamenii care au trăit Harul și dragostea nepământească „peste fire” a lui Dumnezeu capătă o motivație „peste fire” de a retrăi acea stare de dragoste dumnezeiască. Să nu ne mirăm de faptul că oamenii obișnuiți să primească mereu Harul plâng pentru firea noastră omenească căzută, în care nu mai putem simți neîncetat dragostea lui Dumnezeu. Să nu ne mirăm de faptul că oameni serioși pentru care lucrurile în viață sunt foarte clare, și care primesc în mod neașteptat Harul au un șoc existențial care le schimbă complet viețile.

Din voia lui Dumnezeu, experiența trăirii Harului a schimbat parțial sau complet viețile a mii de oameni serioși și responsabili, pentru care aspecte precum Dumnezeu sau Sfântul Duh erau în viața lor secundare sau complet absente.

De-a lungul istoriei trăirea Harului a schimbat parțial sau complet viețile unor oameni atei, semi–atei sau chiar dușmani declarați ai Mântuitorului Iisus Hristos, precum: eruditul și prigonitorul Saul din Tars (Sf. Apostol Pavel), cărturari și rabini evrei, „preoți” păgâni care practicau șamanismul, principi, regi, soldați care au torturat pe mucenici, oameni simpli.

În zilele noastre și dintotdeauna, experiența personală și directă a Harului a schimbat parțial sau complet viețile unor oameni foarte serioși și siguri în convingerile vieții lor lumesti, precum: bancheri și financieri preocupați doar de bani, manageri exploataitori, scriitori atei, procurori și judecători nedrepti, ofițeri duri din serviciile secrete care s-au jucat cu viețile oamenilor, bătauși și interlopi, criminali și asasini de meserie, lucrători nepăsători din administrație, profesori neo–bolșevici care iubesc progresismul și globalismul, sataniști periculoși din organizații oculte, primari insensibili la durerile săracilor, preoți și monahi lacomi pentru mâncare, etc.

Pentru astfel de oameni lumesti trăirea Harului echivalează cu o mare uimire și o

totală surpriză existențială, dacă nu cumva înseamnă un adevărat șoc existențial.

Evident, toți aceștia nu s-au călugărit și nu au dat năvală în Biserici pentru spovedanii grele, ci pentru mulți experiența Harului a rămas o trăire personală și tainică.

În orice caz însă, această experiență nu a rămas fără urmări concrete, ea a însemnat începutul unei schimbări a vieților acestor oameni. Experiența trăirii Harului nu este ceva ce poți neglija, indiferent cine ești și care este experiența ta de viață de până atunci. Nimeni nu poate uita o astfel de trăire efectiv nepământeană, „peste fire“, atunci când câteva ore ființa ta nu a mai trăit pe pământ printre oameni, ci în interiorul dragostei lui Dumnezeu, în interiorul Ființei lui Dumnezeu.

În cel mai simplu caz fiecare astfel de individ care a avut trăirea „peste fire“ a Harului a înțeles foarte clar că Dumnezeu există, că El urmărește cu maximă atenție **fiecare gând** și fiecare faptă a omului, că El iubește pe păcătos și că așteaptă întoarcerea lui la El.

În cel mai simplu caz, cu toții aceștia au încetat prigonirea și răutatea premeditată asupra semenilor, și-au oprit răutatea, viclenia și lăcomia.

Există desigur și excepții, aceia care deși au avut trăirea Harului au rămas în aceeași atitudine de rigiditate, nepăsare, dușmănie și viclenie față de aproapele. Însă pentru aceștia veșnicia nu sună deloc bine, la Judecata de Apoi nu vor mai avea parte de niciun fel de îndreptățire.

Nu este o glumă ca pe la 50–70 ani, atunci când crezi că le-ai văzut și le-ai trăit pe toate, să „descoperi“ brusc că tot ceea ce credeai tu că înseamnă „viață“ este de fapt din categoria „și altele“: iluzie existențială a vieții „împlinite“, senzația de putere, deșertăciunea slavei deșarte, deșertăciunea banilor și funcțiilor, timp pierdut, muncă nejustificată, carierism prostesc, suferințe inutile, orgolii prostești, mândrie sinucigașă, batjocura și sclavia demonilor, nebunie în fața lui Dumnezeu.

Și ce surpriză pe veteranii patimilor trupești (alcool, pornografie, droguri, curvie, prea-curvie, muzică rock, etc) să descopere că încă nu le-au experimentat pe toate și că cea mai tare „senzație“ organică și-o procură Harul Sfântului Duh.

19.2.1.b. Simțirea și trăirea Harului nu înseamnă doar simțirea acestor aspecte prezentate mai sus, să le spun cumva frumoase, delicate, plăcute, extatice, sensibile, răpitoare.

Energia „peste fire“ a Harului poate fi simțită și sub un aspect mai „sever“, mai „serios“, care poate fi cumva descrisă ca fiind o energie „luptătoare“, „de esență tare“, nemiloasă, înfricoșătoare.

Lângă Sfintele Moaște ale preoților exorciști din „prima linie“ a războiului duhovnicesc, care au avut o viață de mare luptă directă cu demonii, „energia“ Harul Sfântului Duh poate fi descrisă mai greu în cuvinte:

- **dorința/puterea pentru rugăciune, dorința/puterea pentru curăția sufletului, dorința/puterea pentru completa despătimire, dorința/puterea de a mărturisi Adevărul, dorința/puterea de a face ascultare, dorința/puterea de a împlini complet poruncile lui Iisus Hristos, dorința/puterea de a duce războiul duhovnicesc (prima linie de luptă împotriva demonilor);**
- **dorința/puterea de a face binele;**
- **precum un monolit de energie pură și cristalină, „tărie“ nesfârșită, inflexibilă,**

„nemiloasă“ (care nu cunoaște mila), „duritate“ și claritate de cristal, implacabilă, adevărată, înfricoșătoare, „necruțătoare“, imposibil de confruntat și învins, de o determinare și hotărâre inexprimabile în cuvinte, fermitate nesfârșită, voință nesfârșită, curaj cu implacabilă determinare, tainică înțelepciune, o putere luptătoare peste înțelegerea noastră omenească;

Astfel de percepții „severe“ ale Harului pot fi clar simțite/trăite la Mănăstirea Boroaia, lângă Sfintele Moaște ale Părintelui Ilarion Argatu.

Aceasta nu mai este „energia“ blândă a îngerilor personali, a serafimilor și a Arhanghelului Gavriil, buni și iertători, care se roagă lui Dumnezeu pentru a li se ierta păcatele oamenilor.

Aceast Har este „energia“ luptătoare a îngerilor înfricoșători și a Arhanghelului Mihail, a Puterilor Cerești înspăimântătoare care nu cunosc mila și care împlinesc complet și până la capăt voința, poruncile, mânia și dreptatea lui Dumnezeu.

Acest Har este o „energie“ monolitică de tip executoriu, care nu cunoaște decât fapta, acțiunea, împlinirea completă a voinței lui Dumnezeu.

Este de asemenea „energia“ luptătoare a îngerilor războinici înfricoșători din „prima linie“ care i-au învins pe demoni, sunt gardienii iadului și care nu cunosc trăirea de milă. Este „energia“ necruțătoare a îngerilor războinici nemilostivi, care supervizează pe demoni și muncile iadului.

Este „energia“ Harului implacabil și înfricoșător, prin puterea Căruia se va face Judecata de Apoi. Nimeni nu trebuie să uite înfricoșata (și apropiata) venire a Mântuitorului Iisus Hristos, așa cum i s-a arătat în secolul IV într-o vedenie Sfântului Nifon din Constanțiana (lângă Alexandria, Egipt):

„Am venit și vin. Cine poate să-mi stea împotrivă? Dar vai și amar de cel păcatos care va cădea în mâna Mea! Pentru că fiecare se va înfățișa înaintea Mea «gol și descoperit».

Cum va îndrăzni atunci să se arate nerușinarea păcătoșilor? Cum vor privi fața Mea? Unde-și vor ascunde rușinea? Se vor umplea de rușine înaintea Mea și a preacuratelor puteri cerești. [...]

«A Mea este răzbunarea, Eu le voi răsplăti tuturor celor ce nu au voit să se pocăiască. Îi voi judeca pe toți ca un Judecător drept.....».

Cuvintele acestea pe care Domnul le-a rostit cu glas de tunet către Arhanghelul Mihail au umplut de spaimă nenumăratele puteri îngerești.⁴²

(aceste cuvinte înfricoșate le spune Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, la începerea Învierii de obște și a Judecății de Apoi)

19.2.2. În al doilea rînd, simțirea Harului Sfântului Duh înseamnă că un om are direct o TRĂIRE ORGANICĂ–TRUPEASCĂ „PESTE FIRE“, adică dincolo de trăirile organice omenești obișnuite.

O să-mi spuneți că o trăire extatică totală nu este completă fără extazul organic, trupesesc. Dar Harul, starea extatică totală sufletească aduce după sine și o stare de „beatitudine“ trupească.

Cei care consideră că au trăit toate bucuriile trupești posibile sunt în realitate mici copii pe lângă oamenii care trăiesc Harul. Trăirea trupească a Harului este o stare superioară calitativ față de starea de plăcere musculară produsă de endorfine, orgasmul sexual, adrenalina vitezei la volan, alcool sau oricare altă combinație specifică cluburilor de noapte (alcool+droguri).

Evident, trăirea Harului nu este o „senzație cool“ mai intensă decât zahărul, adrenalina, orgasmul sexual, alcoolul sau combinațiile de alcool+droguri.

Trăirea Harului este un alt tip de „senzație“ oragnică: delicată, pură, fragilă, ușoară, curată, domoală, care are însă un grad maxim de „calitate“. În mod natural și instinctiv organismul uman simte și apreciază foarte mult starea de bine produsă de Harul, spre deosebire de alte tipuri intense de „extaz“ organic, pe care organismul le resimte ca fiind artificiale și ne-naturale.

Este cu adevărat o incredibilă tragedie reușita acestei conspirații planetare, care a vizat înlocuirea nevoii trupului omului de Harul cu substituenți care produc o excitare neurologică: zahăr alb produs industrial, droguri, alcool, sex, plăcere alimentară. Harul aduce omului o stare organică de bine/extaz cu mult superioară stării de bine create în mod artificial, prin stimulare neurologică datorită consumului de zahăr/dulciuri sau alcool.

Apare o „dulceață“ blândă și o căldură care durează și durează și se revarsă în întreg organismul și bucură fiecare celulă. În mod fizic și organic trupul care primește Harul se încălzește ușor și dispare orice disconfort termic provocat de frig. Deoarece provine din Persoana Sfântului Duh, Harul aduce și trupul omului în cea mai perfectă stare posibilă, din toate punctele de vedere: termic, chimic, al circulației sângelui, al clarității mentale, al senzațiilor de durere sau deficiențelor organice.

Când vine Harul omul nu mai simte frigul, durerea, foamea, excesul de căldură, insuficiența organică cronică. Omul care trăiește Harul este efectiv „copleșit“ trupește de această căldurică, de „dulceața“ blândă care i se revarsă în fiecare celulă a corpului. Nu degeaba monahi bolnavi de plămân, ulcer, gastrită, hernie de disc, arteroscleroză, cancer sau alte boli foarte dureroase rezistă „miraculos“ și inuman în picioare la privegheri de noapte care durează până la 10 ore.

Evident monahii nu pot realiza această osteneală în durere insuportabilă și în continuare să stea cu mintea la rugăciune. Când vine peste ei Harul pur și simplu acești monahi foarte bolnavi nu mai simt nicio oboseală trupească sau durere, ci numai „dulceață“ sufletească și trupească.

19.2.3. În al treilea rând, simțirea Harului Sfântului Duh înseamnă că un om are direct o TRĂIRE MENTALĂ–SUFLETEASCĂ „PESTE FIRE“, dincolo de trăirile psihice omenеști obișnuite.

Trăirea Harului înseamnă că simți că ești în comuniune personală și directă cu Însuși Dumnezeu, că exiști în interiorul lui Dumnezeu–Tatăl.

Trăirea Harului înseamnă în realitate un fapt excepțional pentru o ființă umană trăitoare pe pământ: este unirea mistică directă, personală, tainică a omului cu Dumnezeu.

19.2.3.a. Omul care trăiește Harul este cu trupul aici, dar cu mintea și sufletul simte că este „dincolo“, în altă lume, cu Dumnezeu, în Dumnezeu. În esența sa omul posesor de

Har nu mai aparține lumii acesteia, el este deja un cetățean al Raiului. Ce stare de „odihnă” sufletească și trupească poți să ai atunci când simți și știi (conștient și inconștient) cu fiecare celulă că ești în comuniune directă cu Creatorul? Ce stare de „odihnă” sufletească și trupească poți să ai atunci când simți și știi (conștient și inconștient) că în acel moment te „odihnești” în Însuși Creatorul? Este o stare sufletească și mentală de pace, bucurie și dragoste care nu se poate exprima în cuvinte. Când este în unire tainică cu Dumnezeu și în Dumnezeu atunci omul se simte împlinit, simte că și-a găsit menirea sa spirituală profundă, că și-a atins rostul și scopul vieții sale.

Trăirea Harului este revenirea omului la Dumnezeu—Creatorul, înseamnă terminarea căutărilor de a—L găsi pe Dumnezeu. De aici vine incredibila liniște, pace, bucurie și împăcare sufletească pe care o simte omul la apropierea Harului.

TRĂIREA HARICĂ A SFÂNTULUI DUH = EXISTENȚĂ HARICĂ = EXISTENȚĂ PERSONALĂ ȘI DIRECTĂ CU DUMNEZEU, ÎN DUMNEZEU = CEA MAI PUTERNICĂ ȘI INTENSĂ TRĂIRE FIINȚIALĂ ȘI EXISTENȚIALĂ POSIBILĂ OMULUI = NIMENI ȘI NIMIC NU TE MAI DESPARTE DE ÎNSUȘI DUMNEZEU = TRĂIREA, EXPERIENȚA, CUNOAȘTEREA DIRECTĂ A LUI DUMNEZEU = CU TOATĂ FIINȚA TA EXIȘTI INTEGRAT/CONTOPIT ÎN INTERIORUL FIINȚEI SFÂNTULUI DUH.

19.2.3.b. Când omul este plin de Har apare și o stare psihică greu de definit în cuvinte, un tip de extaz mistic—contemplativ. Starea de extaz psihică este atât de puternică, încât omul uită de sine și de realitatea înconjurătoare, pur și simplu trece într—o altă stare de conștiință. Practica monahală exprimă prin termenul de „răpire în Duhul” această stare psihică de uitare de sine și pierdere a conștiinței zilnice cotidiene.

Oamenii care ajung „răpiți” în rugăciune datorită coborârii peste ei a Harului uită de ei înșiși, se „trezesc” după ore sau zile întregi de extaz contemplativ.

În starea de extaz contemplativ adusă de Har timpul nu mai operează asupra conștiinței omului. Sunt scrise multe cazurile de monahi care fiind „răpiți” de Har s—au „trezit” după multe ore sau chiar zile, revenind cu greu la realitatea înconjurătoare cotidiană. În acest timp trupul lor care stătea în picioare nu a simțit durere sau oboseală, ci doar o stare de „odihnă”.

Mai mulți Sfinți ne—au lăsat mărturia faptului că cel mai dureros pentru ei era ieșirea din starea de „răpire” și revenirea psihică la nivelul conștiinței omenești obișnuite. Din punctul lor de vedere ar fi dorit să stea în această stare de „răpire” neîncetat. Cât de dureros poate fi să trebuiască să „pleci” din starea de comuniune tainică cu Dumnezeu și să revii cu mintea aici, înapoi pe pământ, printre ziduri, mobile și oameni.

19.2.3.c. Efectul inevitabil organic al acestei stări sufletești extatice „peste fire” sunt lacrimile, o descărcare psiho—emoțională prin care simți că te eliberezi de „balast”, de răul sufletesc al păcatelor făcute. Când vine peste tine Harul care te curăță de păcate, lacrimile și senzația de plâns eliberatoare sunt inevitabile.

De aceea pe bună dreptate spun monahii:

„Unde este Sfântul Duh? La creștinul care vine la mănăstire sau la biserică, cu durere se roagă în fața icoanei și involuntar începe să plângă, la acel om, acolo este Duhul!”, sau

„Dacă a trecut o zi din viața ta și nu ai plâns din rugăciune curată către Domnul, dacă Harul nu te-a cercetat, atunci acea zi a trecut degeaba pentru tine“.

Practica monahală cunoaște existența a cel puțin 3 tipuri de lacrimi: cele de descărcare psiho–emoțională, lacrimile de pocăință și lacrimile harice.

De obicei lacrimile apar în această ordine: prima dată sunt lacrimile de descărcare emoțională, apoi vin lacrimile de pocăință și la final, eventual dar nu obligatoriu, pot apare lacrimile harice.

Trebuie deci prudență și discernământ în a evalua dacă lacrimile unui om care se roagă sunt din cauze psiho–emoționale, sunt lacrimi de pocăință sau chiar avem de a face cu lacrimile harice, cele care urmează primirii Harului.

APARIȚIA LACRIMILOR PSIHO–EMOȚIONALE = ESTE SEMNALUL CĂ OMUL SE DESCARCĂ DE STRESS, ÎNCORDARE PSIHICĂ PRELUNGITĂ, DURERE ȘI NEFERICIRE SUFLETEASCĂ, TRAUME PSIHICE.

APARIȚIA LACRIMILOR DE POCĂINȚĂ = ESTE SEMNALUL CĂ DATORITĂ RUGĂCIUNILOR ȘI POCĂINȚEI NOASTRE DUMNEZEU NE–A IERTAT PĂCATELE, SUFLETUL A FOST CURĂȚAT DE PĂCATE.

APARIȚIA LACRIMILOR HARICE = ESTE SEMNALUL PRIMIRII HARULUI SFÂNTULUI DUH.

Duhovnicii din vechime chiar își sfătuiau ucenicii ca la început să se străduiască să plângă, pentru a se descărca de traumele psiho–emoționale acumulate în trecut. După câteva luni de zile, după ce terminau cu aceste lacrimi, ucenicii știau că lacrimile care urmează apoi sunt lacrimile de pocăință, corespunzătoare curățirii sufletului de păcate.

După terminarea lacrimilor psiho–emoționale și a lacrimilor de pocăință pot (eventual) apare într–adevăr și lacrimile harice, cele generate de efectul Harului Sfântului Duh.

De obicei durează săptămâni și luni de zile de plâns până când un om se eliberează de lacrimile psiho–emoționale și câțiva ani pentru „consumarea“ lacrimilor de pocăință. Unii oameni trăiesc în înșelare deoarece încep să plângă imediat după ce încep să citească un Acatist și în înșelare fiind, își spun sieși:

„Vai! a și venit Harul peste mine, nu–mi pot reține lacrimile. Ce sporit sunt eu!, cum am început să citesc un singur Acatist, cum a venit la mine Harul!“.

În cazul mirenilor, în general în aceste situații este vorba de un plâns eliberator de natură psihică–emoțională și nu este efectul venirii Harului.

Așa cum practica monahală o arată, **ÎNTOTDEAUNA LACRIMILE HARICE (cele generate de venirea Harului) apar DUPĂ ce s–au terminat lacrimile de descărcare psiho–emoțională și după ce s–au terminat lacrimile de pocăință.**

Iată pe scurt de ce toți oamenii care au trăit sau trăiesc Harul consideră pe bună dreptate că dobândirea acestuia este cel mai important lucru pe care trebuie să–l facă omul în viață. Iată de ce orice om care a trăit Harul, prin trăirile sufletești, psihice și

organice „peste fire“ pe care le aduce Harul înțelege clar, brusc și definitiv că orice alt scop în viață este unul secundar.

Desigur, omul în continuare muncește, își crește copiii, are grijă de familia sa, face mâncare și are grijă de grădină, dar toate acestea devin scopuri secundare, subordonate scopului principal: trăirea din nou „peste fire“ a Harului.

Această ierarhizare a scopurilor nu este o decizie rațională, conștientă, ci este de asemenea o trăire, o stare de fapt care o simți că așa este normal și firesc. Simți și știi că primul scop în viață este Dumnezeu, orice altceva urmează după aceea.

Nu neglijăm și nu subestimăm aspectele materiale, familiale sau educaționale, dar totuși ele trebuie să urmeze preocupării noastre pentru Dumnezeu.

19.2.4. Despre falsificarea trăirilor autentice ale Harului Sfântului Duh.

Există multe modalități practicate pentru a înșela oamenii că au primit Harul Sfântului Duh și toate aceste înșelări se bazează pe o lipsă de cunoaștere și experimentare autentică: oamenii cred că trăirea Harului este o trăire psihică–emoțională foarte intensă, extatică, deosebită, omenească.

În realitate, așa cum am descris în paragrafele anterioare, **autentica trăire a Harului Sf.Duh nu are nicio legătură cu trăirile omenești psihice–emoționale, indiferent cât de puternice și intense ar fi acestea.**

Trăirea Harului Sf.Duh înseamnă experimentarea variabilă și limitată a unei energii necreate, care aparține domeniului de existență supra–firesc, specific lui Dumnezeu. Trăirea generată de această energie necreată nu are corespondent în stările psihice–emoționale omenești, ea este „peste fire“.

Important:

- x. Trăirea autentică a Harului Sfântului Duh NU generează (determină) stări psihice–emoționale omenești, nu are grad de comparație cu stările psihice–emoționale omenești, este vorba despre o trăire HARISMATICĂ–DIRECTĂ complet „peste fire“, care este specifică trăirii ființiale a lui Însuși Dumnezeu.**
- xx. Trăirea autentică a Harului Sfântului Duh înseamnă că tu ca om ai DIRECT aceeași trăire ființială (limitată, variabilă după caz) pe care o are Însuși Dumnezeu–Creatorul.**

TOATE ÎNȘELĂRILE DE PRIMIRE A HARULUI SFÂNTULUI DUH SE BAZEAZĂ PE CONVINGEREA GREȘITĂ CĂ TRĂIRILE HARULUI SF.DUH SUNT STĂRI PSIHO–EMOȚIONALE OMENEȘTI.

Exemple de înșelare a primirii Harului Sf.Duh:

19.2.4.a. Toate stările „peste fire“ specifice Harului Sfântului Duh pot fi oarecum imitate de stări intense psihice–emoționale, care sunt create de către demonii care „locuiesc“ în oameni sau stau în prejma oamenilor.

Adică demonii pot genera în sufletul omului trăiri psihice–emoționale omenești, aparent „peste fire“, false, mincinoase, care imită adevăratele trăiri directe dumnezeiești specifice Harului Sfântului Duh.

Cea mai frecvent falsificată trăire a Harului Sf.Duh este starea harismatică de bucurie „peste fire“, care nu are nicio legătură cu bucuria ca stare psiho–emoțională firescă,

omenească. Bucuria ca stare psiho–emoțională firească doar imită vag bucuria harismatică.

x. Concret, poți avea o trăire intensă de pace și/sau bucurie și să crezi că acea pace (sau bucurie) este de la Sfântul Duh, în realitate ea fiind o trăire psiho–emoțională care imită doar vag adevărata pace (sau bucurie) harismatică.

Această trăire psiho–emoțională intensă de bucurie poate fi ușor creată în sufletul omului de acțiunea unor demoni aflați în om sau în preajma omului. Foarte mulți creștini au căzut în acest tip de înșelare, mai ales în cazul apariției unor falși îngeri, sfinți, a Mântuitorului Hristos, etc.

Demonii care imitau aceste figuri sfinte creau în sufletul omului și stări psihice de bucurie și pace, pe care cei fără experiență le considerau stări harismatice, dovezi ale venirii Sfântului Duh și elemente de certificare a vedeniilor văzute. În realitate, bucuria din sufletul acestor înșelați nu era harismatică „peste fire”, ci firească, emoțională.

xx. Un aspect al falsei bucurii harismatice (bucuria indusă de demoni) este dorința, impulsivitatea pentru acțiune imediată, pentru a face imediat ceva.

Sunt atât de bucuros, încât trebuie: să iau imediat decizii importante, să mă agit, să mă stresez, să–i stresez pe alții, să fac ceva, să întreprind ceva, să vorbesc ceva, să merg undeva, să fiu curajos, să fiu îndrăzneț, etc.

Evident nu vor fi bune, necesare și utile consecințele acțiunilor noastre, făcute ca urmare a acestei bucurii firești, care imită adevărata bucurie harismatică.

xxx. Sunt expuși acestui tip de înșelare toți creștinii (inclusiv ortodocși) care au bine dezvoltate părerea de sine, mândria, slava deșartă, trândăvia și doresc să aibă trăiri harismatice „peste fire” repede, miraculos, fără răbdare, eventual prin mecanisme tehnice, fără a îndeplini osteneala duhovnicească care se cere pentru această situație. Sunt de asemenea expuși acestui tip de înșelare toți creștinii (inclusiv ortodocși) care sunt îndrăciți cu demonii patimilor, au păcate contra Sfântului Duh, au practicat vrăjitoria și cele 7 păcate „de moarte” ale sufletului.

Mai multe detalii despre îndrăcire puteți citi la capitolul 2, în cadrul sub–punctelor **2.3.2.** și **2.3.3.**

19.2.4.b. O înșelare obișnuită este în cazul îndrăciților și demonizaților, care cred sincer că au primit harisma „vorbirii în limbi” străine, neînvățate prin efort conștient.

Harisma „vorbirii în limbi” este de fapt compusă din 2 harisme distincte: harisma înțelegerii limbilor străine neînvățate conștient (glosolalia) și harisma vorbirii limbilor străine neînvățate conștient (xenoglosia).

În ziua de astăzi harisma „vorbirii în limbi” (glosolalia și xenoglosia) mai poate apare extrem de rar, doar la preoții și călugării creștin–ortodocși cu viață sfântă.

HARISMA „VORBIRII ÎN LIMBI” = HARISMA GLOSOLALIEI + HARISMA XENOGLOSIEI.

În limbajul obișnuit nu se vorbește distinct despre glosolalie și xenoglosie, ci ambele acțiuni de vorbire și ascultare în limbi neînvățate sunt considerate a fi glosolalie.

Un motiv justificat al acestei nediferențieri este faptul că harisma vorbirii limbilor străine neînvățate conștient (xenoglosia) nu are valoare practică, dacă omul nu are simultan și înțelegerea limbilor străine neînvățate conștient (glosolalia). Și invers.

Nu are rost să poți vorbi în limbi neștiute dacă nu înțelegi ce–ți spun oamenii cărora le

vorbești, și invers. Propovăduirea și dialogul presupune vorbirea personală și simultan înțelegerea a ceea ce oamenii îți vorbesc.

Pentru acrivia (corectitudinea) exprimării și pentru a înțelege înșelarea „vorbirii în limbi”, este bine să înțelegem diferența precisă dintre glosolalie și xenoglosie.

x. Ce înseamnă glosolalia.

Glosolalia este o harismă a Sf.Duh, a celui care „primește” cuvântul și înțelege direct în mintea sa „traducerea” a ceea ce altcineva vorbește în limba sa nativă.

Glosolalia înseamnă harisma și acțiunea ascultătorului, înseamnă să înțelegi ceea ce partenerul tău de dialog vorbește în limba lui nativă, limbă străină ție și pe care tu nu o cunoști.

HARISMA „VORBIRII ÎN LIMBI” = GLOSOLALIA = ESTE O HARISMĂ A SFÂNTULUI DUH = ÎNSEAMNĂ SĂ ÎNȚELEGI DIRECT MENTAL LIMBAJE NEȘTIUTE, NEÎNVĂȚATE PRIN EFORT CONȘTIENT, SĂ ÎNȚELEGI DIRECT MENTAL CE SPUNE ALTUL ÎN LIMBA LUI NATIVĂ.

Pentru cazul teoretic al unui român, eu ascult ceva în limba engleză (pe care nu o cunosc) și mintea mea înțelege direct mental cuvintele în limba română.

Fiziologic și tehnic urechea mea „aude” cuvintele în limba engleză, dar eu nu pot sesiza acest lucru, deoarece mai departe în creierul meu, la nivel neurologic–mental eu nu „aud” cuvinte în limba engleză, ci „aud” doar cuvinte în limba română. Astfel eu pot fi convins că cel din fața mea vorbește în limba mea maternă.

Glosolalia a fost acordată de Dumnezeu în trecut, la începuturile creștinismului, pentru cazurile când Sf.Evanghelie trebuia propovăduită de Sf.Apostoli și Episcopi la popoare a căror limbă nu le era cunoscută. Cei care propovăduiau vorbeau în limba lor nativă (de obicei aramaica, greaca, latina), iar „barbarii” (neamurile) care ascultau predicile înțelegeau cele auzite direct mental.

Minunea Harului Sfântului Duh se petrecea direct în mintea celui care asculta: urechea lui primea sunetele în limba aramaică (sau greacă, latină), dar în mintea lui omul auzea cuvintele în limba lui nativă (francă, celtă, saxonă, geto–dacă, etc).

Și invers, „barbarii” vorbeau în francă, celtă, saxonă, geto–dacă, limbi germanice, etc., iar Episcopii și Sf.Apostoli înțelegeau cele spuse, direct mental în limba lor nativă (aramaică, greacă, latină).

În mod firesc, harisma glosolaliei a fost revocată (retrasă) în urma propovăduirii Cuvântului lui Dumnezeu la (aproape) toate popoarele.

xx. Ce înseamnă xenoglosia.

Xenoglosia este de asemenea o harismă a Sf.Duh, care a fost necesară și utilă diaconilor, preoților, episcopilor și Sf.Apostoli în primii ani ai creștinismului.

Xenoglosia înseamnă harisma și acțiunea vorbitorului, înseamnă să vorbești în limbi pe care nu le-ai învățat prin osteneală conștientă. Adică mintea mea gândește în limba română, dar cumva gura mea vorbește în limba engleză, pe care eu nu am învățat–o prin efort conștient.

HARISMA „VORBIRII ÎN LIMBI” = XENOGLOSIA = ESTE O HARISMĂ A SFÂNTULUI DUH = ÎNSEAMNĂ SĂ VORBEȘTI ÎN LIMBAJE NEȘTIUTE, NEÎNVĂȚATE PRIN EFORT CONȘTIENT.

Un exemplu real de xenoglosie este atunci când Sf.Efrem Sirul a început să vorbească grecește, limbă pe care nu o cunoștea (nu o învățase). Se pare că Sf.Efrem Sirul știa aramaică și siriană, dar nu știa grecește.

Sf.Efrem Sirul a primit harisma xenoglosiei (și glosolaliei) cu ocazia hirotoniei sale în diaconie de către Sf.Vasile cel Mare și ca urmare a rugăciunilor acestuia. Ca urmare a primirii acestei harisme a Sf.Duh, imediat Sf.Efrem Sirul a putut vorbi direct în grecește cu Sf.Vasile cel Mare. Și desigur, prin harisma glosolaliei, putea imediat înțelege ceea ce auzea în grecește (greaca veche).

De notat este faptul că această hirotonie în diaconie a Sf.Efrem Sirul și primirea harisme xenoglosiei (și glosolaliei) s-a petrecut undeva în jurul anilor 340 după Hristos, deci cu peste 1600 de ani în urmă.

Acest caz ne arată că harisma „vorbirii în limbi” (xenoglosie + glosolalie) a fost primită majoritar de către bărbați, și foarte rar de către femei, deoarece în mod canonic bărbații au avut misiunea de propovăduire a Sf.Evanghelii la neamurile „barbare”.

Precum glosolalia, și xenoglosia s-a „luat” (revocat) de multă vreme de la oameni.

În ziua de astăzi femei și bărbați sunt înșelați de „preoți” sectanți îndrăciți și cred că au primit Sfântul Duh, deoarece brusc încep să vorbească în limbi neînvățate în mod conștient.

Însă **absolut toți mirenii și predicatorii care încep să vorbească în limbi străine neînvățate prin efort conștient sunt îndrăciți (posedați demonic).**

În ziua de astăzi xenoglosia (vorbirea în limbi neînvățate prin efort conștient) este un fenomen demonic și de obicei apare:

- la indivizii îndrăciți prin păcate grave: plecarea din Biserica Ortodoxă la o nouă „biserică” (erezie), schismă, erzie teologică–dogmatică, ecumenism, etc.;
- la oamenii îndrăciți care au acceptat o formă oarecare de pecetluire demonică: fotografiere izotopică cu laser, tatuaj cu cerneluri, vaccinuri, lepădare verbală de Dumnezeu, jurăminte satanice, realizarea unui nou „botez”, etc.

Alte dovezi ale înșelării (îndrăcirii) lor sunt și următoarele fapte ne–canonice:

x. Este „surpriză” ce limbă străină începe să vorbească înșelatul (îndrăcitul);

Este ușor pentru înșelați în cazul limbilor arhi–cunoscute, precum sunt: engleza, franceza, italiana, greaca, portugheza, spaniola, germana, rusa, chineza, etc.

Dar în multe cazuri înșelatul (adică îndrăcitul) începe brusc să vorbească într–o limbă oarecare, fără să știe ce limbă sau dialect vorbește el. Astfel, omul începe brusc să vorbească într–un dialect local oarecare din India, Iran, China, Africa, etc., fără să știe ce fel de limbă este aceea.

Trebuie să facem înregistrări și cercetări pe internet, pentru ca înșelatul să descopere ce limbă vorbește el, ce mare „harismă” a venit peste capul lui, așa brusc din senin. Evident înșelații se cred mai „harismatici” (plini de „har”) cu cât încep să vorbească în limbi și dialecte cât mai exotice, rare și mai grele.

De asemenea, acești înșelați (îndrăciți) pot începe să vorbească în limbi antice, care mai „trăiesc” doar în mediul academic: etruscă, latină, iraniană veche, greacă veche, aramaică, sanscrită, egipteană veche, celtă, etc.

În societatea înșelaților (îndrăciților) este mai „mare” (adică mai grav îndrăcit) acela care începe să vorbească într–un dialect oarecare din India, Iran, China, Africa, Asia,

sau într-o limbă antică „moartă“.

Cel care începe să vorbească doar în engleză sau franceză este „mic“ în grad, onoare și respect, acesta încă mai are de învățat de la cei „avansați“.

xx. În multe cazuri înșelatul doar începe să vorbească într-o limbă sau dialect, dar nu poate și să înțeleagă pe un om care vorbește aceeași limbă.

Concret, înșelatul poate începe să vorbească în limba somaleză, dar nu poate să înțeleagă un film sau o discuție în limba somaleză.

Însă așa cum am spus, harisma „vorbirii în limbi“ cuprinde de fapt 2 harisme: vorbirea (xenoglosia) și înțelegerea (glosolalia) unei limbi străine neînvățate prin efort conștient.

Sunt înșelați demonic absolut toți aceia care doar vorbesc sau doar înțeleg un limbaj neștiut.

xxx. În mod „inexplicabil“ toți înșelații își pierd pentru câteva zile harisma „vorbirii în limbi“, ca urmare a acțiunii unei practici ortodoxe minimale, de tipul exorcizare:

– dimineața după spălare își fac pe cap (frunte, tâmpile, creștetul capului) semnul Sf.Cruci cu mir sfințit (de la o biserică sau mănăstire ortodoxă);

– dimineața pe stomacul gol beau 100 ml Agheasmă Mare (luată de la o biserică ortodoxă) și apoi imediat fac corect pe corp de 100 ori semnul Sf.Cruci;

– oricând în timpul zilei, își fac corect pe corp de 100 ori semnul Sf.Cruci, timp în care spun mental rugăciunea lui Iisus („Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă“);

– oricând în timpul zilei, pentru cinstirea Sf.Maicii Domnului, fac corect 100 metanii mari însoțite de semnul Sf.Cruci, timp în care spun mental rugăciunea:

„Sfântă Maica Domnului, mântuiește-mă“;

– se roagă sincer lui Dumnezeu să afle dacă harisma primită este autentică sau nu;

– se spovedesc la un preot ortodox;

– participă într-o biserică ortodoxă la slujbele Sf.Liturghie sau Sf.Maslu;

După ce fac aceste aceste acțiuni înșelații (îndrăciții) constată că „harisma“ a plecat de la ei, pentru câteva zile nu mai pot vorbi în limba străină.

Dacă aceste acțiuni de asceză ortodoxă minimală tip exorcizare sunt continuate,

înșelatul va avea surpriza să descopere că „harisma“ a plecat definitiv de la el, nu mai poate vorbi în limba străină.

Spre diferență, adevărata harismă a „vorbirii în limbi“ nu este niciodată pierdută (luată de la el). Cine a primit această harismă de la Dumnezeu a rămas cu ea până la sfârșitul vieții, eventual cu excepția celor care apoi au căzut în erezii teologice–dogmatice.

iv. În absolut toate cazurile de „vorbire în limbi“ nu există motivație canonică pentru acest fapt, adică cel care primește „harisma“ nu a primit de la Dumnezeu „crucea“ propovăduirii la popoare „păgâne“ (ne–creștine).

Aproape toate cazurile de „vorbire în limbi“ au loc la persoane care nu au nicio legătură cu activitatea de misionariat, de propovăduire a creștinismului la popoare „păgâne“ (ne–creștine).

Această harismă Dumnezeu o acorda doar în primele secole ale creștinismului și doar pentru scopuri precise: pentru a se înțelege între ei doi episcopi (preoți, diaconi, monahi) care trăiau în zone diferite, pentru a se propovădui „cuvântul“ lui Dumnezeu la popoare păgâne. Puteai să fii un mare Sfânt, dacă nu te găseai în aceste situații nu avea rost să primești harisma „vorbirii în limbi“, și nici nu o primeai.

Înșelații moderni nu urmează să plece și să propovăduiască pe Mântuitorul Iisus Hristos în zone periculoase din lume, unde în mod obișnuit creștinii sunt persecutați sau chiar uciși: unele zone din Africa, Asia, India, Pakistan, China.

Înșelații (îndrăciții) încep brusc să vorbească într-o limbă neștiută și apoi își văd liniștiți de viața lor: serviciu, copii, vacanțe, etc.

v. Femeile reprezintă un mare procent din înșelații (îndrăciții) care brusc încep să vorbească în limbi neștiute, neînvățate prin efort conștient.

În mod canonic această harismă a „vorbirii în limbi” s-a acordat (aproape) exclusiv bărbaților preoți și episcopi, deoarece ei au primit de la Dumnezeu misiunea de a catehiza popoarele și indivizii ne-creștini. Cazurile de femei care au făcut acest lucru în mod canonic (cu voia lui Dumnezeu) sunt foarte rare.

Deci sunt înșelate (îndrăcite, posedate demonic) absolut toate femeile moderne care încep să vorbească în limbi străine, pe care nu le-au învățat prin efort conștient.

De asemenea, sunt în mare pericol de îndrăcire toate femeile care practică (singure în privat, în ședințe colective) tot felul de tehnici așa-zis „creștine” (tehnici de meditație, mantră „creștine”, poziții yoga), în scopul de a primi Sfântul Duh și harisma „vorbirii în limbi”.

ÎN ZIUA DE ASTĂZI HARISMA „VORBIRII ÎN LIMBI” (XENOGLOSIA ȘI/SAU GLOSOLALIA) REPREZINTĂ CAZURI DE GRAVĂ ÎNȘELARE (ÎNDRĂCIRE, POSESIE DEMONICĂ) = ESTE „NEBUNIE” PSIHOLICĂ, EDUCAȚIONALĂ, DUHOVNICEASCĂ.

Pentru completarea înșelăciunii, cei care încep să se exprime în limbaje neînvățate prin efort conștient pot avea parte (sau nu) și de intense stări psiho-emoționale, pe care înșelații le cred că reprezintă trăiri autentice-originale ale Sfântului Duh (trăiri de bucurie, pace, împăcare cu sine, etc.).

Crede cineva în ziua de astăzi că este mai presus decât Sfinții Apostoli când brusc începe să vorbească în chineză, japoneză, arabă, egipteană, vietnameză, franceză, spaniolă, germană, rusă, etc., limbi pe care nu le-a învățat printr-o osteneală conștientă de ani de zile?!

Doar niște înșelați îndrăciți (posedați demonic) pot crede într-o asemenea „nebunie” psihologică, educațională, duhovnicească.

19.2.4.c. Sunt înșelați că posedă Harul Sfântului Duh toți aceia care sunt victimele unei proceduri de sugestie demonică, specifică sectelor (ereziilor) creștine care încearcă să-și racoleze noi adepți.

În urma unei proceduri de sugestie demonică, în creierul omului vor pătrunde demoni teologi. Aceștia vor crea omului stări psihice-emoționale deosebite, pe care omul neștiutor le va considera că sunt consecințe ale acțiunii Harului Sfântului Duh care există în el.

Desigur acești nefericiți sunt în totală înșelare, Harul Sfântului Duh nu vine și nu stă în oamenii îndrăciți cu demoni teologi. Harul Sfântului Duh vine limitat la oamenii îndrăciți cu demoni teologi doar ca o extraordinară excepție, care ține strict de iconomia lui Dumnezeu.

De obicei victimele acestor proceduri de îndrăcire prin sugestie demonică au avut ghinionul să aibă o „discuție duhovnicească” cu „preoți” îndrăciți, școlțiți în tehnici

satanice în țări ne-ortodoxe: SUA, Anglia, Austria sau Germania.

În plus, există pericolul ca în timpul acestor „discuții duhovnicești”, indivizii școlitiți în țările ne-ortodoxe să încerce să vă pună în băuturi (cafea, suc, vin, bere, apă) soluții lichide sau pastile, care conțin substanțe psihotrope și demoni teologi.

Deci mare atenție la „discuțiile duhovnicești” pe care le aveți cu „preoții” care au făcut cursuri speciale prin afara țării.

Mai multe explicații cu privire la îndrăcirea prin sugestie demonică pot fi citite la capitolul 2, în cadrul paragrafului **2.3.3.11**.

19.2.4.d. O înșelare foarte obișnuită a primirii Harului Sf.Duh este în cazul sectelor (erezilor) creștine care încearcă să-și racoleze noi adepți prin adunări publice.

Concret, oamenii sunt invitați pe un stadion sau într-o sală închisă (gen amfiteatru), unde ascultă cuvântarea unui „preot” școlit în SUA, Anglia, Austria sau Germania, în realitate acesta fiind un individ îndrăcit cu demoni teologi (arhiconi).

Viclenia sectanților se manifestă de la bun început, prin faptul că majoritatea acestor adunări nu au o tematică și scop religios declarat, deoarece sectanții (indrăciți) știu că astfel puțini creștini ortodocși ar participa la ele.

De aceea ei atrag pe creștinii ortodocși la adunări publice aparent inofensive și utile, unde accesul este gratuit: piese de teatru pentru copii, consultații și sfătuirii juridice, consultații și sfătuirii medicale, discursuri „conspiraționiste”, extraterestrii și OZN–urile, sfaturi pentru bucătărie, instructaje practice de folosire a unor aparate tehnice (de grădinărit, amenajări interioare, etc.), lecturi din poezi, dialoguri literare, etc.

Apoi pe parcursul adunării, un cetățean din public (un sectant) este instruit să înceapă să pună întrebări cu tematică religioasă și astfel practic întreaga adunare se transformă încet–încet în ceea ce este de fapt: prozelitismul greșos al unor sectanți de a recruta noi adepți, folosind „preoți” îndrăciți și mijloace tehnice psihotronice.

În timp ce „preotul” se dezlanțuie la microfon și dracii vorbesc prin gura lui, în ascuns se pornesc câteva aparate puternice, care au o emisie electromagnetică de tip psihotronic.

Aceste aparate emit asupra oamenilor din sală (amfiteatru, stadion) unde calibrate, care le generează stări organice (lacrimi de nestăpânit, fior în corp, senzația de „piele de găină”) și psihic–emoționale omenești mai deosebite: bucurie, exaltare, agitație, eliberare de stress, dragoste, credință, speranță, milostenie, etc.

Evident, toate aceste stări organice și psihic–emoționale pe care le resimt oamenii adunați în sală (pe stadion) sunt ceva mai deosebite, au o anumită valoare terapeutică, dar sunt strict omenești, normale, fără nicio legătură cu autentica trăire „peste fire” a Harului Sf.Duh.

După aproximativ 30–60 minute de „încălzire” și interpretări drăcești dintr-o Biblie sectară (nu este vorba aici despre o Biblie Ortodoxă), „preotul” sectant testează audiența cu un text nebunesc–drăcesc, de genul:

„Nu este așa că simțiți în voi Harul? Nu este așa că vă simțiți minunat? Iată, Harul Sfântului Duh este peste noi și ne umple de pace, bucurie, libertate, dragoste.

Nu simțiți bucuria Harului? Să ne bucurăm acum, căci iată, Domnul este cu noi! Simțiți cum vin lacrimile pe care nu le puteți opri?

Da, plângeți acum, nu opriți lacrimile, deoarece ele reprezintă pocăința prin care Domnul ne spală păcatele.

Gândiți-vă acum la niște dorințe și rugați-vă Domnului să vi le împlinească, acum, cât Harul este cu noi. Haideți acum cu toții, ridicați mâinile în sus și spuneți fiecare cu voce tare dorințele pe care Domnul ni le va îndeplini.“

Și desigur, drăcismele „preotului“ sectant continuă cu aceeași înșelare despre Harul care a „venit“ peste ei.

Rezultatul este că oamenii creduli chiar pot crede că acele stări trupești și trăiri psihice—emoționale mai deosebite sunt într—adevăr rezultatul acțiunii în ei a Harului. Oameni maturi și serioși care nu au mai plâns de ani de zile, s—au „trezit“ surprinși pe sine că brusc plâng încontinuu și nu își pot stăpâni lacrimile. Oamenii neștiutori interpretează că aceste lacrimi sunt apărute sub puterea Harului, ceea ce în realitate a fost o simplă descărcare emoțională care poate avea loc în cabinetul oricărui psiholog mai experimentat.

Practic în acest mod s—a „descărcat“ un întreg balast emoțional negativ, adunat în inconștient de ani de zile. Procedul are o certă valoare terapeutică, concret plângi și te „descarci“ de balastul inconștient în public, în loc să faci acest lucru în privat, în cabinetul unui psiholog. Dar nu are nicio valoare din punct de vedere duhovnicesc, al primirii Harului Sf.Duh.

Înșelarea continuă. În mintea omului raționamentul este simplu, apare recunoașterea (înțelegerea, revelația) că pastorul sectant care le vorbește este un adevărat preot, un slujitor al lui Dumnezeu, pe care Însuși Dumnezeu îl ascultă.

Dacă Dumnezeu trimite Harul Său peste oameni la cererea lui, atunci predica și misiunea lui este corectă, adevărată.

Este deci foarte „clar“, toți ceilalți preoți ortodocși nu mai au nicio legătură cu Dumnezeu, doar „preotul“ sectant de aici cunoaște Adevărul, doar „biserica“ (secta) lui este adevărată și are „legătură directă“ cu El, cu Dumnezeu (real sectantul are legătură directă cu demonii și veșnicia iadului).

Pentru ca păcăleala să fie completă, în zilele și lunile următoare demonii au grijă să împlinească dorințele pe care oamenii și le—au exprimat verbal când erau în sală (amfiteatru, pe stadion). Rezultatul este dobândirea la oameni a unei convingeri ferme că „biserica“ (secta) „preotului“ eretic este adevărată și că trebuie realizată urgent convertirea la „biserica“ (secta) astfel descoperită.

Mii de oameni au căzut în această înșelare realizată cu „preoți“eretici îndrăciți și mijloace tehnice (echipamente cu emisie psihotronică), au părăsit Biserica Ortodoxă strămoșească și s—au convertit la noua „biserică“ (sectă).

Cimitirele și mormintele părinților și strămoșilor ortodocși au fost abandonate în nepăsare, deoarece noii convertiți (îndrăciți) la „adevărul“ unui sectant eretic și—au făcut propriile cimitire, cu reguli noi de funcționare.

Foarte ciudat, convertiții nu au părăsit noua „biserică“ (sectă) nici după ce acest tip de înșelare a fost descoperit și expus în presa largă. Deci raționamentul de bun simț nu a mai funcționat (și nu mai funcționează) la acești convertiți.

Acest lucru mă face să cred că în cadrul „bisericilor“ (sectelor) creștine se practică intens în mare secret consumul de substanțe psihotrope și sugestia satanică, cu

scopul de a se realiza îndrăcirea definitivă a acestor nefericiți. Nu este exclus nici șantajul sexual, datorat unor posibile orgii sexuale realizate în comun. Mai multe explicații cu privire la îndrăcirea prin sugestie demonică și mijloace tehnice pot fi citite la capitolul 2, în cadrul paragrafelor **2.3.3.10.** și **2.3.3.11.**

19.2.4.e. O înșelare foarte obișnuită a primirii Harului Sf.Duh este în cazul oamenilor care ascultă slujbe și predici bisericești la televizor (telefon, tablete).

Așa cum am arătat în acest capitol în paragraful **19.4.8,** în acest moment Biserica Ortodoxă este condusă de episcopi trădători ai lui Hristos și trădători ai neamului românesc.

Alături de acești episcopi trădători (grav îndrăciți), muncesc pentru diavol ziua și noaptea o mulțime de stareți, parohi, preoți, monahi, epitropi, diverse fețe bisericești, directori ai SRI și STS, mireni informatori, mireni criminali, vrăjitoare, etc., adică o întreagă cloacă demonică care va ajunge în muncile iadului.

În același timp sunt milioane de oameni care cunosc faptele trădărilor episcopilor, pe care aceștia le fac sistematic și neîncetat. Astfel că apare necesitatea de a păcăli oamenii că episcopii Bisericii încă sunt slujitorii Mântuitorului Iisus Hristos.

O parte din această problemă a mințirii oamenilor, este rapid rezolvată pentru zecile de mii de oameni care nu se pot deplasa la slujbele Bisericii și le ascultă acasă și/sau la serviciu: la televizor, telefon, tabletă, notebook, etc.

Soluția „lupilor“ (slugilor diavolului) este că toate aceste dispozitive electronice sunt în același timp și echipamente cu emisie psihotronică. Astfel se ajunge la aceeași manipulare, precum este explicat la paragraful anterior: când omul privește slujba la TV și ascultă predica preotului/episcopului, este pornit semnalul psihotronic al televizorului.

Ca urmare a emisiei semnalului psihotronic al televizorului, omul începe să aibă stări psiho–emoționale pozitive, intense dar firești, pe care le poate crede că sunt harismatice: începe să plângă, să fie calm, să simtă dragoste, bucurie, pace, liniște, iertare, împlinire, recunoștință, admirație, etc.

Când se termină la televizor slujirea episcopului trădător, omul va avea din nou starea lui obișnuită: griji, supărare, neliniște, tristețe, apatie, oboseală, împrăștiere, stress, etc. Omul simplu nu va înțelege și nu va ști că a fost păcălit, înșelat printr-o emisie psihotronică a televizorului la care se uită.

Ca urmare a acestei manipulări, gândirea omului simplu va fi următoarea:

„Ce har deosebit are acest episcop X! Ce predică deosebită! Ce slujire, ceva extraordinar, de mult nu am mai simțit atât de puternic o slujbă precum la acest episcop. Ce mai, este un episcop vrednic, cu o putere de har extraordinară! Ce spun conspiraționiștii de pe bloguri și preoții nepomenitori, că episcopul X s-a lepădat de Hristos, că uite, doar deschide gura și te umpli de pace ascultându-l. Lucrurile sunt clare: este un episcop vrednic și trebuie să facem ascultare de el, ce ne spune el noi aceea trebuie să facem.“

Note:

– Aceeași emisie psihotronică a televizorului poate apare și într-o biserică, care are montate în ascuns astfel de aparate de emisie psihotronică (ideal sunt ascunse în

boxele audio);

Efectele psiho–emoționale intense, de imitare a stărilor harismatice, vor apare la oamenii care sunt în biserică.

– Aceeași emisie psihotronică a televizorului poate apare: când la televizor ne vorbește un lider politic național, un senator, un ministru, un politician/general din altă țară, un afacerist, când se dau reclame la anumite produse/servicii, etc.

– Aceeași emisie psihotronică a televizorului va fi atunci când, în viitorul apropiat, la televizor va apare și va vorbi un lider politic carismatic, bun, iubitor și deosebit, care poartă numele de Antihrist.

Atunci oamenii vor începe brusc să aibă intense stări psiho–emoționale de iubire, pace, bucurie, recunoștință, admirație, etc., și–și vor spune:

„Este clar, acesta transmite oamenilor Harul Sf.Duh, pe acesta trebuie să–l urmăm“ (evident la iadul veșnic).

19.2.4.f. O înșelare demonică este confuzia dintre Lumina necreată a Sfântului Duh și alte tipuri de lumină creată, naturale și artificiale.

Precum în cazul trăirilor psiho–emoționale, și în acest caz trebuie să facem diferența dintre material–omenesc și ceea ce este „peste fire“.

Trebuie să facem diferența între luminile create (naturale, artificiale) și Lumina necreată a Sfântului Duh, care este „peste fire“, ne–materială, adică nu este specifică universului material în care trăim.

x. Practic tot ce există în jurul nostru este lumină creată, materialnică, fie că o vedem sau nu (vedem doar acea radiație electrică și electromagnetică care poate fi percepută de ochiul uman):

– lumina artificială creată de om cu mijloace tehnologice: de la becuri, LED–uri, lanterne, a televizoarelor, a emisiilor laser, a hologramelor, a avioanelor militare avansate (considerate OZN–uri), etc.;

– lumină naturală a organismelor vii, la plante și animale (bioluminiscentă): la licurici, pești, ciuperci, micro–organisme;

– luminile naturale ale planetei: lumina zilei, fulgerul, a aurorei boreale, diverse lumini neconvenționale (neînțelese) care apar în atmosfera pământului, lumina roșiatică emisă de magma vulcanică, etc.;

– lumina natură a focului: de la arderea lemnului, lumânărilor, uleiului, gazelor naturale, petrolului, maselor plastice, hârtiei, materialelor textile, etc.;

– luminile naturale ale universului: lumina lunii (indirect a soarelui), lumina soarelui, lumina stelelor, lumina galaxiilor, etc.

Etc.

xx. Lumina necreată (ne–materialnică) a Sfântului Duh este de culoare albă pură și incandescentă, eventual poate avea nuanțe de bleu–albastru.

Lumina necreată a Sfântului Duh poate fi atât de puternică, atât de luminoasă, atât de pură și incandescentă, încât poate avea asupra omului efecte fiziologice–organice: arde ochii și pielea oamenilor, poate duce la moartea omului. Odată cu Lumina necreată poate apare (sau nu) și senzația fiziologică de căldură.

Lumina necreată a Sfântului Duh este atât de mare, încât ea niciodată nu se poate arăta oamenilor decât sub o „formă“ și intensitate foarte diminuată, care care nu distruge ochii celor prezenți.

De aceea aparițiile unor Persoane Sfinte (Sf.Îngeri, diverși Sfinți, Sfânta Maica Domnului, Mântuitorul Iisus Hristos pe Muntele Tabor) la oameni (monahi, mireni) au fost însoțite de o Lumină necreată limitată, pentru a nu dăuna vederii (ochilor) celor în cauză.

Cunoaștem exemplul unui călugăr sfințit care a insistat să o vadă pe Sf.Maica Domnului în toată slava Ei, știind că acest lucru va duce la pierderea vederii ochiului cu care o va vedea (celălalt ochi îl va ține acoperit cu mâna). Așa s-a și întâmplat: a văzut-o pe Sf.Maica Domnului în toată slava Ei și în consecință i-a fost distrus fiziologic ochiul cu care a văzut-o pe Sfânta Maica Domnului.

Când a decis să o mai vadă încă o dată pe Sf.Maica Domnului, chiar cu prețul pierderii vederii și la celălalt ochi, atunci Sf.Maica Domnului i s-a arătat încă o dată. Dar de data aceasta, pentru marea lui dragoste pentru Sf.Maica Domnului, nu și-a pierdut și vederea celuilalt ochi, ci dimpotrivă, i s-a redat vederea ochiului care anterior îi fusese „ars” de Lumina necreată a Sf.Maicii Domnului.

Lumina necreată a Sfântului Duh nu apare în atmosferă „din senin” și nu este „atașată” de obiecte profane, ci întotdeauna este „atașată” de obiecte sacre (obiectele de cult folosite în Sf.Altar, veșmintele preoților, etc.) și de Sfintele Persoane ale Cerurilor (Sf.Îngeri, Sf.Arhangheli, Sf.Serafimi, etc.).

În ceea ce privește Sfânta Treime și Sf.Maica Domnului, aceste Sfintele Persoane au „în sine” Lumina necreată și o dăruiesc la toți ceilalți: la Sfintele Persoane ale Cerurilor, la adormiții din rai, obiectele de cult bisericești, la sfinții în trup, etc.

xxx. Spre diferență de Lumina necreată, lumina emisă de demoni nu este niciodată pur albă sau cu tente de bleu–albastru, ci este alb–roșiatică sau neagră, închisă la culoare.

În anii care urmează mulți oameni vor fi înșelați, considerând a fi Lumină necreată ceea ce în realitate este lumină artificială (electrică, electromagnetică) sau lumină emisă de demoni. Astfel:

- demonii se vor arăta în văzduh (atmosferă) și pe pământ printre oameni sub formă de îngeri luminoși;
 - antihristul (om îndrăcit și demonizat) se va arăta plutind în văzduh plin de lumină demonică;
 - aparate de zbor neconvenționale (creații pământene–umane) luminoase se vor arăta ca fiind OZN–uri venite din alte galaxii;
 - demoni sub formă umanoidă (cu trup și înfățișare foarte apropiate de ale oamenilor) se vor arăta ca fiind extraterestri luminoși, etc.;
 - aparate de zbor neconvenționale (creații pământene–umane), materiale și luminoase, se vor arăta ca fiind dispozitive imateriale de „lumină” coborâte din Ceruri (Rai);
- Etc.

19.3. Consecințe ale re–venirii plinătății Harului pe pământ și în oameni.

De la bun început trebuie știut faptul că re–venirea Mângâietorului, a Sfântului Duh pe pământ se datorează jertfei Mântuitorului Iisus Hristos. Revenirea Harului Sfântul Duh este „granița” care separă Lumea Veche cu Legea Veche, de Lumea Nouă care a primit Legea Nouă, Legea Harului.

Venirea Sfântului Duh este motivul pentru care multe practici din Legea Veche, care prevedeau pedepsirea fizică și chiar uciderea imediată a păcătoșilor (precum prea-curvia) au fost anulate și schimbate cu posibilitatea (necesitatea) pentru pocăință.

Din ce cunoaștem din Sf.Evanghelii, a fost nevoie de sacrificiul Fiului lui Dumnezeu, a Mântuitorului Iisus Hristos, pentru ca Harul Sfântului Duh să revină pe pământ după căderea lui Adam:

„38. Cel ce crede în Mine – precum a zis Scriptura – râuri de apă vie vor curge din inima lui.

*39. Iar aceasta a spus-o despre **Duhul pe Care aveau să-L primească** acei ce cred într'Însul.*

Că Duhul încă nu era dat, pentru că Iisus încă nu Se preamărise.“

(în Sf.Evanghelie după Ioan, cap.7, versetele 38–39, în Biblia Ortodoxă redactată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012, boldirile din citat îmi aparțin)

După căderea lui Adam, Harul nu a plecat definitiv de pe Pământ, deoarece acest lucru ar fi însemnat moartea completă a planetei și a vieții pe pământ, inclusiv dispariția planetei în spațiu.

Harul Sfântului Duh a fost neîncetat prezent pe planeta Pământ pentru a susține și manifesta Viața, în toate formele ei: oameni, animale, păsări, insecte, plante, minerale, roci, oceane, păduri, jungle, deșerturi, întinderi de gheață, atmosferă. Orice formă de viață există și se manifestă datorită Sfântului Duh.

Mai mult decât susținerea și exprimarea Vieții, Sfântul Duh face posibilă orice formă de existență organică și anorganică. Nimic nu ajunge de la „lumina“ necreată la existența materială, fără manifestarea și acțiunea Sfântului Duh.

HARUL SFÂNTULUI DUH = FACE POSIBILĂ ORICE FORMĂ DE EXISTENȚĂ ORGANICĂ ȘI ANORGANICĂ.

19.3.1. Harul Sfântului Duh menționat în Vechiul Testament.

Înainte de Mântuitorul Iisus Hristos, Harul Sfântului Duh a acționat neîncetat pentru a orienta căile unor oameni aleși, care aveau o anumită misiune religioasă, politică, economică sau militară.

Exemple în acest sens au fost Sf.Iov, Sf.Proroc Moise, Sf.Cuvios Avraam, Sf.Proroc David și mulți alții.

x. Sfântul și dreptul Iov ne spune cum simțea și recunoștea în trupul său acțiunea Sfântului Duh:

*„3. atâta timp cât încă suflarea mea e'n mine și **nările–mi se umplu de duh dumnezeiesc.**“*

(în Iov, cap.27, versetul 3, în Biblia Ortodoxă redactată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012, boldirile din citat îmi aparțin)

xx. Sfântul Proroc David spune:

„11. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeu și **duh drept** înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

12. Nu mă lepăda de la fața Ta și **Duhul Tău cel sfânt** nu-l lua de la mine.

13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu **duh stăpânitor** mă întărește.“

(în psalmul 50, versetele 11–13, boldirile din citat îmi aparțin)

și

„**Gustați și vedeți că bun este Domnul**; fericit bărbatul care nădărduește în El“.

(în psalmul 33, versetul 8, boldirile din citat îmi aparțin)

Această „gustare“ nu este o expresie stilistică poetică gratuită, ea se referă la o acțiune cu efecte concrete, este vorba despre „**gustarea**“ (**trăirea, simțirea**) Harului lui Dumnezeu. Sfântul Proroc David știa foarte bine ce „gust“ are Harul Sfântului Duh și care este trăirea pe care o dă Harul omului.

Cei din vechime (oameni simpli, rabini, proroci, împărați) știau foarte bine despre existența, „gustul“ (trăirea) și „puterea“ Sfântului Duh, că Acesta le vorbește prin gura proorocilor și a preoților atunci când aveau loc minuni, când li se vesteau cele viitoare sau când aflau care este voia lui Dumnezeu.

De aceea Mântuitorul Iisus Hristos i-a avertizat direct pe rabinii-farisei (care știau foarte bine ce înseamnă puterea Sfântului Duh) că necredința față de El ca Persoană este tolerabilă și iertabilă, dar că nu li se va ierta „în veac“ necredința și negarea existenței și puterii Harului, cu care El făcea vindecările și învia morții.

Tot Sfântul Proroc David spune:

„2. **Duhul Domnului grăiește prin mine, și cuvântul Lui este pe limba mea.**“

(în Cartea a doua a Regilor, cap.23, versetul 2, boldirile din citat îmi aparțin)

Sfântul Duh exista și în Sfânta Sfintelor, în camera sacră a Templului din Ierusalim, acolo unde s-a rugat și a copilărit zilnic Maica Domnului timp de 12 ani, între vârsta de 3–15 ani. În toți acești ani Maica Domnului a fost îndrumată, învățată și hrănită cu „mâncare“ îngerească de către Sf.Arhanghel Gavriil, care îi apărea copilului sub forma unui slujitor al Templului.

Sfântul Duh a plecat din Sfânta Sfintelor (Templu) atunci când Mântuitorul Iisus Hristos a murit pe Cruce și a apărut cutremurul, ocazie cu care s-a rupt catapeteasma (perdeaua) care delimita această cameră sacră.

19.3.2. Harul Sfântului Duh menționat în Noul Testament.

x. Trăirea Sfântului Duh a fost semnalul pentru Sfântul și Dreptul Simeon că pruncul pe care îl ținea în brațe este Mântuitorul lumii, Mesia Cel mult profețit și mult așteptat.

„25. Și iată era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; și omul acesta era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel, și **Duhul Sfânt era asupra lui.**

26. Și lui i se vestise de către **Duhul Sfânt** că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului.

27. **Și din îndemnul Duhului** a venit la templu; și când părinții au adus înăuntru pe

Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii,

28. *El L-a primit în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis:*

29. *Acum slobozește pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace,*

30. *Că ochii mei văzură mântuirea Ta,*

31. *Pe care ai gătit-o înaintea fești tuturor popoarelor,*

32. *Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel.“*

(Sfânta Evanghelie după Luca, cap.2, versetele 25–32, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

xx. Trăirea personală a Sfântului Duh a fost semnalul și pentru Ioan Botezătorul că Cel venit la râul Iordan este Mesia pe care îl aștepta.

„13. În acest timp a venit Iisus din Galileea, la Iordan, către Ioan, ca să se boteze de către el.

14. *Ioan însă Îl oprea, zicând: Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?*

15. *Și răspunzând, Iisus a zis către el: Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci L-a lăsat.*

16. *Iar botezându-se Iisus, când ieșea din apă, îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel și venind peste El.*

17. *Și iată glas din ceruri zicând: «Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit».“*

(Sfânta Evanghelie după Matei, cap.3, versetele 13–17, boldirile din citat îmi aparțin)

xxx. Mântuitorul Iisus Hristos vorbește Apostolilor despre Harul Sf.Duh pe care îl vor dobândi după Înălțarea Sa:

„16. Și Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac,

17. ***Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; voi Îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi!**“*

(în Sfânta Evanghelie după Ioan, cap.14, versetele 16–17, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

*„26. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, **Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.**“*

(în Sfânta Evanghelie după Ioan, cap.15, versetul 26, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

iv. Har parțial au primit de la Mântuitorul Iisus Hristos și Sf.Apostoli, în timpul celor 3 ani de ucenicie, atunci când El i-a trimis în popor ca să facă vindecări și exorcizări. Ucenicii au primit apoi plinătatea Harului după Învierea Mântuitorului.

„20. Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul.

21. *Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi.*

22. *Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: **Luați Duh Sfânt;***

23. *Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute.*“
(în Sfânta Evanghelie după Ioan, cap.20, versetele 20–23, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

v. Sfântul Duh apare oamenilor sub diferite „forme” și trăiri:

– materiale:

Sf.Nor de pe Muntele Taborului (la „Schimbarea la Față”);

– imateriale:

lumină vizibilă albă–albăstruie (lumina demonică este albă–roșiatică–maronie);

miros (mireasmă);

harisme „peste fire”;

cunoaștere „peste fire” (informație, revelație, profeție);

„limbi ca de foc”;

„ca o suflare de vânt ce vine repede”;

„în chip de porumbel” sau „ca un porumbel”.

Toate aceste expresii „ca de....”, „ca un/o.....” subliniază faptul că nu este vorba despre elemente fizice/materiale din lumea materială: porumbel real, vânt real (mișcarea aerului), foc materialnic, etc.

Harul Sf.Duh nu are corespondență/reprezentare directă în lumea materială, aceste expresii comparative ne-au fost date ca element ajutător, pentru a avea o înțelegere elementară despre manifestarea Sf.Duh.

vi. În *Faptele Apostolilor* sunt multe referințe (peste 50) cu privire la primirea și acțiunea Sfântului Duh.

19.3.3. Primirea Harului Sf.Duh de către Sf.Apostoli la Cincizecime. Despre cele 10 Ceruri.

După încă 10 zile de la Înălțarea Sa „peste Ceruri” (în total 50 zile de la Învierea Domnului) are loc Cincizecimea (Rusaliile), adică coborârea pe pământ a Harului Sfântului Duh.

Nu este corect să spunem că El s-a înălțat „la Ceruri”, corect este să spunem că Mântuitorul Iisus Hristos s-a înălțat „peste Ceruri” (adică „dincolo de Ceruri”) la 40 zile după Învierea Sa.

Știm acest lucru din psalmul 56, versetul 14:

„12. *Lăuda–Te–voi între popoare, Doamne, cânta–voi Ție între neamuri,*

13. *Că s–a mărit până la cer mila Ta și până la nori adevărul Tău.*

14. *Înalță–Te PESTE CERURI, Dumnezeule, și peste tot pământul slava Ta!*“

(boldirile și majusculele din citat îmi aparțin)

Nicăieri în Sfânta Scriptură nu este precizat câte Ceruri există „dincolo”.

Doar putem bănuși că până la dimensiunea dumnezeiască denumită „peste Ceruri” („dincolo de Ceruri”), mai întâi există 10 Ceruri, din următoarele motive:

a. De la Sf.Dionisie Areopagitul știm că există 3 Triade Îngerești, care conțin Sfintele

Cereștile Puteri:

Începătorii, Arhangheli, Îngeri;

Domnii, Puteri, Stăpânii;

Heruvimi, Serafimi, Tronuri.

Primele 6 Sf.Cete Îngerești stăpânesc, coordonează și au în răspundere 10 Ceruri, 10 dimensiuni spirituale de „Lumină”, care la rândul lor coordonează viața și existența Creației universurilor materiale.

Heruvimii, Serafimii și Tronurile nu stau doar în cele 10 Ceruri, ci stau și „peste Ceruri”, undeva „în preajma” lui Dumnezeu. Aceste 3 Sf.Puteri Cerești primesc voia lui Dumnezeu, Îi ascultă poruncile, etc., dar niciodată nu Îl pot vedea pe Dumnezeu ființial, în toată puterea și slava Sa.

Când vorbim despre cele 10 „Ceruri”, acest lucru trebuie nuanțat, în realitate fiecare „Cer” (dimensiune spirituală) este format din alte sute de sub-Ceruri (sub-dimensiuni spirituale). Deci până să ajungem la Cerul 10 avem de „trecut” de sute și sute de sub-dimensiuni spirituale de „Lumină”.

b. Vorbim despre 10 Cete Îngerești și presupunem existența a 10 Ceruri, deoarece în Cerul 10 (cel mai aproape de Dumnezeu) exista cândva Ceata Îngerească a zecea, care era condusă de heruvimul Lucifer.

Se pare că această Ceată Îngerească a zecea care a „căzut” odată cu conducătorul lor Lucifer era ceva mai „specială”, era deosebit de puternică și importantă, fiind compusă majoritar din heruvimi și în secundar de arhangheli, îngeri, etc.

Din câte știm toată Ceata Îngerească a zecea condusă de Lucifer a „căzut” din Har prin mândrie și invidie, și astfel au devenit duhurile întunericii: demonii care există în iad, în văzduh, printre oameni, în oameni, în spațiul cosmic, în tot Universul material.

Căderea heruvimilor lui Lucifer din Cerul 10 a determinat „căderea” și a altor îngeri din celelalte Cete Îngerești, a durat continuu 40 zile și în final a fost stopată de Arhanghelul Mihail, care la ordinul lui Dumnezeu a „strigat” în toate Cerurile (deciziile de oprire a „căderii” îngerilor aparținut lui Dumnezeu):

„Să luăm aminte! Să stăm bine, să stăm cu frică înaintea Celui ce ne-a făcut pe noi și să nu cugetăm cele potrivnice lui Dumnezeu.

Fiindcă dintre aceștia au fost și cei ce au căzut și din îngeri luminați s-au făcut diavoli întunecați, pentru mândria lor.

Să luăm aminte ce au pățimit cei ce erau împreună cu noi zidiți și cum se împărțeau cu noi din dumnezeiasca lumină.

Să luăm aminte cum îndată, din lumină s-au prefăcut în întuneric pentru mândria lor și din înălțime au fost aruncați jos în adânc.

Să luăm aminte, cum a căzut din cer luceafărul cel ce răsărea dimineața și s-a sfărâmat pe pământ”.

După 40 zile de „cădere” a „miriade” de îngeri (miliarde de miliarde), când îngerii din cele 9 Ceruri au văzut urmarea și grozăvia care îi așteaptă pe cei care primesc gândurile de mândrie și rebeliune, și când au auzit glasul Sf.Arhanghel Mihail, au alungat imediat de la ei această ispită și au dat slavă lui Dumnezeu.

De la căderea lui Lucifer nu mai există o Ceată Îngerească în Cerul 10, aceasta va fi

integral recompusă după Judecata de Apoi, din oamenii care au dus o viață conformă cu poruncile lui Dumnezeu și învățăturile Mântuitorului Iisus Hristos.

Din câte bănuim, Cerul 10 nu a rămas pustiu după „căderea” lui Lucifer și a heruvimilor din subordinea lui, aici au fost temporar transferați din alte Cete/Ceruri din toate gradele Sf. Puterilor Cerești (îngeri, arhangheli, heruvimi, etc.), pentru a îndeplini în cadrul Creației funcțiile Cetei Îngerești 10 care a „căzut”.

c. Din câte știm, în Cerul 10 deja există o continuă înlocuire/refacere a Cetei Îngerești care a „căzut”.

Niciun Sf. Apostol, Sfânt sau Drept nu ajunge după „adormire” în Ceata 10 (în Cerul 10, dimensiunea spirituală a zecea).

Această refacere a Cetei Îngerești din Cerul 10 se face cu îngeri, serafimi, heruvimi, alte grade îngerești, care provin strict dintre copiii mici (cu vârsta maximă de 2 ani) care au murit de-a lungul secolelor.

De exemplu cei 14.000 prunci uciși din porunca lui Irod, știm că după mucenicia lor cu toții au fost făcuți direct serafimi în Cerul 10 (în Ceata 10).

La fel, în Ceata Îngerească din Cerul 10 primesc imediat diverse grade îngerești copiii mici (până la 2 ani) care de-a lungul secolelor au murit în diverse moduri: la nașterea lor, de foame, uciși în ritualurile satanice ale societăților oculte, uciși din invidie de frați mai mari, prin asfixiere involuntară, de boli, prin accidente involuntare, etc. Deci trebuie bine înțeles, dreptatea lui Dumnezeu se aplică imediat în cazul copiilor mici care mor din cauze naturale sau ne-naturale. În Cerul 10 (Ceata 10) aceștia capătă grade îngerești și în plus familiile lor (frații, surorile care trăiesc) primesc de la Dumnezeu diverse drepturi.

d. Bănuim că există 10 Ceruri, deoarece după Înviere, în urcarea Sa spre Dumnezeu—Tatăl, Mântuitorul Iisus Hristos a dedicat 9 zile pentru „înnoirea” Sf. Cereștilor Puteri rămase în Ceruri, căroră le—a acordat 2 mari harisme ale Sfântului Duh:

- harisma de a nu mai „cădea” prin ispita mândriei și invidiei;
- harisma de a putea „crește” (evolua) spiritual în cunoaștere și „lumină”.

În cea de-a zecea zi Mântuitorul Iisus Hristos și-a reluat locul său „dincolo de Ceruri”, în Sfatul Sfintei Treimi.

e. Dimensiunea dumnezeiască denumită „peste Ceruri” este „locul” de ființare al celor 4 Persoane Prea Sfinte: Dumnezeu—Tatăl, Sfântul Duh, Fiul lui Dumnezeu (Mântuitorul Iisus Hristos), Sf. Maica Domnului.

Acest „peste Ceruri” este o dimensiune spirituală care este complet inaccesibilă nu doar oamenilor care s-au mântuit și au ajuns variabil în cele 9 „Ceruri”, ci este o realitate spirituală de „lumină” necreată (energie) și informație complet inaccesibilă inclusiv majorității Sfințelor Cereștilor Puteri (îngeri, arhangheli, etc.).

În dimensiunea spirituală „peste Ceruri” pot sta doar Heruvimii, Serafimii și Tronurile, dar fără a se apropia sau a-L vedea pe Însuși Dumnezeu.

„Lumina” necreată, energia și informația dimensiunii dumnezeiești denumită „peste Ceruri”, sunt de neînchipuit pentru mintea umană și pentru „mintea” unui înger.

Și aceasta este doar „povestea” cu „Lumina” necreată, dar apoi mai este și „înțelegerea” nivelului de informație care este conținut și organizat în dimensiunea spirituală „peste Ceruri”.

Ce informație poate exista în dimensiunea spirituală „peste Ceruri”, pentru a putea perfect coordona toate formele de existență din Creație:

cele 10 „Ceruri” (dimensiunile spirituale de „Lumină”), toate Universurile materiale cu miliardele de galaxii și dimensiunile de materie, dimensiunile spirituale de „întuneric”. Numărul de ființe și forme de viață (cu diferite grade de inteligență) existente în toate acestea este practic de neimaginat pentru mintea omenească.

Ce informație poate exista acolo în dimensiunea denumită „peste Ceruri”, dacă **Dumnezeu cunoaște imediat, în timp real, fiecare gând și fiecare intenție a fiecărei forme de viață inteligentă pe care El a creat-o** (împreună cu Fiul Său Iisus Hristos și cu Sfântul Duh):

miliarde de duhuri (îngeri de lumină, demoni), miliarde de oameni, trilioane de trilioane de animale, trilioane de trilioane de ființe inteligente umanoide și non-umanoide care există în toate galaxiile Universului.

Creația și puterea Sfintei Treimi, realitatea dimensiunii „peste Ceruri” sunt colosale, aspecte de natură gigantică, de neimaginat pentru minea umană.

Deci cât de inconștient și nepăsător poți să fii, dacă nu respecti, nu lauzi, nu ești uimit și „strivit”, nu te smerești și nu faci complet voia Sfintei Treimi, care a creat și susține neîncetat Viața în toată această uriașă, gigantică Creație.

19.3.4. Care a fost și este adevărata (completa) semnificație a întrupării (jertfei, suferinței) Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Întruparea (înomenirea) Mântuitorului nostru Iisus Hristos a avut rațiuni și scopuri colosale, cu adevărat dumnezeiești. Nu a fost vorba doar despre mântuirea oamenilor, ci despre schimbarea întregului „joc” existențial al Creației: oameni, îngeri, demoni, Univers Material, Ceruri, anti-Ceruri.

Iată câte lucruri dumnezeiești a făcut Mântuitorul nostru Iisus Hristos, din dragostea Sa pentru oameni, îngeri și întreaga Creație:

1. A respectat și a împlinit complet, până la ultimul detaliu, toate profețiile și promisiunile făcute de Dumnezeu oamenilor în Vechiul Testament (Legământ).

2. A schimbat definitiv „firea” (duhul, ființarea) demonilor, a luat din „puterea” demonilor care existau în văzduh, printre oameni, în oameni, în iad.

Demonii care există acum nu mai sunt ființial „în duh” aceiași cu demonii care existau atunci pe pământ și în Univers, „firea” lor a fost slăbită, implicit toate puterile lor au fost mult slăbite. Chiar dacă ar vrea, după jertfa Mântuitorului Iisus Hristos ei nu mai pot să ne facă tot răul pe care ar dori să ni-l facă.

Implicit noi oamenii nu mai avem nicio scuză (îndreptățire) pentru lipsa luptei cu noi înșine și cu demonii din jurul nostru. Mântuitorul Iisus Hristos a redus puterea războiului cu demonii până la nivelul la care noi oamenii putem să avem curajul și putința/posibilitatea să-i facem față.

3. A oferit oamenilor (celor vii) posibilitatea mântuirii, desigur pentru cei care doresc acest lucru.

Pentru a fi posibilă mântuirea oamenilor, Mântuitorul Iisus Hristos a realizat mai multe fapte dumnezeiești:

– prin sfânta Sa jertfă, a plătit păcatele tuturor oamenilor care au trăit pe pământ, începând cu Adam și Eva. Astfel a „împăcat” pe Dumnezeu cu neamul omenesc;

– prin Sf.Taină a Sf.Împărățării, Mântuitorul Iisus Hristos a schimbat (și schimbă) „firea” căzută a oamenilor, care din acel moment pot să se despățimească, ilumineze, îndumnezeiască;

– prin sfânta Sa jertfă care se reia la fiecare Sf.Liturghie, Mântuitorul Iisus Hristos plătește păcatele tuturor oamenilor care doresc și merită acest lucru (prin căință, pocăință, spovedanie, canon realizat);

– ne-a lăsat toate „armele” esențiale și necesare, cu care să ne putem duce lupta mântuirii: toate învățăturile Sale din Sf.Evanghelii, Sfânt Numele Său, ajutorul dat de Sf.Maica Domnului, ajutorul dat de Sfânta Cruce, cele 7 Sfinte Taine ale Bisericii, ajutorul dat de „puterea” din psalmi (Harul Sf.Duh), toate scrierile care formează Noul Testament, activitatea Sf.Apostoli, preoția și duhovnicia (pentru episcopi și preoți), călugăria;

– prin Învierea și urcarea Lui „peste Ceruri” (adică „dincolo de Ceruri”), Mântuitorul nostru Iisus Hristos a învins moartea, eliberând omul din frica de moarte, frica de necunoscut, frica de veșnicie, frica de suferințele neștiute ale iadului; a eliberat omul din șantajul demonilor cu privire la moarte;

– ne-a lăsat exemplul Său personal (postirea, rugăciunea de noapte, curajul duhovnicesc, cumpătarea, smerenia, blândețea, ascultarea de Dumnezeu, etc.), modelul pe care trebuie să-L urmăm pentru a ajunge în Ceruri.

Luând și firea omenească și prin exemplul Său personal, Mântuitorul Iisus Hristos ne-a dat curajul și îndrăzneala de a lupta cu noi înșine, cu slăbiciunile aduse de trup, cu lumea și cu demonii (din jur, din oameni). Precum este scris:

„33. Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveți. În lume neazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.”

(În Sfânta Evanghelie după Ioan, capitolul 16, versetul 33, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

– prin urcarea Sa la Ceruri, s-a dat valoare duhovnicească mântuitoare și veșnică tuturor faptelor de credință, virtuților și ostanelilor duhovnicești ale celor care au dreptă credință.

Până la Mântuitorul Iisus Hristos toate faptele bune, virtuțile și ostanelile duhovnicești ale oamenilor cu dreptă credință nu aveau valoare mântuitoare, de aceea chiar și dreptii după de ani de ostaneli duhovnicești (rugăciune, postire, milostenii, etc.), după adormirea lor tot în iad ajungeau.

După urcarea Sa la Ceruri lucrurile s-au schimbat complet, acum are valoare mântuitoare chiar și milostenia unui simplu pahar cu apă.

4. După crucificarea Sa, a eliberat din iad o parte din duhurile oamenilor care au trăit pe pământ înainte de El, cei care au dorit și meritau acest lucru.

5. Prin pomelnicele și pomenirile celor adormiți la jertfa Sf.Liturghii (la Sfânta Masă, la Sf.Proscomidie), Mântuitorul Iisus Hristos scoate din iad sufletele celor adormiți.

Dacă cei adormiți nu au păcate mari și grele, un om va fi scos din iad după pomenirea prenumelui său la 40 de Sf.Liturghii.

Dacă cel adormit are păcate mari și grele, după pomenirea prenumelui său la 40 de Sf.Liturghii acesta nu va fi scos din iad, dar suferințele lui în iad vor fi mult reduse.

6. A schimbat definitiv „firea“ (duhul, ființarea) îngerilor, cărora le-a acordat 2 mari harisme:

– harisma de a nu mai „cădea“ prin ispita mândriei și invidiei (sau datorită oricărei alte ispite);

– harisma de a putea „crește“ (evolua) spiritual în cunoaștere și „lumină“.

Părintele Ilie Cleopa ne-a învățat motivul pentru care energiile nezidite ale Sfântului Duh și Harul în plinătatea Sa au revenit pe pământ de-abia după 10 zile de la Înălțarea Domnului.

Simultan cu Înălțarea Domnului, în fiecare zi Harul Sfântului Duh a coborât și a „înnoit“ ființa îngerilor dintr-o Ceată, care din acel moment nu mai pot „cădea“ datorită ispitelor (mândrie, etc.), luând formă de demoni.

Ispitire poate teoretic exista pentru Sf.Îngeri, dar ei nu mai pot „cădea“ și deveni demoni.

În urcarea Sa spre Dumnezeu-Tatăl, Mântuitorul Iisus Hristos a dedicat 9 zile pentru „înnoirea“ celor 9 Cete Îngerești rămase în cele 9 Ceruri, cărora le-a acordat 2 mari harisme ale Sfântului Duh: harisma de a nu mai „cădea“ prin ispita mândriei și invidiei, și harisma de a putea „crește“ (evolua) spiritual în cunoaștere și „lumină“.

Deci din acel moment în urmă cu peste 2.000 ani, în toate cele 9 Ceruri și în toate cele 9 Cete Îngerești nu mai este posibilă o nouă „cădere“ a îngerilor, implicit nu-și mai are rostul nicio altă ispitire (testare) a lor cu gânduri de mândrie, invidie, etc.

Cu ocazia întrupării și Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, a Fiului preaslăvit a lui Dumnezeu, etapa galactică a ispitirii (testării) îngerilor a luat definitiv sfârșit.

7. A re-trimis pe pământ și peste oameni plinătatea Harului Sf.Duh.

În ziua a zecea Mântuitorul Iisus Hristos a ajuns de-a dreapta Tatălui și a re-trimis pe pământ energiile nezidite ale Sfântului Duh și Harul în plinătatea Sa, în principal pentru folosul Sf.Apostoli.

8. După înomenirea Sa, Mântuitorul Iisus Hristos a adus între oameni „sabia“ despărțitoare, adică ispitele vieții și Adevărul (cuvântul lui Dumnezeu), care pot să separe: „gri-ul“ în „alb“ și „negru“, „caprele“ de „oi“, „lumina“ de „întuneric“, adevărul de minciună, dreptatea de nedreptate, viclenia (falsul, fățarnicia) de sinceritate, păcatul de curățenie, credința de necredință, acțiunea lui Dumnezeu de acțiunile diavolului.

Cuvântul lui Dumnezeu și ispitele vieții sunt separatoare, clarificatoare și definitive, prin ele se „vede“ cine face ascultare de Dumnezeu și cine face ascultare de demoni. Precum este scris:

„34. Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.

35. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa.

36. Și dușmanii omului (vor fi) casnicii lui.“

(în Sfânta Evanghelie după Matei, capitolul 10, versetele 34–36, boldirile din citat îmi aparțin)

Astfel a fost deschis „drumul“ către Judecata de Apoi, cea finală: a oamenilor, a ființelor umanoide inteligente și a demonilor (care trăiesc în Universul material și în

iad). Implicit a fost deschis „drumul“ către completa restaurare (refacere) a „firii“ Universului material.

9. Deoarece a binecuvântat neîncetat pământul (Mântuitorul Iisus Hristos mergea pe jos desculț), a sfințit apele (prin Botezul Domnului în apele Iordanului) și prin toată jertfa Sa (crucificarea, bățile, perioada cât trupul Său a stat în mormânt, Învierea), Mântuitorul Iisus Hristos a resfințit (restabilit, restaurat) cu Sf.Duh toată Creația: apele, pământul, atmosfera, întregul Univers a redobândit „firea“ harismatică adamică. Sf.Duh a revenit integral în ape, pământ, atmosferă, așa cum era inițial pe vremea lui Adam. Astfel se explică faptul că în primele secole de creștinism au putut exista atâția mucenici și mari Sfinți Părinți.

Odată cu războaiele, ereziile, schismele, crimele, trădările, vrăjitoriile, etc., Sf.Duh s-a retras treptat de pe pământ și din oameni, astfel că după anul 750 d.H nu prea mai putem vorbi de mari și „giganți“ Sfinți Părinți „întocmai cu Apostolii“, ci doar de Cuvioși, Sfinți, Scriitori Bisericești.

Desigur, după anul 750 d.H, în fiecare secol au mai existat mari Sfinți „întocmai cu Apostolii“, dar acest fapt este incomparabil cu primele secole de creștinism, când acești „giganți“ erau cu sutele în fiecare secol.

După cele două războaie mondiale din secolul 20, Sfântul Duh s-a retras parțial din oameni, astfel că în zilele noastre majoritatea oamenilor de-abia ne putem face o prăvilă elementară de rugăciune.

19.3.5. Re-venirea pe pământ a plinătății Harului Sf.Duh.

Pentru prima dată de la „căderea“ lui Adam, **la 50 zile după Învierea Domnului (10 zile după Înălțarea Sa) energiile nezidite ale Sfântului Duh și Harul în PLINĂTATEA Sa revin pe pământ în orașul Ierusalim, sub forma unor „limbi ca de foc“, într-o zi de duminică, pe la orele 9 dimineața.**

Mai precis, Pogorârea Sfântului Duh a avut loc în „camera de sus“, într-o cameră spațioasă denumită „Cenaclul din Ierusalim“ (în limba latină: Cenaculum).

Această cameră relativ pătratică (15m x 12 m) se află într-o clădire din Muntele Sion (Zion, Țion) și la parterul ei se află Mormântul Regelui David. Se pare că tot în această cameră avusese loc anterior și Cina cea de Taină.

Aici au stat ascunși timp de 10 zile Sfinții Apostoli și Sf.Maica Domnului, de la Înălțarea Domnului până „a venit“ peste Sf.Apostoli plinătatea Harului Sf.Duh.

Ca o precizare, deși în acel moment Sfânta Maica Domnului era împreună cu cei 12 Apostoli, ea nu a primit în acel moment plinătatea Harului pentru că nu era cazul, pentru Sf.Maica Domnului acest moment (al primirii plinătății Harului Sfântului Duh) avusese loc cu mulți ani mai înainte, la Buna Vestire.

De la Buna Vestire, Sf.Maica Domnului avea încontinuu în ea plinătatea Harului Sf.Duh. Acesta mai trebuia primit și de Sfinții Apostoli. Acesta este motivul pentru care Sf.Maica Domnului nu este reprezentată în Icoana Cincizecimii (Icoana Pogorârii Sfântului Duh), care îi are reprezentați doar pe cei 12 Apostoli.

CENACULUM („CAMERA DE SUS“) = ESTE CAMERA DIN MUNTELE SION (ACTUAL DIN IERUSALIM) UNDE A AVUT LOC CINA CEA DE TAINĂ + POGORÂREA SFÂNTULUI DUH.

Nu este o întâmplare faptul că Cina cea de Taină și Pogorârea Sfântului Duh au avut loc pe Muntele Sion, într-o veche fortăreață a iebusiților care apăra vechiul oraș iebsit Salem (Ierusalimul de azi).

Așa cum știm, Mântuitorul Iisus Hristos a fost preot „după rânduiala” regelui–preot iebsit Melchisedec și nu după „după rânduiala” iudaică obișnuită, a lui Aaron și leviților. Preoția lui Melchisedec era superioară preoției leviților, deoarece ea includea și atribuțiile unui rege, de conducere asupra unui regat.

Preoția leviților „după rânduiala lui Aaron” (care și ea se trage de la regele–preot Melchisedec, prin Dreptul Avraam) a luat sfârșit odată cu crucificarea Mântuitorului Iisus Hristos.

„Creanga” veche de 2.000 ani care „a plecat” și s-a dezvoltat din „trunchiul” regelui–preot iebsit Melchisedec (preoția „după rânduiala lui Aaron”) nu a dat roadele vrednice, a fost „tăiată” și „aruncată în foc”.

De data aceasta doar în mod simbolic, din același vechi „trunchi” al regelui–preot iebsit Melchisedec a pornit odată cu Mântuitorul Iisus Hristos o nouă „creangă”, care este credința creștină și „Biserica lui Hristos”. Acesta este înțelesul parabolei cu smochinul blestemat de Mântuitorul Iisus Hristos, care apoi s-a uscat și care conform cu economia acelor vremuri urma să fie tăiat și folosit ca lemn pentru foc.

Primele persoane care au simțit plinătatea Harului Sfântului Duh revenit pe pământ sunt cei 12 Apostoli și alții care se aflau atunci pe Muntele Sion: unii dintre cei 70 Apostoli, diverși mireni aflați în apropiere.

Ceea ce a urmat imediat apoi a fost faptul că cu toții au fost cuprinși de o stare sufletească cu totul excepțională, neobișnuită, „peste fire”: incredibilă bucurie, pace, teamă (nu teamă omenească, ci o sfântă frică de Dumnezeu), înflăcărare, blândețe, smerenie, iubire unul pentru altul, dragoste pentru Dumnezeu.

Un alt efect imediat al venirii Harului a fost faptul că Sf.Apostoli au primit harisma „vorbirii în limbi” (glosolalia), pentru a se înțelege cu evreii care trăiau în mod curent în alte țări și care se găseau atunci în Ierusalim.

19.3.6. Tipurile de Har ale Sf.Duh.

De-a lungul a peste trei decenii de rugăciune și asceză, Sf.Iosif Isihastul a constatat existența a 3 tipuri de Har, a căror „semințe” ne-au fost plantate în „inimă” cu ocazia Sf.Botez creștin–ortodox (vezi mai departe punctul **19.4.1.b**)

Aceste tipuri de Har ale Sf.Duh au „valori”, intensitate și scop (relativ) diferit și sunt următoarele: harul curățitor (pentru despățimire), harul luminător (pentru iluminare), harul desăvârșitor (pentru îndumnezeire).

În formă potențială, omul primește în „inimă” sa toate aceste tipuri de Har cu ocazia realizării Sf.Botez, realizat fără viclenie și scopuri ascunse (cazul oamenilor adulți). Aceste Haruri se „activează” și acționează apoi în timpul vieții, pe măsura implicării (ostenelii) omului în realizarea celor 3 etape ale desăvârșirii sale duhovnicești: despățimire, iluminare, îndumnezeire.

Cum se simt aceste trei tipuri de Har.

a. Harul curățitor este simțit de om mai mult sub forma sfintei frici de Dumnezeu, care motivează omul spre asceză (despățimire, postire, rugăciune, înfrânare, pocăință, etc.) Harul curățitor se dă omului în dar, fără a face osteneli duhovnicești deosebite.

Dumnezeu oferă acest dar duhovnicesc, dar doar dacă îl dorești, Dumnezeu nu obligă pe nimeni să primească harul Său. Omul trebuie să-și dorească să-l primească și să fie atent la unele aspecte elementare.

În acest sens, puteți citi câteva explicații în cadrul paragrafului **19.4.4.a.**

b. Harul luminator (al iluminării), care este simțit de om mai mult sub forma unei stări de bucurie duhovnicească.

Aceasta nu este o bucurie lumească–psihologică, este vorba despre harisma bucuriei a Sfântului Duh.

Harul luminător nu înseamnă că omul începe să vadă ceea ce alți oameni nu pot vedea: lumini roșii, lumini albastre, lasere, unde gamma, unde radio, unde cerebrale, etc., sau oricare formă de sursă electromagnetică.

Harul luminător se referă la curățirea minții, la „luminarea“ minții, cunoașterii și cunoștinței omului, care prin revelație divină primește dreptul de a putea înțelege taine și adevăruri „peste fire“ (mistice, metafizice, științifice, supra-științifice).

c. Harul desăvârșitor (al îndumnezeirii), care este simțit de om mai mult sub formă de „lumină“, ca o pace duhovnicească.

Aceasta nu este o pace lumească–psihologică, este vorba despre harisma păcii a Sfântului Duh. La acest nivel omul este complet despătimit de patimi și nu mai are deloc imaginație și reverii mentale. Există însă contemplarea duhovnicească a lui Dumnezeu.

În ceea ce privește „relația“ omului cu Sfântul Duh, practica bisericească și monahală definește 3 etape de „relaționare“:

19.4. dobândirea/primirea Harului Sfântului Duh;

19.5. păstrarea Harului Sfântului Duh;

19.6. asimilarea (folosirea) Harului Sfântului Duh.

19.4. Situații în care creștinii botezați creștin–ortodox pot primi plinătatea Harului Sfântului Duh.

Deoarece nu sunt un credincios adevărat, trăitor al ortodoxiei, am reușit redobândirea Harului doar de câteva ori și pentru perioade foarte scurte de timp. Sunt mulți mireni și monahi sporiți, adevărați trăitori ai ortodoxiei și aceștia pot scrie mai calificat decât mine pe această temă, dar poate cele ce urmează pot fi de ajutor unora aflați în lipsa unor cunoștințe simple.

Dobândirea Sfântului Duh nu este un moft teologic sau monahicesc, ci este o obligație pentru orice creștin–ortodox care dorește să se mântuiască. Arh. Ileana Cleopa ne învață despre cele 9 botezuri care au existat și vor exista. Unul dintre aceste „botezuri“ este să ne „îmbrăcăm“ cu Harul Sfântului Duh.

Pe lângă botezul cu apă, creștinul creștin–ortodox trebuie să realizeze periodic alte trei botezuri: al dobândirii Sfântului Duh (oricând este vrednic), al pocăinței (zilnic, oricând) și al spovedaniei (săptămânal, la fiecare 30–40 zile).

În continuare voi enumera situații în care omul poate primi de la Dumnezeu darul Harului Său în mod probabil și posibil, dar nu și obligatoriu.

19.4.1. În primul rând, trebuie spus că Harul Sfântului Duh poate fi acordat de către Dumnezeu DOAR ACELORA CARE AU DREAPTA CREDINȚĂ CĂ IISUS HRISTOS ESTE FIUL LUI DUMNEZEU, CEL PRIN CARE TOATE S-AU FĂCUT, HRISTOSUL, MÂNTUITORUL ȘI JUDECĂTORUL TUTUROR OAMENILOR CARE AU TRĂIT, TRĂIESC ȘI VOR TRĂI VREODATĂ PE ACEASTĂ PLANETĂ PĂMÂNT.

19.4.1.a. Așa cum știm din dogmatica creștin–ortodoxă, Sfântul Duh purcede din Însuși Dumnezeu–Tatăl, iar apoi prin Fiul se exprimă/manifestă creator și sfințitor în întreaga Creație.

Deci Harul și toate harismele purced din Dumnezeu–Tatăl, dar Mântuitorul Iisus Hristos decide când, unde, cât timp, cu care intensitate și care anume oameni să primească Harul și diferitele harisme ale Sfântului Duh.

Deci este o realitate foarte simplă: **nimeni niciodată nu va primi Harul Sfântului Duh, atâta timp cât această persoană nu mărturisește** (public și personal în propria sa conștiință) **și nu crede că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Cel prin care toate s-au făcut, Hristosul, Mântuitorul și Judecătorul fiecărui suflet** care a trăit, trăiește și va trăi vreodată pe această planetă.

Toți aceia care vorbesc despre Harul și nu au acest Crez de credință (și nu sunt botezați creștin–ortodox), în realitate nu au primit și nu au trăit niciodată plinătatea Harului.

Fără Crezul și botezul creștin–ortodox, oamenii cu un comportament moral ireproșabil posibil au primit de la Dumnezeu dreptul de a „trăi” Harul în cea mai simplă expresie a sa, adică sub forma unei stări psiho–emoționale pozitive, caracterizată prin: pace, dragoste, iertare, milostenie, bucurie, beatitudine, etc.

Dar toți acești oameni bine intenționați nu știu faptul că această stare psiho–emoțională pozitivă pe care o trăiesc nu reprezintă cu adevărat Harul și în niciun caz nu reprezintă plinătatea Harului. În realitate trăirea psiho–emoțională pozitivă nu reprezintă o expresie a Harului, acesta fiind întotdeauna, până la cel mai mic nivel, o trăire calitativă „peste fire”.

Una este trăirea psiho–emoțională a bucuriei omenești și cu totul altceva este trăirea „peste fire” a bucuriei pe care o aduce Harul dumnezeiesc. Cu toate bunele lor intenții, acești oameni nu au avut niciodată un raport adevărat de comparație cu ce înseamnă trăirile „peste fire” ale Harului.

Fără Crezul și botezul creștin–ortodox, cei care NU au avut în viață un comportament și trăiri morale ireproșabile și încă vorbesc despre Harul, aceștia sunt în cel mai bun caz indivizi înșelați, eventual chiar îndrăciți.

Revenirea pe pământ a plinătății Harului și trăirea personală completă/totală a Harului de către orice om vrednic sunt cele mai puternice dovezi ale existenței istorice a Omului Iisus și ale dumnezeirii Sale. Prin re–venirea plinătății Harului Sfântului Duh asupra tuturor oamenilor, Iisus din Capernaum (născut în Bethleem), Fiul Mariei, a dovedit tuturor că El este cu adevărat unicul Fiu a lui Dumnezeu, Hristosul și Mesia mult așteptat și profețit de proorocii Vechiului Testament.

În condițiile existenței și puterii Harului Sfântului Duh, cine contestă dumnezeirea lui Iisus Hristos, faptul că El este Hristosul, Mesia și Unicul Fiu a lui Dumnezeu, acesta este precum un adult încăpățânat, care în pofida dovezilor evidente rămâne convins că toată matematica înseamnă doar 1+1.

Este aproape incredibil că oameni care nu au simțit/trăit niciodată în viața lor nici cea

mai mică „adiere“ (trăire) „peste fire“ a Harului, au curajul să facă în diverse cărți, documentare sau interviuri afirmații cu privire la existența istorică a Omului Iisus sau cu privire la dumnezeirea Sa. Dar toți aceștia sunt precum copiii mici, care înțeleg și cred că matematica înseamnă doar 1+1. Există astfel zeci de cărți și documentare TV unde „experți“ fie contestă existența istorică a Omului Iisus, fie „dovedesc“ că „individul“/Omul Iisus a fost doar un alt proroc care a pretins titlul de Mântuitor, de Mesia, precum au fost și alții după El.

Dar astfel de „expertize“ tac complet când este vorba despre revenirea pe pământ a plinătății Harului Sfântului Duh, la 10 zile după Înălțarea Sa, când s-a ridicat la Ceruri (Harul a revenit pe pământ la 50 zile după Învierea Sa).

„Experții“ tac și cu privire la miile de minuni uriașe pe care El le-a făcut cu puterea acestui Har: învieri din morți, vedere redată orbilor, ologi care mergeau, orice boală vindecată imediat, înțelepciune și cunoaștere cu mult peste puterea de înțelegere a cărturarilor și fariseilor, etc.

Trebuie spus că nimeni înaintea Mântuitorului Iisus Hristos, absolut nimeni, nici cel mai puternic lider, rabin sau proroc, nu a putut face în toată viața sa nici măcar o fărâma din vindecările pe care El le făcea zilnic. Toate aceste incredibile vindecări se realizau cu puterea Harului Sfântului Duh, iar „experții“ tac când este vorba să explice de unde avea Iisus Hristos această incredibilă „putere“. Desigur, epopeea Harului de-abia atunci începea.

Sunt iar alți „experți“ care consideră Evangheliile simple invenții și deci miile de vindecări ale Mântuitorului Iisus nu ar fi existat. Să presupunem ca ei, ca „experții“, că Evangheliile sunt simple fabulații. Să presupunem precum rabinii-farisei, că nu avem credință în dumnezeirea lui Iisus Hristos. Să presupunem că trăirea personală „peste fire“ adusă de Har (pace, bucurie, împăcare, blândețe, smerenie, răbdare, etc...) ar fi doar o impresie subiectivă. Să presupunem că nu avem credința că Iisus Hristos a înviat după 3 zile de la moartea Sa și apoi după 40 zile s-a înălțat la Ceruri.

Dar atunci cum explicăm și ce facem cu FAPTELE OBIECTIVE, CU REALITATEA OBIECTIVĂ: REVENIREA PE PĂMÂNT A PLINĂTĂȚII HARULUI SFÂNTULUI DUH ȘI IMPLICIT TOATE FAPTELE DATORATE SFÂNTULUI DUH CARE AU URMAT.

Cum explicăm revenirea pe pământ a plinătății Harului Sfântului Duh?

Dacă nu Iisus Hristos, atunci cine a re-adus Harul pe pământ? Cumva rabinii-farisei, vrăjitorii sau fachirii? Cine a avut sfințenia și capacitatea de a „plăti“ păcatele istorice a milioane de oameni, deoarece Harul Sfântului Duh nu re-venea la un pământ „poluat“ de uriașe și neconținute păcate.

Apoi, cum explicăm atunci milioanele de fapte ale Sfântului Duh: vindecări miraculoase, reușite militare, învieri din morți ale oamenilor, revenirea la viață a unor animale, accidente de tot felul evitate, boli alungate, vedere redată orbilor din naștere, paralizii totale anulate, mâini și picioare crescute înapoi în locul celor amputate, mâini și picioare lipite înapoi de unde au fost tăiate, salvări și supraviețuiri inexplicabile, vrăjitorii stopate, demoni exorcizați, boli individuale și molime colective alungate, secetă anulată prin ploii, furtuni pe mare oprite, etc., etc.

Toate acestea s-au făcut ca urmare a voinței directe a lui Dumnezeu – voință manifestată prin Fiul, datorită rugăciunilor făcute de mireni, preoți și monahi. Iar „puterea“ cu care s-au făcut și încă se fac toate aceste FAPTE „peste fire“ încontinuu,

timp de sute și sute de ani este Harul Sfântului Duh.

Înainte de venirea Mântuitorului Iisus Hristos toate aceste milioane de fapte ale Sfântului Duh nu au avut loc, nici un rabin, maestru spiritual, proroc, șaman, ascet, lamaist, budist, vrăjitor, fachir, călător între lumi, etc. nu le-a făcut posibile. Dar după venirea Mântuitorului toate aceste milioane de fapte ale Sfântului Duh au fost și sunt încă posibile.

Deci nașterea, viața, crucificarea și Înălțarea Fiului lui Dumnezeu, a Mântuitorului Iisus Hristos, a făcut posibilă re-venirea pe pământ a plinătății Harului Sfântului Duh. Doar Fiul lui Dumnezeu putea face o astfel de împlinire a vechilor profeții. Înainte de Iisus Hristos au existat sute și mii de oameni cu mari puteri și mare sfințenie, dar niciunul dintre aceștia nu a avut puterea să re-aducă pe pământ pentru folosul oamenilor plinătatea Harului Sfântului Duh. Și nimeni nu a avut această putere de re-aducere pe pământ a Harului, deoarece absolut nimeni nu era capabil să plătească duhovnicește păcatele istorice a milioane de oameni.

Deci pentru cei lipsiți de credința în Mântuitorul Iisus Hristos vorbesc faptele Sfântului Duh, milioanele de fapte. După aceste FAPTE OBIECTIVE, PUBLICE, CONCRETE, CUNOSCUTE ȘI VERIFICABILE, fapte „peste fire” realizate de puterea Sfântului Duh, ne-credința în divinitatea lui Iisus Hristos este un mare păcat, care va fi judecat corespunzător.

Din vremea Mântuitorului Iisus Hristos și inclusiv până în prezent, puterea Harului a făcut și face minuni. De aproape 2.000 ani Harul lucrează peste tot acolo unde este solicitat cu credință, unde oamenii sunt vrednici de El și acolo unde Dumnezeu decide. În ziua de astăzi, așa nevrednici cum suntem noi, datorită Harului mii de oameni scapă din moarte sigură (adusă de boală, accident de mașină, otrăvă, vrăjitorie, atac psi, etc) și mii de oameni au parte de experiența personală a unei trăiri „peste fire”.

Revenirea plinătății Harului pe pământ și milioanele de fapte care arată continuitatea acțiunii Harului dumnezeiesc timp de aproape 2.000 ani, este pentru orice cârcotaș o dovadă vie că Mântuitorul Iisus Hristos a fost, este și va fi unicul Fiu lui Dumnezeu, acum și în vecii vecilor.

Aceiași „experti” tac și când este vorba de cei peste 7 milioane (!) de oameni care au fost uciși pentru apărarea și mărturisirea Adevărului: că Iisus este Hristosul, că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Vorbim despre oameni care erau din toate categoriile profesionale și sociale, săraci sau cu slujbe bune, erudiți sau incuți, etc. Dacă ar fi fost vorba doar de o exaltare religioasă trecătoare, numărul celor uciși de bunăvoie nu ar fi depășit statisticile psihiatrice cunoscute.

Însă acest număr uriaș de milioane de oameni care au preferat moartea ne arată faptul că toți aceștia știau pentru ce își dau viața, toți aceștia trăiseră plinătatea Harului Sfântului Duh.

Nu erau înșelați, mistici, nebuni, în delir, schizofrenici sau exaltați religios, erau oameni care știau exact care este „valoarea” și răsplata morții lor. Știau exact care le este plata și răsplata Mântuitorului Iisus Hristos pentru o astfel de mărturisire și mucenicie.

Oamenii aceștia „gustaseră” Harul, avuseseră experiența trăirii Harului și erau foarte clari în această privință: dacă acest Har se primește pentru veșnicie prin mucenicie, credință și mărturisirea dumnezeirii Mântuitorului Iisus Hristos, atunci lucrurile devin

foarte simple. În acest punct nu au mai existat „debateri” existențiale, întrebări sau îndoieli, pentru acei oameni care trăiseră Harul lucrurile erau clare și simple. Ce a urmat se cunoaște, catacombele Romei și ale orașelor antice stau mărturie în acest sens.

Sunt iarăși alți „experți”, care spun că Omul Iisus Hristos a fost un mare fals istoric, că povestea Sa este asemănătoare altor lideri religioși din vechime: Buddha, Mithra, Krishna, Horus, Odin, Zoroastru, Indra, Thor, Quetzalcoatl, Prometeu, Vishnu, etc. Sunt tomuri întregi de referințe despre zei păgâni care au avut același tip de naștere dintr-o fecioară și același tip de moarte urmată după 3 zile de o reînviere.

Se consideră în mod greșit că unica dovadă a existenței și puterii Mântuitorului Iisus Hristos este Învierea Sa, la 3 zile după moarte. Deci în concluzie Omul Iisus Hristos nici nu a existat, deoarece povestea sa este un re-make, o copie după povești antice „autentice” petrecute în India, Egipt sau Mesopotamia.

Însă câte învieri din morți au făcut adepții acestor zei antici? Învieri false prin magie neagră (tip zombie, fără sufletul original, cu un trup animat de un demon) posibil au făcut, dar nu au putut face învieri adevărate, în care o persoană decedată învie cu același suflet personal.

În schimb apostolii, ucenicii și sfinții au înviat din morți sute de oameni cu puterea Harului, cu puterea dată lor de Mântuitorul Iisus Hristos. Aceia au înviat înapoi ca Ființe complete, cu sufletul, memoria, personalitatea și mintea autonomă pe care le aveau inițial, la momentul încetării lor din viață.

Niciun zeu și niciun adept al lui nu au putut face astfel de minuni autentice. Vindecări de boli, levitație, dematerializare sau alte treburi spectaculoase da, le-au făcut mulți, dar fără puterea Harului învierea oamenilor din morți nu a putut să o facă nimeni altcineva.

La fel este cu refacerea vederii nefuncționale din naștere, cu ochii uscați și nefuncționali din naștere. Niciun zeu sau adept nu a putut reda vederea unui astfel de orb din naștere.

Ca răspuns personal la aceste zeci și sute de pagini de propagandă atee, este suficient un foarte mic experiment, care va dura doar 1 minut.

Când sunteți mânios, aveți puternice poftă alimentare, sexuale, etc., spuneți mental scurte „rugăciuni”: „zeule Krishna/Horus/Odin/Mithra/etc., ajută-mă să opresc pofta/gândul.....”, sau spuneți orice altă rugăciune doriți adresată unui astfel de zeu din vechime.

Și apoi spuneți „Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”. Și apoi vedeți rezultatul concret: care rugăciune are efectul de oprire a gândului de poftă?

Nu știu ce efect are o rugăciune adresată zeilor păgâni deoarece nu m-a interesat niciodată așa ceva, dar știu ce efect are o rugăciune adresată Mântuitorului Iisus Hristos.

Rugăciunea către Mântuitorul Iisus Hristos duce la oprirea rapidă (în câteva secunde) a atacului de poftă și a oricărui alt atac mental (de mânie, grijă, invidie, răutate, ură, lene, etc). Când te rogi către Mântuitorul Iisus Hristos, atunci Harul vine imediat să te ajute și El (Harul) oprește pentru tine orice atac prin gânduri de poftă.

Oricât de puternic este un gând de poftă sau patimă, dacă soliciți ajutorul

Mântuitorului Iisus Hristos, în câteva secunde s-a terminat cu acest gând copleșitor, Harul vine și luptă pentru tine.

În doar câteva secunde gândul de poftă dispare din mintea noastră, ca și cum nu ar fi existat. Cea mai bună dovadă a puterii dumnezeiești a Mântuitorului Iisus Hristos este acțiunea imediată a Harului, de ajutorare și protecție pentru omul care cere ajutorul. Sau citiți câteva capitole dintr-o Evanghelie. Mai mult decât un simplu citit, fiecare om poate clar înțelege și simți că o ființă omenească nu putea/ poate propovădui astfel de învățături „peste fire”. Învățăturile din Evanghelii și Epistole pot veni numai dintr-o minte dumnezeiască, dintr-o putere dumnezeiască.

Puteți citi spre comparație, nicio învățătură a unui zeu păgân nu are/ conține sfințenia, tăria, dragostea, înțelepciunea, deschiderea, atenționarea, înțelegerea, dinamicitatea, seriozitatea, trezirea, aplicabilitatea și profunzimea învățăturilor Mântuitorului Iisus Hristos.

Pur și simplu nu există termeni de comparație între Evanghelii și oricare alte texte de învățături din vechime sau de după aceea. Căci ce comparație poate fi între învățătura Fiului lui Dumnezeu, Cuvântul prin care toate s-au făcut și învățătura unui simplu om, fie el și un geniu religios.

Cu toții cei de atunci (simpli oameni, vrăjitori, închinători la idoli, rabini-farisei, cărturari) au văzut, simțit și știut cu deosebită claritate că „Cineva nou a venit în oraș”, că de acum înainte lucrurile vor sta complet diferit, că o nouă ordine spirituală se va impune.

Datorită Harului Sf. Duh păcătoșii au primit drept de viață, bolnavii s-au pus pe picioare, legile severe care prevedeau uciderea imediată au fost abolite (precum în cazul prea-curviei), morți au înviat, demonii au fugit în pustie, vrăjitorii și impostorii au rămas fără clienți, etc.

Ca urmare a confruntărilor directe cu apostolii și episcopii posesori ai Harului au murit (și în continuare mor) vrăjitori periculoși, cărora le slujeau sute (mii) de demoni și care prin teroare și frică controlau orașe întregi. De asemenea, rezultatul „confruntărilor” dintre Sfinți, monahi sau episcopi cu rabini-farisei a fost întotdeauna acela că episcopii au învins prin puterea Harului, pe care rabini nu o aveau.

Consecința inevitabilă a învingerii de către Harul Sf. Duh a puterii cu care „lucrau” rabini-farisei a fost faptul că mii de evrei se converteau imediat la creștinism, la credința că Iisus este cu adevărat Mesia, Hristosul cel mult așteptat și Fiul lui Dumnezeu (vezi în acest sens minunea cu boul înviat a Sf. Silvestru).

În cele din urmă, în urma acestor convertiri în masă a evreilor, rabini-farisei și-au învățat lecția și nu au mai provocat pe episcopii creștini la concursuri publice de genul: „ia să vedem noi a cui putere este mai mare”.

Acest război a continuat doar în secret și în subterane și nu s-a oprit decât în secolul XX, odată cu pierderea individuală a harismei preoției sau harismei episcopiei, de către unii preoți și episcopi creștini-ortodocși.

Aceasta este o situație strict personală, datorată trădării cu bună știință a Mântuitorului Iisus Hristos prin apostazie modernă, adică prin acceptarea pan-ereziei ecumenismului mondial (directă prin slujiri cu „preoții” altor „biserici”, indirectă prin tăcere).

19.4.1.b. Pot primi plinătatea Harului Sfântului Duh doar persoanele care se botează

creștin–ortodox, botez făcut fără viclenie și/sau intenții ascunse.

Botezul creștin–ortodox realizat fără viclenie implică mărturisirea publică și personală (în propria conștiință) a faptului că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Cel prin care toate s–au făcut, Mântuitorul și Judecătorul fiecărui om al acestei planete numită Pământ.

Prin Sf. Botez și Taina Mirungerii se face scoaterea completă a demonilor din „inima” omului (suflet) și se primește Harul Sfântului Duh, adică se realizează identitatea perfectă a sufletului omului cu „chipul” lui Dumnezeu.

Nu trebuie să uităm că demonii scoși din „inimă” (suflet) cu ocazia Sf. Botez sunt încă lăsați în trupul omului, pentru a–l ispiti prin intermediul celor 5 simțuri: văz, auz, gust, miros, tactil (atingere).

Dacă se poate, prin păcatele repetate ale omului nepăsător și neglijent, ei chiar încearcă să reentre în „inimă” (centrul sufletului), de unde fuseseră scoși prin Sfântul Botez.

Identitatea prin „asemănare” cu Dumnezeu urmează să fie obținută/câștigată de către om prin propriile sale osteneți, suferințe, fapte și alegeri cu liberă voință.

Trebuie făcută diferența dintre „chipul” lui Dumnezeu în om („chip” care este veșnic nestricăcios) reprezentat de sufletul rațional și Harul Sfântului Duh și „asemănarea” omului cu Dumnezeu, care se referă la identitatea Sinelui natural stricăcios (pătimaș) al omului cu Sinele divin transcendent („identitatea” lui Dumnezeu).

„CHIPUL” LUI DUMNEZEU ÎN OM = SUFLETUL RAȚIONAL + HARUL SFÂNTULUI DUH =

- 1. DIN PRIMA SECUNDĂ A ZĂMISLIRII OMUL PRIMEȘTE SUFLETUL RAȚIONAL, necesar pentru existența vieții, pentru dezvoltarea trupului și minții omului;**
- 2. PRIN SF. BOTEZ CREȘTIN–ORTODOX + TAINA MIRUNGERII, OMUL PRIMEȘTE HARUL BOTEZULUI, CARE „LUMINEAZĂ” (schimbă calitativ, întărește, accentuează) TRĂSĂTURILE, ALCĂTUIREA ȘI PUTERILE SUFLETULUI: voința, silirea de sine, libertatea voinței, conștiința („con–știința”, adică „împreună–știința” cu voia/legea lui Dumnezeu), gândirea (rațiunea), sfânta frică pentru Dumnezeu, dragostea pentru Dumnezeu, iertarea, răbdarea, înfrânarea, bunătatea, blândețea, smerenia (smerirea de sine, smerita cugetare), bucuria, pacea, dorința de a–L căuta pe Dumnezeu, dorul pentru Dumnezeu (dorința de întoarcere la Sursă), etc;**
- 3. PRIN SF. BOTEZ CREȘTIN–ORTODOX + TAINA MIRUNGERII, OMUL PRIMEȘTE ÎN „INIMĂ” SEMINȚELE HARISMELOR DUHULUI SFÂNT (vezi în cadrul capitolului 19 paragraful 19.6.14);**
- 4. PRIN SF. BOTEZ CREȘTIN–ORTODOX + TAINA MIRUNGERII, OMUL PRIMEȘTE ÎN „INIMĂ” SEMINȚELE CELOR 3 TIPURI DE HAR, necesare pe drumul duhovnicesc al îndumnezeirii Sinelui natural: HARUL CURĂȚĂTOR (pentru despățimire), HARUL LUMINĂTOR (pentru iluminare), HARUL DESĂVÂRȘITOR (pentru îndumnezeire);**
- 5. PRIN SF. BOTEZ CREȘTIN–ORTODOX + TAINA MIRUNGERII, OMUL PRIMEȘTE ÎN „INIMĂ” UN AL DOILEA SINE, UN SINE DIVIN TRANSCENDENT, CARE REPREZINTĂ (LIMITAT) IDENTITATEA FIINȚIALĂ LUI ÎNSUȘI DUMNEZEU.**

„ASEMĂNAREA” OMULUI CU DUMNEZEU = prin asceză creștin–ortodoxă trăsăturile și puterile Sinelui natural al omului pot deveni identice cu Sinele divin transcendent, cu „identitatea” lui Dumnezeu în om.

Există însă o uriașă diferență de trăire personală dintre Harul primit la Sf. Botez și

plinătatea Harului, care necesită anumite osteneli duhovnicești. Deși au Harul în ei, majoritatea celor botezați creștin–ortodox nu–L simt, nu au trăiri deosebite în acest sens. Cu totul alta este trăirea acestui Har atunci când omul face osteneli duhovnicești și primește plinătatea Harului Sfântului Duh.

În urmă cu 2.000 ani, pentru unii Harul era ultima „senzație“, ultima „noutate“ în practicarea vrăjitoriei sau a tratamentelor medicale.

Se credea că prin acest Har puteai primi niște puteri speciale și puteai face orice minune, deci implicit puteai avea acces la putere, controlul oamenilor, faimă, o îmbogățire rapidă. Deci mulți erau în căutarea acestei „super–puteri magice“, pentru a–l folosi la schimb cu servicii bine plătite.

Se știe cum vrăjitorul Simon, care se botezase din viclenie pentru a intra în comunitatea creștină, pentru că nu a primit Harul la botezul făcut cu viclenie, a vrut să cumpere cu bani Harul de la Apostolul Petru. Probabil credea că prin această nouă „putere“ își va crește puterile vrăjitorești și va putea realiza „minuni“ impresionante. Evident a fost refuzat și de atunci este considerat un mare și grav păcat simonia, tentativa de a cumpăra pe bani Harul, adică concret păcatul grav de a cumpăra pe bani hirotonia, diaconia, episcopia, etc., de pe urma cărora să primești Harul.

O altă consecință a întâmplării cu Simon vrăjitorul este cunoașterea faptului că această nouă și incredibilă „putere“ dumnezeiască „peste fire“ (Harul Sfântului Duh) se primește de către orice om al planetei Pământ care se botează creștin–ortodox, fără viclenie sau alte interese oarecare. Botezul creștin–ortodox făcut cu fals, viclenie și impostură nu are valoare, individul în cauză nu primește Harul Sfântului Duh.

În ziua de astăzi, pe planeta Pământ, oamenii mai pot primi Harul dumnezeiesc doar în cadrul Bisericii Creștin–Ortodoxe. În multe religii ale lumii există desigur mulți oameni care au ajuns la stări mentale și puteri psihice formidabile, la o înaltă moralitate personală (cinste, corectitudine, dreptate, omenie, etc), dar niciunul dintre acești oameni deosebiți nu a experimentat nicio singură secundă a vieții lor ce înseamnă să te „umpli“ de Harul.

Indiferent de calitatea vieții și gândirii individului, nu primesc Harul catolicii, anglicanii, calvinistii, protestanții, iehoviștii, pentecostalii, toate derivatele creștine de sorginte protestantă sau catolică, musulmanii, budiștii, șintoști, iudaicii, etc.

Desigur, în cadrul tuturor religiilor lumii există oameni deosebiți care au puteri mari (și foarte mari) și fac chiar minuni, dar neavând un botez creștin–ortodox nu cunosc trăirea Harului Sfântului Duh. Aceasta nu o afirm eu și nu o spune nici „propaganda“ creștin–ortodoxă, ci o spun chiar demonii.³

Oricare mare maestru budist, shinto, musulman, hindus, etc., care poate face toate minunile posibile, dar care nu este botezat cu Harul Sfântului Duh, este doar un alt potențial Ioan Botezătorul, despre care Mântuitorul ne spunea:

„Adevărat zic vouă: Nu s–a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși cel mai mic în Împărăția Cerurilor este mai mare decât el.“
(Sf.Evanghelie după Matei, cap.11, versetul 11).

Deci revenirea Harului pe pământ a schimbat complet „jocul existențial“. În afară că omul trebuie să mănânce, bea apă, procreeze și să doarmă, toate restul s–au

schimbat. În locul răzbunării, uciderilor nemiloase și a respectării literii legilor, acum avem poruncă dumnezeiască pentru iertare, pocăință și respectarea spiritului legilor. Foștii slujitori vrednici ai Legii Vechi au devenit dușmanii de moarte ai Legii Noi, iar neamurile care știau doar vrăjitoria și șamanismul plantelor s-au ridicat ca neamuri ale lui Dumnezeu.

Orice persoană poate realiza asceza prezentată aici, poate citi rugăciunile sau poate îndeplini toate ostenele necesare, dar **doar persoanele care au primit fără viclenie Taina Botezului Creștin–Ortodox se pot „umple” complet (sufletește și organic) de Harul, pot AVEA PLINĂTATEA, TRĂIREA INTEGRALĂ A HARULUI SFÂNTULUI DUH.**

În mod obișnuit, persoanele care nu sunt botezate creștin–ortodox, nu pot primi plinătatea/trăirea integrală a Harului, nu–și pot simți trupul și sufletul cum se „umple” de Harul, nu pot simți aici, pe pământ, trăirea stării de îndumnezeire.

Aceste persoane care au un comportament moral impecabil dar nu sunt botezate creștin–ortodox, pot „trăi” direct Harul dar limitat, ca o simțire psiho–emoțională pozitivă. Concret, la întâlnirea cu un sfânt, ascet, pustnic, preot, Sfinte Moaște, iconă, Sf.Cruce, carte creștin–ortodoxă, biserică, mănăstire, etc., persoanele nebotezate creștin–ortodox pot simți Harul dar limitat, sub forma unor stări de pace, liniște, bucurie, iubire, milostenie.

Fac totuși precizarea că simțirea limitată a Harului de către o persoană nebotezată creștin–ortodox nu este același lucru cu plinătatea Harului, pe care o poate simte/trăi doar o persoană botezată creștin–ortodox (botez făcut fără fals, viclenie sau alt interes ascuns).

Doar la omul botezat creștin–ortodox poate apare PLINĂTATEA HARULUI, TRĂIREA INTEGRALĂ (COMPLETĂ, MAXIM POSIBILĂ) A HARULUI LUI DUMNEZEU, adică simțirea/trăirea DIRECTĂ a unei stări „peste fire”: de îndumnezeire, de părtășie, comuniune directă și personală cu Dumnezeu.

Aceasta este situația generală și cea mai întâlnită. Există desigur și excepții. Dacă Dumnezeu dorește, dintr–un motiv știut doar de El, pentru o perioadă de timp limitată, orice om poate primi în dar trăirea integrală a Harului, inclusiv acela care nu este botezat creștin–ortodox.

Pentru persoanele botezate creștin–ortodox, aspecte foarte importante pentru a primi mai ușor TRĂIREA INTEGRALĂ A HARULUI sunt următoarele: participarea la slujbele Bisericii Ortodoxe (Sf.Liturghie, Vecernie, Utrenie, Sf.Maslu, etc.), spovedirea periodică (minim recomandat de 4 ori pe an, în posturile mari), împărtășirea periodică cu ocazia praznicelor împărătești (dacă există dezlegare de la preot), silirea de sine pentru a păstra mental o stare de prezență conștientă/trezvie (*rugăciunea lui Iisus*), înfrânarea în toate (mâncare, vorbit, sex), osteneala pentru smerirea de sine, îndeplinirea zilnică a unei pravile de rugăciune.

Cum se „vede” Harul Sfântului Duh din „inima” omului botezat creștin–ortodox.

Botezul creștin–ortodox aduce Harul Sfântului Duh în „inima” fiecărui copil sau adult care face acest Sf.Botez.

Sfinții Părinți „văzători” cu duhul ne–au învățat că Harul Sf.Duh primit la Sf.Botez se „vede” în „inima” omului ca fiind o mică flacără harică (nematerialnică) albastră, care arde neîncetat. Ca dimensiuni este o flacără mică, așa cum este lumina care arde în

candelele cu ulei ale creștinilor.

Flacăra din „inima” omului botezat creștin–ortodox este de aceeași „energie” harică necreată, culoare albastră și care nu arde materia, precum este Lumina Sfântă a Învierii care apare în primele minute la Ierusalim, în noaptea Învierii Domnului.

FLACĂRA ALBASTRĂ DIN „INIMA” OMULUI BOTEZAT CREȘTIN–ORTODOX ESTE DE ACELAȘI TIP DE „ENERGIE” HARICĂ–NECREATĂ, PE CARE O ARE LUMINA ÎNVIERII DOMNULUI ÎN PRIMELE MINUTE.

Lumina Sfântă a Învierii (flacăra ei) este la început harică (necreată), doar de culoare albastră.

Apoi flacăra este tot harică (nu arde pielea, materia), dar treptat pe lângă culoarea albastră apare și culoarea gălbuie–roșiatică.

La final, după câteva minute flacăra nu mai este deloc harică (albastră), ci devine obișnuită materialnică și are doar culoarea gălbuie–roșiatică care arde pielea și materia.

Sunt păreri împărțite, câte minute flacăra de la Lumina Sfântă a Învierii rămâne albastră–harică și nepericuloasă: unii constată că ea își schimbă culoarea în gălbuie–roșiatică și arde pielea/materia după 2–10 minute, alții constată că acest lucru se întâmplă după precis 33 sau 60 minute (adică Lumina rămâne albastră–harică timp de 33 sau 60 minute).

Încă nu explicat și înțeles acest fenomen, de ce în mod individual apare această diferență de timp (de la lumina harică la lumina materialnică), în funcție de credința și starea sufletească a credinciosului prezent.

Cum se simte Harul Sfântului Duh de către un adult care se botează Creștin–Ortodox.

Majoritatea celor se nasc în țările ortodoxe nu pot descrie simțirea Harului Sf.Duh, deoarece botezul a fost făcut în primele luni de viață. Avem însă o scurtă dar profundă descriere a unui adult care s–a botezat Creștin–Ortodox în anii maturității.

Este vorba despre genialul Nicolae Steinhardt, scriitor, literat, filosof, cu doctorat în Drept constituțional, cel care avea să fie condamnat la ani de închisoare politică pentru refuzul de a face mărturie mincinoasă.

În închisoare fiind, filosoful și literatul Nicolae Steinhardt începe să simtă puterea „peste fire” a Harului Sf.Duh și convins fiind de adevărul credinței în Mântuitorul Iisus Hristos, decide să se boteze creștin–ortodox.

Iată mai jos descrierea lui personală, despre cum a decurs Botezul său de creștin ortodox. Mai mult decât orice descriere lumească, este important să înțelegem care a fost trăirea personală a Harului Sf.Duh pe care a avut–o Nicolae Steinhardt, imediat după creștinarea sa.

Doar un geniu literar și un om cu o mare profunzime sufletească, putea să realizeze în atât de puține cuvine o descriere a trăirii personale a primirii Harului Sf.Duh:

„Doi dintre deținuți, complici, trec în dreptul vizetei, s–o astupe. S–ar putea în orice clipă să vină gardianul să se uite, dar acum când celulele, pe rînd, sunt scoase la plimbare ori aduse înapoi, e puțin probabil. La repezeală – dar cu acea iscusință

preotească unde iuțeala nu stânjenește dicția deslușită – părintele Mina rostește cuvintele trebuincioase, mă înseamnă cu semnul crucii, îmi toarnă pe cap și pe umeri tot conținutul ibricului (cânița e un fel de ibric bont) și mă botează în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. De spovedit, m–am spovedit sumar: botezul șterge toate păcatele. Mă nasc din nou, din apă viermănoasă și din duh rapid.

[...]

Cine a fost creștinat de mic copil nu are de unde să știe și nu poate bănui ce–nseamnă botezul. Asupra mea se zoresc clipă de clipă tot mai dese asalturi ale fericirii. S–ar zice că de fiecare dată asediatorii urcă mai sus și lovesc mai cu poftă, cu precizie.

VA SĂ ZICĂ ESTE ADEVĂRAT: ESTE ADEVĂRAT CĂ BOTEZUL ESTE O SFÎNTĂ TAINĂ, CĂ EXISTĂ SFINTELE TAINE.

Altminteri fericirea aceasta care mă împresoară, mă cuprinde, mă îmbracă, mă învinge n–ar putea fi atât de neînchipuit de minunată și deplină.

Liniște. Și o absolută nepăsare. Față de toate. Și o dulceță. În gură, în vine, în mușchi. Totodată o resemnare, senzația că aș putea face orice, imboldul de a ierta pe oricine, un zîmbet îngăduitor care se împrăștie pretutindeni, nu localizat pe buze. Și un fel de strat de aer blînd în jur, o atmosferă asemănătoare cu aceea din unele cărți ale copilăriei.

Un simțămînt de siguranță absolută. O contopire mescalinică în toate și o desăvîrșită îndepărtare în senin. O mîină care mi se întinde și o conivență cu înțelepciuni ghicite.⁴⁴
(majusculele, sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

Câteva zile mai târziu Harul îl va mîngâia iarăși pe deținutul politic N.Steinhardt, dar de data aceasta în somn. Literatul și misticul creștin N.Steinhardt face din nou o descriere poetică a experienței trăirii Harului Sf.Duh:

„Și atunci, în noaptea aceea chiar, ! sunt dăruit cu un vis miraculos, o vedenie. Nu–L văd pe Domnul Hristos întrupat, ci numai o lumină uriașă – albă și strălucitoare – și mă simt nespus de fericit.

Lumina mă înconjoară din toate părțile, e o fericire totală, și înlătură totul; sunt scaldat în lumina orbitoare, plutesc în lumină, sunt lumină și exult. Știu că va dura veșnic, perpetuum immobile.

Eu sunt, îmi vorbește lumina, dar nu prin cuvinte, prin transmisiunea gândului.

Eu sunt: și înțeleg prin intelect și pe calea simțirii – înțeleg că e Domnul și că sunt înlăuntrul luminii Taborului, că nu numai o văd, ci și viețuiesc în mijlocul ei.

*Mai presus de orice sunt fericit, fericit, fericit. Sunt și pricep că sunt și mi–o și spun. Și lumina parcă e mai luminoasă decît lumina și parcă ea vorbește și–mi spune cine e. Visul mi se pare a dura mult, mult de tot. Fericirea nu numai că durează încontinuu, dar și crește mereu; dacă răul n–are fund, apoi nici binele n–are plafon, cercul de lumină se lățește din ce în ce, iar fericirea după ce m–a învăluit mătăsos, deodată schimbă tactica, devine dură, se aruncă, se prăvălește asupra–mi ca niște avalanșe care – antigraitațional – mă înalță; apoi, iar, procedează în alt fel: duios; mă leagănă – și–n cele din urmă, fără menajamente, mă înlocuiește. Nu mai sunt. Ba sunt, dar atât de puternic încît nu mă recunosc.*⁴⁵

(sublinierile și boldirile din citat îmi aparțin)

19.4.1.c. Pot primi plinătatea Harului Sfântului Duh doar persoanele care își păstrează „valoarea” duhovnicească a Sf.Botez creștin–ortodox, botez făcut fără viclenie și/sau intenții ascunse.

x. Un caz este acela al oamenilor care datorită unor păcate grave, își pierd parțial „valoarea” duhovnicească a Sf.Botez.

În aceste cazuri Harul Sf.Duh primit la Sf.Botez nu este pierdut, ci doar devine ne–lucrător, este ca un „foc” care stă pasiv în „adormire”.

Concret, devin nelucrătoare următoarele „puteri” ale Harului Sf.Duh: „luminarea” sufletului, harul curățitor, harul luminător, harul desăvârșitor, „semințele” harismelor, „semințele” virtuților harismatice, protecția față de demoni, etc.

Pe lângă „adormirea” focului Harul Sf.Duh primit la Sf.Botez, **în cazul unor păcate foarte grave făcute conștient și voluntar, se va pierde Sf.Mirungere (pecetea Sf.Duh) pe care am primit–o tot la slujba Sf.Botez.**

În cazul săvârșirii acestor păcate, pentru ca Harul Sf.Botez să redevină lucrător, omul care se pocăiește (pocăință, spovedanie, canon realizat) trebuie doar să refacă Taina Mirungerii (împreună cu lepădările de satana).

Preotul trebuie să ia decizia corespunzătoare în funcție de gravitatea faptelor realizate de om, dar în aceste cazuri nu se mai reiau cele 3 afundări ale Sf.Botez.

FAPTE GRAVE FĂCUTE DE OM ÎN MOD CONȘTIENT ȘI VOLUNTAR = HARUL SF.DUH PRIMIT LA SF.BOTEZ DEVINE NELUCRĂTOR = PENTRU CA HARUL SF.DUH SĂ REDEVINĂ LUCRĂTOR SE REIA UN SF.BOTEZ PARȚIAL =

- 1. SE REIAU LEPĂDĂRILE DE SATANA +**
- 2. ESTE NECESARĂ RELUAREA MIRUNGERII (NU SE MAI REIAU CELE 3 AFUNDĂRI).**

Nu trebuie uitat că realizarea conștientă și voluntară a unor fapte grave înseamnă și retragerea protecției Sf.Înger păzitor personal, care a fost primit de om la Sf.Botez.

De asemenea, toate cazurile de pierdere parțială a „puterii” Harului Sfântului Duh primit la Sf.Botez creștin–ortodox duc implicit și la îndrăcirea variabilă a acestor oameni.

Fără protecția Harului Sfântului Duh și a Sf.Înger Păzitor, demonii primesc dreptul și posibilitatea de a intra în trupul omului (creier, organe, „inimă”). Pentru cazurile de îndrăcire vedeți capitolul 2, subcapitolul **2.3.3**, cu toate paragrafele sale.

Situații prin care Harul Sf.Duh primit la Sf.Botez devine ne–lucrător (se pierde Sf.Mirungere, adică pecetea Sf.Duh):

– apostazia prin ecumenism (satanism deghizat), acceptarea dogmatică și liturgică a unirii „bisericii”;

Ecumenismul este o formă de satanism deghizat, de aceea această mega–apostazie este lepădarea directă de Dumnezeu prin nerespectarea dogmelor și adevărilor de credință apostolice ortodoxe, care au fost date nouă de Dumnezeu prin gura și mâna Sfinților Părinți.

Concret, prin ecumenism ai o slujire liturgică în comun cu „preoți” și/sau păstori

eretici, în biserici ortodoxe și/sau în „biserici“ creștine eretice: romano–catolice, greco–catolice, armene, protestante (anglicane, calviniste, lutherane, etc.), neo–protestante (iehoviste, baptiste, pentecostale, adventiste, etc.).

– toate cazurile în care apare lepădarea (apostazia) de credința creștin–ortodoxă, în orice aspect al ei:

credința în Dumnezeu Tatăl Atotțiitorul, în puterea Sf. Cruci (valoare materială și simbolică), în Mântuitorul Iisus Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu, în Sf. Maica Domnului, în puterea Sf. Duh și a harismelor Sale, în Crezul Ortodox, în cele 7 Sf. Taine (Sf. Împărtășanie este real Sf. Trup și Sf. Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos), în preoția sacerdotală–apostolică primită prin Sf. Duh, în asceza călugărească, în Sfintele Moaște, în Sfinții din Ceruri, în bucuriile din rai, în pedepsele din iad, în Judecata Particulară și Judecata de Apoi, în Sf. Dogme și Canoane al Bisericii Ortodoxe, în Biserica Luptătoare pe pământ și Biserica Biruitoare din Ceruri, etc.

Aceste cazuri de lepădare/apostazie pot fi generate de mai multe situații: lăcomia pentru bani, amenințare (frică, lașitate, tortură), trecerea voluntară din convingere la o altă religie sau erezie creștină (real este îndrăcirea cu demoni teologi), căsătoria cu un partener care aparține unei alte religii sau erezii creștine, ascultarea (mirenilor, preoților, monahilor, monahiilor) de episcopii sataniști–ecumeniști infiltrați în Biserica Ortodoxă, etc.

Astfel, avem exemplul Sf. Apostol Petru, la care Harul Sf. Duh primit la Sf. Botez a devenit nelucrător cu ocazia lepădării publice de Mântuitorul Iisus Hristos.

Lepădarea a fost realizată de frică (fiind amenințat cu moartea), iar Sf. Apostol Petru și–a primit înapoi „puterea“ și „lucrarea“ Harul Sf. Botez prin lepădările de satana, pocăința și dragostea jertfelnică pentru Mântuitorul Iisus Hristos.

De unde știm că la Sf. Apostol Petru a devenit nelucrător Harul Sf. Duh?

Sf. Apostol Petru se numea din naștere Simon, dar după ce fusese botezat de Mântuitorul Iisus Hristos primise de la Domnul numele de Chefa (piatră, Petrus, Petru) și doar acest nume îl folosea.

Dar după lepădarea publică, Mântuitorul Iisus Hristos îl numește cu numele lui inițial de dinainte de Sf. Botez (Simon), ceea ce arată că Sf. Apostol era căzut din treapta apostoliei (nu mai avea „lucrător“ Harul Sf. Duh).

Mântuitorul Iisus Hristos îl va numi iarăși cu numele de creștin botezat (Chefa) după ce primește pocăința și dragostea ucenicului său.

Pentru cele 3 lepădări din frică, Sf. Apostol Petru a fost repus în drepturile apostolice după cele 3 confirmări ale lepădării de satana.

Iată textul original, prin care Sf. Apostol Petru re–primește drepturile apostolice și „lucrarea“ Harului Sf. Duh, pe care le pierduse prin lepădarea publică de Mântuitorul Iisus Hristos:

„14. Aceasta este, acum, a treia oară când Iisus S–a arătat ucenicilor, după ce S–a sculat din morți.

*15. Deci după ce au prânzit, a zis Iisus lui Simon–Petru: **Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?** El I–a răspuns: *Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc.* Zis–a lui: *Paște mieluşei Mei.**

*16. Iisus i–a zis iarăși, a doua oară: **Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?** El I–a zis: *Da,**

Doamne, Tu știi că Te iubesc. Zis-a Iisus lui: Păstorește oile Mele.

*17. Iisus i-a zis a treia oară: **Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?** Petru s-a întristat, că i-a zis a treia oară: Mă iubești? și I-a zis: Doamne, Tu știi toate. Tu știi că Te iubesc. Iisus I-a zis: Paște oile Mele.*

18. Adevărat, adevărat zic ție: Dacă erai mai tânăr, te încingeai singur și umblai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, vei întinde mâinile tale și altul te va încinge și te va duce unde nu voiești.

*19. Iar aceasta a zis-o, însemnând cu ce fel de moarte va preaslăvi pe Dumnezeu. Și spunând aceasta, i-a zis: **Urmează Mie.**“*

(în Sfânta Evanghelie după Ioan, capitolul 21, versetele 14–19, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

– trădarea de aproapele și/sau trădarea de neam, în orice formă, aspect, intenție, acțiune;

Trădarea poate fi conștientă (premeditată) sau inconștientă, fără premeditare și fără a se înțelege valoarea de trădare a faptelor comise.

Faptele de trădare pot fi comise chiar și când omul este ferm convins că face fapte bune, necesare, utile sau justificate (moral, politic, militar, economic, educațional, religios). Astfel în România există sute de mii de trădători de aproapele și trădători de neam, care au conștiința de sine împăcată și își dorm liniștiți somnul trădării.

– colaborarea voluntară directă sau indirectă, știută sau neștiută, cu ocupantul satanist care distruge valorile fundamentale milenare ale neamului românesc:

rasa albă, identitatea sexuală (femeie, bărbat), Biserica Ortodoxă, credința în Sfânta Treime (și Maica Domnului, Sfânta Cruce, Sfintele Cereștile Puteri, Sfinți, Mucenici, etc.), educația creștină ortodoxă, familia creștin-ortodoxă (femeie, bărbat și copiii lor naturali/adoptați), creșterea și educarea copiilor, învățământul, agricultura, cultura (tradițiile, folclorul, literatura, muzica populară), moralitatea, puterea și independența justiției, istoria națională și personalitățile reprezentative din trecut (Burebista, Decebal, Mihai Viteazul, Avram Iancu, Ștefan cel Mare, M. Eminescu, domnitori, voievozi, mitropoliți, comandanți militari, etc.), meritocrația și personalitățile reprezentative din prezent (scriitori, ingineri, medici, ofițeri, monahi, episcopi, istorici, politicieni, etc.), sensul și scopul vieții prin mântuirea sufletului;

– orice formă de practicare, plată, comandare, folosire, beneficiere a vrăjitoriei;

– înțelegerile individuale mentale directe și secrete cu demonii;

De exemplu, omul face premeditat o formă de rău celor din jur, pentru ca apoi demonii să îl ajute cu ceva: banii, serviciul, funcția, promovarea, succesul la femei, etc. Exemple de rău premeditat făcut altor oameni, cu scopul de a primi apoi un ajutor demonic: clevetire, instigare la ceartă, trădare, șantaj, victimizare în fals, viclenie, otrăvire, declarație în fals, minciună, distrugere de bunuri, furt, instigare la crimă, instigare la lovire, crimă directă cu premeditare, viol, tâlhărie, loviri, incendiere, folosirea unor vrăjitorii, împiedicarea de a merge la Biserică, etc.

– citirea cărților oculte, satanice, de magie, de ezoterism, de vrăjitorie, etc;

– practicarea unor ritualuri de „inițiere” și/sau tehnici satanice: yoga, budism, reiki, radiestezie, șamanism, spiritism, ocultism, sugestie hipnotică, vrăjitorie, etc;

Toate aceste tehnici satanice practică mai multe „inițieri” și „pecetluiri”.

Trebuie mare atenție cu aceste „inițieri” așa-zis spirituale, deoarece acestea au scopul ascuns ca omul să-și piardă Sf.Taine primite de la Dumnezeu.

În unele cazuri Sf.Mirungere este pierdută după prima „inițiere”, în alte cazuri Sf.Mirungere este pierdută la „inițierea” nr.3 (cazul reiki).

- conspirația pentru uciderea cu premeditare a unui om: otrăvire, vrăjitorie, stress continuu, exploatarea în muncă, teroare psihică, fals juridic (declarații mincinoase, justiție „după dictare”), înscenarea unor circumstanțe de vinovăție, înscenarea unui accident auto, bătăi, uciderea prin violență;
- strategia premeditată de „ucidere prin cuvânt” (transmiterea energiei demonice prin cuvânt, crearea și menținerea unui neîncetat stress cronic psiho–emoțional) prin: limbuție neostoită, țipete premeditate, neîncetat calomnii și jigniri, insinuări, tachinări, criticism cronic, nemulțumiri cronice, victimizarea în fals, iritabilitate, hipersensibilitate, amenințări, blesteme, crize de nervi, permanenta căutare de ceartă, neîncetată contrazicere, clevetirea cronică, judecarea, osândirea, orice exprimare negativă, etc. și toate acestea realizate cu deosebită încrâncenare, încăpățânare, ură, viclenie și răutate;
- obiceiul de a blestema, cu sau fără dreptate (vezi în capitolul 2 paragraful **2.3.3.45**);
- obiceiul de a drăcu;
- calomnierea, hulirea sistematică și conștientă a Sfintei Biserici Ortodoxe, a Prea Sfintei Treimi, a Sf.Maicii Domnului, a Sfinților lui Dumnezeu, a preoților, etc.;
- tentative repetate de sinucidere;
- participarea premeditată și conștientă la conspirația declanșării războaielor militare și civile;
- criminalitate în formă gravă: pedofilie (violuri de copii), răpiri de copii și adolescenți, obligarea la prostituție, abuzuri sexuale sistematice, otrăvire, iradiere, crime satanice rituale, trafic de organe;
- primirea prin semnătură de acceptare a buletinului/actelor personale care conțin chip biometric și/sau numărul satanic 666 (cu cifre „la vedere”, sau codificări prin simboluri oculte);
- acceptarea de vaccinuri care sunt fabricate folosind celule și țesut organic provenit de la copii avortați (copii uciși).

xx. Situații deosebit de grave, prin care omul va pierde definitiv 3 Sf.Taine primite de la Dumnezeu: Harul Sf.Duh și Sf.Mirungere primite la Sf.Botez, „valoarea” duhovnicească a tuturor Sf.Împărtășanii primite.

Sunt puține cazurile deosebit de grave, prin care se pierde definitiv Harul Sf.Duh primit de om la Sf.Botez.

Aceste cazuri sunt și următoarele:

– **înregimentarea conștientă în societăți oculte–satanice, care venerază demonii și slujesc demonilor;**

Cu ocazia acestor înregimentări, apostatul (fostul creștin ortodox) face verbal lepădări de Dumnezeu și face jurăminte de slujire a demonilor.

De exemplu, masonii din Occident fac jurăminte satanice de slujire a demonului

Jaldabaoth (există pe internet înregistrări video cu inițieri masonice, care conțin astfel de jurăminte demonice).

- participarea sau practicarea ritualurilor de jertfă (crimă) satanică;
- practicarea unor ritualuri satanice de abuz sexual;
- acceptarea conștientă a pecetluirilor anti-hristice pe frunte și/sau pe mâna dreaptă (palmă și/sau degetul mare);

Aceste pecetluiri satanice vor însemna tatuarea cu raze laser a numărului satanic 666, cu cifre „la vedere” sau codificat prin cod de bare.

- acceptarea conștientă a actului de identitate unic care conține chip biometric (cu sau fără acceptarea identității digitale);

Toți marii duhovnici ne-au avertizat să nu luăm (primim, acceptăm) aceste noi acte de identitate, clasice din plastic cu chip biometric sau sub forma unui chip nanometric aplicabil pe/sub piele, deoarece în acest mod ne vom pierde definitiv Harul Sf.Botez și Sf.Mirungere.

- apostazia conștientă de Sf.Biserică Ortodoxă Strămoșească și trecerea la o erezie creștină sau la un cult ne–creștin.

Cu ocazia lepădării de Sfânta Biserică Ortodoxă Strămoșească, odată cu afilierea la oricare alt cult religios creștin (poate fi doar o erezie, schismă) sau ne–creștin, pentru integrarea în noua comunitate, în acest caz foștilor ortodocși li se cere și reluarea unui al doilea „botez”.

În acest caz de reluare eretică a unui al doilea „botez”, fostul creștin–ortodox va pierde definitiv 2 Sfinte Taine pe care le are: Harul Sf.Duh al Sf.Botez și Sf.Mirungere primite la slujba Sf.Botez.

Dar nu doar atât. De obicei în cazul acestui nou „botez” eretic, noul convertit (fostul creștin ortodox) trebuie și să se „împărtășească”, conform cu procedurile ereziei creștine sau cultului ne–creștin la care omul tocmai a aderat.

Dacă va accepta și „împărtășania” eretică, noul convertit (fostul creștin ortodox) va pierde definitiv și „valoarea” duhovnicească a tuturor Sfintelor Împărtășanii pe care le–a realizat în viața sa în cadrul Bisericii Ortodoxe.

Deci practic în cele mai multe cazuri, **convertirea unui creștin–ortodox la o erezie creștină sau la un cult ne–creștin, înseamnă pentru acesta pierderea definitivă a 3 Sfinte Taine ale Bisericii Ortodoxe:** Harul Sf.Duh al Sf.Botez, Sf.Mirungere, toate Sf.Împărtășanii primite în Biserica Ortodoxă.

Notă:

Este evident un „botez” eretic în cazul cultelor protestante și neo–protestante, dar pentru mulți lucrurile sunt în „ceață” când este vorba despre „botezul” cultului creștin–catolic (romano–catolic și greco–catolic).

Dar lucrurile sunt foarte clare și în această privință, „botezul” cultului catolic este și el la fel de eretic și fără valoare ca și celelalte „botezuri” evident eretice.

Cultul creștin–catolic nu mai are Sfinte Taine mântuitoare datorită gravelor erezii dogmatice pe care le–a adoptat de–a lungul timpului, printre care sunt și următoarele: **primatul papal (supremația papală), infailibilitatea papală.**

Prin aceste 2 doctrine dogmatice eretice înfricoșătoare, Papa de la Roma a devenit un idol (zeu) lumesc care trebuie venerat și ascultat necondiționat, practic Papa a luat locul și s–a substituit adevăratului Împărat al Bisericii Luptătoare care este Mântuitorul Iisus Hristos.

Ce nebunie mai poate fi aceasta, ca un om să creadă că se poate substitui Fiului lui

Dumnezeu ?!

Cine a dat Papei dreptul să se creadă infailibil (fără de greșală) ?!

Cine a dat Papei dreptul să se creadă că este mai sfânt, important, valoros, etc., decât toți ceilalți episcopi ai lumii ortodoxe și catolice (cardinali) ?!

Nu este de mirare că pentru aceste erezii dogmatice foarte grave, Fiul lui Dumnezeu a ridicat Harul Sfințelor Taine din „biserica“ catolică.

Alte erezii dogmatice și ritualice foarte grave ale cultului catolic sunt și următoarele:

- doctrina Filioque (și implicit schimbarea textului dogmatic al Crezului creștin);
 - noutatea/invenția existenței Purgatorului (un fel de versiune mai lejeră a iadului);
 - Imaculata Concepție a Sf. Maicii Domnului;
 - „botezul“ prin stropire;
 - „împărțășirea“ cu azimă (doar cu ostia, fără Sf. Sânge);
 - reducerea/tăierea textului Sf. Liturghii (și implicit a duratei slujbei);
 - „crucea“ făcută cu 4 degete;
 - existența statuiilor în „bisericile“ catolice;
- etc.

– „împărțășirea“ ocazională (întâmplătoare) într-o „biserica“ catolică, care va avea ca efect pierderea tuturor împărțășaniilor primite în Biserica Ortodoxă.

Deși omul este ortodox, din întâmplare el poate ajunge la o mesă (liturghie romano catolică) și la o „împărțășire“ ocazională într-o „biserica“ catolică.

Odată cu participarea la masa catolică, creștinul ortodox poate ajunge să accepte azima catolică („împărțășania“) din jenă, curiozitate, obișnuință, nepăsare, pentru a nu se arăta celor din jur că este ortodox, alte motive.

Dacă a căzut în această ispită gravă, credinciosul ortodox va pierde „valoarea“ tuturor împărțășaniilor deja primite în Biserica Ortodoxă.

Aceste situații de „împărțășire“ cu azima catolică pot fi și următoarele:

- ortodoxul merge la „biserica“ catolică și asistă la mesă din curiozitate;
 - ortodoxul merge la „biserica“ catolică și asistă la mesă deoarece unul din casnicii săi este catolic (soțul, soția, mama, tata, un frate, o soră, un copil);
 - ortodoxul merge la „biserica“ catolică și asistă la mesă deoarece soțul/soția este catolic/catolică, și pentru a nu exista discuții în familie se merge pe principiul reciprocității: o duminică mergem la o biserică ortodoxă, iar următoarea duminică mergem la o „biserica“ catolică;
 - ortodoxul merge la „biserica“ catolică și asistă la mesă din obligație, deoarece prietenul/prietena este catolic/catolică;
 - ortodoxul merge la „biserica“ catolică și asistă la mesă în mod excepțional, deoarece a fost invitat de prieteni (rude, cunoscuți, colegi) catolici, din diferite motive;
 - ortodoxul merge la „biserica“ catolică și asistă la mesă datorită ascultării ecumeniste de duhovnicul (starețul, episcopul) ortodox (aceasta este o ascultare ne-canonice);
- etc.

APOSTAZIA DE SF. BISERICĂ ORTODOXĂ STRĂMOȘEASCĂ = DACĂ NOUA CONVERTIRE IMPLICĂ UN NOU „BOTEZ“ + O NOUĂ „ÎMPĂRȚĂȘIRE“, APOSTATUL (FOSTUL CREȘTIN ORTODOX) VA PIERDE COMPLET ȘI DEFINITIV 3 SFINTE TAINĂ PE CARE LE-A PRIMIT DE LA DUMNEZEU:

1. HARUL SF.DUH DE LA SFÂNTUL BOTEZ;
2. SFÂNTA MIRUNGERE (PECETEA SF.DUH);
3. „VALOAREA“ DUHOVNICEASCĂ A TUTUROR SF.ÎMPĂRTĂȘANII PRIMITE ÎN BISERICA ORTODOXĂ.

„ÎMPĂRTĂȘIRE“ OCAZIONALĂ/ÎNTÂMPLĂTOARE CU AZIMA CATOLICĂ = CREȘTINUL ORTODOX VA PIERDE TOATE SFINTELE ÎMPĂRTĂȘANII DEJA PRIMITE ÎN CADRUL BISERICII ORTODOXE.

Desigur, orice apostat poate oricând să revină în Sf.Biserică Ortodoxă Strămoșească, Dumnezeu primește înapoi orice „fiu“ care revine „acasă“.

În acest caz, pentru a reveni în Biserica Ortodoxă, apostatul trebuie să facă minim următoarele:

- să se pocăiască, să se spovedească;
- să reia complet procedura Sf.Botez: lepădările de satana, cele 3 afundări, să primească din nou Sf.Mirungere, etc.;
- să facă canonul dat de preot, corespunzător cu anii de apostazie, lucrarea eretică de promovare socială a ereziei, etc.;
- să pună pe foc toate obiectele de cult cumpărate sau primite în cadrul cultului eretic creștin sau cultului necreștin;
- să limiteze relațiile sociale, familiale, economice, profesionale, etc. cu fosta lui comunitate de creștinieretici (sau necreștini) și să se integreze în comunitatea creștinilor ortodocși;

Nu prea este viabilă și funcțională o viață duală, în care omul este integrat social, familial, politic, etc. într-o comunitate de creștinieretici sau de necreștini, dar în același timp participă la slujbele Bisericii Ortodoxe și la obiceiurile creștinilor ortodocși.

– să-și aducă la Biserica Ortodoxă toată familia: copii, soțul sau soția.

Toată familia fostului apostat (sau măcar copiii) trebuie să intre în rânduiala Bisericii Ortodoxe, prin: Sf.Botez, spovedanie regulată, Sf.Împărtășanie, participarea cu regularitate la sfintele slujbe, etc.

19.4.2. Harul poate fi acordat și retras de către Dumnezeu oricui, oricând și oriunde, fără ca noi oamenii să putem găsi în aceste fapte vreo explicație, motivație sau înțelegere omenească.

Această situație iese dintr-o anumită regularitate sau obișnuință pe care noi oamenii am putea să o anticipăm, previzionăm, catalogăm sau identificăm.

Doar Mântuitorul Iisus Hristos știe de ce, pentru ce și cât timp trebuie să fie Harul într-un anume om pe acest pământ. Este posibil ca aceste situații să fie cele mai multe, după aceea urmând situațiile pe care noi oamenii le putem înțelege: datorită motivelor X, T, Z, etc, etc.

Fără a fi o regulă, în general la prima experiență/trăire a Harului oamenii nu înțeleg care este motivul pentru care L-au primit și nici nu înțeleg de ce L-au pierdut.

Precum în cazul meu, mulți oameni nici măcar nu știu că trăirea deosebită „peste fire“ pe care o au este efectul Harului Sfântului Duh și că aceasta reprezintă un mare dar al lui Dumnezeu. Trebuie luni de zile pentru ca omul să înțeleagă rațional (intelectual,

inteligibil) trăirea „peste fire“ pe care a avut-o și să-și dorească rețrăirea acestei experiențe.

Explicații posibile pentru primirea Harului „din senin“, fără a-L cere și fără a face nici o osteneală în acest sens:

– Dumnezeu decide să primești puternic Harul pentru un timp limitat, datorită unor fapte bune și milostenii pe care le-ai făcut recent sau în trecut.

Nu este nici o legătură directă între timpul când am făcut faptele bune și momentul în care primim Harul. Putem să fi făcut o milostenie în urmă cu 2 ani și să primim Harul în prezent.

– Dumnezeu decide să primești puternic Harul pentru un timp limitat, ca o răsplată pentru anii și situațiile de mari nedreptăți pe care a trebuit să le suporti în viața ta: exploatare în muncă, neplata corectă a muncii, ai fost înșelat și păcălit, abuz sexual, stress și teroare psihică, nedreptate juridică, agresiuni fizice și emoționale, jigniri și calomnii, sărăcie și lipsuri materiale, sabotaj profesional, boli, etc.

– Dumnezeu decide să primești puternic Harul pentru un timp limitat, datorită ostenețelor tale de a merge (cu mare evlavie, credință, recunoștință și respect pentru Dumnezeu) în pelerinaje la mănăstiri.

– Dumnezeu decide să primești puternic Harul pentru un timp limitat deoarece ai empatizat puternic cu durerea unui om din prezent sau din trecut, care a trecut la cele veșnice.

Poți primi Harul pentru că te-ai gândit profund la durerea altui om, că te-ai pus în locul lui, faptul că durerea lui a devenit pentru câteva ore și durerea ta.

– Dumnezeu decide să primești puternic Harul pentru un timp limitat, pentru a trăi și înțelege care este calitatea și valoarea dumnezeiască a unor harisme (virtuți): răbdare, dragoste, smerenie, milostenie, pace, blândețe, iertare, credință, nădejde, etc.

În acest mod omul are un reper cu „standardele“ pe care trebuie să le atingă, înțelege care este „distanța“ dintre trăirea sa personală/lumească și trăirea dumnezeiască.

Deci practic ai trăirea harismelor dumnezeiești sub forma unui „împrumut“ cu limită de timp, înțelegând și știind foarte bine că nu ești în posesia lor.

– Dumnezeu decide să primești puternic Harul Sf.Duh pentru un timp limitat pentru ca să știi că există așa ceva, pentru a-L „gusta“, pentru a-L cunoaște și recunoaște, pentru ca astfel să ai memoria unor trăiri autentice „peste fire“.

Fără a primi trăirea directă a Harului Sf.Duh, omul nu poate înțelege, empatiza sau imagina ce înseamnă acest lucru, orice lectură descriptivă sau rugăciune în acest sens este complet insuficientă.

Scopul este ca pe viitor să poți recunoaște adevărata trăire adusă de Har și să-ți dai imediat seama de eventualele tentative de înșelare.

Un alt scop este ca pe viitor să ceri Harul de la Dumnezeu, să știi precis ce ceri și să știi precis ce trebuie să primești.

19.4.3. O altă situație mai deosebită este transmiterea directă a Harului de la un Bătrân (monah, stareț, duhovnic, episcop) către un monah-ucenic sau mirean vrednic.

19.4.3.a. De obicei acest Har (mai precis o harismă a Sfântului Duh) este transmis direct „prin contagiune“ ucenicului monah sau mireanului pentru întreaga lui viață, prin voia, rugăciunea și binecuvântarea unui Bătrân (monah, ascet, preot, stareț,

duhovnic, episcop).

Evident, efectul acestei binecuvântări și „contagiunea“ (transmiterea directă a) Harului are loc cu voia lui Dumnezeu.

Unele harisme sunt astfel transmise ucenicilor și fiilor duhovnicești de către stareții și duhovnicii care sunt în viață, dar toate harismele stareților (duhovnicilor) sunt lăsate ca moștenire duhovnicească odată cu plecarea lor la Domnul.

Evident, pentru a putea primi ca moștenire „tăria“ harismelor unui stareț (avva) care a plecat la Domnul, trebuie ca tu însuși să fii „burduf nou“, care să poată primi acest Har.

19.4.3.b. În alte cazuri un duhovnic sporit (preot, stareț) se roagă pentru ajutorul unui mirean sau fiu duhovnicesc, care se află într-un mare pericol: vătămare corporală, întristare demonică, deznădejde, ispită de curvie, ispită de trădare, ispită de a fi mințit (înșelat, viclenit), etc.

Urmarea este că acesta va avea trăirea integrală a Harului pentru o perioadă limitată de timp. Harul trimis de rugăciunea duhovnicului va salva mireanul (fiul duhovnicesc) de capcana care îi era pregătită.

19.4.3.c. Harul Sfântului Duh poate fi transmis „prin proximitate“.

Pentru primirea Harului „prin contagiune“ nu este obligatorie îndeplinirea vreun ritual formal (rugăciune, postire, osteneli), de multe ori au primit pe viață Harul unii monahi și mireni care pur și simplu s-au aflat din întâmplare lângă un Bătrân: monah, stareț, duhovnic, preot, episcop.

Uneori mireanul sau ucenicul monah a primit Harul „prin contagiune“ de la un Bătrân, chiar dacă acesta nici nu știa că are pe cineva prin preajmă și cu atât mai puțin ca acesta să aibă o intenție de a „transmite“ cuiva Harul său.

În acest caz decizia de transmitere directă a Harului „prin contagiune“ aparține lui Dumnezeu și este consecința voii Sale.

19.4.4. Sfinții Părinți ne-au învățat că primul pas spre dobândirea Harului este dobândirea sfintei frici de Dumnezeu și a curajului duhovnicesc.

19.4.4.a. Despre dobândirea sfintei frici de Dumnezeu.

Un prim factor cauzator al neprimirii Harului de către „căldicei“ este nerecunoașterea în propriul suflet a sfintei frici de Dumnezeu.

Nu vorbim aici de frică în sensul unei trăiri demonice care îngheață sufletul omului de spaimă sau de frica instinctuală naturală, resimțită în apropierea unui pericol iminent major, vorbim despre sfânta frică de Dumnezeu în sensul respectării Lui, ascultării poruncilor Lui și îndeplinirii voii Lui.

SFÂNTA FRICĂ DE DUMNEZEU = DUCE LA EVLAVIE = NU ESTE FRICA DE TIP DEMONIC CARE BLOCHEAZĂ/TULBURĂ SUFLETUL ȘI MINTEA + NU ESTE FRICA DE TIP INSTINCTUAL CARE SE ACTIVEAZĂ ÎN APROPIEREA UNUI PERICOL IMINENT.

În predica sa „*Despre frica de Dumnezeu*“ Părintele Ilie Cleopa ne-a învățat cum evoluează și se maturizează sfânta frică de Dumnezeu în dragostea pentru Dumnezeu. Iată cum decurge acest proces duhovnicesc complex:

x. Prima dată apare frica „începătoare“ de Dumnezeu, care se manifestă ca o frică primară (temere, grijă, preocupare) de pedeapsă pentru păcatele făcute și pentru

slujirea patimilor.

Este frica și preocuparea justificată a omului că plata faptelor și păcatelor sale săvârșite în această viață se va face ulterior, temporar sau definitiv, prin muncile iadului.

Omul fără sfânta frică de Dumnezeu nu se gândește la moarte, nu se gândește la cele 24 vămi cerești pe care va trebui să le treacă după moarte, nu se gândește la înfricoșătoarea Judecată de Apoi, nu are nicio preocupare pentru a obține în veșnicie dragostea lui Dumnezeu.

În *Sf.Evanghelie după Matei*, Mântuitorul Iisus Hristos ne oferă următorul sfat (îndemn), cu efecte practice deosebite:

„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre.“

(în *Sf.Evanghelie după Matei*, cap.11, versetul 29)

Dar chiar și purtarea acestui „jug“ care aduce ca recompensă odihna sufletului, poate fi realizată doar dacă avem o neîncetată motivație psiho-emoțională.

Acest „jug“ despre care ne vorbește Mântuitorul nostru înseamnă totuși osteneala pazei minții, înfrânare, respectarea unei pravile de rugăciune, preocuparea voluntară de a face bine altor oameni, supravegherea de sine de a nu face rău altor oameni, să faci metanii complete, să te scoli noaptea la rugăciune, să nu faci vorbire în deșert, să mergi la Biserică, să te spovedești, să te smerești pe sine, etc.

Să mergi pe drumul mântuirii, să porți „jugul“ lui Iisus Hristos, înseamnă totuși un efort de voință, o silire de sine, o osteneală conștient asumată. Acest efort de voință și toată această osteneală a „jugului“ Mântuitorului Iisus Hristos nu sunt posibile fără o puternică motivație, care nu poate fi găsită rațional sau intelectual.

Dacă vrei să te motivezi să porți „jugul“ Mântuitorului Iisus Hristos pentru că „așa trebuie“, după prima zi de osteneală ești gata, după prima shaorma „cu de toate“ nu-ți mai trebuie niciun post și nicio asceză. Chiar dacă conștient și intelectual cunoști faptul că trebuie să-ți mântui sufletul, practic și concret ești în imposibilitatea de a susține motivațional această efort chiar și pentru 10 zile consecutive.

Din punct de vedere psihologic și duhovnicesc, singura motivație care poate sta în spatele ostenelei active pentru a merge pe drumul mântuirii este sfânta frică de Dumnezeu, pe care El deja a pus-o în sufletul fiecărui om.

Sfânta frică de Dumnezeu nu trebuie importată din exterior, fiecare om o poate găsi cu ușurință în sufletul său, o poate conștientiza și folosi ca motivație pe termen lung, pentru a putea purta zilnic „jugul“ Mântuitorului Iisus Hristos.

Toți Părinții și dohovnicii insistă asupra conștientizării bune și sfinte frici de Dumnezeu și de a ne folosi de acest element motivațional pentru a ne putea duce „jugul“ Mântuitorului Iisus Hristos, pentru a ne îndeplini osteneala zilnică obligatorie a celor care merg pe drumul mântuirii.

Sfânta frică de Dumnezeu aduce omului nu doar motivația pentru asceză, ci și îndeplinirea unor condiții elementare, pentru a realiza eliberarea de degenerați: ascultarea de El, respectarea poruncilor lui, preocuparea conștientă de a îndeplini voia Lui, preocuparea conștientă de a nu-L supăra cu nimic.

Sfânta frică de Dumnezeu este un atribut al sufletului, o putere a sufletului, care odată

activată se manifestă prin silire de sine, disciplină, voință, răbdare, printr-o puternică trăire psihic–emoțională cu valoare motivațională, evlavie, sfială, simplitate, prezență conștientă (atenție).

Nu este nicio problemă sau rușine că mai întâi ne ostenim în asceză motivați fiind de frica de Dumnezeu, mai târziu după ce vom dobândi dragostea pentru Dumnezeu vom putea susține o asceză mai grea. De 2000 ani acesta este începutul cu care au pornit la drum toți mirenii avansați, monahii, stareții și Sfinții, acesta este singurul început pentru orice începător al ascezei creștin–ortodoxe.

SFÂNTA FRICĂ DE DUMNEZEU = ESTE ÎNCEPUTUL ASCEZEI CREȘTIN–ORTODOXE = ESTE UN ATRIBUT/PUTERE A SUFLETULUI = ACTIVATĂ SE MANIFESTĂ PRIN: SILIRE DE SINE, DISCIPLINĂ, VOINȚĂ, RĂBDARE, PUTERNICĂ TRĂIRE PSIHIC –EMOȚIONALĂ CU VALOARE MOTIVAȚIONALĂ, EVLAVIE, SFIALĂ, SIMPLITATE, PREZENȚĂ CONȘTIENTĂ (ATENȚIE), NEÎNCETATĂ LUARE AMINTE LA SINE.

xx. Ulterior această frică „începătoare” se stinge parțial și trece în frica „desăvârșită” de Dumnezeu.

Unii oameni rămân toată viața în cadrul fricii primare „începătoare”, alții urcă duhovnicește prin trăirea fricii „desăvârșite”.

Trecerea de la frica „începătoare” la frica „desăvârșită” de Dumnezeu nu are loc din senin, ci prin osteneala omului, prin următoarele fapte duhovnicești: dorința și osteneala pentru despățimire, dorința și preocuparea conștientă pentru smerirea de sine, lipsa clevetirii și a judecării aproapelui, lipsa de agoniseală, judecarea de sine, luarea aminte la sine, gândirea și pocăința la propriile păcate, aducerea aminte de propria moarte, disciplina unei pravile de rugăciune.

Frica „desăvârșită” de Dumnezeu corespunde următoarelor aspecte:

- iubirea și lucrarea virtuților sufletului, dar înțeleasă nu ca o activitate autonomă „în sine”, ci integrată și subordonată dragostei pentru Dumnezeu;
- preocuparea de a nu cădea în ispite „de dreapta” prin asceză, fapte, virtuți, împliniri, realizări și ostenele deosebite, care fără smerenie (smerită cugetare, smerire de sine) pot crește în ascuns slava deșartă și mândria;
- neprihănirea conștiinței, grija de a nu face deloc păcate de nici un fel, lipsa completă de fapte care să „încarce” conștiința cu sentimentul vinovăției;
- preocuparea pentru curăția minții și a sufletului;
- preocuparea pentru despățimirea desăvârșită a trupului, minții și sufletului;
- osteneala fiecărei secunde pentru a păstra trezvia minții, „încărcarea minții” cu disciplina *rugăciunii lui Iisus*;
- frica de a nu pierde Harul primit;
- evlavie în rugăciune;
- frica de a nu pierde legătura cu Dumnezeu, frica de a nu–L pierde pe Dumnezeu;
- respectarea desăvârșită a numelui lui Dumnezeu și a Sfintei Treimi în tot ceea ce facem, spunem sau intenționăm;
- respectarea desăvârșită a numelui și Ființei Maicii Domnului și a Puterilor Cerești;
- preocuparea de a nu–L ispiti pe Dumnezeu;
- preocuparea și grija de a nu–L supăra și mâhni cu nimic pe Dumnezeu;

- ascultarea și împlinirea faptică (trăirea) tuturor poruncilor Mântuitorului Iisus Hristos;
- preocuparea conștientă pentru a asculta și face doar voia lui Dumnezeu;
- preocuparea conștientă pentru impecabilitate duhovnicească.

xxx. În timp frica „desăvârșită” de Dumnezeu trece în dragostea pentru Dumnezeu. Cea mai puternică motivație a ascezei creștin–ortodoxe este dragostea pentru Dumnezeu (o harismă a Sfântului Duh), dar până să o dobândim pe aceasta, efortul nostru trebuie să se bazeze pe motivația oferită de sfânta frică de Dumnezeu: voință, silire de sine, disciplină, tensiune și trăire psiho–emoțională, neîncetată luare aminte la sine și multă multă răbdare.

Drumul către dragostea pentru Dumnezeu trece obligatoriu prin sfânta frică de Dumnezeu și prin efortul conștient al voinței, silirii de sine și răbdării.

Cine nu parcurge mai întâi această etapă, nu va putea ajunge niciodată la dragostea pentru Dumnezeu. Deci mai întâi se cere din partea omului osteneală conștientă (voință, silire de sine, răbdare, luare aminte la sine, etc.), apoi Dumnezeu va ușura efortul depus pentru asceză prin harisma dragostei pentru El.

iv. În final vom fi motivați de frica „desăvârșită” pentru Dumnezeu, simultan cu dragostea „desăvârșită” pentru Dumnezeu.

Chiar dacă am dobândit dragostea pentru Dumnezeu, niciodată nu trebuie să plece din noi (să uităm de) sfânta frică de Dumnezeu.

Sfinții Părinți ne învață care trebuie să fie atitudinea duhovnicească corectă: niciodată sfânta frică nu trebuie să fie mai puternică decât dragostea și niciodată dragostea pentru Dumnezeu nu ne va face să uităm de sfânta frică de Dumnezeu.

Pentru cine dorește o analiză (expunere) mai detaliată a acestui proces, nu este vorba despre o evoluție liniară și simplistă: frică „începătoare” – „frică desăvârșită” – dragostea pentru Dumnezeu.

Sfânta frică de Dumnezeu și dragostea pentru Dumnezeu, fie ele „începătoare” sau „desăvârșite”, nu sunt stări distincte și izolate, ci permanent complementare, care neîncetat se susțin și se potențează reciproc.

Mai corectă și realistă este următoarea cauzalitate:

ELIMINĂM PIEDICILE CARE BLOCHEAZĂ CONȘTIENTIZAREA ȘI ACTIVAREA SFINTEI FRICI PENTRU DUMNEZEU =

APARE FRICA „ÎNCEPĂTOARE” = DUCE LA ASCEZA „ÎNCEPĂTOARE” = DUCE LA DRAGOSTEA „ÎNCEPĂTOARE” PENTRU DUMNEZEU = DUCE LA ASCEZA „LUCRĂTOARE” = DUCE LA FRICA „DESĂVÂRȘITĂ” DE DUMNEZEU = DUCE LA ASCEZA „DESĂVÂRȘITĂ” = DUCE LA DRAGOSTEA „DESĂVÂRȘITĂ” PENTRU DUMNEZEU + FRICA „DESĂVÂRȘITĂ” DE DUMNEZEU.

Pentru a activa această putere motivațională a fricii „începătoare” de Dumnezeu, mai întâi omul trebuie să dezactiveze anumite piedici.

Odată aceste piedici eliminate, frica „începătoare” de Dumnezeu va acționa ca un puternic factor motivațional, care va purta omul pe „aripile” despătimirii și dobândirii dragostei pentru Dumnezeu.

ELIMINĂM PIEDICILE CARE BLOCHEAZĂ CONȘTIENȚIZAREA ȘI ACTIVAREA SFINTEI FRICI PENTRU DUMNEZEU =

- 1. REACTIVĂM CREDINȚA FIREASCĂ ÎNNĂSCUTĂ ÎN DUMNEZEU +**
 - 2. LUĂM MĂSURI ELEMENTARE PENTRU DESPĂTIMIREA SUFLETULUI ȘI TRUPULUI DE PATIMA LĂCOMIEI ALIMENTARE (prin curaj, voință, silire de sine, răbdare, tăcere, luare aminte la sine/vigilență, cumpătate, înfrânare) +**
 - 3. STOPĂM ORGOLIUL ELITIST INTELLECTUALIST, MÂNDRIA INTELLECTUALISTĂ (prin smerire de sine, realism duhovnicesc) +**
 - 4. STOPĂM ÎMPRĂȘTIEREA MINȚII (prin voință, luare aminte la sine, silire de sine) +**
 - 5. STOPĂM LUCRAREA CONȘTIENȚĂ, CONTINUĂ ȘI PREMEDITATĂ A VICLENIEI, MINCIUNII ȘI FALSULUI (prin smerire de sine, realism duhovnicesc) +**
 - 6. NE ADUCEM AMINTE DE JUDECATA PARTICULARĂ, MUNCILE IADULUI CARE URMEAZĂ ȘI DE JUDECATA FINALĂ, DE CARE NICIUN OM NU POATE SCĂPA =**
 - 7. NE ACTIVĂM EVLAVIA SUFLETULUI =**
- = DUCE LA ACTIVAREA SFINTEI FRICI PENTRU DUMNEZEU = DUCE LA OSTENEALA/ASCEZA PENTRU COMPLETA DESPĂTIMIRE + EVLAVIE ÎN RUGĂCIUNE = OMUL PRIMEȘTE ÎN DAR HARISMA DRAGOSTEI PENTRU DUMNEZEU (DUMNEZEU NE ACORDĂ HARUL SFÂNTULUI DUH).**

Piedici în calea conștientizării și descoperirii în suflet a sfintei frici de Dumnezeu.

1. Pierderea credinței firești înnăscute în Dumnezeu, datorită trândăviei, nepăsării și lucrării patimilor.

Sf. Isaac Sirul ne învață că există o cunoaștere firească, înnăscută, fără învățătură, care este anterioară și sursă a credinței firești (naturale, înnăscute) în Dumnezeu.

Această credință firească înnăscută în Dumnezeu este sursa sfintei frici de Dumnezeu.

Nu poate deci exista în om sfânta frică de Dumnezeu, fără a avea mai întâi această credință firească înnăscută în Dumnezeu.

Această cunoaștere firească (înnăscută) conține dreapta socoteală, adică instinctul firesc (natural, înnăscut) de a face deosebirea firească (înnăscută, fără învățătură) dintre bine și rău. Omul care păstrează această dreaptă socoteală păstrează și credința firească care duce la sfânta frică de Dumnezu.

Omul care prin patimi și nepăsare a pierdut dreapta socoteală (cunoașterea firească și deosebirea dintre bine și rău) nu va mai avea nici credința firească și nici sfânta frică de Dumnezeu.

În rezumat:

1. CUNOAȘTEREA FIREASCĂ, NATURALĂ, ÎNNĂSCUTĂ, FĂRĂ ÎNVĂȚĂTURĂ = DREAPTA SOCOTEALĂ A BINELUI ȘI A RĂULUI = INSTINCTUL/CAPACITATEA DE A FACE DEOSEBIREA DINTRE BINE ȘI RĂU FĂRĂ ÎNVĂȚĂTURĂ = 2. DUCE LA CREDINȚA NATURALĂ, FIREASCĂ, ÎNNĂSCUTĂ ÎN DUMNEZEU = 3. DUCE LA SFÂNTA FRICĂ DE DUMNEZEU.

LUCRAREA TRÂNDĂVIEI + NEPĂSĂRII + PATIMILOR = DUCE LA PIERDEREA INSTINCTULUI/CAPACITĂȚII DE A FACE DEOSEBIREA DINTRE BINE ȘI RĂU = DUCE LA PIERDEREA CREDINȚEI NATURALE ÎNNĂSCUTE ÎN DUMNEZEU = OMUL NU ARE SFÂNTĂ FRICĂ DE DUMNEZEU.

2. Împătimirea trupului și sufletului cu patima lăcomiei alimentare.

O piedică majoră în calea activării sfintei frici pentru Dumnezeu este îmbuibarea alimentară, slujirea cu nepăsare a patimii lăcomiei alimentare.

Nu poate exista activarea sfintei frici pentru Dumnezeu, dacă nu luăm măsurile minime elementare de a lupta contra acestei patimi. Evident, nu este vorba despre completa despătimire de patima lăcomiei alimentare, ci este vorba de o luare aminte la sine, de o cumpătare și o înfrânare elementare.

Aceste măsuri alimentare elementare înseamnă și următoarele: respectarea zilelor de postire (miercurea, vinerea, marile posturi canonice ale anului), respectarea unui program al meselor zilnice, vigilență în timpul mesei și saturația cu maxim 90% din capacitatea stomacului, limitarea consumului de grăsimi, sare, condimente, alcool și carne (inclusiv produse derivate), luăm masa cu un singur fel de mâncare, nu mai mâncăm nimic după orele 20, ideal mâncăm o dată pe zi între orele 15–16, eventual activăm procesul de cetoză (nu mâncăm nimic între orele 18 până a doua zi la orele 12), etc.

LUĂM MĂSURI ELEMENTARE CONTRA PATIMII LĂCOMIEI ALIMENTARE = ACTIVĂM SFÂNTA FRICĂ DE DUMNEZEU = DUCEREA LA OSTENEALA/ASCEZA PENTRU COMPLETA DESPĂTIMIRE (PREZENȚĂ CONȘTIENȚĂ, TREZVIA MINȚII, CURAJ, VOINȚĂ, SILIRE DE SINE, RĂBDARE, TĂCERE, LUARE AMINTE LA SINE/VIGILENȚĂ, CUMPĂTARE, ÎNFRANARE, DISCIPLINĂ, luptă maxim pentru despătimire, cu tot ce poți, din toate puterile sufletului și minții tale = OMUL PRIMEȘTE ÎN DAR HARISMA DRAGOSTEI PENTRU DUMNEZEU (DUMNEZEU NE ACORDĂ HARUL SFÂNTULUI DUH).

Mai multe informații despre despătimirea de patima lăcomiei alimentare pot fi citite în capitolul 18. Ulterior, după ce vom fi activat sfânta frică de Dumnezeu, aceasta ne va ajuta să realizăm completa despătimire de patima lăcomiei alimentare.

3. Lipsa smeririi de sine, prin orgoliul elitist–intelectualist, mândria intelectualist–raționalistă, iubirea de sine, părerea de sine.

Lipsa sfintei frici de Dumnezeu care duce la nepăsarea pentru osteneala cea bună este specifică în special oamenilor inteligenți, cultivați, instruiți, educați, cu instruire superioară, care au citit și știu multe, dar care nu cunosc drumul îngust al ascezei creștin–ortodoxe.

Una este să cunoști teologic, să știi calea care duce la mântuire, cu totul altceva este chiar să mergi pe „drumul” propriei mântuiri, care înseamnă propria ta osteneală, nevoință, înfrânare, durere, suferință, jertfă.

Un exemplu în acest sens este pilda intelectualului Ioan Ianolide, care în cartea sa *Deținutul profet* ne învață care a fost momentul ieșirii sale din starea de „căldicel” atotștiutor, dar boem, trândav și nepăsător.

Aflat în închisoare datorită convingerilor sale politice și religioase, intelectualul elitist (și, după propriile declarații, foarte orgolios) Ioan Ianolide află cu uimire de la duhovnicul său Arsenie Papacioc că în ciuda cunoașterii sale teologice complete și exhaustive, i-a scăpat din vedere un element personal fundamental, care îl împiedică să–și lucreze fierbinte propria mântuire.

Ioan Ianolide recunoaște că știa de „sfânta frică de Dumnezeu” ca fiind un factor

fundamental pentru mântuirea sufletului, dar nu conștientizase faptul că această sfântă frică de Dumnezeu exista dintotdeauna în sufletul său și că aceasta îi va oferi energia și motivația capabile să-i susțină asceza duhovnicească zilnică.

El înțelege că pentru a pune în mișcare întregul mecanism al cunoașterii deja acumulate trebuie să descopere în sufletul său această sfântă frică de Dumnezeu, pe care o cunoștea numai în plan teoretic.

Părintele Arsenie Papacioc îi descoperă că datorită lipsei de smerire de sine, sufletul și mintea sa erau puternic afectate de un orgoliu de tip intelectualist, iar acest orgoliu (energie demonică) nu lăsa să se „activeze” în sufletul său sfânta frică de Dumnezeu.

LIPSA SMERIRII DE SINE = DUCE LA ORGOLIUL ELITIST–INTELECTUALIST, CA FIU DIRECT AL MÂNDRIEI = DUCE LA IMPOSIBILITATEA DESCOPERIRII ȘI TRĂIRII SFINTEI FRICI PENTRU DUMNEZEU = OMUL NU ARE MOTIVAȚIA PSIHO–EMOȚIONALĂ PENTRU LUCRAREA PROPRIEI MÂNTUIRI = OMUL NU PRIMEȘTE HARUL.

4. Împrăștierea „naturală” a minții în gânduri/ispite demonice de momeală.

Urmând învățătura Sf. Isaac Sirul, părintele Arsenie Papacioc îl învață pe intelectualul Ioan Ianolide că există o altă cauză, care îl împiedică să–și conștientizeze frica de Dumnezeu.

Această cauză este împrăștierea „naturală” a minții în gânduri/ispite demonice de momeală: „din spate”, „din față”, „din stânga”, „din dreapta”, „de sus”, „de jos”, „din afară”, „dinăuntru” (vezi explicarea acestor gânduri demonice de momeală în capitolul 3, sub–capitolul 3.5.2).

În cadrul capitolului 3, la paragraful 3.5.2. (intitulat „Starea de trezvie a minții”) puteți găsi o listă orientativă de gânduri/ispite demonice de momeală, la care trebuie să ne înfrânăm și împotrivim imediat, din prima secundă. Vom înlocui în mintea noastră toate gândurile/ispitele demonice de momeală (enumerare în cadrul paragrafului 3.5.2) cu un program de rugăciune neîncetată (prezentat în cadrul paragrafului 3.5.1). Soluția pentru stoparea acestei împrăștieri a minții este activarea stării de trezvie a minții, prin osteneala mentală neîncetată a *rugăciunii lui Iisus*.

ÎMPRĂȘTIEREA MINȚII ÎN GÂNDURI/ISPITE DEMONICE DE MOMEALĂ = DUCE LA IMPOSIBILITATEA DESCOPERIRII ȘI TRĂIRII SFINTEI FRICI PENTRU DUMNEZEU = OMUL NU ARE MOTIVAȚIA PSIHO–EMOȚIONALĂ PENTRU LUCRAREA PROPRIEI MÂNTUIRI = OMUL NU PRIMEȘTE HARUL.

Prin conștientizarea și eliminarea orgoliului de tip demonic și prin stoparea împrăștierii minții, Ioan Ianolide descoperă în propriul suflet sfânta frică de Dumnezeu, iar această trăire psiho–emoțională devine sursa motivației unei permanente încordări duhovnicești.

Prin sfânta frică de Dumnezeu, intelectualul Ioan Ianolide descoperă că are motivația și energia pentru a se dedica în întregime lui Dumnezeu. Ajunge să se roage nopți întregi și practică neîncetat *rugăciunea lui Iisus*.

Adică pornind de la sfânta frică de Dumnezeu, fostul intelectual orgolios Ioan Ianolide realizează toate condițiile pentru a primi Harul Sfântului Duh.

După 23 ani de închisoare politică, bătăi, umilințe și teroare psihică, deținutul Ioan Ianolide iese din închisoare având în sine Harul: cu o stare psihică și sufletească uluitoare, senin și plin de pace sufletească, specifice mai degrabă omului fericit și împăcat cu sine, care le-a realizat pe toate în viața sa.

Părintele Cleopa ne învâta că sfânta frică de Dumnezeu este doar începutul mântuirii personale, cea care ne poate motiva la început pentru muncă, jertfă, asceză, dobândirea Harului. Sfânta frică de Dumnezeu este motivația și începutul mântuirii, dar omul nu trebuie să rămână blocat doar în acest stadiu.

Sfânta frică de Dumnezeu este doar pornirea motorului duhovnicesc. Odată cu deprinderea rugăciunii, disciplinei și ascezei omul nu mai are nevoie să se concentreze special pe motivația fricii de Dumnezeu.

SFÂNȚA FRICĂ DE DUMNEZEU = ESTE SINGURUL FACTOR MOTIVAȚIONAL CARE POATE SUSȚINE PE TERMEN LUNG ÎNCORDAREA PSIHO-EMOȚIONALĂ A „TREZVIEI MINȚII“ ȘI A DESPĂTIMIRII = AVEM OSTENEALA ACTIVĂ (ENERGIA, VOINȚA, SILIREA DE SINE) PENTRU A NE LUCRA COMPLETA DESPĂTIMIRE = OMUL PRIMEȘTE ÎN DAR HARISMA DRAGOSTEI PENTRU DUMNEZEU (DUMNEZEU NE ACORDĂ HARUL SFÂNTULUI DUH).

Sfânta frică de Dumnezeu nu dispare niciodată din sufletul creștinului, dar omul deprins cu rugăciunea și cu întreaga trăire creștin-ortodoxă găsește acum în dragostea pentru Dumnezeu toată motivația necesară pentru propria osteneală, jertfă și asceză duhovnicească. Deci are loc un transfer al sursei motivației ascezei: de la sfânta frică de Dumnezeu creștinul trece la dragostea pentru Dumnezeu.

Toți Părinții și dohovnicii insistă asupra conștientizării bune și sfinte frici de Dumnezeu și de a ne folosi de acest element motivațional pentru: a ne putea duce „jugul“ Mântuitorului Iisus Hristos, pentru a ne îndeplini osteneala zilnică obligatorie a celor care merg pe drumul mântuirii, pentru a primi trăirea Harului Sfântului Duh.

5. Lucrarea conștientă, continuă și premeditată a vicleniei, minciunii și falsului.

Împreună cu lăcomia alimentară, orgoliul intelectualist elitist și cu împrăștierea minții, o capacitate maximă de a „stinge“ frica de Dumnezeu în mintea și sufletul omului o are lucrarea conștientă, continuă și premeditată a vicleniei, minciunii și falsului.

Concret, pierde complet cea mai elementară frică de Dumnezeu oamenii care lucrează conștient, continuu și premeditat minciuna, impostura, falsul, manipularea, perfidia, viclenia, trădarea, sabotajul, etc., prin fapte precum următoarele:

– orice formă de minciună, necesară sau nu, justificată sau nu;

Se acceptă minciuna doar în cazurile excepționale, când este necesară și folosită într-un mod diplomatic, pentru a face un bine urgent și necesar: pentru a salva viața unui om urmărit, pentru a salva un copil, pentru a salva o situație care poate degenera spre conflicte și ucidere, pentru a salva o căsnicie, pentru a salva activitatea unei firme și implicit locurile de muncă, etc;

– prefăcătorie, fals „de salon“ pentru a face conversație, fals existențial permanent;

– impostură de moment, impostură existențială permanentă;

– perfidie, viclenie: răutate, invidie și ură ascunse și prezentate într-o formă de fals bine;

– orice intenție de răutate, orice intenție de a face direct sau indirect orice formă de

rău unui om, animal sau plantă;

– orice formă de manipulare: tăcerea vinovată și ascunderea completă a adevărului care trebuie spus, tăcerea vinovată și ascunderea parțială a adevărului care trebuie spus complet, spunem adevărul combinat cu minciuna, spunem doar adevărul dar îl prezentăm ca o minciună, etc, etc.

Acestea își au sursa direct în mândrie și slavă deșartă, iar rezultatul este pierderea completă a oricărui simțământ legat de frica de Dumnezeu. Prin lipsa fricii de Dumnezeu este apoi astfel deschis drumul lucrării tuturor patimilor, faptelor și păcatelor ascunse și vizibile.

6. Uitarea de judecata particulară, muncile iadului care urmează și de judecata finală de care niciun om nu poate scăpa.

Trebuie să avem zilnic gândirea la aceste aspecte ale existenței noastre, prin care vom trece: moartea, judecata particulară, eventual muncile iadului, judecata finală de care nu vom scăpa.

7. Lipsa de evlavie a sufletului.

Sf. Teofan Zăvorâtul denumea sfânta frică de Dumnezeu drept o „frică evlavioasă“, deoarece nu poate exista sfânta frică de Dumnezeu fără evlavie.

Pentru Sf. Teofan Zăvorâtul sfânta frică de Dumnezeu este direct proporțională cu evlavia existentă în sufletul nostru: multă evlavie avem, atunci avem multă frică de Dumnezeu și invers.

19.4.4.b. Despre curajul duhovnicesc („bărbăția“ duhovnicească).

Nimeni nu își poate porni propria asceză fără curaj duhovnicesc. Starețul Iosif Vatopedinul ne spunea următoarele:

„Curajul este puterea principală a sufletului“.

Nu înfrânarea, silirea de sine, răbdarea, smerenia, etc. sunt puterile principale ale sufletului, ci aparent surprinzător, curajul (duhovnicesc, lumesc).

Pentru a fi mai exacti, **4 sunt puterile sufletului care determină începutul ascezei duhovnicești, patru sunt „motoarele“ care ne pot „ridica“ către Împărăția lui Dumnezeu: sfânta frică de Dumnezeu, voința, curajul și sfânta mânie (mânia neperversită de mândrie).**

Sfânta frică de Dumnezeu, voința, curajul și sfânta mânie sunt micii bulgări de zăpadă care odată porniți vor antrena pe parcurs și toate celelalte: tăcerea, silirea de sine, disciplina, răbdarea, înfrânarea, evlavia, râvna, perseverența, etc.

De aici este tot începutul, plecarea în asceza ortodoxă: sfânta frică de Dumnezeu, voința, curajul duhovnicesc și sfânta mânie (mânia neperversită de mândrie).

PORNIREA ÎN ASCEZA CREȘTIN–ORTODOXĂ = SFÂNTA FRICĂ DE DUMNEZEU + VOINȚA + CURAJUL DUHOVNICESC + SFÂNTA MÂNIE = DUCE LA RĂBDARE + DISCIPLINĂ + OSTENEALĂ + SILIRE DE SINE + SMERIRE DE SINE + TREZVIA MINȚII + DESPĂTIMIRE + etc.

De ce avem nevoie de curaj duhovnicesc?

Deoarece orice formă de asceză (post, rugăciune, cultivare virtuți) cu scopul dobândirii Harului este în realitate un război total, văzut și nevăzut, cu demonii (văzuți și nevăzuți) care ne controlează viețile. Avem de a face cu un dușman, cu un inamic care trebuie învins și alungat din mintea și inima noastră. Iar pentru această luptă, pentru a

învinge în această confruntare avem nevoie de Harul, implicit avem nevoie de curaj duhovnicesc.

Dar cum putem obține curajul duhovnicesc?

Curajul duhovnicesc se obține prin citirea zilnică (de preferat noaptea) a psalmilor.

În principiu pot fi citați zilnic fără probleme 3 psalmi, mai mulți pot fi citați doar dacă avem binecuvântare de la preot (duhovnic).

Un efect deosebit al citirii psalmilor este stoparea fricii iraționale (inconștiente) față de demonii care stau permanent lângă noi și/sau care sunt în noi (demonii patimilor pe care le-am crescut prin nepăsare, slavă deșartă și iubire de plăcere).

Citirea psalmilor ne va da curaj duhovnicesc, încredere în noi înșine, încredere în puterea lui Dumnezeu, claritate a gândirii, discernământ și eliminarea fricii inconștiente față de demoni.

19.4.5. Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh atunci când ne rugăm la bunul Dumnezeu ca să-L primim.

Harul se primește de la Dumnezeu celor care îl merită și celor care îl cer prin rugăciune sinceră. Deci facem osteneli în această privință, dar de la bun început să facem o rugăciune specială lui Dumnezeu pentru a ne da prețiosul său dar duhovnicesc.

În această privință Mântuitorul a fost foarte clar și nu a lăsat loc de nicio interpretare:

„Deci dacă voi, răi fiind, știți să le dați fiilor voștri daruri bune, cu cât mai mult Tatăl Cel din ceruri va da Duh Sfânt celor care-L cer de la El!”⁶

(în Sf.Evanghelie după Luca, capitolul 11, versetul 13, în Biblia Ortodoxă redactată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012)

Poate unii vor gândi că Dumnezeu știe că Harul este un mare dar al Său, atunci de ce trebuie ca El să aștepte ca omul să-L roage pentru a-L primi, și nu dă oamenilor vrednici Harul din start, fără nicio rugăciune specială în această privință.

Este aici aceeași întrebare ca în privința oricărui bun duhovnicesc de care omul are nevoie și de care Dumnezeu știe desigur că omul are nevoie, dar pe care nu îl primește de la El decât după ce se roagă expres la El pentru dobândirea aceluși bun duhovnicesc.

În afară de smerirea de sine și tăierea voii personale, există în teologie răspunsuri detaliate și complete cu privire la acest aspect.

Ideea fundamentală este următoarea: **cine dorește să primească Harul trebuie să-L roage pe Dumnezeu pentru acest lucru.** Înainte de orice osteneală pentru a primi Duhul, să ne rugăm la Dumnezeu pentru a primi acest dar duhovnicesc.

Să ne rugăm serios și profund, cu evlavie, durere, recunoștință, dragoste pentru Dumnezeu, pocăință.

19.4.5.a. Sunt rugăciuni principale „de tipic” prin care putem cere Harul lui Dumnezeu, dar trebuie să știm/înțelegem precis pentru ce ne rugăm.

x. Principala cerere de primire a Harului este cea cuprinsă în rugăciunea Tatăl Nostru, pe care trebuie să o spunem de minim 10 ori pe zi (ideal de 33 ori pe zi) și înaintea oricărei pravile de rugăciune.

Noi cerem lui Dumnezeu Harul Sf.Duh atunci când spunem „*vină împărăția Ta*” și

„pâinea noastră cea spre Ființă dă-ne-o nouă astăzi“.

Împărăția pe care o dorim și o așteptăm este Împărăția Sfântului Duh, „Împărăția Cerurilor“ este de fapt Împărăția Sfântului Duh.

Vom spune rugăciunea Tatăl Nostru în modul următor:

Tatăl nostru Care leiești în ceruri, (x10....33)

sfințească-se numele Tău: (x10....33)

vină împărăția Ta; (x10....33)

facă-se voia Ta, (x10....33)

precum în Cer, așa și pe pământ. (x10....33)

Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi; (x10....33)

și ne iartă nouă gresalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; (x10....33)

și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean. (x10....33)

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, (x10....33)

a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. (x10....33)

Amin. (x10....33)

(în total repetăm rugăciunea Tatăl Nostru de 10....33 ori)

Este mai corectă și mai bogată în sensuri duhovnicești expresia canonică „pâinea noastră cea spre Ființă“, comparativ cu expresia „pâinea noastră cea de toate zilele“. Termenul „Ființă“ desemnează simultan întreaga alcătuire trihotomică a omului: trupul, sufletul și sinele (duhul, spiritul). Și fiecare dintre aceste trei „părți“ ale Ființei noastre are nevoie de „pâinea“ ei distinctă și corespunzătoare.

Rugându-ne să primim „pâinea“ necesară Ființei, ne rugăm să primim toate cele necesare, corespunzătoare celor 3 aspecte care alcătuiesc Ființa omului: pâinea materială necesară pentru trup, rugăciunile și Harul Sfântului Duh necesare pentru suflet, cuvântul de învățătură necesar pentru Sine (duh, spirit).

În mod fundamental, „pâinea“ necesară Ființei noastre este Harul Sfântului Duh, pe care omul îl primește în fiecare secundă pentru continuarea și susținerea vieții, apărare, protecție, susținere fizică și psihică, miluire, mântuire.

În al doilea rând, „pâinea“ necesară Ființei noastre este Harul Sfântului Duh, necesar pentru a ajunge la trăirea mistică de unire cu Dumnezeu și în Dumnezeu.

Este bine ca atunci când spunem rugăciunea Tatăl Nostru să fim conștienți de faptul că „pâinea“ pe care o cerem este Harul Sfântului Duh.

În al treilea rând, „pâinea“ necesară Ființei noastre este Harul Sfântului Duh, care se oferă omului vrednic sub forma unor harisme (daruri) concrete și deosebite.

În al patrulea rând, „pâinea“ necesară Ființei noastre este Harul Sfântului Duh existent în Sfânta Împărtășanie, adică concret „pâinea“ este Sf.Trup și Sf.Sânge al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu care ne împărtășim.

Aceasta este „pâinea“ pe care o dorim și de care avem nevoie pentru mântuirea și îndumnezeirea noastră. Dacă spunem „pâinea noastră cea de toate zilele“, ne limităm strict la pâinea materială care este necesară trupului.

În al cincilea rând, „pâinea“ necesară Ființei noastre sunt cuvintele de învățătură ale vieții veșnice, pe care le citim în Vechiul Testament (cu 53 cărți) și Noul Testament (cu 27 cărți).

La finalul rugăciunii canonice Tatăl Nostru, putem să facem și o mică rugăciune personală dedicată, de genul (sau fiecare se roagă așa cum dorește):

„Doamne, te rog, dăruiește-mi și mie, păcătosului (păcătoasei), Harul Tău Preasfânt“.

xx. O a doua rugăciune de bază în acest sens este Împărate Ceresc, pe care trebuie să o spunem de 7–10 ori pe zi și înaintea oricărei pravile de rugăciune:

Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, (x10)

Care pretutindenea ești și toate le-mplinești, (x10)

Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, (x10)

vino și Te sălășluiește întru noi oamenii, (x10)

și ne curățește pe noi de toată stricăciunea, (x10)

și mântuiește, Bunule, sufletele noastre. (x10)

Amin. (x10)

(în total repetăm rugăciunea Împărate Ceresc de 10 ori)

Există și o formă adaptată a rugăciunii Împărate Ceresc. Pentru a primi Harul Sfântului Duh, trebuie să spunem această scurtă rugăciune de câteva sute de ori pe zi.

Practic trebuie să „încărcăm“ neîncetat mintea cu această rugăciune extraordinar de frumoasă, eficientă și folositoare:

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului, curățește-mă“

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului, curățește-mă de toată stricăciunea“

sau

„Duhule Sfinte, curățește-mă de toată stricăciunea“

sau

„Duhule Sfinte, Duhul Adevărului, curățește-mă de toată (patima X)“

xxx. O a treia rugăciune fundamentală pentru primirea Harului Sfântului Duh apare în cadrul psalmului 50, atunci când ne rugăm cu multă pocăință, durere și nădejde.

De aceea, pentru primirea Harului Sf.Duh este obligatoriu să spunem psalmul 50 integral, de minim 7...10 ori pe zi.

În cadrul psalmului 50 rugăciunile dedicate pentru Harul Sf.Duh sunt următoarele:

„11. Inimă curată zidește intru mine, Dumnezeuule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

12. Nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.

13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește.“

19.4.5.b. Trebuie să ne rugăm la Dumnezeu să primim Har protector imediat, ori de câte ori simțim că suntem în pericol: trecem pe lângă un scandalagiu sau om violent, suntem în trafic cu mașina, cineva este nervos pe noi, cineva se îndreaptă agresiv spre noi, cineva nu ne lasă în pace, etc. Să spunem atunci imediat:

„Doamne, protejează-mă cu Harul Tău“,

sau

„Doamne, acoperă-mă cu Harul tău“.

19.4.6. Practica monahală ne învață că al doilea pas important în primirea Harului este dobândirea (manifestarea) dragostei curate și recunoștinței pentru Dumnezeu.

Dragostea pentru Dumnezeu nu este o stare emoțională–psihologică, ea însăși este o harismă a Sfântului Duh (posibilă/trăibilă doar pentru aceia care sunt botezați creștin–ortodox), care odată dobândită atrage după ea alte harisme și o puternică trăire a Harului.

Există mai multe modalități de a dobândi harisma dragostei pentru Dumnezeu.

19.4.6.a. În mod esențial, este vorba despre dragostea „curată“ pentru Dumnezeu.

Explicații pentru dragostea curată pentru Dumnezeu, vedeți în capitolul 3 la paragraful **3.4.1.PA.**

19.4.6.b. Dragostea curată și recunoștința pentru Dumnezeu ca stare harică permanentă, se dobândește (primește) prin continuitatea (statornicia) în rugăciunea de calitate.

Nu există să dobândim dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu fără rugăciune. De aceea toți mirenii și monahii silitori au o disciplină feroce a unor pravile de rugăciune auto–asumate, mai ușoare sau mai grele.

Aceste pravile de rugăciune nu trebuie însă realizate tipic și cu uscăciune sufletească, în mod ideal trebuie să ne străduim să facem rugăciunile din „inimă“.

Osteneala duhovnicească cantitativă și tipică nu duce la primirea Harului și a celei mai importante harisme – a dragostei pentru Dumnezeu.

Practica monahală este plină de situații când călugări foarte ascultători, silitori, ostenitori și râvnitori care, spre mirarea lor, nu au primit de la Duhul harisma dragostei pentru Dumnezeu.

Cauza este întotdeauna aceeași: osteneala tipică, seacă, militărească, de genul „pentru că așa trebuie“. De aceea a și apărut vorba aceea monahală: „tipic, tipic, și la inimă nimic!“, care desemnează exact acest gen de osteneală seacă, rece, rituală, exterioară, formală, cu inima închisă, fățarnică, care nu este orientată pentru a primi de la Duhul harisma dragostei pentru Dumnezeu.

Sfinții Părinți întotdeauna au insistat pe acest aspect al ascezei motivată de dragostea pentru Dumnezeu. Ei nu îndemnavă la pravile lungi și grele, făcute fără trăire, fără simțire, fără dragoste pentru Dumnezeu.

Ei recomandau ca pentru început, zilnic să facem: puțină rugăciune, puține metanii, puțină postire, puțină milostenie, ceva silire pentru gânduri bune, etc., dar toate acestea să fie făcute cu mărire de suflet, cu dragoste pentru Dumnezeu.

De–abia după ce activăm în noi scânteia dragostei pentru Dumnezeu și „focul“ începe să prindă viață, atunci vom putea începe să creștem în asceza ce o facem: postire, rugăciune, etc.

De ce este important să primim de la Duhul harisma dragostei pentru Dumnezeu?

Dintr–un motiv practic foarte simplu: dragostea pentru Dumnezeu este o condiție a primirii Harului pe termen lung și o condiție a continuității ascezei.

Sf.Porfirie Kafkosalivitul ne spunea clar și simplu:

„Chiar dacă faci mii de metanii ca să intri în Rai, ele nu au valoare. Să le faci din iubire și, dacă Dumnezeu vrea să te așeze în iad, atunci să faci precum voiește. Asta înseamnă să nu cauți la ale tale.

N–are valoare să faci o sută de metanii și să nu simți nimic. Fă douăzeci sau cincisprezece cu simțire și cu iubire pentru Domnul, și cu ascultare de dumnezeieștile Lui porunci.

*Astfel, încet–încet patimile pleacă, păcatele se risipesc și, lin–lin, fără sfortări, intrăm în rugăciune. Iar dacă ești gol, adică dacă nu ai iubire, și metanii și rugăciune dacă faci, nimic nu faci.*⁴⁷

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Doar prin puterea voinței și a silirii de sine, degeaba poți să te rogi 5 ore cu metanii, acatiste și psalmi, dacă nu trăiești aceste rugăciuni: dacă nu duci cu dragoste și durere la inimă înțeleșurile cuvintelor pe care le citești.

Și da, te poți umple complet de Harul după numai 5 minute, după un „simplu“ Tatăl Nostru, dar pe care să–l spui fierbinte, din inima ta, cu evlavie și durere, din fiecare celulă a trupului tău. Un „simplu“ Tatăl Nostru care să deschidă toate cerurile și durerea ta să ajungă instant până la Însuși Dumnezeu–Creatorul!

Dumnezeu nu vrea rugăciuni multe și citite repede, fără trăire, fără angajamentul tău sufletesc. **El vrea de la om CALITATEA RUGĂCIUNII: TRĂIREA TA, ANGAJAREA TA, DRAGOSTEA TA, RECUNOȘTIȚA TA, EVLAVIA TA, DUREREA TA, EVLAVIA TA, POCĂINȚA TA, ASCULTAREA TA.**

Este posibil ca Dumnezeu să acorde Harul Său și pentru astfel de osteneli formale și tipicare, neangajante, făcute fără dragoste, dar în aceste cazuri Harul se acordă doar pentru începători și limitat, strict ca o formă de încurajare.

Prin aceste excepții Dumnezeu vrea să arate celor începători în rugăciune că osteneala duhovnicească trebuie să aibă un scop foarte clar: dobândirea și păstrarea Harului lui Dumnezeu.

După „bonusul“ primit la început ca încurajare, creștinul practicant va mai primi Harul doar atunci când îl merită.

19.4.6.c. Dragostea curată pentru Dumnezeu ca stare harică permanentă, se obține doar atunci când manifestăm concret (zilnic, cotidian) și faptic atributele acestei iubiri.

Părintele arhimandrit Elpidie Vaianakis (din insula Rhodos, Grecia) ne învață că dragostea pentru Dumnezeu se manifestă concret prin următoarele aspecte principale:

încrederea în Dumnezeu: siguranța, nădejdea, bizuirea, convingerea, asigurarea;

credința în Dumnezeu: credincioșia, cinstea, respectul, evlavia, smerenia;

ascultarea de voia lui Dumnezeu: cumințenia, umilința, acceptarea, supunerea;

devotamentul pentru Dumnezeu: fermitatea, neclintirea, stabilitatea, continuitatea, dăruirea, fidelitatea, loialitatea;

recunoștința pentru Dumnezeu: grațitudinea, mulțumirea, datoria morală, aducerea

aminte, recunoașterea publică, îndreptarea (schimbarea, căința, pocăința); asceza pentru Dumnezeu: citirea cărților duhovnicești, rugăciunea (privegherea, evlavia), metaniile mari, postirea, milostenia, Sfânta Cruce, disciplina gândirii (prezența conștientă, trezvia minții), viața liturgică, pocăința (spovedire, împărtășire); lucrarea publică a Adevărului: apărarea, mărturisirea, recunoașterea, promovarea, nu promovezi în mod conștient sistemul minciunii (frica, propaganda, omisiunea, etc.). jertfa pentru Dumnezeu: suferința psihică (umilirea, necinstea, nedreptatea, înjosirile, calomniile, falsurile, hărțuirile, acuzele mincinoase, etc), suferința fizică (lovirile, foamea, setea, frigul, privarea de libertate), munca silnică, mucenicia (uciderea).

Dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu (cu toate atributele menționate), include și următoarele: dragostea pentru Mântuitorul Iisus Hristos, dragostea pentru Sfântul Duh de viață Făcătorul, dragostea pentru Presfânta Maica Domnului, dragostea pentru Sfinții din Cer, dragostea pentru Sfintele Cereștile Puteri.

La rândul lor, aceste 8 atribute ale dragostei pentru Dumnezeu trebuie să fie dovedite cotidian (zilnic), prin toate comportamentele noastre lumesti și sacre: rugăciunea, acțiunile, intențiile, scopurile, motivațiile, gândirea, atitudinile, vorbirea, etc.

Practic toată viața noastră și toată ființa noastră trebuie să fie o continuă mărturisire (dovedire) a acestor 8 aspecte fundamentale. Toate comportamentele noastre cotidiene trebuie să exprime cele 8 atribute ale dragostei pentru Dumnezeu: încrederea, credința, ascultarea, devotamentul, recunoștința, asceza, lucrarea publică a Adevărului, jertfa.

ÎN VIAȚA NOASTRĂ COTIDIANĂ MANIFESTĂM COMPORTEMENTE (rugăciunea, acțiunile, intențiile, scopurile, motivațiile, gândirea, atitudinile, vorbirea, etc.) **CARE DOVEDESC DRAGOSTEA NOASTRĂ PENTRU DUMNEZEU (ÎNCREDEREA, CREDINȚA, ASCULTAREA, DEVOTAMENTUL, RECUNOȘTINȚA, ASCEZA, LUCRAREA PUBLICĂ A ADEVĂRULUI, JERTFA) = PRIMIM HARISMA DRAGOSTEI PENTRU DUMNEZEU = PRIMIM ALTE HARISME + PRIMIM O PUTERNICĂ TRĂIRE A HARULUI SFÂNTULUI DUH.**

Exemple concrete de dovedire a dragostei și recunoștinței pentru Dumnezeu (încrederea, credința, ascultarea, devotamentul, recunoștința, asceza, lucrarea publică a Adevărului, jertfa):

- neîncetat ne încărcăm mintea cu disciplina *rugăciunii lui Iisus* (neîncetat avem starea de trezvie a minții);
- avem temerea și frica de a nu-L supăra, mâhni sau întrista cu nimic pe Dumnezeu;
- avem sfânta frică pentru Dumnezeu;
- avem preocuparea/grija conștientă de a face doar voia Lui;
- avem osteneala pentru neîncetata trezvie a minții;

Am detaliat în capitolul 3 ce înseamnă realizarea unei pravile de rugăciune: citirea rugăciunilor canonice și, foarte important, osteneala neîncetată, minut de minut, pentru a ne menține starea de trezvie a minții. Starea de trezvie a minții se obține esențial atunci când „încărcăm mintea cu disciplina” *rugăciunii lui Iisus*.

(expresia din citat aparține lui Carlos Castaneda, pentru detalii vedeți capitolul 1).

- ne facem canonul zilnic (rugăciuni, metanii mari, închinăciuni, slujbe în Biserică),

facem rugăciune de calitate cu „coborârea minții în inimă“;

- ajutăm și facem milostenie oricând putem și cu ce putem (bani, mâncare, adăpost, sfat, îndrumare, informație, gând bun);
- mergem la Sfintele Slujbe ale Bisericii, participăm la Sfintele Taine (Sf.Maslu, Spovedit, Împărtășit, Cununie, etc.);
- tot ceea ce facem realizăm cu gând bun, dragoste și mărinimie;
- mărturisim public Adevărurile credinței noastre creștin–ortodoxe: dumnezeirea Mântuitorului Iisus Hristos, Sfintele Taine, Sfânta Treime, puterea Sfintei Cruci, respingerea colaborării cu ereziile creștine cunoscute și recunoscute, etc;
- avem osteneala conștientă pentru a dobândi smerenie, prin: iertare, smerită cugetare și disciplina realizării unei asceze (rugăciunea minții, rugăciuni canonice, metanii mari, închinăciuni);
- ne jertfim pe noi înșine: ținem posturi, facem milostenie, primim nedreptatea celor din jur, ne tăiem voia noastră și facem voia lui Dumnezeu, suportăm mucenicia „fără sânge“ pentru Mântuitorul Iisus Hristos.

19.4.6.d. În mod esențial, dragostea curată și recunoștința pentru Dumnezeu ca stare harică permanentă, se obține prin completa despățimire a Ființei noastre: minte, trup, suflet.

Un rol fundamental în procesul de completă despățimire este dobândirea sfintei frici de Dumnezeu, proces descris ceva mai sus în cadrul paragrafului **19.4.4.**

Trebuie o completă lepădare de sinele vechi care ne ține legat de toate cele lumești, trebuie luată/asumată „crucea“ mântuirii și trebuie urmat Mântuitorului.

Trebuie complet extirpate din „inimă“ toate sursele de plăceri interioare ale sufletului, adică toate patimile și poftele care ne colcăie în „inimă“ și în special următoarele: iubirea de sine (cu toate patimile care urmează ei), lăcomia alimentară, slava deșartă, desfrânarea, beția, mânia, lăcomia pentru bani, dorința de posesie a bunurilor materiale, grijile lumești, orgoliul, invidia, clevetirea, vorbirea în deșert, trădarea de aproapele, ținerea de minte a răului, dorința de răzbunare, mândria.

Pentru practica despățimirii puteți citi întreg capitolul **18.**

19.4.6.e. Dragostea curată și recunoștința pentru Dumnezeu ca stare harică permanentă, se obține prin aplicarea învățăturii Sf.Paisie Aghioritul.

x. Sfântul Paisie Aghioritul ne învață că pentru a dobândi dragoste către Dumnezeu, trebuie să ne rugăm pentru acest lucru la Sfântul Apostol Ioan: facem metanii mari, facem închinăciuni, citim Acatistul său.

În fiecare zi (noapte) să aprindem o lumânare pentru Sfântul Apostol Ioan și facem minim 10 metanii mari (sau 100 închinăciuni mici), în care să spunem:

„Sfinte Apostole al lui Hristos, roagă–te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul.“

xx. O altă rugăciune foarte utilă cu care ne putem ruga (mental, cu 10 metanii mari sau 100 închinăciuni mici) este următoarea:

„Învrednicește–mă, Doamne, să Te iubesc, atât cât mă iubești Tu“

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici și/sau mari, vedeți în capitolul 3

la paragraful **3.4.1.î.**

19.4.6.f. Dragostea curată și recunoștința pentru Dumnezeu ca stare harică permanentă, se obține prin aplicarea învățăturii Sf. Maxim Mărturisitorul.

În capitolele *Cuvânt ascetic* și *Capete despre dragoste* (Filocalia vol.II), de-a lungul a zeci de pagini Sf. Maxim Mărturisitorul ne învață cum putem dobândi dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu.

În afară de obligatoria despătimire, este vorba și despre „arderea” oricărei legături pe care o putem avea cu lumea (exteriorul) și cu lumescul din noi înșine. Orice plăcere pe care o obținem din relația cu lumea (exteriorul) și cu lumescul din noi înșine este implicit o barieră despărțitoare a dragostei pentru Dumnezeu.

Trebuie stopată la maxim implicarea noastră în lume (în societate), în acțiuni care pot constitui surse de plăceri ale sufletului: prieteni, cluburi, vacanțe, pasiunea pentru mașini, obiecte de artă, haine, muzee, vizite sociale, vizite prin orașe, mall-uri, shopping, filme, etc.

19.4.6.g. Dragostea curată și recunoștința pentru Dumnezeu ca stare harică permanentă, se obține prin „întristarea cea bună” și „legarea” minții cu smerită cugetare.

În psalmul 50 ni se spune clar:

„Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi”

Ce înseamnă acest lucru? Care sunt efectele și beneficiile „duhului” (Sinelui) umilit Mintea va sta în mod natural „legată” cu smerita cugetare dacă starea noastră sufletească cuprinde: tristețea lucrătoare, smerirea de sine, sfânta frică de Dumnezeu (frica evlavioasă), credință, recunoștința pentru Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos, durerea și străpungerea „inimii”, căință și pocăință cu durere pentru păcatele noastre (conștiința păcătoșeniei noastre, activăm sentimentul de vinovăție a păcatelor comise, apare întristarea lucrătoare), dorință pentru a primi iertarea pentru păcate, dăruirea/râvnirea spre curăție, durerea și dorința pentru despătimire, evlavia, nădejdea pentru iertarea păcatelor, dorul pentru Dumnezeu, simțirea prezenței lui Dumnezeu (ai conștiința și sentimentul prezenței lui Dumnezeu lângă tine și în „inimă” ta).

Smerita cugetare este temelia pe care se realizează umilința „duhului” (Sinelui natural). Apoi umilința „duhului” duce la primirea dragostei pentru Dumnezeu.

STAREA SUFLETEASCĂ CORESPUNZĂTOARE: TRISTEȚEA LUCRĂTOARE, SMERIREA DE SINE, SFÂNȚA FRICĂ DE DUMNEZEU (FRICA EVLAVIOASĂ), POCĂINȚĂ, CREDINȚĂ, DORUL PENTRU DUMNEZEU, ETC.... = DUCE ÎN MOD NATURAL LA SMERITA CUGETARE = MINTEA ESTE ÎN MOD NATURAL „LEGATĂ” CU SMERITA CUGETARE = DUCE LA UMLINȚA „DUHULUI” (SINELUI NATURAL) = DUCE LA DOBÂNDIREA DRAGOSTEI PENTRU DUMNEZEU = DUCE LA PRIMIREA HARULUI SFÂNTULUI DUH.

Mai multe aspecte practice cu privire la „întristarea cea bună” pot fi găsite la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.5.2.B**, la sub-punctul **b**.

19.4.6.h. În mod esențial, dragostea curată și recunoștința pentru Dumnezeu ca stare harică permanentă, se obține prin „metoda ne-sângeroasă” recomandată de Sf.Porfirie Kavsokalivitul.

În acest sens citiți în cadrul capitolului 18 paragraful **18.2.4**, punctul **b**.

19.4.6.i. În mod esențial, dragostea curată și recunoștința pentru Dumnezeu ca stare harică permanentă, se obține prin continuitatea (ostenela conștientă a) lucrării stărilor trezvitoare, care duc la dragostea pentru Dumnezeu.

CONTINUITATE PENTRU OSTENEALA CONȘTIENȚĂ A STĂRILOR TREZVITOARE = ÎN MOD CONȘTIENȚ (VOLITIV) LUCRĂM STAREA DE DRAGOSTE PENTRU DUMNEZEU = ÎN TIMP VOM PRIMI HARISMA DRAGOSTEI PENTRU DUMNEZEU.

În acest sens vedeți la capitolul 3 începutul paragrafului **3.5.2**.

19.4.7. Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh DOAR ATUNCI CÂND motivația acțiunilor tale lumești și duhovnicești este dragostea pentru Dumnezeu, dăruirea, ascultarea și recunoștința ta față de Dumnezeu.

Harul se poate primi DOAR ATUNCI CÂND facem fapte bune, facem lucrarea binelui și lucrăm virtuțile în numele lui Hristos și din dragostea pentru Hristos.

Atenționare: motivația lumească a ascezei și faptelor bune duce automat (inconștient) la creșterea slavei deșarte și a mândriei.

În consecință, nu se primește Harul pentru asceză, rugăciuni, fapte bune, lucrarea Binelui, lucrarea virtuților, milostenie, suferințe conștient asumate, sacrificiu de sine, etc., făcute autonom, „în sine”, datorită unor motivații lumești: pentru răsplata banilor, din conștiința morală, din conștiința datoriei civice, din obligație socială/familială, datorită propriului orgoliu, datorită respectului de sine, din obișnuință tipică, din disciplină militărească etc.

19.4.7.a. Harul se poate primi nu doar atunci când ne rugăm cu dragoste pentru Dumnezeu, ci și atunci când orice treabă minoră, cotidiană și lumească pe care o facem este motivată și susținută de dragostea pentru Dumnezeu.

Activitatea lumească făcută din dragostea pentru Dumnezeu este o jertfă pentru El și în același tip este un efort de smerire de sine care nu lasă să crească slava deșartă și mândria.

Ca să primim Harul, orice activitate trebuie realizată calitativ, să fie motivată de dragostea pentru Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel ne arată că Dumnezeu răsplătește orice activitate lumească care este făcută cu dragoste: „din toată inima”, „ca pentru Domnul”.

„23. Orice ați face, lucrați din toată inima, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni, 24. Bine știind că de la Domnul veți primi răsplata moștenirii; căci Domnului Hristos slujiți.

25. Iar cel ce face nedreptate își va lua plata nedreptății, întrucât la Dumnezeu nu este părtinire.”

(în „Epistola către Coloseni a Sfântului Apostol Pavel”, cap.3, versetele 23–25, sublinierile și

boldirile din citat îmi aparțin)

Se poate primi Harul pentru orice activitate lumească realizată calitativ, care primește un scop și un sens duhovnicesc, care este făcută ca o treaptă spre Dumnezeu, în numele lui Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Se poate primi Harul pentru orice activitate lumească în care „pui suflet“.

ORICE ACTIVITATE LUMEASCĂ ESTE MOTIVATĂ DE DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU (APARE SMERIREA DE SINE, ORICE ACTIVITATE LUMEASCĂ CAPĂTĂ SCOP ȘI SENS DUHOVNICESC) + EXISTĂ MOTIVAȚIA UNEI ACTIVITĂȚI CALITATIVE (cu atenție, grijă, răspundere, implicare, seriozitate, păsare, devotament, dăruire, conștiinciozitate, corectitudine, stăruință, implicare, profesionalism, impecabilitate) = POȚI PRIMI HARUL CA RĂSPLATĂ PENTRU ACESTE ACTIVITĂȚI.

Exemple concrete de activități simple în care „ne punem sufletul“, pentru care se poate primi Harul Sfântului Duh:

săpăm/arăm pământul, culegem via, tăiem lemne, prășim grădina, culegem cartofii/porumbul, vorbim/sfătuim un coleg, citim o carte, orice formă de scris, facem educația unui copil, orice activitate profesională pe care o facem, orice tip de muncă realizată, conducem mașina, mergem într-o călătorie, facem/gătim mâncarea, hrănim animalele, facem curat în casă, zugrăvim/construim o casă, stăm la rând la un magazin/ghișeu, ne așezăm în pat pentru culcare, ținem în mână o banală sacosă, călcăm rufe, participăm la un concurs, facem milostenie, învățăm pentru noi înșine, tratăm/ajutăm un om, construim/reparăm un echipament, completăm dosare administrative, facem un banal raport, facem o ofertă, facem la serviciu un fișier doc sau xls, etc.

Chiar dacă nu vom reuși de prima dată să realizăm o activitate calitativă și să obținem rezultate calitative, Dumnezeu ne vede gândul nostru bun, dorința noastră bună, intenția noastră curată, ne vede strădania, lupta, dedicația, devotamentul. Chiar dacă nu ne place, orice activitate lumească facem din datorie (serviciu) sau pentru că trebuie, măcar să ne străduim să o facem totuși calitativ: cu dăruire, implicare, stăruință, perseverență, conștiinciozitate.

Pe scurt, să punem suflet, dragoste, implicare, conștiinciozitate și responsabilitate în tot ceea ce facem. Să-l arătăm lui Dumnezeu că ne pasă ceea ce facem și că nu îndeplinim activitățile (cotidiene, profesionale, etc.) cu nepăsare, silă, dispreț, dușmănie, dezinteres, eventual chiar cu viclenie, falsitate sau alte scopuri demonice ascunse (trădare, sabotaj).

Chiar dacă nu suntem plătiți pentru ceea ce facem sau suntem plătiți cu dispreț și viclenie, să realizăm toate aceste activități cotidiene și profesionale impecabil, așa cum trebuie, ca o jertfă pentru Dumnezeu. Pentru că nu suntem plătiți și respectați corespunzător în munca pe care o facem, posibil Dumnezeu ne va „plăti“ osteneala făcută cu suflet prin dăruirea Harului Său.

De ce putem primi Harul (harisme) și în aceste cazuri de activitate lumească?

Deoarece strădania pentru îndeplinirea calitativă a activităților lumești este motivată în ascuns de dragostea pentru Dumnezeu, de frica sfântă pentru Dumnezeu, de

conștiința datoriei, de sentimentul responsabilității. Deoarece arată implicare sufletească, faptul că ești un om care îți pasă de timp, de oameni și de resurse, de datoria față de tine însuși, de datoria față de Dumnezeu.

Deoarece nu ești un nepăsător, un trândav care face treburile pe jumătate prin șmecherie, pe principiul „lasă că merge și așa”, viclenie, trândăvie, manipularea altora, obligarea altora, etc. Această „păsare” sufletească, implicare sufletească și „punerea” sufletului în tot ceea ce faci este un tip de osteneală, o jertfă sufletească pe care Dumnezeu o poate răsplăti cu diferite harisme bune și folositoare.

Este o uriașă diferență de existență între orice activitate/muncă faci în mod tipicar, fără chef, „pentru că așa trebuie”, ca o obligație, ca o corvoadă, versus cu a face același lucru, dar având ca motivație în osteneală dragostea pentru Dumnezeu.

Întotdeauna sunt efecte vizibile și clare când un om realizează o activitate tipicar, din obligație, comparativ cu a face același lucru din dragoste și respect pentru Dumnezeu. Gesturi mici și banale, aspecte cotidiene ne semnificative devin complet diferite când sunt motivate de dragostea pentru Dumnezeu.

Când ai dragoste pentru Dumnezeu ești mereu atent și grijuliu să fii impecabil: să nu—L superi cu nimic, să nu—L întristezi cu nimic, să nu—L ofensezi cu nimic: gânduri, fapte, vorbe, intenții, atitudini, stări psihice.

Prin dragostea pentru Dumnezeu vei transfera asupra activității lumesti pe care o faci toate acestea: bucurie, grijă, atenție, preocuparea pentru a nu supăra și întrista pe nimeni, preocuparea pentru a avea mereu o stare psihică liniștită și calmă, preocuparea pentru a—ți păstra pacea sufletească, responsabilitate, implicare, pă sare. Întotdeauna când facem un lucru cu dragoste pentru Dumnezeu, vom face acel lucru în mod atent, cu grijă,, responsabil, conștiincios, cu gânduri bune, cu bucurie sufletească.

Activitatea tipică se face de obicei în mod neatent, cu nepăsare, în mod neangajant, cu mintea împrăștiată la gânduri negative, fără bucurie sufletească, uneori chiar în mod iresponsabil. Nu mai spun de faptul că unii oameni fac treburi și activități cotidiene cu invidie, răutate, ură, silă, plictiseală, desconsiderare, gânduri de bârfire. Educația copiilor și gustul mâncării sunt printre cele mai „vizibile” efecte ale unei activități făcute fie tipicar, fie cu dragoste. Făcute tipicar vei avea parte de un copil irascibil și de o mâncare cu gust fad.

Cum se așează în pat pentru culcare un om în mod obișnuit și cu câtă atenție, grijă și sfială se așează în pat pentru somnul de noapte un om a cărui poziție corporală este motivată de dragostea pentru Dumnezeu. Cum stă la un banal rând un om în mod normal/obișnuit, și cum stă la un rând un om a cărui motivație este dragostea pentru Dumnezeu. Cum face milostenie un om din silă sau pentru că „așa zice popa” și cum face milostenie un om motivat de dragostea pentru Dumnezeu (când faci milostenie de fapt Îl împrumuți chiar pe El).

Deși nu pare, Dumnezeu apreciază și recompensează inclusiv această osteneală aparent simplă, de a face cu dragoste pentru El toate lucrurile banale și „lumești” de peste zi.

Dumnezeu este „cu ochii pe noi” în fiecare secundă, El vede tot: gânduri, fapte, motivații, intenții ascunse, scopuri nedeclarate. El te vede azi, te vede mâine, te vede cum te ostenești și te silești să pui dragoste în toate gesturile mărunte ale unei zile

chinuite și grele.

Și la un moment dat, atunci când te aștepți mai puțin, Dumnezeu îți trimite Harul. Poți în acel moment să mergi pe stradă, să lucrezi la PC, să citești ceva, să vorbești ceva, când spui doar Tatăl Nostru, când ești la volanul mașinii în plin trafic, când treci pe lângă o Biserică și-ți faci Sf.Cruce, când te culci, când vizitezi o mănăstire, când ești în Biserică, etc.

Știe El Dumnezeu de ce exact în acea secundă tu trebuie să primești Harul. Un astfel de Har primit ca recompensă pentru simple aspecte lumești – dar făcute cu osteneala dragostei –, poate fi păstrat multe ore sau chiar zile întregi.

Deci tot ceea ce facem într-o zi, de la cele mai mărunte și lumești, până la cele importante și duhovnicești, trebuie făcute fiind motivate de: dragoste pentru Dumnezeu, recunoștință, evlavie, râvnă, pace, responsabilitate, implicare, conștiinciozitate, o anumită întristare sufletească normală pentru starea noastră de „căzuți“.

19.4.7.b. Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh pentru rugăciune, milostenie, gânduri, intenții și fapte bune pe care le realizăm în folosul altor oameni.

Dar tot ce este valabil pentru activitățile lumești se aplică și la activitățile milostive, care înseamnă faptele bune și lucrările Binelui. Orice faptă bună și orice lucrare a Binelui trebuie integrată și supusă unui sens și scop duhovnicesc.

Milosteniile, faptele bune și lucrările Binelui capătă un scop și sens duhovnicesc atunci când acestea au ca motivație și scop dragostea și durerea pentru aproapele pe care îl ajutăm.

Altfel, **faptele bune și lucrările Binelui făcute „în sine“, în mod autonom – motivate fiind de conștiința morală, respectul de sine, părerea de sine, reputația socială, etc. –, devin în timp ispite „de dreapta“ pentru creșterea slavei deșarte și mândriei.**

Dumnezeu nu dăruiește ca recompensă Harul Său pentru astfel de fapte bune și lucrările Binelui făcute autonom, „în sine“ și „pentru sine“. Milosteniile și faptele bune făcute, dar cu intenții viclene, vor fi pedepsite de către Dumnezeu.

Deci nu contează fapta „în sine“, cât „sufletul“ faptei, intenția cu care facem o faptă bună (vezi această învățătură la Arhimandritul Ilie Cleopa). Milostenia seacă, faptele bune făcute de gura lumii sau pentru ochii lumii au valoare limitată în ceea ce privește răsplata cu Harul.

De asemenea, toate aceste fapte bune să le facem cu implicare sufletească: dragoste și durere, pășare, implicare, sinceritate, intenții curate (vezi această învățătură la Sf.Paisie Aghioritul).

„Specialitatea casei“ la Sf.Paisie Aghioritul era rugăciunea pentru ajutorul altor oameni, făcută cu dragoste și durere pentru ei. Prin silire de sine și empatie, Sf.Paisie Aghioritul „ieșea din sine“ și se punea în locul celorlalți, simțindu-le viața, problemele și întreaga lor durere. Durerile oamenilor deveneau durerile lui.

Apoi având această dragoste și durere, se ruga lui Dumnezeu pentru ei. Pentru această osteneală psihică și sufletească Dumnezeu îi dădea Har și mângâiere.

Evident, este mult mai dificilă o rugăciune făcută cu dragoste și durere pentru aproapele, față de o rugăciune făcută numai cu dragoste. Puțini oameni se străduiesc să se „încarce“ cu durerile celorlalți, majoritatea oamenilor suntem sături de propriile dureri. Dar o astfel de rugăciune este cel mai mult răsplătită de către Dumnezeu.

CEA MAI BINE PRIMITĂ ȘI RĂSPĂLĂTITĂ RUGĂCIUNE PENTRU CEIALȚI ESTE RUGĂCIUNEA FĂCUTĂ CU DRAGOSTE ȘI DURERE PENTRU APROAPELE (DUREREA CELUIALT DEVINE DUREREA TA) = DUCE LA PRIMIREA SIGURĂ A HARULUI SFÂNTULUI DUH.

BINE APRECIATĂ DE DUMNEZEU ESTE RUGĂCIUNEA PENTRU CEIALȚI, FĂCUTĂ CU DRAGOSTE PENTRU APROAPELE = NU ESTE SIGURĂ PRIMIREA HARULUI SFÂNTULUI DUH.

DELOC APRECIATĂ DE DUMNEZEU ESTE RUGĂCIUNEA PENTRU CEIALȚI FĂCUTĂ FĂȚARNIC, FĂRĂ DRAGOSTE PENTRU APROAPELE, DOAR PENTRU IMPRESIA EXTERIOARĂ ȘI/SAU PENTRU PĂREREA DE SINE (PROPRIA MÂNDRIE ASCUNSĂ) = NICIODATĂ NU DUCE LA PRIMIREA HARULUI SFÂNTULUI DUH.

Întrebat odată despre un om de afaceri bogat care voia să înființeze un centru de îngrijire pentru copii orfani, răspunsul Sf.Paisie Aghioritul a fost aproximativ următorul:

*„dacă face acest lucru cu durere și dragoste atunci să-l facă, **dacă va face aceasta fără durere și dragoste, atunci să nu-l mai facă**”.*

(boldirile din citat îmi aparțin)

19.4.7.c. Continuitatea unei asceze duhovnicești pe termen lung impune subordonarea și integrarea acesteia în cadrul dragostei pentru Dumnezeu.

Cel mai important secret al punerii în practică pe termen lung al unei asceze ortodoxe este motivarea acestei asceze prin dragostea/dăruirea ta pentru Dumnezeu.

În practică, în mod normal, nici nu poți face o asceză pe termen lung dacă nu ești motivat de primirea acestei harisme (dragostea pentru Dumnezeu). Așa tipic, din obligație, pentru că „trebuie“, după maxim 10 metanii și un Tatăl Nostru, deja ai deschis telefonul sau televizorul.

Practica monahală știe că asceza fără dragoste, durere și evlavie duce în mod firesc și psihologic la.....împotrivire, lipsă de chef, trândăvie, evitare, nepăsare. Fără dragoste pentru Dumnezeu, fără durere și evlavie, ceva/cineva anume din interiorul nostru se va opune și se va împotrivi încontinuu la ostenele noastre. Depășirea acestei împotriviri se poate face nu pe cale rațională sau prin pură voință, ci prin trăirea harismatică a dragostei pentru Dumnezeu.

Practica unei asceze pe termen lung impune dorirea și primirea de la Duhul a harismei dragostei pentru Dumnezeu. Dar până să ajungem la primirea harismei dragostei pentru Dumnezeu, trebuie să fim atenți ca motivația ascezei noastre să fie dragostea noastră omenească pentru Dumnezeu.

Spuneam că dragostea pentru Dumnezeu este ea însăși o harismă pe care ne-o acordă Duhul, este un mare dar de care avem nevoie pentru a ne putea menține în asceză.

Dar cum putem primi această Harismă a dragostei pentru Dumnezeu?

Dragostea pentru Dumnezeu se primește atunci când El vede la om măcar puțină sfântă frică de Dumnezeu, voință, silire de sine, osteneală, jertfă de sine, pentru a realiza/face: rugăciuni, metanii mari, posturi, milostenii și dezvoltarea virtuților.

Odată primite, dragostea și dăruirea sunt acelea care ne vor face să ne gândim mereu

la Dumnezeu, mântuire, post, rugăciune, despătimire, idei duhovnicești, etc., iar această gândire focalizată ne va activa dorința și voința pentru realizarea ascezei. Acesta este secretul și sensul menținerii unei discipline duhovnicești pe termen lung: voință, curaj, silire de sine, osteneală, efort conștient, disciplină, sfânta frică de Dumnezeu, dragostea omenească pentru Dumnezeu = duce la primirea de la Duhul a harismei „peste fire” a dragostei pentru Dumnezeu = duce la gândirea focalizată pentru Dumnezeu = duce la dorința și voința pentru Dumnezeu = duce la continuitate în faptele și trăirile ascezei ortodoxe: post, rugăciuni, tăcere, înfrânare, răbdare, etc = duce la primirea Harului pe termen lung.

19.4.8. Dumnezeu îți poate acorda Harul Sfântului Duh dacă ești binecuvântat de un preot, duhovnic, episcop sau mitropolit, care este cu adevărat slujitorul lui Hristos și nu slujitorul banilor sau al intereselor obscure (secrete, oculte, satanice).

Foarte important, acest arhiereu nu trebuie să fie căzut în erezie, deoarece în acest caz el a pierdut definitiv Harul, tu ca om simplu ai mai mult Har decât el, care l-a trădat pe Mântuitorul Iisus Hristos. Deci aici vorbesc de un arhiereu vrednic, care are Har.

În acest caz tu nu trebuie să faci nimic, nicio osteneală, este suficient ca arhiereul să pună mâna pe capul tău și să te binecuvânteze.

La fel de ușor se primește Harul când ne închinăm, atingem cu mâna și sărutăm hainele preoțești ale preoților, în timpul slujbelor din biserică. De fapt hainele preoțești sunt tot timpul încărcate de Har sfânt. Credincioșii care sunt sporii pot simți Harul existent în hainele preoțești în orice zi, în orice moment al zilei, dacă le ating și se închină la ele. Începem să ne „umplem” de Har de acolo de unde suntem atinși de sfințenie: creștetul capului, buze sau mâini.

După Sinodul din Creta din 20–25 iunie 2016, au apărut mai multe discuții cu privire la căderea din Har (pierderea Harului) a episcopilor care au fost acolo și au validat prin semnătura lor recunoașterea ca „biserici” a ereziilor creștine.

Nu sunt un fin cunoscător al teologiei, canoanelor sau dogmaticii ortodoxe, dar știu ce ne-a învățat Mântuitorul Hristos:

„16. După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni?

17. Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele.

18. Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.

19. Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.

20. De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște.”

(în „Sf.Evanghelie după Matei”, cap.7, versetele 16–20, boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

O astfel de „roadă” o pot evalua din punctul de vedere al experienței mele personale. La un moment dat, am fost binecuvântat (cu mâna pe cap) de un arhiereu.

Rezultatul acestei adevărate binecuvântări?

Timp de 4 zile Harul a fost cu mine, la un nivel mai redus am avut (sufletește, psihic și organic–trupește) exact aceleași trăiri și bucurii pe care le-am simțit pentru prima dată la Mănăstirea Putna, la Moaștele Sf.Ghenadie.

Au fost patru zile cu totul speciale, deosebite, pline de pace, bucurie, înțelegere cu toți cei din jur, liniște, viață împlinită, lipsă de stress. Toate mi-au mers super-bine, în tot ceea ce am făcut acasă, la serviciu și în toate relațiile cu cei din jurul meu. Per total și în detaliu aspectul calitativ al existenței mele în cele 4 zile a fost unul cu totul superior nivelului vieții mele obișnuite.

Am simțit efectiv cum sunt învăluit de Harul și cum eu la rândul meu degajam un soi de „Har” la cei din jurul meu. Deci am primit Harul prin binecuvântare directă și am simțit concret ce efecte aduce Harul în viața cotidiană a omului simplu.

După câțiva ani am fost apoi „binecuvântat” (tot la fel, cu mâna pe cap) de un alt arhiereu, dar trădător al Bisericii Ortodoxe, care a semnat la Creta actele lepădării de Hristos.

Rezultatul acestei „binecuvântări”?

La numai 30 minute după această „binecuvântare” aproape m-am certat cu un alt credincios, care fusese și el „binecuvântat” de același arhiereu. Cât despre pace, liniște, bucurie, etc. pentru câteva zile, complet exclus, nu am avut parte de așa ceva nici măcar o secundă.

„Binecuvântarea” arhiereului trădător care a semnat la Creta nu a avut absolut nicio valoare duhovnicească, a avut eventual doar valoarea unei urări de bine pe care o poate face orice om, de tipul „să fii sănătos”.

Posibil bune intenții omenesti, de genul „să fii sănătos”, dar zero Har la arhiereul trădător de Hristos, semnat la Creta.

Alte „roade” șocante și uluitoare ale semnatarilor actelor de la Creta sunt și altele, binecunoscute public:

- în anul 2018 un mitropolit s-a lepădat de Hristos prin cuvântarea sa într-o sinagogă (unde nici măcar nu a pronunțat cuvintele fundamentale „Mântuitorul Iisus Hristos”);
 - același mitropolit a validat un catolic ca director adjunct al unui seminar ortodox;
 - în martie 2020 un comunicat public al Patriarhiei (validat personal de către Patriarhul BOR) ne spunea că există pericolul îmbolnăvirii cu gripă COVID-19 prin împărtășirea cu Sfintele Taine;
- etc.

Astfel de „căderi” publice incredibile ne arată că într-adevăr, acești arhierei au pierdut definitiv Harul. Adică Harul a plecat definitiv de la ei și nu mai au nici o protecție a gândirii în fața demonilor. Un arhiereu care are Harul Sf.Duh nu este lăsat de Dumnezeu să facă astfel de acțiuni publice și smintitoare.

Oamenii simpli și chiar cei învățați nu pot evalua duhovnicește și teologic corect însemnătatea și consecințele ereziei ecumeniste semnate și validate la Creta de către membrii BOR. Erezia ecumenistă savant ascunsă printre cuvinte și virgule meșteșugite este nedetectabilă de către oamenii simpli.

Dar Dumnezeu are grijă ca toată lumea să vadă și înțeleagă care sunt „roadele” credinței lor eretice: lepădările publice de Hristos și nerecunoașterea Sfintelor Taine. Este de așteptat ca toți semnatarii de la Creta precum și toți aceia (stareți, preoți) care au reconfirmat în România cu semnătura lor erezia ecumenistă, să aibă și ei parte de astfel de „căderi” publice incredibile și rușinoase. La toți urmează să le vedem public „roadele” trădării lui Hristos.

Aceste căderi publice sunt inevitabile, deoarece Mântuitorul ne-a asigurat de acest

lucru: „după roadele lor îi veți cunoaște“. Îi vom recunoaște pe eretici și pe trădătorii lui Hristos nu după virgule, cuvinte și fraze pline de deșteptăciune, ci după roade, adică după fapte, acțiuni și consecințe publice.

Cu adevărat spunea arhiepiscopul Longhin Jar despre cei care au semnat în Creta:

„S-au dus în Creta ca patriarhi și s-au întors ca niște cârpe spurcate, fără Sfântul Duh!“.

Înfricoșător cuvânt, să pleci de acasă plin de Har, îndumnezeit și cu putere de la Dumnezeu peste milioane de oameni și să te întorci acasă ca o cârpă trădătoare, un nimeni, un muritor de rând, cu Harul pierdut pe viață. Incredibil, de necrezut. Această situație a pierderii definitive a Harului la episcopii semnatari la Creta nu este o noutate sau o mare descoperire epocală, ea este explicată foarte clar în dreptul canonic.

Profesorul de drept canonic Ioan Floca este foarte clar în această privință:

„Astfel, de exemplu, unui episcop i se poate lua jurisdicția prin oprirea de a-și exercita drepturile ce-i revin în calitate sa, dar aceasta nu însemnează că i s-a luat și puterea care se întemeiază pe starea lui harică și izvorăște din această stare, **căci starea harică nu i se poate lua**, ci poate fi numai oprită folosirea ei prin săvârșirea actelor corespunzătoare.

O ASEMENEA PERSOANĂ ÎȘI POATE PIERDE SINGURĂ STAREA HARICĂ ȘI, DECI – IMPLICIT – ÎNTREAGA PUTERE BISERICESCĂ ȘI JURISDICȚIA RESPECTIVĂ, PRIN CĂDEREA IN EREZIE, sau poate renunța la exercițiul ei, prin demisie sau prin abandonarea slujirii episcopale.⁴⁸

(majusculele și boldirile din citat îmi aparțin)

În plus față de pierderea Harului prin erezie, în acest caz Harul nu se mai acordă acestor arhieriei a doua oară, chiar dacă aceștia ulterior s-ar pocăi (!).

Harul pierdut prin erezie ecumenistă pierdut rămâne, pentru totdeauna (evident, mântuirea personală este complet pierdută). Acest lucru se poate găsi precizat în *Epistola către Evrei* a Sf. Apostol Pavel, care într-un capitol dedicat apostaziei ne spune următoarele:

„4. Fiindcă aceia care s’au luminat o dată și au gustat darul cel ceresc și părtași s’au făcut Sfântului Duh.

5. și au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului ce va să vină

6. și au căzut, cu neputință este ca ei să se înnoiască încă o dată spre pocaință, fiindcă ei pe seama lor înșiși îl rastignesc a doua oară pe Fiul lui Dumnezeu și-L fac de batjocură.”⁴⁹

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Acești ierarhi nu mai sunt posesori ai Harului Sf. Duh. În conformitate cu legile duhovnicești enunțate de prof. Ioan Floca și Sf. Apostol Pavel, acești ierarhi au căzut

premeditat în erezie și și-au pierdut definitiv Harul.

Bineînțeles, vorbim aici despre niște oameni învățați într-ale teologiei, care știu prea bine micile citate prezentate de mine mai sus, înțelesurile lor corecte și desigur multe, multe altele.

Acești stimați cetățeni (foștii episcopi) cunosc foarte bine faptul că **prin deciziile lor trădătoare și smintitoare din Creta și-au pierdut definitiv și iremediabil Harul mântuitor, indiferent de câtă pocăință personală ar mai face.**

Există pe internet unele idei teologice fanteziste cum că acești ierarhi căzuți în erezie la Creta ar putea să revină în Biserică prin pocăință, cea dată spre salvare oricărui om.

Dar iată, o spune Sf. Apostol Pavel, în aceste cazuri grave precum trădarea unui arhiereu prin erezie a Bisericii (și a Mântuitorului Iisus Hristos) pocăința lui nu mai este primită de Dumnezeu. Există deci o limită pentru primirea pocăinței și acești foști ierarhi (și actual stimați cetățeni) au trecut-o premeditat, cu bună știință.

De aceea niciun semnatar la Creta nu a dat înapoi și probabil nimeni nu o va face, pentru ei singurii pași înainte sunt (conform cu pierderea definitivă a Harului) doar spre completa implementare a deciziilor eretice luate în Creta. Un eventual sinod pan-creștin-ortodox care să condamne acești ierarhi este o iluzie, o utopie periculoasă. Vorbim despre niște foști ierarhi, actual stimați cetățeni, care știau foarte clar ce fac și au făcut acele lucruri cu premeditare, știind că pentru ei nu mai este cale de întoarcere.

Nu știu când a avut real loc pierderea Harului: la Creta prin acceptarea ereziei ecumeniste sau poate mai devreme și poate și din alte motive (de ex. sodomie), concret însă Harul nu mai este la acești ierarhi. Așa cum spune prof. Ioan Floca, au pierdut Harul de unii singuri, pentru totdeauna, prin acțiunea lor personală realizată prin voință proprie.

La un preot simplu de la țară care slujește într-o bisericuță mică, da, este Har, dar la acești mari „episcopi” nu. Deci după trădarea din Creta nu mai putem vorbi despre ierarhi adevărați posesori ai Harului, ci de simple persoane fizice (cetățeni), care prin impostură și fals încă mai poartă haine de ierarhi.

Sunt probleme teologice și juridice foarte mari pe care cu bună știință le-au creat acești foști arhieri în întreaga societatea românească: dacă nu cumva sunt pur și simplu trădători conștient vânduți unor interese ostile Bisericii Ortodoxe și neamului românesc, dacă nu cumva sunt pasibili de o judecată civilă pentru impostura profesională de a ocupa o funcție pentru care nu mai au calificare, pentru folosirea hainelor și însemnelor bisericesti fără a mai avea puterea bisericască reală (adică Harul), dacă nu cumva pot fi acuzați de uzurparea jurisdicției bisericesti, etc.

În anii care urmează vor trebui să se implice public o mini-armată de profesori teologi, preoți, bloggeri, simpli mireni și jurnaliști, pentru a clarifica și soluționa unele probleme practice pe care le-au creat premeditat în Biserica Ortodoxă acești foști ierarhi (și actual stimați cetățeni), prin ceea ce au semnat ei acolo în Creta și prin toate acțiunile lor ulterioare (anti-canonice, blasfemice, eretice).

Datorită iconomiei lui Dumnezeu pentru poporul credincios, sunt știute câteva aspecte practice despre slujirile episcopilor eretici, care s-au lepădat de Mântuitorul Iisus Hristos la Creta în iunie 2016:

x. Deciziile lor de caterisire a preoților mărturisitori NU sunt canonice, real valabile și

canonic aplicabile, etc., toți preoții caterisiți de „haita” episcopilor satanici păstrând harul preoției;

xx. Preoții care de frică și sub amenințarea caterisirii (pierderii locului de muncă) pomeneșc în silă pe acești „lupi” la Sf.Liturghie au harul preoției și Harul Sf.Duh „lucrează” în toate slujirile pe care acești preoți le fac;

(dar este practic obligatoriu în fața lui Dumnezeu, ca în taina inimii lui, niciun preot să NU pomenească pe acești episcopi eretici la Sf.Proscomidie)

xxx. Sfințirile episcopilor eretici sunt încă valabile: sfințirea unor lăcașuri de cult, sfințirea de Agheasmă Mică și Agheasmă Mare, etc.;

iv. Sfintele Taine (botez, spovedanie, hirotonie, etc.), hirotesile și Sf.Liturghii ale episcopilor eretici sunt încă valabile;

v. Preoții hirotoniți de acești episcopi eretici au cu toții harisma preoției, dar vor avea o slujire preoțească cu multe ispite, deoarece „puterea” slujirii unui preot depinde și de „valoarea” (credințioșia, slujirea, mărturisirea) episcopului care îl hirotonește.

În concluzie:

– pentru hirotonie și hirotesie este maxim recomandat să evitați pe episcopii trădători de Hristos;

– evident sub nicio formă nu trebuie făcut păcatul simoniei (precum dorea Simon vrăjitorul), adică al cumpărării preoției (prin hirotonie) și prin extensie implicită al cumpărării duhovniciei (prin hirotesie) de la un episcop fie el vrednic, prin donații de bani în mod direct sau indirect (cumpărări de cărți și/sau icoane scumpe care apoi sunt donate înapoi Episcopiei, etc.).

19.4.9. Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh prin închinarea cu evlavie (dragoste, respect, smerenie, sfântă frică) la Sfintele Moaște.

(precum în cazul prezentat la începutul capitolului, cum foarte posibil ați trăit și Dvs.) Evident Harul nu vine doar prin capul Sf. Ghenadie de la Mănăstirea Putna, ci prin orice tip de Sfinte Moaște, indiferent cât de mici, existente la orice biserică sau mănăstire creștin–ortodoxă și indiferent dacă slujitorii din acea biserică au căzut în erezie ecumenistă sau schismă.

În acest caz nu se cere de la tine osteneala unor posturi grele, spovedanie sau împărtășire recentă, etc. Pe lângă osteneala evidentă de a face drumul până la biserică sau mănăstire, de la tine se cere să faci milostenie, să ai gânduri bune și, cel mai important, să ai o mare dragoste pentru Sfântul sau Mucenicul la care urmează să te închini.

Nu este suficient doar respectul de tip omenesc pentru acest Sfânt. Dragostea ta pentru el, recunoștința ta față de jertfa făcută în viața sa de acest Sfânt sau Mucenic este cea care determină pe Sfântul din Cer să ceară de la Dumnezeu răsplata Harului pentru tine. Este indicat ca înainte de a merge la Moaștele unui Sfânt despre care știm că sunt la mănăstirea X, să–i citim Acatistul și sinaxarul, să știm ce osteneli, lupte și mărturisire pentru Mântuitorul Iisus Hristos a făcut acel Sfânt. Astfel ne va crește dragostea pentru Sfântul respectiv.

Trebuie să ai gânduri bune, să faci puțină răbdare, degeaba ai venit la o mănăstire la 300 km distanță și gândești ceva de genul: „ce oboseală pe mine, hai repede să mă închin la icoane și apoi să mă retrag la o terasă la o bere”, „oare mașina este bine

parcată?”, sau „ce tot atâta închinat la Moașele astea, ce rost are să stau la rând cu toate babele astea, că oricum nu ajută la nimic”.

În toate cazurile de gândire negativă, cu nemulțumire, desconsiderare sau cârteală, s-a terminat, nu mai primești niciun Har, chiar dacă ai condus drum lung și stai cu orele la slujbe.

În ceea ce privește milostenia, nu ne ținem banii și ajutorul material strict pentru pomelnice, cerșetorii și nevoiașii din parcare la mănăstire sau de la intrări. În primul rând contează să facem o milostenie de bani la mănăstire sau biserică, pentru Sfântul care are acolo Sfinte Moaște. Apoi milostenie facem oricând putem și oriunde putem, pe drum sau oriunde altundeva, atunci când Dumnezeu ne testează și ne trimite un om nevoiaș.

Milostenie poate însemna să oferi cuiva bani, mâncare, haine, o informație utilă, un sfat sau o povață de bine. Fii convins că toate aceste lucruri bune pe care le faci din dragoste pentru Mântuitorul Iisus Hristos sunt bine-văzute de Dumnezeu.

Câteva exemple personale, când am simțit puternic Harul Sfântului Duh:

19.4.9.a. La Mănăstirea Putna, la capul Sf.Ghenadie, situație descrisă în detaliu la începutul acestui capitol.

19.4.9.b. Îmi aduc aminte că odată am parcat mașina la aproximativ 100 metri distanță de o mănăstire. Nu am făcut bine câțiva pași și am simțit ca și cum am trecut printr-un „zid” energetic.

Evident real nu era niciun obstacol fizic, eu mergeam în aer liber, pe iarbă. Pentru a mă convinge am făcut de câteva ori mici deplasări dus-întors, pentru a simți clar „zidul” energetic care era creat la peste 100 metri de mănăstire. Nu aveam nicio idee cine crease acest „baraj” duhovnicesc deosebit de puternic.

După ce treceai dincolo de „zidul” invizibil, deci la 100 metri de mănăstire, în plin aer liber puteai deja simți Harul: stări „peste fire” de pace, liniște, bucurie, evlavie, dorința pentru rugăciune, dragostea lui Dumnezeu.

Când ajung și intru în mănăstire înțeleg misterul: erau acolo Sfinte Moaște ale Sfântului Ioan Botezătorul. Era doar un mic fragment de os al unui deget și din acel mic fragment de os puterea Harului său emana la peste 100 metri!

Atât de puternică este sfințenia, puterea și Harul Sfântului Ioan Botezătorul.

19.4.9.c. Har foarte puternic, de „esență tare” și „luptător” poate fi simțit la Mănăstirea Boroaia, lângă Sfintele Moaște ale Arhimandritului Ilarion Argatu.

Acest Har poate fi simțit și după smintitoarea și hulitoarea re-înhumare a părintelui I.Argatu (începutul lui septembrie 2020) în cripta interioară a Mănăstirii Boroaia.

S-ar părea că smintitoarea și hulitoarea decizie de re-înhumare a părintelui I.Argatu aparține ierarhului Calinic Botoșăneanul, sub autoritatea căruia este plasată Mănăstirea Boroaia.

Am prezentat acest exemplu pentru a arăta că ascunderea vicleană (sub diferite pretexte legitime și necesare) a unor Sfinte Moaște nu oprește și „energia peste fire” a Harului Sf.Duh care izvorăște din ele.

Muncile iadului sunt necesare și pentru astfel de hulitori ai Sfântului Duh, care prin re-înhumarea unor Sfinte Moaște (sau prin refuzul aducerii lor la lumina zilei) încearcă zadarnic să oprească evlavia, credința, rugăciunile oamenilor și acțiunea Harului.

19.4.9.d. Despre Harul Sf.Duh care emană din „biserici” eretice, schismatice.

Este un lucru obișnuit ca „bisericile“ și sectele desprinse din ortodoxie să aibă în lăcașurile lor Sfinte Moaște autentice, provenite de la Sfinți ortodocși canonici. Din aceste Sfinte Moaște (ale Sfinților ortodocși canonici) desigur că izvorăște Harul Sfântului Duh, chiar dacă ele stau în interiorul unor „biserici“ eretice (schismatice). Unii credincioși ortodocși ne-catehizați cad în această înșelare, considerând că Harul simțit în apropierea acestor Sfinte Moaște înseamnă automat și o recunoaștere a canonicității „bisericii“ în care stau ele.

Mare atenție, Harul Sf.Duh care izvorăște din aceste Sfinte Moaște care se păstrează în „biserici“ schismatice/eretice, nu înseamnă automat și acordarea unui certificat de canonicitate „bisericii“ care le adăpostește.

De exemplu:

x. Harul Sfântului Duh emană până la câțiva metri de trupul neputrezit al părintelui ieromonah Glicherie Tănase, care este păstrat în Mănăstirea Slătioara (a celor pe stilul vechi, a „stiliștilor“ în limbaj popular).

Nu pot da o explicație acestui fapt, doar Dumnezeu știe ce osteneli, nedreptăți și suferințe a avut în viața lui acest călugăr.

Pe de altă parte, călugărul-ieromonah Glicherie (în mod canonic acesta a ajuns doar până la treapta de ieromonah) este autorul unei schisme în cadrul Bisericii Ortodoxe Române, secta autonomă pe care a creat-o nefiind recunoscută nicăieri: nici la mănăstirile canonice din Sfântul Munte, nici la Patriarhia Constantinopolului, nici la Patriarhia Rusiei.

Este posibil ca Harul simțit de mine în apropierea trupului Părintelui Glicherie să se datoreze existenței unor alte Sfinte Moaște autentice, provenite de la Sfinți canonici.

xx. Propaganda ecumenistă catolică (în colaborare cu preoții și episcopii ecumeniști ortodocși) practică înșelarea credincioșilor ortodocși, prin pelerinajele cu Sfinte Moaște care se păstrează în „bisericile“ catolice.

Prin aceste pelerinaje în țările ortodoxe, în mod indirect și implicit, prelații catolici vor să le arate ortodocșilor că și „biserica“ lor catolică are Harul Sf.Duh, și ea este capabilă să „producă“ sfințenie, implicit Sfinte Moaște.

Însă înșelătoria „bisericii“ catolice (eretice, schismatice) este foarte simplă:

– aceste Sf.Moaște aparțin unor mucenici care au murit în primele secole ale creștinismului (doar în Italia au fost aproximativ 7 milioane de mucenici creștini, uciși de către romani);

– aceste Sf.Moaște aparțin unor sfinți care s-au nevoit înainte de anul 1054 (și care sfinți sunt cinstiți și de Bisericile Ortodoxe din arealul ortodox);

– aceste Sf.Moaște aparțin unor sfinți ortodocși care s-au nevoit după anul 1054 în arealul ortodox (Grecia, Siria, Egipt, Palestina, Bizanț/Turcia, etc.), dar ulterior datorită invaziilor musulmane aceste Sf.Moaște au fost mutate în biserici romano-catolice din Italia, Spania, Franța, etc.;

Deci și în acest caz, vorbim despre Sf.Moaște ale unor creștini ortodocși, nu ale unor creștini romano-catolici.

– după anul 1054 în „biserica“ catolică există nu Sf.Moaște autentice (trupuri neputrezite prin acțiunea Harului Sf.Duh), ci eventual vorbim despre trupuri mumificate prin proceduri farmaceutice-chimice sau prin acțiunea unor soluri mai deosebite.

Mari teologi ortodocși (de exemplu Sf. Ignatie Briancianinov) au analizat și expus înșelările demonice teribile în care au căzut unii „sfinți” ai lumii catolice.

19.4.10. Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh atunci când ne închinăm și atingem (sărutăm) cu smerenie, evlavie și respect orice obiect bisericesc care a fost sfințit. Primim Harul Sfântului Duh când consumăm alimente care au fost sfințite.

19.4.10.a. Pentru a ajunge la/în oameni, Harul Sf. Duh are nevoie de oameni (suflete), semne grafice (simboluri), obiecte și alimente sfințite.

După ce sunt sfințite, aceste simboluri, obiecte și alimente dobândesc valoare de portal spiritual între dimensiuni, concret ele aduc „lumina necreată” din dimensiunea spirituală a lui Dumnezeu („peste Ceruri”) în dimensiunea noastră materială.

Într-o explicație simplă, un portal spiritual între dimensiuni este o „ușă”, o „poartă” care face imediat legătura între aceste dimensiuni.

Au valoare de portal spiritual spre dimensiunea „luminii necreate” a lui Dumnezeu și următoarele simboluri, obiecte naturale, obiecte materiale sfințite, alimente sfințite:

- peșterile, pietrele și stâncăria munților, în zonele unde s-au nevoit pustnici și sfinți;
 - pietrele/clădirea bisericilor și mănăstirilor;
 - orice icoană (indiferent de mărime, material, vechime, frumusețe);
 - hainele bisericești și călugărești, indiferent de material sau vechime: felon, epitrahil, schima mare, schima mică, etc.;
 - metanierul călugărilor, preoților, duhovnicilor, mirenilor, etc. (dacă a fost cumpărat de la o biserică sau mănăstire);
 - mâinile preotului, cu care acesta face semnul Sf. Cruci, face binecuvântări, face invocări, sfințește Agheasma, etc.;
 - Sfintele Moaște ale sfinților lui Dumnezeu (vezi paragraful anterior **19.4.9**);
 - picturile de pe pereții bisericilor ortodoxe (indiferent de vechimea și frumusețea lor);
 - toate obiectele din Sf. Altar: Sf. Masă, Sf. Vase, Sf. Antimis, Sf. Epitaf, etc.;
 - toate cărțile bisericești folosite în Biserică, și în special: Biblia, Liturghierul, Psaltirea, Ceaslovul, Molitfelnicul (indiferent de vechimea lor);
 - cărțile de învățătură creștin-ortodoxă, scrise de Sfinți, Părinți, preoți, duhovnici, monahi, etc.;
 - cuvintele rugăciunilor pe care le spun (rostesc) preoții în timpul slujbelor bisericești; Aceste cuvinte sunt purtătoare de Har și „lumină”.
 - cuvintele rugăciunilor de tipic, din toate cărțile bisericești;
- Aceste rugăciuni de tipic sunt citite de episcopi, preoți, duhovnici, stareți, monahi, monahii, etc. Unele rugăciuni de tipic bisericești pot fi citite și de mireni.
- cuvintele rugăciunilor personale, pe care le spun (rostesc) unii episcopi, preoți, monahi, etc., mireni, care practică cu seriozitate o asceză ortodoxă;
 - lumina/flacăra lumânărilor folosite în timpul rugăciunilor (acasă, în biserică);
 - lumina/flacăra candelor (de ulei, de parafină solidă) folosite în timpul rugăciunilor;
 - Lumina de la Învierea Domnului;
 - fumul de tămâie, care este arsă în biserică sau acasă;
- Când tămâiem vom spune rugăciuni simple, precum: rg. Tatăl Nostru, rg. Împărate Ceresc, Rugăciunea Sfintei Cruci, psalmul 50, etc.

Tămâia trebuie cumpărată de la biserică, și desigur nu are valoare harică fumul rezultat de la bețișoarele parfumate–ambientale cumpărate din comerț.

- lumina și uleiul de la candela Sf.Maicii Domnului;
- lumina și uleiul de la candela oricărui sfânt sau mucenic;
- uleiul alimentar, care se sfințește la slujba Sf.Maslu;
- uleiul alimentar, care prin diverse adăugări și sfințire devine mirul bisericesc obișnuit, mirul de nard, alte tipuri de mir;
- apa, care prin sfințire devine Agheasmă Mică, Agheasmă Mare, alte tipuri de Agheasmă;
- vinul din Sf.Potir, care devine Sf.Împărtășanie;
- pâinea, care devine prescuri, Anafură obișnuită, Anafură de Paști, colaci, etc.;
- sufletul omului, care prin sfințirea lui devine un puternic „portal“ al Harului Sf.Duh;
- Sfintele Cruci, ca obiecte materiale (indiferent de mărime, material, vechime);
- Sfintele Cruci, ca simbol creștin–ortodox:

Sfinte Cruci făcute de preot în biserică: în aer (cu mâna dreaptă), peste capul oamenilor, peste apă, peste ulei, etc.;

Sfinte Cruci desenate (pictate, brodate, etc.) pe diverse obiecte și materiale;

Sfinte Cruci făcute de mireni (cu mâna dreaptă): asupra propriului corp, asupra unor obiecte, asupra unor alimente, făcute în aer, etc.

Note:

x. Pentru a fi portal de „lumină necreată“, pentru a atrage Harul protector al lui Dumnezeu, mireni trebuie să facă semnul Sf.Cruci având credință în puterea Sfintei Cruci, în puterea Sfintei Treimi, în puterea Sf.Maicii Domnului, în puterea Sf.Cerești Puteri.

Dacă mireni nu avem credință și nădejde în puterea lui Dumnezeu și a Crucii, atunci aceasta va rămâne un simplu semn (grafic, mișcare tip gimnastică a mâinii drepte).

Despre importanța Sf.Cruci vedeți în capitolul 3, la sub–capitolul **3.7.3.b**.

xx. Toate acestea au putere și valoare de portal spre „lumină necreată“ a lui Dumnezeu doar în Biserica Ortodoxă.

Dintre celelalte „biserici“ schismatice și eretice, doar în cadrul „bisericii“ catolice mai au valoare de portal doar următoarele:

- peșterile și bisericile unde s–au nevoit pustnici înainte de anul 1054;
- focul/flacăra lumânărilor și candelor;
- cărțile bisericești care sunt neschimbate;
- cuvintele rugăciunilor din timpul slujbelor bisericești;
- cuvintele rugăciunilor de tipic (în special rugăciunile pentru Sf.Maica Domnului);
- Sfintele Moaște care se păstrează în „bisericiile“ catolice (vezi paragraful anterior **19.4.9**).

Faptul că în „biserica“ catolică mai există elemente de portal spre „lumină necreată“ a lui Dumnezeu nu trebuie confundat cu Harul Sfințelor Taine, care datorită ereziilor dogmatice grave a fost luat din „biserica“ catolică (vezi anterior paragraful **19.4.1.c**).

19.4.10.b. Așa cum există portaluri și „porți“ spre dimensiunea de „lumină necreată“ a lui Dumnezeu, la fel există portaluri și „porți“ spre dimensiunea de „întuneric“

demonică a lui satan.

Nu trebuie activăm astfel de „porți“ demonice nici măcar de curiozitate, în joacă sau pentru distracție.

Crezând că este util sau o distracție „tare“, unii tineri desenează simboluri, citesc texte (invocări demonice), invocă morții (adică dracii), își cumpără haine, accesorii și amulete ne–creștine (din Egipt, Irak, Turcia, China, India, Japonia, etc.), fac tot felul de ritualuri ciudate pe care le găsesc prin cărți de vrăjitorie (ocultism, satanice, new–age), etc., și apoi surpriză, nu înțeleg de ce viața lor se schimbă radical.

Realitatea ne arată că practic **toți** participanții la aceste „distracții“ au apoi **imediat** parte de situații neplăcute:

x. Tinerii brusc devin îndrăciți, adică au demoni în corpul lor (creier, organe);

Ca urmare:

– tinerii visează demoni în fiecare noapte (aceștia le vorbesc, îi amenință, le spun ce să facă, etc.), implicit tinerii nu mai pot dormi singuri și fără lumina aprinsă;

– dacă tinerii locuiesc la casă, posibil noaptea vor auzi zgomote, țipete, urlete, râsete, plânsete, sunete animalice, etc., ciudate–nefirești în mansarda (podul) casei;

– non stop tinerii aud direct mental cum demonii le vorbesc: îi amenință, le spun ce să facă, unde să meargă, îi ajută/sfătuiesc în problemele școlare/cotidiene, etc.;

– brusc și „inexplicabil“ tinerii caută orice pretext (în familie, societate) pentru a fi cinici, răi, invidioși, răzbunători, jignitori, agresivi, agresori, prădători sexuali, critici, pretențioși, neascultători, nedrepti, disprețuitori, mândri, trufași, lacomi de bani nemunciți;

etc.

xx. Tinerii au stări psihice–emoționale intense: de șoc, frică, groază, neputință, atacuri de panică, stress cronic, depresie, tristețe, melancolie, deznădejde, acedie, etc.;

xxx. Tinerii văd demoni lângă ei în plină zi (aceștia le vorbesc, îi amenință, le spun ce să facă);

Întotdeauna acești demoni îi sperie, amenință, le propun tinerilor să facă ascultare de ei, să facă ceea ce demonii le ordonă în schimbul unor recompense: bani, serviciu bun, răzbunare, căsătorie cu băiatul/fata dorit(ă), etc.

De multe ori acești demoni îi sperie, amenință și le arată tinerilor că vor pleca din jurul lor, doar dacă vor practica o formă de vrăjitorie și îi vor trimite peste alt om pe care demonii doresc să–l distrugă.

Cei care cedează și fac ceea ce demonii doresc vor deveni îndrăciți, demonizați, în scurt timp își vor distruge viața lor și pe a celor din jurul lor.

iv. În camera și/sau casa lor obiectele încep să se plimbe singure prin aer: jucării, caiete, tacâmuri, farfurii, scaune, masa, tablouri, cutii, etc.;

În multe cazuri, aceste obiecte care se ridică singure în aer apoi se izbesc cu putere de pereți, ceea ce duce la completa lor distrugere.

v. În camera și/sau casa lor apar diverse fenomene fizice anormale:

variații inexplicabile ale curentului electric (se ard obiectele electrice și electrocasnice);

internetul are variații inexplicabile de funcționare;

lumina se aprinde/stinge singură;

telefoanele sună singure, ziua și/sau noaptea;

alarmele din telefoane sună singure, ziua și/sau noaptea;

televizoarele se aprind/sting singure;
televizorul se aprinde singur și din ecran un demon vizibil începe să vorbească, amenințe, etc.;

radioul se pornește/oprește singur;
calculatorul se pornește/oprește singur;
frigiderul se pornește/oprește singur;
cuptorul electric se pornește/oprește singur;
lumânările din casă se aprind/sting singure;
aragazul se aprinde/stinge singur;
mereu sună/bate „cineva“ la ușă (întotdeauna doar de 2 ori nu de 3 ori, deoarece 3 este numărul Sfintei Treimi);
ușile de la camere și de la mobile se deschid/închid singure;
geamuri și oglinzi pocnesc, se sparg cu mare zgomot;
țevi de apă pocnesc, se crapă, ceea ce duce la inundații;
prin casă se simt „curenți de aer“ (demoni) care generează o stare instinctuală de frică;
etc.

vi. În multe cazuri, au loc accidente foarte grave: casnice, la sport, la școală, rutiere, la locul de muncă, pe stradă, cu autobuzul, cu bicicleta, când fac mâncarea, etc.;

vii. În multe cazuri, brusc moare cineva din familie (frate, soră, mama, tata, bunic, bunică, soțul, soția, propriul copil, etc.);

viii. În multe cazuri, brusc moare un animal de casă, sau din gospodărie;

ix. Apar tot felul de incidente grave: certuri între colegi, sunt bătuți, fetele sunt violate, există tentative de răpire, etc.;

x. Tinerii au parte de pierderi materiale: sunt jefuiți, sunt păcăliți, uită/pierd bunuri valoroase, pierd contracte, își pierd locul de muncă, le ia foc casa, le ia foc mașina, pierd banii din bancă, pierd la Bursă, pierd mulți bani prin împrumuturi personale și gajuri de mare valoare, etc.;

xi. Tinerii au parte de probleme emoționale: certuri în familie, certuri cu părinții, se poate ajunge la divorțul părinților, copiii vor să plece din casă, etc.;

xii. Brusc tinerii se îmbolnăvesc cu boli foarte grave, cronice sau incurabile;

xiii. Brusc tinerii capătă puternice patimi pentru desfrânare, alcoolism, jocuri de noroc, consum de droguri, fumat, etc.;

xiv. Brusc tinerii au puternice dorințe pentru ucidere: a fraților, părinților, rudelor, colegilor, profesorilor, șefilor, vecinilor, etc.;

xv. Brusc tinerii vor să devină mercenari (pot ucide oameni fără răspundere legală);

xvi. Tinerii au puternice dorințe pentru sinucidere;

etc.

Apoi părinții acestor copii sunt disperăți și nu știu ce să mai facă pentru salvarea copiilor lor, neștiind că sursa problemei este o simplă „distracție“ de 60 minute, în care copiii lor au accesat „porți“ spre dimensiunile demonice ale universului.

Pentru a nu se ajunge la situațiile descrise mai sus, în mod elementar NICIODATĂ nu vom folosi în casa și în viața noastră elemente și obiecte ne-creștine (de cult, utilitare, ambientale, artistice, literare, etc.), care toate pot fi/deveni „portaluri“ spre dimensiunile demonice ale universului: simboluri, cărți, invocări, ritualuri, accesorii, haine, statui, orice obiecte materiale (de vrăjitorie, satanice, oculte, new-age), etc.

Notă:

În univers există o mulțime de dimensiuni demonice, nu doar dimensiunea demonică a iadului. În aceste dimensiuni demonice de „întuneric“ sălășluiesc „ființe“ demonice mult mai periculoase decât demonii (foștii îngeri), despre care într-o oarecare măsură știm ce pot face și știm cum să ne protejăm de răutatea/ura lor (real ne protejează Dumnezeu prin participarea la Sf.Taine ale Bisericii Ortodoxe).

Nu trebuie să ne „jucăm cu focul“, nu trebuie să ispitim protecția lui Dumnezeu, prin activarea de portaluri demonice și aducând în lumea noastră „ființe“ foarte malefice din dimensiunile demonice ale universului.

19.4.10.c. Lumina necreată și Harul Sfântului Duh emană foarte puternic din veșmintele preoților (felon, epitrahil), atunci când fac slujbele din Biserica Ortodoxă.

x. Preoții se „încarcă“ (învăluie) cu Lumina necreată și Harul Sfântului Duh:

– cu ocazia tuturor slujbelor bisericești, atunci când preoții slujesc în Sfântul Altar: la Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Sf.Botez și Sf.Mirungere, Sf.Cununie, slujba hirotoniei, etc.;

– atunci când realizează procedurile din timpul Sf.Proscomidii și sfințirii Darurilor (slujba Sf.Liturghii), atunci când ei invocă puterea Harului Sfântului Duh și Acesta transformă pâinea și vinul în Sf.Trup și Sf.Sânge ale Mântuitorului Iisus Hristos;

xx. Dintre toate veșmintele preotești, cea mai mare Lumină necreată provine din felon, apoi urmează epitrahilul.

(felonul este pelerina scurtă fără mâneci care este îmbrăcată de preot la final)

Cu aproximație felonul emite 90% din Lumina necreată a Sf.Duh. Aceasta este o „lumină“ albă, pură și delicată, ea este percepută de cei vrednici sub forma unui „nor“ alb și incandescent care înconjoară tot pieptul și capul preotului care slujește în biserică.

De asemenea, **Sf.Cruce pe care o ține preotul în mână la sfintele slujbe „emite“ cu o mare putere Lumina necreată a Sf.Duh**, cei vrednici „văd“ cum din Sf.Cruce se emite o puternică lumină albă, delicată, pură și incandescentă.

xxx. De aceea, au mare dreptate credincioșii care sărută sau se ating cu capul de felonul preoților, ei au un mare folos din această închinare.

Demonii și duhurile de boală pleacă imediat de la oamenii care iau contact cu aceste veșminte preotești, care sunt purtate de preoți în timpul sfintelor slujbe.

Au mare dreptate și credincioșii care la slujbele Sf.Maslu se străduiesc să stea în genunchi sub veșmintele preoților (felon, epitrahil), în timpul citirii Sf.Evanghelii și rugăciunilor de dezlegare.

Demonii și duhurile de boală pleacă imediat de la oamenii care la slujbele Sf.Maslu stau în genunchi sub felonul sau epitrahilul preoților.

Deci în timpul slujbei Sf.Maslu nu stați nemișcați acolo unde vă aflați în biserică (sau în curtea bisericii/mănăstirii), ci mereu urmăriți unde merg/stau preoții și deplasați-vă, pentru a sta în genunchi sub felonul sau epitrahilul lor (ne deplasăm unde este posibil, fără a deranja/supăra alți oameni din biserică, care și aceștia evident doresc să stea sub felonul sau epitrahilul preoților).

iv. Spovedirea credincioșilor se face întotdeauna sub epitrahilul preotului, fără a exista inovații, modernisme și modificări.

Credinciosul poate fi influențat de demoni în biserică (cu gânduri și stări de rușine, teamă, frică, nepăsare, uitare, false stări de conștiință, „spovedirea“ vecinilor, judecarea și pasarea responsabilității, etc.) doar înainte să stea în genunchi și cu capul sub epitrahilul preotului.

Sub epitrahil toată influența demonică încetează și omul poate spune fără teamă tot ceea ce îl „apasă“ pe suflet.

v. Pe internet există înregistrări video reale, în care se poate vedea Lumina necreată a Sf.Duh care este emis din felonul preoților care slujesc în biserică și din Sf.Cruce pe care o țin preoții în mână.

În mod normal, niciun om prezent în biserică în acele momente nu a văzut nimic cu ochii trupești, Lumina necreată a Sf.Duh s-a putut vedea doar ulterior din înregistrările tehnice făcute.

Desigur că înregistrările tehnice realizate când s-a putut vedea Lumina necreată a Sf.Duh sunt o excepție care ține de pronia lui Dumnezeu, pentru întărirea în credință a oamenilor. În mod obișnuit, Lumina necreată a Sf.Duh nu poate fi captată de echipamentele tehnice foto-video standard existente.

Cum se vede această Lumină necreată a Sf.Duh, care este emisă din felonul preotului care slujește în biserică și din Sfânta Cruce pe care o ține în mână?

Aceasă Lumină necreată a Sf.Duh este albă, pură și delicată, ea învăluie ca un „nor“ alb și incandescent pieptul, mâinile și capul preotului.

Notă: păcatele noastre și starea de împătımire în care ne aflăm ne împiedică să vedem cu ochii trupești Lumina necreată a Sf.Duh și/sau să simțim Harul Sf.Duh. Doar oamenii despătimiți și îndumnezeiți pot vedea în mod obișnuit Lumina necreată și pot simți neîncetat Harul Sf.Duh.

19.4.10.d. Mirenii putem primi Harul Sf.Duh, atunci când ne închinăm și atingem cu respect obiectele bisericesti care au fost sfințite.

x. Toate obiectele bisericesti sunt purtătoare de Har:

icoane, iconițe mici, Sf.Cruce (indiferent de mărime, formă sau din ce material este realizată), pietrele/clădirea bisericilor și mănăstirilor, metanierul călugărilor sau duhovnicilor, cărțile bisericesti (Biblia, Ceaslovul, Psaltirea, etc), cărțile scrise de Sfinți și mari duhovnici, hainele bisericesti și călugărești (epitrahil, schima mare, schima mică), Agheasma (Mică, Mare, de la Bobotează, etc.), mirul, etc.

xx. Există câteva icoane importante ale Sf.Maicii Domnului și ale unor mari Sfinți, care au anumite harisme dedicate (specifice): dobândirea de copii, grabnica rezolvare a necazurilor, apărarea de vrăjmași, refacerea sănătății, apărarea de vrăjitorii, găsirea bunurilor furate, etc.

În România aceste icoane deosebite se găsesc la Mănăstirea Bistrița, la Mănăstirea Neamț, la Mănăstirea Rarău, la Biserica din Trifești (jud.Neamț, lângă Roman), la Biserica din Rădășeni (jud.Suceava, lângă Fălticeni), etc.

De aceea credincioșii fac osteneala de a merge în pelerinaje și de a se închina personal la aceste Sfinte icoane, **astfel credincioșii pot dobândi harisma specifică a icoanei respective.**

Aceeași situație este și când mergem cu vrednicie în pelerinaje la Sfintele Moaște ale unor sfinți, **astfel credincioșii pot dobândi harismele specifice ale sfântului respectiv.**

Câteva aspecte utile despre participarea la pelerinaje la Sf.Moaște și Sfinte icoane, puteți citi în capitolul 3, la sub–capitolul **3.7.12**.

xxx. Harul din icoane se manifestă mai puternic cu ocazia unor zile speciale de cinstire a Sfântului (Sfintei) pe care îl/o reprezintă.

De exemplu, cu ocazia unor mari praznice închinat pentru Sf.Maica Domnului (Nașterea, Adormirea), casele oamenilor se umplu de Harul care efectiv iese din icoanele care o reprezintă.

Nu contează cât de mare/mică este o icoană, în apropierea acestor zile Harul va emana puternic din aceste icoane.

Spre exemplu, cu câteva zile înainte de Praznicul Nașterii Maicii Domnului, am putut să asist la o scenă ireală: într–un anumit context, în spațiul în care mă aflam, brusc o femeie X a început să fie foarte deranjată și iritată de câteva mici iconițe ale Sf.Maicii Domnului.

Erau niște iconițe foarte mici, de numai 3–4 cm (centimetri), care stăteau pe perete în dreptul altcuiva și erau dreptul aceluși om să le aibă expuse. Erau acolo de atâția ani că practic nimeni nu le mai observa că există.

Fără să aibă niciun drept, sub privirile stupefiate ale celor din jur, brusc femeia X a început să dea jos de pe perete micile icoane cu Sf.Maica Domnului. Le–a dat jos și le–a pus cu fața în jos pe un birou. În acest timp era foarte nervoasă, iritată, mânioasă și aproape striga:

„Nu mai pot, nu mai suport atâtea icoane, peste tot numai icoane Ce este aici cu icoanele astea puse la vedere, strică tot aspectul. Să nu le mai văd, că mă deranjează. Trebuie date jos de urgență nu se mai poate așa ceva“

Femeia X care nu putea suporta micile icoane cu Sf.Maica Domnului era de fapt o îndrăcită și o demonizată, care avea o excelentă reputație personală și profesională: atentă, înțelegătoare, ajutătoare, suportivă, serioasă, competentă, etc.

Era genul de om pe care te puteai baza, practic îndrăcita X era confidenta secretelor tuturor femeilor din firmă. Ea era cea care îți dădea competent toate sfaturile posibile: profesionale, cum să faci mâncare, cum să–ți crești copiii, la ce film să mergi, unde să mergi în vacanțe, etc.

Sub nicio formă cineva nu s–ar fi putut gândi că respectiva femeie este real îndrăcită și demonizată, iar viața ei este un perfect fals existențial, creat din minciună, viclenie, impostură, răutate, invidie, sabotaj, trădare de aproapele („tragerea de limbă“ a colegilor de muncă), prea–curvie, etc.

Bineînțeles, după ce uimitoarea criză a trecut, femeia X a redevenit iar colega amabilă, hiper–politicoasă, „dulce“ și mieroasă care era de obicei și proprietarul și–a pus iconițele înapoi pe perete, la locul lor.

Cine a avut „ochi“ să „vadă“ a înțeles ce trebuia, cine nu a rămas să „doarmă“ în continuare și să prietenească cu demonizata X.

19.4.10.e. Orice icoană (mică, veche, uzată) a Sf.Maicii Domnului este purtătoare a Harului Sf.Duh.

Toate icoanele sunt purtătoare de Har, dar în mod curent oamenii simt mai des și mai

puternic Harul care provine de la icoanele cu Sf.Maica Domnului.

Nu este vorba doar despre icoanele din biserici și mănăstiri care pot avea o putere harismatică uriașă, o anumită putere harică au și icoanele pe care le au oamenii acasă. Harul Sf.Duh din aceste icoane deranjează permanent pe îndrăciții și demonizații care le au în case.

Se știe că Sf.Paisie Aghioritul avea lângă candelă o icoană a Sf.Maicii Domnului, de dimensiuni medii, de care era foarte atașat. Era o icoană modestă din lemn, la care de-abia se mai puteau înțelege chipurile care fuseseră pictate pe ea.

Întrebată însă care era misterul, de ce Sf.Paisie iubea atât de mult pe Sf.Maica Domnului care era reprezentată în această icoană: **sărutând această icoană, închinându-se ei, rugându-se ei, Sf.Paisie se umplea de Harul Sf.Duh.**

De necrezut pentru o minte atee sau raționalistă, datorită unei icoane vechi și „tocite“, Sf.Paisie avea trăiri dumnezeiești „peste fire“: bucurie, pace, ocrotire, siguranță, dragoste pentru Dumnezeu, dragoste pentru oameni, răbdare, râvnă pentru asceză, sfântă frică de Dumnezeu, etc.

Harul Sf.Duh care se revărsa din această icoană îi „hrănea“ sufletul, mintea și trupul Sf.Paisie Aghioritul cu trăiri dumnezeiești „peste fire“ și cu energie biofizică, astfel că pentru a fi complet „funcțional“ 21 ore pentru oameni și rugăciune, Sf.Paisie avea nevoie doar de 3 ore de somn pe zi.

Deci pentru creștinii care desconsideră valoarea icoanelor (fie ele mici, vechi și uzate), aceștia nu trebuie să piardă din vedere faptul că Sf.Paisie – despre care se știa că are o viață/trăire de sfânt, pentru a putea primi Harul Sf.Duh chiar și un „uriaș“ ca el avea nevoie să se închine la o mică icoană a Sf.Maicii Domnului.

Întrebată ce ne spunea în acest sens Sf.Paisie Aghioritul:

„– Gheronda, aș vrea ca Maica Domnului să mă țină și pe mine în brațele ei așa cum îl ține pe Hristos.

– Pe tine nu te-a ținut niciodată? Nu te-ai simțit niciodată ca un prunc în brațele ei? Eu mă simt ca un copil lângă ea. O simt ca pe Mama mea.

De multe ori merg și mă lipesc de icoana ei și spun: «Acum, Maica Domnului, voi suga puțin Har». Mă simt ca un prunc fără griji, care suga în brațele mamei lui și simte marea ei dragoste și nespusa ei afecțiune. Și astfel mă hrănesc cu Har.»¹⁰

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

19.4.10.f. Putem „umple“ o cameră cu Harul Sf.Duh dacă luăm/multiplicăm focul de la candela Sf.Maicii Domnului.

Timp de aproape 2.000 ani monahii din mănăstiri și mireni credincioși erau (și sunt) foarte atenți la un aspect/detaliu deosebit de important.

Ei aveau/au grijă ca **întotdeauna să facă focul la plită (în bucătărie) și în sobe (în camere, în baie, în cămăruța pentru saună, în magazie) folosind focul luat de la candela Sf.Maicii Domnului, care „merge“ non stop.**

Prin focul haric care arde neîncetat la candela Sf.Maicii Domnului este mereu sfințit (protejat haric) spațiul/camera unde arde candela, și sunt sfințite toate spațiile/camerele unde arde (în sobă) focul care este multiplicat de la candela Sf.Maicii Domnului.

Ce facem concret:

x. Luând focul de la candela Sf.Maicii Domnului, prima dată se aprinde o lumânare ceva mai groasă.

Pentru a fi „portal” spiritual de „lumină” necreată, peste lumina/flacăra de la lumânare se face semnul Sf.Cruci de 3 ori și se menește:

„În numele Tatălui, al Fiului și al Sf.Duh, Amin”.

Apoi cu această lumânare se aprind vreascurile și hârtia din sobe, plite, oriunde dorim să pornim un foc în scop de căldură, în scop alimentar și în scop de încălzire.

xx. Este o situație simplă dacă candela Sf.Maicii Domnului este în aceeași cameră cu soba sau este într-o cameră învecinată, dar ce facem dacă trebuie să aprindem un foc într-o sobă/plită aflată într-o altă clădire (și eventual afară plouă, bate vântul, etc.). Evident nu ne putem plimba cu lumânarea aprinsă pe afară, deoarece în doar 1 secundă flacăra lumânării se va stinge.

În acest caz, folosind focul de la lumânare, prima dată vom aprinde focul unui felinar protejat. Apoi cu acest felinar ne vom putea „plimba” pe la toate clădirile dorite.

Când ajungem la soba de destinație, vom folosi iar lumânarea de bază: cu această lumânare vom „lua” focul din felinar și vom aprinde focul din sobă (plită, etc.).

xxx. Probabil vă întrebați de ce practica bisericească și monahală milenară îi învăța pe monahi și mireni să facă acest lucru, mereu să „ia focul” doar de la candela Sf.Maicii Domnului.

Așa cum am spus la începutul acestui sub-capitol, are valoare de „portal” spiritual focul care este aprins la lumânări și candelă și în special cel aprins la candela Sf.Maicii Domnului. Atunci când luăm focul de la candela Sf.Maicii Domnului, practic multiplicăm focul original din candelă și „umplem” cu Har protector spațiul unde ajungem cu acest foc haric.

Spațiul/camera unde arde un foc (în sobe, în plită la bucătărie) care este luat de la candela Sf.Maicii Domnului este un spațiu protejat de Harul Sf.Duh, în aceste camere:

- nu vor porni incendii devastatoare;
- nu vor mai avea efect vrăjitoriile;
- se vor concepe, naște și crește copiii sănătoși;
- nu vor fi accidente casnice grave: arsuri, tăieturi, bătaii, oase rupte, căderi, etc.;
- oamenii vor avea un somn (mai) odihnitor, cu vise liniștite sau fără vise;
- oamenii vor avea un tonus psihic (foarte) bun: calm, liniște, pacea minții, cu gânduri bune, o gândire pozitivă, optimism, încredere, siguranță, etc.;
- oamenii nu vor avea: stress, agitație, nemulțumiri, certuri, frică, nesiguranță, acedie, deznădejde, tristețe, întristare, gânduri sinucigașe, etc.;
- căldura sobei va fi mai plăcută și odihnitoare;
- oamenii vor fi mai sănătoși și mai longevivi, nu vor avea boli grave sau acestea vor trece mai ușor;
- oamenii nu vor dezvolta patimi grave;
- mâncarea gătită la acest foc va fi mai gustoasă și sănătoasă;
- baia/sauna făcută va avea valoare terapeutică și de refacere a organismului;
- alimentele din magazie se vor păstra mai bine peste iarnă;

– animalele din aceste spații vor fi mai sănătoase și longevive (pisici, câini, șoareci, etc.);
etc.

Notă:

x. Aceasta este explicația reală pentru care Comisia Uniunii Europene a interzis în România toate formele de încălzire tradiționale–milenare, pe bază de foc și lemne. O realitate existențială care funcționează de mii de ani trebuie urgent spulberată în doar câțiva anișori, ceea ce evident este o nebunie climatică, totalitară și satanică.

Motivul real al interdicției este că în toate țările ortodoxe din UE milioane de oameni fac focul în sobe și plite luând/multiplicând focul de la candelă Sf.Maicii Domnului. Acest foc are valoare de portal spiritual de „lumină necreată”, el aduce în aceste camere Harul Sf.Duh.

xx. Acest lucru deranjează demonii, care astfel nu mai pot sta în aceste camere, nu mai pot sta în oamenii care locuiesc și dorm în aceste camere.

Astfel devine logică și explicabilă această ciudată și nebunească interdicție, din moment ce membrii Comisiei UE sunt sataniști care ascultă în mod conștient de ordinele demonilor.

xxx. Camerele protejate de focul haric (din sobe) nu mai pot fi infestate de duhurile bolilor, deci implicit în aceste case nu vor avea efecte grave pandemiile care vor urma.

19.4.10.g. Putem „umple” o cameră cu Harul Sf.Duh dacă aprindem o simplă lumânare.

x. Aprinderea unei lumânări are multiple întrebuințări și beneficii:

- vom aprinde o lumânare pentru a avea lumină: să vedem în jurul nostru, să citim;
 - neapărat vom aprinde o lumânare, atunci când acasă citim rugăciunile de tipic; Harul adus în cameră de focul/lumina lumânării va alunga demonii de lângă noi și ne va ajuta să ne concentrăm la rugăciune.
 - neapărat vom aprinde o lumânare, atunci când dorim să facem o rugăciune urgentă către Sf.Maica Domnului și/sau către Mântuitorul Iisus Hristos;
 - neapărat vom aprinde lumânări, atunci când mergem la biserică (minim 1 lumânare pentru vii și minim 1 lumânare pentru adormiți);
 - vom aprinde o lumânare atunci când avem decizii importante de luat;
 - vom aprinde o lumânare atunci când ne doare capul, sau suntem foarte oboșiți;
- De la o distanță de 1 metru confortabilă pentru ochi, timp de 15 minute privim fix la flacăra lumânării și spunem mental *rugăciunea lui Iisus* (pe inspirație–expirație).
- vom aprinde o lumânare atunci când este cineva bolnav;
- În mod ideal, vom aprinde o lumânare rămasă de la Sf.Maslu sau de la Învierea Domnului, apoi vom citi rugăciunile dorite.
- vom aprinde o lumânare atunci când avem puternice ispite trupești;
- În același timp vom face închinăciuni mici, metanii mari, etc.
- Etc.

xx. Flacăra/lumina unei lumânări/candele este portal de „lumină necreată” și pentru cei adormiți.

Când aprindem o lumânare/candelă și o menim pentru adormiți, acolo unde sunt ei

(iad sau rai) vor avea parte de „lumină necreată“.

Dacă adormiții noștri sunt în iad, pe lângă lumina vizibilă aceștia vor simți și o ușurare a muncilor pe care le suportă.

Pentru cei din iad, lumina vizibilă și ușurarea suferințelor durează doar atâta timp cât este aprinsă această lumânare (pentru noi sunt aprox. 30 minute).

În lumea noastră sunt 30 minute, dar acestea nu corespund cu timpul din iad care este variabil. După exemplele din paterice, 1 oră din timpul nostru poate echivala cu 300 ani într-o zonă din iad unde muncile sunt deosebit de grele.

Ajutorarea celor adormiți face obligatoriu parte din viața unui creștin–ortodox.

De aceea **ortodocșii vor aprinde zilnic minim 1 lumânare/candelă, pentru:** toți cei adormiți din neamul lor, preotul și nașii de botez, preotul și nașii de cununie, prieteni, cunoscuți, profesori, vecini, colegi de școală, colegi de muncă, binefăcători, etc.

Mai multe aspecte cu privire la ajutorarea celor adormiți pot fi citite în capitolul 3, la sub–capitolul **3.7.14**.

xxx. În mod ideal, vom folosi lumânări din ceară curată, în secundar vom folosi lumânări din ceară+parafină, și pe cât este posibil vom evita lumânările care sunt făcute doar din parafină.

Este practic interzisă folosirea lumânărilor ambientale, care conțin parfumuri și posibil substanțe toxice inodore, care sunt ne–detectate de mirosul/nasul uman.

iv. Pentru a fi portal spiritual de „lumină necreată“, peste lumina/flacăra de la lumânări (și candelă) se face semnul Sf.Cruci de 3 ori și se menește:

„În numele Tatălui, al Fiului și al Sf.Duh, Amin“.

Efectul de portal spiritual de „lumină necreată“ este mai puternic dacă pentru lumânare luăm/multiplicăm focul de la candela Sf.Maicii Domnului.

19.4.10.h. Harul Sf.Duh se simte foarte puternic și în spațiile unde au stat obiecte bisericești importante: icoane, Sf.Cruci, haine bisericești și călugărești, cărți bisericești. Un astfel de spațiu sfințit de Har este la Mănăstirea Gorovei (județul Botoșani), la subsolul unei mici biserici care a fost construită pe locul unde a fost găsită icoana făcătoare de minuni a Sf.Ioan Botezătorul.

Această mică bisericuță a fost construită pe locul unui fost stejar secular uriaș, în scorbura căruia s–au nevoit cândva sihaștri. Ulterior în timp, prin construcții succesive, scorbura acestui stejar uriaș a devenit în ziua de astăzi subsolul unei mici bisericuțe.

Bisericuța de care vorbesc nu este mănăstirea principală, ea se află la aproximativ 50 metri mai în jos de Mănăstirea Gorovei.

De obicei subsolul acestei bisericuțe nu este deschis publicului, el se deschide pentru vizitare doar la cererea expresă a credincioșilor care citesc cu mare atenție „Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul“, realizat special pentru icoana Sa care există la Mănăstirea Gorovei.

Dacă ajungeți la Mănăstirea Gorovei, rugați să vi se deschidă acest subsol și să–l vizitați, este un spațiu sfințit de fosta prezență a icoanei Sf.Ioan Botezătorul și de rugăciunile neîncetate ale multor călugări cu viață de sfinți.

Personal în acest subsol modest al bisericuței amintite am simțit un Har incomparabil

mai puternic, durabil și mai „clar“, decât Harul simțit la chilia Sf. Daniil Sihastrul (de lângă Mănăstirea Putna).

Bineînțeles este vorba despre trăirea mea personală, situația poate fi variabilă și diferită pentru fiecare.

19.4.11. O metodă de a obține și păstra neîncetat Harul cere doar puțină osteneală și este descrisă de Sfântul Paisie Aghioritul.

El ne învață că pentru a primi Harul omul trebuie să ia neîncetat aminte la 3 osteneți:

- a. să fie simplu și să practice simplitatea în orice aspect al vieții (de la vorbit și condus mașina, până la mâncat și acționat);
- b. să nu se preocupe de grija pentru alții, implicit fără: invidie, răutate, clevetire, comentare, vorbire în deșert, judecare, osândire;
- c. să spună mental încontinuu *rugăciunea lui Iisus*, adică să repetăm mental încontinuu propoziția—rugăciunea simplă:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă“.

Atâta timp cât suntem atenți la aceste 3 aspecte de bază Harul vine la noi negreșit.

Nu ajungem la stări de extaz mistic—contemplativ și nu vom fi „răpiți“ cu mintea la Dumnezeu, dar vom avea o foarte bună stare sufletească. Vom primi în suflet bucurie, împăcare cu sine, pace cu cei din jur, liniște, iertare, evlavie, pocăință, dragoste.

În mod evident și clar vom avea o stare sufletească calitativ superioară stării noastre sufletești obișnuite.

19.4.12. Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh ÎN TIMPUL RUGĂCIUNII DE CALITATE, ÎN TIMP CE NE RUGĂM CALITATIV.

19.4.12.a. Harul se primește mult mai ușor într-o zi de post, în timpul și/sau după rugăciunea de calitate.

După Sf. Paisie Aghioritul, cele mai bune ore de rugăciune sunt cele 3 ore de seară, imediat după apusul soarelui și cele 3 ore de după miezul nopții. Cu aproximație, este vorba despre **intervalul orar 21–3 dimineța**.

Nu știu de ce este acest lucru, dacă este pentru că oamenii atunci dorm și „producția“ de gânduri se oprește, fie pentru că toate Cerurile sunt „deschise“ între orele 24–4 dimineța. Cert este că mii de monahi și simpli credincioși se roagă foarte ușor și puternic în acest interval de timp. Har se primește oricând, în orice moment al zilei, doar că în timpul zilei este mai mare osteneala pentru a ne aduna mintea pentru o rugăciune de calitate.

Se poate foarte ușor observa această ușurință a rugăciunii și metaniilor de calitate noaptea. Mintea devine foarte clară, gândurile de împrăștiere se opresc, în mod natural apare dragostea și evlavia noastră pentru Dumnezeu.

Dacă ultima masă a zilei a fost între orele 16–18, în acest interval de timp (21–3 dimineța) putem primi Harul Sfântului Duh după numai 20 metanii mari de calitate sau un singur Tatăl Nostru, desigur spus cu maximă calitate, cu „coborârea minții în inimă“.

Pentru detalii cu privire la realizarea rugăciunilor de calitate, puteți citi în cadrul capitolului 3 întreg sub—capitolul **3.4.**, cu toate paragrafele sale.

19.4.12.b. Un alt aspect important este hotărârea, disciplina și continuitatea

(statornicia) pentru a respecta programul (canonul, pravila) de rugăciuni pe care ni le-am stabilit în mod autodidact (sau care ne-a fost dat de către preot).

Practic aici este vorba despre respectarea unei forme de ascultare care ne este dată, sau pe care ne-am impus-o în mod autodidact.

Programul de rugăciune autodidact nu îl stabilim cum vrem noi, prin înșelare („părere de sine”), ci urmăm sfaturile pe care le primim direct (la cerere) și sfaturile pe care le dădeau marii duhovnici către fii lor duhovnicești.

Împlinirea ascultării pentru a respecta programul de rugăciune cere din partea noastră o anumită osteneală: determinare, hotărâre, voință, curaj, disciplină, perseverență, continuitate (statornicie), răbdare, silire de sine, implicare și participare sufletească, dăruire, înfrânare de la aspecte secundare, etc.

Tocmai această osteneală și statornicie în respectarea pravilei de rugăciune este recompensată de Dumnezeu prin „tăria” (puterea) gândirii, virtuți sufletești și harisme ale Sfântului Duh.

FACEM ASCULTARE PENTRU A ÎMPLINI CU STATORNICIE (CONTINUITATE) UN PROGRAM/CANON DE RUGĂCIUNI ZILNICE = PUTEM PRIMI VIRTUȚI SUFLETEȘTI + HARISME ALE SF.DUH.

19.4.13. Dumnezeu este bun, milostiv și generos cu Harul său în special pentru osteneala rugăciunilor de dimineață, făcute cu smerenie, pocăință, evlavie, recunoștință.

Practica monahală este foarte strictă în ceea ce privește rugăciunile de dimineață devreme, pentru monahi nu există ca răsăritul Soarelui să-i găsească dormind. Chiar aceia care fac noaptea privegheri și dorm puțin spre sfârșitul nopții, neapărat se trezesc la răsăritul Soarelui, pentru rugăciunile de dimineață. Această grijă deosebită pentru osteneala rugăciunilor de dimineață își are originea în discuțiile pe care Dumnezeu le-a avut cu proorocii Ieremia și Iezechiel și în referirile care se pot găsi în Psaltire.

Sunt foarte multe pasaje în Biblie cu diferite situații, care arată importanța pe care Dumnezeu o arată dimineții: Dumnezeu le vorbește dimineața, îi învață pe cei doi ca jertfa oamenilor să-I fie adusă dimineața (atunci era jertfa unui miel, azi este jertfa rugăciunii), îndurarea și „înnoirea” (adică Harul) Lui se dă oamenilor dimineața. În toate dialogurile acestor doi prooroci cu Dumnezeu, timpul pentru mila lui Dumnezeu și jertfa oamenilor este dimineața. Nu la prânz, nu seara, ci dimineața devreme.

lată mai jos doar câteva din aceste situații¹¹:

„Și ei Mi-au întors spatele, nu față; Eu i-am învățat dimineața devreme, dar ei n’au mai ascultat, ca să primească învățătură.” (Ieremia cap.32, paragraful 33)

„Nu-s părăsit de Domnul întru milă, nici isprăvită e’ndurarea Lui; în toată dimineața se’nnoiesc și mare e credințioșia Lui.” (Plângerile lui Ieremia, cap.3, paragraful 22,23)
„Iar dimineața a fost cuvântul Domnului către mine, zicând:” (Iezechiel, cap.12, paragraful 8)

„Iar eu i-am vorbit poporului dimineța, așa cum El îmi poruncise, iar seara mi-a murit femeia; iar a doua zi dimineța am făcut așa cum El îmi daduse poruncă.” (Iezechiel, cap.24, paragraful 18)

„Dar mâna Domnului fusese peste mine seara, mai înainte ca el să fi venit, și mi-a deschis gura când el a venit dimineța la mine; și de’ndată ce gura mi s’a deschis, ea nu s’a mai oprit.” (Iezechiel, cap.33, paragraful 22)

„El va aduce zilnic, ca ardere-de-tot Domnului, câte un miel de un an, fără meteahnă; dimineța îl va aduce;” (Iezechiel, cap.46, paragraful 13)

„Mielul și prinosul de pâine și untdelemnul le vom aduce dimineța, ca veșnică ardere-de-tot.” (Iezechiel, cap.46, paragraful 15)

În mod canonic rugăciunile de dimineță se găsesc în Ceaslov. Dar sunt multe alte rugăciuni care se pot spune dimineța (citite, spuse din memorie). Iată mai jos una dintre cele mai frumoase rugăciuni care se pot spune dimineța devreme (la revărsatul zorilor).

Pentru o astfel de rugăciune spusă dimineța devreme din inimă, cu evlavie, pocăință și durere, este foarte posibil ca Dumnezeu să-ți dea Harul Său. Ca urmare, pentru câteva ore, VEI AVEA TRĂIREA HARULUI SFÂNTULUI DUH.

Este bine să memorăm această frumoasă rugăciune și să o spunem dimineța devreme, fie acasă înainte de trezirea copiilor (și acasă aprindem și o candelă), fie în drumul nostru spre serviciu. În casa în care această rugăciune se spune dimineța la revărsatul zorilor (înainte de la răsăritul Soarelui), toată familia va avea peste membrii ei Harul, cu toții vor avea o zi cu pace, liniște și siguranță.

RUGĂCIUNEA LUI SOFORNIE SAHAROV DE LA REVĂRSATUL ZORILOR (preluată prin tradiția orală athonită de la Sf. Siluan Athonitul):

- „1. Doamne Cel veșnic și Făcătorule a toate,*
- 2. Care în bunătatea Ta cea nepătrunsă m-ai chemat în această viață,*
- 3. Care ai revărsat peste mine Harul Botezului și pecetea Sfântului Duh,*
- 4. Care ai sădit în mine dorința de a te căuta pe Tine,*
- 5. Singurul adevăratul Dumnezeu, ascultă rugăciunea mea.*
- 6. N-am viață, nici lumină, nici bucurie, nici înțelepciune,*
- 7. Nici tărie fără numai în Tine, Dumnezeule.*
- 8. Din pricina fărădelegilor mele nu îndrăznesc să-mi ridic ochii mei spre Tine.*
- 9. Dar Tu ai spus ucenicilor Tăi: «Tot ce veți cere în rugăciune cu credință veți primi» și «Orice veți cere în numele Meu, voi face vouă».*
- 10. De aceea, îndrăznind să Te chem:*
- 11. Păzește-mă de orice prihană a trupului și a duhului.*
- 12. Învață-mă să mă rog cum se cuvine.*
- 13. Bindecuvântează această zi pe care ai dat-o slugii Tale nevrednice.*

14. *Cu puterea binecuvântării Tale, fă-mă în stare să grăiesc și să lucrez în toată vremea spre slava Ta,*
15. *Cu duh curat, cu smerenie, răbdare, dragoste, blândețe, pace, curaj și înțelepciune,*
16. *Dându-mi de-a pururea seama de prezența Ta.*
17. *Doamne Dumnezeule, în necuprinsa Ta bunătate,*
18. *Arată-mi calea voii Tale și dă-mi să umblu în fața Ta fără păcat.*
19. *Tu Doamne, Tu știi cele de care am nevoie.*
20. *Cunoști orbirea și neștiința mea, cunoști neputința și stricăciunea sufletului meu,*
21. *Dar nici durerea și întristarea mea nu-Ți sunt ascunse Ție.*
22. *De aceea, Te rog, ascultă rugăciunea mea și prin Duhul Tău Cel Sfânt învață-mă calea pe care să merg;*
23. *Iar atunci când voința mea ticăloasă mă va conduce pe alte cărări*
24. *Nu mă cruța, Doamne, ci silește-mă să mă întorc la Tine.*
25. *Prin puterea iubirii Tale, fă-mă să mă țin cu tărie de ceea ce este bine.*
26. *Păzește-mă de tot cuvântul sau fapta care strică sufletul;*
27. *De orice porniri care nu găsesc bună plăcere înaintea Ta și-l rănesc pe semenul meu.*
28. *Învață-mă ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc.*
29. *Dacă e voia Ta să nu răspund, fă-mă să tac în duh de pace,*
30. *Să nu întristez, nici să-i rănesc pe semenii mei.*
31. *Așează-mă în calea poruncilor Tale și până la ultima mea suflare*
32. *Să nu mă lași să rătăcesc departe de lumina îndreptărilor Tale,*
33. *Ca poruncile Tale să fie singura lege a ființei mele pe acest pământ în veci.*
34. *Doamne, rogu-Te, ai milă de mine.*
35. *Păzește-mă în întristarea și nenorocirea mea și nu ascunde calea mântuirii de la mine.*
36. *În nebunia mea, Dumnezeule, cer de la Tine lucruri multe și mari.*
37. *Dar îmi aduc pururea aminte de răutatea mea, de ticăloșia și josnicia mea.*
38. *Miluește-mă! Nu mă depărta de la Fața Ta din pricina nevredniciei mele.*
39. *Ci sporește în mine conștiința acestei nevrednicii și dă-mi mie, celui mai rău dintre oameni,*
40. *Să Te iubesc pe Tine așa cum ai poruncit: din toată inima mea și din tot sufletul meu și din tot cugetul meu și cu toată tăria mea: din toată ființa mea.*
41. *Da, Doamne, prin Duhul Tău Cel Sfânt, învață-mă dreapta judecată și cunoștință.*
42. *Dă-mi să cunosc adevărul Tău înainte de a intra în mormânt.*
43. *Ține-mă în viață în această lume ca să-Ți pot aduce pocăință după vrednicie.*
44. *Nu mă lua la jumătatea zilelor mele, nici când mintea mea e oarbă încă.*
45. *Când Îți va bineplăcea să pui capăt vieții mele, dă-mi de veste dinainte,*
46. *Ca să-mi pot pregăti sufletul să vină înaintea Ta.*
47. *Fii cu mine, Doamne, în acel ceas înfricoșător și dă-mi bucuria mântuirii Tale.*
48. *Curățește-mă de toate gândurile tainice, de toată răutatea ascunsă întru mine,*
49. *Și dă-mi răspuns bun la scaunul Tău de judecată.*
50. *Doamne, în mare mila Ta și necuprinsa Ta dragoste de oameni,*
51. *Ascultă rugăciunea mea. Amin.*¹²

19.4.14. Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh în special oamenilor care depun osteneala combinată a metaniilor mari și psalmodierii rugăciunilor: FACEM METANII MARI + FACEM SFÂNTA CRUCE + PSALMODIEM MENTAL RUGĂCIUNILE DORITE.

(psalmodiem psalmi, acatiste, *rugăciunea lui Iisus*, rugăciunile de dimineață, tropare, axioane, rg. Tatăl Nostru, etc).

19.4.14.a. Psalmodierea mentală a rugăciunilor în timpul zilei.

Cu sau fără metanii mari, psalmodierile pot fi realizate mental de-a lungul întregii zile. Pentru a primi și păstra Harul Sf. Duh, Sfântul Paisie Aghioritul dădea o mare atenție pentru următoarele aspecte: psalmodierea rugăciunilor (psalmi, tropare, axioane, rg. de slavoslovire a lui Dumnezeu, *rugăciunea lui Iisus*, etc.), rugăciuni pentru ceilalți (făcute cu dragoste și durere), metanii mari, luarea aminte la sine și mare atenție pentru paza și trezvia minții.

Psalmodierea (verbală, mentală) este o cântare lentă, „lungită”, ușor tânguică, ușor „legănată”, litanică și monotonă a textului unei rugăciuni. Psalmodierea este o cântare cu dragoste, tăierea vocii, durere, pocăință, smerenie, evlavie, dor, tânguire. Astfel că în anumite aspecte, psalmodierea rugăciunilor se aseamănă cu un cântec de dor și jale, specific baladelor populare românești. Psalmodierea se face cu profunzimea minții, cu atenția complet „cufundată” în cuvintele rugăciunii.

Psalmodierea (cântarea) cuvintelor unei rugăciuni crește timpul dedicat acesteia, dar este net superioară calitativ simplei citiri sau repetări mentale a unui text duhovnicesc. Același text ar trebui citit (verbal sau în minte) de 3–4 ori pentru a obține același efect de tipul atenție–înțeleg–simt, pe care îl poate genera o singură psalmodiere a aceluiași text.

Marele secret al trăirii unei rugăciuni, al realizării concrete a *Rugăciunii inimii* (de tipul atenție–înțeleg–simt, care să ne poarte rapid spre „sufletul” rugăciunii și implicit spre primirea Harului) este psalmodierea (cântarea) verbală sau mentală a cuvintelor rugăciunilor: psalmi, acatiste, tropare, axioane, rg. Tatăl Nostru, rugăciuni de dimineață și de seară, *rugăciunea lui Iisus*, rugăciuni de strană, Liturghia, Vecernia, Pavecernița, etc.

Mai multe aspecte cu privire la psalmodierea rugăciunilor puteți citi la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.4.1.TZ**.

19.4.14.b. Psalmodierea mentală a rugăciunilor combinată cu metaniile mari.

Aceasta este explicația pentru care credincioșii nu se pot dezlipi de metanii: dacă ne rugăm calitativ, Harul vine la noi în foarte scurt timp.

Nu este nevoie de sute de metanii pentru a primi Harul, cine face sute și mii de metanii zilnic și duce rugăciunea la inimă face acest lucru deoarece el a fost deja „răpit” cu mintea la Dumnezeu și nu mai este conștient ce face cu trupul său.

Cine face astfel de metanii calitative poate primi atât de mult Har, încât să ajungă „răpit” cu mintea. Nu trebuie să fii un mare ascet sau monah pentru a te învrednici de la Dumnezeu de o astfel de răsplătă. Pur și simplu la un moment dat nici nu mai știi că trupul tău se apleacă și face metanii, te mai „trezești” după câteva ore, când te dor mâinile de la atâtea Cruci făcute.

Pentru a înțelege „valoarea” harică a metaniilor mari, citiți în capitolul 3 la paragraful **3.4.1.h** textul Părintelui Mihai Lungeanu, care „vedea” lucrarea și prezența Harului Sf. Duh.

Practica monahală a descoperit de mult acest mare secret:

HARUL SE PRIMEȘTE CEL MAI UȘOR PRIN URMĂTOAREA PRACTICĂ ÎN 4 PAȘI:

1. „ÎNCĂLZEȘTI” SUFLETUL (stare sufletească de durere a inimii, pocăință, evlavie, dragoste pt. Dumnezeu, recunoștință, ascultare);
2. FACEM METANII MARI;
3. PENTRU FIECARE METANIE MARE FACEM CORECT O SFÂNTĂ CRUCE;
4. LA FIECARE METANIE PSALMODIEM (MENTAL, VERBAL) UN ENUNȚ AL UNEI RUGĂCIUNI. (psalmi, acatiste, tropare, rg. de slavoslovire a lui Dumnezeu, rg. Tatăl Nostru, rugăciunea lui Iisus, etc.)

Orice rugăciune ajunge ușor la „inimă” (se realizează de fapt *Rugăciunea inimii* și se primește Harul) prin practica metaniilor mari însoțite de Sfânta Cruce și de PSALMODIEREA verbală sau mentală a rugăciunilor.

Adică în timp ce ne coborâm în jos genunchii și ne aplecăm cu fruntea până la podea, facem cu mâna dreaptă o Sf.Crucă și în același timp psalmodiem în mintea noastră un enunț din diverse rugăciuni.

Atunci când le facem în acest mod, calitative (cu durere, evlavie și dragoste pentru Dumnezeu) și ducem la „inimă” înțelesul cuvintelor *rugăciunii lui Iisus*, Harul poate veni la noi după numai 20 metanii mari.

Harul se primește cel mai ușor dacă facem această osteneală între orele 24–4 dimineața.

De aceea monahii au o mare preferință să facă metanii mari în timpul nopții, să facă de multe ori corect Sfânta Cruce și în același timp să psalmodieze (mental, cu buzele) rugăciuni precum: psalmi, acatiste, tropare, rugăciunea Tatăl Nostru, *rugăciunea lui Iisus*.

RESPECTĂM UN CANON ZILNIC DE 100–1.000 METANII MARI = PRIMIM HARUL SF.DUH

De exemplu pentru Psalmul 50, pentru fiecare enunț se face:

câte o metanie mare + câte o Sf.Crucă + psalmodierea mentală a enunțului.

Psalmul 50 are 20 enunțuri/propoziții, deci se psalmodiază verbal/mental fiecare enunț, se fac în total 20 Sfinte Cruci și simultan 20 metanii mari.

La o rugăciune cu X enunțuri (propoziții) vom face:

X psalmodieri mentale ale textului + X metanii mari + X Sfinte Cruci.

Desigur aceste metanii mari și psalmodierea mentală a rugăciunilor nu se face mecanic, în mod tipicar, din obligație, cu caracter milităresc–disciplinat, pentru că „așa trebuie”.

Și aici se aplică „regula de aur”: înainte de a face metaniile, trebuie să ne „încălzim” sufletul, să activăm câteva stări sufletești: dragoste pentru Dumnezeu, evlavie, recunoștință, pocăință, durere, întristare, smerire de sine, râvnă. Aceste stări sufletești sunt cea mai puternică motivație pentru osteneala unei rugăciuni de calitate, făcută cu participarea minții și a inimii.

19.4.15. Pe termen scurt și lung, primirea și păstrarea Harului Sfântului Duh este

condiționată și garantată de pocăință și trezvia minții (prin rugăciunea lui Iisus), însoțite de asceza trupului.

Cea mai simplă metodă de a primi și păstra Harul Sfântului Duh este următoarea: asceza trupului + pocăință + permanent trezvia minții (prin rugăciunea lui Iisus) + rugăciunea de calitate (pravila personală, rugăciuni canonice).

Devenim atunci cu toată ființa noastră (suflet, trup, minte) un „vas“ curat, care se poate „umple“ de Duhul. Devenim cu toată ființa noastră un „burduf nou“, care poate primi și păstra „vinul“ cel ales.

PRIMIM ȘI PĂSTRĂM HARUL SFÂNTULUI DUH =

- 1. ASCEZA TRUPULUI +**
- 2. POCĂINȚĂ PENTRU LUCRAREA PATIMILOR ȘI A PĂCATELOR FĂCUTE +**
- 3. TREZVIA MINȚII (încărcăm mintea cu disciplina rugăciunii lui Iisus, nu răspundem la dialogul mental al gândurilor) +**
- 4. RUGĂCIUNEA DE CALITATE (îndeplinirea cu perseverență/disciplină a unei pravile de rugăciune zilnică auto-asumată).**

19.4.15.a. Asceza trupului.

Asceza trupului înseamnă doar osteneala trupului în timpul căreia putem avea starea de „trezvie a minții“, adică este **efortul fizic care este dublat de rugăciunea minții.**

Deci nu este asceză a trupului orice muncă depusă, în timpul căreia mintea noastră nu lucrează rugăciunea.

Tipuri de asceză a trupului sunt și următoarele:

– orice post alimentar;

Toate postirile sunt binevenite, necesare și chiar obligatorii, pentru a putea primi și păstra Harul Sfântului Duh. Există însă și un post dedicat Sfântului Duh și acesta este Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

Deci acest post canonic este dedicat celor doi Apostoli și Sfântului Duh. Cu privire la tipurile de postire alimentară, vedeți în cadrul capitolului 3, la paragraful **3.7.6.**

– stăm în picioare la slujbe în Biserică și acasă la pravilele de rugăciune;

– spunem încontinuu cu gura în șoaptă *rugăciunea lui Iisus*:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă“;

O asceză mai bună este ca în timp ce cu gura spunem neîncetat *rugăciunea lui Iisus*, cu mâna dreaptă să facem pe corp neîncetat în mod corect sute de Sfinte Cruci.

Când obosim să facem Sfinte Cruci cu mâna dreaptă, le vom face cu mâna stângă, apoi iar folosim mâna dreaptă, etc.

– facem corect pe trup cu mâna dreaptă semnul Sf. Cruci (vedeți în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.3**);

– facem închinăciuni (mici, mari) și metanii mari;

– mergem pe jos: înspre și de la serviciu, la cumpărături, la plimbare, facem marșuri militare, etc;

– munca fizică realizată doar cu mâinile (rucodelia);

– somnul polifazic;

Este variabil, în funcție de puterile și programul fiecăruia: 5–6 ore de somn noaptea și/sau dimineața și 3–4 ore de somn după-amiaza.

- munca fizică a întregului trup, pentru folosul propriu și/sau în folosul altor oameni: orice activitate în agricultură, orice activitate industrială, spargem lemne, cărăm saci, activități de construcție și reparație, etc;
- slujirea și ajutorarea altor oameni: bolnavi, neputincioși, paralizați, bătrâni, copii mici, etc;
- efortul fizic de a sta la birou pentru a realiza orice munci intelectuale, dar în timpul cărora putem avea starea de „trezvie a minții” (mintea poate lucra în acest timp *rugăciunea lui Iisus*: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”).
- boala fără de voie, când nu realizăm postire cu proprie voință.

19.4.15.b. Pocăință pentru lucrarea patimilor și a păcatelor făcute.

Nu poate exista primirea Harului Sfântului Duh fără pocăința permanentă și neîncetată pentru toate păcatele făcute.

Lucrarea harismei pocăinței are loc datorită următoarelor condiții:

- 1. existența Botezului Creștin–Ortodox (Sf.Botez + Sf.Mirungere) +**
- 2. voința liberă a omului +**
- 3. acțiunea „energiilor” necreate ale harismei pocăinței.**

Deci nu poate exista pocăință fără Botez Creștin–Ortodox și fără libera voință a omului. Pocăința este o harismă naturală a Sf.Duh, care este dată omului odată cu Harului Botezului Creștin–Ortodox.

Implicit, **duce la pierderea capacității de pocăință (harismei pocăinței, pierderea mântuirii) toate acțiunile de lepădare conștientă și voluntară a Harului Botezului Creștin–Ortodox**, precum sunt și următoarele:

- apostazia conștientă a credinței ortodoxe (trecerea la o erezie creștină sau ne–creștină);
- lepădarea din convingere, declarativă și/sau faptică de credință, Biserică, Dumnezeu;
- trădarea conștientă a credinței ortodoxe (realizată de episcopi, prin schimbarea Sfintelor Dogme date nouă de Dumnezeu, prin osteneala Sfinților Părinți);
- acceptarea conștientă a pecetluirii antihristice;
- înregimentarea conștientă în structuri de informație și putere oculte–demonice, ocazie cu care omul depune un jurământ de lepădare de Dumnezeu și de slujire a demonilor;

Evident acest jurământ demonic nu are o exprimare directă, pentru a nu speria novicele.

- perseverarea conștientă în păcatele „de moarte” ale sufletului;
- împreună–lucrarea mentală a omului cu voința demonilor aflați în creierul omului;
- vrăjitoria (practicarea, plata serviciilor de vrăjitorie).

Conform cu Sf.Nicodim Aghioritul, toate păcatele cotidiene și toate păcatele asociate lucrării patimilor pot fi anulate doar prin POCĂINȚĂ.

Aceasta înseamnă realizarea a 4 lucrări, dintre care trei sunt ale omului:

zdrobirea inimii (conștiința păcatelor, durerea și căința personală, lepădarea de Sine), mărturisirea (spovedania cu sinceritate și căință), rugăciunea de dezlegare (pe care o face preotul), realizarea canonului duhovnicesc (corespunzător cu păcatele făcute).

LUCRĂRILE POCĂINȚEI (după Sf.Nicodim Aghioritul) =

- 1. ZDROBIREA INIMII (CĂINȚA, POCĂINȚA) +**
- 2. MĂRTURISIREA PĂCATELOR (SPOVEDANIA) SUB EPITRAHILUL PREOTULUI +**
- 3. RUGĂCIUNEA DE DEZLEGARE A PREOTULUI +**
- 4. RĂBDAREA ȘI VOINȚA PENTRU ÎNDEPLINIREA CANONULUI PRIMIT DE LA PREOT.**

Foarte importantă este realizarea canonului pe care îl dă preotul (duhovnicul) omului. Canonul de pocăință corespunzător unor gânduri, intenții și fapte nu înseamnă doar părerea de rău, regretul sincer, lacrimile, cererea personală de iertare de la păgubit, reparațiile acordate păgubitului (financiare, morale), cererea de iertare de la Dumnezeu, citirea unor rugăciuni, facerea de metanii mari, postirea, interdicția pentru împărtășire, dorința de a nu mai face păcatul, facerea de milostenii, etc.

Toate acestea sunt bune, necesare și obligatorii, dar ele nu constituie esența pocăinței. Indiferent de gravitatea păcatelor, **cel mai important canon al pocăinței pe care omul trebuie să îl realizeze este „lepădarea de Sine“**, adică voința, osteneala, jertfirea, nevoința și silința de a nu mai face/repetă niciodată păcatul.

Păcatul trebuie smuls, dez-rădăcinat pentru totdeauna din ființa noastră, din Sinele nostru. Deci este vorba despre o schimbare existențială categorică, de o decizie (și hotărâre, determinare, seriozitate, dârzenie) categorică și definitivă.

Învățătura Mântuitorului nostru Iisus Hristos despre „lepădarea de Sine“ exact această pocăință o desemnează: asceza, osteneala, jertfirea, voința, silirea de sine, decizia/hotărârea de a lepăda definitiv de la Sine (din Sine) orice păcat, slăbiciune, trândăvie, nepăsare, posibilitate pentru ispitire demonică.

Aspectele exterioare ale pocăinței menționate mai sus, au doar rolul de a ne ajuta în această asceză a „lepădării de Sine“.

Apoi urmează variabil (în funcție de gravitatea păcatelor și de iconomia preotului) realizarea unor diferite aspecte duhovnicești: milostenie, donații, botezarea de copii, adoptarea de copii, post, pravile de rugăciune, metanii mari, oprirea de la Sfânta Împărtășanie, etc.

Pentru ce facem pocăință și ce păcate vom spovedi:

x. În primul rând, este vorba despre pocăința pentru toate păcatele noastre cotidiene, făcute cu voie sau fără de voie: cu gândul, imaginația, cuvântul, intenția, fapta (intenția împlinită prin faptă), atitudinea, acceptările.

xx. În mod deosebit, trebuie să avem o pocăință hotărâtă pentru toate patimile pe care le lucrăm.

Foarte eficiente pentru exorcizarea din trupul nostru a demonilor patimilor sunt spovedirile dinainte de slujba Sf.Maslu și apoi participarea la această slujbă.

EXORCIZĂM DEMONII PATIMILOR = SPOVEDIM PĂCATELE ASOCIATE CU O PATIMĂ ÎNAINTE DE SLUJBA SF.MASLU + APOI PARTICIPĂM LA SLUJBA SF.MASLU.

xxx. Trebuie să avem o atenție și pocăință deosebite pentru a stopa imediat, complet și definitiv, lucrarea celor 7 patimi „de moarte“ ale sufletului, cu toate vlăstarele lor: mândria, cu toate vlăstarele ei principale: trufia, orgoliul, slava deșartă, încăpățânarea, iubirea de sine, părerea de sine, etc.;

mânia, cu toate formele ei de manifestare: prin gând, cuvânt, intenție, faptă;
trândăvia, cu toate vlăstarele ei principale: lăncezeala, lenea, moleșeala, acedia, întristarea demonică, deznădejdea;
invidia, cu toate vlăstarele ei principale: ura, viclenia, perfidia, dușmănia, răutatea, criticismul, negativismul, clevetirea, jignirea, căutarea de ceartă, judecarea, osândirea, trădarea, turnătoria, delațiunea, ostilitatea;
desfrânarea, cu toate formele ei principale: curvia, prea-curvia, malahia, incestul, sodomia, pornografia, pedofilia, lipsa de înfrânare în imaginație;
lăcomia de bani, cu toate formele ei: avariția, zgârcenia, arivismul, dorința de căpătuială;
lăcomia alimentară, poftele pântecelui.

Dacă am primit Harul, pentru a-L păstra trebuie să avem osteneala, înfrânarea și silirea de sine pentru a stopa toate păcatele personale cotidiene și toată lucrarea demonică asociată păcatelor „de moarte”.

Nepăsarea și lucrarea unei singure patimi „de moarte” duce la „pierderea” tuturor faptelor/lucrărilor bune făcute și la imposibilitatea primirii Harului.

19.4.15.c. Trezvia minții.

Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh în special oamenilor care depun osteneala pentru a avea neîncetat starea de TREZVIE A MINTII.

Esențial pentru a primi Harul este osteneala, munca, efortul mental de a ne păstra mintea în starea de trezvie. Starea de trezvie a minții nu se obține și nu se păstrează în mod natural, de la sine, ea nu este o stare de normalitate a minții umane.

„Normalitatea” minții umane este împrăștierea, trândăvia, nepăsarea, uitarea, delăsarea, grijile inutile, preocuparea pentru viața altuia, gândurile rele.

Paza minții (trezvia minții) necesită din partea omului un efort psihic-intelectual, cere voință, efort, osteneală, determinare și dragoste pentru Mântuitorul Iisus Hristos.

Degeaba ne silim la *rugăciunea lui Iisus*, postiri și alte forme de asceză, dacă pe acestea nu le însoțim de practica conștientă a stărilor trezvitoare absolut esențiale.

În modul cel mai esențial posibil,

REALIZAREA PRACTICĂ A TREZVIEI MINTII (PAZA MINTII) =

- 1. VIGILENȚĂ, ATENȚIE CONȘTIENTĂ ȘI CONTINUĂ LA SINE (LUAREA AMINTE LA SINE) +**
- 2. COMPLETĂ ATENȚIE MENTALĂ LA CUVINTELE RUGĂCIUNILOR SPUSE MENTAL (neîncetat *rugăciunea lui Iisus*) +**
- 3. SMERENIE (smerită cugetare, smerire de sine, întristarea „cea bună”, cumințenia duhului, umilința duhului, răbdare, simplitate, psalmul 50).**

Pentru cei aflați neîncetat în starea de trezvie a minții, din prima secundă apare identificarea, stoparea, înfrânarea și împotrivirea la orice gând sau impuls negativ, care înseamnă păcat.

Pe termen scurt starea de „trezvie a minții” se poate obține prin efortul atenției conștiente, dar pe termen lung (ore continui) starea de trezvie a minții se obține și se păstrează DOAR prin practicarea rugăciunii minții, însoțită de calm, tăcere și smerenie (smerire de sine, smerită cugetare):

„Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă”.

Deci Harul nu se primește pentru starea de prezență și osteneala atenției obținute prin vigilență sau prin orice altă modalitate lumească (meditații, droguri, muzică, etc).

Harul vine în inima noastră doar dacă starea de trezvie a minții se obține prin smerirea de sine și neîncetata repetare mentală a numelui Fiului lui Dumnezeu.

Concret Harul este adus de numele Mântuitorului, însuși Sfânt numele „Iisus Hristos” este purtător și aducător de Har. Continua repetare a numelui Mântuitorului face ca mintea să se așeze automat și continuu în starea de trezvie, iar împărăștierea gândirii încetează.

Repetarea Sfântului nume a Fiului lui Dumnezeu aduce în inima omului Harul cu picătura. Pentru o perioadă de timp, în afara stării mentale de trezvie (prezență) nu apar stări organice „peste fire”, trăiri duhovnicești deosebite.

Dar picăturile se adună, zi după zi și lună după lună. Astfel că la un moment dat „inima” se umple de Harul și omul poate AVEA TRĂIREA INTEGRALĂ A HARULUI.

Diferența față de Harul primit cu ocazia închinării la Sfinte Moaște este că Harul primit prin osteneala personală a rugăciunii lui Iisus nu dispăre după câteva ore sau zile.

Acest Har este stabil și rămâne în sufletul omului atâta timp cât omul va continua osteneala rugăciunii minții, osteneala pentru a-și păstra mintea în starea de prezență conștientă și trezvie a minții. Odată cu stabilizarea Harului omul poate primi daruri mari, precum rugăciunea neîncetată a inimii și completa despățimire.

Pentru o mai bună înțelegere a trezviei minții citiți în capitolul 3 paragraful 3.5.2.

19.4.16. Dumnezeu îi dă omului Sfântul Său Har atunci când acesta are o HOTĂRÂRE EROICĂ „PESTE FIRE” (ESTE DETERMINAT, IMPLACABIL, DEFINITIV, CATEGORIC, FERM, SERIOS) și își respectă în mod disciplinat și continuu făgăduințele și promisiunile auto-asumate (personale, voluntare) pe care le face lui Dumnezeu.

Dumnezeu ia foarte în serios promisiunile și făgăduințele pe care omul le promite și răsplătește îndeplinirea acestor promisiuni. Aceste promisiuni pot fi dintre cele mai diverse, mai mici sau mai mari, dar ideea fundamentală este că odată făcute în fața lui Dumnezeu, ele trebuiesc neapărat respectate.

Exemple ce putem promite lui Dumnezeu că vom face: respectarea unui canon de rugăciune, tăcere, respectarea zilelor de post, facerea de milostenie, mersul regulat la Biserică, completa despățimire, stoparea agresivității verbale și/sau fizice, schimbarea atitudinii față de propria familie și/sau față de colegi (angajați, subordonați), citirea Bibliei, spovedirea, împărtășirea, etc.

Desigur, întotdeauna respectarea promisiunilor făcute lui Dumnezeu necesită din partea omului hotărâre (determinare), voință, silire de sine, disciplină, osteneală, efort conștient.

19.4.16.a. Experiența monahală spune clar: „**Dai voință, iei putere**”.

Adică în „traducere”: dacă faci un efort conștient „peste fire” prin puterea voinței tale, atunci vei primi de la Dumnezeu Harul Său.

„Puterea” din citat este Harul lui Dumnezeu. Omului „căzut” și plin de patimi atât i se cere: un pas să facă, să aibă puțină voință.

Putină voință pentru: silire de sine la rugăciune, disciplină alimentară, milostenie, post, a face binele, a ajuta pe alții, a fi bun și răbdător, a fi iertător, a fi corect și cinstit, a nu

minți și păcăli, înfrânare de la clevetire, înfrânare de la curvie, mers la Biserică, spovedit, etc.

Tu dă mai întâi puțină ta voință, arată lui Dumnezeu că vrei să ieși din mocirlă, apoi LUCRAREA CARE URMEAZĂ ASUPRA TA este în întregime „munca” lui Dumnezeu.

El trimite Harul, El lucrează în tine despățimirea, El te apără de ispite, etc. „Puterea” care te despățimește, apără și te ridică din mocirlă nu ești tu, ci Harul lui Dumnezeu.

Apoi, în pasul doi, apărât fiind de Harul, se va cere de la tine un alt nivel de voință, un alt nivel de osteneală. De la nivelul 1 voința ta va crește ușor la nivelul 2.

La o voință a ta de nivelul 2 va veni și alt Har, tot de nivel 2. Vei fi păzit și ajutat pentru a învinge ispite și dependențe mai mari. Și tot așa....

Acesta este motorul în doi timpi care te scoate din starea de „căzut”, spre despățimire, iluminare și apoi, în final, înfricoșător, spre îndumnezeire.

Dacă tu îți dai VOINȚA TA, ATÂTA CÂT POTI (concret osteneala, jertfa, efortul, silirea de sine, cumpătarea, înfrânarea), Dumnezeu îți dă PUTEREA SA (Harul Sfântului Duh).

Voința ta–Puterea Sa, voința ta–Harul Său, zi după zi.

19.4.16.b. Dumnezeu nu–Și dă ușor Harul, oricui și oricum, ci doar celor foarte hotărâți, care apoi se silesc pe sine, dincolo de motive justificate, pretexte, circumstanțe, scuze, oboseală, lăncezeală sau trândăvie.

Dacă Dumnezeu te vede că nu–ți folosești în mod CONȘTIENT HOTĂRÂREA și apoi VOINȚA ca să te silești, să depui o osteneală, să faci un efort fizic și psihic, atunci nu vei primi Harul Său.

Vorbim aici despre o hotărâre eroică „peste fire”, despre o decizie auto–asumată care este însoțită de o determinare, seriozitate și fermitate feroce.

Această hotărâre eroică „peste fire” trebuie să ducă neapărat la victorii eroice:

contra slăbiciunilor propriului Sine (duh), contra patimilor, contra demonilor din noi și de lângă noi, pentru împlinirea obiectivelor ascetice propuse, pentru a împlini voia lui Dumnezeu.

HOTĂRÂRE EROICĂ „PESTE FIRE” = EȘTI DETERMINAT, IMPLACABIL, DEFINITIV, HOTĂRÂT, CATEGORIC, FERM, SERIOS, ETC. ÎN REALIZAREA DECIZIILOR PERSONALE AUTO–ASUMATE = ESTE MOBILIZATĂ PE TERMEN LUNG VOINȚA, OSTENEALA, SILIREA DE SINE, EFORTUL CONȘTIENT = OBTINEM VICTORII EROICE ÎN REALIZAREA OBIECTIVELOR PERSONALE (AUTO–ASUMATE ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU) = PENTRU OSTENEALA ȘI VICTORIA NOASTRĂ EROICĂ DUMNEZEU NE RECOMPENSEAZĂ CU HARUL SF.DUH.

Această hotărâre eroică „peste fire” și voința, osteneala pe care hotărârea le poate mobiliza nu sunt aspecte teoretice, ele trebuie să se concretizeze în viața noastră în victorii eroice evidente:

- victoria contra patimilor trupului (învingem patima/demonul lăcomiei alimentare, beției, fumatului, desfrânării);
- victoria contra patimilor sufletului;
- victoria disciplinei minții asupra gândurilor de împrăștiere demonică;
- victoria de a face cât mai multe milostenii și fapte bune;
- victoria împotriva păcatelor de vorbire: clevetire, criticism, judecare, vorbire în deșert, jignire, drăcuire, etc.;

- victoria împotriva patimii/demonului de mânie;
 - victoria contra demonilor din noi și de lângă noi (prin postire, citit din Psaltire, etc.);
 - victoria adevărului împotriva minciunii lumești și spirituale (prin scris, cateheză);
 - victoria împotriva ispitelor îngăduite de Dumnezeu (prin răbdare, smerire de sine, rugăciune, asceză, etc.), victoria de a deveni un bun credincios ortodox practicant, victoria de a avea continuitatea unei asceze creștin–ortodoxe, victoria de a citi cărțile fundamentale ale ortodoxiei;
 - victoria împotriva trecerii timpului (prin buna organizare);
 - victoria de a lua un examen, victoria de a face o școală (liceu, facultate, curs), victoria de a dobândi disciplina și experiența unui anumit sport de luptă (1–X dani), victoria de a deveni un bun șofer, victoria de a învăța la perfecțiune o meserie;
- etc.

Este de remarcat faptul că niciodată nu este vorba despre victorii asupra altor oameni și de victorii asupra naturii, ci mereu este vorba despre victorii asupra noastră înșine, asupra ființei noastre, și doar în secundar este vorba despre victorii împotriva demonilor și împotriva sistemului demonic al lumii.

Hotărârile eroice „peste fire” și victoriile eroice „peste fire” se obțin cu multă muncă, determinare, seriozitate, osteneală, răbdare, etc., cu un efort care ne va duce până la ultimele limite ale trupului, minții și sufletului nostru.

Așa cum am spus mereu, harismele Sf.Duh sunt realități duhovnicești „peste fire” și se acordă doar acelor care realizează fapte și victorii eroice „peste fire”.

Harul lui Dumnezeu nu este pentru leneși, fricoși, trândavi, căldicei, cu o hotărâre și voință schimbătoare „de vânt”, ci pentru eroii victorioși care au o hotărâre și voință neschimbătoare „de oțel”.

Că orice luptă/asceză pe termen lung și orice victorie este datorată în mare parte ajutorului nevăzut și nesimțit dat nouă de Dumnezeu, acest fapt este o altă discuție.

Exemple de „luptători” care au avut o hotărâre eroică „peste fire” și implicit au reputat victorii eroice „peste fire”:

x. Sf.Iosif Isihastul ne învâța că marile sale harisme i-au fost date de Dumnezeu datorită luptei și victoriei sale eroice „peste fire” împotriva demonului curviei, ceea ce concret a însemnat o luptă cu acest demon „os pe os”, până la „sânge”.

Lupta psihică și duhovnicească a Sf.Iosif Isihastul cu acest demon din trupul său a durat neîncetat 24 din 24 ore, zi și noapte timp de 8 ani de zile.

Războiul a încetat și Dumnezeu i-a dat victoria asupra demonului curviei după 8 ani de luptă crâncenă, când Sf.Iosif Isihastul își epuizase toate puterile psihice, trupești și sufletești și era aproape de moarte.

xx. Prin exemplul vieții sale monahale, Sf.Paisie Aghioritul ne „învăța” că marile sale harisme i-au fost date de Dumnezeu datorită luptei și victoriei sale eroice „peste fire”, de a–și îndeplini obiectivele ascetice auto–asumate: trezvia neîncetată, postirea severă, completa despătimire, dobândirea *Rugăciunii inimii*, privarea de somn, realizarea de foarte multe metanii mari, rugăciunea jerfelnică pentru oameni, dragostea curată pentru Dumnezeu, etc.

Trebuie spus că aceste obiective ascetice auto–asumate de Sf.Paisie Aghioritul erau cu mult peste standardele obligatorii impuse monahilor și schimonahilor de la Mt.Athos. Atât de hotărât, ferm și implacabil era Sf.Paisie, că fotografiile cu el înfățișează un om

foarte tăcut, concentrat, care avea multă luare aminte la sine, fiind permanent concentrat să lucreze mental *rugăciunea lui Iisus*.

Sf. Paisie nu era un om/monah aflat în treabă prin această viață, ci era un om care știa precis ce dorește de la viață, își stabilise obiective ascetice la nivelul sfinților din Paterice și a luptat toată viața pentru a le realiza.

19.4.17. Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh și—L păstrează în acei oameni care fac osteneala conștientă de a unifica pocăința existențială cu smerenia (smerita cugetare, smerirea de sine).

Practica monahală ne învață că primul pas în primirea și păstrarea Harului este osteneala pentru pocăința existențială conștientă, „moartea” vechiului mod de existență păcătos: atenție la mustrarea conștiinței pentru păcatele făcute, asumarea și acceptarea păcatelor, avem conștiința vinovăției păcatelor comise, renunțăm la faptele prin care ne satisfacem poftele, renunțăm la voia proprie, reparăm cum putem faptele rele făcute („dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit”), apare întristarea lucrătoare, etc.

Deci sensul profund al pocăinței nu este doar părerea de rău pentru o faptă rea făcută azi sau ieri, ci sensul pocăinței existențiale este „lepădarea de Sine”, schimbarea completă a întregului nostru mod de viață.

Pentru ca noi să „murim” și să renaștem în Har, trebuie să abandonăm totul și toate care ne îndeapărtă de Dumnezeu: fapte, oameni, iubirea de sine, patimi, concepții și atitudini de viață, multimedia (televizor, calculator, telefon, consolă, etc.), anumite cărți, percepția realității, atașamentul de bunuri și lucruri, distracții, socializarea inutilă, raportarea față de bani, raportarea față de partenerul de viață, raportarea față de muncă, raportarea față de Natură (pământ, animale, păduri, ape, mări, atmosferă, etc.), autosuficiența concepției morale personale, autosuficiența cunoașterii intelectuale, etc.

Apoi **pocăința existențială conștientă atrage după sine dobândirea smereniei** (smerirea de sine, smerita cugetare). Când unim pocăința cu smerenia apare o stare duhovnicească de mare calitate, care poate atrage Harul Sfântului Duh. Deci prima dată efortul conștient trebuie orientat spre a dobândi pocăință existențială conștientă.

OSTENEALA PENTRU NEÎNCETATĂ POCĂINȚĂ = 1. POCĂINȚA CONȘTIENȚĂ A GÂNDURILOR, VORBELOR, INTENȚIILOR, FAPTELOR + 2. POCĂINȚA LUCRĂRII DEMONICE A PATIMILOR = DUCE LA DOBÂNDIREA SMERENIEI (neîncetată smerire de sine, neîncetată smerită cugetare) = DUCE LA UNIFICAREA POCĂINȚEI CU SMERENIA = POATE DUCE LA PRIMIREA HARULUI = DUCE LA VOIŢA ŞI DORINȚA PENTRU A REALIZA VOIA LUI DUMNEZEU.

19.4.17.a. Smerirea sufletului (prin smerita cugetare și smerirea de sine) reprezintă „punctul zero” al vieții lucrătoare aducătoare de trezvie, Har și mântuire.

Sfinții Părinți ne-au învățat toate modalitățile practice și concrete pentru a dobândi smerita cugetare și smerirea de sine.

Modalitățile concrete de a lucra/obține smerita cugetare le puteți găsi la capitolului 3, în cadrul paragrafului **3.5.2**.

19.4.17.b. Sfântul Paisie Aghioritul ne învață că pentru a dobândi pocăință și smerenie,

trebuie să ne rugăm pentru aceasta la Sfântul Ioan Botezătorul: facem metanii mari, facem închinăciuni, citim Acatistul său.

În fiecare zi (noapte) să aprindem o lumânare pentru Sfântul Ioan Botezătorul și să facem minim 10 metanii mari și/sau 100 închinăciuni, în care să spunem:

„Sfinte Botezătorule al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul.“

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici și/sau mari, vedeți în capitolul 3 la paragraful **3.4.1.1.**

Se cunoaște faptul că smerenia nu este o virtute singulară/autonomă, ea este de fapt celălalt revers al dragostei pentru Dumnezeu și conține în ea toate celelalte virtuți.

Cine se străduiește să dobândească dragostea pentru Dumnezeu va dobândi și smerenie, implicit își va dezvolta toate celelalte virtuți ale sufletului.

19.4.17.c. Smerenia trebuie să ne devină starea neîncetată a minții și sufletului, prin: acceptarea cu răbdare a ispitelor, necazurilor și suferințelor „fără de voie“ care ne sunt date de Dumnezeu, prin lupta duhovnicească asumată conștient.

Necazurile, bolile, sărăcia, exploatarea, nedreptatea, accidentele, lipsa banilor, suferințele îndurate, munca grea, toate durerile „fără de voie“ au doar rolul de a ne smeri pe moment, ele nu produc pe termen lung un efect stabil de smerire al sufletului.

Smerirea sufletului se obține nu doar prin acestea, ci și prin lupta duhovnicească a despătimirii asumată conștient:

– prin lupta contra tuturor gândurilor/ispitelor demonice de momeală: „din spate“, „din față“, „din stânga“, „din dreapta“, „de sus“, „de jos“, „din afară“, „dinăuntru“ (vezi explicarea acestor gânduri demonice de momeală în capitolul 3, sub-capitolul **3.5.2**);

– prin lupta pentru completa despătimitură a minții, trupului și sufletului;

– prin acceptarea tuturor ispitelor trimise ca fiind oportunități de război duhovnicesc. Luptăm și învingem în aceste ispiti prin: prezență conștientă, răbdare, curaj duhovnicesc, bărbăție, voință, înfrânare în toate (vorbire, impulsuri, poftă, patimi), tăcere, neîncetată luare aminte la sine (gânduri, poftă, imaginație), libertatea voinței, stăpânire de sine.

SMERIRE DE MOMENT A MINȚII = PRIN NECAZURI ȘI PROBLEME LUMEȘTI „FĂRĂ DE VOIE“.

SMERIREA PROFUNDĂ ȘI DEFINITIVĂ A SUFLETULUI = PRIN PARTICIPAREA LA RĂZBOIUL DUHOVNICESC AL DESPĂTIMIRII, PRIN LUPTA ȘI ÎNVINGEREA ISPITELOR CARE NE SUNT TRIMISE ÎN SCOPUL DESPĂTIMIRII.

19.4.18. Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh în special oamenilor care prin trezvia minții s-au angajat în lupta cu propriul Sine, cu „omul vechi“ reprezentat prin patimile minții, trupului și sufletului (pofte, gânduri, deprinderi, automatisme, impulsuri, obiceiuri).

Dumnezeu recompensează în mod deosebit osteneala pe care o depun oamenii, pentru a pune în practică poruncile Sale.

Iar una din poruncile Sale cele mai importante este ca fiecare să-și lase „omul vechi” și să devină prin Har un „om nou”. Omul „vechi” cu care trebuie să luptăm este reprezentat de tot ceea ce credem că ne reprezintă ființa noastră, tot ceea ce credem că suntem îndreptățiți să fim, tot ceea ce credem că nu putem schimba deoarece noi „așa suntem”. Omul „vechi” reprezintă obiceiurile noastre zilnice, deprinderile noastre zilnice, modul cum ne raportăm la Dumnezeu, oameni, animale și natură.

În viața cotidiană „omul vechi” se exprimă prin toate patimile noastre obișnuite, știute sau neștiute: patimi ale gândirii (gânduri rele, negative, tendențioase, de rememorare negativă, ținere de minte a răului, gânduri de reverie, griji, împrăștiere, slavă deșartă, etc.), patimi sufletești (invidie, mândrie, mânie, lăcomie de bani, orgoliu, minciună, fariseism, viclenie, jocuri de noroc, shopping, etc.) și patimi trupești (alcoolism, desfrânare, droguri, lăcomie alimentară).

Desigur, nu este ușoară o astfel de luptă cu noi înșine, cu „omul cel vechi” care trăiește în noi și ne reprezintă ființa. Nu este ușor să ne luptăm cu gânduri, deprinderi și obiceiuri care ne definesc „din naștere” și în locul lor să punem alte gânduri noi, deprinderi noi, obiceiuri noi. Nu este ușor ca în locul împrăștierii să punem rugăciune și în locul trândăviei să punem metanie.

Dar tocmai pentru că această luptă cu „omul vechi” din noi înșine este ostenitoare și necesită multă disciplină, rugăciune, trezvie a minții și smerire de sine, Dumnezeu o răsplătește prin acordarea Harului Său.

De obicei oamenii care se luptă cu ei înșiși respectă „la sânge” o disciplină/asează autoimpusă și primesc de la Dumnezeu Harul sub forma unor stări harismatice „peste fire” de pace și bucurie.

Nu degeaba ne spunea Părintele Nicolae Steinhardt: „*Slăbește, bucură-te și taci!*” Adică în schimbul voinței, osteneții și jertfei tale de înfrânare pentru despățimirea de lăcomia alimentară Dumnezeu te va recompensa cu Harul, sub forma unei trăiri harismatice permanente de bucurie și pace. Este esențial să nu uităm și ultima parte a îndemnului, acela de a tăcea, pentru a nu ne crește slava deșartă și mândria.

Există o relație directă între lupta omului cu patimile, cu „omul vechi” și Harul care se primește cu această ocazie. Acordarea Harului este desigur puternic determinată și condiționată de lupta și silirea noastră împotriva Sinelui „vechi”, pătimaș.

Dumnezeu nu ne va acorda Harul înainte de a lupta cu patimile, deoarece acest lucru ar duce direct la creșterea unei mândrii de tip demonic. De asemenea, atunci când ne luptăm cu realitatea ființial-ontologică a Sinelui „vechi”, Dumnezeu ne va acorda suficient Har ajutor, încât să nu cădem într-o adâncă deznădejde.

Întotdeauna Harul primit este un reglaj fin, care se acordă în funcție de angajamentul nostru de luptă cu patimile, cu Sinele „vechi” pătimaș.

NU PRIMIM HARUL ÎNAINTE DE LUPTA CU SINELE „VECHI” PĂTIMAȘ, PENTRU A NU NE CREȘTE MÂNDRIA.

PRIMIM HARUL PE MĂSURĂ CE NE LUPTĂM CU REALITATEA FIINȚIALĂ-ONTOLOGICĂ A SINELUI „VECHI” PĂTIMAȘ, PENTRU A NU CĂDEA ÎN DEZNĂDEJDE.

Acestea sunt „raiul” și „iadul” despre care ne vorbesc toți Sfinții, care existau simultan

înlăuntru lor. Acestea sunt „raiul” și „iadul” care se găsesc simultan înlăuntru fiecăruia dintre noi.

„Iadul” din interior este trăirea ființial–ontologică a Sinelui „vechi” pătimăș care trebuie schimbat (purificat, despățimit, îndumnezeit), iar „raiul” lăuntric este trăirea Harului primit ca sprijin și recompensă pentru această luptă pe care o ducem în interiorul nostru.

19.4.19. Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh acelor care participă cu vrednicie în Biserică la slujbele Sfințelor Taine: Sf.Botez, Sf.Cununie, Sf.Liturghie, Sf.Maslu, etc.

Există părerea că se poate primi Harul și dacă urmărim Sf.Liturghie de duminică stând acasă, privind la TV sau pe calculator.

Practica bisericească poate confirma acordarea Harului doar pentru oamenii care se află fizic în Biserică la Sf.Liturghie (eventual și în curtea Bisericii), atunci când preotul face dese rugăciuni pentru ca cei aflați în Biserică să primească Harul Sfântului Duh. Nu primesc Harul aceia care stau la slujbe în Biserică formal, doar pentru a face prezența. La sfințele slujbe nu doar asistăm, ci participăm cu mintea și sufletul nostru, cu întreaga noastră Ființă.

19.4.19.a. În mod obișnuit, orice om botezat creștin–ortodox poate primi Harul Sfântului Duh în Biserică, în cadrul slujbei Sf.Liturghii și slujbei Sf.Maslu.

Pentru a primi Harul în timpul acestor slujbe trebuie să aducem lui Dumnezeu jertfa personală a postului, adică trebuie să fim nemâncăți și cu stomacul gol.

Precum cititul rugăciunilor noaptea, nu este recomandat să mergem la Biserică după un mic dejun copios. De mers putem merge, dar dacă am mâncat înainte și imediat după aceste slujbe, folosul duhovnicesc va fi limitat.

Practica bisericească și monahală confirmă faptul că Harul Sf.Duh este lucrător în om timp de 40 zile după participarea în Biserică la slujba Sf.Liturghii și 40 zile după participarea în Biserică la slujba Sf.Maslu, dacă:

- omul este găsit vrednic în fața lui Dumnezeu;
- este respectată condiția de jertfă a postului: nu se mănâncă și bea absolut nimic înainte de începerea slujbelor (minim 9–12 ore) și nimic imediat după slujbe (minim 2–3 ore);
- în aceste 40 zile omul nu face păcate semnificative (de gândire, vorbire, fapte).

DUPĂ PARTICIPAREA ÎN BISERICĂ LA SLUJBA SF.LITURGHIE + SLUJBA SF.MASLU = HARUL SF.DUH ESTE LUCRĂTOR ÎN OM TIMP DE 40 ZILE.

Acesta este unul din motivele principale pentru care aceste două importante slujbe (Sf.Liturghie și Sf.Maslu) se țin de obicei dimineața: omul trebuie să vină la Biserică nemâncat și până la prânz să poată ajunge la masă înapoi acasă. În cazul mirenilor cerințele minime sunt de a nu mânca nimic dimineața înainte de slujbe.

Cine are voință, va respecta cu acrivie cerințe ceva mai severe: realizarea unui mic post „negru” începând cu ziua anterioară (după Vecernie la orele 18), stomacul să fie complet gol în timpul slujbelor, după terminarea slujbei Sf.Maslu și după Sf.Liturghie nu se mănâncă și nu se vorbește nimic timp de 2–3 ore.

Mai multe detalii și explicații cu privire la participarea la aceste importante slujbe se

pot găsi la capitolul 3, în cadrul sub-punctului **3.7.7.B**.

Important: Har foarte puternic pot primi creștinii care înainte de venirea la Biserica Ortodoxă (pentru participarea la sfintele slujbe) au practicat acasă minim 1 oră *rugăciunea lui Iisus* cu metoda isihastă. *Rugăciunea lui Iisus* cu metoda isihastă poate fi citită în capitolul 3, în cadrul paragrafelor **3.4.1** și **3.4.2**.

19.4.19.b. Pentru a putea primi și păstra Harul Sf.Duh protector, practica bisericească și canoanele interzic creștinului să lipsească de la Sf.Liturghie mai mult de 3 duminici consecutive.

Cu fiecare slujbă pierdută vom pierde „legătura“ cu câte 1 Persoană a Sfintei Treimi: Dumnezeu–Tatăl, Mântuitorul Iisus Hristos, Sfântul Duh.

Cei care din motive justificate au lipsit de la Sfânta Biserică mai mult de 3 duminici consecutive (3 Sfinte Liturghii), vor primi un canon de la preot, pe care îl vor face.

Fără această pocăință, conform canoanelor este posibil ca preotul să impună oprirea împărtășaniei pentru o anumită perioadă de timp.

19.4.19.c. Este important ca în Biserică să respectăm normele/canoanele

elementare: nu vorbim, nu ne agităm, nu producem senzație, nu suntem cu ochii după ce fac alți oameni, ne îmbrăcăm decent, nu avem mintea împrăștiată, nu ne gândim la grijile lumesti.

Pentru a păstra mintea concentrată doar la Slujbă, este recomandat să repetăm mental (eventual psalmodiem) toate rugăciunile, imnurile, troparele și cântările pe care le auzim de la preot și strană.

Există o excepție: nu repetăm mental textele pe care le citește preotul/strana în care vorbește Dumnezeu sau Mântuitorul (textele din Evanghelii, etc). Pe cât posibil, să spunem/psalmodiem și noi în mintea noastră cuvintele slujbei chiar atunci când le auzim, să existe o perfectă dublare a slujbei în mintea noastră.

Pentru momentele în care la strană sunt cântări pe care nu le înțelegem, este recomandat să spunem mental Tatăl Nostru sau *rugăciunea lui Iisus*: „Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă“.

19.4.19.d. Mai mult decât doar să repetăm mental cuvintele pe care le auzim, putem și să ne activăm starea de „trezvie a sufletului“.

Chiar Sf.Ioan Gură de Aur ne spune în textul Liturghiei sale să ne rugăm Domnului pentru a ajunge la starea de trezvie a sufletului:

„să fie celor ce se vor împărtăși, spre trezvia sufletului,“.

Dacă trebuie să ne rugăm Domnului pentru a ajunge la „trezvia sufletului“, atunci înseamnă că această stare a sufletului este ceva deosebit, care merită osteneala.

Pentru asta trebuie să urmăm sfatul pe care Sf.Paisie Aghioritul l-a dat unei monahii râvnitoare (vezi citatul câteva paragrafe mai sus în acest text).

Adică: pasul 1.ne activăm câteva stări sufletești necesare: dragostea pentru Dumnezeu, recunoștința, durerea, evlavia, pocăința și pasul 2.ne concentrăm mental doar la cuvintele slujbei, desconsiderând orice alt aspect care ne-ar putea distra atenția.

Dacă suntem atenți, vom pătrunde cu mintea fiecare cuvânt auzit, atunci mintea va crea un „înțeles/sens“ al celor auzite, adică mintea va produce o anumită

stare/realitate psihică.

Dacă nu avem activate stările sufletești necesare, atunci acest „înțeleș” psihic creat de minte va rămâne doar acolo, adică doar în minte. Dacă în plus vom avea activate stările sufletești necesare, atunci fără niciun efort conștient „înțeleșul” psihic creat de minte va „coborî” în suflet.

Atunci va fi exact așa cum spunea Sf. Teofan Zăvorâtul: **să înțelegi ce auzi și să simți ceea ce înțelegi.**

Vom avea și ceva senzații fiziologice în piept și inimă, dar cel mai important fapt este că acest „înțeleș” mental „coborât” în suflet se va „amesteca” acolo cu dragostea pentru Dumnezeu, rezultând o trăire psihică–sufletească cumulată, denumită TRĂIRE DUHOVNICEASCĂ. Implicit vom trăi o stare de „trezvie a sufletului”.

ÎNTELEGI CE AUZI (minte atentă produce un „înțeleș” psihic) + SIMȚI CE ÎNTELEGI (înțeleșul psihic se combină cu dragostea pentru Dumnezeu) = TRĂIRE DUHOVNICEASCĂ = STAREA DE „TREZVIE A SUFLETULUI” = primim Harul = trăim cumulat stări de bucurie, pace, iubire, blândețe, împăcare, etc.

Mai multe detalii cu privire la „trezvia sufletului” puteți citi în cadrul capitolului 3, la paragraful 3.5.3.

19.4.19.e. Practica monahală și bisericească ne spune că atunci când suntem la Slujbă în Biserică activarea stării de „trezvie a sufletului” nu este doar recomandată, ci chiar obligatorie.

De ce acest lucru? Dintr–un motiv simplu, pe care l–am mai scris în cadrul acestui text și care este de asemenea scris într–o sumedenie de cărți teologice și monahale.

Orice osteneală și orice asceză sufletească facem, dacă nu este motivată de dragostea pentru Dumnezeu (și dor, recunoștință, evlavie, râvnă, jertfă, pocăință), va crea automat o împotrivire psihică, un blocaj psihic.

Împotrivirea și blocajul vor apare cu atât mai rapid și mai puternic, cu cât mintea este silită să fie atentă la cuvinte și înțeleșuri pe care le–a mai auzit deja de zeci de ori.

În Biserică, cu cât ne vom sili mai mult să fim atenți la cuvintele unei slujbe familiare, cu atât mai mare va fi împotrivirea minții: lipsă de atenție, nepăsare, plictiseală, împrăștire. Fără dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu mintea pur și simplu va refuza să fie atentă, să se concentreze doar la cuvintele auzite.

Concret, fără „trezvia sufletului”, fără a ne activa sufletește dragostea pentru Dumnezeu și celelalte (evlavia, pocăința, durerea), vom ajunge să facem acolo în Biserică doar o prezență fizică, în timp ce mintea noastră va zbura neîncetat la toate gândurile și zgomotele posibile.

Minții noastre, psihicului nostru nu îi place disciplina, rugăciunea și nici o formă de stress care înseamnă presiuni puse asupra lui. În mod nativ și obișnuit, minții omenеști îi place împrăștierea, lenea, trândăvia, imaginația, zombificarea prin TV, gândirea înaltă, bârfa, grijiile mici, ce face altul, planurile, eventual cititul, etc.

Dacă asupra acestei minți nativ leneșe și doritoare de împrăștiere venim și doar prin puterea voinței presăm într–un mod tipic–milităresc cu disciplina rugăciunii, rezultatul va fi „revolta” minții noastre, care se va împotrivi și va crea un blocaj psihic–emoțional.

Cu dragoste pentru Dumnezeu vom putea pune mintea să fie atentă la fiecare cuvânt, dar într-un mod ascuns, șuntat, fără să venim asupra ei cu o presiune directă, de tip obligație.

Soluția pentru a nu ajunge la această împotrivire este de a oferi minții câteva „bombonele”, ca răsplată și motivație pentru efortul ei depus. Aceste „bombonele” sunt stări psihice—sufletești pline de energie, adevărate energizante psihice, pe care psihicul nostru le „consumă” cu plăcere: bucurie, împlinire, fericire, satisfacție, bine, odihnă, lipsa de stress, reușită, iubire, etc.

Secretul este că toate aceste „bombonele” psihice sunt produse doar de către rugăciunea făcută cu dragoste pentru Dumnezeu. Rugăciunea făcută fără atenție+dragoste pentru Dumnezeu nu aduce minții aceste „bombonele”, mintea rămânând fără nicio satisfacție pentru efortul ei depus pentru rugăciune.

Doar prin disciplină tipică—militărească, doar prin puterea și silirea voinței, mintea poate fi supusă unui efort al atenției, dar nu pentru mult timp. Osteneala pentru atenție nu este în sine suficientă minții pentru a continua o asceză a rugăciunii, acest proces (atenția) este doar consumator de energie psihică, nu și generator de energie psihică.

Doar prin folosirea atenției la cuvinte, în numai câteva zile împotrivirea inconștientă a minții va fi atât de puternică, încât întreaga asceză va fi oprită, nu va mai fi posibilă nici măcar realizarea unei asceze parțiale.

Fără dragoste pentru Dumnezeu, cu toată voința și silirea noastră, în numai câteva zile vom opri complet din orice asceză ne-am propus: rugăciuni de dimineață, metanii mari, *rugăciunea lui Iisus*, închinăciuni mici, rugăciuni de seară, etc. Eventual, prin voință și silire de sine, prin deprindere și obișnuință le vom face timp de luni sau chiar câțiva ani de zile, până când, la un anumit moment dat, vom abandona complet și Biserica și asceza.

Această împotrivire a minții apare aproape obligatoriu și în cazul unui efort psihic mediu, de 2–3 ore, cât poate dura un program de slujbe la Biserică.

Fără dragoste pentru Dumnezeu, fără „bombonele/energizante”, deja după primele 30 minute de concentrare mintea își începe împotrivirea: începe grija pentru ce face altul în Biserică, încep gândurile de împărștiere, de grijă, imaginația, etc.

După 10 minute de relaxare, prin efortul voinței aducem mintea înapoi concentrată pentru alte 30 minute, și tot așa. Acești timpi de 30 minute concentrare și 10 minute împărștiere sunt optimiști, există posibilitatea de a fi concentrat 5 minute și 30 minute să fii împărșțiat.

Un astfel de om, deși prezent fizic în Biserică, cu toată voința și silirea lui, cu toată buna lui intenție, nu va putea fi real atent la cuvintele auzite mai mult de 20–30 minute, dintr-un total de 2 ore.

19.4.19.f. Cuvioasa Pelaghia din Reazan (Rusia) spunea că omul poate primi foarte mult Har atunci când preotul spune „Binecuvântarea mare”, dacă în acest scurt timp face 4–10 metanii mari.

„Binecuvântarea mare” este spusă de preot în primele SECUNDE la începutul slujbelor (Sf.Liturghie, Sf.Maslu), este practic propoziția—rugăciune cu care se încep slujbele în Biserică. „Binecuvântarea mare” are ca efect deschiderea tuturor Cerurilor, direct până la Tronul lui Dumnezeu și revărsarea Harului asupra tuturor celor prezenți în

Biserică. Rugăciunea „Binecuvântarea mare“ este următoarea:

„Binecuvântată este împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.“

Har sporit primesc credincioșii care în aceste câteva secunde (!) sunt pregătiți și imediat fac rapid cât de multe metanii mari pot (4–10 metanii mari).

La fiecare metanie mare vom gândi mental o rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu:

„Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție“.

Este important și modul cum sunt realizate aceste metanii mari. Iată ce ne învață Sf. Paisie Aghioritul despre modul cum trebuie făcute corect metaniile mari. De precizat este faptul că aceast mod de efectuare a metaniilor mari, adică cu aplecarea capului către genunchi, este preluată de monahi din practica Sfântului Ilie.

Este cunoscut faptul că Sfântul Ilie se ruga lui Dumnezeu stând aplecat cu capul până la genunchi. Scopul este de a nu ne apleca cu capul în jos și fundul în sus, aceasta fiind o poziție de mare insultă la adresa Sfintei Treimi.

„La trei–patru ore după ce am mâncat, putem face metanii. Când le facem, genunchii să se lipească de umeri, iar capul să atingă podeaua lângă genunchi. Voia ca mâinile să nu se sprijine pe podea cu palmele, ci cu partea exterioară a pumnului. Dar nu era de acord să se vadă pe mâini semnele de la metanii. De aceea sfătuia ca ele să se facă pe un covoraș moale.“¹³

(sublinierile din citat îmi aparțin)

19.4.19.g. Sf.Paisie Aghioritul ne spune un moment important din Slujba Sf.Liturghii, atunci când Sfântul Duh coboară peste cei prezenți în Biserică.

Iată care este acest moment:

„— Gheronda, în momentul când preotul spune: «Ale Tale dintru ale Tale», cum vă rugați?

*— **Deoarece în acea clipă coboară Sfântul Duh, spun repede, cu mintea, «Împărate ceresc», «Bine ești cuvântat, Hristoase....» (Troparul Cincizecimii) și «Când Cel Preaînalt S–a pogorât....» (Condacul Cincizecimii) și mă rog pentru dumnezeiasca luminare.**“¹⁴*

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Ce ne învață Sf.Paisie în acest citat?

În timpul Sf.Liturghii putem primi (mult) Har Sfânt, care ne va ajuta în zilele care urmează.

În timpul Sf.Liturghii, în timp de aproximativ 5 minute, există 2 momente când trebuie să fim foarte atenți pentru a primi Harul Sf.Duh.

Aceste 2 momente sunt după Crez:

x. Primul moment este imediat după Crez, când preotul spune:

„Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți.“

xx. Sf.Paisie Aghioritul ne învâța că mai există un moment important din slujba Sf.Liturghii, atunci când Sfântul Duh coboară peste cei prezenți în Biserică. Tot după Crez și la aproximativ 3–5 minute după invocarea anterioară, preotul va spune (căutați și vedeți în slujba Sf.Liturghii când are loc acest moment unic):

„Ale Tale dintru ale Tale, Ție Ți–aducem de toate și pentru toate.....“

Apoi imediat Strana și Credincioșii spun:

„Pe Tine Te lăudăm, pe Tine Te binecuvântăm, Ție Ți mulțumim Doamne, și ne rugăm Ție, Dumnezeul nostru.“

Pentru a primi Harul Sf.Duh, în fiecare din aceste 2 momente (invocări, rugăciuni ale preotului) noi trebuie să „spunem“ rapid mental (din memorie) următoarele 3 rugăciuni:

„Împărate Ceresc“;

„Troparul Cincizecimii“;

„Condacul Cincizecimii“.

Rugăciunea „Împărate Ceresc“ este următoarea:

„Împărate Ceresc, Mângâietorul, Duhul Adevărului, Care pretutindenea ești și toate le–mplinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi oamenii, și ne curățește pe noi de toată spurcăciunea, și mântuiește Bunule, sufletele noastre. Amin.“

Troparul Cincizecimii este următorul:

„Binecuvântat ești, Hristoase, Dumnezeul nostru, Cea ce preaînțelepți pe pescari ai arătat, trimițându–le lor Duhul Sfânt și printr–înșii lumea ai vânat, lubitorule de oameni, mărire Ție.“

Condacul Cincizecimii este următorul:

„Când Cel Preaînalt, coborându–se, a amestecat limbile, atunci a despărțit neamurile; iar când a împărțit limbile cele de foc, atunci a chemat pe toți la o unire; și cu toți, ca într–un glas, slăvim pe Duhul cel Preasfânt.“

19.4.19.h. Practica monahală ne învâța că pentru a ne putea păstra Harul primit la slujbele Bisericii NU avem voie să adormim seara având gânduri de împrăștiere.

Dacă la somnul de noapte adormim având gânduri de împrăștiere (griji, tulburare, imaginație, reverie, slavă deșartă, ceartă mentală, planificări, invidie, poftă alimentară, poftă sexuală, etc.), vom pierde Harul Sfântului Duh primit la slujbele Sf.Maslu și/sau Sf.Liturghie la care am participat.

De aceea, ne vom sili să adormim spunând în minte *rugăciunea lui Iisus* în formă simplă:

„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă“

sau

„Doamne, miluiește-mă“

19.4.20. Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh aceluia om care se roagă dezinteresat și cu durere pentru alți oameni.

Ceea ce noi nu putem ajuta altcuiva prin noi înșine (muncă, bani, sfaturi, îndrumări, informații, protecție, deschiderea minții), va face Dumnezeu prin acțiunea Harului său. Trebuie însă rugăciune de calitate, rugăciune trăită, dăruire totală în această rugăciune făcută pentru altcineva.

Iată ce ne spunea în acest sens Sf. Porfirie Kavsokalivitul:

„Rugăciunea pentru ceilalți, atunci când este făcută lin și cu iubire adâncă, este dezinteresată și aduce un mare folos duhovnicesc. Aduce Har și celui ce se roagă, și celui pentru care se roagă. Când avem o iubire mare, iar această iubire ne mișcă spre rugăciune, atunci valorile iubirii voastre merg și-l influențează pe cel pentru care vă rugați; creați în jurul lui un scut de apărare și-l înrăuriți, îl călăuziți spre bine. Văzând strădania voastră, Dumnezeu ne dă Har bogat și vouă și aceluia. Dar trebuie să murim pentru noi înșine. Ați înțeles?

Voi sunteți necăjiți atunci când ceilalți nu sunt buni, în vreme ce **ar trebui să vă dăruiați rugăciunii, ca să se împlinescă ceea ce dorim prin Harul lui Dumnezeu.** Voi vă faceți cunoscuți prin înțelepciunea voastră, dar asta nu-i chiar așa de bine.

Taina este alta, nu ce vom spune sau ce vom arăta celorlalți. Taina este dăruirea noastră, rugăciunea către Dumnezeu, pentru ca frații noștri să aibă parte de ceea ce trebuie, prin Harul lui Dumnezeu. Asta este. Ceea ce noi nu putem face, o va face Harul lui Dumnezeu.¹⁵

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Deci primește Harul acela care preia în „inimă“ sa întreaga durere pe care o resimte un semen aflat în suferință și cu această durere se roagă bunului Dumnezeu pentru ajutorarea acestui semen.

Cât de mare este durerea și suferința pe care o avem în inimă pentru necazul unui alt om și cu câtă durere ne rugăm lui Dumnezeu pentru acest om, în așa măsură vom primi Harul Sfântului Duh.

În aceste cazuri, știm că am primit Harul când durerea pe care o aveam în inimă/suflet dispare, iar în locul acestei dureri sufletești simțim mângâiere sufletească.

Sf. Paisie Aghioritul ne spunea că Mântuitorul Iisus Hristos preia El această durere și în locul ei primim mângâiere sufletească.

Apoi, Dumnezeu intervine pentru scoaterea din necaz a unui om în măsura în care asceza noastră este mai sinceră, curată și deplină: trăirea/simțirea durerii celuilalt și rugăciune la Dumnezeu.

19.4.20.a. Există mireni și monahi care primesc zilnic Harul de la Dumnezeu, tocmai

pentru că se roagă cu durere lui Dumnezeu pentru rezolvarea unor necazuri concrete, care nu-i privesc direct. Unii se roagă cu durere punctual, pentru necazurile concrete pe care le află direct de la oameni, alții se roagă cu durere pentru necazurile individuale care sunt aflate din presă.

Se fac astfel de rugăciuni dezinteresate cu durere și recunoștință la Dumnezeu, pentru necazurile concrete ale oamenilor (decese, lipsa banilor, boli cronice, operații chirurgicale, liniște în casă, etc.), animalelor, insectelor, plantelor, copacilor, pământului, pădurilor, mărilor și oceanelor, apelor subterane, etc.

19.4.20.b. De asemenea, pot primi Harul oamenii care fac la Dumnezeu rugăciuni cu smerenie, recunoștință și durere, pentru marile probleme care afectează actual societatea.

Orice mirean, indiferent cât de păcătos și nedus la Biserică este el, poate să aprindă o lumânare și să trimită către Dumnezeu o rugăciune din „inima“ sa, pentru următoarele situații: sănătatea copiilor bolnavi, sănătatea femeilor care trebuie să nască, reușita operațiilor chirurgicale în spitale, schimbarea deciziilor de abandon a copiilor în orfelinat, oprirea avorturilor, salvarea tinerilor din patimi grele (jocuri de noroc, fumat, alcoolism, droguri, curvie), susținerea psihică și sufltească a celor cărora le-au murit cei dragi (proprii copii, părinți, frați, surori, părinți, camarazi, etc), refacerea climatului emoțional în familiile dezbinat, salvarea copiilor din capcana rețelelor de pedofilie, salvarea tinerelor fete din capcana rețelelor de proxeneți, oprirea nedreptății în viețile oamenilor nedreptățiți, plata corectă a angajaților, oprirea exploatării legale în muncă, oprirea șantajului sexual în mediul corporativ, oprirea înscenărilor juridice și condamnărilor penale în fals, oprirea planificărilor pentru război, oprirea planificărilor pentru foametea majoră, oprirea planificărilor pentru prăbușirea economică generalizată, oprirea vaccinărilor obligatorii care conțin viruși ascunși (de cancer, sterilitate, demență, HIV, etc), oprirea procesului nevăzut de degenerare și demonizare, etc., etc., etc.

19.4.21. Dumnezeu va acorda și păstra Harul în oamenii care vor refuza: actele individuale care conțin cip biometric, vaccinurile care modifică ADN-ul uman, împărtășania falsificată, pecetea antihristică, schimbarea dogmelor și canoanelor Bisericii.

19.4.21.a. O condiție fundamentală pentru primirea și păstrarea Harului este aceea de a refuza actele care conțin cip-uri biometrice, chiar dacă această lucruri este aprobat de către unii arhieriei sau duhovnici.

Decizia de a lua un astfel de act înseamnă lepădarea de numele primit la Botez și preluarea identității personale sub forma unui număr. Practic din acel moment omul se alătură tagmei duhurilor căzute, care la căderea lor și-au pierdut numele și au primit în loc simple numere. Dumnezeu nu acordă și nu păstrează Harul în oamenii care prin liberă alegere au primit un act de identitate (sănătate, auto, etc) în care sunt reprezentați de un număr. Există deja multe situații de preoți care pentru o mică eroare în această privință au pierdut imediat Harul, pentru mulți ani de zile.

O altă problemă aici este una tehnică. Cei care acceptă actele cu cip biometric sunt scanați cu echipamente speciale și se obține de la ei „amprentă“ câmpului biofizic individual. Ulterior, această „amprentă“ individuală de natură electro-magnetică este

schimbată/manipulată de la distanță, prin intermediul aparatului care emite în câmp electro-magnetic (routere casnice, telefoane mobile, tunuri GSM 5G pe blocuri, etc). Consecințele concrete sunt următoarele: schimbarea parametrilor de protecție a câmpului biofizic (posesia demonică a câmpului biofizic este inevitabilă), transmiterea de gânduri de sugestie pe care omul crede că sunt ale lui, inducerea de boli organice, distrugerea neurologică a creierului, înnebunirea psihică.

Aceia care în viitor vor accepta pecetea vor putea fi complet controlați mental (psihic și neurologic) de către un calculator foarte puternic. Pecetea va acționa ca o antenă de comunicare între acest calculator și rețeaua de molecule neuronale programabile deja existentă în organismul fiecăruia dintre noi (și care au ajuns în noi prin vaccinuri, chemtrails, mâncare, spray-uri cosmetice, etc).

19.4.21.b. Harul se acordă și va rămâne în oamenii care NU vor accepta vaccinurile care au capacitatea de a modifica ADN-ul și/sau vaccinurile care sunt fabricate folosind celule și țesut organic provenit de la copiii avortați (copii uciși).

Cei care primesc astfel de vaccinuri vor pierde imediat Harul fundamental pe care îl au, adică Harul Sfântului Duh, pe care l-au primit cu ocazia Sf. Botez creștin-ortodox.

19.4.21.c. Harul se acordă și va rămâne în oamenii care NU vor primi o împărtașanie schimbată.

Arhimandritul rus Tavrion ne avertiza că la un moment dat împărtașania nu se va mai face din vin, ci din spirt colorat sau alte substanțe chimice imitatoare vinului, care vor fi depozitate în recipiente care au pe ele coduri de bare. Pretextul acestei schimbări va fi unul medical, datorat existenței unor boli molipsitoare periculoase.

Se pare că acela nu va fi doar un simplu spirt colorat, va fi o soluție gata prelucrată într-un loc anume, iar în procesul fabricației se vor adăuga substanțe care au fost „tratate” cu vrăjitorie. În niciun caz nu avem voie să „consumăm” acest spirt colorat sau alte substanțe colorate imitatoare, care au gust de vin.

Arhimandritul Tavrion ne avertiza că în acele vremuri (nu foarte îndepărtate) împărtașania nu va mai avea valoare în următoarele cazuri: dacă împărtașania cu vin a fost schimbată cu spirt sau cu alte substanțe înlocuitoare vinului, dacă Biserica unde se slujește Liturgia este identificată după un număr fiscal, dacă preotul care slujește Liturgia a primit actele cu chip, dacă preotul slujitor a primit pecetluirea (a acceptat identitatea sa printr-un număr), dacă preotul care slujește Liturgia are în posesia sa în Sfântul Altar un telefon mobil.

Notă: Faptul că o Biserică (Parohie) are alocat un număr fiscal nu este în sine un fapt care să ducă automat la pierderea Harului. Problema este consecința gravă care va urma acestei alocări a unui număr fiscal plătitor de taxe.

În urma unei reforme fiscale, Bisericile nu vor mai primi subvenții și ajutoare de la Stat și vor deveni „persoane juridice” plătitoare de taxe. În scurt timp, valoarea acestor taxe impuse va fi atât de mare, încât nicio Biserică (Parohie, Mănăstire) nu va putea plăti aceste taxe.

Singura soluție pentru o Biserică de a plăti taxele către stat va fi ca ea să devină ecumenistă, adică să fie simultan creștin-ortodoxă plus orice altceva (creștin ortodoxă+catolică, creștin ortodoxă+protestantă, creștin ortodoxă+penticostală, creștin ortodoxă+iehovistă, etc). Bisericile ortodoxe care vor deveni ecumeniste, adică creștin-ortodoxe plus orice altceva (catolice, protestante, etc.), vor avea taxele plătite

de către persoane fizice foarte bogate, anonimi care trăiesc în lumea largă. Dar cine va avea puterea să verifice cine va da banii pentru plata taxelor Bisericilor (Parohiilor) creștine ecumeniste, sau dacă acești bani chiar se vor plăti. Consecința va fi profund duhovnicească. **Biserica (Parohia) creștin–ortodoxă care va deveni ecumenistă va pierde definitiv Harul Sfântului Duh, indiferent de slujbele care se vor face acolo.**

Dar ce facem în acel moment cu Sfânta Împărtășanie, de unde o vom mai lua? Monahi cu Har ne-au învățat soluția pentru acele vremuri. În acel moment rolul Sfintei Împărtășanii va fi luat de către Agheasma Mare, pe care fiecare creștin o va avea ținută acasă la el (sau ținută ascunsă acolo unde dorește).

Creștinul se va împărtăși la el acasă cu Agheasmă Mare și în mod nevăzut Dumnezeu va trimite Harul Său, care va transforma această Agheasmă Mare în Sf.Împărtășanie.

De asemenea, fiecare creștin este sfătuit să–și facă și un mic stoc de prescuri și Anafură, pe care să le păstreze în borcane sterile.

19.4.21.d. Harul se acordă și va rămâne doar în oamenii care cred și acceptă dogmele fundamentale ale Bisericii: Sfânta Treime, Mântuitorul Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul oamenilor, Învierea Sa, puterea Crucii, sfințenia și puterea Maicii Domnului, Judecata de Apoi, importanța pocăinței, sfințenia mucenicilor și Sfinților, valoarea spovedaniei, puterea Sf.Împărtășanii, valoarea milosteniei, valoarea învățăturilor Sfinților Părinți, etc.

19.4.21.e. Harul se acordă și va rămâne în oamenii și preoții care se luptă pentru respectarea canoanelor, pentru curățirea Bisericii de erezia satanistă–ecumenistă, dar fără a cădea în schismă (separarea de Biserică).

Arhimandritul rus Tavrion ne spunea că va rămâne Harul doar la acei oameni, preoți și doar la acea Biserică care se va lupta pentru Mântuitorul Iisus Hristos, până la capăt. Oamenii și preoții vor trebui să se lupte pentru Adevăr și Mântuitorul Iisus Hristos, în condițiile în care arhierii sunt trădători vânduți, lupi ascunși sau căzuți în pan–erezia globalistă ecumenistă.

În acest sens, Arhimandritul Tavrion ne spunea pilda peștelui care încă trăiește fără cap, atâta timp cât continuă să dea din coadă. Mirenii și preoții vor fi ajutați de Dumnezeu cu Harul pentru a putea lupta pentru El, pentru a continua să „dea din coadă” într–o Biserică în care capul (arhieriei) a fost pierdut.

Ce înseamnă concret acest îndemn de a continua să „dăm din coadă”: respectarea canoanelor cu privire la Slujbe, spovedanie și împărtășanie, ne–trădarea spovedaniei prin delațiune/turnătorie la instituțiile de represiune ale statului, respectarea practicilor bisericești, neschimbarea textelor sfinte, identificarea și expunerea arhierilor trădători, neparticiparea la Liturghiile preoților și arhierilor căzuți în erezia ecumenistă, respectarea Sfintei Cruci și folosirea ei în mod canonic, refuzarea actelor cu cip biometric, etc.

Această profetie a arhimandritului rus Tavrion este deja realitate. Cei mai „buni” preoți, la care Sfântul Duh vine imediat la cea mai mică rugăciune se găsesc în zonele (cătunele, satele, orașele) unde oamenii se leapădă de credința creștin–ortodoxă strămoșească (apostazie), iar credincioșii ortodocși devin treptat o minoritate.

19.4.22. Dumnezeu nu acordă Harul Sfântului Duh oamenilor care trăiesc în înșelare

fariseică, adică sunt creștini „după închipuire“: care știu dogmatic ce înseamnă ortodoxia, practică ritualurile sociale ortodoxe, cunosc canoanele și dogmele Bisericii, cunosc învățăturile Mântuitorului Iisus Hristos, dar care concret NU TRĂIESC ORTODOXIA, NU APLICĂ ACESTE ÎNVĂȚĂTURI ale Mântuitorului în viața lor personală, de zi cu zi.

Dumnezeu nu acordă niciodată Harul Sfântului Duh oamenilor fățarnici.

19.4.22.a. Există oameni care trăiesc într-o gravă înșelare: ei se cred creștini, dar care în realitate sunt creștini „după închipuire“.

Ei cred că sunt creștini și pot primi Harul dacă merg duminica la Liturghie unde sunt real atenți la slujbă doar 10 minute, dacă Învierea Domnului sau Crăciunul înseamnă shopping și mâncare bună, dacă se mulțumesc doar cu aspectele ritualice și sociale ale credinței creștin-ortodoxe.

Acestă convingere greșită este un fenomen din ce în ce mai răspândit, astfel încât au apărut și cărți dedicate acestui subiect (de exemplu cartea: *Creștinul după închipuire văzut prin prisma chipului omului patristic*, autor Ioannis Kornarakis). Aici nu vorbesc despre oameni atei, căzuți în erezie, necredincioși sau sataniști, ci vorbesc despre oameni care se cred creștini, în realitate aceștia trăind în înșelare.

Toți aceștia trebuie să ia foarte în serios atenționarea Mântuitorului Iisus Hristos, deoarece în realitate ei sunt deja cu un „picior“ în veșnicia iadului:

„21. Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din Ceruri.

22. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut?

23. Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucați fărădelegea.“

(sublinierile din citat îmi aparțin, în *Sf.Evanghelie după Matei*, cap.7, 21–23)

Exemple concrete care arată închipuirea/înșelarea unora că sunt creștini, care cred că merită Harul Sfântului Duh și raiul, în realitate ei fiind arvuși iadului:

- mergem la Sfintele Slujbe unde doar facem prezență fizică: buzele cântă troparele, dar mintea ne este ocupată cu problemele noastre cotidiene, lumești, familiale, profesionale, sociale, politice, financiare, etc;
- mergem la Sfintele Slujbe unde bârfim cum sunt îmbrăcate alte femei: „ia uite-o și pe aia cum a venit aici, are blugii mulați“;
- mergem la Sfintele Slujbe unde mintea ne este ocupată să urmărească activitatea din Biserică a altor persoane;
- mergem la Sfintele Slujbe, ne spovedim, primim dezlegare de la preot (?!) și ne împărtășim cu Sfintele Taine, dar în viața noastră reală suntem trădători de neam și țară în slujba unor alte interese străine prin afilierea la diverse organizații economice trans-naționale, politice, informative, satanice anti-creștine, etc.;
- mergem la Sfintele Slujbe, ne spovedim, primim dezlegare de la preot (?!) și ne împărtășim cu Sfintele Taine, dar în viața noastră facem trădare de aproapele prin: activități de informator zelos, înregistrări audio în scop de șantaj, înscenarea unor

infracțiuni juridice, falsuri juridice, declarații în fals, trădarea proiectelor politice, trădarea proiectelor economice, trădarea proiectelor educaționale, trădarea proiectelor agronomice, trădarea proiectelor informative, etc., etc.;

– facem „ascultare” încălcând Sfintele Canoane:

„Cum să fiu în Biserică la slujbă?, eu am ascultare la muncă în grădină”,
și/sau

„Mai bine împreună cu episcopul meu în iad, decât cu voi în Rai”;

– ținem posturile doar în sens alimentar/cură de slăbire: „Vine postul, grozav, este o ocazie să fac foamea, sigur dau jos 5 kile”;

– nu facem milostenie: „Ce băăă....., vrei milostenie?, la muncă cu tine, parazitule!”;

– nu ajutăm biserici sau mănăstiri: „Ăștia au bani de la Stat, sunt plini de bani, nu le mai trebuie milostenia mea”;

– nu acceptăm forme de ajutorare ale tinerilor:

„Cum să-ți vând eu produsul X pentru 200 euro dacă pe piață prețul «de piață» este de 300 euro?! Nu se poate, eu nu las la preț, mai degrabă stau cu marfa nevândută”,
și/sau:

„Cum să-ți închiriez eu apartamentul la 250 euro dacă piața este de 300 euro? nu se poate, mai degrabă stau cu spațiul neînchiriat”;

– suntem neiertători și plini de îndreptățire: „Dar ceee băăă..., mă crezi ultimul prost, nu contează că te-ai scuzat pentru greșeala făcută și îmi vei repara prejudiciul, eu trebuie să te reclam, este pentru binele tău, ca să-ți fie pe viitor învățătură de minte”;

– suntem incorecți și necinstiți cu plata muncii: „Uite pentru munca ta îți dau X euro, deși corect meriți mai mult, dar asta e viața, atâta vreau eu să-ți plătesc, dacă nu-ți convine du-te la altul”;

– vrem muncă supra-plătită: „Mie îmi dai 200 euro pentru 30 minute de muncă, dacă nu-ți convine du-te și caută pe altul”;

– iubim și lucrăm minciuna în toate felurile și modurile posibile;

– neglijăm greutatea păcatelor „mici”:

„Și ce dacă beau (bârfesc, clevetesc, țip, judec, osândesc, etc.) zilnic, doar nu fac rău nimănui”,

și/sau

„Și ce dacă prea-curvesc și eu cu șeful o dată pe lună, doar nu am luat nimănui pâinea de la gură. Nu mă interesează dacă colegele îmi spun că sunt o curvă proastă, mă dezaprobă și se feresc de mine”;

– ne credem răbdători sau buni: „Băăi....., vezi că ai sunat la mine de 3 ori, vezi că de-acuma mă supăr, data viitoare vin peste tine”;

– ne credem îndreptățiți pentru totul și toate: „Cum îți permiți să-mi spui mie așa ceva, nu tolerez așa ceva”;

– ne credem chibzuiți când suntem vicleni: „Waw...., ce l-am mai făcut pe fraierul ăla, am ieșit în mare câștig de pe urma lui”;

– ne credem buni când suntem răi;

– etc., etc., etc.

19.4.22.b. De la înșelarea de a fi creștin după închipuire la păcatul grav al fățarniciei este un drum foarte scurt și mulți îl parcurg rapid.

Oamenii fățarnici sunt aceia care fac toate cele exterioare cerute de Biserică și

societate, dar care în adevăr, în sufletul lor, sunt „lupi” răpitori.

Realitatea minții și sufletului acestor ne-oameni este următoarea: minciună, fals, impostură, inducere în eroare, manipulare, înșelare, perfidie, duplicitate, amăgire, prefăcătorie, necinste, răutate, nepăsare, nemilostenie, incorectitudine, trândăvie, invidie, clevetire, criticism, sabotaj, lăcomie de bani, trădare, neiertare, mânie, agresivitate, răzbunare,ucidere.

Fățarnicii își ascund cu premeditare sufletul și mentalitatea de lupi prădători în spatele unor funcții și poziții sociale, militare, economice, politice, profesionale, unde cu anii joacă un teatru profesionist.

Sunt exact aceiași oameni respectabili menționați în Evanghelii, care chipurile slujeau Legea, dar care din invidie nu acceptau vindecările făcute de Mântuitor în ziua sâmbetei. O parte semnificativă a mesajului Mântuitorului Iisus Hristos a fost tocmai acesta: de a nu fi creștini după închipuire, de a nu ne lăsa limitați în aspectele formale ale canoanelor Bisericii, ca oamenii să aplice în viața lor de zi cu zi învățăturile și poruncile Lui.

Mântuitorul Iisus Hristos a fost încontinuu foarte sever în privința fățarniciei, cu toți aceia care la exterior (cuvinte, fapte, motivații, atitudini) se arată premeditat fals într-un fel anume, dar care în realitate la interior (gândire, decizii, simțire, motivații, intenții) sunt impostori, mincinoși, „lupi” răpitori.

Foarte serios este mesajul Său în ceea ce privește indivizii fățarnici, care una par, spun și fac la exterior și cu totul altceva sunt în interior. Viitorul acestor ne-oameni este clar, fiecare individ fățarnic știe foarte bine care va fi viitorul lui în veșnicie.

Exemple concrete de fățarnicie:

– „nu poți face vindecări sâmbăta deoarece așa spune Legea” (real lucrează ura, invidia, răutatea);

– „nu vă pot plăti individual conform muncii depuse, deoarece totuși nu ați îndeplinit obiectivele de profitabilitate” (real lucrează ura, lăcomia, invidia, răzbunarea, trădarea);

– „nu te pot ajuta deoarece acum am altă treabă de făcut” (real lucrează invidia, răutatea, nepăsarea);

– „nu te pot ierta deoarece trebuie să-ți primești o lecție din care să te folosești pentru tot restul vieții” (real lucrează ura, viclenia, invidia, răzbunarea);

– „aș vrea, dar nu am bani să te împrumut” (real lucrează nemilostivirea, lăcomia, răzbunarea);

– „ți-am luat mai mulți bani deoarece prețurile în piață au crescut” (real lucrează necinstea, lăcomia);

– „l-am promovat pe X din motive profesionale obiective” (real lucrează incorectitudinea, invidia);

– „este grozav ce vrei să-ți cumperi, tu chiar meriți asta, fă-ți imediat un credit” (real lucrează ura, răutatea, invidia).

19.4.23. Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh acelor care fac zilnic, corect și cât de des posibil, semnul Sfintei Cruci.

19.4.23.a. Este foarte simplu: nimeni nu primește Harul fără cinstirea Sfintei Cruci și fără slavoslovirea lui Dumnezeu în Sf.Treime: a Tatălui, Fiului și a Sfântului Duh.

Rugăciunile de slavoslovire sunt următoarele:

„Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție“,

sau

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeuul nostru, slavă Ție“.

și

„Preacinstită Cruce a lui Hristos, mântuiește-ne cu puterea Ta.“

Este bine să memorăm și să spunem cât de des posibil Rugăciunea Sfintei Cruci:

„Să învie Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dânsul. Să piară cum piere fumul; cum se topește ceara de fața focului, așa să piară diavolii de la fața celor ce iubesc pe Dumnezeu și se însemnează cu semnul Crucii și zic cu veselie:

Bucură-te, preacinstită și de viață făcătoare Crucea Domnului, care alungi pe diavoli cu puterea Celui ce S-a răstignit pe tine, a Domnului nostru Iisus Hristos, și S-a pogorât la iad și a călcat puterea diavolului și te-a dăruit nouă pe tine, cinstită Crucea Sa, spre alungarea a tot pizmașul.

Îngrădește-mă, acoperă-mă și mă păzește, Doamne, cu puterea Cinstitei și de viață purtătoare Tale Cruci, depărtând de la mine tot răul.

O, preacinstită și de viață făcătoare Crucea Domnului, ajută-mi cu Sfânta Doamnă Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, și cu toți sfinții în veci.

Amin.“

Nu există creștinism ortodox și credință în Mântuitorul Iisus Hristos fără cinstirea icoanelor și închinăciunile la icoane. Nu există creștinism ortodox și credință în Mântuitorul Iisus Hristos fără a ne însemna corect trupul cu semnul Sfintei Cruci. Este într-o mare înșelare acela care se crede creștin fără a cinsti icoanele și Sfânta Cruce.

Închinarea la icoane și la Sfânta Cruce este jertfa absolut fundamentală pe care trebuie să o aducă zilnic (în casa lui, la Biserică) orice om care se consideră creștin.

Fiecare creștin trebuie să-și facă zilnic un canon de sute (mii) de Sfinte Cruci, în orice timp și oricând este posibil, dar mai ales în timpul rugăciunilor pe care le spunem neîncetat cu gura și cu mintea (vezi la capitolul 3 paragraful 3.5.1).

Mintea sau limba spun neîncetat rugăciunile, iar mâna dreaptă face neîncetat pe corp semnul Sf. Cruci.

Credincioșii mireni și monahii fac zilnic corect sute și chiar mii de Sfinte Cruci. Când le obosește mâna dreaptă, ei continuă să facă Sf. Cruce cu mâna stângă.

Este ușor să facem Sf. Cruce și să spunem mental *rugăciunea lui Iisus* atunci când privim la materialele media (TV) sau citim diferite texte (pe internet, broșuri, literatură de consum).

RESPECTĂM UN CANON ZILNIC DE 1.000–10.000 SFINTE CRUCI = PRIMIM ȘI PĂSTRĂM HARUL SF. DUH.

Pentru a avea valoare, semnul Sfintei Cruci trebuie făcut corect, așa cum trebuie: cu

cele trei degete împreunate, cele două degete aplecate în jos spre podul palmei, atingând fruntea, apoi sub buric, apoi umărul drept, apoi umărul stâng.

Pentru facerea corectă a semnului Sf.Cruci vedeți în capitolul 3, paragraful **3.7.3.**

19.4.23.b. Pentru a înțelege „valoarea” harică a Sf.Cruci, citiți în capitolul 3 la paragraful **3.4.1.h** textul Părintelui Mihai Lungeanu, care „vedea” lucrarea și prezența Harului Sf.Duh.

19.4.23.c. Pentru cine dorește, poate să realizeze un program¹⁶ complet de rugăciuni cu Sfinte Cruci și închinăciuni mici.

Programul de rugăciuni cu închinăciuni mici poate fi realizat:

– de către oricine, la orice vârstă;

– de către oricine, care datorită problemelor lombare nu mai poate face metanii mari;

– pentru zilele de duminică când nu se fac metanii mari (de la Vecernia de sâmbătă seara până la Vecernia de duminică seara).

Vom repeta mental rugăciunile, având trăirile sufletești corespunzătoare:

– rugăciunea de slavoslovire a lui Dumnezeu („Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție”) o vom însoți de o stare sufletească de: **recunoștință**, evlavie, adâncă smerenie, sfântă frică, dragoste curată, cumițenie a duhului, umilință a duhului, „întristarea cea bună”;

– rugăciunile adresate Mântuitorului Iisus Hristos, Sfântului Duh și Sf.Maicii Domnului le vom însoți de o stare sufletească de: căință, pocăință, „dulce durere”, recunoștință, evlavie, adâncă smerenie, sfântă frică, dragoste curată, cumițenie a duhului, umilință a duhului, „întristarea cea bună”;

– rugăciunile adresate Sfinților le vom însoți de o stare sufletească de: recunoștință, sinceritate, respect, evlavie, „dulce durere”, „întristarea cea bună”, dragoste curată.

Fiecare face la alegere și cât poate din următoarele rugăciuni. Stăm în picioare în fața unei icoane. Vom spune rugăciuni, pe care le vom număra folosind un metanier.

Spunem toate aceste rugăciuni fără nicio oprire, stând în picioare și făcând câte o mică închinăciune la fiecare enunț spus mental.

Pentru fiecare rugăciune de mai jos, vom face câte 1 Sf.Cruce și apoi 1 închinăciune mică. Programul de **rugăciuni + Sf.Cruci + închinăciuni mici** este următorul:

RUGĂCIUNI PENTRU SLAVOSLOVIREA LUI DUMNEZEU x300

(cu 300 Sfinte Cruci + 300 închinăciuni mici)

„*Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție*” x300,

sau

„*Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție*” x300

RUGĂCIUNI PERSONALE x400 (cu 400 Sfinte Cruci + 400 închinăciuni mici)

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul*” x300

„*Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-mă pe mine păcătosul*” x100

RUGĂCIUNI PENTRU VII x400 (cu 400 Sfinte Cruci + 400 închinăciuni mici)

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi păcătoșii*” x300

„*Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi păcătoșii*” x100

RUGĂCIUNI PENTRU BINEFĂCĂTORI x400 (cu 400 Sfinte Cruci + 400 închinăciuni mici)

„*Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe robii Țăii*” x300

„*Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește pe robii Țăii*” x100

RUGĂCIUNI PENTRU ADORMIȚI x400 (cu 400 Sfinte Cruci + 400 închinăciuni mici)

„Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește pe adormiții robii Tăi“ x300

„Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, odihnește pe robii Tăi“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU CINSTITA CRUCE x300 (cu 300 Sfinte Cruci + 300 închinăciuni mici)

„Cruce a lui Hristos, mântuiește-ne cu puterea Ta“ x300

RUGĂCIUNI PERSONALE PENTRU SF. IOAN BOTEZATORUL x100 (cu 100 Sfinte Cruci + 100 închinăciuni mici, pentru dobândirea de pocaință)

„Sfinte Botezătorule al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul“ x100 sau

„Sfinte Botezătorule al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“ x100

RUGĂCIUNI PERSONALE PENTRU SF. IOAN TEOLOGUL x100 (cu 100 Sfinte Cruci + 100 închinăciuni mici, pentru dobândirea dragostei pentru Dumnezeu)

„Sfinte Apostole al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine păcătosul“ x100 sau

„Sfinte Apostole al lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU SFÂNTUL ZILEI (MUCENICUL, CUVIOSUL) x100 (din Calendarul Ortodox, cu 100 Sfinte Cruci + 100 închinăciuni mici)

„Sfinte/Mucenice/Cuvioase, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii“ x100

RUGĂCIUNI PENTRU DESPĂTIMIREA DE PATIMILE CARE NE AFECTEAZĂ VIEȚILE x1000 (cu 1000 Sfinte Cruci + 1000 închinăciuni mici)

„Doamne Iisuse Hristoase / miluiește-mă pe mine (patima X)“ sau

„Doamne Iisuse Hristoase / curățește-mă de toată (patima X)“ sau

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu / dezleagă-mă (izbăvește-mă) de duhul (patima X)“

RUGĂCIUNI PENTRU DIFERITE CERERI LA DUMNEZEU x300

(cu 300 Sfinte Cruci + 300 închinăciuni mici), ca de exemplu:

„Dumnezeul meu, dă-le sănătate și îndrumă-i pe oameni la/spre (dorința, situația dorită)“

„Dumnezeul meu, apără-i pe oameni de orice accidente (auto, cu trenul, casnice, de muncă, certuri în familie, agresiuni pe stradă, căderi de obiecte de pe blocuri, la sport, în vacanțe, la înot, etc.)“

„Dumnezeul meu, te rog ajută (dorința, situația dorită)“

„Dumnezeul meu, te rog iartă, ajută și luminează pe «fratele» meu X (numele)“

„Dumnezeul meu, te rog iartă, ajută și luminează pe robul tău X (numele)“

„Dumnezeul meu, salvează țara noastră România și pe noi“

„Dumnezeul meu, miluiește familia mea, țara mea, lumea Ta“

„Dumnezeul meu, miluiește pe toți cei pe care i-am judecat, ca un om neputincios ce sunt“

„Dumnezeul meu, miluiește pe toți cei pe care i-am întristat, nedreptățit și judecat în toată viața mea, ca un om neputincios ce sunt“

„Dumnezeul meu, dă milosteniile mele celor pe care i-am întristat, nedreptățit și judecat în toată viața mea “

„Dumnezeul meu, să nu-i părăsești pe robii Tăi care trăiesc departe de biserică,

dragostea Ta să-i aducă pe toți lângă Tine“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de cancer și orice boli grave“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de boli ușoare sau grave“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități și patimi trupești“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități și patimi sufletești“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de tot felul de boli sufletești și trupești“

„Pomenește, Doamne, pe conducătorii țărilor și ajută-i să conducă creștinește“

„Pomenește, Doamne, pe copiii care provin din familii cu probleme“

„Pomenește, Doamne, pe copiii, adolescenții și tinerii răpiți, să nu sufere abuzuri și să se întoarcă cu bine acasă, la părinții lor“

„Pomenește, Doamne, pe copiii, adolescenții și tinerii care au fugit de acasă, să nu sufere abuzuri și să se întoarcă cu bine la părinții lor“

„Pomenește, Doamne, pe copiii, adolescenții și tinerii care sunt încontinuu «vânați», abuzați fizic, psihic și verbal – agresati, amenințați, hărțuiți, bătuți, furati, șantajați, desconsiderați, jigniți, calomniați, tachinați, criticați, alungați, etc., să li se oprească acest calvar și să aibă o viață liniștită“

„Pomenește, Doamne, pe copiii, adolescenții și tinerii care sunt dependenți de droguri, hoție, alcool, jocuri de noroc, jocuri video, pornografie, desfrânare, violență, lăcomie alimentară, conducere auto agresivă, să se oprească la ei aceste vicii“

„Pomenește, Doamne, pe familiile care au probleme și pe cei divorțați“

„Pomenește, Doamne, familiile chinuite, părăsite, nedreptățite, încercate și dăruiește-le lor milele Tale cele bogate“

„Pomenește, Doamne, pe orfanii din toată lumea, pe toți cei îndurerați și nedreptățiți în această viață, pe orfani, văduvi și văduve“

„Pomenește, Doamne, pe toți cei întemnițați, pe anarhiști, pe narcomani, pe ucigași, pe făcătorii de rele, pe hoți, luminează-i și ajută-i să se îndrepteze“

„Pomenește, Doamne, pe toți cei înstrăinați (de țară, neam românesc, biserică, muncă, familie, copii, dragoste curată, bucurie, adevăr, realitate, etc.)“

„Pomenește, Doamne, pe toți cei ce călătoresc (pe mare, pe ape, pe uscat, prin aer, pe sub pământ) și-i păzește de tot răul“

„Pomenește, Doamne, Biserica noastră, pe părinții (clericii) Bisericii și pe credincioși“

„Pomenește, Doamne, pe sihaștri și pustnici, pe părinții aghioriți, pe toate frățiile monahale, pe monahi și monahii, pe stareți și pe starețe“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt în vreme de război (pe front, în misiuni speciale, acasă, pe câmpurile agricole, în depozite, în trenuri, în camioane, în fabrici, în lagăre de prizonieri, în spitale, etc.)“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt prizonieri (pentru credință, adevăr, dreptate, justiție, harisme, etc.)“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt precum păsările vâdate“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care și-au lăsat casele și serviciile lor și se chinuiesc“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care muncesc (cu/din greu) pentru a-și câștiga pâinea vieții și susține familiile“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care doresc să muncească și găsește-Le serviciul potrivit lor“

„Pomenește, Doamne, pe săraci, pe cei fără casă și pe refugiați“

„Pomenește, Doamne, toate popoarele, să le ai (ții) în brațele Tale, să le acoperi cu Sfântul Tău Acoperământ, să le păzești de orice rău și de război. Și iubita noastră țară, zi și noapte să o ții la sânul Tău, să o acoperi cu Sfântul Tău Acoperământ, să o păzești de orice rău și de război“

„Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care ne-au cerut să ne rugăm pentru ei“
Etc.

Pentru mai multe detalii și completări cu privire la aceste rugăciuni, vedeți în capitolul 3 paragraful **3.4.1.PA.**

Pentru detalii practice cum se fac închinăciunile mici, vedeți în capitolul 3 paragraful **3.4.1.Î.**

19.4.24. În cadrul unei familii creștin-ortodoxe, Harul Sfântului Duh se primește de către bărbatul care ascultă de Mântuitorul Iisus Hristos și Harul Sfântului Duh se primește de femeia care ascultă de soțul ei.

În cadrul unei familii creștin-ortodoxe este foarte clar sensul ascultărilor: bărbatul trebuie să asculte de Mântuitorul Iisus Hristos (respectarea poruncilor Sale directe, respectarea sfaturilor preoților și duhovnicilor, respectarea canoanelor Bisericii stabilite de Sfinții Părinți, respectarea Sfintelor Sinoade), iar femeia trebuie să asculte și să-și urmeze soțul în deciziile lui.

Aceste ascultări au o fundamentare pe multe situații faptice existente în Scripturi și în viața zilnică a oamenilor, concret însă aplicarea acestor ascultări este o discuție (polemică) foarte sensibilă și nesfârșită, la limita aplicării economiei și acriviei dumnezeiești. În cele ce urmează mă voi referi doar la câteva aspecte mai clare, care prevăd aceste ascultări și excepțiile de la ele.

19.4.24.a. Dacă femeia este superioară bărbatului din punct de vedere duhovnicesc, intelectual, financiar, educațional.

Există multe femei care cu adevărat sunt mai sporite (chiar cu mult mai sporite) afectiv, profesional, intelectual și duhovnicește decât soții lor. Ce să fie atunci în aceste cazuri? Răspunsul ne este la îndemână.

După nașterea Pruncului Iisus, deoarece soldații veneau să-L omoare, Dreptul Iosif a primit înștiințare și poruncă de la înger să plece cu Sfânta Maica Domnului în Egipt. Atenționarea spre ascultare a fost dată Dreptului Iosif, bătrânul care primise spre grijă pe Sfânta Maria.

„13. După plecarea magilor, **iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif**, zicând: *Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-Lucidă.*

14. *Și sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul și pe mama Lui și a plecat în Egipt.*“
(în Sfânta Evanghelie după Matei, cap.2, versetele 13-14, boldirile din citat îmi aparțin)

Porunca și înștiințarea nu au fost date Sfintei Marii cea plină de Har, mama Fiului lui Dumnezeu, Cea care la acel moment era (și încă rămâne) cel mai sfânt om născut din femeie care a trăit vreodată pe pământ. Să nu uităm faptul că de la 3 ani Maria practic crescuse în Sfânta Sfintelor și mâncase doar hrană îngerească, nu mâncase mâncare

pământeană. Spre comparație cu Sfânta Maria, bătrânul Iosif era un om cât se poate de lumesc și neștiutor.

Și totuși, aparent „inexplicabil“, porunca și sfatul lui Dumnezeu au venit la lumescul Iosif, și nu la Sfânta Sfințelor, Maria.

Există în teologie reliefată ideea că Dumnezeu a făcut acest lucru tocmai pentru a re–confirma oamenilor că prima Lui relație este cu bărbatul, cu capul familiei.

Indiferent de sfințenia sau inteligența femeii, sfatul și voia Lui au fost întotdeauna transmise bărbatului, în cazul de față bătrânului Iosif care avea grijă de Sfânta Maria.

Iar Sfânta Maria nu s–a opus deciziei bătrânului Iosif, cu o atitudine modernă orgolioasă de genul:

„.....Adică cum, ceee spui tu?, crezi că eu fac ce spui tu, sau cum vine asta, cine te crezi tu, să–mi spui tu mie ce să fac !?!“,

sau cu o atitudine modernă de mândrie de genul:

„..... Dar eu nu am primit nicio înștiințare de la Dumnezeu ! Dumnezeu ți–a trimis îngerul țieeee...?! Imposibil!, la mine trebuia să vină îngerul lui Dumnezeu, eu sunt Cea plină de Har. Deci clar, eu nu merg în Egipt, aștept re–confirmarea de la înger că eu chiar trebuie să merg acolo“.

Deși se știa pe sine Sfântă, plină de Har și mama lui Dumnezeu–Fiul, Sfânta Maria a ascultat de voia lumescului Iosif care o îngrijea.

Deci chiar și acele femei care se știu pe sine cu mult deasupra bărbatului lor (în termeni de credință, educație, bani, inteligență, profesie, etc), și ele trebuie să asculte de voia și decizia soțului lor.

Într–o familie creștină întotdeauna Dumnezeu „vorbește“ bărbatului și nu femeii și întotdeauna în decizia bărbatului este mai mult sau mai puțin vizibilă voia lui Dumnezeu.

Viața practică a femeilor „moderne“ (carieriste, autonome, rebele, feministe, relațional războinice, neo–marxiste, progresiste) dovedește punctual, caz cu caz, că pe termen mediu și lung întotdeauna consecințele deciziilor luate de soțul credincios (care are frică de Dumnezeu) sunt mai bune decât consecințele deciziilor luate în mod autonom de către femeie.

19.4.24.b. Ascultarea femeii de voia soțului nu este oarbă sau necondiționată, de tipul „orice prostie faci sau spui, eu voi urma ție“, sau „eu voi face tot ce îmi spui“.

Pentru femeie este desigur vorba despre o ascultare în înțelepciune și dragoste, pentru a asigura familiei ei atributele familiale fundamentale: pace, împlinire, înțelegere, sporire materială, sporire sufletească, sănătate, climat emoțional liniștit, siguranță, dragoste, bucurie, mântuire.

În plan relațional relațiile dintre soți trebuie să fie fundamentate pe dragoste, respect, înțelegere, comunicare, acceptare, toleranță, iertare.

Este însă dovedit faptic și ce se întâmplă atunci când soțul a desconsiderat atenționările la detaliile arătate de femeie și a continuat doar de capul lui: deși deciziile lui inițiale au fost bune, consecințele ulterioare au fost negative.

Ascultarea față de propriul soț/bărbat credincios (care are frică de Dumnezeu) este mai importantă și trece înaintea sfaturilor și ascultării față de un preot (duhovnic

personal).

În caz de contradicție evidentă între voia soțului și voia duhovnicului, pentru a nu–și distruge căsnicia, întotdeauna femeia trebuie să urmeze voia propriului soț.

Ascultarea femeii față de bărbat se păstrează și în următoarele cazuri de nedreptate și/sau inegalitate relațională:

- bărbatul este (foarte) inferior femeii din punct de vedere cultural, educațional, financiar, intelectual, profesional;
- bărbatul nu prea „este dus la biserică”: nu ține posturile, nu se spovedește sau împărtășește, nu merge la Sf.Slujbe, nu este încântat ca preotul să vină să facă periodic sfințirea casei (slujba Sfeștaniei), comentează negativ când femeia face milostenie, comentează negativ când femeia face săptămânal sfințirea casei cu Agheasmă Mare, etc.;
- bărbatul este (complet) dezinteresat de fericirea ei personală lumească: medicală, materială, emoțională, sexuală;
- bărbatul nu aduce în casă toți banii muncii: trimite în ascuns bani rudelor sale sărace, cheltuie bani pe lucruri casnice inutile, cheltuie excesiv cu îngrijirea mașinii;
- bărbatul are un anturaj de colegi „nesănătos” care îl influențează negativ: spre băutură, pornografie, trândăvie, delăsare, hoție, etc.;
- bărbatul are convingeri politice (financiare, sociale, profesionale, educaționale, culturale, etc.) diferite de femeie;
- la 30–50 ani bărbatul este încă oarecum influențabil de: propria mamă, propriul tată, bunici, frați, surori, cumnați, cumnate, unchi, mătuși, colegi/colege de muncă, șefi/șefe de muncă, foste prietene, etc.;
- bărbatul are vicii moderate căpătate în timp prin neatenție, nepăsare și deprindere: bea, fumează, urmărește filme nepotrivite, este dependent de jocuri de noroc, pierde timpul cu jocuri la consolă, pierde timpul la TV, etc.

În toate aceste cazuri de inegalitate și/sau nedreptate relațională, femeia trebuie să ia măsurile necesare și potrivite: cu tact, răbdare, comunicare, înțelepciune, etc., pentru a–și aduce soțul la un nivel relațional mulțumitor (sau excelent).

19.4.24.c. Indiferent de asceza lor creștin–ortodoxă, niciodată nu primesc Harul Sfântului Duh femeile care:

- în orice situație personală (privată) și/sau publică își exprimă față de soț o evidentă desconsiderare și lipsă de respect;
- în lipsa lui îl clevetesc, jignesc, denigrează, calomniază, desconsideră, critică, etc.;
- direct și personal îl jignesc, denigrează, calomniază, desconsideră, amenință, critică (făcută cu ură, răutate), etc., și mai ales dacă aceste agresiuni verbale au loc în fața copiilor;
- din ură, invidie, răutate, prostie, orgoliu, alte interese, se opun direct sau în ascuns la orice decizie luată de soț/partener;
- sunt veșnic nemulțumite, criticiste și hipersensibile la orice face (sau nu face) bărbatul, caută mereu pretexte pentru certuri;
- sabotează cu bună știință planurile și inițiativele soțului, îl lasă singur și nu–l ajută (atenționează) pe parcursul eforturilor lui;
- în mod premeditat îl sabotează financiar, profesional, alimentar;
- sabotează în ascuns și/sau „la vedere” planurile educaționale ale copiilor;

- sunt competitive și fac bărbatului competiție în familie pentru orice aspect intelectual sau practic: eu fac cumpărături mai bune, fac mâncare mai bună, am mașină mai bună, am citit cărți mai bune, am mai mulți bani, am haine mai bune, știu să vorbesc mai bine, deciziile mele sunt mai bune, am mai multă grijă de copii, etc.;
- caută să-l despartă de rudele sale: bunici, părinți, frați, surori, nași, fini, etc.;
- prea–curvesc cu alți bărbați;
- lucrurile vor fi foarte grave pentru femeie, dacă bărbatul este (a fost) premeditat alungat de acasă prin șmecherie/viclenie femeiască:

țipete, căutare de ceartă, reclamații în fals la poliție, scandaluri premeditate, clevetire (vorbire de rău), rolul public teatral de „victimă“, inventarea de „hărțuiri“ și amenințări, nemulțumiri cronice, criticism cronic, răutate, ură, răzbunări prostești, acuze nefondate și exagerate (alcoolice, curvar, needucat, etc.), învățarea copiilor că tatăl lor este un om rău, sabotaj alimentar, refuzul relațiilor intime, prea–curvie, turnătorie la serviciile secrete.

Femeia care face premeditat aceste viclenii poate pierde definitiv Harul și mântuirea, în timp se autodistruge psihic, pierzând totodată bunăstarea economică, propria fericire, dragostea și respectul copiilor, rudelor, apropiaților.

19.4.24.d. Există cazuri în care femeia poate primi Harul Sf.Duh, chiar dacă nu ascultă de voia bărbatului ei.

Sfântul Apostol Pavel ne-a atenționat care este tipul de ascultare pe care femeile trebuie să le facă față de bărbații lor și condiționarea oricărei forme de ascultare. Femeile ortodoxe nu trebuie să fie habotnice și zelotiste și să facă ascultare fără discernământ față de soți, preoți sau duhovnici.

Trebuie respinsă orice formă de ascultare care nu respectă poruncile și învățăturile Mântuitorului Iisus Hristos, Sfintele Canoane ale Sfinților Părinți.

Orice formă de ascultare trebuie realizată așa cum spune Sf.Apostol Pavel:

„așa cum se cuvine întru Domnul“. Textul acestei învățături este următorul:

„18. Femeilor, fiți supuse bărbaților voștri, așa cum se cuvine întru Domnul.“

(în Epistola Sf. Apostol Pavel către Coloseni, cap.3, versetul 18, în Biblia Ortodoxă redactată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012, boldirile din citat îmi aparțin)

Această ascultare a femeii de voia bărbatului este evident anulată, dacă bărbatul NU are un comportament și o gândire „așa cum se cuvine întru Domnul“, ca de exemplu:

- este un trădător al lui Hristos, deoarece este un eretic căzut în pan–erezia ecumenistă;
- este un trădător al lui Hristos, deoarece este un om lipsit de credință care nu respectă voia și poruncile Mântuitorului Iisus Hristos;
- este un trădător al lui Hristos, deoarece desconsideră Sfintele Canoane și cu bună știință își desparte familia de Biserică și Mântuitorul Iisus Hristos;
- este un trădător al lui Hristos, deoarece este habotnic, zelotist și face ascultare fără discernământ față de preoți și duhovnici: turnători, informatori, vicleni, ecumeniști, filo papiști, globaliști, neo–marxiști, susținători ai ierarhilor sataniști–trădători care s–au lepădat de Hristos în iunie 2016 la Creta;

- este trădător de aproapele și de neam, deoarece în ascuns muncește pentru interesele unor grupări oculte (secrete, discrete, satanice, trans-naționale);
 - este trădător de aproapele și de neam, fiind turnător (informator, colaborator) pentru grupările trădătoare și cele marxist–globaliste din cadrul serviciilor secrete;
 - este trădător de aproapele și de neam, fiind turnător (informator, colaborator) în beneficiul intereselor altui stat;
 - este trădător de aproapele, face în ascuns (cu viclenie) înregistrări audio–video ale discuțiilor pe care le are cu alți oameni, pe care „îi trage de limbă“;
 - este un trădător al propriei sale familii, deoarece are o relație sexuală și/sau afectivă continuă cu o altă femeie;
 - la 30–50 ani bărbatul este încă foarte influențabil de: propria mamă, propriul tată, bunici, frați, surori, cumnați, cumnate, unchi, mătuși, colegi/colage de muncă, șefi/șefe de muncă, foste prietene, foste iubite, etc.;
 - este un trădător al propriei sale familii, deoarece a căzut în patimi cronice grave, precum: alcoolism, lăcomie alimentară, lăcomie de bani, pornografie, jocuri de noroc, prea–curvie;
- Mai grav este când bărbatul nu recunoaște și nu acceptă nicio discuție cu privire la aceste probleme, în cazul unei discuții situându–se imediat pe o poziție de mușenie, forță, amenințare sau victimizare.
- este un trădător al propriei sale familii, deoarece este trândav, nu vrea să muncească;
 - este un trădător al propriei sale familii, deoarece se folosește de bani și funcție pentru a face premeditat și în ascuns rău altor oameni;
 - este un trădător al propriei sale familii, deoarece aduce acasă bani iliciți, nemuncați cinstit, obținuți din: furt, delapidare, trafic de influență (vinderea–cumpărarea pe bani a unor funcții și/sau locuri de muncă), fapte de corupție, trădare de țară, trădarea intereselor firmei sau instituției, trădarea colegilor de muncă, protecția unor activități infracționale, exploatarea economică a angajaților (subordonaților), prea–curvie, executarea oricăror ordine secrete–oculte;
 - este un trădător al propriei sale familii, deoarece le impune să–și facă vaccinuri realizate cu țesut organic preluat de la copii avortați (uciși);
 - etc.

După erezia ecumenistă semnată în Creta în anul 2016, în această zonă a ascultării este mult loc lăsat unei polemici nesfârșite, cu privire la „erezia“ sau acrvia unui bărbat care își duce familia la Biserica Ortodoxă locală de care aparține, sau caută slujbele unor preoți nepomenitori.

În această privință eu nu cred în teoria „vaselor comunicante“, părerea mea personală este că Harul (și mântuirea) au fost definitiv pierdute doar de către ierarhii care au trădat (semnat) direct la Creta și de către toți aceia (stareți, duhovnici, parohi) care în România au re–confirmat trădarea (Iepădarea de Hristos) prin semnătura lor. Harul preoției a rămas și va rămâne în biserici, mănăstiri, la preoții simpli, la duhovnicii nepomenitori.

Este o altă discuție separată faptul că încet–încet Harul se retrage din biserici și de la preoții simpli pomenitori ai ierarhilor semnatari la Creta, pentru orice altă greșeală canonică comisă.

Notă:

În caz excepțional, dacă bărbatul este decedat sau și-a părăsit voluntar familia, în deciziile importante pe termen mediu și lung, femeia (mama) trebuie să țină cont și de părerea primului ei fiu, chiar dacă acesta este minor (vezi Sfinți care au făcut ascultare de copii sub 12 ani).

Femeia (mama) doar trebuie să țină cont și de părerea fiului minor, dar fără habotnicie, adică nu facem ascultare „orbească“ (fără discernământ) de ceea ce spun acești copii băieți. De multe ori ei gândesc lucruri copilărești specifice vârstei lor și nu spun care este voia lui Dumnezeu.

19.4.25. Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh aceluia care iau seama să lupte duhovnicește pentru a-și face datoria față de Adevăr, Realitate, Viață, Natură, Creație.

Dumnezeu acordă Harul Său oamenilor care se luptă pentru respectarea, păstrarea și protecția Adevărului, Naturii și a Vieții, în toate formele ei.

Dumnezeu acordă Harul Său oamenilor care mărturisesc Adevărul, care se luptă pentru Adevărul duhovnicesc: adevărul Sfintei Treimi, adevărul despre Maica Domnului, adevărul despre Mântuitorul Iisus Hristos, adevărul despre mucenici, adevărul despre Sfintele Taine ale Bisericii, dogmele de credință creștin-ortodoxe (adevăruri revelate Sfinților Părinți), adevărul Învierii, adevărul Judecății de Apoi, adevărul judecății particulare, adevărul Sf. Evanghelii, adevărul întregii Biblii creștin-ortodoxe (Vechiul și Noul Testament), etc.

Dumnezeu acordă Harul Său oamenilor care mărturisesc Adevărul realității lumesti: păcatele și ereziile personale (colective), adevărul despre situația politică și economică, adevărul despre vaccinuri, adevărul despre conspirațiile planificate, adevărul despre degenerare, adevărul despre avorturi, adevărul despre trădători și sabotori, adevărul despre falimente economice, adevărul despre exploatarea prin muncă, adevărul despre alogeni (din parlament, presă, comisii, serviciile secrete, alte instituții ale statului), adevărul despre subversiunea ideologică neo-marxistă, adevărul despre propaganda (minciuna) de la TV, adevărul despre exterminarea rasei albe, adevărul despre distrugerea familiei, adevărul cu privire la educația sexuală în școli, adevărul cu privire la „toleranța“ sexuală, adevărul cu privire la marele război care vine (WW3), etc.

19.4.26. Primim întotdeauna (variabil) Harul Sfântului Duh atunci când citim cărțile sfinte.

x. Toate rugăciunile și toate textele sfinte canonice sunt purtătoare de Har, dar dintre acestea câteva sunt recunoscute că pot aduce omului foarte mult Har.

Termenul/calificativul „Sfânt“ aceasta înseamnă: este aducătorul, purtătorul și păstrătorul Harului Sfântului Duh.

Dacă le citim cu atenție, implicare sufletească, credință, evlavie, dragoste, smerenie, putem să primim în schimb o trăire harică deosebită.

Cele mai puternice texte sfinte aducătoare de Har, pe care le pot citi acasă mireni, sunt următoarele:

- Noul Testament (Sf.Evanghelii, Faptele Apostolilor, Epistolele);
- Psaltirea lui David;
- Viețile Sfinților, Paterice, Proloage;
- Filocalia (toate cele 12 volume), Everghetinos;
- toate cărțile scrise de Sfinții Părinți;
- toate cărțile scrise de Părinți Bisericești;
- rugăciunile dedicate Mântuitorului Iisus Hristos (Tropare, Condace, Acatiste);
- rugăciunile dedicate Maicii Domnului: Tropare, Condace, Acatiste, Psaltirea Maicii Domnului, Paraclisul Maicii Domnului, Theotokarion–Canoanele aghiorite ale Maicii Domnului;
- rugăciunile canonice „de dimineață“;
- rugăciunile canonice „de seară“;
- rugăciunile de pocăință scrise de Sfinți (de exemplu rg. de pocăință a Sf.Ioan Gură de Aur);
- etc.

Deci sunt purtătoare de Har:

- toate cărțile canonice a căror denumire începe cu calificativul „Sfânt“, ca de exemplu: Sfânta Biblie, Sfintele Evanghelii, Sfânta Psaltire;
- toate cărțile bisericești care au fost scrise de către un „Sfânt“ (recunoscut canonic, care există în Sinaxar), indiferent de titlul acestor cărți: de teologie, cateheză, rugăciuni, slujbe de tipic, condace, tropare, psaltică, etc.

Nu degeaba atât de mulți monahi și mireni citesc zilnic din textele „sfințite“ de Dumnezeu.

- toate cărțile bisericești care au fost scrise de către un „Sfânt“ ne–recunoscut canonic de către BOR.

De exemplu în România avem mulți Sfinți și Cuvioși autentici, sute de preoți și monahi (și monahii) care au suferit (sau au murit) în temnițele comuniste, dar care din motive „inexplicabile“ nu au fost recunoscuți canonic de către o Sinaxă a BOR.

Ei sunt cu atât mai iubiți și apreciați de poporul românesc, cu cât episcopii ecumeniști din BOR se încapățânează să nu le recunoască oficial calitatea de Sfânt, Cuvios, Mucenic sau Mărturisitor.

xx. Nu este vorba de nicio obligație, corvoadă sau osteneală auto–impusă.

Pur și simplu oamenii simt că aceste texte (și predici) transmit omului o stare sufletească deosebită, neobișnuită, „peste fire“.

Apoi se poate simți Harul la nivelul învățăturii lor teologice care cumva este „peste fire“, adică acești Părinți și Sfinți exprimă în textele lor o „pătrundere“ duhovnicească superioară.

În primul rând, când ne cufundăm în cititul acestor texte „sfințite“, automat suntem învăluiți de Harul Sfântului Duh, ne dispar temerile, fricile, gândurile pătimase, grijile, stressul, adică automat apare un efect de regenerare fiziologică, psihică și sufletească.

În al doilea rând, Harul ne reface și ne odihnește fiziologic, trupește.

Este cunoscut cazul Sf.Paisie Aghioritul, care pe lângă metaniile mari și canonul de închinăciuni citea în fiecare noapte 90 minute din Psaltire. La fiecare 3 zile el termina de citit Psaltirea (o citea ziua și noaptea).

Deși dormea doar 2 ore pe noapte, mireni îl găseau la ora 6 dimineața proaspăt,

odihnit și plin de energie. Apoi toată ziua era obosit de discuțiile cu mirenii și mai dormea doar seara 3 ore, între orele 21–24.

În al treilea rând, efectul Harului asupra omului este odihna psihică, odihnirea minții, dobândirea unei stări sufletești excepționale, neobișnuite, „peste fire“.

Când citește cuvintele „sfințite“ ale acestor texte, omul simte cum sufletul lui trăiește stări sufletești cu totul neobișnuite, „dincolo de fire“: pace, liniște, bucurie, dragoste, evlavie, smerenie, iertare, blândețe, bunătate, credință, răbdare.

Nu este nicio exagerare, acestea sunt textele sfinte care ne aduc în suflet Împărăția lui Dumnezeu. Citirea acestor texte și rugăciuni face ca omul să trăiască starea duhovnicească specifică Împărăției lui Dumnezeu. Cine dorește să trăiască în sufletul său aceste stări sufletești prin care se unifică cu Dumnezeu, trebuie să citească cuvintele vii ale textelor „sfințite“ menționate.

Exemple de autori români care au scris direct sau indirect (din interviuri) cărți purtătoare ale Sf.Duh: Părintele Ilie Cleopa, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Paisie Olaru, Părintele Sofian Boghiu, Părintele Bartolomeu Anania, Părintele Iustin Pârvu, Părintele Nicodim Măndiță, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Constantin Galeriu, Părintele Dumitru Stăniloae, Părintele Ilarion Argatu, Sf.Ioan Iacob Hozevitul (Românul), Părintele Gheorghe Calciu–Dumitreasa, Părintele Dimitrie Bejan, Părintele Arsenie Boca.

xxx. Înainte de a citi o carte, vom face o mică rugăciune.

Iată ce ne sfătuia în acest sens Sfântul Ioan Gură de Aur:

„Când vei șede tu la citirea dumnezeieștilor cuvinte, mai întâi să te rogi lui Dumnezeu, ca să-ți deschidă ochii inimii. Ca nu numai să citești cele scrise, ci ca să le și faci, ca nu spre păcat să citești cuvintele și viețile sfinților. Și iarăși, când vei citi cu multă sârguință, să citești cuvintele, cu dinadinsul și cu toată inima și să nu te grăbești numai a întoarce filele. De-ți este ție de trebuință, nu te lenevi, ci și de două ori și de trei ori să citești cuvintele și chiar de mai multe ori, ca să înțelegi puterea lor. Iar când vei voi să citești sau să ascuți pe altul ce citește, apoi să te rogi lui Dumnezeu, așa zicând:

«Doamne Iisus Hristoase, deschide-mi mie ochii inimii, ca să ascult cuvântul Tău și să-l înțeleg pe el și să fac voia Ta, că străin sunt eu pe pământ. Să nu ascunzi de mine poruncile Tale, ci să-mi descoperi ochii, ca să văd minunile din Legea Ta. Arată-mi mie cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale.

Spre Tine nădăjduiesc, Dumnezeul meu; ca să-mi luminezi mintea și gândul, cu lumina înțelegerii Tale, ca nu numai să citesc cele scrise, ci să le și fac. Ca nu spre păcat să citesc viețile și cuvintele sfinților, ci spre înnoire și spre luminare, spre sfințire, spre mântuirea sufletului și spre moștenirea vieții veșnice. Că Tu ești lumina celor ce zac întru întuneric și de la Tine este toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit»“
(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin, pentru acest citat vedeți în capitolul 3 referința 8)

iv. Mult Har pot primi creștinii care înainte de citirea cărților sfinte au practicat minim 1 oră rugăciunea lui Iisus cu metoda isihastă.

Rugăciunea lui Iisus cu metoda isihastă poate fi citită în capitolul 3, în cadrul paragrafelor **3.4.1.** și **3.4.2.**

19.4.27. Întotdeauna primim Harul atunci când ne spovedim și împărtășim cu frică de Dumnezeu și cu vrednicie.

Nu poate exista primirea și păstrarea Harului Sfântului Duh fără ca Dumnezeu să ne ierte păcatele. Această iertare a păcatelor este dată omului în urma pocăinței personale și a spovedaniei.

Spovedania nu este condiționată de postire sau împărtășire, putem să ne spovedim oricând putem (zilnic, săptămânal), chiar dacă după aceea nu ne împărtășim.

Sf. Ioan Iacob Românul (Hozevitul) ne învătă că la spovedanie trebuie să facem o deosebire între păcate: care sunt simple păcate, care sunt de putere medie și care sunt patimi la care nu mai putem face față. Deci nu facem doar o simplă enumerare a păcatelor și slăbiciunilor, ci trebuie să arătăm preotului (lui Dumnezeu) și gradul de intensitate, gradul nostru de dependență față de un anumit păcat.

Ca urmare a acestei mărturisiri de pocăință, Dumnezeu ne va acorda pentru 40 zile o harismă specială (harisma spovedaniei), pentru a ne putea lupta cu păcatul care ne afectează mai mult.

Chiar simpla spovedanie atrage asupra noastră o anumită „cantitate” de Har, care rămâne asupra noastră timp de 40 zile. De aceea canoanele prevăd ca spovedania mirenilor să fie realizată la cel mult 40 zile (de 2 ori pe săptămână pentru monahi).

Harul primit la spovedanie protejează pe om doar 40 zile, deci cine se spovedește la perioade mai îndelungate nu mai are protecția Harului Sfântului Duh.

Pentru împărtășanie sunt însă obligatorii pocăința personală, postirea, spovedania, dezlegarea preotului și ulterior, îndeplinirea canonului dat de preot.

Pentru adulți, condițiile elementare pentru împărtășire sunt în general următoarele: să existe dezlegarea păcatelor de către preot, preotul să-ți spună când te poți împărtăși, să fie ținute câteva zile de post (de obicei minim 7 zile de post), să existe o abținere sexuală de minim 40 zile (în funcție de caz, se poate accepta încălcarea limitată a acestei restricții, doar în cazul celor căsătoriți și mai tineri).

Este o relație direct proporțională între numărul de împărtășiri cu Sfintele Taine, vrednicia cu care se fac aceste împărtășiri și puterea Harului care rămâne în oameni.

Împărtășirea cu Sfintele Taine este o împărtășire și o primire a Harului. Că oamenii nu simt acest Har ca o trăire „peste fire” sau simt foarte puțin, acest lucru se datorează nerealizării ostanelilor enumerate la paragrafele de mai sus.

Deasa împărtășire (cu vrednicie) cu Sfintele Taine este un factor important pentru primirea și păstrarea deplinătății puterii Harului, care poate face apoi posibile trăiri și fapte personale „peste fire”: trăirea „peste fire” integrală a Harului, mărturisirea până la capăt a lui Hristos (mucenicia), rezistența la frig, foame și boli, rezistență psihică deosebită, păstrarea credinței în condiții de apostazie generalizată.

Cine are dezlegare de la preot (are zile de post alimentar și „post” sexual, este spovedit, are canon realizat) se poate împărtăși la orice Sfântă Liturghie.

Este foarte recomandat să ne putem împărtăși chiar în zilele praznicelor împărătești, deoarece în aceste zile importante în biserici se slujește Sfânta Liturghie.

Dacă nu ne împărtășim în aceste zile, este foarte recomandat ca măcar să participăm la aceste slujbe. Pentru participarea la Sf.Liturghie în aceste 12 zile, Dumnezeu ne va ierta păcate personale și/sau de neam.

Pentru a ne putea împărtăși în zilele praznicelor împărătești trebuie ca:

1. în ziua precedentă să ne spovedim (de preferat seara după Vecernie);
2. să primim de la preot dezlegare pentru împărtășanie;
3. anterior trebuie să fi ținut câteva zile de post alimentar, „post“ al vorbirii și înfrânare de la relațiile sexuale (minim 40 zile, mai puține zile sunt acceptate doar în cazul celor căsătoriți și mai tineri).

Cele 12 praznice împărătești sunt următoarele (în ordinea lor, începând cu Buna Vestire):

1. 25 martie, Buna Vestire (Blagoveștenia);
2. „Intrarea Domnului în Ierusalim“, Duminica Floriilor (cu dată variabilă);
3. „**Învierea Domnului**“, Sfintele Paști (cel mai important praznic împărătesc, denumit „praznicul praznicelor“, cu dată variabilă);
4. „Înălțarea Domnului“, Patruzeci de zile după Paști (cu dată variabilă);
5. „Pogorârea Duhului Sfânt“, Cincizeci de zile după Paști (Cincizecimea sau Rusaliile, cu dată variabilă);
6. 6 august, Schimbarea la Față (40 zile înainte de Înălțarea Sfintei Cruci pe 14 sept.);
7. 15 august, Adormirea Maicii Domnului.
8. 8 septembrie, Nașterea Maicii Domnului;
9. 21 noiembrie, Intrarea Maicii Domnului în Biserică;
10. 25 decembrie, Nașterea Domnului (Crăciunul);
11. 6 ianuarie, Botezul Domnului (Epifania sau Teofania);
12. 2 februarie, Întâmpinarea Domnului;

19.4.28. Dumnezeu decide să primești puternic Harul pentru un timp limitat, pentru a te cunoaște pe tine însuși și pentru a declanșa războiul contra patimilor ascunse.

În același timp primești Harul pentru a te întări psihic și sufletește, pentru a nu-ți pierde nădejdea (și a nu ajunge la deznădejde) în timpul războiului duhovnicesc care urmează pentru tine.

Când primim Harul, chiar atunci și în zilele imediat următoare pierderii Lui, ni se activează cu putere toate patimile care zăceau bine ascunse în „inima“ (sufletul) nostru.

În acest mod Dumnezeu vrea să ne facă atenți la ce patimi avem și spre ce război duhovnicesc trebuie să ne focusăm. În același timp Harul ne va motiva și întări psihic și sufletește să nu cedăm în timpul luptei cu patimile ascunse ale sufletului nostru.

PRIMIREA HARULUI = NI SE DESCOPERĂ PATIMILE BINE ASCUNSE ALE SUFLETULUI NOSTRU + NE ÎNTĂRIM PSIHIC ȘI SUFLETEȘTE SĂ REZISTĂM LA RĂZBOIUL MENTAL AL GÂNDURILOR PATIMILOR DESCOPERITE.

Toți oamenii care primesc „din senin“ Harul descoperă apoi care este de fapt realitatea lor duhovnicească, ce patimi mari și grele stau bine ascunse în sufletul lor: mândrie, slavă deșartă, lăcomie, desfrânare, invidie, clevetire, mânie, ură, dorință deucidere, etc. Când primim Harul putem conștientiza cu oarecare uimire și teamă toată „mizeria întunericului“ care stă bine cazată în sufletul nostru.

Un exemplu clasic în acest sens este experiența Sf.Siluan Athonitul, care a primit fără de veste Harul chiar din primul an de monahism. Cu această ocazie s-a pornit în mintea lui un război al gândurilor provenite din mândrie, care a durat neîncetat aproape 15 ani.

La început tânărul monah Siluan era nedumerit de ce are acest neîncetat război al gândurilor, în condițiile în care primise Harul. El credea că Harul a „ars” în sufletul lui orice patimă și că de-acuma va urma pentru el numai bucurie, pace și liniște. Surpriza tânărului monah Siluan a fost mare când a descoperit că primise Harul tocmai pentru a „vedea” că în sufletul său zace ascunsă și neconștientizată o uriașă mândrie. Primirea Harului a însemnat pentru el începutul unui război mental neîncetat, dureros și aproape la limita deznădejdi, care a durat neîncetat aproape 15 ani.

După această lungă perioadă de chin și zbucium personal a primit de la Mântuitorul Iisus Hristos soluția pentru a se smeri pe sine și a putea învinge puternicele gânduri de mândrie: „Ține mintea ta în iad și nu deznădăjdui.”

19.4.29. Dumnezeu acordă și păstrează Harul Său în oamenii care se smeresc pe sine și se păstrează pe ei înșiși într-o stare de neîncetată întristare mântuitoare.

Sf.Ioan Casian, Sf.Paisie Aghioritul și Sf.Serafim de Sarov ne-au învățat ce înseamnă această „întristare mântuitoare”, care se deosebește de întristarea nelucrătoare de tip demonic.

19.4.29.a. Întristarea demonică și „întristarea cea bună” explicate de Sf.Paisie Aghioritul și Sf.Serafim de Sarov.

Mai multe aspecte practice cu privire la „întristarea cea bună” pot fi găsite la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.5.2.B**, sub-punctul **b**.

19.4.29.b. „Mâhniciunea demonică” și „mâhniciunea mântuitoare” explicate de Sf.Ioan Casian.

Cu multe sute de ani înainte de Sf.Paisie Aghioritul, iată ce ne învață Sf.Ioan Casian despre întristarea de tip demonic:

„Cumplit este duhul mâhniciunii când cuprinde sufletul omului și-l întunecă cu totul, că de la toată fapta bună îl oprește pe el și de toată răutatea îl umple: că nici a săvârși rugăciuni cu osârdie nu-l lasă, nici a stăruii pentru folosul sfințelor citiri, ba și mânios și turbat spre frați îl arată pe om, și-l face a arăta urâciune chiar către însuși cinul monahicesc, și, pe scurt, mâhniciunea tulbură toate mântuitoarele sfătuirii ale sufletului și, slăbănogind osârdia și răbdarea lui, ca pe un nebun și ieșit din minți îl lucrează cu gândul deznădăjduirii, îmbrăcându-l pe dânsul.”¹⁷

Și iată cum descria Sf.Ioan Casian „mâhniciunea mântuitoare”, adică exact aceeași stare sufletească lucrătoare pe care Sf.Paisie Aghioritul o denumea „întristarea cea bună”:

„Iar această mâhniciune mântuitoare, care cu nădejdea pocăinței hrănește sufletul, este amestecată cu bucurie, pentru aceasta gătește pe om osârdnic și ascultător spre toată lucrarea bună, drăgăstos, blând, nerăutăcios, răbdător spre toată osteneala trupeză și durerea sufletească după Dumnezeu, dintru care de aici se va cunoaște în

el roadele Duhului, adică dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, credința, înfrânarea (Gal. 5:22).¹⁸

(sublinierile din citat îmi aparțin)

adică în rezumat:

ÎNTRISTAREA LUCRĂTOARE/MÂNTUITOARE = CREDINȚĂ + NĂDEJDE + POCĂINȚĂ + SMERIRE DE SINE + BUCURIE = DUCEREA LA LUCRAREA DUHOVNICEASCĂ: RÂVNĂ PENTRU LUCRAREA DESPĂTIMIRII, RÂVNĂ PENTRU RUGĂCIUNE, BLÂNDEȚE, RĂBDARE, DRAGOSTE, OSTENEALĂ TRUPEASCĂ, DURERE SUFLETEASCĂ (DORUL DE DUMNEZEU) = DUCEREA LA ROADELE DUHULUI: DRAGOSTEA + BUCURIA + PACEA + RĂBDAREA ÎNDELUNGATĂ + BUNĂTATEA + CREDINȚA + ÎNFRÂNAREA.

19.4.30. Dumnezeu acordă și păstrează Harul Său în oamenii care citesc și/sau psalmodiază (cântă) zilnic psalmi.

x. Psalmii sunt în special iubiți de monahii și mirenii care doresc să sporească în practicarea rugăciunii lui Iisus, pentru a dobândi Rugăciunea inimii și „rugăciunea inimii de sine mișcătoare” (vezi în cadrul capitolului 3 paragraful 3.4).

Rezultatul citirii psalmilor este curățirea sufletului de patimi și încălzirea „inimii”, ca fază de pregătire pentru practicarea rugăciunii lui Iisus cu trezvie, prin „coborârea minții în inimă”.

Practica monahală a constatat faptul că citirea psalmilor (alături de smerita cugetare, pocăință și iertarea celorlalți) duce la sporirea în „rugăciunea lui Iisus” și la obținerea rugăciunii neîncetate. De aceea unii monahi fac osteneala să citească întreaga Psaltire în fiecare zi (aproximativ 6–7 ore/zi) sau o citesc complet la fiecare 3 zile (aproximativ 2–3 ore/zi).

Conform cu Sf. Ioan Casian, pentru monahi, în afară de psalmii citați noaptea, în timpul zilei se citesc câte 3 psalmi, începând cu orele 9 (ceasul III), 12 (ceasul VI), 15 (ceasul IX).

Un efect mai puternic este dacă îi citim seara după orele 22, dar pentru cine nu poate noaptea, este bine să citească psalmii ziua, începând cu orele 9, 12 sau 15.

xx. Citirea psalmilor poate aduce omului foarte mult Har.

Cunoaștem acest lucru din viața Sf. Paisie Aghoritul. Deși era solicitat de oameni întreaga zi (orele 6 dimineața–20 seara), și toată noaptea se ruga, dimineața era proaspăt și plin de energie. În total dormea 4–5 ore pe zi și nu acestea îl făceau să fie plin de energie.

Secretul erau cele 7 catisme de psalmi pe care Sfântul le citea la fiecare 24 ore (ziua și noaptea). Pentru citirea/psalmodierea acestor psalmi Sfântul primea Har puternic, care îi dădea energie (și bucurie, pace, dragoste, etc.) pentru întreaga zi.

Dumnezeu recompensează cu Harul mai ales osteneala de a psalmodia (verbal, mental) psalmii pe care îi citim seara și noaptea, între orele 22–4 dimineața. Apare astfel mai rapid și efectul de „coborâre a minții în inimă”.

PRIMUMI ȘI PĂSTRĂM HARUL SFÂNTULUI DUH = PSALMODIEM PSALMII ÎN ORICE MOMENT AL ZILEI, DAR MAI ALES ÎNTRE ORELE 22–4 DIMINEAȚA.

Când citim psalmii folosim Psaltirea Creștin–Ortodoxă și/sau Biblia Creștin–Ortodoxă
Când citim psalmii este recomandat să folosim Biblia Ortodoxă, ediția din 1914 sau chiar dinainte. În niciun caz nu citim psalmii din Bibliile sectare create de Dumitru Cornilescu și Gala Galaction.

Recomandarea mea este de a citi psalmii din Biblia Ortodoxă diortosită, redactată și adnotată de ÎPS Mitropolit Bartolomeu Anania, din 2012, care este disponibilă pe internet și pe site-ul Mănăstirii Derwent.

În cadrul mirenilor există multe discuții cu privire la numărul de psalmi pe care poate cineva să-i citească. Toată lumea este de acord că psalmii sunt foarte necesari și chiar obligatorii în viața creștinului, desigur preoții ne dau binecuvântarea pentru citirea lor, dar există o oarecare confuzie și teamă cu privire la numărul de psalmi pe care putem să-i citim zilnic.

Există câteva situații posibile:

19.4.30.a. Citirea psalmilor într-o familie în care NU există îndrăciți și demonizați.
(vezi descrierea acestor două profile în cadrul capitolului 2)

În multe cazuri, în primele zece zile, în timpul citirii psalmilor și/sau după aceea pot apare diferite fenomene datorate demonilor „deranjați“ de puterea psalmilor:

zgomote (pocnituri) ale mobilei, uși care se deschid singure, auzi zgomote de animal lângă tine (șoarec, pisică, câine, șarpe, etc), afară pisicile încep să se bată între ele și fac mult zgomot, auzi că ești chemat de cineva din familie (care real doarme), auzi că ești strigat de un vecin (real nimeni nu te strigă), se aude foarte deranjant zgomotul produs de un greiere (zgomot real, produs de insectă sau de demoni), ești aruncat jos din pat, „cineva“ te lovește în somn (lovitură reală pe corp), se sparg geamuri, se sparge oglinda, se sparg câteva becuri, se aprinde și se închide singură lumina, se ard siguranțele de la panoul electric, se pornește singură să curgă apa, etc.

Nu trebuie să ne speriem de toate aceste situații, Dumnezeu nu lasă demonii să ne sperie peste putința noastră de rezistență. Dar în același timp, prin aceste mici situații Dumnezeu vrea să vadă că avem curaj duhovnicesc, că nu suntem niște fricoși și lași care se sperie și abandonează Psaltirea de la primul incident.

De obicei astfel de fenomene dispar de la sine după aproximativ zece zile, **dacă continuăm să citim zilnic din Psaltire.**

Practic ce se întâmplă? Psaltirea „coboară“ din Ceruri Harul Sf.Duh, care îi arde pe demonii din casă. În consecință, după aproximativ aceste 10 zile de citit continuu la Psaltire, demonii care „locuiau“ împreună cu noi sunt alungați din casă. De asemenea prin citirea Psaltirii, la porunca lui Dumnezeu unii demoni vor pleca și din trupul (creierul) nostru.

Dacă nu avem o continuitate zilnică în citirea psalmilor, aceste fenomene ciudate vor continua un timp nedefinit, până când datorită stressului și fricii vom abandona citirea psalmilor. Rezultatul practic va fi că demonii ies învingători în acest război nevăzut și nu vor pleca din casă, unde vor continua să „locuiască“ împreună cu noi.

Deci Psaltirea odată începută trebuie terminată de citit, nu facem pauze sau abandonăm nemotivat citirea ei, deoarece astfel vom crea în casă (și în trup) o agitație inutilă. Ba citim psalmi și alungăm demonii din casă (și din trup), ba oprim citirea psalmilor și le permitem să revină în casă (și în corpul nostru). Trebuie să ne hotărâm

ce dorim, altfel doar vom deranja demonii din casă (și din corpul nostru), care se vor răzbuna pe noi cu prima ocazie.

Putem face pauze sau abandonăm citirea Psaltirii după ce am citit-o integral.

Dacă terminăm de citit Psaltirea nu este recomandat să facem o pauză prea mare până la reluarea citirii ei, deoarece în acest mod demonii alungați anterior se vor reîntoarce în casa noastră (și în trupul nostru). Atunci (posibil) iar o vom lua iar de la capăt cu manifestările ciudate ale obiectelor, menite să ne sperie și descurajeze.

De aceea într-o casă de creștini Psaltirea trebuie citită zilnic. Citim puțini psalmi, fiecare cât poate și are timp, dar păstrăm continuitatea citirii lor. În acest mod demonii vor trebui să păstreze distanța față de casa noastră, implicit nu se vor putea apropia de noi și familia noastră, să ne ispitească cu gândurile patimilor ori să ne facă tot felul de probleme.

CONTINUITATE ÎN CITIREA PSALTIRII = ALUNGĂM DEMONII DIN CASĂ + DEMONII ALUNGAȚI NU SE POT APROPIA DE CASA NOASTRĂ = NU VOM MAI FI ISPITIȚI DIN EXTERIOR CU GÂNDURILE PATIMILOR + NU VOM MAI AVEA PARTE DE UNELE PROBLEME: CERTURI, NEMULȚUMIRI, BĂȚĂI, ACCIDENTE CASNICE, BOLI, ETC.

Întotdeauna citirea psalmilor duce la o reacție variabilă, din partea demonilor care stau lângă noi, în noi și în oamenii de lângă noi.

De aceea, preoții recomandă mirenilor ca citirea psalmilor să fie însoțită de anumite măsuri elementare de siguranță fizică/trupească și duhovnicească, precum sunt și următoarele:

– fără binecuvântarea (aprobarea, acceptul) preotului (duhovnicului), mireni pot citi maxim 3 psalmi pe zi, în orice moment al zilei;
– orice creștere a numărului de psalmi citați (mai mult de 3 psalmi), mai ales noaptea după orele 23, se face prin respectarea cu acrivie (fără nicio excepție) a următoarelor 2 condiții:

x. prima dată solicităm și primim binecuvântarea (aprobarea, acceptul) preotului (duhovnicului);

Această binecuvântare este valabilă atâta timp cât citim Psaltirea fără pauze sau întreruperi. Dacă am abandonat citirea Psaltirii binecuvântarea primită anterior este pierdută. Înainte de reluarea citirii Psaltirii vom cere din nou binecuvântare de la preot. Nu există o precizare canonică câte zile putem să oprim citirea Psaltirii și să nu trebuiască o nouă binecuvântare. În principiu după o pauză de 10 zile în citirea Psaltirii trebuie să cerem de la preot o nouă binecuvântare.

xx. imediat înainte de citirea psalmilor, mai întâi citim Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului (sau facem 40 metanii mari);

Psalmii pot fi citați în orice moment al zilei, dar pentru cine poate cel mai bun moment pentru a citi Acatistul și psalmii care urmează este seara după orele 23, când toți cei din casă s-au culcat.

Pentru cei care preferă mișcarea fizică, acest Acatist poate fi înlocuit de 10 rugăciuni Tatăl Nostru și 40 metanii mari. Îndrumări generale cu privire la efectuarea metaniilor mari sunt scrise la capitolului 3, în cadrul paragrafului **3.4.1.m.**

În mod obligatoriu, vom face aceste metanii mari chiar înainte de citirea psalmilor.

În timp cât facem metaniile mari, mental vom spune următoarea rugăciune:

„Prea Sfântă Maica Domnului, Împărăteasa Cerului și a pământului, apără, păzește și mântuiește–ne pe noi, robii tăi (prenumele X, Y, Z...)“

Vom spune prenumele X, Y, Z... doar la prima rugăciune, apoi la restul rugăciunilor nu vom mai spune și prenumele persoanelor dorite, rugăciunea se va opri la cuvintele „pe noi, robii tăi.“

– zi și noapte trebuie să ardă în casa noastră lumina unei candelă la icoana Maicii Domnului;

– zilnic ne dăm cu Agheasmă Mare la ieșirea din casă: pe haine, față, cap;

– periodic sfințim casa și dependențele casei cu Agheasmă Mare;

Este foarte indicat ca sfințirile spațiilor casei (și anexele) să le facem dimineata pe stomacul gol.

Procedura completă de sfințire a unui spațiu poate fi găsită în capitolul 3, la paragraful **3.7.9**.

– periodic (lunar) chemăm acasă preotul să facă o slujbă de sfințire a casei (Sfeștanie);

– ne spovedim și ne împărtășim periodic, atât noi cei care citim psalmii, cât și toți cei din familie și casă alături de care trăim.

Ideal este să ne spovedim săptămânal și să ne împărtășim de minim 12 ori pe an, în zilele de praznic împărațesc. Indiferent de situație, ne vom spovedi cel puțin o dată pe lună.

– săptămânal participăm la slujbele Bisericii: Sf.Maslu, Sf.Liturghie, slujbe de dezlegare;

– ținem post în zilele de luni, miercuri, vineri și în toate zilele posturilor canonice (vezi în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.6**).

În aceste zile citim „Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos”, „Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului” și Paraclisul Maicii Domnului;

– în cadrul familiei respectăm zilele de interdicție ale păcatului sexual, concret nu vom avea relații sexuale legitime în zilele de: miercuri, vineri, duminică, cele 12 zile de praznic împărațesc, toate zilele marcate în Calendarul Creștin–Ortodox cu cruce roșie (pentru detalii vezi în cadrul capitolului 2 paragraful **2.3.3.21** și în cadrul capitolului 3 paragraful **3.7.6**);

– individual, în nicio zi nu facem fapte ale desfrânării: curvie, prea–curvie, malahie, fantezii și reverie mentală, vizionare filme sexy, vizionare de materiale pornografice, etc;

– în ziua în care citim psalmii și în ziua care urmează nu bem deloc alcool și nu fumăm;

– în timpul zilei suntem foarte atenți la provocările verbale care vor urma din partea celor cu care interacționăm.

Va trebui să fim cât mai tăcuți posibil, să ne înfrânăm: de la vorbire în deșert, clevetire, comentarii, judecare, invidii, răutăți, mânie, certuri, nemulțumiri, critici;

– suntem foarte atenți la tot ce înseamnă deplasare: cum mergem pe jos, pe unde mergem pe jos, cum alergăm, cum conducem mașina, cum mergem pe bicicletă, cum urcăm în (coborâm din) mijloacele de transport în comun (tren, autobuz, tramvai, maxi–taxi, etc).

Desigur, este posibil ca în funcție de caz, pentru binele și siguranța Dvs., preotul să vă

solicite în plus și alte măsuri, pe care desigur trebuie să le împliniți/realizați.

Dacă respectați toate măsurile menționate mai sus (toate măsurile pe care vi le solicită preotul) și dacă nu aveți în familie indivizi îndrăciți/demonizați, aveți posibilitatea de a citi câți psalmi doriți și puteți.

19.4.30.b. Citirea psalmilor într-o familie în care există îndrăciți și demonizați.

(vezi descrierea acestor două profile în cadrul capitolului 2)

Situația se schimbă radical dacă trăim alături de un îndrăcit sau un demonizat, care nu ține posturile, nu se spovedește, nu are zile de înfrânare la păcatul sexual, nu merge la slujbele Bisericii, are probleme psihice, etc.

În aceste cazuri nu putem citi mulți psalmi, deoarece aceștia vor arde „la propriu” demonii din om și acesta se va comporta apoi precum o fiară turbată, care ne va face viața un adevărat calvar.

Dacă citești mulți psalmi, îndrăciții din familia ta vor avea grijă să te terorizeze în toate formele posibile, chiar dinainte să te trezești: țipă, urlă, fac scandal, caută motive de ceartă, caută să lovească, devin foarte critici și nemulțumiți, sunt agresivi, te hărțuiesc psihic, nu te lasă în pace, brusc sunt hipersensibili, te provoacă și joacă rolul de victimă, fac reclamații false la poliție pentru fapte inexistente, ceartă copiii, bat animalele, se ceartă cu vecinii, fac scandal la magazin și pe stradă, refuză să meargă la muncă, se ceartă cu șefii și își pierd serviciul, te acuză de prea-curvie, te acuză că ești cheltuitor (cheltuitoare), caută scandal pe tema banilor, caută scandal pe tema copiilor, brusc își aduc aminte de situații neplăcute din trecut, etc.

Prin toate aceste manifestări practic demonii din individul îndrăcit practică un fel de șantaj: nu mai citi din Psaltire, altfel tu și copiii nu veți mai avea o viață normală.

În aceste cazuri deosebite, recomandările duhovnicilor (precum Părintele Ilarion Argatu) sunt următoarele:

– citim maxim 3 psalmi pe zi;

– dacă trebuie să trăim lângă indivizi care sunt grav îndrăciți sau demonizați, se va citi doar 1 psalm pe zi.

Pare puțin, dar este important să existe o continuitate în citirea lor. Demonii nu ies la atac cu „artileria grea” dacă citim 1 psalm pe zi.

– imediat înainte de citirea psalmilor, mai întâi citim Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului (sau facem 40 metanii mari), așa cum este descris la punctul anterior 19.4.30.a.

19.4.30.c. Citirea psalmilor când avem dușmănie (ceartă, neiertare) cu cineva.

Nu este recomandat să citim deloc psalmi atunci când avem un război personal cu un alt om (oameni), concretizat în: certuri, ură, dușmănie, amenințări, hărțuiri fizice, răutate, neiertare, invidie, procese juridice, dorință de răzbunare, agresivități verbale, clevetire, calomniere, jigniri, etc.

PENTRU BINELE NOSTRU, NU SE CITESC PSALMI ATUNCI CÂND AVEM DUȘMĂNIE DECLARATĂ SAU „ÎN ASCUNS” CU UN ALT OM (NEIERTARE, URĂ, RĂUTATE, INVIDIE, CIUDĂ, OPTICĂ, CEARTĂ, RĂZBUNARE, RANCIUNĂ, ȚINERE DE MINTE A RĂULUI, DORINȚĂ DE RĂZBUNARE, PROCESE JURIDICE, ETC.).

În aceste cazuri preotul nu vă va da binecuvântare să citiți psalmi, deoarece în acest

mod permiteți să fiți expuși unor ispite foarte mari din partea demonilor. Alte aspecte utile cu privire la citirea psalmilor noaptea pot fi citite în capitolul 18, la paragraful **18.2.16**.

19.4.31. Harul Sfântului Duh se acordă oamenilor înainte și după trecerea unor ispite punctuale: încercări, necazuri, dureri, probleme, boli, nedreptăți, lipsuri, trădări.

19.4.31.a. Harul Sfântului Duh se acordă oamenilor înaintea unor ispite punctuale.

Aceasta este o situație foarte obișnuită, atât pentru monahi, cât și pentru mireni. Dumnezeu decide să primești puternic Harul pentru un timp limitat, pentru câteva ore, pentru a te întări psihic și sufletește înainte de zilele și săptămânile dificile care vor urma.

De multe ori oamenii primesc gratuit (fără osteneală) Harul Sfântului Duh înaintea unor perioade și ispite grele, în care vor suferi de necazuri, nedreptăți, lipsuri, trădări, probleme, suferințe emoționale, boli trupești. Acest lucru se întâmplă deoarece Dumnezeu vrea să te întărească sufletește și psihic înaintea acestor ispite grele care vor veni peste viața ta.

Sfinții Părinți știau foarte bine, când în sufletul lor venea pacea, bucuria, mângâierea, odihna, etc., adică trăirile specifice Harului, pentru ei acesta era de fapt semnalul „pregătirii de luptă” cu ispitele care urmau.

Concret se pregăteau psihic și sufletește și se înarmau cu „armele” esențiale ale războiului duhovnicesc: calm, tăcere, atenție, vigilență, luare aminte la sine voință, înfrânare, împotrivire, smerită cugetare, răbdare, postire, rugăciune.

Dumnezeu vrea să știi că aceste ispite sunt lăsate cu voia (îngăduința) Sa, deci nu cărțești și nu cazii în deznădejde, ci te rogi lui Dumnezeu să-ți dea răbdare și să te scoată din necazuri.

Întotdeauna când vom primi Harul neașteptat și fără osteneți duhovnicești, imediat să ne pregătim pentru necazuri și „război” duhovnicesc. Trebuie să ne gândim, să anticipăm și să fim pregătiți sufletește pentru ispita care va veni: de la oameni, de la gânduri, de la trup, dinspre o patimă a sufletului, de la Sinele nostru natural, de la Natură (incendiu, secetă, foamete, cutremur, moarte subită a celor dragi, tornade, inundații).

Ne vom pregăti mental și sufletește pentru ispitele care urmează primirii Harului prin: atenție, calm, tăcere, vigilență, luare aminte la sine, stăpânire de sine, multă răbdare, smerită cugetare, smerire de sine, înfrânare, postire, voință, rugăciune.

19.4.31.b. Harul Sfântului Duh se acordă oamenilor după ce au învins ispitele trimise lor.

Dumnezeu acordă Harul Sfântului Duh în special oamenilor care au depus osteneala de a depăși ispitele cu care Dumnezeu ne încearcă zilnic. Depășirea acestor ispite necesită practica conștientă a unor virtuți esențiale, precum: trezvia minții, răbdare, supraveghere de sine, stăpânire de sine, smerită cugetare, curaj, bărbăție duhovnicească.

Dumnezeu ne încearcă și testează zilnic pe fiecare dintre noi cu diverse examene (ispite): gânduri, alimente, băuturi, peisaje din natură, intenții, cuvinte auzite, comportamente și intenții ale oamenilor, diverse situații cotidiene mai mult sau mai puțin banale, boli, necazuri.

Prin aceste ispite, ce testează la noi Dumnezeu? Ne testează virtuțile sufletului, precum următoarele: trezvia minții, ascultarea, atenția, răbdarea, curajul, bărbăția duhovnicească, pacea, blândețea, dragostea și durerea pentru aproapele, milostenia, stăpânirea de sine cu libertatea voinței, luarea aminte la sine, voința, iertarea, toleranța, blândețea cu fermitate, perseverența, munca de calitate, păsarea și responsabilitatea, răbdarea cu dragoste, munca depusă cu dragoste, dragostea pentru Dumnezeu, etc, etc.

Urmarea acestor ispite/teste este simplă: cine trece examenul (ispita) cu nota 10 primește Harul, cine a luat de la Dumnezeu sub nota 10 mai așteaptă, până mai sporește în virtutea în care a fost testat.

Iată ce ne spunea Sf. Iosif Isihastul despre necesitatea de a învinge ispitele pe care ni le trimite Dumnezeu. Iar dacă ispita ne dovedește și „cădem“, imediat să ne cerem iertare, să avem pocăință, să ne „ridicăm“ și să reîncepem lupta.

Nu avem frică de demoni (îndrăciți, demonizați), nu ne descurajăm și nu cârtim, deoarece în acest mod doar vom crește ispita care vine peste noi. De asemenea, nu cârtim cu privire la cantitatea și calitatea recompensei care urmează ispitelor. În acest sens Sf. Iosif Isihastul ne pregătea să avem așteptări realiste: pentru un „butoi“ de ispite și necazuri, vom primi o „linguriță“ de Har.

Textul Sf. Iosif Isihastul este următorul:

„Tu să ai pocăință curată, să faci ascultare desăvârșită și Harul va veni singur, fără ca tu să-l ceri. Omul, asemenea unui prunc, gângurind, cere de la Dumnezeu voia Lui cea sfântă. Dumnezeu, ca un Tată bun, îi dă Harul, dar îi dă și ispite. Dacă rabdă ispitele fără să cârtească, primește adaos de Har. Și cu cât primește mai mult, cu atât primește adaos mai mare și de ispite.

Demonii, când se apropie să pornească lupta, nu merg acolo unde îi vei birui tu fără să cârtești, ci încearcă acolo unde ai slăbiciune, unde tu nu îi aștepti de niciun fel, pe acolo pătrund prin zidurile cetății. Și când găsesc suflet bolnav și loc slab, întotdeauna acolo îl biruiesc și îl fac să se simtă vinovat.

Ceri Har de la Dumnezeu? În loc de Har îți lasă ispită. Nu faci față războiului și cazii? Nu-ți dă adaos de Har. Iarăși ceri? Iarăși ispită! Iarăși ești biruit? Iarăși ești lipsit. Și asta pe viață. Trebuie, deci, să ieși biruitor.

Rezistă ispitei până la moarte. Să cazii în luptă mort, strigând de jos ca un slăbănog: «Nu te voi lăsa, Prea-dulce, nici nu te voi părăsi! Nedespărțit voi rămâne în veac și pentru dragostea Ta îmi voi da sufletul în arenă.» Și deodată Se arată în arenă și strigă la tine cu glas de furtună: «Sunt aici! Încingeți coapsele tale ca un bărbat și urmează—Mi Mie!» Iar tu, în întregime lumină și bucurie, zici: «Vai, mie, ticălosului! Vai, mie, vicleanului și netrebnicului! Cu auzul meu Te-am auzit pe Tine mai înainte, iar acum Te-au văzut ochii mei. Mă urgisesc eu pe mine însumi și mă pocăiesc în praf și cenușă!»

Atunci, se umple de iubire dumnezeiască și arde sufletul tău precum al lui Cleopa. Și în vreme de ispită «nu lași cearceaful și nu fugi gol», ci ai răbdare în necazuri, zicând: «Așa cum a trecut o ispită sau alta, la fel va trece și aceasta».

Dacă însă te descurajezi și cârtești și nu rabzi ispitele, atunci, în loc să biruiești, trebuie să te căiești continuu, totdeauna, pentru greșelile din ziua aceea și pentru

nerăbdarea pe care ai arătat-o. Și în loc să primești adaos de Har, faci să crească necazurile tale.

De aceea, nu te teme. Nu-ți fie frică de ispite. Chiar dacă vei cădea de multe ori, ridică-te! Nu-ți pierde cumpătul! Nu te deznădăjdui, atâta timp cât stai pe picioarele tale. Îndrăznește, eu te susțin. Pune metanie mereu, când greșești, fără să zăbovești, deoarece, cu cât mai mult întârzii să-ți ceri iertare, cu atât îngădui celui viclean să-și întindă tentaculele.¹⁹

(sublinierile și boldurile din citat îmi aparțin)

19.4.32. Harul Sfântului Duh se acordă oamenilor care practică isihia.

Ishia (liniștirea, simplitatea) este o condiție fundamentală pentru primirea și păstrarea Harului Sfântului Duh.

19.4.32.a. În primul rând isihia este un mod de viață, care înseamnă realizarea a mai multe aspecte lumești:

- nu există implicare în viața politică;
- implicarea socială este minimă, posibil este retragerea completă din viața socială;
- implicarea profesională este cea minimă necesară, pentru a putea presta o muncă corectă, cinstită, responsabilă, de calitate;

Nu există preocupări pentru ambiție, arivism, carieră, funcții de conducere.

- simplitate, adică eliminarea oricăror aspecte redundante ale vieții;
- Vom reduce și elimina activități, muncă, relații, obiceiuri, alimente, bunuri, shopping, hobby-uri care ne încarcă inutil viața, ne consumă inutil timpul și energia mentală;
- tăcere, liniște și tihnă;

Este reducerea și chiar absența gălăgiei multimedia, din: TV, radio, console, PC, notebook, telefoane mobile, tablete, etc;

Este reducerea la maxim a vorbirii, discuțiilor, posibil este practicarea tăcerii;

- reducerea la maxim a gândurilor de griji, mânie, slavă deșartă, temeri, posesie, shopping, planificări utopice pe termen lung, etc.

19.4.32.b. Ishia înseamnă practicarea isihastă a *rugăciunii lui Iisus*.

Pentru această rugăciune vedeți în cadrul capitolului 3 paragrafele **3.4.1** și **3.4.2**.

19.4.33. Harul Sfântului Duh se acordă oamenilor care se străduiesc conștient să-și dezvolte și lucreze virtuți sufletești.

19.4.33.a. Dumnezeu ne poate acorda din harismele Sf.Duh pentru efortul nostru de a ne crește virtuțile sufletului.

Tot ce este valabil pentru activitățile lumești se aplică și la efortul de creștere a virtuților sufletului. La un aspect trebuie să fim deosebit de atenți: scopul pentru care facem această asceză.

Virtuțile sufletului trebuie să înțelese nu ca scopuri finale „în sine”, ci ca fiind mijloace de urcare spre scopul fundamental: dobândirea dragostei pentru Dumnezeu, trăirea cu și în Dumnezeu.

Nu se primește Harul Sf.Duh (harismele) pentru lucrarea virtuților „în sine”, ele însele fiind scopuri finale, deoarece această înșelare duhovnicească duce real la creșterea slavei deșarte și a mândriei (înseamnă cădere prin ispită „de dreapta”). Apoi mândria cunoscută sau ascunsă poate transforma orice virtute în patima ei opozabilă.

Mai multe explicații cu privire la virtuțile sufletului puteți citi la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.3.3**, intitulat „Rugăciunile din timpul zilei”.

19.4.33.b. O parte însemnată din trăirea Harului Sfântului Duh o reprezintă trăirea unor virtuți harismatice, „peste fire”.

Exemple de virtuți omenești, pentru care vom putea primi virtutea corespunzătoare harismatică:

– cele 10 „roade” (harisme) ale Sfântului Duh:

dragostea, bucuria, pacea (odihna), îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința (credințioșia), blândețea, înfrânarea, curăția;

(în „Epistola către Galateni a Sfântului Apostol Pavel”, capitolul 5, versetele 22–23)

– cele 7 „daruri” (harisme) ale Sfântului Duh (în Isaia, capitolul 11, versetele 2–3):

duhul înțelepciunii, duhul înțelegerii, duhul sfatului (sfătuirii), duhul tăriei (puterii, curajului duhovnicesc, rânzei pentru asceză), duhul cunoștinței, duhul buneii–credințe (dreapta/adevărata credință), duhul temerii de Dumnezeu (sfânta frică de Dumnezeu).

x. Dumnezeu ne va oferi să trăim limitat și eventual să avem permanent aceste virtuți harismatice, **dacă noi mai întâi ne vom strădui să le dezvoltăm în mod conștient.**

De exemplu, virtutea omenească a blândeții lucrată în mod conștient de noi nu este aceeași cu virtutea harismatică a blândeții pe care ne-o va da Dumnezeu. Dar acest lucru îl putem face și ține de voința noastră să îl facem.

NE STRĂDUIM SĂ LUCRĂM O VIRTUTE SUFLETEASCĂ, OMENEASCĂ = APOI DUMNEZEU NE VA OFERI ÎN DAR VIRTUTEA CU PUTEREA EI HARISMATICĂ, SPECIFICĂ SFÂNTULUI DUH.

xx. Dumnezeu ne va oferi să trăim limitat și eventual să avem permanent unele virtuți harismatice, **după ce ne vom împărtăși periodic cu vrednicie.**

Vrednicia pentru Sf.Împărtășanie înseamnă să realizăm următoarele aspecte:

– căință și pocăință personală sinceră pentru toate păcatele făcute;

– cererea de iertare personală față de cei cărora le-am afectat negativ viața, cu voie și/sau fără voie;

Cu această ocazie, facem toate reparațiile materiale, emoționale și duhovnicești necesare/obligatorii, față de toți cei cărora le-am afectat negativ viața (pentru situațiile materiale, se returnează de 4 ori mai mult decât valoarea prejudiciului material creat);

– spunem în mintea și „inima” noastră iertarea personală față de toți ceilalți oameni care ne-au afectat negativ viața, cu voia și/sau fără voia lor;

– spovedanie personală și directă sub epitrahilul preotului ortodox (nu prin telefon, whatsapp, facebook, etc.);

– preotul ne iartă și spune rugăciunea de iertare;

– facem canonul dat de preot (în primul rând nu mai facem deloc păcatele deja spovedite).

19.4.34. Harul Sfântului Duh se acordă oamenilor morali, care se străduiesc conștient să facă multe fapte morale.

19.4.34.a. Conștiința morală și lucrarea faptelor morale sunt aspecte fundamentale

și eliminatorii pentru primirea Harului Sfântului Duh.

În lucrarea sa „Scrieri morale și ascetice“, Sf.Vasile cel Mare descrie detaliat 80 reguli morale pe care trebuie să le împlinească creștinii. Pentru dobândirea Harului Sf.Duh aceste reguli morale trebuiesc citite, înțelese și aplicate în viața de zi cu zi.

Iată mai jos un foarte scurt rezumat al acestor învățături morale ale Sf.Vasile cel Mare. Ce Har poate primi un om care ține posturi, se roagă, se luptă pentru despățimire, citește cărțile sfinte, merge la Biserică, face toate cele expuse în acest capitol, dar care este nepăsător cu privire la faptele morale.

Desigur un astfel de om trăiește într-o înșelare, fără conștiință morală, legi morale și fără multe fapte morale (bune), nu poate exista să primim Harul Sfântului Duh.

Oamenii care primesc Harul Sf.Duh fac neîncetat fapte morale, care decurg direct din atenția acordată conștiinței morale și valorilor morale.

ATENȚIA PENTRU CONȘTIINȚA MORALĂ = DUCE LA RESPECTAREA UNUI ÎNTREG COD DE VALORI (LEGI) MORALE = DUCE LA REALIZAREA FAPTELOR MORALE (BUNE) = ATRAGEM APRECIEREA LUI DUMNEZEU ȘI CREĂM CONDIȚIILE DE BAZĂ PENTRU A PUTEA PRIMI HARUL SFÂNTULUI DUH.

Acești oameni morali respectă în toată viața lor o întreagă „legislație“ divină, adică respectă toate legile (valorile) care emană din conștiința morală.

Aceste legi nu sunt obligatorii, imputabile și punitive de către stat, dar respectarea și împlinirea lor este cerută de către Dumnezeu.

Oamenii morali sunt: smeriți, răbdători, simpli (iubesc simplitatea, au încredere în oameni), sfioși (au sfioșenie, bună-cuviință), naturali (au naturalețe), miloși (milostivi), îndurători (au clemență), îngăduitori, înțelegători, mărinimoși, generoși (dezinteresați), compătimitori, binevoitori, buni (au bunătate), lesne iertători, puțin și trecător supărăcioși, cinștiți (onești), disciplinați, tenace (tenacitate), perseverenți, serioși (seriozitate), severi (severitate), harnici (hărnicie), silitori, muncitori, rezistenți la efort prelungit, conștiincioși, recunoscători, onorabili, responsabili, devotați, fideli, curajoși, cumpătați, prudenți, suportivi, susținători, protectori, demni, corecți, drepecți, verticali (intransigenți, severi, fermi) cu ei înșiși, etc.

Oamenii morali au: sentimentul (conștiința) datoriei, sentimentul rușinii, intenții „curate“, intenții onorabile și responsabile, preocupare și respect pentru onoare, cinste și corectitudine, cumpătată bucurie și veselie (când este cazul), bărbăție și curaj, prudentă și cumpătare, demnitate fără fățărnicie, etc.

Oamenii morali iubesc (apără): frumosul și devoalează (demontează) urâtul, binele și devoalează (demontează) răul, adevărul și devoalează (demontează) minciuna (și falsul, fățărnicia, viclenia, victimizarea), etc.

Simplitatea se referă nu doar la limitarea obiectelor materiale și a bunurilor folosite (cumpărate, deținute), ci mai ales la aspectele vieții interioare.

Simplitatea morală și duhovnicească înseamnă în primul rând să nu ai răutate, invidie, tinere de minte a răului, ură, fățărnicie, încăpățănare, împrăștieria gândurilor, etc. Un suflet „simplu“ este despățimit („curat“), smerit, cu grijă pentru cei din jur, cu preocuparea să facă încontinuu voia lui Dumnezeu.

Sentimentul datoriei se referă la aspectele morale, materiale, financiare, educaționale

și de securitate pe care le datorăm celor din jur: propriei familii, rudelor apropiate, colegilor de muncă, vecinilor, cunoscuților, comunității din care facem parte, neamului din care facem parte.

Sentimentul datoriei se referă și la aspectele pe care ni le datorăm nouă înșine, este împlinirea datoriei față de noi înșine: împlinirea legilor conștiinței morale, preocuparea pentru despătimire, rugăciunea către Dumnezeu, trezvia minții, rezistența la apostazie, rezistența de a nu ceda la presiuni, șantaje, amenințări, teroare, nepăsare, nedreptate, preocuparea de a trăi o viață în Adevăr, etc.

O valoare morală deosebită este cuviințioșia (buna-cuviință), specifică oamenilor morali care sunt cuviințioși (au bună-cuviință): sunt smeriți, simpli, naturali, delicați (au delicatețe), răbdători, binevoitori, amabili, miloși, corecți, cumiți, ascultători, îndatoritori, grijulii, agreabili, decenti, au un comportament „așa cum se cuvine” conform educației și uzanțelor sociale frumoase.

Faptele lor morale sunt acelea care decurg direct din respectarea acestor valori morale. Pe acești oameni Dumnezeu îi iubește și le recompensează cu Harul Său osteneala pentru realizarea faptelor morale (bune).

Foarte important este curajul moral, acesta este „motorul”, „activatorul” care duce la manifestarea și împlinirea tuturor celorlalte valori morale. Fără curaj moral omul decade în nepăsare, trândăvie, lăncezeală, fapte amorale, fapte imorale.

Înainte de „activarea” curajului pentru o acțiune, trebuie să vedem dacă avem voia lui Dumnezeu sau dreptul moral de a face acea acțiune. Apoi curajul nu trebuie să devină o formă de ispitire a lui Dumnezeu, el trebuie însoțit de prudență, cumpătare și răbdare.

19.4.34.b. Dumnezeu nu acordă Harul Său oamenilor care lucrează premeditat și conștient (cu liberă voință) faptele amorale și imorale, care sunt opuse conștiinței morale: minciuna, falsul, impostura, manipularea, perfidia, viclenia, fățărnicia, trădarea, turnătoria, delațiunea, șantajul, sabotajul, înscenările, trândăvia, nepăsarea pentru adevăr, iresponsabilitatea, lașitatea, victimizarea în fals, invidia, răutatea, ura, lăcomia, iubirea de posesiuni, etc.

19.4.35. Harul Sfântului Duh se acordă oamenilor care fac milostenie.

Se iau în considerare cele deja scrise anterior la sub-punctul **19.4.7.b**.

Pentru a avea valoare duhovnicească, orice milostenie trebuie integrată și supusă unui sens și scop duhovnicesc.

Milosteniile, faptele bune și lucrările Binelui capătă un scop și sens duhovnicesc atunci când acestea au ca motivație și scop dragostea și durerea pentru aproapele pe care îl ajutăm.

Se poate primi Harul doar pentru aceste milostenii (fapte bune) făcute sub motivația dragostei de aproapele, ca o jertfă pentru Dumnezeu.

Deci una este în fața lui Dumnezeu o milostenie sau o cheltuială făcută fără dragoste, fără durere/simțire (făcută de ochii lumii, pentru că așa trebuie, așa este bine la impozite, așa este bine pentru cariera politică, așa este bine pentru PR–public relations) și cu totul altceva în fața lui Dumnezeu este atunci când facem aceeași milostenie, dar cu dragoste și durere, cu trăire, cu propria implicare sufletească.

Cea mai apreciată milostenie este aceea făcută cu duh de simțire/trăire, atunci când simți dragoste și durere pentru omul pe care vrei să-l ajuți. Dumnezeu te poate

răsplăti bogat cu Sfântul Său Har DOAR pentru o astfel de lucrare a binelui. Nu contează doar milostenia „în sine“ și valoarea ei bănească, cât mai mult „sufletul“ faptei, adică scopul, intenția și motivația cu care facem o milostenie. Milostenia seacă, faptele bune făcute de gura lumii sau pentru ochii lumii au valoare limitată în ceea ce privește răsplata cu Harul.

Aceasta este explicația pentru care unii mireni au primit (limitat pentru câteva ore) mult Har pentru milostenii de mică valoare bănească, dar care au fost făcute cu mare dragoste, durere și pășare pentru cel aflat în nevoie.

Pe de altă parte, milostenii de mare valoare bănească nu au dus la primirea Harului, deoarece fapta bună nu a fost însoțită și de trăirea sufletească corespunzătoare și scopul lor nu a fost unul curat duhovnicesc.

Din experiența mea personală, pot spune că am primit (limitat pentru câteva ore) foarte mult Har (imensă bucurie și pace „peste fire“), după ce am făcut mici milostenii: mici donații de bani de 1–2 RON sau am făcut achiziții de mică valoare de 5–10 RON. Însă aceste fapte au fost în mod natural însoțite de o mare dragoste și durere pentru persoana în cauză.

În alte dăți am făcut milostenii de bani de mai mare valoare de 10–20 RON sau am făcut achiziții de 50–100 RON, în urma cărora nu am primit nici cea mai mică adiere de Har. În aceste cazuri doar am donat mecanic acei bani, fără să am starea sufletească de dragoste și durere pentru omul pe care l-am ajutat.

Pentru formele de milostenie vedeți în capitolul 3 sub-capitolul 3.7.5.

19.4.36. Harul (harismele) Sfântului Duh se acordă femeilor, familiilor și popoarelor care nasc și cresc pe toți copiii lăsați de Dumnezeu.

Adică harismele Sfântului Duh se acordă LA FEMEILE, FAMILIILE ȘI POPOARELE UNDE NU EXISTĂ AVORTURI (crima de ucidere a propriilor copii).

19.4.36.a. Harul (harismele) Sf.Duh nu se acordă niciodată femeilor care au făcut avorturi, indiferent câtă asceză fac ele apoi în viață.

Dacă decizia (implicarea) pentru avort aparține și bărbatului, atunci nici acesta nu va primi niciodată în viața lui harismele Sf.Duh.

Harul Sf.Duh nu poate avea vreo legătură cu crima de ucidere a copiilor, chiar dacă există îndreptățiri lumești pentru acest lucru (sarcină din viol, sarcina unei minore, sarcină din incest, sarcina unei monahii).

x. Harismele Sf.Duh se acordă foarte ușor femeilor care au născut și cresc creștinește (în sfânta frică de Dumnezeu) pe toți copii pe care trebuie să-i nască și crească.

Dumnezeu are planul său cu fiecare femeie și fiecare familie: unele femei trebuie să aducă pe lume 1 copil, altele 2 copii, altele 3 copii, etc.

Viața unei femei nu este un lucru simplu și ușor. La unele familii există grele păcate de neam și atunci 1 copil va muri de mic, există chiar și familii unde 2 copii au murit de mici. Însă copiii care se nasc apoi vor avea o viață obișnuită, fără drame existențiale.

Acestei femei care aduce pe lume toți copii nu i se mai cer osteneli duhovnicești speciale, deoarece are deja osteneala creșterii copiilor.

Osteneala de a sta noaptea și a hrăni copii mici, sau de a avea grijă de ei când sunt bolnavi, valorează la fel de mult ca metaniile mari și rugăciunile de noapte. O oră de îngrijire noaptea a unui copil mic echivalează cu câteva sute de metanii mari făcute

noaptea.

Dacă dorește și poate, femeia va putea avea osteneli duhovnicești mai deosebite mai târziu, după 50 ani, după ce va crește mari pe toți copii.

În familiile unde sunt aduși pe lume toți copiii rânduiți de Dumnezeu există o mare bucurie, înțelegere, răbdare, bună-cuviință, blândețe, dragoste, ascultare de părinți, există sănătate, necazurile și lipsurile sunt tolerate și trecute mai ușor, nu există lăcomie pentru acumularea de bunuri materiale, grijile sunt trecute mai ușor, etc. Din punct de vedere lumesc și obiectiv, cineva se poate mira cum de o astfel de familie are atâta bucurie și seninătate, în condițiile lipsurilor de care au parte.

În aceste familii există desigur lipsuri, necazuri, boli, griji sau chiar sărăcie, dar Harul Sf.Duh are grijă ca toate acestea să fie suportate, soluționate, percepute și trecute mai ușor, fără mare încrâncenare și dificultate.

Este important de înțeles că bucuria și pacea din aceste familii cu mulți copii nu sunt psihologice–lumești, ci sunt trăiri (harisme) ale Sf.Duh.

xx. Acolo unde există avorturi, climatul familiei este mereu încărcat de probleme: neascultarea copiilor, copii bolnăvicioși, nemulțumiri, certuri, scandaluri, beții, curvii, prea–curvii, lipsuri, boli, concedieri, neîmplinire profesională, lăcomie pentru bunuri materiale, lăcomie alimentară, accidente, suferințe și necazuri de tot felul care sunt cu greu tolerate, grijile sunt multe și neîncetate, etc.

În lipsa ajutorului Sf.Duh, lipsurile, necazurile, bolile, grijile sau sărăcia familiilor cu avorturi vor fi suportate, soluționate, percepute și trecute (foarte) greu, cu (mare) încrâncenare și dificultate.

Și în familiile unde s–au făcut avorturi există bucurie, veselie, împliniri, etc., dar toate acestea sunt strict psihologice–lumești, niciodată acestea nu sunt trăiri (harisme) ale Sf.Duh. Avorturile alungă pentru totdeauna dintr–o familie trăirile harismatice ale Sf.Duh.

Avorturile duc nu numai la îndepărtarea Harului Sf.Duh, ci și la îndrăcirea activă a trupului (posedarea demonică a creierului și „inimii“) femeilor care fac avort.

De asemenea, consecința obligatorie a avorturilor este un lung șir de dureri, necazuri, suferințe, despărțiri, alungări, pierderi, lipsuri, nedreptăți profesionale, nedreptăți juridice, abuzuri, boli, neîmpliniri, expunere la vrăjitorii, accidente, etc., **care nu se vor mai termina niciodată** și care vor afecta în viață atât femeia care a făcut avorturile, cât și familia ei (soțul, ceilalți copii născuți).

Dacă femeile și bărbații ar înțelege și ar ști câtă suferință le va aduce în viață un singur avort, nici măcar nu ar îndrăzni să se gândească la această posibilitate.

În lipsa acestei perspective creștine, frica sănătoasă de a face avorturi poate fi simțită văzând experiențele de viață tragice ale femeilor care au făcut avorturi.

Mai multe aspecte în acest sens puteți citi în capitolul 2, la paragraful **2.3.3.36**.

19.4.36.b. Din păcate anii comunismului ateu au îndepărtat din concepția oamenilor faptul că **întemeierea unei familii creștine înseamnă în primul rând obligativitatea de a naște și crește pe toți copiii pe care Dumnezeu îi lasă pentru acea familie.**

Deci nu au voie să existe avorturi (uciderea propriilor copii) în cadrul unei relații sau familii creștine.

Nu contează câți copii decide Dumnezeu că trebuie să trăiască (sau să moară de mici), toți trebuie aduși pe lume și crescuți pentru a deveni creștini–ortodocși practicanți.

Porunca lui Dumnezeu pentru oameni este clară:

*„28. Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: «**Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul!**»“* (în Facerea/Geneza, cap.1, versetul 28, boldirile din citat îmi aparțin)

Aceste acțiuni de „creștere” și „înmulțire” a pământului înseamnă în primul rând, în mod elementar, că cei 2 adulți trebuie să lase în urma lor mai mult decât 2 urmași. Cu doar 2 copii nu s-ar putea realiza porunca divină de „înmulțire” a oamenilor, pentru această creștere a populației cei 2 adulți trebuie să lase în urma lor minim 3 copii.

Desigur acest lucru nu trebuie interpretat în sens limitat, adică Doamne ferește!, într-o familie să existe doar 3 copii. Cei 3 copii sunt numărul minim care trebuie îndeplinit, pentru a se putea realiza „înmulțirea” („creșterea”) populației planetei. De asemenea, **putem constata că nici pe departe încă nu este realizată porunca lui Dumnezeu, care spune ca oamenii să „umple” pământul.** Așa cum bine știm, pe Pământ sunt zone uriașe unde există (foarte) puțină populație: deșertul Australiei, Sahara din Africa, Siberia din Asia, zona Pampas din America de Sud, Canada, Groenlanda, toată Antarctica.

Cu toate aceste suprafețe de teren, Pământul poate fi o casă binecuvântată pentru cel puțin 100 miliarde oameni, de-abia atunci am putea spune că oamenii au „umplut” Pământul. Deci nu există nicio justificare pentru avorturi și măsuri de reducere a populației globului, porunca lui Dumnezeu din vechime încă trebuie împlinită.

Din datele statistice din trecut, pentru poporul român media de copii născuți vii era de aproximativ 4 copii, pentru fiecare femeie (familie).

Fără a fi vreoa regulă sau aproximare statistică, din iconomia lui Dumnezeu în unele familii 1 copil murea de mic (boală, accident), pentru a plăti din păcatele de neam ale familiei și ale neamului românesc și pentru a se face în „Cer” un ajutor prin rugăciune al fraților rămași în viață.

După anii 1950, odată cu începerea programului accelerat de urbanizare și mutare a românilor în apartamente la bloc, familiile urbane au ajuns să aibă mai puțini copii decât era lăsat de la Dumnezeu. În mod obișnuit familiile din orașe aveau (au) 1–2 copii, familiile cu 3 sau 4 copii fiind (sunt) o excepție.

Diferența de la 1–2 copii, până la media obișnuită a familiei românești de 4 copii, înseamnă/arată existența unui mare număr de avorturi care au fost (și sunt) realizate de familiile care locuiesc în orașe. Începând cu anii 1950, există o legătură imediată între mutarea oamenilor din mediul rural la orașe și creșterea exponențială a numărului de avorturi.

Așa se face că în anii 1960 autoritățile comuniste s-au speriat de numărul uriaș de avorturi înregistrate oficial, care în anul 1965 au depășit numărul de 1.1 milioane avorturi. Consecința acestei situații a fost celebrul decret nr.770 din 1 octombrie 1966, care interzicea avorturile făcute la cerere (cu unele excepții prevăzute în lege). Pentru emiterea acestei legi, autoritățile comuniste evident nu aveau în vedere aspectele duhovnicești–creștine și legea lui Dumnezeu („să nu ucizi”), ci aveau în

vedere doar aspectele legate de creșterea economică a țării.

Consecința acestei legi a dus la multe avorturi făcute ilegal în condiții improprii și la mulți copii abandonți în orfelinate, dar în același timp a frânat din nepăsarea colectivă pentru uciderea copiilor.

Prin jertfa tinerilor din decembrie 1989 s-au răscumpărat o parte dintre avorturile clandestine (ilegale) care s-au făcut în România comunistă și alte păcate de neam. Așa se face că în decembrie 1989, din acest punct de vedere (duhovnicesc) poporul român era „împăcat” cu Dumnezeu.

Urmarea a fost că imediat după decembrie 1989, Harul Sfântului Duh a fost trimis peste întreg poporul român. Marii noștri duhovnici ne-au arătat că starea de bucurie și euforie care era în România după decembrie 1989 nu era doar o stare psihologic-lumească, ci era și o stare harismatică „peste fire”.

Precum în familiile cu mulți copii unde nu există avorturi, după decembrie 1989 toată România era plină de sărăcie, sub-dezvoltare, probleme, frământări, întrebări, falimente economice, disponibilizări, boli, accidente, etc., dar toate acestea nu erau simțite (percepute) de oameni obiectiv, la adevărata lor „greutate”, deoarece peste oameni „ningea” cu harismele Sfântului Duh: bucurie, pace, dragoste, răbdare, speranță, nădejde, etc.

Această stare harismatică a ținut aproximativ 2 ani, până când harismele Sf.Duh au fost alungate de numărul mare de avorturi, curvii, prea-curvii, beții, divorțuri, certuri și procese frățești pentru pământ, disperarea pentru bani și bunuri materiale. Datorită acestor mari și multe păcate, în scurt timp, din punct de vedere duhovnicesc și politic peste poporul român s-a așternut o „beznă” care nu mai fusese cunoscută din anii 1950.

După Revoluția din 1989, până în anul 2022 în România au fost realizate peste 25 milioane de avorturi, ceea ce înseamnă că foarte multe femei și familii (în special din mediul urban) s-au privat astfel definitiv de toate beneficiile pe care le pot aduce harismele Sf.Duh.

Dar acum în anul 2023, nu mai este vorba doar despre a pierde stările harismatice ale Sf.Duh. Numărul de păcate mari și grele făcute în ultimii 30 ani este atât de mare, încât poporul român riscă grav împlinirea tuturor profețiilor catastrofale făcute, adică extincția de pe fața pământului a întregului popor român.

Iată cât de repede și de ușor, datorită nepăsării pentru păcatele mari și grele, în doar 30 ani un popor creștin-ortodox (!) cum este poporul român poate ajunge de la bucuria harismatică a Sf.Duh, la riscul de completă exterminare biologică prin: faliment economic generalizat, mari cutremure de pământ și scufundarea în adâncurile mlăștinoase a munților și a unor zone întinse de deal și câmpie, boli contagioase ucigașe inventate de om, invazie militară, război militar extern.

Cele mai grave păcate pe care poporul român le face (aproape) zilnic cu nepăsare și fără sfântă frică de Dumnezeu sunt următoarele:

1. cele aproximativ 25 milioane avorturi oficiale, completate de multele curvii (în toate relațiile de libertinaj și promiscuitate, și în firme) și prea-curvii („de birou”, ale celor căsătoriți și cununați religios).

În România anului 2023 își trăiesc viața în condiții materiale excelente (peste medie) zeci de mii de femei căsătorite, în timp ce propriii copii – ființele cele mai minunate și

mai frumoase care le-au fost dăruite de Dumnezeu, au fost ucise și trimise în iad.

Și din iad toți acești copii ucise cer încontinuu lui Dumnezeu dreptate pentru viața pe care nu au avut-o și încontinuu îi blestemă pe părinții, frații și surorile lor care trăiesc.

Și evident Dumnezeu le face dreptate acestor copii din iad, aducând neîncetat ispite și necazuri asupra vieților părinților și fraților care trăiesc: boli, accidente, nedreptăți, șantajuri, certuri, despărțiri, concedieri, pierderi, furturi, căderea în ispite mari și grele (trădări, prea-curvii, incesturi, crime, falsuri juridice, abonamente la vrăjitorie), expunerea (lipsa protecției) la vrăjitoria demonică și la vrăjitoria preoțească, etc.

Apoi femeile care au făcut 1-X avorturi se întrebă de unde le vin continuu problemele asupra lor și copiilor lor, cu ce au greșit în fața lui Dumnezeu, că ele nu știu să fi făcut ceva grav.

2. trădarea calificată de aproapele, de țară și de neam, practică de aproximativ 3 milioane de români: complicitatea pasivă prin tăcere, trădarea conștientă și premeditată de aproapele (raportări, înregistrări ale discuțiilor cu telefoane mobile, ceasuri și stick-uri USB speciale, „tragerea de limbă” la telefon a cunoscuților, plantarea de microfoane în case, mașini și birouri, etc.), monitorizarea anti-constituțională a populației (traficul pe YouTube, traficul pe Facebook, e-mailuri, conversațiile telefonice, conversațiile pe WhatsApp și Telegram, traseul cu mașina, traseul pe jos, etc.), falsificarea alegerilor electorale democratice, înstrăinarea unor arhive operative, emiterea în Parlament și Guvern a unor legi anti-românești evidente, colaborarea pe bani cu servicii secrete din alte țări, etc.;

3. fățărnicia, care este aproape generalizată: ură, dorință calificată de a face rău celor din jur, răutate, invidie, lăcomie de bani și bunuri, răzbunare, resentimente, uciderea prin cuvânt (clewetire, judecare, țipete, victimizare, criticism cronic), curvie, etc., toate aceste trăiri și preocupări demonice fiind acoperite cu duplicitate/viclenie de o spoială de civilitate;

4. vrăjitoria, care este aproape generalizată: vrăjitoria „băbească”, vrăjitoria demonică (vrăjitoare practice, cei care le plătesc, cei care le protejează) și vrăjitoria preoțească (preoți practicanți, cei care îi plătesc, cei care îi protejează);

5. activitatea și protecția mafiiilor interlope, pentru: trafic de droguri în școli și licee, răpiri de copii mici pentru pedofili și sataniștii criminali din Occident, răpiri de fete pentru prostituție, răpiri de tineri pentru organe, cămătărie, impunerea taxelor de protecție, crime la comandă, etc.;

6. lăcomia pentru bani și acumularea de bunuri: exploatarea legală a angajaților (legile date de miniștri ai guvernelor, patronat, manageri, directori), carierism fără scrupule în firme și instituții, disperarea pentru bani nemuncați, cămătărie legalizată (serviciile bancare de creditare cu dobânzi duble față de Occident), certuri și procese frățești pentru pământ, abuz de muncă în ritm zelotist (fără discernământ);

7. trădarea de neam calificată prin justiția „după dictare“: falsuri, înscenări, șantaj pentru decizii judecătorești incorecte, activitatea anti-corupție cu scopul real de falimentare și preluare a activelor firmelor românești, etc.

8. criminalitatea legalizată din sistemul medical: implementarea vaccinului anti-covid prin complicitatea activă (politicieni, administrație, medici, presă) și complicitatea pasivă (prin tăcere, de toți aceia care știu că au făcut vaccinuri placebo), implementarea în spitale a unor protocoale medicale criminale, testarea în spitale a

unor medicamente noi de mare risc, sub-finanțarea sistemului medical, etc.

9. criminalitatea legalizată din sistemul educațional: medicii care ucid copii (fac avorturi), sub-finanțarea sistemului educațional, schimbarea programelor școlare, introducerea în școli a educației progresiste, ideologiei de gen și a propagandei sexuale anti-creștine, eliminarea din programele școlare a marilor autori români și a lucrărilor lor, eliminarea din programele școlare a culturii naționale, falsificarea istoriei recente și străvechi, etc.

10. trădarea de neam calificată și a Bisericii lui Hristos, a arhierilor din Episcopii și Mitropolii, ajutați și completați după caz de unele fețe bisericești și mireni din Episcopii, Protopopiate și Stăreții.

Trădarea poporului român a arhierilor din BOR este continuă, multiplă, vicleană și perfidă, prin faptele lor ei urmăresc în mod premeditat: căpătuirea personală, pierderea duhovnicească și distrugerea credinței mirenilor dreptcredincioși, înșelarea și manipularea mirenilor căldicei, distrugerea „din interior” a Bisericii lui Hristos, caterisirea și distrugerea vieții private a preoților vrednici care nu se aliniază la ascultarea de tip papist față de episcopii ecumeniști, uciderea (otrăvirea) sau alungarea din mănăstiri a călugărilor vrednici care nu se aliniază la ascultarea de tip papist față de stareții ecumeniști, incriminarea publică a unor instituții ale statului care sunt atrase în activități anti-constituționale de represiune religioasă (Jandarmerie, SRI). Trădătorii mireni pot fi epitropii (administratorii) bisericilor și toți aceia care ajută biserica și pe preoți.

În doar 30 ani, câteva milioane de români s-au lepădat de proprii copii (avorturi), de poporul român, de istoria neamului românesc, de biserica strămoșească și de ei înșiși, în schimbul unor avantaje materiale trecătoare: joburi bune și bine plătite, funcții de directori, favoritisme și protecție în cadrul firmelor (instituțiilor), ajutor în carierism, bani, mașini bune, case, terenuri, concesiuni în străinătate, căsătorii avantajoase, întreținerea amantelor, protecție politică, protecție juridică, diverse avantaje materiale, etc.

Câteva milioane de români nu au înțeles că toate aceste „bombonele” frumoase ambalate (bani, funcții, avantaje materiale, crimă legalizată, atragerea în organizații oculte, etc.), fac parte dintr-un război duhovnicesc premeditat (planificat, organizat), care are ca scop îndepărtarea românilor de Dumnezeu prin continuitatea și perseverarea în păcate mari și grele, pentru care nu există stopare și pocăință. Cei 40 ani de ateism comunist (îndepărtarea românilor de Biserica Ortodoxă strămoșească), educația familială materialistă și slăbiciunile personale și-au produs efectul planificat de dușmanii poporului român (demonii și slugile lor, indivizii îndrăcitiți și demonizați).

În mod concret, este prima și ultima generație de români din istoria milenară a poporului român, care pentru câțiva ani de avantaje materiale lumești nu doar că s-au condamnat pe sineși la grele pedepse ale iadului, ci au făcut (aproape) imposibilă continuarea vieții biologice pentru proprii copii, nepoți și strănepoți (vezi în capitoul 18 despre despătimire, citatul nr.6 al Sf.Nicolae Velimirovici).

19.4.37. Harul (harismele) Sfântului Duh se găsesc în izvoarele vindecătoare.

În România, la Muntele Athos și în toate statele ortodoxe există izvoare de apă potabilă sau termală, cu capacități vindecătoare, care au fost „create” de către Sf.Maica Domnului și de către mari sfinți.

În România astfel de izvoare harismatice sunt și în următoarele locații:

- la/lângă Măn.Horăicioara, comuna Crăcăoani, județul Neamț (izvorul a fost „creat” de Sf.Maica Domnului);
- la/lângă Măn.Sihăstria Putnei, județul Suceava (apa de munte curge pe sub Sf.Altar al unei mici biserici de lemn, care este la aprox. 300 metri depărtare de Mănăstire);
- Izvorul Ascuncelu (este situat în pădure), satul Falcău, cătunul Frasin, județul Suceava;
- la/lângă Măn.Izvorul Miron, satul Românești, județul Timiș;
- la/lângă Măn.Săraca, comuna Șemlacu Mic, județul Timiș;
- la/lângă Măn.Izbuc, satul Ponoarele, județul Bihor;
- la/lângă Schitul Poșaga, comuna Poșaga, județul Alba;
- la/lângă Măn.Robaia, comuna Mușătești, județul Argeș;
- la/lângă Măn.Nămăiești, satul Nămăiești, județul Argeș;
- la/lângă Măn.Cetățuia–Negru Vodă, comuna Cetățeni, județul Argeș;
- la/lângă Măn.Ghighiu, satul Ghighiu, județul Prahova;
- la/lângă Măn.Bistrița, comuna Costești, județul Vâlcea;
- la/lângă Măn.Frăsinei, comuna Muereasca, județul Vâlcea;
- la/lângă Schitul Jgheaburi, satul Piscu Mare, județul Vâlcea;
- la/lângă Schitul Pătrunsa, comuna Bărbătești, județul Vâlcea;
- la/lângă Schitul Pahomie, comuna Cheia, județul Vâlcea;
- la/lângă Măn.Dervent, comuna Ostrov, județul Constanța;
- la/lângă Măn.Sfântul Apostol Andrei, comuna Ioan Corvin, județul Constanța;
- la/lângă Măn.Sfântul Ioan Casian, comuna Târgușor, județul Constanța;
- la/lângă Măn.Sfânta Maria, comuna Techirghiol, județul Constanța;
- la/lângă Mănăstirea Nucet, comuna Nucet, județul Dâmbovița.

19.5. Condiții fundamentale pentru păstrarea Harului Sfântului Duh.

Din câte am prezentat mai sus, problema și nevoița grea nu este neapărat primirea Harului Sf.Duh, pe care uneori Dumnezeu ni-l acordă (variabil, limitat) foarte ușor, fără să facem mari osteneți: ne închinăm la Sf.Moaște, ne închinăm la o icoană, facem seara câteva metanii mari, avem un comportament moral social frumos, facem câteva milostenii, citim din Sf.Evanghelii, participăm la Sfintele Slujbe în Biserică, etc.

„Problema” și nevoița grea este păstrarea Harului Sf.Duh. Este o altă „poveste” osteneala necesară de a păstra în trupul, mintea și sufletul nostru acest Har Sfânt.

Dumnezeu ne va trimite negreșit Harul pentru osteneala noastră oarecare de moment, însă **ține de osteneala noastră conștientă duhovnicească de a păstra „curentul duhovnicesc” în noi, în trupul și sufletul nostru.**

Dumnezeu nu ne trimite Harul cu timp limitat, pentru 10 sau 30 minute, dacă noi suntem vrednici Harul stă în noi neîncetat, nu mai pleacă niciodată. Putem primi de la Dumnezeu Harul după ce facem doar 50–100 metanii mari sau spunem din inimă Tatăl

Nostru și Psalmul 50, dar cum să-L păstrăm? Vorbim de o „energie“ dumnezeiască puternică și foarte „utilă“, dar care este perfect delicată, gingașă și pură. Este foarte posibil ca prima dată să pierdeți Harul destul de repede, după numai câteva minute. Un simplu gând aiurea de judecare a altui om și gata, a plecat Harul. Pentru a putea păstra neîncetat Harul în noi, trebuie să luăm în considerație și următoarele aspecte:

19.5.1. Pentru a păstra Harul Sfântului Duh, prima dată trebuie să facem osteneala ca să-L primim.

Deci prima osteneală conștientă și sistematică este de a îndeplini (la alegere, după preferințe) aspectele duhovnicești descrise în acest capitol, în cadrul parafrazelor anterioare 1–37.

19.5.2. Dumnezeu păstrează Harul Său în oamenii care realizează cât mai multe fapte morale și duhovnicești posibile:

– osteneala de fiecare SECUNDĂ de a avea o neîncetată luare aminte la sine, la tot ce înseamnă activitate interioară personală: gânduri, intenții, dorințe, speranțe, vise, planificări, acțiuni. În primul rând, trebuie să avem o neîncetată vigilență asupra gândurilor care ne vin în minte.

ESTE OBLIGATORIE NEÎNCETATA VIGILENȚĂ, LUAREA AMINTE LA GÂNDURI ȘI LA TOT CE PORNEȘTE DIN „INIMĂ“(desfrânare, lăcomie, patimi, răutate, invidie, etc), DEOARECE TOATE ACESTE REALITĂȚI INTERIOARE SUNT JUDECAT DE DUMNEZEU PRECUM FAPTE REALE EXTERIOARE!

– osteneala conștientă pentru a avea doar gânduri smerite (smerită cugetare). Suntem foarte atenți să dezvoltăm virtutea smereniei, care este singura care poate smulge definitiv din „inimă“ (suflet) patima demonică a mândriei.

Punctul de plecare pentru creșterea smereniei sufletului este înfrânarea în toate (mâncare, vorbire, alcool, dormit mult, stat la TV, etc.), apoi urmează frica de Dumnezeu, rugăciunea minții neîncetată, gândirea la moarte și la Judecata finală a Duhului.

– preocuparea conștientă de a face zilnic cât mai puține păcate cu gândurile, cuvintele, trupul (desfrânare, mâncare), faptele.

ȚINTA NOASTRĂ ZILNICĂ, OBIECTIVUL NOSTRU ZILNIC, TREBUIE SĂ FIE IMPECABILITATEA UMANĂ ȘI DUHOVNICEASCĂ, NIMIC MAI PUȚIN.

– ținem post alimentar cât de serios posibil în toate zilele de luni, miercuri și vineri și în toate posturile mari din an. Avem o singură masă cumpătată pe zi, între orele 15–18. Pe cât posibil, trebuie complet renunțat la alcool, carne și orice produse preparate din carne;

– niciodată nu mâncăm la masă 100% din ce poate duce stomacul nostru, ci ne oprim din mâncat la maxim 90%, înainte să apară senzația de sațietate. Practica monahală ne arată că Harul nu va veni la noi, dacă vom mânca până la senzația de plin.

Ultimii 10% din capacitatea stomacului satisfac nu o nevoie reală a organismului, ci duhurile poftelor și duhul lăcomiei. Iar Harul nu vine acolo unde omul satisface „nevoile” poftelor alimentare.

– pocăință zilnică, conștientă și cu durere din „inimă” (suflet), pentru toate păcatele făcute zilnic și în trecut.

NU ARE VOIE SĂ TREACĂ ZIUA ȘI NOI SĂ NU FI FĂCUT CĂTRE DUMNEZEU O MICĂ RUGĂCIUNE DE POCĂINȚĂ, PENTRU PĂCATELE FĂCUTE PESTE ZI.

- realizarea „la sânge” a unei pravile zilnice de rugăciune auto-stabilite (preferabil realizată seara și noaptea după orele 21);
- spovedire și împărtășire cu vrednicie, minim în cele 4 mari posturi ale anului;
- dorința și disponibilitatea de a face voia lui Dumnezeu indiferent de suferințele care urmează;
- suportarea cu răbdare și fără cărtire a tuturor ispitelor trimise (necazuri, boli, nedreptate, exploatare, lipsuri materiale, sărăcie);
- preocuparea conștientă de a face zilnic și încontinuu DOAR BINELE: iertăm pe toate care ni se fac, nu răspundem la rău cu rău, nu ținem minte rău;
- preocuparea conștientă de a face zilnic și încontinuu orice formă de MILOSTENIE putem.

Milostenie poate însemna și următoarele: bani, haine, alimente, o informație utilă, suport emoțional, vorbe bune, gânduri bune, privire cu dragoste, o simplă strângere de mână.

– practicăm postul tăcerii, ne înfrânăm la vorbire și vorbim cât mai puțin.

Sunt complet excluse discuțiile în contradictoriu, contrazicerile, clevetirea, bârfa, căutarea de ceartă, tonul ridicat, vorbit mult și aiurea (vorbire în deșert);

– pe cât se poate, avem abstenență sexuală în timpul marilor posturi de peste an și în toate zilele de mare importanță duhovnicească menționate în Sinaxar (implicit abstenența poftirii din „inimă”).

Canoanele prevăd un post alimentar și trupesc (sexual) sever, de minim 40 zile înainte de Sf. Împărtășanie. Pentru cuplurile de tineri preoții acordă îngăduință și economie de doar 7 zile, dar pentru cei peste 40 ani aceste canoane trebuie respectate întocmai;

– osteneala să primim harisma dragostei pentru Dumnezeu, prin: postire, metanii, rugăciune, luare aminte la gânduri, smerire de sine, încredere, nădejde, recunoștință, ascultare, credință în Dumnezeu;

– să avem respect generalizat pentru toți ceilalți oameni, în special pentru cei vârstnici, pentru cei mai buni și/sau mai sporiți duhovnicește decât noi.

Harul nu suportă obrăznicia, lipsa de politețe, comportamentul

nepăsător–dezordonat, șmecheria, zeflemeaua, bășcălia, distracția, luarea în răs, bătaia de joc, pretențiile de mărire personală, , etc;

– să existe duh de jertfă și lepădare de sine pentru binele celorlalți.

19.5.3. În viața noastră cotidiană suntem foarte atenți și la următoarele aspecte care țin de detalii aparent neimportante:

Pentru a primi și păstra Harul Sfântului Duh, este obligatoriu ca în viața noastră

- cotidiană să avem atenție, evlavie și respect pentru orice formă de sfințenie, inclusiv pentru toate aspectele minore, cărora (posibil) nu le acordăm mare atenție:
- întotdeauna intrăm în Biserică cu mâinile curate/spălate, suntem îngrijiți, îmbrăcați decent. Întotdeauna înainte de a pleca de acasă spre Biserică ne spălăm pe față, pe mâini și pe dinți;
 - nu purtăm încălțăminte care are pe talpă modele/reliefuri anti–derapaj în formă de Sf.Cruce creștină sau apropiate de crucea creștină (precum este crucea malteză);
 - nu purtăm încălțăminte cu brânțuri care pe interior au lipite etichete care conțin coduri de bare (unele modele de încălțăminte au ascunse pe interiorul brânțurilor astfel de etichete lipite, care conțin coduri de bare);
 - în casă punem icoanele doar la răsărit;
 - nu fumăm în camerele unde avem puse icoane;
 - nu „ascundem” icoanele prin debarale sau prin subsoluri întunecoase, ci le punem la vedere;
 - nu purtăm iconițe sfinte în buzunarele de la spate ale blugilor (adică în dreptul fundului), deoarece este blasfemie;
 - nu cumpărăm covoare sau preșuri care au desene cu Maica Domnului sau Mântuitorul (este blasfemie să călcăm pe un astfel de „covor”);
 - nu cumpărăm cuverturi de pat/canapea care au desene cu Maica Domnului sau Mântuitorul (este blasfemie să stăm cu fundul pe o astfel de cuvertură);
 - nu scuipăm mâncare și nu vorbim la beție înspre direcția icoanelor din casă;
 - nu aruncăm Agheasma Mică sau Agheasma Mare la chiuvetă;
 - nu luăm din curtea bisericilor și mănăstirilor diverse materiale care aparent prisosesc (scândură, ciment, zidărie, nisip, lopeți, ciocane, cuie, etc);
 - donațiile și milosteniile făcute la biserici, mănăstiri, azile și monahilor să fie din cele mai bune pe care le avem. Nu ducem produse alimentare expirate, stricate, învechite, haine rupte, diverse obiecte de uz personal deteriorate, etc.;
 - nu facem donație la biserici și mănăstiri cu lucruri sau bani furați, obținuți prin: delapidare, furt, șmecherie, viclenie, fals, înșelăciune, exploatarea muncii oamenilor, fapte penale grave (prostituție, șantaj, trafic de droguri, taxe de protecție, trafic de influență, etc.);
 - nu purtăm la gât sau oriunde altundeva medalioane/Cruci „duble” care conțin pe o parte chipul Mântuitorului Hristos și pe cealaltă parte imaginea oricui altcineva (iubit, iubită, zeu hindus, „sfânt” budist, super–șaman, super–vrăjitor, etc);
 - nu cumpărăm și nu folosim pentru copii cartonașe pseudo–educative „duble”, care pe o față conțin imaginea unui Sfânt iar pe partea cealaltă sunt diverse personaje religioase, comice sau din basme;
 - dacă avem banii și opțiunea alegerii, cumpărăm și aprindem doar lumânări din ceară curată, care nu conțin deloc parafină.

19.5.4. Indiferent în ce situație grea ne aflăm și ce lipsuri mari avem, este complet interzis dialogul interior mental cu gândurile.

Concret trebuie să fim atenți la următoarele aspecte:

- osteneala zilnică pentru a ne păstra neîncetată starea mentală de „prezență conștientă” și starea de „trezvie a minții”, prin neîncetata *rugăciune a lui Iisus* și

neîncetata rugăciune de slavoslovire a lui Dumnezeu.

Pentru a vă păstra mintea în starea de „prezență conștientă” și „trezvie a minții”, puteți găsi un model de pravilă de rugăciuni mentale în capitolul 3, paragraful **3.5.1.**, intitulat „Starea de prezență conștientă a minții”.

– trebuie să depunem osteneala ca din SECUNDA 1 să ne înfrânăm (prin stăpânire de sine, proprie voință), să ne împotrivim (cu sfântă mânie, *rugăciunea lui Iisus*) și să stopăm orice tip de dialog mental, cu toate gândurile/ispitele demonice de momeală: „din spate”, „din față”, „din stânga”, „din dreapta”, „de sus”, „de jos”, „dinafară”, „dinăuntru” (vezi explicarea acestor gânduri demonice de momeală în capitolul 3, sub–capitolul **3.5.2**);

În cadrul capitolului 3, la paragraful 3.5.2. (intitulat „Starea de trezvie a minții”) puteți găsi o listă orientativă de gânduri/ispite demonice de momeală, la care trebuie să ne înfrânăm și împotrivim imediat, din prima secundă.

Vom înlocui în mintea noastră toate gândurile/ispitele demonice de momeală (enumerare în cadrul paragrafului **3.5.2**) cu un program de rugăciune neîncetată (prezentat în cadrul paragrafului **3.5.1**).

Astfel oprim realul dialog mental cu demonii și dezvoltăm „dialogul” cu Dumnezeu.

Toate aceste gânduri nu sunt ale noastre, nu sunt „produsele” minții noastre, ci provin direct din „mintea” unui tangalachi.

PRACTICA MONAHALĂ ARATĂ CĂ ORICE DIALOG INTERIOR MENTAL CU UN GÂND OARECARE ESTE ÎN REALITATE O VORBIRE DIRECTĂ CU UN DEMON.

– „încărcăm mintea” cu *rugăciunea lui Iisus*, nu avem preocupări mentale pentru alți oameni, nu răspundem la dialogul gândurilor, nu avem mintea împrăștiată.

Rugăciunea lui Iisus se face cu mare pocăință, umilință, simțirea păcătoșeniei, cu mâhnire că prin păcatele noastre L–am supărat pe Dumnezeu. Condiția absolut esențială pentru a putea „încărca mintea” cu *rugăciunea lui Iisus* este tăcerea și înfrânarea vorbirii.

TĂCERE + ÎNFRÂNAREA VORBIRII = DESCHIDEM DRUM LIBER PENTRU A ÎNCĂRCA MINEA CU DISCIPLINA RUGĂCIUNII LUI IISUS

– avem osteneala conștientă (voința, silirea de sine) pentru a nu adormi cu gânduri de împrăștiere. Adormim gândindu–ne la *rugăciunea lui Iisus*.

– este complet interzis dialogul interior mental, cu toate gândurile de: nemulțumire la adresa lui Dumnezeu, cărteala, invidia, judecarea aproapelui (osândirea), supărările, amenințările, mânia, mândria, reveriile și fanteziile de mărire de sine (slava deșartă), orgoliul, nemilostenia, trândăvia, desconsiderarea, superioritatea, calomniile, jignirile, minciunile, impostura, manipularea, intențiile cu răutate, șmecheria, gândurile pentru grijile inutile, etc.

19.5.5. Primirea Harului va atrage după sine și o presiune psihică extraordinară a gândurilor venite dinspre patimile deja instalate, pentru a face păcate care să ducă la pierderea Harului.

De aceea, pe termen scurt, mediu și lung, întotdeauna obiectivul nostru fundamental trebuie să fie despățimirea totală a trupului și sufletului de orice patimi.

Demonii au o îndârjire și o ură deosebite pentru orice tentativă de dobândire și păstrare a Harului Sf.Duh, ei văd și simt Harul care este trimis de Dumnezeu asupra unui om. De aceea, demonii se vor „năpusti“ imediat asupra persoanei care a primit Harul Sf.Duh.

În practica monahală sunt multe exemple de monahi începători, care imediat după ce au primit Harul Sf.Duh au „văzut“ cum sunt înconjurați de demonii plini de ură.

Desigur demonii au o acțiune limitată, ei pot face doar atât cât le îngăduie Dumnezeu. Acest lucru ne arată că trebuie să fim foarte atenți la o altă consecință importantă a primirii și păstrării Harului: **ce patimi și ce plăceri avem în „inimă“, cu exact acelea vom fi încercați, exact acelea se vor activa la maxim după primirea Harului.** După primirea Harului, toate patimile posibile și toate ispitele demonice posibile (cu care rezonăm) ni se vor activa cu putere.

Ne plac fripturile? După primirea Harului, vom simți o poftă nebună să mâncăm rapid o friptură.

Ne place vinul? După primirea Harului, brusc vom avea o poftă nebună pentru a bea un pahar de vin.

Vedem o femeie atractivă? După primirea Harului, brusc avem în „inimă“ dorința pentru curvie. Sau brusc ne năpădesc puternice amintiri cu imagini senzuale din trecut. Ne place shopping-ul sau bârfuța?

După primirea Harului vom avea gânduri că neapărat trebuie să plecăm la cumpărături sau să avem o mică discuție cu un vecin sau coleg. De la o discuție banală la clevetirea și judecarea altui om este o „distanță“ foarte mică și la revedere Har.

Acesta este motivul pentru care Harul nu se acordă imediat și definitiv mirenilor și monahilor începători, acesta este motivul pentru care Domnul ne învâța că „vinul“ nou pus în „burduful“ vechi îl strică pe acesta.

Când primim Harul Sf.Duh, presiunea psihică a gândurilor patimilor deja instalate este atât de puternică, încât fără pregătirea corespunzătoare ar duce inevitabil la o rapidă auto-distrugere prin patimi a omului.

Dacă Dumnezeu ar lăsa Harul de la început și definitiv în trupul nostru, patimile deja instalate ne-ar „sinucide“ în doar 36 ore, prin: comă alcoolică, epuizare neuronală (stop cerebral), abuz de droguri, abuz de fumat, abuz alimentar sau sexual.

Părerea de sine, slava deșartă și mândria ar duce imediat la realizarea unor acte temerare mari generatoare de plăcere psihică–demonică: investiții riscante la Bursă, delapidare și fraudă economică, condusul mașinii cu mare viteză, agresiuni și provocarea prostească a unor indivizi periculoși, diverse acte periculoase, sinucideri, violuri, crime, etc.

În ceea ce privește despățimirea, întotdeauna se pornește de la despățimirea sufletului și apoi se continuă cu despățimirea trupului.

Deci începem cu patimile sufletești, precum: uitare de Dumnezeu, nepăsare, trândăvie la rugăciune, lăcomie de bani, slavă deșartă, orgoliu, mândrie, mânie, imaginație, viclenie, răutate, invidie, clevetire, vorbire în deșert, cârtire, comentare, judecare, etc., și apoi continuăm cu patimile trupești, precum: lăcomie alimentară, fumat, desfrânare.

Practica monahală și realitatea curentă arată cu claritate că atenția orientată tipic

doar pentru despățimirea trupului duce automat la creșterea unor patimi sufletești foarte grave: slavă deșartă, mărire de sine, invidie, mândrie, îndreptățire de sine, orgoliu, superioritate, aroganță. Evident, Dumnezeu nu va binecuvânta o astfel de „asceză” nesăbuită.

Despățimirea finală nu este atunci când ne-am eliberat mintea, trupul și generic sufletul de patimi, ci atunci când ne-am curățat complet „inima” de patimi. Suntem despățimiți complet de o patimă atunci când am scos complet energia demonică din „inimă”, din centrul sufletului nostru. Curățirea „inimii” de patimi se face practicând *rugăciunea lui Iisus* de maximă calitate, atunci când ajungem la starea de „trezvie a sufletului” (pentru detalii vedeți capitolul 3).

Despățimirea completă a minții, trupului și „inimii” necesită practicarea conștientă a unor virtuți, precum următoarele: dragostea și recunoștința pentru Dumnezeu, răbdare, voință, sfântă frică de Dumnezeu, smerire de sine, neîncetată vigilență de sine, sfântă mânie, neîncetată luare aminte la sine, neîncetată stăpânire de sine, înfrânare, împotrivire imediată la dialogul gândurilor cu *rugăciunea lui Iisus*. Pentru detalii cu privire la despățimire puteți citi capitolul dedicat factorilor care luptă contra degenerării și capitolul dedicat despățimirii.

19.5.6. Grija deosebită de a nu face anumite păcate grave.

Sunt câteva categorii de păcate majore, care duc la imposibilitatea atragerii Harului sau, dacă L-am dobândit, la pierderea Lui rapidă. Deci trebuie să facem tot posibilul să nu cădem în aceste păcate capitale care vor ține Harul departe de noi.

Chiar dacă vom ține zile întregi de post negru, vom face sute de metanii sau ne vom ruga calitativ, dacă vom comite aceste greșeli fundamentale Harul nici măcar nu va veni la noi, nici o singură secundă! Dacă L-am primit anterior, prin aceste păcate Harul va pleca de la noi imediat! Este o mare naivitate de a crede că putem primi și/sau păstra Harul Sfântului Duh făcând aceste păcate cu voie sau fără voie.

Aceste categorii de păcate fundamentale grave sunt următoarele:

19.5.6.a. Nerespectarea poruncilor lui Iisus Hristos cu privire la dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele.

Făță de Dumnezeu sunt lipsa dragostei pentru Dumnezeu, lipsa de nădejde în Dumnezeu, lipsa de credință în Dumnezeu, lipsa fricii de Dumnezeu, lipsa respectului față de Dumnezeu.

Făță de oameni sunt aspecte care concret înseamnă să nu avem răutate ascunsă manifestată prin: clevetire (vorbire de rău), invidie, criticism, nemulțumiri, neiertare, ținerea de minte a răului, dorință de răzbunare, comiterea în ascuns a răului, manipulare prin omisiune, minciună, lipsă de respect, lipsă de considerație, îndreptățirea de sine a mâniei, lipsă de îngăduință, etc.

19.5.6.b. Harul nu suportă, nu vine și pleacă în toate situațiile în care oamenii lucrează conștient, continuu și premeditat minciuna, impostura, falsul, manipularea, perfidia, viclenia, prin fapte precum următoarele:

– orice formă de minciună, necesară sau nu, justificată sau nu;

– orice formă de minciună, necesară sau nu, justificată sau nu;

Se acceptă minciuna doar în cazurile excepționale, când este necesară și folosită într-un mod diplomatic, pentru a face un bine urgent și necesar: pentru a salva

viața unui om urmărit, pentru a salva un copil, pentru a salva o situație care poate degenera spre conflicte și ucidere, pentru a salva o căsnicie, pentru a salva activitatea unei firme și implicit locurile de muncă, etc;

- prefăcătorie, fals „de salon“ pentru a face conversație, fals existențial permanent;
- impostură de moment, impostură existențială permanentă;
- perfidie, viclenie: răutate, invidie și ură ascunse și prezentate într-o formă de fals bine;
- orice intenție de răutate, orice intenție de a face direct sau indirect orice formă de rău unui om, animal sau plantă;
- orice formă de manipulare: tăcerea vinovată și ascunderea completă a adevărului care trebuie spus, tăcerea vinovată și ascunderea parțială a adevărului care trebuie spus complet, spunem adevărul combinat cu minciuna, spunem doar adevărul dar îl prezentăm ca o minciună, etc, etc.

Acestea își au sursa direct în mândrie și slavă deșartă și deschid drumul tuturor patimilor și păcatelor ascunse și vizibile. Rezultatul este imposibilitatea primirii Harului și plecarea imediată a Harului primit anterior.

19.5.7. Harul nu vine și pleacă în toate situațiile în care oamenii lucrează cele 7 păcate „de moarte“ ale sufletului.

Trebuie să avem o pocăință hotărâtă pentru a stopa imediat, complet și definitiv toate cele 7 patimi „de moarte“ ale sufletului, cu toate vlăstarele lor: mândria, mânia, trândăvia, invidia, desfrânarea, lăcomia de bani, lăcomia alimentară (poftele pântecelui).

De asemenea, trebuie să avem osteneala zilnică conștientă pentru despățimirea TOTALĂ de TOATE patimile existente: alcoolism, jocuri de noroc, shopping, carierism, etc.

a. Păcatele asociate cu mândria sunt și următoarele: trufia, orgoliul, slava deșartă, încăpățănarea, iubirea de sine, părerea de sine.

b. Păcatele asociate cu desfrânarea sunt și următoarele: promiscuitatea sexuală, curvia, toate păcatele trupești de natură sexuală realizate în afara căsătoriei–cununiei (prea–curvia), poftirea cu imaginația, orice fel de păcat sexual făcut cu orice parte a trupului, autosatisfacerea (malahia), citirea/vizionarea materialelor „sexy“, xxx și/sau porno, sodomia, pornografia, pedofilia, etc.

c. Păcatele asociate cu invidia sunt și următoarele: ura, viclenia, perfidia, dușmănia, răutatea, criticismul, negativismul, clevetirea, jignirea, căutarea de ceartă, judecarea aproapelui, osândirea aproapelui, trădarea, turnătoria, delațiunea, ostilitatea.

Păcatele asociate cu clevetirea sunt și următoarele:

- vorbirea de rău folosind doar răutate, invidie și ură;
- vorbirea de rău folosind combinat răutatea, dreptatea și adevărul;
- bârfirea ca vorbire în deșert;
- comentarea obiceiurilor de viață și de muncă ale altuia;
- grija și preocuparea (eventual cu invidie și răutate) pentru viața altuia;
- judecarea oricărui aspect al vieții altuia;
- disprețul și desconsiderarea opiniilor celorlalți;
- osândirea cu răutate a aproapelui;

- evaluarea ce ar trebui să facă sau să nu facă alt om;
- judecarea mentală în mintea noastră cu gândul a aproapelui, gândirea negativă pentru vorbele și faptele altora, ținerea de minte și ulterior „rumegarea“ mentală a opiniilor și faptelor apropiaților;
- interpretarea negativ–subiectivă a părerilor altora.

d. Păcatele asociate cu mânia sunt și următoarele manifestări prin gând, cuvânt, intenție, faptă: ranchiuna, dușmănia, toate formele de exprimare ale resentimentului, răutatea, lipsa de ajutorare, reaua voință, dorința și preocuparea de a face rău, dorința de a ucide, invidia, viclenia, ostilitatea și invidia deghizate în bunăvoință și amabilitate, nerăbdarea, răceala, disprețul ascuns sau ostentativ, nepăsarea la durerea altui om, bucuria la necazul altuia, dorința de a umili, dorința de a–ți bate joc, dorința de răzbunare, dorința de a controla viețile semenilor, dorința de a obține nejustificat bunurile altuia, dorința de a exploata munca altui om (neplată), stare de neîncetată iritare, indispoziție, acreală și irascibilitate (care duce la reducerea percepției realității), stilul relațional arțăgos, obrăznicia, criticismul (preocuparea constantă și obsesivă pentru vânarea greșelilor altora, preocuparea permanentă de a găsi motive de reproș și imputare), starea de nemulțumire cronică (totul „pute“, nimeni și nimic nu este bun), preocuparea și plăcerea degenerată de a contrazice totul și orice de dragul contrazicerii (fără motiv, din răutate și fără a urmări un rezultat pozitiv), preocuparea conștientă de a crea ocazii favorabile pentru discuții în contradictoriu, căutarea de ceartă și scandal din orice ocazie, neîncetată opoziție și negativism, preocuparea conștientă pentru a inventa/dezvolta războaie personale între oameni, ținerea de minte a răului, aducerea aminte a răului, cearta mentală de unul singur pentru situații trecute, impresionabilitatea negativă, permanenta suspiciune, neîncrederea, conformismul negativist, auto–izolarea cu îndreptățire de sine, dorința de posesie, preocuparea pentru control, preocuparea permanentă pentru judecarea semenilor, atitudinea de desconsiderare ostentativă, negarea celor auzite, împotrivire verbală la cele auzite, refuzul de a asculta etc.

19.5.8. Harul nu vine și pleacă în toate situațiile în care oamenii realizează fapte duhovnicești (postire, rugăciuni, trezvia minții, etc.), dar nu pun dragoste în activitățile lor zilnice (cotidiene, profesionale).

Harul lui Dumnezeu nu se primește și nu rămâne în următoarele cazuri:

- pentru toate activitățile desfășurate când nu–ți „pui sufletul“ în ceea ce faci, când motivația îndeplinirii lor nu este dragostea pentru Dumnezeu: din motivații lumești, pentru că așa trebuie, pentru că sunt plătit pentru treaba asta, din orgoliul de profesionist, din dorința de câștig, din dorința unei bune reputații, din conștiința/sentimentul datoriei civice, din dorința de a avansa în carieră, din orgoliul și ambiția de a fi mai „tare“ (bun, capabil, profesionist) decât ceilalți colegi, din dispreț, din viclenie, etc.
- pentru activitățile desfășurate „în sine“ strict profesional: cu atenție, grijă, răspundere, implicare, seriozitate, pă sare, devotament, dăruire, conștiinciozitate, stăruință, implicare, impecabilitate, etc.

Astfel de activități realizate „în sine“ calitativ, dar fără a avea vreo legătură cu dragostea pentru Dumnezeu, pot fi ispite pentru creșterea slavei deșarte și a mândriei

(ispite „de dreapta“).

– pentru toate activitățile desfășurate tipicar, fără să ai preocuparea, motivația și interesul pentru aspectele calitative ale rezultatelor muncii depuse.

Nimeni să nu se păcălească pe sine: **poți posti, poți merge la Biserică și citi rugăciuni, etc., dar dacă ceea ce faci în lume oră de oră și zi de zi nu faci cu strădania pentru calitate, cu pă sare și implicare sufletească, nu vei primi Harul. Sau dacă L-ai primit, nu îl vei putea păstra pentru mult timp.**

Nu primesc Harul aceia care într-adevăr muncesc 8 ore/zi, dar fără să le pese ceea ce fac, fără să-i intereseze rezultatele și consecințele muncii lor, în prezent și în perspectivă. Dumnezeu nu premiază cu Harul principiul nepăsării și neimplicării: „timpul trece, leafa merge“.

Nu spune nimeni să muncești calitativ 8 ore/zi, nimeni nu cere așa ceva și nimeni nu poate așa ceva, mai mult de câteva zile consecutiv. La fel, nu spune nimeni ca toate celelalte activități lumești trebuie să le faci zilnic, 100% calitativ. Dar atât la muncă cât și în rest trebuie ca măcar aspectele importante și esențiale să le facem calitativ, cu maximă implicare și conștiinciozitate.

O estimare personală ar fi ca măcar cele mai importante activități și minim 50% din totalul a ceea ce facem zilnic (la serviciu și în restul timpului) să le facem calitative, adică să ne „punem“ sufletul (dragostea, dăruirea) în realizarea lor.

19.5.9. Harul Sfântului Duh primit la slujbele Sf.Liturghie și Sf.Maslu pleacă dacă oamenii nu sunt atenți la realizarea anumitor condiții elementare.

În jurul nostru roiesc informatori, îndrăciți și demonizați care au inclusiv scopul viclean de a ne face să pierdem Harul protector, primit în urma participării la slujbele Sf.Liturghie și Sf.Maslu.

Modalitățile de pierdere a Harului primit la aceste importante slujbe le puteți găsi în cadrul capitolului 3, paragraful **3.7.7.** intitulat „Jertfa prin participarea la Sfintele Slujbe ale Bisericii“.

19.5.10. Harul Sfântului Duh primit anterior va pleca dacă omul nu are recunoștință pentru acest dar.

Harul Sf.Duh este un aspect existențial „peste fire“, care va fi pierdut dacă omul nu manifestă recunoștință pentru acest dar venit de dincolo de Ceruri, de la Dumnezeu Înșuși.

Precum orice dar lumesc și/sau duhovnicesc, omul care nu manifestă mulțumire, apreciere și recunoștință, va pierde darul primit (Harul Sf.Duh), indiferent de ostenele depuse anterior.

Această recunoștință se poate manifesta fie prin rugăciuni simple–personale, fie prin rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu.

Pentru Harul și harismele primite, Sf.Paisie Aghioritul se ruga periodic, mental și verbal, ore și zile întregi.

Putem folosi rugăciunile de mai jos, pentru a ne ruga minim 2–3 ore în fiecare dimineață (cu aceste rugăciuni ne vom începe ziua):

„Slavă Ție Dumnezeu meu, slavă Ție“

și

„Dumnezeu meu, mulțumesc Ție pentru Harul Tău cel Sfânt“

19.6. Situații pentru asimilarea și folosirea Harului Sfântului Duh în viața cotidiană a omului.

Se cunoaște faptul că:

SCOPUL FUNDAMENTAL AL ASCEZEI CEȘTIN–ORTODOXE ESTE DOBÂNDIREA HARULUI SFÂNTULUI DUH.

TOT CEEA CE FACEM (posturi, metani mari, rugăciuni, psalmi, acatiste, despățimire, trezvia minții, smerita cugetare, spovedit, împărțășit, etc.) ARE UN SCOP ȘI O FINALITATE CLARĂ: SĂ PRIMIM ȘI PĂSTRĂM HARUL LUI DUMNEZEU, SĂ AVEM TRĂIREA PERSONALĂ EXISTENȚIALĂ DE ÎNDUMNEZEIRE PRIN HAR.

și

SCOPUL FUNDAMENTAL AL PRIMIRII ȘI PĂSTRĂRII HARULUI ESTE ÎNDUMNEZEIREA OMULUI, DEVENIREA OMULUI DUPĂ CHIPUL + ASEMĂNAREA CU DUMNEZEU.

PRIN HARUL OMUL „URCĂ” TAINIC SPRE DUMNEZEU, PE SCARA DESPĂTIMIRE–ILUMINARE–ÎNDUMNEZEIRE.

și

PRIMIREA HARULUI SFÂNTULUI DUH NE OFERĂ CUNOAȘTEREA DIRECTĂ (PRIN TRĂIRE FIINȚIALĂ) A LUI ÎNSUȘI DUMNEZEU. NU ESTE O CUNOAȘTERE „ÎN SINE” A LUI DUMNEZEU, CI ESTE O „CUNOAȘTERE” A ENERGIILOR SALE NEZIDITE.

Se știe de asemenea faptul că doar în credința creștin–ortodoxă există un astfel de obiectiv „nebunesc”: ÎNDUMNEZEIREA OMULUI prin Har, ceea ce are ca efect înnoirea chipului, dobândirea asemănării cu Mântuitorul Iisus Hristos și transformarea omului într–un „Dumnezeu”.

Adică prin Har omul poate să devină după chipul și asemănarea cu Dumnezeu–Tatăl, Creatorul și Atotțiitorul tuturor celor văzute și nevăzute.

Doar Biserica Ortodoxă are înfricoșătorul curaj de a promite și garanta faptic că prin lucrarea Harului oamenii pot ajunge „dumnezei”, după chipul și asemănarea cu Dumnezeu–Tatăl Atotțiitorul.

Este aici o „nebunie” dogmatică și metodologică pe care nicio altă credință de pe glob nu o are și nici nu o poate avea, deoarece doar în credința creștin–ortodoxă există mijlocul și metodologia/calea ca omul să devină un mic Dumnezeu. Iar acest mijloc, putere și metodologie este calea dobândirii Harului Sfântului Duh, prin TRĂIREA ortodoxiei.

Dobândirea Harului și îndumnezeirea omului se poate face doar prin TRĂIREA practică și personală a ortodoxiei, nu prin cunoașterea ortodoxiei (cunoaștere teologică, teoretică, dogmatică).

De aceea Sf. Paisie Aghioritul ne spunea „A gândi creștin–ortodox este ușor, însă a trăi creștin–ortodox cere osteneală”. De asemenea, o zicală populară are același înțeles:

„Una este să știi care este drumul, dar este altceva să mergi pe acel drum“.

Adică nu este suficient doar să știm (cunoaștere teologică, teoretică, dogmatică) ce înseamnă tăcerea, înfrânarea, răbdarea, blândețea, smerenia, postul, rugăciunea, etc., ci trebuie să avem silirea de sine, osteneala pentru a le realiza faptic personal, a le trăi cu mintea și sufletul nostru.

Întotdeauna cunoașterea este mai mult sau mai puțin accesibilă și inteligibilă intelectual, dar este cu totul altceva osteneala personală, jertfa, efortul psihic și sufletească pentru a TRĂI PERSONAL cunoașterea citită și înțeleasă.

Această TRĂIRE/JERTFĂ PERSONALĂ/STĂRUINȚĂ/OSTENEALĂ trupească, psihică și sufletească de a trăi ortodoxia (valorile, poruncile, canoanele, posturile, rugăciunile) este aceea care „mișcă” pe Dumnezeu și Îl face să ne dea Harul Său, să ne pună pe drumul îndumnezeirii.

Exemplu: Nu doar citim și știm despre smerenie, ci zilnic facem osteneala dureroasă și umilitoare de a ne smeri pe sine. Cu toții știm ce este aceea smerirea de sine, da, teoretic este simplu și perfect inteligibil intelectual.

Dar câți dintre noi chiar facem zilnic și ceas de ceas efortul umilitor, înfrânarea și răbdarea pentru a realiza psihic și sufletește smerenia. Nici măcar 20% dintre aceia care știu teoretic ce este aceea smerenia nu fac această dureroasă osteneală pentru a lucra smerenia în mod conștient.

Iată explicația de ce atât de puțini primim TRĂIREA HARULUI ȘI HARISMELE HARULUI și de ce sunt și mai puțini aceia care pot ține în ei Harul primit.

Nimeni nu contestă faptul că în toate celelalte credințe ale omului există scopuri bune și realizabile: despățimire, dezvoltarea unei conștiințe morale deosebite (onoare, cinste, corectitudine, bine, adevăr, bunătate, blândețe, milostenie, apărarea celor slabi, etc., etc., etc.), implicare socială, rezolvarea unor probleme cotidiene, îndepărtarea duhurilor rele, apariția unor vindecări miraculoase.

Însă cine dorește să „vadă”, trăiască și ajungă mai sus decât doar acestea, cine dorește să urce complet pe treptele despățimirii, iluminării și îndumnezeirii, trebuie să facă osteneala pentru a primi și păstra Harul Sfântului Duh.

În această lume Harul ne aduce trăiri sufletești, psihice și chiar organice „peste fire”. Dobândirea Harului este de asemenea folositoare sufletului în special „dincolo”, pentru a putea trece de Vămi, pe „drumul” spre Rai.

Dar dincolo de aspectele duhovnicești (îndumnezeire, mântuirea sufletului, trăiri psihice–sufletești „peste fire”), dobândirea Harului are și multe aplicații concrete, pentru viața de zi cu zi. Nu trebuie să limităm Harul doar la aspectele transcendente/veșnice, este normal să ne preocupe dobândirea Lui și pentru nevoințele practice ale vieții cotidiene.

Pe de altă parte, Părintele Serafim Rose ne atenționează că dobândirea Harului nu este o joacă de–a experimentarea, pentru dobândirea unor „experiențe harismatice”.

Nu trebuie să facem din dobândirea Harului un scop „în sine” pe termen scurt, sau doar orientat spre trăirea unor „experiențe harismatice”.

Așa cum ne învăța Sf.Porfirie Kavsokalivitul, dobândirea Harului trebuie să fie o osteneală tainică și dezinteresată pe termen lung, nu subordonată „în sine” unui scop limitat. Nu trebuie să gândim ceva de genul:

„Fac osteneala pentru a primi Har-ul timp de 15 minute, pentru scopul X“,
sau

„Fac osteneala pentru a primi Harul, pentru a avea o experiență harismatică,
pentru a vedea cum este să avem harisma.....“.

Este ca și cum ne-am concentra asupra unor copaci și nu am vedea întreaga pădure. Gândirea și preocuparea noastră principală trebuie să fie rugăciunea dezinteresată și slavoslovirea lui Dumnezeu. În rest știe El când trebuie să primim Harul și în ce mod ne va folosi în viața noastră cotidiană.

Situații concrete de utilitate a Harului Sfântului Duh în viața cotidiană a omului:

19.6.1. Harul îți poate salva trupul de la lovituri, vătămări, accident, glonț sau proiectil.

Sunt multe exemplele din timpul WW2 când soldați credincioși au citit sau repetat mental încontinuu rugăciuni simple, psalmi, acatiste. Pentru această osteneală a lor au primit Harul Sf.Duh și ca prin minune gloanțele și schijele nu au ajuns la ei. Inclusiv aveau instinctiv idei „geniale“: unde să se deplaseze, când să se oprească, când să fugă, unde să se adăpostească, etc. Deci Harul Sf.Duh are și valoare de protecție a trupului.

Este cunoscut faptul că în WW2 stoparea germanilor în Egipt și „miracolul“ de la El-Alamein (iulie 1942) s-a datorat și rugăciunilor speciale făcute la Sf.Mina de soldații greci care luptau de partea aliaților.

Desigur, Sfântul Duh nu a acționat ca un fel de super-energie miraculoasă care a blocat fizic înaintarea tancurilor germane, ci a acționat subtil, la nivel mental, asupra gândurilor și deciziilor militare-strategice pe care le-au transmis generalii germani unităților operative de pe linia frontului.

19.6.2. Harul Sfântului Duh ne satisface nevoia cronică de a fi iubiți, de a simți dragostea dezinteresată și curată a cuiva pentru ființa noastră.

Majoritatea oamenilor avem o nevoie nesatisfăcută și uneori chiar cronică de a fi iubiți, de a resimți dragostea cuiva pentru noi. Cea mai mare și mai importantă nevoie nesatisfăcută a oamenilor este de a fi iubiți, de a simți dragostea dezinteresată a cuiva pentru noi.

Prin nevoia nesatisfăcută de a fi iubiți, oamenii care sunt singuri și manifestă compasiune se încadrează în profilul ideal de victimă pe care îl caută/vânează indivizii sociopați. Sociopații caută cu preferință victimele sigure printre oamenii care nu știu de darurile Harului și își caută în exterior printre oameni „sursa“ care să le ofere dragostea de care au atâta nevoie, omul care să-i iubească.

Sociopații se prefac că ei sunt aceia care pot oferi victimei iubire, dragoste dezinteresată. Rezultatul previzibil al acestei viclenii existențiale este faptul că oameni buni și simpli cad cu ușurință în capcana unei relații afective cu indivizi sociopați deosebit de periculoși. Ideea este că oamenii singuri și cei cu deficit de dragoste trebuie să fie atenți când caută în exterior, printre oameni, pe cineva care să le ofere o dragoste dezinteresată.

Desigur nu există grad de comparație între dragostea pe care o poate oferi un om și

dragostea lui Dumnezeu pe care ți-o aduce Harul. De la o anumită vârstă, după depășirea etapei idilelor romantice, este indicat ca omul să înceapă să caute dragostea duhovnicească a lui Dumnezeu.

Harul este darul lui Dumnezeu pentru tine și înseamnă o TRĂIRE DUHOVNICEASCĂ COMPLETĂ, care include următoarele trăiri distincte: dragostea lui Dumnezeu pentru tine, senzația de a fi ocrotit, senzația de a fi parte din dumnezeire, iertare, milostenie, credință, smerenie, pace, bucurie, blândețe.

Cu greu pot fi găsite cuvintele care să descrie această trăire sufletească completă, pe care ți-o aduce Harul. Toate aceste stări enumerate nu sunt umane, ci sunt dumnezeiești, adică „peste fire“.

De exemplu, nu orice fel de pace îți aduce Harul, ci acea „pace“ care este a Fiului lui Dumnezeu:

*„Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu.“
(în Sf.Evanghelie după Ioan, 14–27).*

La fel, dragostea, smerenia, milostenia, bucuria, blândețea pe care le aduce Harul nu sunt trăiri firești, omenești, ci trăiri dumnezeiești, „peste fire“.

Senzația Harului este atât de puternică, încât sistemul psihic de-abia mai poate face față la o astfel de stare sufletească care nu este specifică acestei lumi. Nu degeaba monahii și preoții spun că atunci când Harul vine, omul „înebunește“. Evident nu înnebunește conform termenilor psihiatriei, ci are o stare psihică și sufletească de o calitate excepțională.

Deci pentru a ne satisface nevoia vitală și esențială de a simți dragostea curată și dezinteresată a cuiva pentru ființa noastră, trebuie să realizăm asceza pentru a primi de la Dumnezeu darul Harului. Vom simți și trăi astfel dragostea lui Dumnezeu pentru ființa noastră: o dragoste totală, delicată, atentă, sensibilă, plină de ocrotire, îngrijire, bucurie.

Având cu/în noi dragostea lui Dumnezeu, nu ne vom mai căuta în exterior surse umane pentru dragoste și nu ne vom mai expune falsului existențial al sociopaților veșnic în căutarea de victime.

19.6.3. În anii grei (și posibil chiar cumpliti care urmează), Harul Sfântului Duh va fi singura motivație pentru a continua să trăiești, lupti, supraviețuiești, aperi și ocrotești. Harul Sfântului Duh va fi singura putere pentru a nu cădea în deznădejdea generalizată care urmează.

Monahul Iona de la Mănăstirea Oașa (fostul profesor de limbi clasice Ion Patrulescu) ne atenționa cu mult realism și discernământ că starea socială și duhovnicească generală care urmează este o deznădejde generalizată.

Fără Harul Sfântului Duh, fără neîncetată *rugăciunea lui Iisus*, fără starea de „prezență conștientă“ și „trezvie a minții“ (vezi cap.3), cea mai mare parte a creștinilor care nu acceptă deciziile statului antihristic vor ajunge la deznădejde.

Cauza acestei stări de deznădejde generalizată va fi libertatea pe care Dumnezeu o va acorda diavolilor și oamenilor care le slujesc, care va duce la: falimentul economiilor și băncilor, pierderea economiilor din bănci, pierderea serviciilor, închiderea fabricilor,

sărăcie, mare foamete, secetă (uscarea culturilor agricole pe câmp), exces de apă și umezeală (stricarea/mucegăirea culturilor agricole pe câmp, mucegăirea rezervelor de hrană), lipsa curentului electric, mari lipsuri materiale, boli (tifos, ciumă, holeră), obligativitatea vaccinării, abuzurile poliției, legi abuzive și dictatoriale, nedreptăți și crime strigătoare la Cer, trădarea arhierilor, trădarea majorității preoților, trădarea stareților, impunerea de taxe și impozite uriașe imposibil de plătit, confiscarea tuturilor proprietăților, confiscarea icoanelor ortodoxe, interzicerea folosirii lemnelor de foc pentru încălzire, naționalizarea firmelor și a activităților de producție, reîntoarcerea dictaturii staliniste totalitare, slujirea lui antihrist în „biserici”, trădarea rudelor și apropiaților care vor accepta pecetluirea, război mondial, moartea multor copii, etc.

Harul Sfântului Duh va fi singurul suport pentru a nu înnebuni și rămâne funcțional psihic.

Urmează ani grei de foamete, persecuție, nedreptate, boală, accidente, război generalizat. Peste tot, oriunde te vei uita, în propria familie sau în jurul tău nu vei vedea decât foame, durere, suferințe, lacrimi, deznădejde, oameni căzuți psihic, cădere, moarte.

În acele momente, dacă Harul Sfântului Duh nu va fi cu tine, vei fi și tu unul dintre ei: terminat psihic și emoțional, deznădăjduit, distrus sufletește de suferință.

Fără Har tot ce-ți vei mai dori va fi să scapi rapid de suferință și durere, să nu mai vezi și să nu mai trăiești o durere sufletească insuportabilă. Într-o astfel de situație de un dramatism deosebit, Harul este singurul aspect existențial „peste fire” care te mai poate ține în viață și psihic pe linia de plutire.

Primirea Harului îți va aduce mângâiere, dragoste, credință, speranță, bucurie, frumusețe. În consecință, realitatea ta interioară sufletească influențată de Har va fi mai puternică decât tragedia realității exterioare pe care o vor vedea ochii tăi și decât tragedia rațională a propriei existențe. Având în tine Harul, vei putea găsi putere și motivație să sperii, trăiești, lupti, supraviețuiești, aperi, ocrotești, să te rogi.

Nu degeaba marii noștri duhovnici ne-au învățat că trebuie să ne ostenim pentru a putea primi Harul Sfântului Duh, care aduce omului bucurie, liniște, pace, calm, liniște, speranță, credință, nădejde, frumusețe, puterea de a rezista psihic dincolo de orice estimare/limitare psihologică.

Arhimandritul Justin Pârvu ne învâța:

*„Vor veni vremuri în care **numai cei ce vor simți Harul lui Dumnezeu vor putea distinge binele de rău. Cu mintea omenească va fi cu neputință de ales între bine și rău. Vor fi mari înșelări și numai Harul lui Dumnezeu ne va putea izbăvi de ele. Așadar, rugați-vă, rugați-vă să nu cădeți în ispita înșelării! Pentru că numai prin rugăciune putem primi harul lui Dumnezeu.**”*

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Arhimandritul Arsenie Papacioc ne învâța importanța rugăciunii neîncetate (rugăciunea lui Iisus, psalmi, rugăciuni canonice, rugăciuni personale):

„Recomand o stare de veselie interioară, din inimă, care înseamnă rugăciune neîncetată. O stare de veselie adevărată, degajată de problemele vieții, de problemele cărărilor vieții, a unuia și a altuia, cu stadiul lor de trăiri, o stare de veselie cu orice chip. Dacă e întristare, se clocesc ouăle diavolului.”

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Exemplu de rezistență psihică dincolo de limitele psihologice normale.

Cine credeți că l-a ținut „pe linia de plutire” pe soldatul și „generalul” Ștefan Mușat (adică Ștefan cel Mare) în anul 1476, când toată Țara Moldovei ardea de la un capăt la altul, practic fusese șters din existență orice târg, casă, gard, animal. Când jumătate din armată a fost pierdută în bătălia de la Valea Albă (Războieni–Neamț) și cealaltă jumătate fugea prin păduri. Când practic întreaga populație era urmărită de turci prin păduri și nimeni nu mai știa cine a mai rămas în viață. Au fost luni de zile de totală exterminare și pierdere a oricărei speranțe.

Cum credeți că nu a cedat psihic? Cum de nu a căzut într-o deznădejde fără ieșire? Datorită disciplinei sau experienței militare? Doar Harul a fost Cel care l-a făcut să reziste psihic, să continue să supraviețuiască, lupte, spere. Desigur acest Har nu l-a primit datorită stării sale duhovnicești, ci datorită rugăciunilor călugărilor din mănăstiri.

În poemul „*Muma lui Ștefan cel Mare*” scriitorul Dimitrie Bolintineanu descrie cum după bătălia pierdută de la Valea Albă, Ștefan este deznădejduit și cere sprijinul și adăpostirea mamei sale Oltea, aflată într-un castel. Poemul nu respectă detaliul istoric deoarece în anul 1476 mama sa Oltea murise deja de mulți ani la Mănăstirea Probotă. Evident autorul D.Bolintineanu știa adevărul istoric, faptul că o astfel de întâlnire între Ștefan și mama sa Oltea putea avea loc doar la Mănăstirea Probotă.

Castelul din poem unde s-au întâlnit cei doi (Ștefan și mama sa) este de fapt Mănăstirea Probotă. Poemul arată faptul că în acele zile grele „peste fire” soldatul Ștefan Mușat și-a căutat instinctiv salvarea și ajutorul de la puterea lui Dumnezeu. Deci să nu vă faceți iluzii deșarte, într-o astfel de situație de exterminare organizată, în afara primirii Harului nu va fi posibilă nicio altă soluție pentru supraviețuirea psihică și organică.

Experiența temnițelor comuniste cu rol de exterminare a fost foarte clară.

Cine s-a orientat rapid spre rugăciune și pocăință a primit Harul și s-a salvat (trupește, psihic, sufletește) printr-o TRĂIRE interioară duhovnicească, care a anulat impresia fizică și psihică a monstruoasă exterminării organizate.

Cine s-a bazat doar pe puterea lui psihică și sufletească fie a înnebunit, fie s-a stins copleșit de durere și deznădejde.

Atunci când întreaga societate este o temniță camuflată, situația este tot aceeași: cine vrea să supraviețuiască, să rămână întreg la minte și sufletește trebuie să se orienteze urgent spre primirea Harului. Cine crede că rezistă de unul singur fără ajutorul trăirii Harului nu are nicio șansă.

19.6.4. Dobândirea Harului este ABSOLUT ESENȚIALĂ pentru a ne reduce (elimina) senzația de foame, poftele iraționale, frica de înfometare, dorința impulsivă de a mânca.

19.6.4.a. Este un lucru cunoscut faptul că senzația de foame și poftele alimentare ale unui om sunt invers proporționale cu „nivelul/cantitatea“ de Har care există în acel om. Oamenii care au uitat de Dumnezeu și nu spun zilnic măcar câteva rugăciuni elementare au foarte puțin Har în ei (adică au doar Harul primit la Sf. Botez) și implicit au poftă alimentară foarte mari, care pur și simplu nu pot fi oprite prin voință și înfrânare rațională.

Este cunoscut faptul că **PENTRU MIRENI PARACLISUL MAICII DOMNULUI (PMD) ESTE CEA MAI EFICIENTĂ RUGĂCIUNE ADUCĂTOARE DE HAR, PENTRU A LIMITA (ELIMINA) SENZAȚIA DE FOAME ȘI DEPENDENȚA DE POFTELE ALIMENTARE.**

PMD se citește minim o dată pe săptămână, de preferință în zile consecutive. Adică săptămâna aceasta citim PMD în ziua de luni, săptămâna viitoare se citește PMD în ziua de marți, etc, etc, până când în săptămâna 7 se citește PMD în ziua de duminică. Apoi reluăm citirea PMD în ziua de luni. Această rugăciune deosebită se citește obligatoriu stând în picioare (excepție cazurile medicale) și având mereu aprinsă în cameră o lumânare/candelă.

De obicei citirea PMD nu va duce la primirea unui Har precum în cazul Moaștelor: un „curent duhovnicesc“ care îți trece prin degete și îți urcă în sus prin mână, până te „umple“ complet. Fără să avem senzații organice clare și puternice, citirea cu evlavie a PMD ne va umple cu siguranță cu atâta Har, cât este necesar pentru a ne limita puternicele senzații de foame și de poftă alimentară.

Pentru a nu fi coplesii de puternice senzații de foame și poftă alimentară de neoprit, este foarte recomandat să citim un Acatist al Maicii Domnului (la alegere) urmat de PMD cel puțin o dată pe săptămână, în modalitatea prezentată anterior.

CITIM UN ACATIST AL MAICII DOMNULUI + PARACLISUL MAICII DOMNULUI = SE REDUCE (ELIMINĂ) SENZAȚIA DE FOAME + APARE SENZAȚIA DE SAȚIETATE.

În viitorul apropiat se preconizează o mare criză alimentară, ierni foarte lungi de 6–8 luni, veri răcoroase de maxim 20 grade, naționalizări și colectivizări ale terenurilor agricole. Foamea și lipsurile alimentare vor fi la ordinea zilei, iar senzația de foame este una dintre cele mai greu de suportat.

Problema cu „senzația de foame“ este că aceasta este în primul rând o stare de disconfort psihic. Când ne este foame pot apărea ceva „zgomote“ la nivelul stomacului și eventual dureri stomacale provocate de dezechilibre gastrice. Dar nu acestea fac insuportabilă „senzația de foame“.

Chinuitoare este de fapt presiunea psihică continuă, aproape insuportabilă pe care o declanșează lipsa alimentației. „Senzația de foame“ este de fapt o suferință psihică la care foarte puțini putem face față.

O mai putem „lungi“ cu apă, cu un ceai, dar în câteva ore „senzația de foame“ este înapoi. Precum în orice alt tip de suferință psihică, „senzația de foame“ are efecte colaterale nedorite: lipsa atenției, mânie explozivă, extremă irascibilitate, incapacitatea de a judeca corect, lipsa de discernământ, impulsivitate, nervozitate, agresivitate, luarea unor decizii pripite, disperare, deznădejde, dorința impulsivă de a mânca, etc.

19.6.4.b. Dar nu este vorba doar de a limita o puternică senzație de foame, naturală și

normală în condițiile hranei insuficiente.

Dobândirea Harului este ABSOLUT ESENȚIALĂ pentru a avea senzația de sațietate cu foarte puțină mâncare consumată.

Pentru a nu fi chinuți psihic de o puternică „senzație de foame”, soluția este (și întotdeauna va fi) dobândirea Harului Sfântului Duh, care în mod „natural” ne va face să liniștim o foame „de lup” doar cu o felie de pâine. Nu doar că nu vom simți chinul „senzației de foame”, dar chiar ne vom și sătura cu o cantitate mică de hrană.

În mediul monahal sunt foarte cunoscute sute de situații în care simpli monahi își potoleau senzația de foame cu doar 50–100 grame de pesmet, legume sau fructe (nuci, smochine, măsline, mere). În schimb beau multă apă.

Nu făceau foamea și nici nu se înfrâneau prin voință, pur și simplu erau perfect sățui după o masă de 100 grame. Secretul nu era înfrânarea prin voință sau faptul că „făceau foamea”, ci pur și simplu energia sfântă a Harului care era în ei îi făceau să aibă un necesar foarte redus de hrană.

Nevoia de hrană prin mâncare era înlocuită de hrănirea cu apă.

Iată în acest sens un scurt exemplu, când la Sf. Paisie Aghioritul a venit un preot foarte înfometat, dar care a ajuns să se sature cu doar 2 roșii foarte mici și un posmag (o felie de pâine uscată):

„Atunci i-am spus:

— Gheronda, nu cumva aveți ceva de mâncare?

— Am, mi-a spus el și mi-a arătat o pungă de nailon în care erau trei roșii foarte mici și un pesmet și jumătate. Atunci mi-am spus în sinea mea: «Ce, numai atâtea să mâncăm?» Nu m-am putut abține și i-am spus:

— Gheronda, aceasta este mâncare? Nu am mâncat de ieri. Mie nu-mi ajung douăzeci de astfel de roșii.

— Părinte Haralambie, vom face rugăciune, le vei binecuvânta Sfinția Ta și încă vor prisosi. Starețul a desfăcut punga, a rupt-o în chipul Crucii și a așezat-o ca o față de masă. Mi-a pus înainte două roșii și un posmag, iar el a luat pentru sine jumătatea de posmag și cealaltă roșie. Ne-am ridicat, am făcut rugăciune, după care mi-a spus:

— Părinte, binecuvîntează!

Am binecuvîntat și am început să mâncăm. Dar unde a dispărut acea foame pe care o aveam? M-am săturat foarte repede de parcă mi-ar fi înfundat cineva gâtul. Nu am putut mânca tot posmagul, ci am mai lăsat puțin din el. Voiam numai apă. La un moment dat Starețul mi-a spus:

— Mănâncă, părinte Haralambie!

— Nu mai pot, Gheronda. M-am săturat. În acea zi nu am mai putut mânca, ci numai apă ceream pe unde mergeam.”⁴²⁰

(sublinierile din text îmi aparțin)

Desigur că Harul poate face cu mult mai mult decât să limiteze poftele și senzația de foame, justificată sau nu. Utilitatea Harului nu se rezumă doar la tăierea patimii lăcomiei alimentare, Harul poate stopa și elimina complet orice patimă și orice dependență: alcool, desfrânare, droguri, jocuri de noroc, bani/avere, invidie, avaricie, răutate, hoție, clevetire, vorbire în deșert, slavă deșartă, mândrie, trândăvie, etc, etc,

etc.

De fapt și în realitate, așa cum ne arată și dovedește practica monahală, nu există completă despățimire de o patimă, de orice patimă, până când Harul nu ne va „curăța/arde“ complet toate rădăcinile patimii, care sunt bine ascunse în „inimă“. Pentru ca Harul să ne ajungă în inimă și acolo să „ardă“ rădăcinile patimilor, acest lucru presupune neapărat să TRĂIM rugăciunile și să ajungem la starea de „trezvie a sufletului“.

La starea de „trezvie a sufletului“ se ajunge prin: rugăciunea de calitate (trăirea rugăciunilor), post, retragere generală din calea ispitelor patimii, smerirea de sine, neîncetat *rugăciunea lui Iisus*.

19.6.5. Dobândirea Harului Sfântului Duh poate fi darul lui Dumnezeu pentru tine, pentru a opri evoluția unei boli grave, a reface informația vitală a ADN-ului celular sau a elimina complet efectele vrăjitoriei. Dobândirea Harului are efecte asupra funcționării genetice și informaționale a organismului uman.

Harul primit de un om îl eliberează pe acesta imediat de orice alte probleme create de alți oameni: vrăji, legături, posesie demonică, programe pentru accidente rutiere sau casnice, dependențe artificiale induse cu pastile psihotrope (pt. alcool, zahăr, alcool, etc), orice formă de programare neuronală indusă de pastile psihotrope, etc.

Dumnezeu își trimite Harul atunci când dorește să salveze imediat un om de toate aceste situații (boală cronică gravă, infectare informațională a ADN-ului celular, vrăjitorie, atac psi, posesie demonică, farmece, legături, programe pt. „accidente“ și moarte năprasnică prin „accidente“, programare neurologică prin droguri psihotrope). În aceste situații omului nu i se cere nicio osteneală deosebită de post și rugăciune, singura condiție este ca omul să ajungă în preajma unui obiect purtător de Har: o icoană, o Sf.Cruce (indiferent de mărime), o carte bisericească (Biblie, Psaltire, etc), atingerea de haine preoțești (epitrahil, schimă mică/mare), atingerea pietrelor/clădirii unei biserici/mănăstiri, închinarea la Sfinte Moaște, etc.

Se poate simți foarte clar și fără nicio confuzie că materia organică a trupului care s-a „umplut“ deja de Duhul primește (chiar și pentru câteva minute) o altă ființare, un alt mod de organizare a informației care susține această materie organică. Harul repară trupul omenesc începând de la informația structurală care stă la baza ADN-ului, astfel fiind explicabile „minunile“ medicale ale bolnavilor incurabili care au primit Duhul. Deci pentru reprogramarea genetică și informațională la nivelul ADN-ului a unui organism afectat de o boală, trebuie să știm că soluția constă în osteneala pentru dobândirea Harului Sfântului Duh.

Soluția pentru reprogramarea genetică a celulelor este prezentă aici și acum în Duhul, nu este nevoie să ne gândim la necesitatea unor scenarii totalitare, cum că soluția pentru oamenii care nu cunosc boala ar fi omul bionic, ghiveciul om+molecule programabile.

Puteți dormi liniștiți: Harul dobândit îți poate reprograma genetic tot ADN-ul, astfel încât să dispară imediat din structurile tale orice eroare genetică sau informațională moștenită sau dobândită. În loc de genetica antihristică care va produce „omul nou“ de tip bionic, este mai recomandat să mergeți „pe mâna“ lui Dumnezeu și faceți osteneala pentru a deveni un „om nou“ hristic, prin dobândirea Harului.

Bolnavii incurabili pot face rugăciuni la Dumnezeu pentru a primi Harul chiar și pentru o perioadă limitată de timp, de câteva minute sau ore.

Sf. Paisie Aghioritul ne prezintă exemplul unui om bolnav care stătea de mulți ani imobilizat (paralizat) și care, prin puterea Harului cerut de el (de Sf. Paisie) a putut imediat merge câteva minute.

După câteva minute însă Harul s-a retras și omul a redevenit la starea de paralizie de dinainte:

„Mi-a ascultat gândurile, apoi m-a însemnat pe cap în semnul Crucii cu Moaștele Sfântului Arsenie Capadocianul, pe care le purta cu el. După aceea mi-a apucat picioarele cele paralizate și a început să le sărute spunând:

— Piciorușe, picioarușe! Acestea te vor duce în Rai și tu nu înțelegi. Apoi a adăugat:

— În America să nu mergi, deoarece acolo te vor face animal de experiment. De îndată ce am auzit cuvintele Starețului m-am liniștit. Apoi privindu-mă drept în ochi mi-a spus din nou:

— Ridică-te să mergem puțin! Am crezut că glumește cu mine și de aceea l-am privit nedumerit. Dar el îmi spuse iarăși:

— Haide, ce faci? Nu te ridici?

— Gheronda, nu pot! i-am răspuns, Nici nu știi cum merge cineva.

Atunci m-a luat în brațe, m-a ridicat de pe pat și am început să mergem, în timp ce el se ruga cu lacrimi în ochi și rostea ceva ce nu am putut înțelege.

Simțeam că pășesc de parcă aș fi avut aripi. Văzându-mă că stau în picioare m-am emoționat atât de mult, încât am început să plâng în hohote. După aceea Starețul m-a pus în cărucior, iar el așezându-se pe un scaun lângă mine, mi-a spus:

— Ascultă, fiul meu! Dumnezeu nu vrea să te faci bine niciodată. Înspre mai rău vei merge, dar înspre mai bine nu. Dar să știi că toți acești oameni care se adună în jurul tău și te slujesc, se mântuiesc în felul acesta ajutând și în același timp folosindu-se fără să-și dea seama și astfel tu devii un mijloc de mântuire al sufletelor lor.

Dumnezeu aceasta cere de la tine. De aceea să nu pleci niciodată din Argos.”²¹

(sublinierile și boldurile din text îmi aparțin)

19.6.6. Dobândirea Harului Sfântului Duh va fi în viitorul apropiat singura modalitate pentru a ne păstra o conștiință funcțională, capabilă să facă diferența dintre bine și rău.

Orice om poate vedea limpede direcția spre care ne îndreptăm: demonizarea în masă și pierderea conștiinței. Arhimandritul Justin Pârvu ne avertiza clar ce ne așteaptă în viitorul apropiat: re-educarea minții prin procedee ascunse, pierderea conștiinței, pierderea capacității de a discerne între bine și rău.

Deja sunt mulți oameni care cred că—și lucrează mântuirea respingând simbolul crucii sau Sf.Taine. În viitor vor fi oameni care vor face rău altora, fiind ferm convingși că fac binele. Fără Har și fără conștiință oamenii vor ajunge în masă la o stare de nebunie generalizată.

Arhimandritul Justin Pârvu ne învață: **soluția de rezistență la această nebunie colectivă programată care urmează este PRACTICA TRĂIRII RUGĂCIUNILOR** (rugăciunea cu „coborârea minții în inimă”, adică practica *Rugăciunii inimii*):

„E foarte important să știi să te rogi. De multe ori și noi călugării, stăm în mănăstiri și nu ne rugăm, doar ni se pare că ne rugăm. Nu e de ajuns să mergi la biserică, la slujbe și să stai acolo ca și cum ți-ai făcut datoria, din obligație.

Trebuie să insistăm pe lucrarea lăuntrică. Degeaba zicem multe rugăciuni cu gura sau cu mintea, dacă nu aprofundăm, dacă nu trăim ceea ce ne rugăm.

Acum și mirenii trebuie să aprofundeze rugăciunea din inimă, pentru că va fi singura noastră izbăvire – rugăciunea din inimă. Pentru că în inimă este rădăcina tuturor patimilor și acolo trebuie să lucrăm.

Până acum a mai mers cu lucruri superficiale, dar pentru vremurile ce ne stau înaintea, nu va fi de ajuns. **Dacă nu vom avea rugăciune cu străpungerea inimii, nu vom rezista la tot atacul psihologic, pentru că au metode nevăzute de reeducare a minții.**

Astăzi mi se pare că nepăsarea este cel mai greu păcat. Nu mai simțim nimic la rugăciune, nu avem lacrimi de pocăință.

Vor veni vremuri în care numai cei ce vor simți Harul lui Dumnezeu vor putea distinge binele de rău. Cu mintea omenească va fi cu neputință de ales între bine și rău.

Vor fi mari înșelări și numai Harul lui Dumnezeu ne va putea izbăvi de ele.

Așadar, rugați-vă, rugați-vă să nu cădeți în ispita înșelării! **Pentru că numai prin rugăciune putem primi Harul lui Dumnezeu.**

Dacă nu ne rugăm și perseverăm în lenevia și nepăsarea noastră, fără pocăință, atunci este posibil să pierdem instinctul îndreptării. Să ne ferească Dumnezeu să pierdem instinctul îndreptării!⁴²²

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

19.6.7. Dobândirea Harului ne poate asigura o protecție completă împotriva răului văzut și nevăzut, a celui de aproape și a celui de departe. Se spune că Harul adumbrește viața, pașii și căile omului.

Întâi ce ne spunea Sfântul Porfirie Kavsokalivitul cu privire la apărarea de rău prin Har și la osteneala duhovnicească care trebuie depusă pentru obținerea lui.

De remarcat osteneala de care vorbea Sfântul pentru dobândirea Harului: neîncetat pomenirea lui Dumnezeu (rugăciunea minții, slavoslovirea lui Dumnezeu), trezvia minții (prezență conștientă, rugăciunea minții, smerire de sine), trezvia sufletului (prin dragostea pentru Dumnezeu), lupta duhovnicească (prin osteneală conștientă, silire de sine).

„**Să aveți neîncetat pomenirea lui Dumnezeu. Astfel mintea voastră va dobândi tărie. Tăria minții vine din trezvie. Trezvia este dragostea pentru Dumnezeu.**

Este să ai întotdeauna în mintea și în inima ta pe Mântuitorul Iisus Hristos, chiar și când te îndeletnicești cu alte treburi. Este nevoie de dragoste către Mântuitorul Iisus Hristos, de ardoare. [...]

Dacă trăiți în Har, răul nu vă va lovi. Dacă nu trăiți cele dumnezeiești, răul vă va înconjura, vă va cuprinde moleșeala și vă veți chinui. Dacă vedeți moleșeală, omul nu este bine sufletește. De multe ori, când vedem un om liniștit, discret, părând a avea chiar discernământ, zicem: «Un om foarte bun, un sfânt».

El, însă, s-ar putea să fie doar un molâu. Molâii, leneșii, puturoșii nu sunt plăcuți

înaintea lui Dumnezeu. Lenevia este un lucru tare rău. Moleșeala este boală, este păcat. Dumnezeu nu ne vrea molâi.

«Am uitat să fac treaba asta», sau «Am uitat să închid ușa când am ieșit». Ce înseamnă «am uitat»? Să nu uiți! Să fii atent! În vreme ce multa strădanie, mișcarea, osteneala, făptuirea sunt virtute.

Osteneala duhovnicească este luptă, luptă duhovnicească. Cu cât mai nechibzuiți sunteți, cu atât veți fi mai chinuiți. Dimpotrivă, cu cât veți fi mai evlavioși și mai atenți, cu atât veți fi mai fericiți.⁴²³

(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

19.6.8. Dobândirea Harului ne poate îndeplini dorințele pe care le avem, dorințe legate de existența noastră cotidiană zilnică.

19.6.9. Dobândirea Harului ne poate ajuta să ieșim din starea de durere sufletească și din cele care pot urma ei: întristare demonică, dezamăgire, deznădejde, trândăvie, moleșeală, melancolie, dependență de shopping. Prin dobândirea Harului ne vom curăța inconștientul de toate experiențele sufletești dureroase pe care le-am avut în viața noastră.

Fiecare om poartă cu sine în sufletul său multă durere sufletească, care este ușor exploatată de tangalachi pentru a ne „anihila” asceza duhovnicească și buna funcționare lumească.

Această durere sufletească este de multe ori doar parțial conștientizată, deoarece ea conține cumulat și omogen mai multe experiențe de viață negative la care am fost supuși de-a lungul anilor, ca de exemplu: certuri, calomnii, jigniri, pedepsiri, despărțiri, divorțuri, drame familiale, corigențe școlare, examene importante picate, eșecuri în iubire, neîmplinire profesională, lipsa unui loc de muncă corespunzător pregătirii și aptitudinilor, nedreptate profesională prin favoritisme, pierderea cuiva drag (copiii, frați), accidente casnice, accidente rutiere, operații chirurgicale, boli cronice, rupturi de oase, delațiuni juridice în fals, abuzuri și nedreptăți ale justiției, abuzuri ale poliției, concedieri brutale, sabotarea eforturilor educative, amenințări, șantaj bazat pe fapte ilegale sau indecente, tentative de ucidere, violuri, pierderea unor bunuri valoroase material sau emoțional prin uitare sau furt, exploatarea legală din partea unor bănci, exploatarea în regim de sclavie la locul de muncă, neplata premeditată a muncii, abuzul statului prin impozite și accize nejustificate, înregistrări audio ilegale pentru distrugerea completă a vieții, conștientizarea realității economice și istorice a țării, lipsa banilor necesari unei vieți minim decente, etc, etc, etc.

Problema este că de la această durere sufletească firească și normală, omul este adus și ținut captivul unor stări demonice: dezamăgire, întristare, deznădejde, moleșeală, trândăvie, melancolie, dependență cronică de shopping. Acestea nu mai sunt stări firești și normale, ci sunt stări sufletești demonice, din care omul nu mai poate ieși ușor și nu mai face nicio asceză duhovnicească: rugăciune, post, osteneala pentru trezvie, mers la Biserică, spovedit, împărtășit, etc.

Soluția de a ieși din aceste capcane/blocaje demonice care ne anihilează din toate punctele de vedere (lumesc și duhovnicesc) este rugăciunea, dobândirea smereniei și a Harului.

Prin rugăciune, smerenie și Harul vom aduce în sufletele noastre bucurie, pace, împlinire, împăcare, etc., care vor acționa nu numai asupra stărilor sufletești demonice de întristare, trândăvie, dezamăgire și deznădejde, ci acestea ne vor tămădui chiar și durerea sufletească inconștientă.

Iată ce ne spunea în acest sens Sfântul Porfirie Kavsokalivitul:

„Durerea este o putere sufletească pe care Dumnezeu a pus-o înlăuntrul nostru, cu menirea de a lucra binele, iubirea, bucuria, rugăciunea. Împotriva acesteia, diavolul izbutește și ia această putere din bateria sufletului nostru și o folosește spre rău, prefăcând-o în întristare și aducând sufletul la molesire și nepăsare. Îl chinuiește pe om, îl face robul lui, îl îmbolnăvește sufletește.

Există un secret: să prefăceți lucrarea demonică într-una bună. Este greu și e nevoie și de o oarecare pregătire. Pregătirea este smerenia.

Prin smerenie smulgeți Harul lui Dumnezeu. Vă dăruieți iubirii lui Dumnezeu, adorării Lui, rugăciunii. Dar și dacă le faceți pe toate, tot nimic n-ați izbutit dacă n-ați dobândit smerenie. Toate simțămintele rele – nesiguranța, deznădejdea, dezamăgirea, care vor să stăpânească sufletul, se risipesc prin smerenie.

Cel ce nu are smerenie, egoistul, nu vrea să-i tai voia să-l atingi, să-l mustri. Se necăjește, se mânie, se răzvrătește, se împotrivește, îl stăpânește întristarea.

Această stare se tămăduiește prin Har. Sufletul trebuie să se întoarcă la iubirea lui Dumnezeu. Vindecarea se va face prin a-L iubi pe Dumnezeu cu ardoare. Mulți sfinti de-ai noștri au prefăcut întristarea în bucurie prin iubirea către Mântuitorul Iisus Hristos. Luau adică această putere sufletească, pe care diavolul voia s-o zdrobească, și o dădeau lui Dumnezeu, prefăcând-o în bucurie și veselie.

Rugăciunea, adorarea lui Dumnezeu prefăce încet-încet întristarea și o întoarce în bucurie, fiindcă lucrează Harul lui Dumnezeu. Aici este nevoie să avem putere, așa încât să smulgi Harul lui Dumnezeu, care te va ajuta să te unești cu El.

Este nevoie de meșteșug. Când te dăruiești lui Dumnezeu și devii una cu El, atunci vei uita de duhul cel rău, care te trăgea de la spate, iar acela, disprețuit, va pleca. Apoi, cu cât te vei dăruii Duhului lui Dumnezeu, cu atât nu vei mai privi în urma ta, ca să-l vezi pe cel ce te trage. Când te atrage Harul, te unești cu Dumnezeu.

Și când te unești cu Dumnezeu și te dăruiești Lui, toate celelalte se duc, le uiți și te mântuiești. Marele meșteșug, deci, marele secret spre a scăpa de întristare și de toate cele rele este să te dăruiești iubirii lui Dumnezeu.¹²⁴

(boldirile și sublinierile din text îmi aparțin)

19.6.10. Doar Harul ne va da puterea să-L mărturisim pe Hristos până la capăt, în anii de mucenicie care se prefigurează la orizont.

Se știe și se „vede” că ne îndreptăm în grabă mare spre acei ani, nu foarte îndepărtați, atunci când se va vedea cum va străluci fiecare: ca fierul, bronzul, argintul sau ca aurul. Însă indiferent care va fi rezultatul acestei testări, un lucru este clar: **fără Harul nimeni nu va putea duce nici cea mai mică formă de mucenicie.**

De asemenea, cunoaștem puterea mărturisitoare a Adevărului pe care o oferă Harul Sfântului Duh, din cei peste 300 ani de prigoană demonică derulați contra a milioane de mucenici creștini.

Însă nu toți aceia care și-au dorit mucenicia au și putut să—L mărturisească pe Hristos până la capăt. Unii au început și continuat admirabil, dar la un moment dat, în pragul morții și muceniei fiind, s—au lepădat de Hristos și au acceptat să aducă jertfe idolilor la care se închinau pe atunci neamurile.

De ce această schimbare subită? De ce lepădarea de Hristos exact atunci, când erau la un pas de mucenie?

Răspunsul este simplu: dintr—un motiv oarecare omul a pierdut Harul și au intrat în funcțiune instinctele omenești elementare: frică instinctivă în fața morții, lașitatea, lipsa curajului, frică de durere, instinctul de conservare, dorința de a trăi. Fără sprijinul Harului omul nu mai poate face fapte deosebite, nu mai are curajul și puterea psihică să înfrunte chinuri și torturi inumane „peste fire“, nu mai are puterea să—și accepte o moarte violentă și prematură.

Exemple știute de susținere harică a mărturisirii Adevărului:

x. Timidă, fricoasă și nesigură este mărturisirea Adevărului prin motivație și susținere psihologică omenească și implacabilă, fermă, dar până la capăt este mărturisirea Adevărului când omul are de partea lui trăirea Harului Sfântului Duh.

Sfinții Apostoli au șovăit, fugit și chiar s—au lepădat de Învățătorul lor în zilele Patimilor când motivația și înțelegerea lor era psihologic—omenească.

Sf.Apostol Petru s—a lepădat de Învățătorul Său, despre care știa că este Fiul lui Dumnezeu. Când Mântuitorul i—a retras Harul datorită mândriei sale (părerii de sine, încrederii în sine), Sf.Apostol Petru s—a lepădat de Învățătorul Său de 3 ori doar în decurs de câteva ceasuri.

Iată bravura Sf.Petru, care a dus inevitabil la „căderea“ sa (pentru învățătura lui și a noastră):

„31. Atunci Iisus le—a zis: Voi toți vă veți sminti întru Mine în noaptea aceasta căci scris este: «Bate—voi păstorul și se vor risipi oile turmei».

32. Dar după învierea Mea voi merge mai înainte de voi în Galileea.

33. Iar Petru, răspunzând, l—a zis: Dacă toți se vor sminti întru Tine, eu niciodată nu mă voi sminti.

34. Zis—a Iisus lui: Adevărat zic ție că în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta cocoșul, de trei ori te vei lepăda de Mine.

35. Petru i—a zis: Și de ar fi să mor împreună cu Tine, nu mă voi lepăda de Tine. Și toți ucenicii au zis la fel.“

(în Sfânta Evanghelie după Matei, cap.26, versetele 31—35, sublinierile din citat îmi aparțin)

Dar apoi Sfinții Apostoli au fost practic inumani, „de fier“, implacabili și de neoprit în mărturisirea Adevărului după ce au primit Harul Sfântului Duh.

Deși erau bătrâni, obosiți, bolnavi, disprețuiți și vânați neconținut de oamenii Sanhedrinului și ai Romei, cu toții au fost „de granit“ și au mărturisit Adevărul până la capăt, chiar cu prețul unei morți brutale (exceptând moartea Sf.Apostol Ioan Evanghelistul).

xx. Avem exemplul preotului Saprachie, care inițial era pregătit pentru moarte și chiar a îndurat torturi și chinuri. S—a întâmplat atunci că era și un cetățean Nichifor, care cumva greșise față de preotul Saprachie și care și—a cerut iertare de la acesta pentru

neînțelegerea din trecut. Dar acest preot Saprichie, fiind pe drum spre locul unde urma să i se taie capul și probabil mărindu-se în sine că el urma să fie un mare mucenic, nu a vrut să-l ierte pe cetățeanul Nichifor.

Rezultatul a fost imediat: pentru lipsa sa de iertare preotul Saprichie a fost imediat părăsit de către Harul și a revenit în trăirea sa obișnuită, omenească. Deși mai înainte rezistase la torturi și chinuri, brusc și-a pierdut curajul și puterea de a înfrunta o moarte de mucenic.

Pierzând Harul, preotul Saprichie a avut un comportament cât se poate de omenească, fiind motivat de: frică instinctivă în fața morții, lășitate, lipsa curajului, frică de durere, dorința de a trăi. În final, pentru a-și salva viața, preotul Saprichie s-a lepădat de Hristos și a acceptat să facă jertfe idolilor la care se închinau pe atunci cei din Antiohia (Siria).

Însă în locul preotului Saprichie s-a oferit imediat pentru moarte prin tăierea capului cetățeanul Nichifor, care nu era vizat pentru anchetă de către autorități. Așa se face că pe data de 9 februarie pomenim în Sinaxar nu pe preotul Saprichie, ci pe Sf. Mucenic Nichifor.

Deci mucenicia poate fi dorită de mulți, dar nu le este dat tuturor să o primească. Condiția fundamentală pentru a putea mărturisii pe Hristos complet, până la capăt, este primirea și păstrarea Harului Sfântului Duh.

Trebuie știut faptul că o condiție a păstrării Harului în vreme de mucenicie este deasa împărtășanie. Oamenii din primele secole au fost susținuți de Harul să devină mucenici deoarece se spovedeau și împărtășeau foarte des, zilnic sau de câteva ori pe săptămână.

Doar în acest mod Harul era foarte puternic în ei și au putut face fapte de credință, mărturisire și rezistență la torturi „peste fire”, pe care noi în zilele noastre le-am putea considera imposibile.

Da, din punct de vedere stric uman am putea crede că acele fapte sunt imposibil de realizat, reluat și suportat. Însă puterea Harului le poate face oricând din nou posibilă la oamenii din ziua de astăzi, așa cum suntem noi cu toții: slabi în credință, oboseți psihic de stress și griji, manipulați, trădați de arhieriei și afectați neurologic cu toate otrăvurile alimentare posibile.

19.6.11. Harul ne este necesar pentru a putea împlini poruncile lui Hristos.

Așa cum o arată experiența Sfinților, este imposibil să împlinim complet poruncile lui Hristos. Putem să avem voință și silire de sine, putem înainta rațional în împlinirea acestor porunci. Dar doar după ce vom primi Harul vom putea face din aceste porunci o trăire existențială permanentă.

Voi enumera mai jos doar o listă parțială și incompletă a poruncilor date nouă oamenilor de Dumnezeu și de către Mântuitorul Iisus Hristos:

- cele 10 porunci (Legi) date de Dumnezeu lui Moise;
- lepădarea de sine, de omul „vechi”: gândire, patimi și poftă trupești și sufletești;
- permanentă pocăință asupra păcatelor și vieții păcătoase;
- postirea săptămânală în zilele de luni, miercuri, vineri și respectarea celor 4 posturi mari din an, din calendarul creștin–ortodox;
- jertfa de post dinaintea slujbelor Sf. Maslu și Sf. Liturghie, când se săvârșesc Sf. Taine;

- jertfa de post și pocăință înaintea spovedaniei și împărtășirii;
- neîncetat paza minții, prin trezvia minții: atenție, luare aminte la sine, supravegherea de sine, stăpânire de sine, etc.;
- neîncetat lucrarea minții, prin rugăciune neîncetată;
- să punem dragoste în tot ceea ce facem;
- smerire de sine: tăcere, postire, răbdare, *rugăciunea lui Iisus*, smerită cugetare, etc.;
- silire de sine în toate aspectele duhovnicești: milostenie, post, tăcere, rugăciune, etc.;
- silire de sine pentru dezvoltarea virtuților sufletului: blândețe, bunătate, răbdare, dragoste, etc.

19.6.12. Harul Sfântului Duh are capacitatea de a opri efectul ucigaș al radiațiilor nucleare, electromagnetice și neutronice.

Imediat după explozia nucleară de la Cernobîl, în mod „miraculos” valorile radiațiilor erau normale la distanța de 4 km, în jurul Bisericii Arhanghelului Mihail.

Este foarte posibil să fi existat o astfel de minune, deoarece „energia” Harului Sf.Duh este mai puternică decât orice energie sau radiație din Universul nostru material.

Implicit, „energia” Harului Sf.Duh este mai puternică decât orice energie sau radiație ucigașă provenită din arme chimice, electromagnetice sau cu neutroni.

O confirmare a minunii care a existat la Biserica Sf.Arhanghel Mihail este nivelul foarte scăzut al radiațiilor existente și certificate la Biserica Sf.Ilie din Cernobîl. În jurul acestei biserici valoarea radiațiilor a fost foarte scăzută chiar de la începutul producerii accidentului.

19.6.13. Primirea Harului Sf.Duh înseamnă concret dobândirea unor diverse harisme firești–naturale și a unor harisme „peste fire”.

Toate aceste harisme ale Sfântului Duh sunt energii necreate, „împrumuturi” pentru oameni, care purced din Dumnezeu–Tatăl.

Aspecte generale privitoare la harisme:

x. Harismele Sf.Duh nu sunt puteri ale omului sau puteri dumnezeiești date omului, ci sunt puteri dumnezeiești împrumutate omului.

Niciodată o harismă nu este și nu devine o calitate sau o putere propriu–zisă a omului, care este a omului, care să țină de voința omului. Când un om are o harismă oarecare, de fapt este vorba despre o putere dumnezeiască care lucrează în și prin acel om. Omul este doar „instrumentul” prin care lucrează puterea dumnezeiască numită harismă.

Este o altă poveste faptul că alături de harisma împrumutată de Dumnezeu, omul poate avea și contribuția lui personală: munca, truda, osteneala, inteligența, gândul bun, bunele intenții, dragostea, milostivirea, răbdarea, smerenia, etc.

xx. Toate „semințele” harismelor Sf.Duh există doar în omul care este botezat creștin–ortodox, adică Sf.Botez și Sf.Mirungere au fost realizate fără fățarnicie și scopuri viclene.

Sf.Botez ortodox și Sf.Mirungere sunt acelea care aduc în „inima” omului „semințele” tuturor harismelor, firești–naturale și „peste fire”.

Apoi ține de trezvia și osteneala omului, de a „uda” și dezvolta aceste „semințe”

harismatice, până când Dumnezeu îngăduie și ajută ca acestea să crească și înflorească în harisme funcționale, mai puternice sau mai mici.

De aceea Sf.Paisie Aghioritul ne spunea:

„dacă vrei să primești cele «peste fire», trebuie să faci cele «peste fire»“.

Adică ostenele foarte mari „peste fire“, ne vor aduce ca răsplată harismele cele mari care sunt „peste fire“.

Deci toți cei botezați creștin–ortodox au în ei înșiși „semințele“ harismelor Sf.Duh, însă doar cei vrednici le vor putea dezvolta la nivelul de harisme funcționale (cu voia, puterea și ajutorul lui Dumnezeu).

xxx. Harismele „peste fire“ ale Sf.Duh le pot primi doar cei care sunt botezați creștin–ortodox.

Harisme firești–naturale pot primi și oamenii nebotezați ortodox, dar nu poate exista să primești harisme „peste fire“ de la Dumnezeu, dacă mai întâi nu ești botezat creștin–ortodox (ai Sf.Botez ortodox și Sf.Mirungere).

Ca o consecință concretă, Sf.Taine ale Bisericii Ortodoxe nu pot „lucra“ în omul care nu este botezat creștin–ortodox.

De exemplu, un credincios romano/greco–catolic poate participa la o slujbă într–o biserică ortodoxă unde se slujesc Sf.Taine (Sf.Maslu, Sf.Liturghie, etc.), dar el nu va primi harismele pe care le dă Dumnezeu credincioșilor din biserică cu această ocazie.

**SF.BOTEZ CREȘTIN ORTODOX (CELE 3 AFUNDĂRI + SF.MIRUNGERE) =
FACE POSIBILĂ PRIMIREA HARISMELOR NATURALE +
FACE POSIBILĂ PRIMIREA HARISMELOR „PESTE FIRE“ +
FACE POSIBILĂ PRIMIREA DARURILOR ȘI HARISMELOR PE CARE DUMNEZEU LE DĂ (CELOR AFLAȚI ÎN BISERICĂ) LA SLUJBELE CARE OFICIAZĂ CELE 7 SFINTE TAINE.**

iv. Orice harismă conține 2 „elemente“ constitutive: voința liberă a omului (liberul arbitru) și harul necreat („energia“ necreată).

Lucrarea unei harisme înseamnă împreună–lucrarea acestor două „elemente“.

LUCRAREA UNEI HARISME = VOIŢA LIBERĂ A OMULUI + „ENERGIA“ NECREATĂ A SF.DUH.

v. Harismele pot fi acordate și la dorința/cererea omului care le merită.

În acest sens, din partea omului esențiale sunt: pocăința, smerenia (smerita cugetare, smerirea de sine), milostenia, blândețea, rugăciunea cu durere pentru ceilalți, jertfa de timp, energie și bani pentru semenii, gândirea cu durere la necazul/durerea altuia, empatizarea/trăirea cu durere a durerii sufletești avute de un om (viu sau adormit), preocuparea pentru trezvia minții, îndeplinirea unei pravile de rugăciuni de noapte.

vi. Harismele Sf.Duh se acordă și îngerilor, probabil există harisme specifice (daruri) pentru toate Sfintele Cereștile Puteri.

Exemple de harisme ale Sfântului Duh, despre care știm că se acordă îngerilor: harisma de a nu mai „cădea“ prin ispita mândriei, harisma de a putea „crește“ (evolua) spiritual în cunoaștere și „lumină“.

Știm că după Înălțarea Mântuitorului Iisus Hristos, îngerii au primit o harismă specială și nu mai pot „cădea” în ispita mândriei (și în toate ispitele care urmează ei), implicit nu mai pot exista „căderi” ale îngerilor înspre iad și forme ființiale demonice.

vii. Părinții din paterice ne învață că în mod obișnuit pentru oameni, există 3 înșelări clasice cu privire la dobândirea unor harisme.

Aceste înșelări provin din neștiință, iubire de sine, mândrie, părere de sine, și trebuie evitate:

Înșelarea 1.

Crezi că ai harisme dumnezeiești, dar de fapt ele nu există;

În acest caz, confunzi harismele dumnezeiești cu stări psihice–emoționale intense

Posibil suferi de tulburări hormonale, neuronale, emoționale sau psihice.

Sau „harismele” dumnezeiești pe care crezi că le ai sunt de fapt energii/puteri demonice (concret, ești îndrăcit).

Înșelarea 2.

Real ai harisme, dar crezi că acestea sunt „puteri” naturale ale tale, pe care le ai din naștere (moștenite de la părinți, bunici, etc.), sau pe care le-ai dobândit prin efortul tău personal (postire, asceză, rugăciune, muncă, etc.);

Nu înțelegi că harismele pe care le-ai primit sunt exclusiv daruri și puteri ale lui Dumnezeu, pe care le-ai primit strict prin mila Sa, **NU** datorită efortului, muncii, ostenețelor tale.

Înșelarea 3.

Real ai harisme, știi și recunoști că acestea sunt daruri ale lui Dumnezeu pentru tine, dar cumva crezi că ai primit aceste harisme pentru că le „meriți”, este „dreptul tău” existențial, este „răsplata” ta existențială, care se datorează ție: muncii, efortului, strădaniei, nedreptăților și abuzurilor suferite, bolilor suferite, terorii suferite, războiului îndurat, copilăriei nefericite, morții premature a părinților, sărăciei și lipsurilor îndurate, ascezei făcute, milosteniilor făcute, binelui făcut, etc.

Toate acestea sunt relativ justificative pentru a primi harismele lui Dumnezeu, dar ele nu sunt esențiale. De exemplu, unii oameni muncesc mai mult, suferă mai mult, etc. decât alții și nu primesc nicio harismă, iar alții muncesc puțin și suferă puțin, etc. și primesc mari harisme.

În mod esențial, primirea unei harisme **NU** este datorată efortului, ascezei, milosteniei și suferinței personale, ci este exclusiv datorită milei, bunătații și dreptății lui Dumnezeu, care ia decizii în moduri pe care oamenii nu le pot cunoaște și înțelege (de exemplu, tu primești o harismă ca o formă a manifestării dreptății lui Dumnezeu, pentru necazurile, abuzurile, nedreptățile, suferințele, etc. pe care le-au îndurat strămoșii tăi, cu 200 ani în urmă).

viii. Toate harismele dumnezeiești trebuie trăite și lucrate ascetic, în mare taină.

Pentru toți cei care primesc harisme dumnezeiești, apare ispita și pericolul de a trăi și lucra harisma primită într-un mod extravertit, lumesc, la/înspre exterior.

Nu este vorba despre o laudă de sine, ci despre o stare sufletească de bucurie extravertită, lumească, care te „prinde” în mrejele ispitelor lumești, care te face să uiți de tine însuși, de Dumnezeu.

De aceea Părinții ne-au avertizat, **orice harismă dumnezeiască trebuie trăită și lucrată printr-o bucurie ascetică, tainică, secretă, „în sine”.**

Harisma se trăiește lăuntric și este luată fiind mereu păzită în interior de „gardul trezviei”: neîncetată atenție și luare aminte la sine, umilință de sine, smerenie (smerire de sine, smerită cugetare), întristarea cea bună.

Mai multe aspecte practice cu privire la „întristarea cea bună” pot fi găsite la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.5.2.B**, la sub-punctul **b**.

HARISMELE DUMNEZEIEȘTI SE TRĂIESC ÎNTR-UN MOD TAINIC, ASCETIC = PRINTR-O BUCURIE ȘI LUCRARE ASCETICĂ, TAINICĂ, INTROVERTITĂ, „ÎN SINE”.

19.6.13.a. Harisme firești și naturale.

Exemple de harisme firești și naturale ale Sfântului Duh, care se acordă și oamenilor care nu sunt botezați creștin-ortodox:

– **prima harismă firească a Sfântului Duh este harisma vieții, „darul” vieții.**

Pentru oameni harisma vieții este sufletul, el face să apară și menține în existență ființa umană, formată din suflet, trup și duh/Sine (vezi la capitolul 2 paragrafele **2.3.4.2** și **2.3.4.3**)

Harisma vieții se acordă oamenilor automat și necondiționat, încă din prima secundă de viață a ovulului fecundat. De aceea este o crimă împotriva Sfântului Duh orice avort, fie el realizat și după câteva minute de viață a fătului.

Toate structurile organice și anorganice ale planetei au și ele un fel de „suflet”, o harismă a vieții. Nimeni nu ar putea avea viață și existență fără această harismă a Sf.Duh, care are „valori calitative” diferite, în funcție de forma metafizică pe care o aduce în existență.

O harismă a vieții este pentru plante și animale, altă harismă a vieții au structurile minerale și apele, altă harismă a vieții are atmosfera și spațiul cosmic, etc.

Fiecare planetă creată de Dumnezeu are un Har al vieții specific, care înglobează „mulțimea” harismelor care vor genera (vor face posibile) toate formele de viață organice și anorganice, specifice acelei planete.

– **harisma învățării limbii native.**

Copilul mic primește de la Dumnezeu o harismă specială, pentru învățarea rapidă și naturală a limbii poporului în care s-a născut. Aceasta este explicația reală pentru învățarea naturală a unei limbi de către copiii mici. Această harismă a Sfântului Duh „funcționează” doar pentru învățarea limbii native a poporului în care copilul s-a născut.

De exemplu, un copil mic născut în România va învăța foarte ușor și natural limba română și în același timp va avea dificultăți în a asimila o limbă străină (engleză, franceză, etc.). Chiar dacă la creșă și grădiniță va învăța strict într-o limbă străină, aceasta va fi mai greu asimilabilă de copilul mic, comparativ cu limba română pe care copilul o va auzi acasă la părinți.

Pentru învățarea limbilor străine sunt „funcționale” alte harisme ale Sf.Duh, de aceea unii copii învață ușor 3–5 limbi străine și alți copii se chinuiesc să învețe cu greu o singură limbă străină.

În general românii sunt foarte buni de a învăța ușor limbi străine și mulți români cunosc la un nivel rezonabil 2–3 limbi străine. Acest lucru arată că românii sunt silitori la învățatură, dar mai ales arată faptul că ei primesc harisme (daruri) ale Sfântului Duh.

– dragostea părinților pentru propriii copii și reciproc, dragostea copiilor pentru proprii părinți;

Aceste forme de dragoste necondiționată și jertfitoare până la moarte nu sunt naturale–instinctuale cum s–ar putea crede, ci sunt harismatice.

– **harisma temerii de Dumnezeu** (sfânta frică de Dumnezeu cea începătoare, apoi desăvârșita frică de Dumnezeu);

Deși este o harismă absolut necesară pentru asceză și despățimire, sfânta frică de Dumnezeu nu se acordă oamenilor în mod automat, oricând și oricui.

Pentru a primi această harismă (sfânta frică de Dumnezeu), trebuie să o cerem de la Dumnezeu prin rugăciune. Altfel, putem să trecem prin toată viața și să nu avem trăirea acestei harisme esențiale pentru mântuire.

– **harismele firești ale cunoștinței, înțelegerii și practicării unei anumite profesii.**

Harismele profesionale sunt harisme „firești”, ele sunt de fapt anumite „drepturi” dumnezeiești care se acordă anumitor oameni din naștere sau oricând în timpul vieții lor.

Ele trebuiesc deosebite de harismele duhovnicești sau lumești „peste fire”, care se acordă oamenilor datorită unor osteneți conștiente duhovnicești și/sau lumești similare, adică tot „peste fire”.

Exemple de harisme profesionale „firești”:

medic, asistent, jurist (avocat, magistrat), militar (armată, servicii de informații, servicii de pază și securitate, pompier, polițist, detectiv, criminalist, jandarm), învățător, educator, profesor, agricultor, inginer (și sub–inginer), cercetător, inventator, designer, proiectant, programator, fizician, matematician, chimist, biolog, filolog, filosof, istoric, psiholog, geograf, cartograf, compozitor de muzică, economist, bancher, administrator, politician (primar, prefect, deputat, senator, președinte, ministru, etc.), diplomat, manager, analist, actor, practicant profesionist al oricărui sport, antrenor de sport, comerciant (vânzător), pilot de avioane, meșter popular, pictor, sculptor, arhitect, peisagist, muncitor calificat (constructor, zidar, șofer, mecanic, electrician, instalator, etc.), cântăreț (orice stil vocal), cântăreț la strună în biserică, literat (eseist, scriitor, poet, critic), ziarist, jurnalist, blogger, sindicalist, etc. În limbajul curent nu spunem că persoana X „are harisma”, ci spunem că persoana X „are chemare”, „este născut(ă)” sau „este făcut(ă)” pentru un anumit domeniu de activitate.

Aceasta este explicația pentru care unii oameni au încă din copilăria lor:

„mâini de aur”, „picioare de aur”, „ureche de compozitor”, „suflet de artist”, „suflet de poet”, „înțelegere de bătrân”, „talent organizatoric”, „iuțiime ca spirtul”, „minte de diamant”, „luciditate de general”, „viziune de manager”, „spor la bani”, „dragoste de bunic(ă)”, „înțelegere de preot”, „minte iscoditoare în științele exacte”, „înțelegerea cuvintelor”, „talent de povestitor”, „talent de educator”, etc., în timp ce colegii lor nu pot ajunge la aceleași lucrări, performanțe și rezultate.

Explicația este simplă: unii au primit de la Dumnezeu (din naștere, în timpul vieții) harisme profesionale „firești” pentru domeniul lor de activitate, în timp ce alții nu. Toate aceste expresii populare exprimă/arată faptul că persoana respectivă are harisme profesionale firești.

Note la harismele profesionale firești:

Trebuie știut că aceste harisme profesionale „firești”, drepturi dumnezeiești native, moștenite sau dobândite/primate în timpul vieții, sunt lucrătoare (au valoare) și sunt transmisibile propriilor copii (sau nepoți), doar dacă omul le folosește „ca pentru Dumnezeu”.

Adică indiferent de corectitudinea plății pe care o vom primi, munca pe care o depunem pentru folosul celorlalți trebuie să fie motivată de dragoste, perfecționism, implicare, dăruire, grijă și preocupare sinceră, pășare sufletească, atitudine morală (corectitudine, cinste, responsabilitate).

Când muncești, nu te gândești că muncești pentru omul X care foarte posibil te plătește obiectiv sub-evaluat, ci tu muncești pentru Dumnezeu, Care îți va evalua și recompensa (indirect prin om) munca depusă.

Harismele profesionale firești sunt anulate de Dumnezeu sau își pierd mult din valoare, dacă motivația muncii depuse este strict lumească: pentru bani, căpățuială, funcții, bani, sex, bunuri materiale, importanță socială, slavă deșartă, părere de sine, distracție, să faci impresie, lăcomie de shopping, din invidie, din orgoliu, din răutate, din răzbunare, din mândrie, pentru a face rău altor oameni (fără voie, premeditat), etc. Ideea este simplă: **când primești daruri de la Dumnezeu, trebuie să faci pe cele ale lui Dumnezeu.**

Primirea unor harisme profesionale „firești” (concret daruri ale Sf.Duh) înseamnă că relația ta „de muncă” nu mai este cu omul care te plătește, ci este cu Însuși Dumnezeu.

Acest lucru schimbă fundamental inclusiv criteriile de plată a muncii: de multe ori va trebui să muncești cu maximă implicare și dăruire, dar plata bănească va fi departe de cât ai fi meritat. Diferența de bani neprimiți Dumnezeu o va „cuantifica” în alte aspecte: iertarea unor păcate, sănătatea copiilor, comenzi ulterioare plătite foarte bine.

Aceia care își folosesc harismele profesionale „firești” în mod corespunzător, posibil vor primi dreptul de a le transmite mai departe, concret copii (sau nepoții) lor le vor moșteni harismele profesionale, ceea ce le va oferi în viață unele avantaje.

Un comportament primitiv și motivații lumești (bani, funcții, lăcomie, căpățuială, sex, desfrânare, plăceri, slavă deșartă, invidie, orgoliu, etc.) de tipul „banii să iasă, restul nu mă interesează”, pot fi înțelese și sunt tolerate doar la aceia care nu beneficiază de „avantaje” (harisme) dumnezeiești.

Pentru aceia care se folosesc de acest avantaj profesional deosebit doar pentru motivații lumești, harisma profesională primită nu o vor da mai departe, concret copii (nepoții) lor nu vor putea moșteni harisma profesională de care ei înșiși au beneficiat. În ce domeniu de activitate vor munci în viață, copii lor o vor lua „de la zero”.

– **harismele formelor de inteligență**, în ordinea importanței lor de la mic la mare: intelectuală, emoțională, sistemică (organizațională), duhovnicească–teologică (înțelegerea duhovnicească);

– **harisma libertății voinței;**

Harisma libertății voinței oferă omului libertate duhovnicească și lumească.

Prin această harismă naturală, omul are libertatea de a alege: ce va face cu această extraordinară putere a sufletului care este voința (despre libertatea voinței, vezi în capitoul 3, la paragraful 3.5.2).

– harisma libertății lumești;

Omul este născut să fie liber, inclusiv în aspectele naturale ale vieții sale lumești. Omul trebuie să aibă libertatea de mișcare, de exprimare, de a-și alege condițiile de viață, partenerul de viață, profesia, cumpărăturile, ce să mănânce, ce să bea, unde să plece în vacanțe, regimul politic de organizare al societății, etc.

Dar această libertate lumească trebuie neapărat limitată de legile lui Dumnezeu.

Astfel, nu putem face ce vrem, când vrem, unde vrem, cu cine vrem, cui vrem, etc., deoarece prima dată vom „testa” aplicabilitatea și puterea legilor omenești. Apoi neapărat, vom simți și puterea penalizatoare a legilor duhovnicești.

De asemenea, trebuie să păstrăm neschimbate condițiile existențiale primordiale, date nouă de Dumnezeu: identitatea sexuală, culoarea pielii, identitatea rasială, identitatea etnică, identitatea națională, identitatea culturală, dreapta-credință strămoșească creștin-ortodoxă, drepturile familiale, drepturile educației tradiționale.

– harisma râvnei de a citi cărți, lecturi teologice;

Este una dintre cele mai importante harisme firești pentru devenirea omului în viață (profesională, personală, religioasă), și este esențială mai ales pentru folosul celor care nu au avut parte în copilărie (și adolescență, tinerețe) de o educație și instrucție corespunzătoare.

Harisma citirii cărților se concretizează în nevoia, dorința, pasiunea și plăcerea omului de a citi zilnic, neîncetat cărți de calitate. Cine nu are această harismă, trebuie să se roage insistent la Dumnezeu să o primească.

În acest sens, cronicarul Miron Costin ne spunea următoarele (cu aproximație în anul 1680):

„Nu ieste altă mai frumoasă, și mai de folos în toată viața omului zăbavă, decât cetitul cărților”

Subliniez despre necesitatea citirii cărților de calitate (povești, basme, literatură, practică bisericească, practică monahală, dogmatică ortodoxă, economice, inginerie, medicină, memorialistică, de istorie, etc.) și **nu** a cărților care ne otrăvesc mintea: de propagandă și ură socială, subversiune socială și politică, progresiste, ideologice, feministe, politice, marxiste, comuniste, bolșevice, neo-marxiste, de manipulare, de ocultism, de spiritism, de vrăjitorie (albă, neagră), literatură de proastă calitate, istorie contrafăcută, de corectitudine politică, etc.

Cunoaștem foarte multe cazuri de mireni și monahi care au pornit „la drum” în viață având doar câteva clase școlare, practic știind doar să scrie și să citească. Dar apoi de-a lungul anilor, printr-un program planificat de citire, acești oameni au ajuns la o cunoaștere și experiență livrească cu nimic mai prejos decât a celor absolvenți de facultate.

Exemple în acest sens sunt Sf.Paisie Aghioritul, Sf.Porfirie Kavsokalivitul și Părintele Paisie Olaru, care aveau făcute doar 4 clase școlare, dar care apoi de-a lungul vieții au compensat lipsa educației școlare superioare prin citirea a sute de cărți.

Cunoașterea și exprimarea teologică a acestor doi mari titani ai ortodoxiei nu este cu nimic mai prejos decât cunoașterea și exprimarea pe care o au marii profesori de teologie, care au făcute facultăți, masterate și doctorate.

Ce să mai spunem despre Sf. Ilie Cleopa, care la maturitate uimea prin cunoașterea lui enciclopedică, lumească, bisericească și monahală, deși avea făcute doar 7 clase școlare. În schimb, timp de peste 30 ani, acest mare duhovnic a citit toate cărțile posibile, din toate bibliotecile mănăstirilor din zona Neamțului.

Și cei care aveau multă școală făcută, au citit în viața lor mii de cărți. Părintele Arsenie Papacioc și Părintele Dumitru Stăniloae impresionau prin „peretele” de cărți citite pe care le aveau în locuința lor.

– **harisma sațietății naturale, organice, fiziologice–neurologice;**

De ce este foarte importantă această harismă a sațietății:

x. Fără harisma sațietății nu poate exista/apare senzația naturală de sațietate (fiziologică, neurologică).

Sățietatea naturală care urmează hrănirii trupului cu mâncare este desigur un fenomen medical, fiziologic, neurologic, care ține de reglarea hormonală–neurologică a corpului uman. Medicii cunosc cu precizie care hormon/enzimă generată de sistemul digestiv semnalizează undeva în creier faptul că stomacul este plin și trebuie să apară „senzația” de sațietate. Nu insist cu explicațiile în această privință.

Dar ceea ce este mai puțin cunoscut este faptul că „senzația” fiziologică–naturală de sațietate este generată și condiționată în organismul uman de o harismă a Sf. Duh, pe care o putem numi „harisma sațietății”.

xx. Harisma sațietății este esențială pentru cei care doresc să slăbească în mod natural.

Pentru a putea slăbi în mod natural și fără a forța organismul, Harul Sf. Duh (harisma sațietății) trebuie să intervină „peste” reglajul fiziologic obișnuit și omul trebuie să ajungă la „senzația” de sațietate mai repede decât ar fi în mod normal.

În acest sens, cei interesați pentru slăbire trebuie să primească harisma sațietății mai repede și într-o „cantitate” mai mare.

Dar pentru a primi harisma sațietății mai repede și într-o „cantitate” mai mare, cei interesați pentru slăbire trebuie să manifeste voință, cumpătare și înfrânare, concret **nu** trebuie să mănânce până la completa umplere a stomacului.

Cei care (prin atenție, voință, înfrânare, cumpătare) mănâncă maxim 85–90% din necesarul organismului și nu ajung la senzația naturală–fiziologică de sațietate, Sf. Duh va veni peste ei și le va da în plus din „harisma sațietății”, adică după câteva zile vor simți sațietatea naturală–fiziologică doar cu acel 90% din necesarul consumat.

Și tot așa în continuare, în fiecare săptămână vom reduce treptat cantitatea de mâncare consumată, cu câte 10% din necesarul normal de alimente consumate.

Fiecare reducere voluntară (prin atenție, voință, înfrânare, cumpătare) de alimente și hrănire a organismului va fi compensată de Dumnezeu printr-un plus de „harismă a sațietății”, adică omul va avea mai repede senzația de sațietate fiziologică și va simți sațietate (se va simți complet sătul) doar cu puținul cât a mâncat.

Deci în timp, datorită harismei sațietății pe care o primim în plus de la Dumnezeu, în aproximativ 2 luni de zile putem ajunge la completa sațietate (ne vom simți complet sătui) doar cu 50% din alimentele de care în trecut aveam nevoie în mod obișnuit. Cei râvnitori nu se vor opri aici, în aproximativ 6 luni de zile vor ajunge la completa sațietate (se vor simți complet sătui) doar cu 10% din alimentele de care în trecut aveau nevoie în mod obișnuit.

Însă pentru a activa acest proces duhovnicesc care duce la slăbire trebuie osteneală personală: hotărâre, atenție, voință, înfrânare, cumpătare, răbdare, smerire de sine. Până să-ți ofere în plus „harisma sațietății”, Dumnezeu vrea să vadă la om timp de câteva zile dorința și hotărârea fermă de a slăbi, de a nu ceda la poftă, tentații și la senzația naturală de foame.

După ce vede lupta și hotărârea omului în respectarea deciziei auto-asumate, atunci Dumnezeu vine și compensează lipsurile organice și slăbiciunea voinței omenești cu harismele Sale, cu darurile Sale „peste fire”.

xxx. Harisma sațietății este esențială pentru a nu ajunge la foame artificiale.

Dacă omul nu primește de la Dumnezeu această harismă, atunci sistemul fiziologic natural nu va mai funcționa normal, omul continuă să mănânce și iar continuă să mănânce, etc. fără a apare „senzația” fiziologică–neurologică a sațietății.

Implicit omul are o continuă senzație de foame, care de fapt este o formă de suferință psihică–emoțională.

Stareții din trecut ne-au avertizat că **în anii de apostazie care urmează, Dumnezeu va lua de la oamenii lui antihrist (cei pecetluiți) harisma sațietății naturale a organismului, implicit oamenii vor mânca încontinuu fără a ajunge la senzația naturală a sațietății.**

Indiferent ce și cât vor mânca, oamenii lui antihrist nu se vor mai simți niciodată sătui. Indiferent ce și cât vor mânca și indiferent ce și cât vor bea, oamenii lui antihrist nu vor simți nicio bucurie, satisfacție și nicio plăcere organică.

Unii stareți au fost chiar foarte preciși, și au avertizat că **cei care vor primi documentele biometrice (sau genetice) și pecetluirea lui antihrist (pe frunte și/sau pe mâna dreaptă), vor avea neîncetat, indiferent cât de mult vor mânca, o „senzație” de foame demonică care va fi de 7 ori mai mare decât senzația de foame naturală.**

Odată cu acceptarea documentelor și cu pecetluirea, demonii ajunși în trupurile oamenilor vor crea în aceștia o senzație de foame ne-naturală, foarte intensă, imposibil de stăpânit prin voință, înfrânare și autocontrol.

Datorită demonilor din trupul lor, atât de „flămânzi” și de desperați după mâncare vor fi oamenii lui antihrist, încât aceștia vor ajunge să mănânce și cadavrele celor apropiați. După ce vor mânca din cadavre, acești îndrăciți pecetluiți vor muri în chinuri groaznice.

Această neîncetată suferință psihică–emoțională, a trăirii unei continue senzații de foame (indiferent câte alimente vor mânca), va fi una dintre pedepsele iadului date de Dumnezeu oamenilor care se vor lepăda de El și vor sluji sistemului satanic al antihristului.

Alte harisme firești/naturale sunt și următoarele:

- harisma buneii–cuvinițe (include bunul–simț);
- harisma milosteniei (milostivirii);
- harisma retoricii și oratoriei;
- harisma povestirii (este cazul învățătorului și scriitorului Ion Creangă);
- harisma înțelepciunii;
- harisma stăruinței, perseverenței, tenacității;
- harisma hotărârii, determinării;

- harisma paternității, ocrotirii, apărării, îndrumării, sfătuirii;
 - harisma scrisului (pentru toate meseriile care implică scrisul profesional);
 - harisma organizării și gestionării (oamenilor, banilor, obiectelor, situațiilor, informațiilor, cunoașterii, etc.);
 - harisma gestionării și „înmulțirii” banilor;
 - harisma pentru înțelegerea unei științe;
 - harisma frumuseții fizice;
 - harisma mângâierii, sfătuirii și îndrumării (esențială duhovnicilor, preoților, psihologilor, părinților, profesorilor);
- Etc.

19.6.13.b. Harisme „peste fire”.

Exemple de harisme „peste fire” ale Sfântului Duh, care se acordă doar oamenilor care sunt botezați creștin–ortodox:

– cea mai dorită situație este **primirea plinătății Harului**, care înseamnă o trăire personală, completă și integrată a Harului, sub forma unei stări integrate „peste fire”. Am detaliat la începutul capitolului ce înseamnă concret această trăire „peste fire”, care nu are corespondent în stările psihologice firești ale omului.

– **virtuțile harismatice fundamentale ale sufletului;**

x. cele 10 „roade” (harisme) ale Sfântului Duh:

dragostea, bucuria, pacea (odihna), îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința (credincioșia), blândețea, înfrânarea, curăția;

(în „Epistola către Galateni a Sfântului Apostol Pavel”, capitolul 5, versetele 22–23)

xx. cele 7 „daruri” (harisme) ale Sfântului Duh (în Isaia, capitolul 11, versetele 2–3):

duhul înțelepciunii, duhul înțelegerii, duhul sfatului (sfătuirii), duhul tăriei (puterii, curajului duhovnicesc, rânzei pentru asceză), duhul cunoștinței, duhul buneicredințe (dreapta/adevărata credință), duhul temerii de Dumnezeu (sfânta frică de Dumnezeu).

Nu trebuie uitat că virtuțile harismatice ale sufletului sunt în realitate harisme „peste fire” ale Sfântului Duh, adică daruri pe care Dumnezeu decide să le acorde oamenilor.

De aceea o virtute harismatică este acordată definitiv de către Dumnezeu după ostenele duhovnicești îndelungate (variabile, după caz).

Dragostea este întotdeauna prima și cea mai importantă harismă, este „rădăcina” care face posibilă celelalte harisme. Bucuria harismatică este primită de om în multe cazuri, inclusiv atunci când apărăm Adevărul duhovnicesc (în scris, oral).

Pentru primirea acestor virtuți harismatice vedeți mai sus în acest capitol paragraful

19.4.33.b.

– **Harisma Învierii**, care se acordă o singură dată pe an, în noaptea Învierii Mântuitorului Iisus Hristos.

Această harismă unică este dată fără osteneală anterioară, celor care se roagă în noaptea Învierii (acasă, în biserică) cu dragoste și recunoștință pentru Dumnezeu, pocăință, căință, durere, nădejde. Pentru cei aflați în biserică este obligatoriu de a duce la Sf. Altar un pomelnic pentru vii și adormiții din neam.

Primirea acestei harisme poate duce la aspecte foarte benefice pentru viața omului:

iertarea de păcate, rapida refacere dintr-o boală grea, exorcizarea demonilor din trup, dezlegarea imediat ulterioară a unor situații de viață grele, primirea unor răspunsuri la

mari întrebări existențiale, reușita la unele examene, anularea unor ispite grele care urmau (boală, accident, tâlhărie, etc.), găsirea unui soț (unei soții), dobândirea unui copil, dobândirea unui serviciu, anunțarea datei morții (pentru pregătirea de „plecare”), etc.

Un aspect concret al acestei harisme (exorcizarea demonilor din oameni) poate fi citit în capitolul 2, la subcapitolul **2.4.A**.

– **harisma pocăinței**, care este dată oamenilor odată cu Sf.Botez și Mirungerea; (despre această harismă vezi în acest capitol, paragraful **19.4.15.b**)

– **harisma „vederii” (perceperii, înțelegerii, conștientizării) propriilor păcate**, care este apoi urmată de **harisma pocăinței**;

Sf.Ignatie Briancianinov ne arăta că harisma „vederii” (perceperii, înțelegerii, conștientizării) propriilor păcate este dată de către Dumnezeu foarte rar, și doar ca urmare a hotărârii și silirii omului de a nu mai păcătui (cu mintea, gura, intenția, fapta), de a nu mai da drepturi demonilor.

– **harisma spovedaniei (mărturisirii)**, care se acordă limitat pentru 40 zile, ca urmare a căinței arătate de om la spovedanie pentru păcatele repetate, cele ajunse la dependență (patimi);

Harisma/duhul spovedaniei este necesară pentru despățimire, este puterea de a ne lupta cu o patimă bine instalată: alcoolism, desfrânare, invidie, clevetire, etc.

Această harismă „a spovedaniei” conține „în sine” alte harisme mai mici: înfrânare, cumpătate, voință, răbdare, rușine, frică de Dumnezeu, pocăință, simplitate, sfiolenie (sfișenie), smerenie, etc., care cu toate au rolul de a ajuta omul să lupte contra unor patimi trupești și sufletești.

La spovedanie trebuie să facem o deosebire între păcate: care sunt simple păcate, care sunt de putere medie și care sunt patimi la care nu mai putem să facem față prin propria voință. Nu facem doar o simplă enumerare a păcatelor și slăbiciunilor, ci trebuie să arătăm preotului (lui Dumnezeu) și gradul de intensitate, gradul nostru de dependență (adicție) față de un anumit păcat.

Ca urmare a acestei mărturisiri de pocăință, pentru 40 zile Dumnezeu ne va acorda o harismă specială (harisma spovedaniei), pentru a ne putea lupta cu păcatul (patima) care ne afectează mai mult.

Aceeași harismă „a spovedaniei” cu valoare de ajutorare contra patimilor (trupești, sufletești) se acordă omului și ca urmare a participării lui directe (în biserică) la slujba Sf.Maslu. Însă în acest caz nu este o garanție că harisma de ajutorare contra patimilor are „valabilitate” tot 40 zile, precum este în cazul spovedaniei.

– **harisma cunoașterii ontologice (prin revelație divină) a marilor taine și Adevăruri spirituale și științifice ale Creației (nevăzute și văzute)**;

Această cunoaștere ontologică este harismatică și diferă de celelalte 2 tipuri de cunoaștere lumească: cunoașterea naturală–intuitivă și cunoașterea dobândită prin instrucție și experiență.

Cunoașterea ontologică harismatică poate fi doar primită de om prin revelație divină, ea niciodată nu este accesibilă omului prin propriile resurse omenești și/sau științifice: studiu intelectual, inteligență intelectuală, efort de înțelegere, imaginație, rațiune, conceptualizare, algoritmi software (sisteme expert), cunoaștere științifică, experiență, experimentare, echipamente tehnice, etc.

– **harisma discernământului** (bisericesc, monahal, canonic, ascetic, lumesc), care înseamnă dreapta cugetare, corecta judecare, corecta apreciere (valorizare) și corecta înțelegere a: adevărului, ideilor, legilor, dogmelor, canoanelor, faptelor, acțiunilor, istoriei (trecutului), viitorului, prezentului, realităților omenești, realităților duhovnicești, realităților naturale, realităților tehnologice.

Există 3 surse ale discernământului: cunoașterea livrească, experiența de viață și harisma dumnezeiască. Cel mai autentic și puternic discernământ este acela care provine din harisma lui Dumnezeu.

O aplicare concretă a acestei harisme este capacitatea de a aplica corect acrivia și iconomia canoanelor bisericești. Harisma discernământului se acordă doar oamenilor care lucrează neîncetat trezvia minții, atenția de sine (vezi în cadrul capitolului 3, sub–capitolul **3.5.2**).

– **harisma tainei**, al capacității de a păstra în adâncurile minții mari și grave secrete, adevăruri și taine (lumești, duhovnicești);

Problema principală a marilor secrete și taine nu este doar de a le cunoaște (afla), ci de a le putea cunoaște fără ca prin aceasta să fii grav afectat psihic–emoțional și fără să te smintești duhovnicește. Acest lucru se poate realiza doar dacă Dumnezeu îți oferă în dar această harismă a Sf.Duh.

Cunoașterea marilor secrete lumești fără a avea această harismă a tainei duce de obicei la nebunie, deznădejde, acte necugetate și grave probleme psihice.

Fără a primi harisma tainei, Dumnezeu nici nu îngăduie să ai înțelegerea (prin revelație divină a) marilor taine ale Bisericii, Vieții și Creației, deoarece acest lucru ar duce la grave „căderi“ (sminteli) duhovnicești prin mândrie, părere de sine și slavă deșartă.

– **harisma dragostei/iubirii pentru Dumnezeu (nesfârșită), care întotdeauna urmează harismei dragostei/iubirii pentru aproapele (limitată, „ca pe tine însuți“).**

Este cea cea mai importantă și dorită harismă „peste fire“ a Sf.Duh, care se poate acorda oamenilor.

x. Harisma iubirii pentru aproapele este dată de Dumnezeu ca urmare a anulării/depășirii iubirii „firești“ pentru aproapele (omenești, trupești, adamice, pătimăse, psihologic–emoționale).

Existența iubirii „firești“ pentru aproapele face imposibilă primirea harismei iubirii pentru aproapele, deci face imposibilă primirea harismei dragostei pentru Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care cei care doresc să ajungă la harisma iubirii lui Dumnezeu trebuie să se detașeze emoțional (și trupesc) de toți cunoscuții, rudele, propria familie.

xx. De asemenea, primirea acestei harisme este condiționată de totala despățimire a ființei umane: trup, suflet, Sine natural.

xxx. Până la dobândirea harismei „peste fire“ a dragostei pentru Dumnezeu, omul are înnăscută și o dragoste firească (ne–harismatică) pentru Dumnezeu.

Această dragoste se manifestă prin atributele sale fundamentale: încrederea, credința, ascultarea, devotamentul, recunoștința, asceza, lucrarea publică a adevărului, jertfa.

– **harisma CLAR–AUDIȚIEI (clar–audiția)**, care înseamnă capacitatea de a auzi direct în mintea ta (creier) sunete care nu sunt perceptibile de urechea/timpanul tău, sau de către celelalte persoane din jurul tău.

De obicei aceste sunete perceptibile de creierul uman nu pot fi captate nici măcar de

echipamentele tehnice din apropiere.

– **harisma CLAR–VEDERII (clar–vederea), care înseamnă manifestări de „vedere peste fire“, referitoare la ASPECTELE INTERIOARE ALE OAMENILOR** (care se află lângă tine sau indiferent de distanța la care ei se află, posibil chiar pe alt continent):

„vezi“ (cunoști) în timp real gândurile altor oameni: ideile, preocupările, judecățile, intențiile, scopurile, etc.;

„vezi“ (cunoști, trăiești, simți) în timp real bolile și problemele organice ale oamenilor;

„vezi“ (cunoști, trăiești, simți) în timp real senzațiile fiziologice ale altor oameni: dureri ale organelor (și mușchilor, tendoanelor, oaselor), cârcei, contracții, junghiuri, dureri de cap, arsuri, înțepături, etc.;

„vezi“ (cunoști, trăiești, simți) în timp real sentimentele altor oameni: bucurie, calm, liniște, pace, nefericire, deznădejde, supărare, întristare, etc.;

„vezi“ (cunoști, trăiești, simți) în timp real starea duhovnicească a oamenilor: starea sufletului, patimile, păcatele;

„vezi“ (cunoști) memoria lor, toate faptele trecute ascunse ale oamenilor.

HARISMA CLAR–VEDERII (CLAR–VEDEREA) = SE REFERĂ LA ASPECTELE INTERIOARE ALE OAMENILOR (care trăiesc în prezent, indiferent de distanța la care ei se află).

– **harisma STRĂ–VEDERII (stră–vederea), care are multe manifestări de „vedere peste fire“, referitoare la:**

ASPECTE EXTERIOARE ALE OAMENILOR;

ASPECTE REFERITOARE LA DUHURI;

ASPECTE REFERITOARE LUCRURI/OBIECTE;

ASPECTE REFERITOARE LA RESURSE NATURALE.

Aspecte concrete ale harismei stră–vederii:

„vezi“ oameni care se află lângă tine sau indiferent de distanța la care ei se află, posibil chiar pe alt continent;

„vezi“ demonii și îngerii, „vezi“ entitățile de boală;

„vezi“ în planul astral;

„vezi“ aura câmpului biofizic a oamenilor;

„vezi“ **locația exactă a persoanelor dispărute** (răpite, fugite);

„vezi“ ce se află în spații și recipiente, care sunt interzise, închise sau sigilate, la care nu avem acces: cutii, plicuri, colete, cărți, borsete, dosare, sertare, portofele, mape, seifuri, șifoniere, birouri, mobile, camere, mansarde, etc.;

„vezi“ ce se află în spațiile interioare ascunse ale clădirilor: cripte și firdie zidite/ascunse între camere, spații zidite/ascunse între camere, scări secrete, pivnițe secrete, beciuri secrete, etc.;

De obicei în aceste spații secrete se află ascunse bunuri de valoare, biblioteci cu cărți, dosare informative, calculatoare, bani, lingouri de aur, tablouri, arme, muniții, hărți, corpurile unor oameni uciși, rezerve cu sticle de vin, etc.

„vezi“ informații care se află în calculatoare, tablete, telefoane, etc.;

„vezi“ (și dacă vrei „auzi“) ce se află și ce se vorbește în spațiile interioare izolate fonic ale clădirilor: birouri, săli de ședințe, camere de prezentare, camere de depozitare, etc.;

„vezi“ localizarea și „guști“ calitatea izvoarelor de apă subterane;
„vezi“ obiectele și structurile ascunse și/sau scufundate în mări și oceane: amfore, containere, valize, cufere, statui, piramide, drumuri, mașini de luptă, etc.;

„vezi“ locația exactă a navelor scufundate în mări și oceane;
„vezi“ sub–teran locurile unde sunt îngropate Sfintele Moaște ale unor sfinți neștiuți;
„vezi“ sub–teran locurile unor cimitire străvechi, uitate;

„vezi“ localizarea resurselor naturale subterane: depozite de gaz natural, depozite de petrol, orice fel de minereuri;

„vezi“ localizarea în pământ a unor vestigii arheologice străvechi: orașe, sate, cetăți militare, ziduri de apărare, amfore, comori, locurile unor bătălii, etc.;

„vezi“ localizarea la orice distanță, a oricăror obiective sub–terane și supra–terane care te interesează: clădiri, fabrici, mașini, orice obiective militare, submarine, peșteri, cavități în munți, buncăre, simple persoane, etc.;

„vezi“ memoria faptelor trecute, care sunt înregistrate în clădiri, biserici, câmpuri, stânci, subsoluri, apă, obiectele create de oameni, etc;

Concret, poți „vedea“ chipul, sufletul și acțiunea persoanelor care au trăit în trecut. De exemplu, Sf.Porfirie Kavsohalivitul putea vedea acțiunea, chipul și sufletul persoanelor: care au muncit/creat diverse obiecte (unele făcute cu 4.000 ani în urmă), care s–au rugat în biserici, care s–au luptat în bătălii, care s–au nevoit pustnicește în peșteri, etc.

„vezi“ în timp real ce fac oamenii, indiferent de distanța și locul unde aceștia se află; De exemplu, când „vedea“ în timp real la distanță ce fac unii oameni (uneori aflați pe alte continente !), Sf.Paisie Aghioritul spunea:

„Eu am televizor alb–negru, pe când Părintele Porfirie are televizor color“.

Adică harisma străvederii Sf.Porfirie Kavsohalivitul era mai puternică decât harisma străvederii a Sf.Paisie Aghioritul.

„vezi“ în timp real când anumiți oameni se pornesc la drum spre tine și cu ce scop; etc.

„auzi“ cum întreaga Creație Îl laudă (slăvește) pe Dumnezeu: pietrele, stâncile, munții, râurile, oceanele, pomii, pădurile, florile, păsările, animalele mici, etc.;

„auzi“ cum Sfintele Puterile Cerești Îl laudă (slăvesc) pe Dumnezeu: îngerii, serafimii, heruvimii, etc.;

„auzi“ muzica divină a stelelor și galaxiilor din Univers;

„vezi“ în biserici energia necreată a Harului Sf.Duh (se „vede“ Harul–energia nezidită, nu și Persoana Sfântului Duh).

– **harisma ÎNAINTE–VEDERII (înainte–vederea):** faci profeții, „vezi“ mental situații omenești (economice, politice, militare, demografice, etc.) și naturale (geofizice, climatice, astronomice, etc.), care se vor întâmpla în viitorul apropiat, mediu sau îndepărtat;

– **harisma încălzirii trupului** fără haine și surse exterioare de căldură;

– **harisma levitației** (plutirea deasupra solului);

– **harisma de a merge pe apă;**

– **harisma („energia“) de a odihni trupul și mintea cu doar 1–4 ore de somn pe zi**, care în mod normal nu ar putea susține existența biologică a unui om; Diferența de energie biofizică necesară refacerii creierului și organismului este asigurată de „energia“ acestei harisme. Deci omul trăiește mai mult cu „energia“ harimei, decât cu energia biofizică provenită din somn.

Notă: harismele susținerii trupului fără somn, apă și hrană corespunzătoare sunt acordate de Dumnezeu celor foarte postitori, care timp de peste 20 ani au avut osteneala unor posturi neîncetate foarte severe.

– **harisma („energia“) postirii severe;**

Această harismă susține existența trupului cu foarte puțină mâncare, care în mod normal nu ar putea susține existența unui om.

Diferența de calorii necesare hrănirii și existenței trupului este asigurată de „energia“ acestei harisme. Deci omul trăiește mai mult cu „energia“ harimei, decât cu kaloriile provenite din mâncare.

Sunt cunoscute multe cazuri de Sfinți, Avva, Stareți și monahi care au primit această harismă și în consecință mâncau foarte puțină mâncare. Unii mâncau extrem de puțin la 3 zile, alții la 7 zile, alții la 10–X zile, alții la 40 zile.

Cunoaștem exemple de curvoși și sfinți care au trăit doar cu Sf.Împărtășanie pe care o primeau la 7 zile, variabil la X zile sau la 40 zile. Eventual după Sf.Împărtășanie mâncau foarte puține fructe și/sau alimente cerealiere (orez, grâu, secară, etc.).

În aceste cazuri aceștia țineau zile de post ceva mai sever, dar nu era vorba despre post „negru“. În aceste zile de postire ei beau apă și uneori foarte puțin vin (100 ml).

– **harisma („energia“) care susține trupul fără a bea deloc apă;**

Această harismă „peste fire“ este dată de Dumnezeu celor care pot ține multe zile de ajunare severă, care popular este denumită post „negru“.

x. În mod normal, în lipsa apei trupul își încetează existența după 3–10 zile. În plus, deja după prima zi de post „negru“ apar dureri de cap insuportabile. Deci nu se pot ține multe zile de post „negru“, fără a primi în dar această harismă.

xx. Pentru cei care au primit această harismă, după cele 3–10 zile de limitare organică, corpul începe să simtă existența apei în organism, organele funcționează normal, durerile de cap dispar, iar în gură se simte mereu o răcoare umedă. Apoi după refacere Harul se retrage și iar urmează 3–10 zile de suferință organică. Apoi iar vine Harul și face organismul funcțional, etc.

Această alternanță de suferință organică cu refacerea produsă de venirea Harului durează de mai multe ori, până când omul ajunge la un post „negru“ de 40 zile.

Însă întotdeauna într-un post „negru“ de 40 zile, ultimele 5–10 zile organismul este lăsat să sufere, fiind lăsat fără prezența Harului. De aceea, aceste ultime zile din postirea de 40 zile sunt cele mai grele.

xxx. Harisma este dată de Dumnezeu în directă legătură cu gradul de smerenie la care a ajuns un om. Astfel unii au primit harisma și au putut rezista un număr variabil de zile de post „negru“.

Doar cei foarte smeriți primesc această harismă pentru multe zile și implicit pot rezista unui post „negru“ de 40 zile.

Este o performanță „peste fire“ extraordinară realizarea unui post „negru“ de 40 zile, dar știm că au existat oameni care au realizat această performanță „peste fire“ de

două ori: Sf.Moise (cu 2 postiri „negre“ de 40 zile, una după alta), Sf.Paisie Aghioritul.

– **harisma curăției;**

Cei care au primit această harismă nu mai au războiul hormonal trupesc al instinctului sexual natural, implicit nu mai au războiul gândurilor și trupului cu privire la orice formă de desfrânare.

De exemplu, o performanță extraordinară în acest sens este cazul Sf.Iosif Isihastul, care a primit harisma curăției la doar 32 ani, după 8 ani de cruntă asceză contra instinctului hormonal natural al trupului și contra demonilor de desfrânare.

– **harisma smeritei cugetări;**

– **harisma de a ști dinainte data morții;**

– **harisma pustniciei (sihăstriei, singurătății);**

Prin această harismă omul nu va mai avea senzațiile fiziologice naturale de frig, foame și sete. Mari pustnici și sfinți au luat drumul pustniciei și au trăit izolați în peșteri și colibe, doar după ce au primit de la Dumnezeu această harismă și înștiințarea pentru pustnicie.

Un exemplu în acest sens este româncea Sf.Teodora de la Sihla (jud.Neamț), care a trăit aproximativ 40 ani într-o „peșteră“ improvizată dintre stânci. Omenește nu se poate supraviețui 40 de ierni dure la minus 20–30 grade Celsius, fără îmbrăcăminte adecvată și fără căldură, în „peștera“ în care a trăit această mare Sfântă.

Sf.Teodora de la Sihla a luat calea pustniciei după mulți ani de viață de obște și după ce a primit de la Dumnezeu harisma pustniciei.

Sf.Teodora de la Sihla este folositoare pentru orice durere și necaz, inclusiv pentru ajutorul la dobândirea de copii. Cei care doresc copii trebuie să se roage și să citească acatistul Sfintei Teodora acasă (seara după orele 22) și dacă este posibil, să-l citească chiar în peștera (stânca) unde Sfânta Sf.Teodora s-a nevoit, care este situată în apropierea Schitului Sihla (jud.Neamț).

În prezent Sfintele Moaște ale Sfintei Teodora de la Sihla se află undeva în Ucraina.

– **harisma „Rugăciunii minții“ și harisma „Rugăciunii inimii“;**

Prin harisma „Rugăciunii minții“, mintea omului va putea spune neîncetat *rugăciunea lui Iisus* în 5 cuvinte singură, fără efortul și voința conștientă a omului. *Rugăciunea lui Iisus* va fi lucrată de minte în mod autonom și simultan cu orice alt proces de gândire al omului.

Prin harisma „Rugăciunii inimii“, „inima“ omului va spune neîncetat *rugăciunea lui Iisus* în 5 cuvinte singură, fără efortul și voința conștientă a omului.

Mai multe detalii despre aceste rugăciuni puteți citi în capitolul 3, la sub-capitolul 3.4.

– **harisma catehezei (propovăduirii);**

Este harisma și darul Sf.Duh de a învăța pe creștinii-ortodocși învățături de teorie și practică monahală și bisericească, învățături care țin de Sfintele Canoane, de viața lumească, de comportamentul moral, etc.

Este harisma și darul Sf.Duh de a învăța pe creștini și ne-creștini orice aspect care ține de Credința și Biserica Ortodoxă: Sf.Evanghelie, Faptele și Epistolele Sf.Apostoli, Sfânta Predanie (Tradiție), Sfintele Taine, Dogmele dumnezeiești revelate, Canoanele Sfinților Părinți, ritualuri bisericești, practică monahală, viață morală, comportament lumesc. De exemplu, harisma catehezei a avut-o marele nostru Sfânt și pustnic, Părintele Ilie Cleopa.

Notă: din pronia lui Dumnezeu, în unele cazuri **harisma catehezei este completată cu harisma de povestitor**, precum este la Părintele Ilie Cleopa, Părintele Vasile Spătaru, Părintele Pimen Vlad, Părintele Calistrat Chifan și alții.

Este practic imposibil să nu ascuți cu mare atenție predicile și învățăturile acestor Părinți, care combină harisma catehezei cu harisma de povestitor.

Așa cum Mântuitorul Iisus Hristos a folosit în cateheza Sa mici povestioare (pilde), la fel de utilă este cateheza credinței ortodoxe printr-o abordare „dulce” de tip povestire, care „merge” direct la sufletul omului.

– **harisma apostoliei**, care a fost dată tuturor Sf.Apostoli care au propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu și Sf.Evanghelie (Cei 12 Sf.Apostoli, Cei 70 Sf.Apostoli, Apostolii neamurilor).

De asemenea, această harismă au avut-o și toți Sfinții care sunt considerați „întocmai cu Apostolii”, care sunt știuți și trecuți în Sinaxare și cei care de-a lungul veacurilor au rămas neștiuți.

Această harismă conținea „în sine” mai multe mari harisme: harisma postirii, harisma propovăduirii, harisma discernământului, harisma dragostei pentru aproapele, harisma duhovniciei, harisma curajului duhovnicesc, harisma rugăciunii, harisma înțelepciunii, harisma buneicredinței, harisma buneicuviinței, harisma milosteniei, harisma scoaterii demonilor din oameni și locuri, etc.

– **harisma duhovniciei;**

Este harisma și darul Sf.Duh care se acordă preoților, duhovnicilor și stareților, de a „naște” și „crește” în Duhul lui Dumnezeu ucenici și fii duhovnicești, monahi și mireni deopotrivă.

Harisma duhovniciei se acordă din start tuturor viitorilor preoți în momentul hirotoniei lor, harisma nu este condiționată de aspectul administrativ-ierarhic al hirotesiei de duhovnic.

Această harismă a duhovniciei conține „în sine” mai multe harisme distincte:

x. harisma postirii, harisma rugăciunii, harisma răbdării, harisma dragostei, harisma mângâierii, sfătuirii și îndrumării, harisma buneicuviinței, harisma catehezei, harisma înțelepciunii, harisma discernământului, harisma acriviei și economiei, harisma tainei, harisma curajului duhovnicesc, etc.;

xx. harisma „paternității” călugărești, a ocrotirii și apărării;

xxx. harisma „maternității” călugărești, prin care duhovnicii și stareții „nasc” și „cresc” în Duhul ucenici și fii duhovnicești.

iv. din iconomia lui Dumnezeu, în anumite cazuri harisma duhovniciei poate conține și harisme „peste fire”, precum sunt și următoarele: harisma isihiei, harisma clarvederii, harisma străvederii, harisma de a lupta direct cu demonii patimilor, harisma deosebirii duhurilor, etc.

În ziua de astăzi unii preoți abuzează de această calitate, cerând să fie considerați mari duhovnici, dar fără a avea și harismele corespunzătoare „peste fire” menționate mai sus. Concret, acești preoți cer de la monahi și mireni ascultare „orbească” (papistă, fără discernământ), ei însă fiind real în imposibilitatea de a garanta pentru mântuirea sufletelor celor de sub ascultarea lor.

v. harisma de a cunoaște pe de rost din memorie Sfintele Scripturi (Biblia Ortodoxă).

Cunoaștem cazurile unor Sfinți și/sau monahi care știau pe de rost Sf.Scripturi, deși nu

făcuseră osteneala memorării acestor lungi texte (vezi cazul Sf.Maria Egipteanca). În unele cazuri Sfinții și/sau monahii știau pe de rost Sf.Scripturi deși erau analfabeți, adică nici măcar nu știau să citească (vezi cazul Sf.Antonie cel Mare).

Această harismă este cu adevărat excepțională și a fost acordată unor oameni deosebiți doar în primele secole ale creștinismului, când majoritatea oamenilor erau analfabeți și cărțile cu Sf.Scripturi erau scumpe și insuficiente.

Mai multe aspecte despre duhovnicie puteți citi în capitolul 2, la sub–capitolul **2.4.A.**

– **Harisma Euharistiei**, care este dată preoților odată cu hirotonia lor, deci aceasta face parte din harisma preoției;

Pentru ca această harismă deosebită să fie „lucrătoare“, sunt necesare să fie împlinite câteva condiții: credința ortodoxă a preotului, credința preotului în Taina Euharistiei, voința liberă a preotului.

Notă: toate harismele preoției/episcopiei și toate slujirile preotului/episcopului sunt condiționate în mod fundamental de voința lui liberă.

Deci **nu au valoare religioasă toate slujirile pe care un preot/episcop le face sub amenințare, șantaj, intimidare, frică, etc., încalcându-se liberul lui arbitru** (botez, cununie, spovedanie, hirotonie, hirotesie, sfințire, „legare“, dezlegare, blestem, exorcizare, curățire, etc.).

– **harisma muceniciei;**

Harisma muceniei dă unui om posibilitatea „peste fire“ de a face față psihologic și trupește la situațiile de tortură și ucidere, atunci când în fața morții fiind credinciosul mărturisește: Adevărurile de credință ale Bisericii Ortodoxe, Sfintele Canoane ale Bisericii Ortodoxe, pe Sfinții lui Dumnezeu, pe Sfânta Maica Domnului și pe Iisus Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul și Mesia.

Fără această harismă a muceniei, în mod normal un om nu poate suporta situațiile de tortură și ucidere în numele Credinței Ortodoxe.

– **harisma „vorbirii în limbi“**, care este compusă din 2 harisme distincte și simultane: harisma înțelegerii limbilor străine neînvățate conștient (glosolalia) și harisma vorbirii limbilor străine neînvățate conștient (xenoglosia);

– **harisma tămăduirii (vindecării)**, adică capacitatea de a vindeca imediat probleme medicale cronice grave (psihice, fiziologice, neurologice);

– **harisma simțirii duhovnicești a prezenței lui Dumnezeu în „inimă“ și peste tot în jurul nostru;**

– **harisma de a cunoaște care este voia lui Dumnezeu;**

O aplicare a acestei harisme este și posibilitatea de a răspunde la veșnica întrebare „de ce.....“: de ce s-a întâmplat situația X, de ce e viața mea așa, de ce a murit persoana X, de ce am banii aceștia, de ce am boala, de ce sunt nefericit, etc.

– **harisma călugăriei** (se acordă la slujba corespunzătoare);

Sunt de fapt 3 harisme, corespunzătoare celor 3 trepte călugărești:

rasofor, stavrofor (cu schima mică), schimonah/schimonahie (cu schima mare).

Există 3 condiții principale pentru ca novicele și monahul să primească harismele corespunzătoare:

– să respecte cu acrivie jurămintele/voturile făcute/depuse;

– să împlinească zilnic canonul monahal corespunzător;

– după slujba de călugărie, timp de 5 zile (zi și noapte) trebuie să rămână singur în

biserică (cameră, chilie, casă), timp în care va citi rugăciuni.

Alte harisme „peste fire“ sunt și următoarele:

- harisma botezului ortodox (se acordă la slujba Sf.Botez, după Taina Botezului și Taina Mirungerii);
 - harisma cununiei (se acordă la slujba și Taina Sf.Cununii);
 - harisma hirotեսiei de citeț (cântăreț);
 - harisma hirotեսiei de ipodiaton;
 - harisma hirotoniei de diacon;
 - harisma hirotoniei de preot;
 - harisma hirotoniei de episcop;
 - harisma plecării la călugărie: este „neburnia“ pentru Hristos care apare la mirenii care vor pleca „acum“ la mănăstire, schit sau în pustnicie;
 - harisma luptei directe cu demonii;
 - harisma exorcizării (alungării) duhurilor rele din oameni și locuri;
 - harisma deosebirii duhurilor;
 - harisma iertării și rugăciunii pentru vrăjmași (pentru oameni, nu pentru demoni);
 - harisma de a face diferența dintre bine și rău, de a înțelege care/cine este binele și care/cine este răul;
 - harisma Adevărului, care înseamnă capacitatea de a înțelege adevărul, esența, profunzimea ascunsă a unor idei sau situații și capacitatea de a detecta imediat falsul, minciuna, impostura, manipularea;
 - harisma cunoștinței teologice;
 - harisma tâlcuirii Sfințelor Scripturi, pildelor prin care ne învăța Mântuitorul Iisus Hristos, înțeleșurilor duhovnicești;
 - harisma curajului duhovnicesc;
 - harisma disprețuirii demonilor;
 - harisma isihiei (liniștirii);
 - harisma râvnei pentru asceză;
 - harisma dreptei–credințe (adevărata credință) în Dumnezeu;
 - harisma lacrimilor la rugăciune și al lacrimilor de pocăință;
 - harisma lacrimilor pentru propriile păcate;
 - harisma lacrimilor pentru păcatele lumii;
 - harisma umilinței;
- Etc.

Notă despre harisme:

Dintre toate harismele Sfântului Duh, nu se mai acordă oamenilor următoarele harisme: înțelegerea limbilor neînvățate conștient (glosolalia), vorbirea limbilor neînvățate conștient (xenoglosia) și cunoașterea voii lui Dumnezeu.

Cine spune că are aceste harisme este un înșelat, eventual este un îndrăcit.

Glosolalia și xenoglosia nu se mai acordă preoților și mirenilor, deoarece erau de trebuință strict într-o anumită perioadă istorică de promovare a creștinismului.

19.6.14. Harul Sf.Duh îți poate salva viața pe timp de iarnă, când nu ai cu ce te încălzi.

Unul din efectele organice ale Harului Sf.Duh este încălzirea organismului. Când Harul Sf.Duh vine în corp nu mai simți frigul, indiferent de vremea de afară.

Astfel se explică de ce unii monahi sportivi se îmbracă foarte subțire când afară este iarnă, ger cumplit, viscol și temperaturi de minus 20 grade Celsius. Pur și simplu nu au nevoie de haine, deoarece sunt încălziți „din interior“ de Harul. În astfel de cazuri Harul Sf.Duh te salvează de la moartea prin frig, pe tine și pe toți cei de lângă tine. Este profetit că ne așteaptă ierni lungi și grele, din octombrie până în mai (6–8 luni) și din câte se vede chiar spre astfel de ierni atipice ne îndreptăm.

Cu ce te vei încălzi atâtea luni de iarnă, pe tine și copiii tăi? Cu lemnele te salvezi maxim 3 luni de zile, apoi să spunem că pui pe foc mobila și cărțile. O mai „lungești“ maxim o lună. Și apoi ce faci pentru a supraviețui tu și copiii tăi pentru următoarele 3–4 luni de iarnă? Doar primirea Harului poate atunci să te mai salveze, prin osteneala rugăciunii de calitate.

Exemple concrete de supraviețuire la frig datorită protecției Harului Sf.Duh:

19.6.14.a. Dacă te rogi calitativ, Harul Sfântului Duh va veni „peste“ tine și „peste“ toți cei de lângă tine.

Părintele Ilie Cleopa ne învâța să facem (zeci, sute de) metanii mari și în același timp să ne rugăm simplu și curat la Dumnezeu, pentru ca Harul să ne încălzească trupurile:

„Încălzește-mă Doamne, cu căldura Duhului Tău cel Sfânt“

În același timp cu această rugăciune facem și rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu: „*Slavă Ție Doamne, slavă Ție*“ (vezi în capitolul 3 paragraful **3.4.1.m.**)

19.6.14.b. Un exemplu al acțiunii de încălzire a Harului Sf.Duh este discuția avută dintre Sfântul Serafim de Sarov și ucenicul său Nikolai Aleksandrovici Motovilov.

La rugăciunea Sf.Serafim, ucenicul său a simțit Harul sub forma unei stări „peste fire“ de bucurie, însoțită de o puternică încălzire a corpului. Deși discuția lor avea loc afară în aer liber și era o zi friguroasă cu zăpadă pe sol, Motovilov nu a mai simțit deloc frigul, ci a fost învăluit „din interior“ de dulceața unei delicate călduri, care i-a încălzit trupul.

Întrebat ce-l învăța cu această ocazie Sfântul Serafim de Sarov pe ucenicul său N.A. Motovilov:

*„Rugăciunea, postul, privegherea și toate celelalte practici creștine, nu constituie scopul vieții noastre creștine. Deși este adevărat că ele slujesc ca mijloace indispensabile în atingerea acestui țel, **adevăratul scop al vieții creștine constă în dobândirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.** Cât despre rugăciune, post, priveghere, pomeni și toate faptele bune săvârșite de dragul lui Hristos, sunt doar mijloace spre a dobândi Duhul Sfânt. Tineți minte vorbele mele, numai faptele bune săvârșite din dragoste pentru Hristos ne aduc roadele Duhului Sfânt.*

Tot ce nu este săvârșit din dragoste pentru Hristos, chiar dacă ar fi ceva bun, nu aduce nici rasplată în viața viitoare, nici harul Domnului în viața aceasta. De aceea Domnul nostru Iisus Hristos a zis: «Cel ce nu adună cu Mine risipește» (Luca 11:23).

[...]

Desigur, fiecare faptă bună, făcută din dragoste pentru Hristos, ne dăruiește harul Duhului Sfânt, dar rugăciunea ne dă acest har în mod deosebit, pentru că întotdeauna este la îndemână, ca o unealtă de dobândire a harului Duhului Sfânt.

De pildă, ai vrea să mergi la biserică, dar nu afli nici o biserică sau slujba s-a terminat; ai vrea să dai de pomană unui cerșetor, dar nu este nici unul sau nu ai ce să îi dai; ai vrea să-ți păstrezi fecioria, dar nu ai puterea să o faci din pricina firii tale sau din pricina tăriei vicleniilor vrăjmașului, cărora nu te poți împotrivi datorită slăbiciunii tale omenești; ai dori să faci alte fapte bune de dragul lui Hristos, dar nici nu ai tăria sau îți lipsește prilejul.

Acestea, cu siguranță nu se aplică rugăciunii. Rugăciunea este la îndemana oricui, bogat ori sărac, nobil ori umil, puternic ori slab, sănatos ori bolnav, drept ori păcătos.

[...]

Sufletul vorbește în timpul rugăciunii, dar la pogorârea Duhului Sfânt trebuie să rămânem într-o tăcere desăvârșită, pentru a asculta limpede și cu înțelegere toate cuvintele vieții veșnice pe care El se va milostivi atunci să ni le spună.

Sunt trebuitoare atât trezvia deplină a sufletului și a duhului, cât și neprihănirea feciorelnică a trupului. Aceleași cerințe au fost făcute la Muntele Horev, cand israeliților li s-a spus că nici măcar să nu își atingă nevestele, vreme de trei zile, înainte de apariția lui Dumnezeu pe Muntele Sinai.

Căci Dumnezeu nostru este un foc ce arde tot ce este necurat, și nimeni cu trupul sau duhul întinat nu poate intra în părtășie cu Dânsul."

[...]

Dobândește harul Duhului Sfânt și prin practicarea celorlalte virtuți, de dragul lui Hristos. Fă negoț duhovnicesc cu ele; fă negoț cu acelea care îți aduc profitul cel mai mare. Strânge capital din belșugul harului lui Dumnezeu, adună-l în banca cea veșnică a lui Dumnezeu, care îți va aduce dobândă nematerialnică, nu patru sau șase procente, ci sută la sută pentru o rublă duhovnicească, și chiar nesfârșit mai mult decât atât. De pildă, dacă rugăciunea și privegherea îți dau mai mult har de la Dumnezeu, roagă-te și priveghează; dacă postirea îți dă mult din duhul lui Dumnezeu, postește; dacă milostenia îți dă mai mult, fă pomeni.

Măsurați fiecare virtute făcută din dragoste pentru Hristos în acest fel."²⁵
(boldirile și sublinierile din citat îmi aparțin)

Ce facem concret.

x. Ne rugăm fierbinte la Dumnezeu, facem metanii de calitate să ne trimită Harul Său și să devenim „sursă” de căldurică pentru toți cei din jurul nostru.

xx. Dacă suntem epuizați cu trupul și nu putem face metaniile mari, ne vom ruga în gând.

Disciplinați-vă starea mentală, țineți post, opriți vorbirea, opriți-vă toate poftele sau plăcerile și faceți din nou osteneală de metanii și rugăciune și Îl veți primi din nou. Mare atenție la tot ce gândim, poftim sau scoatem pe gură! Acum Harul va rămâne poate 30 minute. Continuăm tot așa, până putem ține în noi Harul Sf.Duh măcar 60 minute, etc.

Dacă ești avansat în asceză, începe să faci mici „experimente”: dacă ai primit Harul,

vezi dacă poți face față la temperaturi cu câteva grade mai mici decât de obicei. De exemplu: având în tine o ușoară adiere a Harului încearcă să faci față la temperaturi de 10 grade Celsius timp de 3 ore. Dacă în tine Harul „arde” puternic, încearcă să faci față la temperaturi de 0 grade Celsius timp de 3 ore. Etc.

Temperatura aerului din cameră sau în jur (în aer liber) va rămâne neschimbată, însă fiecare om apropiat ție va simți „din interiorul” trupului său căldura adusă de Har.

În realitate nu vine Harul de „undeva”, ci doar se „activează” Harul Sfântului Duh care deja există în fiecare om care este botezat creștin–ortodox.

De aceea arătam (vezi în acest capitol paragrafele **19.4.1.b** și **19.4.1.c**) cât este de important să nu pierdem (parțial, complet) prin fapte grave valoarea duhovnicească a Sf.Botez.

xxx. Cum veți avea motivația pentru o astfel de asceză?

Stați liniștiți, veți avea motivație și tot timpul din lume. Când veți vedea că de efortul Dvs. depinde supraviețuirea unor copii, tineri sau bătrâni, vă veți osteni la maxim să primiți de la Dumnezeu Harul și vă veți osteni și mai mult ca să–L puteți păstra.

Atunci, în acele luni grele de iarnă se va face trierea, cine poate primi Harul și cine nu, cine rămâne și cine „pleacă”. De aceea, să învățăm să obținem Harul Sf.Duh de pe acum, cât încă nu stăm în frig, lipsuri sau amenințări.

19.6.14.c. Să nu uităm și să avem „în fața ochilor” exemplul mucenicilor din închisorile comuniste, care au supraviețuit miraculos regimului de exterminare prin frig.

Avem astfel exemplul remarcabil al lui Marin Răducă, care a fost ținut sub–nutrit și într–o cămașă subțire de vară timp de 3 luni de iarnă (și în continuare 3 luni de primăvară), într–o cameră neîncălzită și complet expusă la frigul de afară (la „Alba”). În mod normal nu puteai supraviețui pe timp de iarnă mai mult de câteva zile în acea cameră natural „frigorifică”, dar iată că pentru un om al *rugăciunii lui Iisus* și protejat de Harul Sf.Duh, supraviețuirea a fost posibilă pentru 90 luni zile de iarnă.

Notă: „Alba” sau „Frigider” era o celulă specială din închisoarea politică Aiud, care era destinată exterminării și uciderii sigure a deținuților politici. Această celulă nu avea niciun fel de mobilier, era complet goală.

De asemenea, această celulă nu avea nici ferestre, pentru ca aerul foarte rece al iernii să intre complet în celulă. De obicei pe timpul iernii temperatura din această cameră specială era de minus 20–30 grade Celsius.

Pe timpul iernii pereții interiori ai acestei camere erau acoperiți cu gheață sau umezeală înghețată, deci nu puteai să te rezemi cu spatele de pereți, deoarece făceai imediat pneumonie. În plus, pentru ca moartea să fie garantată, pe jos era plin de fecalele înghețate ale celor care muriseră acolo în zilele și săptămânile anterioare. Pentru a fi siguri de moartea prin frig a celui pus în celula specială „Alba”, condamnatul era lăsat fără pulover, doar în cămașă subțire de vară sau chiar la bustul gol. În mod normal (medical), nu putea exista supraviețuire pe timpul iernii în această cameră mai mult de câteva zile.

Excepțiile de supraviețuire în celula natural frigorifică „Alba” se datorează strict unor condamnați care erau practicantii silitori și râvnitori ai rugăciunii mentale neîncetate: *rugăciunea lui Iisus*, psalmi și acatiste (din memorie), etc.

Pentru această silire de sine „peste fire”, pentru neîncetată rugăciune mentală și smerire de sine, Dumnezeu a dăruit acestor oameni Harul Sfântului Duh, care le–a

asigurat căldura corporală necesară supraviețuirii.

Alți condamnați politic care au supraviețuit inexplicabil („peste fire“) prin rugăciune regimului de ucidere prin frig, al celei speciale „Alba“ de la Aiud, sunt Părintele Daniil de la Rarău (Sandu Tudor) și Părintele Arsenie Papacioc.

19.6.14.d. În zona monahală avem exemplele marilor pustnici, Sfântul Daniil Sihastrul și Sfânta Teodora de la Sihla, care au trăit izolați într-o cruntă simplitate peste 40 ani, în chilii făcute din stâncă de munte, în zone montane și reci, unde iernile erau foarte geroase.

Desigur supraviețuirea lor „inexplicabilă“ pe timpul iernilor grele, cu mare frig și umezeală, nu se datorează unor metode inovative de auto-încălzire sau datorită unor „focuri de tabără“, ci datorită acțiunii Harului Sf.Duh.

Notă: în mod normal aceste situații descrise mai sus nu pot avea loc pentru persoanele care nu sunt botezate creștin-ortodox (sau care și-au pierdut Harul primit la Sf.Botez), eventualele excepții de primire a Harului Sfântului Duh care să încălzească corpurile celor nebotezați ortodox sunt manifestarea milosteniei lui Dumnezeu pentru acele persoane.

19.6.15. Harul te poate încălzi și când nu poți folosi nicio sursă termică, pentru a nu putea fi localizat militar în spectrul infraroșu.

Dacă se va ajunge la WW3, cu certitudine va trebui să stai ascuns ore, zile sau luni de zile, pentru a nu fi detectat în spectrul infraroșu. Indiferent unde vei sta: într-un simplu adăpost individual, o simplă groapă, buncăr la 5 metri sub pământ, transportor blindat, pivniță, subsol de bloc, parter, mansardă sau camere de bloc, etc., dacă vei dori să trăiești nu vei putea aprinde nici măcar un simplu chibrit.

Să spunem că ai rezolvat cu ascunderea căldurii pe care o generează propriul tău trup: stai bine ascuns în pământ, porți costume speciale, etc. Însă orice sursă de căldură artificială va fi imediat identificată de drone aflate la mare altitudine, invizibile pentru privirea umană. „Inamicul“ (adică tu și cei de lângă tine) va fi identificat în infraroșu și apoi va fi „neutralizat“ de lunetiști, rachete trase de pe drone, roboți sau animale modificate genetic (șobolani, furnici, motani, insecte, etc). Nu va veni un soldat lângă tine, vei fi „rezolvat“ de la mare distanță.

Pentru subsoluri și pivnițe se vor trimite șobolani sau mini-roboți ucigași, în camerele de bloc vor trage lunetiști care te „văd“ în infraroșu de la 5 km și vor trage direct prin pereți cu gloanțe speciale, pentru cei din buncăre vor fi trimise rachete sau insecte ucigașe modificate genetic.

Orice sursă de căldură va însemna moartea garantată în numai câteva minute, supraviețuirea va însemna să reziști bine ascuns, în tăcere radio totală, fără să ai lângă tine surse de căldură.

O țigară aprinsă într-o ascunzătoare?, în 2 minute ești mort. Un mic foculeț făcut la o butelie portabilă de camping pentru a încălzi lăpticul copilului sau pentru o cafeluță? Game over, „pleci“ în 2 minute.

Să spunem că vara nu-i problemă, nu este musai să faci focul, dar ce faci iarna? Mai ales dacă ai ghinionul să stai expus afară multe ore. Cum supraviețuiești zile și luni de iarnă grea fără un ceai cald, un lapte cald, o cafea caldă, o mâncare caldă? Îngheți de frig sau faci un mic foculeț, să mori rapid? Răspunsul este credința în Dumnezeu, care

pentru rugăciunile noastre ne va trimite Harul salvator.

Concret vom face cele descrise mai sus, în paragraful anterior **19.6.14**.

19.6.16. Dacă primești Harul, nu vei mai avea nicio problemă cu oboseala, durerile de oase, insuficiențele organice cronice.

Precum deținuții politici din închisorile comuniste, dacă primim Harul, în mod „incredibil” vom rezista trupește la oboseală cronică, boli cronice, expunere la umezeală, bătaie, munci grele și privare de somn. Când primim Harul, adică o energie „peste fire”, vom fi capabili să facem fizic realizări „peste fire” și vom supraviețui în cele mai dure condiții de exterminare.

19.6.16.a. Sfântul Paisie Aghioritul povestește cum fiind grav bolnav de o hernie de disc care îi dădea dureri insuportabile a putut sta o noapte întreagă încontinuu în picioare (aproximativ 6–8 ore) la o priveghere de noapte, ceea ce medical este imposibil.

Dar rugându-se, Harul a venit peste el și nu a mai simțit nicio durere trupească. Când însă Harul a plecat de la el – ca urmare a unui singur gând nepotrivit (era un simplu și nevinovat gând de grijă!) și a rămas doar în baza trupului său bolnav inevitabilul medical s-a produs: fără preaviz pur și simplu a căzut brusc jos pe podeaua bisericii și datorită durerilor îngrozitoare pe care le avea nu s-a mai putut mișca deloc de acolo timp de 15 minute. Deci pe lângă efectul de odihnă trupească și de „dulceață” organică, Harul are asupra trupului omului și un efect analgezic.

19.6.16.b. Un mic exemplu în acest sens am trăit eu personal și cred că a fost trăit de multe mii de oameni, aflați în aceeași situație.

Cu ani în urmă, după un drum cu mașina destul de obositor de aproximativ 8 ore, am oprit „în trecere” 10 minute, pe la o mănăstire aflată în drum. Deși eram foarte obosit și mai aveam cel puțin o oră de condus până la destinația finală, am decis totuși să rămânem și să ascultăm toată slujba care se ținea acolo în acel moment.

Când s-a terminat slujba, după 2 ore de stat în picioare, pur și simplu eram terminat și deja îmi planificasem un mic somn de 1–2 ore în mașină, înainte de pleca din nou la drum. Dar după ce m-am închinat la icoane, imediat după ieșire din mănăstire, am constatat că orice oboseală dispăruse, atât la mine cât și la însoțitorii mei. Nimic oboseală mentală, nimic picioare obosite, nimic stress.

Brusc eram proaspăt, atent și odihnit, de parcă tocmai atunci mă dădusem jos din pat după 4 ore de somn. Am înțeles imediat misterul: în acele câteva minute primisem Har echivalent cu 4 ore de somn odihnitor. Și starea sufletească era brusc complet alta: eram relaxat, plin de pace, liniște, bucurie. Nicio urmă de oboseală, stress, tristețe sau supărare nu mai era în trupul și sufletul meu.

Evident, somnul de recuperare nu-și mai avea rostul și am plecat imediat cu mașina. Am avut atunci în mine atâta bucurie, pace, liniște, atenție, luciditate și energie psihică, încât în acea seară nu am putut adormi decât spre orele 2 dimineața.

19.6.16.c. În condiții de oboseală extremă, boală, răni, singurătate, scăderea puterilor trupului și sufletului, apropierea morții, etc., salvarea vieții prin Harul Sf.Duh poate veni dacă spunem încontinuu rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu și psalmul 50. Experiența închisorilor comuniste ne-a arătat oameni care și-au salvat miraculos viața spunând mental psalmul 50 de 50 ori, rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu și

rugăciunea lui Iisus („PreaSfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție“, „Slavă Ție Doamne, slavă Ție“, „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul“).

19.6.17. Primirea Harului poate duce la cunoașterea și înțelegerea voii lui Dumnezeu.

Nu vom ști niciodată prin „dialog“ mental direct care este voia lui Dumnezeu. Astfel de „dialoguri“ mentale sunt întotdeauna înșelări, convorbiri mentale cu demonii.

Dumnezeu își mai arată voia Sa punctual, în anumite momente și doar la anumiți oameni credincioși, care vor îndeplini negreșit voia Sa.

Voia lui Dumnezeu pentru mireni nu mai este cunoscută direct de către duhovnici deoarece apoi oamenii, deși cunosc voia lui Dumnezeu, fac păcatul grav de a nu face voia Lui.

Pentru ca oamenii (cu toții: arhierii, preoți, stareți, duhovnici, monahi, monahii, mireni) să nu mai facă acest greu păcat (de a cunoaște voia Sa și de a nu o îndeplini), Dumnezeu a luat de la stareți această harismă.

Desigur, încă există stareți și duhovnici care au harisma de a cunoaște care este voia lui Dumnezeu, dar și aceștia fac la fel, nu spun oamenilor care este voia lui Dumnezeu pentru ei. Motivul este cel știut: deși cunosc care este voia lui Dumnezeu, mireni nu o îndeplinesc.

În momentul în care omul știe care este voia lui Dumnezeu, în scurt timp află de aceasta și demonii, care vor face tot posibilul ca omul să nu o îndeplinească. În final, omul se încarcă cu un păcat greu, acela al neascultării de voia lui Dumnezeu.

Pentru ca oamenii să nu se „încarce“ cu un păcat așa de mare, stareții (preoții, duhovnicii) care o știu preferă să nu le spună oamenilor care este voia lui Dumnezeu pentru ei.

19.6.17.a. Care este voia lui Dumnezeu?

x. În primul rând, voia lui Dumnezeu este ca omul să respecte cele 10 porunci și toate poruncile date nouă de Mântuitorul Iisus Hristos.

În al doilea rând, voia lui Dumnezeu este ca omul să-și lucreze conștient, cu silire de sine, voință, răbdare și curaj lucrarea propriei mântuiri (îndumnezeiri): să se despătimească complet de toate patimile (moștenite-înnăscute, dobândite) și să-și îndumnezeiască Sinele (vezi în cadrul capitolului 2 paragrafele **2.3.4.3.** și **2.3.4.4.**).

Deci voia lui Dumnezeu este ca omul să-și aibă o lucrare interioară, conștientă: duhovnicească și psihologică.

În mod concret, realizăm această voie a lui Dumnezeu prin următoarele fapte:

– respectăm poruncilor Sale fundamentale: „paza raiului“ (paza gândurilor), „lucrarea raiului“ (lucrarea rugăciunii minții), cele 10 porunci fundamentale date Sfântului Proroc Moise.

– avem osteneala de a împlini în viața noastră TOATE comportamentele, povețele, pildele și poruncile Mântuitorului Iisus Hristos: ascultarea desăvârșită de Dumnezeu-Tatăl, dragostea pentru Dumnezeu, osteneala smeririi de sine, silirea de sine pentru rugăciune, silirea de sine pentru postire, neîncetată pocăință, iertarea aproapelui, blândețe, dragostea pentru aproapele, iertarea vrăjmașilor, asceza pentru dobândirea Sfântului Duh, rugăciunea neîncetată, atenția la vorbire, etc.

– avem osteneala de a merge regulat la Biserica Creștin–Ortodoxă la Sfintele Slujbe: Sf.Liturghie, Sf.Maslu, Vecernie, Utrenie, etc.

– avem osteneala de a citi cărțile sfinte, cele scrise de Sfinți Părinți, cărțile de practică monahală și bisericească.

Deci în plan duhovnicesc lucrurile sunt foarte clare, nu este nevoie de nicio asceză specială punctuală (post, rugăciuni, acatiste, metanii mari) de a afla care este voia lui Dumnezeu.

În plan duhovnicesc voia lui Dumnezeu este clar exprimată în textele sfinte: Vechiul Testament, Sfintele Evanghelii, Faptele Apostolilor, toate Sfintele Canoane ale Bisericii Creștin–Ortodoxe, Filocalia, cărțile scrise de Sfinții Părinți.

Singura asceză cerută în acest caz este de a citi aceste învățături, de a le înțelege și de a le aplica în viața de zi cu zi. Un aspect adevărat este acela că vom înțelege mai bine aceste cărți dacă avem o continuitate în postire, spovedire, împărtășanie, praviță de rugăciune.

xx. În plan lumesc, voia lui Dumnezeu înseamnă o formă de ascultare lumească, pe care o împlinim fără să știm, vrem sau nu vrem.

Această ascultare înseamnă îndeplinirea fără cârtire, invidie, comentare, clevetire sau judecare a îndatoririlor duhovnicești, familiale, sociale, profesionale și morale, stabilite de către Sfintele Canoane ale Bisericii, „bătrânii“ familiei, șefii ierarhici, superiorii direcți și reprezentanții **legitimi** ai statului.

Sub nicio formă nu facem ascultare de reprezentanții trădători–impostori ai statului sau ai organizației în care muncim: trădători, sabotori, șantajști, îndrăciți, demonizați, sataniști, indivizi aparținând clanurile organizate degenerate (sataniste) care s-au infiltrat în Biserică și în instituțiile statului.

xxx. Pentru cazurile particulare ale situațiilor de viață, voia lui Dumnezeu este revelată omului de către Sfânta Maica Domnului, Îngerul Păzitor, Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, în urma unor mici pravile de rugăciune.

Deci cine dorește să afle care este voia lui Dumnezeu cu privire la un anumit aspect particular al vieții sale, trebuie să se roage la Îngerul Păzitor și la Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil.

19.6.17.b. Pravile de rugăciune pentru a afla care este voia lui Dumnezeu.

De la bun început, există câteva aspecte fundamentale elementare care trebuie îndeplinite:

x. Un prin aspect fundamental într-o astfel de praviță este ca prima dată să facem rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu.

Pentru a fi primită, ascultată și îndeplinită de către Dumnezeu, orice rugăciune de cerere adresată lui Dumnezeu trebuie să fie precedată de rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu.

Fie că ne rugăm puțin, fie că ne rugăm mult, deoarece este o rugăciune de cerere, pentru a afla care este voia lui Dumnezeu prima dată vom face rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu.

PENTRU A FI PRIMITĂ, ASCULTATĂ ȘI ÎNDEPLINITĂ DE CĂTRE DUMNEZEU, ORICE RUGĂCIUNE DE CERERE ADRESATĂ LUI DUMNEZEU (pentru sănătate, reușite la examene, aflarea voii Sale, dreptate, adevăr, discernământ, sfățuire, etc.) TREBUIE SĂ FIE PRECEDATĂ DE RUGĂCIUNI DE SLAVOSLOVIRE A LUI DUMNEZEU.

Acest lucru înseamnă să facem minim 40 metanii mari pentru Sfânta Treime și la fiecare metanie mare să facem corect o Sfântă Cruce. Cine nu poate face metanii mari datorită condiției medicale, va face închinăciuni mici.

Pentru modalitatea de efectuare a închinăciunilor mici și/sau mari, vedeți în capitolul 3 la paragraful **3.4.1.1.**

În timp ce facem metaniile mari sau închinăciunile mici, mental vom spune:

„Prea Sfântă Treime, Dumnezeuul nostru, slavă Ție“.

sau

„Slavă Ție Doamne, slavă Ție“

xx. Al doilea aspect este jertfa postului, adică rugăciunile noastre trebuiesc realizate într-o zi de post și pe stomacul gol.

Dumnezeu nu ne arată care este voia Sa dacă nu am realizat o minimă jertfă de post.

Nu ne rugăm lui Dumnezeu să aflăm voia Sa după ce am mâncat, chiar dacă respectăm o zi de post și nu am consumat carne, ouă, lactate.

Foarte practic este să ținem post într-o zi oarecare, mâncăm moderat între orele 15–16, apoi după orele 18 nu mai mâncăm nimic până a doua zi la amiază la orele 12.

În ziua când am ținut postul, având stomacul gol, seara după orele 23 ne rugăm lui Dumnezeu pentru îndrumare.

Notă: o zi de post înseamnă 1 masă pe zi, cu 1 singur fel de mâncare și ne oprim din mâncat înainte să apară senzația de sațietate.

xxx. Toate rugăciunile canonice și personale se fac stând în genunchi în fața unei icoane, metaniile mari se fac la fel înaintea unei icoane.

Iată mai jos modele orientative de pravile de rugăciune, pentru a înțelege care este voia lui Dumnezeu. Nu sunt pravile canonice de „de tipic“, fiecare le poate adapta și îmbunătăți după cum crede de cuviință.

Model de pravilă (orientativ) pentru a afla voia lui Dumnezeu.

Pravila este următoarea:

– ținem o zi întregă de post și mâncăm o singură masă modestă, cu un singur fel de mâncare, în intervalul 15–18. Nu mâncăm să ne săturăm, ci maxim 50% din necesar.

După orele 18 nu mai mâncăm nimic, nici măcar nu bem apă. În mod ideal până la orele 20 digestia trebuie terminată.

– oricând între orele 23–1 dimineața aprindem și menim o lumânare pentru Sfânta Maica Domnului, Îngerul Păzitor, Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil;

– în genunchi ne rugăm la Dumnezeu să primim dreptul de a afla care este voia Sa. Spunem o rugăciune personală cu multă evlavie, durere, smerire de sine, umilință, „inimă“ zdrobită. Îndrăzneala noastră nu trebuie să izvorască din mândrie, slavă deșartă sau orgoliu, ci din smerirea de sine și reală necesitate.

În rugăciunea noastră îi spunem lui Dumnezeu și motivele pentru care avem nevoie să cunoaștem voia Sa cu privire la aspectul care ne interesează pe noi.

Această rugăciune se face stând în genunchi cu mâinile împreunate la piept sau în genunchi și cu ambele mâini ridicate în sus;

– în genunchi citim „rugăciunile începătoare“;

– în genunchi spunem cu mare evlavie și pocăință de 10 ori rugăciunea Tatăl Nostru;

– în genunchi spunem cu mare evlavie și pocăință de 10 ori rugăciunea Împărate Ceresc;

– facem minim 40 metanii mari pentru Sfânta Treime și la fiecare metanie mare facem corect o Sfântă Cruce și mental vom spune o rugăciune de slavoslovire:

„*Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție*“.

– facem minim 40 metanii mari pentru Sfânta Maica Domnului și la fiecare metanie mare facem corect o Sfântă Cruce și mental vom spune:

„*Sfânta Maica Domnului, ajută-mă să înțeleg și să împlinesc voia lui Dumnezeu*“

– citim Acatistul Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil și după fiecare icos spunem:

„*Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil, luminați-mi înțelegerea să pot ști care este voia lui Dumnezeu*“.

Dacă nu citim acest acatist, facem minim 40 metanii mari pentru Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil și la fiecare metanie mare facem corect o Sfântă Cruce și mental vom spune:

„*Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil, luminați-mi înțelegerea să pot ști care este voia lui Dumnezeu*“.

– la final spunem o rugăciune de mulțumire adresată Sfintei Treimi.

Notă: Pentru a face corect Sfânta Cruce vedeți în capitolul 3 paragraful **3.7.3.**

După ce facem aceste pravile.

Nu ne oprim din rugăciune după ce facem aceste pravile.

Zilnic seara înainte de culcare vom spune rg.Tatăl Nostru de 10 ori și rg.Împărate Ceresc de 3 ori. Apoi vom ruga pe Dumnezeu să ne ajute, să știm care este voia Sa pentru noi.

Periodic, la fiecare 2–3 zile, seara după orele 23 vom face metanii mari:

– facem minim 40 metanii mari pentru Sfânta Treime și la fiecare metanie mare facem corect o Sfântă Cruce și mental vom spune o rugăciune de slavoslovire:

„*Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție*“.

– facem minim 40 metanii mari pentru Sfânta Maica Domnului și la fiecare metanie mare facem corect o Sfântă Cruce și mental vom spune:

„*Sfânta Maica Domnului, ajută-mă să înțeleg și să împlinesc voia lui Dumnezeu*“

– facem minim 40 metanii mari pentru Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil și la fiecare metanie mare facem corect o Sfântă Cruce și mental vom spune:

„*Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil, luminați-mi înțelegerea să pot ști care este voia lui Dumnezeu*“.

– la final spunem o rugăciune de mulțumire adresată Sfintei Treimi.

Model de pravilă în caz de mare urgență și necesitate.

Există posibilitatea ca într-o situație de criză să avem nevoie să știm urgent care este voia lui Dumnezeu, să avem mare și urgentă nevoie de o îndrumare.

Nu am avut timp să ținem o zi de post, nu avem stomacul gol, nu mai putem aștepta

până la noapte la orele 24, nu mai avem timp să citim Acatistul Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil.

Ce facem în acest caz:

– aprindem lumânarea (candela) pe care am adus-o acasă de la Biserică în noaptea de Înviere (Învierea Domnului și Sfintele Paști);

Această lumânare o vom lăsa să ardă în timpul celor 40–50 minute cât facem mica pravilă care urmează.

– în genunchi ne rugăm la Dumnezeu să primim dreptul de a afla care este voia Sa. Spunem o rugăciune personală cu multă evlavie, durere, smerire de sine, umilință, „inimă” zdrobită. Îndrăzneala noastră nu trebuie să izvorască din mândrie, slavă deșartă sau orgoliu, ci din smerirea de sine și reală necesitate.

În rugăciunea noastră îi spunem lui Dumnezeu și motivele pentru care avem nevoie să cunoaștem voia Sa cu privire la aspectul care ne interesează pe noi.

Această rugăciune se face stând în genunchi cu mâinile împreunate la piept sau în genunchi și cu ambele mâini ridicate în sus:

– în genunchi spunem cu mare evlavie și pocăință de 10 ori rugăciunea Tatăl Nostru;

– în genunchi spunem cu mare evlavie și pocăință de 3 ori rugăciunea Împărate Ceresc;

– facem 40 metanii mari pentru Sfânta Treime și la fiecare metanie mare facem corect o Sfântă Cruce și mental vom spune o rugăciune de slavoslovire:

„*Prea Sfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ție*”.

– facem 40 metanii mari pentru Sfânta Maica Domnului și la fiecare metanie mare facem corect o Sfântă Cruce și mental vom spune:

„*Sfânta Maica Domnului, ajută-mă să înțeleg și să împlinesc voia lui Dumnezeu*”

– la final spunem o scurtă rugăciune de mulțumire adresată Sfintei Treimi.

Dacă există o reală și urgentă necesitate și rugăciunea noastră a fost din „inimă”, este posibil să primim unele îndrumări: sub forma unor gânduri, este posibil să primim un telefon important, este posibil ca îndrumările dorite să vină în următoarele ore.

Trebuie însă multă atenție și discernământ, nu vă repeziți să împliniți primul gând venit, deoarece aceste îndrumări pot să fie sursa unei înșelări venite dinspre demoni (prin gânduri) și/sau oameni îndrăciți.

19.6.17.c. Cum vom cunoaște real care este voia lui Dumnezeu.

Chiar dacă am realizat o asceză sau o pravilă de rugăciune, pentru a cunoaște și înțelege corect voia lui Dumnezeu ne trebuie discernământ, atenție și multă răbdare.

x. Ca rezultat al acestei mici asceze de rugăciune, în următoarele 1–X zile vom „primi” o situație de viață: neașteptat va apare o situație care conține o concluzie sau un înțeles, se vor întâmpla niște schimbări, vom citi ceva (dintr-o carte, un articol pe internet, o reclamă, un text oarecare, un raport, etc.), vom auzi ceva la TV (într-o emisiune, film), cineva va spune cuvinte banale dar care pentru tine înseamnă înțelesul dorit, vom auzi o discuție între oameni prin care vom primi o informație, vom avea un proces de gândire din care vom trage o concluzie, va avea loc un incident sau accident plăcut/neplăcut (în casă, cu mașina, în oraș, în vacanță, în club, în cantonament, pe stradă), vom observa ceva „ciudat” într-un magazin, vom avea parte de o situație ciudată în care va fi implicat un animal (câine, pisică, vacă, cal, etc).

Trebuie să fim cu mintea deschisă și atenți la tot ceea ce ni se întâmplă (situații reale

de viață, incidente, semnale, atenționări), deoarece acestea pot conține informații cu privire la ceea ce trebuie să facem.

Dar în același timp, trebuie să fim atenți și suspicioși la tot ceea ce ni se întâmplă (situații reale de viață), deoarece acestea pot fi înșelări demonice, fiind situații create de oameni aflați sub control demonic (îndrăciți, demonizați, zombificați), cu scopul de a ne înșela.

xx. În cele mai multe situații nu vom primi îndrumări clare și precise, punctuale.

Dacă suntem atenți, în semnalele primite vom descoperi doar orientări, doar îndrumări către direcția cea bună. Dacă înainte aveam în minte 5–X variante, după semnalul primit vom înțelege care este direcția pentru noi, drumul cel bun.

Vom ști doar direcția și drumul, dar nu vom cunoaște destinația finală, finalizarea procesului, când și unde este capătul „drumului“.

Este ca și cum pe munte am descoperi într-o bifurcație un marcaj montan, care ne va arăta drumul către cabană, dar nu ne va arăta cum arată cabana unde trebuie să ajungem. De asemenea, marcajul montan ne va oferi o estimare de timp, dar evident nu ne va garanta în cât timp vom ajunge la cabana dorită.

Pentru moment este suficient și atât. Voia completă a lui Dumnezeu și ajungerea finală la destinație o vom descoperi doar după ce acest lucru este deja realizat.

xxx. Răspunsul dorit poate să nu fie într-o manieră precum situațiile descrise mai sus, la punctele **x** și **xx**.

Pur și simplu nu vom cunoaște în 1–X zile care este voia lui Dumnezeu, nici printr-o atenționare deosebită (cazul punctului a) și nici printr-o îndrumare de direcție (cazul punctului b).

Voia lui Dumnezeu ni se va arăta în timp, în decursul a câteva zile sau luni de zile. Vom lăsa lucrurile să vină de la sine, ne vom vedea normal de viață, fiind pregătiți pentru toate situațiile pe care noi le credem posibile.

Trebuie multă răbdare, credință, încredere și nădejde în pronia lui Dumnezeu, că El ne va duce pe „drumul“ cel mai potrivit.

Nu „închidem“ ochii la nimic, ci mereu luăm în considerare toate situațiile potențiale pe care noi le considerăm posibile. În timp vom observa cum Dumnezeu va închide sau dezactiva acele potențialități care nu sunt pentru noi. În timp se vor închide de la sine „drumurile“ care nu sunt utile pentru noi.

În final va rămâne „deschisă“ și posibilă doar potențialitatea, „drumul“, situația care este voia lui Dumnezeu. Fiind singurul „drum“ posibil, vrem nu vrem, ne place sau nu, vom merge pe acesta cu credința, încrederea și nădejdea că acesta este „drumul“ pe care trebuie să mergem. Pe acest „drum“ lăsat deschis de Dumnezeu, ne vom duce „crucea“ vieții care este cea mai potrivită pentru noi.

iv. Voia lui Dumnezeu poate fi simțită direct în „inimă“, ca o stare duhovnicească particulară, dar acest lucru este specific doar acelor care sunt complet despătimiti și au mereu Harul Sfântului Duh.

În rest pentru oamenii trupești, astfel de simțiri în „inimă“ pot fi sursa unor grave înșelări.

19.6.17.d. Înșelări de a cunoaște voia lui Dumnezeu.

Sub nicio formă NU așteptați răspunsul dorit sub forma unor vise, gânduri sau imagini

mentale, deoarece **ÎNTOTDEAUNA acestea sunt înșelări venite de la demoni.**

În consecință, chiar când vă rugați sau imediat când vă terminați rugăciunea, demonii vor începe să vă trimită gânduri și imagini mentale convingătoare, care în realitate sunt înșelări și NU sunt voia lui Dumnezeu.

Mare atenție,

SUNT ÎNȘELĂRI DEMONICE CU PRIVIRE LA VOIA LUI DUMNEZEU =

1. TOATE GÂNDURILE (IDEILE, SOLUȚIILE, ÎNȚELEGERILE, REVELAȚIILE, DESCOPERIRILE, ETC.) +

2. TOATE IMAGINILE MENTALE,

CARE NE VIN ÎN MINTE ÎN TIMP CE NE RUGĂM LUI DUMNEZEU ȘI/SAU IMEDIAT CÂND NE-AM TERMINAT DE FĂCUT RUGĂCIUNEA.

SUNT ÎNȘELĂRI DEMONICE CU PRIVIRE LA VOIA LUI DUMNEZEU = MAJORITATEA VISELOR + DIVERSE SITUAȚII DE VIAȚĂ.

x. NU credeți în niciun vis (idee, imagine) care apare imediat apoi pravilei de rugăciuni făcute, deoarece acesta NU reprezintă voia lui Dumnezeu.

Voia lui Dumnezeu ni se va revela în decurs de 1–X zile de la momentul rugăciunii, dar nu printr-un vis, idee, imagine mentală.

Putem primi acest răspuns și peste 30 zile, atunci când nu ne așteptăm, dar (aproape) niciodată nu vom cunoaște care este voia lui Dumnezeu printr-un vis, un gând sau o imagine mentală.

Niciodată nu credeți în aceste vise, gânduri sau imagini mentale, deoarece ele NU sunt voia lui Dumnezeu, ci sunt înșelări demonice.

În Paterice sunt multe exemple de monahi sporțiți, care s-au „pierdut” duhovnicește deoarece au crezut în profetia sau sfătuirea unui personaj dintr-un vis: au plecat la un drum și au murit pe cale, s-au lepădat de călugărie și s-au întors în lume, au renunțat la asceză, au sporit asceza (râvnă fără discernământ), s-au certat cu frații de mănăstire, au luat diverse decizii greșite, s-au închinat demonilor care au luat chipuri de îngeri luminoși, au crescut în mândrie, etc.

Sau invers, sunt exemple de monahi smeriți care au refuzat să urmeze sfatul unui personaj dintr-un vis, chiar dacă acest vis s-a repetat de zeci de ori, timp de mulți ani. Atât de mare era preocuparea acestor monahi să nu fie înșelați prin vise, încât refuzau să le urmeze chiar și atunci când acestea se repetau de multe ori.

Practica monahală este confirmată de sute de cazuri concrete: „primirea” viselor și acceptarea sfaturilor din vise arată împătimirea omului cu slavă deșartă și mândrie. De aceea Dumnezeu îngăduie aceste ispite demonice, pentru ca prin „înălțarea” în mândrie (în interior), apoi omul să „cadă” (în exterior) în fapte prostești și/sau rușinoase, vrednice de rușine și ocară.

xx. Cum ne pot înșela demonii prin vise individuale și/sau colective.

În prima noapte care urmează pravilei făcute sau în nopțile următoare, demonii ne pot „confectiona” câteva vise foarte convingătoare și impresionante, în care să credem și pe care să le considerăm că reprezintă voia lui Dumnezeu.

Pentru o sporită credibilitate (înșelare), demonii ne pot trimite și un vis colectiv, adică mai mulți oameni (din familie, vecini, cunoscuți) vom avea în somn, în aceeași

noapte (sau în aceeași zi) exact același vis, care este de fapt o înșelare demonică.

ÎNȘELARE DEMONICĂ PRIN VIS COLECTIV = ÎN ACEEAȘI NOAPTE (ZI) MAI MULȚI OAMENI APROPIAȚI AU ÎN SOMN EXACT ACELAȘI VIS = ESTE ÎNȘELARE DEMONICĂ = NU URMAȚI INDICAȚIILE ȘI „INFORMAȚIILE” PRIMITE ÎN ACEST VIS COLECTIV.

Este foarte simplu, demonii văd mereu ceea ce facem și imediat înțeleg că avem preocuparea de a cunoaște care este voia lui Dumnezeu. Demonii sunt lângă noi și văd când facem o pravilă pentru a afla care este voia lui Dumnezeu.

Cunoscând care ne este viața de zi cu zi, demonii înțeleg imediat și care este problema care ne frământă. Ei știu foarte bine care sunt durerile și doleanțele noastre.

De aceea, demonii au întotdeauna prostul obicei de a înșela oamenii cu vise, posibil chiar în prima noapte care urmează pravilei făcute.

xxx. În mod eronat putem crede într-un vis, deoarece imediat înainte de culcare am făcut pe pernă semnul Sf.Cruci, am spus rugăciunea Tatăl Nostru, am citit rugăciunile de seară, etc.

Aceste fapte sunt bune, dar ele nu au nicio relevanță pentru credibilitatea unui vis, chiar dimpotrivă: dacă demonii văd că faceți pe pernă semnul Sf.Cruci și astfel aveți încredere în visele nopții care urmează, exact în acea noapte demonii vă vor „confeționa” un vis convingător în care să credeți.

Deci atenție, semnul Sf.Cruci făcut pe pernă imediat înainte de culcare nu oprește visele care sunt înșelări demonice.

19.6.17.e. Visele care posibil sunt de la Dumnezeu.

Așa cum am arătat mai sus, visele sunt o modalitate preferată a demonilor de a înșela oamenii, care în general au o înclinație „naturală” și naivă de a le crede.

Însă foarte puține vise sunt real de la Dumnezeu; așa cum am scris mai sus, de obicei Dumnezeu își exprimă voia Sa în mod tăcut și tainic, fără să ne informeze pe noi oamenii de deciziile și motivațiile Sale.

El ne „închide” drumurile vieții care nu sunt potrivite pentru noi și le lasă „deschise” doar pe acelea care ni se potrivesc. De asemenea, Dumnezeu ne lasă „deschise” și unele intersecții de drumuri, să avem situații de viață în care trebuie să luăm decizii.

Când este vorba despre vise, nu trebuie să „suflăm în iaurt” cum se spune popular, ci trebuie să „suflăm în gheață”, adică prevederea noastră trebuie să fie la nivel extrem.

Dumnezeu într-adevăr „vorbește” omului și prin vise, dar poate un vis dintr-o mie să fie real de la Dumnezeu. Problema este că fiind plini de păcate și patimi, nu avem discernământul duhovnicesc pentru a discerne care este acest vis dintr-o mie, care conține un mesaj al lui Dumnezeu pentru noi.

Pentru a avea o minimă credibilitate că un vis este de la Dumnezeu, trebuie să îndeplinite cumulat 3 condiții.

Aceste 3 condiții de minimă credibilitate ale unui vis sunt următoarele:

1. Personajul din vis sau vedenia care ne învață sau ne spune ceva (un tânăr, înger, cineva decedat din familie, cineva din familie care trăiește, un cunoscut decedat, un cunoscut viu, un necunoscut, Sf.Cruce, un copac, un obiect oarecare, etc.), în visul

nostru acest personaj trebuie:

x. să–și facă **corect** 3–10 Sfinte Cruci (minim trei) +

xx. să spună clar câteva rugăciuni de slavoslovire a lui Dumnezeu („PreaSfântă Treime, Dumnezeu nostru, sau slavă Ție“, „Slavă Ție Doamne, slavă Ție“) +

xxx. să spună clar câteva *rugăciuni ale lui Iisus* („Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește–mă pe mine, păcătosul“).

Pentru Sfânta Cruce făcută corect vedeți în capitolul 3 paragraful **3.7.3.**

2. Visul și personajul din vis (vedenia) trebuie să–și continue „prestația“ (existența, mesajul) și după ce omul în timpul somnului/visului fiind, își face pe corpul fizic cu mâna dreaptă semnul Sfintei Cruci.

Deci **omul în stare de somn/visare fiind, trebuie să–și facă cu mâna dreaptă pe corpul fizic semnul Sfintei Cruci. Minte doarme, este inconștientă și are un vis, iar în „lumea“ reală mâna dreaptă va face pe corpul fizic semnul Sfintei Cruci.**

Sunt posibile 2 situații:

x. Dacă omul în timpul somnului/visului fiind, își face pe corpul fizic cu mâna dreaptă semnul Sfintei Cruci și visul (vedenia) se continuă, atunci este posibil ca acest vis să fie de la Dumnezeu.

xx. Dacă omul în timpul somnului/visului fiind, își face pe corpul fizic cu mâna dreaptă semnul Sfintei Cruci și visul (vedenia) încetează (se oprește, dispare, pocnește, explodează, etc.), atunci acest vis garantat este de la diavol.

Probabil vă întrebați cum se poate ajunge la această performanță, ca omul să aibă un vis și în același timp mâna lui dreaptă să facă pe corpul fizic semnul Sfintei Cruci. Acest lucru are loc prin autosugestia din timpul zilei.

Dacă avem un vis important care se tot repetă și vrem să–i verificăm autenticitatea și sursa, atunci în timpul zilei ne vom autosugestiona (programa) mintea ca noaptea în timpul visului fiind, mâna dreaptă să facă în mod inconștient pe corpul fizic semnul Sfintei Cruci.

Cu puterea acestei autosugestii și cu ajutorul lui Dumnezeu, **mulți preoți și oameni simpli, în timpul unui somn/vis fiind, au făcut cu mâna dreaptă pe corpul fizic semnul Sfintei Cruci și astfel au aflat cine le–a trimis acel vis.** Așa cum este de așteptat, după facerea semnului Sfintei Cruci pe corp, marea majoritate a acestor vise s–au dovedit a fi înșelări de la diavol.

Un astfel de preot care în timpul somnului fiind (sogn obișnuit fără vise), își făcea pe corpul fizic cu mâna dreaptă semnul Sfintei Cruci, este Părintele Gheorghe Calciu–Dumitreasa, care are Sfinte Moaște la Mănăstirea Petru Vodă.

Din păcate Sfintele Moaște ale Părintelui Gheorghe Calciu–Dumitreasa au fost re–înhumate și „ascunse“ poporului credincios, prin această decizie făcându–se un grav păcat de hulire (negare) al puterii Sfântului Duh. Cei care au luat această decizie smintitoare și hulitoare nu sunt niște copii neștiutori, ei știu foarte bine ce îi așteaptă în veșnicia iadului.

Au fost mai multe situații:

– imediat cum omul și–a făcut pe corp în timpul visului semnul Sfintei Cruci, visul s–a oprit brusc, neașteptat și omul s–a trezit din somn, având o stare sufletească de tulburare. Acest vis era o înșelare diavolească.

– imediat cum omul și–a făcut pe corp în timpul visului semnul Sfintei Cruci, vedenia

(personajul, obiectul) din vis a pocnit, explodat, s-a „evaporat“, sau s-a transformat în cine era de fapt, adică un diavol supărat că a fost obligat să-și arate adevărata identitate. Omul s-a trezit imediat din somn având o stare sufletească de tulburare. Acest vis era o înșelare diavolească.

– în foarte puține cazuri, imediat cum omul și-a făcut pe corp în timpul visului semnul Sfintei Cruci, vedenia (personajul, obiectul) din vis și-a continuat prestația și mesajul. Omul s-a trezit imediat din somn având o stare sufletească neutră sau pozitivă, în funcție de mesajul primit. Acest vis posibil era de la Dumnezeu.

3. Acest vis și confirmarea lui prin Sfânta Cruce făcută de om pe corpul fizic cu mâna dreaptă în timpul somnului/visului, trebuie să se repete exact la fel timp de minim 3 nopți succesive, adică personajul din vis trebuie să spună același mesaj de minim 3 ori, folosind exact aceleași cuvinte.

Visul trebuie să fie cursiv și continuu chiar și după ce omul își face în timpul somnului/visului cu mâna dreaptă pe corpul fizic semnul Sfintei Cruci.

VERIFICAREA UNUI VIS CARE ESTE DE LA DUMNEZEU = ÎN MOD REPETAT TIMP DE 3 NOPTI LA RÂND =

- 1. PERSONAJUL (VEDENIA) DIN VIS ÎȘI FACE CORECT SEMNUL SFINTEI CRUCI +**
- 2. PERSONAJUL (VEDENIA) DIN VIS SPUNE RUGĂCIUNI DE SLAVOSLOVIRE A LUI DUMNEZEU +**
- 3. PERSONAJUL (VEDENIA) DIN VIS SPUNE RUGĂCIUNEA LUI IISUS +**
- 4. PERSONAJUL (VEDENIA) DIN VIS ÎȘI CONTINUĂ EXISTENȚA (MESAJUL) ȘI DUPĂ CE OMUL ÎȘI FACE ÎN TIMPUL SOMNULUI/VISULUI CU MÂNA DREAPTĂ CORECT PE CORPUL FIZIC SEMNUL SFINTEI CRUCI.**
- 5. VISUL AVUT ESTE EXACT LA FEL TIMP DE 3 NOPTI + MESAJUL TRANSMIS ÎN TIMPUL VISULUI ESTE EXACT LA FEL TIMP DE 3 NOPTI + TIMP DE 3 NOPTI (VISE) PERSONAJUL DIN VIS FOLOSEȘTE STRICT ACELEAȘI CUVINTE.**

Note:

– Acestea sunt condiții de minimă credibilitate, NU de sigură certificare a voii lui Dumnezeu. Chiar împlinirea acestor condiții NU reprezintă o garanție că visul avut este într-adevăr de la Dumnezeu.

– Nu este o garanție faptul că repetarea unui vis arată că acesta este de la Dumnezeu. De exemplu, mulți au fost înșelați după ce au avut același vis succesiv, de 3–10 ori.

Dacă au îngăduința lui Dumnezeu, demonii ne pot trimite același vis de zeci de ori, până ajungem să credem în el.

De remarcat este faptul că cei care au avut aceste vise succesive (și/sau colective) nu au văzut în visul lor că personajul din vis își face semnul Sf.Crucii. Era o dovadă în plus că visul nu este de la Dumnezeu.

– Nu este o garanție faptul că un personaj din visul nostru face corect semnul Sf.Crucii. În visul nostru putem avea impresia greșită că Sfânta Cruce este făcută corect, în realitate personajul din vis făcând acest semn incorect, fără valoare duhovnicească.

– Persoanele care au diverse patimi „subțiri“ (părere de sine, slavă deșartă, mândrie) pot fi lăsate să cadă în înșelare și vor visa personaje (vedenii) care își fac corect semnul Sf.Crucii.

În realitate personajul din vis poate un demon pentru care Sf.Cruce nu este un simbol

purtător de Har, ci un simplu semn/gest fizic, fără valoare duhovnicească.

Deci poți avea un vis de înșelare, în care personajul „frumos“ care îți vorbește (în realitate un demon) își face corect pe corp semnul Sf.Cruci.

Această situație nu este o fabulație, ci este chiar un fapt real. Concret în trecut (secolul 19) la Muntele Athos un călugăr a ajuns grav înșelat și se credea plin de harisme, deoarece noaptea în somn visa îngeri și Sfinți care îi transmiteau diverse mesaje.

Personajele din vise își făceau semnul corect Sfintei Cruci, se închinau la icoane, etc., de aceea monahul plin de salvă deșartă le credea. Inclusiv unii Părinți de la M.Athos erau în dilemă cu privire la aceste vise ciudate.

Într-un final un Părinte foarte sporit cu viață sfințită a dezlegat misterul și le-a arătat celor creduli că „**personajele**“ din visele monahului (îngeri, Sfinți, Sf.Maica Domnului) **erau de fapt demoni, chiar dacă aceștia își făceau corect pe corp semnul Sf.Cruci.**

Ulterior acest lucru s-a confirmat, monahul înșelat prin vise a fost apoi înșelat de vedenii reale, în urma cărora a ajuns să se creadă proroc, profet, înainte-văzător, etc., înșelând apoi la rândul său pe mulți monahi cu mesajele venite de la demoni.

– Personajul din vis poate spune incorect și/sau incomplet rugăciunile de slavoslovire a lui Dumnezeu, dar noi avem falsă impresie că le spune corect și complet. Astfel putem cădea în înșelarea unui vis demonic.

– În mod eronat, putem crede că am făcut în timpul somnului/visului cu mâna dreaptă pe corpul fizic semnul Sfintei Cruci, în realitate noi nerealizând acest fapt.

19.6.17.f. Atenționări cu privire la aflarea vocii lui Dumnezeu.

x. Împlinirea vocii lui Dumnezeu (ascultarea de voința/decizia Sa) este strict și neapărat obligatorie.

După ce aflăm care este voia lui Dumnezeu într-un aspect al vieții noastre, vom împlini și realiza neapărat această voie chiar dacă nu ne convine, altfel acest lucru se va considera un grav păcat.

Dacă o cunoaștem, vom împlini voia lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta este neplăcută, în contradicție cu voia sau părerea: noastră, a soției/soțului, a copiilor, a părinților, a socrilor, a altor rude, a prietenilor, a șefilor, etc.

Este un păcat mic să iei decizii care nu corespund cu voia lui Dumnezeu dar fără să o cunoști pe aceasta, comparativ cu păcatul greu de a cunoaște voia lui Dumnezeu și de a nu o îndeplini. În *Sf.Evanghelie după Luca* (cap.12, 47–48) suntem avertizați:

„47. Iar slușa aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a preștat, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.

48. Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere.“

(sublinierile din citat îmi aparțin)

xx. Împlinirea vocii lui Dumnezeu, cu sau fără angajament personal.

Contează foarte mult cum împlinim voia lui Dumnezeu.

– Una este să împlinim această voie precum o decizie care ne este impusă din exterior, în lipsa dorinței și voinței noastre: facem voia lui Dumnezeu fără tragere de inimă,

apatici, triști, pentru că „așa trebuie“, pentru că altfel va fi vai de noi, fără să avem încredere în decizia luată de Dumnezeu, etc.

– Cu totul altceva este să împlinim voia lui Dumnezeu, să facem ascultare de decizia lui Dumnezeu, prin decizia și hotărârea noastră interioară: prin auto–asumarea și auto–implicarea voluntară, din proprie voință și dorință, cu râvnă și silire de sine, având completă încredere în decizia luată de Dumnezeu, etc.

Deci trebuie să existe inclusiv decizia și hotărârea noastră interioară de a face voia lui Dumnezeu complet, până la capăt. Deci nu fac voia lui Dumnezeu pentru că „așa trebuie“, ci pentru că eu am hotărât că vreau să fac voia lui Dumnezeu.

Voia lui Dumnezeu nu este ceva impus mie din exterior, ci este decizia mea, hotărârea mea, angajamentul meu, implicarea mea fermă.

19.6.17.g. Voia lui Dumnezeu sau gânduri viclene de slavă deșartă?

Un aspect deosebit de important este faptul că de multe ori preocupările noastre cu privire la aflarea vocii lui Dumnezeu sunt o formă vicleană de disimulare a unor gânduri de slavă deșartă.

Vrem să știm care este voia lui Dumnezeu, dar motivația din spatele acestei dorințe este duhovnicească, necesară, legitimă? Ispita gândurilor de slavă deșartă se ascunde foarte bine și ușor în spatele unor preocupări și frământări „legitime“ (în realitate deșarte) de aflare a vocii lui Dumnezeu.

Deci trebuie să fim atenți de ce ne rugăm, care este sursa motivației acestei preocupări. Aflarea vocii lui Dumnezeu nu este un fapt oarecare, ci este o îndrăzneală care trebuie să fie corect și necesar motivată.

x. Cu adevărat sunt preocupări legitime și justificate de aflare a vocii lui Dumnezeu doar cele care privesc aspectele principale (vitale, critice) ale vieții: căsătoria și alegerea unui partener pentru căsătorie, divorțul, nașterea de copii, botezul unui copil, cununia unor tineri, ocuparea unei funcții la nivel mediu și/sau executiv, internarea într–un spital, realizarea unei operații chirurgicale, ocuparea unui post, schimbarea locului de muncă, schimbarea domiciliului (în alt cartier, sat, oraș, altă țară), construcția unei case, luarea unor bani împrumut de la bancă, cumpărarea sau vinderea unor bunuri importante (mașină, afacere, apartament, mobilă, casă, hală, teren, spațiu de producție, etc.), deschiderea unor proceduri civile sau penale în instanța de judecată, aderarea la organizații publice, secrete, discrete sau oculte, realizarea unei investiții personale sau profesionale importante, angajarea într–o instituție militarizată sau cripto–militarizată a statului ateu anti–creștin (armată, poliție, jandarmerie, servicii secrete, prefectură, procuratură, partid politic), data de plecare la un drum/activitate, planificarea unei călătorii (scurte, lungi), tipul de mijloc de transport ales (mașină personală, tren, autobuz, taxi, avion), pe ce rută să merg ca să ajung cu bine la destinație, ce mașină să–mi cumpăr, etc.

xx. În afară de astfel de aspecte de importanță majoră pentru viața omului, toate celelalte preocupări de importanță secundară sunt în realitate ispita și momeala unor gânduri de slavă deșartă, ele nu reprezintă motivații duhovnicești reale de aflare a vocii lui Dumnezeu.

Exemple de gânduri de momeală de slavă deșartă, care prin viclenie ne apar ca fiind griji „legitime“ de aflare a vocii lui Dumnezeu: ce secțiuni de materie să învăț pentru

examen, merg sau nu azi la piață, ce mâncare să fac azi, la ce oră să mă culc, dacă mă uit la TV sau mă culc, cumpăr sau nu o canapea nouă, cumpăr sau nu un TV nou, ce model de TV să cumpăr, dacă cumpăr și ce haine să cumpăr, ce culoare trebuie să aibă mașina, toate întrebările și grijile deșarte referitoare la comiterea unui păcat (de exemplu: dacă este bine să devin amanta șefului, dacă este cazul să dau mită pentru a ocupa o funcție, dacă este bine să fur, dacă trebuie să vorbesc ceva de rău, dacă trebuie să scriu o mărturie mincinoasă, etc.), etc.

19.6.18. Primirea Harului face posibilă Rugăciunea Harică.

Pentru rugăciunea harică citiți în cadrul capitolului 3 toate paragrafele subcapitolului **3.4** și în special paragraful **3.4.1.h**.

19.6.19. Harul primit la slujbele bisericii (Sf.Maslu, Sf.Liturghie) întotdeauna duce la descoperirea dușmanilor ascunși ai vieții și familiei noastre: informatori, trădători, sabotori, îndrăciți, impostori, vicleni, cu intenții criminale, etc.

Tradiția monahală nescrisă ne învață că dacă participăm la Taina Sf.Maslu respectând cu acrivie cerințele legate de postire (și altele), Harul primit ne va ajuta să-i descoperim și să-i cunoaștem pe toți dușmanii neștiuți ai vieții noastre, pe toți aceia care urmăresc în ascuns să ne facă rău.

Explicații și detalii practice cu privire la aceste aspecte puteți citi la capitolul 3, în cadrul paragrafului **3.7.7**.

Notă de final pentru capitolul 19.

Pentru construcția acestui capitol, pentru a susține și evidenția aspectele legate de dobândirea și utilitatea Harului am apelat la textele unor sfinți care au trăit mai aproape de zilele noastre. Acest fapt a determinat ca scrierile și povețele lor să aibă o extraordinară aplicabilitate practică, atât în zona duhovnicească (personală, bisericească, monahală), cât și în zona vieții de zi cu zi.

Recomand cititorilor citirea integrală a cărților menționate în acest capitol, din care am extras citatele necesare. Învățătura despre Harul nu se oprește însă aici, prezentul text scris de mine și cărțile citate arată doar unele aspecte și pe acelea incomplete.

Practic la oricare citat folosit de mine în acest capitol ar fi trebuit să adaug cel puțin alte 5–10 citate similare, cu același înțeles, scrise de alți autori.

Cine dorește să adâncească acest subiect despre Harul Sfântului Duh (primirea, păstrarea, trăirea, asimilarea, consecințele) și harismele Sale, are la dispoziție o bogată ofertă de cărți ortodoxe de dogmatică și practică, scrise cu dragoste de mulți profesori, monahi, sfinți, duhovnici, stareți, episcopi.

În acest sens, recomand mirenilor începători să înceapă să citească scrierile următorilor Părinți: Sf.Macarie Egipteanul, Sf.Diadoh al Foticeii, Sf.Vasile cel Mare, Sf.Simeon Noul Teolog, Sf.Siluan Athonitul, Sf.Serafim de Sarov, Sf.Ignatie Briancianinov, Părintele Ilie Cleopa²⁶, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Dumitru Stăniloae, Sf.Paisie Aghioritul, Sf.Porfirie Kavsokalivitul, toți Sfinții Părinți ale căror scrieri formează Filocalia.

În prezent predici²⁷ și învățături foarte utile are pe internet Părintele Vasile Spătaru.

Capitolul 20

ROLUL DEGENERĂȚILOR ÎN ECONOMIA LUI DUMNEZEU DE SALVARE A SUFLETELOR „CĂLDICEILOR“

(mic eseu de teologia degenerării)

„Dumnezeu nu este o pisicuță, ci un tigru.“

(Antonie Bloom, Mitropolit de Suroj)

Până în acest moment, pe parcursul a sute de pagini, ați putut afla în mod detaliat toate informațiile posibile despre degenerați și degenerare: cum apar ei pe lume, cum evoluează profesional, cum sunt oamenii supuși în masă procesului de degenerare, care este profilul individului degenerat, cum organizațiile economice infantilizate produc degenerarea indivizilor normali etc. Sute de informații utile au ajuns la Dvs. Pe de altă parte, probabil, vă puteți pune câteva întrebări simple:

Cum este posibil ca o astfel de monstruoasă să apară și să se dezvolte în lumea noastră?

De ce au apărut între noi, oamenii normali, indivizii degenerați? Și mai mult: cum de permite Dumnezeu așa ceva?

De ce Dumnezeu permite ca milioane de degenerați să supună planurilor lor secrete de terminare zeci de milioane de oameni normali și care își văd de treaba lor?

De ce trăim într-o societate care nu pune preț pe identificarea, blocarea și neutralizarea unor indivizi extrem de periculoși pentru restul oamenilor?

De ce nu avem legile juridice care să se ocupe de această problemă.

De ce nimeni la nivel oficial nu scoate o vorbă despre degenerare, în timp ce psihologii, teologii și psihiatrii încep să scrie și să atragă atenția asupra acestei probleme grave pe care o are societatea modernă?

Care să fie „câștigul“ lui Dumnezeu din această situație prin care sute de milioane de oameni stau sub teroarea, puterea și în sclavia câtorva milioane de degenerați distructivi?

Răspunsurile la aceste întrebări existențiale nu sunt simple. Pentru a înțelege ceva atât de profund și puternic ca degenerarea avem nevoie de toate resursele mentale, spirituale, de inteligență și de cunoaștere (în special psihologie, psihosociologie, psihologie organizațională, antropologie, teologie, practică monahală creștin-ortodoxă).

Degenerarea afectează societatea la nivel individual și la nivel de masă. Un fenomen atât de cuprinzător și cu efecte atât de puternice în viața oamenilor nu poate fi

explicat în afara lui Dumnezeu. Degenerarea nu poate fi explicată fără a lua în seamă planul general al lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor. Astfel ajungem inevitabil la teologie.

Înțelegerea degenerațiilor la nivel individual și de masă poate avea loc în principal în cadrul teologiei. Putem astfel imediat trage câteva concluzii pertinente: degenerarea la nivel individual prin căderea în patimi grele este consecința pentru îndepărtarea omului (subliniez – a omului) de Dumnezeu.

La nivelul unei societăți, degenerarea în masă a oamenilor duce la plăți colective grele: autosabotaj economic din invidie, falimentare economică, divizare completă a societății pe clase de venituri și profesii, război civil sau extern. Toată țara devine un infern, unde fiecare om se luptă cu ceilalți în nesfârșite războaie ale urii.

Abordarea teologică a degenerațiilor nu este un lucru simplu. Oricând poate apărea pericolul mândriei sau raționalizării exagerate. Spectacolul degenerării este un fenomen imens, periculos, cu miză spirituală de neimaginat. Este greu și riscant de emis păreri în această privință. Cine poate ști exact care sunt intențiile lui Dumnezeu? Ca om poți doar să faci legături, corelații și nimic mai mult.

Teologia degenerării din perspectiva atee „științifică” a lui Klimov, CIA și Institutului Harvard.

Primul care a făcut puțină „teologie” despre degenerații a fost desigur Gregory Klimov, omul care timp de peste 50 de ani s-a ocupat pentru CIA de acest subiect. Deși mare analist și strateg la CIA, în final sufletul lui de rus și-a spus cuvântul.

În cărțile și interviurile sale, Klimov a încercat să dea un sens existențial și teologal situației pe care a descris-o. Perspectiva psihologului rus asupra fenomenului degenerării este una atee, mecanicist darwinistă, din păcate G. Klimov a ratat cauzele și înțelesurile spirituale profunde ale acestui fenomen.

De pe poziția unui om simplu, Klimov și-a pus mai multe întrebări absolut normale: De ce Dumnezeu permite așa ceva?

De ce Dumnezeu a permis apariția acestor creaturi de oameni demonizați?

De ce El le-a dat acestor „oameni” putere asupra oamenilor buni, simpli și normali?

„Teologia” lui Klimov despre degenerații este simplă și de bun simț. Klimov pornește de la observația că oamenii, în general, asta fac, adică degenerază. Individual, în grup și în funcție de antecedentele familiei. Fenomenele pe care el le-a considerat degenerative și expresii ale degenerării țin în principal de trei aspecte umane: apariția malformațiilor fizice din naștere, bolile psihice cu cauzalitate genetică în generațiile anterioare și dezvoltarea ontogenetică a devierilor sexuale.

După 50 de ani de studiu a fenomenului, Klimov a ajuns să vadă în degenerare un fel de „darwinism divin”, o consecință automată a societății care, precum Natura, se autoregenerează, își elimină indivizii care nu prezintă succes în evoluție. Așa cum Natura lasă libertate de alegere speciilor să se adapteze și modifice structural în funcție de condițiile de mediu, dar elimină fără milă eșecurile evoluționiste, la fel, societatea umană lasă loc pentru toate abaterile de la normă, dar le elimină pe cele care nu corespund condițiilor viitorului.

Dumnezeu penalizează prin degenerare familiile și popoarele care pierd legătura cu El

și nu mai respectă legile pe care ni Le-a dat pentru a le respecta. În urma acestei înstrăinări de Dumnezeu apar variațiile de degenerare și o tipologie în care Institutul Harvard (CIA, Klimov&Co) a împărțit degenerații în trei clase principale: buni, răi și urâcioși (the *good*, the *bad*, the *ugly*).

Deci pentru Klimov apariția degenerațiilor este o formă de lipsă de credință și de înstrăinare de Dumnezeu. Nu Dumnezeu îi face pe acești oameni atât de distructivi și nici nu sădește în ei premisele degenerării. Oamenii singuri fac asta, generație după generație. Din lipsă de credință în Dumnezeu, din orgoliu, mândrie, prostie și autonomie, oamenii se îndepărtează de Dumnezeu prin propria alegere. Este alegerea oamenilor. Consecința îndepărtării de Dumnezeu este că oamenii cad în puterea răului, se demonizează, sunt trăiți și gândiți demonic. Adică, pe scurt, degenerază.

Este o percepție și înțelegere birocratică și cumva civilizată, izvorâtă din mândrie și autosuficiență, potrivită pentru oamenii atei, educați și cu mințile bine spălate ale spionajului tip Yale (CIA) din care Klimov a făcut parte, care evident gândește „științific”, în termeni de modele matematice și previziuni matematice clare. „Ghetto”-ul mental și cultural ateu tip Yale/Harvard, modelul mental scientist-raționalist de percepție a lumii sunt evidente în „teologia” lui Klimov despre degenerați.

Este clar că dacă Klimov a trăit și muncit între oameni care sunt prizonierii aceluiași pattern-uri mentale și culturale profund atee, el însuși a ajuns să-și construiască un „ghetto” cultural identic. Iar teologia lui Klimov despre degenerați poartă pecetea și identitatea acestui ghetto mental.

Pentru Klimov și CIA apariția degenerațiilor în lume este un fel de funcție matematică care se calculează și în baza căreia se pot face previziuni și deci se pot lua decizii de tip „intelligence”.

Teologia degenerării din perspectivă creștin-ortodoxă.

Din punctul meu de vedere, explicația despre degenerați ne poate duce la o înțelegere teologică deosebit de profundă a ceea ce se întâmplă în lume în acest moment, atât la nivel individual, cât și colectiv.

Abordarea teologică a degenerării este o ușă lăsată deschisă de Dumnezeu spre „bucătăria” Lui, pentru a-l putea înțelege motivațiile, acțiunile și deciziile.

Prin degenerați putem să ne înțelegem de fapt mai bine pe noi înșine și, în cele din urmă, să ajungem la un adevăr simplu și puternic: prin ei înșiși degenerații nu au nicio putere asupra noastră, indiferent cât sunt de inteligenți și vicleni. Degenerații nu au putere prin ei înșiși, această putere le este doar „împrumutată” de Dumnezeu, în legătură directă cu păcatele pe care le facem.

Prin lipsa noastră de credință în Dumnezeu, prin viața noastră lejeră și nepăsătoare la realitățile spirituale, Dumnezeu le „împrumută” degenerațiilor o anumită putere asupra noastră: să ne controleze, exploateze, mintă, fure, înșele, trădeze, saboteze, distrugă,ucidă, etc.

DĂM PUTERE DEGENERĂȚILOR PRIN LIPSA NOASTRĂ DE CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU ȘI NERESPECTAREA LEGILOR DIVINE.

De asemenea, existența și puterea degenerațiilor este un semn al puterii lui Dumnezeu. Nimic rău nu este pe lumea aceasta, fără ca Dumnezeu să-Și impună voința și planul Său. Pentru fiecare suflet pierdut prin degenerare Dumnezeu salvează pe mulți alții, „căldiceii“, oamenii civilizați care nu doresc să intre în ringul luptei cu ei înșiși, cu propriile patimi și gânduri.

După ce înțelegem acest proces al degenerării în ansamblul său, ne putem da seama că, într-adevăr, așa cum ne învață Sfinții Părinți, în spatele tuturor necazurilor, ispitelor și suferințelor stă dragostea lui Dumnezeu pentru noi oamenii. Nu ajungi în puterea unui degenerat fără motiv și nici nu supraviețuiești prin forțele proprii unei întâlniri cu un individ degenerat.

Acestea se întâmplă pentru a fi atent la tine însuși, a ieși din starea de nepăsare, a dobândi credința că Dumnezeu este cea mai puternică forță din Univers. O forță colosală, de neînving, care cu o imensă dragoste ne ține pe noi oamenii pe palmele Sale și ne ocrotește de tot ce este Rău. Și este spre binele nostru dacă, câteodată, ne mai dă brusc drumul să cădem din palmele Sale, să încasăm o zdruccinătură.

Cu toții cunoaștem că lumea este plină de tipologii. Psihologia, psihiatria, medicina, antropologia, politica, toate au tipologiile lor, toate împart oamenii în fel de fel de clase și tipuri, care mai de care mai ciudate sau variate.

Un lucru foarte cunoscut însă este că și din punct de vedere religios, oamenii alcătuiesc o tipologie aparte. În Apocalipsa lui Ioan ne este prezentată o clasificare a oamenilor, în funcție de păcatele lor și de gradul de apropiere de Dumnezeu. Astfel, în funcție de distanța față de care sunt oamenii de scopul final al mântuirii, în teologie există următoarea tipologie de clasificare a oamenilor: reci, „căldiceii“ și cei care sunt foc.

„Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești „căldicel“ – nici fierbinte, nici rece – am să te vărs din gura Mea.“
(în Apocalipsa, 3, 15–16)

Acest paragraf nu apare în Apocalipsă la întâmplare. Sunt mai multe sensuri asociate cu ideea exprimată aici.

Este de fapt vorba de atenționarea lui Dumnezeu la adresa creștinilor, pentru ceea ce se va întâmpla în acele timpuri. După cum se știe, în ultimii ani Dumnezeu va trimite pe pământ pe Sfinții Prooroci Ilie și Enoh, pentru a propovădui cuvântul Mântuitorului Iisus Hristos și pentru a mântui sufletele oamenilor buni care au o altă credință.

În acel timp, oamenii creștini și botezați nu vor mai avea nicio întâietate în fața lui Dumnezeu, față de nebotezații din alte credințe.

Avem deci o atenționare și un îndemn adresat creștinilor de a nu se autoliniști și îndreptăți că vor trece înaintea altor neamuri la Judecata de Apoi. Creștinii trebuie să iasă din nepăsare, deoarece oameni cu suflet bun există peste tot în lume, chiar dacă unii nici nu au auzit de mesajul Mântuitorului Iisus Hristos.

Atenționarea este făcută și pentru fiecare suflet în parte, care trebuie să știe că cei nepăsători („căldiceii“ care tolerează patimile) nu pot sta alături de Dumnezeu în veșnicie.

Urmând această tipologie din Scriptură, am încercat în acest capitol să prezint o tentativă de a explica fenomenul degenerării, ca o măsură luată de Dumnezeu pentru cei numiți „căldicei“. În primul rând, cine ar putea fi oamenii care sunt „fierbinți“?

Cine sunt oamenii de „foc“?

Oamenii calzi și cei „fierbinți“ sunt mai aproape de Dumnezeu și de mântuire. Aceștia sunt de obicei preoții, călugării și oamenii simpli care respectă deosebit de strict posturile, canoanele, pravilele de rugăciune și au o viață morală exemplară.

Oamenilor „fierbinți“ le sunt specifice următoarele:

- viața le este o perpetuă stare de război duhovnicesc: prezență conștientă, permanența atenției, trezvia minții, încordare, înfrânare, determinare permanentă în lupta cu gândurile patimilor;
- determinare psiho–emoțională totală de luptă cu tine însuși: cu demonii, gândurile, vorbele în deșert și patimile;
- lupta lăuntrică cu gândurile, încordarea voinței, ieșirea din nesimțire și nepăsare;
- practica tăcerii care duce la prezența conștientă a minții și atenția asupra gândurilor;
- iertarea, dragostea, răbdarea, pocăința;
- smerenia, osândirea de sine;
- conștiința faptului că în viață trebuie să faci ascultare de voia lui Dumnezeu, ca să nu faci cu forța ascultare de problemele vieții;
- lucrarea conștientă a virtuților sufletului;
- împotrivirea și înfrânarea la gânduri, vorbe, poftă, patimi;
- gândirea neîncetată la despățimire, până când mintea concentrată reușește să activeze voința și dorința pentru despățimire;
- folosirea informației fundamentale pentru a reuși învingerea patimilor: mintea concentrată pe orice temă atrage și unifică dorința și voința. Dorința și voința nu se pot susține singure, ele pot fi activate numai de către o gândire concentrată. De obicei sunt necesare minim 15 minute de gândire concentrată pe un subiect, pentru a putea „trezi“ voința și dorința adormite;
- nejudicarea celorlalți oameni;
- practica neîncetată a *rugăciunii lui Iisus*;
- încărcarea completă a minții cu disciplină: rugăciune neîncetată, gândirea la treburi și muncă, gândirea și meditația la Dumnezeu, mântuire, Judecata Particulară, Judecata de Apoi, „Împărăția Cerurilor“, etc.

Nu este acceptat în minte niciun gând de reverie, imaginație, negativ, de critică, judecare, nemulțumire, ceartă mentală, amânare, slavă deșartă, îndreptățire, împrăștiere, etc;

– pocăința neîncetată, pentru a evita „munca cea fără de voie“ și ispite, ca situații de viață potențial dureroase;

Oamenii „reci“ sunt cei care sunt cel mai departe de posibilitatea de a se mântui. Aici intră ateii, raționaliștii, științistii, pozitivistii, cei autonomi care cred că lumea este doar ce se vede și ei se descurcă pe cont propriu, oamenii care au deviații spirituale, alimentare și sexuale majore, toți care sunt robii patimilor sufletești și trupești, toți cei care au păcate de moarte, toți aceia care s-au vândut demonilor cu bună știință. Pentru ei, Dumnezeu are metodologia sa specială de trezire, are pregătite ispitele corespunzătoare. De-a lungul a sute de ani, Sfinții Părinți ne-au explicat în detaliu

relația dintre păcate și ispitele care le urmează.

Mai rămân cei numiți „căldicei”. Cine sunt oamenii „căldicei”?

„Căldiceii” suntem noi, majoritatea oamenilor de bine, cu instrucție sau nu, cu educație sau nu, care avem conștiința morală a binelui și răului, care dorim să facem bine, să nu facem rău, să avem un comportament civilizat. Sunt toți oamenii cărora, dacă se întâmplă ca din greșeală să facă un rău altor oameni, le pare rău pentru situație și încearcă să repare ceea ce au făcut. Pe scurt, sunt toți oamenii care construiesc și formează grosul societății în care trăim.

Din punctul meu de vedere, „căldiceii” la rândul lor sunt de două feluri: „căldiceii mai calzi”, care sunt mai aproape de Dumnezeu și „căldiceii mai reci”, care sunt mai departe de Dumnezeu.

– „căldiceii mai calzi”, posesori ai „conștiinței fariseice”.

Acești oameni sunt atenți la ceea ce se întâmplă cu ei înșiși, sunt atenți la patimile care îi domină, observă ce se întâmplă în jurul lor, înțeleg și văd războiul nevăzut. Din păcate însă pentru ei, acești oameni aleg să fie spectatori față de războiul nevăzut din jurul lor și din ei înșiși, neînțelegând că în acest război nu poate exista neutralitate. Aici statutul de spectator și neutralitate înseamnă, de fapt, delăsare și trândăvie față de patimile care îți controlează viața, deci implicat ești de partea răului și lupți împotriva lui Dumnezeu.

Aceasta este și realitatea acestor oameni. Deși au atenția corect focalizată și înțeleg că sunt munciți de patimi care le fură energia sufletească, nu au motivația de a ieși din poziția comodă de spectator. Din trândăvie, nepăsare, delăsare, dezinteres și amorțeală nu au chef să intre în ring și să fie luptători, nu vor să se lupte cu propriile poftes și patimi, nu vor să fie soldați în armata lui Hristos.

Sunt precum paralizicii care își mișcă ochii și văd totul în jurul lor, dar nu–și pot mișca trupul. Ar vrea, dar nu pot. Sau ar putea, dar este mai dulce și mai bine să nu facă eforturi de recuperare.

Expresia „conștiință fariseică” caracterizează cel mai bine realitatea „căldiceilor mai calzi”. Acești oameni cunosc legile duhovnicești și mulți dintre ei chiar respectă Legea, ritualurile, tradițiile și obiceiurile bisericești: țin posturile stabilite, fac milostenie, merg la biserică, se spovedesc și împărtășesc, fac donații, ajută săracii și orfanii, etc.

Ce li se poate reproșa acestor oameni de bine, care au conștiință morală, sunt corecți, fac acte bune, sunt atenți la războiul spiritual, sunt cetățeni model, dar care din trândăvie, lene, dulcegărie, obișnuință, deprindere, nepăsare aleg să fie spectatori față de propriul lor suflet și aleg să nu se lupte pentru a ieși din robia patimilor?

Specific „conștiinței fariseice”, acestora li se pot reproșa următoarele aspecte:

insuficienta atenție asupra sufletului și gândurilor lor, lipsa de înfrânare la poftes alimentare, patimile sexuale, lipsa dorinței de a lupta cu poftes și patimile și de a ieși din robia lor, trândăvia, lenea spirituală, neînțelegerea rolului ispitelor în lucrarea virtuților sufletului, lipsa de determinare în lucrarea minții, faptul că nu acordă un sens religios evenimentelor din viața lor, nu au practica rugăciunii de calitate, respectă legile Sale doar în aspectul lor exterior–literar, nu exersează libertatea voinței. Deci sunt oameni care nu prea au chef să se lupte pentru propriul suflet, sperând că Dumnezeu le va ierta la Judecata de Apoi patimile sufletești, punând în balanță comportamentul creștin exterior: milostenia, faptele bune și respectarea ritualurilor

Bisericii. Atenția și preocuparea acestor oameni nu este la ei înșiși, la propriul suflet, la propriile patimi, ci doar spre fapte creștinești exterioare.

Pe scurt, „căldicei“, nici reci, nici calzi, nici oameni răi, dar, categoric, nici oamenii lui Dumnezeu. Sunt oamenii aflați pe muchie de cuțit, care oricând, prin puterea patimilor, pot trece de partea răului și să fie pierduți pentru mântuire. Sunt oameni aflați în ceasul al 11-lea, pentru care Dumnezeu ia măsuri deosebite, hotărâte și ferme, ca să îi determine să iasă din starea de toropeală spirituală în care se află. – „căldiceii mai reci“.

Aceștia sunt de asemenea oamenii buni și care vor să facă bine în viață, dar care sunt destul de departe de Dumnezeu prin faptul că manifestă o periculoasă lipsă de atenție față de fenomenul războiului nevăzut. Acești oameni au mintea împrăștiată la orice altceva, ei nici nu înțeleg că în jurul lor și în ei înșiși se duce un război teribil.

Nu înțeleg că sunt robii unor patimi grele care le vor pierde sufletul. Fără atenție și fără înțelegerea războiului nevăzut, acești oameni sunt din start dezarmați, nici nu înțeleg de ce și cu cine trebuie să lupte. Sunt oamenii care au atenția orientată spre orice, dar nu spre ceea ce este mai important în această viață: sufletul lor, gândurile lor, viața lor, ei înșiși, mântuirea lor.

„Căldiceii reci“ sunt toți aceia care, din naivitate, cred că sensul vieții lor este să se dedice pentru ajutorarea și învățarea altor oameni și că atenția asupra sufletului lor este neimportantă: doctori, scriitori, jurnaliști, voluntari, activiști pentru drepturile omului, animalelor și naturii, politicieni, juriști, avocați, magistrați, militari, asistenți sociali, profesori, etc.

De asemenea, intră aici toți oamenii care au atenția ocupată cu orice altceva, dar nu cu sufletul și gândurile lor: casa, grădina, hobby-uri, citit, meșteșugit, tehnologii, IT, filme, muzică, jocuri, prietenii, amicii, rudele, copiii, soțul/soția, societate, restaurante, cluburi, baruri, relații sociale, sex, rețele de socializare pe internet, enciclopedism, conspiraționism, scenariile oculte, planuri secrete, istorii secrete, politică, OZN-uri, cosmos, spațiul, distracții, presă, turism, preocuparea pentru autodezvoltarea personală, arhitectură, mobilier, ambianță, mașini, rachete, armament, boli, descoperiri, literatură, scientism.

Sunt oamenii aflați pe muchie de cuțit, care oricând prin lipsa de atenție asupra propriului suflet și prin puterea patimilor care îi controlează pot rămâne blocați de partea răului și să fie pierduți pentru mântuire. Sunt oameni aflați în ceasul al 12-lea, pentru care Dumnezeu ia măsuri deosebite, hotărâte și ferme.

Problema cu acești „căldicei“ este că, deși au cunoaștere morală și chiar cunoaștere spirituală, nu o pun în aplicare. Deși vor să facă bine altor oameni și să schimbe lumea, problema lor este că nu doresc să înceapă această schimbare cu ei înșiși. Adică da, desigur, să facem organizații, ONG-uri, să ajutăm oamenii, să facem o lume mai bună, să ne luptăm cu sistemul corupt, să ne luptăm eroinic cu răul din lume.

Dar mai buni să fie ceilalți, nu noi înșine. Mai bine să vedem răul din ceilalți în loc să vedem răul din noi înșine. Lupta pentru acești „căldicei“ este doar exterioară, cu forțele din afară, niciun moment nu se gândesc la lupta cu ei înșiși, cu patimile și gândurile lor.

Și de aici încep problemele, pentru ambele tipuri de „căldicei“. Pentru a-i scoate din trândăvie și nepăsare pe unii și a le aduce acasă atenția la alții, Dumnezeu trebuie să ia

măsuri ferme, energice și dure.

Iar ceea ce face Dumnezeu este simplu: îi lasă pe toți acești oameni „de bine” în puterea degeneraților. Îi lasă pentru câțiva ani în puterea răului, să simtă și să înțeleagă chiar și pentru o scurtă perioadă de timp ce înseamnă să fii definitiv arvunit răului.

Practic, rațiunea de a fi a degeneraților pe acest pământ este dedicată oamenilor „câldicei”. De obicei, un om normal, obișnuit, este lăsat timp de 3–10 ani în puterea a 1–3 degenerați. La mai mult de 3 degenerați un om obișnuit nu face față, iar mai mult de 10 ani nu rezistă din punct de vedere biologic și psihic.

Există însă oameni foarte orgolioși și foarte mândri, cu slavă de sine, pe care Dumnezeu îi lasă în puterea unui degenerat și o viață întreagă, dacă între timp nu se trezesc. Vor fi expuși și lăsați în puterea prădătorilor degenerați toți aceia care sunt nepăsători în a se lupta cu patimile din interior.

Teologia ne spune clar care sunt patimile de moarte ale sufletului, pentru care Dumnezeu ne va lupta în exterior. Deci dacă te regăsești în lista de mai jos (stabilită de Sfântul Vasile cel Mare), nu te mira că dorințele nu ți se împlinesc, că ai mereu de a face cu indivizi agresivi, că ești mereu înșelat (bani, promisiuni), mințit, furat, sabotat, că muncești pentru ca alții să trăiască bine în timp ce tu nu ai ce mânca, că ești robul patimilor alimentare care te transformă într-un obez etc.

În momentul în care iei decizia conștientă de a avea o „viață lucrătoare”, adică de a lupta cu patimile care te stăpânesc, ca o minune viața ți se va schimba în bine. Pas cu pas. Cu fiecare pas și luptă câștigată cu tine însuși, cu atât vei fi mai puțin dependent de degenerați și vei trăi din punct de vedere material și relațional o viață mai împlinită și mai fericită.

Lista patimilor, enunțată de Sfântul Vasile cel Mare:

- iubirea de sine, care duce la iubirea de plăcere, iubirea de avere, iubirea de mărire;
- orgoliul;
- mândria, care duce la trufie, superioritate, slavă deșartă, îngâmfare, ipocrizie, megalomania, aroganță, înfumurare, lăudăroșenie, nerușinare, infatuare, mulțumire de sine, siguranță de sine, atotștiință, contradicere, învățarea celorlalți, judecarea celorlalți, dispreț;
- invidia, care duce la complot, mânie, dușmănie, ceartă, nemulțumire, luarea în râs, bucuria de răul altuia, ură, ținerea de minte a răului, uciderea, sabotarea celor din jur;
- iubirea de bani și lăcomia de avere, care duce la mărturia mincinoasă, lăcomie, minciună, nemilostivire, vicleșug, nedreptate, furt, batjocorirea celor sfinte, cămătărie, închinarea la idoli;
- desfrânarea, care duce la sodomie, onanie, corupție, silnicie, bestialitate, adulter, nefrica de Dumnezeu;
- lăcomia pântecelui, care duce la risipă, beție, furt, senzualitate, lingușire, nerușinare, nesăturare, neînfrânare;
- trândăvia, care duce la deznădejde, lene, nepăsare, neglijență, impietate, necredință, amânare;
- mânia, care duce la nebunie, blasfemie, cruzime, tulburarea minții, spaima trupului, ocară, prostie, ucidere, ranchiună, resentiment, lipsă de iubire, umor de prost gust, acreală, iritare, neliniște, agresivitate introiectată și proiectată asupra celor din jur,

ținerea de minte a răului;

- frica, care duce la teamă, spaimă, groază, îngrijorare, neliniște, disperare, repulsie față de provocările vieții, lipsă de curaj;
- întristarea, care duce la lipsa de mâhnire pentru căderea în păcat, oboseala sufletului, lipsa de bucurie, neliniște, îngrijorare;
- acedia, care duce la lene și întunecare sufletească, dezgust, aversiune, oboseală, descurajare, melancolie, somnolență, nemulțumire, nestatornicie.

Când este vorba de patimi și păcate, cu adevărat „cui pe cui se scoate”. Patima interioară atrage patima exterioară, degenerarea interioară atrage degenerarea exterioară. În acest proces un degenerat se autodistruge iar un degenerat se salvează. Poate părea cinic și dur și așa și este. Dar este eficient și dă rezultate.

Dintre cei aflați sub puterea unor patimi, un tratament ultra special vor primi în viață cei orgolioși și cei mândri. Acest lucru se datorează rezistenței psihice și emoționale deosebite pe care acești oameni le au. Acest lucru determină din partea lui Dumnezeu măsuri grele pe termen lung, care ar omorî pe oricare alt om. Este o vale a plângerii viața oamenilor orgolioși și mândri, pentru ei viața este un război total.

Orgolioșii și mândrii vor atrage în viața lor oameni deosebit de periculoși și păguboși, precum invidioșii, orgolioșii, desfrânații, agresivii, iubitorii de bani și slavă de sine. Consecința acestor legături periculoase cu oameni foarte bolnavi sufletește este că acești oameni sunt mereu vânduți, umiliți, sabotati, trădați, furați și înșelați în tot ceea ce fac în viață, de toată lumea: parteneri de viață, colegi de muncă, parteneri de afaceri. Toată munca și tot efortul lor este supus unui sabotaj al celor din jur.

Este o viață de coșmar cea pe care o au oamenii orgolioși. Vor vedea că muncesc cât zece, dar primesc de la viață de-abia să aibă ce mânca. Își pun firește întrebări, dar, de obicei, nu înțeleg de unde li se trage ghinionul în viață.

Însă faptul că sunt vânduți la fiecare pas și de către toți oamenii va fi un lucru receptat și înțeles imediat de orgolioși. Vor trăi pe viu cruzimea de a fi vânduți sub toate formele posibile de toți oamenii în care cred: proprii copii, propria soție (propriul soț), rude de gradul I, colegi de muncă, amici, vecini, prieteni din copilărie, șefi, superiori, subordonați.

Deși orgolioșii sunt oameni de o rezistență psihică ieșită din comun, datorită acestor vânzări de la apropiați, pentru a nu se prăbuși psihic și a nu ajunge la sinucidere, Dumnezeu le lasă totuși dragostea, suportul și ajutorul părinților, care îi vor ajuta neîncetat. Este singurul sprijin permis și acceptat de Dumnezeu pentru ei. În rest, vor avea parte de războiul tuturor, vor fi vânduți și trădați de oricine și oricând.

Orgoliul atrage oamenii invidioși, roși în interior de patimi urâcioase. De asemenea, orgolioșii sunt neîncetat puși în situații umilitoare care le vor provoca o suferință emoțională deosebită. Cu cât este mai dură „vânzarea” orgoliosului, cu cât este mai mare durerea lui sufletească, cu atât mai bine.

În momentul însă în care înțeleg de unde li se trag problemele și încep să lupte cu orgoliul din interior, viața lor se schimbă radical, războiul extern cu cei din jur încetează. Situațiile umilitoare se opresc, indivizii invidioși care-i sabotau cu ură își schimbă atitudinea sau ies din viața lor. Ideea fundamentală este următoarea: ai tu grijă să te lupți cu orgoliul (mândria, patimile) din interior, că are Dumnezeu apoi grijă

să regleze viața ta exterioară.

Pentru cei care din lipsă de disciplină, nepăsare, lipsă de atenție și trândăvie nu se luptă în interior cu patimile descrise mai sus, sau nu reușesc să le învingă, acestea vor trece la copiii lor care, la fel ca ei, vor fi „munciți” în exterior de degenerați.

Deci avem grijă să le transmitem copiilor educație, instrucție și suport material și avem mare grijă să NU le transmitem și patimile sufletului nostru, deoarece vor pătimi pentru ele. Până nu se vor elibera de patimile moștenite, nu se vor putea bucura de nimic altceva din ce le lăsați.

Dacă ești un „căldicel” mai cald, ești spectator al puterii propriilor patimi. Ești atent la tine însuși, dar nu ai chef să te lupți cu patimile care te controlează. Patimile sunt ușoare și dulci, și plăcute, este greu de ieșit din puterea lor.

Nicio problemă, Dumnezeu știe asta. Și te va ajuta și forța să ieși din starea de trândăvie în care te găsești, aplicând metoda verificată: sacrifică trupul dar salvează sufletul. Dumnezeu te va lăsa timp de 5–10 ani să faci o ascultare de sclavie față de degenerați, care aproape te vor omorî fizic și psihic.

Te vor strivi sub puterea urii lor ca pe o insectă nefolositoare. Printr-o minune vei scăpa cu viață din mâinile degeneraților. Degenerații vor „da” în tine așa tare și dur, zi de zi și ceas de ceas, că apoi după acest tratament vei prefera de 1000 de ori războiul cu tine însuși decât războiul cu degenerații.

Ești un „căldicel” ceva mai rece, nici măcar nu ești atent la tine însuși, la patimile tale. Ești un om bun și vrei să-i salvezi pe ceilalți, lupți și muncești pentru binele omenirii, animalelor, plantelor, orfanilor, balenelor, planetei, cosmosului, etc.

Așa plin de bunătațe și intenții bune cum ești tu, Dumnezeu te va arunca vreo 10 ani în groapa cu lei, până înțelegi că în primul rând trebuie să lupți pentru propria salvare și că trebuie să ai „acasă” atenția gândurilor.

Nu este permis să lași mintea să fie sclava gândurilor negative sau deșarte, căci acestea te fac slab să lupți cu gândurile patimilor. Trebuie să fii stăpân pe propriul câmp mental și trebuie să lupți cu gândurile patimilor. Simpla amintire a anilor de sclavie în puterea degeneraților îți va da frisoane și vei face tot ce este omenește posibil pentru a nu ajunge din nou în puterea lor.

Pe toți acești „căldicei”, care cred că pot trece prin viață fără să fie luptători cu propriile patimi și gânduri, pentru a-i scoate din amorțeală, nepăsare, paralizie și lipsă de atenție, Dumnezeu îi lasă să fie luptați cu sălbăticie în exterior și să aibă parte de un război crâncen din partea degeneraților. Nu vrei lupta ta în interior, nicio problemă, vei fi forțat să te lupți înzecit în exterior cu armata degeneraților demonizați, care te vor călca în picioare.

Astfel, „căldiceii” cei buni la suflet și cu conștiința morală, care fac pe voluntarii și învățătorii de oameni, care fac pe oamenii civilizați și responsabili, vor avea parte din partea degeneraților de un tratament special timp de 5–10 ani.

„Căldiceii” vor fi încontinuu și fără pauză: trădați, vânduți, exploatați, umiliți, furați, sabotați, desconsiderați, neplătiți, respinși, puși în tot felul de situații umilitoare continui, fără credibilitate, agresati fizic/verbal/emoțional, părăsiți de partenerii de cuplu, înșelați de partenerii de afaceri, șantajați, trădați, bârfiti, urâți, vorbiți de rău, vor avea neîncetat probleme medicale, juridice, familiale, financiare.

Toate mizeriile posibile de care sunt capabili degenerații se vor sparge în capul bunilor

„căldicei“. Și asta încontinuu, zi de zi și ceas de ceas, timp de câțiva ani. De obicei, sunt suficienți 2–5 ani să fii lăsat în puterea degenerațiilor pentru a te „trezi“ și înțelege că pe lumea asta nu există pace.

Ori îți duci tu singur războiul tău interior cu gândurile și patimile, ori vei avea parte de războiul exterior al degenerațiilor, cu care nu este de glumă. Nu este nicio îndoială în acest sens, te asigur. Vei înțelege rapid, cu degenerații nu este de glumit.

Dacă în viața personală are doar 1 degenerat, un om obișnuit începe după doar 2–3 ani să chițăie și să fie disperat să scape din capcana în care își trăiește viața. Și de obicei îi mai trebuie încă 2–3 ani să înțeleagă de unde i se trage problema, ce vrea Dumnezeu de la el și încă alți 2–3 ani să–și înceapă hotărât lupta personală în interior.

În general putem vorbi de aproximativ 2–10 ani până când individul nepăsător să înceapă hotărât procesul de despătimire, respectarea celor Sfinte, lucrarea unei pravile zilnice de rugăciune, lucrarea virtuților sufletului, ținerea posturilor, privegherea gândurilor.

Aceste constatări empirice cu privire la armata degenerațiilor înseamnă următoarele lucruri:

- în toate țările lumii există un număr mare de „căldicei“ care trebuie salvați și aduși mai repede decât de obicei pe drumul luptei interioare cu patimile și gândurile.
- nu mai este timp pentru salvarea sufletelor „căldiceilor“. Probabil evenimente majore vor veni curând peste noi, timpuri apocaliptice ne așteaptă. Fiind criză de timp, se pune presiune maximă pe „căldicei“, pentru a trezi pe cât mai mulți dintre ei, înainte de a veni potopul morții peste ei.
- este ultima strigare și încercare a lui Dumnezeu de a opri procesul de ansamblu al degenerării în masă a popoarelor ortodoxe, înainte ca El să ia măsurile cunoscute pentru purificarea unui popor care trece de nivelul critic al degenerării: criză economică majoră, secetă, foamete, război civil, cutremure, război extern.

Problematika răului pe pământ este una falsă, de distragere a atenției de la aspectele care contează. Așa cum spunea și psihiatrul Scott Peck, bătălia cu Răul deja s–a dat în urmă cu 2.000 ani în urmă. Răul a fost deja definitiv învins. Mântuitorul Iisus Hristos a învins păcatele omenirii, Iadul, moartea, „Răul în sine“ de care vorbea prințul Sturdza. Tot ce trăim de peste 2.000 ani este doar disperarea acestui „Rău în sine“ de a pierde cât mai mulți oameni, înainte de a doua venire a Mântuitorului Iisus Hristos.

Procesul „tranziției de fază“ este deja început în Univers de mii de ani și estimările neoficiale prevăd că în aproximativ 70 ani galaxia noastră va fi transformată de unda de șoc a „tranziției de fază“ (în engl. – „phase transition“) într-un „cer nou“ și „pământ nou“.

Un indicator al faptului că ne aflăm în ultimul ceas este modul cum sunt „treziți“ la realitate, atenție și prezență conștientă copiii de vârstă școlară. Observațiile empirice și sfaturile unor duhovnici spuneau că de obicei un om este lăsat în pace până spre 30 ani, după aceea începând „bătaia“ degenerațiilor, pentru eliberarea sufletului de patimi.

Realitatea ultimilor ani ne arată însă că presiunea degenerațiilor asupra „căldiceilor“ începe timpuriu, de la vârsta de 5–7 ani. În rolul degenerațiilor, școlile cunosc

experiența unor copii cu „tulburări de comportament“, care iau în colimator exact pe copiii cu deficiențe de atenție și prezență conștientă, leneși, nepăsători, șmecherași și autosuficienți, într-un cuvânt „călduți“.

Pe principiul „atenția învinge șmecheria“, copiii „căldicei“ învață de nevoie încă de mici că trebuie să fie neîncetat în gardă, atenți și prezenți, că nu au voie să-și lase mintea împrăștiată.

Altfel o încasează, în aspectele exterioare ale vieții lor. Sunt lecții de viață la nivel mic și aparent neimportante, dar ele pun deja bazele luptei cu ei înșiși de mai târziu, când va apărea pericolul să o încaseze suflutește, la interior. Este un grav semnal de alarmă pentru oamenii adulți că lecția de viață a degenerării se aplică deja la vârste atât de fragede. Cum ne spunea Marin Preda, timpul nu mai are răbdare.

Degenerații ne atrag atenția că singurii răspunzători pentru ceea ce se va întâmpla în viitor suntem fiecare dintre noi. Nu putem arunca vina pe nimeni altcineva și în niciun caz pe degenerați. Ei din start sunt considerați pierduți. Nu pentru ei ține Dumnezeu lumea.

Puterea și extinderea degenerațiilor este direct proporțională cu lipsa de credință a oamenilor în Dumnezeu. În realitate puterea este a noastră, a oamenilor simpli. Noi suntem cei care dăm indirect degenerațiilor puterea. Puterea lor nu le este inerentă. Ei au doar atâta putere câtă lipsă de credință în Dumnezeu avem noi.

Este alegerea noastră să avem în suflete frică, trândăvie, nepăsare, ură, orgoliu, mărire de sine, slavă deșartă, mândrie și alte păcate de moarte. Acestea sunt cele care ne slăbesc puterea sufletului și care lasă loc degenerațiilor să ne intre în casă și în viață.

În urma înțelegerii teologiei degenerării apare o concluzie surprinzătoare: **noi, oamenii simpli și obișnuiți, care credem că suntem departe de răspunderea lumii, suntem în realitate cei mai răspunzători.**

Răul este puternic sau slab în această lume nu prin planurile și acțiunile oamenilor puternici ai lumii, ci în funcție de viața oamenilor simpli. Mai exact, Dumnezeu le „împrumută“ degenerațiilor putere în relație directă cu credința, patimile, alegerile, gândurile, intențiile, vorbele și faptele oamenilor.

Aici este secretul. În realitate un om simplu, fără „putere lumească“, este de fapt mai „puternic“ și mai „important“ în calculul deciziei lui Dumnezeu decât un director dintr-o firmă sau instituție. Ceea ce intenționează, vorbește, face și gândește acest om simplu are din perspectiva desfășurării vieții o mai mare importanță decât ceea ce fac oamenii cu putere de decizie.

În evaluarea lui Dumnezeu și din perspectiva desfășurării vieții mult mai important este angajatul simplu, fără putere în firmă/instituție și nu managerul/directorul care o conduce. **În calculul deciziei lui Dumnezeu pentru desfășurarea vieții contează puțin activitatea și deciziile profesionale ale unor directori, ceea ce real contează sunt patimile, gândurile, vorbele, intențiile și faptele angajaților care sunt subordonați acestor manageri.**

Deci perspectiva unor cutremure, activări de vulcani, molime (ciumă), război civil sau mondial nu este în puterea „răului vizibil“, pe care îl cunoaștem de pe internet: cei 12 indivizi demonizați iluminați, cele 13 familii generațional sataniste, cei 300 de olimpici, CFR, masoneria, organizațiile oculte, conducerea serviciilor secrete SVR, CIA, MI-6, Mossad sau altele de calibrul greu. Decizia pentru astfel de evenimente poate fi

a lor, dar nu și puterea reală, nu și posibilitatea de a se realiza faptic aceste planuri. Aruncarea exclusivă a vinei pentru problemele din viețile noastre pe conspirațiile și organizațiile oculte–secrete este tot o manipulare și tot o distragere a atenției de la obiectivul principal al vieții – îndumnezeirea Sinelui omului.

În acest moment sunt sute de cărți și documentare disponibile gratuit pe internet care detaliază cu precizie rolul negativ din ultimii 2.000 de ani al tuturor factorilor enumerați în evoluția istoriei omenirii. Nu contest aceste fapte și gradul major de criminalitate a planurilor oculte satanice care s-au desfășurat contra omenirii.

Realitatea lor obiectivă este bine documentată.

Dar un aspect major nu se arată cu privire la toate aceste materiale create cu scop manipulator. Și anume, nu spun oamenilor de unde au avut și au puterea toți acești factori oculti. Iar răspunsul la această întrebare este simplu și dureros.

Puterea tuturor acestor factori nocivi vine de fapt de la noi înșine, din noi înșine: din slăbiciunile noastre, patimile noastre, alegerile noastre, gândurile noastre, credința noastră, încrederea noastră în Dumnezeu.

Niciun factor ocult nociv nu are putere din el însuși sau din altă parte. Ei au doar atâta putere câtă dorește Dumnezeu că trebuie să aibă, în relație directă cu credința oamenilor în El, în Dumnezeu. **Niciun plan ocult nu are putere și nu se va mai îndeplini dacă noi oamenii ne reîntoarcem cu mintea și preocuparea către Dumnezeu.**

Deci atenția noastră nu trebuie să fie orientată obsesiv doar spre puterea forțelor oculte care este un efect, ci atenția noastră trebuie să fie orientată spre slaba (inexistentă) noastră credință în Dumnezeu, care este cauza pentru care toate au loc.

Puterea factorilor nocivi secreți și oculti care ne distrug viețile vine de la noi înșine. În mod indirect – prin decizia lui Dumnezeu, noi înșine stabilim câtă putere alocăm să aibă armata degenerațiilor care ne ține în sclavie. Prin gradul nostru de credință în Dumnezeu, noi suntem aceia care decidem câtă putere să aibă forțele oculte.

Lipsa noastră de credință sporește neconținut puterea factorilor oculti care ne controlează.

Perspectiva unor vremuri apocaliptice nu stă în puterea răului cu toate forțele lui subordonate. Perspectiva unui război mondial este desigur în puterea lui Dumnezeu și El va lua decizia finală. Dar asta nu înainte de a vedea care este rezultatul acțiunii degenerațiilor asupra „căldiceilor“.

Întrebarea este câți „căldiceii“ se vor întoarce la credință? Câți dintre noi vom abandona trândăvia, dulceața patimilor și lipsa de atenție și ne vom dedica cu hotărâre gândurilor noastre împrăștiate și eliberării de patimi? Câți dintre noi vom face acest pas? Aceasta este întrebarea care se pune. Ori termenul limită se apropie și numărătoarea se va face rapid.

Iar dacă la acel moment nu vom fi suficienți „căldiceii“ treziți la credință, atunci ne-am ales singuri o moarte rapidă pentru noi și copiii noștri. Sunt suficiente stocurile uriașe de arme nevândute și suficiente pretexte de război ca să murim cu toții, noi și copiii noștri în tranșeele înghețate ale unui război care nu este al nostru.

Dacă ar fi să ne luăm după profețiile și viziunile în duh ale marilor sfinți din secolul XX, dacă continuăm procesul de degenerare, România riscă să piardă într-un cataclism militar și geologic peste 90% din populație, procent de altfel similar pentru toate țările

supuse degenerării.

De fapt, este vorba despre decizia și efortul fiecăruia dintre noi de a avea credință în Dumnezeu și a lupta pentru mântuirea propriului suflet. Și asta deoarece Dumnezeu respectă libertatea noastră de alegere, Dumnezeu ne respectă statutul de ființe divine. Decizia dacă purificarea va fi externă prin cutremure, uragane, boli, epidemii, război, falimente, etc., sau prin lupta internă cu patimile și gândurile este de fapt a noastră, a oamenilor obișnuiți, a fiecăruia dintre noi.

Este vorba de decizia fiecăruia dintre noi de a începe lupta cu patimile și gândurile din interior și de a avea dorința de despățimire.

Acesta este mesajul final al acestei cărți. Puterea pe care o au degenerații asupra noastră depinde în totalitate de noi, oamenii simpli și anonimi de pe stradă, care ne străduim să ne creștem copiii și să avem o viață normală.

Din perspectiva omului simplu, puterea pe care o au degenerații asupra noastră depinde exclusiv de patimile, vorbele, gândurile, intențiile, alegerile și faptele noastre, de dragostea și credința noastră în Dumnezeu.

A ști ce înseamnă Răul și a lupta împotriva Răului înseamnă de fapt a ști ce înseamnă Adevărul și Binele și a lucra Adevărul și Binele în toate formele lor, prin întreg conținutul vieții noastre: gânduri, priviri, vorbe, intenții, alegeri, decizii, fapte, milostenie, despățimire, credință în Dumnezeu, viață bisericească.

ANEXA 1 – „Psaltirea binecuvântărilor“ a Sf. Arsenie Capadocianul

„DIFERITELE CAZURI ÎN CARE SE CITESC PSALMII

Psalmul 1: *(Fericit bărbatul, care nu a umblat)*

Atunci când plantează pomi sau viță de vie, ca să rodească.

Psalmul 2: *(Pentru ce s-au tulburat neamurile?)*

Pentru ca Dumnezeu să-i lumineze pe cei care merg la congrese.

Psalmul 3: *(Doamne, de ce s-au înmulțit cei ce mă necăjesc?)*

Pentru ca să se depărteze răutatea de la oameni; pentru ca să nu-i chinuiască și să-i mârșnească pe nedrept pe semenii lor.

Psalmul 4: *(Când Te-am chemat, m-ai auzit)*

Pentru ca Dumnezeu să-i vindece pe oamenii sensibili, care s-au imbolnăvit de melancolie din pricina purtării oamenilor nemiloși.

Psalmul 5: *(Grauirile mele ascultă-le, Doamne)*

Pentru ca Dumnezeu să vindece ochii răniți, loviți de omul rău.

Psalmul 6: *(Doamne, nu întru mânia Ta să mă cerți)*

Pentru ca Dumnezeu să-l slobozească pe omul căruia i s-au făcut farmece.

Psalmul 7: *(Doamne Dumnezeul meu, în Tine am nădăjduit)*

Pentru cei care au pățimit de frica, de înfricoșările și de amenințările oamenilor răi.

Psalmul 8: *(Doamne Dumnezeul meu, cât de minunat este Numele Tău)*

Pentru cei care au pățimit rău de la demoni sau de la oamenii vicleni.

Psalmul 9: *(Mărturis-mă-voi Ție, Doamne... povesti-voi toate)*

Pentru ca să înceteze să te mai înfricoșeze demonii în somn sau cu închipuiri în timpul zilei.

Psalmul 10: *(În Domnul am nădăjduit)*

Pentru soții cu inimă împietrită care se ceartă și se despart. (Când îl chinuiește pe nedrept cel aspru sau cea aspră pe cel sensibil).

Psalmul 11: *(Mântuiește-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios)*

Pentru cei nebuni care au și răutate și fac rău oamenilor.

Psalmul 12: *(Pană când, Doamne, mă vei uita până în sfârșit?)*

Pentru cei care suferă de ficat.

Psalmul 13: *(Zis-a cel nebun întru inima sa: nu este Dumnezeu)*

Pentru izgonirea demonului înfricoșător (De trei ori pe zi, trei zile).

Psalmul 14: *(Doamne, cine va locui în locașul Tău?)*

Pentru ca hoții să-și schimbe gândul și să se întoarcă fără izbandă și pocăiți.

Psalmul 15: *(Păzește-mă, Doamne, că întru Tine am nădăjduit)*

Ca să se afle cheia când s-a pierdut.

Psalmul 16: *(Auzi, Doamne, dreptatea mea)*

Pentru mare clevetire (De trei ori pe zi, trei zile).

Psalmul 17: *(Iubi-Te-voi, Doamne, vârtutea mea)*

Atunci când se face cutremur sau calamitate, potop de ape și trăsnete.

Psalmul 18: *(Cerurile spun slava lui Dumnezeu)*

Pentru ca mamele să se slobozească la nașterile lor.

Psalmul 19: *(Auză-te Domnul în ziua necazului)*

Pentru soții care nu fac copii datorită unei infirmități, pentru ca să-i vindece Dumnezeu și să nu se despartă.

Psalmul 20: *(Doamne, întru puterea Ta se va veseli împăratul)*

Pentru ca Dumnezeu să înmoaie inimile bogaților, pentru a face milostenie celor săraci.

Psalmul 21: *(Dumnezeule, Dumnezeul meu, ia aminte)*

Pentru ca Dumnezeu să împiedice incendiile, pentru ca să nu se facă rău.

Psalmul 22: *(Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi)*

Pentru ca Dumnezeu să îmblanzească copiii neastâmpărați și neascultători, care îi mâhnesc pe părinții lor.

Psalmul 23: *(Al Domnului este pământul și plinătatea lui)*

Pentru ca să se deschidă ușa, atunci când se pierde cheia.

Psalmul 24: *(Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu)*

Pentru oamenii pe care îi pizmuește mult diavolul și le aduce mereu piedici în viața lor, ca să cârtească.

Psalmul 25: *(Judecă-mă, Doamne, că eu întru nerăutate am umblat)*

Atunci când cere cineva ceva bun de la Dumnezeu, pentru ca să i-l dea fără să-l vatăme.

Psalmul 26: *(Domnul este luminarea mea și mântuitorul meu)*

Pentru ca Dumnezeu să-i păzească pe săteni de oștirile vrăjmașe, ca să nu facă rău oamenilor și jafuri în gospodăriile lor.

Psalmul 27: *(Către Tine, Doamne, voi striga)*

Pentru ca Dumnezeu să-i vindece pe cei bolnavi de neurastenii și pe toți cei care suferă de nervi.

Psalmul 28: *(Aduceți Domnului, fii ai lui Dumnezeu)*

Pentru cei care suferă de rău de mare și se tem când este furtună mare.

Psalmul 29: *(Înălța-Te-voi, Doamne, că m-ai ridicat)*

Pentru cei care se primejduiesc departe, printre popoarele barbare și necredincioase, ca să-i păzească Dumnezeu pe ei, iar pe aceia să-i lumineze și să-i îmblanzească, ca să-L cunoască pe Dumnezeu.

Psalmul 30: *(În Tine, Doamne, am nădăduit)*

Pentru ca Dumnezeu să dea belșug semănăturilor și roadelor din pomi, atunci când vremea nu este prielnică.

Psalmul 31: *(Ferițiți căroră s-au iertat fărădelegile)*

Pentru ca să afle călătorii drumul, atunci când se rătăcesc și se chinuiesc.

Psalmul 32: *(Veseliți-vă, dreptilor, întru Domnul)*

Pentru ca Dumnezeu să descopere adevărul în privința celor închiși pe nedrept, ca să fie eliberați.

Psalmul 33: *(Binecuvânta-voi pe Domnul în toată vremea)*

Pentru cei care se află în agonia morții, când sunt chinuți de demoni în ceasul morții sau pentru oștirile vrăjmașe, atunci când amenință să calce hotarele ca să facă rău.

Psalmul 34: *(Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate)*

Pentru ca Dumnezeu să-i slobozească pe oamenii plini de bunătate de cursele oamenilor vicleni care își bat joc de oamenii lui Dumnezeu.

Psalmul 35: *(Zis-a călcătorul de lege întru sine sa)*

Pentru a se șterge cu desăvârșire vrăjmășia de după certuri sau neînțelegeri.

Psalmul 36: *(Nu râvni celor ce viclenesc)*

Pentru oamenii răniți profund de crimele făcătorilor de rele.

Psalmul 37: *(Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine)*

Când te dor maxilarele din pricina dinților stricați.

Psalmul 38: *(Zis-am: «Păzi-voi căile mele»)*

Pentru ca oamenii cei părăsiți și nefericiți să găsească de lucru, ca să nu se întristeze.

Psalmul 39: *(Așteptând am așteptat pe Domnul)*

Pentru ca să revină dragostea între șefi și funcționari, atunci când se creează neînțelegeri.

Psalmul 40: *(Fericit cel ce înțelege pe sărac și pe sărman)*

Pentru ca mamele să se slobozească la naștere, când au naștere prematură.

Psalmul 41: *(În ce chip dorește cerbul)*

Pentru tineri când se îmbolnăvesc de dragoste, când este rănită o persoană și se întristează.

Psalmul 42: *(Judecă-mă, Dumnezeule, și apără dreptatea mea)*

Pentru ca să fie sloboziți cei robiți din temnițele neamului vrăjmaș.

Psalmul 43: *(Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit)*

Pentru ca Dumnezeu să descopere adevărul soților care nu se înțeleg, ca să se împace.

Psalmul 44: *(Răspuns-a inima mea cuvânt bun)*

Pentru oamenii care suferă de inimă sau de rinichi.

Psalmul 45: *(Dumnezeu este scăparea noastră și puterea)*

Pentru tinerii pe care vrăjmașul îi împiedică să facă familie (să se căsătorească).

Psalmul 46: *(Toate neamurile bateți din palme)*

Pentru a se liniști slujitorul sau robul când fuge rănit sufletește de la stăpanul său și să afle de lucru.

Psalmul 47: *(Mare este Domnul și lăudat foarte)*

Atunci când se fac mari catastrofe și jafuri de către cete de pirați barbari.

(Să se citească continuu 40 de zile).

Psalmul 48: *(Auziți acestea toate neamurile)*

Pentru cei ce fac munci primejdioase.

Psalmul 49: *(Dumnezeul dumnezeilor, Domnul, a grăit)*

Pentru ca oamenii rătăciți să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, ca să se mântuiască.

Psalmul 50: *(Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare milă Ta)*

Atunci când din pricina păcatelor noastre vine mânia pedagogică a lui Dumnezeu (epidemie de boală și de moarte la oameni sau la animale).

Psalmul 51: *(Ce te fălești întru răutate, puternice?)*

Pentru ca stăpânitorii împietriți la inimă să se pocăiască și să se facă milostivi, ca să nu chinuiască poporul.

Psalmul 52: *(Zis-a cel nebun întru inima sa: Nu este Dumnezeu)*

Pentru ca Dumnezeu să binecuvânteze mrejele ca să se umple de pește.

Psalmul 53: *(Dumnezeule, întru Numele Tău mântuiește-mă)*

Pentru ca Dumnezeu să-i lumineze pe cei bogați care au robi cumpărați, ca să-i slobozească.

Psalmul 54: *(Auzi, Dumnezeuule, rugăciunea mea)*

Pentru ca să se restabilească numele cel bun al familiei care a fost clevetită.

Psalmul 55: *(Miluiește-mă, Dumnezeuule, că m-a călcat omul)*

Pentru cei sensibili care au fost răniți suflaște de semenii lor.

Psalmul 56: *(Miluiește-mă, Dumnezeuule, miluiește-mă)*

Pentru oamenii care suferă de durere de cap din pricina multei mâhniri.

Psalmul 57: *(Oare cu adevărat grații dreptate)*

Pentru ca să se îndrepte spre bine lucrurile celor care lucrează pentru bine, să împiedice Dumnezeu orice lucrare vicleană a demonilor sau a oamenilor pizmași.

Psalmul 58: *(Scoate-mă de la vrăjmașii mei, Dumnezeuule)*

Pentru muți, ca Dumnezeu să le dea grai.

Psalmul 59: *(Dumnezeule, lepădatu-ne-ai pe noi și ne-ai surpat)*

Pentru ca Dumnezeu să descopere adevărul, când este clevetită o mulțime de oameni.

Psalmul 60: *(Auzi, Dumnezeuule, cererea mea)*

Pentru cei care se îngreuiază la lucru, fie din trândăvie, fie din frică.

Psalmul 61: *(Au nu lui Dumnezeu se va supune sufletul meu?)*

Pentru ca Dumnezeu să slobozească din încercări pe omul slab la suflet, care nu are răbdare și cărește.

Psalmul 62: *(Dumnezeule, Dumnezeul meu, către Tine mînesc)*

Pentru a rodi ogoarele și pomii, când este lipsă de apă.

Psalmul 63: *(Auzi, Dumnezeuule, glasul meu)*

Când este mușcat omul de lup sau de câine turbat. (Sfântul le dădea să bea și din apă binecuvântată).

Psalmul 64: *(Ție se cuvinte cântare, Dumnezeuule, în Sion)*

Pentru ca negustorii să aibă binecuvântare, ca să nu pâlăvrăgească și să nedreptățească pe oamenii simpli.

Psalmul 65: *(Strigați Domnului tot pământul)*

Pentru ca cel viclean să nu aducă ghinioane în case și să mîhnească familiile.

Psalmul 66: *(Dumnezeule să Se milostivească spre noi)*

Pentru ca să se binecuvânteze păsările (crescătorile de păsări).

Psalmul 67: *(Să Se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui)*

Să se slobozească maicile care se îngreuiază să lepede, atunci când pățimesc ceva rău.

Psalmul 68: *(Mîntuiește-mă, Dumnezeuule, că au intrat ape)*

Atunci când se fac catastrofe și râurile se revarsă luând case și oameni.

Psalmul 69: *(Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte!)*

Pentru oamenii sensibili care se mîhnesc pentru cel mai mic lucru și se deznădăjduiesc, ca să-i întărească Dumnezeu.

Psalmul 70: *(În Tine, Doamne, am nădăjduit)*

Pentru oamenii părăsiți care devin împovărați din invidia diavolului și ajung la deznădejde, ca să afle ajutor și ocrotire de la Dumnezeu.

Psalmul 71: *(Dumnezeule, judecata Ta dă-o împăratului)*

Pentru ca Dumnezeu să binecuvânteze nouă recoltă, pe care țărani au adus-o în casele lor.

Psalmul 72: *(Cât de bun este Dumnezeul lui Israel)*

Pentru ca să se pocăiască oamenii făcători de rele.

Psalmul 73: *(Pentru ce, Dumnezeule, ne-ai lepădat)*

Pentru ca Dumnezeu să-i păzească pe țăranii care lucrează pe ogoarele lor, atunci când vrăjmașii au înconjurat satul.

Psalmul 74: *(Mărturisi-ne-vom Ție, Dumnezeule)*

Pentru ca să se îmblânzească stăpanul barbar, și să nu-i chinuiască pe semenii lui, pe lucrători.

Psalmul 75: *(Cunoscut este în Iudeea Dumnezeu)*

Pentru mama care se teme la naștere, ca s-o întărească și s-o păzească Dumnezeu.

Psalmul 76: *(Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Dumnezeu)*

Atunci când nu există înțelegere între părinți și copiii, pentru a-i lumina Dumnezeu, ca să asculte copiii pe părinți, iar părinții să arate dragoste.

Psalmul 77: *(Luați aminte, poporul meu, la legea Mea)*

Pentru ca Dumnezeu să-i lumineze pe cei care împrumută, ca să nu-i silească pe semenii lor pentru datoria lor și să fie milostivi.

Psalmul 78: *(Dumnezeule, venit-au neamurile în moștenirea Ta)*

Pentru ca să păzească Dumnezeu satele de jafuri și catastrofe din partea armatelor vrăjmașe.

Psalmul 79: *(Cel ce paști pe Israil, ia aminte)*

Pentru ca să-l vindece Dumnezeu pe om, atunci când i se umflă fața și-l doare tot capul.

Psalmul 80: *(Bucurați-vă de Dumnezeu, ajutorul nostru)*

Pentru ca Dumnezeu să aibă grijă de cei săraci, care sunt lipsiți și se mâhnesc din pricina lipsei și se amărăsc.

Psalmul 81: *(Dumnezeu a stat în adunarea dumnezeilor)*

Pentru ca oamenii să cumpere produsele țăranilor, pentru ca aceștia să nu se întristeze și amărăscă.

Psalmul 82: *(Dumnezeule, cine se va asemăna Ție?)*

Pentru ca Dumnezeu să-i împiedice pe oamenii răi care vor să facă ucideri.

Psalmul 83: *(Cât de iubite sunt locașurile Tale)*

Pentru ca Dumnezeu să păstreze bine toate bunurile casei, animalele și produsele producătorilor.

Psalmul 84: *(Bine ai voit, Doamne, spre pământul Tău)*

Pentru ca Dumnezeu să-i vindece pe oamenii care au fost răniți de tâlhari și au pățimit și din pricina fricii.

Psalmul 85: *(Pleacă, Doamne, urechea Ta)*

Pentru ca Dumnezeu să izbăvească lumea atunci când vine holera și mor oameni.

Psalmul 86: *(Temeliile Sionului în munții cei sfinți)*

Pentru ca Dumnezeu să prelungească viața familiștilor care mai au obligații familiale.

Psalmul 87: *(Doamne Dumnezeul mântuirii mele)*

Pentru ca Dumnezeu să ocrotească pe toți oamenii fără ocrotire, care sunt chinuți de semenii lor nemilostivi.

Psalmul 88: *(Milele Tale, Doamne, în veac le voi cânta)*

Pentru ca Dumnezeu să-i întărească pe oamenii cei bolnăvicioși și neputincioși, pentru a putea lucra, fără să se obosească și să se mâhnească.

Psalmul 89: *(Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă)*

Pentru ca Dumnezeu să dea ploaie atunci când este secetă sau când seacă fântanile, să scoată apă.

Psalmul 90: *(Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt)*

Pentru ca să piară diavolul atunci când se arată omului și-l înfricoșează.

Psalmul 91: *(Bine este a se mărturisi Domnului)*

Pentru ca Dumnezeu să dea înțelepciune oamenilor ca să sporească duhovnicește.

Psalmul 92: *(Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat)*

Pentru ca Dumnezeu să păzească corabia când se primejduiește de furtună puternică pe mare (Aruncă și apă sfințită în cele patru părți ale corăbiei).

Psalmul 93: *(Dumnezeul izbândirilor, Domnul)*

Pentru ca Dumnezeu să-i lumineze pe oamenii cei fără rânduială, care pricinuiesc probleme neamului și tulbură poporul, chinându-l cu neorânduieși și vrăjmășii.

Psalmul 94: *(Veniți să ne bucurăm în Domnul)*

Pentru a nu se apropia vrăjile de cei căsătoriți și a crea probleme și neînțelegeri.

Psalmul 95: *(Cântați Domnului cântare nouă, cântați)*

Pentru ca Dumnezeu să dea auz celor surzi.

Psalmul 96: *(Domnul a împărățit, să se bucure pământul)*

Pentru a se depărta vrăjile de la oameni.

Psalmul 97: *(Cântați Domnului cântare nouă, că lucruri minunate)*

Pentru ca Dumnezeu să dea mângâiere oamenilor întristați, ca să nu se mâhnească peste măsură.

Psalmul 98: *(Domnul a împărățit, să se mânie popoarele)*

Pentru ca Dumnezeu să-i binecuvânteze și să-i umple de Har pe tinerii care vor să se afierosească Lui.

Psalmul 99: *(Strigați lui Dumnezeu tot pământul)*

Pentru ca Dumnezeu să binecuvânteze și să împlinească dorințele dumnezeiești ale oamenilor.

Psalmul 100: *(Milă și judecată voi cânta Ție, Doamne)*

Pentru ca Dumnezeu să dea harisme oamenilor făcători de bine, ca să-i ajute pe semenii lor.

Psalmul 101: *(Doamne, auzi rugăciunea mea, și strigarea mea)*

Pentru ca Dumnezeu să-i binecuvânteze pe oamenii cu funcții înalte, ca să ajute lumea cu bunătate și înțelegere.

Psalmul 102: *(Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul, și toate cele dinlăuntrul meu)*

Pentru a veni ciclul (la femei) când intarzie.

Psalmul 103: *(Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul; Doamne Dumnezeul meu)*

Pentru ca Dumnezeu să binecuvânteze bunurile oamenilor, ca să nu fie lipsiți și să se mâhnească, ci să slăvească pe Dumnezeu.

Psalmul 104: *(Mărturișiți-vă Domnului și chemați)*

Pentru ca oamenii să se pocăiască și să-și mărturisească păcatele lor.

Psalmul 105: *(Mărturișiți-vă Domnului....Cine va grăi)*

Pentru ca Dumnezeu să-i lumineze pe oameni, ca să nu se abată din calea mântuirii.

Psalmul 106: *(Mărturișiți-vă Domnului....Să zică)*

Pentru ca Dumnezeu să ridice sterpiciunea femeilor.

Psalmul 107: (*Gata este inima mea, Dumnezeule*)

Pentru ca Dumnezeu să-i smerească pe vrăjmași, ca să-și schimbe intențiile lor cele rele (De 7 ori pe zi, 7 zile).

Psalmul 108: (*Dumnezeule, lauda mea să nu o taci*)

Pentru ca Dumnezeu să-i vindece pe lunateci sau să-i miluiască pe martorii mincinoși, ca să se pocăiască.

Psalmul 109: (*Zis-a Domnul Domnului meu*)

Pentru ca cei mai tineri să aibă respect față de cei mai mari.

Psalmul 110: (*Mărturisi-mă-voi Ție, Doamne...în sfatul*)

Pentru ca să se pocăiască judecătorii cei nedreți și să judece cu dreptate poporul lui Dumnezeu.

Psalmul 111: (*Fericit bărbatul care se teme de Domnul*)

Pentru ca Dumnezeu să-i păzească pe soldați, atunci când merg la război.

Psalmul 112: (*Lăudați, tineri, pe Domnul*)

Pentru ca Dumnezeu să dea binecuvântări văduvei sărace, ca să-și plătească datoriile și să scape de închisoare (De 3 ori pe zi, 3 zile).

Psalmul 113: (*Întru ieșirea lui Israil din Egipt*)

Pentru ca Dumnezeu să vindece copiii întârziați mintal și cu mongolism.

Psalmul 114: (*Iubit-am, că Domnul va auzi*)

Pentru ca Dumnezeu să dea binecuvântări și mângâiere nefericiților copiii săraci, ca să nu fie disprețuiți de copiii celor bogați și să se mâhnească.

Psalmul 115: (*Crezut-am, pentru aceea am grăit*)

Pentru ca Dumnezeu să vindece înfricoșătoarea patimă a minciunii.

Psalmul 116: (*Lăudați pe Domnul toate neamurile*)

Pentru ca familiile să păstreze dragostea și armonia între ele și să-L slăvească pe Dumnezeu.

Psalmul 117: (*Mărturisiți-vă Domnului...Zică, dar, casa*)

Pentru ca Dumnezeu să-i smerească pe barbari când înconjoară satul și-l amenință, și să întoarcă intențiile lor cele rele (De 3 ori pe zi, șapte zile).

Psalmul 118: (*Fericiți cei fără prihană în cale*)

Pentru ca Dumnezeu să-i lovească pe barbari și să smerească mândria lor, atunci când junghe femeile și copiii nevinovați (De 3 ori pe zi, 7 zile).

Psalmul 119: (*Către Domnul, când m-am necăjit, am strigat*)

Pentru ca Dumnezeu să dea răbdare și îngăduință oamenilor care sunt nevoiți să fie împreună cu oameni vicleni și nedreți.

Psalmul 120: (*Ridicat-am ochii mei la munți*)

Pentru ca Dumnezeu să-i păzească pe robi de mâini vrăjmașe, ca să nu le facă rău până ce se vor slobozi.

Psalmul 121: (*Veselitu-m-am de cei ce mi-au zis mie*)

Pentru ca Dumnezeu să-i vindece pe oamenii ce suferă de deochi.

Psalmul 122: (*Către Tine am ridicat ochii mei*)

Pentru ca Dumnezeu să dea lumină orbilor și să vindece ochii bolnavi.

Psalmul 123: (*De n-ar fi fost Domnul întru noi*)

Pentru ca Dumnezeu să-i păzească pe oameni de șerpi, ca să nu-i muște.

Psalmul 124: *(Cei ce se nădăjduiesc spre Domnul ca Muntele Sionului)*

Pentru ca Dumnezeu să păzească proprietățile oamenilor drepti de oameni răi.

Psalmul 125: *(Când a întors Domnul robia Sionului)*

Pentru ca Dumnezeu să-i vindece pe oamenii care suferă mereu de dureri de cap.

Psalmul 126: *(De n-ar zidi Domnul casa)*

Pentru ca Dumnezeu să liniștească familia, atunci când se ceartă.

Psalmul 127: *(Fericțiți toți cei ce se tem de Domnul)*

Pentru ca să nu se apropie răutatea vrăjmașului niciodată de case și să se mențină pacea și binecuvântarea lui Dumnezeu în familie.

Psalmul 128: *(De multe ori s-au luptat cu mine din tinerețile mele)*

Pentru ca Dumnezeu să-i vindece pe oamenii care suferă de migrenă, de dureri de cap și să-i miluiască pe oamenii cei împietriți la inimă și lipsiți de discernământ, care îi mâhnesc pe cei sensibili.

Psalmul 129: *(Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne)*

Pentru ca Dumnezeu să dea curaj și nădejde începătorilor, ca să nu se îngreueze în munca lor.

Psalmul 130: *(Doamne, nu s-a înălțat inima mea)*

Pentru ca Dumnezeu să dea oamenilor pocăință și mângâiere cu nădejde, ca să se mântuiască.

Psalmul 131: *(Adu-Ți aminte, Doamne, de David)*

Pentru ca să l se facă milă lui Dumnezeu de lume, atunci când din pricina păcatelor noastre se fac mereu războaie.

Psalmul 132: *(Iată acum, ce este bun sau ce este mai veselitor)*

Pentru ca Dumnezeu să lumineze neamurile să se împrietenească și să se liniștească oamenii.

Psalmul 133: *(Iată, acum binecuvântați pe Domnul)*

Pentru ca Dumnezeu să-i păzească pe oameni de orice primejdie.

Psalmul 134: *(Lăudați Numele Domnului, lăudați slugi pe Domnul)*

Pentru ca oamenii să se adune în vremea rugăciunii și să se unească mintea lor cu Dumnezeu.

Psalmul 135: *(Mărturișiți-vă Domnului....Mărturișiți-vă Dumnezeului)*

Pentru ca Dumnezeu să-i ocrotească pe refugiați, când își părăsesc casele lor și pleacă să se izbăvească de barbari.

Psalmul 136: *(La râul Babilonului)*

Pentru ca Dumnezeu să-l întărească pe omul care are un caracter nestatornic.

Psalmul 137: *(Mărturiși-mă-voi Ție, Doamne....și înaintea îngerilor)*

Pentru ca Dumnezeu să-i lumineze pe mai-marii locului, ca oamenii să afle înțelegere pentru cererile lor.

Psalmul 138: *(Doamne, cercatu-m-ai și m-ai cunoscut)*

Pentru ca diavolul să înceteze să-i mai ispitească pe oamenii sensibili cu gânduri hulitoare.

Psalmul 139: *(Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean)*

Pentru ca Dumnezeu să îmblânzească pe familistul certăreț, care chinuiește toată familia.

Psalmul 140: *(Doamne, strigat-am către Tine, auzi-mă)*

Pentru ca Dumnezeu să împlânzească pe conducătorul barbar al locului, care îi chinuiește pe semenii lui.

Psalmul 141: *(Cu glasul meu către Domnul am strigat....rugat)*

Pentru ca Dumnezeu să-l împlânzească pe răzvrătitul care face rău. Și kurd de ar fi, se face miel.

Psalmul 142: *(Doamne, auzi rugăciunea mea)*

Pentru ca Dumnezeu să-o păzească pe mamă în vremea sarcinii, ca să nu lepede.

Psalmul 143: *(Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul meu)*

Pentru ca Dumnezeu să liniștească pe poporul tulburat, ca să nu se facă război civil.

Psalmul 144: *(Înălța-Te-voi, Dumnezeul meu, împăratul meu)*

Pentru ca Dumnezeu să binecuvânteze lucrările oamenilor, ca să fie bineplăcute lui Dumnezeu.

Psalmul 145: *(Laudă, suflete al meu, pe Domnul)*

Pentru ca Dumnezeu să oprească hemoragiile oamenilor.

Psalmul 146: *(Lăudați pe Domnul, că bun este psalmul)*

Pentru ca Dumnezeu să-i vindece pe oamenii care au fost loviți și răniți la maxilare de către oameni răi.

Psalmul 147: *(Laudă, Ierusalime, pe Domnul)*

Pentru ca Dumnezeu să împlânzească animalele sălbatice din munte, ca să nu facă rău oamenilor și pagube în semănături.

Psalmul 148: *(Lăudați pe Domnul din ceruri)*

Pentru ca Dumnezeu să facă vreme prielnică, ca oamenii să aibă belșug de roade și să-L slăvească pe Dumnezeu.

SFÂRȘITUL CAZURILOR SFÂNTULUI ARSENIE

Psalmul 149: *(Cântați Domnului cântare nouă)*

Ca recunoștință și mulțumire lui Dumnezeu pentru marile Lui faceri de bine și pentru multa Sa dragoste, care nu are hotare și ne rabdă (Starețul Paisie).

Psalmul 150: *(Lăudați pe Dumnezeu întru Sfinții Săi)*

Pentru ca Dumnezeu să dea bucurie și mângaiere fraților noștri întristați, care se află în străinătate, și fraților noștri adormiți, care se află într-o străinătate mai îndepărtată. Amin. (Starețul Paisie).

RÂNDUIALĂ DE RUGĂCIUNE folosind cazurile Psalmilor Sfântului Arsenie.

PSALMUL 50

Miluieste-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta. Și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește. Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea. Ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut, așa încât drept ești Tu întru cuvintele Tale și biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale, mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie și

veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce fața Ta de la păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le. Inimă curată zidește intru mine, Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește. Învăța-voi pe cei fără de lege căile Tale și cei necredincioși la Tine se vor întoarce. Izbăvește-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta. Că de ai fi voit jertfă, ți-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

A PREASFINTEI NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

Sub milostivirea ta scăpând, Născătoare de Dumnezeu, rugăciunile noastre nu le trece cu vederea ci din primejdii ne slobozește pe noi, una Curată, una binecuvântată.

TROPARUL Sfântului Arsenie Capadocianul

Viață plăcută lui Dumnezeu petrecând și vas cinstit Mângâietorului făcându-te, purtătorule de Dumnezeu Arsenie, te-ai arătat și primitor al darului facerii de minuni, tuturor dându-le grabnic ajutor; Părinte Cuvioase, pe Iisus Hristos Dumnezeu roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Citim cazul pentru care voim să ne rugăm și în continuare Psalmul corespunzător.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție, Dumnezeule (de trei ori).

Doamne miluiește, Doamne miluiește, Doamne Miluiește.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

DOXOLOGIA

Ție slavă se cuvine, Doamne Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire.

Lăudămu-Te, bine Te cuvântăm, închinămu-ne Ție, slăvimu-Te, mulțumim Ție pentru slava Ta cea mare.

Doamne, împărate ceresc, Dumnezeule, Părinte Atotțiitorule, Doamne, Fiule, Unule Născut, Iisuse Hristoase și Duhule Sfinte.

Doamne Dumnezeule, Mielușelul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Cel ce ridici păcatul lumii, miluiește-ne pe noi, Cel ce ridici păcatele lumii.

Primește rugăciunea noastră, Cel ce șezi de-a dreapta Tatălui și ne miluiește pe noi.

Că Tu ești Unul Sfânt, Tu ești Unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl Amin.

În toate zilele bine Te voi cuvânta și voi lauda numele Tău în veac și în veacul veacului.

Doamne, sc apare Te–ai f acut nouă în neam  i în neam.
Eu am zis: Doamne, miluiește–mă, vindecă sufletul meu, că am greșit  ie.
Doamne, la Tine am scăpat,  nvat –mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeuul meu.
C  la tine este izvorul vieții, întru lumina Ta vom vedea lumină.
Tinde mila Ta celor ce Te cunosc pe Tine.
 nvrednice te–ne, Doamne, în ziua aceasta fără de păcat să ne păzim noi.
Bine e ti cuvântat, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri,  i lăudat  i preaslăvit este
numele Tău în veci. Amin.
Fie, Doamne, mila Ta spre noi precum am nădăjduit întru Tine.
Bine e ti cuvântat, Doamne,  nvat –mă îndreptările Tale. Bine e ti cuvântat, Stăpâne,
 nvat –mă îndreptările Tale. Bine e ti cuvântat, Sfinte,  nvat –mă îndreptările Tale.
Doamne, mila Ta este în veac, lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea.
 ie se cuvinte laudă,  ie se cuvine cântare,  ie slavă se cuvine, Tatălui  i Fiului  i
Sfântului Duh, acum  i pururea  i în vecii vecilor. Amin.
Cuvine–se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită  i
prea nevinovată  i Maica Dumnezeuului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită dec t
Heruvimii  i mai slăvită fără de asemănare dec t Serafimii, care fără stricăciune pe
Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te
mărim.“¹

REFERINȚELE CĂRȚII

PARTEA I – CUNOAȘTEREA DE SINE ȘI A FENOMENULUI DEGENERĂRII, CA PROTECȚIE ÎMPOTRIVA DEGENERĂRII PERSONALE

Capitolul 1 – Introducere în degenerologie.

- 1 – Mitropolit Vlachos, Hierotheos – *Psihoterapia creștin–ortodoxă. Știința Sfinților Părinți*, Editura Învierea – Arhiepiscopia Timișoarei, 1998;
- 2 – Mitropolit Vlachos, Hierotheos – *Psihoterapia creștin–ortodoxă. Continuare și dezbateri*, Editura Sophia, 2001;
- 3 – Ieromonah Rose, Serafim – *Cartea facerii, crearea lumii și omul începuturilor. Perspectiva creștin– creștin–ortodoxă*, Editura Sophia, București, 2001, pg.118;
- 4 – pentru cărțile lui Gregory Klimov accesați :
<http://g-klimov.info/klimov-pp-e/ETM00-au.htm>
<http://g-klimov.info/index.html>
- 5 – Sturdza, Mihail – *Trădarea cârmuitorilor*, Editura Criterion Publishing, 2003, pp.231–232, 17–18;
- 6 – Ianolide, Ioan – *Deținutul profet*, Ediție îngrijită la Mănăstirea Diaconești, Editura Bonifaciu, 2009, pg.57.
- 7 – Ianolide, Ioan – *Întoarcerea la Hristos. Document pentru o lume nouă.1982*, Editura Christiana, București, 2006, pg.37;
- 8 – Peck, Scott – *Psihologia minciunii. Speranța de a vindeca răul uman*, Editura Curtea Veche, 2012, pp.47, 48, 86, 215–216, 323;
- 9 – Mitropolit Vlachos, Hierotheos – *Psihoterapia creștin–ortodoxă. Continuare și dezbateri*, Editura Sophia, 2001, pg.194–205;
- 10 – Larchet, Jean–Claude – *Terapeutica bolilor spirituale*, Editura Sophia, București, 2001;
- 11 – Larchet, Jean–Claude – *Inconștientul spiritual. Adâncul neștiut al inimii*, Editura Sophia, București, 2009;
- 12 – Cărțile lui Dmitri Adveev le puteți găsi în limba română la Editura Sophia.
- 13 – www.timrifat.ru și www.mindovermatter.ru;
- 14 – Castaneda, Carlos – *Latura activă a infinității*, Editura RAO International Publishing Company, 2003, pg.22–23, 256, 257, 258–259, 260, 261, 262–264, 265, 266, 268–269;
- 15 – Stout, Martha – *Psihopatul de alături. Cum să–l recunoști și să te aperi de el*, Editura Trei, 2010;
- 16 – Babiak, Paul și D. Hare, Robert – *Snakes in suits. When psychopats go to work*, Editura HarperCollins, New York, 2006;
- 17 – Flynn, Gillian Schieber – *Gone Girl*, Editura Crown Publishers, New York, USA, 2012;
- 18 – Fragment de citat din Prof. dr. psihiatru Aurel Romilă – în revista Formula AS, secțiunea Lumea românească, nr. 1119, din 2014;

Citatul poate fi găsit pe internet la următorul link:

<http://arhiva.formula-as.ro/2014/1119/lumea-romaneasca-24/prof-dr-psihiatru-aurel-romila-90-din-oamenii-cu-care-intru-in-contact-sunt-profund-nefericiti-si-au-pierdut-v-alarile-de-bine-frumos-adevar-si-dreptate-17769>

Capitolul 2 – Ce este degenerarea. Forme ale degenerării. Clasificarea degenerațiilor.

- 1 – Arhimandrit Ilie Cleopa și Arhimandrit Ioanichie Bălan – *Ne vorbește Părintele Cleopa*, vol.4, ediția a II-a, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2004, pp.83–85;
- 2 – Ieromonahul Isaac – *Viața cuviosului Paisie Aghioritul*, Editura Evanghelismos, 2005, pg.554;
- 3 – Larchet, Jean Claude – *Dumnezeu este iubire: mărturia Sfântului Siluan Athonitul*, Editura Sophia, 2003, pg.350–351;
- 4 – Părintele Rodion – *Oameni și demoni*, Editura Cartea Ortodoxă și Editura Egumenița, 2013, pg.34–36;
- 5 – Părintele Constantin Sârbu – *Lacrimă și Har*, în eseu „Ce vrei să faci, fă repede!”, ediție îngrijită la Mănăstirea Diaconеști, versiune de text pentru internet, Editura Bonifaciu, 2010, pg.172–173;
- 6 – Ieromonahul Isaac – *Viața cuviosului Paisie Aghioritul*, Editura Evanghelismos, 2005, pg.670;
- 7 – Cuviosul Iosif Isihastul – *Simțirea iubirii dumnezeiești. Scrisori și poezii*, Editura Bizantină, 2020, pg.346–347;
- 8 – Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești III. Nevoință duhovnicească*. Editura Evanghelismos, 2003, pg.203;
- 9 – Profeția aparține Părintelui Justin Pârvu și este consemnată de scriitorul Florin Stuparu în eseu LIBERTATE ȘI ADEVĂR (Teologia libertății și robia democratică – cuvânt pe marginea cărții „Justin”). Sursa citat pe internet:
<http://www.marturisorii.ro/2015/08/06/profetiile-parintelui-justin-despre-vremurile-de-azi-transcrise-si-adnotate-de-ucenicul-sau-florin-stuparu/>
- 10 – în cartea „*Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum. Selecție de texte de la Sfinții Părinți și autori contemporani*”, ed. II-a revăzută și adăugită, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, paginile 341–342;
- 11 – Arhimandrit Emilianos Simonopetrul – *Tâlcuirea la Filocalie 3 – Sfântul Isihie: despre trezvie*, Editura Sf.Nectarie, Arad, 2008, pg.503;
- 12 – Sfântul Macarie Egipteanul – *Scrieri. Omilii duhovnicești*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1992, pg.54;
- 13 – Cuviosul Iosif Isihastul – *Simțirea iubirii dumnezeiești. Scrisori și poezii*, Editura Bizantină, 2020, pg.293–294;
- 14 – Citatul este traducerea mea aproximativă din limba engleză. Textul original al eseului „Live Not By Lies” scris de Alexandr Soljenițin în data de 12 februarie 1974 poate fi găsit pe site-ul internațional al scriitorului:
<https://www.solzhenitsyncenter.org/live-not-by-lies>
- 15 – Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești III. Nevoință duhovnicească*. Editura Evanghelismos, 2003, pg.95–97;
- 16 – Este vorba despre interviul din 31 august 2005 (în revista FrontPageMagazine), al

psihiatrului englez Anthony Malcolm Daniels (cu pseudonimul de scriitor Theodore Dalrymple).

Referințe pe internet pentru acest interviu pot fi găsite la următoarele linkuri:

[https://en.wikiquote.org/wiki/Anthony_Daniels_\(psychiatrist\)](https://en.wikiquote.org/wiki/Anthony_Daniels_(psychiatrist))

<https://freerepublic.com/focus/news/1487936/posts>

17 – Sfântul Ignatie Briancianinov – *Predici la Triod și Penticostar*, în capitolul „*Despre felul de a fi al vameșului și cel al fariseului. Predică în Duminica Vameșului și Fariseului*”, editura Apologeticum, 2006, ediție electronică, pg.3–7;

18 – Thermos, Vasilios – *Om la orizont. Psihologia și psihiatria creștin-ortodoxă*, subcitată din autorul Petros Hartokollis, Editura Sophia, 2010, pg.75;

19 – Arhimandrit Argatu, Ioan. V. – *500 Răspunsuri duhovnicești la întrebările credincioșilor ale Părintelui Ilarion Argatu*, Editura Mila Creștină, 2010, ediția a treia, paragraful 499;

20 – Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești I. Cu durere și dragoste pentru omul contemporan*, Editura Evanghelistos, 2003, pg.62–63;

21 – Dumitru Bordeianu – *Mărturisiri din mlaștina disperării*, Ed. Scara, București, 2001, p.381–385;

22 – Peck, Scott – *Psihologia minciunii. Speranța de a vindeca răul uman*, Editura Curtea Veche, 2012, pg.149.

Capitolul 3 – Factori care îți vor susține psihicul și sufletul în lupta cu infantilizarea și degenerarea.

1 – *Întâmpinări. Interviuri cu Părintele Teofil Părăian*, realizate de Sabin Vodă, Editura Sophia, București, 2000, p.58;

2 – În cartea *Pocăința – poarta Împărăției. Cele mai cutremurătoare rugăciuni, învățături și vieți de pocăință ale Sfinților Părinți*, Editura Epifania, Mănăstirea „Sfântul Ioan Botezătorul”, Alba Iulia, 2003, pg.77–86;

3 – Rugăciunea de dezlegare a Părintelui Ilarion Argatu este compusă din mai multe rugăciuni mai mici, pe care părintele Argatu le recomandă credincioșilor pentru dezlegări.

Aceste rugăciuni se pot găsi la diferite pagini în cartea *Vă sfătuieste Arhimandritul Ilarion Argatu. Despre vrăji și farmece și lupta împotriva lor*, autor Preot Alexandru Argatu, Casa Scriitorilor, Bacău, 2006.

Rugăciunile Părintelui Ilarion Argatu nu sunt canonice, de care nu avem voie să ne atingem prin adăugiri sau scăderi. Am prezentat o rugăciune prelucrată și cu adăugiri făcute de mine, păstrând compoziția de bază și înțelesurile rugăciunilor Părintelui I.Argatu. Fiecare după durerea sa, situația personală și înțelegerea duhovnicească, poate modifica și adapta această rugăciune.

4 – Arhimandrit Saharov, Sofronie – *Rugăciunea experiența Vieții Veșnice*, Editura Deisis, 2007, pg.67–69;

5 – Recomand „Rugăciunile de seară” din cartea *Sfinte rugăciuni ale creștinului ortodox*, ediția a treia, Ediție îngrijită de Arhimandrit Nectarie Clinci, Mănăstirea Sihăstria Putnei, 2009, pg.29–38;

6 – Ieromonahul Isaac – *Viața cuviosului Paisie Aghioritul*, Editura Evanghelistos, 2005, pg.476;

- 7 – Cuviosul Iosif Isihastul – *Simțirea iubirii dumnezeiești. Scrisori și poezii*, Editura Bizantină, 2020, pg.473–474;
- 8 – Proloagele vol.1, citat din Sf.Ioan Gură de Aur, Editura Bunavestire, 1995, pg.85;
- 9 – În cartea *Ne vorbește Părintele Justin*, Mănăstirea Petru Vodă, 2011, pg.210–211;
- 10 – Sf.Teofan Zăvorățul – *Sfaturi înțelepte*, Editura Cartea Ortodoxă și Egumenița, 2006, pp.311;
- 11 – Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești VI. Despre rugăciune*, Editura Evanghelismos, 2013, pg.105–107;
- În acest citat apare o greșeală de tipar, cuvântul „omul” este scris greșit și înlocuit cu termenul „imul”. Apare propoziția: „Numai imul care nu înțelege gravitatea situației poate uita”. Propoziția trebuie înțeleasă cu sensul ei firesc: „Numai omul care nu înțelege gravitatea situației poate uita”.
- 12 – Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești VI. Despre rugăciune*, Editura Evanghelismos, 2013, pg.72;
- 13 – Ieromonahul Isaac – *Viața cuviosului Paisie Aghioritul*, Editura Evanghelismos, 2005, pg.483–490;
- 14 – Cuviosul Siluan Athonitul – *Între iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Editura Deisis, 2001, pg.18–19;
- 15 – Starețul Efrem Filotheitul – în articolul „*Învățătură despre Rugăciunea minții «Doamne Iisuse Hristoase miluește-mă!»*”, în Revista Familia Ortodoxă, nr.101 (iunie) din 2017, traducere din limba greacă realizată de Mănăstirea Diaconești.
- O parte din acest articol este disponibil pe internet:
- <https://www.familiaortodoxa.ro/2017/06/15/invatatura-despre-rugaciunea-mintii-doamne-iisuse-hristoase-miluieste-ma/>
- 16 – Sfântul Ignatie Briancianinov – *Experiențe ascetice*, ediția a II-a, Editura Sophia, 2008, pg.699–702;
- 17 – Arhimandrit Paulin Lecca – *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor al ediției dr.Ioan Gându, Editura Studion, Bacău, 2013, pg.40–44;
- 18 – Transcrierea completă a înregistrării cu Părintele Mihai Lungeanu este disponibilă pe internet:
- <http://www.cuvantul-ortodox.ro/parintele-mihail-lungeanu-puterea-rugaciunii-neince-tate-puterea-binecuvantarii-preot-semnul-crucii-umilinta-atienea-maica-domnului-lucra-rea-harului-mijloacele-rezistentei-ispite-atacuri-demonice-video/>
- 19 – Arhimandrit Ilie Cleopa și Arhimandrit Ioanichie Bălan – *Ne vorbește Părintele Cleopa*, vol.9, ediția a II-a, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2001, pg.115–118;
- 20 – Ieromonahul Isaac – *Viața cuviosului Paisie Aghioritul*, Editura Evanghelismos, 2005, pg.407;
- 21 – Arhimandrit Cleopa, Ilie – *Urcuș spre înviere. Predici duhovnicești*, Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Iași, 1992, în predica „Despre iubirea de sine, maica tuturor relelor”;
- 22 – Arhimandrit Boghiu, Sofian – în cartea *Smerenia și dragostea, însușirile trăirii ortodoxe*, ed.II-a, Fundația Tradiția Românească, ASCOR, București, 2002;
- 23 – Preot Argatu, Ioan. V. – *Ne vorbește părintele Ilarion Argatu. Pe treptele suirii către Cer*, ediția a III-a, Editura Mila Creștină, 2011, pg.7–39;
- 24 – În cartea *Ne vorbește părintele Porfirie*, Editura Egumenița, 2005, pg.274–277;

Capitolul 4 – Factori care favorizează procesul degenerării.

- 1 – Ieromonah Boca, Arsenie – *Cărarea Împărăției*, Editura Charisma, Deva, 2015, pg.183;
- 2 – Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești vol. II. Trezire duhovnicească*, Editura Evanghelismos, 2013, pg.302–303;
- 3 – Larchet, Jean–Claude – *Terapeutică bolilor spirituale*, Editura Sophia, București, 2001;
- 4 – Larchet, Jean–Claude – *Dumnezeu nu vrea suferința omului*, Editura Sophia, București, 2008, pg.50;
- 5 – Preot Negreanu, Ciprian – în predica la Tămăduirea femeii gârbove, Duminica 27 după Rusalii, Cluj, 2013.
<http://www.cuvantul-crestin-ortodox.ro/cu-ce-masura-masori-cu-aceea-ti-se-va-masura-extras-din-omilia-pr-ciprian-negreanu-la-tamaduirea-femeii-garbove-fatarnicia-care-ne-poate-osandi-pentru-vesnicie-audio-text/>
- 6 – Preot Negreanu, Ciprian – în predica de la Cluj – la Duminica vindecării îndrăciților din Gadara, duminica a cincea după Rusalii, 2013.
<http://www.cuvantul-crestin-ortodox.ro/cum-ne-putem-aseamana-chipului-diavolului-pr-ciprian-negreanu-predica-audio-indracitul-ghergheseni-urlet-racnet-frica-teroarea-demonilor-furie-vadirea-pacatelor-oamenilor/>
- 7 – Monah Nicău, Proclu – *Conștiință, spune-mi tu. Monah Proclu Nicău*, Editura Nicodim Caligraful, 2016, pg.108–109;
- 8 – Peck, Scott – *Drumul către tine însuși*, Editura Curtea Veche Publishing, 2001, pg.11;
- 9 – Citatul aparține politicianului român Corneliu Coposu, jurnalist și fruntaș al Partidului Țărănist, care a efectuat 17 ani de închisoare politică comunistă;
- 10 – Mitropolit Bloom, Antonie – *Despre întâlnirea cu Dumnezeu*, Editura Cathisma, 2007, pg.35–48;
- 11 – Dostoievski, Feodor – în romanul *Demonii*, Editura Cartea Românească, 1981, traducere realizată de Marin Preda și Nicolae Gane.

Capitolul 5 – Riscul de degenerare și demonizare la indivizii normali, infantili și sociopați.

Fără referințe.

Capitolul 6 – Degenerarea femeilor.

- 1 – Viilma, Luule – *Alungă răul din tine*, Editura Dharana, 2009;
- 2 – Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești V. Patimi și virtuți*, Editura Evanghelismos, 2007, pg.119;
- 3 – Abelar, Taisha – *Trecerea vrăjitorilor. Călătoria unei femei*, Edition du Goeland Impex SRL, 1998, pg.68–73;
- 4 – Studiul cu privire la microhimerismul fetal care confirmă parțial afirmațiile lui Taisha Abelar se poate găsi la următoarea adresă pe internet:
<http://journals.plos.org/plosone/article?id=10.1371/journal.pone.0045592>
- 5 – Textul original este următorul:

„but there's still a big pushback against the idea that women can be just pragmatically evil, bad, and selfish“.

A declarat scriitoarea Gillian Flynn Schieber, într-un interview larg distribuit în presa internațională:

<https://www.theguardian.com/books/2013/may/01/gillian-flynn-bestseller-gone-girl-misogyny>

6 – Flynn, Gillian Schieber – fragment din filmul *Gone Girl*, producător Twentieth Century Fox Film Corporation, 2014;

7 – Flynn, Gillian Schieber – *Gone Girl*, Editura Crown Publishers, New York, USA, 2012, pg.325–326 și pg.327–328.

PARTEA II – CUNOAȘTEREA EXTERIOARĂ A DEGENERĂȚILOR

Capitolul 7 – Introducere în psihologia Eului infantil.

1 – Ieromonah Boca, Arsenie – *Cărarea Împărăției*, Editura Charisma, Deva, 2015, pg.254–255.

Capitolul 8 – Comportamentul economic al Eului infantil.

Fără referințe.

Capitolul 9 – Informații sistemice pentru nivelul avansat. Consecințele organizațiilor degenerare prin infantilizare asupra indivizilor și economiei.

Fără referințe.

Capitolul 10 – Decodarea și infrastructura planului Harvard.

1 – Profeția aparține Părintelui Justin Pârvu și este consemnată de scriitorul Florin Stuparu în eseu *LIBERTATE ȘI ADEVĂR (Teologia libertății și robia democratică – cuvânt pe marginea cărții „Justin“)*. Sursa citat pe internet:

<http://www.marturisorii.ro/2015/08/06/profetiile-parintelui-justin-despre-vremurile-de-azi-transcrise-si-adnotate-de-ucenicul-sau-florin-stuparu/>

Citatul din Biblie este din *Sf.Evanghelie după Matei*, cap.24:21–22, boldirile, sublinierile și majusculele din citat îmi aparțin.

2 – Arhiva originală a testelor psihosociale derulate de CIA (prin Harvard Institute) între anii 1947–1950 asupra refugiaților ruși din Europa Occidentală este publică pe internet:

<https://library.harvard.edu/collections/hpsss/index.html>

3 – Pentru cărțile lui Gregory Klimov accesați :

<http://g-klimov.info/klimov-pp-e/ETM00-au.htm>

<http://g-klimov.info/index.html>

4 – Articolul lui Mihai Eminescu din ziarul *Timpul*, nr.VI, din 29 iulie 1881

(despre „pătura superpusă“) este disponibil pe internet:

https://ro.wikisource.org/wiki/P%C4%83tura_superpus%C4%83

5 – General–maior dr. Arădăvoaice, Gheorghe – *Comandantul (Șeful). Profil*

- psiho-profesional*, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, 1994;
- 6 – Raiha, Valentin – *În decembrie '89 KGB a aruncat în aer România cu complicitatea unui grup de militari*, Editura Ziuă, 1995;
- 7 – Profesor Yevgeny, Kodin (Евгений Кодин) – *Proiectul Harvard (Гарвардский проект)*, Enciclopedia politică rusă, Moscova, 2003.
Cartea este disponibilă online pentru achiziție:
<https://www.livelib.ru/book/1001460484-garvardskij-proekt-evgenij-kodin>
<https://www.goodreads.com/book/show/40054071>
- 8 – Andreev, Ivan – *Sfinții catacombelor Rusiei. Viețile noilor mucenici*, București, 2015, pg.103.
Referința se referă la profeția făcută în anul 1952 de Sfântul Ignatie Melekhin, călugărul orb care s-a nevoit între anii 1922–1958 la mănăstirea închinată icoanei Maicii Domnului din Kazan, mănăstire situată în orașul Harbin, din regiunea Mancuria, China;
- 9 – Mitropolit Vlachos, Ierotheos – *Știu un om întru Hristos: starețul Sofronie, isihastul și teologul*, Editura Sophia, 2003, pg.269.
- 10 – Seria de articole „Icoane vechi și icoane nouă” ale lui Mihai Eminescu, apărute în ziarul Timpul în zilele de 11, 13, 14, 18, 21 și 23 decembrie 1877, este disponibilă pe internet:
https://ro.wikisource.org/wiki/Icoane_vechi_%C8%99i_icoane_nou%C4%83
- 11 – *Profeții și mărturiile creștine pentru vremea de acum. Selecție de texte de la Sfinții Părinți și autori contemporani*, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, pg.31.

Capitolul 11 – Al doilea nivel al planului Harvard – degenerații, armata privată a răului pe pământ.

- 1– Sturdza, Mihail – *Trădarea cârmuitorilor*, Editura Criterion Publishing, 2003, pg.231–232, 17–18;
- 2 – Mitropolit Vlachos, Hierotheos – *Psihoterapia creștin–ortodoxă. Știința Sfinților Părinți*, Editura Învierea – Arhiepiscopia Timișoarei, 1998, pg.383–384;
- 3 – Vezi scrisoarea generalului Albert Pike, către revoluționarul Giuseppe Mazzini, din 15 august 1871.
- 4 – Cooper, Milton William – *Behold a Pale Horse*, 1991, pg.71, 72–73.

Capitolul 12 – Degenerarea în masă a popoarelor și plata.

- 1 – Monah Nicău, Proclu – *Conștiință, spune-mi tu. Monah Proclu Nicău*, Editura Nicodim Caligraful, 2016, pg.55;
- 2– vezi Densușianu, Nicolae – *Dacia preistorică*, Editura Arhetip, 2002;
- 3– Dostoievski, Feodor M. – *Demonii*, Editura Cartea Românească, 1980, pg.678;
- 4 – General–maior dr. Arădăvoaice, Gheorghe – *Comandantul (Șeful). Profil psiho-profesional*, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, 1994;
- 5 – Jordan, George Racey – *From Major Jordan's Diaries*, drepturi de copyright pentru George Racey Jordan, 1952;

6 – Citat din Prof.dr.psihiatru Aurel Romilă – în revista Formula AS, secțiunea Lumea românească, nr. 1119, din 2014.

Citatul poate fi găsit pe internet la următorul link:

<http://arhiva.formula-as.ro/2014/1119/lumea-romaneasca-24/prof-dr-psihiatru-aurel-romila-90-din-oamenii-cu-care-intru-in-contact-sunt-profund-nefericiti-si-au-pierdut-valorile-de-bine-frumos-adevar-si-dreptate-17769>

Capitolul 13 – Din psihologia indivizilor degenerați.

Fără referințe.

Capitolul 14 – Profilul individului degenerat. 99 trăsături pentru a identifica un degenerat.

1 – Profesor Floca, Ioan N. – *Drept canonic creștin–ortodox, Legislație și administrație bisericească, vol II*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, pg.9;

2 – Borza, Sorin – *Politica sincerității*, Editura Eikon, 2014, pg.107;

3 – Pr.Argatu, Ioan. V. – *Ne vorbește părintele Ilarion Argatu. Pe treptele suirii către Cer*, Editura Mila Creștină, Fălticeni, 2018, pg. 207–208;

4 – Peck, Scott – *Psihologia minciunii. Speranța de a vindeca răul uman*, Editura Curtea Veche, 2012, pp.213–214;

5 – Oprea, Marius – referință din articolul „Istoria fără perdea. Februarie 1990. Luna în care Securitatea a renăscut“.

Articolul publicat pe internet de istoricul Marius Oprea este următorul:

<https://www.mediafax.ro/editorialistii/istoria-fara-perdea-marius-oprea-februarie-1990-luna-in-care-securitatea-a-renascut-21560233>

6 – Stout, Martha – *Psihopatul de alături. Cum să–l recunoști și să te aperi de el*, Editura Trei, 2010, pg.148–150;

7 – Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești vol V. Patimi și virtuți*, Editura Evanghelismos, 2007, pg.119.

8 – Preot Argatu, Ioan. V. – *500 Răspunsuri duhovnicești la întrebările credincioșilor ale Părintelui Ilarion Argatu*, Editura Mila Creștină, 2010, ediția a treia, paragraful 472;

9 – Dionysios Farasiotis – *Marii inițiați ai Indiei și Părintele Paisie*, Editura Paisios, 2019, pg.124–127.

10,11 – Preot Negreanu, Ciprian – în predica la Duminica vindecării îndrăciților din Gadara, duminica a cincea după Rusalii, Cluj, 2013;

<http://www.cuvantul-crestin-ortodox.ro/cum-ne-putem-aseamana-chipului-diavolului-pr-ciprian-negreanu-predica-audio-indracitul-ghergheseni-urlet-racnet-frica-teroarea-demonilor-furie-vadirea-pacatelor-oamenilor/>

12 – Trimitere la idee din profesor Ioannis Konstantin Kornarakis.

Referința este pe internet:

<https://www.chilieathonita.ro/2022/05/16/prof-dr-konstantin-kornarakis-tezaurul-traditiei-filocalice-temelie-a-renasterii-omului-modern/>

Capitolul 15 – Tehnici de manipulare specifice degenerațiilor.

- 1 – Holdevici, Irina – *Gandirea pozitivă*, Editura Știință și Tehnică, 1999, pp.14–17;
- 2 – Pavelcu, Vasile – *Elogiul prostiei*, Editura Polirom, 1999, pp. 306–307;
- 3 – Trimitere la idee din R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pp.20–22;
- 4 – R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pg.22;
- 5 – Trimitere la idee din R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pp.26–27;
- 6 – R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pg.27;
- 7 – Trimitere la idee din R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pp.24–25;
- 8 – R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pg.24–25;
- 9 – trimitere la idee din R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pg.29–30;
- 10 – Trimitere la idee din R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pg.43;
- 11 – R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pg.42;
- 12 – R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pg.52;
- 13 – R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pp.168–169;
- 14 – R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pg.59;
- 15 – R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pg.58;
- 16 – Trimitere la idee din Mihai Eminescu – *Opere. Publicistică. Vol. X*, editia Perpessicius, Editura RSR, 1989, pg.232;
- 17 – Trimitere la idee din R.V.Joule&Beauvois – *Tratat de manipulare*, Editura Antet, 1997, pp.62–63;

Notă la capitolul 15: Sursa originală a acestui capitol este din cartea scrisă de același autor cu prezenta carte (Liviu Pleșca), cu titlul „*Psihologie aplicată pentru nivelul mediu și avansat*”, apărută în anul 2009 la Editura Ahnu Publishing SRL. Pentru prezenta carte capitolul inițial a fost schimbat, completat, prelucrat, îmbunătățit.

PARTEA III – TERAPIA DE REVENIRE LA NORMALITATE PENTRU VICTIMELE DEGENERATIILOR: ÎNDEPĂRTAREA DE EI ȘI COMPLETA REFACERE PSIHICĂ–SUFLETEASCĂ PRIN DOBÂNDIREA HARULUI SFÂNTULUI DUH

Capitolul 16 – Raportarea la degenerații.

- 1 – Criminalist Ceacanica, Dumitru – *Însemnările unui criminalist*, Editura Militară, București, 1980, pg.69.

Capitolul 17 – Când și cum pleacă degenerații de lângă noi.

- 1 – Trofimov, Alexandru – *Patericul Viriței. Sfântul Serafim de Virița*, paragraful „O scrisoare către un fiu duhovnicesc, episcop, aflat într-o închisoare sovietică”, Editura

Bunavestire, 2003;

2 – Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești I. Cu durere și dragoste pentru omul contemporan*, Editura Evanghelistos, 2003, pg.59–61;

3 – Citat din Sf. Maxim Mărturisitorul – în cartea *Everghetinosul*, vol.III, ediția a treia, Editura Egumenița, pg.325;

4 – Citat din cartea *Everghetinosul*, vol.III, ediția a treia, Editura Egumenița, pg.329–330;

5 – Arhimandrit Ilie Cleopa și Arhimandrit Ioanichie Bălan – *Ne vorbește Părintele Cleopa*, vol.12, ediția a II-a, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2002, pp.105–107;

6 – În cartea *Ne vorbește părintele Porfirie*, Editura Egumenița, 2005, pg. 236–237;

7 – Referința pe internet din filmul Skyfall (2012) este următoarea:

<https://www.youtube.com/watch?v=5Z0wEVxL30Q>

8 – Preot Negreanu, Ciprian – în predica la Pilda Semănătorului, Duminica 21 după Rusalii, Cluj, 2010.

<http://www.cuvantul-crestin-ortodox.ro/pilda-semanatorului-predici-audio-ciprian-negreanu-atentie-trezvie-balciul-mintii-indreptatire-de-aia/>.

9 – Diacon Ioan I. Ică jr., Preot Elia Citterio – în cartea „*Autobiografia și Viețile unui stareț urmate de Așezăminte și alte texte. Cuviosul Paisie de la Neamț Velickovski*“, ediția a III-a adăugită, Editura Deisis, Sibiu, 2015, pg.219, la nota de subsol nr.79;

10,11 – Preot Negreanu, Ciprian – în predica la Duminica vindecării îndrăciților din Gadara, duminica a cincea după Rusalii, Cluj, 2013;

Citatele pot fi găsite pe internet la următorul link:

<http://www.cuvantul-crestin-ortodox.ro/cum-ne-putem-aseamana-chipului-diavolului-pr-ciprian-negreanu-predica-audio-indracitul-ghergheseni-urlet-racnet-frica-teroarea-demonilor-furie-vadirea-pacatelor-oamenilor/>

12 – Rugăciunea de dezlegare a Arhimandritului Ilarion Argatu este compusă din mai multe rugăciuni mai mici, pe care părintele Argatu le recomanda credincioșilor pentru dezlegări.

Aceste rugăciuni se pot găsi la diferite pagini în cartea „*Vă sfătuiește Arhimandritul Ilarion Argatu. Despre vrăji și farmece și lupta împotriva lor*“, autor Preot Alexandru Argatu, Casa Scriitorilor, Bacău, 2006.

Rugăciunile Arh. Ilarion Argatu nu sunt canonice, de care nu avem voie să ne atingem prin adăugiri sau scăderi. Am prezentat o rugăciune prelucrată și cu adăugiri făcute de mine, păstrând compoziția de bază și înțelesurile rugăciunilor Părintelui Ilarion Argatu. Fiecare după durerea sa, situația personală și înțelegerea duhovnicească poate modifica această rugăciune.

13,14,15,16,17 – Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești VI. Despre rugăciune*, Editura Evanghelistos, 2013, pg.139–153.

Capitolul 18 – Despățimirea. Știința eliberării de patimi a sufletului, gândirii și trupului.

1 – Arhimandrit Cleopa, Ilie – *Despre vise și vedenii*, Editura Bunavestire, 2001, pg.98–102;

2 – Arhimandrit Ilie Cleopa și Arhimandrit Ioanichie Bălan – *Ne vorbește Părintele*

- Cleopa*, vol.6, ediția a II-a, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2004, pp.35–47;
- 3 – Arhimandrit Ilie Cleopa și Arhimandrit Ioanichie Bălan – *Ne vorbește Părintele Cleopa*, vol.4, ediția a II-a, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2004, pp.83–85;
- 4 – Arhimandritul Efrem Filotheitul – *Starețul meu Iosif Isihastul*, Editura Evanghelismos, 2010, pg.52;
- 5 – Arhimandrit Ilie Cleopa și Arhimandrit Ioanichie Bălan – *Ne vorbește Părintele Cleopa*, vol.1, ediția a II-a, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2004, pp.56–58;
- 6 – Episcopul Nicolae Velimirovici – *Războiul și Biblia*, Editura Sophia, 2002, pg.197–204;
- 7 – Arhimandrit Cleopa, Ilie – *Despre vise și vedenii*, Editura Bunavestire, 2001, pg.37;
- 8 – Doctor Argeșanu, Ovidiu Dragoș – *Atacul PSI*, Editura Nemira, 2003, pg.77;
- 9 – în *Filocalia*, vol. IV, Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, pg.41–120;
- 10 – în original din limba portugheză „*Nada pode me separar do amor de Deus*”; Este scris pe piatra funerară a lui Ayrton Senna da Silva (1960–1994), multiplu campion mondial la Formula 1.
- 11 – Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești, vol V. Patimi și virtuți*, Editura Evanghelismos, 2007, pg.45–46;
- 12 – În cartea *Ne vorbește părintele Porfirie*, Editura Egumenița, 2005, pg. 228–231;
- 13 – În cartea *Ne vorbește părintele Porfirie*, Editura Egumenița, 2005, pg. 249–251;
- 14 – <http://www.sandraaamodt.com/>
- 15 – în cartea *Ne vorbește Părintele Justin*, Mănăstirea Petru Vodă, 2011, pg.210–211;
- 16 – Isihast atonit anonim – *Vedere duhovnicească*, Editura Bizantină Egumenița, 2006, pg.54–55;
- 17 – Cuviosul Siluan Athonitul – *Între iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Editura Deisis, 2001, pg.18–19;
- 18 – Cîrneci, Dragoș și Alexa, Iuliana – *Creierul de homo sapiens. Ghid de utilizare*, Editura Eikon, 2016, pg.99–101;
- 19 – Arhimandrit Ioan Krestiankin – *Unui fiu duhovnicesc necunoscut*, în eseu *Șapte duhuri necurate*, Editura Doxologia, 2016, pg.166–173.

Capitolul 19 – Salvează-ți viața, sufletul și trupul prin dobândirea Harului Sfântului Duh.

- 1 – În cartea *Ne vorbește Părintele Justin*, Mănăstirea Petru Vodă, 2011, pg.210;
- 2 – *Profeții și mărturiile creștine pentru vremea de acum. Selecție de texte de la Sfinții Părinți și autori contemporani*, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, pg.31;
- 3 – Vezi exorcizarea de la Mănăstirea Sihăstria, în cartea *Puterea Sfântului Maslu*, autor Arhimandrit Ioanichie Bălan, Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, 1993;
- 4 – Steinhardt, Nicolae – *Jurnalul fericirii*, ediția a VI-a, Editura Dacia, 2000, pg.84;
- 5 – Steinhardt, Nicolae – *Jurnalul fericirii*, ediția a VI-a, Editura Dacia, 2000, pg.96–97;
- 6 – În *Sf.Evanghelie după Luca*, capitolul 11, versetul 13, în Biblia Ortodoxă, redactată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012;
- 7 – În cartea *Ne vorbește părintele Porfirie*, Editura Egumenița, 2005, pg.203;
- 8 – Profesor Floca, Ioan N. – *Drept canonic creștin-ortodox, Legislație și*

- administrație bisericească*, vol II, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, pg.9;
- 9 – În *Epistola către Evrei a Sf. Apostol Pavel*, cap.6, versetele 4,5 și 6, în Biblia Ortodoxă, redactată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012;
- 10 – Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești VI.Despre rugăciune*, Editura Evanghelismos, 2013, pg.86;
- 11 – Citate din *Biblia Ortodoxă*, versiune redactată și adnotată de Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, 2012;
- 12 – Arhimandrit Saharov, Sofronie – *Rugăciunea experiența Vieții Veșnice*, Editura Deisis, 2007, pg.67–69;
- 13 – Ieromonahul Isaac – *Viața cuviosului Paisie Aghioritul*, Editura Evanghelismos, 2005, pg.407;
- 14 – Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești VI. Despre rugăciune*, Editura Evanghelismos, 2013, pg.118–119;
- 15 – În cartea *Ne vorbește părintele Porfirie*, Editura Egumenița, 2005, pg.221;
- 16 – Ieromonahul Isaac – *Viața cuviosului Paisie Aghioritul*, Editura Evanghelismos, 2005, pg.483–490;
- 17 – În *Everghetinosul*, vol III–vol IV, Editura Egumenița, Editura Cartea Ortodoxă, 2012, pg.71;
- 18 – În *Everghetinosul*, vol III–vol IV, Editura Egumenița, Editura Cartea Ortodoxă, 2012, pg.72;
- 19 – Cuviosul Iosif Isihastul – *Simțirea iubirii dumnezeiești. Scrisori și poezii*, Editura Bizantină, 2020, pg.268–269;
- 20 – Ieromonahul Isaac – *Viața Cuviosului Paisie Aghioritul*, de, Editura Evanghelismos, 2005, pg.521–522;
- 21 – Ieromonahul Isaac – *Viața Cuviosului Paisie Aghioritul*, de, Editura Evanghelismos, 2005, pg.607–608;
- 22 – În cartea *Ne vorbește Părintele Justin*, Mănăstirea Petru Vodă, 2011, pg.210–211;
- 23 – În cartea *Ne vorbește părintele Porfirie*, Editura Egumenița, 2005, pg. 236–237;
- 24 – În cartea *Ne vorbește părintele Porfirie*, Editura Egumenița, 2005, pg. 296–297.
- 25 – Citatele Sfântului Serafim de Sarov sunt disponibile online pe internet, la biblioteca Mănăstirii Săraca:
http://saraca.orthodoxphotos.com/biblioteca/sf_serafim_dobandirea_duhului.htm
- 26 – O lucrare de referință în acest sens este „*Călăuză în credința creștin–ortodoxă*“, scrisă de Arhimandritul Ilie Cleopa, apărută la Editura Episcopiei Romanului, în anul 2000.
- Referințe foarte utile despre Sfântul Duh pot fi găsite și în cartea „În memoria Părintelui Cleopa: Mânca–v–ar Raiul“, vol 1, ediția a III–a, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2004, în capitolul intitulat „Lucrările și darurile Presfântului Duh“, pg.58–84;
- 27 – Referințe pe Youtube:
Canalul YouTube cu predicile **Părintelui Vasile Spătaru** se numește „Predici ortodoxe“ și poate fi găsit la link–ul următor:
https://www.youtube.com/channel/UCacPOj7vbGUEXmmsPZH_m8A/videos

Capitolul 20 – Rolul degenerațiilor în economia lui Dumnezeu de salvare a sufletelor „căldiceilor“.

Fără referințe.

ANEXA 1 – „Psaltirea binecuvântărilor“ a Sf. Arsenie Capadocianul

1 – În cartea *Cuviosul Paisie Aghioritul – Cuvinte duhovnicești VI. Despre rugăciune*, Editura Evanghelismos, 2013, pg.139–153.

Notă: în cazul referințelor link pe internet este posibil ca în timp unele linkuri să nu mai fie valabile sau accesibile.

Referințe și resurse media (video) creștin–ortodoxe pe internet (YouTube).

În capitolul 3 am recomandat celor doritori să asculte predicile și „cuvântul de învățătură“ ale Părintelui Vasile Spătaru, Părintelui Calistrat Chifan și Părintelui Antim Gâdioi.

1. Părintele Vasile Spătaru (din satul Lunca, strada Ștefan cel Mare, nr. 24A, comuna Vânători, județul Neamț) este un vrednic ucenic și continuator al duhovniciei Părintelui Ilie Cleopa, în predicile sale el combină talentul de orator și povestitor cu acrvia dogmatică, cunoașterea teologică exhaustivă, practicile monahale–bisericești și învățături (predanie) esențiale care nu se regăsesc în cărțile Părintelui Ilie Cleopa (sau învățături care în aceste cărți au fost falsificate prin omisiune).

x. Din punctul meu de vedere, Părintele Vasile Spătaru este cel mai competent și valoros duhovnic ortodox care activează în România în zona media, din mai multe motive: maturitate duhovnicească, talent/harismă oratorică (deosebită claritate și organizare a discursului), cunoaștere teologică (teologie, pilde, Paterice, Sfinți Părinți, cateheze, exemple, etc.), cunoașterea istoriei Bisericii Ortodoxe, experiență personală de preot, experiență personală de pelerin la Locurile Sfinte, claritatea expunerii practicilor bisericești, discurs structurat, oferirea de învățături monahale–bisericești esențiale și autentice (corecte, originale), învățături de predanie ortodoxă (istorie, aspecte și învățături nescrise în cărți), ctitor de biserici, apărător al canoanelor și dogmelor.

Foarte puțini preoți din România se pot „aprozia“ de cunoașterea teologică, experiența de relaționare cu oamenii, experiența duhovnicească, profunzimea, vastitatea, predania și claritatea învățăturilor Părintelui Vasile Spătaru, care are avantajul de a fi fost un ucenic al Părintelui Ilie Cleopa – și acest avantaj se „vede“ în fiecare „cuvânt“ al său.

xx. Un aspect foarte important al Părintelui Vasile Spătaru este discursul său structurat, coerent, concis, precis, exact, sigur, „la obiect“.

Acest discurs structurat (tip curs academic) este folositor și necesar mai ales pentru credincioșii care au o pregătire profesională intelectuală, logică, rațională.

Aceste categorii intelectuale au nevoie de o prezentare clară, logică și structurată, în

care sunt prezentate aspectele concrete ale tematicii, altfel aceștia își pierd interesul pentru predică (mai ales dacă nu sunt familiari cu tematicile predicilor bisericești). Precum toți duhovnicii, și Părintele Vasile ne prezintă situații din paterice și „povești” duhovnicești pline de învățăminte, dar acestea sunt prezentate în completarea unor învățăminte bine structurate.

Practic nu există predică și nu există discurs al său din care să nu învățăm ceva.

Recomand preoților și duhovnicilor tineri să „fure meserie” de la Părintele Vasile Spătaru, în toate aspectele: vocea clară și puternică (predica din biserică trebuie auzită în mod natural fără ajutorul boxelor și de cei care stau lângă intrarea în biserică), pasiunea și seriozitatea cu care își ține predicile, discursul structurat, cunoașterea precisă a interpretărilor simbolice–teologice a situațiilor din Vechiul și Noul Testament, lupta pentru Adevărul Bisericii, oferirea de învățăminte și sfaturi bisericești concrete, etc.

xxx. Pe lângă activitatea sa de cateheză, Părintele Vasile Spătaru este și un neobosit luptător pentru apărarea Adevărului, Sfintelor Canoane și Sfintelor Dogme ale Bisericii Ortodoxe.

În nenumărate rânduri el s-a pronunțat împotriva sataniștilor infiltrați în BOR, care au falsificat (prin omisiune) în cărți tipărite învățăturile originale ale Părintelui Ilie Cleopa. În predicile sale el a corectat aceste falsuri, arătând oamenilor care sunt învățăturile originale și corecte ale Părintelui Ilie Cleopa și Bisericii Ortodoxe.

Notă: în prezent Părintele Vasile Spătaru construiește o biserică în satul Lunca (jud. Neamț), unde s-a stabilit recent. Cine are posibilitatea unei donații pentru construcția bisericii, poate lua legătura cu Părintele Spătaru folosind numărul de telefon 0728–37.99.47, care este afișat la fiecare predică (înregistrare) a lui pe YouTube.

2. Părintele Calistrat Chifan (de la Mănăstirea Vlădiceni, județul Iași) este un bun ucenic al Părintelui Ilie Cleopa, are avantajul vârstei și al experienței duhovnicești, are harisma duhovniciei, harisma catehezei, harisma povestirii, are o cunoaștere teologică enciclopedică, este un foarte bun psaltirist (cunoscător al utilității și folosirii citirii psalmilor), etc.

Cu greu te poți „dezlipi” de o predică sau învățătură a sa, indiferent de subiectul abordat. De aceea Părintele Calistrat Chifan este foarte iubit de către credincioși, iar predicile sale sunt foarte utile, necesare și apreciate.

Toate aceste atuuri ale sale și valoarea lui duhovnicească, fac ca Părintele Chifan să fie încontinuu o țintă predilectă pentru tot felul de ispitiri și provocări, din partea celor care cu viclenie doresc să-l decredibilizeze și implicit să lovească în imaginea Bisericii Ortodoxe.

De peste 2000 ani diavolul are aceleași strategeme și se folosește de același tip de oameni, „în ascuns” pentru decizie și „la vedere” pentru execuție. Credincioasele „care trebuie” sunt mereu trimise la Părintele Chifan pentru a-l provoca și ispiti, pentru a-l înregistra și filma în ascuns, pentru a-l „prinde în cuvânt”, etc., pentru a da astfel material „de muncă” pentru presa avidă de senzațional și pentru presa care scrie la comandă. Cu adevărat trăim vremuri de final.

Singurul aspect care îi mai lipsește Părintelui Calistrat Chifan pentru a fi un mare duhovnic al tuturor românilor este lipsa mărturisirii publice împotriva episcopilor

eretici (satanişti) care la Creta în anul 2016 au îndrăznit blasfemic să schimbe Sfânta Dogmă a unicităţii Bisericii Ortodoxe.

Este în cazul său un aspect oarecum de neînţeles: deşi Părintele C.Chifan are un profil psihologic–duhovnicesc de om matur şi experimentat duhovniceşte, ferm, dârz, netemător, pozitiv orgolios, luptător şi mărturisitor al lui Hristos, devotat Bisericii lui Hristos, cu sete de cunoaştere, etc., în mod „inexplicabil” totuşi acest potenţial nu este realizat, el rămânând comod sub ascultarea episcopiloreretici trădători ai lui Hristos. Sub nicio formă Părintele C.Chifan nu este omul şi preotul pe care să–l „calci în picioare”, manipulezi, păcăleşti, să–i înscenezi prostii juridice şi/sau mediatice, să vrei să–l şantajezi, să–i pui „pumnul în gură”, să–i cumperi conştiinţa pe bani, etc., şi să crezi că scapi fără urmări din astfel de iniţiative securistice premeditate.

Părintele C.Chifan este un psaltirist convins şi trebuie să fii „nebul” să crezi că te joci cu dreptatea lui Dumnezeu, pornită prin postire şi citirea Psaltirii.

Nu degeaba ambii Părintele Ilie Cleopa şi Părintele Paisie Olaru au insistat şi dorit ca tânărul mirean Chifan să lase deşertăciunea vieţii lumeşti şi să devină monah, ei „văzuseră” acest uriaş potenţial duhovnicesc pe care îl are tânărul mirean Chifan. După anul 2003 au fost mai multe situaţii mediatizate în jurul său, care lumesc pot avea diverse înţelesuri, dar care duhovniceşte înseamnă un singur lucru: oportunităţi create de Dumnezeu pentru a ieşi din ascultarea eretică faţă de episcopii papişti, şi pentru a intra sub sfânta ascultare de Hristos, pentru deveni mărturisitor şi mucenic al lui Hristos.

Dumnezeu îl vrea pe Părintele C.Chifan acolo–sus, la mare cinstire, în ceata mucenicilor şi marilor sfinţi români, dar omul nu vrea treaba asta, nu vrea şi pace. El vrea să treacă prin toate vămile într–un mod sever, unde va da socoteală „la sânge” pentru orice aspect al vieţii sale.

Însă Dumnezeu nu obligă pe nimeni la sfântă ascultare şi mucenicie, așa că în ultimii ani (după caterisirea sa nedreaptă dintre anii 2003–2009) Părintele C.Chifan a refuzat şi respins sistematic toate aceste oportunităţi pentru sfântă ascultare, mărturisire şi mucenicie (moarte înscenată prin otrăvire, accident auto, etc.).

Apoi, un plus „inexplicabil” pentru profilul său de luptător netemător, docila sa obedienţă pentru ascultarea de episcopii ecumenişti–papişti are loc în condiţiile în care Părintele Chifan are deja o vârstă respectabilă, maturitate duhovnicească, nu mai poate avea frica morţii, practic şi–a terminat misiunea de cateheză publică, este preot–călugăr şi nu are grija creşterii copiilor/nepoţilor, şi cunoaşte foarte bine „pe propria piele” activitatea trădătoare, sabotoare şi făţarnică (vicleană, duplicitară) a episcopilor din BOR.

Caterisirea sa ne–canonică din anul 2003 a fost de tipul înscenării securistice ordinare, a avut loc la iniţiativa Episcopului Daniel care a fost informat de planul Părintelui Justin Pârnu de a–l face pe Părintele C.Chifan un episcop vrednic şi mărturisitor, pe linia duhovnicească dogmatică a Părintelui Ilie Cleopa.

În anul 2003 vicleanul episcop Daniel (după lepădarea lui de Mântuitorul Hristos din Creta în iunie 2016 este doar „cetăţeanul Daniel”) a acţionat prompt în stil securistic ordinar, pentru a sabota cariera duhovnicească a unui potenţial viitor episcop, vrednic, patriot şi bun slujitor al lui Hristos.

De asemenea, Părintele C.Chifan are deja exemplul **Părinţilor mucenici Antim Gâdioi**,

Alexandru Argatu, Petroniu Socaci și mulți alții, care deși după 2016 au fost amenințați cu uciderea (otrăvirea) pentru neascultarea lor, au preferat să moară mucenicește decât să facă ascultare de episcopii sataniști, ecumeniști–papiști, trădători înverșunați ai lui Hristos și ai neamului românesc.

Am prezentat ceva mai detaliat **cazul Părintelui C.Chifan, deoarece el este specific și pentru alte sute de monahi, preoți–călugări, preoți–mireni, stareți și duhovnici din BOR**: deși au un profil/potențial duhovnicesc deosebit pentru Adevăr, luptă, mărturisire și mucenicie, după trădarea Mântuitorului Hristos din insula Creta (iunie 2016) **în mod „inexplicabil“ aceștia păstrează o poziție comodă, lașă, călduță, făcând cu obediență și docilitate ascultare eretică față de episcopii ecumeniști–papiști.**

Probabil exemplul Părintelui C.Chifan este (va fi) specific anilor care urmează: oameni cu profil/potențial de luptători pentru ortodoxie, de mărturisitori și mucenici, care astăzi fac duhovnicie și cateheză publică pentru popor, vor continua neabătuți cu ascultarea eretică–ecumenistă–papistă, satanică–antihristică și se vor duce în iad. Și oameni simpli (copii, tineri, familiști) care astăzi sunt neștiuți, temători și neștiutori de cele bisericesti–duhovnicești, fără prea multe discuții vor refuza ascultarea eretică–papistă–satanistă și vor deveni marii mucenici ai lui Hristos.

Cu adevărat că mărturisirea și mucenicia nu este pentru oricine, veșnicia raiului nu este pentru oricine, și surprinzător cei care refuză aceste cununi rare sunt tocmai oamenii Bisericii.

Probabil că mireni neștiutori de cele bisericesti, care au neîncetat grijile și stressul familiei, al creșterii copiilor, al facturilor și a conducerii antihristice a societății (școală, educație, parlamente, ministere, ONG–uri, etc.), vor fi mai vrednici pentru aceste roluri de mărturisitori și mucenici ai lui Hristos.

3. Părintele Antim Gâdioi (adormit întru Domnul în august 2022) a avut la rândul său toate avantajele și harismele necesare pentru a fi un mare duhovnic al românilor.

Însă el și–a câștigat un mare loc în Cer și în sufletele noastre prin curajul mucenicesc de a se opune public episcopilor trădători de Biserică și neam românesc, care s–au lepădat de Mântuitorul nostru Iisus Hristos în Creta, în iunie 2016.

Cu un curaj demonic, acești episcopieretici au schimbat (anulat) Sfânta Dogmă a unicității Sfintei Biserici Ortodoxe, în Creta ei au semnat un text blasfemic care afirmă că toate celelalte culte religioase creștine (erezii, schisme) sunt de asemenea „biserici” care au Sfinte Taine mântuitoare.

Respectând cu acrivie și în mod corect Sfintele Canoane, Părintele Antim Gâdioi s–a îngărdit de blasfemia episcopilor sataniști trădători ai Bisericii Ortodoxe, plecând singur de la Mănăstirea Bistrița.

Deși după „sinodul” din Creta din 2016 a fost amenințat direct că va fi ucis (otrăvit), el și–a continuat misiunea de a „trezi” conștiințele credincioșilor, anume că ascultarea față de episcopiieretici (sataniști) este blasfemie și duce la muncile iadului.

Moartea sa timpurie și suspectă din luna august 2022 (prin accident auto) a avut un neașteptat efect duhovnicesc, a fost precum un atac terorist zgomotos într–un orașel liniștit, unde toată lumea „doarme” fericită.

Pentru mulți a fost efectiv „picătura” care a umplut „paharul”. În acel moment mulți credincioși și–au reamintit dureros de moartea suspectă a altui mare duhovnic al românilor, Părintele Alexandru Argatu, care în luna august 2020 a murit tot într–un

suspect accident auto.

După moartea sa, foarte mulți credincioși au început să re-evalueze serios predicile și învățăturile Părintelui Antim Gâdioi, s-au „trezit” din somnul ascultării de bisericile episcopilor eretici și în consecință au început să meargă la slujbele preoților nepomenitori.

Prin uciderile din ultimii 30 ani a monahilor, monahiilor, preoților și duhovnicilor români vrednici, și prin multe alte fapte blasfemice realizate premeditat, conducerea trădătoare de neam românesc a BOR (aflată în subordinea oculte satanice globaliste) este astfel gata pregătită pentru înregimentarea la ordin în noua religie antihristică Crislam, care reprezintă „unirea” dintre creștinism și islam.

Fac aici precizarea că religia antihristică Crislam va fi complet funcțională începând cu anul 2025 și poate chiar mai devreme.

După plecarea prematură la Domnul a Părintelui Antim Gâdioi, în continuare misiunea de „trezire” duhovnicească este continuată de toți preoții îngrădiți de erezie (de episcopii sataniști), printre care în zona media sunt foarte activi Părintele Petru Geonea, Părintele Ieronim Cozma și alții.

4. Părintele Dan Popovici.

Părintele Dan Popovici (de la Mănăstirea de maici „Sf.Vasile cel Mare”, loc. Someșul Cald, jud.Cluj) este un duhovnic foarte apreciat pentru cateheza lui anti-ecumenistă, pentru nenumăratele pilde din paterice și pentru analiza/înțelegerea duhovnicească a timpurilor prezente.

Deoarece este și absolventul unei facultăți tehnice (Facultatea de Automatică și Calculatoare din Timișoara), catehezele sale conțin multe explicații pertinente cu privire la măsurile tehnice care acum se implementează prin legi satanice (vaccinare, identitate digitală, monitorizarea totală a vieții private, 5G, etc.), și care măsuri în curând vor face posibilă dictatura antihristică colosală care ni se pregătește.

5. Părintele Vlad Pimen (de la Muntele Athos) are o cateheză specifică unui monah de la Mt.Athos: prezentarea marilor Sfinți ai ortodoxiei, prezentarea mănăstirilor de la Muntele Athos și diverse sfaturi duhovnicești.

Dar valoarea, „greutatea” și importanța cuvântului său de învățătură constă mai ales în promovarea importanței rugăciunii personale către Sf.Maica Domnului, care este o mare ajutorătoare a creștinilor care o ascultă, respectă și cinstesc.

De aceea Părintele Vlad Pimen ne învață încontinuu și cu blândețe, să avem zilnic mare cinstire, evlavie, respect, ascultare și nădejde la Sf.Maica Domnului, care ne poate scoate din (orice) necaz.

Să nu treacă o zi din viața noastră, fără să facem o mică asceză (jertfă) către Sf.Maica Domnului: să-I aprindem candela, să-I facem închinăciuni mici, să-I facem câteva metanii mari, să-I citim un acatist, să-I citim Paraclisul, etc.

Să ne rugăm Ei cu propriile noastre gânduri, în fiecare seară după orele 22 să-I spunem Ei toată durerea și nădejdea noastră (rugăciunile și sfătuirile către Sf.Maica Domnului se fac stând în picioare sau în genunchi).

Este foarte importantă această cateheză orientată a Părintelui Vlad Pimen, de a o include pe Sf.Maica Domnului în viața noastră zilnică cotidiană, lumească și duhovnicească, ca o adevărată Mamă și PreaSfântă care trebuie cinstită, respectată, iubită, ascultată, luată ca model de viețuire în primul rând pentru femeile creștine.

6. Predicile altor preoți.

Cei mai silitori (doritori) nu se vor opri la învățăturile Părinților menționați mai sus, pe internet există mulți alți preoți foarte buni, care ne învață multe aspecte teoretice și practice care țin de credința ortodoxă.

Desigur fiecare are personalitatea și stilul său teologic unic, de aceea unii mireni judecă foarte strict manifestările și stilul lor personal (prea vesel, prea serios, prea categoric, prea, etc.). Pe noi nu trebuie să ne intereseze aceste aspecte personale. La „bază” acești duhovnici sunt oameni, și ei sunt „lut” ca și noi. Aprecierile subiective și bârfele sunt doar „povești”, bune doar pentru a ne încărca cu păcatul clevetirii și judecării.

Ceea ce trebuie să ne intereseze și să apreciem la acești Părinți este disponibilitatea de a ne învăța gratuit aspecte importante și esențiale care țin de dogmatică, cateheză elementară, practică bisericească și monahală, predanie orală.

În ziua de astăzi, cu lipsa cronică a citirii cărților ortodoxe fundamentale (deși toate sunt gratuit disponibile pe internet în format PDF), practic nu poate exista mântuire fără punerea în practică al acestor învățături și de aceea efortul acestor Părinți trebuie apreciat la adevărata lui valoare.

Despre ascultarea papistă de episcopii sataniști, eretici și ecumeniști infiltrați în BOR.

În România și la Muntele Athos există mulți preoți de mir, stareți și călugări, de o mare valoare duhovnicească, dar care la sfintele slujbe încă sunt pomenitori ai episcopilor sataniști, eretici și ecumeniști infiltrați în BOR.

Toți acești preoți pomenitori încă nu au înțeles la nivel practic faptul **că ascultarea (bisericească, duhovnicească, ocultă, lumească) față de episcopii sataniști infiltrați în BOR este blasfemie în fața lui Dumnezeu și implicit toate ostelile lor duhovnicești personale nu sunt primite de Dumnezeu.**

Timpul „nu mai are răbdare”, religia antihristică Chrislam subordonată Papei este deja funcțională „de jure” (și va fi funcțională practic din anul 2025): prin decizii, întruniri ecumeniste, schimbări ale Sf.Canoane, documente și înțelegeri semnate, „rugăciuni ecumeniste” pentru pacea lumii, ascultări bisericești papiste (ascultare „oarbă” fără discernământ), ascultări oculte vrednice de veșnicia iadului.

Într-un viitor apropiat (2025 ?) toți episcopii, stareții, duhovnicii, preoții călugări, preoții de mir, diaconii, monahii și monahiile din România, de la Mt.Athos și din lumea largă, toți mireni, vor sau nu vor, de voie sau de nevoie, într-un final vor trebui să se decidă cui slujesc ei: Împăratului Hristos (în „Biserica din catacombe”), sau diavolului reprezentat pentru public de Papă și episcopii sataniști, eretici și ecumeniști infiltrați în BOR.

Prin faptele lor, episcopii din BOR semnatori direct în Creta (în perioada 16–26 iunie 2016), și toți episcopii co-semnatori a aceluiași acte ecumeniste la București (în 29 octombrie 2016) sunt în mod conștient și premeditat slugile devotate ale diavolului, aceștia sunt (variabil, după caz): sataniști, eretici, procesomani, păgâni, sodomiți, curvari, lacomi de bani, slugi papiste, trădători și sabotori conștienți ai BOR, trădători conștienți ai neamului românesc, infiltrați, turnători, slugi devotate coordonate de securitatea anti-hristică, vicleni, fățarnici, șantajai, șantajști, distrugători de biserici și

mănăstiri, distrugători de vieți ai preoților neobedienți, ucigași ai monahilor și stareților neobedienți, etc.

Recomandări video pentru „cuvântul de învățătură” al Părinților pe internet.

Pentru cei doritori, prezint mai jos o listă orientativă cu canalele media (video) pe internet a unor Părinți foarte experimentați, cunoscuți, iubiți și apreciați. Enumerarea și ierarhizarea de mai jos are valoare relativă, ea nu trebuie înțeleasă cu sens exclusiv. Adică pentru o bună catehizare și învățătură, trebuie să accesăm predicile tuturor Părinților menționați mai jos, deoarece fiecare Părinte are specificul său. De la fiecare avem ceva de învățat, deci trebuie să ne „folosim” duhovnicește de toți.

Astfel:

- de la **Părintele Ilie Cleopa** vom învăța cantitativ și calitativ bazele catehezei ortodoxiei;
- de la **Părintele Mitropolit Longhin Jar** vom învăța: blândețea, exemplul personal de dragoste mucenicească pentru aproapele, înțelegerea vremurilor anti-hristice în care trăim, spiritul de luptător anti-ecumenist, lupta mucenicească pentru mărturisirea Adevărului Ortodoxiei, lupta „în cuvânt” împotriva episcopilor eretici și „criminali” trădători ai Bisericii lui Hristos și ai neamului românesc, „sfânta” neascultare față de episcopii ecumeniști-papiști din BOR;
- de la **Părintele Vasile Spătaru** vom învăța teologie dogmatică, teologie practică, istoria Bisericii, aprofundarea catehezei ortodoxiei, multă practică bisericească, etc.;
- de la **Părintele Calistrat Chifan** vom învăța teologie practică, aprofundarea catehezei ortodoxiei, pilde din Paterice, practică bisericească, utilitatea citirii Psaltirii, etc.;
- de la **Părintele Antim Gâdioi** vom învăța spiritul de luptător anti-ecumenist, lupta mucenicească pentru mărturisirea Adevărului Ortodoxiei, lupta „în cuvânt” împotriva episcopilor eretici și „criminali” trădători ai Bisericii lui Hristos și ai neamului românesc, „sfânta” neascultare față de episcopii ecumeniști-papiști din BOR;
- de la **Părintele Dan Popovici** vom învăța multe pilde din cărți și paterice, lecții utile despre realismul duhovnicesc, lecții despre ecumenism și modul cum să nu cădem în această ispită demonică;
- de la **Părintele Pimen Vlad** vom învăța importanța rugăciunii canonice și personale pentru Sf.Maica Domnului, și multe prezentări ale vieților sfinților din Calendar;
- de la **Părintele Petru Geonea** vom învăța simplitatea, cateheza Sfinților Părinți, spiritul de luptător anti-ecumenist, lupta mucenicească pentru mărturisirea Adevărului Ortodoxiei, lupta „în cuvânt” împotriva episcopilor eretici și „criminali” trădători ai Bisericii lui Hristos și ai neamului românesc, „sfânta” neascultare față de episcopii ecumeniști-papiști din BOR;
- de la **Părintele Elpidie Vaianakis** vom învăța cum să avem dragoste pentru Dumnezeu și înțelegerea vremurilor anti-hristice în care trăim.

1. Canalul YouTube cu predicile și învățăturile Părintelui Ilie Cleopa (și câteva ale Părintelui Ioanichie Bălan, Părintelui Arsenie Papacioc, alți mari duhovnici) se numește „Cuvânt și suflet” și poate fi găsit la link-ul următor:

<https://www.youtube.com/channel/UC1SYWpT4YSgJgo3UKbraxCw/playlists>

Predicile și învățăturile **Părintelui Ilie Cleopa** pot fi găsite și pe canalul „Sfinții Părinți Ortodocși”, care poate fi găsit la link-ul următor:

<https://www.youtube.com/@sfintiiparintiortodocsi1763/playlists>

2. Canalele YouTube cu predicile **Părintelui Mitropolit Longhin Jar** de la Mănăstirea Bănceni (din Bucovina, Ucraina) se numesc „Mănăstirea Bănceni” și „Biserica Ortodoxă din Bucovina”, acestea pot fi găsite la link-urile următoare:

<https://www.youtube.com/channel/UCnuBckrINxLtfDIJ0EGkekA/videos>

<https://www.youtube.com/c/ConstantinelusOrtodoxiaBucovina/videos>

3. Canalul YouTube cu predicile **Părintelui Vasile Spătaru** se numește „Predici ortodoxe” și poate fi găsit la link-ul următor:

https://www.youtube.com/channel/UCacPOj7vbGUEXmmsPZH_m8A/videos

4. Canalele YouTube cu predicile **Părintelui Calistrat Chifan** se numesc „Părintele Calistrat” și „Ortodoxia Tinerilor”, acestea pot fi găsite la link-urile următoare:

<https://www.youtube.com/c/ParinteleCalistratChifan/videos>

<https://www.youtube.com/channel/UCCP8tBvRnliSKa1eAomPpQA/videos>

5. Canalul YouTube cu predicile **Părintelui Antim Gâdioi** (adormit întru Domnul) se numește „Strana ortodoxă” și poate fi găsit la link-ul următor:

<https://www.youtube.com/c/StranaOrtodoxa/videos>

6. Canalele YouTube cu predicile **Părintelui Dan Popovici** se numesc „Chipul iconic” și „Orpheus Orpheus”, acestea pot fi găsite la link-urile următoare:

<https://www.youtube.com/@ChipulIconic/videos>

<https://www.youtube.com/@orpheusorpheus8845/videos>

7. Canalul YouTube cu predicile **Părintelui Vlad Pimen** (de la Muntele Athos) se numește „O Chilie Athonită – Bucurii din Sfântul Munte” și poate fi găsit la link-ul următor:

<https://www.youtube.com/c/OChilieAthonit%C4%83BucuriidinSf%C3%A2ntulMunte/videos>

8. Canalul pe Facebook cu predicile **Părintelui Petru Geonea** se numește „Ieroschimonahul Petru” și poate fi găsit la link-ul următor:

<https://www.facebook.com/parintele.petru/videos>

9. Canalul YouTube cu predicile **Părintelui Elpidie Vaianakis** (din insula Rhodos, Grecia) se numește „Mănăstirea Sfânt Apostol Filip Adamclisi” și poate fi găsit la link-ul următor:

https://www.youtube.com/channel/UCGAmk-IJkIHuz8GkRid_UGQ/videos

Alte canale YouTube utile sunt și următoarele (în ordine aleatorie):

1. Canalul YouTube „Justinian Filokalis“ conține audiții audio ale unor minunate și folositoare cărți ortodoxe și poate fi găsit la link-ul următor:

<https://www.youtube.com/user/TheJustinian75/videos>

2. Canalul YouTube „Cuvânt Ortodox“ poate fi găsit la link-ul următor:

<https://www.youtube.com/c/CuvantOrtodoxVietileSfintilor/videos>

3. Canalul YouTube „Orthodoxia Agapi“ poate fi găsit la link-ul următor:

<https://www.youtube.com/c/Sfin%C8%9Biiip%C4%83rin%C8%9BiOrtodoc%C8%99iSfaturi/videos>

4. Canalul YouTube „Orthos Doxa – Dreapta credință“ poate fi găsit la link-ul următor:

https://www.youtube.com/@OrthosDoxa_/playlists

5. Canalul YouTube „Cristi Bumbenici“ poate fi găsit la link-ul următor:

<https://www.youtube.com/c/CristiBumbenici/videos>

6. Canalul YouTube „Cezar Elisei – Postul Terapeutic cu apă“ poate fi găsit la link-ul următor:

<https://www.youtube.com/channel/UCi9p8YWW5nA7YzIt31l9XQg/videos>

Referințele citatelor din Biblie.

În această carte apar multe citate din Biblie. Pentru aceste citate sunt folosite 2 surse:

a. site-ul pe internet BibliaOrtodoxă:

<http://www.bibliaortodoxa.ro/>

b. Biblia Ortodoxă – diortosită, redactată și adnotată de ÎPS Mitropolit Bartolomeu Anania, care este disponibilă pe internet și pe site-ul Mănăstirii Derwent:

<https://biblia.derwent.ro/>

Pentru cine este interesat de versiunea în format clasic (carte), această Biblie a fost tipărită la Editura Renașterea din Cluj–Napoca, în anul 2009 și are 1848 pagini.

Notă cu privire la termenii „biserică“ și „Biserică“.

În funcție de context și exprimare, în această carte apar de multe ori cuvintele „biserică“ și „Biserică“.

Pentru îndepărtarea oricărei confuzii sau neînțelegeri, fac precizarea că acești termeni se referă strict la Sfânta Biserică Ortodoxă strămoșească.

Este vorba despre Sfânta Biserică Ortodoxă strămoșească înființată în Dacia Creștină de Sf. Apostol Andrei, pentru care au murit milioane de români: miile de daci creștini mucenici care au ajuns hrană pentru lei în Imperiul Roman, Mihai Voievod Viteazul și mii de valahi sub comanda sa, Ștefan cel Mare și mii de moldoveni, voievodul

Constantin Brâncoveanu și cei 4 fii ai săi, toți voievozii Țărilor Române, sutele de mii de țărani care au murit de-a lungul secolelor în luptele contra Imperiului Otoman și Imperiului Austro–Ungar, milioanele de țărani care au murit de foame, frig, boli, exploatare, persecuție, nedreptate, vrăjitorie.

Să nu uităm că în realitate de peste 2.000 ani, **tot războiul care a fost dus și este actual derulat împotriva poporului român este în realitate un război împotriva lui Dumnezeu, Mântuitorului Iisus Hristos, Adevărului și Sfintei Biserici Ortodoxe.**

Conform Canoanelor Sfinților Părinți, doar Sfânta Biserică Ortodoxă strămoșească este cu adevărat mântuitoare, prin Sfintele Taine și Harul Sfântului Duh.

Deși au învățături duhovnicești bune, un discurs moral corespunzător, o implicare socială deosebită și o putere politică–financiară pe măsură, toate celelalte culte creștine desprinse din Trupul Bisericii Ortodoxe după anul 1054 nu sunt mântuitoare deoarece nu primesc Harul Sfântului Duh, implicit nu au Sfinte Taine.

De aceea, nu poate exista vreo afiliere, asociere sau orice formă de colaborare (cooperare) între Sfânta Biserică Ortodoxă strămoșească și oricare alt cult creștin.

Pentru clarificarea acestor aspecte invit cititorul doritor să citească Canoanele Sinoadelor Ecumenice, Canoanele Sinoadelor Locale, Dreptul canonic creștin–ortodox, predicile și învățăturile episcopilor și Părinților ortodocși.

O lucrare de referință în acest sens este *Călăuză în credința creștin–ortodoxă*, scrisă de Arhimandritul Ilie Cleopa și apărută la Editura Episcopiei Romanului în anul 2000.

De asemenea, un foarte scurt rezumat al planificării spargerii Bisericii Creștine inițiale poate fi citit în această carte la capitolul 10, în cadrul paragrafului **10.1.** cu toate cele 8 subpuncte ale sale.

Prescurtări care apar în carte:

NOM = Noua Ordine Mondială, este ordinea mondială a ne–oamenilor (îndrăciților, demonizaților, clonelor) fără Dumnezeu, pentru care stăpânul lor este Lucifer;

WW3 = Al Treilea Război Mondial;

PMD = Paraclisul Maicii Domnului;

Sf. = după caz, înseamnă: Sfânt, Sfântul, Sfântului, Sfântă, Sfânta, Sfintei, Sfinții;

rg. = după caz, înseamnă: rugăciune, rugăciunea, rugăciuni, rugăciunile;

mm și MM = după caz, înseamnă: metanie mare, metanii mari, metaniile mari.

Despre cărțile lui Carlos Castaneda.

În primul capitol au fost prezentate câteva citate din cartea *Latura activă a infinității*, scrisă de autorul Carlos Castaneda. Pentru cititorii doritori, aș dori să adaug faptul că pentru o bună înțelegere a întregului context cultural și informativ a realităților descrise de Carlos Castaneda, trebuie citite cu discernământ și atenție toate cărțile sale.

Fiecare carte a lui este o completare și o înțelegere pe un alt nivel a celorlalte cărți. Fiecare carte practic ajută la susținerea și înțelegerea aprofundată a celorlalte cărți. De aceea, pentru a înțelege complet o carte scrisă de Carlos Castaneda, trebuie citite toate celelalte cărți scrise de el.

Cărțile lui Carlos Castaneda sunt o lectură recomandată pentru toți licențiații și pasionații de literatură, culturi și civilizații străvechi (toltecă), istorie, teologie, medicină, botanică.

Cărțile lui Carlos Castaneda sunt o lectură utilă pentru deprogramarea minții și eliberarea de minciună, pentru toți ateii, științistii, darwinistii și cei care cred că „există doar ceea ce se vede“.

Cărțile lui Carlos Castaneda sunt o lectură obligatorie pentru toți licențiații și pasionații de psihologie aplicată, parapsihologie, servicii secrete (transmitere de informații prin tehnica visului conștient, crearea unei dubluri „solide“ a corpului fizic, dematerializare și accesul la alte dimensiuni ale realității, etc.), șamanism, antropologie, medicină neconvențională.

Deoarece unele dintre cărțile lui Carlos Castaneda sunt mai dificile și mai greu de înțeles, vă recomand citirea cărților sale în următoarea ordine:

- **Învățăturile lui Don Juan** (The Teachings of Don Juan: A Yaqui Way of Knowledge);
- **Cealaltă realitate** (A Separate Reality: Further Conversations with Don Juan);
- **Călătorie la Ixtlan** (Journey to Ixtlan: The Lessons of Don Juan);
- **Povestiri despre putere** (Tales of Power);
- **Puterea tăcerii** (The Power of Silence: Further Lessons of Don Juan);
- **Arta visatului** (The Art of Dreaming);
- **Focul lăuntric** (The Fire From Within);
- **Al doilea cerc de putere** (The Second Ring of Power);
- **Darul vulturului** (The Eagle's Gift);
- **Latura activă a infinității** (The Active Side of Infinity).

În urma „fenomenului“ Castaneda au apărut sute de cărți, filme și documentare, care se pot cumpăra sau găsi gratuit pe Internet.

Dintre acestea, vă recomand să căutați și să citiți o excelentă evaluare universitară românească a operei lui Carlos Castaneda.

Este vorba despre *Caietele Echinox nr.8 – Șamanismul postmodern*, coordonator Corin Braga, Editura Dacia, din anul 2005.

În zona multimedia sunt disponibile zeci de filme artistice și documentare, în care se pot recunoaște mai clar sau mai discret idei și influențe din cărțile lui C. Castaneda.

Dintre acestea, vă recomand să vizionați filmele: *Peaceful Warrior* (2006), *The Objective* (2008), *Inception* (2010), *The Man with the Magic Box* (2017).